

TO THE HEAVENS

Tương

Quỳ Phi

Amgen

Mục lục

- [Chương 1+1: Tiết Từ](#)
- [Chương 1+2: Tương Gia Tiểu Thư](#)
- [Chương 2: Biểu Ca Tam Hoàng Từ](#)
- [Chương 3: Lần Đầu Tiên Vào Cung](#)
- [Chương 4: Gặp Người Ở Sơn Động](#)
- [Chương 5: Tương Yêu Tiểu Tu Hội](#)
- [Chương 6: Cưới Ngựa Gặp Ngụy Hiêm](#)
- [Chương 7: Du Ngoạn Tây Lang Hồ](#)
- [Chương 8: Thân Thuộc Sẽ Không Thành](#)
- [Chương 9: Khí Tình Cảm Ngậy Thơ](#)
- [Chương 10: Thái Từ Giúp Đỡ](#)
- [Chương 11: Thần Từ Bất Đặc Dĩ](#)
- [Chương 12: Hôn Sự Của Như Nhân](#)
- [Chương 13: Lý Thị Chờ Mong](#)
- [Chương 14: Vì Sao Gả Cho Thái Từ ?](#)
- [Chương 15: Động Phòng Có Sợ Không?](#)
- [Chương 16: Ngày Đầu Tiên Vào Cửa](#)
- [Chương 17: Tâm Tư Khác](#)
- [Chương 18: Hoàng Tôn Yêu Ốt](#)
- [Chương 19: Trương Trác Phi Sấy Thai](#)
- [Chương 20: Ngày Thường Ở Phủ Thái Từ](#)
- [Chương 21: Điều Tự Cảnh Giác](#)
- [Chương 22: Tình Yêu Như Vậy](#)
- [Chương 23: Cầu Tình Đại Giới](#)
- [Chương 24: Trác Phi Khác Nhau](#)
- [Chương 25: Kim Lương Nhân Có Thai](#)
- [Chương 26: Không Làm Sẽ Không Chết](#)
- [Chương 27: Ai Là Vô Tội](#)
- [Chương 28: Vẫn Không Cam Lòng](#)

[Chương 29: Thái Tử Tấn Tinh](#)

[Chương 30: Đại Tẩu Kiên Trì](#)

[Chương 31: Nhiều Lần Thị Tăm](#)

[Chương 32: Sinh Mệnh Rời Đi](#)

[Chương 33: Tình Yêu Hèn Mọn](#)

[Chương 34: Kim Lương Nhân Sinh Con](#)

[Chương 35: Lừa Giận Của Nhị Ca](#)

[Chương 36: Làm Bản Thân Thế](#)

[Chương 37: Muốn Hải Từ Sao ?](#)

[Chương 38: Tam Hoàng Từ Đôn Đãi](#)

[Chương 39: Cổ Tiểu Thư Mất Tích](#)

[Chương 40: Sinh Một Nữ Nhi Đi](#)

[Chương 41: Đua Ngựa Ra Manh Mối](#)

[Chương 42: Có Điểm Không Đúng](#)

[Chương 43: Điện Hạ Đứng Nóng Giận](#)

[Chương 44: Sinh Thân Thái Tử](#)

[Chương 45: Quyền Lợi Huân Tâm](#)

[Chương 46: Lục Vương Phú Có Thai](#)

[Chương 47: Hữu Nghị Không Lâu Dài](#)

[Chương 48: Nón Xanh Thật To](#)

[Chương 49: Kỳ Tố Như Gặp Chuyện](#)

[Chương 50: Hán Đã Sớm Thua](#)

[Chương 51: Kế Sách Phòng Bị](#)

[Chương 52: Cát Nhân Có Thiên Tướng](#)

[Chương 53: Thái Tử Trở Về](#)

[Chương 54: Chân Tướng](#)

[Chương 55: Thai Song Sinh](#)

[Chương 56: Phu Thê Kết Tóc](#)

[Chương 57: Long Phượng Trình Tường](#)

[Chương 58: Tiểu Tình Nhân Kiếp Trước](#)

[Chương 59: Nữ Nhi Mồ Côi Của Chu Gia](#)

[Chương 60: Chuyện Vật Về Hải Từ](#)

[Chương 61: Ghen Tuông Khó Hiểu](#)

[Chương 62: Nữ Nhi Được Sủng Ái](#)

[Chương 63: Dung Nhi Mở Miệng](#)

[Chương 64: Thảng Tư Thèm Người Mới](#)

[Chương 65: Rốt Cuộc Muốn Cái Gì?](#)

[Chương 66: Tình Yêu Cùng Tự Do](#)

[Chương 67: Đạp Là Hoàng Gia](#)

[Chương 68: Lại Một Năm Nữa](#)

[Chương 69: Mạnh Mối Khả Nghi](#)

[Chương 70: Nhân Họa Đặc Phúc](#)

[Chương 71: Ngày Bình Thường](#)

[Chương 72: Mang Theo Nàng Đi Tuần](#)

[Chương 73: Mang Theo Nàng Đi Tuần \(2\)](#)

[Chương 74: Quý Linh Tinh Bình Ninh](#)

[Chương 75: Đột Nhiên Hồn Chiến](#)

[Chương 76: Vì Sao Mất Phán?](#)

[Chương 77: Nàng Không Chịu Nổi](#)

[Chương 78: Hoàng Đế Băng Hà](#)

[Chương 79: Hai Mươi Bảy Ngày Phục Hiếu](#)

[Chương 80: Định Vương Gia Trúng Độc \(1\)](#)

[Chương 81: Định Vương Gia Trúng Độc \(2\)](#)

[Chương 82: Định Vương Trúng Độc \(3\)](#)

[Chương 83: Chuyện Trên Giường](#)

[Chương 84: Dưỡng Điều Hoàng Thượng](#)

[Chương 85: La Lị Học Cưỡi Ngựa](#)

[Chương 86: Đông Thi Bất Chức](#)

[Chương 87: Tình Cảm Có Tiến Triển](#)

[Chương 88: Năm Thứ Ba Tân Hoàng Khai Hóa](#)

[Chương 89: Tình Tỷ Muội Giữa Hậu Cung](#)

[Chương 90: Ai Tốt Hơn](#)

[Chương 91: Tô Ngạn Hạo Đáng Yêu](#)

[Chương 92: Trong Cung Tuyển Tú Nữ](#)

[Chương 93: Nhận Thức Tiến Triển](#)

[Chương 94: Hiền Phi Uống Say](#)

[Chương 95: Đi Tuần Trở Về](#)

[Chương 96: Bi Sự Sau Hi Sự](#)

[Chương 97: Kết Thúc Cửa Diệp Thục Dung \[Thượng\]](#)

[Chương 98: Kết Thúc Cửa Diệp Thục Dung\[Hạ\]](#)

[Chương 99: Hoàng Thượng Tức Giận](#)

[Chương 100: Đồ Dành Hoàng Thượng](#)

[Chương 101: Trưởng Công Chúa Tĩnh Khanh](#)

[Chương 102: Bình Ninh Diễn Xuất](#)

[Chương 103: Giáo Dưỡng Công Chúa](#)

[Chương 104: Tâm Tư Hoàng Thượng](#)

[Chương 105: Thật Là Heo Đội Mũ](#)

[Chương 106: Đầy Tháng Ở Bình Vương Phủ](#)

[Chương 107: Thanh Huyền Cung Hóa Hoạn](#)

[Chương 108: Hoàng Thượng Hoài Nghi](#)

[Chương 109: Cái Gì Là Chân Tướng](#)

[Chương 110: Hạo Ca Thật Cao Tay](#)

[Chương 111: Nam Sơn Tự Cầu Từ](#)

[Chương 112: Hần Cũng Có Tư Tâm](#)

[Chương 113: Hần Đối Với Nàng Mê Muội](#)

[Chương 114: Phất Lên Làm Phượng Hoàng](#)

[Chương 115: Nương Nương Có Thái](#)

[Chương 116: Hoàng Thượng Thật Cao Hứng](#)

[Chương 117: Hần Chính Là Thế Nô](#)

[Chương 118: Chuyện Xấu Trong Nhà](#)

[Chương 119: Đều Là Vì Tình \[Thượng\]](#)

[Chương 120: Đều Là Vì Tình \[Hạ\]](#)

[Chương 121: Thịnh Hoàng Thượng Trách Phạt](#)

[Chương 122: Thái Hoàng Thái Hậu Bằng Thế](#)

[Chương 123: Trách Phạt Nặng Nhe](#)

[Chương 124: Công Chúa Kéo Bè Đánh Nhau](#)

[Chương 125: Phụ Hoàng Đến Báo Hộ](#)

[Chương 126: Sống Vì Ai?](#)

[Chương 127: Chân Tướng Là Như Vậy](#)

[Chương 128: Thằng Thân Thành Khẩn Đối Mặt](#)

[Chương 129: Ngày Ra Đêm Phục](#)

[Chương 130: Tiếp Tục Ngọt Ngào](#)

[Chương 131: Tương Phu Nhân Lâm Bệnh](#)

[Chương 132: Tổ Phụ Khi Còn Sống](#)

[Chương 133: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió](#)

[Chương 134: Người Mới Kiêu Ngạo](#)

[Chương 135: Trở Lại Chiêu Dương Cung](#)

[Chương 136: Ai Hung Tàn Hơn Ai](#)

[Chương 137: Hân Cố Tình Gây Sự](#)

[Chương 138: Thời Gian Trôi Đi Đâu](#)

[Chương 139: Phong Nàng Làm Quý Phi](#)

[Chương 140: Tương Quốc Công Qua Đời](#)

[Chương 141: Tương Quý Phi Sinh Con](#)

[Chương 142: Lục Hoàng Tử Trăm Ca](#)

[Chương 143: Dưỡng Nương Phong Ba \[1\]](#)

[Chương 144: Dưỡng Nương Phong Ba \[2\]](#)

[Chương 145: Rốt Cuộc Là Ai Sai Sử?](#)

[Chương 146: Thái Hậu Uy Hiếp](#)

[Chương 147: Đây Là Báo Ứng](#)

[Chương 148: Là Ai Có Vấn Đề?](#)

[Chương 149: Hội Đèn Lồng Tết Nguyên Tiêu](#)

[Chương 150: Hai Lần Gặp Gỡ](#)

[Chương 151: Hôn Sự Của Công Chúa](#)

[Chương 152: Lại Một Hồi Trò Hay](#)

[Chương 153: Mùa Xuân Lại Săn Bắn](#)

[Chương 154: Tiệc Tối Ở Trường Sân](#)

[Chương 155: Liên Gia Thăm Phán](#)

[Chương 156: Phú Thái Từ Có Thai](#)

[Chương 157: Người Có Từng Hồi Hận](#)

[Chương 158: Nghi Hề Sơn Trang](#)

[Chương 159: Hân Muốn Biết](#)

[Chương 160: Nghi Lừa Dối](#)

[Chương 161: Thái Tử Phi Sảy Thai](#)

[Chương 162: Hoàng Hậu Biến Hóa](#)

[Chương 163: Thành Thục Hiện Lành](#)

[Chương 164: Hoàng Thượng Sinh Bệnh](#)

[Chương 165: Ân Trạch To Lớn](#)

[Chương 166: Nhi Tử Quan Trọng Hơn](#)

[Chương 167: Đại Công Chúa Xuất Giá](#)

[Chương 168: Dung Nhi Phong Vương](#)

[Chương 169: Hân Sẽ Làm Như Thế Nào?](#)

[Chương 170: Cầu Tình Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 171: Tử Công Chúa Hỗ Trợ](#)

[Chương 172: Nơi Ngủ Hoàng Tử Đi Về](#)

[Chương 173: Ai Ngáng Chân?](#)

[Chương 174: Hãy Gọi Trăm Lão Gia](#)

[Chương 175: Làm Thường Dân](#)

[Chương 176: Người Hãy Tin Tưởng Hân](#)

[Chương 177: Thái Tử Ngã Bệnh](#)

[Chương 178: Bắc Đẩu Vương Cầu Thân](#)

[Chương 179: Bình Ninh Định Thân](#)

[Chương 180: Hôn Sự Của Bình Ninh](#)

[Chương 181: Thái Tử Cách Thế](#)

[Chương 182: Nhi Hoàng Tử Đại Hôn](#)

[Chương 183: Ngô Vương Phi Sinh Nữ Nhi](#)

[Chương 184: Sự Cố Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 185: Không Làm Sẽ Không Chết](#)

[Chương 186: Bình Ninh Xuất Giá](#)

[Chương 187: Đại Kết Cục \(1\)](#)

[Chương 188: Đại Kết Cục \(2\)](#)

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Tiết Tử

Trong hoàng cung nguy nga lộng lẫy này lại có một toà cung điện vắng vẻ vô cùng khiến nó trở nên khác biệt. Trong sân viện cỏ mọc thành bụi, nửa ngày cũng không thấy một bóng người qua lại. Đại điện lại càng giống như một nhà lao với tường vây quanh và cửa lớn đều bị những bản gỗ to niêm phong bên ngoài, phía trong điện thì tối sầm.

Trong đại điện lớn như vậy, giường chiếu bàn ghế vẫn đầy đủ. Dựa vào cạnh bàn bên cửa sổ là một thân ảnh màu đen, cứ ngồi đó không hề nhúc nhích, khiến người ta lầm tưởng đó chỉ là một pho tượng.

Một lúc lâu sau, nghe được xa xa truyền tới mơ hồ tiếng động lớn ồn ào, thân ảnh kia mới động đậy đầu một chút, ngoài điện truyền đến một loạt tiếng bước chân, ngay sau đó đại điện vang lên một thanh âm sắc nhọn: “Quý phi nương nương tấn chúc Hoàng quý phi, hoàng thượng mệnh nô tài đưa tới rượu và thức ăn, mời điện hạ cùng ăn mừng.”

Hộp đựng thức ăn được luồn qua ô cửa nhỏ đặc chế đi vào, mãi đến khi tiếng bước chân kia biến mất, trong điện bỗng nhiên vang lên một trận tiếng xích sắt rầm rầm, nhờ ánh trăng rọi qua cửa mới nhìn rõ người nọ dưới chân quần đầy xích.

Cùng lúc đó là sự náo nhiệt vô thường ở Chiêu Dương cung, người trên dưới toàn cung đều ở đây vì sáng nay hoàng thượng đã hạ xuống thánh chỉ, quý phi nương nương vinh sủng không suy của bọn họ tấn chúc thành Hoàng quý phi. Bên trong Chiêu Dương điện, Tương Như Nhân một thân hoa phục, có chút mệt mỏi híp mắt tựa ở mềm tháp trên, sau lưng Thanh Đông thay nàng xoa bóp vai.

Nàng tấn phong, một đạo thánh chỉ khiến nàng chịu sự chú ý của biết bao nhiêu người, về điểm này tâm tư thật đúng là không chút nào ẩn dấu, xung quanh nàng cho tới bây giờ đều là như thế chịu sự chú ý mà chưa hề ít chút nào.

Một cung nhân vội vã đi đến, sau khi hướng phía nàng hành lễ thì ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói vài câu, Tương Như Nhân cũng không có bao nhiêu phản ứng, chậm rãi mở mắt ra, đợi được cung nhân rời đi nàng mới ngồi thẳng dậy, chỉ có bàn tay dưới tay áo ngậm năm chặt tiết lộ một ít tâm tình của nàng. Không đợi nàng có cảm tưởng gì, ngoài phòng đã có tiếng truyền đến, “Hoàng thượng giá lâm.”

Tương Như Nhân lập tức đứng dậy, thu hồi tất cả tâm tình trên mặt, lộ ra một cái bộ dáng thông dong, cười yếu ớt nhìn thân ảnh từ cửa chậm rãi đi tới, khuất thân hành lễ, “Nô tì thỉnh an hoàng thượng.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Tương Gia Tiểu Thư

Ba mươi năm trước, tháng tư năm một trăm bốn mươi bảy, bên trong nhà chính Tương công phủ, trong một cái sân không nhỏ, lúc này đứng không ít người, bọn họ đều nhìn nha hoàn kia ra vào gian phòng, bên trong thỉnh thoảng truyền đến một tiếng kêu đau.

Đứng cạnh một lão nhân đã ngoài năm mươi là hai đứa bé tuổi không lớn lắm, đứa nhỏ hai tuổi, đứa lớn cũng chỉ mới bốn tuổi.

Tương Cảnh Nhạc mới hai tuổi nghe bên trong trong phòng truyền tới tiếng la đau đớn của mẫu thân, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của ca ca mà không khỏi căng thẳng, Tương Cảnh Trí cúi đầu nhìn hằm một cái, trên mặt cũng tràn đầy lo lắng.

“Ca ca, mẫu thân đau đau.” Tương Cảnh Nhạc nói còn chưa được trôi chảy, một bên nữ mẫu nhìn thoáng qua Tương lão gia tử, đem hai người con trai dẫn tới bên cạnh mình.

Này đã kéo dài hơn nửa ngày, sắc mặt của mọi người cũng không còn được xem là tốt, nhất là Tương gia tộc trưởng Tương Kế Nghiệp, theo lý thuyết đây là thai thứ ba của thê tử, hẳn là thuận lợi một ít, nhưng thời gian này so với sinh lão đại thời gian còn lâu hơn.

Tương Kế Nghiệp nhìn thoáng qua phòng sinh, đối một bên Tương lão gia tử nói rằng, “Phụ thân, nếu không hiện tại người đi sương phòng nghỉ ngơi một chút.”

Tương Kế Nghiệp nói như vậy, sau lưng một vị phụ nhân cũng mở miệng nói, “Đúng vậy phụ thân, ngài đứng ở nơi này không ít thời gian,

nếu không đi sương phòng nghỉ ngơi một chút, chờ đại tẩu sinh trở lại xem cũng không trễ.”

Nói tới nói lui, vẫn không ai dám tiến lên dò hỏi, Tương lão gia tử đưa tay ý bảo bọn họ không cần nói, ánh mắt rơi vào trên người nhũ mẫu bên cạnh Tương Cảnh Nhạc thân thể đã hơi phát run nói: “Đem bọn họ mang đi nhà kè.”

Không bao lâu, trong phòng sinh truyền đến một tiếng hô cực lực lớn, cắt đứt thanh âm bồi tiếp tận lực của bà đỡ, trên mặt mọi người một trận mừng rỡ, một lát sau, cửa mở. Bà đỡ ôm một tã lót đi ra, Tương lão gia tử dẫn đầu đi tới, hài tử sinh ra vào ban ngày, tinh thần đầu hết sức tốt, tựa hồ là tã lót này còn thấy không thoải mái, sau khi thấy ánh sáng còn quay mặt vùi vào trong tã lót.

“Chúc mừng Tương lão gia tử, chúc mừng tương quốc công, là một thiên kim.” Bà đỡ đã từng đỡ đẻ nhiều như vậy, bất luận là nam hay nữ, nói đều có thứ tự, hầu như các nhà đều giống nhau, nếu thấy là nam mới có thể vui vẻ, nhưng ở chỗ này, nàng lại không gặp được phản ứng đồng dạng.

Tương lão gia tử vừa nghe là nữ nhi, thần sắc nghiêm nghị nhất thời thư giãn, trực tiếp từ trong tay bà đỡ nhận lấy hài tử kia, trung kỳ mười phần nói một tiếng, “Tốt!” Tiếp theo nở nụ cười.

Đứa nhỏ trong lòng phảng phất cảm thụ được niềm vui sướng này, ngáp một tiếng, híp mắt tự cố đi ngủ, Tương lão gia tử gương mặt vừa lòng, ngẩng đầu liếc bầu trời một cái, lại xem này đây sân xuân sắc, gió mát phất qua, thấm vào ruột gan, “Nàng đã bảo như nhân.”...

Tương Như Nhân sinh ra tuyệt đối là oanh động Tương gia, tại đây giữa một đại gia nghiệp như Tương gia, sinh nhi tử lại chẳng có gì lạ, sinh nữ nhi mới là tinh quý, nhất là nữ nhi từ trong bụng Thiệu thị sinh ra, Tương gia đích trưởng tôn nữ. Thiệu thị gả cho Tương Kế Nghiệp ngay cả sinh hai

đứa con trai đều không khiến Tương lão gia tử vừa lòng, thời gian mang thai thứ ba bản thân nghi ngờ lo sợ bất an, may là hài tử này tính tình thật ra an đạm, nhưng lại so với lời nói của thái y sinh muộn vài ngày khiến nàng một phen lo lắng. Tuy nhiên sau khi biết là một nữ nhi, Thiệu thị nghĩ, đời này xem như là viên mãn.

Ngày ấy sau khi sinh ra liền được Tương lão gia tử đặt ngay cho cái tên, Tương Như Nhân ba chữ này, rõ ràng tôn quý mà những hài tử còn lại của Tương gia đều không có.

Tương lão gia tử vì nàng mà xây dựng Tạ Thủy các làm nơi ở cho nàng, phía sau hồ nội phủ Tương gia, trước ba tuổi nàng được nuôi ở bên mẫu thân Thiệu thị, lúc ba tuổi, nàng dời đến Tạ Thủy các, bắt đầu tiếp thu sự dạy dỗ từ chính Tương lão gia tử.

Tương Như Nhân tỉnh tỉnh mê mê không rõ vì sao các ca ca là năm tuổi mới đi vào trong sách đường học bài, nàng lại ba tuổi đã ở một mình, ngoại trừ học bài ở ngoài, còn muốn đi theo tổ phụ học này gì đó nghe không hiểu.

Tương lão gia tử luôn ôm cho nàng đứng ở bên cạnh bệ cửa sổ, chỉ vào đây sân cảnh trí hỏi nàng, “Như Nhân, người thích viện này không?”

Tương Như Nhân gật đầu, tay nhỏ bé vịn khung cửa sổ tử, sợ bản thân sẽ ngã xuống, “Thích.”

“Ra khỏi viện này là nơi nào người có biết hay không?” Tương lão gia tử hướng dẫn từng bước, Tương Như Nhân vịn chặt phía dưới, quay đầu lại nhìn hẳn, trầm tiếng nói, “Là Tương gia, tổ phụ.”

“Như vậy ra khỏi Tương gia là nơi nào, Như Nhân biết không?”

“Là Lâm An thành.”

“Giữa Lâm An thành có một tòa cung điện lớn, Như Nhân biết là nơi nào không?”

“Là hoàng cung, tổ phụ.”

“Sở học tất cả hôm nay thậm chí sau này của Như Nhân, cũng là vì đi đến chỗ đó.” Tương lão gia tử cúi đầu nhìn nàng, Tương Như Nhân ba tuổi làm sao có thể đem hai điều này liên hệ tới, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, trong đôi mắt to tròn tựa hiện lên thoáng qua một nét nghi hoặc, nửa ngày phát sinh một tiếng “A?”

Tương lão gia tử đem nàng ôm xuống đến trên bàn sách, mở hé ra đại địa đồ, “Không biết cũng không sao, từ từ rồi người sẽ minh bạch thôi. “...

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt năm năm, trước đây cái kia béo đô đô tiểu cô nương, đã cao hơn rất nhiều, bỏ đi non nớt khi còn bé, dù còn tính trẻ con trên mặt, lại có thoáng qua một nét thành thực ổn trọng mà không phải là cái tuổi này nên có.

Lúc này Tương công phủ đang hết sức náo nhiệt, bởi vì ngày mai, phi tử xuất thân từ Tương gia vào cung - thân cô cô của Tương Như Nhân - Tấn phi sẽ về nhà thăm người thân.

Tương Như Nhân đi qua hành lang gấp khúc, nhìn nha hoàn trong viện vội vàng gắn hoa lên ngọn cây, vùng xung quanh lông mày cau lại, hỏi nha hoàn sau lưng, “Ai phân phó gắn những thứ này?”

Cùng đứng sau lưng nàng, một nha hoàn khác ôn nhu đáp, “Là Nhị phu nhân phân phó, nói là hôm nay hoa chưa nở hết, làm giảm bớt không khí vui mừng.”

Tương Như Nhân nhìn những chùm hoa không đứng đắn trên ngọn cây, không nhẹ không nặng đánh giá, “Vẽ răn thêm chân, rút lui.”

Dứt lời nàng liền trực tiếp đi qua hành lang gấp khúc không nhìn nữa, nha hoàn Tử Yên lúc trước nói chuyện quay sang hai tên nha hoàn sau lưng phân phó vài câu, bước nhanh đi theo. Tương Như Nhân đối với thường thức của Nhị thăm thật sự là không dám gặt bừa, hôm nay chính trực tháng ba, cũng không phải cái gì mùa đông khắc nghiệt, trát hoa gì lên nữa, đã là một vườn xuân sắc đều đủ thắm người.

Đi ngang qua một vườn hoa nhỏ, Tương Như Nhân đi tới sân của mẫu thân Thiệu thị, Thiệu thị vội vàng phân phó hai người mục mục đi kiểm tra còn có cái gì chưa chuẩn bị xong, thấy nàng tiến đến, trên mặt lộ ra nét thương yêu, ngoắc nàng đến bên cạnh mình.

Tương Như Nhân đầu tiên là quy quy củ củ hành lễ, tiếp theo có chút làm nũng ngồi xuống bên người Thiệu thị, “Mẫu thân.”

Thiệu thị thương yêu sờ sờ mặt nàng, theo lý thuyết nữ nhi sẽ ngây ngốc ở bên cạnh mình hàng ngày chắc là so với nhi tử phải nhiều hơn, nhưng đối với nàng, nhìn thấy hai người tiểu tử thì quá nhiều so với nhìn thấy nữ nhi này, từ khi nàng sinh ra bắt đầu liền nhất định là một cái không bình thường, Thiệu thị mặc dù đau lòng, lại không có cách nào đi chống cự.

Đây là trách nhiệm của nữ tử Tương gia!

“Ta nghe nói người ở bên trong sách đường mắng cho Nhị muội người phát khóc.” Cũng chỉ có ở bên cạnh mình, nữ nhi mới có thể toát ra một ít biểu hiện hài tử nên có, Thiệu thị kéo nàng, nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng, “Nhị thăm người vào sáng sớm đã nói với ta.”

Tương Như Nhân miệng hừ một tiếng, “Ta làm cái gì muốn mắng nàng, nói đúng với nàng vài câu thì không chịu nổi, ngồi ở đó vừa khóc lại gầy, còn không biết xấu hổ cáo trạng.” Chỉ nhỏ hơn nàng một tuổi, còn không bằng tam đường muội.

Thiệu thị nghe ý tứ này của nữ nhi thì thở dài, hài tử do đệ muội nuôi dạy ra, không phải là nàng nói nghe không tốt, đều là sẽ chơi đùa, “Người làm tỷ tỷ, nhường nàng một chút.”

Nói đến thật đúng là vận khí không tốt, Tương gia Nhị phu nhân Lý thị sau khi Tương Như Nhân sinh ra liền sinh ra cả ba đều là nữ nhi, cứ hai năm một không dừng, trưởng nữ chỉ so với Tương Như Nhân nhỏ hơn một tuổi, dù cùng là Tương gia đích tiểu thư, này đối đãi lại kém rất nhiều, cũng khó trách Lý thị tâm lý không ổn, Tương Tâm Tuệ lớn bảy tuổi tâm lý cũng không ổn.

“Nhường?” Tương Như Nhân từ trong lòng Thiệu thị giãy, nói ra một câu không phù hợp tuổi, “Vậy cũng phải xem nàng thức thời hay không, được một tắc lại muốn tiến một thước ta cần gì phải nhịn.”

Chính là phần này thành thực của con ngược lại làm cho Thiệu thị có chút lo lắng, người ta đều chờ đợi hài tử trưởng thành sớm một ít, sau này đến nhà chồng mới có thể mọi việc đều thuận lợi, trôi qua tốt, nhưng Thiệu thị lại hy vọng nữ nhi không phải như thế thành thực, hài tử này cho tới bây giờ học gì đó, so với hai người ca ca của nàng còn nhiều hơn, để một hài tử tám tuổi đi chịu gánh nặng như vậy, Thiệu thị không đành lòng.

“Ngày mai cô cô người trở về, cũng không thể như thế nói vô lễ, trong cung nhiều quy củ, cô cô người trở về một chuyến, này trưởng bối nhìn người cũng nhiều.” Thiệu thị lại dặn dò nàng một ít, Tương Như Nhân vi quyết dưới miệng, nửa làm nũng bắt mãi nói, “Mẫu thân nói như ta vô lễ lắm ấy.”

Thiệu thị nhéo nhéo lỗ mũi của nàng, “Được rồi, đi tìm đại ca người đi, ta đây còn có việc phải bận rộn.”

Từ trong viện Thiệu thị đi ra, Tương Như Nhân suy nghĩ một chút rồi quyết định đi tìm nhị ca, đại ca gần nhất cũng rất bận rộn, theo phụ thân

học sự vụ trong tộc, nói sao cũng chẳng thể có thời gian rảnh.

Vang lên bên tai tiếng nhắc nhở của nha hoàn phía sau, “Tiểu thư, nhị tiểu thư tới rồi.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu, Tương Tâm Tuệ mang theo hai tên nha hoàn đang hướng phía nàng đi tới, Tương Tâm Tuệ cũng nhìn thấy Tương Như Nhân, khoe miệng hơi giơ lên thoáng qua một cái ngạo nghễ, định không chào hỏi trực tiếp đến Tương Như Nhân bên cạnh mà đi qua, sau lưng nha hoàn lại nhỏ tiếng nhắc nhở nàng một câu, “Tiểu thư, là tiểu thư.”

Tương Tâm Tuệ xinh đẹp mắt xếch nhất thời trừng lên, nhìn nha hoàn cúi đầu mới vừa muốn mở miệng mắng, Tương Như Nhân chạy tới trước mặt nàng, khẽ cúi đầu nhìn so với nàng lùn một chút Tương Tâm Tuệ, mang trên mặt ung dung cười.

Nha hoàn sau lưng Tương Tâm Tuệ vội hô “tiểu thư”, Tương Tâm Tuệ lúc này mới bất đắc dĩ kêu một tiếng tỷ tỷ.

Thẳng đến khi Tương Như Nhân đi xa, Tương Tâm Tuệ mới giận nhìn hai tên nha hoàn, “Ai cho các người kêu? Ta cho phép các người hô sao?”

Nha hoàn kia thân thể khẽ run nhưng vẫn lấy hết dũng khí khuyên nhủ, “Tiểu thư, lão gia bảo ngài phải đối tiểu thư khách khí một ít.” Tương Tâm Tuệ như là bị đập vào đuôi một cái đau đớn, nhất thời tức giận mặt đỏ lên, hung hăng trợn mắt liếc tên nha hoàn, “Đừng tưởng rằng người là phụ thân sai khiến xuống ta cũng không dám bắt người thế nào, hừ!” Nói xong, giẫm chân bước nhanh đi xa, hai tên nha hoàn hai mặt nhìn nhau một chút, rất nhanh đi theo.

Rất xa Tương Như Nhân nghe tiếng nàng hung hăng trách cứ, trên mặt cũng không biểu tình gì, xoay người dẫn người đi hướng sân viện Tương Cảnh Nhạc...

Sáng sớm hôm sau, cách một canh giờ trước thời điểm Tấn phi hồi phủ thăm người thân, trên dưới Tương phủ đã nghiêm chỉnh mà đợi, sáng sớm Tương Như Nhân sau khi tắm rửa đổi lại một thân quần áo mới, váy phần hồng khỏa trên lưng còn hệ xinh đẹp ti mang, nha hoàn Thanh Thu treo lại bên hông nàng ngọc bội tượng trưng cho thân phận do Tương lão gia tử đưa, sau lưng mũ mũ chải cho nàng kiểu tóc song bình kế, phát vòng hơi lớn hơn, rủ xuống, chen vào hai đóa nhưng trâm hoa xinh đẹp.

Một hồi, bộ dáng Tương Như Nhân xinh đẹp động lòng người liền bày ra ở trước mặt các nàng, Thanh Thu khen, “Tiểu thư thật xinh đẹp.”

Tương Như Nhân khước miệng hơi giơ lên, nhìn qua bản thân bên trong gương đồng, “Đi thôi.”

Giờ Ty, bên ngoài Tương công phủ náo nhiệt, đường phố bị xua tan người đi đường, trái phải hai bên đều là quan binh đứng, phía trước mấy cung nhân đi tới, phía sau mới là tám người mang cỗ kiệu, cạnh kiệu lại đi tới tám cung nữ, phía sau cỗ kiệu là mấy người mang cái rương, xa xa nhìn sang, đội ngũ rất dài.

Đến cửa Tương công phủ, cỗ kiệu hạ xuống đất, có cung nhân tiến lên, Tương lão gia tử bọn họ đã sớm nghênh ở tại cửa, không chờ người trong kiệu đi ra, Tề gia ở cửa đi đầu quỳ xuống, Tương Như Nhân cùng Tương Tâm Tuệ các nàng đứng ở một chỗ, vừa nhìn người trước mặt quỳ, một bên Tử Yên cũng đỡ nàng quỳ xuống, bốn phía an tĩnh một mảnh, chỉ nghe thấy cung nhân nói, nửa ngày, Tương lão gia tử trở về vài câu, cung nhân thối lui đến cạnh kiệu.

Tất cả mọi người cúi đầu, bên trong kiệu vươn ra một bàn tay thon thả, trên ngón tay mang theo nhẫn ngọc lục bảo, trên cổ tay lại lộ ra một vòng tay bích thấu.

Cung nhân đưa tay ra đỡ lấy bàn tay kia, một cung nhân vén màn, một phi tử chừng ba mươi tuổi mặc cung trang đi ra.

Dưới ánh mặt trời sáng rỡ, trên đầu nàng ấy kim sức chiếu lấp lánh, bên trong dung nhan tinh xảo hiện lên vẻ không màng danh lợi, nàng mỉm cười nhìn mọi người đang quỳ, mở miệng nói, “Đứng lên đi.”

Tương lão gia tử sau khi dẫn đầu tạ ơn, Tương Kế Nghiệp đỡ phụ thân từ từ đứng lên, Tương Như Nhân các nàng lúc này mới đứng lên theo, không đợi nàng nhìn tỉ mỉ, mọi người để cho ra, cung nhân liền đi vào che chắn trước mặt các nàng, Tấn phi khoát lên tay một công công, đi từ từ vào Tương gia.

Chỉ là này lúc ban đầu lần đầu tiên liền hao phí không ít thời gian, chờ Tấn phi vào đến tiền thính, đại bộ phận người tất cả giải tán, Tương Như Nhân các nàng theo vào tiền thính, chờ Tấn phi ở phía trên ngồi xuống vị trí chủ tọa, mấy người cung nhân đứng ở bên người của nàng, Tương lão gia tử dẫn đầu quỳ lạy lần thứ hai.

Bên tai Tương Như Nhân bay tới lời Tương Tâm Tuệ nhỏ giọng oán giận, “Không phải là cô cô sao, vì sao còn muốn quỳ nhiều lần như vậy.” Tương Như Nhân nhìn nàng một cái, tuy rằng không hiểu, nhưng nàng biết, những thứ này đều là quy củ mẫu thân đã nói.

Sau khi đứng lên được ban ngồi, trong sảnh người già trẻ lần lượt ngồi xuống, Tấn phi nhìn người cả phòng, cảm khái một câu, “Nhiều năm chưa từng trở lại rồi, những hài tử này bản cung lại đều không nhận biết.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Biểu Ca Tam Hoàng Tử

Tấn phi lúc nói lời này tràn đầy cảm khái, viền mắt mơ hồ còn ửng đỏ, mọi người ngồi ở phía dưới vừa nhìn, tương đại phu nhân Thiệu thị dẫn đầu cùng tương Nhị phu nhân Lý thị viền mắt cũng theo đó hồng lên, Lý thị còn cầm lấy khăn tay đi lau lau khóe mắt, phảng phất là đối lời của nàng nổi lên chút đồng cảm.

Tương lão gia tử chỉ vào chỗ Tương Như Nhân, nhất nhất giới thiệu cho Tấn phi, một lát sau, Tấn phi hướng phía cửa vẫy vẫy tay, Tương Như Nhân thấy một thiếu niên tuổi tầm như Nhị ca nàng bước vào.

Thiếu niên kia cũng không liếc nhìn bất kì ai trong sảnh, chỉ đi tới bên cạnh Tấn Phi, hô một tiếng, “Mẫu phi.”

Mọi người lập tức hiểu được, thiếu niên giữa hai lông mày cùng Tấn phi có chút một chút tương tự trước mắt chính là tam hoàng tử, Tô Khiêm Trạch.

Tương lão gia tử muốn hành lễ, Tấn phi liền ngăn trở, “Phụ thân không cần đa lễ.”

Sau đó Tương lão gia tử cùng Tấn phi nói nói mấy câu, thỉnh thoảng phụ thân và mẫu thân cũng sẽ đáp lời, bọn tiểu bối căn bản chỉ có nghe cùng nhìn, hơn nữa không thể rời đi, miễn để cho người khác nhìn lại, có vẻ không có giáo dưỡng.

Đây đối với Tương Tâm Tuệ các nàng mà nói quả thực liền như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nàng còn len lén quan sát thiếu niên bên cạnh nương nương, mới chừng mười tuổi đã thoáng có tư thế oai hùng, nhất

là đáy mắt kia một nét kiết ngạo bất tuân, mà nàng ở đây trong Tương phủ chưa từng được thấy qua.

Cũng không biết qua bao lâu, Tấn phi đứng dậy đi sương phòng bên cạnh đại sảnh, Thiệu thị theo ý phu quân bảo cũng đi vào, Lý thị mặc dù cũng muốn đi vào nhưng không có cho truyền là không được phép tùy tiện xông loạn, chỉ có thể mang theo mấy đứa bé đứng bên ngoài đợi, cũng không dám đi quá xa, rất sợ sau một khắc canh cung nữ giữ ở cửa sẽ gọi mình đi vào.

Tương Như Nhân thật vất vả đứng ngoài phòng, hít sâu một hơi, vừa ngồi lưng đều có chút cứng ngắc, này cô cô trở về một chuyến thật đúng là khổ cực, trái phải hai bên là cung nhân mặt lạnh nhìn đều có chút sợ, cùng tổ phụ trong lúc đó nói chuyện cũng rất bề trên, giống như là quân thần, một điểm cũng không thân cận.

“Tiểu thư, Tấn phi nương nương mời người đi qua.” Tử Yên vội vã đã đi tới thưa ở bên tai nàng, Tương Như Nhân quay đầu lại, cung nhân đứng ở trước cửa đang nhìn về phía nàng bên này, Tương Như Nhân bước chân đi tới, khiến Tương Tâm Tuệ các nàng chú ý.

Rõ ràng thấy được đáy mắt Tương Tâm Tuệ bắn tới ghen ghét, Tương Như Nhân chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn nàng rồi theo cung nhân tới cửa sương phòng, cung nhân đứng lại, khom người vén màn, “Nương nương đang đợi người.”

Tương Như Nhân đi vào, Tấn phi ngồi ở sụp trước, mẫu thân ngồi ở phía bên phải nàng, sau lưng màn nói lỏng, hơn nữa ngoài một cung nữ thiếp thân của Tấn phi ra, trong phòng cũng thêm bốn người.

“Bái kiến Tấn phi nương nương.” Tương Như Nhân quỳ xuống hành lễ, chờ nàng nói rồi mới đứng dậy, “Tạ nương nương.”

Tấn phi mỉm cười nhìn nàng, “Mau tới bên cạnh bản cung.” Tương Như Nhân liếc mắt nhìn mẫu thân rồi mới cẩn thận đi tới phía bên trái, Tấn phi sờ sờ tay nàng, ôn nhu nói, “Không cần câu nệ như vậy.”

Dù Tấn phi nói như vậy, Tương Như Nhân cũng đâu thể nào thật sự thả lỏng, chỉ là nụ cười trên mặt tươi hơn chút, khéo léo đứng đó cũng không nói lời nào.

Tấn phi xem nàng phảng phất thấy được mình năm đó, thật sớm theo phụ thân học rất nhiều thứ, tỉnh tỉnh mê mê thời gian liền phải biết rất nhiều chuyện tình trong hoàng cung, bước lên một con đường đã được định trước, không thể hối hận, cũng không cho phép hối hận.

Khi nàng được gả cho hoàng thượng, người vẫn chỉ là vương gia, mấy năm sau trải qua một hồi biến cố, lúc đó nàng mới chính thức hiểu được lời nói của phụ thân lúc trước, cái gì là vinh quang gia tộc.

Tấn phi yêu thương sờ sờ đầu Tương Như Nhân, nhìn về phía Thiệu thị, “Phụ thân thực sự quyết định phải đưa nàng vào cung sao?” Trước đây nàng cũng không hiểu, nhưng khi nàng chân chính vào cung mới phát hiện, chỗ đó phải cẩn thận sống, không được phép có một điểm sai lầm, nếu được thì nàng càng muốn cô cháu gái này có thể vô ưu vô lo mà sống, lấy bối cảnh Tương gia, nàng chắc chắn có thể gả cho một gia đình tốt.

“Nương nương cũng biết, luyện tiệc thì có thể có cách nào khác.” Thiệu thị thoáng thở dài, lúc bản thân sinh trưởng tử, lão gia cùng công công đều không cao hứng quá như thế, Tương gia không thiếu nam nhi, từ trong bụng của nàng đi ra ngoài, là nữ hài tử mới nhất tinh quý, nàng chính là không muốn, an bày về sau cho hài tử này đều đã được định sẵn.

Tấn phi thở dài một hơi, “Người nói đúng, không bỏ được cũng không có biện pháp.” Trên vai nàng phải gánh không chỉ là vinh hoa của riêng bản thân.

Tương Như Nhân nghe bên tai một tiếng thở dài, loáng thoáng nghĩ nghe cái hiểu cái không. Sao trong lời cô cô cũng là hoàng cung, lời tổ phụ cũng là hoàng cung lại chẳng như nhau.

“Chờ bản cung trở về cung liền chọn đưa tới cho nàng hai ma ma tốt, nếu đã quyết định, nên sớm học một chút quy củ, để tránh khỏi đến lúc đó rối loạn đầu trận tuyến.” Tấn phi từ ái nhìn nàng, quay đầu nói với Thiệu thị.

Tương Như Nhân không có ngốc bao lâu liền đi ra, khi đi tới cửa chính tiền đình, trong sân Lý thị lập tức nhìn về phía nàng, khi nhìn đến trên tay nàng cũng không có lấy cái gì, đáy mắt hiện lên một vẻ thất vọng, tiếp theo lôi kéo con gái của mình, kiểng chân ngóng trông nhìn về hướng sương phòng.

Tương Như Nhân bật cười một tiếng trong lòng, bác nhất định là sẽ không tuyên gập Nhị thẩm, cứ ở chỗ này chờ, không bằng trở về nên làm gì thì làm cái đó, vài người đứng ở trong sân giả bộ làm dáng vẻ lơ đãng lẽ nào nhìn cũng hay sao.

Mang theo Tử Yên, Tương Như Nhân vòng qua tiền sảnh đi về hướng sân viện Tương lão gia tử, trải qua một thời gian, tiểu biệt viện đầy sân hoa đào nở rộ hấp dẫn sự chú ý của nàng, màu hồng xinh đẹp chi đầu, tản ra một mùi thơm ngát, Tương Như Nhân thả chậm bước chân đang muốn níu người một cảnh, trước mặt bỗng hai điểm nhỏ bóng đen bay tới, theo bản năng chột né, bóng đen kia liền rơi vào bên hông tà váy, một người rơi vào đầu vai của nàng.

“Tiểu thư!” Tử Yên đứng bên kinh hô một tiếng, đó là hai con sâu, mềm mại đọng ở trên váy, một con lom khom còn định bò lên, trên đầu vai cái kia còn hướng cổ của nàng bên này bò tới. Tương Như Nhân nhất thời trầm mặt.

Một trận tiếng cười vang lên bên tai, ngẩng đầu thấy cách một thân cây có hai người đang đứng, cầm đầu đúng là tam hoàng tử, đi theo phía sau tam hoàng tử là một tiểu thái giám, tiểu thái giám trong tay còn cầm chạc, trên cành cây mơ hồ có thể thấy được là con sâu nhỏ giống trên váy nàng.

Tiếng cười đến từ chính tam hoàng tử, chỉ thấy hắc khuôn mặt ác chĩnh ý, chỉ cần Tử Yên kêu lớn hơn chút, hắc liền nhìn càng cao hứng.

“Lấy xuống!” Khóe mắt Tương Như Nhân nhìn con sâu nhỏ bò qua đến, bình tĩnh nói với Tử Yên, Tử Yên vội lấy khăn tay ra, rất nhanh đem sâu trên đầu vai bắt xuống, Tương Như Nhân chỉ là khinh phui một chút làn váy, đọng ở váy trên sâu liền rơi rơi xuống, lăn lóc rơi trên mặt đất.

Tương Như Nhân giống như vô tình đi tới trước mặt Tô Khiêm Trạch, lễ phép hướng phía hắc chào một cái “Tam hoàng tử điện hạ”

Cái này đến phiên Tô Khiêm Trạch kinh ngạc, cách này trăm lần dùng đều trúng, thế nào hôm nay liền mất hiệu lực, phải biết rằng lúc hắc dùng mấy con sâu này hù dọa nhị công chúa, nhị công chúa sợ quá đứng tại chỗ khóc, cũng không dám động đậy chút nào.

Tô Khiêm Trạch đứng ở bên đầu bồn hoa ngắm nàng, nàng so với kia kiều Tích Tích công chúa muốn can đảm lớn hơn một chút, thêm nữa ở dưới ánh mặt trời, Tương Như Nhân tuổi nhỏ trên mặt nhàn nhạt trầm ổn để hắc khắc sâu ấn tượng, nhưng hắc nơi nào dễ dàng như vậy chịu thua.

“Người có biết người vừa giết chết sủng vật nuôi của ta? “ Tô Khiêm Trạch chỉ chỉ con sâu lăn lộn bị nàng đập chết sớm giống như bùn đất, đậy mắt ánh lên chút hả hê.

Tương Như Nhân khóe miệng vung lên một nụ cười, trực tiếp từ trong tay Tử Yên đem khăn tay túi sâu cầm tới, nhét vào trong tay của hắc, nhếch miệng cười, “Xin lỗi tam hoàng tử điện hạ, trước trả lại cho ngài một con,

còn lại một con ta đây đành phải đi bắt cho ngài.” Dứt lời trực tiếp mang theo Tử Yên đi về hướng viện Tương lão gia tử.

Nửa ngày sau Tô Khiêm Trạch mới phản ứng được, thẳng đến trong lòng bàn tay một trận nhúc nhích nhột nhột, mở tay ra, vốn sâu ở bên trong túi khăn tay, không biết từ lúc nào rơi ra ngoài trực tiếp ở trên lòng bàn tay của hắn, đồng thời, tiếp tục kiên nhẫn nỗ lực bò.

“Chủ chủ chủ... Chủ tử!” Một bên tiểu thái giám sợ ngây người, Tô Khiêm Trạch lập tức quăng sâu, toàn thân bị sâu bò cảm thấy không khỏe, sau một trận sợ run, hắn trầm mặt dùng sức xoa tay, ánh mắt rơi vào bóng lưng Tương Như Nhân đã biến mất từ lâu, nhắc chân dẫm nát sâu xanh vô tội....

Lúc Tấn phi rời đi đã là buổi chiều. Trở lại trong cung, Tô Khiêm Trạch sắc mặt bất thiện nhìn tiểu thái giám bên cạnh mở hộp quà bao bọc thập phần tinh xảo do một người Tương gia đưa tới, bên trong chia làm hai ngăn, một ngăn bất ngờ bày một con sâu xanh đang làm ổ trên vải nhung, ngăn ô vuông còn lại chính giữa có một khối ngọc thạch giá trị xa xỉ.

Tuy nhiên chính yếu không phải là khối ngọc thạch mà chính là con sâu đang tích cực ngộ nguậy kia.

Một bên tiểu thái giám thấp thỏm giới thiệu, “Đây là Tương gia tiểu thư đưa cho chủ tử, nói là, nói là đền bù cho súng vật của ngài.”

'Lạch cạch' một tiếng, Tô Khiêm Trạch đem cái hộp kia ném rơi ở trên mặt đất, trong hộp ngọc thạch lăn thật xa, một bên cung nữ nhanh đi qua nhặt lên, một bên ma ma vội bước đến khuyên bảo, “Điện hạ, ngài nhưng nghìn vạn lần không thể nổi giận.”

Tô Khiêm Trạch liếc bọn họ một cái, trực tiếp phui tay bước ra khỏi gian phòng, tiểu thái giám vội vã đi theo, đi sau lưng hắn nghĩ kế lấy lòng, “Chủ tử, nếu không tìm người hù dọa Tương đại tiểu thư một chút? “

Tô Khiêm Trạch chợt dừng bước, kia thái giám vội vàng kiềm bước chân, cúi thấp đầu không dám nói lời nào, Tô Khiêm Trạch trong con người hiện lên một cái lãnh ý, “Bản cung là người hẹp hòi như vậy sao?”

Kia thái giám vội vàng phủ nhận, “Chủ tử ngài khoan hồng độ lượng, tự nhiên sẽ không cùng Tương gia tiểu thư tính toán.”

Lãnh ý nơi đáy mắt Tô Khiêm Trạch rất nhanh bị ý cười đả phá, ngừng đầu nhìn tường viên vây cao, chậm rãi thổ lộ, “Nàng nhưng là thân biểu muội của ta.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lần Đầu Tiên Vào Cung

Bên trong Tạ Thủy các, Thanh Thu cùng Thanh Đông hai người đem những gì Tấn phi ban cho tiểu thư từng cái từng cái lấy ra, Tương Như Nhân nhìn, thân thể miễn cưỡng ghé vào trên bệ cửa sổ, liếc mắt vừa nhìn đầy bàn thứ tốt, tiếp theo tầm mắt rơi vào mấy cây hoa đào trên cây trong viện tử.

Nàng còn đang suy nghĩ cô cô về nhà thăm người thân một chuyến như vậy đại phô trương, tương lai nàng cũng cần phải trở thành dạng người giống như vậy sao?

Một bên Thanh Thu thấy nàng này giờ không nói gì, gọi nhỏ một tiếng, Tương Như Nhân đưa tay hướng về phía nàng, Thanh Đông đem một cái hộp đưa tới trên tay của nàng, cô cô ra tay thật hào phóng, đưa đến chỗ nàng những thứ kia đều nhiều như vậy, Tương gia xem như là giàu có và đông đúc, thứ tốt gì nàng chưa thấy qua, nhưng so với trong cung vẫn còn kém xa.

“Đều thu đi.” Tương Như Nhân không hứng thú lắm, Thanh Đông nhìn một khối hồng ngọc trong đó đề nghị, “Tiểu thư, một đôi trâm song phượng của người còn chưa có đá đính mắt phù hợp. “

Tương Như Nhân khoát khoát tay, Thanh Đông hiểu ý liền giữ lại hộp hồng ngọc, còn lại đều đưa đi khoả phòng.

Liên tiếp vài ngày Tương Như Nhân trong lòng đều không thoải mái, rốt cuộc Thiệu thị phát hiện sự khác thường của nàng, một ngày thỉnh an, kéo

nàng đến bên cạnh hỏi, “Ma ma nói người hai ngày này tâm tình không tốt, làm sao vậy?”

Tương Như Nhân mím môi, thoáng trên mặt một chút rối rắm, cuối cùng lẩm bẩm hỏi một câu, “Mẫu thân, sau khi vào cung có phải là không thể về nhà thường xuyên?”

Thiệu thị đoán được Tấn phi về nhà thăm người thân đã ảnh hưởng đến nàng, tay liền nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, “Nha đầu ngọc, gả cho người ta đều là không thể thường kỳ về nhà mẹ đẻ, huống chi là vào cung.”

“Cô cô - nàng một điểm cũng không tự do.” Nửa ngày, Tương Như Nhân chớp chớp nói một câu, bên cạnh có nhiều cung nhân phục vụ như vậy, giống như đang giám sát, cô cô muốn cùng tổ phụ nói riêng một chút cũng không được.

“Gả cho người khác cũng không tự do, chỉ là, tại nơi như hoàng cung lại càng không tự do.” Rất nhiều thứ Tương lão gia tử cũng không có biện pháp dạy cho nàng, cái tuổi này của Tương Như Nhân, nghi ngờ chuyện nhiều lắm, nhất là sau khi nhìn thấy Tấn phi.

Thiệu thị ôn nhu nhìn nữ nhi, “Mặc dù là hoàng thượng, cũng không phải hoàn toàn tự do, hẳn phải có trách nhiệm với giang sơn xã tắc, Hoàng hậu nương nương phải duy trì hậu cung an ổn, trên đời này hầu hết tất cả mọi người, không phải nói mong tự do là có thể tự do, cô cô người cũng giống vậy, của nàng quang vinh sủng có thể phủ chiếu Tương gia, mà hưng thịnh Tương gia của chúng ta đồng dạng có thể cho cô cô một hậu thuẫn vững chắc. “

“Tổ phụ vì triều đình làm nhiều như vậy, cô cô không được sủng ái thì hoàng thượng cũng sẽ không không thờ ơ, lại nói phụ thân và Nhị thúc cũng đều là làm quan nhiều năm.” Tương Như Nhân không rõ, tổ phụ cùng

phụ thân bọn họ đều như thế có khả năng, làm sao sẽ cần một nữ nhân ở sau lưng chống đỡ, căn bản không cần a.

“Người tuổi còn nhỏ.” Thiệu thị biết nàng nhất thời chưa thể hiểu rõ hết được những quanh co trong đó, “Công lao của tổ phụ người không ai có thể phủ nhận, nhưng người phải biết rằng, một hậu cung, cũng là một thiên hạ, ở thiên hạ bên trong này, cô cô người được sủng ái, như vậy tổ phụ người cùng phụ thân người, Nhị thúc thậm chí Tương gia sẽ càng tốt.” Mọi người đều muốn càng ngày càng thăng tiến, làm một gia tộc đứng đầu, người không phải chỉ muốn qua hết đời mình thì xong mà còn là cân nhắc đến Tương gia đời đời con cháu. Tương Như Nhân trầm mặc, nàng nghe xong hiểu được một điểm mấu chốt, đó là tương lai nàng cũng nhất định phải được sủng ái tại hậu cung, như vậy Tương gia mới có thể càng ngày càng tốt.

Thiệu thị sờ sờ tóc nữ nhi, “Chờ Nhân Nhi trưởng thành sẽ hiểu.”

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt hai năm, mười tuổi Tương Như Nhân càng khiến Tương lão gia tử thích, tổ tôn hai người thường thường ở trong thư phòng ngăn ngờ hơn một canh giờ, suốt buổi đều có thể nghe được tiếng cười của Tương lão gia tử.

Tương lão gia tử cầm một con cờ đặt ở trên bàn cờ, sờ sờ râu mép nhìn Tương Như Nhân ngồi ở đối diện vẻ mặt trầm ngưng, “Đánh cờ, quá nghiêm túc!”

Tương Như Nhân khẽ run, để cờ xuống, “Tổ phụ, người không phải nói này cuộc như sinh mạng, một bước sai liền từng bước sai, cho nên phải nghiêm túc đối đãi.”

Tương lão gia tử thấy nàng nhớ kỹ lời của mình đã nói, cười ha ha, “Đây là đang nói cho người biết, cuộc sống người sau này phải đi cẩn thận từng

bước; nhưng này cuộc, người phải nắm rõ khi nào nên nghiêm túc, khi nào không nên nghiêm túc.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu nghe, Tương lão gia tử ho nhẹ một tiếng, “Mấu chốt là người cần biết được, người đánh cờ cùng người có tâm tính thế nào, hãn nếu luôn chuyên chú, tập trung hết mực thì người liền toàn lực đối chiến, hãn nếu không thêm để ý, người liền phối hợp giết thời gian thôi.”

Tương Như Nhân tự định giá một chút, ngược lại khóe miệng thoáng nụ cười, “Tổ phụ, ý của ngài Nhân Nhi hiểu.”

Tương lão gia tử hài lòng sờ sờ râu mép, cùng nàng vui vẻ kết thúc ván cờ.

Mắt thấy sắc trời chuyển tối, Tương lão gia tử đứng dậy, Tương Như Nhân vội đến bên cạnh đỡ lấy hãn, Tương lão gia tử tay chống quai trượng, đi từ từ đến cửa thư phòng, “Tháng chín trong cung có thu yến, người theo mẹ người một chuyến đi.”

“Vâng”

Tổ tôn hai người đứng cùng một chỗ, một lớn một nhỏ có chút rất giống nhau.

Nửa ngày, Tương lão gia tử nói tiếp, “Đi chỗ đó quen biết một chút gia quyến các phủ, người cũng đến tuổi phải ra ngoài giao thiệp rồi, lúc rảnh rỗi thì nên mời các tiểu thư khác đi du ngoạn.“...

Mười sáu tháng chín ngày hôm đó, trong cung tổ chức thu yến, Thiệu thị mặc trang phục cáo mệnh, mang theo Tương Như Nhân vào cung tham gia thu yến ba năm một lần, xe ngựa đi qua cửa cung thứ hai liền ngừng, sau khi xuống xe liền một đường theo cung nhân đi vào.

Cung nhân dẫn các nàng đi Vĩnh Hòa cung gặp qua Tấn phi, ngồi đó một chút, tiếp theo dẫn các nàng đi ngự hoa viên.

Khách khứa đã đến gần đông đủ, cung nhân đem các nàng dẫn tới an bài vị trí tốt rồi khom lưng rời đi, bốn phía đang ngồi đều là phu nhân tiểu thư tham gia thu yến tới trước.

Trong đó thân thiết với Tương gia, Kỳ phu nhân mang theo trưởng nữ Kỳ Tố Như tới chỗ Thiệu thị chào hỏi, hai nhà cũng là quen biết đã lâu, Tương Như Nhân chào “Kỳ phu nhân”, tiếp theo đối Kỳ Tố Như bên cạnh Kỳ phu nhân gọi một tiếng “Kỳ tỷ tỷ””Như Nhân thực sự là càng ngày càng đẹp.”Kỳ phu nhân nhìn Tương Như Nhân khen, Thiệu thị quay lại cười, “Nhà các người cứ làm như, hôm nay chính là tài nữ nổi danh Lâm an, nếu ta nói, đây là tài mạo song toàn.”

Kỳ phu nhân nghe lời này là hết sức hưởng thụ, một bên Kỳ Tố Như bị khen vẻ mặt đỏ bừng, lặng lẽ kéo tay Tương Như Nhân một chút, “Như Nhân muội muội, chúng ta tìm nơi ngồi xuống thôi.”

Tương Như Nhân gật đầu, cùng Thiệu thị nói một tiếng, theo Kỳ Tố Như đi ra một đình các gần đó, ra tới cửa, Kỳ Tố Như mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đỏ mặt oán trách, “Mẹ ta cũng thật là.”

Tương Như Nhân véo lên tay nàng cười cợt, “Kỳ phu nhân nói không có sai a, đại ca đều nói Kỳ tỷ tỷ là danh phù kỳ thật tài nữ.”Kỳ Tố Như bị nàng trêu như thế mặt càng đỏ hơn, nhỏ giọng cảnh cáo “Nhưng không cho nói nữa, nào có người mỗi ngày đưa cái này đong ở bên môi, người nếu nói nữa, ta sẽ không đi cùng người đâu.”

Tương Như Nhân cười nhưng không tiếp tục nói nữa, hai người đi tới trong đình, đã có mấy người ở đấy.

Một cô nương còn nhỏ hơn Tương Như Nhân một chút vừa nhìn thấy Kỳ Tố Như tới, vui vẻ đi tiến lên, một phen khoác lên tay Kỳ Tố Như, “Kỳ tỷ

tỷ, người thế nào giờ mới đến.”

Kỳ Tố Như cười quệt một chút lỗ mũi của nàng, quay sang Tương Như Nhân giới thiệu, “Đây là Trình gia tiểu thư, gọi nàng Bích Nhi là được rồi.”

Tương Như Nhân rất nhanh thì phản ứng kịp, trước mắt là một tiểu cô nương tính cách tinh quái như lời tổ phụ nói - tôn nữ của trình thái phó.

“Ta biết người là ai!” Không đợi Tương Như Nhân nói cái gì, Trình Bích Nhi kinh hô một tiếng, quay qua nàng nói “Ta đã thấy người một lần, người là Tương tỷ tỷ.”

Một tiếng tỷ tỷ này trực tiếp đem khoảng cách giữa hai người kéo gần lại rất nhiều, Trình Bích Nhi còn nhỏ nói ngọt, tính tình tuy có chút yếu ớt nhưng không điều ngoa, Tương Như Nhân cũng vui vẻ cùng nàng qua lại thân thiết.

Trong đình còn có một tiểu thư nhà thượng thư, đi vào đình vài người nói chuyện lý thú rất nhanh quen thuộc.

Cách đó không xa truyền đến một trận cười khẽ như chuông ngân, Tương Như Nhân đưa tầm mắt nhìn lại, cách đó không xa bên trong một đình khác, mấy người tiểu thư lớn tuổi chút ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, tiếng cười đến từ một người trong đó, laf tiểu thư vận trang phục màu tím nhạt.

“Đó là Triệu gia tiểu thư.” Kỳ Tố Như ở một bên giải thích, Tương Như Nhân suy nghĩ một chút, có thể bị mời vào cung chính là có mấy cái Triệu gia ở Lâm An thành?

“Nàng chính là thái tử phi tương lai.” Một bên tiểu thư nhà Từ thượng thư Từ Bảo Để nói bổ sung, lại thấp giọng, “Ba tháng nữa tuyển tú sẽ quyết định.”

Tương Như Nhân lúc này mới có chút bình tĩnh, này tuyên chọn thái tử phi cũng còn có một chút điểm vận khí ở bên trong, vừa đúng lúc thái tử chọn phi, như Tương Như Nhân thì đều là tuổi còn quá nhỏ, không thích hợp.

Ánh mắt kia của Trình Bích Nhi, tựa hồ là cùng một người trong đó không hợp, khẽ hừ một tiếng, “Bên trái kia chính là thái tử sủng phi, các nàng vốn là tử muội tình thâm, hiện tại thật đáng khen, có thể đi vào trong phủ thái tử tiếp tục tử muội tình thâm.”

Từ Bảo Đễ nhẹ nhàng lôi nàng một chút, nhỏ giọng nhắc nhở, “Cũng đừng để người ta nghe thấy!”

Trình Bích Nhi hừ một tiếng quay đầu, “Cùng là tiểu thư nhà thượng thư giống nhau, người làm gì mà cứ như thấp kém hơn nàng, cũng chỉ là lớn hơn người vài tuổi, ai làm sủng phi còn chưa biết chắc đâu!”

Từ Bảo Đễ xem nàng này dáng vẻ bênh vực kẻ yếu bèn nở nụ cười, “Ta còn chưa mong làm sủng phi đâu, nói người nhỏ giọng một chút không phải là thua kém gì nàng ta, trong cung này dầu gì cũng không phải sân nhà mình, người nói đúng không?”

Trình Bích Nhi bị nàng vừa nói vừa dạy như vậy, trên mặt lộ ra một chút ảo não, “Ta đã nói không thích tiến cung, mẫu thân không nên mang ta tới!”

Thật sự Trình Bích Nhi khiến Tương Như Nhân có chút hâm mộ, cái tuổi này nên có sự đơn thuần hồn nhiên ấy, đối với nàng mà nói thì đã sớm vượt qua, nàng thậm chí phải so với mấy vị ngồi ở bên trong đình kia còn phải học càng nhiều hơn, cô cô đưa đến mama giáo dưỡng cho nàng hai năm, trong miệng các nàng luôn là hoàng cung, là quy củ.

Sau khi thu yến bắt đầu, mọi người trước nhìn diễn, tiếp theo chính là bố trí chỗ ngồi thưởng thức ca vũ, Tương Như Nhân các nàng cũng không

phải nhân vật chính của thu yến đợt này, mà chính là những tiểu thư khuê các đã vào độ tuổi đợi gã.

Nhìn từng bước từng bước các tiểu thư mười bốn mười lăm tuổi được mời lên biểu diễn tài nghệ, Tương Như Nhân cũng đã nhìn thấy Triệu gia tiểu thư trong miệng Kỳ tử tử, một khúc đàn cổ khiến mọi người tán thưởng.

Nàng đã là thái tử phi tương lai, mặc dù tài nghệ thường thường, mọi người cũng không thể không cổ động, Tương Như Nhân nhìn người trên đài hơi có chút thất thần.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Người Ở Sơn Động

Chẳng biết từ lúc nào Trình Bích Nhi đã đến bên cạnh rồi kéo ống tay áo của nàng, nói nhỏ bên tai, “Đợt trình diễn kết thúc phải một canh giờ nữa mới là tiệc tối, ta dẫn người đi xem đèn.”

“Xem đèn?” Tương Như Nhân đang làm bộ chuyên chú, mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, chờ gần cuối ngày sẽ có người ở trên hồ đốt đèn, dù ít vẫn nhưng đẹp.” Trình Bích Nhi gật đầu, nhìn thoáng qua trên đài, “Đợt lát nữa cùng đi. “ Nói xong cũng quay về ngồi vào vị trí của bản thân.

Yến hội vừa kết thúc, chờ hoàng hậu cùng mấy vị phi tử rời đi, những người đang ngồi có chút lưu lại, có chút tản mát đi chung quanh, Trình Bích Nhi vội tới kéo nàng đi về hướng trong hoa viên.

Hai người vòng qua đình rồi lại vòng qua một tòa giả sơn, đến một địa phương yên lặng, bốn phía yên tĩnh hơn rất nhiều, Trình Bích Nhi quen cửa quen ngõ mang theo nàng chui qua một động giả sơn, trước mặt là thềm đá của tòa giả sơn, Tương Như Nhân theo nàng đi lên, đến chính giữa Trình Bích Nhi ngừng lại, ngoắc nàng đi lên cùng mình đứng ở một chỗ, chỉ vào hồ đối diện nói, “Chính là nơi này.”

Trước mặt một trận gió thổi tới, bí mật mang theo một hơi lạnh, Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn lại, cách một hành lang ven hồ, bên bờ chẳng biết lúc nào đứng rất nhiều cung nhân, mỗi người trên tay đều có đèn sáng lờ mờ, bên bờ đã thả rất nhiều hoa đăng, từ đây nhìn ra như một sợi ánh sáng kéo dài, đủ mọi màu sắc.

“Ngày hôm nay còn chưa tối hẳn, đợi lát nữa đến tiệc tối là thời điểm thích hợp nhất, dù chúng ta cũng có thể thấy, nhưng mà không còn được đứng ở chỗ có tầm nhìn đẹp như thế này.”Trình Bích Nhi ở một bên giải thích, “Hàng năm đều có thể thả hoa đăng, những chiếc hoa đăng được viết lên tâm nguyện của các cung nhân, chờ lúc những chiếc đèn tràn đầy mặt hồ, trên đài bên kia sẽ có người biểu diễn.”

Theo hướng Trình Bích Nhi chỉ, thấy cạnh bờ hồ có một lối đi nhỏ vào giữa hồ, chính giữa dựng lên một đình cao, xa xa nhìn sang như là phiêu phù ở trên mặt nước, bốn phía đều bao quanh sa mạn.

Tương Như Nhân tự đáy lòng ca ngợi, “Quả thật rất đẹp, người làm thế nào phát hiện chỗ tốt như thế này? “. Tương Như Nhân quay đầu lại hỏi, Trình Bích Nhi ho nhẹ một tiếng, “Đại ca dẫn ta tới đây một lần, hẳn là thư đồng của hoàng tử.”

Hai tôn tử Trình gia đều là thư đồng của hoàng tử, mà nàng từ nhỏ đến lớn theo trình thái phó vào cung số lần cũng không ít, địa phương khác nàng không dám nói, nhưng đối với hoa viên trong hoàng cung thì nàng rất quen thuộc.

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn lên thấy còn có một nửa bậc thang chưa đi hết bèn lôi kéo Trình Bích Nhi, “Chúng ta đi lên xem một chút đi.”

Mới vừa nhắc chân, bên cạnh liền truyền đến tiếng nói chuyện, Tương Như Nhân theo bản năng dừng lại, tỉ mỉ lắng nghe, đúng là giọng nam nhân. Cùng Trình Bích Nhi nhìn thoáng qua nhau, thanh âm kia càng ngày càng gần, trực tiếp là từ ngoài động giả sơn truyền đến.

Tương Như Nhân nắm chặt tay Trình Bích Nhi, hướng lên trên chỉ một chút, Trình Bích Nhi hiểu ý nhẹ nhàng nâng chân đi lên, sau đó Tương Như Nhân đi theo, hai người đi tới trên mặt núi giả. Trong cung sợ nhất đụng phải người, Tương Như Nhân đối với người trong hoàng cung cũng chưa

quen thuộc, huống chi còn là một nam nhân, vẫn là không muốn phát sinh những lời đồn không hay.

Thanh âm bước chân đến trong động thì ngừng, các nàng lại sợ đứng gậy sẽ chú ý, xác định là thanh âm kia dừng ở bên trong sơn động, các nàng ngồi thụp xuống để cho hòn đá nhô cao che chắn phía trước.

Chỉ chốc lát sau, một trận huyên náo nhỏ lọt vào tai các nàng. Giữa lúc hai người đang nghi hoặc, trong sơn động cứ nhiên lại truyền tới một tiếng thở gấp trầm thấp, còn là thanh âm của nữ tử.

Tòa giả sơn này thật ra chỉ là mấy tảng đá lớn nhô cao nên cách âm không hề tốt, huống chi các nàng là ngồi chồm hổm, cho nên âm thanh là nghe rõ từng tiếng.

Trình Bích Nhi chỉ chỉ phía dưới há hốc mồm, Tương Như Nhân nhanh tay bịt miệng nàng lại, cau mày lắc đầu.

Mặc kệ dưới kia có chuyện gì xảy ra, các nàng là khẳng định không thể để cho người ta biết trên núi giả còn có người khác.

Thanh âm trong sơn động càng ngày càng làm càn, thanh âm của nữ tử có chút ần ẫn, nhưng giọng nam nhân không hề giảm bớt, Tương Như Nhân sắc mặt nhất thời đỏ lên.

Trình Bích Nhi lúc đầu còn mù mờ, nhưng rất nhanh sau đó mặt của nàng cũng đỏ lên, xấu hổ và giận dữ nhìn thoáng qua dưới chân, đây chính là ở trong cung a!

Tuy nói các nàng tuổi còn quá nhỏ nên đối với rất nhiều chuyện cũng không hiểu rõ, nhưng một nam một nữ làm gì để tới mức lại phát sinh loại thanh âm này, ngoại trừ việc bê bối còn có thể là cái gì khác.

Bên trong sơn động cả người nữ tử dính sát vào thạch bích, tay đặt lên những chỗ gập ghềnh, quần váy dưới thân đều vị vén lên thật cao tới bên hông, lộ ra đôi chân trắng nõn, phía sau là một nam tử mặc áo chỉnh tề, dưới thân áo choàng có một bộ phận đong ở trên lưng nữ tử, mà hấn một tay vịn vào hông nữ tử đó, thường thường quật một chút, khiến cho nàng khóc thét vài tiếng.

Trên mặt nam tử mang theo một nụ cười tà mị, nhìn nữ tử đang không ngừng đón ý hòa theo tư thế, thấp giọng mắng một câu tao phụ, tăng nhanh động tác dưới thân.

Cô gái không ngừng kêu rên, con người nam tử lóe lên, một tay chọt bắt được tóc của nàng, ngay khi nàng bị đau thành tiếng thì nhanh chóng ấn mấy cái rồi hung hăng đè ở trên người nàng bất động.

Bốn phía một mảnh an tĩnh, Trình Bích Nhi nghiêm mặt liếc mắt nhìn Tương Như Nhân, có nên đi hay không? Tương Như Nhân lắc đầu, đang đợi xem sao.

Một lát sau, bên trong sơn động lần thứ hai truyền đến một trận huyên náo, thanh âm mềm mại của nữ tử vang lên, “A Triệt, người thật đúng là nhẫn tâm a!”

“Ta đối với người nào nhẫn tâm nhưng cũng sẽ không đối với người trong lòng ta mà nhẫn tâm.” Thanh âm trầm thấp của nam tử tùy ý vang lên, hai người liếc mắt đưa tình một phen, Tương Như Nhân nghe được tiếng bước chân đi xa.

Lại một lát sau, Trình Bích Nhi ngẩng đầu hướng phía đường nhỏ nhanh chóng nhìn thoáng qua, nhìn Tương Như Nhân nhẹ giọng nói, “Lúc này đi được rồi.” Tương Như Nhân đoán chừng thời gian gặt đầu, “Người cứ từ từ thôi.”

Trình Bích Nhi đỡ hòn đá kia chậm rãi đứng lên, khoe miệng co rút, bĩu môi bất mãn nói, “Đây trong cung còn có thể có chuyện như vậy, hôm nay lại là thu yến, ai gan to như vậy chứ! “ Làm hại nàng ở phía trên ngòi chòm hôm một hồi lâu, nếu như qua thời gian của tiệc tối, đến lúc đó lại bị mắng.

“Không biết là tốt nhất.” Chuyện như vậy nên tự nhiên là làm bộ không thấy, tại đây trong cung mà dám to gan như vậy thì chắc hẳn cũng không phải người đơn giản, Tương Như Nhân đứng lên nhẹ nhàng dấm chân, vừa rồi ngòi chòm hôm chân đã tê rần cũng không dám động một cái, rất sợ để người phía dưới phát hiện, hôm nay đứng lên hai cái đùi đều không còn tri giác.

Hai người quay lại giữa lối bậc thang đứng một hồi mới xuống phía dưới, không biết có phải ảnh hưởng tâm lý hay không, Tương Như Nhân luôn cảm thấy trong sơn động mùi vị rất kỳ quái.

“Ai nha!” Trình Bích Nhi thở nhẹ một tiếng, dưới chân chẳng biết bị cái gì vướng lại một chút, cúi đầu vừa nhìn, là một cái hoa tai.

Trình Bích Nhi nhặt lên đưa cho Tương Như Nhân xem, “Là ngọc trụ tử.” Nghĩ tới điều gì lại một mặt ghét bỏ ném xuống đất, “Thật là ghê tởm!”

“Chắc là người ban nãy đánh rơi.” Tương Như Nhân đem ngọc trụ tử nhặt lên hỏi nàng, “Có ai biết chúng ta tới bên trong nơi này xem hoa đăng không? “

“Các nàng không biết chúng ta đi xem hoa đăng, nhưng mà chắc là có người thấy chúng ta đi về hướng bên này. “ Trình Bích Nhi suy nghĩ một chút, chẳng biết nàng hỏi như vậy có ý tứ gì.

Tương Như Nhân nhặt hoa tai lên, “Cái này không thể để lại đây, nếu lỡ bị người khác nhặt được hỏi tới rồi nhắc đến chúng ta, người kia sẽ biết lúc ấy chúng ta ở trên giả sơn, hẳn nhất định sẽ hoài nghi chúng ta.”

Vừa nói như vậy Trình Bích Nhi cũng có chút luống cuống, trực tiếp lấy ngọc trụ tử trong tay Tương Như Nhân đưa qua giấu vào ống tay áo, “Chúng ta đi ra ngoài, đợi lát nữa ném nó, mặc dù là không tìm được cũng nhất định không thể vớt ở bên trong giả sơn.”

Hai người rất nhanh rời khỏi giả sơn động nhưng cũng không đi về hướng phía tiệc tối, một lát sau, một thân ảnh xuất hiện ở cạnh giả sơn, tựa hồ đang tìm cái gì, còn vào sơn động đi nhìn một chút...

Trình phu nhân thấy nữ nhi vẻ mặt tiểu hồng trở về, kéo nàng qua nhẹ trách mắng, “Làm gì mà thở hổn hển, còn lôi kéo Tương tiểu thư nữa. “

Trình Bích Nhi bị Trình phu nhân hỏi như vậy lại nghĩ tới những gì vừa nghe được, mặt càng đỏ hơn, hít sâu một hơi giải thích, “Mẫu thân, ta dẫn Tương tỷ tỷ đi hồ sen, không ngờ lỡ đi xa một chút, sợ không kịp cho nên mới vội vội vàng vàng chạy về nha.”

Trình phu nhân ấn nàng một chút trán, áy náy nhìn Thiệu thị cùng Tương Như Nhân, “Bích Nhi bướng bỉnh, khiến người mệt mỏi rồi. “

Tương Như Nhân đã khôi phục thần sắc, cười lắc đầu, “Ta lần đầu tiên vào cung, Trình muội muội liền dẫn ta đi quanh một hồi.”

Trình phu nhân nhìn Tương Như Nhân mà rất thích, đây mới là dáng vẻ nữ nhi mà nàng muốn dưỡng ra, kết quả không chú ý một chút, cấp dưỡng bên cạnh thành như vậy, chẳng có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa cũng không thông, đúng là buồn chết nàng.

“Sau này người sẽ vào cung nhiều hơn mà, cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta đi qua thôi.” Trình phu nhân nói cũng không sai, lấy thân phận của Tương gia, Tương Như Nhân sau này số lần vào cung không phải ít.

Đoàn người vừa trò chuyện vừa đi về hướng bày tiệc tối, đó chính là khuôn viên cạnh bờ hồ mà Trình Bích Nhi đã mang nàng đi xem hoa đăng,

quanh hồ an bài đầy chỗ ngồi, ở chính giữa bày một bàn rữ màn chướng lộng lẫy cực kì xa hoa.

Theo sau cung nữ dẫn đường đến chỗ ngồi đã được sắp xếp, Trình gia cùng các nàng cách nhau khá xa, xem Trình Bích Nhi hơi bĩu môi, Tương Như Nhân cười nói vài câu ở bên tai nàng, nhìn nàng trở lại chỗ ngồi, lúc này mới cùng mẫu thân ngồi xuống.

Người đi vào càng ngày càng nhiều, Tương Như Nhân liếc nhìn phía bên phải, thấy thoáng qua một thân ảnh trông quen mắt đang đi tới phía này, nhìn kỹ lại, nguyên lai là vị thái tử phi tương lai thấy ở đình đầu vào lúc buổi chiều, Triệu gia tiểu thư.

Triệu Nhị đi theo sau Triệu phu nhân tới vị trí cung nữ hướng dẫn, thấy bên cạnh là Tương gia tiểu thư, lễ phép cười cười, Tương Như Nhân đứng dậy cũng cười đáp lại nàng, Triệu phu nhân thì sau khi nhìn thấy Thiệu thị có trò chuyện vài câu.

Triệu Nhị trong lòng có chút kinh ngạc, tiểu muội muội trước mắt đây so với chính mình nhỏ hơn bốn năm tuổi lại bình tĩnh như thế, thấy mẫu thân có ý cùng Tương phu nhân qua lại thân thiết như vậy, thân thể hơi nghiêng về gần phía Tương Như Nhân một chút, ôn nhu hỏi, “Tương muội muội là lần đầu tiên vào cung sao, trước đây đều chưa nhìn thấy người.”

Tương Như Nhân gật đầu, trả lời thật là nhu thuận, “Đúng vậy Triệu tỷ tỷ, ta là lần đầu tiên theo mẫu thân vào cung.”

Triệu Nhị lập tức yên nhiên cười, đang muốn mở miệng, phía trước truyền đến một trận rối loạn, tựa hồ có người nhắc tới hai chữ hoàng thượng, rất nhanh toàn bộ đều yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn lại, một tiếng hoàng hậu giá lâm truyền đến.

Hoàng hậu đi tới, theo sau là mấy vị tần phi, tất cả mọi người đứng lên hành lễ, chờ sau khi hoàng hậu cùng các vị tần phi đã an vị mới ngồi

xuống.

Cũng không chờ Hoàng hậu nương nương nói vài câu xã giao, tiếng hô lớn lần thứ hai vang lên, “Hoàng thượng giá lâm.” Mọi người kể cả hoàng hậu cũng đứng lên, đón vị cứu ngũ chí tôn mặc long bào hoàng kim kia.

Toàn bộ quá trình Tương Như Nhân đều là cúi đầu, cúi đầu quỳ lạy, cúi đầu ngồi xuống.

Người chung quanh đều giống như nàng, không dám nhìn thẳng người ngồi ở phía trên kia, thẳng đến hoàng thượng mở miệng một tiếng “Triệt nhi”, bàn tay Tương Như Nhân đặt ở trên đầu gối bỗng nhiên căng thẳng, theo bản năng ngẩng đầu lên...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tương Yêu Tiểu Tụ Hội

Tương Như Nhân thấy được nửa người của vị kia, hăn mặc cẩm bào màu lam sậm, đi qua trước mắt nàng đến trước mặt hoàng thượng, thanh âm quen thuộc truyền đến, “Thần gặp qua hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.”

Tương Như Nhân trong đầu ong một tiếng nổ tung, nàng cẩn thận nhìn thoáng qua chỗ Trình Bích Nhi phía bên phải, chỉ thấy trên mặt Trình Bích Nhi cũng tràn đầy kinh ngạc vô cùng, hai người nhìn nhau liếc mắt rất nhanh khôi phục bình thường.

Người hoàng thượng thân thiết xưng hô Triệt Nhi kia chính là Tam vương gia Tô Khiêm Triệt, năm đó phụ thân của Tô Khiêm Triệt cũng chính là tam ca của hoàng thượng đã cứu mạng hoàng thượng trong cuộc chiến tranh ngôi vị hoàng đế trước đây, cho nên ngài đã mắc bệnh sớm qua đời, chính vì thế hoàng thượng đối với đứa cháu này luôn rất chiều cố.

Tương Như Nhân sau khi thấy rõ dáng vẻ của hăn liền rất nhanh thu hồi tầm mắt, đè xuống một nỗi lo sợ bất an xuống đáy lòng, tham gia tiệc tối.

Vì chuyện quan hệ của Tam vương gia, cơ hồ khiến tâm tư xem biểu diễn của Tương Như Nhân đều phai nhạt vài phần, về sau nỗi bất an của nàng mới dần dần bình thường lại, thoáng nhìn thần sắc hăn cũng không có gì dị thường, Tương Như Nhân thở dài một hơi, làm tặc còn không sợ, nàng còn có gì phải sợ đây.

Lúc từ cung trở về đã khuya lắm rồi, một hồi yến hội trong cung cũng không thoải mái, Tương Như Nhân có chút mệt mỏi tựa ở bên trong xe

ngựa, Thiệu thị chỉ coi là nàng mệ, sờ sờ tóc của nàng cười nói, “Sau này hàng năm người cũng đều phải theo ta đi vào cung.”

Tương Như Nhân nhớ đến Trình Bích Nhi không biết đã tiêu hủy ngọc trụ tử hay chưa, nằm úp sấp trong lòng Thiệu thị, có chút làm nũng nói rằng, “Mẫu thân, mấy ngày nữa ta muốn mời Kỳ tử tử cùng Bích Nhi các nàng tới nhà ngồi một chút.”

Có mấy người để thổ lộ tình cảm bạn bè cũng không sai, Thiệu thị vỗ bả vai của nàng đáp ứng, “Chỉ cần người không cảm thấy mệt thì tốt rồi.”...

Năm ngày sau Tương Như Nhân ở bên trong Tạ Thủy các của mình, lần đầu tiên trong đời tổ chức một tiểu yến hội, nàng mời tổng cộng bốn người khách, hơn nữa còn có ba tử muội Tương Tâm Tuệ, tám người vừa vịn ngồi một bàn.

Kỳ Tử Như cùng Trình Bích Nhi là một nhóm thân thiết với nhau, còn có hai người nữa, một là lần đầu gặp mặt ở trong cung Từ Bảo Đễ, một là tiểu biểu muội của Tương Như Nhân, Thiệu Cần Cần.

Bàn được đặt trước giả sơn bên cạnh ao ở Tạ Thủy các, bên này trồng rất nhiều hoa cỏ mà Tương Như Nhân yêu thích, thánng còn hiện đặc biệt nở xanh biếc, xinh đẹp nối tiếp nhau ở quanh giả sơn.

“Tương tử tử, trà hoa này của người uống ngon thật.” Cái miệng nhỏ của Trình Bích Nhi nhấp một ngụm trà lài, mùi thơm nồng đầy miệng, so với trà trong nhà mình uống còn thuần hậu hơn, mang theo một vị ngọt nhẹ nhẹ.

“Là tự ta phơi đấy, nếu như người thích ta sẽ chuẩn bị cho người hai túi mang về.” Tương Như Nhân xem dáng vẻ thỏa mãn của nàng nở nụ cười, sai Thanh tThu xuống phía dưới chuẩn bị. Một bên Tương Tâm Tuệ cũng thường hay uống cái này, cho nên không cảm thấy đặc biệt, chỉ là thấy Trình Bích Nhi đáy mắt sùng bái có chút không ưa, không phải chỉ là một chút trà lài, nàng cũng phơi được, chẳng phải gì đó quá khó không làm nổi.

“Đại tỷ tỷ, tay nghề của Thanh Đông thực sự là càng ngày càng tốt.” Ngồi ở bên cạnh Tương Tâm Tuệ, Tương Tâm Viện vốc người hơi mập chỉ vào trước mặt miếng hoa cao đã thiếu một nửa khen ngợi, tiểu quái hàm còn phình to chưa nuốt xuống hết.

Kỳ Tố Như ngồi cách đó hai người xem dáng vẻ khả ái này của nàng, che miệng khẽ cười, để nha hoàn sau lưng bưng luôn phần trước mặt mình qua đó, “Cái này cũng không khác biệt, người nếm thử đi.”

Tương Tâm Viện vừa muốn đưa tay ea lấy, ba một tiếng, tay nhỏ đã bị vỗ một phát ửng hồng, bên tai truyền đến tiếng Tương Tâm Tuệ ghét bỏ “Còn ăn.”

Nhất thời trong hốc mắt Tương Tâm Viện nổi lên một ít nước mắt, nàng rụt tay về đặt trên đầu gối... tay còn lại phủ lên bàn tay vừa bị đánh, úy khuất cúi đầu che giấu những giọt nước mắt gần rơi xuống.

Vốn là không nhiều người lắm, Tương Tâm Tuệ vừa mở miệng như thế, tầm mắt của mọi người đều bị hấp dẫn tới đây, Tương Tâm Viện dù sao mới năm tuổi, hài tử năm tuổi thích ăn thì có làm sao, Trình Bích Nhi thẳng tính lúc này liền nhìn Tương Tâm Tuệ bằng ánh mắt quái dị, nếu nàng có một thân muội muội, tuyệt đối là có cái gì tốt đều cho nàng ăn, làm sao có thể không cho nàng ăn, là tỷ muội ruột thật sao?

Tương Như Nhân nhàn nhạt liếc Tương Tâm Tuệ một cái, đáy mắt mang theo một tia cảnh cáo, nàng gọi nàng ta đến không phải để gây rối.

Đứng dậy đi tới bên cạnh Tương Tâm Viện, lấy khăn tay bỏ vào trong tay nàng nhẹ giọng an ủi, “Tâm Tuệ là sợ người ăn nhiều để bỏ bữa, những thứ này đều giữ lại cho người, đợi lát nữa ta để Thanh Đông gói lại mang về cho người, có được hay không?” Tiểu nha đầu khóe mắt còn vương nước mắt, tươi tắn gật đầu.

Tương Như Nhân lúc này mới nhắc nhở nàng, “Nhưng cũng không thể một lần ăn quá nhiều biết không?”

Tương Tâm Viện lại gật đầu, cười ngây ngô nhìn Tương Như Nhân, một màn này lần thứ hai khiến Tương Tâm Tuệ bất mãn, nhưng mà lúc này đây nàng ẫn nhẫn không có phát tác, chỉ là mịt mờ trừng mắt liếc Tương Tâm Viện.

Từ Bảo Đễ một bên có ý định xua tan không khí này, đứng lên đến ao bên cạnh giả sơn, cúi đầu xem sóng nước dao động, quay đầu lại nhìn các nàng cười nói, “Các người ngồi lâu không chán sao?”

Kỳ Tố Như rất phối hợp đứng lên theo nàng đến cạnh ao cười ôn nhu nói, “Người cũng thấy ao này đẹp đúng không, ta xem cũng chỉ nàng ở đây mới có, lâu các sau hồ cũng rất đẹp, nàng a, rất biết hưởng thụ.”

Từ Bảo Đễ lộ ra một ít hứng thú, “Mau mang ta đi xem.”

Thiệu Cần Cần đang ngồi vội vàng đứng lên xung phong nhận việc, “Ta tương đối quen thuộc nơi ở của biểu tỳ, ta dẫn bọn người đi!”

Ba người làm bạn đi về hướng lầu các phía sau, Tương Như Nhân ý bảo Tử Yên mang hai tên nha hoàn cùng đi qua, Trình Bích Nhi vẫn ngồi lại chậm rãi uống trà lài thi thoảng lại ngược xem Tương Tâm Tuệ.”Đại tỳ tỳ, sáng nay sách lão sư phân phó ta còn chưa xem xong, ta về trước đây.” Tương Tâm Vận nhẹ nhàng kéo tay áo Tương Tâm Tuệ một chút, đứng dậy nói với Tương Như Nhân.

Tương Tâm Tuệ vốn là không quá thoải mái vì cái kiểu 'Cái gì tốt đều cho nàng' , liền theo lời Nhị muội nói xong phải rời đi. Tương Tâm Vận thấy muội muội mình không phản ứng kịp, bèn kéo nàng lên ôn nhu khuyên nhủ, “Người nên về ngủ thôi.”

Tương Như Nhân sai Thanh Đông đem điểm tâm đã chuẩn bị xong đưa cho nha hoàn của Tương Tâm Viện, xác định các nàng rời khỏi Tạ Thủy các, lúc này mới hỏi Trình Bích Nhi chuyện cái hoa tai.

Nói đến việc này Trình Bích Nhi lòng còn sợ hãi, “Thời điểm yến hội tan, ta liền nhân cơ hội ném vào trong hồ, thật không nghĩ tới người đó sẽ là Tam vương gia, Tương tử tử, người nói xem Thanh nhi trong miệng Tam vương gia kia là ai.”

Tương Như Nhân lắc đầu, chỉ là một tên gọi thân mật làm thế nào mà đoán được, “Nếu không phải ngoài cung vào thì đó chính là người trong cung.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nếu là người trong cung, như vậy lá gan của Tam vương gia cũng thật sự lớn!

“Đang nói cái gì đó, chờ mãi cũng không thấy các người đi qua.” thanh âm Kỳ Tố Như truyền đến, Trình Bích Nhi lập tức cười hì hì quay sang đáp, “Ta đang đòi Tương tử tử một vài thứ, nàng có nhiều thứ tốt lắm, ta nhìn mà thèm!”

Kỳ Tố Như thấy dáng vẻ tham lam của nàng như thế thì bật cười nói, “Người nào không biết còn tưởng rằng người là đầu lĩnh cường đạo giả trang đấy.”

Từ Bảo Đễ các nàng cũng nở nụ cười theo.

“Nói cái gì mà cười vui vẻ như vậy? “ Năm người đang cười, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến giọng nam nhân, Tương Như Nhân quay đầu lại ngạc nhiên hô một tiếng, “Đại ca!”

Tương Cảnh Trí đi tới nở nụ cười ấm áp xoa đầu nàng, “Ta vừa mới trở về, tới thăm người một chút.”

Tương Cảnh Trí mười bốn tuổi tư thế oai hùng, trên mặt tuần tú mang theo một vẻ ôn nhu cương chiều, nhìn Tương Như Nhân cười rồi hướng mọi người chào hỏi, cũng không lên tiếng.

“Tương đại ca.” Kỳ Tố Như ôn nhu gọi một tiếng, trên mặt thoáng qua một chút ngưng ngưng khó nhận ra, rất nhanh liền được che đậy, mà trong năm người này, bởi vì tuổi tác, dung nhan Kỳ Tố Như là động lòng người nhất, Tương Cảnh Trí hơi ngần ra, lập tức cười hướng phía nàng gật đầu.

Có người ngoài, Trình Bích Nhi cũng thu liễm hơn rất nhiều, Tương Cảnh Trí chỉ là ở chỗ này ngồi một chút rồi rời đi, vài người lúc này mới tự tại một ít.

Trình Bích Nhi hồ nghi nhìn Kỳ Tố Như trên mặt ửng hồng còn chưa tan, trêu ghẹo nói, “Kỳ tỷ tỷ, người và Tương đại ca nhìn qua rất xứng đôi nha.”

Hai má Kỳ Tố Như vừa mới bớt hồng lại lần thứ hai ửng đỏ, liếc mắt trừng nàng oán trách quát, “Người nói nhăng nói cuội gì đấy.”

Trình Bích Nhi cười hắc hắc, chỉ có Tương Như Nhân thấy phản ứng Kỳ Tố Như như thế không khỏi nghĩ sâu vài phần...

Hẹn xong lần gặp mặt sau, Tương Như Nhân tiễn các nàng đến cửa chính, còn để Trình Bích Nhi mang về không ít trà lái, thấy các nàng đều lên xe ngựa, lúc này mới trở lại Tạ Thủy các.

Đi tới nửa đường mới nhớ tới hẳn là nên đi thăm tổ phụ một chuyến, Tương Như Nhân quay trở lại đi về phía viện Tương lão gia tử, ngoài ý muốn gặp Tô Khiêm Trạch ngay ngoài cửa viện Tương lão gia tử.

Tương Như Nhân thấy hẳn đứng ở đó miễn cưỡng mở miệng trước, hành lễ nói, “Thỉnh an tam hoàng tử điện hạ.”

“Biểu muội thật đúng là khách khí.” Tô Khiêm Trạch vươn tay cầm cây quạt ngăn cản đường đi của nàng, vẻ mặt đầy ý cười nhìn nàng.

Mới qua hơn hai năm, Tô Khiêm Trạch thay đổi không ít, nếu nói là trước đây trên mặt còn có thể mang theo kiệt ngạo bất tuân, hôm nay đáy mắt chỉ còn lại có chút không tập trung, chỉ là khoe miệng ẩn nét cười kia nhìn qua cũng biết không phải là người hiền hoà.

Tương Như Nhân dứt khoát trầm mặc không nói lời nào, Tô Khiêm Trạch thả tay xuống giữa cây quạt, cúi đầu ngằm nhìn thoáng qua, giống như vô tình nói, “Biểu muội tặng lễ vật biểu ca rất thích, nhưng mà sủng vật rất bướng bỉnh, tự bò ra ngoài, bị một cung nữ không có mắt giẫm chết, biểu muội người yên tâm, biểu ca đã hung hăng xử phạt người cung nữ kia, tâm ý biểu muội đưa tới không thể để cung nữ đạp dưới chân mà coi như không.”

Chuyện tình hai năm trước còn nhớ rõ rõ ràng như vậy, Tương Như Nhân đáy lòng lập tức biết hẳn là dạng người có thù tất báo, người như vậy tốt nhất là có thể tránh liên tránh, cách càng xa càng tốt.

Không như mong muốn, một câu nói của Tô Khiêm Trạch lúc này phá vỡ suy tưởng trong lòng nàng, “Ta và Cảnh Trí hẹn ngày mai cười ngựa, vừa rồi đã đề nghị với ngoại tổ phụ muốn mời biểu muội người đi cùng, ngoại tổ phụ cũng đã đồng ý.”

Tương Như Nhân chỉ cảm thấy thái dương nhảy thành thạch, nắm chặt dưới tay nhìn hẳn, sau liền thoáng cười, “Tam hoàng tử điện hạ khách khí, Như Nhân cũng không am hiểu cười ngựa, để tránh làm giảm hứng thú của các người, ta là không nên đi thì hơn.”

Tô Khiêm Trạch đi tới phía nàng, đứng sát bên người nàng một lúc lâu rồi nói sâu “Biểu muội yên tâm, lần đầu tiên học cười ngựa là có chút khó

khăn nhưng mà biểu ca sẽ cố nhẫn nhịn hảo hảo dạy cho người, người không cần sợ.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cười Ngựa Gặp Ngụy Hiếm

Sáng sớm hôm sau, Tương Như Nhân phải theo đại ca cùng nhị ca sớm đi ra hướng trường ngựa ở cửa bắc thành Lâm An, chuyện tổ phụ đã đáp ứng, nàng không có cách nào để cự tuyệt.

Nhìn muội muội khuôn mặt không tình nguyện, Tương Cảnh Nhạc xông tới, cười hì hì an ủi, “Như Nhân, tam hoàng tử đầu gì cũng là biểu ca của ngươi, hẳn sẽ không khi dễ ngươi đâu.”

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua nhị ca chuyện gì cũng đều nghĩ theo hướng đơn giản của nàng rồi nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ thầm “sẽ không khi dễ nàng? còn không phải là muốn trả thù nàng đây sao, người hẹp hòi như vậy...”

Đến trường ngựa, Tương Như Nhân được Thanh Thu đỡ xuống xe ngựa, ngựa bên trong sân rất an tĩnh, chỉ có cách đó không xa, bên trong chuồng có người chăn ngựa đang dọn dẹp phân ngựa, đến trường ngựa này phần lớn đều là người còn đang học cười, cho nên bên này ít có sẵn bản.

Tô Khiêm Trạch mang theo mấy người tùy tùng từ cạnh chuồng ngựa đi ra, nhìn thấy Tương Như Nhân một thân trang phục màu đỏ sáng ngời trước mắt cũng không nói gì, mang theo bọn họ đi về hướng chuồng ngựa, “Ngựa quen là tốt nhất, không có thì liền chọn con nào ôn thuận một chút, biểu muội lần đầu tiên cười ngựa, biểu ca đã thay ngươi tuyển chọn một con ngựa tốt rồi đây.”

Tô Khiêm Trạch vỗ tay một cái, một người chăn ngựa dẫn một con ngựa đi ra, so với ngựa trong chuồng thì nhỏ hơn chút, nhưng tinh thần rất đủ,

dưới ánh dương chiếu sáng bộ lông đỏ thắm, thập phần xinh đẹp.

Tương Như Nhân cũng không e ngại, tiến lên nhẹ nhàng sờ sờ bờm trên đầu ngựa, con ngựa kia hừ thổi khí, rung đùi đặc ý một chút, Tương Như Nhân tiếp theo sờ sờ thân ngựa, thấy nó cũng coi như ôn thuận, yên tâm đi không ít, đối Tô Khiêm Trạch đáp lễ, “Đa tạ tam hoàng tử.”

Bọn người Tương Cảnh Trí cũng đã chọn xong ngựa, đến đường chạy, Tương Cảnh Trí trước đỡ Tương Như Nhân lên ngựa, rời mặt đất cao như vậy, Tương Như Nhân nắm thật chặt dây cương trên tay không dám buông, đáy mắt thoáng qua một nét khẩn trương, một bên Tô Khiêm Trạch lấy tư thế xinh đẹp nhảy lên thân ngựa, nhìn nàng cười nói, “Chớ khẩn trương.” Nói xong cũng đưa tay vỗ một cái vào cổ con ngựa của Tương Như Nhân.

Tương Như Nhân thét lên một tiếng kinh hãi, ngựa liền chạy, nàng càng hoảng sợ, phía sau truyền đến tiếng Tô Khiêm Trạch cười to, “Nhìn phía trước.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu xem phía trước, đó là một đường chạy của ngựa rộng không bờ bến, chỉ chốc lát phía sau liền truyền đến tiếng vó ngựa, Tô Khiêm Trạch rất nhanh thúc ngựa đuổi kịp nàng, khiến một trận bụi bặm cuồn cuộn nổi lên, thật nhanh lướt qua bên người nàng, còn hướng về phía nàng cười đặc ý.

Kết quả là con ngựa này dưới thân nàng, lại cũng ham chạy theo, căn bản không nghe Tương Như Nhân sai sử, thẳng đến khi Tô Khiêm Trạch ở phía trước dừng lại, ngựa của Tương Như Nhân mới chậm rãi ngừng theo.

Tô Khiêm Trạch xuống ngựa ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt không hề che giấu đi chút nào một màn bốn cột kia, Tương Như Nhân chỉ biết hắc hêm nay tìm nàng đến không có gì tốt, không phải là vì để cho nàng tự tán dương. Thấy bọn họ nghỉ ngơi, Tương Như Nhân cũng không xuống ngựa

mà ở bên cạnh chậm rãi cười ngựa làm quen, tính nàng cũng là không muốn chịu thua.

Lúc này đã cách chuồng một khoảng khá xa, nghỉ ngơi một hồi, Tô Khiêm Trạch lên ngựa trở lại, Tương Cảnh Trí vốn muốn đi theo muội muội phía sau để chiếu cố nàng một ít, Tô Khiêm Trạch trước mặt kêu gọi một tiếng, ba người so tài cười ngựa một chút, Tương Cảnh Trí dặn nàng cứ chậm rãi cười trở lại không cần vội, rồi ba con ngựa ở trước mắt nàng lao đi.

Tương Như Nhân tâm tình vui vẻ, nhìn phong cảnh phía xa, cười ngựa đi thành thơi.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên bên tai Tương Như Nhân truyền đến một âm thanh rất lạ, ngựa phía dưới bỗng mất khống chế vọt phóng đi, nửa người trên Tương Như Nhân ngã mạnh về phía sau một chút, nàng cảm giác là mình sẽ bị văng ra, theo bản năng nắm chặt sợi giây trên tay, mượn lực kéo trở về, nàng nằm ở trên mình ngựa, lục phủ ngũ tạng của nàng một trận khó chịu.

Ngựa này tựa như phát điên cứ thế chạy nhanh, nàng gọi thế nào cũng không chịu dừng lại, Tương Như Nhân nhìn một bên lan can đang nhanh chóng lướt qua, nếu như té xuống, nàng chính là không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Tương Như Nhân ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía trước, rốt cuộc phát hiện bọn người đại ca, nàng liền hô to, ngựa vẫn không ngừng chạy, một mặt chạy một mặt còn định vút nàng xuống.

Không kịp nghĩ nhiều, thấy có người tới, Tương Như Nhân một tay buông lỏng dây cương ra rồi hướng phía tay kia đưa tới, cũng chính là một chốc thời gian, tình cảnh trước mắt rất nhanh lóe lên, tay nào ra đòn thật

chặt giữ nàng lại, cố sức kéo một cái, toàn bộ thân thể Tương Như Nhân bị dẫn tới trên ngựa của hắn, “Ngồi cho vững!”

Tương Như Nhân còn đang chóng mặt, hoảng sợ nắm chặt y phục của hắn, vừa rồi trong nháy mắt đầu óc trống không, nàng chỉ nhanh muốn nhảy ra ngoài, vừa vịn hai tay người nọ bắt được nàng, cầm lấy dây cương chạy một vòng trở về.

Chờ khi nàng được ôm xuống ngựa, Tương Như Nhân đã đứng không yên, Tương Cảnh Trí nhanh bước lên đỡ lấy muội muội, thân thể của nàng còn run rẩy không ngừng, Tương Cảnh Trí ôm nàng trấn an, “Không sao, không sao, đừng sợ.”

Con ngựa mất kiểm soát kia bị người chặn ngựa dùng trường côn ngăn lại, té lăn trên đất không đứng lên nổi, thống khổ hí vang, Tương Như Nhân đỡ tay ca ca nỗ lực đứng, bên tai truyền đến tiếng quát lớn tiếng, giương mắt nhìn sang, mới phát hiện không phải là nói với mình.

Đứng đó là một thiếu niên mặc trang phục cưỡi ngựa đang nghiêm mặt giáo huấn tam hoàng tử, “Liều lĩnh, tại sao có thể đem một người không biết cỡi ngựa để lại ở phía sau, ngay cả một người dẫn ngựa cũng không có, vạn nhất xảy ra chuyện gì, người làm thế nào chịu trách nhiệm!”

Tương Như Nhân nhìn Tô Khiêm Trạch cúi đầu không nói, không khỏi tò mò bắt đầu quan sát người đang giáo huấn kia, tầm mắt rơi vào trên người hắn, một đôi mắt sáng bắn hàn khí ra xung quanh, lộ ra khí thế sắc bén. Tương Như Nhân thật chưa từng thấy qua.

“Đó là thái tử điện hạ.” Tương Cảnh Trí thấy muội muội nhìn sững sờ, nhẹ giọng nhắc nhở.

Tương Như Nhân kinh ngạc quay sang nhìn hắn, là thái tử? thái tử điện hạ làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

“Ít nhiều điện hạ đã đúng lúc cứu giúp.” Nếu không, nàng nhất định là sẽ bị thương.

“Tất cả ngựa bỗng nhiên náo động, chúng ta cũng khó không chế được nên không thể đi vào cứu người, may mà thái tử điện hạ cười ngựa xuất hiện, nếu không đại ca thật không dám nghĩ tiếp.” Nếu là thái tử không xuất hiện, Tương Cảnh Trí vừa cũng chẳng thể đưa tay để đón lúc muội muội nhảy xuống.

“Bây giờ không phải là không có gì rồi sao, đại ca không nên tự trách.” Tương Như Nhân an ủi ngược lại Tương Cảnh Trí.

Bên kia lời giáo huấn cũng kết thúc, Tô Khiêm Dương nhìn về phía Tương Như Nhân bên này, đi tới hỏi, “Tương tiểu thư có thấy không khỏe chỗ nào không?”

Tương Như Nhân lắc đầu, hướng phía Tô Khiêm Dương đáp lễ, “Đa tạ thái tử điện hạ ra tay cứu giúp.”

Tô Khiêm Dương xua tay, trong giọng nói mang theo một tia lãnh đạm, “Không có việc gì là tốt rồi.”

Tô Khiêm Dương hướng phía Tương Cảnh Trí khẽ gật đầu, đi đến chỗ người phụ trách trường ngựa đang quỳ ở bên kia, rất xa Tương Như Nhân tựa hồ nghe được 'Bướng bỉnh' các loại ngôn ngữ, một tràng thật dài lời biện bạch, tiểu nam hài cẩn thận trốn ở chuồng ngựa bên cạnh, lộ ra nửa bên mặt nhìn người đang quỳ.

Sau hỏi rõ Liễu Chi mới biết được, nguyên lai là hài tử của một người chăn ngựa trong giáo trường lén chạy vào chơi, thừa dịp người khác không chú ý chạy vào chuồng ngựa, cầm lên một cái còi trên bàn chơi, cái còi chỉ dùng để thúc ngựa, ngựa bên trong giáo trường cũng không trải qua huấn luyện, cho nên mới vừa nghe đến thanh âm kia liền xao động bất an.

Tô Khiêm Trạch đã đi tới nhìn Tương Cảnh Trí bên người nàng, cứ như vậy nhìn không rên một tiếng, Tương Như Nhân nghĩ không hiểu ra sao cả, mới vừa muốn mở miệng, Tô Khiêm Trạch đã nói trước, giọng nói có chút không được tự nhiên, “Chúng ta trở về thôi!” Nói xong cũng không quản người khác, tự mình đi về phía cửa chỗ đậu xe ngựa.

Tương Như Nhân liếc nhìn đại ca, người phía sau gật đầu, thấp giọng nói, “Trở về rồi hãy nói.”

Đè nặng một đồng nghi vấn theo lên xe ngựa, trở lại Tương gia, Tô Khiêm Trạch cũng không nói gì, trực tiếp dẫn người hồi cung.

Này chấn kinh sợ là nàng, thiếu chút nữa bị thương cũng là nàng, hấn nháo cái gì tính tình đây, chẳng lẽ nàng không có bị gì thảm khiến hấn ngược lại không hài lòng.

Tương Cảnh Trí nhìn gương mặt không rõ hờn giận của muội muội, cười khẩy lỗ mũi của nàng, “Trước mặt nhiều người như vậy tam hoàng tử bị thái tử điện hạ giáo huấn, tâm tình của hấn tất nhiên là không tốt, chúng ta nếu còn ở lại, chẳng phải là tất cả mọi người đều không thoải mái.”

Tương Như Nhân khẽ hừ một tiếng, ai bảo hấn tâm tư bất chính muốn hù dọa nàng.

“Ta đi gặp tổ phụ, người nghỉ ngơi cho thật tốt.” Tương Cảnh Trí đem nàng đưa đến Tạ Thủy các, dặn nàng rồi thì muốn đi viện Tương lão gia tử, Tương Như Nhân kêu hấn lại, “Vụ hoảng sợ này cũng đừng nói với tổ phụ, để tránh cho lão nhân gia người lo lắng.“...

Cũng chẳng mấy ngày sau, người Tương gia liền biết nàng ở trường ngựa bị hoảng sợ, nguyên nhân đều do hấn, tam hoàng tử phô trương phái người tặng gì đó tới cho nàng, nói là để an ủi nàng.

Nhất là làm Nhị thẩm Lý thị lúc đó còn nói nàng vận khí tốt, nhờ vậy mà được thái tử cứu, Tương Như Nhân rất muốn đem vài thứ kia đều vớt cho nàng, để cho nàng đi thử một chút ở trên ngựa như thế kinh tâm động phách cười một lần, còn vận khí tốt gì chứ, thiếu chút nữa liền mất mạng rồi.

Tương lão gia tử nghiêm lệnh người biết chuyện không cho phép nói lung tung, chuyện này nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, tôn nữ hôm nay mới bằng ấy tuổi, cùng những người đó tốt nhất là một điểm tiếp xúc cũng không nên có, phòng ngừa người khác cho rằng cái này là Tương gia ngụ ý. Đây cũng là lí do Tương lão gia tử kéo dài tới khi nàng mười tuổi mới bằng lòng để cho nàng tiến cung, vì người khác cứ nhìn chăm chăm đích trường nữ Tương gia thật vất vả có được, đến tột cùng sẽ rơi vào nhà nào.

Nhưng đâu phải Tương lão gia tử muốn bố trí phòng vệ là có thể phòng được, nhất là tam hoàng tử Tô Khiêm Trạch, này Tương gia chính là tam hoàng tử tổ gia, từ sau chuyện giáo trường, Tô Khiêm Trạch đi Tương gia số lần rõ ràng thường xuyên hơn rất nhiều, hẳn còn thường thường xuất hiện ở các buổi yến hội mà Tương Như Nhân tổ chức.

Bởi vì thân phận hoàng tử của hắn, người nguyện ý cùng hắn thân cận tự nhiên không phải số ít, mặc dù là Tương Như Nhân không muốn hắn đến cũng không thể ngăn cản hắn xuất hiện.

Suốt bốn năm sau đó, tam hoàng tử chẳng biết bằng cách nào luôn xuất hiện trong tầm mắt nàng, tránh cũng tránh không khỏi...

Tác giả có lời: Thái tử điện hạ lên sân khấu aaaaaa

Ai ui có phải tiểu tam của chúng ta hơi yếu kém?

Tam hoàng tử: Xứ, dựa vào cái gì lại cố tình đặt ra cho ta tính cách ưa gây sự như vậy. Người đâu! Dem tác giả xuống ngũ mã phanh thây!

TG chân chó: Điện hạ khoan tức giận, ngài có thể đi đường manh lộ a! (cầu được toàn thân %>_

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Du Ngoạn Tây Lang Hồ

Thời gian như bóng câu qua cửa, Tương Như Nhân mười bốn tuổi trở mã thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Mà trong suốt bốn năm này, tên tuổi Tương gia đích trường nữ Tương Như Nhân không chỉ đi vào lòng của các phu nhân quan lại thành Lâm An, còn trở nên nổi tiếng giữa rất nhiều tiểu thư khuê các cùng tuổi tại thành Lâm An.

Nàng tổ chức vô số yến hội lớn nhỏ, có hậu thuẫn vững chắc như Tương gia, vài lần yến hội phô trương tới mức có thể so với yến hội mà các phu nhân hầu môn tổ chức.

Yến hội của nàng chỉ mời khuê tú các nhà ở Lâm An thành, còn đối với các khuê tú này mà nói, trường hợp như thế cũng có nhiều lợi ích, không chỉ có thể thêm bạn bè, còn có cơ hội tại yến hội của Tương đại tiểu thư cùng Tương gia Nhị thiếu gia tổ chức nhận biết các danh môn công tử ưu tú.

Nữ tử trên đời ngoài là được giáo dưỡng tốt, còn muốn có một người tốt để dắt tay cùng đi hết nửa đời sau, mà sâu trong khuê các, những yến hội thế này lại chính là cơ hội tốt nhất để tìm được người đó.

Ở giữa độ tuổi như vậy, tùy đồn thổi và quan tâm nhiều nhất chính là hôn sự của Tương Như Nhân, nữ tử ở đại đô Lâm An thành mười ba mười bốn tuổi đã được làm mai, mười lăm mười sáu tuổi xuất giá, Tương Như Nhân chính là vào độ làm mai, nhưng hai năm qua đều chưa từng thấy ai qua nhà mời người tới cửa làm mai, hôn sự của Tương Như Nhân tựa như một bí mật để đó, người tò mò thì nhiều, nhưng thực sự hành động thì không có ai.

Nhưng mà hết thấy Tương Như Nhân đều không thèm để ý, nàng đang bận chuẩn bị chuyến tụ hội du hồ đầu năm, du thuyền cùng thôn trang để nghỉ chân đều đã chuẩn bị thỏa đáng từ năm trước, thiệp mời là ở cuối tháng mười hai phát ra ngoài, hôm nay cùng nhị ca thương lượng thêm về những chuyện cần chú ý khi du hồ, dù sao lần này mời không ít người, không được phép có một điểm sai lầm...

Ngày mười bốn tháng hai hôm đó, khí trời sáng sủa, không khí trong trẻo đầu mùa xuân mang theo chút khí lạnh chưa tan hết của mùa đông, cho đến lúc ánh mặt trời chiếu sáng tỏa hơi ấm khắp nơi, tiết lộ mùa xuân thực sự đã tới thì chỉ còn lại mỗi sự tươi mát.

Trên bến tàu Tây Lang của thành Lâm An đậu hai chiếc du thuyền sang trọng, lá cờ năm màu treo trên đầu thuyền theo gió giương cao, xa xa cũng có thể nhìn thấy.

Tương Như Nhân làm gia chủ nên đến rất sớm, vừa qua khỏi giờ Tý, trên bến tàu xe ngựa dần dần nhiều hơn, các tiểu thư xuống xe ngựa, nha hoàn bên cạnh đưa thiệp mời cho người canh giữ ở trước lối đi nhỏ xem, sau đó liền có người dẫn các nàng lên du thuyền.

Qua thời gian một nén nhang, người đến cũng đã đủ, Tương Như Nhân nhìn thoáng qua hương nhị ca trên thuyền đối diện, mang theo hai nha hoàn Tử Hạ cùng Thanh Thu đến trên boong thuyền cùng các phu nhân tiểu thư chào hỏi.

Trong buồng ngắm gặp Trình Bích Nhi cùng Từ Bảo Đễ, cùng nhau kết bạn đi về nơi có nhiều người đang đứng.

Tương Như Nhân nhận ra phía trước mấy người trò chuyện đều là tiểu thư phủ Cố quốc công, một người trong đó lạ mặt chưa thấy qua, nghe một bên Cố gia Ngũ tiểu thư gọi Thất muội, Tương Như Nhân hiểu đây là thứ xuất từ tam phòng Cố gia đưa đến đại phòng làm con thừa tự, kể nữ Cố thất

tiểu thư, vị Cố gia Thất tiểu thư này ở Lâm An thành cũng tên tuổi không nhỏ đây..Nghĩ một chút, Tương Như Nhân tiến lên vài bước cười khanh khách cùng đoàn người chào hỏi, cuối cùng nhìn về phía Cố Ngâm Hoan, trong giọng nói vài phần trêu chọc, “Ta đang tự hỏi là ai đây, vài lần mời trước cũng không thấy, lúc này có thể xem như là ta được nhìn thấy chân nhân rồi.”

Cố Ngâm Hoan tầm mười một mười hai tuổi, so với tỷ tỷ Cố Ngâm Sương còn thua kém rất nhiều, nhưng đôi tròng mắt kia tiết lộ ra ngoài trong suốt cùng linh động, may là Tương Như Nhân nhìn đều rất thích thú, bên này nghe Tương Như Nhân trêu nàng như thế, hơi đỏ mặt, từ trong tay nha hoàn phía sau đưa ra quà tặng nói hướng nàng nhận lỗi.

“Tương tỷ tỷ đừng vội trách, là trước đó vài ngày ta không thích hợp để ra ngoài, lúc này ta đành mang quà tới bồi tội với tỷ tỷ đây. “

Tương Như Nhân trước mặt mọi người mở hộp gấm kia, bên trong là Thiên ngọc các thập phần được yêu thích trong hai năm qua giữa các đồ trang sức, nghe được tiếng suýt xoa quanh thân truyền tới, Tương Như Nhân cầm lấy thuận tay trực tiếp đeo lên đầu, lôi tay Cố Ngâm Hoan, khoe miệng cong lên một chút, khá có vài phần nữ nhi nhà tiểu tư thái, “Ân ~ coi như người còn nhớ rõ ta.”

“Thất muội thực sự là thuận nước đẩy thuyền, mọi người cũng không biết đâu, thiên ngọc các này chính là từ cửa hàng của Đại bá mẫu đấy! “ Cố gia nhị tiểu thư, Cố Ngâm Sương ở một bên chua ngoa nói một câu, rất muốn làm bẽ mặt Cố Ngâm Hoan.

Tương Như Nhân liếc nhìn Cố Ngâm Sương, xem ra tin tức tỷ muội Cố gia không hòa thuận là thật. Nụ cười trên mặt không có thay đổi, bất động thanh sắc nhìn.

Cố Ngâm Hoan thấy tất cả mọi người nhìn mình, ngượng ngùng đỏ mặt, thanh âm đều thấp một ít, “Nhị tử chỉ biết trêu ta, đó là ba năm trước đây mẫu thân cho ta quản tiệm ta mới biết mọi người thích những thứ này, năm ngoái ngay Bắc thị còn mở thêm cửa hàng, hôm nay mới rảnh rỗi một ít đây, bằng không Tương tử tử mời, ta làm sao có thể không đến.”

Cuối cùng Cố Ngâm Hoan ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân, đáy mắt mang theo một chút thành khẩn, “Ta nghĩ Tương tử tử cũng sẽ thích thứ này, mặc dù không nói là quý báu, nhưng đây là đầu xuân cửa hàng mới mời sư phó chế tạo ra sản phẩm mới đấy, tử tử sẽ dính thêm chút không khí vui mừng.”

“Cố thất tiểu thư cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia như thế a, Như Nhân tử trên đầu cũng không đeo được nhiều như vậy, dứt khoát a, đưa cho ta một được.” phía sau Tương Như Nhân vang ra một âm thanh xinh đẹp, thoáng cái một thân ảnh xanh biếc đã đi tới, muốn đoạt lấy đồ trang sức từ trong tay Tương Như Nhân, Tương Như Nhân vội tránh, cười mắng nàng nói, “Người thích thì tự bản thân đi mua, ta làm sao lại mang không nổi.”

Bị Trình Bích Nhi nháo như vậy, nguyên lai không khí vốn có chút ngọt ngào liền trong nháy mắt được hóa giải, lời Cố Ngâm Hoan nói Cố Ngâm Sương vội trôi qua, ngược lại thì có mấy tiểu thư lưu tâm đến cửa hàng trong lời các nàng.

“Ta nào có nhỏ mọn như vậy, bất kể có phải là tiệm của Mộc phu nhân hay không, nói chung những thứ này ta rất thích.” Tương Như Nhân ba một tiếng khép lại hộp gấm tránh cho người khác nhúng chàm, quay sang Cố Ngâm Hoan cao giọng nói, không có một tia chế tạo. Nàng đối với nội tình Cố gia không có hứng thú, càng không có ý định để cho người khác đem mình làm vũ khí, trực tiếp đem cái hộp kia giao cho Thanh Thu sau lưng, nói với mọi người, “Bên ngoài gió lớn, các vị không bằng đi trong khoang

thuyền ngồi một chút, nếu là muốn thưởng thức Tây Lang hồ, đến đuôi thuyền hay bên cạnh mạn thuyền đều có thể.”

Tương Như Nhân mời mọi người tiến vào buồng nhỏ trên tàu, nha hoàn Thanh Đông đã đi tới, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói vài câu, Tương Như Nhân đi tới đầu thuyền, thấy cách đội thuyền các nàng không xa thấy một chiếc thuyền khác, Tương Cảnh Nhạc đang sai người giơ cờ hiệu muốn cập thuyền vào cùng nhau.

Phía sau Tương Cảnh Nhạc còn đứng không ít các công tử, Tương Như Nhân nường mày, nhị ca đây là hồ đồ rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, làm sao có thể cùng đi trên một con thuyền.

Lại tỉ mỉ nhìn lên, thế nào mà Lục thế tử cũng mời, không phải nói mời Cố gia tiểu thư sẽ không mời người Lục vương phủ đó sao, Tương Như Nhân chân mày nhíu sâu hơn.

Trên du thuyền bên kia, người đối diện chậm chạp không đáp lại, Tương Cảnh Nhạc bắt đầu giục đánh lại cờ, trên mặt Tương Cảnh Nhạc lộ ra nhanh một cái bất đắc dĩ, sau lưng Lục gia Nhị thiếu gia Lục Trọng Nham nghĩ kể nói, “Còn chờ cái gì, chúng ta cũng đi tới là được, đến lúc đó còn sợ không chịu thỏa thuận sao.”

Tương Cảnh Nhạc thấy hăn ồn ào, cười mắng hăn, “Người gấp như vậy muốn cập thuyền, là có cô nương ngưỡng mộ trong lòng đang chờ người sao, đây là đang du hồ, đội lát nữa xuống bến tự người đuổi theo, không ai cản người đâu.”

Lục Trọng Nham mặt dày đi vào trong phòng yêu cầu tốc độ thuyền nhanh hơn, trên thuyền bên kia Tương Như Nhân sai người đánh cờ không cập thuyền cho nhị ca, rồi tăng tốc hướng về phía thôn trang.

Lúc đến thôn trang còn sớm chút thời gian, Tương Như Nhân cho thuyền lại gần bờ, thuyền của Tương Cảnh Nhạc đậu vào cạnh thuyền các nàng,

chờ Tương Như Nhân từ trong buồng thuyền đi ra, bên kia đã ghép một bản gỗ bắc qua, mọi người tiến lên thuyền các nàng.

Tương Cảnh Nhạc nhìn nét mặt không vừa lòng của muội muội, trong lòng không ngừng kêu khổ, không đợi Tương Như Nhân mở miệng, tự giác nói, “Ta đi thôn trang trước xem bên trong đã sắp xếp ổn thỏa hay chưa.”

Tương Như Nhân nhàn nhạt quét mắt nhìn bọn họ, ánh mắt ngừng trên người Lục Trọng Nham một hồi, tiếp theo nhìn Tương Cảnh Nhạc gật đầu.

Chờ bọn người Tương Cảnh Nhạc đều xuống thuyền, Tương Như Nhân sai nha hoàn nhìn trên thuyền xem còn có ai không đi xuống, chợt nghe 'Phù phù' một trận tiếng rơi xuống nước, ngay sau đó có người thét chói tai, “Không xong, có người rơi xuống nước rồi!”

Người bên bờ rất nhanh vây xem, Tương Như Nhân chạy tới chỗ có âm thanh rơi xuống nước, trên mặt sông chỉ còn lại loáng thoáng khăn tay màu hồng dập dềnh trên mặt nước, bóng người không thấy đâu.

Bên bờ Cổ gia Thất tiểu thư hô một tiếng “Ngũ tử”, ánh mắt nóng nảy nhìn mặt nước, Tương Như Nhân trong lòng giật thót, phân phó nha hoàn mang theo mọi người đi vào bên trong thôn trang trước, lại bảo các hộ vệ bơi giỏi nhanh đi xuống cứu người.

Không bao lâu sau người được cứu lên quả thật là Cổ gia Ngũ tiểu thư, gương mặt hôn mê tái nhợt, vội đưa lên xe ngựa thẳng đến bên trong sơn trang, Tương Như Nhân liếc mắt nhìn đuôi thuyền kia, chắc chắn mọi người đều đi vào thôn trang, lúc này mới lên xe ngựa chạy tới...

Bên trong thôn trang, Tương Như Nhân nghe xong tin tức nhị ca tra xét, giận không chỗ phát tiết, chuyến du hồ tốt đẹp như vậy, thiếu chút nữa liền xảy ra án mạng, xem dáng vẻ muốn nói lại thôi của nhị ca, tức giận nói, “Hiện tại người đâu? “

Tương Cảnh Nhạc hiểu rất rõ tánh khí muội muội, “Hắn là ở trong vườn, Như Nhân, người lát nữa khẩu khí nhưng đừng lớn như thế.” Lời còn chưa nói hết, Tương Như Nhân người cũng đã mất bóng sau cửa, Tương Cảnh Nhạc đậy mắt hiện lên một tia ảo não, đuổi sát theo sau.

Tương Như Nhân lần tìm hơn nửa vườn, rốt cuộc ở cạnh tòa giả sơn cũng tìm được người muốn tìm, nhìn hắn vẻ mặt thích ý đứng ở bên tán cây, cúi đầu nhìn gì đó trong tay, Tương Như Nhân trên mặt tràn đầy tức giận, yêu kiều nói một tiếng, “Tô Khiêm Trạch, người đến tột cùng muốn làm gì!”

Đuổi tới được Tương Cảnh Nhạc nghe nàng như thế vô lễ nhanh lên hướng Tô Khiêm Trạch bồi tội, “Tam hoàng tử, Như Nhân nàng chỉ là nhất thời tình thế cấp bách, xin hãy ngài chớ nên trách tội cho nàng.”

Tương Cảnh Nhạc đuổi tới nơi nghe nàng vô lễ như thế liền nhanh hướng Tô Khiêm Trạch bồi tội, “Tam hoàng tử, Như Nhân chỉ là nhất thời tình thế cấp bách, xin ngài chớ nên trách tội nàng.”

Tô Khiêm Trạch xem Tương Như Nhân dáng vẻ nộ khí như thế, trên mặt liền nở nụ cười hờ hững, “Tính tình Như Nhân muội muội ta biết, ta không trách nàng.”

“Tam hoàng tử, vì sao người phải ở trên du thuyền của ta hại người? “ Tương Như Nhân gạt tay nhị ca, trừng mắt liếc hắn. Sau khi kiểm tra tất cả nha hoàn thị vệ mới biết được, lúc lên thuyền hắn lén sắp xếp nha hoàn hầu hạ mình ở khoang giữa, đến lúc rời thuyền nàng lại bất ngờ lựa chỗ yên tĩnh đánh người ngất xỉu rồi trực tiếp ném vào trong nước, thiếp thân nha hoàn của Cố ngũ tiểu thư bị giấu ở dưới khoang thuyền đó, trễ một chút nữa liền mất một cái mạng người, đến lúc đó thuyền ra ngoài, còn có tiểu thư nhà ai dám tiếp nhận thiếp mời của nàng, mấy năm qua, hắn gây cho nàng bao chuyện phiền toái còn chưa đủ sao.

“Đây không phải là còn chưa có chết sao? “ Tô Khiêm Trạch xem nàng có vẻ tức giận đã cảm thấy chán, lười giải thích cái gì, cuối cùng còn giả bộ vô tội, “Ta làm sao biết nàng không bơi được. “

“Người!” Tương Như Nhân tức giận mặt đỏ lên, hẳn thật đúng là còn dám nói vậy, đối một người khác làm chuyện có hại như vậy cho Tương gia, Tương gia hoàn toàn có thể cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng duy chỉ có người trước mắt là không thể.

“Biểu muội, ta không phải cố ý, ta nhìn trúng một đứa nha hoàn trên thuyền người, bất quá là nói chuyện với người khác một chút, không ngờ bị nàng thấy được, thấy còn chưa tính, còn bạo gan, dưới sự hộ vệ nhanh tay liền đem người ta đánh ngất xỉu.” Lời này từ Tô Khiêm Trạch trong miệng nói ra, tựa hồ không có một chút lỗi sai nào từ hắn.

“Đã không mời mà tới, ngài lại còn xếp người lên thuyền của ta, cho dù ngài là hoàng tử thì cũng hơi quá đáng, nếu Cổ ngũ tiểu thư thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta lấy cái gì bồi thường cho Cổ gia.” Nghe hẳn mượn cơ nhiều như vậy, tư thái vui vẻ hào phóng trong ngày thường của Tương Như Nhân lúc này biến mất hầu như không còn chút nào, liên lụy đến mạng người là chuyện đại sự, nàng làm sao lạnh nhạt cho được, hôm nay mời nhiều người như vậy, nếu xảy ra một chút ngoài ý muốn thì danh tiếng của nàng và Tương gia đều có thể bị hao tổn, còn hắn thì là cao hứng chơi bởi mà thôi, “Xin tam hoàng tử ngài hãy nhanh đi về đi, ở đây không chào đón ngài.”

Nói xong, Tương Như Nhân xoay người đi về hướng Cổ gia Ngũ tiểu thư đang nghỉ ngơi.

“Người còn không mau đi an ủi nàng một chút.” Tô Khiêm Trạch thấy Tương Cảnh Nhạc chậm chạp không hề động đậy, mở miệng hỏi hắn.

“Tam hoàng tử bây giờ thì muốn ta đi an ủi, mới vừa rồi lời nói sao không thu liễm một chút đi.” Tương Cảnh Nhạc thở dài một hơi bất đắc dĩ nói, nhìn hai người là từ nhỏ âm ỉ cho đến lớn, không một lần nào gặp mặt mà không âm ỉ, cô cô còn nói quấy rầy có thể âm ỉ ra cảm tình, hẳn thì chẳng thấy cảm tình đâu, chỉ thấy gặp gỡ tam hoàng tử, tu dưỡng mười mấy năm qua của muội muội cũng phải uổng công.

“Ta chỉ là ăn ngay nói thẳng mà thôi.” Tô Khiêm Trạch miễn cưỡng nói, nhìn thân ảnh Tương Như Nhân dần dần đi xa, thu hồi dáng tươi cười bất cần đời, thay vào đó là một nét mặt không rõ ý tứ.

Tương Cảnh Nhạc nhìn ở trong mắt lại thở dài một hơi, hẳn đã sớm hỏi qua thị vệ lao xuống nước, sợi dây thuyền kia quán cũng quái dị, Cổ ngữ tiểu thư nói không chừng sau khi bị ném xuống liền được sợi dây giữ lại, cũng không phải trực tiếp rơi xuống nước, Tương Cảnh Nhạc khá quen thuộc chiêu này, cũng chẳng phải mới có một lần, hẳn cũng không phải thật muốn giết người, nhưng đến trước mặt muội muội chính là tội ác tà trời rồi.

Nếu chỉ vì khiến cho muội muội chú ý, những biện pháp này của tam hoàng tử cũng quá tự tổn hại...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thân Thuộc Sẽ Không Thành

Cuối cùng tam hoàng tử gây họa nhưng Tương phủ phải trả tiền, sau khi chấm dứt du hồ, vì để tránh làm lớn việc Cố gia Ngũ tiểu thư rơi xuống nước gây ra lời đồn đãi, Tương phu nhân mang theo Tương Như Nhân tự mình đi Cố gia một chuyến nhận lỗi.

Sau khi từ Cố gia đi ra sắc trời đã tối, bận rộn cả ngày, Tương Như Nhân cũng có chút mệt, tựa ở trên ghế mềm sắp ngủ mất, một bên Tương phu nhân nhìn nét mặt nữ nhi hơi lộ ra mệt mỏi, đưa tay sờ sờ trán của nàng, ôn nhu hỏi, “Nhân Nhi a, người nói tam hoàng tử vậy làm vị hôn phu có được hay không?”

Tương Như Nhân vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi lập tức mở mắt ra, giọng cứng nhắc nói, “Mặc kệ hẳn làm vị hôn phu của ai, chỉ cần không phải vị hôn phu của ta thì tốt rồi.”

Tương phu nhân ghen hờn cũng không hỏi nổi nữa, chẳng lẽ là nàng không biết, mấy năm nay tam hoàng tử đến Tương gia cũng nhiều lần, lão gia tử không có tỏ vẻ gì tức là thâm chấp nhận, thực ra làm hoàng tử phi cũng không tệ, nếu không làm... thân phận này của nữ nhi cũng không cần phải đi nơi thâm cung đó, tương lai chính là phong vương phong phi, làm một mẫu thân, Thiệu thị ngược lại nghĩ nữ nhi có thể gả cho tam hoàng tử cũng là một lựa chọn tốt.

Tương Như Nhân thấy Tương phu nhân không đáp, ngữ điệu nhu hòa chút, “Mẫu thân, làm sao ngài lại nghĩ đến vậy, hôn sự của tam hoàng tử tự có thánh thượng làm chủ, cùng chúng ta chẳng có quan hệ gì.”

Tương phu nhân xem đáy mắt nữ nhi bình tĩnh, không khỏi đau lòng, “Mẫu thân là nghĩ, mấy năm nay người và tam hoàng tử gặp gỡ cũng không ít.”

“Mẫu thân!” Tương Như Nhân lập tức cắt đứt lời của nàng, “Sau này nữ nhi không muốn nhắc lại chuyện này nữa.”...

Chuyện trôi qua vài ngày, bên trong Lâm An thành cũng không truyền ra lời đồn gì, Tương Như Nhân lúc này mới thở dài một hơi, đến ngày hưu mộc thì đi viện Tương lão gia tử nói sơ về chuyện này.

Tương lão gia tử ngoắc nàng, để cho nàng bồi mình chơi cờ phía trước cửa sổ, “Chuyện trôi qua thì cũng qua rồi, người cũng đừng cứ để trong lòng mà không vui.”

Tương Như Nhân thả một quân cờ trắng xuống, đối với phản ứng như thế của tổ phụ lòng có nghi hoặc, “Tổ phụ, tam hoàng tử làm như vậy, dễ liên lụy đến Tương gia.” Loại chuyện hoàng tử phạm sai lầm này, đại đô hoàng gia đều bao che đi, người gánh trách nhiệm trừ bọn họ ra còn có thể là ai.

Tương lão gia tử cười, hạ xuống một viên cờ đen, đem các quân trắng bị vây lại nhặt lên để vào hũ đựng cờ bên cạnh “Lời đồn đãi đừng lại ở trí giả.”

Tương Như Nhân như trước lòng có nghi hoặc, từ nhỏ tổ phụ đã dạy mình là lấy thượng vị giả vi tôn, Tương gia chỉ đứng ở phía sau người đương quyền, hôm nay trong triều mọi thứ rõ ràng, tam hoàng tử nhiều lần đến đây đối Tương gia mà nói là không hề có lợi gì, đến lúc đó khiến cho kẻ có tâm lợi dụng, tội kéo bè kết đảng là không phải chuyện đùa.

Nghĩ đến chỗ này, Tương Như Nhân nói ra ý nghĩ của chính mình, “Lời đồn đãi mặc dù đừng lại ở trí giả, nhưng cũng không thể cái gì cũng không

làm, hôm nay các vị hoàng tử ngoại trừ Ngũ hoàng tử tuổi còn nhỏ, còn lại mấy vị, bất luận cùng ai đi lại gần gũi đều sẽ khiến không ít người dị nghị.”

Tương lão gia tử tán dương gật đầu, “Vậ theo người thấy phải làm làm sao?”

Tương Như Nhân trầm mặc một hồi, nửa ngày sau, chậm rãi mở miệng, “Hôn sự của ta.”

Tương gia đích trưởng nữ cho tới bây giờ cũng chưa có đính hôn, chính là gọi thật nhiều sự tò mò, tuy nói lúc mới bắt đầu tiến cung có lời đồn đãi, nhưng chưa đến cuối cùng, ai cũng không dám cam đoan kết cục sẽ thế nào, chỉ cần nàng một ngày còn chưa định thân, tất cả suy đoán cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không thành được sự thực.

Tương lão gia tử mím môi đặt một con cờ lên trên bàn cờ, chậm rãi nói, “Tam hoàng tử muốn đến Tương phủ, chúng ta làm thần tử cản không được, cũng không thể cản, hôm nay tình huống như vậy xảy ra, đại cục trước mắt, hôn sự của người cũng nên định xuống thôi.”

Mặc dù đã sớm dự liệu được sẽ có ngày này, lòng Tương Như Nhân vẫn chột run lên một cái, nàng bắt tay đặt ở trên đầu gối che giấu đi chút rung động này, nàng không chống cự việc vào cung, nhưng gả cho hoàng thượng, cảnh cô cháu hầu chung một chồng khiến cho nàng có chút khó tiếp thu.

Nửa ngày, Tương lão gia tử lên tiếng lần nữa, “Thái tử người này người thấy thế nào? “

Tương Như Nhân suy nghĩ một chút, “Quyết đoán, có quyết sách, thái tử diện hạ là một người thông minh.” Từ một lần tiếp xúc ở trường ngựa kia, sau gặp lại cũng không thể nói được mấy câu, đánh giá này của Tương Như Nhân đối với thái tử là từ việc quan sát công tích mấy năm qua của thái tử.

Tương lão gia tử bất động thanh sắc ở góc hạ xuống một quân, tiếp tục hỏi, “ Tam hoàng tử thì sao? “

Tương Như Nhân hơi biến sắc mặt, cái kia là Hỗn Thế Ma Vương.

Bởi vì ngay trước mặt là Tương lão gia tử, Tương Như Nhân đánh giá không quá khách khí, “ Cùng nhị ca tuổi xấp xỉ, hành động lại không nghĩ đến hậu quả, tổn hại tính mệnh, bướng bỉnh quái đản.”

Tương lão gia tử trên trán nhẹ nhõm, thần sắc thư giãn ngẩng đầu nhìn nàng cười, “ Tâm tình bất ổn, hôm nay thua có chút nhanh.”

Tương Như Nhân đáy mắt hiện lên một thoáng ảo não, nửa làm nũng nói, “ Tổ phụ người cố ý, hỏi vấn đề như vậy, con làm sao có thể chuyên tâm nha!”

Tương lão gia tử khó có được cười thành tiếng, đem quân cờ đều thu vào, “ Thua chính là thua, hiện tại cho người chuyên tâm nghĩ, người nói một chút về đại ca đi.”

Tay Tương Như Nhân đang thu quân cờ ngừng lại, sắc mặt có chút mất tự nhiên, “ Đại ca theo phụ thân học sự vụ trong tộc, phụ thân trước đó vài ngày còn khen đại ca đây.”

“ Đại a đầu Kỳ gia đã hứa gả cho Lục thế tử, còn là tứ hôn, ít ngày nữa sẽ vào Lục vương phủ, đại ca người cái gì cũng tốt, chính là tính tình theo mẹ người, không quyết đoán, lúc rảnh rồi người khuyên hẳn nhiều một chút.“. Tương lão gia tử cũng không vòng vo, trực tiếp phân phó Tương Như Nhân, Tương Như Nhân nhanh đáp ứng, lúc đi ra thư phòng có chút lo lắng.

Thanh Thu chờ bên ngoài thấy trên mặt nàng có vẻ như vậy, ân cần nói, “ Tiểu thư, người thấy khó chịu ở đâu sao?”

Tương Như Nhân bước nhanh ra khỏi viện Tương lão gia tử, “Đi hỏi một chút, đại thiếu gia đang ở đâu.”

Thanh Thu lĩnh mệnh rời đi, Tử Yên theo Tương Như Nhân về tới Tạ Thủy các, ngoài cửa Thanh Đông vừa nhìn thấy tiểu thư trở lại, mệnh một bên tiểu nha hoàn đi vào mang nước đến, mình thì đi theo Tương Như Nhân vào gian phòng, một mặt nói rằng, “Tiểu thư, tam hoàng tử tặng vài thứ tới.”

Tương Như Nhân nướng mày, đến gần bên trong phòng thấy có hai hộp đặt trên bàn, mấy năm qua nàng nhận từ Tô Khiêm Trạch không ít thứ, Tương Như Nhân cũng không quản, chỉ là nay số lần đưa tới quá đều đặn, hơn nửa tháng trước mới mượn dịp Nguyên Tiêu tặng gì đó tới xong.

Tương Như Nhân mở hai hộp ra, nhìn thoáng qua bên trong trân châu lớn như vậy, “Lần này lại là vì cái gì.”

Một bên Thanh Đông quay lại nói, “Nói là nhân dịp kinh trập.”

“Hai mươi bốn tiết đều đem ra hết.”

Tương Như Nhân tự tiểu phi tiểu nhìn cái hộp kia, nàng đã bị chủ nhân những thứ này làm cho chẳng thể sinh khí, tới bây giờ nhận nhiều đồ như vậy, nàng đã sớm bình tĩnh hơn rất nhiều, “Cầm cất đi.”

“Tiểu thư, tam hoàng tử tặng nhiều đồ tới như vậy, một lần cũng không đáp lễ, điều này tựa hồ không chu toàn cho lắm.” Thanh Đông ôm gì đó đi ra, Tử Yên ở một bên khuyên nhủ.

Tương Như Nhân lắc đầu, “Người cho là lễ này dễ đáp như vậy sao, vào cửa cung phải trải qua ba xem sáu tra, cái gì đó còn chưa tới trong tay hẳn, phỏng chừng toàn bộ Lâm An thành đều đã biết chuyện này, trong đó lời đồn cũng sẽ không phải là Tương gia tiểu thư hiếu cấp bậc lễ nghĩa, mà là Tương gia tiểu thư có ý định với tam hoàng tử nữa kìa. “

Tử Yên thở nhẹ một tiếng, nàng quả thực không nghĩ tới mức này đi, cuối cùng trên mặt xấu hổ, “Tiểu thư nói phải.“...

Đang nói thì Thanh Thu trở lại “Tiểu thư, đại thiếu gia hôm nay vẫn ở trong phủ, sáng nay thì có cùng lão gia đi thôn trang.” Tương Như Nhân thay đổi một bộ quần áo, đi ra từ bên trong phòng, “Phụ thân trở về từ lúc nào? “

“Lão gia buổi trưa đã trở lại, đại thiếu gia thì ước chừng chậm hơn một canh giờ.” Một bên Thanh Thu vừa cho phép ma ma thay nàng sửa lại tóc cho tiểu thư vừa đáp.

Tương Như Nhân mang theo Thanh Thu đi về hướng viện của Tương Cảnh Trí, “Chậm một canh giờ, biết lí do chưa?”

“Nghe một nhóm quản sự đi theo sáng nay nói, đại thiếu gia rời đi để mua vài thứ. “

Tương Như Nhân đứng ở cửa viện Tương Cảnh Trí, dừng một chút, phân phó Thanh Thu, “Đại ca cũng cùng không thể là đi một mình, đi hỏi một chút nhóm người đi cùng huynh ấy xem đã đi đâu, mua cái gì.”

Thanh Thu vội vã rời đi, Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, nàng cũng muốn cho là mình là suy nghĩ nhiều quá, nhưng cảm giác trong lời nói cuối cùng của tổ phụ là có chuyện, để cho nàng có chút bất an.

Còn chưa đi đến cửa phòng, Tương Cảnh Trí liền đi ra, thấy Tương Như Nhân tới, đầu tiên là ngăn ra, tiếp theo nhanh chóng giấu tay phải về phía sau, cười khanh khách nhìn nàng, “Cũng không thấy nha hoàn canh cửa thông báo, Nhân Nhi tới thật đúng là im ắng.”

Tương Như Nhân không phải là không thấy được hắc giấu gì dưới tay, đi tới dưới mái hiên, cười hì hì hướng phía sau hắc tìm tòi, giả vờ tò mò, “Đại

ca người giấu cái gì đó, thấy ta đến liền khẩn trương thành như vậy, không được, ta phải nhìn xem sao.”

Tương Cảnh Trí đem đồ vật gấp lại bỏ vào bên trong ống tay áo, tiếp theo đưa tay ra trước mặt nàng, “Nào có giấu cái gì, người nhìn lầm rồi.”

Tương Như Nhân bắt lại cổ tay của hắn, “Đại ca, người lừa gạt ai đó, đều lộ ra rồi đây này.” Vừa muốn chạm đến, Tương Cảnh Trí thẳng tiếp tay nàng rồi đem gì đó giấu vào trong tay, trên mặt lộ ra một chút lúng túng, “Nhân Nhi, đừng làm rộn!”

Rõ ràng chính là một phong thư, Tương Như Nhân thấy hắn cố giấu, cũng không thể không nể mặt của hắn, “Ta nháo cái gì cơ, đại ca thần bí hề hề cất giấu gì đó, còn không cho người nhìn, không nhìn thì thôi!” Dứt lời thân thể lách ra, trực tiếp hướng trong phòng hắn đi đến.

Tương Cảnh Trí vội vàng đi theo vào, Tương Như Nhân chạy tới trước bàn đọc sách, chưa được dọn dẹp nên vẫn còn đang bày ra trang giấy, có hai tờ viết một nửa, hé ra thấy chỉ viết mở đầu, còn có một tờ, hầu như đã viết đầy.

Tương Như Nhân nhanh tay cầm lấy tờ có số lượng từ nhiều nhất trong đó vọt đến một bên, mới nhìn liền ngẩng đầu trầm mặt, trên giấy rõ ràng là hai chữ 'Tố Như'.

Tương Cảnh Trí thấy không tránh khỏi, có chút bất đắc dĩ, đứng ở bàn học bên này mở miệng, “Nhân Nhi, mau đừng làm rộn nữa, đây là đại ca chưa kịp thiêu hủy.”

Tương Như Nhân lúc này trên mặt ý cười lan ra, giơ giơ giấy viết thư trong tay lên, “Đại ca, nét mực cũng chưa khô, người có thể nói cho ta biết có phải là do khí trời nóng ẩm hay không? “

Mỗi khi chống lại ánh mắt nhìn thấu này của muội muội, Tương Cảnh Trí liền cảm giác mình không có chỗ để trốn, thở dài nói, “Chỉ là một phong thơ mà thôi.”

“Chỉ là một phong thơ?” Tương Như Nhân đem giấy viết thư vò thành một cục ném vào trên bàn, hiện lên một nét tàn khốc, “Kỳ Tố Như đã sắp thành thân, còn là gả cho Lục vương phủ làm thế tử phi, tùy tiện một phong thơ, chính là trên tờ giấy trắng đó chỉ cần có chữ kí tên người là đã có thể đem Tương gia đặt vào trong lửa nóng rồi.”

Tương Cảnh Trí ngẩn ra, cơ hồ là chưa từng thấy qua dáng vẻ muội muội tức giận như vậy.

“Đại ca người nói nghe thật thoải mái, chẳng lẽ người muốn cùng nàng bỏ trốn, hôm nay đừng nói là một phong thơ, chính là các người nửa mặt cũng không cần thấy nhau, mặc dù có cô cô, hoàng gia há có thể cho phép chúng ta cầm một cái sừng lên đầu họ sao.”

Tương Như Nhân biết đại ca cùng Kỳ tỷ tỷ trong lúc đó đã có tình ý, mẫu thân còn vì thế hướng Kỳ phu nhân nhắc qua hôn sự của hai người, lúc đó ngay cả bản thân cũng cho rằng Kỳ tỷ tỷ nhất định sẽ là tâu tử của mình, nhưng một đạo thánh chỉ đã đem Kỳ tỷ tỷ tứ hôn cho Lục thế tử.

Nàng nếu không biết nội tình thì cũng thôi, nhưng nàng nhớ rõ, Kỳ tỷ tỷ là ở lần tham gia cung yến, biểu diễn một điệu múa, sau mới bị hoàng hậu hỏi chuyện kết hôn.

Trong lòng các nàng đều rất rõ ràng, nếu không phải muốn cùng hoàng gia có dính dấp gì đó thì ở trong cung tốt nhất nên thu mình lại. Kỳ tỷ tỷ một mặt cùng đại ca trao tình gửi ý, một mặt lại trong trường hợp như vậy nắm cơ hội thăng tiến cho bản thân, phần tâm tư này của nàng không qua nổi nhiều cân nhắc liền sáng tỏ, cũng chỉ có đại ca còn tin tưởng nàng là bất đắc dĩ mới gả cho Lục thế tử.

Tương Như Nhân nói vậy Tương Cảnh Trí có chút không xuống đài được, ngay sau đó sắc mặt của hắn cũng có chút hơi trầm xuống, nhưng hắn lại một câu đều phản bác không được, bởi vì muội muội nói không có sai, Kỳ gia đại tiểu thư được ban hôn mà đối tượng không phải là hắn, từ đó về sau bọn họ đường ai nấy đi, không có bất cứ quan hệ gì, mặc dù là tương lai gặp lại, hắn đều phải tôn xưng nàng một tiếng thế tử phi.

Hai người giảng co ở tại nơi đó, cuối cùng vẫn Tương Như Nhân mềm mỏng, nàng từ sau bàn học bước tới, kéo tay áo hắn lại, khẩn cầu, “Đại ca, đây đã là chuyện không có khả năng sửa đổi, người cần gì phải để cho mình vất vả như vậy, tổ phụ cùng phụ thân đối với người kỳ vọng cao, từ nhỏ chính là coi người như tộc trưởng kế nhiệm mà bồi dưỡng, lẽ nào người cũng chỉ vì chuyện như vậy mà không buông được?”

Một lúc lâu, Tương Cảnh Trí thở dài một hơi, nhìn Tương Như Nhân, đáy mắt ánh lên nét khổ sở, “Như Nhân, ta là không tin, rõ ràng mẫu thân đều đã cùng Kỳ phu nhân nói chuyện rồi, đây, thật không có lý nào a.”

Lời nói nặng cũng đã nói, nhẫn nhịn cũng đã làm, có một số việc không phải người khác khuyên là có thể tốt, phải tự mình nghĩ thông, Tương Như Nhân buông tay ra, đối với việc đại ca chấp nhất như vậy, nàng ngoại trừ lo lắng chính là sợ hãi, sợ hãi đại ca xử trí theo cảm tính, nàng hiểu rất rõ chuyện giữa đại ca cùng Kỳ Tố Như, hy vọng bao lớn, hôm nay thất vọng lại càng sâu.

“Đại ca, sẽ không ai nói cho người lý do, nàng sẽ không gả cho người, tương lai người cưới cũng sẽ không là nàng, đây là sự thực, ta tin tưởng đại ca người sẽ xử lý tốt tâm tình của mình, đừng làm cho ta thất vọng.”

Tương Như Nhân cuối cùng nói như vậy rồi rời đi, Tương Cảnh Trí ngẩng đầu nhìn bóng lưng nàng đi ra, trên mặt là nét buồn khổ mà rối rắm...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Khi Tình Cảm Ngây Thơ

Sau khi Tương Như Nhân khuyên nhủ đại ca, nàng bắt đầu vội vàng chuyên chú vào chuyện của mình, đến ba tháng, người đến cửa Tương gia ngày càng nhiều hơn, so với Tương Như Nhân nhỏ một tuổi - Tương Tâm Tuệ cũng đã đến tuổi làm mai, thực ra thì năm trước đã bắt đầu có người đến hỏi ý, chỉ là Nhị thẩm vẫn không thả ra.

Tương Tâm Tuệ mặc dù danh tiếng không bằng Tương Như Nhân, nhưng nàng tốt xấu gì cũng là Tương gia nhị tiểu thư, không nói đến Tương quốc công cùng Tương đại lão gia là chức quan gì, chính là phụ thân nàng tương Nhị lão gia, cũng đã là một chánh nhi bát kinh quan tam phẩm, cho nên Lý thị ở hôn sự của trưởng nữ đặt rất nhiều tâm tư, cao thì không sao, thấp mà nói, còn có hôn sự hai người nữ nhi sau sẽ bị ảnh hưởng không tốt.

Tháng ba, tháng tư là thời điểm mùa xuân rất đẹp, cánh cửa Tương gia sắp bị đập hư rồi, Tương Như Nhân thậm chí ở trong vòng nửa ngày gặp được hai mối đến đây làm mai, thời điểm nàng đi thỉnh an mẫu thân thấy một mối, lúc trở về lại thấy một đạo khác, khiến nàng hoảng hốt nghĩ là trong nhà xuất hiện trân bảo hiếm quý gì đó, mọi người tới để nhận phần thưởng.

Lý thị chọn tới chọn lui cuối cùng vẫn không có kết quả, đến tận đầu tháng năm, Tương lão gia tử tại gia yến lên tiếng, hôn sự Tương Tâm Tuệ phải định trước tháng bảy.

“Phụ thân, nếu đến tháng bảy còn chưa thấy người nào hợp ý, cũng không thể như thế hối thúc liên đem hôn sự của Tuệ Nhi định ra a.” Lý thị này thật đã chọn lựa đến cao hứng, trong lòng nàng dự tính, này cái giá... ít

nhất... Cũng phải đặt tới cuối năm, để người ở Lâm An thành nhìn một cái, Tương gia không phải là chỉ có Tương gia đại tiểu thư, này Tương gia nhị tiểu thư cũng là rất xuất sắc.

“Nhà này đều sắp thành cái chợ rồi, ra ra vào vào như vậy còn ra thể thống gì.” Tương lão gia tử nói một không hai, “Người nếu đã nhìn nhiều nhà như vậy, chẳng lẽ còn chưa thấy hợp ý.”

Lý thị bẹp miệng, tự nhiên là nếu có thể gả rất cao liền gả rất cao, nàng chẳng ngại nữ nhi mình không xứng được với người ta, chính là hôn sự này cũng không để cho nàng hài lòng chọn, Lý thị không khỏi nghĩ lão gia tử lại bất công, ánh mắt lại hướng về... Tương Như Nhân ngồi ở bàn khác, “Đại cô nương nhà chúng ta cũng còn chưa định thân mà, làm muội muội sao có thể giành trước, việc hôn sự của Tâm Tuệ tự nhiên là muốn sau Như Nhân rồi.”

Người ngồi cùng bàn với Tương Như Nhân đều ngẩng đầu lên xem, Tương Như Nhân thì vẫn lạnh nhạt ăn món ăn trong chén, làm như không nghe thấy gì.

Tương lão gia tử nhìn thoáng qua Lý thị, giọng nói có chút cứng nhắc, “Hôn sự của đại a đầu còn chưa tới phiên người quan tâm, thế nào, đại a đầu một ngày còn chưa định thân, người vẫn muốn cửa chính Tương gia như thế mở ra để cho nhà khác chế giễu sao.”

Lý thị có chút ủy khuất, muốn phản bác hai câu, thoáng nhìn chòng đời với mình nháy mắt, cuối cùng mở miệng, “Ta không phải là ý tứ này.”

Rốt cuộc là có ý gì Tương lão gia tử làm sao lại không nhìn ra, thế là hẳn trực tiếp quyết định, “Nếu không muốn hôn sự Tâm Tuệ được định sớm, ngay hôm sau cũng không cần lại để cho mấy bà mai vào nữa, đợi được người nhìn thấy hợp ý người ta rồi nói tiếp.” Lý thị chính là lòng có bất mãn đi nữa cũng không dám mở miệng tiếp, lúc ăn cơm chiều xong quay về

viện của mình mới đem những phần khí này hướng về phía tương Nhị lão gia phát ra, “Lão gia tử vậy coi như là có ý gì, trong ngày thường thiên vị Như Nhân còn chưa tính, lúc này còn ngăn ta.”

Tương Nhị lão gia tính tình từ trước đến nay ôn hòa, nhìn thấy nàng như vậy, khuyên nhủ, “Phụ thân làm sao lại muốn ngăn cản nàng, chỉ là trong nhà người ra vào nhiều nói ra nghe cũng không tiện.”

Lý thị trừng mắt liếc hẳn, “Người lúc này đối đáp ta, vậy sao ban nãy người cũng không nói gì, chung thân đại sự của Tuệ Nhi, người này làm cha ruột cuộc có hay không quan tâm!”

“Ta tự nhiên là quan tâm, tiền tiền hậu hậu nhiều... thế này, ta xem tiểu công tử nhà Trương thượng thư cũng tốt, là một người có chí, huống chi hẳn còn có người tử tử đang ở phủ thái tử, hôm nay chính là thái tử sườn phi, tương lai chờ thái tử kế vị, nhất định là muốn phong phi, chẳng lẽ còn không giúp đỡ nhà mẹ đẻ.” Tương Nhị lão gia ngồi xuống, lôi kéo tay nàng ôn tồn nói, Lý thị bị hẳn lôi kéo như thế, giọng nói mềm nhũn vài phần, nhưng trong đó đều là không hài lòng, “Một lực phẩm thân quân giáo có cái gì tốt chứ, tiểu thiếu gia Bát vương phủ nhưng tốt hơn hẳn nhiều.”

Tương Kế Nghiệp bật cười, “Đó là bát vương phủ, hoàng thân quốc thích người cũng mang đến so sánh được.”

“Kỳ gia tiểu thư có thể gả vào Lục vương phủ, Tuệ Nhi chúng ta thế nào không thể gả thật là tốt.” Lý thị nói là đương nhiên, đáng tiếc mấy tháng này, các mối làm mai bản thân đều không hài lòng.

Tương Kế Nghiệp cũng biết nàng xót nữ nhi, “Vậy người nói một chút, người ưng bộ dáng gì, nếu thích hợp, có thể trực tiếp nhờ đại ca đứng ra đi nói một tiếng.”

Lý thị con người đảo một vòng, nhìn Tương Kế Nghiệp, “Người nói, bằng vào quan hệ với Tấn phi, Tuệ Nhi chúng ta không thể làm hoàng phi

sao?” ...

Trung tuần tháng năm, Lâm An thành ngày dần dần nóng lên, trong cung Tấn phi triệu kiến gia quyến, Tương Như Nhân theo mẫu thân Thiệu thị vào cung.

Tấn phi vừa ngủ trưa dậy, nét mặt còn có chút mơ màng, thấy các nàng tới, ban thường ngồi rồi sai người dâng trà.

Lúc nhìn Tương Như Nhân trên mặt ý cười hơn vài phần, “Mới có ít ngày không gặp, Như Nhân là càng ngày càng đẹp.”

Tương Như Nhân hợp thời ngượng ngùng, “ Tạ nương nương khách lệ.”

Tấn phi khoát tay áo, “Không cần khách khí như vậy.” Tiếp theo nhìn về phía người hầu hạ ở cửa, trong ánh mắt để lộ ra một cỗ uy nghiêm, mấy người cung nhân khuất thân lui ra ngoài.

Trong phòng ngoại trừ các nàng, chỉ còn lại hai người cung nữ hầu hạ.

Tấn phi nhìn Tương Như Nhân, nửa ngày mới mở miệng hỏi Thiệu thị, “Như Nhân cũng mười bốn rồi, phụ thân đã định hôn sự cho nàng chưa?”

Thiệu thị lắc đầu, “Thật ra việc hôn sự của Tâm Tuệ lại nhanh.” Dứt lời nhìn lướt qua Tương Như Nhân, hơi có chút đau lòng.

Tấn phi nở nụ cười, “Mấy ngày hôm trước Trạch nhi có đến cùng bản cung nhắc qua Như Nhân, hài tử này mấy năm gần đây đều chăm đi Tương gia như vậy, lại là một đứa một bướng bỉnh, thật khổ cực cho các người.””Tam hoàng tử đến Tương phủ là vinh hạnh của Tương phủ.” Thiệu thị vội trả lời, chính là một Hồn Thế Ma Vương tới, bọn họ cũng phải mang khuôn mặt tươi cười chào đón.

Tấn phi bưng chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, “Trạch nhi tính tình ra sao bản cung hiểu rõ nhất, nếu người nói là hấn ở Tương phủ biết an phận, bản cung làm thế nào cũng không tin.”

Nghe Tấn phi nói tam hoàng tử như vậy, Thiệu thị có thể làm gì, tự nhiên là không thể phụ họa theo, “Nương nương khiêm nhường, tam hoàng tử thông tuệ hơn người.”

Tấn phi buông chén trà xuống, đem đề tài một lần nữa nói đến hôn sự của Tương Như Nhân, lần này, thật là đem Tô Khiêm Trạch cùng Tương Như Nhân đặt cùng một chỗ mà nói, “Trạch nhi hôn sự có thể khiến ta mất không ít tâm tư, tuổi hấn và Như Nhân thật ra cũng hợp.”

Có lẽ là ngại vì Tương lão gia tử còn chưa có buông lời, Tấn phi nói những lời này nhưng không tiếp tục nói hết, nhưng Thiệu thị cùng Tương Như Nhân đều nghe rõ ý của nàng, nàng đây là có ý người trong nhà thân càng thêm thân.

Không nói đến dự định của tổ phụ, chỉ nói bản thân Tương Như Nhân, nàng cho tới bây giờ đều không muốn gả cho tam hoàng tử, thế là nàng cúi đầu không nói.

Nhất thời trong phòng bốn bề yên tĩnh.

Tấn phi nhìn thấy Tương Như Nhân phản ứng như thế, không khỏi trêu ghẹo “Như Nhân, người thấy Trạch nhi thế nào?”

Tương Như Nhân ngẩng đầu, trên mặt hiện ra ý cười thong dong, “Cô cô, biểu ca ưu tú như vậy, nhất định có thể tìm được một biểu tẩu cùng xứng đôi với biểu ca. “

Tấn phi nét mặt khẽ nhúc nhích, xem trong ánh mắt của nàng hơn vài phần ý tứ hàm xúc.

Cũng chính là sau một khắc Tương Như Nhân nói xong lời này, cửa đang đóng bị đẩy ra, quay đầu qua thì thấy Tô Khiêm Trạch đang đứng ở cửa, thân thể che đi phần lớn tia sáng, sắc mặt âm trầm.

Người trong phòng giật mình, rất nhanh Tấn phi liền cười ngoắc Tô Khiêm Trạch, “Người tới thật đúng lúc, bản cung cùng Tương phu nhân có lời muốn nói, Như Nhân đối với nơi này chưa quen thuộc, người mang nàng đi ra ngoài một chút đi.”

Tương Như Nhân đứng lên cùng Tấn phi hành lễ xin cáo lui, theo Tô Khiêm Trạch đi đến bên ngoài, bình thân nói, “Làm phiền tam hoàng tử.”

Tô Khiêm Trạch vẫn là trầm mặt, hừ một tiếng xoay người về hướng hoa viên nhỏ cạnh Vĩnh Hòa cung mà đi.

Một đi ở phía trước, một theo ở phía sau, một đoạn đường lớn đều là không nói được một lời, mấy người cung nữ thái giám đi theo phía sau càng là không dám mở miệng, đều cúi thấp đầu, sợ bị Tô Khiêm Trạch giận chó đánh mèo.

Mới vừa đi tới cửa Vĩnh Hòa cung, Tô Khiêm Trạch bỗng nhiên dừng bước, cách hăm vài bước Tương Như Nhân sau đó cũng ngừng lại, Tô Khiêm Trạch quay đầu lại, nhìn nàng gương mặt thong dong, trong đầu nghĩ đến câu nói ở cửa nghe được kia, một tia khó chịu càng thêm nồng đậm.

Nhưng đứng ở cửa cung cũng không phải chỗ tốt gì, Tô Khiêm Trạch nhìn một chút, tiếp tục đi vào hoa viên, hai người cứ như vậy một đường đi tới, qua thời gian uống cạn chén trà, một câu cũng không có nói với nhau, cứ thế một mạch đến trong hoa viên. Cung nữ thái giám phía sau thấy tam hoàng tử có ý định muốn dừng lại nơi này, rất nhanh tiến đến bố trí trà cùng điểm tâm trong một đình gần đó, Tương Như Nhân đem tầm mắt rơi vào

giữa bồn hoa, mùa hoa đoàn cầm thốc, khắp nơi đều tràn đầy sinh khí, cũng có thể khiến tâm tình khá hơn nhiều.

Tô Khiêm Trạch quay đầu lại thấy được khoe miệng nàng khẽ cười, đáy mắt còn thoáng mơ hồ thì hơi thất thần.

Cảm giác được tầm mắt của hắn, Tương Như Nhân quay lại, Tô Khiêm Trạch thật nhanh thu hồi tầm mắt, trực tiếp bước chân đi về hướng đình các, nét mặt hơi phiếm hồng...

Trong đình hai người bọn họ an vị, một cung nữ đứng bên hầu hạ, còn lại đều đứng bên ngoài đình, Tô Khiêm Trạch nhìn cái miệng nhỏ của nàng uống trà, vừa có chút tâm tình vui vẻ, bỗng nhiên lại thay đổi có chút bất an.

Loại tâm tình không rõ này thật khiến người ta phải khó chịu, hắn hồi tưởng lời vừa nghe được ở cửa, hắn đối với trả lời của nàng hết sức bất mãn, nhưng đây rốt cuộc không vừa lòng chuyện gì, Tô Khiêm Trạch lại cũng không rõ, trong lòng những cảm giác quấy phá khiến hắn càng thêm không nhịn được, rốt cuộc mở miệng nói, “Người tại sao lại nói như vậy với mẫu phi ta?”

Tương Như Nhân đối vấn đề hắn hỏi có chút khó hiểu, đảo mắt vừa nghĩ, cũng không thấy là có gì không đúng, “ Tam hoàng tử ngài muốn nói là chuyện gì?”

“Người!” trên gương mặt Tô Khiêm Trạch lại ửng đỏ có chút khả nghi, hơi không được tự nhiên giải thích, “Chính là lúc mẫu phi hỏi người nghĩ thế nào về bản điện hạ.”

Tương Như Nhân đặt chén trà xuống, mi mắt hơi rũ, đem lời kia lập lại một lần, “Tam hoàng tử ưu tú như vậy, nhất định là có thể gặp được người cùng ngài tình đầu ý hợp.”

Tiếp theo bốn phía lâm vào một mảnh yên lặng, Tô Khiêm Trạch nắm chặt cái ly trong tay, năm ngón tay đều có chút trắng bệch.

Nửa ngày, hần tự tiểu phi tiểu nói, “VẬY không biết người tình đầu ý hợp trong lòng biểu muội có bộ dáng gì?”

Tương Như Nhân thực nghĩ khẩu khí của hần rất quái dị, ngẩng đầu cười nhạt, “Điều này cũng không nhọc đến tam hoàng tử phí tâm.”

Nàng càng như vậy, hần lại càng mất hứng, còn chưa kịp đi tìm nguồn cơn của sự mất hứng, Tô Khiêm Trạch đã bật thốt ra, “Gả cho bản điện hạ thì khó xử như thế sao!”

Một bên cung nữ trực tiếp sợ đến run tay, nước trà sánh ra khỏi chén, không đợi hần phát tác, cung nữ lập tức quỳ xuống, “Tam hoàng tử tha mạng, nô tỳ không phải là cố ý, tam hoàng tử tha mạng!”

Tương Như Nhân đứng lên nhú mày, Tô Khiêm Trạch mặt đen lại nhìn cung nữ kia, “Còn không mau cút đi!”

Cung nữ dập đầu đầu vội vàng đứng dậy, một cung nữ từ bên ngoài đình tiến đến dọn dẹp, Tương Như Nhân đi ra ngoài đình.

Tình thế có chút lúng túng.

Đối với Tô Khiêm Trạch mà nói, lời hần cũng đã nói ra khỏi miệng rồi, không sợ gì mà không hỏi rõ nữa, mà sự né tránh của Tương Như Nhân sẽ chỉ làm hần thêm tức giận, cơ hồ là muốn truy tới cùng, Tương Như Nhân mới vừa đi tới lối vào bên cạnh bồn hoa, Tô Khiêm Trạch đã bước đến trước người ngăn nàng lại, chất vấn, “Người đây là ý gì?”

Lòng Tương Như Nhân cũng không bình tĩnh, cho dù tính tình có tỉnh táo đi nữa, gặp chuyện như vậy thì cũng đều có thể thất thố, nàng nhìn hần, hít một hơi chậm rãi nói, “Tam hoàng tử, mời ngài nói năng cẩn thận.”

“Người vẫn chưa trả lời ta.” Tô Khiêm Trạch từng bước ép sát, không khỏi muốn hỏi cho ra chuyện, Tương Như Nhân lại không muốn nói cái gì, xoay người tính rời đi, Tô Khiêm Trạch không cho, sắc mặt Tương Như Nhân cũng trầm xuống theo.

Thân là hoàng tử, lễ nào có thể ngay trước mặt bọn cung nữ thái giám nói lời như vậy, mặc dù không phải là nghe nhằm đồn bậy, nhưng cũng không biết sẽ sanh ra những lời đồn đãi gì nữa đây, Tương Như Nhân nghiêm mặt quay sang nhìn hẳn, “Mời ngài tránh ra, thời gian không còn sớm nữa, ta nghĩ nương nương cũng đang sốt ruột chờ ta về.”

Hai người cứ thế giằng co tại đây, Tô Khiêm Trạch không nhượng bộ, Tương Như Nhân cũng không thể có nhiều lực để đẩy hẳn ra mà rời đi, mấy người cung nữ thái giám tránh ở phía xa xa, Tương gia tiểu thư này cũng thật là lớn gan, dám cùng tam hoàng tử nói như vậy.

Đúng lúc này, cạnh cửa hoa viên truyền đến tiếng thỉnh an, “Tam hoàng tử điện hạ.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thái Tử Giúp Đỡ

Quay đầu lại, Tương Như Nhân thấy được một thân ảnh thon dài đứng ở bên ngoài tiểu hoa viên, bên cạnh là thái giám vừa lên tiếng.

Tô Khiêm Trạch biến sắc, mấy người cung nữ thái giám đứng cách bọn họ không xa cũng sớm đã quỳ xuống, nhất tề hô, “Thái tử điện hạ cát tường.”

Tương Như Nhân cũng rất nhanh phản ứng lại, lập tức hướng người nọ hành lễ, “Gặp qua thái tử điện hạ.”

Tô Khiêm Dương thực ra đã đứng ở ngoài tường hoa viên được một lúc, vốn là hẳn định né qua chuyện này nhưng vì nghe được Tương Như Nhân nói một tiếng 'Buông ra ' mới dừng lại, thấy bọn họ chậm chạp không có động tĩnh gì, lúc này mới đi thêm hai bước thẳng đến trước mắt bọn họ, để thái giám bên người mở miệng.

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua Tô Khiêm Trạch, lúc thu hồi tầm mắt thì lướt qua Tương Như Nhân đang hành lễ, giọng nói lạnh nhạt, “Đứng lên đi.”

Tương Như Nhân đứng dậy ngẩng đầu, tầm mắt hơi nhìn xuống, không nhìn thẳng vào Tô Khiêm Dương, mà một đám cung nữ thái giám phía sau bọn họ, vẫn còn đang quỳ như cũ.

“Đại ca.” Tô Khiêm Trạch hô một tiếng, thu lại hờn giận nơi đáy mắt, đối với thái tử này xuất hiện không đúng lúc, Tô Khiêm Trạch có chút bất mãn.

“Các người đang tính đi đâu? “Tô Khiêm Dương trực tiếp hỏi Tương Như Nhân.

“Thái tử điện hạ, tiểu nữ đang muốn đi Vĩnh Hòa cung.” Tương Như Nhân lúc này ý thức được rằng chỉ có người trước mắt mới có thể giúp mình trốn thoát, nếu lúc đó là thái tử rời đi, chẳng biết kế tiếp tam hoàng tử còn có thể hỏi cái gì đây, vì thế nàng chỉ có thể tìm cách rời khỏi nơi này trước.

Tô Khiêm Dương nhìn về phía Tô Khiêm Trạch, “Tam đệ cũng cần đi Vĩnh Hòa cung?”

Tô Khiêm Trạch liếc mắt nhìn người quỳ phía sau, hiện tại tình tảo lại hẳn mới ý thức được đã nói những lời không nên nói, nếu bây giờ cứ thế rời khỏi, lời mới vừa nói khi này chẳng phải là sẽ dễ dàng rơi vào tai người khác sao, thế là Tô Khiêm Trạch lắc đầu nói, “Thần đệ còn có việc.”

“Ta đang muốn đi Vạn Thọ cung, cùng đi thôi.” Tô Khiêm Dương vừa dứt lời, không chỉ có là Tương Như Nhân, Tô Khiêm Trạch đều giật mình.

Tương Như Nhân siết chặt ống tay áo, rất nhanh đem những biểu hiện kinh ngạc thu lại, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, bản thân phải rời khỏi nơi này trước, sau đó nàng ngẩng đầu cười, “Đa tạ thái tử điện hạ.”

Tô Khiêm Trạch chưa bao giờ nghĩ đại ca của mình chướng mắt, nhưng hẳn lời đã nói ra, làm thế nào cũng không thể theo bọn họ cùng trở lại, nghĩ đến chỗ này, mắt của hắn hiện lên vài phần âm lãnh, nhìn Tương Như Nhân theo đại ca đi ra khỏi hoa viên...

Tương Như Nhân theo sau lưng Tô Khiêm Dương, vẫn duy trì một chút khoảng cách, Tô Khiêm Dương cũng không có ý tứ muốn cùng nàng nói chuyện, thẳng đến lúc còn cách Vĩnh Hòa cung vài bước, Tô Khiêm Dương mới dừng lại, quay đầu nhìn nàng, Tương Như Nhân tiến lên lần thứ hai cảm tạ, Tô Khiêm Dương nhìn nàng dáng vẻ thân sơ lễ độ, nghĩ tới điều gì,

trán hơi nhăn lại, thấy nàng đã bước vào cửa cung liền dẫn người người quay về. Tương Như Nhân nhìn hẳn quay trở lại, trong lòng liền hiểu thái tử là đang thay mình giải vây, tiếp theo Tương Như Nhân vội thấp thỏm, nói như vậy, thái tử điện hạ đã đứng ở ngoài tường không ít thời gian.

Vậy rốt cuộc là hẳn đã đứng được bao lâu?

Tương Như Nhân đề xuống đáy lòng nghi hoặc, xoay người đi về hướng chủ điện.

Thật ra Tấn phi không có chuyện gì đặc biệt trọng yếu muốn cùng Tương phu nhân nói, thấy Tương Như Nhân một mình trở về, cười khanh khách hỏi nàng, “Thế nào không thấy Trạch nhi cùng người trở về, hài tử này sao lại vô ý vậy chứ. “

Tương Như Nhân hướng nàng hành lễ ôn nhu giải thích, “Tam hoàng tử còn có chuyện quan trọng, thấy sắc trời không còn sớm, ta liền về trước.” Dứt lời, Tương Như Nhân còn có chút tiếc nuối.

Tấn phi không hỏi gì nhiều nữa, sai người ban chút gì đó, sau đó sai cung nữ tiễn các nàng ra khỏi Vĩnh Hòa cung.

Ra khỏi cửa cung lên xe ngựa, Thiệu thị lôi kéo bàn tay hơi lạnh của nữ nhi lo lắng nói, “Vừa mới này ra ngoài, không cùng tam hoàng tử có tranh chấp gì đấy chứ?”

Tương Như Nhân lắc đầu, có chút mệt mỏi tựa vào vai Thiệu thị, mỗi lần vào cung là một lần bản thân nghĩ như đánh một hồi trống, luôn phải hết sức đề phòng, bởi vì ở nơi nào cũng có thể gặp người mà mình phải hành lễ, sơ suất liền mang tội.

Thiệu thị thấy nàng không muốn nói chuyện, nhẹ nhàng đem tay nàng đặt ở trong lồng ngực mình sưởi ấm, Tấn phi có ý định kết cửa thông gia

này, nàng vốn nên cao hứng, nhưng hôm nay xem hài tử như vậy, Thiệu thị rất muốn đem con đưa đi rất xa, rời xa Lâm An thành này.

“Mẫu thân, ta cửa hoa viên đã gặp thái tử.” Nửa ngày, Tương Như Nhân nhẹ nhàng nói.

Tương phu nhân cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nữ nhi khẽ nhấc mắt, mi mắt còn run nhè nhẹ.

“Ta và tam hoàng tử nổi lên chút tranh chấp, thái tử đã đưa ta về cửa cung Vĩnh Hòa.” Tương Như Nhân nhớ tới thái tử diện hạ dáng vẻ không chút sợ hãi, hẳn đến tột cùng nghe được nhiều hay ít.

Thiệu thị ôm nàng vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng, ôn nhu trấn an, “Đừng suy nghĩ nữa, ngủ một hồi, đến nhà ta sẽ gọi người.”

Tương Như Nhân nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhắm hai mắt lại, trong đầu thấp thoáng mấy câu tam hoàng tử nói, chậm chạp thiếp đi...

Một tháng sau lần tiến cung kia, Tương Như Nhân không còn nhận gì từ tam hoàng tử nữa.

Đảo mắt đến hè, gắn liền với yến hội hè mà Tương Như Nhân tổ chức là một lời đồn đã được hạ màn. Tại sơn trang nghỉ hè, Cố gia nhị tiểu thư cùng Lục gia Nhị thiếu gia nháo nên sự, cơ hồ là toàn bộ lời đồn đãi suốt mùa hạ ở Lâm An thành đều xoay quanh chuyện này, đến tận khi Cố Lục hai nhà hôn sự đã định, vẫn còn có người không ngừng nói về sự tình lúc ấy.

Lục gia Nhị thiếu gia kiên trì cưới Cố nhị tiểu thư về làm chính thê khiến lời đồn đãi càng làm người khác chú ý.

Tại Tương phủ, Tương Như Nhân xem xong thư thì thả vào trong chậu, Tử Yên châm lửa, giấy viết thư liền bị thiêu thành tro tàn, Tương Như

Nhân nhìn lửa kia tắt ngúm, nghe Thanh Thu ở một bên kể lẽ mấy lời đồn đãi bên ngoài.”Tiểu thư, Cố gia nhị tiểu thư danh tiếng đã mất hết, Lục gia lại vẫn chịu cưới hỏi đàng hoàng sao.” mấy tên nha hoàn Thanh Thu đều là ngày đó tận mắt thấy tình hình, trong phòng truyền tới tiếng rên mà bên ngoài một ít các công tử tiểu thư đều nghe không nổi nữa, danh tiếng như vậy mà Lục gia vẫn có thể tiếp nhận.

Tương Như Nhân đảo danh mục quà tặng tử trong tay, hiểu rõ nói, “Có cái gì mà không thể, đã có Lục gia Nhị thiếu gia si tình gánh mọi lỗi lầm, chỉ thiếu chút nữa muốn thông báo là do hấn đánh thuốc Cố nhị tiểu thư, Lục gia nếu không cưới, sợ là muốn ồn ào đến điên rồi.”

Đem danh mục quà tặng giao cho Thanh Thu, Tương Như Nhân đứng lên liếc mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, “Chẳng biết Cố gia Thất tiểu thư thân thể bị làm sao, người đi chuẩn bị vài thứ đưa qua đi.”

Ngày ấy cứu Cố Ngâm Hoan, xem như là nàng đã nợ một nhân tình, lúc đầu Tương Như Nhân đối với Cố thất tiểu thư đã rất có hảo cảm, trải qua chuyện này, xem ra càng đáng giá để quen thân.

Thanh Thu cầm danh sách xuống phía dưới chuẩn bị đồ, Tử Yên vội vã đi đến, ở bên tai nàng nói vài câu, Tương Như Nhân nét mặt khẽ biến, “Đi gọi Đông Hỉ tới đây!”...

Không lâu sau, Tử Yên mang theo một gã sai vặt trở lại, ở trong đình của Tạ Thủy các, Tương Như Nhân nhìn Đông Hỉ quỳ trên mặt đất, cả giận nói, “Đại thiếu gia đi ra ngoài làm việc riêng, tại sao người không báo trước cho Tử Yên cùng Thanh Thu biết?”

Thân thể Đông Hỉ run rẩy, trên trán đã bức ra một tầng mồ hôi, “Tiểu thư, đại thiếu gia lấy việc đi thôn trang làm lý do ra ngoài, tiểu nhân quả thực không biết đại thiếu gia là có việc riêng.”

“Không biết?” Tương Như Nhân hừ một tiếng nở nụ cười, “Người nhưng thật ra là hảo nô tài của đại ca, đi theo bên cạnh đại ca đến thôn trang mấy lần, người lại chẳng biết rõ hẳn rốt cuộc là làm cái gì đây, mấy ngày hôm trước lại mới đi thôn trang, người nghĩ rằng ta không biết sao.”

Đồng Hỉ run rẩy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tương Như Nhân, dứt khoát dập đầu rầm rập, van cầu, “Tiểu thư, xin người đừng làm khó dễ tiểu nhân, đại thiếu gia đối tiểu nhân ân trọng như núi, tiểu nhân... tiểu nhân không thể không nghe lời đại thiếu gia a.”

Tương Như Nhân giận đến bật cười, khom người cúi xuống, “Người thật ra cũng là trung tâm, nhưng người biết không, lòng trung thành của người, lại sẽ hại chết đại thiếu gia nhà người.”

Đồng Hỉ trên trán đã dập đầu ra máu, thoáng giật mình, hẳn lo sợ bất an nhìn Tương Như Nhân, không hiểu nàng có ý gì.

“Người đi theo bên cạnh đại ca lâu như vậy, nói vậy cũng biết mấy năm trước đại ca đều là lén đi gặp ai.” Tương Như Nhân cũng không trông cậy vào hẳn sẽ tự thông suốt, trực tiếp nói cho hẳn biết, “Người kia không bao lâu nữa là phải gả cho người ta rồi!”

Đồng Hỉ thân thể run lên, muốn nói cái gì, Tương Như Nhân lảng lạng bổ sung, “Nếu để cho người khác thấy được, này Tương gia mặt mũi mất hết, đại thiếu gia cũng sẽ bởi vậy bị người phỉ nhổ, thậm chí có khả năng vì thế mà nguy hiểm đến tính mệnh.” Đồng Hỉ theo bản năng nuốt nước miếng, “Đại thiếu gia hẳn...”

“Đại thiếu gia rốt cuộc đi nơi nào? “ Tương Như Nhân cắt đứt lời của hẳn, lớn tiếng hỏi.

“Tiểu thư, tiểu nhân chỉ biết là đại thiếu gia không phải đi thôn trang, thế nhưng đại thiếu gia đến tột cùng là đi nơi nào, tiểu nhân thực sự không rõ ràng lắm a.” Đồng Hỉ quỳ rạp trên mặt đất cầu xin.

“Sáng nay hẳn cùng các người nói cái gì? “ Tương Như Nhân thấy hẳn đã chịu khai ra, cầm lấy cái chén ở trên bàn nhấp một ngụm trà, nhắc nhở, “Tỉ mỉ nhớ lại, suy nghĩ thật kỹ, sáng nay hoặc mấy ngày hôm trước, đại thiếu gia có nói qua bất luận cái gì về trà trang tửu lâu cửa hàng các loại, hoặc, có hay không viết thư.”

Đồng Hỉ suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu, “Đại thiếu gia hình như nói về cái gì trà trang....”

“Bách Kinh trà trang? “ Tương Như Nhân bổ sung.

Đồng Hỉ vội vàng gật đầu, “Đúng đúng, Bách Kinh trà trang, đại thiếu gia đã nhắc qua nơi đó.”

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua hương Tử Yên, nàng ta tự lãnh ý, chạy đi tìm người chuẩn bị xe ngựa.

Nhưng mà rời đi chỉ trong chốc lát, Tử Yên lại trở về, thấy Đồng Hỉ còn quỳ gối, hương Tương Như Nhân nhẹ nhàng bấm báo, “Tiểu thư, đại thiếu gia trở lại rồi, có điều là được người đỡ trở về, uống say quá rồi.”

A, lúc này cũng không cần đi tìm người nữa rồi, Tương Như Nhân liếc mắt nhìn Đồng Hỉ một cái, “Chủ tử uống say, người còn không mau đi hầu hạ.” Đồng Hỉ lại dập đầu, cũng không kịp xóa sạch chút máu, đứng lên liền hướng cửa viện chạy đi.

“Đi chuẩn bị chút canh giải rượu, cùng ta đi một chuyến tới Bác Lâm viện.” Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, sai Tử Yên xuống phía dưới chuẩn bị canh giải rượu, mình thì trở về phòng, chờ Tử Yên bưng canh giải rượu tới thì đi về viện của Tương Cảnh Trí...

Vừa mới vào nhà, Tương Như Nhân liền nghe thấy được đầy phòng mùi rượu, Tương Cảnh Trí tựa ở trên giường nhỏ, thần chí không tỉnh táo.

Một bên nha hoàn đã giúp hẩn thay quần áo sạch, Tương Như Nhân sai Tử Yên đem canh giải rượu cho hẩn uống, đứng ở đầu giường nhìn, hai gò má hẩn đỏ lên, gương mặt buồn khổ.

Tương Như Nhân cứ như vậy đứng ở bên giường chờ hẩn thanh tỉnh, nghe trong miệng hẩn lầm bầm hô tên Kỳ Tố Như, một mặt còn vẫy tay muốn uống rượu.

Một lát sau, dược lực có tác dụng, Tương Cảnh Trí thanh tỉnh một ít, cuối cùng là có thể phân biệt được người trước mắt là ai, hẩn dùng tay chống đỡ phía sau lưng nhích lại gần thanh chắn đầu giường, híp mắt vô lực nói, “Nhân Nhi, thế nào lại là ngươi? “

Tương Như Nhân ngồi xuống ở bên giường, “Làm sao lại không biết là ta, chứ ngươi còn tưởng là ai, là tiểu nhị, hay chường quỳ, hay là một tháng sau thành thân- Kỳ gia tiểu thư?”

Tương Cảnh Trí ngã xuống giường, ủ rũ lầm bầm, “Nàng không chịu theo ta rời đi, nàng nói chính là nàng muốn gả đi Lục vương phủ, trước đây chẳng qua chỉ là tình huynh muội mà thôi.”

“Thì ra nguyên lai đại ca còn muốn bỏ trốn cùng nàng ta” Tương Như Nhân nhếch khóe miệng cười, nhìn hẩn bộ dáng không ngừng nhắc tới, chằm chọc nói, “Đáng tiếc, người ta không muốn cùng ngươi bỏ trốn, nàng muốn làm Lục thế tử phi, tương lai sẽ là Lục Vương phi, còn Tương gia chúng ta có thể cho nàng cũng chỉ là thân phận phu nhân của tộc trưởng, quả thực nhìn không thuận mắt bằng. “

Tương Cảnh Trí nghe được nàng nói như vậy, mắt bỗng nhiên trợn to, trừng trừng nhìn nóc giường gỗ, nàng cho rằng mình không xứng với nàng?

“Nháo cũng nháo được rồi, bất quá là muốn dẫn nàng bỏ trốn mà thôi, sao ngươi không làm lớn luôn, cuối tháng đại hôn, theo đoàn người Tương gia dự tiệc, ngươi có thể trực tiếp cướp người, nếu như vậy, mặc dù là

người không mang đi nổi thì cũng chẳng còn ai thềm lấy.” Tương Như Nhân ghé mắt nhìn hẳn, thanh âm dần dần lạnh xuống, “Cứ như vậy toàn bộ Tương gia là hay rồi, cả một nhà sẽ thay người chôn cùng!”

Tương Cảnh Trí bị nàng mắng một cái như vậy thanh tỉnh rất nhiều, chống thân thể ngồi dậy, “Người đang nói bậy bạ gì đó!”

Tương Như Nhân đem một chén trà súc miệng đưa cho hẳn, “Lẽ nào ta nói sai, đại ca nếu có thể nghĩ đến việc mang nàng rời đi, như thế nào không thể ở hôn lễ trình diễn màn vừa rồi.”

“Đó là ta cho rằng nàng không muốn gả.” Tương Cảnh Trí nhúc đầu vỗ trán, “Này cái cộc hôn sự là hoàng thượng tứ hôn, nàng nếu đã hài lòng, ta còn cưỡng cầu cái gì.” Qua một màn say kia, lúc này Tương Cảnh Trí đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Có lẽ là say một hồi sẽ hiểu ra không ít, không còn ý niệm kia, Tương Như Nhân cũng không nói cái gì nữa, chỉ là nhắc nhở, “Đại ca có thể suy nghĩ cẩn thận tự nhiên là chuyện tốt, người nghỉ ngơi đi “

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thần Tử Bất Đắc Dĩ

Tháng tám, hi sự của Lục vương phủ lại khiến lời gièm pha từng gây xô xao về hai nhà Lục Cốt trước đây lại một lần nữa nổi lên, trước một ngày hôn lễ diễn ra, đội ngũ đưa dâu Kỳ gia đều rất đồ sộ, vào ngày hôn lễ, đội ngũ đón dâu thật dài đi mấy vòng qua cửa lớn Lâm An thành, tới hoàng hôn mới đến Lục vương phủ.

Tương Như Nhân theo Tương phu nhân đi tham gia hôn lễ. Chào hỏi hết mọi người được mời đến trong yến đường, Tương Như Nhân cùng một đám các nữ hài tử cùng tuổi ngồi xuống bàn dựa vào dưới tàng cây hoa lê, Tương Như Nhân tới coi là sớm, một lát sau nhân tài ngồi đủ, gặp mặt đều chào hỏi, tiếp theo quen nhau liền bắt đầu trò chuyện hôn sự của cặp trai tài gái sắc này.

Từ Bảo Đễ đến sau, thấy Tương Như Nhân bên cạnh còn chưa có ai, chào hỏi xong liền ngồi xuống, nói nhỏ với nàng, “Người tới thật là sớm.”

Tương Như Nhân hai tay đặt ở bàn dưới, nhẹ nhàng vuốt chiếc vòng trên cổ tay, có chút buồn chán, “Hôn lễ không phải đều là như vậy, người đi xem sao?”

Từ Bảo Đễ thường ngày bên trong cùng Tương Như Nhân gần gũi, biết nàng bởi vì... này hôn sự đã không định gặp Lục thế tử phi, cầm lấy một viên trái cây trong mâm bày trước mặt nhét vào trong tay nàng, quở trách cười nói, “Người là nhất đại khí!”

Tương Như Nhân bị nàng như vậy chọc cho cười, “Được rồi, ta sẽ không nói người không được, còn ta chỉ nói vậy thôi, ta không thích ra đường

nhìn.”

Từ Bảo Đễ lúc này mới cùng nàng nói đến sự việc phát sinh lúc tân nương tử vào cửa bái đường, tựa như Tương Như Nhân nói như vậy, không có gì bất ngờ xảy ra, bái đường thành thân đều là giống nhau, không có gì đặc biệt, chỉ bất quá mọi người trong miệng đều khen Lục thế tử cùng Lục thế tử phi trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Tương Như Nhân cũng không che giấu đáy mắt khinh thường, “Lâm An thành đại tài nữ mà.”

Từ Bảo Đễ ngắt tay nàng một chút, ôn nhu nói, “Được rồi, biết trong lòng ngươi khos chịu.”

Hai người thấp giọng trò chuyện, rất nhanh yến tiệc bắt đầu, Lục thế tử đi ra mời rượu là thời gian Tương Như Nhân đã ăn gần xong, ngẩng đầu nhìn bốn phía, đều là đèn đỏ treo cao, bên trong Lục vương phủ nhất phái không khí vui mừng.

Tương Như Nhân đứng dậy muốn đi hít thở không khí, Từ Bảo Đễ đứng lên theo giữ nàng lại, “Ta cùng ngươi đi.”

Hai người tướng dặt nhau đến hoa viên trong hậu viện Lục vương phủ, yến phòng xôn xao tiếng động lớn, ở đây thì an tĩnh hơn.

Đi tới bên hồ nước, Tương Như Nhân ngừng lại, ánh trăng rọi xuống mặt nước, sóng đánh lăn tăn phản chiếu lại mảnh trăng tan nhìn thật mông lung.

Gió đêm thánh tám thổi có chút cảm giác mát, Thanh Thu cầm áo choàng khoác thêm cho Tương Như Nhân, Tương Như Nhân đưa cho Từ Bảo Đễ, “Ta không lạnh.”

Từ Bảo Đễ tiếp nhận áo choàng trực tiếp mặc cho Tương Như Nhân, cười nàng, “Trong ngày thường là đáng về một đại tỷ tỷ, thế nào chút

chuyện này liền không chú ý.” Tương Như Nhân cười cười, “Phải, người mới là đại tử tử, sang năm cũng phải chuẩn bị cho người gả đi rồi.”

Từ Bảo Đễ vô tư cười, có vẻ không quá để ý, “Đúng vậy, sang năm nhất định người phải chuẩn bị cho ta một phần hồi môn thật đầy đầy!”

Tương Như Nhân lôi kéo áo choàng, lẩm bẫm, “Cha người thật là bỏ được, cứ nhiên đem người gả xa như vậy.”

Hôn sự của Từ Bảo Đễ được quyết định hồi đầu năm, gả cho đại thiếu gia nhà Vương tướng quân ở Đồng thành xa xôi, Vương tướng quân trấn thủ Đồng thành vài chục năm, Vương gia đại thiếu gia thừa kế nghiệp cha, cùng nhau canh chừng Đồng thành, Vương phu nhân dứt khoát chuyển nhà đến Đồng thành, mấy năm mới quay về Lâm An một lần, cuối năm ngoài trở về một chuyến, liền đem hôn sự của con trai định ra.

“Cha cùng Vương tướng quân quen biết nhiều năm, Vương gia đó cũng là bất đắc dĩ mới ở Đồng thành, không có bọn họ thì bên kia sao có thể ngoan ngoãn như thế.” Từ Bảo Đễ biết nàng là thay mình bất công, kéo tay nàng cười nói.

“Này còn chưa gả người đi, người đã biết bênh vực nhà người ta rồi.” Tương Như Nhân đưa tay ấn một chút cái trán của nàng, trong nụ cười thoáng tia phiến muộn không thể nhận ra.

Tuyển tú sắp đến, tiểu thư nhà nào đến tuổi lại không muốn vào cung cũng đều đã định hôn sự xong rồi....

Vào thu Lâm An thành trở lạnh rất nhanh, đến tháng chín lá cây bên ngoài đều đã rụng hết, Tương Như Nhân ra khỏi Tạ Thủy các, hướng viện Tương lão gia tử đi đến, trong tay Tử Yên sau lưng mang theo một hộp thức ăn nhỏ.

Mấy ngày trước đây khí trời đột nhiên lạnh, Tương lão gia tử cảm giác nhiễm phong hàn, hôm nay còn đang xin nghỉ dưỡng bệnh.

Ma ma canh cửa vội đẩy cửa cho Tương Như Nhân, đi vào trong phòng tràn ngập một mùi thuốc, Tương Như Nhân vào gian trong, thấy Tương lão gia tử tựa ở bên giường đang xem sách.

“Tổ phụ, đây là canh tuyết lê cách thủy vừa làm xong, ngài uống một ít đi.” Tương Như Nhân bưng một chén canh qua, Tương lão gia tử để sách xuống tiếp nhận chén canh, tinh thần vẫn còn khá.

Uống xong canh, Tương Như Nhân nhìn thoáng qua cách đó không xa bày đặt bàn cờ, đề nghị, “Tổ phụ, nếu không Như Nhân bồi ngài đánh ván cờ đi.”

Tương lão gia tử khoát khoát tay, “Người ngồi xuống, ta có lời muốn nói.”

Tương Như Nhân ngồi xuống ghế bên cạnh giường, Tử Yên lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa.

Tương lão gia tử nhìn Tương Như Nhân, nửa ngày, thở dài một hơi, “Mấy ngày trước đây ta vào cung gặp hoàng thượng, hôn sự của người định ra rồi.”

Tương Như Nhân không vội vàng, nàng an tĩnh chờ Tương lão gia tử nói tiếp. Tương lão gia tử ho khan một tiếng, tiếp theo nói, “Sau thu yến thánh chỉ sẽ ban xuống, là vào phủ thái tử làm thái tử trắc phi.”

Giờ thì nàng an tĩnh không được nữa, ngẩng đầu nhìn Tương lão gia tử, thập phần vô cùng kinh ngạc, “Không phải là vào cung?” “Vào phủ thái tử, tương lai cũng phải vào cung.” Tương lão gia tử thấy nàng bộ dáng ngờ ngẩn, “Trước đây Thái tử đại hôn thì chỉ nạp thái tử phi cùng một vị trắc phi, trước đây không ít người suy đoán ý tứ hoàng thượng, không nghĩ tới

vị trí thái tử trắc phi cuối cùng là để lại cho Tương gia chúng ta, quân tâm khó dò a.”

Cùng là vào cung, gả cho hoàng thượng hay gả cho thái tử, người sau ngược lại thì khiến nàng thờ dài một hơi. Chưa biết được đáp án khẳng định, nàng còn có nghi hoặc, “Tổ phụ, vì sao là phủ thái tử?”

“Bởi vì hoàng thượng lo lắng Tương gia.” Tương lão gia tử nghiêm mặt nói, “Người gả cho thái tử, Tương gia liền là theo chân người đứng ở phía sau thái tử, cô cô nhiều năm trong cung của người tuy là mẹ đẻ tam hoàng tử, nhưng đại cục đã định.”

Tương Như Nhân nghe xong sau lưng liền lạnh, gằn vua như gằn cọp, mặc dù nét mặt nhìn không ra cái gì, nhưng nếu thật xảy ra loại chuyện đó, hoàng gia chính là buộc Tương gia muốn quân pháp bất vị thân, bỏ qua cô cô.

“Vậy tại sao còn phải đưa cô cô tiến cung, vì sao phải để ta tiến cung? “ Con đường này đi khó như vậy, luôn phải thận trọng, hơi có sai lầm thì trên lưng không chỉ là một cái mạng của bản thân, mà là cả gia tộc, vì sao còn muốn vào cung?

“Nhân Nhi, người biết tước vị của tổ phụ là thế nào có được?” Nửa ngày, Tương lão gia tử nhìn bất bình trong mắt nàng chậm rãi mở miệng.

“Là tổ phụ vì nước cống hiến, hoàng thượng ban cho ngài.” Tương Như Nhân rất nhanh liền trả lời.

“Hoàng thượng có thể ban cho ta, cũng có thể thu hồi đi, có thể cho Tương gia thăng quan tiến tước, cũng có thể cắt giảm thực lực Tương gia chúng ta, thiên hạ này đều là của hoàng thượng, hãn muốn ban thưởng, tự sẽ cho người vinh hoa phú quý hàng đầu, hãn muốn thu hồi đi, người chính là nắm chặt cũng khó lưu được mấy ngày, Nhân Nhi, đây, chính là hoàng quyền!”

Tương lão gia tử tựa hồ là muốn giải đáp tất cả nghi hoặc cho nàng, tiếp theo phân tích, “Nhà mẹ đẻ Thái hậu họ Hứa, nhà mẹ đẻ hoàng hậu họ Diệp, mà hôm nay thái tử phi, họ Triệu, thái tử chọn phi ban đầu thật chính là khó khăn từ hai nhà kia tạo áp lực, nhưng hoàng thượng liền tuyển Triệu gia, người biết đây là vì sao?”

Tương Như Nhân nghe hiểu một phần, “Là vì kiềm chế các đại hoàng thân quốc thích, nếu là từ thái hậu bắt đầu đến hoàng hậu đều là quan lấy một dòng họ, sẽ diễn biến thành cục diện một nhà độc quyền, uy hiếp được hoàng quyền.” Cho nên hoàng thượng, thậm chí tiên hoàng đều dùng chiêu húng trứng gà từ nhiều ổ, đưa đến tác dụng kiềm hãm lẫn nhau, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tương lão gia tử gật đầu, “Mà Tương gia, thậm chí là Trương gia, thậm chí trong cung nhà mẹ đẻ của tứ phi cũng chính là để cân đối, trong cung hoàng hậu là mẹ đẻ của trưởng công chúa cùng thái tử, còn dự có thất công chúa, Thục phi, mẹ đẻ của nhị hoàng tử chính là đích trưởng nữ của Trấn quốc tướng quân Lâm Tĩnh, mặc dù Diệp gia là tổ gia tôn quý của thái tử cũng không thể coi thường Lâm gia.”

“Ta gả cho thái tử, Tương gia chúng ta trong các gia tộc thậm chí còn hơn Trương gia một bậc.” Tương Như Nhân đem lời của Tương lão gia tử hiểu cặn kẽ, “Ta tuy là trắc phi, thái tử phi sẽ không coi thường ta, thái tử ngược lại sẽ bởi vì Tương gia mà hậu đãi ta, cứ như vậy, hoàng thượng liền không cần phải lo lắng Trương gia thị sủng mà kiêu, làm ra chuyện gì không nên.”

Hôn sự Hoàng gia chính là mở ra quan hệ chằng chịt dày đặc, từ đó khuếch tán ra, vô hình duy trì căn cơ quốc gia này, đều là tay trái buộc tay phải sống, đơn giản mà nói, đều là một con cờ của hoàng thượng mà thôi.

Này vài chục năm, Tương lão gia tử dụng tâm bồi dưỡng cháu gái này, hôm nay nghe nàng như vậy kiến giải, vui vẻ cùng an tâm trong lòng cũng

chỉ có chính hãn rõ ràng nhất, “Thân ở trong triều, nhiều chuyện thân bất do kỷ, tổ phụ cũng muốn người gả cho một người bình thường, bình thường qua ngày, không cần để ý tới những thứ này, nhưng Nhân Nhi, dấn thân vào Tương gia, con đường này của chúng ta tránh không khỏi.”

Tiên hoàng một câu nói định tương lai nữ nhi của mình, lúc Như Nhân còn chưa ra đời, hoàng thượng cũng đã mịt mờ nhắc nhở qua Tương lão gia tử, con đường đích trường tôn nữ muốn đi như thế nào, hãn (Tương lão gia tử) có hai đứa con trai, sớm muộn gì đều sẽ có một tôn nữ, hoàng quyền ở trên, chẳng lẽ muốn cầm Tương gia mấy trăm cái nhân mạng rút lui cũng không được.

Tương lão gia tử vươn tay sờ sờ mái tóc Tương Như Nhân, giống như lúc nàng còn ba tuổi, “Nhân Nhi, đây là trách nhiệm của người.”

Một lời nói như một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu dội xuống, khiến Tương Như Nhân thanh tỉnh, từ nhỏ đến lớn học này học kia nhưng không hiểu một việc, lúc này tất cả đều rõ ràng, không phải là tổ phụ dụng tâm cứng rắn muốn đem mình đưa vào nơi đó, cũng không phải tổ phụ cùng phụ thân khiếp đảm vì duy trì Tương gia vinh quang nên hi sinh nàng và hạnh phúc của cô cô, mà là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ mới làm như vậy.

Hoàng thượng ban cho Tương gia vinh quang, Tương gia liền phải trả giá thật lớn, nàng là Tương gia đích trường tôn nữ, hưởng thụ vinh hoa phú quý của Tương gia, nền giáo dục tốt nhất, thân phận tôn quý, nàng sẽ vì Tương gia bắt đầu gánh vác trách nhiệm này, né tránh cũng không được, chỉ có thể đổi đầu mà đi tới.

“Tổ phụ, Nhân Nhi đã hiểu. “ Một lúc lâu, Tương Như Nhân ngẩng đầu, đáy mắt trở nên thanh minh, nàng nhìn Tương lão gia tử hai ngón tay lập lời thề, “Nhân Nhi nhất định sẽ giống như tổ phụ, như phụ thân, đem hết toàn lực bảo vệ Tương gia, trách nhiệm vào cung làm phi này, Nhân Nhi cũng sẽ dốc hết toàn lực cho đến khi Nhân Nhi nhắm mắt mới thôi.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hôn Sự Của Như Nhân

Tháng mười thu yển qua đi, tất cả mọi người đang cho rằng sẽ ở tháng ba năm sau tuyển tú mới nhiều việc vui, thì cùng lúc đó không có dấu hiệu gì báo trước, một đạo thánh chỉ bất ngờ phá vỡ suy đoán của mọi người.

“Tương công phủ đích trưởng tôn nữ - Tương Như Nhân, thành thạo hào phóng, ấm lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, tứ hôn cho thái tử Tô Khiêm Dương làm trắc phi, tất cả lễ nghi, giao cho lễ bộ xử lý, chọn ngày tốt thành hôn.”

Đây là so với hôn sự của Lục vương phủ vừa rồi còn nặng kí hơn, đối với hầu hết các đại thần trong triều mà nói còn là thật bất ngờ, Tương gia tiểu thư lại không phải là vào cung làm phi tử của hoàng thượng, mà là gả cho thái tử làm trắc phi.

Luận địa vị trong triều, Tương gia so với Triệu gia cao hơn một bậc, còn có một người cô cô ở trong cung đứng hàng tứ phi, thân phận của Tương Như Nhân so với Triệu gia đích trưởng nữ Triệu Nhị hiển nhiên là cao quý hơn chút. An bài như thế, chờ Tương gia này đích trưởng tôn nữ vào phủ thái tử, không phải là đối thái tử phi thế đơn lực mỏng vô cùng uy hiếp sao.

Lại bất luận đạo thánh chỉ này ở Tương gia nhắc lên bao nhiêu gợn sóng, trong phủ thái tử, nghe được tin tức này, Trương trắc phi Trương Thấm trước hết không kiềm chế được.

Bên trong Ấn Nguyệt các, Trương Thấm nghe một bên ma ma bẩm báo, màu nhuộm trên ngón tay bị quệt mạnh không khỏi để lại vết, dung nhan

xinh đẹp bên trong lộ ra nhanh một cái tật sắc, “Lại là Tương gia, tương lai trong phủ này ta còn có địa vị gì.”

“Nương nương, ngài nhưng trăm triệu không thể nghĩ như vậy.” Một bên nữ mẫu vội khuyên nhủ, “Ngài chính là cùng thái tử phi tiến vào phủ a.”

Trương Thấm nét mặt bên trong thoáng cười, cúi đầu nhìn một chút màu sắc trên ngón tay, “Cũng đúng, mặc kệ thế nào, nàng cũng phải xưng ta một tiếng tỷ tỷ đây.”

Hai người ma ma nhìn thoáng qua nhau, một người trong đó thấp giọng khuyên bảo, “Việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng mang thai hoàng tử.”

Trương Thấm đưa tay sờ lên bụng, “Các người cho là ta không nghĩ ra sao, ba năm, thái tử phi cũng đã có hài tử, trong phủ lại vào mấy người mới, nàng chính là so với ai khác sao lại không vội.”

Sau khi thành thân trừ mừng một, trong tháng có chừng mười ngày thái tử đều nghỉ chân ở chỗ nàng, chính là hai năm qua, trong phủ vào mấy người lương nhân, mỗi tháng vẫn có bảy tám ngày, thân thể thì không thành vấn đề, nhưng vẫn chậm chạp không có động tĩnh, nàng cấp bách có ích lợi gì.

Trương Thấm đứng dậy, không muốn nhắc lại chuyện này, nhưng thật ra đối với trắc phi gần vào cửa lại tràn đầy hứng thú, sai người chuẩn bị vài thứ, “Theo ta đi Dao Hoa các, muội muội tôn quý như thế sắp vào phủ, không thiếu được việc phải thương lượng đây”...

Bên trong Dao Hoa các, thái tử phi đang phân phó nội quan các hạng mục công việc để chuẩn bị đầu năm rước trắc phi, một cung nữ đi đến, “Nương nương, Trương trắc phi nương nương cầu kiến.”

Thái tử phi chỉ nhắc một chút mi mắt, tiếp theo phân phó nội quan một chuyện, “Liên theo như cái này mà làm, liệt ra một bản nộp lên lễ bộ đi.

“Chờ nội quan đi ra, thái tử phi mới để cho cung nữ mời Trương trắc phi tiến vào.

Trương Thấm mặc một thân xanh nhạt quần lụa mỏng, chân thành bước vào gian phòng, nhìn thấy thái tử phi ngồi ở cấp trên, hành lễ xong, cười híp mắt ngồi ở dưới góc trái ghế trên, “Tỷ tỷ, muội muội ta lại tới thăm thăm phiền ngài đây.”

Thái tử phi sai người dâng trà cho nàng, cầm lấy một bên cái chén cùng cười, “Nói cái gì thăm thăm phiền, trong phủ cũng chỉ có những tỷ muội này.”

Trương Thấm thấy thái tử phi thông dong, cầm lấy cái chén nhấp một miếng, “Ít nhiều cũng được tỷ tỷ chiếu ứng, hôm nay trong phủ lại sắp có tân muội muội đến, vậy mới phát giác đã vào phủ hơn ba năm.”

Trương Thấm ba năm này nói như ba mươi năm, lộ ra mười phần dáng vẻ lão thành, thái tử phi để ly xuống, trên mặt thoáng quở trách cười, “Xem ra muội muội người hôm nay là đến tạ ân.”

“Tự nhiên là phải cảm ơn tỷ tỷ, nhưng mà hôm nay đến đây, cũng là muốn hiểu biết rõ hơn về vị này muội muội gần vào cửa này, tương lai mới ở chung tốt được nha.”

Trương Thấm nói tùy ý, nhưng trong lời nói có chuyện.

Thái tử phi nhìn thoáng qua hương mama đứng một bên, sau đó mới nói, “Nghe nói Trương gia tiểu thư là một người hiền hòa, muội muội nếu nghĩ muốn hiểu nhau hơn thì chỉ cần sau khi nàng vào phủ đi lại nhiều là được, bản cung ở đây cũng không biết gì nhiều để giúp muội muội hiểu rõ.”

Trương Thấm dáng tươi cười tròng xuống, rất nhanh được thu đi, cười híp mắt phát tay áo che miệng, “Xem tỷ tỷ nói, Trương gia tiểu thư coi bộ dễ gần đây, chẳng biết sau này vào phủ muội muội sẽ ở nơi nào?”

“Linh Lung các”

Trương Thấm duy trì thần sắc cười híp mắt, bàn tay trong tay áo lại cũng sớm đã nắm chặt, “Nguyên lai là Linh Lung các a, vậy tương lai điện hạ từ Phượng Dương các đi qua cũng thật rất gần.”

Sắp xếp bên trong phủ Thái tử, Phượng Dương các là nơi ở của thái tử, gần kề chính là nơi thái tử phi ở, Dao Hoa các, cùng Phượng Dương các không xa còn có Linh Lung các, trước đây lúc vào phủ, Trương Thấm cho là mình sẽ ở Linh Lung các, nhưng lại không phải, tuy rằng Ấn Nguyệt các cũng không xa, nhưng cuối cùng là vẫn có chút khác biệt.

Thái tử phi nghe nàng lộ ra khẩu khí có vị chua, nhú mày, nhàn nhạt quay sang nhìn nàng, “Có người ở gần thì có người ở xa, điện hạ đã muốn đến, có xa cũng không muốn ngăn được, muội muội người nói có đúng hay không? “

Dưới lời lời nói uy nghiêm, Trương Thấm lộ vẻ tức giận gật đầu, nên nói đã nói, nên hỏi cũng đã hỏi, Trương Thấm mượn cố xin cáo lui, rất nhanh rời khỏi Dao Hoa các.

Triệu nhị nhìn thân ảnh nàng rời đi, khẽ thở dài một cái, ba năm trôi qua, này tỷ muội tình nghĩa hôm nay đều trên người...

Bên trong Tương phủ, thánh chỉ vừa đưa tới thì bắt đầu chuẩn bị các việc xuất giá của Tương Như Nhân, còn cách đầu xuân chỉ mấy tháng, thánh chỉ đột nhiên hạ xuống, chuyện phải chuẩn bị thì rất nhiều, trên dưới Tương phủ bỗng nhiên thay đổi bề bộn nhiều việc. Tương Như Nhân cũng không lo lắng gì về đồ cưới, trong hoàng cung ban thưởng, Tương gia chuẩn bị, thế nào cũng sẽ không thua kém so với lúc Kỳ Tố Như xuất giá, nàng duy nhất phải làm hiện tại, chính là dưỡng thân thể thật tốt, lúc rảnh rỗi thì luyện chữ, ghi nhớ quy củ phủ thái tử cùng với hoàng cung.

Bởi vì hôn sự của Tương Như Nhân, còn chưa tới gần lễ mừng năm mới, người đi Tương gia tặng quà trước cũng nhiều hơn, mỹ danh đều là quà cười, phần lớn đều là đến lấy lòng Tương trắc phi tương lai kia.

Mấy thứ này, Tương phu nhân đều lấy ra đưa cho Tương Như Nhân làm đồ cưới.

Bên trong Tạ Thủy các, Tương Như Nhân cười híp mắt nhìn Tương Tâm Viện đến đây đưa quà mừng, mười tuổi Tương Tâm Viện hôm nay có vẻ êm dịu, cặp má phúng phính, một đôi mắt to tròn trong veo hết sức đáng yêu, nàng đưa ra khăn tay bản thân tự tay thêu, còn có một hộp kim sức, “Tỷ tỷ, những thứ này tặng cho người.”

Tương Như Nhân kéo nàng đến ngồi xuống tháp mềm, xoa mặt nàng, “Tâm Viện thật có lòng.”

Tương Tâm Viện thoáng nhìn Tương Như Nhân trong phòng chưa kịp hành lễ, thân thể hơi ỷ về phía nàng, “Tỷ tỷ, nữ mẫu nói lập gia đình sẽ không tự do như ở nhà, người đến phủ thái tử nhất định phải chăm sóc thật tốt bản thân, sống thật tốt. “

Tương Như Nhân xem nàng vẻ mặt thành thật nói, lòng có xúc động.

Đến đây đưa quà cưới mấy tiểu thư đều là nói hâm mộ nàng, ngay cả người trong tộc Tương gia đều ganh tị nàng có thể gả cho thái tử, duy có tiểu nha đầu trước mắt, đều là nghĩ thay nàng, mong nàng trôi qua những ngày thật tốt.

Tương Tâm Viện một mặt nghĩ, một mặt nói bổ sung, “Nơi đó quy củ nhiều như vậy, tỷ tỷ người nếu như buồn chán, ta nhất định sẽ thường thường viết thư cho người.”

“Thật tốt quá! “ Tương Như Nhân xoa đầu nàng nhẹ nhàng đáp lời...

Đầu tháng mười hai, trong cung Tấn phi ban quà cưới cho Tương Như Nhân, do Tô Khiêm Trạch tự mình đưa tới.

Chờ lúc Tương Như Nhân biết tin thì Tô Khiêm Trạch đã ở dưới sự hướng dẫn của Tương Cảnh Nhạc đến cửa Tạ Thủy các rồi, Tương Như Nhân mệnh Thanh Thu xuống phía dưới chuẩn bị, mình tới cửa nghênh tiếp.

Từ sau lần gặp mặt trước trong cung, Tương Như Nhân không còn nói gì với hần, ngày đó thu yển cũng chỉ là từ rất xa nhìn hần bồi thất công chúa diễn tấu.

Hôm nay gặp lại, Tương Như Nhân như trước không biết nói cái gì cho phải, hướng hần hành lễ, Tô Khiêm Trạch bâng quơ đi về phía sân cạnh tòa giả sơn.

“Biểu muội thật biết hưởng thụ.” Tô Khiêm Trạch ngồi xuống trong đình, nhìn hết một chút bốn phía, đây là lần đầu tiên hần tiến vào khuê các của nàng.

Thanh Thu dẫn theo hai tiểu nha hoàn mang trà bánh lên, Tô Khiêm Trạch liếc mắt một cái tới Tương Cảnh Nhạc, “Mẫu phi phân phó bản điện hạ nói mấy câu với biểu muội, Cảnh Nhạc trước tránh đi một chút được không.”

Tương Cảnh Nhạc thoáng nhìn muội muội, Tương Như Nhân gật đầu, “Thanh Đông, đưa Nhị thiếu gia đi nghỉ ngơi bên nhà kè.” Tương Cảnh Nhạc đi ra khỏi đình một lúc, Tô Khiêm Trạch lại đợi cho Tương Như Nhân ngồi xuống, sai nha hoàn ra khỏi đình, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Mẫu phi sai bản điện hạ ân cần thăm hỏi biểu muội.”

“Làm phiền nương nương quan tâm, xin tam hoàng tử cảm tạ dùm.”

Tô Khiêm Trạch nhìn nàng chăm chăm, nửa ngày, bỗng nhiên nở nụ cười, “Còn chưa có chúc mừng biểu muội a, sắp thành thân rồi, còn là gả cho thái tử, sau này gặp mặt nên xưng hô như thế nào với người, chính là như người khác gọi một tiếng đại tẩu đây.”

Tương Như Nhân nghe hẳn âm dương quái khí nói, thần sắc bình tĩnh, “Tam hoàng tử thân phận tôn quý, không cần xưng hô như vậy.”

Vừa dứt lời, Tô Khiêm Trạch cười phá lên, hẳn nhìn Tương Như Nhân, trong ánh mắt thoáng qua chút không cam lòng, mấy tháng trước nàng cự tuyệt bản thân như vậy, quay người đã bị tứ hôn gả cho thái tử, muốn nói nàng cái gì cũng không biết thì hẳn không thể tin được.

Tô Khiêm Trạch hẳn thua ở chỗ nào, nếu là vị trí thái tử phi cùng hoàng phi của hẳn so sánh với nhau, quả thực so ra sẽ kém hơn, nhưng hoàng phi của hẳn chẳng lẽ còn không sánh bằng một trắc phi, nói thật dễ nghe là trắc phi phủ thái tử, nói trắng ra thì cũng chỉ là một thiệp thất mà thôi!

“Người chính là vì một vị trí trắc phi mà cự tuyệt ta, tình nguyện đi tranh giành cùng nhiều người như vậy cũng không muốn gả cho ta, Tương Như Nhân người nói cho ta biết, rốt cuộc là vì sao? “ Tô Khiêm Trạch nở nụ cười một nửa chợt dừng lại, mặt đanh lại tức giận hỏi.

Tương Như Nhân trong lòng thở dài một hơi, thành thật trả lời, “Tam hoàng tử, ta không phải vì có ý với vị trí trắc phi kia mà cự tuyệt ngài, càng không có ý muốn gây khó chịu cho ngài, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ tới việc phải gả cho ngài.”

“Vậy muốn gả cho Thái tử sao? “ Tô Khiêm Trạch nghe trả lời của nàng, giọng nói chậm một ít.

Tương Như Nhân lắc đầu, “Cũng không hề nghĩ tới.”

Nàng chưa từng nghĩ sẽ phải gả cho thái tử, cũng không có nghĩ tới phải gả cho tam hoàng tử, mười bốn năm qua, nàng chỉ biết là, bản thân sẽ vào cung, sẽ làm phi, cho nên về mặt cảm tình, nàng cũng không hề để động tới tâm tư.

“Tốt lắm, người nếu không nghĩ tới, ta đi cầu phụ hoàng sửa thánh chỉ, đem người tứ hôn cho ta.” Tô Khiêm Trạch lập tức ở đây tìm được biện pháp, đều không mong muốn, gả cho người nào không phải cũng giống nhau sao.

“Tam hoàng tử!” Tương Như Nhân trầm mặt, “Đây là thánh chỉ, không phải là trò đùa.” Hẳn coi Tương Như Nhân nàng là cái gì, chọn nhà này không được còn có thể đổi một nhà khác sao, tùy tiện mà ném tới ném lui?

“Đó là chuyện của bản điện hạ, giả sử cầu thành, người phải gả cho ta.” Tô Khiêm Trạch mới mặc kệ những thứ này, thái tử có thái tử phi và trắc phi, trong phủ còn có lương nhân, vậy còn chưa đủ sao!

“Ta sẽ không gả cho người.” Tương Như Nhân cơ hồ là muốn đuổi người, “Muốn nói thế nào thì người mới chịu hiểu? “

Tô Khiêm Trạch vẻ mặt vừa mới có chút mừng rỡ bị nàng như thế quát lập tức lạnh đi, “Người có ý gì? “

“Ta chính là có ý tứ này, ta không muốn gả cho người, cũng sẽ không gả cho người, chuyện đó và việc ta lấy hay không lấy chồng, cùng việc gả cho thái tử không có bất cứ quan hệ gì, tam hoàng tử, lẽ nào người muốn cưới thì ta lập tức phải gả cho người mới đúng! “

“Nói tới nói lui còn không phải là người muốn gả cho đại ca, còn không phải là bởi vì thích hẳn sao!” Cuối cùng, cũng không biết Tô Khiêm Trạch nơi nào không thông, liền một mặt nhận định Tương Như Nhân là có ý với đại ca nên dù dưới tình huống như vậy cũng không muốn gả cho hẳn.

Bên trên nét mặt Tương Như Nhân thoáng một tia thất bại, nói không thông a!

Nàng nhìn dáng vẻ thất bại của hắn, vô lực giải thích, “Biểu ca, lẽ nào ta nhất định phải thích người sao? “

Bốn phía lâm vào yên lặng thật lâu, Tô Khiêm Trạch vốn là đứng râm một cái ngòi xuống, khuỷu tay nặng nề đánh vào trên bàn đá, nàng là không cần phải thích mình, chính là trong lòng nhiều hơn chút không cam lòng, hắn cũng biết là tự mình muốn cưới, người khác liền không nhất định phải gả.

Nhưng vì sao phụ hoàng liền đem nàng tứ hôn cho đại ca? Nếu là tứ hôn cho mình, mặc dù là không thích, Tương gia thậm chí là nàng cũng không thể kháng chỉ cự hôn, hắn cũng tuổi phù hợp để thành thân rồi, vì sao phụ hoàng không cân nhắc đến hắn, còn hướng trong phủ đại ca mà thêm người?

Hắn hình như hiểu cái gì, lại hình như cái gì cũng không hiểu, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân đáy mắt dần dần dính vào sương mù, hắn bỗng nhiên thất thố.

Đứng bật dậy vội ra khỏi đình, một mặt đi một mặt nói, “Bản điện hạ phải đi, mọi thứ đều giao cho Cảnh Nhạc, người từ từ xem, không cần tiễn.”

Nói xong, người đã đến cửa, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Mấy người Thanh Thu ở bên ngoài đình đều nghe được hai người tranh chấp, thấy tam hoàng tử rời đi, nhanh bước vào trong đình, “Tiểu thư, ngài không sao chứ? “

Tương Như Nhân kinh ngạc nhìn ly trà trên bàn, đưa tay lau một chút khóe mắt ướt át, nhẹ hít một hơi, “Được rồi, cũng tiễn Nhị thiếu gia trở về

đi, ta mệt mỏi, trước bữa tối ai tới tìm ta cũng không gặp.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lý Thị Chờ Mong

Ngày mồng tám tháng chạp vừa qua, trong cung lại ban đồ xuống, thêm thái tử phủ đưa tới, sơ sơ các loại đã chất đầy một tiền viện, bên trong Tạ Thủy các, Tử Yên cùng Thanh Đông hai người đang cẩn thận đem giá y treo lên trên móc áo, đây là chính thống cung trang, tà váy thêu chim khổng tước, này một bộ quần áo còn tỉ mỉ hơn cả bộ của thái tử phi, chỉ là thiếu đi thắt lưng kim văn tuyến cùng mũ phượng khảm dạ minh châu mà thôi.

Tương phu nhân đem đồ cưới đã chuẩn bị xong ra cho Tương Như Nhân xem, tinh tế nhìn đến, cũng là có chút kinh ngạc, những thứ này tựa hồ còn hơn rất nhiều so với dự đoán của nàng.

Thiệu thị không thôi vuốt ve khuôn mặt nàng, sau đó kéo tay Tương Như Nhân lại “ Cuối cùng cũng đến lúc phải gã ra khỏi phủ rồi. “ Nữ nhi mình dưỡng dục vài chục năm, đảo mắt liền thành người nhà khác

Tương Như Nhân dựa vào trên người nàng, lộ ra một ít tiểu tính tình, “Ta luyện tiếc mẫu thân.”

Thiệu thị nở nụ cười, quần mấy lọn tóc, “Nữ nhi lớn chính là phải lập gia đình, chẳng lẽ cả đời bồi ở bên người lão thái bà này sao.”

Tương Như Nhân đưa tay nghịch ngợm tua rua của ngọc bội đeo bên hông, như vậy cũng không có gì không tốt a.

Nói một hồi, Thiệu thị nghĩ tới điều gì, bên trong ánh mắt nhìn Tương Như Nhân nhều hơn chút đau lòng, làm mẹ ai lại không hy vọng nữ nhi phong phong quang quang lập gia đình, nữ nhi được nâng niu trong lòng bàn tay vài chục năm, ai sẽ cam lòng để nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất

hay khi dễ. Lại có bao nhiêu người mẹ sẽ nguyện ý để nữ nhi cùng một đám nữ tử phải hầu hạ chung một người nam nhân, còn phải dè dặt trước sau.

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn thoáng qua mắt của Thiệu thị, một thân híp mắt vùi đầu vào trong lòng Thiệu thị, làm nũng nói, “Mẹ, lúc nào thì định hôn sự cho đại ca, đại ca tuổi đều không còn nhỏ, thiếu gia Bành gia so với đại ca còn nhỏ hơn cũng đều đón dâu rồi.”

Thay đổi đề tài, tâm tình Thiệu thị khá hơn một chút, “Không biết là ánh mắt tổ phụ người cao, hay là đại ca người tầm mắt cao, nói mấy nhà đều không như ý, ta thì thấy Bắc Đông Hồ Hầu gia Tam tiểu thư cũng không tệ.”

Tương Như Nhân ngẫm một chút về Hầu gia tiểu thư, Chung gia cùng Tương gia nhà mình thật ra cũng xứng đôi, nhưng Tam tiểu thư này cũng không phải lớn lên ở Lâm An, khi còn bé đi theo lễ Phật bên người Chung lão phu nhân, tính tình an bình, tương lai chỉ khó mà gánh trách nhiệm của một tộc trưởng phu nhân.

“Đại ca có vừa ý không?” Tương Như Nhân trong đầu nghĩ đến những ứng viên quen thuộc mà bản thân thấy thích hợp, phải so với Kỳ Tố Như ưu tú có thể hấp dẫn được đại ca, quả thực không nhiều lắm.

Thiệu thị lắc đầu, “Đại ca người nói hãn tạm thời không muốn thành thân, phải chùng hai năm nữa mới tính.”

Tương Như Nhân ánh mắt híp lại, nói trắng ra, kì thực còn không phải là chưa thể quên được nàng ta sao.

Tương Như Nhân đứng dậy, trịnh trọng nói với Thiệu thị, “Cũng không thể theo đại ca tùy ý, chỉ cần tổ phụ cùng phụ thân đều hợp ý, hôn sự của đại ca liền nhanh định ra thôi.” Hai mẹ con đều nghĩ tới một chuyện, Thiệu

thị nghi nhi tử mấy ngày nay này dáng vẻ buồn bực không vui ít nhiều là bị hôn sự của Lục vương phủ ảnh hưởng, gật đầu, “Ta sẽ lưu tâm.”...

Giữa thâu mười hai, bầu không khí năm mới đã lan khắp Lâm An thành, trên đường cái xe ngựa qua lại tấp nập, trong ngõ hẻm thỉnh thoảng truyền đến tiếng đốt pháo, kèm theo tiếng cười đùa của trẻ con.

Bên trong Tạ Thủy các, Thanh Đông dẫn Trình Bích Nhi vào phòng, một bên Tử Yên bưng nước nóng đi lên cho nàng rửa tay. Ngồi trên tháp mềm, Trình Bích Nhi nhìn Tương Như Nhân cầm quyển sách nhàn nhã xem, bẹp miệng, “Người coi vậy mà thanh nhàn cực kỳ, ta thì thật vất vả mới được ra khỏi cửa.”

Tương Như Nhân để sách xuống, đem đĩa trước mặt mình đẩy về hướng nàng, cười nói, “Vậy người nói một chút xem ta phải làm gì?”

Trình Bích Nhi cầm lấy một viên hạch đào, đặt ở trong miệng 'cạch' một tiếng cắn ra, đặt ở bên trong đĩa nhỏ trước mặt, vừa chọn vừa nói, “Thật là không có thiên lý, người sắp xuất giá mà cái gì cũng không phải học, nhàn rỗi xem sách, ta đây hôn sự cũng còn chưa định, mẫu thân ta lại bắt ta học này học nọ. “ Trình Bích Nhi sinh ra trong gia đình thư hương môn đệ, nhưng lại không được mọi người hun đúc từ gì từ lò ấy, Trình phu nhân liền hạ ngoan tâm, phải bù lại vào nữ hồng và cầm kỳ thư họa của nàng, bản thân không dạy, lẽ nào tương lai để nhà chồng phải thay mình dạy sao.

Tương Như Nhân sao có thể không biết tính tình của nàng, “Đó là người trước đây không học cho tốt, hiện tại mới cần phải bổ sung vào!” Trình Bích Nhi không cho là đúng, nhanh chóng chọn mảnh nhiều thịt hạch đào, “Người thật đúng là đừng nói thì hơn, ta tình nguyện học một ít việc xử lý cửa hàng, việc kiếm bạc này so với nữ hồng gì đó còn có ích hơn, cả ngày làm ỗ trong tú phòng lăm lăm thêu khăn tay, ta đây nuôi một phòng nha hoàn làm cái gì, để tán dương ta sao?”

Tử Yên cùng Thanh Đông đứng một bên nghe lời nói đùa của Trình Bích Nhi đều nhuộm ý cười, Tương Như Nhân liếc mắt giận nàng “Phải, Trình đại tiểu thư nói có lý.”

Trình Bích Nhi trong lòng ôm lò sưởi, ăn non nửa đĩa hạch đào mới dừng lại, uống một ngụm nước chè xanh, sai nha hoàn đem những thứ nàng mang tới đưa lên, “Ta biết, Từ tỷ tỷ cùng người hôm nay đều không bước chân ra khỏi nhà, ta liền làm một chân chạy việc, đây là Từ tỷ tỷ đưa cho người, đây là ta đưa cho người, đúng rồi, còn có Cố gia Thất tiểu thư nhờ ta mang tới cho người.”

Trình Bích Nhi đến một chuyến mang không ít thứ, vốn là mọi người đều nên tự đưa tới cửa, nhưng cũng phải kiêng kỵ hôn sự này của Tương Như Nhân là vào phủ thái tử, cho nên thống nhất để Trình Bích Nhi làm chân chạy việc vậy.

Mấy người đều là quan hệ không tệ, Tương Như Nhân đều xem như nhau, trong đó quà tặng giá trị nhất là Cố Ngâm Hoan đưa tới, quà của Trình Bích Nhi thì rất đúng dịp, tú phẩm của Từ Bảo Để lại rất khác biệt, sai Thanh Đông đều cất đi, “Ta đều rất thích.”

Trình Bích Nhi hừ một tiếng, “Thánh chỉ bỗng nhiên ban xuống như vậy, ta đều không kịp nghĩ nhiều, nếu là cho... nhiều thêm một ít thời gian, để ta thay người đi tìm thứ tốt hơn.” Tương Như Nhân cười cười, “Có tâm ý là được rồi, hơn nữa những thứ này ta cũng rất thích.”

Trình Bích Nhi nhìn nụ cười trên mặt nàng, thoáng chút không đành lòng, thực ra nàng đối với việc Tương Như Nhân gả vào phủ thái tử, vẫn cảm thấy không hiểu.

Nhưng cuối cùng là nàng không hỏi ra miệng, lý do đã không còn quan trọng, thánh chỉ đã hạ, không thể quay lại được nữa, cần gì nhắc lại một lần khiến trong lòng người khổ sở.

Ngẫm xong, Trình Bích Nhi cười hì hì đi đến bên cạnh Tương Như Nhân, “Ta nói với người một tin hay ho, lần trước chúng ta đi nghỉ hè ở sơn trang người còn nhớ rõ không, chuyện Lục gia Nhị thiếu gia cùng Cố gia nhị tiểu thư ấy. “

Tương Như Nhân nhìn nàng mày nhưn mắt sáng, bật cười, “Làm sao có thể không nhớ rõ.”

Trình Bích Nhi hiểu ý nàng nhẹ nhàng nói “Hai ngày trước, Lục gia Nhị thiếu gia tặng thêm quà cưới cho nàng dâu tương lai của hẳn, hẳn tự mình đem những thứ đó hơn nửa đêm len lén đưa đi Cố phủ, kết quả còn chưa đưa ra được khỏi cửa, nửa đường lại để Lục phu nhân phát hiện, thực sự là tức giận vô cùng, lại không nỡ đánh, áp tải về cho Lục gia quản. “ Càng nói về sau Trình Bích Nhi càng vui, cười run ngã vào trong lòng Tương Như Nhân, “Người nói... Người nói Lục Trọng Nham thế nào cứ như vậy ngu xuẩn, len lén cầm sang, không phải giống như là Cố gia nhị tiểu thư xúi giục hẳn sao, chuyện hẳn làm chẳng mấy mà sắp lan khắp Lâm An thành.”

Chuyện này có thể nghĩ Lục phu nhân sẽ vô cùng tức giận, hôn sự này vốn đã rất phản đối, sắp đến lúc cưới vợ nhi tử còn làm như vậy, sau này Cố gia nhị tiểu thư vào cửa, sợ là mỗi ngày trôi qua cũng không được nhẹ nhàng.

Tương Như Nhân khóe miệng nhanh thoág qua nét khinh thường, hai người này bản thân không định gặp, “Nói không chừng Lục Trọng Nham bây giờ còn đang cân nhắc làm thế nào để đi tặng đồ cho Cố gia, đây chính là người ở đầu quả tim của hẳn a, làm sao mà nhịn được để nàng chịu ủy khuất.”

Trình Bích Nhi trên mặt hiện lên vẻ không thể tin tưởng, “Đến như vậy còn muốn đưa, con trai này Lục phu nhân nuôi uống công.”

“Đây là Cố gia nhị tiểu thư có bản lĩnh. “ Tương Như Nhân châm chọc nói, từ xưa trong bản lĩnh nữ nhân đã có bắt tù một người nam nhân, để Lục gia Nhị thiếu gia chịu máu chảy đầu rơi như thế, có thể nói Cố gia nhị tiểu thư không bản lĩnh sao.

Trình Bích Nhi vô tư coi đây là xem cuộc vui, “Thật ra ta nghe nói vốn là kế hoạch của Lục Trọng Nham khá chu đáo chặt chẽ, không có khả năng xảy ra sự cố, nhưng không ngờ bị Lục phu nhân bắt được.”

Nghi ngờ của Trình Bích Nhi, Tương Như Nhân lại biết một ít, Cố gia nhiều vị tiểu thư như vậy, trong đó cũng không hề hòa thuận, Cố nhị tiểu thư nếu không phải muốn hại người khác, làm sao bản thân lại tự khai, nói không phải thì việc Lục phu nhân đột ngột xuất hiện cũng có an bài khác, nhưng nàng vội nói ngăn lại trọng tâm câu chuyện, “ cũng đều là Lục gia sự, chúng ta nghe một chút là được rồi.”

Trình Bích Nhi gật đầu, rất nhanh nghĩ đến chuyện khác, “Ta hôm nay đã tới, nhất định là phải ở lại ăn cơm, Thanh Đông tay nghề tốt như vậy, nếu không để cho nàng truyền thụ mấy chiêu cho nha hoàn của ta, hảo tử tử, chờ người thành thân rồi, người nhắm tâm nhìn ta nhưng nhớ những món ăn này sao. “Tương Như Nhân dờ khóc dờ cười, điểm nhẹ cái trán của nàng, “Còn giống một tiểu thư sao, chính là một quý chết đói đầu thai thì có!”...

Giữa tháng mười hai vừa qua, rất nhanh sau đó là trừ tịch, đêm 30, thời điểm nhà nhà đoàn viên.

Sảnh đường phía trước của Tương gia bày bàn tiệc, đây là lễ trừ tịch cuối cùng ở nhà của Tương Như Nhân, ăn cơm xong liền theo nhị ca cùng nhau đến trong viện xem pháo hoa.

Trong sảnh các trưởng bối còn đang dùng cơm nói chuyện phiếm, mấy tiểu hài tử trong tộc không thường gặp thì chơi đùa ở sân đình bên cạnh, không khí vui mừng tràn ngập.

Một lát sau có người đi ra gọi bọn hăn vào, Tương Như Nhân cùng Tương Cảnh Nhạc cùng trở lại thính đường, ở bàn Tương lão gia tử, Thiệu thị cùng Lý thị sau khi ăn xong đều đang hầu hạ bên cạnh.

Thấy bọn họ tới, Tương lão gia tử ngoắc Tương Cảnh Nhạc đi về phía bên cạnh đại ca Tương Cảnh Trí, nhìn Tương đại lão gia Tương Nhận Nghiệp nói, “Qua năm Cảnh Nhạc cũng đã mười bảy, không nên tiếp tục chơi bồi lê lổng, chờ ra khỏi năm người liền đi theo phụ thân, cùng đại ca người học xử lý sự vụ trong tộc, người lớn như vậy rồi còn chưa làm nên chuyện gì!”

Mặt Tương Cảnh Nhạc nhất thời suy sụp, xử lý sự vụ trong tộc, không phải là đã có đại ca rồi sao, nhưng khi nhìn mặt Tương lão gia tử hăn không dám nói gì.

Tương lão gia tử đem biểu hiện của hăn nhìn ở trong mắt, hừ một tiếng, “Thế nào, có phải người đang nghĩ có đại ca người ở đây nren người cái gì cũng không cần làm, nhà này không phải là có đại ca người thì cái gì cũng không cần lo lắng, người nhớ lâu một chút cho ta, hảo hảo học, đừng chờ lúc ta hỏi lại cái gì cũng không biết!”

Tương lão gia tử đối Tương Cảnh Nhạc bỗng nhiên nghiêm khắc khiến mọi người đều hơi bị sửng sốt, Tương Cảnh Nhạc ủy khuất một phen, hăn cũng không phải chỉ biết vui đùa a, cũng có học, chỉ là so với đại ca ít nỗ lực hơn mà thôi.

Tương Như Nhân thần sắc biến đổi, nhìn về phía đại ca, chỉ thấy Tương Cảnh Trí sắc mặt thoáng trắng, cũng đoán không ra rốt cuộc là đang suy nghĩ gì.

Cùng là con vợ cả Tương gia, còn là thân huynh đệ, nâng đỡ lẫn nhau chần hưng Tương gia cũng là phải, cho nên đoàn người đối với lời của Tương lão gia tử cũng không có ý kiến gì, về phần Lý thị, nàng suốt đời chỉ

có ba nữ nhi, một đứa con trai cũng không có, căn bản không có trông mong gì, chính là muốn phát biểu chút gì cũng không có quyền nói, nhưng mà nàng làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, thế là ở phút chốc an tĩnh sau, Lý thị vội mở miệng trước, “Phụ thân, Cảnh Nhạc cùng Cảnh Trí vì Tương gia này cũng là nên, đầu xuân Như Nhân đều phải xuất giá rồi, Tâm Tuệ của chúng ta cũng đã mười bốn đây. “

Hôn sự của Tương Tâm Tuệ mãi cho đến cuối năm vẫn chưa định, Lý thị thì ban đầu không vội, hôm nay cũng đã có chút nóng nảy, tuổi thích hợp mà không đem việc hôn nhân định ra, qua đi rồi sẽ có chút bất lợi.

“Các người nhìn nhiều như vậy, chẳng lẽ còn không thấy vừa mắt ai.” Tương lão gia tử ngẩng đầu nhìn về phía Tương Kế Nghiệp, “Nếu vậy thì để đại tẩu người đi hỏi thăm một chút tìm người thích hợp. “

Lý thị thấy Tương lão gia tử thái độ như thế, lúc này thì bỏ thêm chút sức lực, đầu tiên là đem nữ nhi khen thông suốt, tiếp theo đối Tương lão gia tử nói, “Phụ thân, Tâm Tuệ của chúng ta tốt xấu gì cũng là Tương công phủ con vợ cả nhị tiểu thư, hôn sự kiên quyết không thể kém, trong cung còn có Tấn phi nương nương, người xem tuổi của tam hoàng tử cùng Tâm Tuệ có phải rất hợp hay không? “

Lý thị nói vừa xong, trong đại sảnh toàn bộ yên tĩnh lại, đừng nói Tương Như Nhân các nàng, chính là Tương đại lão gia cùng Thiệu thị đều bị kinh ngạc, Lý thị vẫn cứ tự nhiên, hoàn toàn không nhìn thấy bất đắc dĩ trên mặt phu quân mình.

Ngồi ở bên kia Tương Tâm Tuệ nghe được mẫu thân nhắc tới tam hoàng tử, khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng đỏ, nàng từ sáu năm trước lần đầu tiên nhìn thấy tam hoàng tử liền ái mộ, mặc dù biết gả cho tam hoàng tử là chuyện không thể nào, nhưng tóm lại lòng vẫn có chờ mong, bây giờ nghe mẫu thân và tổ phụ nói ra, nàng càng là thẹn thùng không chỗ trốn.

Hồi lâu, Tương lão gia tử không mở miệng nói gì, nụ cười trên mặt Lý thị bắt đầu không giữ được, hợp hay không hợp rốt cuộc cũng nên nói một lời, như thế không nói được một lời tính là có ý gì?

Thiệu thị bên cạnh thở dài một hơi khuyen nhủ, “Đệ muội, hôn sự của hoàng tử tự có hoàng thượng cùng hoàng hậu làm chủ, thế nào cũng không tới phiên chúng ta mà nói, tam hoàng tử tuổi cùng Tâm Tuệ có thích hợp hay không cũng không phải chúng ta định đoạt, Tấn phi nương nương tuy là mẫu phi của tam hoàng tử, nhưng việc này, nàng không làm chủ được a.”

Thiệu thị nói như vậy vẫn không giúp Lý thị hiểu ra, nàng là cho rằng, chỉ cần Tấn phi có thể mở lời, Tấn phi tốt xấu gì cũng là thân mẫu, nói với hoàng thượng, lẽ nào hoàng thượng sẽ không cân nhắc sao? Nói trắng ra không phải là lão gia tử không muốn sao, không phải là nặng bên này nhẹ bên kia thì là cái gì.

“Đại tẩu lời nói này là thế nào, đây chính là thân càng thêm thân nha, thế nào liền...”

“Được rồi.” Lý thị nói còn chưa dứt lời thì Tương Kế Nghiệp đã cắt đứt, đem Lý thị kéo đến bên người mình, Tương Kế Nghiệp đối Thiệu thị cười cười, tiếp theo đối Tương lão gia tử nói rằng, “Chúng ta đều thương lượng xong rồi, Đại công tử nhà Lại Bộ Tả Thị Lang Hứa đại nhân cùng Tâm Tuệ tuổi xấp xỉ, rất hợp thích, đại tẩu cùng Hứa phu nhân quen biết, chuyện này còn phải phiền phức đại tẩu đi thay chúng ta nói một tiếng.”

Lần trước Tương Kế Nghiệp ngăn lại Lý thị còn có thể thuận theo, lúc này trực tiếp đem người định rồi, nàng thế nào lại chịu, bất luận phu quân dùng ánh mắt ám chỉ làm sao, Lý thị chính là một lòng một dạ muốn nữ nhi gả cao, thế là nàng lên giọng, “Lúc nào thì thương lượng xong! Tả thị lang nhà tại sao có thể?”

Mắt thấy hai người này muốn ngay trước mặt mọi người bắt đầu tranh chấp, Tương lão gia tử bỗng nhiên đứng lên, quay sang Lý thị nghiêm mặt mắng, “Người cả ngày đều suy nghĩ cái gì gì đó, tam hoàng tử hôn sự cũng đến phiên người tới quản sao, nhà Tả thị lang thế nào mà không được, Tả thị lang chức quan so với Kế Nghiệp còn cao hơn, chỉ có người khác nhìn không hơn phần của người! Người thật đúng là nói như rồng leo, làm như mèo mửa, cũng không suy nghĩ rõ ràng mình là đức hạnh gì, hoàng cung là người muốn đi là có thể đi, người khác nhất tâm không muốn để cho hài tử tiến cung, người khen ngược, nhất tâm muốn đem nữ nhi hưởng bên trong đưa tới, đem long đàm hổ huyết cho là vàng bạc bảo khố, phụ nhân chẳng biết gì, không hề có tầm mắt!”

Ngay trước mặt nhiều tộc nhân mặt bị như thế mắng, Lý thị lúc này liền mù quáng, bỏ qua tay Tương Kế Nghiệp, cũng bắt chấp tất cả, trực tiếp quay Tương lão gia tử khóc ròn nói, “ Tương gia này cũng không thể so với ta càng đau Tâm Tuệ, các người từng bước từng bước đều đem Như Nhân nâng ở trong lòng bàn tay, coi Như Nhân là một bảo bối, nàng có thể đi nhưng Tâm Tuệ không thể đi, Tâm Tuệ nhà chúng ta chính là cây cỏ mà, nàng chỉ so với Như Nhân nhỏ một tuổi, lại cái gì nhận được cũng không bằng, nữ nhi đáng thương của ta a.” Lý thị vừa khóc, một mặt còn đập xuống ngực, rất là thương tâm, một bên Tương Tâm Tuệ nghe mẫu thân như thế khóc nhất thời nước mắt lưng tròng vọt tới, nhào vào trong lòng Lý thị.

Hai mẹ con cứ như vậy trước mặt mọi người khóc đứt ruột đứt gan.

Hành vi lần này so với lời Lý thị nói về tam hoàng tử hôn sự còn khiến mọi người kinh hãi hơn, ngay trước mặt rất nhiều tộc nhân, Tương Nhị phu nhân khóc ủy khuất như thế thực sự được sao, giống như bị Tương gia bao nhiêu ủy khuất, một bộ 'Các người không đáp ứng ta ta liền mang theo khuê nữ đâm chết cho người xem' biểu tình.

“Xem xem nàng dâu tốt của người!” Tương lão gia tử mắng Tương Kế Nghiệp một tiếng, trực tiếp tức giận phất tay áo rời đi, Thiệu thị sai mấy nàng dâu trong tộc thường xuyên giúp mình vội vàng mời mọi người giải tán, bữa cơm tất niên tốt đẹp cứ như vậy kết thúc trong tất cả tiếng ủy khuất của Lý thị...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vì Sao Gả Cho Thái Tử ?

Mặc kệ hôn sự của Tương Tâm Tuệ thế nào thì cũng phải đợi sau khi Tương Như Nhân xuất giá mới có thể bàn thêm.

Đầu năm bên trong Tương phủ ngoại trừ bằng hữu thân thích đến đây vội vàng bắt chuyện, trọng yếu hơn chính là chỉ còn một thời gian ngắn nữa sẽ đến ngày Tương Như Nhân xuất giá.

Đầu xuân năm nay cũng thật rộn ràng, ngày hai tám ấy Cố gia nhị tiểu thư xuất giá, không khí tân xuân chưa kịp tan thì lại đã thêm một phần không khí vui mừng.

Tương Như Nhân cùng Cố Ngâm Sương không thể nói là quen biết nhiều, mời qua vài lần, trong năm trước liền nhờ Cố gia Thất tiểu thư đại diện tặng chút quà mừng tượng trưng, hôm nay nghe nói xuất giá, liền cảm giác hai người kia chính là tuyệt phối.

Vừa qua tháng hai, ngày đó lại càng gần, Tương Như Nhân nguyên bản tâm bình tĩnh cũng có một ít gợn sóng.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đầu xuân năm nay hoa đào nở càng sớm, Thanh Đông đẩy cửa ra, trong tay đang cầm một cái bình, trên đó cắm mấy bó hoa đào nở rộ, cẩn thận đặt ở trước mặt bàn của Tương Như Nhân, mới vừa hái vào sáng sớm nên tựa hồ còn dính chút giọt sương, ánh sáng chiếu lên phản lại trong suốt.

Tương Như Nhân đưa tay nghiền một chút cánh hoa phấn hồng làm tán ra một mùi thơm ngát nhàn nhạt, lộ ra cảm giác tươi mát đầu xuân.

Tương Như Nhân khước miệng thoáng ý cười, “Cũng đưa qua viện mẫu thân một bình đi, nhớ kỹ bó nhiều hơn một chút, tốt nhất người đi hái luôn bây giờ đi! “ Thanh Đông đi ra ngoài lấy rổ cùng kéo, chỉ chốc lát sau Tử Yên đi đến, “Tiểu thư, nhị tiểu thư tới rồi.”

Tương Như Nhân sai nàng mời người vào, Tương Tâm Tuệ trên mặt còn mang theo chút không được tự nhiên, đi tới nhìn thấy Tương Như Nhân an vị ở trên giường cũng không xuống đón tiếp bản thân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên nhanh một cái bất mãn, khẽ hừ một tiếng, ngồi ở đối diện với nàng.

“Sớm như vậy đã tới, có chuyện gì?” Tương Như Nhân không nhìn những thần kia tình kia của nàng, thu hồi tầm mắt từ trên bệ cửa sổ, nhìn nàng.

Tương Tâm Tuệ hai tay vịn khăn tay, môi mấp máy, “Ta... Ta có việc muốn hỏi người.”

“Là tỷ tỷ.” Tương Như Nhân nhàn nhạt nhắc nhở nàng, Tương Tâm Tuệ đáy mắt phẫn uất, nhưng là muốn cầu cạnh nàng, không cam tâm tình nguyện lập lại một lần, “Tỷ tỷ, ta có việc muốn tìm người hỗ trợ.”

Tử Yên dâng lên trà lại, Tương Như Nhân gật đầu, “Người nói đi.”

Chỉ trong chớp mắt, Tương Tâm Tuệ còn chưa mở miệng mà mặt đã đỏ bừng, ấp úng vài tiếng mới nhẹ giọng nói, “Ta muốn hỏi tỷ tỷ một chút, về chuyện tam hoàng tử.”

Tương Như Nhân tay cầm cái chén ngừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng gương mặt ngượng ngùng, có chút vô cùng kinh ngạc, tam hoàng tử với nàng ta coi như xa lạ, hầu như chưa từng nói chuyện với nhau, nàng ta là thích hẳn thật sao?

“Ta và tam hoàng tử cũng không quen thân, người muốn biết cái gì về hần?” Tương Như Nhân khẽ thở dài một cái, Tương Tâm Tuệ thanh âm càng ngày càng thấp, “Chính là... Chính là tam hoàng tử yêu thích, tam hoàng tử thích... Thích dạng nữ tử gì?”

Tương Như Nhân thoáng nhìn nàng ta bởi vì khẩn trương mà hai tay quỳnh quáng, nửa ngày sau chậm rãi hỏi, “Tâm tuệ, người thích cái gì ở tam hoàng tử?”

Bị một lời nói toạc ra tâm tình, Tương Tâm Tuệ ngẩng đầu có vẻ thất kinh, đỏ mặt lại lắc đầu, miệng càng mím chặt không chịu nói, bộ dáng thiếu nữ hoài xuân này, cho dù là ai cũng đều nhìn ra nàng đối tam hoàng tử có ý, nhưng có ý với hần thì cũng không ít người, chẳng lẽ đều phải cưới sao?

“Lại Bộ Tả Thị Lang Hứa đại nhân chỉ có con trai độc nhất, không có con vợ kế hay đệ muội, Hứa đại nhân ở Lại bộ rất được hoàng thượng thưởng thức, hiện nay là quan nhị phẩm, Hứa đại thiếu gia vừa mới mười bảy, quan vị đã là Thường Tự tự thừa, tiền đồ bất khả hạn lượng; xử sự với người ngoài đều là cực kỳ hiền lành, tính tình theo Hứa phu nhân một mực ôn hòa, là một người tốt hiếm có.”

Tương Tâm Tuệ nghe nàng nói đều là chuyện của Hứa gia đại thiếu gia, liền cắt lời, “Tỷ tỷ người cùng ta nói cái này làm cái gì, ta hỏi chính là tam hoàng tử.”

Tương Như Nhân để ly trà xuống, “Ta là nghĩ nói cho người biết, mỗi hôn sự này với Hứa gia, nếu thành sẽ là vận khí tốt của người, về phần tam hoàng tử, khuyên người còn chưa thành người si nói mộng, thừa dịp sớm đẹp ý niệm này đi, hần sẽ không cưới người, về điểm này tâm tư của người, cần phải thu lại thật tốt.”

Tương Tâm Tuệ sắc mặt nhất thời bối rối, giọng nói chuyện cũng sắc bén lên, “Tâm tư ta thì có làm sao, người đều có thể gả cho thái tử, ta thế nào

thì không thể gả cho tam hoàng tử, Hứa gia có gì tốt, người nhìn vừa mắt sao từ đầu không lấy hẳn làm phu quân, từ nhỏ liền một bộ dáng vẻ tài trí hơn người, người cũng không phải làm chính phi, không phải chỉ là một...” Chữ “thiếp” còn chưa ra khỏi miệng, trong phòng vang lên 'Ba' một tiếng.

Tương Tâm Tuệ bưng một bên mặt khó có thể tin nhìn nàng, “Người đánh ta?”

“Ta không chỉ đánh người, ta còn phải mạng cho người tỉnh!” Tương Như Nhân thu tay về, để Thanh Thu giữ cửa, đứng lên nhìn nàng, “Thế nào, nghĩ ta không nên đánh người? Ta hôm nay không đánh người một tát này, ngày mai lời này để cho người khác nghe qua, không thể chỉ là chuyện cái tát đơn giản như vậy.”

Tương Tâm Tuệ nơi nào nghe lọt những thứ này, hét lên một tiếng, muốn nhào vào Tương Như Nhân, Tử Yên cùng Tử Hạ hai người rất nhanh đem nàng chế trụ, Tương Tâm Tuệ hất đầu nhìn các nàng, “Mau buông ra, các người thực sự là phản rồi!”

“Ta cho người biết vì sao không thể gả cho tam hoàng tử, bởi vì người chưa đủ tư cách, nếu người theo phụ thân và mẫu thân người đi ra ngoài ở riêng, phụ thân người cũng chỉ là một quan tam phẩm, gả cho Hứa đại thiếu gia người còn là với cao, người còn muốn làm Tam Hoàng phi?” Tương Như Nhân không chút khách khí vạch ra, Tương Tâm Tuệ sắc mặt trắng nhợt, ra sức giãy dụa, “Người buông ra!”

“Ta sẽ nói cho người biết, ta gả cho thái tử, bất luận là chính phi hay là trắc phi, mặc dù là một thiếp thất đi nữa, cũng không tới phiên người nói. Người có biết hay không trong hoàng cung chỉ có Hoàng hậu nương nương mới là chính phi, bất luận là quý phi hay là tứ phi, thậm chí tất cả phi tử lớn nhỏ, tất cả đều là thiếp trong miệng người, bao gồm cả cô cô, người nói như vậy nếu là để kẻ có tâm nghe qua, nàng chỉ là một thiếp thất! Cũng có thể làm cho người sống không bằng chết!”

Tương Tâm Tuệ sắc mặt càng lúc càng tái nhợt vài phần, “Ta... Ta cũng không phải nói trong hoàng cung.”

“Tương lai ta cũng sẽ đi hoàng cung chỗ đó, người nghĩ thân phận trắc phi phủ thái tử ta đây, có thể đứng trong hoàng cung loại nào thiếp?” Tương Như Nhân cúi đầu nhìn nàng, Tương Tâm Tuệ nhìn thấy nàng đáy mắt một màn kia lạnh lạnh, rớt cuộc cũng sợ, nước mắt lập tức tuôn ra, cái gì kêu ngào a, ghen tị a, lúc này hết thấy không thấy, còn dư lại chính là từ từ ủy khuất, nàng đây là bị hù dọa đến phát khóc.

Tương Như Nhân để Tử Yên các nàng buông nàng ra, thân thể Tương Tâm Tuệ trượt đến trên mặt đất, khóc thương tâm, một mặt còn khóc nước mắt nói, “Cái gì tốt đều cho người, này Tạ Thủy các cũng là của người, tổ phụ cái gì tốt đều để cho người, ta cũng là hài tử Tương gia, vì sao chuyện gì đều ưu tiên người, từ nhỏ người làm chuyện gì đều là tốt, người người cũng khen người, nhưng ta đây, vì sao các người không phát hiện được điểm tốt của ta? “

Tương Như Nhân nghe nàng ở trong phòng mình khóc, cũng không có ý muốn dỗ nàng, vô tri chính là phúc a, cái gì tốt đều lưu cho nàng chính là may mắn nhất sao, có thể chọn, nàng tình nguyện cũng không muốn, thân phận Tương gia tiểu thư này cũng không muốn, nhưng hết lần này tới lần khác nàng nghĩ vứt bỏ, còn người khác không chỉ cầu mà còn đổ ky, thực sự là buồn cười cực kỳ...

Biết được nữ nhi ở Tạ Thủy các bị đánh một cái tát, Lý thị phải đi Thiệu thị cáo trạng muốn nói lí, Tương lão gia tử đã sớm đối với chuyện này không nhin được, bữa cơm đoàn viên buổi tối đó gây còn chưa đủ sao, thế là ra lệnh một tiếng, Lý thị bị cấm túc trong viện của mình, thẳng đến sau khi Tương Như Nhân xuất giá mới có thể bỏ lệnh cấm..

Mười chín tháng hai ngày là Tương Như Nhân xuất giá, ngày mười tám hôm đó, đã có rất nhiều tân khách đến Tương phủ chúc mừng, ban đêm bên

trong Tạ Thủy các đèn đuốc sáng trưng, chung quanh đều lộ vẻ vui mừng treo đầy đèn và lụa đỏ, đứng ở trong sân, rất xa cũng có thể nghe được âm thanh ca xướng được mới tới từ trong vườn hoa.

Tử Yên lấy ra áo choàng phủ thêm cho nàng, Tương Như Nhân không buồn ngủ, đi tới bên hồ sau lầu các nội phủ.

Sự yên lặng bốn phía bỗng nhiên truyền đến một trận động tĩnh, Tương Như Nhân quay đầu nhìn lại, trên núi giả bên hồ xuất hiện mấy thân ảnh, chưa kịp kinh hô, thân ảnh kia đã bước đến dưới ánh sáng, sau lưng nàng Tử Yên thở nhẹ một tiếng, “Tam hoàng tử.”

Tương Như Nhân thấy Tô Khiêm Trạch mang theo hai người từ bên cạnh giả sơn đi đến, nhíu mày một chút, hấn tạt sao lại ở đây?

Tô Khiêm Trạch đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng nhíu mày, rất muốn đưa tay lên vuốt chúng ra, nhưng còn chưa có động tác gì, người trước mặt lại lui về sau hai bước, cùng hấn giữ vững một khoảng cách.

“Tam hoàng tử, nơi này là nữ tử khuê các, ngài không nên tới đây, nên đi hưởng tiền sảnh, Như Nhân không tiễn, mời tam hoàng tử ngài tự nhiên.” Nói xong, Tương Như Nhân xoay người muốn rời đi.

“Ta chỉ hỏi một câu nói.” Phía sau truyền đến thanh âm của tam hoàng tử, Tương Như Nhân dừng bước, Tô Khiêm Trạch nhìn bóng lưng của nàng, trong giọng nói có chút khổ sở, “Nói cho ta biết, tại sao nàng muốn gả cho hấn?”

Bốn phía lần thứ hai yên tĩnh lại, chừng như truyền đến thanh âm của người hát hí khúc từ hoa viên, yếu ớt phiêu đãng, nghe không rõ hát cái gì.

Tương Như Nhân xoay người, thấy được hấn đáy mắt không phục, khẽ thở dài một hơi, “Bởi vì hấn là thái tử, bởi vì ta là Tương gia đích trưởng nữ, bởi vì thánh chỉ, bởi vì Tương gia đối hoàng thượng trung tâm, tam

hoàng tử, lý do quan trọng như vậy sao, người cả đời này, muốn theo đuổi gì đó nhiều lắm, muốn gánh nổi gì đó cũng rất nhiều, nhi nữ tình trường, vốn cũng không thích hợp với ta và người. “

Nàng không biết mình tương lai có thể hay không thích ai đó, thế nhưng chí ít hiện tại, nàng không giống Tâm Tuệ như vậy đối với một người có tình cảm, cũng không giống đại ca đối với Kỳ Tố Như có chấp nhất.

Bên tai tiếng hát hí khúc dần dần to lên, tựa hồ là hát đến phần quan trọng, thanh âm kia như khóc như tố, buồn bã vô cùng, khước miệng Tương Như Nhân một nét cười nhàn nhạt, híp mắt lại, muốn nghe rõ con hát đang hát chút gì.

Tô Khiêm Trạch nhìn nụ cười kia, sáng lạn tựa như bảy năm trước đây dưới tàng hoa đào, thực ra đã sớm đâm sâu vào trong lòng hắn, chỉ là hắn rất trẻ mới hiểu được.

Hắn đời này chưa từng cố chấp muốn cái gì, nhưng chỉ duy nhất một lần muốn có được, lại không có cách nào như ý nguyện, hắn không biết làm sao, hắn hoàn toàn không hiểu làm sao để biểu đạt, hắn thật không cam lòng.

Con hát thanh âm càng lúc càng lớn, coi như đã nghĩ để cho bọn họ nghe rõ, từ hoa viên đầu kia sâu kín truyền đến, “Hơn mười năm tình, một khi hủy, lão Thiên người vì sao phải đoạt tình ta, bất công a, tốt một lão thiên gia...”

Edit đoạn này bỗng có chút thương cảm cho tiểu Tam của chúng ta (mỗi tình đầu như dấu chân trên cát, bước nhẹ nhàng nhưng in dấu thật sâu)

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Động Phòng Có Sợ Không?

Ngày mười hai tháng chín, nghi lễ thành thân.

Trời còn chưa sáng Tương Như Nhân đã thức dậy, tắm rửa thay y phục, đợi được các phúc nãi nãi thay nàng trang điểm xong, Thanh Thu cùng Thanh Đông hai người giúp nàng mặc giá y, trong gương đồng mơ hồ hiện ra một thân ảnh đỏ tươi, Thanh Thu đem đai lưng cột lên, đỡ nàng ngồi xuống.

Tương Như Nhân hầu như sắp nhìn không ra chính là mình, lớp điểm trang khá đậm, trên hai gò má trắng mịn màng thoáng ửng hồng, Thanh Đông mang tới hồng chỉ dính ướt để cho nàng mím môi, đôi môi lại càng trở nên căng mọng, bôi thêm chút son đỏ, toàn bộ phúc nãi nãi bên cạnh nhìn mà khen không ngớt, Tương Như Nhân liếc qua gương đồng, chớp mắt thất thần một cái.

Chờ nàng trang phục xong xuôi, trời đã sáng, Thanh Thu đỡ nàng đến bên giường, mũ phượng đội vào có chút nặng, Tương Như Nhân nhìn phía cửa sổ dán chữ song hỷ, trong viện phòng ngoài truyền đến tiếng huyên náo lớn.

Tương phu nhân Thiệu thị đi đến, đi theo phía sau là một đĩa nha hoàn bưng cái đĩa, mặt trên bày thịt cá cùng một chén cơm, Tương phu nhân ngồi xuống nàng bên cạnh, bưng chén kia lên dứt nàng một miếng cơm rồi miếng cá miếng thịt, nhẹ nhàng nói, “Ra khỏi cửa Tương gia, cầu cho người sau này ngày ngày có cá có thịt, thuận thuận lợi lợi.”

Nha hoàn bưng đĩa đi, Thiệu thị kéo tay Tương Như Nhân, trong hốc mắt ướt lệ, cười híp mắt nhìn, “Nhân Nhân thật xinh đẹp.”

Tương Như Nhân trong lòng chua xót, nhưng nàng không thể khóc, cầm tay Thiệu thị, gật đầu hứa hẹn, “Mẫu thân, ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, người hãy yên tâm.”

Thiệu thị không ngừng gật đầu, đưa tay lau một chút nước mắt, “Yên tâm, ta đương nhiên yên tâm, người hài tử này, ta là yên tâm nhất.” Nước mắt kia cũng dường như lau không hết mà tràn ra.

Mẹ con trong lúc đó nói hồi lâu, đợi lúc này phải giả đi nhưng Thiệu thị trong lòng là tràn đầy không nở.

Mãi cho đến khi nha hoàn ngoài cửa nhắc nhở canh giờ, Thiệu thị lúc này mới rời đi.

Thanh Thu cùng Thanh Đông tiến đến đỡ Tương Như Nhân đi tế bái tổ tông, ra khỏi từ đường, Tương Như Nhân thấy đứng tổ phụ dựng cạnh cửa viện, hướng về phía hăn thoáng một cái lúm đồng tiền.

Nụ cười kia cực kỳ sáng rỡ, dung nhan tiên lệ nhuộm đẫm bốn phía , trong phút chốc cảm giác được hương thơm đầy sân ..

Qua buổi trưa, đội ngũ đón dâu thật dài của phủ thái tử chiếm một đoạn phố xá, Tương Như Nhân được dẫn lên kiệu.

Chỉ là lại náo nhiệt đón dâu như thế cũng không sửa đổi được một sự thật, đội ngũ đón dâu này không có tân lang.

Giờ Thân, đón dâu đội ngũ đến thái tử phủ, Tương Như Nhân được mời xuống kiệu hoa, lễ tiết vào cửa trừ bái đường ở bên ngoài thì có thêm chút rườm rà khác, Tương Như Nhân được người đỡ làm xong một loạt lễ tiết, tiếp theo bị đưa đến Linh Lung các.

Bên trong Dao Hoa các, thái tử phi nghe nội quan nói xong, nhìn sắc trời một chút, phân phó “Để phòng ăn chuẩn bị một ít thức ăn đưa đi Linh Lung các.” Nội quan lĩnh mệnh lui xuống, không bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng cung nữ hành lễ, “Thái tử điện hạ cát tường.”

Triệu Nhị trên mặt lóe lên tia kì lạ nhưng rất nhanh liễm đi qua, chỉnh sửa lại một chút quần áo đứng đi về hướng Tô Khiêm Dương hành lễ, “Điện hạ.”

Tô Khiêm Dương ừ một tiếng, “Tùy Nhi đâu? “

Triệu Nhị tri kỷ bưng lên cho hẵn một chén trà nóng, “Tùy Nhi ở trong viện của mình, hôm nay canh giờ không còn sớm, điện hạ ngài nên đi qua Linh Lung các, cũng đừng làm cho muội muội đợi lâu.”

Tô Khiêm Dương đem chén trà đặt lên ghế, gạt đầu, bước chân ra khỏi Dao Hoa các.

Ma ma bên cạnh cười đỡ Triệu Nhị ngồi xuống, “Nương nương, hôm nay mà điện hạ còn tới đây trước, nói rõ điện hạ trong lòng vẫn nhớ nương nương ngài đây mà.” Đứng hàng chính phi, lại có nhi tử bên cạnh, thân phận Triệu Nhị ở thái tử phủ vốn là không thể lay động.

Triệu Nhị không nói gì, nhưng mà khóe mắt lưu lại ý cười để lộ ra tâm tình tốt của nàng lúc này ...

Bên trong Linh Lung các, Tương Như Nhân dài cổ đợi đã lâu, ngoài cửa mới truyền đến tiếng cung nữ bẩm báo thái tử điện hạ giá lâm.

Cách sau một lớp khăn, Tương Như Nhân nghe được âm thanh mọi người quỳ xuống vẫn an ngoài cửa, kèm theo thanh âm trầm thấp để nghe vang lên, Tương Như Nhân lòng hơi căng thẳng, hai tay dưới tay áo theo bản năng siết chặt.

Tô Khiêm Dương đi vào gian phòng, cầm lấy gậy như ý ma ma bên cạnh đưa cho nhấc khăn trùm đầu của Tương Như Nhân lên, tối sầm hồi lâu đột nhiên tiếp xúc được tia sáng, Tương Như Nhân mắt không thích ứng híp một cái, khi mở ra thì đập vào mắt đó là một đôi mắt cực kỳ thâm thúy.

Khoảng cách tiếp xúc gần như vây đối Tương Như Nhân mà nói vẫn là lần đầu tiên, thân thể của nàng hơi ngả về sau một chút không thể nhận ra, tiếp theo cung thuận cúi thấp đầu xuống, thu lại đáy mắt một màn kia hoảng loạn, ôn nhu vấn an, “Thái tử điện hạ.”

Ma ma bên cạnh thấy thái tử đã vén khăn trùm đầu xong, bưng một chút rượu đã chuẩn bị đến trước mặt bọn họ, Tô Khiêm Dương cầm một chén, Tương Như Nhân cũng đưa tay lấy một chén, hai tay tương giao chớp mắt, Tô Khiêm Dương nghe thấy được nhàn nhạt hương hoa lài trên tóc nàng, giữa những mùi son phấn nồng đậm, một mùi hương hoa lài thoáng qua có vẻ phá lệ khiến người ta thích thú.

Uống xong rượu giao bôi, ma ma liền lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người cung nữ hầu hạ, Tương Như Nhân chỉ cảm thấy đỉnh đầu rất nặng, nhìn thoáng qua Tô Khiêm Dương ngồi ở một bên, “Điện hạ chờ một chút, đợi thiếp thay trang phục này ra. “

Tô Khiêm Dương gật đầu, đưa mắt nhìn nàng đi vào nhà kè, ánh mắt nhẹ đảo, Tương gia đích trường nữ...

Thanh Thu giúp đỡ Tương Như Nhân tháo xuống đồ trang sức nặng nề, tẩy lớp trang điểm đã treo một ngày trên mặt, đổi lại cung trang nhẹ nhàng. Từ nhà kè đi tới, trên bàn bên cạnh bình phong đã thấy mấy người thái tử phi sai đưa món ăn tới, một ngày trời không ăn cái gì, nàng có chút đói bụng. Tương Như Nhân đi tới trước mặt Tô Khiêm Dương hành lễ, “Điện hạ.”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu, người trước mắt thay đổi bộ dáng thật tốt so với khi nãy.

Tương Như Nhân mặc một thân hồng lụa, trên váy điểm những cánh hoa đỏ sẫm, tóc dài khéo léo dùng một cây trâm màu tím vấn lên, vài sợi tóc còn lại khoác lên hai bờ vai, toát ra một vẻ ôn nhu. Trên mặt tẩy sạch không một lớp phấn, lộ ra một gương mặt hồng hào, không biết là nấn đỏ làm nổi bật hay là tác dụng của rượu giao bôi.

Lúc này nàng hơi cong thân hướng về phía bản thân hành lễ, không có mấy may một chút tùy ý, đồng thời cũng lộ ra chút e thẹn như con chim nhỏ đang nép vào người.

Cho dù người có như vậy hấp dẫn, Tô Khiêm Dương cũng không phải tiểu mao tử mới lần đầu thành thân, hơi ngần ra đã lập tức đứng dậy đỡ nàng lên, cảm thụ được chút run rẩy của nàng, đáy mắt hiện lên thoáng ý cười, “Trước ăn một chút gì đi”

Tương Như Nhân tất nhiên là khân trương, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị nam tử như thế dắt tay, trong lòng đã sớm không ngừng ngại ngùng, đi tới bên cửa sổ, sau khi ngồi xuống cũng chỉ là ăn một chút chống đói, ngẩng đầu nhìn Tô Khiêm Dương ngồi ở đối diện, đây mới chỉ là lần thứ ba bọn họ nói chuyện với nhau...

Nấn đỏ nháy nhót, màn trướng nhẹ đung đưa, bên trong giường Tương Như Nhân vẽ mặt đỏ bừng nhìn thân thể đặt ở trên người mình, theo bản năng nắm chặt tay.

Từ ánh sáng le lói đem tháo hết quần áo trên người nàng làm nổi bật lên da thịt trắng nõn lúc này đang ửng hồng, tản ra mùi thơm mê người.

Dù trong ngày thường có tỉnh táo mấy đi nữa, giờ này khắc này, Tô Khiêm Dương cũng không khỏi trầm mê, đưa tay xoa mặt Tương Như Nhân, giọng nói khàn khàn, “Nàng sợ sao?”

Tương Như Nhân há mồm, đầu tiên là thở nhẹ, cắn môi, rồi đỏ mặt lấm bầm một tiếng, “Không sợ.”

Giống như là muốn cố gắng giả bộ bản thân không sợ, tự an ủi mình, nhưng thanh âm run run lại quá trung thực, Tô Khiêm Dương khoe miệng gợi lên ý cười, áp người tựa trên người nàng, ở bên tai nàng đe dọa, “Thật không sợ?”

Tương Như Nhân không biết dùng khí không chịu thua từ đâu tới, học theo hẳn, đem miệng kề sát bên tai của hắn, tiếp tục dùng thanh âm run rẩy từng chữ từng câu nói, “Thật không sợ.”

Một làn khí nóng lập tức mơn trớn lỗ tai hắn, mơn trớn gương mặt hắn, như là có một bàn tay dài nhỏ bé, thật nhanh xông vào trong thân thể của hắn, giữa lúc nhẹ nhàng lại nghịch ngợm néo một cái, một thứ cảm giác tê dại lan truyền khắp tứ chi.

Tô Khiêm Dương vừa quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt không chịu thua của Tương Như Nhân, cái miệng nhỏ nhắn khê cong hết sức đáng yêu, Tô Khiêm Dương bật cười, lập tức cúi đầu bắt tù binh hé cái miệng khéo léo đó ra.

Trong chướng bắt đầu mây mưa...

[Huhu thịt của chúng ta đã bị nxb bên TQ cắt mất rồi T_T]

Ngày thứ hai, Tương Như Nhân là bị ma ma gõ cửa đánh thức, tỉnh lại trong nháy mắt còn có chút hoảng hốt, thẳng đến cảm giác gối dưới cổ là cánh tay của người khác, Tương Như Nhân này mới giật mình hiểu ra, ngày hôm qua hết thấy đều không phải là mộng.

Lúc này Tô Khiêm Dương cũng tỉnh, bốn mắt nhìn nhau, Tương Như Nhân ngượng ngùng vội trốn tránh nhìn xuống, dưới thân khoảng không

lao lao chỉ có một thứ duy nhất là cái yếm còn chưa cột dây, lúc này nhìn xuống đều là xuân sắc một mảnh.

Tô Khiêm Dương trực tiếp ngồi dậy, xốc màn trướng lên đáp một tiếng, hai ma ma mang theo mấy cung nữ đi đến, Tô Khiêm Dương xuống giường đi tới nhà kê, hai người cung nữ đi vào giúp hắn thay y phục, bên này trên giường, Thanh Thu cùng Tử Yên hai người đi theo phía sau một ma ma tới hầu hạ nàng rời giường.

Chỗ đó còn rất đau, Tương Như Nhân đổi lại một cái quần rộng, một ma ma đem khăn tay màu trắng trên giường bỏ vào bên trong hộp gấm rồi mang theo đi ra ngoài, sau khi nàng rửa mặt và điểm trang xong, Tô Khiêm Dương cũng đã thay xong quần áo.

Hắn liền đứng bên bình phong nhìn Thanh Thu cùng Tử Yên giúp Tương Như Nhân mặc cung trang, trong phòng chỉ có tiếng mặc quần áo, Thanh Thu các nàng thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Đổi xong quần áo sẽ vào cung bái kiến trước.

Tương Như Nhân đi sau Tô Khiêm Dương nửa bước, theo bên cạnh hắn ra khỏi Linh Lung các.

Ra khỏi phủ thái tử, trên xe ngựa vẫn là không nói gì.

Từ phủ thái tử đi hoàng cung cũng không bao xa, ước chừng thời gian một nén nhang, Tương Như Nhân an tĩnh ngồi ở bên trong xe, tầm mắt rơi vào cửa sổ phủ rèm thưa, nhìn chợ sáng sớm thật náo nhiệt.

Tô Khiêm Dương quay đầu nhìn nàng, vừa lúc nhìn thấy Tương Như Nhân đang xem chợ, khoe miệng tươi cười, không pha tạp, không kiêu cách.

Tầm mắt đi xuống đảo qua cần cổ nàng, thần sắc buồn bã, không khỏi nhớ lại đêm qua.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt của hắn, Tương Như Nhân quay đầu, đụng phải tròng mắt của hắn, Tương Như Nhân rất nhanh cụp mắt, người lãnh tĩnh đối nhân xử thế cùng cái này căn bản không thể có chút điểm chung gì a.....

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ngày Đầu Tiên Vào Cửa

Đến hoàng cung, đi Vĩnh Thọ cung bái kiến hoàng hậu, Diệp thị nhìn Tương Như Nhân sau lưng nhi tử, lộ ra một chút hài lòng cười, “Phụ hoàng người lâm triều xong cũng muốn tới đây, các người ở lại nghỉ ngơi một hồi, còn chưa dùng qua bữa sáng phải không, cùng bản cung ăn một ít.”

Tô Khiêm Dương gật đầu, Tương Như Nhân tự nhiên cũng sẽ không nói cái gì, theo đi thiên điện, sớm có cung nhân chuẩn bị xong bữa sáng, trên bàn lớn bày bày tám dạng thiện điểm, số lượng không nhiều lắm, nhưng quý ở tinh xảo, hôm nay trong triều đề xướng tiết kiệm, Hoàng hậu nương nương tử là muốn làm gương tốt.

“Ngồi đi, cùng ăn thôi.” Hoàng hậu thấy Tương Như Nhân muốn ở trước mặt nàng phụng dưỡng, kéo tay nàng một chút để cho nàng ngồi cạnh Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân nhìn thoáng qua Tô Khiêm Dương, lập tức quay qua hoàng hậu khom người, “Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Diệp thị nhìn Tương Như Nhân thêm vài lần, xem ra là một hảo hài tử biết giữ quy củ, như cô cô nàng, cũng luôn luôn là người biết quy củ, nghĩ xong, trên mặt ý cười đậm thêm vài phần, “Dùng bữa thôi mà, không cần đa lễ quá, thoải mái chút là được rồi.”

Tương Như Nhân cười đáp ứng, cho dù là dùng không được tự nhiên thì mặt mũi nét mặt nàng cũng phải là dùng một cách thoải mái, bắt đầu trấn định nội tâm, Tương Như Nhân duy trì nụ cười cùng hoàng hậu dùng xong bữa sáng.

Không lâu sau, hoàng thượng hạ triều đi đến Vĩnh Thọ cung, không hiền hòa như hoàng hậu, hoàng thượng so với thái tử nhiều hơn chút uy nghiêm, đó là bao năm dưỡng thành hơi thở của thiên tử, vô hình trung làm người ta thần phục. Nói xong vài câu liền ban thưởng.

Kế tiếp là đi Duyên Thọ cung vấn an Thái hậu.

Thái hậu lễ Phật đã nhiều năm, trong Duyên Thọ cung so với các cung đều yên tĩnh hơn, Tương Như Nhân đi theo vào trong điện, lão ma ma thân tín mời bọn họ đến nội điện sau một tòa phật, chung quanh tràn ngập khí tức đàn hương.

Thái hậu có vẻ nhiệt tình hơn, quanh năm lễ Phật khiến giữa hai đầu mày ánh lên nét hiền từ, nhìn Tương Như Nhân, cười trêu Tô Khiêm Dương, “Tiểu tử thôi, người thực sự là đời trước đã tu luyện tốt phúc khí.”

Khẩu khí của Thái hậu hết sức thoải mái, giống như tổ mẫu trong gia đình bình thường đang cười đùa tôn nhi, nhưng vì là hoàng gia nên có vẻ có vài phần khác biệt.

Tương Như Nhân thấy Tô Khiêm Dương trên mặt thoáng qua bất đắc dĩ, vội cười từ trong tay Tử Yên phía sau nhận lấy một quyển kinh Phật đưa cho thái hậu.

“Thái hậu nương nương, đây là tâm ý của thần thiếp. “

Lão ma ma bên cạnh Thái hậu tiếp nhận kinh Phật mở ra trước mặt thái hậu, vừa nhìn, tay vẫn đang trải, câu cửa miệng buột ra “xem chữ như xem người”, thái hậu tuổi đời lớn như vậy tất nhiên nhìn ra được bản sao này đã bỏ ra không ít tâm tư, nhượng mày nhìn nàng, “Chính tay người chép?”

Tương Như Nhân gật đầu, “Năm ngoái thần thiếp theo mẫu thân đi Nam Sơn tự, trong mấy ngày cầu phúc đã theo đại sư chép kinh văn này, xin người đừng chê cười thần thiếp.”

“Tuổi còn nhỏ lại có tính tình trầm ổn như vậy, đúng là khó có được.” Thái hậu tán dương một câu, cuối cùng nhìn về phía Tô Khiêm Dương, “Tiểu tử thối, cũng là Như Nhân hiểu chuyện, cũng chưa bao giờ thấy người sao cho ta một quyển.” Đầu năm mới Tương Như Nhân chợt nghe mẫu thân nói thái hậu nương nương này trong hoàng cung là một ngoại lệ, không câu nệ tiểu tiết, tính tình rộng rãi, hôm nay xem cách nàng nói chuyện với thái tử, thêm nhìn thái tử phản ứng, xem ra đây cũng là chuyện thường ngày.

Đây cũng là lần đầu tiên Tương Như Nhân thấy thái tử kinh ngạc.

Thường ngày thái tử luôn điềm tình, đến trước mặt thái hậu ngoại trừ bất đắc dĩ còn lại cũng là bất đắc dĩ, Tương Như Nhân thấy thái hậu thân thể kiện khang bộ dáng nhắc đi nhắc lại, đáy mắt có chút kính nể, cũng chính là một vị mẫu nghi thiên hạ như vậy mới có thể dưỡng ra một vị minh quân như thế.

Từ Duyên Thọ cung đi ra, cũng gần tới giờ dùng cơm trưa, sáng sớm chỉ ở Vĩnh Thọ cung bồi hoàng hậu ăn vài thứ, ăn lại không nhiều lắm, hơn nữa hôm qua ăn cơm ít, Tương Như Nhân trong bụng đã có chút khó chịu.

Ra khỏi cung lên xe ngựa, Tô Khiêm Dương tựa hồ là đã nhận ra, nhìn nàng một cái nhàn nhạt nói, “Hồi phủ liền đi trước dùng bữa.”

Tương Như Nhân gật đầu, Tô Khiêm Dương bắt được đáy mắt nàng lóe lên ý cười, tiếp theo bồi thêm một câu, “Lão nhân gia khen người chép kinh văn thật tốt, người chép thêm mấy quyển, cũng là thay bản điện hạ tấn hiếu.”

Tương Như Nhân, “...”

Về tới Linh Lung các, thái tử sang chỗ thái tử phi, Tương Như Nhân cuối cùng cũng có thể thở phào một cái, để ma ma phục vụ trong phòng cùng

cung nữ đều đi ra ngoài, Tương Như Nhân cơ hồ là nửa nằm trên tháp mềm, ngay cả Tử Yên giúp gỡ giày cũng không nhúc nhích.

Hứa ma ma tiến vào thấy nàng như vậy cười nói, “Tiểu thư của ta, ngài đây là không dự định ăn cơm sao.”

Tương Như Nhân nghiêng mặt nhìn các nàng, hữu khí vô lực, “Ăn, sao lại không ăn.” Không ăn no thế nào kham nổi buổi thỉnh an chiều.

Đã đói bụng lại không có người khác, Tương Như Nhân thoải mái ăn rất nhiều, Tử Yên cũng chưa từng nhìn thấy tiểu thư nhà mình như vậy, cười rót đưa cho nàng chén trà.

Tương như nhân uống xong một chén canh, rốt cục đã no, “Giờ nào rồi?”

Một bên Thanh Thu nhìn thoáng qua sa lậu “Vừa qua khỏi buổi trưa.”

Tương Như Nhân khê thở dài một cái, “Chuẩn bị một chút, đi thỉnh an thái tử phi.”...

Thời điểm Tương Như Nhân đến Dao Hoa các đã có ba vị lương nhân của thái tử ở đó, cung nữ ngoài cửa mời nàng vào trong phòng.

Tương Như Nhân hướng thái tử phi kính trà hành lễ, rồi tiếp nhận hành lễ từ các vị lương nhân, ngồi xuống vị trí thứ hai ở bên tay trái.

Triệu Nhị cười nhìn nàng, “Sáng nay tiến cung mệt chắc người mệt lắm rồi.”

Tương Như Nhân cười lắc đầu, “Đa tạ thái tử phi quan tâm.”

Triệu Nhị nhìn Tương Như Nhân trên mặt đỏ ửng, đều là người từng trải, tự nhiên minh bạch nàng đã trải qua chút gì, “Trong phủ chúng ta cũng chỉ có mấy người, đều là người một nhà, người nếu không ngại, liền gọi ta một

tiếng tỷ tỷ là được rồi. “Nghe thái tử phi nói như vậy, Tương Như Nhân cũng liền thuận theo gọi một tiếng tỷ tỷ.

Một lát sau từ cửa truyền tới thanh âm của Trương Thấm, chưa thấy bóng người đã nghe thấy tiếng, Trương Thấm cười nói đi tới, “Xin lỗi a tỷ tỷ, ta đã tới chậm, để ta xem vị nào là tân muội muội?” “Đi vào gian phòng quét một vòng, tầm mắt rơi vào trên người Tương Như Nhân, khuôn mặt Trương Thấm hiện lúm đồng tiền, “Ai nha, ta nói sáng nay trong vườn hoa thế lại nở đẹp như vậy, nguyên lai đều là dư quang của muội muội, thật là một mỹ nhân đây mà.”

Người trong phòng đều nở nụ cười, một nữ tử ngồi đối diện Tương Như Nhân che miệng cười nói, “Trong phủ này, Trương tỷ tỷ là miệng ngọt nhất, mở miệng hoa liền nở.”

Trương Thấm làm bộ tức giận trừng mắt liếc nàng ta, hướng phía thái tử phi hành lễ, chân thành đi tới bên cạnh Tương Như Nhân ngồi xuống, thái tử phi cười mỉm nàng, “Đã trễ như vậy mới tới, người còn không biết xấu hổ mà nói.”

Trương Thấm có vẻ vài phần không thêm để ý, “Sáng nay thức dậy thân thể có chút không khỏe, nghĩ chắc là trong dạ dày không được thoải mái, dùng bữa trưa xong nghỉ ngơi một chút cũng đã trễ mất.

Vài câu nói đó của nàng đã đem tất cả quan tâm đều dời đến trên người nàng, Triệu Nhị ân cần nhìn nàng, “Nên mời thái y tới xem một chút.”

“Không vội” Trương Thấm cười ha hả, tay chỉ nhẹ, “Đừng để đoạt mất nổi bật của tân muội muội.”

Nếu lúc đầu một câu nói để Tương Như Nhân đối với nàng sản sinh hảo cảm, kế tiếp câu này, Tương Như Nhân không khỏi châm chước vài phần, thật không muốn cướp đi nổi bật sao, vậy không cần ở ngày đầu tiên nàng vào cửa liền khiến mọi người nghĩ mình như 'Cố' dấu hiệu. Nhìn Trương

Thấm trên mặt cười, Tương Như Nhân thông dong trả lời, “Trương tỷ tỷ nói đùa rồi, cần chú ý thân thể nhiều hơn, sớm đi mời thái y nhìn một chút cho an tâm.”

Trương Thấm nhìn Tương Như Nhân kia so với mình tuổi trẻ xinh đẹp, chút trêu chọc lúc đầu liền phai nhạt rất nhiều, “Tương muội muội quả nhiên tri kỷ.”

Hình ảnh một nhà hoà thuận vui vẻ cho thấy thái tử phi biết cách chủ trì, hậu viện tỷ muội ở chung hòa hợp.

Thái tử phi cùng Trương trắc phi cùng được ban hôn nhưng vào phủ trước sau kém nhau ba tháng, ba lương nhân, trong đó Vương lương nhân vào phủ được một năm, Tần lương nhân cùng Nghiêm lương nhân đều vào phủ đã hơn hai năm.

Nhưng mà thái tử đại hôn đã bốn năm, cho tới bây giờ cũng chỉ có một con trai, Trương trắc phi cùng ba vị lương nhân đều chưa có gì, nhìn như vậy, thái tử con nối dòng còn rất đơn bạc...

Trò chuyện nửa canh giờ, Triệu Nhị nhắc tới chuyện thường ngày trong phủ thái tử, “Trong cung cũng phái ma ma cùng cung nữ xuống, bản cung cấp cho người một ma ma và hai cung nữ, Lưu ma ma đối với thái tử phủ rất quen thuộc, nếu thấy còn chưa người sai việc, người cứ nói với bản cung.”

Người Tương Như Nhân mang tới thực ra đã đủ rồi, nhưng nghe thái tử phi nói như vậy, nàng cũng ứng thừa xuống, toàn bộ Linh Lung các đều là người của nàng, xem ra hôm nay đã không còn được vậy.

Lại trôi qua nửa ngày, mọi người cáo lui, Tương Như Nhân vừa mới đứng dậy, Trương Thấm liền đứng ở bên cạnh nàng, “Ta cùng với muội muội tiện đường, cùng đi thôi.”

“Vâng.” Tương Như Nhân gật gật đầu, hai người làm bạn ra khỏi Dao Hoa các.

Vốn đều là thực nhân, dọc theo đường đi cũng không có gì để nói, thẳng đến trước phượng dương các, Trương Thấm bỗng nhiên mở miệng, “Người tới Phượng Dương các sao?” Không đợi Tương Như Nhân trả lời, Trương Thấm lại cố nở nụ cười, “Xem ta hỏi vấn đề gì này, người mới vào cửa ngày đầu tiên mà.”

Tương Như Nhân cười cười, tầm mắt dừng ở Phượng Dương các, đó là xây dựng y như trong cung, tuy rằng không lớn bằng, nhìn qua khí thế cũng không kém, bên tai truyền đến tiếng Trương Thấm thở dài, “Tuổi trẻ thật tốt, nhìn đến muội muội người, ta liền nghĩ tới bản thân năm đó vừa mới vào phủ thái tử.” Thiên chân, ảo tưởng.

“Tỷ tỷ dung nhan vẫn như trước, làm sao có thể nói như vậy chứ.” Nàng cũng không xem như nịnh hót, bốn năm mà thôi, chưa tới hai mươi, đứa nhỏ cũng chưa sinh, làm sao có thể già.

Trương Thấm nhẹ nhàng lắc lắc đầu, xem Tương Như Nhân dung nhan chỉ một lớp phấn mỏng, kéo tay nàng nở nụ cười, “Ta cũng đã nói xong, sắc trời không còn sớm nữa, nhanh trở về chuẩn bị đi, vài ngày này điện hạ sẽ ở lại chỗ người, đây chính cơ hội tốt khó có, qua mấy ngày này, về sau phải còn tùy phúc phận. “

Nhìn thân ảnh Tương Như Nhân đi xa, trên mặt Trương Thấm thoáng nét cô đơn, nàng đổ ky, nữ tử này so với nàng tuổi còn trẻ đẹp, lại vào ở tại Linh Lung các, sau đó nàng lại có cảm giác đồng bệnh tương liên vì là trắc phi giống nhau, ngày qua ngày cùng chờ mong một người.

Đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng, rốt cuộc là có tin, hay là không có tin...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tâm Tư Khác

Tương Như Nhân trở về Linh Lung các, cách thời gian ăn bữa tối chẳng qua chỉ còn một canh giờ, Tương Như Nhân đổi một thân xiêm y, một lát sau liền có ma ma đưa bữa tối đến cho nàng “Hôm nay nương nương cùng điện vào cung, thái tử phi đã làm chủ chọn bữa tối cho nương nương rồi, đây là các món ăn sáng mai, xin nương nương xem qua và quyết định.”

Tương Như Nhân giương mắt xem, đúng là ma ma thái tử phi đưa đến, liền cười, “Lưu ma ma phải không, sau này còn nhiều chuyện phải làm phiền người, danh sách đồ ăn mỗi ngày giao cho Bạch ma ma quyết định là được rồi.”

Lưu ma ma tuổi khoảng chừng ba mươi bốn, ở trong phủ thái tử nuôi thật tốt, nhìn qua sạch sẽ và lanh lợi, thấy Tương Như Nhân nói như vậy, vội vàng cười khiêm tốn, đem danh sách đồ ăn sáng giao cho Bạch mama hầu hạ bên cạnh, kể đó lui ra ngoài.

Tương Như Nhân liếc nhìn Tử Yên, nàng ta liền đi ra bên ngoài gọi Thanh Thu cùng Lưu ma ma vào, trong phòng đứng bốn năm người, Tương Như Nhân nghiêm mặt nói, “Các người đều là người ta mang tới từ Tương phủ, trong phủ làm việc đã lâu nên đầu óc cũng nhanh nhạy hơn, về phần người bên trong Linh Lung các, chờ ba ngày lại mặt qua đi ta sẽ gọt dũa bớt.”

Lưu ma ma gật đầu, “Tiểu thư ngài yên tâm, bản thân chúng ta sẽ chú ý quan sát bọn họ.”...

Một lúc lâu sau Tô Khiêm Dương tới, giống như các cặp phu thê mới tân hôn, Tô Khiêm Dương ít nhất phải ở Linh Lung các vài ngày.

Lưu ma ma dẫn người bày món ăn hầu hạ bên cạnh, bởi vì buổi trưa từ trong cung trở về đã ăn nhiều, bữa tối Tương Như Nhân liền ăn ít một chút, trong phòng không tiếng động, chỉ có chiếc đũa va chạm vào chén phát ra tiếng vang nhỏ.

Tô Khiêm Dương tiếp nhận chén trà, thoáng nhìn giữa chén Tương Như Nhân còn thừa lại non nửa, giương mắt nhìn nàng, “Thích ăn cái gì nàng cứ thêm vào danh sách.”

“Thiếp buổi trưa tham ăn hơn chút.” Tương Như Nhân cũng không dám dấu diếm, thành thật mà nói.

Tô Khiêm Dương đậy mắt ánh lên tia hiểu rõ, đứng dậy, Lưu ma ma dẫn người dọn bàn lui xuống.

Trở lại bên trong phòng, sắc trời chẳng qua mới ngã về chiều, vẫn còn sớm để đi ngủ, cuối cùng nên tìm chuyện gì đó để làm một chút, Tương Như Nhân suy nghĩ xem thái tử yêu thích cái gì, Tô Khiêm Dương thì đi tới giá sách bên phải bình phong, sáng sớm nay bọn Thanh Thu đã dọn dẹp xong, còn có bày thêm chút vật trang trí trong ngày thường Tương Như Nhân yêu thích.

Tô Khiêm Dương nhìn từng tầng một, có chút kinh ngạc, nữ nhi gia thích xem này tuyết nguyệt bí thư đã rất ít, vậy mà đây còn có cả địa vực danh nhân, du ký bản chép tay, thậm chí còn có luận cùng lịch sử chính luận, các loại sách binh pháp.

Hắn đối với Tương quốc công vẫn là kính nể, người này tuổi trẻ đã đi theo tổ phụ giành được giang sơn, tiếp đó lại trợ giúp phụ hoàng kiến quốc lập nghiệp, hai con trai cũng là do hắn bồi dưỡng thập phần xuất sắc, không nghĩ tới hắn bồi dưỡng tôn nữ cũng đặc biệt như thế.

“Điện hạ, không bằng bây giờ thiếp thân bồi ngài chơi cờ được không?” Khi nhìn đến phía bên trái thì phía sau truyền đến thanh âm của Tương Như Nhân, quay đầu lại nhìn cạnh cửa sổ đã dọn xong một bàn cờ, các viên trắng đen đã được đặt ở hai bên. Tô Khiêm Dương cất bước đi qua, trực tiếp ngồi xuống bên cờ đen, Tương Như Nhân vượt một chút làn váy, ngồi xuống theo.

Cầm quân cờ êm dịu trong tay, trên mặt Tô Khiêm Dương thêm chút hiền hoà, ngẩng đầu ý bảo nàng trước đi trước.

Tương Như Nhân cầm lấy một viên đặt lên bàn cờ, Tô Khiêm Dương đáy mắt hiện lên một chút hứng thú, theo sau hạ xuống một viên rồi hỏi chuyện giá sách, “Làm sao lại thích xem Chu quốc du ký thư?”

Tương Như Nhân ngẩng đầu, cười trả lời, “Thần thiếp có chút sở thích, thường ngày dù là luôn phải ở trong nhà nhưng đối với thế giới bên ngoài thì có chút hiếu kỳ.” Nàng đây là chưa mang ra hết toàn bộ sách yêu thích, nếu toàn bộ đều bày ra đây thì một cái giá làm sao đủ.

Là thật sự thích xem hay vì hãnh mà ra vẻ, Tô Khiêm Dương hỏi thêm vài câu liền biết, vô tình trong lúc Tô Khiêm Dương cùng nàng nói về Chu quốc du ký, cờ cũng đã đánh được nửa ván.

Cũng chính là tùy ý cúi đầu liếc mắt nhìn, Tô Khiêm Dương phát hiện trên bàn cờ số lượng cờ đen vơi đi khá nhiều, quân đen có xu thế sắp sửa thua trận.

Thú vị nơi Tô Khiêm Dương đáy mắt càng đậm, xem ra là hãnh khinh thường nàng, cầm lấy một quân cờ đặt xuống, thái độ nghiêm túc hơn.

Tương Như Nhân khéo miệng gợi lên chút cười, nếu muốn hiếu biết nhiều hơn về ai đó thì chơi cờ là một biện pháp rất tốt, thấy thái tử nghiêm túc, liền cũng trịnh trọng hơn, không có ý muốn nhường...

Bất tri bất giác nửa canh giờ trôi qua, trên bàn cờ không còn lại mấy quân cờ, Tô Khiêm Dương ngẩng đầu, lúc này xem Tương Như Nhân thần sắc có chút thương thức, nữ tử có thể cùng hắn đánh cờ tới mức này, nàng là duy nhất.

Đúng lúc Thanh Thu hầu hạ bên cạnh bưng trà lên, dọn bàn cờ đi, Tô Khiêm Dương tay cầm chén trà nhìn nàng hơi có chút tựa vào kia, hứng thú chưa tan, “Kỳ nghệ không tầm thường.”

Tương Như Nhân từ trên tháp đứng lên, hướng phía hắn hành lễ, cũng hề không khách khí nhận lời khen “Đa tạ điện hạ khích lệ.”

Tô Khiêm Dương phảng phất là thấy được một con mèo, giữa lười nhác mang theo một ít kiêu căng, nhìn như với người tâm phục khẩu phục, rồi lại lộ ra chút kiệt ngạo không lùi, khiến người không ngừng muốn đi tìm tòi, chinh phục.

Tâm động thủ động, Tô Khiêm Dương trực tiếp đưa tay kéo Tương Như Nhân vào trong lồng ngực mình, chỉ nghe thấy một tiếng thở nhẹ, cúi đầu nhìn lại, người trong ngực mặt kia đã đỏ lên thành màu tôm chín, nơi nào còn có nửa phần bộ dáng vừa nhận lời khen thì kiêu ngạo đâu.

Không khỏi khiến Tô Khiêm Dương lòng càng thích thú, nở nụ cười.

Chuyện nam nữ đối với nàng mà nói vốn là rất xa lạ, nghe tiếng cười kia của hắn, Tương Như Nhân đỏ mặt dút khoát ở trong ngực hắn không đứng dậy, xấu hổ nhắm hai mắt lại, thật khi dễ người a.

Bọn Thanh Thu vào lúc Tô Khiêm Dương cười liên lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tương Như Nhân đang nghĩ làm thế nào đứng lên, bên tai liền bay tới thanh âm lạnh lùng của hắn “Là muốn bản điện hạ ôm người đi qua sao? “Rõ ràng cảm giác được người trong lồng ngực mình cứng đờ, Tô Khiêm Dương không đùa nàng nữa, buông lỏng tay ra, Tương Như Nhân mới từ trong ngực hắn đứng lên, đỏ mặt lui lại mấy bước.

Bị đùa giỡn!

Lúc này đêm đã khuya...

Ngày thứ ba lại mặt, Tương Như Nhân sáng sớm dậy đi thỉnh an thái tử phi trước, trở lại Linh Lung các, Hứa ma ma các nàng đã thu thập xong, một bên Tử Yên hướng phía cửa nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, “Thái tử điện hạ không cùng tiểu thư trở về sao? “

Thanh Thu véo nàng một chút, ánh mắt cảnh cáo nàng không được nói thêm gì nữa, Tương Như Nhân quay đầu lại liếc nhìn nàng, giọng nói bình thản, “Đó là đãi ngộ mà thái tử phi mới được hưởng! “

Tử Yên cúi đầu đứng ở phía sau Thanh Thu, nàng cho rằng hai ngày này tiểu thư cùng thái tử điện hạ sống chung hòa hợp như thế, thái tử sẽ phải bồi tiểu thư cùng nhau trở về mới đúng.

Tương Như Nhân cũng biết nha đầu kia là đang vì mình bất bình, nhưng quy củ chính là quy củ, có những thứ là sẽ không thay đổi.

Ra khỏi thái tử phủ, chưa qua một canh giờ đã đến Tương phủ, ở cửa Tương phủ nhân đã đứng chờ từ sớm, thấy nữ nhi khí sắc không tệ, Tương phủ nhân yên tâm rất nhiều.

Buổi trưa lúc ăn cơm người không nhiều lắm, Tương lão gia tử bọn họ một bàn, Tương Như Nhân theo mẫu thân cùng người Nhị phòng ngồi một bàn.

Lý thị ngồi đối diện Tương Như Nhân thường hay ngẩng đầu nhìn nàng, một mặt cúi đầu cùng Tương Tâm Tuệ nói gì đó.

Cơm nước xong, Thiệu thị muốn dẫn Tương Như Nhân quay về viện của mình nói chuyện riêng một lúc, mới ra khỏi cửa sảnh, Lý thị mang theo ba nữ nhi đi ra từ một cửa khác, vừa vặn đụng mặt.

“Ta nói bây giờ thế nào kỳ quái như thế, nguyên lai là thái tử cũng không đến, nữ nhi xuất giá ba ngày lại mặt, làm sao có thể không có con rể bên cạnh? “ Lý thị nhìn Tương Như Nhân, trong giọng nói có vài phần hả hê, miệng còn tiếp tục nói gả con tốt hay không cũng phải xem ba ngày lại mặt con rể có về hay không.

Tương Như Nhân đối với Nhị thậm không hiểu chuyện này cũng chẳng cho sâc mặt tốt “Nhị thậm đúng là hồ đồ đi, thái tử cũng là có thể tùy ý bố trí sao, ta khuyên người hãy quản cái miệng này cho tốt, ăn sai thì không lo nhưng nói sai thì đến lúc đó không ai cứu được người.”

Lý thị thấy nàng khí thế còn cường ngạnh như vậy, muốn nói lại hai câu thì thấy tiểu nữ nhi của bản thân, Tương Tâm Viện vẻ mặt vui mừng nhìn Tương Như Nhân, trong lòng giận, kéo nàng qua vỗ một cái vào gáy, “Cười cái gì!”

Một cái vỗ bất ngờ ngày khiến Tương Tâm Viện bị hù dọa, nàng đỏ mắt ủy khuất nhìn Lý thị, không rõ mầu thân vì sao bỗng nhiên nổi giận với mình.

Thiệu thị nhìn không được “Đệ muội, người sao lại trứ giận lên hài tử, xem xem đã dọa nó sợ rồi kìa. “

Lý thị đánh xong liền hối hận, con gái của mình nàng tất nhiên đau lòng, nhưng nghe Thiệu thị như thế khuyên nhủ, trong đầu chính là tràn đầy không vui, “Ta thích quản thế nào là chuyện của ta.” Dứt lời, kéo Tương Tâm Viện trực tiếp đi về viện của mình.

Nghe Tương Tâm Viện một đường khóc nước nở đi xa, Thiệu thị có chút lo lắng nói với Tương Như Nhân, “ Nhị thậm người tính tình chính là nóng nảy như vậy, Tâm Viện cũng đã mười tuổi, làm sao có thể nói đánh là đánh.”

Tương Như Nhân nở nụ cười, “Mẫu thân, ngài còn thay nàng lo lắng, ba nữ nhi nàng quý như sinh mạng, thế nào nữa đánh, không chừng mang về đồ thế nào ấy chứ.”

Thiệu thị nghe nàng nghĩ như thế, cũng cười theo, “Ba hoa, không có quy củ.”

Tương Như Nhân không nhận, đối với Nhị thẩm nàng thật đúng là tôn trọng không nổi, là người không hiểu chuyện, lại dưỡng nữ nhi cũng giống nàng ta, may là các nàng tốt số, không phải là đích tôn, cũng không cần gả cho người phức tạp, cả đời như thế an an ổn ổn, tự có người ở đằng trước vì các nàng hộ giá hộ tống, nhưng các nàng lại còn không biết đủ...

Buổi tối, Tương Như Nhân từ trong viện Tương lão gia tử đi ra, tản bộ từ từ quay về Tạ Thủy các.

Khi đến cửa Tạ Thủy các, trên một con đường khác Tương Cảnh Nhạc đang vội vã đi tới, nhìn thấy nàng mở miệng, “Người tìm ta?”

Tương Như Nhân gật đầu, hai người đi vào đình trong Tạ Thủy các, Thanh Đông chuẩn bị xong nước trà đã bưng lên.

Tương Cảnh Nhạc mới vừa từ bên ngoài trở về, có vẻ vội vàng vàng, cầm lấy chén trà uống một ngụm, “Thái tử đối tốt với người chứ?”

Tương Như Nhân tiếp nhận Thanh Thu đưa lo sưởi tới, “Tốt, ta là phi tử của hãn, hãn làm sao sẽ đối với ta không tốt đây. “Này người trong phủ thái tử, không có ai lại nói thái tử không tốt.

Tương Cảnh Nhạc gật đầu, “Vậy là tốt rồi, ngày hôm qua đi bắc thành, biết người hôm nay trở về, buổi chiều ta liền không ngừng vó ngựa chạy về.”

Từ khi Tương lão gia tử phân phó để Tương Cảnh Nhạc theo học giải quyết công việc vặt trong tộc, Tương Cảnh Nhạc không còn nhàn rỗi, nhưng cuối năm sau tháng sáu vào Hàn Lâm Viện, lúc đó mới thật là bận rộn.

“Nhị ca, sau này người phải so với đại ca càng nỗ lực học mấy thứ này.”

“Nói cái gì gốc vậy, sau này nhà ta đều là giao cho đại ca quản, ta chỉ là ở bên hiệp trợ, nói thế nào cũng là nên đốc xúc đại ca hảo hảo nỗ lực chứ. “ Tương Cảnh Nhạc cười a a, đối lời của nàng không lưu ý lắm.

Tương Như Nhân thở dài một hơi, “Lẽ nào người không nghe ra được ý tứ tố phụ sao? “

Tương Cảnh Nhạc còn cho là nàng nghĩ quá nhiều, nhưng nhìn đến trên mặt muội muội thần sắc ngưng trọng, nụ cười kia trên mặt cũng thu liễm, “Người là nói lời tố phụ nói hôm trừ tịch?” Tương Cảnh Nhạc bản thân châm chước vài phần, “Nhưng không phải là vì để ta trợ giúp đại ca sao? “

“Dùng phương pháp gì để trợ giúp đại ca chẳng được, vì sao phải trước mặt mọi người chỉ điểm người, nhị ca, bất luận tố phụ trong lòng rất cuộc cân nhắc cái gì, người theo phụ thân, nhất định là phải toàn lực mà học, có lẽ ngày sau, Tương gia này không sẽ giao cho đại ca.”

Tương Cảnh Nhạc bị lời của nàng hù không ít, nhiều năm như vậy đại ca vẫn được cho là tộc trưởng kế nhiệm mà bồi dưỡng, sau này sẽ là nhận lại từ phụ thân, làm sao có thể nói buông ra như thế, nhưng Tương Cảnh Nhạc rất rõ ràng, muội muội sẽ không bao giờ đem chuyện này ra nói giỡn, cũng sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới.

“Đại ca cũng không có làm chuyện gì để tố phụ thất vọng, có phải người lo lắng nhiều quá rồi không? “ Tương Cảnh Nhạc trái lo phải nghĩ như cũ nghĩ khó tin, Tương Như Nhân chậm rãi phun ra một cái tên, “Kỳ Tố Như.”

“Nàng ta không phải đã xuất giá, cũng là Lục thế tử phi rồi, sao còn liên quan gì tới đại ca chứ!”. Ấn tượng Tương Cảnh Nhạc đối với Kỳ Tố Như cũng chỉ là dáng vẻ nàng nhu thuận cười tủm tỉm.

Tương Như Nhân hừ một tiếng, “Nàng ta đã xuất giá, nhưng vẫn tác động đến tâm tư của đại ca, tương lai giả sử có cái gì vạn nhất, lẽ nào Tương gia chúng ta lại bị nàng nắm mũi dẫn đi sao, đại ca tâm tính như vậy làm sao có thể không khiến tổ phụ thất vọng, hẳn tưởng giấu diếm được, nhưng trên dưới Tương phủ này có thể giấu diếm tổ phụ việc gì?”

Nữ nhân kia có bao nhiêu khả năng Tương Cảnh Nhạc không biết, nhưng nghe nói cũng không ít, từ cổ chí kim thua ở trong tay nữ nhân còn ít sao, nếu đại ca thật là một người hồ đồ, đừng nói tổ phụ lo lắng, chính là hẳn nghe cũng thấy không đáng tin cậy.

Tương Như Nhân thấy hẳn nghe hiểu được, trong giọng nói tăng thêm vẻ khẩn thiết, “Xem như là ta nghĩ quá nhiều cũng được, ta đã gả vào phủ thái tử, sự tình trong nhà, nếu nhị ca không quan tâm thì còn có thể dựa vào ai đây?”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoàng Tôn Yếu Ớt

Buổi chiều hôm sau, Tương Như Nhân trở về phủ thái tử, đêm đó thái tử ở lại bên trong Dao Hoa các dùng bữa, đến thời điểm đi ngủ mới đến Linh Lung các.

Tương Như Nhân đem sách đang xem dở để xuống, đứng dậy hầu hạ thái tử thay y phục, sau một phen mây mưa đêm cũng đã khuya.

Tựa ở trong lòng Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân hoàn toàn không buồn ngủ, nghe phía trên truyền tới tiếng hít thở bình ổn, nàng mở mắt nhìn một mảnh giường ám sắc, tỉ mỉ quan sát gương mặt kia.

Ngay cả lúc đang ngủ cũng không thể nhìn thấy được vẻ bình yên trên gương mặt hẳn, nàng nhìn thấy vùng đầu mày hẳn vẫn hơi nhíu lại.

Thái tử chính là hoàng tử có tính tình giống hoàng thượng nhất. Có lẽ từ nhỏ đã theo bên người hoàng thượng học tập. Vào lúc lạnh lùng không nói gì thì khó có thể thân cận được. Cũng không dễ để thăm dò tâm tư của hẳn.

Giả sử bỏ qua một bên tất cả thân phận, chỉ là phu thê tầm thường, hẳn cũng xem là một tấm chồng tốt, thông minh, sáng suốt.

Nhưng phủ thêm một tầng thân phận hoàng gia, giữa bọn họ luôn sẽ có một khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua, hẳn có thể dành cho các nàng chỉ là sủng ái cùng che chở ở mức nào đó, mà các nàng lại cần phải nỗ lực hết mình để mến mộ cùng tôn trọng hẳn, mặc dù là như vậy trao đổi nhưng vẫn có người nguyện ý phục họa cùng qua.

Đã như vậy, Tương Như Nhân khẽ thở dài một hơi, điều nàng có thể làm, chính là vững vàng bảo vệ trái tim mình, cũng chỉ khi tâm còn là của mình thì mới có thể thành thạo mà sống...

Ngày trôi qua rất nhanh, đến tháng ba, Lâm An thành náo nhiệt ngoại trừ việc vui liên tiếp còn có đại sự tuyển tú.

Đến tuổi này của hoàng thượng, tôn tử cũng đã có, chọn phi tử tiến cung hầu hạ mình là thứ yếu, phần nhiều là chọn cho con trai của mình, thậm chí là làm mai cho một ít thanh niên tài俊 chưa có hôn sự trong triều, nổi dậy tơ hồng, giữa tháng ba Lâm An thành giống như là mở một hội bách hoa thịnh yến, một đám thiếu nữ tuổi thanh xuân như đóa hoa ngày xuân nở rộ làm cho Lâm An thành càng thêm mấy đạo không khí vui mừng.

Đầu tháng tư, những người không qua được vòng sơ tuyển đều trở về, còn sót lại đây đều có thể sẽ trở thành phi tử, có thể được ban hôn, càng có có thể trở thành cung nữ, từ nay về sau không có tiếng tăm gì.

Hôm nay thái tử phi tử trong cung trở về mang theo hai nữ tử, nói là Hoàng hậu nương nương ban cho thái tử hai vị lương nhân.

Lúc xế chiều Tương Như Nhân liền gặp được hai vị này, đều là một đôi mỹ nhân, trong đó một vị còn họ Diệp, tựa hồ là từ trong gia tộc hoàng hậu chọn vào.

Trương Thấm vẫn tư thái kia, vui vẻ nhìn, “Sau này thái tử phủ cũng sẽ không còn vắng lạnh nữa rồi.” Dứt lời tầm mắt nhìn về phía Tương Như Nhân, vị này mới vào phủ bao lâu, lại tặng thêm hai người, năm đó khi nàng vào phủ chính là cách một năm mới có Tần lương nhân cùng Nghiêm lương nhân, vào cùng đợt tuyển tú này, chỉ có thể nói là vận khí nàng không tốt. Trong phòng bầu không khí hoà thuận vui vẻ, thái tử phi an trí cho các nàng ở biệt uyển, kế tiếp chính là hướng thái tử bẩm báo, xem thái

tử tâm tình, chọn ai hầu hạ hôm nay. Đương nhiên hẳn cũng có thể không đến chỗ ai.

Lúc rời đi thái tử phi giữ lại Trương Thấm, chờ tất cả mọi người đi ra, Triệu Nhị đỡ xuống uy nghiêm, ân cần nhìn Trương Thấm “ Quỳ thủ của người cũng đã muộn, nên mời thái y xem một chút thôi.”

Trương Thấm giật giật khóe miệng muốn nói vài câu ngăn lại, nhưng thấy nàng đáy mắt thành thật quan tâm, cuối cùng lại nói “Cũng không phải bị muộn lần đầu, không có gì lại làm trò cười.”

Quỳ thủ trễ hai tháng, sau năm sáu ngày nàng liền mời thái y tới bắt mạch, nhưng không phải tin vu, hai ngày sau quỳ thủ lại tới.

Tình huống như vậy năm ngoái cũng đã diễn ra, Trương Thấm tất nhiên mong có hài tử, nhưng cũng không muốn vội vội vàng vàng mời thái y tới cuối cùng lại làm trò cười cho người ta.

“Sao lại làm trò cười, con nối dòng vốn là chuyện lớn, hôm nay thái tử phủ con nối dòng đơn bạc, Hoàng hậu nương nương lại ngay lúc Tương muội muội vào phủ chưa được ba tháng liền ban thưởng hai người đến cũng là vì việc này mà thôi.” Hoàng hậu đều là thay thái tử sốt ruột.

“Đó không phải là rất tốt sao, nhiều người nhiều sức, ta nhìn hai người muội muội là rất có khả năng, nhất định có thể giải ưu.”

Triệu Nhị nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, “Bản cung cùng người tỷ muội nhiều năm, tất nhiên là hy vọng người có thể thuận lợi sinh hạ hài tử.”

Trương Thấm nở nụ cười có chút châm chọc, “Thái tử phi nói lời này không khỏi quá mức thánh mẫu đi, chẳng phải bởi vì ta sinh hạ hài tử sẽ hợp tâm ý ngài hơn sao, nếu để cho Tương muội muội đoạt trước, sợ rằng ngài đêm đều không thể chợp mắt.”

Triệu Nhị nét mặt nhất thời có chút bối rối, không biết là bị tức giận bởi nàng vô lý, hay là bởi vì bị nàng đoán đúng tâm sự.

Trương Thấm đứng lên, cảm động ban đầu lúc này cũng đã mất, tử muội nhiều năm? Từ lúc vào phủ, khi nàng ở trước mặt mình tự xưng 'Bản cung' thì nó cũng chầm chậm phai nhạt rồi.

Nửa ngày, Triệu Nhị cất tiếng, “Tiểu Thấm, người nhất định phải nói như vậy mới vui vẻ sao?”

Trương Thấm đậy mắt thoáng động dung, cuối cùng chỉ là cười ha ha một tiếng, “Thái tử phi không phải là tử muội nhiều năm của ta sao, vậy hẳn là rất hiểu tính tình ta, thay vì quan tâm ta có thể hay không thuận lợi sinh hạ hài tử, thái tử phi không bằng bản thân nỗ lực thêm một hoàng tử nữa, dù sao từ trong bụng thái tử phi sinh ra mới là danh chính ngôn thuận đích trưởng tử.”

Nói xong, Trương Thấm trực tiếp đi ra khỏi Dao Hoa các, cũng không quay đầu lại.

Triệu Nhị ngồi ở đó, khẽ thở dài một hơi, “Vài chục năm tính cảm tử muội, quả nhiên là không thể quay về?”

Ma ma hầu hạ bên cạnh vội khuyên nhủ, “Nương nương, ngài không cần để bụng, ngài là thái tử phi, làm như vậy tự có đạo lý của ngài, là Trương nương nương nàng không nghĩ ra mà thôi.”

Triệu Nhị lắc đầu, nghĩ bụng người không hiểu chỉ sợ là nàng, còn Trương Thấm đã sớm suy nghĩ minh bạch.

Đúng lúc này, từ cửa một cung nữ vội vã đi đến, nhìn thấy Triệu Nhị, quỳ trên mặt đất vẻ mặt lo lắng, “Nương nương, hoàng tôn ngất đi rồi!”

Triệu Nhị thân hình thoát một cái vệt vĩa đi qua, kéo một bên Phương ma ma đi ra ngoài, “Mau, nhanh đi mời thái y.”...

Đêm đó, thái tử không đi chỗ hai người lương nhân mới vào cửa qua đêm, mà là canh giữ ở Dao Hoa các.

Lúc hoàng tôn luyện chữ bỗng nhiên té xỉu, đến đêm khuya mới tỉnh lại, thái y nói là ngồi viết chữ quá lâu dẫn đến huyết mạch không thông, xét đến cùng đều là hoàng tôn thân thể quá yếu ớt.

Xế chiều ngày thứ hai, Tương Như Nhân đi Dao Hoa các thăm hoàng tôn, hơn hai tuổi hài tử sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, còn có thể nhu thuận chào hỏi người đến thăm, bộ dáng kia, thập phần khiến người ta đau lòng.

Lúc này không gặp thái tử phi, nghe nói là vì canh giữ hoàng tôn suốt một đêm, buổi trưa bị thái tử dứt khoát khuyên đi nghỉ ngơi.

Thời điểm hoàng tôn ra đời thân thể đã rất suy nhược, ba năm qua vẫn là chén thuốc không ngừng dưỡng, không bệnh nặng thì bệnh nhẹ, thế nhưng hôm qua té xỉu như vậy là lần đầu tiên.

Muốn làm vua của một nước để bồi dưỡng, thân thể hoàng tôn như vậy đúng là tối kỵ.

Ở Dao Hoa các ngày người một lúc thì Tương Như Nhân trở về Linh Lung các, sai Thanh Thu nhắc nhở tốt người phía dưới, bầu không khí trầm thấp như vậy, nói không chừng còn kéo dài đến mấy ngày...

Ba ngày sau đó, thái tử đều lưu lại Dao Hoa các, nhi tử còn bệnh, thái tử nào có tâm tư đi chỗ hai người mới kia, trong cung hoàng thượng hoàng hậu biết việc này, cũng phái người tới hỏi thăm.

Buổi tối ngày thứ tư, Tương Như Nhân vừa tắm rửa xong, ngoài cửa truyền đến tiếng vấn an, “Thái tử điện hạ cát tường.” Tương Như Nhân nhanh thay xong quần áo từ trong nhà kề đi ra, Tô Khiêm Dương đã bước vào phòng.

Thấy tóc nàng còn đang ướt, Tô Khiêm Dương bước đến thắp mềm bên cửa ngòi xuống, bảo nàng cứ đi hong khô tóc trước.

Tương Như Nhân lại quay trở về nhà kề, chờ nàng thu thập xong đi ra cũng đã qua khoảng thời gian uống cạn một chén trà.

Trong phòng bầu không khí có chút nặng nề, Tương Như Nhân không biết vì sao hẫng lại đến đây, nhưng là rõ ràng hẫng mấy ngày nay tâm tình cũng không được tốt.

Suy nghĩ một chút, Tương Như Nhân từ trên giá lấy hai quyển sách đi tới bên cửa sổ ngòi xuống, Tô Khiêm Dương đang nghỉ ngơi mở mắt ra, hướng nàng vẫy tay, Tương Như Nhân lại dờ một chút, ngòi xuống bên cạnh hẫng.

Cầm lấy một quyển sách bên cạnh, Tương Như Nhân mở ra một tờ, nhìn hẫng cười nói, “Thiếp thấy có vài đoạn thú vị, điện hạ muốn xem không?”

Tô Khiêm Dương đưa tay sờ mái tóc dài thoang thoảng mùi hương của nàng, tiếp theo tay kia khoác lên eo nàng, liếc mắt nhìn sách trên tay Tương Như Nhân, Tô Khiêm Dương lạnh nhạt mở miệng, “Nàng đọc đi.”

Tương Như Nhân tay cầm sách ngừng lại, nhẹ hít một hơi, nhận mệnh đọc một đoạn tương đối thú vị mà trước đây nàng đã xem qua.

Tô Khiêm Dương tựa lên đệm, bên tai là giọng đọc dễ nghe của Tương Như Nhân, kèm theo đó là mẫu chuyện xưa có chút khôi hài độc đáo, nét mệt mỏi trên mặt Tô Khiêm Dương giãn ra vài phần, từ từ nhắm hai mắt lại.

Trôi qua thời gian ước chừng một nén nhang, Tương Như Nhân đọc có chút mệt mỏi, dừng lại quay đầu nhìn sang thấy hấn đã đang ngủ.

Dựa như thế cũng có thể ngủ cho thấy mấy ngày nay hấn đã phải mệt mỏi đến nhường nào.

Tương Như Nhân ý bảo Thanh Thu cầm chăn tới, vừa định đắp cho hấn, lúc đắp đến hông tay nàng đang hơi căng thẳng thì Tô Khiêm Dương tỉnh lại.

Tương Như Nhân thấy đánh thức hấn vội nói “Điện hạ, hay là người lên giường nghỉ ngơi đi.”

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua mảnh chăn trong tay nàng, buông lỏng tay ra, “Không cần, người nghỉ ngơi sớm đi, bản cung còn có việc.” Nói xong, hấn liền đứng lên trực tiếp đi ra.

Thanh Thu cùng Tử Yên hầu hạ trong phòng thấy thế thì kinh ngạc, điện hạ thế nào tới rồi lại đi?

“Tiểu thư? “ Tử Yên cẩn thận gọi một tiếng.

Tương Như Nhân đem chăn đặt ở một bên, nét mặt thản nhiên, “Không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi thôi.”

Thanh Thu đưa chăn qua, ngoài phòng Hứa đi vào, thấy Tương Như Nhân chuẩn bị rửa mặt, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu thư, điện hạ tại sao lại rời đi?”

Tương Như Nhân đưa tay ngâm vào chậu nước, thấy các nàng đều vẻ mặt khẩn trương, nở nụ cười, “Điện hạ cũng chưa nói sẽ nghỉ lại đây! “

Hứa ma ma cầm lấy khăn giúp nàng lau tay, “Lời là nói như vậy nhưng cũng đã tới nơi rồi. “

“Hôm nay thân thể hoàng tôn vừa mới tốt hơn, điện hạ chỉ là tới ngồi một lúc, nhũ mẫu đừng lo lắng quá.” Tương Như Nhân cũng không nghĩ ra lý do gì khác. Nàng không có chọc giận hẳn, mà hẳn tình dấy lại rời đi, chỉ có thể nói rõ hẳn vốn không có ý định ở lại đây qua đêm.

Hứa ma ma không nói cái gì nữa, các nàng nghĩ tới là một ý nghĩa khác, mấy ngày nay thái tử điện hạ không đi tới viện của ai cả. Bây giờ lại tới chỗ của tiểu thư trước tiên, đủ để chứng minh thái tử coi trọng tiểu thư, nhưng mà người lại đi, cũng làm cho các nàng không rõ ràng lắm thái tử điện hạ đối với tiểu thư đến tột cùng là có ý gì...

Hai ngày sau Tương Như Nhân tỉnh an thì thấy thái tử phi tâm tình đã khá hơn, lúc rời đi Tương Như Nhân cũng không thấy Trương trắc phi xuất hiện, có chút kỳ quái, hỏi Lưu ma ma mới biết được Trương trắc phi sáng nay thân thể ốm bệnh nhẹ.

Này thật đúng là một chuyện lại thêm một chuyện, không ngừng nghỉ.

Về tới Linh Lung các, Tương Như Nhân phân phó Bạch ma ma mang theo chút đồ bồi bổ đưa đi Ấn Nguyệt các, Bạch ma ma lúc trở lại nói cho nàng biết Trương trắc phi chỉ là nhiễm phong hàn một chút.

Không ngờ rằng đến chạng vạng ngày thứ hai, Tương Như Nhân lại nghe được tin tức Trương trắc phi đẻ non.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trương Trắc Phi Sẩy Thai

Lúc này mới vừa bày xong các món ăn, vừa chuẩn bị ăn thì Tương Như Nhân nghe được tin tức này, một hồi lâu đều không phản ứng kịp, “Không phải nói là bị nhiễm phong hàn sao? “

Hứa ma ma nhắc nàng một chút, “Thái y vừa tới, thái tử phi đã chạy qua, tiểu thư, có phải là người cũng nên đi qua nhìn một chút? “

Tương Như Nhân định tâm lại, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, “ Đã có thái tử phi rồi, chúng ta đi chỉ làm loạn thêm, chờ ngày mai xem sao.”

Lưu ma ma đưa đũa lên, Tương Như Nhân liếc nhìn hai cung nữ sau lưng nàng, phân phó Bạch ma ma, “Phái người đi Ấn Nguyệt các hỏi thăm một chút, xem có cần hỗ trợ gì hay không? “

Bạch ma ma đi ra tìm Thanh Đông, Tương Như Nhân như thường ngày từ từ ăn xong bữa tối, thẳng đến Lưu ma ma dẫn theo hai người cung nữ thu dọn đồ đạc, Tương Như Nhân sai Hứa ma ma dẫn cung nữ rời đi, giữ Lưu ma ma lại.

Tay cầm chén trà, Tương Như Nhân tựa ở trên tháp mềm có vài phần lười nhác, “Lưu ma ma, người tới phủ thái tử bao nhiêu năm rồi?”

Lưu ma ma cung kính đứng ở một bên, “Hồi nương nương, nô tỳ là khi thái tử đại hôn thì trong cung phái tới phủ thái tử, đã được bốn năm.”

“Như vậy phủ thái tử, Lưu ma ma chắc là rất quen thuộc.”

“Đây là chức trách của nô tỳ.”

Tương Như Nhân nhìn ma ma khiêm cung này, quan sát nàng hai tháng, xem như là tính tình biết nhẫn nhịn.

Vốn được phái đến viện của bản thân chắc là phải có chút nội quyền trong tay, nói như thế nào cũng được xem là lão nhân trong phủ, lại là thái tử phi chính miệng nói.

Nhưng hai tháng này Tương Như Nhân chỉ để nàng phụ trách chuyện ăn uống hàng ngày, không để cho nàng làm thêm cái gì khác, tuy nhiên không hề thấy nàng có chút thiếu kiên nhẫn nào, ngược lại hai cung nữ thì lại tỏ ra bất bình trước.

Tương Như Nhân cũng biết thu chỉnh những người này không phải một ngày hai ngày là có thể thành, có thể dùng Lưu ma ma hay không còn cần phải xem ít ngày.

“Chuyện của Ấn Nguyệt các, Lưu ma ma cũng biết chứ?” Tương Như Nhân không hề vòng vo, trực tiếp hỏi nàng ngày hôm qua Ấn Nguyệt các có chuyện gì xảy ra, Lưu ma ma ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tương Như Nhân, thần sắc bình thường đáp, “Hôm qua Trương nương nương thân thể ốm bệnh nhẹ, bữa tối phòng bếp hướng Ấn Nguyệt các tặng được thiện canh gà ác, có điều là nguyệt sự của Trương nương nương đến, ma ma trực đêm nói khuya hôm qua Trương nương nương bỗng nhiên bụng quặn đau, suốt đêm đều xin chỉ thị từ thái tử phi, chẳng biết tại sao đến buổi chiều hôm nay mới mời thái y.”

Tương Như Nhân vẻ mặt ngưng trọng vài phần, nếu thái y chẩn đoán là sẩy thai, hẳn là không có sai, nhưng Trương trắc phi làm sao có thể đem sẩy thai trở thành nguyệt sự?

“Được rồi, người tiếp tục làm việc đi.” Nghĩ xong, Tương Như Nhân để Lưu ma ma đi ra.

Lưu ma ma từ Linh Lung các đi về hướng phòng bếp, trên đường gặp trước hai người cung nữ bị Hứa ma ma mang đi, hai người cung nữ nhìn thấy nàng thì rất cao hứng, một người trong đó gọi Tước Nhi lấy lòng thay Lưu ma ma cầm đồ trên tay, “Ma ma, nương nương lưu lại người lâu vậy?” Một bên Lan Anh nói bổ sung, “Nhất định là nương nương đã nhìn trúng ma na.”

Tước Nhi gật đầu, “Ma ma là thái tử phi phái tới, vừa là lão nhân trong phủ, nương nương làm sao có thể không trọng dụng, chúng ta đều đi phòng bếp xách đồ ăn hai tháng rồi, ma ma, có phải cuối cùng sau này chúng ta không cần phải làm nữa hay không?”

Lưu ma ma vỗ đầu Tước Nhi một cái, “Nói bậy, nương nương tự có tính toán, đến phiên các người nghĩ sai, Tước Nhi, nhanh đem đồ đưa đi phòng bếp, Lan Anh đi theo ta!”

Tước Nhi không được vui, Lưu ma ma trừng mắt liếc nàng, nàng mới không cam tâm tình nguyện mà hướng phòng bếp đi đến, Lưu ma ma quay đầu lại nhìn Lan Anh, “Tước Nhi nói bậy người đừng liêu lĩnh mà hòa theo, xảy ra chuyện gì cũng không có ai bảo vệ được các người, Tiểu Thúy phòng bếp trước đây cùng người ở chung phòng, các người quen biết như vậy, Ấn Nguyệt các có tin tức gì, bản thân người nên lạnh trí một chút.”

Làm cung nữ có thể đi theo bên người Lưu ma ma, thế nào đều không phải là ngu, Lan Anh vội vàng gật đầu, đi theo sau lưng nàng...

Đến buổi tối, Thanh Đông trở lại.

“Tiểu thư, Trương nương nương sáng sớm hôm qua thân thể không khỏe, thấy hồng lại tưởng kinh nguyệt, liền phân phó làm chút dược thiện, khuya hôm qua Trương nương nương đau bụng dữ dội, có cung nữ đi xin chỉ thị thái tử phi, vốn muốn mời thái y nhưng bị Trương nương nương cự tuyệt, hôm nay sáng sớm nương nương thân thể khá hơn một chút, không ngờ

buổi chiều đau bụng hơn, thái tử phi liền trực tiếp mời thái y, Trương nương nương bị sẩy thai.”

Thanh Đông đi qua Ấn Nguyệt các chỉ là phụ giúp, trong phòng rốt cuộc thái y chẩn đoán bệnh nói gì đó nàng cũng không rõ ràng lắm, chỉ từ bên trong Ấn Nguyệt các nghe được một ít.

“Xem ra hôm qua cũng đã có dấu hiệu sẩy rồi.” Từ khi thấy hồng đến đau bụng hôm nay cũng cả một ngày, sớm một chút biết được có lẽ sẽ không rơi vào kết quả như vậy.

“Trước đây nghe sư phụ nói, lão nhân gia người cùng sư tổ đến khám bệnh tại nhà gặp được không ít trường hợp như vậy, so với thường ngày kinh nguyệt bị muộn, có chút sinh non chỉ là đau bụng rất nhẹ, giống như cảm giác khi kinh nguyệt tới, không được coi trọng, không có đúng lúc chạy chữa đem tử thai trong cơ thể xử lí sạch sẽ, dễ hạ xuống bệnh căn.”

Nghe Thanh Đông phân tích, Tương Như Nhân nhẹ thở dài, “Thái tử đang ở Ấn Nguyệt các?”...

Bên trong Ấn Nguyệt các, Trương trắc phi ở trong phòng nghỉ ngơi, bên trong nhà kê sát vách, Tô Khiêm Dương trầm mặt đứng ở đó cũng không nói lời nào, một bên Triệu Nhị cùng một ma ma thấp giọng phân phó, một hồi ma ma rời đi.

Lại qua một hồi, ma ma mang theo thái y tiến vào, trong phòng người hầu hạ còn lại đều lui ra ngoài, thái y hướng Tô Khiêm Dương hành lễ, “Gặp qua thái tử, thái tử phi.”

“Vương thái y, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hắn trở lại một cái liền nghe được chuyện như vậy, làm sao lại bỗng nhiên sẩy thai.

“Thứ cho thần nói thẳng, thái tử diện hạ, Trương trắc phi nương nương không phải là lần đầu sẩy thai.” Vương thái y lời này vừa nói ra, Tô Khiêm

Dương cùng Triệu Nhị sắc mặt cũng thay đổi, Trương trác phi vào phủ gần bốn năm, chưa từng phát hiện có thai, sao lại từng sẩy thai?

“Trương trác phi nương nương mạch tượng hiển hư, hình như có trầm tích, căn cứ nương nương mấy năm nay liền chẩn tình hình, cung hàn này phải được một năm rồi, năm ngoái tháng tám nương nương cũng có một hồi kinh nguyệt bị trễ, cũng không có gì khác thường, thần hỏi qua nương nương, trước lúc này, năm ngoái tháng năm thì kinh nguyệt nương nương từng đã muộn ba ngày, nương nương đau bụng đổ mồ hôi, nhưng vô ý nghiêm trọng, thần cả gan suy đoán, hồi tháng năm Trương trác phi nương nương không phải là có nguyệt sự mà là đẻ non.”

Một lúc lâu, Tô Khiêm Dương trầm giọng nói, “ Sau đó vì sao không chẩn ra? “

Vương thái y phía sau lưng phát lạnh, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, “Sau đó nương nương mời thái y đến đây chẩn đều là vào lúc có kinh nguyệt, mạch tượng vốn là suy yếu, bọn thần cũng chỉ có thể nhìn ra nương nương thể hư, không thể biết được chuyện nương nương sẩy thai trước đó.”

Nếu không phải lúc này đây nghiêm trọng mời thái y tới, sợ rằng vẫn như cũ không biết.

“Vương thái y, hôm nay tình hình làm sao, có thể trị?” Triệu Nhị lên tiếng hỏi thái y.

“Lần này Trương trác phi nương nương sẩy thai, thần đã mở phương thuốc, chờ những thứ không sạch sẽ trong người ra ngoài hết, mở lại bổ phương, điều dưỡng thêm thì thân thể nương nương mới có thể khôi phục.” Chuyện như vậy Vương thái y cũng gặp không nhiều, trong cung nếu có phi tử kinh nguyệt tới chậm đều luôn thông báo đúng lúc, coi như là gặp phải sinh non cũng sẽ không kéo dài lâu như vậy mà không biết.

Triệu Nhị nghe có thể khôi phục, yên tâm đi không ít, “Vương thái y, cần phải điều dưỡng bao lâu?”

“Ngắn thì hai năm.”

Trong phòng bầu không khí lại buồn bực vài phần, ngắn thì hai năm, lâu là đến khi nào, thái y cũng không dám cam đoan.

“Nguyên nhân sẩy thai là gì?”

“Thái tử điện hạ, nguyên nhân là từ năm ngoái, hôm nay chỉ sợ là không thể tra ra.” Vương thái y chính là sợ chết cũng phải nói ra tình hình thực tế, hôm nay trắc phi nương nương thân thể là đã bị hao tổn, lúc nào có thể dưỡng hảo hản cũng không dám cam đoan, chuyện một năm trước, nói khó nghe chút, cho là bị hạ độc thì hôm nay cũng khó mà kiểm chứng.

Tô Khiêm Dương không hỏi thêm gì nữa, phát phát tay, ma ma mang theo vương thái y rời đi.

Triệu Nhị nhìn thái tử, nét mặt có chút khổ sở, “Điện hạ, đây đều là lỗi của thần thiếp, nếu thần thiếp có thể sớm một chút mời thái y đến đây chẩn bệnh, liền sẽ không phát sinh chuyện như vậy, đây đều là sơ sẩy của thiếp.” Vừa nói Triệu Nhị trực tiếp quỳ xuống.

Một lúc lâu, Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn nàng, “Người là có sai.”

Triệu Nhị thân thể nhẹ run lên một cái, “Thần thiếp có tội, là thiếp hại Trương muội muội.”

“Trương trắc phi tính tình ương ngạnh, người biết rõ nàng như vậy, không nên thuận theo nàng.” Tô Khiêm Dương giọng có chút nghiêm khắc.

Một lúc lâu, Tô Khiêm Dương đem nàng đỡ lên, nét mặt mặc dù không buông lỏng nhưng giọng nói đã hòa hoãn một ít, “Người cũng không cần

trách cứ bản thân quá nhiều.”

Triệu Nhị nghe hẳn như thế an ủi, trong nháy mắt đáy mắt liền đã ươn ướt, run giọng gọi, “Điện hạ.”

“Chuyện hôm nay chính là một bài học, nàng là thái tử phi, chính là quy củ phủ thái tử, ở chỗ này, mọi việc phải chiếu đến quy củ, không phải là có thể làm theo ý mình.”

Triệu Nhị gật đầu, điện hạ hẳn cư nhiên biết mình trong ngày thường đối với Trương muội muội nhường nhịn rất nhiều, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tô Khiêm Dương vỗ vỗ vai của nàng, “Ta đi xem nàng ấy, nàng trở về đi.” ...

Tô Khiêm Dương đi vào nội thất, trong phòng tản ra mùi thuốc đông y, Trương Thấm không ngủ mà là nằm đó ngây người nhìn nóc giường.

Nhìn thấy hẳn tiến đến, trên gương mặt tái nhợt của Trương Thấm thoáng cười, “Điện hạ, xin thứ cho thiếp không thể đứng lên thỉnh an ngài.” Tô Khiêm Dương ngồi xuống mép giường, vuốt mặt của nàng, “Bớt nói đi.”

Trương Thấm vẫn là không nhịn được rơi lệ, ai có thể biết nàng có bao nhiêu chờ mong cái thai, nhưng một lần lại một lần thất vọng khiến nàng e ngại... cuối cùng lại để chuyện này trở thành một trò cười.

Tô Khiêm Dương nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng “Trước dưỡng tốt thân thể, rồi lại sẽ có thôi. “

Trương Thấm vừa cười, trong mắt còn đẫm nước mắt, “Đến lúc đó điện hạ sẽ còn không đến nơi này, trong phủ nhiều người mới như vậy, sau này còn có thể sao, điện hạ sẽ ghét bỏ thiếp tuổi già sắc suy.”

Trương Thấm trong khẩu khí một tia úy khuất, một tia làm nũng, Tô Khiêm Dương ngắt một chút mũi của nàng, “Người đây là tự chèn ép mình cũng là đang chèn ép bản điện hạ. “

Cảm giác ấm áp truyền đến lòng bàn tay nàng, Trương Thấm đáy mắt thêm chút quyến luyến, nam nhân trước mắt tựa hồ là đối với mình chưa bao giờ ôn nhu như thế, nàng tham luyến cảm giác như vậy, ngực thầm nghĩ muốn càng nhiều hơn.

Thế là nàng hơi nghiêng nghiêng đầu, má phải dán tại cái tay kia của Tô Khiêm Dương đang nắm tay nàng, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống đến trên tay hắn, nóng người.

“Điện hạ, thiếp hầu hạ ngài bốn năm.” Nửa ngày, Trương Thấm thì thào nói xong, “Thiếp vẫn luôn muốn vì ngài sinh một đứa nhỏ, nhưng là bụng thiếp không tốt.”

Kèm theo lời của nàng, tay Tô Khiêm Dương bị nàng dán vào đã ươn ướt, Trương Thấm đắm chìm trong cầu mong không khỏi bi thương, ghen ngào không dứt.

Tô Khiêm Dương đáy mắt có chút động dung, hắn không phải là người bạc tình, Trương Thấm cùng thái tử phi vào phủ, hầu hạ mình cũng đã mấy năm nay, hắn cũng thật thích nàng tính tình trực lai trực vãng, không đáng vẻ kệt cỡm. Hôm nay thấy nàng thương tâm thành như vậy, Tô Khiêm Dương cũng đau lòng.

“Hiện tại dưỡng tốt thân thể quan trọng hơn, mấy thứ này không nên suy nghĩ tới.” Tô Khiêm Dương ngồi xuống bên cạnh nàng, Trương Thấm tự nhiên dựa đến trong ngực hắn, “Điện hạ, đêm nay có thể ở lại đây cùng thiếp hay không? “

Tô Khiêm Dương vuốt tóc nàng, “Được.”

Trương Thấm khóe miệng hiện lên chút cười, trên mặt tái nhợt có một tia đỏ ửng, híp mắt, tựa ở trong ngực hẳn, không muốn phá vỡ một phần an hòa này...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngày Thường Ở Phủ Thái Tử

Tháng tư đối thái tử phủ mà nói không hề yên ổn, đầu tiên là hoàng thái tôn bệnh, tiếp theo là Trương trắc phi đẻ non, một việc hợp với một việc, hai người lương nhân lúc đó theo thái tử phi trở về cứ như vậy bị lãnh lạc.

Thăng đến đầu tháng năm, thái tử mới đi chỗ một người trong đó là lương nhân Diệp Văn Sương, cũng chính là cả đêm, ngày thứ hai, thái tử liền phụng mệnh đi Đại Thiên thành cách Lâm An thành đại khái bốn năm ngày đường thay hoàng thượng làm việc, chuyến đi này phải mất hơn hai mươi mấy ngày.

Văng thái tử, thái tử phủ có một chút cô đơn.

Sáng sớm đi thỉnh an thái tử phi, Tương Như Nhân không thấy Kim lương nhân chưa được sủng hạnh, nghe nói là bị bệnh, Triệu Nhị nhìn các nàng ngồi xuống, dặn dò, “Hôm nay khí trời khó chịu, ban đêm vẫn còn lạnh, các muội nên chú ý thân thể nhiều hơn, Lâm An thành hiện nay không ít người bị nhiễm phong hàn. “

Thời gian giao mùa dễ dàng sinh bệnh nhất, phong hàn tuy là bệnh nhẹ nhưng rất khó chịu và dai dẳng, thái tử phi nói vậy tự nhiên chiếm được sự tán thành của mọi người.

“Nương nương ngài càng là phải chú ý thân thể.” Ngồi ở dưới Diệp lương nhân khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận thành khẩn nói, có thể xếp ở Kim lương nhân trước hầu hạ thái tử, đối với nàng mà nói cũng là một loại kiêu ngạo.

Thiếu Trương trắc phi, thỉnh an có vẻ an tĩnh rất nhiều, vào chỗ ngồi thái tử phi cùng Tương Như Nhân nói không nhiều, ba lương nhân cũng đều là phối hợp làm nền một chút, về phần Diệp lương nhân, là người mới nên nói nhiều quá cũng không được, thế là chưa được thời gian một nén nhang, mọi người liền giải tán.

Tương Như Nhân từ từ đi về Linh Lung các, đi ngang qua Phượng Dương các, Tương Như Nhân nghiêng đầu nhìn lại, bụi cây bên trong đường mòn chẳng biết lúc nào trở ra mấy bông hoa nhỏ màu vàng nhạt, đón gió nhẹ đung đưa, không có hương gì nhưng cũng tô điểm thêm cho một mảnh xanh biếc xung quanh.

Chỉ dừng lại phút chốc, Tương Như Nhân tiếp tục đi về Linh Lung các, ngày như hôm nay mới thật rảnh rỗi, ở Tương gia nàng thường phải tổ chức yến hội hay giúp đỡ mẫu thân xử lý gia sự, hôm nay trong phủ thái tử, những việc này đều không cần nàng làm.

Về tới Linh Lung các, Thanh Thu rót một bầu trà lài mới phơi nắng trong tiểu đình của viện tử, trên bàn còn đặt hai quyển sách.

Đổi một bộ quần áo, Tương Như Nhân đi tới trong đình, thưởng hoa xem sách, cũng có vài phần thích ý.

Chỉ chốc lát Lưu ma ma đi tới, Lan Anh theo phía sau, trong tay mang theo một cái hộp đựng thức ăn.

“Nương nương, đây là phòng bếp đưa tới canh thuốc khu hàn khứ âm, thái tử phi phân phó phòng bếp nấu để phòng phong hàn.” Lưu ma ma đem chén thuốc bưng tới đặt xuống bàn.

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua, sai Thanh Thu cất đi, sau khi dùng cơm trưa mới uống, để lại Lưu ma ma, “Cũng không biết Kim lương nhân sinh bệnh gì?”

“Phòng bếp vừa đưa sang chỗ Kim lương nhân là thuốc an thần, nói là Kim lương nhân hai ngày này đêm không thể chợp mắt, lòng buồn bực tích tụ, người tiều tụy rất nhiều.” Tương Như Nhân đáy mắt lộ ra nhanh một cái tán thưởng, cái này Lưu ma ma biết cũng thật nhiều.” Trong phủ mặc dù thái tử phi đã phân canh thuốc, nhưng mà những thứ này trước đó thế nào bản cung cũng không biết, hôm nay bản cung đã mua một ít dược thảo ở bên ngoài phủ về muốn nấu cho người Linh Lung các uống, chẳng biết Lưu ma ma nhưng có suy nghĩ gì?” Tương Như Nhân nhẹ nhàng vuốt cái chén, nhấp một miếng trà lài, đối Lưu ma ma vừa cười vừa nói.

Lưu ma ma trên mặt hiện lên một chút chần chờ rồi quỳ xuống, “Nương nương, nô tỳ có câu này không biết có nên nói hay không?” Tương Như Nhân nhìn nàng, nụ cười trên mặt dày đặc vài phần, “Người nói đi.”

“Nương nương cố tình vì Linh Lung các trên dưới đun nấu canh thuốc dự phòng phong hàn, đó là phúc khí của chúng tiểu nhân, chỉ là từ bên ngoài phủ mua thuốc về, đúng là không thích hợp, tuy nói xuất phát từ ý tốt của nương nương, nhưng nếu để kẻ hữu tâm lấy này dẫn đo, nương nương liền khó có thể nói rõ.” Trong phủ có hiệu thuốc, lấy thuốc đều là đăng ký trong danh sách, như vậy sắc thuốc cho người phía dưới dùng cũng chỉ có thể là thái tử phi sai làm, cho nên bất luận là lĩnh ở trong phủ hay là lên mua về, đều không phải là hành động gì tốt.

“Lưu ma ma phân tích có lý.” Một lúc lâu, Tương Như Nhân nói “Là bản cung sơ sót.”

“Nương nương là vì chúng tiểu nhân mà suy nghĩ.” Lưu ma ma đầu cúi rất thấp, không nhìn thấy nụ cười trên mặt Tương Như Nhân, một lát sau, Tương Như Nhân còn nói thêm, “Giả sử bản cung nhất định phải cho Linh Lung các trên dưới làm việc này, Lưu ma ma có thể có cách nào tốt?”

Thân thể đang quỳ của Lưu ma ma run lên, trắc phi nương nương là muốn cho nàng cơ hội.

Lăn lộn nhiều năm như vậy Lưu ma ma làm sao sẽ không rõ, trả lời tốt, sau này là có thể để trác phi nương nương nhìn vào mắt, ở trước mặt nương nương cũng có thể nói vài lời; trả lời sai, nàng chính là rời khỏi Linh Lung các, này dưới phủ thái tử tôn quý cũng không có chỗ nào tốt, đối với các nàng mà nói, quan trọng nhất là chọn đúng chủ tử.

“Nương nương nếu vẫn thương tiếc chúng tiểu nhân, có thể hướng thái tử phi xin chỉ thị, nếu thái tử phi đáp ứng, không chỉ là Linh Lung các mà toàn bộ phủ đều có thể nhận sự quan tâm này, nếu thái tử phi giao cho bản thân nương nương làm, nương nương có thể sai người đến hiệu thuốc lấy thuốc về sắc.” Nói lại cho rõ một việc, mọi việc trong phủ thái tử đều phải xin chỉ thị từ thái tử phi, thái tử phi đồng ý, vậy có thể làm, thái tử phi nếu muốn bản thân tự lo liệu tức là dễ dàng hơn, phủ cũng được.

Trả lời thật đúng là kín kẽ, Tương Như Nhân liếc mắt nhìn Tử Hạ, Tử Hạ đi vào trong phòng, Tương Như Nhân đặt nhẹ cái chén lên bàn, “Ngày gần đây rất thèm ăn, Lưu ma ma, bản cung bỗng nhiên muốn ăn một ít mứt hoa quả từ Bách Bảo trai ở phía thành tây. “

Lưu ma ma thân thể căng thẳng rất cuộc thả lỏng, nàng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân nói đáp “Cái này nô tì có thể thay nương nương đi làm.”

Tương Như Nhân ý bảo Tử Hạ vừa quay lại đưa túi bạc cho Lưu ma ma “Mang bạc đi mua còn dư lại liền thưởng cho ma ma khổ cực chạy chuyến này.”

Lưu nhận lấy “Tạ nương nương!”

Thẳng đến khi rời Linh Lung các khá xa, Lưu ma ma mới mở túi cầm ra xem, bên trong rõ ràng là năm mươi hai thỏi bạc, bỗng lộc hàng tháng hiện tại của nàng chẳng qua cũng chỉ ba lượng bạc... Ăn ngọc thiện xong, Tương Như Nhân nghỉ ngơi phút chốc, lúc tỉnh lại sắc trời có chút tối sầm, Thanh

Thu chỉ huy hai tiểu cung nữ đem chậu hoa trong sân dời đến trong tiểu đình, cũng không lâu sau trời liền mưa.

Lúc đầu còn là một giọt hai giọt, một lát sau thì lớn dần, từ bên ngoài trở về Tử Hạ cùng Tử Yên đều ướt đẫm, dưới mái hiên hành lang đập một loạt vết chân ướt, Tôn ma ma đang sai người lau khô để tránh không cần thận lại trượt chân.

Trong phòng Tương Như Nhân nhìn mái hiên đang xả nước mưa, trận mưa xuân này tới đột ngột, không dấu hiệu gì, tính toán thời gian, hôm nay thái tử vẫn chưa tới đại thiên thành.

Thanh Đông vội vã đi đến, trên đầu vai còn ướt chút nước mưa, nàng đem một phong thư đưa cho Tương Như Nhân, “Trình gia tiểu thư đưa tới.”

Tương Như Nhân mở phong thư ra, một xấp thật dày.

Cân nhắc đến thư từ qua lại quá nhiều lần không tốt, Trình Bích Nhi là ghen đủ, phải thật nhiều chuyện rồi mới gửi qua, chỉ nhìn đơn giản xấp thư này cũng biết nàng không phải chỉ viết trong một lần.

Tương Như Nhân tốn không ít thời gian để đọc xong những lá thư này, khẽ thở dài một hơi, nàng cũng muốn gặp các nàng ấy, có điều hôm nay làm gì còn được tự do như trước khi xuất giá.

Thanh Đông trải giấy bút ra xong thì mài mực, Tương Như Nhân suy nghĩ một chút, viết cho Trình Bích Nhi một phong thư thật dài.

Ngoài phòng mưa còn chưa dừng, từ khe rãnh của mái hiên đã chảy thành một dòng suối nhỏ, Tương Như Nhân để bút xuống, từ trong tay Thanh Đông lấy một bì thư, nhét thư vào, “Ngày mai đưa ra ngoài, tiện thể người đem một ít trà lài ra phơi nắng theo, ta nghĩ nàng ta chắc là thèm rồi.”

Thanh Đông hiểu ý, thay nàng đem đồ vật đều mang đi, Tương Như Nhân đi ra phòng ngoài, mưa đã rơi nhỏ hơn một chút.

Gió xen lẫn nước mưa thổi tạt vào, một cảm giác mát lạnh, Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn mông lung, từ rất xa nghe được một loạt tiếng bước chân đang tới gần.

Nhìn về phía cửa, Lưu ma ma đang che dù vội vã đi tới, trong lòng ôm một hộp thức ăn nhỏ, chạy tới dưới mái hiên, vội vàng thu ô, Hứa ma ma sau lưng Tương Như Nhân đi qua thay nàng cầm gò đó, Tương Như Nhân trở vào trong phòng, cũng không lâu sau, Lưu ma ma đã thu thập thỏa đáng mang theo hộp đựng thức ăn đi vào.

“Nường nường, đây là mút hoa quả từ Bách Bảo trai, chương quý nói mút hoa quả này mới ngâm xong, nay mai ăn là tốt nhất, nô tỳ tự làm chủ mua trước cho nường nường hai hũ.” Lưu ma ma mở hộp đựng thức ăn, Thanh Thu tiến lên nhận hộp đựng, đến bên cạnh lấy ra một ít, Tương Như Nhân xiên lên một viên bỏ vào trong miệng, gật đầu, “Khổ cực cho người, xuống phía dưới đổi một bộ quần áo, đừng để bị lạnh.”

“Vâng.” Lưu ma ma lui ra ngoài, Tương Như Nhân đã ăn đến viên thứ tư, một bên Hứa ma ma cười nhắc nhở nói, “Tiểu thư, cũng không thể ăn quá nhiều!”

Tương Như Nhân vi quyết dưới miệng, cuối cùng vẫn buông cây thăm bằng trúc xuống, hỏi Thanh Thu “Này hai hũ hết bao nhiêu bạc?” “Tiểu thư, ở Bách Bảo trai hai hũ này có thể bán trên mười hai lượng, thông thường bên trong cửa hàng, mấy lượng bạc là có thể mua được mút loại một.” Thanh Thu cười híp mắt thu lại mút hoa quả, nếu các nàng không nhắc nhở thì tiểu thư cũng có thể ăn liên tục thật nhiều.

“Nhũ mẫu, người xem Lưu ma ma người này thế nào? “

“Nếu là một lòng hướng về tiểu thư, ở trong phủ làm việc sẽ dễ hơn rất nhiều, ta hỏi thăm một chút, nhân duyên nàng ta ngược lại không tệ, nhưng chẳng biết tại sao trước đây chỉ là quản sự ở phòng ăn cùng y phòng, chưa hề hầu hạ ở trước mặt thái tử phi.”

“Giống như mẫu nói vậy, phòng ăn cùng y phòng đều là nơi tương đối phức tạp, nàng vậy mà có thể được nhân duyên không tệ, cùng nàng thường ngày khiêm cung, cẩn thận; vừa vặn là một người có thể hợp thời khuyên ngôn.”

Hứa ma ma thấy tiểu thư nhà mình khen Lưu ma ma như thế, đại khái hiểu ý của nàng, “Còn Lý ma ma cùng Dương ma ma?”

Tương Như Nhân liếc qua mâm mứt hoa quả, cười nói, “Đem Lưu ma ma này thu vào sẽ dễ dàng hơn thu phục hai người kia, chờ các nàng ở trong phủ này một thời gian để bớt đi ngạo khí trong hoàng cung rồi hãy nói.” Nay trực tiếp từ trong cung phái xuống, thế nào đều có tư thái tài trí hơn người, nếu không đánh tan kiêu ngạo lúc này, nàng sau này còn có khả năng lay động sao...

Sắp đến thời gian ăn bữa tối thì mưa rớt cuộc cũng ngừng, bầu trời sáng thêm một chút sao với lúc còn mưa, Tương Như Nhân để Bạch ma ma chuẩn bị vài thứ, vào bữa tối đi một chuyến đến Ấn Nguyệt các.

Trương Thấm tinh ngủ không bao lâu, sẩy thai cũng chỉ mới được nửa tháng nên nàng vẫn còn phải nằm.

Biết được Tương Như Nhân tới, Trương Thấm sai người thay quần áo cho mình, Tương Như Nhân đi vào, nhìn thấy nàng tinh thần có vẻ tốt, cười nói, “Mưa mới vừa dừng, nghĩ người cũng sắp tỉnh, ta tới thăm một chút.”

Trương Thấm gầy gò đi nhiều, trên mặt hiện lên chút hờn trách, “Ta xem người là lấy cố tới ăn cơm thì có! “

Một bên có cung nữ dọn chỗ cho nàng, Tương Như Nhân ngồi ở bên giường, “Ta mang cho người mấy vị thuốc, trong phủ tuy rằng không thiếu, nhưng năm đủ luôn là dùng tốt chút.”

Trương Thấm cũng không khách khí, “Luôn là người có tâm ý, ta sẽ không từ chối, nếu người qua thăm sớm mấy ngày, ta đây chỉ sợ là đành đóng cửa không tiếp nổi khách.”

Tương Như Nhân tất nhiên là biết nàng mấy ngày hôm trước người còn có vẻ bệnh, hôm nay nhìn sắc mặt cũng chưa được tốt lắm.

Trương Thấm quay đầu nhìn chằm chằm cửa sổ đóng kín, “Cuối tháng là có thể đi tránh nóng ở sơn trang Thượng Hà rồi, người không biết đâu, hàng năm đi chuyến này, đều rất nhộn nhịp. “

Hàng năm thời điểm tháng sáu hoa sen nở rộ, trong hoàng cung đều tổ chức đi sơn trang nghỉ ngơi, các nàng là nhất định sẽ đến, người được mời cũng không thiếu quan gia tiểu thư, Tương Như Nhân cũng đã đi vài lần, năm nay chỉ là thay đổi thân phận mà thôi.

Nói xong trên mặt Trương Thấm lại thoáng một chút phiền chán, “Năm nay ta lại không muốn đi nữa.”

“Ra ngoài hít thở không khí cũng tốt, thế nào lại không muốn đi, người không đi, ai chỉ đường cho ta đây a?! “ Tương Như Nhân cười híp mắt nhìn nàng, Trương Thấm ngẩn ra, tiếp theo cười mắng, “Còn cần ta chỉ đường gì chứ, Tương gia tiểu thư đi còn thiếu chỗ nào chưa đi sao.”

Hai người đang nói, một cung nữ đi đến, “Nương nương, thái tử phi sang đây thăm ngài.”

Nét mặt Trương Thấm khẽ biến, Triệu Nhị đã vào, nhìn thấy hai người bọn họ cười nói, “Nói cái gì mà vừa đến bên ngoài đã nghe thấy tiếng cười của các người? “

Tương Như Nhân đứng lên hành lễ, “Gặp qua thái tử phi.” Hành lễ xong thì nghiêng người nhường vị trí lại cho thái tử phi.

Tiếp theo nói với Trương Thấm, “Thời gian không còn sớm, Trương tử tử, ta về trước, ngày khác sẽ trở lại thăm ngươi.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Điều Tự Cảnh Giác

Tương Như Nhân rời đi, cung nữ lại dời ghế tới, Triệu Nhị sau khi ngồi xuống nhìn Trương Thấm, trên mặt có chút hiền hoà, “Người và Tương muội muội trò chuyện có vẻ hợp?”

Trương Thấm cười cười, “Ta với nàng ta giống nhau, làm sao trò chuyện không hợp!”

Nói cho cùng đơn giản chính là khoảng cách giữa chính phi và trác phi, Triệu Nhị mấy năm nay cũng nghe thành quen, “Người trước đây còn nói cùng nhau vào phủ là duyên phận, có thể cùng nhau hầu hạ điện hạ, như vậy tỷ muội chúng ta cũng không cần xa nhau.”

“Phải, ta ban đầu là nói như vậy.” Trương Thấm nhìn nàng có chút tiếc nuối, khóe miệng lại hiện lên chút khinh thường, đó là trước đây a, trước đây thật lâu rồi.

Triệu Nhị không hề để ý cái này, “Người dưỡng thân mình cho thật tốt, cuối tháng nghỉ hè sơn trang liền chớ đi, quay qua quay lại lắc lư cũng khó chịu.”

“Sinh cũng chẳng qua nghỉ ngơi nửa tháng, tại sao lại không đi, thật vất vả mới được ra khỏi phủ một chuyến, tỷ tỷ hay là đi nhìn vị ở thiên hương uyển kia đi, ta đây biết rõ bản thân, sẽ không luẩn quẩn trong lòng.” Trương Thấm mặc dù không ra ngoài cũng biết sáng nay thỉnh an thiếu một người.

“Đã đi qua đó rồi, bản cung còn có thể sợ người luẩn quẩn trong lòng sao.” Ai có thể luẩn quẩn trong lòng chứ Trương Thấm nàng cũng không

phải loại người như vậy.

“Tiểu cô nương lớn lên rất đơn giản, Diệp lương nhân vào phủ cũng đã thị tẩm, nàng thì còn phải đợi điện hạ trở về, này luẩn quẩn trong lòng a, người thế nào chẳng tiêu tụy.” Trương Thấm nói có vài phần thở dài, ở trong phủ thật tốt làm sao sẽ tiêu tụy, vừa không có ai khi dễ nàng, đều là tự mình nghĩ không ra mà thôi, tuổi còn quá trẻ.

Triệu Nhị trên mặt lộ một chút bất đắc dĩ, trấn an vỗ vỗ tay của nàng, “Người cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Trương Thấm thu hồi thần sắc, hướng về phía Triệu Nhị cười cười, “Có chuyện này phải phiền phức tý tý, hôm nay chỗ của ta thuốc thang dùng nhiều như vậy, phòng bếp mỗi ngày đưa tới đưa đi cũng nhiều, những thuốc này không bằng để bên trong Ấn Nguyệt các ngang tự sắc, đỡ mất công thiện trong phòng an bài.”

Triệu Nhị nét mặt khẽ nhúc nhích, chỉ là dừng như vậy một hồi, lập tức cười nói, “Được! “...

Tháng năm Lâm An thành mưa liên tục, cứ cách một vài ngày lại mưa, càng ngày khí trời càng thêm nóng, đến đầu tháng sáu thì vào hạ.

Trong phủ thái tử đều phân công băng đi các viện, phòng bếp mỗi buổi chiều còn đưa tới canh ngân nhĩ đậu xanh giải nhiệt.

Lúc này Lâm An thành nhất hiển sum xuê.

Tối gần chạng vạng, bên trong phòng ăn đúng là vội vàng ngất trời, Thanh Đông theo Lan Anh vào phòng ăn, đi về hướng gian chính đang bị giày vò.

Trong phòng trên mỗi bếp lò đều đặt một lô ấm đang sôi sục, hoặc là tiên thuốc hoặc là bảo thang, hai người bà tử một bên canh lửa, hai người đầu

bếp nữ đang ở bếp lò bên cạnh bận rộn.

Tựa hồ là cảm giác được có người đi tới, một đầu bếp nữ vừa lưu loát hạ từng nhát dao xuống khối nấm khuẩn cô, vừa quay phía sau gọi, “Vương bà tử, mau đi xem một chút người từ Linh Lung các đưa thuốc thang gì tới.””Hạ cô, ta đây không phải là tự mình đến báo tập cho người sao!” Lan Anh gọi khiến Hạ cô xoay người lại, thấy nàng cười mẫn, “Nha đầu chết tiệt kia, tự mình đến cũng phải đăng tập” Nói xong nhìn thoáng qua Thanh Đông, “Vị này chính là?”

Lan Anh lôi kéo Thanh Đông tiến lên từng bước, cười hì hì nói, “Vị này chính là Thanh Đông bên người Tương nương nương.”

“Phòng ăn bên trong rất loạn, muốn đăng tập nên là ở bên ngoài, các người ra ngoài trước đi.” Hạ cô không lộ ra cái gì nét mặt, mỗi ngày vào mấy canh giờ này bên trong phòng bếp đều bề bộn nhiều việc, nào có rảnh rỗi mà để ý tới là người nào trong viện ai tới.

“Hạ cô, Thanh Đông cô nương là tới thay Tương nương nương làm thang thuốc này.” Lan Anh thấy nàng không để ý tới, ở một bên nhắc nhở, lúc này ngay cả một người bên cạnh Hạ cô cũng ngừng tay quay đầu lại nhìn, “Đây đều là chuyện của phòng bếp, làm sao có chỗ để tự làm.” Không phải là các nàng muốn đắc tội với người khác, thật sự là chỗ này đều quá bận rộn, một người tùy tiện tiến đến làm này làm kia, này toàn bộ đồ ăn trong phủ đều sẽ bị trì hoãn.

“Hạ cô yên tâm, Thanh Đông chỉ cần được sắp xếp cho một chỗ, sẽ không làm phiền các người.” Thanh Đông tiến lên đối cùng nhan nói, “Phiền phức các vị.”

Hạ cô cùng một đầu bếp nữ khác nhìn thoáng qua nhau, nếu là trong viện người khác, các nàng có thể trực tiếp giao cho chủ sự phòng bếp, nhưng Linh Lung các vị kia...

“Ai nha Hạ đại cô cô của ta ơi, ngài liền dàn xếp lần này đi, nếu là đã quấy rầy các người, chúng ta dưới cũng chưa về là được, nương nương mấy ngày nay là phút cuối kinh nguyệt, thân thể rất khó chịu, ăn cái gì đều không vừa miệng, bằng không cũng sẽ không tới đây nói không ngừng với ngài a!” Lan Anh thấy các nàng do dự, tiến lên níu cánh tay Hạ cô làm nũng, Lan Anh tuổi còn nhỏ, lớn lên vừa đáng yêu, Hạ cô bị nàng cầu không có cách, “Các người làm trước vậy, đợi lát nữa vẫn phải nói một tiếng cùng ma ma chủ sự.”

Lan Anh vội vàng gật đầu, “Được rồi, đợi lát nữa ta tự mình nói với ma ma chủ sự, lúc này nàng không phải cũng đang bận sao.” Nói xong đem Thanh Đông kéo đến một bên bàn.

Thanh Đông cũng không nhiều lời, trực tiếp đem hộp đựng thức ăn đặt lên bàn, từ bên trong lấy ra mấy vị thuốc ngâm tốt, Lan Anh cơ trí ôm tới cho nàng mấy hũ đựng sạch, Thanh Đông bày ra một con gà ác, cầm một bên chậu nước làm sạch xong, lưu loát thiết đao.

Đem gà ác để vào trong vò, Thanh Đông đem thiết tốt đoán bỏ vào, lại thêm mấy vị thuốc ngâm tốt, múc một gáo nước từ từ đổ xấp nửa.

Đậy nắp, Thanh Đông đem hũ dời đến trên bếp, một bên có bà tử châm lửa, Thanh Đông nhìn thế lửa kia, đứng ở một bên canh chừng.

Một bên bà tử hảo tâm nhắc nhở, “Này có chúng ta nhìn là được rồi.”

Thanh Đông cười lắc đầu, “Phải nhìn lửa, còn phải thêm nước, không thể rời khỏi được.”

Hạ cô liếc mắt nhìn đồ còn dư lại trên bàn, nàng làm trong phòng này nhiều năm như vậy, mỗi ngày bảo thang tiếp xúc cũng không ít, cho nên đối với những thứ này nhận biết không tệ. Thật không hổ là Lâm An thành Tương gia, chính là mấy thứ này, so với trong thiện phòng quả thực tốt hơn rất nhiều, thảo nào Linh Lung các vị kia ăn không quen đồ mấy tháng trước

đưa đến, nuôi như thế hỏi sao nàng lại ăn kém. Lan Anh thay Thanh Đông dọn sạch sẽ những thứ còn dư, Thanh Đông nhìn chăm chăm lửa kia, thỉnh thoảng cùng Lan Anh nói vài câu về điểm quan trọng khi nấu canh này, nửa canh giờ sau, Thanh Đông hạ lửa còn liu riu rồi đậy nắp lại.

Lúc này phòng ăn không còn bận rộn như trước, Hạ cô cũng tiến đến xem, trong ngày thường các nàng nấu canh ít cũng phải một canh giờ, mới nửa canh giờ liền đậy nắp, vị ra thế nào, nghĩ vậy, Hạ cô nhìn Thanh Đông ánh mắt thêm chút khinh thường, rốt cuộc là thiệp thân nha hoàn được cưng chiều làm sao rành được mấy việc làm tay chân ở phòng bếp.

Nàng đang nghĩ, bên kia Thanh Đông ôn nhu nói với Lan Anh “Sắc thuốc khác với nấu canh, canh giờ quá dài vị thuốc đông y sẽ nồng át hết mùi vị của những thứ còn lại, uống vào thì không ngon, nường nường đối với món ăn luôn coi trọng.”

Lan Anh nghe xong gật đầu, Lưu ma ma đã dặn qua bản thân, phải nghe Thanh Đông tỷ tỷ.

Qua gần nửa canh giờ, Thanh Đông cầm lấy một bên hậu bố bọc lấy hũ từ trên lò lửa xuống, xốc nắp lên, một mùi thơm nồng nặc bay ra, thêm vào gia vị, Thanh Đông cầm lấy cái muỗng múc một ít đến trong bát thử vị, tiếp theo đậy nắp lại để vào giữa hộp đựng thức ăn, nhìn Hạ cô cười nói, “Đã phiền Hạ cô, sẽ có người đi nói với ma ma quản sự, Hạ cô không cần lo nghĩ gì đâu.”

Hạ cô cười nhìn các nàng đi ra ngoài, một lát sau lấy áo choàng ngấn đi vào gian trong phòng bếp, nói vài câu với một người ngồi trong phòng, người đó trực tiếp mang theo nàng rời đi, hướng đến Dao Hoa các...

Bên trong Linh Lung các, Tương Như Nhân thỏa mãn uống xong một chén canh gà ác, đối một bên Thanh Đông khen, “Chính là mùi này, canh phòng bếp nấu mùi vị thật sự không ăn được.”

Hứa ma ma đưa khăn tay qua, “Là tiểu thư quen ăn vị Thanh Đông nha đầu kia nấu, trong thiện phòng gì đó đều là làm cho thái tử cùng các vị nương nương, làm sao lại không ăn được.”

Tương Như Nhân đứng dậy, ở trong phòng đi lại tiêu thực đưa lời bình, “Không phải nói nó vị không tốt, mà là không nắm giữ cách làm, không phải được thiện gì cũng đều toàn bộ cách thủy ra mùi vị.” Nhiều năm soi mói như vậy, hiện tại không để nàng quản, nàng đành chịu, nhưng cái gì tới miệng nàng thì còn lâu nàng mới chịu.

Đi một hồi Tương Như Nhân ngồi xuống, nói với Thanh Đông, “Cũng không thể không phòng kẻ có tâm, nếu không dùng biện pháp này, muốn tấy máy tay chân vào được thiện thì quá dễ.” Chuyện Trương trắc phi để non Tương Như Nhân là nhìn không ra nguyên nhân, nhưng nàng cũng không ngu, Trương trắc phi không giống như là kiểu người u buồn tích lại thành hại thân, hoàng gia cũng sẽ không chọn người thân thể không tốt hầu hạ thái tử, nếu lúc vào phủ thân thể là tốt, sau này sao lại thay đổi như vậy, không cần nghĩ nhiều cũng biết là do người khác.

“Có cần phái người đi phòng ăn nói một tiếng với ma ma quản sự không ạ? “

Tương Như Nhân lắc đầu, “Không cần, sáng sớm ngày mai ta tự mình nói với thái tử phi.”...

Sáng sớm hôm sau thình an, ngoại trừ Trương trắc phi thì đều đến đông đủ, thái tử phi nói một ít về chuyện vài ngày sau đi sơn trang nghỉ hè, tiếp theo nhắc tới tin thái tử sắp trở về “Trước đó vài ngày đại thiên thành nhiều mưa, trì hoãn chút thời gian, hai ngày nữa điện hạ sẽ về đến Lâm an.”

Trong mọi người thì Diệp lương nhân cùng Kim lương nhân phản ứng lớn nhất, Kim lương nhân là thật vất vả chờ thái tử trở về, đã vào phủ sắp hai tháng rồi.

Thái tử phi nhìn ở trong mắt cũng không nói gì thêm, ngồi ở phía dưới Tương Như Nhân mở miệng cười, “Suýt nữa lại quên, tại đây còn phải khẩn cầu tỳ tỳ ban chút ân a.”

Thái tử phi hòa khí nhìn nàng, Tương Như Nhân cũng không vòng vo, nói thẳng vào chuyện hôm qua đi phòng ăn “Cũng là thần thiếp không sớm thừa với nương nương, nói đến lại xấu hổ, cái miệng này là trước đây ở nhà nuôi cho kén, mấy ngày nay ăn cái gì cũng không vừa miệng, cho nên không thể làm gì khác hơn là mặt dày đến cầu thái tử phi ban ân, sau này được thiện khi thiếp có nguyệt sự xin giao cho thiếp tự phái người đi sắc được không? “

Không đợi thái tử phi nói cái gì, Nghiêm lương nhân lạnh lùng lạnh miệng, nhìn Tương Như Nhân nghi ngờ nói, “Uống ngon mà, đồ thiện phòng nấu lễ nào có thể kém hơn đồ trong nhà nương nương sao? “

Tương Như Nhân cười, “Là ta thích ăn.”

Nhà mẹ đẻ có tiền, Tương Như Nhân cũng không có dự định giấu diếm, Lâm An thành ai chẳng biết Tương gia giàu có và sung túc, xem một tiểu thư như nàng đã cử hành nhiều yến hội như vậy, không có của cải dồi dào lại có thể tiêu xài như vậy sao, Tương gia tiểu thư từ nhỏ đã chính là quý dưỡng, ăn đều là tốt nhất, hưởng chi nàng là đích trưởng, bên người nha hoàn đều được đặc biệt đưa đi học những thứ này, thế nào thì không thể soi mói ra.

Nghiêm lương nhân lầm bầm một tiếng không hỏi lại, hỏi tiếp cũng chỉ có thể là hâm mộ cùng ghen tị.

Thái tử phi nhìn Tương Như Nhân cười nói, “Xem ra phòng bếp phủ thái tử còn chưa làm muội muội vừa lòng đâu.”

Tương Như Nhân trợn mắt nhìn có chút nghịch ngợm “Nương nương, ngài nói cái cảm giác có thể ăn ngon nhưng không được có khó chịu không,

thiếp cũng không có nhiều ham thích, chỉ đối với chuyện này rất tỉ mỉ, những năm qua đều thế không đổi được, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ đến chỗ nương nương cầu tình.”

Triệu Nhị ngân ra, lập tức nở nụ cười, “Xem người nói kìa, nếu bản cung không đáp ứng lại thành ra ủy khuất người, chỉ là chút chuyện, người là biết cân nhắc, một tháng cũng chỉ mấy ngày, đồng ý với người đó là chuyện đương nhiên, nhưng đừng đối lại người đi, đến lúc đó ở phòng ăn sẽ dễ nhớ mặt hơn, miễn cho chúng không biết.”

Tương Như Nhân đứng dậy hành lễ, “Tạ nương nương thành toàn.”

Trong phòng hoà thuận vui vẻ, lúc rời đi, Tương Như Nhân lại tạ ơn thái tử phi.

Nhìn cả đám đều rời đi, Triệu Nhị thu hồi cười, sắc mặt vi ngưng, chuyện phòng ăn nàng đã sớm biết, chỉ là không nghĩ tới Tương trắc phi hôm nay sẽ trước mặt mọi người nói ra, vừa xin lỗi vừa khẩn cầu, quy củ là quy củ, nhưng việc cũng không lớn, cũng không thể không thành toàn.

“Nương nương, hôm nay đáp ứng Tương trắc phi, ngày mai nếu có lương nhân đến cầu, đây không phải là phá hỏng quy củ? “ Một bên ma ma đối với việc thái tử phi sáng khoái đáp ứng như vậy vẫn có chút lo lắng.

Triệu Nhị khẽ hừ một tiếng, “Đầu bếp ở phủ kém trong nhà Tương trắc phi, chẳng lẽ so ra sẽ kém nhà các nàng? “ Ngoại trừ Tương Như Nhân, còn có ai sẽ ngại đồ từ thiện phòng ăn không ngon, chính là thái tử cũng ăn như vậy. Nàng làm thái tử phi, tất nhiên có thể nói dựa theo quy củ không đáp ứng nàng. Nhưng nếu như sau này vì thế Tương trắc phi gây đối tiêu tụy lại để thái tử biết, ngược lại là nàng làm thái tử phi không thông tình đạt lý, chút chuyện nhỏ như vậy đều quản không tha.

Ma ma do dự một chút, tiếp theo xin chỉ thị, “ Có nên nói một tiếng chỗ Cố ma ma? “

Triệu Nhị gật đầu, ánh mắt lóe lên, “Điện hạ nói không chừng còn muốn tra xét chuyện Trương trắc phi, phòng ăn để cho nàng kiểm chế chút, đừng để bắt được cái gì sai lầm, đến lúc đó bản cung cũng không tiện ra mặt bảo hộ nàng.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tình Yêu Như Vậy

Xế chiều hôm đó thái tử trở về, Tô Khiêm Dương trở lại trực tiếp đi Dao Hoa các, quần áo phong trần mệt mỏi cũng không kịp đổi.

Thái tử phi hầu hạ hẩn ở Dao Hoa các thay đổi một bộ quần áo, sai người mang hoàng thái tôn tới.

“Điện hạ vừa đi mấy ngày liền gặp mưa xuân, thiếp còn lo lắng trên đường trạm trễ.” Triệu Nhị đứng ở trước mặt hẩn thay hẩn cài nút áo, nhẹ nhàng vỗ về nếp uốn trên cổ áo, ngẩng đầu nhìn hẩn, cười rất nhu hòa.

Tô Khiêm Dương cầm hờ tay nàng, xoay người ngồi xuống, “Khi trời bắt đầu mưa thì ta đã tới đại thiên thành rồi.” Chuyến này hẩn đi còn nhanh hơn vài ngày, nếu không phải do việc tu bổ đê sông ở đó có vấn đề, hẩn đã sớm trở lại.

Triệu Nhị đến bên cạnh hẩn ngồi xuống, rót cho hẩn chén trà, cửa truyển đến tiếng động, thái tôn Tô Ngạn Tuần đi đến, hướng Tô Khiêm Dương lễ phép hành lễ, “Phụ vương.”

Tô Khiêm Dương hướng hẩn vẫy vẫy tay, Tô Ngạn Tuần khéo léo đến bên cạnh hẩn, Tô Khiêm Dương xoa đầu con “Ngày mai theo phụ vương tiến cung thăm hoàng nữ nãi.”

Tay nhỏ bé của Tô Ngạn Tuần khoát lên trên đùi Tô Khiêm Dương, nhí nhí tiếng hỏi “Mẫu phi có đi cùng chúng ta không?”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn qua Triệu Nhị “Cùng đi.”

Tô Ngạn Tuần thỏa mãn gật đầu, trên mặt mang theo chút gầy yếu mỉm cười, nằm bên cạnh Tô Khiêm Dương “Tuần Nhi đã lâu không được gặp hoàng gia gia và hoàng nãi nãi.”

Tô Khiêm Dương ngồi giữa hăn và Triệu Nhị ôm hăn vào lòng, đáy mắt thật nhu hòa.

Triệu Nhị nhìn hai phụ tử, nét mặt vui mừng, một bên ma ma thấp giọng nhắc nhở một câu, nhũ mẫu của Tô Ngạn Tuần đi đến, trong tay bưng một chén thuốc, “Tiểu điện hạ, ngài nên uống thuốc rồi.”

Tô Ngạn Tuần tay nhỏ bé tiếp nhận chén kia, chẳng thềm nhíu mày một cái đã ừng ực uống hết chén thuốc đang nồng mùi kia, Triệu Nhị cầm khăn tay thay hăn lau nước thuốc ở khóe miệng, cầm lấy mút hoa quả chuẩn bị bên cạnh đưa hăn ăn giảm đắng.

Tô Ngạn Tuần há mồm chỉ cắn một chút, lắc đầu không ăn nữa.

Hài tử biết điều như vậy, làm sao không khiến người ta đau lòng.

Tô Khiêm Dương sờ sờ đầu của hăn, “Tuần Nhi thật ngoan.”

Ở Dao Hoa các ngày người hơn một canh giờ, lúc đi ra sắc trời đã sẫm tối, Tô Khiêm Dương đi trên con đường hướng về Phượng Dương các, khi đến trước Linh Lung các thì ngừng bước chân, sau đó lại đi về hướng Ấn Nguyệt các..

Mùng sáu tháng sáu, nghỉ hè tại sơn trang Thường Hà, Tương Như Nhân theo thái tử phi đi trước, đồng hành còn có Trương trắc phi cùng mấy người lương nhân, thái tử phủ chuyển này coi như là cả nhà đều đi, đoàn người trùng trùng điệp điệp.

Đi vào qua lối cửa khác so với các vị tiểu thư, sau khi kiệu được khiêng đến lầu các đã được an bày tốt trong sơn trang, Tương Như Nhân tiến vào

gian phòng, mở cửa sổ ra đó là thì thấy cảnh hồ rất đẹp. Có cung nữ mang trà đến, Tương Như Nhân ngồi xuống tháp bên cửa sổ, cúi đầu nhìn một hồ hoa sen, nổi trên hồ nước trong suốt là những mảng lá xanh ngọc, điểm thêm những bông hoa phớt hồng, thanh lệ thoát tục.

Không bao lâu Thanh Thu tiến đến bầm báo, nói là mấy vị công chúa cũng tới, cùng muốn đến đài diễn xem kịch.

Lúc Tương Như Nhân đi qua thời gian vẫn còn sớm, chọn một chỗ tầm thường ngồi xuống, không bao lâu, thái tử phi liền cùng mấy vị công chúa xuất hiện, cười hì hì bên cạnh thái tử phi chính là vị công chúa cùng một mẹ sinh ra với thái tử, thất công chúa Tĩnh Thù, sau lưng là nhị công chúa cùng Ngũ công chúa.

Lục tục lại có người tới, trên đài cũng sắp mở màn thì Trương trác phi chậm chạp xuất hiện, nhìn thấy Tương Như Nhân, tới bên cạnh nàng ngồi xuống, nhẹ giọng cười nói, “Người chọn được một vị trí tốt đấy chứ!”

Tương Như Nhân cười cười, “Ta còn tưởng rằng người không đến cơ.”

Trương Thấm nhướn mày, hướng phía thái tử phi đằng trước nhìn thoáng qua, trong giọng nói có chút nghi hoặc, “Thật đúng là không nhìn thấy Tứ công chúa cùng các vị tiểu thư Kỳ gia?”

“Làm sao vậy?” Tương Như Nhân không rõ chuyện gì, Trương Thấm liếc giật nàng “Người lại còn không rõ về các nàng sao, thế nào so với ta đã thành thân nhiều năm người cũng không bằng.”

Tương như nhân cũng không phủ nhận, ngữ khí nhàn nhạt, “Ta cùng với các vị tiểu thư Kỳ gia không quen.”

“Ta cũng chỉ là vừa mới tới một lúc, gặp được một muội muội trong nhà mới biết được chút ít.” Trương Thấm cũng không thừa nước đục thả câu, “Vốn ta nghĩ là tin đồn không thể tin, có điều hôm nay không thấy Tứ công

chúa cùng Kỳ gia tiểu thư, việc này liền thật hơn vài phần, chẳng biết người cùng Cố gia tiểu thư có quen hay không, Cố gia Thất tiểu thư không phải là mở mấy cửa hàng sao, buôn bán cũng không tệ, không biết Cố gia Thất tiểu thư nơi nào đắc tội công chúa, chộc Thất công chúa tìm người đi cố ý phá tiệm của nàng không buôn bán được, sau đó việc này lại để Hoàng hậu nương nương biết.”

Tương Như Nhân trên mặt vô cùng kinh ngạc, tiệm của Ngâm Hoan bị người ta gây sự nàng cũng biết, dạo trước Trình Bích Nhi viết thư cho nàng có kể, nhưng lúc đó không giải quyết được gì, không tra được nguyên do nên cũng không gây nữa, liền cứ thế cho qua.

“Nói là Thất công chúa, cùng Tứ công chúa có quan hệ gì? “ Tương Như Nhân đề thấp thanh âm, Trương Thấm trên mặt có chút châm chọc “Thế nào không quan hệ đây, Tứ công chúa tác phong chính là hung ác, người không biết trong phủ nàng thường có thị thiếp của phò mã bị mất tích à? “ Về chuyện bê bối này của phủ Tứ công chúa thì chẳng giấu gạt được ai.

Tương Như Nhân gật đầu, Trương Thấm nói tiếp “Trong chuyện này chính là Tứ công chúa giật giây ra chủ ý, Kỳ gia tiểu thư tác động thêm, Thất công chúa tâm tính rất đơn thuần, Hoàng hậu nương nương biết cũng có chút nổi giận, phỏng chừng nghiêm túc cho người tra xét, không phải hôm nay Kỳ gia nhị tiểu thư tránh không dám ra sao.”

Có một số việc chính là như vậy, không lưu truyền ra bên ngoài, tức là không bị truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Lâm An nhưng vẫn bị nói ở phía sau, người biết nhiều nhưng dù nói gì với nhau thì họ cũng cố gắng không để nó bị lan ra ngoài.

Chuyện liên quan đến bộ mặt hoàng gia, hoàng hậu biết nhất định là đề xuống, nếu đã điều tra xong, biết rằng Kỳ gia cũng có phần, chẳng biết sẽ xử trí như thế nào, nghĩ vậy, Tương Như Nhân trong lòng không khỏi cả kinh.

“Chẳng biết Hoàng hậu nương nương tra như thế nào? “ Tương Như Nhân thu lại đáy mắt ngờ vực vô căn cứ, cười hỏi cùng Trương Thấm.

Trương Thấm lắc đầu, “Muốn tra chuyện này có gì khó, Tứ công chúa trong ngày thường đều ưa náo nhiệt, hôm nay lại không tới, không phải là rất kỳ quái sao.”

Rốt cuộc bản thân tự suy ra là nhiều, cụ thể tình huống là chuyện gì xảy ra các nàng cũng không rõ ràng lắm, trong cung vị nào quyết định làm cái gì các nàng không nắm được, nhưng Tương Như Nhân biết một điều đó là nếu muốn truy cứu thì các công chúa khẳng định sẽ không lãnh trách nhiệm, chỉ xui xẻo cho những tiểu thư đã dính vào chuyện này.

Nghĩ vậy, thái dương Tương Như Nhân gật liên hồi, như có dự cảm chẳng lành...

Cũng chính là ngày thứ ba từ nghỉ hè sơn trang trở về, dự cảm của Tương Như Nhân trở thành sự thật...

Sáng sớm mừng chín, Tương Như Nhân vừa dùng xong bữa đã có người tới bẩm có người nhà tới báo phỏng.

Sau khi đưa người đến, Tương Như Nhân ở nhà kê thấy được đại ca hơn ba tháng không gặp nét mặt tiều tụy.

Tương Như Nhân sai người pha trà, bất động thanh sắc nhìn hẳn, “Đại ca thế nào lại rảnh rỗi mà tới đây? “

Tương Cảnh Trí nhìn ánh mắt trong suốt của nàng, nét mặt có chút khổ sở, tay cầm cái chén run lên, thở dài nói, “Nhân Nhân, đại ca có chuyện muốn nhờ người giúp.”

Tương Như Nhân để ly xuống bình tĩnh nhìn hẳn, cũng không nói lời nào.

Tương Cảnh Trí xiết chặt cái chén, giật giật miệng, “Nhân Nhân, đại ca biết mình không có tiền đồ.”

Những lời này nói xong, Tương Như Nhân liền hiểu hẳn là vì ai mà đến, hướng phía Thanh Thu nhìn thoáng qua, người trong phòng đều lui ra ngoài, Thanh Thu đóng cửa lại, Tương Như Nhân lúc này mới lên tiếng, “Đại ca biết mình không tiền đồ, còn tới cầu cạnh ta.”

Tương Cảnh Trí nét mặt có vẻ gấp gáp, nhìn Tương Như Nhân giải thích, “Nhân Nhân, chỉ lần này, giúp Tố Như một tay, bằng không Kỳ gia đều có thể chịu liên lụy, người là thái tử trác phi, chỉ cần người van cầu thái tử, cái này...”

“Nên cái gì?” Tương Như Nhân lạnh mặt nhìn hẳn, “Người vì nàng đi cầu ta, để muội muội của người ủy thân đi cầu thái tử, chỉ vì nàng? Dựa vào cái gì? Tương gia chúng ta thiếu nàng thì không được?”

“Ta...” Tương Cảnh Trí ánh mắt né tránh, ngả ngả mà mở miệng, “Tố Như nàng, để non.”

Tương Như Nhân hừ một tiếng, Tương Cảnh Trí hồi tưởng lại lá thư kia đã cảm thấy trong lòng như bị cắt đau đớn, “Trước đây bởi vì Kỳ gia, Tố Như mới nhẫn tâm tổn thương ta gả vào Lục vương phủ, hôm nay Kỳ gia gặp nạn, Tố Như nàng không thể khoanh tay đứng nhìn, Nhân Nhân, người vì Tương gia mà vào phủ thái tử, cảm giác của Tố Như người chắc sẽ hiểu, muội muội nàng chỉ là bị người ta lợi dụng làm chuyện hồ đồ, Như Nhân, người giúp nàng một tay đi.”

Tương Như Nhân nhìn thoáng đại ca phóng khoáng anh minh bị biến thành như vậy, đã tức nói không ra lời, vì nữ nhân, vì một nữ nhân như vậy, hẳn muốn mình tạm nhân nhượng lợi ích toàn cục mà đi cầu thái tử, để cho nàng bị thái tử coi thường, để Tương gia bị thái tử coi thường, hẳn thực sự đủ hào khí, bỏ được Tương gia để mặc nữ nhân kia sai khiến.

“Người không phải là đại ca trước đây của ta.” Một lúc lâu, Tương Như Nhân chậm rãi mở miệng, “Người không để ý bồi dưỡng của tổ phụ và phụ thân, không để ý đến trách nhiệm với Tương gia, vì một nữ nhân như vậy, để muội muội của người là ta đến trước mặt thái tử cầu tình, người nghĩ rằng ta là ai, ta không phải là thái tử phi, ta cũng chưa vì thái tử sinh hạ được thậm chí một nữ nhi, người nói xem, ta dựa vào cái gì để đi cầu, có tư cách gì để đi cầu.” Muốn nàng hạ thấp tư thái để thái tử đối với nàng nảy sinh khoảng cách, này đại ca, thật đúng là đại ca tốt.

“Nhân Nhân, đại ca chỉ cầu người chuyện này, chỉ cần Kỳ gia vô sự, ta sau này liền không bao giờ... cùng nàng lui tới nữa, đại ca đã hết hy vọng, đại ca chỉ là không đành lòng nhìn nàng ở Lục vương phủ trôi qua những ngày không tốt, Nhân Nhân, đại ca biết mình vô dụng.” Tương Cảnh Trí vừa nói vừa quỳ xuống.

Ngoài phòng Thanh Thu các nàng chợt nghe tiểu thư nở nụ cười, cười cực kỳ lớn tiếng, ngay sau đó các nàng nghe trong phòng vang ra một cái tát, Tử Yên trên mặt có chút lo lắng, cùng Thanh Thu nhìn thoáng qua nhau, tiểu thư chưa bao giờ nổi giận quá như vậy.

“Tương Cảnh Trí, người có còn là đích trưởng tôn của Tương gia chúng ta hay không?” Tương Như Nhân phát tay trực tiếp cho hắn một cái tát, cười mang theo lệ, theo hắn đang quỳ xuống, hung hăng bắt được cổ áo của hắn, “Người ban đầu đáp ứng ta thế nào, hôm nay người lại làm gì, đem so ta cùng nàng thì người chọn hi sinh muội muội người là ta để bảo toàn cho nàng, nàng cho người cái gì, người đến tột cùng muốn vong ân phụ nghĩa tới khi nào, tổ phụ cùng phụ thân biết chuyện này, sẽ bị người chọc giận thành bộ dáng gì nữa, người có nghĩ tới hay không?”

“Nhân Nhân, đại ca cam đoan với người, nếu là sau này còn liên lạc lại đại ca sẽ chết không tử tế, chỉ cần lần này người giúp Tố Như.” Thực sự là heo dầu mông tâm, đến phân thượng này hắn ngay cả tự tôn cũng không cần, Tương Như Nhân cũng không nhìn thấy Tương gia đích trưởng tử

dáng vẻ hăng hái như trước đây nữa, hôm nay xem ra tới đây chẳng qua là một kẻ vô liêm sỉ vì một nữ nhân mà không màng tới gia tộc, không quan tâm đến thân muội.

Nhưng Tương Như Nhân lúc này vẫn hiểu rõ một điểm, bản thân nếu không đáp ứng hẳn, hẳn còn có thể đi tìm biện pháp khác, hẳn thậm chí thực sự dám hi sinh Tương gia đi thay Kỳ gia cầu tình, nghiêm trọng nhất, chính là cùng lúc tát vào mặt Tương gia, khiến Lục vương phủ hổ thẹn, hoàng gia nổi giận.

Sau đó Kỳ Tố Như sẽ đứng ra khóc lóc kể lể đây hết thấy đều là đại ca tự mình đa tình, nàng không biết gì cả.

“Đưa ta lá thư nàng viết cho người! “ Tương Như Nhân buông tay ra, đứng lên, thu lại tất cả bi thương, từ trên cao nhìn xuống nhìn hẳn, xem như một người xa lạ.

Tương Cảnh Trí do dự một chút, vẫn từ trong lòng lấy ra một phong thơ, Tương Như Nhân đưa mắt đọc qua rõ ràng, a một tiếng, quả thật là tình thâm ý trọng, nàng là bị Kỳ gia bắt buộc, tình yêu đích thực vẫn là đại ca.

Kỳ Tố Như đời này sống thật thành công, có thể làm cho một nam nhân ưu tú cam tâm vì nàng như vậy, ngay cả gia tộc của mình cũng có thể không để ý, hôm nay biến thành bộ dáng như vậy.

Nếu để tổ phụ biết, người sẽ tức giận đến chết.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cầu Tình Đại Giới

Tương Như Nhân siết chặt giấy viết thư trong tay, từ lâu đã có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hôm nay ngoại trừ thêm thất vọng thì chẳng vòn gì, nàng cúi đầu nhìn Tương Cảnh Trí, “Đáp ứng ta ba chuyện, ta sẽ giúp ngươi.”

Tương Cảnh Trí đáy mắt dấy lên một tia hy vọng, “Đại ca đáp ứng ngươi, sau này cũng không gặp lại nàng, cũng không cùng nàng qua lại!”

Tương Như Nhân đưa tay ngăn hãm lại, lạnh lùng nói, “Thứ nhất, ba ngày này về sắp xếp hôn sự, nội trong ba tháng phải thành thân, trong vòng một năm phải sinh hạ nhi tử, nếu thai đầu là nữ nhi, cứ tiếp tục sinh đến khi sinh hạ nhi tử mới thôi. Thứ hai, từ nay về sau đoạn tuyệt liên hệ. Thứ ba, chuyện này không thể để cho người thứ 3 biết.”

“Được!”

“Trong đó chỉ cần một điều ngươi nuốt lời, ta lập tức sẽ đích thân báo cáo với Hoàng hậu nương nương về chuyện của Kỳ gia, cũng sẽ báo cho tổ phụ cùng phụ thân biết việc này.” Tương Cảnh Trí nhất nhất đáp ứng, “Nhân Nhân, đại ca đáp ứng ngươi ba ngày định ra việc hôn nhân, nhưng chuyện bên kia, ba ngày không phải quá lâu sao? “

Tương Như Nhân hừ một tiếng nở nụ cười, “Ngươi vẫn dám cùng ta nói điều kiện sao, ngươi càng nhanh đính hôn, ta lại càng mau làm thỏa chuyện này.”

Tương Cảnh Trí cơ hồ là không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của nàng, quá mức lạnh lùng, lạnh lùng đến hình như hãm cho tới bây giờ đều không

phải là đại ca của nàng, Tương Cảnh Trí không phải là không ý thức được yêu cầu của mình có bao nhiêu quá phận, nhưng hẳn chính là khắc chế không nổi, mặc kệ mọi thứ cố gắng giúp đỡ nàng đang đau khổ chống trọi giữa Lục vương phủ, mặc kệ mọi thứ mà làm chút gì đó cho nàng.

Hắn biết mình là gặp hạn, chìm sâu vào vũng lầy tình cảm này không dứt ra được, mặc dù là hẳn rất rõ ràng nhưng vẫn bất lực.

“Nhân Nhân.” Trong không khí yên tĩnh, Tương Cảnh Trí gọi nàng một tiếng, không biết nên tiếp tục nói gì.

Tương Như Nhân rũ xuống mắt, tầm mắt rơi vào trên mặt đầy cận bã của hắn, làm gì còn có nửa điểm bộ dáng mà nàng sùng bái khi còn bé, “Người đi đi, chờ người làm xong việc đáp ứng ta, ta tự nhiên sẽ giúp người.”...

Tiền bước Tương Cảnh Trí, Tương Như Nhân đứng yên thật lâu ở đó, Hứa ma ma mang theo Tử Yên cùng Thanh Thu canh ở bên ngoài, mặc dù lo lắng cũng không dám quấy rối.

Thời gian trôi qua thật lâu mới có thanh âm vang lên từ nhà kè, Tương Như Nhân bước ra, thần sắc bình thường, “Nhũ mẫu, gọi Thanh Đông đến đây!”

Trở về bên trong phòng, Thanh Đông rất nhanh đã đến, Tương Như Nhân để Tử Yên ra ngoài canh chừng, nhìn Thanh Đông, nét mặt vi ngưng, “Thanh Đông, người theo sư phụ của người mấy năm nay, có từng nghe hẳn nói qua về thuốc tránh thai không tổn thương đến thân thể? “

Trong phòng Hứa ma ma cùng Thanh Đông nghe xong đều chấn động, Hứa ma ma lập tức mở miệng, “Tiểu thư, người tính làm gì? “

Tương Như Nhân không đáp, chỉ là nhìn về phía Thanh Đông, Thanh Đông lắc đầu, “Thuốc ngừa thai hoặc nhiều hoặc ít đều có hại thân, nhưng mà sư phụ từng nhắc qua, sau khi ngưng dùng thuốc ngừa thai nửa năm mà

điều dưỡng thoả đáng thì vẫn khôi phục được thân thể, nhưng tóm lại vẫn là không nên.”

Thuốc ngừa thai cũng chú ý liều dùng nặng hay nhẹ. Liều thuốc nặng, uống nhiều khả năng là trực tiếp tuyệt tử, liều thuốc nhẹ, uống nhiều cũng dễ hại thân, đều là những thứ các nữ tử chốn thanh lâu thường dùng, được liệu không phức tạp cũng không đắt.

“Hai ngày nữa người ra phủ một chuyến, đi hỏi sư phụ của người một chút, có cách gì để không bị thương thân, rồi hỏi hẳn xem có thể làm thành được hoàn không.” Tương Như Nhân suy nghĩ một chút, mở miệng phân phó.

Thanh Đông cùng Hứa ma ma nhìn thoáng qua nhau, “Tiểu thư, thuốc này là muốn cho ai dùng? “

Tương Như Nhân cầm lấy cái chén uống một ngụm trà, “Ta ăn.”

Trong phòng an tĩnh trong phút chốc, Hứa ma ma thần sắc đại biến, “Đại tiểu thư của ta, trong đầu ngài là ý tưởng gì mà sao lại làm chuyện như vậy, ngài đây là muốn tổn thương bản thân a? “ Đang ở thái tử phủ, người người đều muốn sớm mang thai, sinh hạ hoàng tử, mẫu băng tử quý, thế nào tiểu thư lại muốn tránh thai?

Tương Như Nhân khước miệng có chút khổ sở, thanh âm dè thấp vài phần, “Nhũ mẫu, đây là biện pháp duy nhất để có được sự giúp đỡ từ thái tử phi, lại không thể báo cho thái tử. “

Hứa ma ma cũng biết đại thiếu gia đã tới một chuyến, tiểu thư bỗng nhiên có dự định như vậy chắc chắn cùng thiếu gia có liên quan “Tiểu thư, đại thiếu gia cùng ngài nói chuyện gì? “

Tương Như Nhân nhìn các nàng mắt ân cần quan tâm, đem chuyện Kỳ gia, Cố gia cùng Thất công chúa đại khái nói một lần, “Nhũ mẫu, chuyện

này không thể để cho tổ phụ biết, càng không thể để phụ thân biết, đây là việc xấu trong nhà.” Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, ngoại nhân biết chuyện này sẽ đồn thổi kiểu gì, không biết lại sẽ sanh ra chuyện gì nữa, hôm nay Tương gia đang thế vượng, không biết có bao nhiêu người nghi cách tìm lỗi của Tương gia để có thể chèn ép Tương gia.

“Đại thiếu gia làm sao sẽ...” Hứa ma ma nhìn đại thiếu gia lớn lên càng là khó có thể tin làm sao hẳn có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy, “Tiểu thư cũng không thể tự mình làm chủ, phải thương lượng cùng phu nhân mới đúng a, chuyện này lớn như vậy.”

Tương Như Nhân nở nụ cười, trong giọng nói có nét kiên định, “Nói với mẫu thân cũng không giải quyết được gì mà chỉ tăng thêm phiền não cho nàng, chuyện này theo ta mà nói, cũng không phải là không có chỗ tốt.”

“Thế nào còn là có lợi cho tiểu thư? Người ở trong phủ này, sinh ra hoàng tự mới có thể ngồi vững vàng vị trí, làm sao có thể dùng thuốc tránh thai để nhờ thái tử phi đi về phía hoàng hậu biện hộ giùm?” Hứa ma ma trong đầu vô cùng lo lắng, Kỳ gia tiểu thư thật là một ma chướng!

“Hoàng thái tôn thân thể không tốt mọi người đều biết, chẳng biết nữ mẫu có nhớ kỹ hay không khi thái tôn sinh ra từng có lời đồn đãi nói thái tôn sống không quá mười tám tuổi?”

“Đó cũng chỉ là nghe đồn trên phố, tiểu thư hôm nay vào phủ không phải là cũng nhìn thấy, thái tôn cùng lắm là thân thể yếu đuối chút, dưỡng thật tốt thì làm sao lại sống không quá mười tám tuổi.”

“Bất luận thật hay giả, hoàng tự kế tiếp ra đời nhất định sẽ phải chịu sự chú ý của mọi người.” Thái tôn thân thể suy yếu, hoàng tôn thứ hai ra đời nhất định là sẽ phải chịu sự quan tâm, “Lấy tình cảnh Tương gia bây giờ, hôm nay ta không thể đi tranh cái thứ hai này.” Chí ít ở mấy năm này là

không thể, chỉ có cùng thái tôn tuổi càng lớn, hài tử mới có thể càng an ổn lớn lên.

Nói cũng đã nói đến mức này, Hứa ma ma biết rõ tiểu thư là đã hạ quyết tâm, nhưng ba năm a, ba năm quang âm đi qua, trong phủ lại sẽ thêm ít nhiều người mới, hiện nay đúng là thời cơ tốt nhất, tiểu thư lại hết lần này tới lần khác muốn buông tha.

Hứa ma ma còn là lo lắng thái tử phi sẽ không đáp ứng, “Tiểu thư, hôm nay thái tử phủ con nổi dòng đơn bạc, ngài nói như vậy, thái tử phi sẽ đáp ứng sao? “

“Đương nhiên sẽ đáp ứng.” Tương Như Nhân khước miệng khẽ cười, “Nếu có thể nói, ta nghĩ trong lòng thái tử phi nhất định hy vọng tất cả hài tử của thái tử đều do mình nàng sinh ra, nàng là thuận nước giong thuyền, làm sao lại không đáp ứng? “...

Đại ca đối Kỳ Tố Như rất cuộc có bao nhiêu chung tình? Tốc độ hẳn làm mai cũng thật là nhanh, ngày thứ hai Tương Như Nhân liền nhận thư từ Tương phủ nói việc hôn nhân của đại ca đã định rồi.

Nguyên bản mẫu thân nói toạc mồm mép đều không có cách nào quyết định việc hôn nhân, bỗng nhiên đại ca sau khi trở về, cái gì cũng không nói, trực tiếp ứng mẫu thân đề xuất một hộ, ngay cả là gia đình kia thế nào đều không ngại.

Tương Như Nhân xem xong thư nhẹ nhàng thả vào chậu đồng, nhắc nên châm xuống, lửa bén vào giấy viết thư, đảo mắt thành tro tàn.

Tương Như Nhân xem xong rồi tẩn, nhẹ nhàng đặt ở chậu bên trong, đem giá cắm nên đi xuống một cũng, hỏa xà tịch quyền tẩn, đảo mắt thành tro tẩn.

Tương Như Nhân cho đến bây giờ cũng chưa từng cảm hận một người nào như vậy, mưu toan thông qua đại ca hướng nàng yêu cầu chút gì.

“Kỳ Tố Như, người có tư cách gì?”...

Hai ngày sau, Tương Như Nhân theo thái tử phi tiến cung.

Trong Vạn Thọ cung, Tương Như Nhân ngồi bên dưới cạnh thái tử phi, mím môi cười an tĩnh nghe hoàng hậu cùng thái tử phi nói chuyện, ngày gần đây chuyện khiến hoàng hậu phiền lòng cũng không ít, nói liên nhắc tới sự kiện thất công chúa kia, trong đó dính vào còn có một vài thế gia tiểu thư, hoàng hậu tra xét đều đã điều tra xong, trong lúc nhất thời cũng rất nhức đầu, chưa dám quyết đoán.

Thật ra ban đầu Thất công chúa chỉ muốn cung nữ đi thăm dò Cố gia, nhưng cung nữ này đã bị người ta mua chuộc, trở về cố ý đem tất cả tiểu thư Cố gia đều nói rất kém cỏi, nhất là Cố gia nhị tiểu thư, quả thực chẳng biết liêm sỉ.

Thất công chúa Tĩnh Xu nhất thời nghĩ Cửu đường ca của nàng bị người ta lừa gạt, nhưng nàng ở trong cung bị buộc tay buộc chân nhiều lắm, thế là lúc này Tam công chúa cùng Tứ công chúa đã xuất giá ra chủ ý cho nàng rời sai người đi làm giúp nàng.

May mà Tĩnh Xu chỉ là tính tình bộc trực nhưng bản tính không xấu, nói chỉ cần chinh nàng là được rồi, để cho nàng bị hao tổn tâm trí sẽ không có hơi sức đi lừa gạt cửu đường ca, dù sao đường ca bây giờ không có ở Lâm An thành, đợi trở về nàng khuyên rồi lại khuyên, đường ca nhất định sẽ tìm được đường tẩu tốt hơn, Tứ công chúa cùng Tam công chúa ra chủ ý xấu khác, Tĩnh Cu đều hết thầy hủy bỏ, cái gì hại đến mạng người nàng làm không được.

Bên cạnh có ma ma bị mua chuộc nghĩ kế, còn có hai người tỷ tỷ giựt giây, bên ngoài lại thêm mấy người thế gia tiểu thư làm đồng bọn giúp đỡ

kiểm tra tình hình, tiệm của Cố gia Thất tiểu thư cứ như vậy bị gà chó không yên giăng co tròn một tháng, cái này cũng chưa hết, chỉ là kế hoạch tiếp theo chưa kịp thực thi thì hoàng hậu phát hiện, trực tiếp chặt đứt.

“Chuyện này, bản cung quyết không thể nuông chiều!”

Thái tử phi nghe hoàng hậu nói, hợp thời mở miệng khuyên nhủ, “Mẫu hậu, nhi thần xem Kỳ gia nhị tiểu thư chính là một tiểu cô nương cái gì cũng đều không hiểu, nhất định là giống Tĩnh Xu bị dụ dỗ, cái gì cũng không hiểu được, nghe liền làm theo, mẫu hậu phạt nàng ở nhà chép sách để Kỳ phu nhân hảo hảo quản giáo là được, các công chúa từ nhỏ lớn lên ở trong cung, cùng mấy người thế gia tiểu thư giống nhau, có thể nảy ra cái ý xấu gì, đoán chừng đều là cung nhân bên người giật giây.”

Hoàng hậu thở dài một hơi, đây cũng không phải là vấn đề thiên vị hay không thiên vị, Tứ công chúa có thể trực tiếp hồi cung xúi giục muội muội làm loại sự tình này. Bên trong phủ Tứ công chúa đã sớm tiếng oán than đầy trời, gả đi mới qua một năm, thiếp thất của phò mã cũng đã giết chết ba, hài tử càng là nghi ngờ bị bóp chết một, danh tiếng hoàng gia đều sắp bị các nàng tổn hại hết.

“ Hai người tiểu cô nương liền theo như người nói, nhắc mẫu thân các nàng trở về giáo dưỡng một phen, về phần mấy hài tử này, người liền không cần phải để ý đến, các nàng chưa chắc sẽ cảm tạ người, lúc này không nhin nữa để các nàng nhớ lâu một chút, đến lúc đó xem còn có ai dám tùy tiện.” Hoàng hậu quyết ý đối mấy người công chúa trừng phạt nghiêm khắc, thái tử phi kính cẩn nghe theo mà gật đầu, nàng cũng chỉ có thể tính là nửa người trong hoàng gia, mấy người thế gia tiểu thư còn có thể khuyên hai câu, còn nhóm công chúa đều là nữ nhi ruột thịt của hoàng thượng, muốn phạt muốn thưởng, cũng không đến phiên nàng xen mồm...

Ra khỏi cửa cung, thái tử phi ở phía trước ngừng bước, quay đầu lại nhìn Tương Như Nhân, “Người nói thì bản cung cũng đã giúp, Hoàng hậu

nường nường nói như vậy, chắc là sẽ không hưởng Kỳ gia truy cứu chuyện này.”

“Đáp ứng thái tử phi, thiếp sẽ không nuốt lời.” Tương Như Nhân lần thứ hai lập thế, thái tử phi nhìn nàng, gật đầu, “Ta tin ngươi.” Nói xong lên xe ngựa trước mặt.

Chờ Tương Như Nhân lên xe ngựa phía sau, phu xe rất nhanh đánh xe hưởng về thái tử phủ.

Triệu Nhị đưa tay xốc lên một ít mảnh, ánh mắt vi tán, tâm tư trôi dạt đến thời gian hai ngày trước Tương trắc phi đến chỗ nàng cầu tình.

Tương trắc phi bắt rất chuẩn chuyện trong lòng nàng lo lắng nhất, đúng vậy, Triệu Nhị nàng là thái tử phi nhưng không phải là thánh nhân, nàng lo lắng nhất chính là nhi tử yếu ớt nhiều bệnh của nàng, vì hẳn sau này, nàng nguyện ý làm một chuyện gì đó.

Trong vòng ba năm không thai cái này lợi thế quá mức mê hoặc, có thể cho Tuần Nhi thời gian nhận càng nhiều quan tâm từ hoàng thượng cùng thái tử, tương lai chuyện xấu nhiều như vậy, theo nàng, thời gian càng nhiều, vị trí của Tuần Nhi mới có thể càng ổn định.

Trước đây Tương Như Nhân vào phủ nàng liền có cảm giác bất an, đây là hoàng thượng đối với Triệu gia cảnh giác, để một thế gia tiểu thư cao hơn so với thân phận nàng đến thái tử phủ hạ mình dưới nàng, giống như là thả một con mãnh hổ ở bên cạnh mình, tùy thời đều có khả năng vồ đến.

“Nường nường đã đáp ứng Tương trắc phi, tương lai nếu nàng đổi ý mang thai hoàng tử, không phải là không có bằng chứng phản bác hay sao? “ Một bên ma ma lo lắng, Triệu Nhị lắc đầu, “Nàng nếu có thể đi cầu như thế, nhất định sẽ làm được, điểm ấy không cần lo lắng.” Nàng chỉ là không tin, Tương trắc phi cùng Kỳ gia tiểu thư đích tình nghị có thể thâm hậu đến phân thượng này, để cho nàng làm ra hy sinh lớn như thế.

“Chuyện tra như thế nào?”

“Tương trắc phi khi còn bé quả thật có chuyện rơi xuống nước suýt nữa chết đuối, Lục thế tử phi cùng Tương trắc phi từ nhỏ đã gần gũi, tình như tỷ muội, người hai nhà qua lại nhiều lần, nếu nói là Lục thế tử phi đã cứu Tương trắc phi, cũng không phải không thể nào.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trắc Phi Khác Nhau

Tháng sáu vừa qua, tiến nhập tam phục ngày, Lâm An thành sau giờ Ngọ nóng đến mức không muốn ra khỏi cửa, trong phòng băng bồn đặt ở bốn góc, nhẹ nhẹ tản ra cảm giác mát mẻ.

Tương Như Nhân nằm ở trên ghế đệm ngủ không được, ngồi dậy đang muốn gọi Thanh Thu rót nước, cửa bên trong phòng mở ra, đi vào là một thân ảnh màu tím.

Tương Như Nhân ngồi trên ghế đệm có chút kinh ngạc, nửa ngày mới xuống giường hưởng Tô Khiêm Dương hành lễ, “Điện hạ, ngài đã tới.”

Trong mắt Tô Khiêm Dương Tương Như Nhân ăn mặc một thân áo ngủ lụa mỏng, cổ áo có chỗ còn gập nhẹ, lộ ra chiếc cổ trắng mịn, gương mặt hơi phiểm hồng, hai tròng mắt còn mơ hồ vì giấc ngủ, chưa thanh tỉnh, phảng phất đối với việc hăn đến trở tay không kịp.

Từ góc độ của hăn nhìn tiếp, phần hồng lượn quanh ở trên xương quai xanh có một phen phong tình khác, vài sợi tóc rũ xuống kèm theo động tác của nàng khiến quần áo cùng da thịt có chút ma sát, hình như là ở trên người của hăn đảo qua một tia vi ngứa.

Do tâm truyền tới cảm giác làm hăn ngẩn ra, Tô Khiêm Dương lập tức kéo nàng đến bên giường, “Đánh thức nàng sao?”

“Không có đâu.” Tương Như Nhân lắc đầu, “Vừa nằm xuống, không có gì buồn ngủ.”

Nhìn thấy chỗ phiểm hồng ở vành tai nàng, Tô Khiêm Dương khóe miệng gời chút cười, ngoài phòng trời còn sáng, hắi ôm nàng ngồi xuống, “Vậi thì bồi bản cung năm một lúc.”

Tương Như Nhân trong đầu hiện lên bốn chữ 'Ban ngày dâm tuyên', người đã bị hắi kéo năm xuống giường, chỗ góc áo bị hắi năm lấy, Tương Như Nhân khẽ động, chỗ cổ áo liền nới rộng, khắp vai đều lộ ra trong không khí, vô tình nút buộc lúc này tuột ra khiến áo ngoài rũ xuống.

Tóc dài chung quanh rối tung, mang theo một chút quyến rũ.

Nửa ngày, Tô Khiêm Dương ho nhẹ một tiếng, trấn định bản lĩnh đem y phục của nàng kéo lên, trong thanh âm lộ ra một tia khàn khàn, “Đừng để bị lạnh.”

Những chỗ bị hơi lạnh nơi đầu ngón tay đụng vào khiến Tương Như Nhân có chút xấu hổ, nàng cúi đầu rụt thân thể tới gần lồng ngực hắi, lại nghe được tiếng tim đập dồn dập nhanh hơn của hắi.

Hai người hiểu trong lòng mà không nói, duy trì kia tư thế một hồi, thẳng đến bình ổn đi xuống, Tô Khiêm Dương mới thay đổi tư thế, để nàng tựa vào cánh tay của mình chỗ, hắi thì cư cao một chút tựa vào trên giường.

Tương Như Nhân thật sự là nghĩ không khí này rất lúng túng, toại tìm đề tài để nói, “Điện hạ không phải là tiến cung sao, hôm nay lại trở về sớm vậy?”

“Hôm nay tan triều sớm, nhưng mà lúc lâm triều thì không thấy Tương quốc công.”

“Mẫu thân gời thư nói tổ phụ ngày gần đây thân thể ôm bệnh nhẹ, tuổi già luôn luôn có chút ốm đau, phải chú ý chăm sóc lắm mới miễn cưỡng lâm triều được mấy ngày.” Tương Như Nhân cũng không giấu diếm, cuối năm ngoái đến đầu xuân năm nay, thân thể tổ phụ cũng không còn tốt.

Tô Khiêm Dương gật đầu, nói đến nàng bên này, “Nhị ca nàng hình như đến bây giờ vẫn chưa có vào châu?”

Tương Như Nhân nghiêng người qua chọn vị trí thoải mái dựa vào, “Nhị ca sáu tháng cuối năm mới đi Hàn Lâm Viện, hôm nay còn đang theo phụ thân học mà.” Tô Khiêm Dương cúi đầu thấy nàng hơi hí mắt ra vẻ mặt hưởng thụ, khẽ cười, “Tương quốc công cùng Tương đại nhân phẩm vị không thấp, thế nào lại để nhị ca nàng phải đi Hàn Lâm Viện, ít ra cũng phải tiến vào Quang lộc tự chứ? “

“Đây là chức vị quan, cũng không phải so gia thế, nhị ca phải tự thi vào Hàn Lâm Viện mới được, từ thấp làm lên, tổ phụ cùng phụ thân cũng sẽ không hỗ trợ, có bản lĩnh làm đến chức quan lớn gì, xem nhị ca có khả năng thì mới đạt được, tổ phụ cùng phụ thân lúc đó có thể dìu dắt thêm, nếu chỉ là một gồi thêu hoa, vậy thà là ở nhà thành thật ngây ngô, đừng đi ra ngoài gây tai họa cho người khác mới đúng.” Tương Như Nhân vùi giữa hăn cánh tay hăn mở mắt nói lảm bảm.

Tô Khiêm Dương nghe khẩu khí nàng bang lý bất bang thân, nụ cười trên mặt càng sâu, “Theo như nàng nói, vậy nhị ca nàng phải là bản thân từng bước một đi lên? Nếu thật muốn hết khổ, vậy cũng trải qua không ít năm mới thành.” Có của cải dồi dào như vậy, hậu thuẫn vững chắc như thế, ít ra cũng là bắt đầu từ nơi không tệ mới phải, chuyện này cũng không tính là bí mật gì, trong triều này đã là gia thế có chút của cải đều muốn tử tôn được công việc béo bở, thật là việc xấu chiếm đa số.

Tương Như Nhân lúc này mở to mắt, đáy mắt nét mặt vô cùng nghiêm túc, “Đó là tự nhiên, cũng chỉ có từ tầng thấp nhất từng bước một đi lên, mới có thể càng biết rõ mọi mặt. Người có uy vọng đại thần là ngay lúc đầu đều đứng từ vị trí này, bọn họ tích lũy kinh nghiệm cùng học thức mà những người trẻ không có, thật muốn hết khổ, mấy năm như vậy ắt không thể thiếu.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng đáy mắt chột lóe sáng, bỗng nhiên ngẩn ra, những gì nàng nói chính là những điều hẳn nghĩ, chỉ là hẳn không nghĩ tới những lời này lại là từ trong miệng nàng nói ra.

Một nữ tử lại có kiến giải sâu xa như vậy, không ít sáng suốt, nếu là một nam tử, hẳn nhất định có thể cùng trò chuyện hợp, nhưng nàng dù sao cũng là một nữ tử a.

Cuối cùng, Tô Khiêm Dương nghĩ có chút tiếc nuối, đưa tay vuốt tóc của nàng, “Nàng nhiều đạo lý như vậy, nhị ca nàng nhất định là nói không lại.”

Tô Khiêm Dương nói mang theo một ít trêu chọc, Tương Như Nhân thu lại trịnh trọng, ngượng ngùng nở nụ cười, lúc còn ở Tương gia, ngoại trừ tổ phụ cùng phụ thân, thật đúng là không ai có thể nói qua nàng, về phần nhị ca, nàng từ nhỏ chủ ý liền lớn, bọn họ không khác lắm là luôn nghe theo nàng.

“Nào có, nhị ca mồm mép thế nhưng lợi hại.” Tương Như Nhân dứt khoát bắt đầu đùa giỡn lại, vùi đầu vào trong ngực hẳn, khẽ hừ một tiếng, “Điện hạ ngài không phải là buồn ngủ sao, bây giờ có thể ngủ.”

Tô Khiêm Dương cứ như vậy thấy nàng vùi ở trong ngực của mình bất động, vừa rồi còn một bộ dáng vẻ thành thực ổn trọng, chỉ chớp mắt liền xấu hổ làm nũng, đưa tay vào trong ổ của nàng cù một chút.

Ai ngờ Tương Như Nhân sợ nhột, phản ứng rất lớn, trực tiếp đứng dậy muốn chạy trốn, chỉ nghe thấy 'Roạt' một tiếng, áo ngủ vừa mới được kéo lên một chút, hiện nay trực tiếp rách đôi rơi xuống, lộ ra hơn nửa thân nàng, phập phồng mơ hồ có thể thấy được bầu ngực căng tròn. Tương Như Nhân vội vớt áo ngủ lên muốn che lại nhưng lại càng là giấu đầu hở đuôi, căn bản không giấu được, nàng lúng túng cười cười, xiết chặt mấy mảnh vải trong tay, “Điện hạ, thiếp đi thay bộ khác.”

Tô Khiêm Dương bình tĩnh liếc qua trước ngực nàng, đưa tay đem nàng kéo vào trong lồng ngực mình, nét mặt tự nhiên, “Bản cung biết ngày nóng, người ngủ khó chịu, cởi gấp như vậy, cần gì phải đổi lại.”

Nói xong, hấn lại trực tiếp nhắm mắt ngủ!

Tương Như Nhân dựa lưng vào hấn sao có thể ngủ, cúi đầu liếc mắt nhìn vải vóc trong tay, khóc không ra nước mắt, lúc nào y phục này lại giòn như thế...

Đến chạng vạng lúc Tương Như Nhân tỉnh lại, thái tử đã đi rồi, nàng cũng là lúc sau lại không chịu nổi mơ mơ màng màng ngủ mất.

Đứng lên đi đến bên cửa sổ, bên ngoài có chút tối, gió nổi lên nhìn như muốn mưa.

Thanh Thu bưng trà lạnh tới, “Điện hạ mới vừa đi không bao lâu.”

Tương Như Nhân ở bên cửa sổ đứng một hồi, uống qua một chén trà lạnh, người tỉnh không ít, quay đầu lại hỏi nàng, “Tương gia đạo này thế nào?”

“Đại thiếu gia thành thân ngày hai mươi bốn tháng tám, hôm nay Lâm An thành không ít người nói về việc này, còn có, hai ngày trước Đông Hi ngăn được thư. “ Nói đến nửa câu sau Thanh Thu dừng một chút, đem thư buổi chiều vừa đưa tới giao cho Tương Như Nhân.

Tương Như Nhân cầm trong tay, tin tức Tương gia đích trưởng tôn thành thân, vị kia ở Lục vương phủ làm sao sẽ không biết, biết thì thế nào lại không có động tác, đây là phong thư thứ hai sau khi nàng và thái tử phi cầu tình, ngày trôi qua ở Lục thế tử phủ đến tột cùng có bao nhiêu khổ sở mà khiến nàng cần nhiều lần như vậy tìm an ủi trên người đại ca.

“Nếu hôn sự sắp tới, đem hạ lễ chuẩn bị một chút, trước đem đồ vật đưa tới đi.” Tương Như Nhân đem thư đặt ở trên bàn, Thanh Thu lấy phong thư trước ra rồi cùng đặt vào hộp gỗ...

Đến đêm Tô Khiêm Dương lại tới.

Cũng là tuổi còn trẻ khí thịnh, hai hồi qua đi, Tương Như Nhân là miễn cưỡng không muốn nhúc nhích, nhưng thật ra Tô Khiêm Dương có vài phần chưa thỏa mãn, Tương Như Nhân ghé vào trên gối, Tô Khiêm Dương vi nghiêng người nhìn mặt nàng ửng đỏ, đưa tay từ từ xoa đầu vai của nàng.

Trải qua gần nửa năm ở chung, Tương Như Nhân cũng là hiểu rõ thói quen trên giường này của hắn, rõ ràng hắn còn chưa muốn ngủ đâu, xoay người đến gần hắn, tựa như trả thù cắn một cái vào cánh tay hắn.

Tô Khiêm Dương cười đưa tay giơ cằm của nàng lên, tay kia đem lưng của nàng ôm vào mình, lấy chân đẩy hai chân của nàng ra.

Tương Như Nhân không cam lòng há miệng, Tô Khiêm Dương cười ra tiếng, “Cầm tinh con chó?”

Tương Như Nhân hừ hừ một tiếng, “Cầm tinh con mèo.”

Vừa dứt lời, kèm theo động tác của hắn chính là tiếng rên khẽ của nàng...

Hôm nay ngày hai mươi tư tháng tám, Tương gia đại hỷ sự, Tương gia đích trưởng tôn thành thân.

Khách đến chúc mừng rất nhiều, Tương Như Nhân là trước khi bái đường mới đến, ở phía sau viện cùng Tương phu nhân trò chuyện một hồi, lại đi qua tân phòng nhìn vị tân đại tẩu này, tiệc tối xong, Tương Như Nhân trở về thái tử phủ.

Ăn xong được hoàn Thanh Thu cầm tới, Tương Như Nhân sớm đi ngủ, cũng không phải đợi thái tử tới, mấy tháng này, trong phủ an bài thị tẩm đều là dựa theo ngày để trúng nhất mà làm, thái tử thành thân bốn năm chỉ có một con trai, cũng là nên vội vàng.

Cuối tháng tám, khí trời mát mẻ một ít, Lâm An thành đặc biệt sớm có khí trời mùa thu, nhưng cách Lâm An thành hơn một trăm dặm, giải đất ven sông Tần cũng đã liên tiếp mưa xối xả nửa tháng, không có vẻ là muốn dừng.

Thái tử phụng mệnh đi sông Tần, sớm ở đó còn có Cổ gia đại thiếu gia cùng với mấy người quan viên trước đây ủng hộ tu sửa sông Tần.

Trận mưa này đột nhiên tới, mãi vào đầu tháng chín mới dừng, may mắn trước đây Cổ gia đại thiếu gia thỉnh chỉ tu sửa Tần sông, không chỉ bảo vệ được các thôn phụ cận, còn bảo vệ được phần lớn đồng ruộng, giảm bớt tổn thất.

Hồi triều, hoàng thượng liền tán thưởng Cổ gia đại thiếu gia, thăng quan ấn chức, rất phong quang.

Tháng chín Trung thu yến, trong cung vui mừng, biên quan báo nguy.

Ngủ đông sáu năm Bắc Đò lần thứ hai đến phạm, hai thành đóng gần Bắc Đò là Dương quan và Hành quan báo nguy.

Hoàng thượng triệu tập các đại thần thương nghị việc này, Lâm An thành phố lớn ngõ nhỏ đều truyền nhau nổi lên tin tức sắp đánh giặc.

Thái tử bên trong phủ, tin tức này tại hạ người trong bị truyền, bắc đò cùng đại nay đã đình chiến sáu năm, hôm nay lớn như vậy giờ đến phạm, mặc dù là đánh không được Lâm An thành, nhưng đối với thói quen bình nhin cuộc sống bách tính mà nói, nhiều ít vẫn còn có chút ảnh hưởng.

Trong phủ thái tử lưu truyền tin đồn bắc đờ cùng đại nay đã đình chiến sáu năm, bây giờ lại xung đột lớn như vậy, mặc dù là đánh không được tới Lâm An thành, nhưng đối với thói quen cuộc sống an bình của bách tính mà nói ít nhiều vẫn có chút ảnh hưởng.

Sáng sớm đi Dao Hoa các thỉnh an, ngay cả thái tử phi cũng nói đến chuyện này.

“Biên quan chiến sự gấp gáp, chúng ta ở Lâm an cũng không giúp được gì, bản cung suy xét một chút, cũng chỉ có quyên chút tiền tài vì bách tính Dương quan cùng Hành quan mà góp một chút sức mọn.” Thái tử phi nhìn mọi người nói.

“Đây là việc thiện, nương nương phân phó rất phải” Mấy vị lương nhân đều hưởng ứng, thái tử phi nhìn về phía Trương Thấm cùng Trương Như Nhân, Trương Thấm không thể nói gì, Trương Như Nhân càng là không sao, chỉ là quyên ít bạc, đoạn cười nói, “Nương nương đi đầu, chúng ta tất nhiên theo.”

Thái tử phi cười, “Trong cung Hoàng hậu nương nương cũng đã đề nghị, các phi tử bất luận nhiều hay ít đều xem như là dốc hết một phần tâm, ba ngày sau các người phái người đem danh sách tới, bản cung ở đây ghi danh chung đưa đi hoàng cung, xem như là chút tâm ý của phủ chúng ta.” Đưa nhiều đưa ít cũng không có một số nhất định, không cần công bằng, cho nên thái tử phi cũng không có ý định lập tức làm ngay để các nàng tỏ thái độ ra nhiều hay ít.

Nghe thái tử phi nói như vậy, trong đó mấy cái nét mặt thoáng thư giãn một ít, ngồi phía bên trái Tần lương nhân nhìn môi Kim lương nhân ngồi đối diện, ân cần nói, “Kim lương nhân người không sao chứ, ta nhìn người sắc mặt không ổn?”

Bị gọi đến tên Kim lương nhân lập tức ngẩng đầu lên, thấy mọi người đều nhìn về nàng, có chút cẩn thận, vội vàng lắc đầu, vừa muốn mở miệng nói thì trên miệng đã nôn khan ra tiếng...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kim Lương Nhân Có Thai

Kim lương nhân có tin vui.

Đối với thái tử phủ mà nói, đây coi như là chuyện vui có giá trị nhất từ khi Trương trắc phi sẩy thai tới nay.

Thỉnh an trước mặt mọi người nô khan, thái tử phi mời thái y đến chẩn, đúng là có tin vui, lúc này cách quỳ thủ thán trước của Kim lương nhân cũng chỉ mới mấy ngày mà thôi.

Các viện nghe nói đều tặng quà chúc mừng, thái tử sau đó cũng là trực tiếp đi Thiên Hương yến thăm nàng ta, nhắc tới cũng là Kim lương nhân vận khí tốt, nàng là người mới, lại là người cuối cùng thị tẩm, trước sau số lần cộng lại vẫn chưa đầy hai bàn tay, người khác vẫn chưa có tin gì lại để cho nàng đi trước.

Tin tức truyền tới trong cung, Hoàng hậu nương nương cũng phái người ban thưởng, để Kim lương nhân hảo hảo dưỡng thai, an an tâm tâm sinh hạ hài tử...

Bên trong Thiên Hương yến, Kim lương nhân vừa tỉnh dậy, đến khi nhũ mẫu Vương ma ma đi tới, Kim lương nhân muốn xuống giường đi uống chén nước thì bị nha hoàn hầu hạ bên cạnh cản lại, “Tiểu thư ngài cứ nằm, có cái gì sai sử chúng nô tì là được.”

Kim lương nhân theo bản năng sờ sờ bụng, nàng chỉ là buổi sáng dậy trễ không kịp ăn sáng, vội vã chạy đi thỉnh an, bị Tần lương nhân gọi hỏi khẩn trương mới có thể nô khan, ngẫu nhiên lại chẩn ra là có tin vui.

“Hương Phù, ta rõ ràng là chỉ vừa quá ngày nguyệt sự tháng trước có mấy ngày thôi, thái y có khi nào chẩn sai rồi không? “ Nàng tháng trước cũng chỉ hầu hạ thái tử hai đêm.

Hương Phù nhìn tiểu thư nhà mình mơ mơ màng màng, nở nụ cười, “Cái gì mà có thể chẩn sai, loại sự tình này thái y làm sao dám chẩn sai, là tiểu thư ngài hồng phúc Tề Thiên.”

Vương ma ma thay nàng rót nước đi tới, đưa cho Kim lương nhân, trong giọng nói có chút vui mừng, “Nếu tiểu thư có thể sinh hạ con thứ, tại thái tử phủ tiểu thư liền thêm phân lượng, tương lai vào cung tuyệt đối cũng sẽ không bị bạc đãi.”

Kim lương nhân tiếp nhận cái chén, đáy mắt có chút mong mỏi, “Thực sự có thể sao, phía trước còn có nhiều vị tỷ tỷ như vậy.” Tính gia thế tính tình cảm, nàng cũng không sánh bằng.

“Dĩ nhiên, tiểu thư có thai đây đã là sự thực, hôm nay ngài phải hảo hảo dưỡng thân thể, chờ sinh ra thứ tử, thái tử điện hạ sẽ đối với tiểu thư ngài tốt hơn.” Vương ma ma cảm giác tiểu thư nhà mình từ nhỏ đến lớn chưa tính là thông minh nhất, tướng mạo cũng không phải xuất chúng nhất nhưng là vận khí tốt nhất, hôm nay có thai, những ngày sau này nhất định sẽ tốt hơn.

Bị Vương ma ma an ủi như thế, nét mặt Kim lương nhân thoáng ngượng ngùng vẻ thiếu nữ hoài xuân, nàng cũng chẳng qua mới mười lăm tuổi, đối với nàng mà nói thái tử chính là tất cả.

Kim lương nhân đang nghĩ ngợi, ngoài phòng cung nữ bấm báo, nói là Diệp lương nhân đến thăm nàng.

Sau khi mời vào, Kim lương nhân vội sai Hương Phù bày ghế cho Diệp lương nhân, Diệp lương nhân nhìn nàng nằm ở trên giường vàng ngọc dao, cười híp mắt ngồi xuống, “Muội muội lần này coi như là hết khổ.”

Kim lương nhân ngượng ngùng cúi đầu, “Tỷ tỷ đừng nói như vậy, thái tử điện hạ đến chỗ tỷ rất nhiều, rất nhanh tỷ tỷ cũng sẽ có tin thôi.”

Diệp lương nhân đáy mắt hiện lên một chút ghen tỵ, rất nhanh thu lại, hơi chua xót nói, “Ta chẳng qua là một lương nhân thôi, nào có vận khí tốt như người vậy.” Thị tẩm mới vài lần đã hoài thai.

Kim lương nhân thấy nàng nói như vậy, có chút luống cuống, không biết làm thế nào nói tiếp, Diệp lương nhân lập tức nở nụ cười, “Nói người vận khí tốt người còn mất hứng?”

Kim lương nhân lắc đầu, giật giật miệng, luôn cảm thấy Diệp tỷ tỷ cùng mình vào phủ này hôm nay nói có chút kỳ quái.

“Ta và người cùng vào phủ, khi còn trong cung cũng là ở chung nên ở đây chỉ có người là ta có thể trò chuyện.” Diệp lương nhân nói giọng có chút buồn vô cớ, thái tử phi tôn quý, hai vị trắc phi vẫn là cao hơn so với các nàng, các nàng cũng không thể tùy ý trò chuyện, còn có mấy người lương nhân tuy là phẩm cấp như mình, nhưng vào phủ sớm hơn, nói như thế nào cũng kà lão nhân so với các nàng, làm sao có thể bình đẳng nói chuyện với nhau.

Kim lương nhân ngẩng đầu nhìn nàng, cảm giác như vậy nàng cũng có, trước đây khi nàng còn chưa được thị tẩm thì cảm giác bị cô lập đặc biệt này còn rõ ràng hơn nhiều, không có ai để nói chuyện cho nên mới phải đè nén, đêm không thể chợp mắt liền bị bệnh, hôm nay nghe Diệp lương nhân nói như vậy thì nảy ra cảm giác đồng bệnh tương liên, đưa tay kéo tay Diệp lương nhân lại, thành khẩn nói, “Diệp tỷ tỷ nếu không phải ghét bỏ, có thể thường đến chỗ ta, tại phủ thái tử này, chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Người hiện thời có thai, ta không thể thường xuyên đến. Người cũng không phải nhàm chán, thái tử điện hạ sẽ thường đến thăm người.” Diệp

lượng nhân nói về rộng lượng.

“Tỷ tỷ đừng nói như vậy, nếu là điện hạ tới chỗ này, ta nhất định sẽ nói với điện hạ, để điện hạ đến trò chuyện với tỷ tỷ.” Kim lượng nhân thấy Diệp lương nhân đậy mắt cô đơn liền an ủi.

“Đứa ngốc.” Diệp lương nhân đậy mắt có ý cười, giận trách.

Hai người trò chuyện một hồi, thấy sắc trời tối sẫm, Diệp lương nhân đứng dậy ra về, Kim lượng nhân phân phó Hương Phù tiễn nàng.

Chờ Diệp lương nhân rời khỏi, Vương ma ma nhìn về mặt vô tâm của tiểu thư nhà mình thở dài, “Tiểu thư, ngài trăm triệu lần không thể ở trước mặt điện hạ nói để hãnh đến chỗ Diệp lương nhân, đây chính là ngài tự tìm phiền toái!”

Kim lượng nhân không lưu ý lắm, thấy nàng lo lắng như vậy, cười nói, “Nhũ mẫu là suy nghĩ nhiều, điện hạ không thể qua đêm ở đây, ta chỉ thuận miệng nhắc tới, làm sao sẽ gây ra sự gì cho mình.”

Wương ma ma vẫn cảm thấy không thích hợp, “Tiểu thư vẫn là nên cùng thái tử phi và hai vị trắc phi thân cận chút, Diệp lương nhân tâm tư quá nặng.”

“Nhũ mẫu!” Kim lượng nhân giọng có chút trách cứ, “Ta và Diệp lương nhân cùng nhau vào phủ, lúc tuyển tú nàng cũng chiếu cố nhiều đến ta, làm sao có thể nói như vậy về nàng.” Tiểu thư đơn thuần, chưa trải khổ, Vương ma ma khuyên thế nào cũng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể tự mình đề phòng một chút...

Bên này Diệp lương nhân đã trở về Lan Tâm uyển, vừa vào cửa liền đuổi tất cả cung nữ chỉ giữ lại một ma ma, Diệp Văn Sương tức giận ngồi ở trên tháp mềm, dẫn mạnh chén trà lên bàn, sắc mặt không tốt.

Một bên Điền ma ma tiến lên trấn an, “Lương nhân phóng khoáng tâm, rất nhanh rồi sẽ hoài thai hoàng tử, đến lúc đó có Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa cho người, người còn e ngại một Kim lương nhân sao? “

Diệp Văn Sương hừ một tiếng, “Ta mà sợ nàng? Nàng chỉ là vận khí tốt, một Ngự Sử nữ nhi mà thôi! “

“Lương nhân nghĩ như vậy là được rồi, làm sao lại tức giận thế này, ngài mới vào phủ chưa bao lâu, chuyện Kim lương nhân mang thai, người nên nóng nảy nhất cũng không phải ngài.” Điền ma ma thấy sắc mặt nàng chậm chậm, rót thêm cho nàng một chén trà nữa.

Diệp Văn Sương cầm lấy cái chén, cười nhạt, “Nói cũng phải, dù là vị kia ở Ấn Nguyệt các không vội, nhưng vị nào đó ở Linh Lung các vào phủ còn sớm hơn chúng ta, nói thẳng ra thì số lần nàng thị tẩm so với ta cùng Kim lương nhân cộng lại còn nhiều hơn.”

Con người đều là như thế! Gia thế so không lại, thân phận so không tới, nhan sắc so cũng biết là không bằng, chỉ đành cố gắng tìm một điểm gì đó để đè người ta xuống tị trong lòng mới thấy thoải mái hơn được.

“Hiện nay Kim lương nhân có thai, điện hạ sẽ tới chỗ lương nhân nhiều hơn, lương nhân nên nắm chặt cơ hội này.” Một bên Điền ma ma hợp thời nhắc nhở.

Diệp Văn Sương để ly xuống, trong giọng có chút khinh thường, “Không phải là mang thai thôi sao, thật đúng là cho rằng có thể sinh hạ nhi tử liền một bước lên trời? Cũng phải có cái mệnh này mới được!”...

Trong phủ thái tử đối với chuyện Kim lương nhân hoài thai đều là trên mặt tỏ ra thật cao hứng, đến Linh Lung các thì Hứa ma ma đã chẳng còn muốn khuyên Tương Như Nhân nữa, đúng giờ Thanh Đông mang thuốc đến là ăn, trong phủ này ngoại trừ thái tử chắc cũng chỉ có Tương Như Nhận là thật tâm chúc phúc.

Đến tối, sau khi rửa mặt, Tương Như Nhân cầm quyển sách dựa vào giường đọc một chút chuẩn bị ngủ, ngoài phòng Tử Yên truyền lời, nói là thái tử điện hạ tới.

Tương Như Nhân có chút kỳ quái, mới vừa xuống giường, thấy thái tử tiến đến, sắc mặt tựa hồ là không được vui, sai Thanh Thu đi chuẩn bị nước nóng, tự tay cởi áo khoác cho hắn, “Điện hạ hay là đi tắm trước một chút?”

Không như thường ngày, Tô Khiêm Dương cứ đứng ở đó nhìn Tương Như Nhân, nhìn đến mức nàng thấy kỳ quái, nhin không được hỏi, “Điện hạ làm sao vậy?”

Tô Khiêm Dương trên mặt có chút cười mà không cười, “Nàng không hỏi xem bản cung vì sao đã trở thế này mới đến đây sao?”

Tương Như Nhân suy đoán hắn ở đâu không vui, toại cười kéo hắn vào phòng rửa mặt, “Điện hạ muốn đến lúc nào thì đến lúc đó thôi.”

Tô Khiêm Dương nhìn bên trong mắt của nàng có chút ý tứ hàm xúc, theo nàng rửa tay rồi lại rửa mặt, “Nàng không hiểu kỳ bản cung vì sao trở như thế này mới đến chỗ nàng?”

Tương Như Nhân lòng ai thán một tiếng, thật là phiền phức, dứt khoát ngẩng đầu nhìn hắn, “Điện hạ có thể nói cho thiếp biết vì sao trở như thế điện hạ mới tới chỗ thiếp không?”

Tương Như Nhân giọng mang theo chút bất đắc dĩ, giống như đang nghĩ hắn đây là cố tình gây sự, thực không có cách nào cho nên mới theo ý của hắn mà hỏi, cuối cùng còn nháy mắt một cái, tựa hồ muốn nói, thế này người hài lòng chứ?

Tô Khiêm Dương bỗng nhiên nở nụ cười, tâm tình nhất thời khá hơn nhiều, ra khỏi phòng rửa mặt, đổi qua áo ngủ, Tô Khiêm Dương uống xong nước Thanh Thu bưng tới, lúc này mới nói với Tương Như Nhân, “Bản

cung giờ Dậu nửa khắc từ Dao Hoa các đi ra, qua Ấn Nguyệt các, sau lại đi Thiên Hương uyển, cuối cùng là đến chỗ nàng.”

Hơn nữa thời điểm hắc mới vừa mới tới vẻ mặt không được không thoải mái, Tương Như Nhân có thể kết luận, hắc cũng không phải một đường lao lực xong mới tới chỗ nàng.

Tương Như Nhân quyết định giả ngu, lên giường tựa ở trên người hắc, “Thảo nào điện hạ trẻ như thế mới đến chỗ thiếp, điện hạ mệt hay không, thiếp xoa bóp cho ngài.” Nói xong Tương Như Nhân đứng dậy đặt tay lên vai hắc.

Rõ ràng là nhìn ra chút gì lại hết lần này tới lần khác muốn giả bộ không hiểu gì, Tô Khiêm Dương nhìn nàng cứ thế giả ngu, cũng không nói phá, khóe miệng gợi lên chút cười, xoay người để cho nàng xoa bóp.

Tương Như Nhân điều chỉnh tư thế ngồi, hai tay khoát lên trên bả vai của hắc, bóp mấy cái lại hỏi, “Điện hạ, lực đạo này thích hợp chưa?”

Tô Khiêm Dương ừ một tiếng, Tương Như Nhân ấn xuống lực đạo này từ từ cho hắc thả lỏng.

Lực tay Tương Như Nhân không nhẹ không nặng, thỉnh thoảng tóc nàng còn quét qua cổ hắc, khiến cơn buồn ngủ vừa đến thì lại quét tới một chút ngứa ngáy trong lòng.

Hắc hưởng thụ phần này cảm giác, trong phủ này nữ nhân đều thông minh, nhưng mà ở chỗ nàng, hắc còn hưởng thụ thêm được cảm giác tự tại.

Vốn là dự định ở Dao Hoa các ngủ lại, thái tử phi rộng lượng, để hắc đi xem Trương trắc phi, đến Ấn Nguyệt các, nói chưa được vài câu đã nhắc tới Kim lương nhân có thai, Trương trắc phi cũng rộng lượng, để hắc đi thăm Kim lương nhân hôm nay mới vừa chẵn ra hỷ mạch.

Lại từ Ấn Nguyệt các đi Thiên Hương uyển, Kim lương nhân thấy hấn đến thì rất cao hứng, hấn vốn cũng không có ý định lưu lại, ngòi một hồi thì muốn đi, kết quả là lại thêm một người rộng lượng, Kim lương nhân trong lời nói lại muốn hấn đi chỗ Diệp lương nhân ngủ lại.

Thật hay! Tất cả nữ nhân trong phủ thái tử này của hấn đều rộng lượng.

Cũng không để ý có hù dọa Kim lương nhân hay không, Tô Khiêm Dương mặt đen lại rời khỏi Thiên Hương Uyển, hấn đường đường thái tử điện hạ buổi tối tìm một chỗ ngủ cũng bị mất, trên đường trở về Phượng Dương các, nhìn thấy Linh Lung các cửa còn trong đèn, Tô Khiêm Dương liền trực tiếp queo vào.

Tương Như Nhân xoa bóp một lát, Tô Khiêm Dương xoay người kéo nàng nằm xuống, chuyện kể tiếp, đó chính là thả màn tắt đèn...

Sáng sớm hôm sau, bầu không khí thình an ở Dao Hoa các có chút quái dị, mọi người nói chuyện phiếm thì nói không nhiều, còn có một cái Kim lương nhân, không biết là cao hứng hay là thế nào, viền mắt hiện lên chút thâm quầng, hình như cả đêm không ngủ...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Làm Sẽ Không Chết

Thái tử phi thân thiết nhắc Kim lương nhân, “Nếu là thân thể khó chịu, mấy ngày nay không nhất định phải đến chỗ bản cung, hài nhi trong bụng quan trọng hơn.”

Kim lương nhân lắc đầu trên mặt thoáng chút khiếp ý, “Tạ nương nương quan tâm, thiếp chỉ là nhất thời mất ngủ, không có gì khó chịu.”

Thái tử phi xem nàng còn có vẻ mang theo tính trẻ con, nở nụ cười, “Cao hứng tới đâu cũng không thể mất ngủ, nếu còn ngủ không được, phải mời thái y qua nhìn một cái khai mấy liều thuốc an thần mà dùng.”

Kim lương nhân cười trừ, nàng nào phải cao hứng ngủ không được, tối hôm qua thái tử điện hạ phủ tay rời đi, sắc mặt trầm dọa người khiến nàng một buổi tối lo lắng hãi hùng không ngủ nổi.

“Còn phải dựa nhiều vào các vị muội muội nỗ lực vì thái tử phủ thêm con nối dòng.” Thái tử phi phía chính phủ nói một câu như vậy, người đang ngồi đều gật đầu nghênh hợp, chỉ là Trương trắc phi miễn cưỡng còn có vẻ không muốn nói chuyện, Tương Như Nhân trước sau như một ít nói, mấy người lương nhân hai mặt nhìn nhau, bầu không khí quái dị như vậy, cũng liền thông minh câm miệng không nói.

Ngồi thêm chút nữa thì mọi người giải tán.

Kim lương nhân đi trên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khổ não.

Phía sau truyền đến tiếng gọi của Diệp lương nhân, Kim lương nhân quay đầu lại, Diệp lương nhân tràn đầy quan tâm nhìn nàng, “Người làm

sao vậy?”

Kim lương nhân đi chậm một bước, nhẹ nhẹ nói, “Diệp tử tử, ta chọn điện hạ mất hứng.”

Diệp lương nhân nét mặt khẽ giật mình, Lan Tâm uyển cách khá xa, sáng sớm nàng cũng không biết tối hôm qua đến tột cùng chuyện gì xảy ra, xem Kim lương nhân này nét mặt, cười an ủi nàng, “Người đang có thai hoàng tử, điện hạ làm sao sẽ sinh giận dữ với người chứ, không cần nghĩ nhiều như vậy.”

Hai người đi về phía trước , nửa ngày, Kim lương nhân ngẩng đầu nhìn nàng, “Diệp tử tử, nếu ta nói sai có phải nên hướng điện hạ nhận lỗi không?”

Diệp lương nhân bình tĩnh nhìn nàng, trong lòng không khỏi suy tính vài phần, vẻ trẻ con trên mặt này đến tột cùng là thật ngây thơ hay là giả ngu, cuối cùng, nàng kéo tay Kim lương nhân, cười híp mắt nhìn nàng, “Đều nói người bây giờ là người quý giá, nhận lỗi với điện hạ thì khó gì, đến đây, ta dạy cho người.”...

Liên tiếp vài ngày, thái tử đều ngủ lại Linh Lung các.

Mấy người đương sự thực ra trong lòng cũng rất thắc mắc, đêm đó đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, sau đó đều đi hỏi mấy người trực đêm.

Lúc thái tử đi Thiên Hương uyển sắc mặt đã không được tự nhiên, ra khỏi Thiên Hương uyển sắc mặt càng là trầm xuống, nhất định là ở Trương trắc phi cùng Kim lương nhân đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Bên trong Linh Lung các.

Tương Như Nhân cùng Tô Khiêm Dương hành sự xong, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chẳng biết khi nào thì đã bắt đầu mưa, tiếng nước mưa tích tích lịch lịch, dưới mái hiên đèn chiếu sáng một mảng nhỏ lộ ra bậc thang ướt nhẹp. Tháng mười trời đã lạnh, nước mưa giữa đêm theo gió thổi vào mặt lạnh cả người, Tương Như Nhân thuận tay đóng cửa sổ, ngồi xuống sạp, để Thanh Thu đem cháo nóng đưa cho mình.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng tự tay múc hai chén bưng đến trước mặt mình, cầm lấy cái muống nếm thử một miếng, hưởng thụ “Không tệ.” Nhìn đối diện Tương Như Nhân chậm rãi ăn cháo trong chén, giống như một con mèo nhỏ đang ăn đồ ăn yêu thích.

Tô Khiêm Dương là hoàng tộc, trong hoàng cung đồ ăn vốn đã tinh tế, bản thân của hắn mặc dù không xoi mói nhưng thái tử phủ thường ngày đồ ăn cũng đều là theo như tốt nhất mà làm, nhưng sau khi thấy được chuyện ăn uống của Tương Như Nhân hắn mới phát hiện, người đối với chuyện ăn uống cũng có rất nhiều yêu cầu, hắn thật là biết thêm được không ít bởi trước mắt hắn cũng là một người có sở thích về vấn đề này, phải nói nàng chính là một chuyên gia.

Tương Như Nhân không nói lời nào ăn xong cháo, ngẩng đầu mới chú ý tới hắn đang nhìn mình, cầm lấy khăn tay lau khóe miệng, thoáng nhìn chén hắn còn lại một ít, ân cần nói, “Không hợp khẩu vị điện hạ sao?”

Tô Khiêm Dương cười khẽ, buông cái muống xuống, ưu nhã đứng dậy đi vào phòng rửa mặt, lưu lại cho nàng một câu nói “Quá no lát sẽ không ăn được nữa.”

Tương Như Nhân giật mình, nửa ngày tỉnh táo lại, mặt đỏ lên...

Sáng sớm hôm sau, Tương Như Nhân bắt đầu tới hầu hạ thái tử rời giường đi lâm triều, ăn xong bữa sáng, từ Linh Lung các đi ra hướng đến

Dao Hoa các, sắc trời còn chưa sáng rõ lắm, cả đêm mưa đến sáng sớm vẫn còn mưa bụi phảng phất.

Thanh Thu che dù cho nàng, thời điểm ngang qua Phượng Dương các, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tương Như Nhân nhìn lại, đang bước nhanh tới đúng là Kim lương nhân, một bên cung nữ che dù cho nàng vừa đi vừa có chút thở hỗn hển, một mặt còn nhắc nhở nàng, “Lương nhân cẩn thận, ngày mưa đường trơn trượt.”

Có lẽ là đi gấp, Kim lương nhân gương mặt đỏ bừng, đi tới phía sau Tương Như Nhân hai bước thả chậm cước bộ, hành lễ với Tương Như Nhân “Tương trắc phi.”

Tương Như Nhân gương mặt dịu dàng nhìn nàng ta, nét mặt ngây thơ thật giống như Tương Tâm Viện ở nhà, trong lòng sinh ra chút hảo cảm, cười nói, “Thân thể nặng nề lại đi vội vã như vậy làm cái gì, còn sớm mà.”

Kim lương nhân ngẩng đầu nhìn nàng, có chút khẩn trương, “Ta... thiếp sợ ngày mưa đi trễ quá không tốt.”

“Mới giờ này làm sao lại muộn, nếu không cùng nhau đi vậy. “ Tương Như Nhân đề nghị như vậy, Kim lương nhân nhìn thoáng qua Phượng Dương các, sắc mặt buông lỏng một chút, nàng cứ thế bước theo phía sau cách một khoảng, không tiến lên, cũng không tiếp lời.

Tương Như Nhân khẽ thở dài, thái tử trầm mặt rời khỏi Thiên Hương uyển đến bây giờ vẫn chưa gặp lại Kim lương nhân, xem ra là dọa nàng không ít, theo lý mà nói hiện tại có thai chính là trân quý nhất, thế nào đến chỗ Kim lương nhân lại có vẻ ủy khuất như vậy.

Một đường không nói gì, đến Dao Hoa các, những người còn lại đều chưa tới.

Thái tử phi vì các nàng chuẩn bị khương trà, Tương Như Nhân bưng ở trong tay ống từ từ, chờ người khác tới. Một lúc sau người đến đông đủ, thái tử phi mới nói bắt đầu chính sự, “Một ngày sau Lục hoàng tử đầy tháng, Kim lương nhân thân thể bất tiện liền lưu lại trong phủ, những người khác theo bản cung cùng tiến cung đi.”

Ngồi ở phía dưới Tần lương nhân mở miệng, “Nương nương, thiếp sẽ không tham dự, ngày hôm qua tự nhiên lại cảm phong hàn, vào trong cung sợ là quấy rầy hoàng tử.”

Thái tử phi thấy nàng nói như vậy, gật đầu, “Đã như vậy người liền lưu lại đi.”

Nói xong cái này, thái tử phi hỏi thăm một chút Kim lương nhân thân thể, không lâu sau liền giải tán.

Không bao lâu thái tử đến đây thỉnh an, thái tử phi ôm hân đến bên cạnh mình sờ sờ đầu của hân, “Sáng sớm ăn cái gì?”

Tô Ngạn Tuần dựa vào Triệu Nhị, nhỏ nhẹ báo cáo về đồ ăn sáng, ý nghĩ trong sáng, nói năng rõ ràng.

Nhìn hân thông minh như vậy, Triệu Nhị vui mừng cười, “Một ngày nữa tiến cung, người hãy đi chung với phụ vương người.”

Còn nhỏ nhưng Tô Ngạn Tuần đã bị trách nhiệm cùng ý nghĩa ngôi vị hoàng đế, tuy rằng tinh tinh mê mê, hân vẫn gật đầu, “Tuần Nhi theo phụ vương đi thăm hoàng gia gia.”

Triệu Nhị ôm nhi tử hôn một cái, “Ngoan, trở về đi.”

Tô Ngạn Tuần theo hân mẫu đi ra ngoài, Triệu Nhị trên mặt có chút ủ rũ, đứng lên đi vào gian trong, Phương ma ma đi theo vào, “Nương nương, Thiên Hương uyển tất cả đều ổn, Kim lương nhân là người thức thời.”

Triệu Nhị lắc đầu, nàng nghĩ không phải là chuyện Kim lương nhân, thái tử đã nhiều ngày đều ngủ lại Linh Lung các, cũng chỉ tới chỗ nàng một lần, chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại có chút bất an.

“Nương nương, thái tử đi Linh Lung các nhiều lần, Tương trắc phi có thể nuốt lời hay không?” Phương ma ma nhìn thấu tâm tư nàng, từ khi trong phủ thêm một vị trắc phi hai vị lương nhân, tâm sự trong lòng nương nương cũng nhiều hơn.

“Ta không lo lắng nàng nuốt lời.” Tương trắc phi dám cam đoan như vậy, nàng tin tưởng nàng ta sẽ không nuốt lời, không biết rốt cuộc nàng bất an điều gì.

Triệu Nhị đi tới giường vừa nhìn bức tranh trên bình phong, hoa mẫu đơn nở rộ, Triệu Nhị nhìn chăm chăm những cánh bướm vô cùng sống động phía trên hoa mẫu đơn, bỗng nhiên ý thức được, nàng bất an chỉ vì thái tử đến Linh Lung các liên tục.

Cho đến giờ trong phủ thái tử đối với các nàng đều xem như là mưa móc chia đều, cực hiếm có chuyện lưu lại một viện nào liên tiếp mấy ngày nhưng bắt đầu từ khi Tương trắc phi vào phủ, hình như có chút thay đổi...

Đêm nay, thái tử có công sự nên ở lại Phượng Dương các, không đến viện của ai.

Ban ngày cứ thế rầm rích cơn mưa nhỏ, đến buổi tối mưa mặc dù ngừng nhưng trên đường vẫn còn ướt, bên trong Phượng Dương các đốt đèn, bốn phía yên tĩnh, không có động tĩnh gì.

Cách đó không xa một loạt tiếng bước chân, dưới ánh đèn, hai đạo nhân ảnh chậm rãi tới gần, đến cửa Phượng Dương các thì ngừng lại, Kim lương nhân tiếp nhận hộp đựng thức ăn trong tay cung nữ, hít vào một hơi rồi nói “Người chờ ta ở đây.”

“Lương nhân, để nô tỳ bồi ngài vào đi thôi, hôm nay đường trơn trượt không dễ đi.” Cung nữ lo lắng nhìn nàng, Kim lương nhân suy nghĩ một chút gật đầu, “Cũng được.”

Hai người đi vào, từ cửa viện đến gian trong cũng không gần, phải vòng qua một bồn hoa.

Thái tử thích yên tĩnh nên bên trong Phượng Dương các người hầu hạ không nhiều lắm, lúc này còn cắt giảm nhiều hơn, lúc các nàng tiến vào cửa và đi trên đường đều không gặp ai.

Kim lương nhân nhìn ánh sáng nguy hiểm từ gian phòng, nhịp tim bỗng đập liên hồi, siết chặt khăn tay, đây là lần đầu tiên nàng tới Phượng Dương các.

Chân đạp trên đường mòn mang theo tiếng nước lẹp bẹp, đi vòng qua bồn hoa, Kim lương nhân đang muốn phân phó cung nữ ở đây chờ, bỗng từ rừng cây cao tầm nửa người đối diện bồn hoa truyền đến một trận huyên náo, Kim lương nhân cùng cung nữ nhất tề nhìn sang, bỗng nhiên cùng lúc đó một cái bóng màu đen chợt từ trong bụi rậm phi ra, nhào về phía Kim lương nhân.

Tiếng thét chói tai vang lên, “Aaa!”

Tô Khiêm Dương đang ở bên trong thư phòng xem công văn nghe được tiếng thét chói tai chợt vang lên, nhướng mày, một bên thị vệ rất nhanh mở cửa sổ, nhìn ra ngoài, cung nữ đang đỡ Kim lương nhân ngã dưới đất đứng lên, “Điện hạ, hình như là lương nhân.”

Tô Khiêm Dương buông công văn, đứng dậy, “Đi ra xem một chút.”

Khi Tô Khiêm Dương vừa bước ra ngoài thì nghe tiếng các cung nữ hầu hạ ở Phượng Dương các cũng đến rồi, đi xuống bậc thang, Tô Khiêm

Dương thấy đĩa và điểm tâm rơi đầy đất, còn có Kim lương nhân run lấy bấy trong lòng cung nữ.

Thoáng nhìn tà váy nàng dính bùn ướt thành một mảnh, Tô Khiêm Dương nhíu mày sâu hơn, “Chuyện gì xảy ra? “

Phảng phất là tìm được người trong lòng, nghe thấy tiếng Tô Khiêm Dương, Kim lương nhân khóc nức nở nhìn qua, ủy khuất hô một tiếng “điện hạ“.

“Thái tử điện hạ, lương nhân vừa muốn đưa tới cho điện hạ một ít thức ăn, đi tới đây bỗng nhiên trong bụi rậm thoát ra một con mèo đen làm kinh hãi đến lương nhân.” Hương Phù vội giải thích, đỡ Kim lương nhân, gương mặt lo lắng.

“Nàng không sao chứ? “ Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua rừng cây, tầm mắt trở lại trên người Kim lương nhân, Kim lương nhân vừa định nói không có việc gì, mặt vừa khôi phục chút hồng hào lại đột ngột trắng bệch, dưới bụng một trận đau đớn, “Đau ~ “

Trong lòng Hương Phù, Kim lương nhân ôm bụng vé mặt thống khổ, thân thể chậm rãi tuột xuống đất hầu như đứng không được, một bên hai cung nữ vội vàng đỡ nàng vào phòng, còn lại một chạy đi thái tử phi cầm báo, một theo thị vệ kia đi mời thái y.

Phượng Dương các cách Dao Hoa các rất gần, thái tử phi nghe xong cầm báo vội vã chạy tới, trong phòng Kim lương nhân ôm bụng, cắn chặt môi vé mặt tái nhợt nằm trên giường.

Không kịp hỏi nhiều cái gì, thái tử phi sai người xem thái y đến chữa, đi tới ra ngoài, thấy Tô Khiêm Dương trầm mặt đứng ở đó, đi tới ôn nhu nói, “Điện hạ yên tâm, Kim lương nhân là một người có phúc khí.”

Tô Khiêm Dương không nói, nếu không phải Kim lương nhân trong bụng còn có hài tử, hẳn đã sớm phủ tay rời đi, hầu như buổi tối đường đều ướt, nàng là một người đang mang thai lúc này lại ra ngoài, hết lần này tới lần khác chọn ngày lúc này tới tặng đồ, rốt cuộc nói nàng tâm cơ quá nặng hay lag quá ngu xuẩn.

Thái y tới rất nhanh.

Kim lương nhân vẫn đang đau đớn, bắt mạch xong, thái y báo với thái tử người không có việc gì, hài tử cũng không có việc gì, chỉ là bị chút kinh hách động thai khí, tĩnh dưỡng một vài ngày là được.

Thái tử phi thở phào nhẹ nhõm, Tô Khiêm Dương nghe thế thần sắc nghiêm nghị trực tiếp phân phó “Chờ nàng ta đỡ thì đuổi về Thiên Hương uyển đi, có hài tử mà không biết kiêng kỵ như thế, nói nàng hãy tĩnh dưỡng trong viện cho đến khi sinh.”

Thái tử phi ngẩng đầu, nét mặt khẽ run, nhìn thái tử rời khỏi gian phòng, quay đầu lại ngắm Kim lương nhân trong phòng, đáy mắt có chút đáng tiếc, tĩnh dưỡng đến sinh, đây khác gì cấm túc a.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ai Là Vô Tội

Kim lương nhân đang đem đến Phượng Dương các bị động thai, ngày thứ hai tin này đã truyền khắp toàn bộ thái tử phủ, không nói đến con mèo đen từ nơi nào xông tới hù dọa Kim lương nhân, chỉ riêng chuyện ban đêm đi Phượng Dương các tặng đồ này cũng đủ khiến người ta thấy đặc biệt, người nào không biết lúc thái tử ở Phượng Dương các giải quyết công vụ không thích nhất là có người đi vào quấy rầy, Kim lương nhân mang thai không hảo hảo mà tình dưỡng mà còn bày trò này, thực sự đủ để làm trò cười.

Cũng là Kim lương nhân vận khí tốt, té ngã xuống mặt đất mạnh như vậy nhưng hài tử không có việc gì, Trương trắc phi chính là an ổn ở một chỗ lại có thể sẩy thai.

Đối với việc bỗng nhiên xuất hiện mèo đen, thái tử phi cũng sai người đi thăm dò, trong phủ trên dưới không ai nuôi mèo, suy đoán là mèo hoang từ bên ngoài phủ chạy vào, xế chiều hôm đó lại có người phát hiện một con mèo đen phía sau phòng củi của thiện phòng.

Thấy bảo nhìn thoáng qua trên cổ con mèo có dây nhưng nó nhanh quá nên không bắt được.

Thế là mấy bà tử trong phòng bếp tìm thức ăn yêu thích của mèo để đặt bẫy, cuối cùng khi nó mò đến ăn thì cũng bắt được.

Khi Cổ ma ma ở thiện phòng cầm lồng sắt đến Dao Hoa các thì mấy người Tương Như Nhân cũng vừa đi ra, liền được thấy đầu sỏ hù dọa Kim lương nhân này.

Lồng sắt treo ở trên cây, con maò đen lớn bị nhốt ở trong lồng có vẻ bất an, thấy nhiều người nhìn nó thì quay cái mông lại không cho mọi người nhìn, Trương trắc phi nở nụ cười, “Ai~ còn là một con vật kiêu căng cơ đấy.”

Tương Như Nhân nhìn tới thì thấy trên cổ nó đúng là có sợi dây chứng tỏ là không phải mèo hoang mà có người nuôi, bộ lông đen cũng rất sạch sẽ.

Cổ má má bầm báo xong thì thái tử phi cũng đi ra, nhìn thoáng qua đoàn người “Hỏi qua cung nữ lúc đó thì xác định đây là con mèo đã hù dọa Kim lương nhân, nếu vẫn còn nhìn thấy có con nào chạy vào phủ, phải nhanh bắt lại miễn cho gây ra chấn kinh khác.”

“Kỳ lạ, lần đầu thấy có mèo hoang chạy vào đấy! “ Trương trắc phi cũng nhìn thấy sợi dây, khoe miệng có chút khó tin, nàng vào phủ bốn năm nhưng từ chưa bao giờ thấy qua mèo hoang nào chạy vào, không lựa lúc nào lại vừa đúng lúc Kim lương nhân có thai, lại là buổi tối nhảy ra dọa người, cũng quá trùng hợp đi.

Một bên Vương lương nhân nghe cũng gật đầu, “Đúng vậy, thái tử phủ lại không gần núi, đã thế mùa này tại sao có thể có mèo hoang chạy vào được.”

“Vương tử tử, nói vậy cũng không chính xác đâu, không phải là mèo hoang, cũng có thể là nhà ai nuôi không cẩn thận chạy đến, bị đói nên đi khắp nơi tìm thức ăn mới tiến vào.” Sau lưng Vương lương nhân, Diệp lương nhân hé miệng cười nói, nghe ra không phải là không có đạo lý.

Tương Như Nhân liếc nhìn Diệp lương nhân rồi nhìn thái tử phi, cười nói, “Mọi người chú ý chút là được, nương nương, thiếp xin được cáo lui trước.” Thái tử phi gật đầu, mọi người cũng rời đi.

Tương Như Nhân đi ở phía trước, sau lưng Trương trắc phi đi nhanh mấy bước đuổi tới, kéo Tương Như Nhân một cái, cười quở trách “Đi nhanh

như vậy làm cái gì? “”Ta là đi ra trước chứ đâu phải đi nhanh!”

“Ta không phải nói cái này.” Trương trắc phi cùng nàng đi song song, sau lưng mấy người lương nhân cũng liền đi theo phía sau, không dám vượt qua quy củ.

Tương Như Nhân biết ý của nàng, lắc đầu, “Nương nương tự có phán đoán, chúng ta ở lại nhiều lời vô ích.”

Trương trắc phi hừ một tiếng, cố ý tăng thêm nửa câu sau nói, “Người vậy mà hiểu rõ, cái gì mà mèo hoang, ta thấy là một con mèo tâm cao khí ngạo mới đúng. “

Tương Như Nhân nở nụ cười, “Nó nơi nào tâm cao khí ngạo, nó rõ ràng là con mắt cũng không thèm nhìn chúng ta.” rõ ràng chính là mèo nhà được chiều chuộng, nếu không phải là đói bụng, người ở thiện phòng làm sao mà bắt được.

Trương Thấm cười theo, “Ngài nói phải ~, con mắt cũng không thèm nhìn qua chúng ta.” Một lúc lâu như thế cũng chỉ nhìn thấy cái cổ đen như mực của nó.

Hai người các nàng mỉm cười nói chuyện con mèo đen, người phía sau nghe lại có vài phần kinh hãi, Diệp lương nhân cúi đầu lấy tay áo che lại bàn tay đã ra đầy mồ hôi.

Chờ Tương Như Nhân cùng Trương Thấm đều trở về viện của họ, Diệp Văn Sương vội bước chân trở về Lan Tâm uyển, đi vào nhà ngồi xuống, trời lạnh như thế này, sau lưng của nàng lại bị hù dọa ra một thân mồ hôi, Trương trắc phi cùng Trương trắc phi vài câu vô tâm nói nhưng cứ như là đang nói cho nàng nghe vậy.

“Lương nhân, ngài có chuyện gì sao?” Điền ma ma thấy thần sắc nàng như vậy, ân cần hỏi.

Diệp Văn Sương uống xong một chén trà, thuận thuận khí, “Tiểu Cúc đâu? “

“Tiểu Cúc đi phòng ăn lấy canh cho ngài, lương nhân đừng lo lắng chuyện này, sẽ không tra được trên đầu ngài đâu!” Điền ma ma ở một bên an ủi, “Vật kia là bên ngoài mang vào, cùng ngài chưa quen thuộc, cùng Lan Tâm uyển này cũng chưa quen thuộc, mặc dù là thả để nó ra để tìm đường về nhà, cũng sẽ không tìm được tới đây.”

“Nó nhận ra được Tiểu Cúc.” Diệp lương nhân vẫn lo lắng, “Nếu như thái tử phi không xử lý nó thì tìm một cơ hội đem đi xử lý!” Diệp Văn Sương trên mặt hiện lên một tia âm ngoan, mèo này không lưu được, coi như là thái tử phủ ở đây không tra được trên đầu nàng, nếu để cho súc sinh kia chạy về Diệp gia, chẳng phải là cũng rõ ràng là gia đình nàng sao.

Điền ma ma thấy nàng hạ quyết tâm, gật đầu, “Vâng! “

Một ngày sau, mèo đen nuôi ở chỗ Cố ma ma đã chết, một tiểu cung nữ ở thiện phòng phụ trách nuôi mèo đen bị trượng trách mười lăm đại bản, điều tra ra nguyên nhân là con mèo kia ăn thuốc chuột nên chết.

Thuốc chuột ở bên trong phòng ăn có không ít, là vì phòng ngừa có chuột cắn thức ăn trong phòng, tiểu cung nữ thấy mèo đen kia đáng yêu, lại cảm thấy nhốt nó ở trong lồng rất đáng thương, thế là cào lúc dứt đồ ăn cho nó thì thả ra, ăn xong quên nhốt lại, lúc trở lại thì thấy mèo đã nằm bất động trên mặt đất.

Bên trong phòng ăn mỗi ngày đều vô cũng bận rộn, người ra ra vào vào mang theo hộp đựng thức ăn nhiều vô kể nên chẳng ai chú ý chuyện ở một gian phòng không đặc biệt, nhất thời cũng không rõ là tự con mèo ăn phải hay có người hạ độc. Chuyện này khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ. Vốn mọi thứ đều là vô tình xảy ra nhưng trải qua chuyện này, mọi người suy

nghe cận kề lại thấy giống như có người ghen tị Kim lương nhân mang thai, vì sợ bại lộ nên trực tiếp hạ độc con mèo để chết không đối chứng.

Lời đồn vốn là suy đoán từ việc nhỏ ra nên trải qua mấy ngày liền tam sao thất bản, đến khi lọt vào tai thái tử thì đã thành có người muốn hại cái thai trong bụng Kim lương nhân nên cố ý đem mèo hoang về hù dọa nàng.

Tra hỏi hồi lâu, rất nhanh thì tra đến Diệp lương nhân, lúc này Diệp lương nhân thật ủy khuất quỳ gối trước mặt thái tử cùng thái tử phi, người khóc đến đẫm lệ, vẫn đang sụt sùi kể lại những lời nàng và Kim lương nhân nói “Kim muội muội nói đã khiến điện hạ tức giận, muốn hưởng điện hạ bồi lỗi, thiếp liền nói với nàng có thể làm một ít gì đó mà điện hạ thích ăn đưa qua cho ngài, như vậy có thể bồi lỗi với điện hạ, thiếp cũng không biết Kim muội muội sẽ đi Phượng Dương các tìm điện hạ.”

Từ lúc ở Thiên Hương uyển bị tức giận, sau khi ra ngoài Tô Khiêm Dương liền tiếp ở lại Linh Lung các, Kim lương nhân quả thực không có cơ hội tới tìm hấn chịu tội.

“Lúc người và Kim lương nhân nói những lời này có người khác nghe được hay không? “ Triệu Nhị đưa khăn tay cho Diệp lương nhân, này lê hoa đá vũ, khóc thiếu chút nữa ngay cả lời đều nói không được đầy đủ.

Diệp lương nhân tiếp nhận khăn tay lắc đầu, “Bên người đều là cung nữ ma ma hầu hạ, cũng không có người khác.”

Triệu Nhị nhìn qua thái tử liếc, người bình tĩnh cũng không nói lời nào, Triệu Nhị sai người đưa Diệp lương nhân trở lại, thay đổi trà nóng nói “Điện hạ, nếu không tìm người ở Thiên Hương uyển tới hỏi vài câu. “

Tô Khiêm Dương giương mắt nhìn nàng, “Đem người phục vụ bên trong Thiên Hương uyển đổi nhóm khác, người trong phủ cũng nên hảo hảo chỉnh đốn một chút, tra xét không ra vật gì, chuyện này cứ như vậy bỏ qua, đừng làm rộn lên khiến lòng người bàng hoàng.”

“Là thiệp quản giáo không tốt.” Triệu Nhị nét mặt biến đổi, mềm giọng nhận sai.

“Hôm nay người trong phủ nhiều hơn, nếu như thấy nhân thủ chưa đủ, để trong cung phái thêm người xuống.” Loại chuyện trong nhà này Tô Khiêm Dương vốn là không hỏi tới, hôm nay truyền tới tai hắn, hắn mới phát giác được thật hoang đường, vốn một việc cực đơn giản, bây giờ lại đồn đãi như ẩn tàng bao nhiêu âm mưu quỷ kế.

“Để điện hạ quan tâm, là thiệp không phải.” Triệu Nhị thành khẩn nói, “Điện hạ, thiệp xem Kim lương nhân là một người đơn thuần, để nàng tĩnh dưỡng đến sinh, có phải quá nặng rồi không? “

“Vậy nàng nghĩ nên như thế nào.” Tô Khiêm Dương thân thể hơi ngã về phía sau một chút, ngược mắt nhìn nàng, thoáng qua gò má Triệu Nhị có chút hồng nhuận, đáy mắt mang theo chút thùy mị, lại vẫn cảm thấy thiếu chút gì.

“Kim lương nhân tính tình đơn thuần, ở bên trong Thiên Hương uyển n phận tĩnh dưỡng ít đi ra ngoài là không sai, điện hạ hay là nên qua thăm nàng nhiều hơn, dù sao hiện nay nàng đang mang thai, nếu là suy nghĩ tiêu cực nhiều thì đối với hài tử trong bụng cũng không tốt.” Triệu Nhị ôn nhu khuyên nhủ, nếu muốn an an ổn ổn sinh hạ hài tử, thái tử thăm nom cùng an ủi cũng ắt không thể thiếu, người mang thai rất dễ suy nghĩ nhiều, nếu như trầm uất càng bất lợi cho thai nhi.

Tô Khiêm Dương gật đầu, “Ngày mai tiến cung, dẫn theo Tuần Nhi đi cùng người.”

Triệu Nhị khẽ run, “Điện hạ ngài không đi?”

“Không đi.” Tô Khiêm Dương lắc đầu, “Ta tính đi xem đi đại thiên thành, nơi đó thủy lợi đến nay vẫn chưa xong.”

Quốc gia đại sự Triệu Nhị không dám hỏi đến, nghe nói như vậy gật đầu, “Vậy thiếp liền mang theo Tuần Nhi đi vào bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Ngày thứ hai, thái tử phi mang theo thái tôn cùng cả đám người của phủ thái tử tiến cung tham gia yến tiệc mừng Lục hoàng tử đầy tháng, mẹ đẻ Lục hoàng tử nguyên là tứ phẩm tiếp dư, sinh hạ Lục hoàng tử xong hoàng thượng liền thăng phân vị cho nàng, hôm nay thăng tới thực dung, sống một mình một cung.

Thái tử phi mang theo các nàng đi thỉnh an hoàng hậu, để thái tôn lưu lại Thọ Hòa cung, tiếp theo mang theo các nàng đi Nghi Hòa cung chúc mừng.

Trong Nghi Hòa cung một mảnh náo nhiệt, Lam thực dung vừa thăng phân vị, còn có Lục hoàng tử đầy tháng, đều là đối tượng để mọi người đi vào chúc, Tương Như Nhân không nhìn thấy Lục hoàng tử ở Nghi Phúc, chờ mọi người di chuyển đến nơi bày yến, Tương Như Nhân mới từ xa thấy Lục hoàng tử trong lòng Biên ma ma bên cạnh Lam thực dung.

Không đợi mọi người ngồi xuống, hoàng thượng cùng hoàng hậu đã tới, hoàng thượng thật cao hứng, nhận lấy Lục hoàng tử từ trong tay Lam thực dung, quay qua Lam thực dung nói một câu, “Thực nhi, đã khổ cực cho nàng.”

Đứng cạnh Trương trắc phi, Tương Như Nhân cả người ngẩn ra, gương mặt nhìn sang, thấy được Lam thực dung quay sang hoàng thượng cảm động nói “Có thể vì hoàng thượng sinh hạ hoàng nhi là nô tì có phúc, hôm nay làm mẹ mới biết được khổ cực.”

Thanh âm kia xa lạ mà quen thuộc, Tương Như Nhân nhìn Lam thực dung, “Thực nhi” tiếng xưng hô này đối với nàng mà nói khắc sâu ấn tượng, lần đầu tiên tiến cung cùng Trình Bích Nhi ở trên đỉnh núi giả nghe được sự kiện kia, lúc đó Tam vương gia kêu cũng là “Thực nhi”.

Thế gian này trùng tên trùng họ rất nhiều, nhưng ở một nơi như hoàng cung, người có thể bị hoàng thượng cùng Tam vương gia đều xưng hô như vậy lại không có nhiều, Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, trong lúc nhất thời cảm xúc thay đổi rất vi diệu.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vẫn Không Cam Lòng

Hoàng thượng cùng hoàng hậu tới đây một lúc rồi rất nhanh rời đi, một lát sau Lam thực dung mang theo Lục hoàng tử cũng trở về Nghi Hòa cung, thái tử phi dẫn theo các nàng ngồi xuống, bốn phía đều là các nữ quyến.

Tương Như Nhân còn đắm chìm trong suy đoán vừa rồi, càng nghĩ trong lòng càng sợ, Tam vương gia cùng Lam thực dung, thế nào cũng không phải là thật, nhất định là nàng suy nghĩ quá nhiều thôi.

Phía sau một cung nữ đi tới, “Tương trắc phi, Tấn phi nương nương cho mời.” Tương Như Nhân đứng dậy, thái tử phi hướng phía bên này nhìn lại, Tương Như Nhân xin nàng chỉ thị xong mới theo cung nữ ra khỏi đại điện.

Chạng vạng chiều sắc trời có chút tối, khác bên trong đại điện náo nhiệt vừa rồi, hôm nay trên đường có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Đến rồi Vĩnh Hòa cung, Tấn phi ngồi ở trong phòng đang chờ nàng.

“Thần thiếp bái kiến Tấn phi nương nương.” Tương Như Nhân hướng phía Tấn phi hành lễ, sau khi ngồi xuống, có cung nữ bưng nước trà ra, Tấn phi cười híp mắt nhìn nàng, “Ở thái tử phủ trôi qua được không?”

“Hồi Tấn phi nương nương, thần thiếp...” Tương Như Nhân còn chưa nói hết thì Tấn phi cắt đứt, “Bản cung cùng ngươi là thân cô chất, đừng luôn gọi nương nương, ở đây không có người ngoài, xưng một tiếng cô cô là được.”

“Cô cô, ta ở thái tử phủ đều rất tốt.” Tương Như Nhân theo ý nàng gọi một tiếng cô cô.

Tấn phi nhìn nàng khẽ thở dài một cái, “Người và bản cung như nhau, đều phải làm người cẩn thận, mọi việc không thể sai sót, cũng không muốn người ta tìm ra lỗi, cố gắng làm tốt nhất có thể, hết sức đi đón ý nói hòa.”

Tương Như Nhân không biết trả lời như thế nào, Tấn phi cũng không cần nàng trả lời, “Đây là phụ thân dạy, người so với bản cung học còn tốt hơn.”

Một phần khích lệ này nghe tràn đầy bất đắc dĩ, năm đó nàng cũng là chưa từng trải qua cảm giác thích một người là gì liền vào cung, như là làm quan, cẩn thận đem công việc hầu hạ hoàng thượng này làm cho tận thiện tận mỹ, đến bây giờ quay đầu nhìn lại, phát hiện mình đời này đã thiếu sót rất nhiều thứ.

“Bản cung hy vọng người cho dù là trong hoàng cung cũng có thể trôi qua thuận tâm của chính mình, giáo huấn của phụ thân dĩ nhiên trọng yếu, nhưng Như Nhân a, cả đời này chỉ có vài chuyện là trong lòng người muốn làm nhất, nếu như người có, vậy cũng chớ nín nhịn để nó khô héo.” Dung nhan tinh xảo Tấn phi đã có chút mệt mỏi rã rời, nhìn Tương Như Nhân tựa như thấy mình năm đó, chắc là so với mình năm đó còn phải càng thành thực hơn, cũng khiến nàng nghĩ mà đau lòng.

“Mẫu thân người vài ngày trước tiến cung còn dẫn theo Nhị thẩm người cùng Tâm Tuệ, nha đầu kia bản cung đã rất nhiều năm rồi không thấy, so với người chỉ nhỏ một tuổi, Nhị thẩm người đang lo hôn sự của nàng đây.” Tấn phi cảm khái một nửa, đem trọng tâm câu chuyện lái đi, “Mẫu thân người cũng không khỏi lo lắng, đại ca người thành thân, hôn sự nhị ca người cũng sẽ nhanh định ra, nay người ở thái tử phủ trôi qua tốt, nàng cũng có thể yên tâm hơn.”

“Cô cô ở trong cung cũng không có gì cần lo lắng đâu” Tương Như Nhân cười phụ họa nàng.

“Bản cung có thể so với mẫu thân người còn lo hơn.” Tấn phi thở dài, “Mẫu thân người ba đứa nhỏ đều có tin tức, bản cung chỉ có một đứa mà đến bây giờ cũng chưa tin tức, thế nào lại có thể không lo lắng a” Nhắc tới tam hoàng tử, Tương Như Nhân tring lòng không khỏi có chút lúng túng, “Biểu ca tự sẽ tìm được ý trung nhân, hơn nữa còn có hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương làm chủ cho biểu ca mà.”

Tấn phi khá có thâm ý nhìn nàng một cái, “Đứa bé kia, bản cung không biết được rõ trong lòng hãn ý trung nhân bộ dáng ra sao, đầu năm tuyển tú nhiều nữ tử như vậy, Hoàng hậu nương nương đặc biệt vì hãn tuyển mười nữ tử gia thế tài tình cũng không hề thua kém, còn tìm bản cung đến cùng nhìn, ngay cả hoàng thượng cũng thấy không tệ, kết quả sao, đến hãn thì không coi vào mắt.”

“Hãn còn nói bản cung không cần thay hãn chọn cũng không cần thay hãn xem, trong lòng hãn tự có chủ trương.” Tấn phi biết rõ con trai mình, nói cái gì tự có chủ trương, sợ rằng mấy năm này cũng không nghĩ đến chuyện muốn thành thân, nếu bản thân hãn đã không muốn thì sẽ không để cho người khác ép hãn theo ý họ, đây mới là điều Tấn phi lo lắng nhất.

Tương Như Nhân có thể nói cái gì, đó là tam hoàng tử hôn sự, thế nào đều không đến lượt nàng, một biểu muội phát biểu ý kiến, thêm nữa nàng cũng đã gả đi rồi.

Thế là Tương Như Nhân chọn lời đáp lại Tấn phi, “Cô cô cũng không cần quá quan tâm, biểu ca cũng là người hiểu chuyện, tự sẽ có chủ trương.”

Mắt thấy sắc trời đã tối, Tấn phi để nàng trở về, còn chưa đi ra khỏi cửa Vĩnh Hòa cung, Tương Như Nhân thấy có người đứng phía trước, tựa hồ đặc biệt vì chờ nàng, chấp tay đứng ở đó, ánh mắt dõi về phía nàng đi ra.

“Thần thiếp gặp qua tam hoàng tử điện hạ.” Tránh không khỏi, Tương Như Nhân hướng phía hãn hành lễ.

Ánh đèn ven đường kéo dài thân ảnh của hắn, Tô Khiêm Trạch nhìn nàng đã chải búi tóc phụ nhân, đáy mắt lạnh như băng mang theo một ít phức tạp khó kiềm nén.

Một lúc lâu, giọng khàn khàn vang lên, “Hắn đối tốt với nàng chứ?”

“Thần thiếp là phi tử của hắn, hắn tất nhiên là đối xử với thiếp cũng không tệ.” Cách vài bước xa, Tương Như Nhân nhàn nhạt trả lời.

“Thiếp.” Tô Khiêm Trạch lặp lại xưng hô của nàng đối với mình, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tự xưng bản thân như thế, không cảm thấy ủy khuất sao?”

Tương Như Nhân nhìn hắn, nét mặt càng phát ra kiêu ngạo, cười đáp “Có cái gì mà ủy khuất.”

“Hắn có thái tử phi, còn có nhiều nữ nhân như vậy, người cư nhiên không cảm thấy ủy khuất, ha ha, biểu muội, người lời này thật đúng là để bản điện hạ mở rộng tầm mắt, người và người khác có cái gì bất đồng!”

Tựa hồ là nói ra lời khó nghe thì trong lòng hắn mới thoải mái, hạ thấp người trước mặt hắn mới cảm thấy cam tâm, “Đều là coi trọng thân phận của hắn, người cũng muốn có một ngày vào trong hoàng cung này chứ gì.”

“Quả thực không có gì bất đồng, ta và người khác thì có gì khác nhau.” Tương Như Nhân nhận lời mỉa mai của hắn, “Trên đời này người không phải đều giống nhau sao.”

Tô Khiêm Trạch bỗng nhiên trừng hướng về phía nàng, “Cho nên người cứ như vậy cam tâm tình nguyện.”

Tương Như Nhân biết hắn muốn nói đến chuyện tuân theo thánh chỉ gả vào thái tử phủ “Đúng! Cam tâm tình nguyện.” “Ha ha ha ha.” Tiếng cười càn rỡ vang lên, Tô Khiêm Trạch không hề che giấu đáy mắt ý khinh thị

“Còn nói người không phải là vì thân phận của hãn, còn nói người không phải là vì vị trí hậu phi.”

“Tam hoàng tử.” Nửa ngày, Tương Như Nhân thở dài một cái, “Nếu ngài nghĩ ta như vậy, ta đây chính là người như vậy, vì thế ta không đáng cho ngài quan tâm, Tấn phi nương nương vì ngài lo lắng đã lâu, ngài nên nghĩ cho lo lắng của người. “ Nếu như hạ thấp nàng có thể để cho trong lòng hãn dễ chịu chút, nàng cũng thuận theo.

“Thế nào, người cũng muốn bản điện hạ nhanh thành thân sao.” Tô Khiêm Trạch đấm mắt đau xót quay mặt đi nên không nhìn thấy vẻ mặt có chút thương xót của nàng, đè nặng tâm tình, trầm giọng hừ nói “Ai cũng có tư cách nói những lời này, chỉ người không có.”

Nói xong, Tô Khiêm Trạch không thèm liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp nghiêng người qua nàng rồi đi mang theo một trận gió lạnh, không quay đầu lại nữa.

Đúng vậy, nàng đúng là không có tư cách nói hãn nhanh thành thân, nhưng đồng dạng, tình cảm của hãn, nàng cũng không có tư cách nhận lấy a...

Từ hoàng cung trở lại thái tử phủ đã khuya lắm rồi, tắm rửa qua đi, Tương Như Nhân trực tiếp ngủ, trong phủ thái tử một mảnh an tĩnh.

Chỉ có Dao Hoa các bên trong vẫn còn sáng đèn, Triệu Nhị nắm lá thư trong tay, trên mặt có chút bất đắc dĩ.

Một bên Phương ma ma mang chậu than tới, Triệu Nhị đem thư ném vào bên trong, lửa bắt vào giấy đốt thành tro bụi.

“Nương nương, Kim lương nhân mấy ngày nay rất yên tĩnh.” Phương ma ma bỏ chậu than xuống, đỡ nàng đến bên giường.

“Yên tĩnh? Nàng đó là bị người lợi dụng, hôm nay giam giữ không ra ngoài được mới an tĩnh.” Chỉ là không tra được mèo đen này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cho nên mới phải nói là ngoài ý muốn.

“Diệp lương nhân bày cho Kim lương nhân, có thể là nàng ta hay không?” Phương ma ma suy đoán, Triệu Nhị lắc đầu, “Diệp lương nhân nói cùng Kim lương nhân cũng chưa chắc có ý gì, mà cho dù thực sự là nàng làm, hôm nay cũng chết không có đối chứng, thái tử không muốn tra xét, nếu Kim lương nhân không sao, vậy không cần tra xét.” Triệu Nhị chỉ là đáng tiếc, cho rằng Kim lương nhân mang bầu nhanh như vậy nhất định là một kẻ thông minh, không nghĩ tới chỉ thuần túy là vận khí tốt, là một người ngốc nghếch. Còn chưa sinh hạ hài tử cũng đã để thái tử không thích, dù là sinh nhi tử, tương lai cũng sẽ không có nhiều sức cạnh tranh.

“Cổ ma ma buổi chiều có tới đây một chuyến.” Phương ma ma nhìn nét mặt nàng, cẩn thận bấm báo.

Triệu Nhị nhớ tới nội dung trong thư, sắc mặt rùng mình, “Không được, Kim lương nhân nhất định phải an an ổn ổn sinh hạ hài tử này.” Nàng đến bây giờ đều hòa không được thai thứ hai, không thể lại để cho thái tử phủ tiếp tục vắng như thế...

Lâm An thành thật nhanh đã trở lạnh, đảo mắt đã đến đầu tháng mười hai, sáng sớm tỉnh lại, tuyết đầu mùa đã bắt đầu rơi.

Trong phòng lò sưởi hừng hực, Tương Như Nhân miễn cưỡng lại gần một hồi, Tử Yên lấy quần áo tới mặc vào cho nàng, mở cửa sổ ra, cả trời ngập tuyết trắng có vẻ phá lệ sáng sủa.

Sắp hết năm Lâm An thành luôn là đặc biệt náo nhiệt, kể cả thái tử phủ này cũng là trên dưới bận rộn.

Tuy nói thái tử phủ trên dưới đều do thái tử phi một người xử lý, nhưng lễ mừng năm mới lớn như vậy, Tương Như Nhân cùng Trương Thẩm cũng

không thể nhàn rỗi, giúp đỡ thái tử phi lo vải trong phủ chuyện.

Ngày mồng tám tháng chạp qua đi, trong phủ nhiều hơn năm người nên đưa lễ năm mới cũng nhiều hơn, cho Tương Như Nhân Tương gia đưa đến không ít thứ, Tương phu nhân rất sợ nàng ở thái tử phủ trôi qua không như ý, trên danh mục quà tặng thật dài ngoai trừ vài vóc ngân lượng ra, còn có một vài thứ trong ngày thường Tương Như Nhân thích ăn.

Hứa ma ma đem mọi thứ kiểm kê rõ ràng, sai người thu vào, đến buổi tối, thái tử tới Linh Lung các.

Tô Khiêm Dương tới mang theo quà tặng cho Tương Như Nhân, một chuỗi vòng tay đặc hữu thủy tinh Tây Vực, do bảy tám loại hạt châu màu sắc bất đồng xâu thành, chất lượng hay màu sắc đều là thượng thừa nhất.

“Đây là hôm nay tiến cung thái hậu nương nương nơi đó ban thưởng cho người, người sao hai bản kinh Phật, lão nhân gia rất thích.” Tô Khiêm Dương đưa đồ vật cho nàng, ngồi xuống một bên, cầm lấy cái chén nhấp một ngụm trà, ở chỗ nàng thứ không thiếu nhất chính là trà ngon, thức ăn ngon.

Tương Như Nhân trực tiếp đeo vào tay, cười nói, “Nguyên lai điện hạ cũng là mượn hoa hiến phật a.” Lành lạnh thủy tinh đeo trên tay có chút mát, Tương Như Nhân cúi đầu nhìn hạt châu kia, Tô Khiêm Dương ở một bên giải thích, “Ở Tây Vực, mỗi màu hạt châu đều có ngụ ý riêng.”

“Nga?” Tương Như Nhân có nhiều hứng thú ngẩng đầu, Tô Khiêm Dương đem nàng lôi tới, nắm tay nàng nhắc lên vài hạt châu nói, “Màu trắng có thể cường thân, màu tím có thể ngăn sát, màu vàng vỡ vết của cải, màu xanh nhạt vô ưu vô lo, về phần hồng nhạt, theo sứ giả tiến cống nói là có thể chiêu hoa đào, ngụ ý có thể gặp phải nhân duyên tốt.”

Tương Như Nhân vui vẻ, “Chỉ một chuỗi này lại vừa bảo vệ sức khoẻ, vừa có thể làm sát vỡ vết của cải, ngay cả nhân duyên mà cũng bao lăm,

này so với linh phù trong miếu cầu tới còn ghê gớm hơn a.”

“Cũng một phần là nói quá lên thôi, Tây Vực thờ phụng cái này, năm nay tiến cống có không ít đồ thủy tinh, mẫu hậu ban xuống cho các cung, không quá vài ngày, thái tử phi cũng sẽ phái người đưa tới thôi.” Tô Khiêm Dương đối những thứ này không quá chú ý, phù hộ nhiều hơn nữa cũng không bằng bản thân tự cố gắng.

Tương Như Nhân tháo vòng tay xuống muốn bỏ vào hộp gấm, Tô Khiêm Dương từ trong tay nàng tỉ mỉ cầm lên, “Nói chuyện nhân duyên, hôm nay tiến cung, phụ hoàng còn nhắc đến hôn sự của Thất muội cùng Tam đệ.”

Tô Khiêm Dương thả chiếc vòng lại trong hộp, nhìn mặt nàng bộ dáng lắng nghe, thoáng cười lơ đãng, tiếp tục nói, “Thực ra phụ hoàng lo lắng nhất là Tam đệ hôn sự, tuổi không còn nhỏ, vậy mà vẫn chưa có ý định gì, nói tới ai cũng nhìn không vừa ý.”

“Tam hoàng tử thân phận cao quý, yêu cầu cao một chút đó cũng là tự nhiên.” Tương Như Nhân đầu quả tim run lên, tự nhiên từ trong lòng của hần rời đi, cầm cái hộp kia đứng lên đi tới đặt lên giá, quay đầu lại vừa cười vừa nói.

Tô Khiêm Dương khuynh thân tựa vào đệm mềm sau lưng, tư thế thích ý nhìn nàng, “Bản cung nhớ kỹ tam đệ trước đây thường đi Tương phủ, cùng hai vị ca ca nàng quan hệ không tệ, tam đệ thích dạng nữ tử gì, nàng có thể có nghe nói chút?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thái Tử Tán Tinh

Tương Như Nhân tay để trên giá bỗng nhiên căng thẳng, năm ngón tay mảnh khảnh bóp chặt giá gỗ màu râm nắng, móng tay tái nhợt. Ánh mắt nhìn qua nét mặt Tô Khiêm Dương, trên mặt của hắn còn mang theo ý hỏi, nhưng câu nói kia suýt nữa làm tâm nàng có chút run.

Rất nhanh, Tương Như Nhân buông lỏng tay, đưa về phía sau nắm chặt góc áo khắc chế nó run, hướng về phía Tô Khiêm Dương mỉm cười, Tương Như Nhân nỗ lực ổn định tâm tình trong lòng, “Điện hạ nói đùa, thiếp làm sao biết được tam hoàng tử thích dạng nữ tử gì.”

Tô Khiêm Dương dường như là không phát hiện ra điểm không thích hợp của nàng, trên mặt lộ vẻ một đại ca nên có đang lo cho chung thân đại sự của đệ đệ thân thiết, “Bản cung còn tưởng rằng đại ca người cùng nhị ca biết một ít, ngay cả bản cung cũng không rõ ràng lắm tam đệ rốt cuộc thích nữ tử bộ dáng gì.”

Nàng và tam hoàng tử vốn là không có gì cả, nàng tại sao lại khẩn trương, Tương Như Nhân yên lặng nói cho bản thân, chuyện đêm trước ngày xuất ở Tạ Thủy các cũng không thể có người biết, trong cung ở cửa hoa viên cũng chỉ là một màn kia, cho nên thái tử điện hạ hỏi như vậy, bất quá là bởi vì quan hệ của tam hoàng tử cùng Tương gia.

Tương Như Nhân đi tới ngời xuống tháp, ôn nhu đề xuất, “Điện hạ muốn biết, không bằng trực tiếp đi hỏi tam hoàng tử.”

Tô Khiêm Dương kéo nàng ngời xuống, nhíu mi, “Thế nào mà tay lạnh như vậy?” Lập tức đem ấm lô một bên đặt vào trong ngực của nàng, thuận

thế ôm lấy nàng, “Tam đệ hẳn cùng với bản cung tuổi tác kém nhiều, từ nhỏ cùng bản cung không thân, chuyện như vậy do bản cung đi hỏi, sợ là đường đột.”

Nghe như thế, hoàng gia mấy huynh đệ thật ra là biểu hiện huynh hữu đệ cung, đại ca quan tâm hôn sự bọn đệ đệ cũng là chuyện đương nhiên, đây cũng là một điểm hoàng đế giáo dưỡng thành công, làm huynh trưởng phải quan tâm nhiều hơn, bảo vệ bọn đệ đệ, làm đệ đệ phải biết giúp đỡ ca ca, nâng đỡ ca ca.

Tương Như Nhân ôm ấm lô nghiêng người, xảo diệu đổi đề tài về tam hoàng tử, “Điện hạ quang cố quan tâm tam hoàng tử, còn thất công chúa hôn sự thì sao, ngài liền không quan tâm?”

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, nhắc tới muội muội thân sinh, Tô Khiêm Dương đáy mắt thêm chút cứng chiều, “Nha đầu kia còn chưa tới phiên bản cung quan tâm.”

Tương Như Nhân đối với thất công chúa chính là khắc sâu ấn tượng, nếu không phải nàng ta bày chuyện, Kỳ gia tiểu thư theo ồn ào, nàng cũng sẽ không phải cùng thái tử phi ưng thuận lời hứa như vậy, tuy rằng chuyện này từ trên căn bản không phải là lỗi của thất công chúa, nhưng Tương Như Nhân đối hoàng gia công chúa tính tình được dung túng vẫn có chút không thích, hôm nay chọn ra phò mã, có người nào thật vui vẻ.

“Hôm nay trong triều thanh niên tài俊 nhiều như vậy, hoàng thượng cùng hoàng hậu nhất định có thể vì thất công chúa tìm được giai tể.” Tương Như Nhân ôm ấm lô không được tự nhiên siết một cái, lại dán gần hơn vào người phía sau, dứt khoát dựa vào luôn, để hẳn không nhìn thấy nét mặt mình.

Nhận thấy được nàng mờ ám, Tô Khiêm Dương đưa tay vén lên một lọn tóc dài sau mang nàng, “Người trốn cái gì?”

Hơi nóng thổi lất phất ở sau tai, Tương Như Nhân nhột tránh né một chút, thanh âm đều xinh đẹp vài phần, “Thiếp nào có trốn.” Nhìn lướt qua gò má Tương Như Nhân đều đã ửng đỏ, lan đến sau tai, trên da thịt trắng nõn lộ ra e thẹn khiến người mơ màng.

Tô Khiêm Dương càng ghé vào cạnh tai nàng nói, Tương Như Nhân lại càng không được tự nhiên, ôm ấm ló muốn rời khỏi tháp ngòi, Tô Khiêm Dương nhanh hơn trực tiếp ôm lấy hông của nàng, cười khê, “Còn nói không trốn.”

Một tia ngứa ngứa khê trong lòng, Tương Như Nhân dứt khoát cúi đầu không cho hẳn thực hiện được, thế nhưng khí lực đánh không lại hẳn, sau một lát nàng liền mặt đỏ tới mang tai đầu hàng, “Điện hạ thiếp sai rồi, ngài đừng khi dễ người.”

Tô Khiêm Dương không thể không thỏa hiệp, khước miệng nở nụ cười, nhìn người trước mắt vành tai hồng như ngọc châu tử, không có dấu hiệu gì mà trực tiếp ngậm tới.

“A!” Tương Như Nhân vội vàng bụm miệng nhưng còn lọt một tiếng, đây là đang ngòi tháp trên a, Tương Như Nhân đưa tay run rẩy đẩy hẳn một phen, “Điện hạ, đừng ở chỗ này.”

Tô Khiêm Dương ừ một tiếng, “Vậy ở đó?” Đưa tay từ phía sau lưng nàng đi xuống, trực tiếp là muốn từ dưới váy thăm dò vào bên trong.

Tương Như Nhân thật vất vả sườn thân, vốn phòng bị ở váy lại để cho hẳn chuồn êm đi vào, căn môi ghé vào trên đầu vai hẳn, vô lực cầu xin “Điện hạ, thiếp muốn ngủ.”

Tô Khiêm Dương tay trực tiếp đến giữa hai chân nàng, địa phương kia kẹp chặt nóng phỏng tay, cách mấy tầng vải, Tô Khiêm Dương từ từ chạy loạn bốn phía bên trong, từ bên ngoài váy nhìn vào lại nhìn không ra động tĩnh này của hẳn.

“Nghĩ gì đấy?” Tô Khiêm Dương chính là thích xem bộ dáng nàng như vậy, con mèo cổ quái này cũng có ngày phải chịu thua.

Hắn đây là cố ý!

Tương Như Nhân hận hận nghĩ, ghé vào trên bả vai của hắn cắn một cái, nàng ghé sát vào bên tai hắn nhẹ nhàng nói một câu.

Tay dưới làn váy ngừng một chút, Tô Khiêm Dương đáy mắt hiện lên một chút kinh ngạc, hưng trí quay lại nhìn nàng, “Thật sao?”

Tương Như Nhân cúi xuống thu lại đáy mắt gương ngùng, gật đầu.

Sau một khắc, người đã bị hắn bế lên, trực tiếp đi về chiếc giường sau tấm bình phong...

Ngay tới gần lễ mừng năm mới còn vài ngày, thái tử phủ lại có chuyện vui, trong mấy vị lương nhân, khiêm tốn nhất là Nghiêm lương nhân đã có tin vui, do kinh nguyệt đã muộn bảy tám ngày nên mời thái y đến thì chẩn ra được.

Thêm Kim lương nhân mang bầu lúc đầu thì phủ thái tử có đến hai tin vui, mấy ngày nay thái tử tâm tình đều rất tốt, đi viện Nghiêm lương nhân ngày người hai buổi tối, tiếp theo ngủ lại trong viện thái tử phi.

Sáng sớm thỉnh an, vừa được chẩn đoán mang bầu Nghiêm lương nhân đã có mặt, tránh không được bị hỏi han một phen, nhất là Tần lương nhân cùng nàng vào phủ, nói đồ kỵ tất nhiên là có, nhưng ở nơi này, tuyệt đối chỉ có thể là bày ra nét mặt hâm mộ, thái tử phi ngồi ở phía trên quan tâm dặn dò “Ngày tuyết rơi phái người tới là được, mấy ngày này người không nhất định phải đến thỉnh an.” Nghiêm lương nhân xấu hổ cười, “Đa tạ nương nương quan tâm, từ Hân Hoa uyển tới cũng chỉ vài bước, thỉnh an coi như đi nhiều một chút, thái y dặn không thể lúc nào cũng nằm một chỗ.”

Ở đây người duy nhất đã sanh hài tử chính là thái tử phi, nàng nghe xong gật đầu tán đồng “Người nếu thấy khỏe vẫn là nên đi lại một chút, miễn cho thân thể hư nhược.”

“Thiếp lúc nhỏ theo phụ thân học qua một ít thuật cường thân, mấy năm nay kiên trì luyện, cũng không sanh bệnh gì.” Kiên trì thỉnh an từ miệng Nghiêm lương nhân nói ra liền dễ nghe rất nhiều.

Mà trước mắt đây không có một chút không khỏe nào Nghiêm lương nhân, cùng vị kia ở Thiên Hương uyển nào nôn hôn thiên ám địa Kim lương nhân tạo thành đối lập rõ ràng.

Đồng dạng là lương nhân, thái độ khác đối đãi cũng khác...

Đêm 30, thái tử phi mang theo mọi người tiến cung, Nghiêm lương nhân cùng Kim lương nhân đều lưu lại thái tử phủ, giờ tý qua phân nửa, khắp bầu trời pháo hoa tuyên cáo một năm mới đã đến, đầu năm mừng một đến mừng ba, Tương Như Nhân đều phải đi theo tiến cung.

Qua năm ngày đầu năm, Tương Như Nhân trở về Tương gia một chuyến.

Lúc này Tương gia cũng vội vàng đi thăm nhà ngoại, Nhị thúc mang theo Nhị thẩm cùng ba đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ của Nhị thẩm, đại ca cùng đại tẩu cũng trở về nhà mẹ đẻ, trong phủ vắng những người này, Tương Như Nhân càng cảm thấy tự tại, trước đi viện Tương lão gia tử ngồi một hồi, sau đó ở chỗ Tương phu nhân gốc đến buổi chiều.

Trước khi xuất giá ngày gặp hai lần. Sau khi xuất giá biến thành một năm hai lần gặp. Thiệu thị kéo tay nữ nhi nói chuyện, viền mắt có chút ướm át.

“Mẫu thân, mới đầu năm, ngài lại thương tâm gì chứ! “ Tương Như Nhân cầm lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, “Ta sẽ chăm sóc mình thật tốt, ngài yên tâm.”

“Người từ nhỏ chủ ý liền lớn, chuyện gì đều tự mình làm chủ, ta chính là lo lắng tính tình này, đừng có gây chuyện, sinh khí với thái tử. “ Thiệu thị vuốt ve mặt nàng, Tương Như Nhân nghe kỳ quái, “Mẫu thân, ta có thể cùng thái tử gây cái chuyện gì chứ.”

“Không có thì tốt, ta chính là nhắc nhở người một chút, đại ca người và đại tẩu người, ai~.” Thiệu thị nói mà trên mặt là bất đắc dĩ, “Đại ca người cũng không biết là chuyện gì xảy ra, trước đây đáp ứng hôn sự này sáng khoái như vậy, ta cho là hẳn là ưng ý Ánh Tuyết, kết quả thành thân, đại ca người hẳn đối Ánh Tuyết lãnh lãnh đạm đạm, ngay trước mặt phụ thân người cùng mặt của ta cũng có thể không thèm xem sắc mặt nàng.”

Tương Như Nhân nghe xong sắc mặt nhất thời lạnh xuống, “Đại ca hẳn đối với đại tẩu không tốt?”

Thiệu thị thở dài một hơi, “Đứa nhỏ Ánh Tuyết này rất ngoan, ildù là bị ủy khuất cũng không chịu nói với chúng ta, phụ thân người cùng Vương thượng thư đi còn là đồng học tốt, Vương phu nhân lúc đó còn nắm tay của ta dặn ta chiếu cố thật tốt hài tử này, người nói, phụ thân người cùng ta phải nói như thế nào cùng Vương gia đây. “ Vốn là một mối hôn sự rất tốt, người hai nhà cho tới nay cũng qua lại thân thiết, nhưng bởi vì đại ca đối đại tẩu không lạnh không nhạt, để phụ thân và mẫu thân cũng không biết làm sao gặp người ta, Tương Như Nhân nở nụ cười hừ một tiếng, “Đại ca đây là muốn hành hạ đại tẩu sao.”

Thiệu thị nhìn lãnh ý trên mặt nữ nhi, “Đại ca người hẳn thực ra...”

“Không có thực ra, mẫu thân, ngài nếu biết đại ca đối đại tẩu thái độ như vậy, vì sao không nói, ngài không nói, đại ca hẳn lại càng thêm không kiêng nể gì cả, còn cho là chúng ta cũng phải cứng chiều tùy ý hẳn sao, còn tưởng rằng khắp thiên hạ chỉ một mình hẳn bị ủy khuất nhất, muốn cưới không cưới được, hết lần này tới lần khác không nghĩ đến người bên cạnh”

“Như Nhân, có phải người biết cái gì hay không?” Thiệu thị kéo tay Tương Như Nhân mơ hồ bất an, “Đại ca người vốn rất kháng cự, bỗng nhiên trở về nói với ta là đáp ứng đính hôn, trước đó hẳn đi thái tử phủ tìm người, có phải đã cùng người nói gì đó?”

Tương Như Nhân thu lại nét mặt cười trấn an Thiệu thị, “Đại ca không cùng ta nói cái gì hết, hẳn là bị ta mắng cho một trận, ta nghĩ là hẳn đã suy nghĩ minh bạch, không nghĩ tới thành thân rồi lại bắt đầu hồ đồ!”

Thiệu thị vẫn nghĩ không thích hợp, nhìn nét mặt nữ nhi lại há có chuyện đơn giản vậy “Như Nhân, người nhưng đừng gạt ta chuyện gì, đại ca người trước đây hồ đồ.”

“Mẫu thân.” Tương Như Nhân cắt đứt lời của nàng, “Đại ca hẳn hồ đồ, ngài và phụ thân hãy nhắc nhở thật tốt, thì dù hẳn vô dụng đến mức không kham nổi Tương gia, cũng không thể để hẳn đi ra ngoài làm mất mặt Tương gia.”

Bên này đang nói, Thanh Thu từ cửa đi đến, “Phu nhân, tiểu thư, đại thiếu gia cùng Đại thiếu nữ nữ trở lại rồi.”

“Này sáng sớm mới vừa đi, tại sao đã trở lại?” Thiệu thị cho rằng nghe lầm, Thanh Thu nhìn qua Tương Như Nhân lắc đầu, “Đại thiếu gia cùng Đại thiếu nữ nữ sắc mặt nhìn qua cũng không được tốt.”

“Tại sao có thể như vậy?” Thiệu thị đứng lên, “Hiện tại người đâu, ta đi qua nhìn một cái.”

“Mẫu thân, ta đi cùng ngài. “ Tương Như Nhân cũng đứng lên, vài người vội vã hướng viện Tương Cảnh Trí đi đến, Thiệu thị đi về gian phòng của Vương Ánh Tuyết, Tương Như Nhân trực tiếp đi về hướng thư phòng Tương Cảnh Trí, ngoài cửa A Thích thấy là nàng, vội vàng nghiêng người mở cửa cho nàng.

Tương Như Nhân phân phó Thanh Thu, “Người ở đây nhìn, nếu là phu nhân các nàng tới, trực tiếp tiến vào nói cho ta biết.” Dứt lời đẩy cửa đi vào.

Còn chưa đi đến bên trong, bên trong đã truyền đến tiếng Tương Cảnh Trí không nhịn được “Ta đã nói muốn yên lặng một chút, đều cút ra ngoài cho ta!”

Tương Như Nhân đi vào mắt lạnh nhìn nam nhân đang giận dữ đứng ở trước bàn đọc sách “Yên lặng một chút? Người nghĩ thế nào là yên lặng một chút?”

Tương Cảnh Trí quay đầu lại thấy là nàng, trên nét mặt tức giận hiện lên tia kinh ngạc, “Nhân Nhân, tại sao là người? “

“Tại sao không thể là ta, người nghĩ thế nào là yên lặng một chút, nếu không cho người trực tiếp đi tổ phụ yên lặng một chút được không, để tổ phụ cũng nghe một chút xem tôn tử tốt mà Tương gia chúng ta nuôi ra thế nào lại muốn tự đem một nhà chấp tay đưa cho người khác.” Tương Như Nhân trực tiếp đi tới trước mặt hắn, nhìn trên bàn để bừa bộn sách, hừ cười nói.

“Đại ca đã đáp ứng người không cùng nàng liên lạc, người thế nào còn nói cái này.” Giọng Tương Cảnh Trí có chút không kiên nhẫn, hắn nên làm cũng làm xong rồi, còn muốn hắn phải thế nào.

“Không cùng nàng liên hệ nhưng người có thể đối xử với đại tẩu như vậy? Không cùng nàng liên lạc thì người có thể tùy hứng mình, bản thân muốn thế nào thì được thế đó? Người để phụ thân và mẫu thân thế nào đối mặt Vương gia, con dâu Tương gia ta mong chờ đi cầu cưới về, hiện tại đang phải ở Tương gia chịu ủy khuất đây.” Tương Như Nhân không chút khách khí chỉ trích nói, “Thế nào, người còn ủy khuất, nghĩ là ta ép người,

khắp thiên hạ cũng không để cho Tương Cảnh Trí người như ý nguyện, trong đầu nghĩ rất bất công đúng không? “

Tương Cảnh Trí nhượng bộ từng bước, “Nhân Nhân, người cần gì gây sự như thế, ta, thật sự là không có cách nào trái lương tâm đi làm như vậy.” Coi như là thành thân, hẳn cũng không có cách nào đem cảm tình chuyển hoá.

“Đối đại tâu tốt cũng là trái lương tâm? Đại ca, người lời này là muốn người cười chết sao.” Chính là giả bộ cũng không muốn giả bộ, nàng thế nào lại không nghĩ tới, Kỳ Tố Như ba chữ đối đại ca có thể sản sinh lực ảnh hưởng lớn như vậy.

Tương Như Nhân liếc mắt qua quyển sách, trong đó một bản có chút quen mắt, cầm lên mở ra nhìn, mặt trên còn viết chữ của Kỳ Tố Như, đây chính là thi tập Kỳ Tố Như viết tay, Tương Như Nhân cười ha ha, “Thấy vật nhớ người, đại ca, người có phải nghĩ ta không có biện pháp nào đưng đến vị kia trong Lục vương phủ hay không?”

Tương Cảnh Trí trong mắt có tia hoảng loạn, hấp tấp nói, “Người muốn làm gì? “

“Ta đã có biện pháp cầu thái tử giúp một tay chuyện Kỳ gia, để Hoàng hậu nương nương bỏ qua chuyện cũ, cũng như vậy ta sẽ có biện pháp để Kỳ gia không được yên, càng có biện pháp để vị nào đó trong Lục vương phủ không được tốt, đại ca, người tin không?” Tương Như Nhân siết chặt thi tập trong tay, với người đối diện có thể mềm lòng nhưng không có nhĩa nàng cũng phải nương tay đối với người trong lòng đại ca.

Tương Cảnh Trí gắt gao nhìn chăm chăm nàng, nửa ngày, thua trận, thỏa hiệp nói, “Người muốn ta làm như thế nào? “

Tương Như Nhân không biết nên cao hứng hay là nên bi ai, trái lại đem Kỳ Tố Như ra uy hiếp đại ca lại vẫn hiệu quả như thế, “Hảo hảo đối xử với

đại tẩu, dụng tâm đối với nàng, chớ cô phụ nàng, chuyện của người thì chỉ nên mình người chịu trong lòng, đại tẩu không có trách nhiệm cùng nghĩa vụ thay người đi gánh chịu hậu quả để lại, Tương gia chúng ta không thể cô phụ nàng, người nhất định cũng không thể.”

Tương Cảnh Trí bàn tay nắm chặt thành quyền, hai huynh muội cứ như vậy nhìn nhau, “Được, ta đáp ứng người.”..

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đại Tẩu Kiên Trì

Từ trong thư phòng đi ra, Tương Như Nhân đi ngược về phòng đại tẩu, Thiệu thị cũng ở bên trong, lúc nàng tới Thiệu thị đang lôi kéo đại tẩu nói chuyện, Tương Như Nhân cười nhìn các nàng, “Mẫu thân, ngài đi làm việc trước đi, ta và đại tẩu nói chuyện một chút.”

Thiệu thị buông lỏng tay ra đứng lên, quay về nhìn Tương Như Nhân, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Tương Như Nhân đi tới vỗ vỗ tay của nàng, “Mẫu thân thế nào lại bày ra vẻ mặt ta sẽ khi dễ đại tẩu đây, ngài đi làm việc đi, nếu là có người báỉ phỏng, chúng ta cũng không thể đều ở hết trong một viện.”

Thiệu thị rời đi, Thanh Thu lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Tương Như Nhân cùng Vương Ánh Tuyết, Vương Ánh Tuyết viền mắt còn hơi đỏ, rõ ràng vừa mới khóc.

Tương Như Nhân cùng nàng trước đây không thể nói rõ quá quen, nhưng là không xa lạ gì, mỗi lần nàng mời thế gia tiểu thư du ngoạn đều có phát thiệp mời cho nàng, hơn nữa Vương gia cùng Tương gia vốn là qua lại thân thiết, trong ngày thường cũng có chút đi lại, Tương Như Nhân trước đây còn xưng nàng một tiếng Vương tỷ tỷ.

“Đại tẩu.” Tương Như Nhân đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, “Có tiện nói với ta một chút đã phát sinh chuyện gì sao?”

Wương Ánh Tuyết hít nhẹ một hơi, lắc đầu, “Không có gì, mấy người Nhị thẩm đều đã đi trở về, trong nhà chỉ còn lại mình mẫu thân, trở về sớm một chút để hỗ trợ thôi.”

Hết lần này tới lần khác giữa hai lông mày vẫn mang theo một tia quật cường, coi như là hai người trong lúc đó có cái gì không được ổn, Vương Ánh Tuyết ở trước mặt Thiệu thị đã không chịu nói, ở trước mặt Tương Như Nhân tất nhiên cũng không chịu nói.

Tương Như Nhân thở dài một hơi, “Đại tẩu, ta muốn nói với người tiếng xin lỗi, gả cho đại ca là ủy khuất người.” Hai tay nhẹ nhàng phủ lên tay Vương Ánh Tuyết, cảm giác được nàng khẽ run, Tương Như Nhân có chút khổ sở, “Là ta cân nhắc không chu toàn, ban đầu đại ca đáp ứng ta sẽ thành thân nhưng không nghĩ đến chuyện sẽ thương tổn tới đại tẩu thế này, Như Nhân xin lỗi.”

“Người không có sai.” Một lúc lâu, Vương Ánh Tuyết nhẹ nhàng rút tay về, âm thanh còn mang theo chút giọng mũi, “Đại ca người là hạng người gì, ta rất rõ ràng.”

Vương Ánh Tuyết cười khẽ một tiếng, “Mỗi hôn sự này là ta cực lực cầu mẫu thân đáp ứng.” Tương Như Nhân đáy mắt thoáng kinh ngạc, Vương Ánh Tuyết nói tiếp “Tương gia ba lần hướng Vương gia nhắc tới hôn sự, hai lần trước đều bị đại ca người từ chối, phụ thân và mẫu thân đối với chuyện này thực ra có chút tức giận, đến lần thứ ba, mẫu thân vốn muốn cự tuyệt, ta đã cầu xin mẫu thân nên người mới không cự tuyệt, nguyên bản trong lòng ta là không hy vọng gì, nhưng qua ít ngày đại ca người lại đáp ứng, cho nên ta đã rất vui. “

Tương Như Nhân ngờ ngẩn nghe, “Đại ca hửn, có tài đức gì? “ Hửn có tài đức gì mà gặp được một người thật lòng thật dạ chờ đợi hửn như thế.

“Như Nhân, ta nhìn theo hửn đã sáu năm rồi.” Vương Ánh Tuyết thở dài nói, nhưng vẫn là muộn hơn Kỳ Tố Như hai năm. Thời điểm Kỳ Tố Như nổi danh toàn Lâm An thành, nàng chỉ vẫn là tiểu nha đầu nhỏ bé không võ ra được tiếng gì, ánh mắt Tương Cảnh Trí đều bị thân ảnh Kỳ Tố Như hấp dẫn, nàng chỉ có thể đứng ở phía sau, từ xa xa nhìn hửn, mặc dù là hai nhà

quen biết, mặc dù là hẳn biết Vương gia có một Vương Ánh Tuyết so với hẳn nhỏ hơn vài tuổi thì hẳn cũng chỉ xem nàng như một muội muội mà đối đãi.

“Cho nên, chuyện giữa đại ca cùng Kỳ Tố Như, người cũng biết?” Một lúc lâu, Tương Như Nhân nhìn nàng, chậm rãi nói.

“Biết một ít, lúc ban đầu rõ ràng không nhiều lắm, thế nhưng sau khi đính hôn thì biết rất nhiều.” Vương Ánh Tuyết đi tới trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, từ trong hộp dưới cùng lấy ra một phong thư đưa cho Tương Như Nhân, “Đính hôn xong, ta bỏ vào đây thư Lục thế tử phi viết cho ta.”

Tương Như Nhân đáy mắt buồn bã, tất cả thư Kỳ Tố Như viết cho đại ca đều ở chỗ nàng, nàng ta lại còn viết cho đại tẩu, phá hư ấn tượng của đại tẩu đối với đại ca để nàng từ bỏ, thật đúng là.. thật là không biết xấu hổ!

“Nàng nhờ ta chiếu cố thật tốt đại ca người, nói mình thẹn với hẳn, phụ một mảnh tình ý của hẳn. “ Vương Ánh Tuyết bình tĩnh thuật lại nội dung bên trong thư, cuối cùng, khóe miệng mỉm cười, “Cho nên ta đã viết lại cho nàng một phong thư, ta để cho nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố thật tốt đại ca người, cũng mời nàng làm tốt vị trí Lục thế tử phi của nàng, vì Lục vương phủ khai chi tán diệp, cùng Lục thế tử cộng kết để liên, trăm năm hòa hợp.”

Tương Như Nhân sững sờ, nở nụ cười, vị đại tẩu này không mềm yếu như bản thân tưởng tượng, như thế hồi âm lại không phải là trực tiếp đánh vào mặt Kỳ Tố Như sao, trượng phu của ta ta tự nhiên sẽ chiếu cố thật tốt, người gả đi Lục vương phủ đã nhiều năm còn chưa sinh hạ một nhi nữ, không chăm sóc cho tốt bản thân mình, còn có thời gian đến quan tâm người khác.

Vương Ánh Tuyết cùng nàng nhìn nhau, “Ta biết trong lòng đại ca người vẫn có nàng, ta cũng biết cái loại cảm giác này, thích một người cầu mà không thể. “ Vương Ánh Tuyết nói có chút ngượng ngùng, “Cho nên ta không oán các người, lại không biết trách cứ ai.”

“Đại ca gặp được người là phúc khí của hã.” Chẳng biết tại sao, Tương Như Nhân trong lòng dâng lên một tia chua xót khổ sở, đại ca tâm tâm niệm niệm người khác, lại còn có người vẫn ở sau lưng chờ hã, cảm giác như vậy nàng nghĩ đến mà lòng chua xót vạn phần.

“Người có lẽ sẽ nghĩ ta làm như vậy thật ngốc, thế nhưng chưa từng thử qua, ta cũng không cam lòng.” Vương Ánh Tuyết thản nhiên bày tỏ ý nghĩ trong lòng, cùng với gả cho người khác mà vẫn nhớ hã, không bằng gả cho hã, chí ít không có tiếc nuối, tương lai cũng sẽ không bởi vì... chuyện này mà hối hận trước đây không có quyết định đi làm.

“Ta chỉ là tức đại ca người nhìn không thấu. “ Vương Ánh Tuyết nói rồi khẽ thở dài một hơi, trên mặt có chút buồn bã.

Nữ nhân nhìn nữ nhân luôn có thể nhìn rõ hơn, Kỳ Tố Như hành vi như vậy, Tương Như Nhân nhìn minh bạch, Vương Ánh Tuyết cũng xem hiểu, duy chỉ có Tương Cảnh Trí là nhìn không rõ. Mà đối với nhìn không hiểu người, người dù có nói hay khuyên nhiều hơn nữa, hã cũng chỉ nhận định người là đang chửi bới người tốt đẹp nhất trong lòng hã.

Tương Như Nhân giữ tay nàng lại cam kết, “Người yên tâm, đại ca sớm muộn gì có một ngày sẽ nhìn thấu” Sớm muộn gì có một ngày, nàng sẽ nỗ lực khiến Kỳ Tố Như bộc lộ ra bản chất...

Gần chạng vạng tối, Nhị thúc cùng Nhị thẩm các nàng cũng trở lại, vừa về tới Tương gia, Nhị thẩm liền đem mình nhốt vào trong viện, quăng lại một câu cơm tối không cần chờ nàng, nàng không ăn.

Vương Ánh Tuyết đi tiên viện giúp đỡ Thiệu thị, Tương Như Nhân trên đường đi qua đụng phải Nhị thúc đang mang về mặt bất đắc dĩ, phía sau là ba đường muội Tương Tâm Viện.

“Nhị thúc, các người thế nào trở lại sớm như vậy?”

Tương Nhị lão gia thấy là nàng, thu hồi thần sắc, “Là Như Nhân a, Nhị thẩm người thân thể khó chịu nên trở lại sớm một chút. “

Tương Như Nhân cũng không nói phả, cười bắt chuyện với Tương Tâm Viện rồi đi về viện Tương lão gia tử mời lão gia tử dùng bữa.

Chờ Tương Như Nhân đỡ Tương lão gia tử đến tiên viện, mọi người đã đến đông đủ, duy chỉ thiếu Nhị thẩm Lý thị, Tương lão gia tử sau khi ngồi xuống nhìn mọi người một cái, “Nếu thê tử của Kế Nghiệp đã nói không ăn, chúng ta không cần chờ nàng, ăn thôi.”

Trên bàn này của Tương Như Nhân, Tương Tâm Tuệ sắc mặt cũng không tiện, thỉnh thoảng liếc nhìn Tương Nhị lão gia bên kia, không động đũa.

“Tâm Tuệ muốn ăn cái gì, đại tẩu lấy cho người? “ Vương Ánh Tuyết thấy nàng như vậy, hảo tâm hỏi nàng, Tương Tâm Tuệ thu hồi tầm mắt, trên mặt còn cảm giận một câu cũng không nói, cúi đầu uống canh.

Lúc ăn cơm không ai hỏi, sau khi ăn cơm tối rồi đến thiên thính, Tương lão gia tử trực tiếp hỏi Tương Nhị lão gia vì sao sớm như vậy trở về, trong thiên thính mấy người Tương Như Nhân đều đang ngồi đó, Tương lão gia tử hỏi vậy là cũng không có ý định cho bọn tiểu bối các nàng rời đi.

Tương Nhị lão gia nhìn qua Tương Tâm Tuệ, thở dài nói, “Vì Tâm Tuệ hôn sự, nhạc phụ đại nhân nói đến một gia đình thấy không tệ, nàng cũng nghĩ là tốt, đã muốn đáp ứng nhưng ta không đồng ý, cái này...”

Qua năm Tương Tâm Tuệ liền mười lăm, chọn tới chọn lui trực tiếp liền đem tuổi nàng ngày càng lớn, nhưng yêu cầu của Lý thị một điểm cũng không hạ, trước đây vốn đề nghị mỗi tốt là Hứa gia, bởi vì Lý thị sống chết không đồng ý, kéo hơn nửa năm, người ta cũng liền phai nhạt ý tưởng này, Hứa gia trưởng tử năm ngoái liền đính hôn, hôn sự là cuối tháng sáu năm nay.

“Lý đại nhân nói là nhà ai? “

“Là phong tẩn Hầu phủ tiểu thế tử.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn Tương Tâm Tuệ ở đối diện, Nhị thẩm thật đúng là cật lực muốn đem nữ nhi gả thật là cao, hoàng phi không được thì nghĩ thế tử phi, thế tử phi khoing được thì hôm nay vớt một thế tử phu nhân cũng tốt, tương lai tốt xấu cũng là một Hầu phu nhân.

Nhưng mà phong tẩn Hầu phủ tiểu thế tử này ở Lâm An thành tiếng tăm cũng lừng lẫy không kém.

Trong nhà chính thê còn chưa có nhưng thiệp thất đã một đàn, hiện nay con thứ đã có mấy đứa, nghe nói trong hậu viện còn nuôi không ít tiểu đồng, chọn con rể tính cách như vậy, ánh mắt Nhị thẩm thật đúng là độc đáo.

Thiên thính nhất thời yên tĩnh, Tương lão gia tử nhìn thẳng vào Tương Nhị lão gia “Coi như người không hề đồ, hai ngày trước vào cung Trương thượng thư có nhắc qua ý định kết thân với nhà ta, ta đã đáp ứng rồi.”

Trước giờ đối với hôn sự của Tâm Tuệ vẫn không có ý kiến gì, tùy ý Lý thị nháo qua nháo lại, nay Tương lão gia tử lại cứ vậy định ra hôn sự này mà không có dấu hiệu gì báo trước. Tương Tâm Tuệ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tương lão gia tử, lại nghe người nói với cha nàng “Hảo hảo cùng vợ của người nói cho rõ ràng, nàng đến tột cùng là muốn Tâm Tuệ tốt, hay là muốn hại nàng, nàng nếu như còn nháo không đồng ý, như vậy vị trí

Tương gia Nhị phu nhân cũng có thể đổi người ngồi, Tương gia chúng ta không có nàng dâu không hiểu chuyện như thế!”

Lời của Tương lão gia tử không bộc lộ tình cảm gì, lại tràn đầy uy nghiêm, Tương Tâm Tuệ càng vắn chặt khăn tay, cúi đầu, nước mắt nhanh chóng ào ạt rơi xuống.

Ở đối diện Tương Như Nhân nhìn rõ ràng, tổ phụ quyết định cùng Trương gia kết thân, lần này nàng và Trương Thấm thật phải làm hảo tử muội trong thái tử phủ.

Tương lão gia tử là cố ý lựa lúc có đủ mọi người để tuyên bố chuyện này, cả phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng Tương Tâm Tuệ khóc nức nở phá lệ đột ngột, Tương Nhị lão gia rốt cuộc vẫn là đau lòng nữ nhi, mới vừa mở miệng hô một chữ Tuệ, Tương Tâm Tuệ che miệng từ trên ghế đứng lên bay thẳng đến cửa chạy vội ra ngoài.

Ở cửa suýt nữa đâm trúng Thanh Đông đang đi tới, đảo mắt người đã không thấy tăm hơi.

Tương Tâm Vận cùng Tương Tâm Viện vừa thấy tỷ tỷ đi, sợ nàng làm chuyện điên rồ, vội vàng đuổi theo, Thanh Đông đi tới phía sau Tương Như Nhân, nhẹ nhàng nói “Tiểu thư, thái tử điện hạ tới rồi.”

Tương Như Nhân sững sốt đứng bật dậy, thấy mọi người nhìn mình thì quay sang nói với Tương lão gia tử “Tổ phụ, là thái tử điện hạ.”

Tương lão gia tử cũng vội vàng đứng dậy, “Mau, đi ra ngoài đón, tới đã bao lâu, tại sao không có người đến báo? “

Tương Như Nhân cũng theo sau lưng đi ra ngoài, chỉ sợ không phải không ai báo mà là thái tử ngăn không cho thông tri với tổ phụ, trực tiếp tìm Thanh Đông đến tự nói với mình.

Từ nhà trong mọi người đều theo đến ra tiền thính, thái tử đứng ở trong phòng, bên cạnh đi theo hai thị vệ.

Tương lão gia tử dẫn toàn gia hướng thái tử hành lễ, Tô Khiêm Dương nhìn bọn họ, nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên ý cười, “Tương quốc công không cần đa lễ.”

Quy củ chính là quy củ, Tương lão gia tử được Tương đại lão gia nâng đỡ đứng lên, “Thái tử giá lâm Tương phủ, chẳng biết có gì phân phó?”

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua Tương Như Nhân đang rất cung kính đứng sau Tương lão gia tử, giọng nói lạnh nhạt, “Bản cung tới đón Tương trắc phi hồi phủ.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhiều Lần Thị Tầm

Trên xe ngựa về phủ, Tương Như Nhân dùng khước mắt trộm trộm nhìn thoáng qua thái tử đối diện đang tựa vào bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, còn nghĩ chuyện ban nãy hết sức thần kỳ.

Thái tử tự mình đến Tương phủ đưa nàng quay về thái tử phủ, đãi ngộ như vậy, ngoại trừ thái tử phi thì sợ rằng nàng là người thứ nhất được hưởng.

Nhớ tới phản ứng vừa rồi của mẫu trường bối, Tương Như Nhân lại nhìn hẩn một cái, hẩn là muốn ở trước mặt mọi người Tương gia tỏ vẻ hẩn đối với mình rất coi trọng sao.

Tương Như Nhân trong đầu suy đoán, bên kia Tô Khiêm Dương mở mắt ra, vốn là dưỡng thần chứ không có ngủ, ánh mắt nàng thường thường nhìn qua làm sao lại không có cảm giác, bên trong xe ngựa, Tô Khiêm Dương thấy hoa tai nàng cứ đung đưa theo nhịp xe, bỗng nhiên mở miệng, “Ngồi qua đây.”

Tương Như Nhân xích lại gần, Tô Khiêm Dương đưa tay khoát lên hông nàng, tiếp theo hai mắt lại nhắm nghiền, “Đang suy nghĩ gì?”

“Thiếp đang suy nghĩ, sao điện hạ lại có thể đi Tương phủ đón thiếp? “ Tương Như Nhân thành thật thông báo bản khoản của mình.

“Tiện đường.”

Tương Như Nhân cúi đầu ồ một tiếng.

Tô Khiêm Dương mở mắt, thấy nàng ngoan ngoãn hiểu việc như vậy thì bổ sung một câu, “Đi một chuyến đến Bát vương phủ, trở về vừa vặn lại ngang qua Tương phủ.”

Tương Như Nhân rũ mắt “Là bởi vì chiến sự Dương quan phải không, nghe nói tam thiếu gia Bát vương phủ tại nơi đó đã mất tích? “

“Tương quốc công nói cho nàng biết?” Tô Khiêm Dương nhìn về phía nàng, Tương Như Nhân gật đầu, trên thực tế tin tức này là Ngâm Hoan viết thư nói cho nàng biết, nhưng hôm nay Tô thiếu gia sinh tử không rõ, hôn sự hai người lại chưa định ra, nói ra chỉ là phá hủy danh dự Ngâm Hoan.

Tô Khiêm Dương thở dài một hơi, “Cửu đường đệ là một người tài giỏi, hôm nay lại có chuyện này, Bát vương phi đổ bệnh không dậy nổi, bản cung liền thay mẫu hậu đi thăm bọn họ một chút.”

Tương Như Nhân dựa vào đến rồi trong ngực hắn, nhẹ giọng kỳ nguyện, “Cát nhân tự có thiên tướng, điện hạ yên tâm, Tô thiếu gia nhất định không có việc gì.”Coi như là vì Ngâm Hoan, hắn cũng nhất định phải sống trở về.

“Người và Cố gia thất tiểu thư quan hệ không tệ? “

Tương Như Nhân khẽ run, gật đầu, “Cố gia thất tiểu thư là người rất dễ thân cận.”

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, phảng phất là nhìn thấu suy nghĩ vừa rồi của nàng “Bản cung cũng hiểu được Khiêm Mặc không có việc gì, tiểu tử kia từ nhỏ chính là một kẻ không chịu khuất phục, đã là mình nhìn trúng gì đó thì tuyệt sẽ không cho người khác, cưới vợ càng là đại sự, bản cung biết hắn cũng sẽ không cho người khác cơ hội đâm ngang.”

Tương Như Nhân kinh ngạc hơn, “Điện hạ cũng biết?”

“Thế nào không biết.” Tô Khiêm Dương hiềm thấy được dáng vẻ nàng ngơ ngác, đưa tay ngắt một chút cằm nàng, “Nàng cho đó là đại bí mật giữa mấy người tử muội các nàng ư, tiểu tử kia sớm đã đem chuyện này từ bản cung đến các hoàng tử, thế tử trong hoàng tộc tất cả đều cảnh cáo một lần, có người nói hai người ca ca nàng vậy mà cũng bị hấn cảnh cáo, Cố gia thất tiểu thư là hấn đã chọn làm thê tử, trừ hấn ra ai cũng không cho phép hưởng Cố gia cầu hôn, nếu ai dám đi cầu hôn trước hấn, hấn sẽ ngay ngày thành thân cướp hôn đập bãi.” Tương Như Nhân không phải là chưa nghe nói qua Bát vương phủ tam thiếu gia là một người cực kỳ bá đạo, nhưng không nghĩ tới hấn còn có thể bá đạo đến như vậy a, “Hấn thật sự nói như vậy? “

Tô Khiêm Dương không thể phủ nhận gật gật đầu.

“ Ngâm Hoan thật có phúc.” Tương Như Nhân cười nói, Tô Khiêm Dương hỏi lại nàng, “Sao lại nói vậy?”

“Thiếp cũng nghe nói tam thiếu gia này từ nhỏ đã không thích nữ tử tiếp cận bản thân, hôm nay hấn lại có hành vi bá đạo như thế, đủ để chứng minh hấn đối với Ngâm Hoan là cực kỳ dụng tâm, chuyện tương lai mặc dù nói không chính xác, nhưng hiện tại xem ra, hấn chỉ đối tối với mình Ngâm Hoan, Ngâm Hoan gả cho hấn là sẽ hạnh phúc, nguyện một người một tâm, bạc đầu không chia cách đều là kỳ vọng của mỗi nữ nhân.” Tương Như Nhân nói, trên mặt có chút nhàn nhạt vui sướng, lúc ban đầu nàng còn lo lắng Bát vương phi có lẽ sẽ không thích Ngâm Hoan, gả vào có thể sẽ chịu ủy khuất, nhưng giờ thì nếu Tô Khiêm Mặc bình an trở lại, có phu quân bá đạo như vậy, ở sau lưng hấn sao mà không an tâm.

Nửa ngày, bên trong xe ngựa vang lên tiếng Tô Khiêm Dương hỏi “Nàng cũng kỳ vọng như thế? “

Tương Như Nhân quay đầu lại nhìn hấn, vừa vặn đụng phải tầm mắt của hấn, đôi tròng mắt mờ tối kia có vẻ phá lệ thanh minh, trong nháy mắt, hô

hấp của nàng dừng lại một chút.

Rất nhanh trên mặt của nàng hiện lên một cái lúm đồng tiền, đáy mắt đầy khát khao, thừa nhận “Đúng vậy, nguyện một người một tâm, bạc đầu không chia cách, thiếp cũng kỳ vọng.” Trước khi xuất giá nàng chưa gặp người như vậy, sau khi xuất giá đối mặt với hắn, nàng cũng không dám nghĩ như vậy.

Tô Khiêm Dương đáy mắt tràn đầy dáng vẻ nàng thẳng thắn như một, trong miệng đọc lại một lần mười người chữ, tay ôm nàng chặt thêm vài phần, khóe miệng hiện lên một nụ cười như có như không, khi xe ngựa đến cửa thái tử phủ thì quay sang nói với nàng “Mong là kỳ vọng của nàng sẽ được như nguyện.“...

Tin tức Tương Như Nhân cùng thái tử hồi phủ ngày thứ hai liền truyền khắp thái tử phủ, này toàn bộ trên dưới quý phủ, chính là thái tử phi cũng không được quá vài lần thái tử đi đón, Tương trắc phi mới vào cửa một năm mà đã được tâm ý của thái tử như thế.

Nhưng cũng chỉ có thể nói riêng, lấy mẫu tộc Tương trắc phi so với thái tử phi còn là cường hãn hơn, dù thái tử làm như vậy cũng không có người nói Tương trắc phi không phải, những hạ nhân kia chỉ biết đi lấy lòng người trong Linh Lung các, nếu là có thể làm việc cho Tương trắc phi thì so với ở viện khác tốt hơn rất nhiều.

Qua Nguyên Tiêu rằm tháng giêng, lễ tết coi như kết thúc.

Đầu xuân tháng hai, Kim lương nhân đã mang thai năm tháng, thái tử phi cách vài ngày đều đi qua nhìn một chút, bụng càng lúc càng lớn, người lại càng ngày càng gầy gò, luôn cảm thấy Kim lương nhân trên người không có không khí vui mà phụ nữ có thai nên có, còn có vẻ có vài phần phiền muộn.

Thái tử phi tự nhiên rõ ràng phiền muộn này đến từ chính ai, nhưng chỗ thái tử nàng nói cũng đã nói, cũng không thể buộc thái tử đến thăm nàng ta. “Hiện nay thân mình người là quan trọng nhất, cũng không nên suy nghĩ nhiều như vậy, tâm tình người không tốt thì hài tử trong bụng cũng không vui.” Thái tử phi an ủi Kim lương nhân, “Hôm nay người cũng không nôn ói nữa, thích ăn cái gì thì ăn nhiều một chút, đem thân thể bồi bổ lại.”

“Đa tạ nương nương quan tâm.” Kim lương nhân sờ sờ bụng, đáy mắt còn có chút chờ đợi, “Điện hạ có phải là còn nhiều việc chưa xong? Thiếp không đi thỉnh an được, cũng không thể đi ra ngoài, vẫn không biết điện hạ thế nào.”

“Điện hạ chính là bận việc quốc gia đại sự, ngày gần đây biên cương chiến sự không ngừng, điện hạ cũng hao tổn tinh thần, hôm qua trở về điện hạ còn hỏi qua bản cung tình trạng của người, điện hạ vẫn rất quan tâm người.” Người ở Thiên Hương uyển bị thay đổi một nhóm, còn sót lại mấy người là bản thân Kim lương nhân mang tới, lời nói dối có thiện ý của thái tử phi, sẽ không ai lại đi nói trắng ra.

Kim lương nhân nghe xong quả nhiên trên mặt thêm tươi cười, thái tử bận rộn vậy còn không quên quan tâm nàng, “Thiếp sẽ chiếu cố mình thật tốt, điện hạ cùng nương nương hãy yên tâm.”

Thái tử phi gật đầu, “Người nghỉ ngơi thật tốt, bản cung đi về trước.”

Từ Thiên Hương uyển đi ra, sắc trời vi thâm, Triệu Nhị liếc bầu trời một cái, mở miệng hỏi cung nữ đi theo phía sau “Thái tử ở đâu?”

Sau lưng cung nữ cung kính hồi bẩm “Nương nương, thái tử đi Linh Lung các.”

Nguyên bản mắt mở to phút chốc co rụt lại, Triệu Nhị từ từ cúi đầu, trên mặt thần tình kia không biết là cười hay là khổ sở, “Đi Linh Lung các từ lúc nào?”

Sau lưng cung nữ cảm giác được thay đổi của nàng, thanh âm thấp vài phần, “Từ trong cung trở về, đi một chuyến đến Lan Tâm uyển rồi đi Linh Lung các.”

Bàn tay ấn sâu trong tay áo vừa nắm chặt lại buông ra, Triệu Nhị đứng tại chỗ một hồi, ánh mắt hướng phía Linh Lung các nhìn thoáng qua, nhàn nhạt phân phó, “Sai phòng ăn chuẩn bị bữa ăn khuya điện hạ thích ăn, nếu như người ở Linh Lung các tới gọi, liền cùng nhau mang đi.“...

Từ qua hết năm, Tương Như Nhân phát hiện thái tử đến chỗ mình tần suất cao hơn, có lẽ là bởi vì trong phủ hiện tại có hai người lương nhân đang mang thai nên nhiều cơ hội để thị tẩm hơn, chỉ là hai tháng này mỗi tháng thái tử đi chỗ nàng sắp tới mười buổi tối.

Thị tẩm nhiều lần quá đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện tốt, tị tử được hoàn chỉ có thể làm giảm khả năng mang thai, không phải tuyệt đối, nếu là cái giai đoạn này không cẩn thận mang bầu tức là đã thất hứa với thái tử phi, uống thuốc thì đối với hài tử trong bụng cũng không tiện.

Nhưng nàng cũng không thể đẩy thái tử đi nơi khác, Tương Như Nhân tìm tới Tôn ma ma, hướng nàng lãnh giáo, “Tôn ma ma, trong cung dạy thuật phòng the có đề cập đến tư thế nào là lợi cho việc có bầu con nối dòng không? “

“Tất nhiên là có.” Tôn ma ma trước đi lấy chuyên môn tập cho Tương Như Nhân xem, trong cung phi tử vì tăng tỷ lệ không chỗ nào không vận dụng, ở thuật phòng the này đặc biệt ma ma sẽ hướng dẫn phi tử làm sao thị tẩm để đề cao cơ hội. Tương Như Nhân đẩy ra không nhận, “Tôn ma ma, có thể có tư thế nào bất lợi cho có bầu con nối dòng không?”

“Này nô tỳ chưa từng nghe nói qua.” Tôn ma ma lắc đầu, phi tử nào không muốn hoài long duệ, làm gì có người nào đặc biệt không muốn đâu.

Tương Như Nhân trở mình nhìn một chút tập Tôn ma ma đưa, lại so sánh với những gì trong mấy quyển mang theo lúc cưới, tự lược bỏ những tư thế trong tập này, coi như là có thể giảm thấp một chút phiêu lưu cũng tốt.

Tôn ma ma nhìn nàng một cái, nhắc nhở, “Tiểu thư, những thứ này cũng rất khó làm.”

Tương Như Nhân nhìn những tư thế chưa nếm thử bao giờ, cắn răng, oán hận nói, “Học!”...

Tô Khiêm Dương cũng phát hiện Tương Như Nhân bất đồng, phải nói là nàng mang cho hắn kinh hỉ, một năm qua hai người ở trên còn là rất hợp hài nga, nhưng từ đầu tháng ba, hắn phát hiện trắc phi của mình trở nên càng chủ động, tư thế bình thường không thích dùng, càng muốn nếm thử chút mới, thông thường đều là nàng khơi mào đến, cuối cùng đầu hàng cũng là nàng.

Tô Khiêm Dương đối với thay đổi này của nàng cũng không ghét, thích thú xem nàng dũng cảm nếm thử chuyện mới mẻ như thế, hơn nữa đối với hắn mà nói là thêm một... lần thể nghiệm khác, cứ sao mà không làm đâu.

Cho nên bọn họ một nếm thử, một phối hợp, ngược lại cũng tường an vô sự...

Tháng ba Lâm An thành xuân ý dạt dào, tin tức toàn thắng Dương quan đẩy lùi Bắc đồ quân đến hết tháng ba vẫn được mọi người truyền hát.

Trong đó tâm điểm câu chuyện chính là cảnh tượng tân nhiệm phó Đô thống, Bát vương phủ tam thiếu gia, người đã chém giết thủ lĩnh Bắc Đồ, danh tướng Tô Khiêm Mặc vào ngày luận công ban thưởng đã cầu hoàng thượng tứ hôn.

Phó Đô thống rất khí phách, ban thưởng cũng không cần, còn la hét đòi hoàng thượng đáp ứng trước mới bằng lòng nhận, cưới chính là Cố gia thất

tiểu thư, đều nói bay lên chi đầu làm phượng hoàng, tứ hôn gả vào Bát vương phủ lấy Tô phó Đô thống, nói như vậy cũng không quá đáng.

Mà đi theo bước tứ hôn này của hoàng thượng, Tương gia liên tục định ra hai hôn sự, một mối là Tương gia nhị tiểu thư cùng tiểu thiếu gia nhà Trương thượng thư, còn lại là Tương gia Nhị thiếu gia cùng Trình gia tiểu thư.

Tương Như Nhân biết tổ phụ cùng Trình thái phó coi như là quen biết đã lâu, không ngờ tới tổ phụ còn có chiêu này, không ngờ Trình Bích Nhi mấy năm qua chậm chạp không có định ra việc hôn nhân như thế là do hai người lão nhân gia ở phía sau đầu đánh thương lượng.

Bên này trong thái tử phủ, Tương Như Nhân còn chưa có động tác gì, Trương trắc phi đã đến trước cửa báo tin vui cho nàng.

Trương Thấm đi vào nhà ngồi xuống ghế, nhìn Tương Như Nhân, trên mặt cười quở trách, “Xem ra hai chúng ta chính là thân càng thêm thân.”

Tương Như Nhân sai Thanh Đông thay trà mới, “Đúng vậy Trương tỷ tỷ, lúc này muội muội nhà ta gả đi Tương gia các người, người là chị nên hảo hảo đối với nàng đấy. “

Trương Thấm hứ một tiếng, “Nói cứ như ta sẽ khi dễ nàng vậy, thân ta ở thái tử phủ tay cũng không dài như vậy a, Tương gia lại là chỗ dựa lớn như vậy.”

Tương Như Nhân cười tủm tỉm không nói lời nào, tổ phụ cùng Trương thượng thư quyết định hôn sự này rất có ý tứ kết thành một sợi dây, hôm nay nàng và Trương trắc phi đều là người trong thái tử phủ, hơn nữa thêm hôn sự với Trình gia, chỗ dựa vững chắc sau lưng thái tử mới là vô phương rung chuyển nhất.

Trương Thấm uống một ngụm trà, thành thật nỡ “Tiểu đệ ta cũng là một người biết ăn nói, ta cũng không thay hẳn lo lắng, nhà của chúng ta chỉ có mấy huynh muội, ta xuất giá, trong nhà chỉ còn lại một muội muội, đều là người dễ sống chung.”

Tương Như Nhân nhìn tính tình Trương Thấm đã cảm thấy Trương phu nhân cũng sẽ không phải là người khó tính, chân chính người khó chung đụng chính là ở nhà nàng.

Đem trà mới gói hai phân đưa Trương Thấm lúc mang về, đưa nàng ra cửa xong Tương Như Nhân thu lại nụ cười trên mặt, phân phó Thanh Thu chuẩn bị giấy bút, dự định viết thư cho tổ phụ.

Này ở nhà tùy hứng làm bậy không sao, nếu như ở nhà người khác cũng như vậy, toàn bộ Tương gia cũng bị mất mặt theo...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Sinh Mệnh Rời Đi

Đầu tháng năm trời đã có dấu hiệu vào hạ, đến giữa trưa ánh mặt trời nóng tới mức muốn thiêu người.

Tương Như Nhân vừa ngủ trưa dậy, tính thời điểm thì còn hai ngày nữa là đến nguyệt sự. Đợi qua rồi thì tháng tư này sẽ sống trong an toàn.

Thanh Đông tay bưng chén thuốc tiến đến, Tương Như Nhân ở trên giường hẹp ngồi một hồi, đi tới trước bàn trang điểm, Tử Hạ tới thay nàng vấn sơ tóc, “Tiểu thư, Trình tiểu thư buổi trưa đưa bái thiệp tới, muốn đến thái tử phủ thăm ngài a.”

“Người đưa thiệp về cho nàng, nói nàng khoảng chừng mười ngày sau hãy sang đây.” Những ngày nguyệt sự làm gì cũng không tiện, nàng cũng lười gặp khách.

Tử Hạ gật đầu, cài mấy cây trâm cho nàng xong thì ra ngoài hồi thiệp. Tương Như Nhân đi tới bên cạnh bàn, uống xong thuốc Thanh Đông đưa đến, đợi khi thái dương xuống núi, chạng vạng tối thì đi hậu hoa viên tản bộ một lúc.

Lúc này thần dễ gặp gỡ cùng đi ra tản bộ, Tương Như Nhân đang chuẩn bị đi ra, Nghiêm lương nhân mang theo hai cung nữ cũng đi vào hậu hoa viên.

Nghiêm lương nhân hơn năm tháng thân mình nhìn vẫn rất khỏe, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần cũng không kém, hai người trước mặt đụng phải, Nghiêm lương nhân hướng Tương Như Nhân hơi phúc thân, “Gặp qua Tương trắc phi.”

“Người có thai, đừng đa lễ như vậy.” Tương Như Nhân nhẹ nhàng đỡ nàng một chút, “Không gặp người vài bữa, thế nào đã béo ra a.”

Nghiêm lương nhân nở nụ cười, “Sao lại không béo cho được, ngủ không ít, ăn cũng nhiều.”

“ Cũng đều là để hăn ăn, đến lúc đó sinh một tiểu tử mập mạp, khỏe mạnh.” Tương Như Nhân mỉm cười, Nghiêm lương nhân vì đang mang thai trên thân mang theo cảm giác của người làm mẹ rất ấm áp, dễ chịu.

Nghiêm lương nhân nghe nàng nói tiểu tử mập mạp, trên mặt cũng có chút chờ đợi, “Mượn nương nương chúc lành.”

Hai người đứng ở đó trò chuyện một hồi, Tương Như Nhân quay về Linh Lung các, Nghiêm lương nhân tiếp tục tản bộ.

Đi ra khỏi hậu hoa viên, Tương Như Nhân thở dài một cái, “Kim lương nhân cũng sắp sinh rồi.” Đã hơn tám tháng nhưng người là càng gầy gò, bụng lớn như vậy đề lên, nhìn qua thực có chút không đành lòng, trước đây lúc nàng lần đầu tiên nhìn thấy Kim lương nhân, gương mặt tròn trĩnh kia giờ đã gầy đi rất nhiều.

Nói thái tử tuyệt tình, lâu như vậy tới nay cũng không có bước vào Thiên Hương uyển nửa bước, tốt xấu gì cũng là hoài thai hài tử của hăn, lại nhẫn tâm không nhìn tới.

Nói thái tử đa tình, chí ít đối với mình, so với người khác hăn vẫn tỏ ra yêu thích nhiều hơn.

Trở về đến Linh Lung các, Tương Như Nhân ngẩng đầu liếc nhìn đèn lồng đặt ở cạnh cửa, có đôi khi nàng nghĩ như là đang đi trên một sợi dây, dưới là vực sâu sơn cốc, hơi lơ là, đó là tan xương nát thịt...

Đêm nay, thái tử cũng không đến, ngủ lại tại Ấn Nguyệt các, Tương Như Nhân thấy mệt mỏi, thật sớm đã đi ngủ, gần sáng tầm giờ dần, bụng truyền tới đau đớn khiến nàng giật mình tỉnh giấc, nàng thậm chí đã cảm thấy giữa hai đùi chảy xuống dòng nhiệt, đưa tay chọt giật lại duy trưởng, Thanh Thu ngủ ở ngoài bình phong cũng tỉnh.”Tiểu thư!” Thanh Thu vén màn lên thấy mặt Tương Như Nhân trắng bệch, kinh hô một tiếng, Tương Như Nhân bắt được tay nàng, cuộn mình nhồm dậy, “Đi, gọi Thanh Đông cùng Tôn ma ma đến, không được kinh động người khác!”

Thanh Thu rất nhanh cầm áo khoác đi ra ngoài, này canh giờ, mọi người còn chưa có thức dậy.

Sau một lát Thanh Đông cùng Tôn ma ma liền chạy tới, Tương Như Nhân run rẩy môi, cắn chặt hàm răng không để cho mình la lên, Thanh Đông tiến đến cầm lên cổ tay của nàng bắt mạch, biến sắc, xóc chặn Tương Như Nhân đang đập lên, dưới đệm ngủ đã là tinh hồng một mảng.

Tôn má má vừa nhìn tình hình này, lôi kéo Thanh Thu đến một bên thấp giọng phân phó, “Đánh thức Lưu ma ma các nàng, sai các nàng nhanh nấu nước, nói là nương nương nửa đêm tới kinh nguyệt, vội vàng dọn dẹp tắm rửa.”

Thanh Thu lần đầu tiên thấy tiểu thư nhà mình đau thành như vậy, ổn ổn tâm thần, lập tức chạy ra ngoài.

Thanh Đông tìm băng gạc sạch sẽ cuộn thành một cái đĩa đến bên môi Tương Như Nhân, thanh âm vi ngạnh, “Tiểu thư, ngài cắn nó, đừng cắn đau bản thân.”

Tương Như Nhân hé miệng cắn băng gạc, hướng phía nàng và Tôn ma ma cười yếu ớt, “Đây không phải là kinh nguyệt đúng không?” Nàng mấy năm qua nguyệt sự đến chưa từng đau như thế.

Tôn ma ma ngồi xuống bên giường giữ tay nàng lại, nhẹ giọng dỗ “Không có chuyện gì, tiểu thư, có ma ma ở đây, hết thủy đều sẽ không có chuyện gì.”

Ngoài phòng Lưu ma ma mang theo Tước Nhi cùng Lan Anh rất nhanh đun nóng nước mang tới.

Thanh Đông sai các nàng đem nước đều rót vào trong thùng tắm, giữ lại Lưu ma ma, để bọn Tước Nhi tiếp tục đi nấu nước.

Tôn ma ma tiếp nhận nước nóng Thanh Đông bưng tới, vắt khăn làm ấm năm ngón tay lạnh như băng của Tương Như Nhân, không kịp đổi đệm giường, Thanh Đông liền thay quần cho Tương Như Nhân, dưới thân lót thêm cái đệm.

Tất cả thoát nhìn đều rất bình thường, như là nói lúc đầu do kinh nguyệt, đau bụng kinh nghiêm trọng cho nên sắc mặt tái nhợt, Tương Như Nhân tựa vào lòng Tôn ma ma, thân thể một trận rồi lại một trận luân phiên đau khiến cho nàng hầu như nói không ra lời.

“Thanh Đông.” Tương Như Nhân gọi nhẹ một tiếng, “Thuốc.”

Thanh Đông lau nước mắt xoay người lại, “Tiểu thư ngài an tâm, chờ trời sáng ta liền xuất phủ đi tìm sư phụ phối dược cho ngài.”

Tương Như Nhân gật đầu nhắm mắt lại, trong đầu hỗn độn một mảnh...

Nàng mê man một đêm, lúc tỉnh lại đã trời đã sáng, Hứa ma ma canh giữ ở bên giường thấy nàng đã tỉnh lại, viền mắt sưng đỏ nhìn nàng, “Tiểu thư, có nơi nào khó chịu không, nói với nữ mẫu?”

Tương Như Nhân nhíu chân mày lại, vừa tỉnh lại bụng dưới liền truyền đến cảm giác quặn đau, nhìn Hứa ma ma gọi một tiếng nữ mẫu, Tương Như Nhân trong lòng dâng lên ủy khuất, mũi lên men, “Ta đau quá.”

Hứa ma ma bị nàng gọi như thế, nước mắt vừa ngừng lại rơi xuống, “Nhũ mẫu biết, nhũ mẫu biết.”

Tương Như Nhân cup mắt, dưới thân là một cỗ nhiệt lưu tuôn ra liên tục, mang đi tiểu sinh mệnh lạng lẽ đến rồi rời đi kia.

Tương Như Nhân tựa trên gối đầu, nước mắt rơi thấm ướt áo gối, nàng vẫn không thể nào dừng, lại muốn làm to chuyện, không thể để cho bọn họ tra xét.

Thanh Thu đẩy cửa đi đến, nhìn thấy nàng tỉnh, bưng cho nàng một chén rượu gạo thuốc ấm, “Chỗ Thái tử phi, Tôn ma ma đã qua nói.”

Ngồi ở bên giường, Thanh Thu từng muống từng muống dứt rượu gạo cho nàng, “Thanh Đông rất nhanh sẽ trở lại, tiểu thư ngài yên tâm, nơi này đã có chúng ta.”

Tương Như Nhân mệt mỏi lắc đầu, coi như là như vậy, nàng hiện tại cũng không thể hoàn toàn tĩnh tâm dưỡng thân, sẩy thai phải nghỉ ngơi một tháng, một tháng này, nàng phải mượn cớ gì để không ra khỏi cửa, không thỉnh an, sau đó coi như gần hai tháng không thể thị tẩm, đây cũng làm thế nào cự tuyệt...

Tôn ma ma đã trở về, thái tử phi nghe nói nàng kinh nguyệt sớm hai ngày cũng không nói gì, sai người ghi nhận lại vào sổ, liên tiếp bảy tám ngày sau chắc là thái tử sẽ không tới chỗ nàng.

Qua nửa canh giờ, Lưu ma ma cùng Thanh Đông cũng trở lại.

Sư phụ của Thanh Đông viết cho Tương Như Nhân những điều cần chú ý trong hai tháng này kèm theo mấy thang thuốc cho người vừa sẩy thai, để làm sạch bên trong thân mình.

“Sư phụ nói hiện tại đem mấy thang thuốc này uống để ác lộ theo quỹ thủy tống ra ngoài, sau đó thì uống thuốc bổ điều dưỡng lại.” Thanh Đông ghi nhớ lời Dương đại phu dặn dò nói lại, “Này tị tử được hoàn, tiểu thư không thể lại tiếp tục dùng, sư phụ nói sẽ điều cho ngài phương thuốc mới nhưng phải đợi nửa năm sau mới có thể dùng.”

Tương Như Nhân để Thanh Thu đỡ bản thân đứng lên “Dương đại phu có nói tại sao lại để non? “

“Trong tị tử thuốc có nhiều dược liệu hàn tính cao, người đang mang thai rất kỵ dùng, tiểu thư trước mấy ngày thị tẩm nhiều lần nên dùng thuốc cũng nhiều hơn, cho nên hài tử này có lẽ dễ sảy mất.” Tương Như Nhân nghe nàng này giải thích, chợt nhớ tới chuyện Trương trắc phi để non, trong đầu có cái gì chợt lóe lên, không kịp nắm bắt.

Liếc mắt một cái gói thuốc Thanh Đông mang tới, “Thuốc đau bụng do nguyệt sự từ dược phòng trong phủ để Lưu ma ma mang Tước Nhi đi qua lấy, Lan anh cùng Tước Nhi hai người sắc xong rồi mang về, chỗ thuốc này thì Thanh Đông người ở bên trong Linh Lung các mà sắc.”

Thanh Đông đi ra ngoài tìm Lưu ma na, Tương Như Nhân nằm xuống, đột nhiên cảm giác gian phòng an tĩnh phá lệ đáng sợ.

Không hề buồn ngủ, nàng lúc nào cũng có thể cảm giác được bụng dưới kinh luyện đau đớn, nàng thậm chí cũng không kịp bi ai thì hài tử này liền đã rời đi.

“Nhũ mẫu, có phải nó biết ta nhất định sẽ không muốn có nó, cho nên cũng không muốn để ta có cơ hội biết đến, bản thân tự rời đi? “ Tương Như Nhân mở to mắt lăm bẫm nói, “Như vậy cũng tốt, cuối cùng so với biết mà phải bỏ nó thì tốt hơn.” Chỉ ít như vậy nàng không cần đau đớn quyết định, không cần tàn nhẫn đi giết hại nó như vậy.

Hứa ma ma cởi giày leo lên giường, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong lòng mình, vỗ bả vai của nàng an ủi, “Tiểu thư có nỗi khổ nó cũng biết, cho nên hài tử này mới có thể thay tiểu thư quyết định, không muốn người khổ sở, nó cùng tiểu thư hữu duyên, tương lai nhất định còn có thể làm hài tử của tiểu thư.”

“Nó sẽ không hận ta sao?” Tương Như Nhân nắm lấy quần áo Hứa ma ma khóc nức nở “Ta cũng không muốn nó, nó sẽ không hận ta sao? “

Hứa ma ma vỗ vỗ lưng nàng, tựa như lúc nhỏ sấm chớp nàng ngủ không được, Hứa ma ma cũng là như thế dụ dỗ nàng, Tương Như Nhân nước mắt trào ra “Nhũ mẫu, ta không hề nghĩ không muốn nó.”

“Nhũ mẫu biết, nó sẽ không hận tiểu thư, nó biết tiểu thư bị bao nhiêu ủy khuất.” Hứa ma ma vuốt tóc nàng, thay nàng lau đi nước mắt, mình cũng khóc theo, “Hào hài tử, khóc lên, khóc lên liền thoải mái hơn, không nên giấu ở trong lòng, nhũ mẫu ở đây, vẫn luôn ở đây a.” Hứa ma ma biết sẩy thai ở cử không thể khóc, nhưng nàng lo lắng hơn vẫn là tiểu thư kiên cường hiểu chuyện sẽ đem việc này đều tự trách cứ vào mình, giấu ở trong lòng đến sinh bệnh, chẳng bằng khóc một hồi, khóc lên cũng dễ chịu hơn chút.

Tương Như Nhân ở trong lòng Hứa ma ma, lúc ban đầu còn là âm thầm khóc, sau khắc chế không nổi liền khóc thành tiếng, lúc nàng ra những quyết định này mặc dù đã dự liệu được có một ngày có thể sẽ có bầu hài tử, nhưng khi mọi việc thực sự phát sinh thì nàng phát hiện mình căn bản không có biện pháp thân nhiên để chấp nhận như thế, đó là một sinh mệnh a, mặc dù nàng không có nhận thấy được sự tồn tại của nó, nó cũng là một sinh mệnh.

Trong phòng Thanh Thu cùng Tử Hạ đều lau lệ đến đỏ vành mắt, bốn người các nàng năm tuổi vào phủ, giáo dục đặc biệt ba năm mới bị phái đi hầu hạ tiểu thư lúc đó đã năm tuổi, mười một năm qua các nàng chẳng bao

giờ thấy qua tiểu thư khóc thương tâm như vậy, ở trong mắt các nàng, tiểu thư gặp chuyện gì cũng đều có thể lãnh tĩnh xử lý, mà hôm nay mấy người các nàng cũng có thể cảm giác được sự bất lực sâu đậm trên người tiểu thư.

Tương Như Nhân khóc mệt rồi ngủ, Hứa ma ma nghe tiếng nàng khóc nước nỏ, cúi đầu vén những sợi tóc đã bị nước mắt thấm ướt bết lại ra sau cho nàng, người người đều hâm mộ có thể sinh ra ở Tương gia, sinh trưởng ở Tương gia, cho rằng là con vợ cả thì cả đời này liền từ lúc sinh ra đều là ngày lành, nhưng những người đó không biết là họ bên trong có bao nhiêu bất đắc dĩ, lại có bao nhiêu chua xót không để người khác biết, giống như hoàng cung vậy, người bên ngoài đều muốn đi vào, bọn họ lại không biết là người ở bên trong đến tột cùng có bao nhiêu muốn rời đi...

Liên tiếp năm ngày, Tương Như Nhân vẫn xuất huyết không ngừng, may mắn trước đây nghe tổ phụ nói đem Thanh Đông đưa đi học y mấy năm, hôm nay có nàng bên người, dù chỉ là tay mơ cũng đều tiết kiệm được rất nhiều chuyện.

Đến ngày thứ sáu xuất huyết giảm, không hề đau bụng, chỉ là sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt như cũ, Thanh Đông ở bên trong Linh Lung các cẩn thận sắc thuốc, chờ Tước Nhi cùng Lan Anh đem thuốc từ phòng ăn tới, để Lưu ma ma cầm lấy rồi đổi khi vào trong.

Tương Như Nhân dựa vào ở trên giường uống xong thuốc Thanh Đông bưng tới, sai nàng gọi Lưu ma ma hầu ở bên ngoài tiến vào.

Trong phòng còn tản ra một vị thuốc đông y, Lưu ma ma đi qua bình phong thấy Tương Như Nhân mặt trắng bệch, trong lòng cả kinh, cúi đầu khom người thưa “Nương nương tìm nô tỳ có gì phân phó?”

“Lưu ma na, người biết mấy ngày hôm trước người mang Thanh Đông rời khỏi thái tử phủ, Thanh Đông là đi làm gì không?” Một lần thăm dò cuối cùng, Tương Như Nhân nhìn Lưu ma ma, nhẹ giọng hỏi nàng.

“Nô tỳ ngay từ đầu chẳng biết, chờ Thanh Đông cô nương sau khi trở về thì biết Thanh Đông cô nương phải đi y quán.”

“Nàng là đi y quán phối dược, bởi vì... bản cung không an tâm những thuốc trong phòng gì đó ở phủ thái tử.” Tương Như Nhân trực tiếp nói cho nàng Thanh Đông ở bên trong Linh Lung các cùng lúc sắc thuốc, xem ánh mắt của nàng, cũng là phát hiện chút mảnh khoe.

“Nương nương cần thận chút cũng điều là phải làm.”

“Hai ngày nữa còn muốn người mang nàng ra phủ một chuyến, thuận tiện đem bã thuốc mấy ngày nay mang ra khỏi thái tử phủ, để tránh thái tử phi biết chuyện bản cung cũng không tiện đáp lời.”

Lưu ma ma ngẩng đầu, Tương Như Nhân trên mặt thông dong ý cười nhìn nàng, một cái chớp mắt, Lưu ma ma nghĩ Tương trác phi hình như cùng trước đây có chút không giống.

“Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định đem hết toàn lực làm thỏa đáng việc này!” Lưu ma ma trong lòng run lên, quỳ xuống dập đầu lập thể, Tương Như Nhân hướng Tôn ma ma nhìn thoáng qua, người sau xuất ra một bao tiền lì xì nhét vào trong tay Lưu ma ma “Mấy ngày này khổ cực các người, đây là nương nương thưởng cho ma ma người và Tước Nhi các nàng.”

Lưu ma ma cầm lấy túi tiền lì xì rời khỏi gian phòng, chỉ một chút thời gian mà trán của nàng đã toát một tầng mồ hôi, chính là thần sắc Tương trác phi suy yếu nhưng khí thế kia vẫn như trước không giảm, phải nói so với trước đây còn cường ngạnh hơn.

Hai ngày sau Thanh Đông rời đi một chuyến, sau khi trở về nghe được Dương đại phu đích xác thừa nhận, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, sau kinh nguyệt hay sau khi sẩy thai mạch tượng đều có thể suy yếu, chỉ cần nàng không thừa nhận, mạch tượng trên liền vô pháp khẳng

định là đẻ non, dọn dẹp hết bã thuốc, trong thái tử phủ tìm không được, cũng không thể nào xác thực, như vậy kế tiếp, nàng có thể giả bộ bị bệnh...

Cũng chính là Tương Như Nhân kinh nguyệt vừa kết thúc, thái tử phi nhận được bâm báo, nói là Tương trắc phi ở trong phòng bông nhiên té xỉu.

Tử Yên đi qua bâm báo tin tức này vào đúng thời gian thỉnh an buổi sáng, thái tử phi ngẩn ra, lập tức để Trương trắc phi các nàng đều về trước, sai người đi mời thái y, mình thì dẫn người đi tới Linh Lung các.

Thái y tới sau, Triệu Nhị chờ ở ngoại thất, thái y ở bên trong hỏi chẩn.

Một lát sau thái y đi ra, Triệu Nhị nghênh đón, “Trần thái y, Tương trắc phi tại sao lại vô cớ té xỉu? “

“Mạch tượng Tương trắc phi so với bình thường sau khi kết thúc nguyệt sự càng suy yếu hơn, hơn nữa mặt không có chút máu, dễ rét run, xác nhận là do mất máu quá nhiều dẫn tới thể hư, choáng váng đầu óc, mặt khác Tương trắc phi mạch tượng đập nhanh, đau đầu ngất xỉu, tự còn cảm giác nhiễm phong hàn.”

Chỉ là chuyện đến thảng, thoáng cái liền sinh ra nhiều như vậy tật xấu, Triệu Nhị nghe câu mất máu quá nhiều có chút nghi ngờ, “Này mất máu quá nhiều, có thể là do nguyên nhân khác? “

“Này... Vi thần không dám vọng luận.” Trần thái y ở thái y viện nhiều năm, vẫn rất rõ ràng về bốn phạm, chuyện không thể xác định, hẳn nếu nói đúng cũng được, lỡ mà nói sai, đến lúc đó dẫnra chuyện gì, cái mũ cánh chuồn (mũ quan) trên đầu đều có thể bay mất.

“Nếu là phong hàn chi chứng, vậy phiền Trần thái y hạ phương thuốc, đúng ngày giờ đến đây tái khám.” Triệu Nhị khoát tay áo, Trần thái y theo một ma ma đi ra.

Đi vào nội thất, Triệu Nhị thấy Tương Như Nhân sắc mặt không được hồng hào nằm ở trên giường, nghi ngờ trong lòng càng sâu, mất máu quá nhiều, thật chỉ là kinh nguyệt đơn giản như vậy sao, có vết xe đổ Trương trắc phi để non ở đó, nàng phải suy nghĩ nhiều thêm vài phần, nếu thật là để non, người trước mắt còn may may chẳng biết, hậu quả này...

Từ bên trong Linh Lung các đi ra, Phương ma ma sau lưng Triệu Nhị thấy nàng trầm tư, đi tới phía sau nàng nhẹ giọng nói, “Nương nương, Tương trắc phi có thể cũng giống như Trương trắc phi, cũng là cái kia?”

Triệu Nhị đi chậm một bước, tầm mắt hướng phía Linh Lung các liếc mắt một cái, khước miệng nở nụ cười như có như không “Ma ma, thái y nói là kinh nguyệt, đó chính là kinh nguyệt, thái y nói cuối cùng sẽ không sai, không phải sao.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tình Yêu Hèn Mọn

Đến chạng vạng, sau khi trở về thái tử nghe nói Tương trắc phi bị bệnh thì đi Linh Lung các thăm nàng.

Đi vào nội phòng thấy Tương Như Nhân sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Tô Khiêm Dương cũng ngẩn người, bất quá là mấy ngày không gặp, thế nào hẳn lại cảm giác hình như bản thân đã lâu chưa từng đến Linh Lung các, bằng không người trước mắt làm sao sẽ gầy gò đi nhiều đến vậy.

Tương Như Nhân tính vén chăn lên thỉnh an, Tô Khiêm Dương ngăn cản nàng, “Lúc này còn quan tâm nhiều cái gì cấp bậc lễ nghĩa, cứ nằm là được.”

“Để điện hạ lo lắng.” Tương Như Nhân nằm trở lại, hướng về phía hẳn cười yếu ớt “Bộ dáng bây giờ của thiếp nhất định rất khó coi.”

Tô Khiêm Dương hướng trên giường hẹp nhích lại gần, Tương Như Nhân đầu vừa vịn tựa ở trên bả vai hẳn, cầm bả tay có chút lạnh của nàng, lần này hẳn không có tìm ấm lò mà là nắm vào trong tay mình, “Mới vài ngày không qua đây, nàng liền đem mình lăn qua lăn lại thành như vậy! “

Tương Như Nhân nghe hẳn trách cứ ân cần, hướng hẳn bên này dựa thêm chút, có chút ủy khuất, “Điện hạ cũng không tới thăm thiếp.”

“Nàng nói thật giống như là bởi vì ta mà mới bị bệnh vậy.” Tô Khiêm Dương nghe nàng trái lại quở trách mình, nở nụ cười, “Vậy bốn điện hạ đêm nay lưu lại cùng nàng.”

Tương Như Nhân khẽ hừ một tiếng, “Không muốn.”

“Bây giờ còn từ chối?” Tô Khiêm Dương ý định đùa nàng, xem trên mặt nàng bởi vì được vui đùa mà có chút huyết sắc, đem tay nàng để vào trong chăn.

“Thiếp hiện tại ngã bệnh, vạn nhất lây bệnh điện hạ sẽ không tốt.” Tương Như Nhân hừ hừ, nhìn hắn một cái, “Chờ thiếp hết đã.”

Tô Khiêm Dương tiếp được lời của nàng, “Hết liền thế nào?”

Tương Như Nhân bỗng nhiên dừng lại không nói, lần trước hắn đến còn chỉ vào tư thế trên xuân cung đồ nói lần sau đối cái này thử xem, hôm nay nàng như thế muốn hắn qua đây, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới.

Vì vậy Tương Như Nhân híp mắt, trang ngáp một cái, lẩm bẩm nói, “Hết là thiếp có thể bồi điện hạ chơi cờ.”

Tô Khiêm Dương trên mặt lộ ra chút lơ đãng sung sướng, thấy nàng né tránh, không hề trêu nàng, “Nàng nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai sẽ trở lại thăm nàng.”

Tương Như Nhân gật đầu, đưa mắt nhìn hắn ra khỏi cửa, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng bệnh này, thế nào mà ba hay năm ngày có thể khỏi được...

Tô Khiêm Dương rời Linh Lung các thì đi Dao hoa các, Triệu Nhị thấy hắn đến có vẻ thật cao hứng, thay hắn cởi áo khoác, ôn nhu hỏi hắn, “Tương muội muội đã tốt hơn chưa? “

“Tinh thần cũng không tệ lắm.” Tô Khiêm Dương đi vào phòng rửa mặt, cung nữ đổi nước, tắm rửa qua đi, Triệu Nhị lại tự mình thay áo ngủ cho hắn, hai người nằm xuống, Triệu Nhị y ôi tại trong ngực hắn, nhẹ giọng nói “Điện hạ ngài còn nhớ rõ lúc chúng ta mới vừa thành thân ngài mang theo thiếp đi cưỡi ngựa? “ Tô Khiêm Dương đưa tay sờ sờ mái tóc dài nhu thuận của nàng, “Thế nào chợt nhớ tới chuyện này? “

Triệu Nhị dán lên lồng ngực của hắn, trong giọng nói có một chút hoài niệm, “Đó là thời gian thiếp hạnh phúc nhất trong kiếp này.” Đại hôn ba tháng, trong thái tử phủ chỉ có một mình nàng, thái tử còn mang theo nàng đi cưỡi ngựa du hồ, trước đây dành riêng là nàng đời này nghĩ vui sướng nhất, sau đó, trong thái tử phủ chính là một cái ròi lại một cái người mới.

“Trong khoảng thời gian này là quên nàng.” Tô Khiêm Dương cúi đầu, thoáng nhìn nàng đáy mắt nhớ nhung, giọng nói nhu hòa một ít, “Khổ cực cho nàng rồi.”

Triệu nhị lắc đầu, “Không khổ cực, chỉ cần điện hạ còn coi trọng thiếp, thiếp liền không cảm thấy khổ cực.” Chỉ cần nàng ở trong lòng hắn còn là là tối trọng yếu, nàng làm thái tử phi, tất cả đều là nên làm.

Tô Khiêm Dương tay vuốt tóc nàng dừng lại, đem nàng từ trên người tự mình đỡ lên, lại nhìn kỹ nàng, hình như mấy năm này, hắn không có tí mĩ nhìn qua nàng, so sánh cùng trước đây đại hôn là lúc còn ngây ngô, hôm nay trên người nàng nhiều thêm vài phần thành thực, cùng mấy người Tương trắc phi là hai loại mùi vị hoàn toàn bất đồng.

“Làm sao lại không xem trọng nàng, nàng là thái tử phi của bản điện hạ, là mẫu phi của Tuần nhi.” Tô Khiêm Dương gạt một chút tóc trên trán nàng, ôm vào trong lòng.

Vốn là năm năm vợ chồng, dù gì cũng hiểu nhau một chút, Triệu Nhị lúc này yên tâm không ít, hình như là gì đó rời đi lại trở về, để cho lòng nàng thấp thỏm một đoạn thời gian hôm nay rốt cục đã bình tĩnh lại.

Chuyện tình cảm vốn chính là cẩn thận như thế, cẩn thận đến một chút động tác nhỏ nhất đều có thể mang theo không ít thứ, Triệu Nhị cần chính là những thứ này, lời nói rõ ràng như vậy đủ để cho nàng động lực lớn nhất.

Hai người nói một hồi thì tắt đèn, đi ngủ...

Tương Như Nhân bị bệnh, thái y thấy chữa xong mà người vẫn hư nhược như trước, tình huống như vậy chỉ có thể chậm rãi dưỡng, không có biện pháp khác.

Qua có chừng một tháng, Trình Bích Nhi không nhận được đến thăm nàng.

Tử Yên dẫn Trình Bích Nhi vào phòng, nàng vừa nhìn thấy Tương Như Nhân ngồi ở tháp mềm nghỉ ngơi, lúc này liền mắng nàng, “Ta nói thế nào người một chút lại đổi ý không để cho ta tới, nguyên lai là gạt ta, ngã bệnh thế nào sao không nói với ta? “

Tương Như Nhân xem nàng dáng vẻ thờ phì phò, cười sai dờn ghế cho nàng ngồi “Người còn tức giận, đây không phải là sợ người lo lắng sao! “

Trình Bích Nhi liếc nàng, tiếp nhận trà Thanh Thu bưng tới, “Ta còn không rõ người sao, nếu bệnh nhẹ thì sao không cho ta qua đây, nói đi, xảy ra chuyện gì? “

Trình Bích Nhi là một bộ vẻ mặt liệu sự như thần, Tương Như Nhân bị vẻ mặt này của nàng chọc cười, “ Nhị tẩu tương lai, người có thể đoán như thế còn muốn ta nói sao? “

“Người còn trêu đùa ta!” Trình Bích Nhi mặt đặng đỏ lên, trà uống vào suýt nữa sặc, nhẹ ho khan vài tiếng, nghe trong phòng mùi vị thuốc đông y thì nhíu mi “Ta là đoán không được, người không bằng trực tiếp nói cho ta biết, xem ta tin hay không.” Tương Như Nhân nhìn qua Thanh Thu, Thanh Thu lui ra ngoài, mang theo Tử Yên cùng nhau canh giữ ở ngoài cửa phòng.

Một lúc lâu, Tương Như Nhân thở dài nói, “Bích nhi, trước đó vài ngày, ta sẩy thai.”

Trình Bích Nhi cầm cái chén nhẹ buông tay, hơn phân nửa nước trà đều đổ lên váy, nàng cũng không quản, Trình Bích Nhi kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng “Người nói cái gì?”

Thấy Tương Như Nhân ánh mắt trịnh trọng, Trình Bích Nhi đem cái chén để xuống, không quan tâm vỗ vài cái vào váy làm nước tung ra, trực tiếp ngồi xuống bên người nàng, nhìn thoáng qua bụng của nàng, “Làm sao lại đẻ non, ta thấy thân thể người so với ta còn rất tốt, làm sao có thể?”

Tương Như Nhân sơ lược nói qua một lần nửa đêm đau bụng, Trình Bích Nhi vẫn như cũ vẻ mặt hồ nghi nhìn nàng, “Như Nhân, đừng nói ta không tin, ta chính là tin chuyện này thì cũng không tin chỉ đơn giản như vậy.”

Còn không kịp bi thương một chút chuyện này, tất cả lực chú ý của Trình Bích Nhi dồn vào nguyên nhân tại sao lại đẻ non, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, chính là nghĩ Tương Như Nhân lừa gạt bản thân.

Tương Như Nhân bị nàng canh chừng không có cách, đưa tay ngắt một chút gò má của nàng, “Trước đây chuyện cửa hàng Ngâm Hoan là thất công chúa sai Kỳ gia nhị tiểu thư đi làm, sự tình bị hoàng hậu biết, Kỳ Tổ Như cầu đại ca giúp đỡ, đại ca đi cầu ta, ta và thái tử phi ước định ba năm không có con, thái tử phi mới hướng hoàng hậu khuyên bảo miễn trách cho Kỳ gia nhị tiểu thư.”

“Ta sợ sẽ mang bầu, liền uống thuốc tránh thai, đứa nhỏ này tới đột nhiên, đi cũng đột nhiên, ta hoàn toàn không có thể dự liệu được.” Tương Như Nhân lúc này lời nói hơi hợt, lại thấy Trình Bích Nhi không biết lúc nào đã là hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn mình.

Tương Như Nhân nở nụ cười, đưa tay lau nước mắt cho nàng “Khóc cái gì, bây giờ không phải là không sao rồi sao.”

Trình Bích Nhi bắt được tay nàng, cả tiếng mắng một câu, “Tương Như Nhân, người thế nào ngu như vậy.” Mắng xong vừa khóc vừa trực tiếp ôm

lấy Tương Như Nhân “Người thế nào ngu như vậy, người còn không nói cho mình, còn muốn gạt ta.”

“Ta không nói cho người, chính là sợ người như vậy.” Tương Như Nhân vỗ lưng nàng, “Tổ phụ chịu không nổi kích thích này, người bây giờ đã biết, cũng không thể nói cho bọn họ biết.”

Trình Bích Nhi đẩy nàng ra tròng mắt nàng, từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu cứ rơi thẳng xuống “Ta nói thế nào sắc mặt người kém như vậy, người lúc đó khó khăn chịu đựng vì sao không cho ta sớm một chút tới thăm người, có đau hay không, bây giờ có còn đau hay không? “ Trình Bích Nhi cẩn thận sờ sờ bụng của nàng, ghen ngào thì ào, “Lúc đó nhất định rất đau.”

Tương Như Nhân ửng đỏ mắt, “Hiện tại không đau, không sao, người đừng khóc, khóc mắt sưng lên xấu muốn chết.”

“Tương Như Nhân!” Trình Bích Nhi la hét kêu nàng một tiếng, “Người còn có tâm tư chê cười ta, người đã bệnh thành như vậy, còn không chịu nói cho ta biết, nếu không phải ta thấy không ổn bản thân tự qua đây, người có phải tính toán giấu luôn chuyện này đến cùng!”

Tương Như Nhân im lặng, Trình Bích Nhi hừ một tiếng, “Đại ca kia của người cũng không phải thứ tốt gì, ta cũng không sợ người tức giận, khi nhỏ hãn còn có chút tiền đồ, hiện tại gặp Kỳ Tố Như, chính là một kẻ vô dụng!”

“Thế nào, hiện tại không gọi Kỳ tỷ tỷ?” Tương Như Nhân lấy khăn đưa cho nàng, Trình Bích Nhi quay lại tròng mắt liếc nàng “Người bây giờ liền chèn ép ta đi.”

“Hãn chính là cái kẻ vô dụng, ta cũng không thể để hãn liên lụy Tương gia, để cho người khác chế giễu.” Tương Như Nhân vẻ mặt lạnh vài phần, “Kỳ Tố Như sẽ không có cơ hội lợi dụng đại ca nữa, lực thế tử phi sao,

nàng hiện thời nhưng là như đứng đống lửa, như ngồi đống than rôi.” Nếu có cơ hội, nàng không ngại khiến nàng ta không an ổn ngồi ở vị trí đó.

Trình Bích Nhi đối với hành vi loại này cực kỳ khinh thường, “Quả nhiên là không vào cùng một cửa không phải người một nhà, tỷ tỷ muội muội một cái đức hạnh, ta thật đúng là mắt bị mù, trước đây làm sao sẽ nghĩ nàng gả vào Lục vương phủ là bị bắt đắc dĩ nhận hết ủy khuất.”

Tương Như Nhân trêu nàng, “Người thừa nhận cũng rất nhanh.”

Trình Bích Nhi lau nước mắt, tiện đà xem nàng, đáy mắt nhiều thêm chút đau lòng, “Người cứ như vậy năm hơn một tháng, thái tử cùng thái tử phi cũng không biết sao? “

“Thái y nói là sau nguyệt sự mất máu quá nhiều nên thể hư lại cảm nhiễm phong hàn, cần phải dưỡng một thời gian thái tử tin, về phần thái tử phi sao.” Tương Như Nhân khẽ hừ một tiếng, “Nàng ngay cả có hoài nghi cũng sẽ không nói ra.” Nếu đã đáp ứng nàng ba năm không có con, thái tử phi tác phong có thể đại nghĩa nhưng còn tùy nơi, nàng nếu như đẻ non còn may mắn không biết, không phải rập khuôn theo Trương trắc phi sao, đối với thái tử phi mà nói, chẳng phải càng an tâm.

Trình Bích Nhi yên tâm gật đầu, “Mấy ngày nữa chính là du hạ sơn trang, người cũng đừng ở chỗ này mãi, đi sơn trang đi một chút cũng tốt, lúc đó xua đi bệnh khí giải sầu một chút, làm tổ trong nhà thì sắc mặt cũng không tốt hơn được.”

Tương Như Nhân đang muốn cự tuyệt, Trình Bích Nhi cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng, “Không được nói không đi, ta còn tức giận đây, chuyện lớn như vậy đều không nói với ta, người còn có coi ta là Nhị tẩu người hay không? “

“Ai da, hiện tại đã bày ra bộ dáng Nhị tẩu, này còn chưa có cưới vào cửa a, ta phải cảnh tỉnh trước nhị ca ta mới được.” Tương Như Nhân phốc một

tiếng nở nụ cười, nhìn nàng viền mắt còn phiếm hồng đã hung hăng ra lệnh cho mình, đáy lòng nổi lên một tia ấm áp, tổ phụ nói thật ra hảo bằng hữu đều phải chịu lợi ích ép buộc, không thể tin hoàn toàn, nàng lại nghĩ, người cả đời này, nếu như một người để hoàn toàn tin cũng không có, đó mới là sống thất bại.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Kim Lương Nhân Sinh Con

Qua vài ngày đã đến kì du hạ hàng năm, thái tử phi vốn không đem Tương trắc phi tính vào danh sách đi, một ngày trước khi lên đường, Linh Lung các phái người qua đây nói muốn cùng đi giải sầu một chút, thái tử phi liền vì Tương trắc phi chuẩn bị một chiếc xe ngựa thoải mái chút, giảm bớt xóc nảy khó chịu trên đường.

Đến bên trong sơn trang Tương Như Nhân trực tiếp đi vào lầu các đã an bài tốt, không hề có ý muốn cùng người khác đi xem trò vui, ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ra ngoài chính là phong cảnh tốt nhất, trên mặt hồ sóng biếc nhộn nhạo, hoa sen nở rộ.

Vẫn chưa tới giờ ngọ nên gió thổi vào phòng rất thoải mái, Tương Như Nhân liếc mắt một cái hôm nay còn có thấp thoáng mấy chiếc thuyền, tầm mắt rơi xuống đình bên hồ thấy được thân ảnh Cổ Ngâm Hoan.

Tầm mắt xa hơn chút nữa, Tương Như Nhân thấy được người Kỳ gia, ánh mắt híp một cái, trên mặt vẻ mặt toàn là lãnh ý.

Thanh Thu đi đến, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói vài câu, Tương Như Nhân gật đầu, “Đến lúc đó tìm người dẫn hãnh đi qua.”

Tử Yên ở ngoài phòng xin chỉ thị, “Trình gia tiểu thư tới.”

Vừa dứt lời, Trình Bích Nhi liền vào, thấy nàng xem bên dưới lầu các, nhìn thoáng qua theo, “Nhìn cái gì đấy?”

Tương Như Nhân nhìn Cổ Ngâm Hoan theo sau lưng Cổ phu nhân, trầm ngâm chốc lát cười nói với Trình Bích Nhi “Người đi gọi luôn Ngâm Hoan

lên đây đi, đã lâu ta không gặp nàng.”

Trình Bích Nhi tự mình xuống phía dưới tìm Cố Ngâm Hoan, Tương Như Nhân tầm mắt thu hồi lại, trước mặt tản ra hơi nước trà, nàng và Cố Ngâm Hoan lúc ban đầu là cũng bởi vì một bí mật mà quen thuộc, muốn cho hai người càng phát triển quan hệ chặt chẽ, nàng cũng phải bày tỏ thành ý giao phó một bí mật mới được đây...

Cố Ngâm Hoan sau khi biết được tiền căn hậu quả chuyện Tương Như Nhân để non, so với Trình Bích Nhi còn oán giận hơn, nàng hai đời làm người, cũng rõ ràng trước mắt Tương trác phi cùng mình nói chuyện này mục đích là cái gì, trước đây nàng ta xuất thủ tương trợ, nàng vẫn nhớ.

Nhưng thật ra một bên Trình Bích Nhi khó chịu “Cũng đừng nói chuyện thương tâm này nữa, càng nói ta càng tức. “

Tương Như Nhân cùng Cố Ngâm Hoan nhìn nhau cười, Cố Ngâm Hoan ngồi xuống cạnh Trình Bích Nhi, néo néo mặt của nàng, “Vâng, Trình đại tiểu thư, vậy người nói một chút xem chúng ta nên trò chuyện cái gì? “

Trình Bích Nhi bấm nàng một cái trêu “Nói chuyện hôn sự của người đi Đô thống phu nhân tương lai, đường đường đường đường còn là một quan nhị phẩm, sau này Tô phu nhân nên chiếu cố chiếu cố chúng ta nhiều hơn nha.”

“Không ngừng tại đó, xem Tô Đô thống tuổi trẻ tài cao, làm sao sẽ dừng lại chức nhị phẩm thôi chứ.” Tương Như Nhân phối hợp nói thêm một câu, Cố Ngâm Hoan nhìn hai người bọn họ, đỏ mặt quở trách mắng “Nói ta gì chứ, người không dính hôn chắc.”

Trình Bích Nhi lúc này thản nhiên vô cùng, “Đúng thế, cũng không thể để mình người đi.”

Cố Ngâm Hoan phốc một tiếng vui vẻ “Ta đã nhìn ra chỉ có người là da mặt dày nhất.” Ở bên trong lầu các hàn huyên một hồi, biểu muội Cố Ngâm

Hoan đi lên tìm, Trình Bích Nhi dặn Tương Như Nhân nghỉ ngơi thật tốt, các nàng một nhóm xuống phía dưới đi dạo thượng uyển.

Tương Như Nhân ở trên lầu các nhìn các nàng cười nói đi về hướng bên hồ, trên mặt thêm chút ý cười, tầm mắt rơi vào thuyền nhỏ trên hồ, chẳng biết lúc nào, trên mấy thuyền đều đầy người ngồi, đang ở trong hồ ngắm hoa sen.

Thanh Thu xem Tử Hạ ngoài cửa hướng phía nàng gật đầu, cúi người nói với Tương Như Nhân “Tiểu thư, người đã dẫn đi qua.”

Hình như một khắc kia, bên bờ cũng không có người, còn lại trên mấy chiếc thuyền đều là khuê trung tiểu thư, tiếng thét chói tai bỗng vang lên, rất nhanh đã có người chạy tới nhảy xuống cứu người vừa ngã thuyền.

Tương Như Nhân thấy tất cả mọi người đều chạy về phía bờ hồ, khoe miệng cười nhạt, anh hùng cứu mỹ nhân thật hay...

Nghỉ hè sơn trang trở về được vài ngày, trong Lâm An thành liền có một ít lời đồn đãi, tại sơn trang Lục vương phủ thế tử anh hùng cứu mỹ nhân, cứu Mộc gia biểu tiểu thư bất hạnh rơi xuống nước, thêm mắm thêm muối, đem cảnh cứu người lúc ấy truyền đi còn mang theo chút thảm thiết tình trạng.

Mộc gia biểu tiểu thư Hứa Tình U thân thế rất đáng thương, song thân xảy ra việc ngoài ý muốn, phụ thân cũng là làm quan, được Mộc đại phu nhân nhận về nuôi ở Mộc gia, mặc dù áo cơm không lo, nhưng ăn nhờ ở đậu sinh hoạt tổng có vẻ rất khổ sở.

Có đồn đãi tự nhiên sẽ có người suy đoán, hôm nay chính là mùa hè, quần áo vốn là mặc ít, Hứa tiểu thư như vậy rơi xuống nước lúc cứu lên chẳng phải là cũng thấy hết rồi còn gì, nữ nhi gia danh tiết làm thế nào cho phải, vạn nhất bởi vì chuyện này không ai thêm lấy, này Hứa cô nương thân thế cũng quá bấp bênh.

Đồn đãi qua vài ngày, Lục vương phủ có động tác chịu trách nhiệm, Lục thế tử quyết định người tốt làm đến cùng, cứu người tiện thể lấy luôn về nhà.

Nhưng trong phủ đã có một thế tử phi, nạp Hứa tiêu thư làm thiếp sao, quá ủy khuất người ta, một cô nương trong sạch, tuy nói phụ mẫu đều đã mất nhưng có Huệ an Mộc gia ở đó, không thể khinh thường, vì vậy biện pháp tốt nhất là đem Hứa Tình U nạp vào Lục vương phủ làm quý thiếp, lễ cầu hôn tàm ỡn này, tương lai Tô Khiêm Doanh kế thừa Lục vương gia vương vị, ứa Tình U liền lên chức trắc phi, coi như là không làm nàng thất vọng.

Nhưng cứ như vậy nâng lên thân phận Hứa Tình U liền trực tiếp ủy

khuất Lục thế tử phi.

Cưới vợ bé không lo, nhưng cưới vợ bé như thế chẳng phải là trực tiếp đánh vào mặt của nàng.

Nhưng Kỳ Tố Như cũng không kiên trì làm gì với Tô Khiêm Doanh kiên trì, càng không lo lắng đi Lục Vương phi khóc lóc kể lể, nàng cho tới bây giờ ngay cả hài tử cũng còn chưa sinh hạ, càng chưa nói Lục vương phủ đích trường tôn.

Hờn dỗi vài ngày, cần tìm kiếm gấp an ủi Kỳ Tố Như lần thứ hai cử bút viết một phong thư chơ Tương Cảnh Trí.

Chỉ là thư này, cuối cùng vẫn giống mấy phong thư trước, đá chìm đáy biển, không có tin tức...

Tháng sáu, Lâm An thành còn truyền Lục vương phủ thế tử là một nam nhân tốt cỡ nào biết chịu trách nhiệm, bên trong phủ thái tử, Kim lương nhân lâm bồn.Sáng sớm bắt đầu đau bụng, đến buổi trưa vẫn chưa sinh

được, thái tử lúc lâm triều trở về đi Thiên Hương uyển, trong sân có mama tử trong cung coi chừng.

Trong phòng liền truyền đến Kim lương nhân đau đón hét lên, cung nữ ra ra vào vào bưng chậu, thẳng đến chạng vạng, một tiếng khóc hư nhược nữ non truyền đến, một lát sau cửa mở, bà đỡ ôm hài tử trong tã lót ra đưa cho bọn hần xem, “Chúc mừng thái tử điện hạ, chúc mừng thái tử điện hạ, là một nam hài.”

Ma ma hoàng hậu phái tới trên mặt vui vẻ, đi theo phía sau thái tử bước lên nhìn thoáng qua, tức khắc hồi cung bầm báo.

Thái tử nhìn hài tử gầy yếu trong lòng ma ma, trên mặt cũng không có bao nhiêu vui mừng, nhưng thật ra một bên thái tử phi đưa tay kéo một chút chăn, cười nói với thái tử “Đúng là một hài tử an tĩnh.”

Thấy thái tử không nói lời nào, thái tử phi hỏi thăm một chút tình huống trong phòng, để bà đỡ ôm hài tử trở vào.

“Điện hạ, hôm nay Kim lương nhân mệt mỏi hiện đang ngủ, chờ buổi tối nàng tỉnh, ngài có thể tới nhìn nàng cùng hài tử một cái.” Thái tử phi khuyên, “Ngài đoạn thời gian trước vẫn luôn không tới xem qua Kim lương nhân, nàng rất nhớ được điện hạ. “

Tô Khiêm Dương gật đầu, thái tử phi lúc này mới yên tâm cùng hần ra khỏi Thiên Hương uyển.

Đến chạng vạng đồ ban thường trong cung tới, mặc kệ thái tử có thích đứa nhỏ này hay không, thái hậu hoàng hậu đối với hoàng tôn đều là rất cao hứng, ban cho tất nhiên không ít, tính cả thái tử phi thay thái tử thưởng qua gì đó, trong phòng xiêm áo không ít.

Buổi tối Kim lương nhân tỉnh lại, vội vã để ma ma ôm con tới, nhìn con trai yên lặng trong tã lót, Kim lương nhân trên mặt là niềm vui sướng của

người lần đầu làm mẹ, một bên Vương ma ma thay nàng phủ thêm một bộ y phục, “Tiểu thư, tiểu điện hạ có nhũ mẫu, đều là người trong cung phái tới, ngài hiện tại nên nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Kim lương nhân ôm hài tử không buông tay, sờ sờ mái tóc thừa thớt của con “Cứ để cho ta nhìn hẩn một chút.”

Ngoài phòng Hương Phù đi đến, “Tiểu thư, thái tử điện hạ tới thăm ngài.”

Kim lương nhân trong lòng vui vẻ, ôm hài tử nhìn sang, thân ảnh thái tử xuất hiện ở cửa, ước chừng đã hơn tám tháng nàng trái trông mong, phải trông mong, cuối cùng thái tử cũng đến, Kim lương nhân bỗng nhiên muốn khóc.

Trong lòng hài tử bỗng nhiên anh anh một tiếng, Kim lương nhân cúi đầu xem, tiểu tử kia nắm chặt tay há mồm a ô, một bên Vương ma ma nhắc nhở nàng, “Lương nhân, tiểu điện hạ sợ là đói bụng rồi, giao cho nô tỳ đi.”

Kim lương nhân cẩn thận đem con đưa cho Vương ma ma, nhìn qua Tô Khiêm Dương, có vẻ có chút co quắp.

“Thân thể tốt hơn chút nào không?” Tô Khiêm Dương ngồi xuống ghế cạnh đầu, Kim lương nhân gật đầu, “Đã tốt hơn, đa tạ điện hạ quan tâm.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng gương mặt còn non nớt, vẻ mặt nhu hòa một ít, có lẽ là hẩn quá quá nghiêm khắc với nàng, “Khổ cực cho nàng, mấy ngày này đều là thái tử phi thay bản cung tới thăm nàng.”

Kim lương nhân vịn chặt tay trong chăn, lắc đầu, “Điện hạ có chuyện trọng yếu hơn, thiếp ở chỗ này hết thấy đều tốt, thái tử phi rất chiếu cố thiếp.”

Cẩn thận nghe, cẩn thận trả lời, Tô Khiêm Dương trong mắt Kim lương nhân chính là như vậy, mang theo một ít khiếp ý, “Nàng là đang sợ bản điện sao?”

Kim lương nhân ngẩng đầu, như là bị lời của hắn hù dọa, trên gương mặt ggầy gò phá lệ thấy được cặp mắt to hồn nhiên, trong miệng nói không có, nhưng vẻ mặt này thật đã là sợ, nàng sợ thái tử, sợ hắn tức giận, sợ hắn không để ý tới bản thân.

Tô Khiêm Dương bỗng nhiên nở nụ cười, “Bản điện hạ có dọa người như vậy sao.”

Kim lương nhân vội vàng lắc đầu, “Không phải, là thiếp đã làm sai chuyện, chọc điện hạ sinh khí.”

Lời này nghe quen tai, tựa như Diệp lương nhân lúc đó nói qua, Tô Khiêm Dương cũng không nghĩ tới, mình có thể khiến lương nhân trong phủ thái tử sợ đến như vậy, tuy nói không thích trong lòng đối với nàng giảm bớt rất nhiều, nhưng là không sanh được cảm giác thích thú gì.

“Nàng mới vừa sanh hài tử phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần suy nghĩ nhiều.” Tô Khiêm Dương lấy những lời này làm lời kết rồi rời khỏi Thiên Hương uyển, Kim lương nhân lẳng lẳng dựa vào trên giường, thần tình vừa rồi của điện hạ có phải là lại bị nàng làm cho chán ghét...

Ba ngày sau tân hoàng tôn tắm ba ngày, trong cung lại ban thưởng đến, mẫu băng tử quý những lời này một chút cũng không giả, thời gian hoài thai Kim lương nhân trải qua không được thuận lợi, toàn bộ quý phủ trên dưới đều thấy nàng bị thái tử không thích, cô độc đứng ở bên trong Thiên Hương uyển lâu như vậy, cả đời này chỉ cần con trai lập tức tốt hơn rồi.

Tuy nói Nghiêm lương nhân người mang thai sáu tháng nhưng còn chưa có sanh ra, ai biết là nam hay nữ, hôm nay thái tử phủ chỉ có hai người con trai, này Kim lương thân phận tự nhiên là một đường nước lên thì thuyền

lên, chờ tương lai thái tử kế vị, nàng là mẫu phi của nhị hoàng tử thế nào cũng sẽ không phân biệt phần vị.

Trong phủ thái tử tụ tập đều là nhân tinh, sau khi kết thúc tắm ba ngày thì âm thầm lấy lòng lấy lòng, quyến rũ quyến rũ, những ngày Kim lương nhân mang bầu trước đây Thiên Hương uyển vắng vẻ cô độc, hôm nay lại người tới kẻ lui, chiếu cố tiểu điện hạ cần người đi, tiểu điện hạ ở gian nhà bên ngoài cần người sai khiến, bực này công việc béo bở, càng là nhiều người xếp hàng.

Mà ở bên trong Linh Lung các, Tương Như Nhân nhìn xong thư Thanh Thu đưa tới, giữa hai lông mày tràn đầy bất đắc dĩ.

Thư là mẫu thân viết tới, trong thư nói nhị ca đem đại ca đánh không nhẹ, cuối cùng hai người đều sưng mặt sưng mũi, đại ca bị thương khá nặng, đến bây giờ còn nằm không dậy nổi...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lửa Giận Của Nhị Ca

Tương Như Nhân hướng thái tử phi xin trở về Tương phủ một chuyến, sự tình xảy ra hai ngày, nhị ca cũng xin nghỉ hai ngày không đi Hàn Lâm Viện, nạy trên mặt bầm tím chưa tan, thẳng thắn làm ỗ ở nhà giả bộ bị bệnh mà dưỡng thương.

Tương Như Nhân đi vào phòng hăn, một mùi nồng đậm thuốc trị thương truyền đến, Tương Cảnh Nhạc dựa trên giường thấy nàng vào, phản ứng đầu tiên chính là che mặt.

Một bên tiểu nha hoàn hầu hạ nhịn không được cười ra tiếng, bị Tương Cảnh Nhạc trừng mắt một cái, tiểu nha hoàn rót trà cho Tương Như Nhân, đóng cửa lại đi ra phòng ngoài.

Tương Như Nhân nhìn hăn một con mắt bầm đen, trên gương mặt vẫn còn sưng, cũng cười, “Đánh đã đánh, thế nào, còn biết sợ không có mặt mũi gặp người? “

Tương Cảnh Nhạc không che mặt nữa, vội vàng từ trên giường đứng lên đỡ nàng đến ngồi xuống ghế, trách cứ nàng, “Người tới làm gì, không hảo hảo dưỡng thân, chuyện chẳng có gì!”

Tương Như Nhân đưa tay muốn sờ vết thương của hăn, mới vừa đụng đến chỗ sưng đỏ, Tương Cảnh Nhạc 'Tê ' một tiếng, nhếch miệng tránh tay nàng, “Người điếm nhẹ thôi! “

“Hiện tại biết đau? “Tương Như Nhân thấy hăn lại che mặt mếu máo, trên mặt không ngừng được muốn cười, tiện đà đáylòng dâng lên một chút

giận dỗi không hiểu được, “Lúc đó hạ thủ thế nào không suy nghĩ một chút.”

Tương Cảnh Nhạc bỏ tay ra hừ một tiếng, “Ta còn ngại hành động nhẹ, không làm hấn tàn phế không được, thế mới chịu yên tĩnh!”

Tương Như Nhân cũng biết hấn nói là nói lẫy, nhiều nhất chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cũng là bởi vì như vậy, hấn mới có thể chạy tới cùng đại ca đánh một trận.

“Người cũng thật là, chuyện lớn như vậy người liền tự quyết định, người là không coi ta là nhị ca của người sao.” Tương Cảnh Nhạc quay đầu quở trách nàng, “Người cầu ai không cầu, biện pháp gì không nghĩ, thế nào hướng ủy khuất về trên người mình, hấn đầu óc mê muội người cũng đầu óc mê muội theo, Kỳ gia có gì tốt mà đáng giá để đại ca vì nàng, người còn vì đại ca đi thu thập cục diện rồi rắm đó. “

Tương Cảnh Nhạc là càng nói càng tức, thời điểm Trình Bích Nhi nói cho hấn biết hấn còn không tin, Nhân Nhân ở nhà chưa từng bị ủy khuất lớn như vậy, “Người ở thái tử phủ để thái tử phi bắt nạt, để thái tử không thích, ta cũng chấp nhận nhưng người lại vì nữ nhân kia.” Tương Cảnh Nhạc đứng lên chọt nện cho một chút vào khung giường, oán hận nói, “Ta chính là giận bản thân ta, việc này thế nào còn cần người đi gánh chịu.”

Tương Như Nhân đưa tay muốn kéo hấn, cuối cùng bỗng nhiên dừng ở giữa không trung, nhìn trên mặt hấn thật sâu tự trách, nhẹ giọng nói, “Nhị ca, ai gánh chịu có phân biệt sao, ta là không muốn để cho phụ thân biết, càng không muốn để tổ phụ biết, cháu trai nuôi chường hai mươi năm có thể hồ đồ đến phân thượng này.”

Tương Cảnh Nhạc nắm chặt nắm tay, một lần nữa ngồi trở lại trên giường, “Chuyện này ta không nói cùng phụ thân, mẫu thân hỏi tới, ta cũng chưa nói.” Người cả nhà đều nghĩ hấn điên rồi, vô duyên vô cớ đánh đại ca,

thù hãn bao lớn mà hành động ác như vậy, nhưng một khắc kia, hãn cũng là đánh chết tim của hãn. “Nhị ca, ta hiện tại không sao rồi, người đừng lo lắng.” Tương Như Nhân thấy hãn vẻ mặt không tin, bất đắc dĩ đưa tay ngắt một chút mặt của hãn, nghe hãn đau kêu to, “Thật sự không lừa người, sau này cũng không lừa người.”

Tương Cảnh Nhạc bưng vết thương đi về phía bàn, Tương Như Nhân phát hiện hãn nhắc từng bước qua, “Chân xảy ra chuyện gì?”

Tương Cảnh Nhạc chuẩn bị xong giấy bút cho nàng rồi lắc đầu “Không có việc gì, bị đại ca đẩy một cái, đụng vào bàn thôi. Người phải lập giấy cam đoan nói sau này không gạt ta nữa ta mới tin.”

Tương Như Nhân dở khóc dở cười nhìn hãn, “Nhị ca, người đừng nháo.”

Tương Cảnh Nhạc lại dẫn theo vết thương bước tới, vẻ mặt thành thật “Ta không nháo, người muốn ta tin người, liền viết xuống bảo chứng, chuyện lớn như vậy có thể không nói cho tổ phụ cùng phụ thân, người ngay cả ta đều gạt, tương lai người có đúng hay không còn có thể có chuyện gì gạt ta.”

Tương Như Nhân vẻ mặt bị kiềm hãm, một lát sau, đứng lên đi tới bên cạnh bàn.

Là nàng để nhị ca lo lắng đến mức cần phương thức như vậy mới yên tâm “Được, ta viết.”

Tương Như Nhân rất nhanh đem vài câu bảo chứng viết xuống giấy, Tương Cảnh Nhạc lúc này mới hài lòng gật đầu, đem nhét vào bì thư rồi thu vào, hỏi nàng, “Đi thăm hãn chút đi, miễn cho ai cũng nói ta điên rồi, còn ngăn người không cho người đi.”

“Người đã nói với đại ca?”

“Tại sao không nói, để hẳn cũng thanh tỉnh một chút, bản thân có bao nhiêu vô liêm sỉ, hai ngày trước bên trong Hàn Lâm Viện cũng nói đến chuyện Kỳ gia, Kỳ gia nhị tiểu thư hôm nay chính là một người nổi tiếng, bắt nạt Mộc gia tiểu thư không nói, còn đem người làm cho bị thương, này Kỳ gia tiểu thư còn có thể tốt ở chỗ nào!” Tương Cảnh Nhạc nói chuyện này rất có ý như Trình Bích Nhi đã nói, Tương Như Nhân ý vị thâm trường nhìn hẳn vài lần, ra khỏi gian nhà.

Thanh Thu theo sau lưng nàng, đến viện của đại ca, Tương Như Nhân lại không thể nói gì.

Tương Cảnh Trí nằm ở trên giường, vết thương so với Tương Cảnh Nhạc nghiêm trọng hơn nhiều, trên mặt tràn đầy máu ứ đọng không nói, còn bị nội thương.

Vương Ánh Tuyết canh giữ ở bên giường, thấy nàng vào, sai người dời ghế qua đây, Tương Cảnh Trí hướng phía nàng nhìn qua, đáy mắt tràn đầy áy náy.

“Đại tẩu, có thể cho phép ta và đại ca nói chuyện riêng. “ Tương Như Nhân nhìn Vương Ánh Tuyết cười nói, Vương Ánh Tuyết gật đầu, “Các người trò chuyện, ta đi phía trước giúp mẫu thân.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tương Cảnh Trí nhìn Tương Như Nhân khuôn mặt gầy gò không ít, cúi đầu kêu một tiếng “Nhân Nhân.”

“Đại ca hồi hận sao? “

Tương Cảnh Trí đáy mắt lóe ra thống khổ, gật đầu, khàn khàn tiếng nói, “Hối hận.”

“Vậy người vẫn thích nàng sao.” Tương Như Nhân tiện đà hỏi, vẻ mặt nhạt không có một tia tâm tình.

Qua thật lâu, Tương Cảnh Trí há miệng, lại không nói gì.

Tương Như Nhân đã liệu đến kết quả như vậy, “Nói như vậy, sau đó nàng lại tìm người giúp đỡ, người vẫn là muốn xả thân vì nàng không tiếc gì, lần trước liên lụy ta, tiếp theo đây là liên lụy nhị ca hay là liên lụy Tương gia? “

Tương Cảnh Trí lắc đầu, “Ta đáp ứng người, sẽ không sẽ cùng nàng liên hệ nữa.”

Đối với đại ca bỗng nhiên suy nghĩ minh bạch, Tương Như Nhân có chút ngoài ý muốn, Tương Cảnh Trí nhìn nóc giường, phía trên kia tựa hồ xuất hiện hình ảnh hai ngày trước Nhị đệ nổi giận đùng đùng đến chỗ này vung quyền với mình, Nhị đệ phẫn nộ, thất vọng, thống hận, còn có trong miệng hân hi sinh của Như Nhân.

Nhiều tin tức cuốn tới như vậy, đem Tương Cảnh Trí ngay lúc đó bị bao phủ thờ không nổi.

“Nhân Nhân, đại ca có lỗi với người.” Một lúc lâu, Tương Cảnh Trí nhìn về phía nàng, ngoại trừ áy náy vẫn là áy náy.

Ngoài phòng Thanh Thu bỗng nhiên kêu Tương Như Nhân một tiếng, đẩy cửa ra, Thanh Thu đi đến, cúi đầu nhẹ giọng nói một câu.

Tương Như Nhân khóe miệng gọi lên nụ cười như có như không, liếc nhìn Tương Cảnh Trí “Cầm vào đi.”

Thanh Thu đi ra bên ngoài, rất nhanh cầm trong tay một phong thư trở lại mở ra, Tương Như Nhân đưa tới trước mặt Tương Cảnh Trí, “Kỳ Tố Như viết thư cho đại ca đây.”

Tương Cảnh Trí ánh mắt chấn động, Tương Như Nhân đem giấy viết thư lấy về, rất nhanh đảo qua, thuật lại cho hắn nghe, “A, nàng hôm nay ở trà

lâu gần Tương phủ chờ đại ca đấy.”

Tương Như Nhân đem thư nhu ở trong tay, suy tư nói, “Muốn gặp mặt nghiêm trọng như vậy, chắc là có chuyện gì trọng yếu, để ta nghĩ xem gần đây nhất Kỳ gia có cái gì trắc trở, được rồi, Kỳ gia nhị tiểu thư hại Mộc gia tiểu thư suýt nữa hủy dung, còn làm bị thương Cố gia Thất tiểu thư.”

Tương Cảnh Trí nhắm mắt lại, tay nắm chặt nói lỏng rồi buông ra, hẳn quay mặt vào trong, nói giọng khàn khàn, “Đốt đi.”

Tương Như Nhân bỗng nhiên đứng lên, trong giọng nói có chút cường ngạnh, “Đi, tại sao không đi, A Thích, thay thiếu gia nhà các người chuẩn bị xe đấy!”

Ngoài phòng A Thích vội vàng đi tới, Tương Như Nhân chỉ vào quần áo trên giá, “Thay đồ cho đại thiếu gia, chuẩn bị xe đấy, tới cửa chờ ta.”

Nói xong, Tương Như Nhân trực tiếp đi ra khỏi phòng, vốn muốn đi tới viện nhị ca cùng hẳn nói một tiếng, mới vừa đi tới cửa viện đã gặp hẳn, hai người chạm mặt, Tương Cảnh Nhạc mở miệng trước “Vừa nãy có chuyện này quên nói với người”

“Chuyện gì?” Tương Như Nhân nhìn vẻ mặt hẳn có chút khân trương, đứng qua một bên, Tương Cảnh Nhạc hạ thấp giọng nói “Lúc ta và đại ca đánh nhau, tam hoàng tử đang ở trong phủ, vốn là tìm tổ phụ, nhưng nha hoàn trông coi ở bên ngoài nói thời gian chúng ta ở trong phòng hẳn cũng đi qua, bên ngoài phòng đứng một lúc, khi đó trong phòng ta nói chuyện cũng lớn, cũng không biết tam hoàng tử nghe được điều gì. “

Tương Như Nhân ngần ra, “Hẳn đến Tương phủ làm cái gì?”

“Không rõ lắm.” Tương Cảnh Nhạc lắc đầu, “Lúc ta đi ra hẳn đã đi rồi, tam hoàng tử tìm tổ phụ không biết vì chuyện gì, được rồi, người này là muốn đi nơi nào?”

Tương Như Nhân muốn nói không có việc gì, nhưng thấy hấn nhìn mình chăm chăm, khẽ thở dài một cái, “Kỳ Tố Như muốn gặp đại ca, ta mang đại ca đi gặp nàng.”

“Người còn mang đại ca đi gặp nàng!” Tương Cảnh Nhạc trừng nàng.

Tương Như Nhân cười lạnh, “Là ta đi gặp nàng, tới cản đại ca sao, chúng ta nói cũng vô dụng, chẳng bằng hấn chính tai nghe, mẫu thân hỏi tới thì người nói ta mang đại ca đi giải sầu một chút.”

Tương Cảnh Nhạc cũng muốn cùng đi, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng mình lúc này đành phải thôi, dặn dò kĩ nàng một phen, lúc này mới an bài xe ngựa để cho bọn họ đi ra ngoài.

Trà lâu ngon gần Tương gia chỉ có một, Tương Cảnh Trí biết, Kỳ Tố Như biết, Tương Như Nhân cũng biết.

Tương Như Nhân từ sau cửa đi vào, để A Thích đưa đại ca đến sát vách phòng Kỳ Tố Như ở, dùng bình phong đem hấn che lại, nhìn hấn gương mặt chán chường, “Đại ca, người nếu nghĩ đã ủy khuất ta, vậy người hãy an ổn ngồi đây một chút.” Gọi tiểu nhị tới để hấn đi nói với những vị khách ở phòng bên cạnh thay đổi phòng, để nàng ở phòng này nói chuyện.

Đám người kia đi ra ngoài không bao lâu, rất nhanh lần thứ hai cửa bị đẩy ra, Kỳ Tố Như đi tới thấy Tương Như Nhân ngồi pha trà bên cửa sổ, kinh ngạc nhìn nàng, “Như Nhân?”

“Thấy ta rất bất ngờ sao? “ Tương Như Nhân cầm lấy chén trà đưa tới đối diện, châm chút nước trà, “Ngồi đi, Lục thế tử phi không cần nhìn quanh, đại ca không có tới, thư người viết đều ở chỗ ta.”

Nói xong Tương Như Nhân từ phía sau lấy ra một xấp thư, trước sau hơn mười phong, Kỳ Tố Như viết thư cho đại ca toàn bộ đều ở đây, mỗi một phong nàng đều mở ra nhìn.

Kỳ Tố Như biến sắc, nhất thời nghĩ cảm thấy then vụn phần, phảng phất là bị vạch trần nhưng không thể mở miệng ngụy biện, mỗi một ánh mắt của Tương Như Nhân đều khiến nàng thấy khó chịu.

“Thế nào, bản cung còn không có tư cách mời Lục thế tử phi uống một chén trà sao? “ Thấy nàng chậm chạp đứng đó, Tương Như Nhân thanh âm chột nghiêm túc, Kỳ Tố Như e ngại cười một cái ngời xuống, “Làm sao có thể.”

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua Thanh Thu, Thanh Thu đi ra ngoài canh giữ ở bên ngoài, Tương Như Nhân nâng chung trà lên nhấp một miếng, “Ở đây không có người khác, Lục thế tử phi, ở trước mặt ta là bộ dáng đáng thương cũng không chiếm được tiện nghi gì, chúng ta còn có một khoản nợ thật lớn phải tính đây.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Làm Bản Thân Thế

Kỳ Tố Như trên mặt tái nhợt có chút tức giận, “Như Nhân, người là có ý gì? “

Tương Như Nhân trực tiếp ném xấp thư đến trước mặt nàng, “Có ý gì? Muốn ta đem những thứ này tìm mấy người thuyết thư dựng thành truyện thay người truyền đi không, thế nào, gả vào Lục vương phủ là không như ý sao, cho nên mới muốn tìm đại ca? Trước đây người ở trong cung múa kinh hồng vũ thì trong lòng không phải là đã nghĩ đến vị trí Lục vương phi rồi sao, đâu là tình thế bắt buộc? “

Có lẽ là bởi vì cái gì cũng đều vạch thẳng ra trước mặt không thể che giấu, có lẽ là bởi vì trong phòng chỉ có hai người các nàng, Kỳ Tố Như cúi đầu nhìn thoáng qua mấy phong thư tứ tán khắp nơi, khóe miệng nhếch lên cười “Có sở cầu mà thôi, người không phải cũng vào phủ thái tử sao. “

“Gả cho ai là chuyện của người, người mong muốn chính là Lục thế tử, không phải Tương gia chúng ta, liêm sỉ của nữ nhi gia ta xem người là đã không có, cứ như vậy tìm tới đại ca của ta, không sợ Lục vương phủ biết nói người không tuân thủ nữ tắc sao? “ Tương Như Nhân cười theo.

Kỳ Tố Như trong lòng một phen lửa giận, nhưng trên mặt lại càng ra vẻ thong dong “Những thư này cũng có thể là nha hoàn bên cạnh ta mô phỏng theo bút tích ta viết ra, dù sao, người yêu Tương đại ca cũng không ít.”

Tương Như Nhân nụ cười trên mặt càng sâu, “ Lục thế tử phi nên ước thúc tốt người phía dưới, thiếp thân thị nữ cũng dám làm ra loại sự tình này, gây ra lời đồn đãi gì, hủy đi chính là thanh danh của người, quản giáo như

thế có thể quản nổi cái phủ Lục Vương gia này sa, Lục thế tử lại nạp quý thiếp, nói vậy trong lòng người cũng không chịu nổi.”

Kỳ Tố Như khẽ thở dài một hơi, “Như Nhân, người trước đây không phải như thế, nhìn lại mối quan hệ đã từng có, người không cần gây sự với ta như vậy” Nàng đem từng phong thư vương vãi một phong rồi một phong đặt chung một chỗ, ngược mắt nói “Quan hệ giữa chúng ta kỳ thực có thể càng thêm thân thiết, lại nói tiếp đều là người một nhà, tương lai chờ người vào cung, cơ hội gặp mặt sẽ càng nhiều hơn.”

“Người một nhà.” Tương Như Nhân hừ cười một tiếng, Kỳ Tố Như ngẩng đầu, lúm đồng tiền càng sâu “Đúng vậy, người một nhà, tương lai chờ người phong phi, thế nào không cần người nhà sau lưng người a.” Hôm nay là còn chưa có sinh hạ con trai, đến một ngày sinh con trai, trên mặt nổi nhìn không ra nhưng ngấm ngấm trong triều đình thì đã sớm có hướng gió, hướng chi là hoàng thân.

“Người một nhà như người đứng ở phía sau, ai cũng không yên tâm được.” Tương Như Nhân cầm lấy ấm nước đang đun bên cạnh rót cho mình một ly, khẽ cười lắc đầu.

Gặp chuyện, việc đầu tiên là đẩy người khác ra chịu trận, nói là đứng sau lưng người ta, không bằng nói lấy người khác làm ô dù, lợi dụng xong rồi có thể lại đạp nhau một cái.

“Lần trước người giúp Kỳ gia, ta còn chưa kịp cảm ơn người, lần này là muội muội ta đặc tội Cố tiểu thư cùng Mộc gia tiểu thư, Như Nhân người cùng Cố gia tiểu thư quen biết như vậy, nói lên vài câu không phải là một cái nhắc tay thôi sao.” Kỳ Tố Như đối với cái nhìn ghê tởm từ Như Nhân không để ở trong lòng, tin rằng một ngày nào đó nàng ta sẽ buông xuống khinh thường đến cầu mình giúp đỡ, trong mắt nàng, lẽ nào Tương Như Nhân sẽ không có một chút dã tâm.

“Đó là đương nhiên, ta tự nhiên sẽ giúp.” Tương Như Nhân uống một ngụm trà, nhìn trên mặt nàng ta dần dần chất đống ý cười, tiện đà bổ sung, “Ta sẽ giúp đỡ hòa theo bỏ đá xuống giếng, Kỳ Tố Lam đắc tội Cổ gia Thất tiểu thư cùng Mộc tiểu thư, Kỳ gia các người là đắc tội với Cổ gia cùng Mộc gia, người nói, để Cổ Mộc hai nhà đứng sau lưng ta tốt hơn, hãy để cho Kỳ gia các người danh tiếng đã bị tổn thương đứng ở sau ta tốt hơn? “

Kỳ Tố Như thật vất vả duy trì vẻ mặt rất cục tan vỡ, nàng nắm thật chặt cái ly trong tay, năm ngón tay miết vào ngọc xanh trở nên trắng bệch, “Như Nhân, lẽ nào người không suy nghĩ một chút đến Lục vương phủ sao? Còn chưa sinh hạ hoàng tự đã hưởng Lục vương phủ đối nghịch, người có phải là tự tin hơi quá rồi không? “

Kỳ Tố Như vừa dứt lời, Tương Như Nhân đã cất tiếng cười to “Lục thế tử phi, người cho rằng người là ai? Cư nhiên lấy Lục vương phủ tự cho là của mình, thiếu một mình thế tử phi người Lục vương phủ cũng không có chút nào tổn thất, người dựa vào cái gì nghĩ Lục vương phủ sẽ bởi vì người đến đối nghịch cùng Tương gia, nếu người thật có lòng tự tin lớn như vậy, trước đây Kỳ Tố Lam gặp chuyện không may, tại sao người không đi cầu Lục thế tử, không đi cầu Lục vương phi, trái lại cầu đại ca giúp đỡ? “

Tương Như Nhân đứng lên, nhìn nàng sắc mặt xanh mét, từ trên cao nhìn xuống nàng “Người không chột dạ sao, thành thân mấy năm ngay cả đứa bé cũng chưa từng vì Lục vương phủ sinh hạ, Lục thế tử phi không thể kéo dài con nối dòng nói dối một cái liền có thể đổi, người thật cho là mình bản lĩnh bao lớn mà làm cho Lục vương phủ vì người bất chấp gian nguy, người đời này lừa gạt được đại ca của ta, liền cho rằng có thể dụ dỗ toàn bộ nam nhân trong thiên hạ sao, nếu người có khả năng thì nay Lục thế tử cũng sẽ không nạp một quý thiếp vào cửa.”

Kỳ Tố Như ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên mặt lộ ra tia đắc ý, “Ta với đại ca người bất quá là theo như nhu cầu mà thôi, hẳn cần ta vẫn thích hẳn, ta đây liền cho hẳn biết ta còn yêu hẳn, người chặn lại những phong thư này

không phải là vì phòng ngừa ta liên lạc với đại ca người sao, người khẩn trương như vậy là sợ đại ca người vì ta bất chấp gian nguy, người hôm nay đến đây, hẳn cũng không biết đi.”

Nói thẳng ra tất cả, Kỳ Tố Như thu hồi vẻ mặt suy nhược, đứng lên đối mặt với nàng, khóe miệng mỉm cười “Như Nhân, mười sáu năm người qua chưa từng nhận thức qua cảm giác yêu một người là gì, người căn bản sẽ không hiểu tình cảm của ta và đại ca người, người chống đỡ được một lúc nhưng chống đỡ được một đời sao, người ngăn không được! “

“Đừng vũ nhục tình yêu, người không xứng nói hai chữ này! “ Tương Như Nhân khiển trách một tiếng, Kỳ Tố Như không cho là đúng, “Đại ca người yêu ta, nhất định hy vọng ta có thể sống tốt, người như thế ngăn hẳn, không có ích lợi gì.”

“Thật không? “ Tương Như Nhân cúi đầu, đáy mắt hiện lên nét cười, “Vậy nếu như đại ca nghe được mấy lời này, người nói xem có còn như thế không?”

Kỳ Tố Như vẻ mặt chột dạ, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, nhìn thoáng qua xung quanh, lập tức nở nụ cười, “Vậy thì thật là đáng tiếc, Cảnh Trí hẳn không ở đây.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu mang theo một cái tiếc nuối, “Đúng vậy, thực sự là đáng tiếc.”

Lúc này sau tấm bình phong, trước mắt Tương Cảnh Trí đã là một mảnh phức tạp.

Khó có thể tin, hồi hận, áy náy... Vô số tâm tình trộn đều lại một khối, hai tay đặt trên xe lăn hung hăng nắm chặt, nhưng hẳn lại không có dũng khí đưa tay đẩy bình phong ra, để tất cả chuyện buồn cười này kết thúc...

Kỳ Tố Như đi khỏi, Tương Như Nhân đi tới sau tấm bình phong, thấy đại ca kinh ngạc nhìn toàn cảnh bức tranh Lâm An thành, thở dài một cái, trong khoảnh khắc có cảm giác nước chảy về biển đông nói đến cái gì cũng thấy đại ca thất bại, hẳn vì nàng ta mà làm thương tổn người thân, kết quả là ở chỗ nàng cũng chỉ được hai chữ lợi dụng mà thôi.

Nhưng Tương Như Nhân muốn chính là cái này, Kỳ Tố Như nói không có sai, nàng quả thực chỉ có thể buộc được đại ca một lúc chứ buộc không được đại ca một đời, cho nên hẳn cần là cách trực tiếp nhất, để đại ca thấy Kỳ Tố Như đến cùng là có bộ dáng gì, người mà hẳn tâm tâm niệm niệm yêu thương rốt cuộc là tính toán lợi dụng tình yêu của hẳn thế nào để đạt thành mong muốn cho mình.

Quên không được thì sao, bản thân vẫn thích thì sao, điều Tương Như Nhân muốn là đại ca sẽ không bởi vì Kỳ Tố Như mà lại làm cho Tương gia hổ thẹn, để Tương gia bị hao tổn.

Thế này là đủ rồi.

Tương Như Nhân quay lưng lại không nhìn hẳn nữa, “A Hi, đưa đại thiếu gia trở về trên xe ngựa đi.”

Lúc này Kỳ Tố Như sớm rời đi đã lên xe ngựa, trong lòng nàng lộ ra chút mơ hồ bất an, phục hồi tinh thần lại thì cảm giác trong phòng còn có người khác liền hỏi nha hoàn bên cạnh “Thời gian người ở đây giữ cửa, ngoại trừ Tương trắc phi ở ngoài, cùng với nàng còn có ai đến? “

“Phu nhân, Tương trắc phi chỉ dẫn theo hai nha hoàn đến đây, cũng không có người khác đi theo.”

Kỳ Tố Như nghĩ vẫn thấy bất an, hướng ra ngoài kêu phu xe một tiếng “Dừng xe!” Tiện đà phân phó nha hoàn kia, “Người bây giờ đi về trà lâu nhìn xem mấy người bọn họ đi chưa, nếu như đi rồi, liền hỏi một chút

chường quỳ cùng tiểu nhị trong quán trà, trong phòng bao có phải còn có người khác đi vào hay không? “

Nha hoàn còn chưa kịp vén màn xuống xe, xe ngựa bỗng nhiên lại chạy, Kỳ Tố Như không ngồi vững vàng, thân thể ngã về phía sau, nha hoàn kia vội kéo nàng, hai người đều ngã xuống bên trong xe ngựa.

“Chuyện gì xảy ra? “ Kỳ Tố Như bình ổn thân thể, liếc nhìn thanh vịn trên xe ngựa, mới vừa đưa tay đến, xe ngựa động một cái, nàng lại ngã xuống.

Nha hoàn cách cửa gần, đưa tay kéo màn gọi phu xe, bỗng nhiên xe ngựa thẳng gấp một cái, theo tiếng ngựa vang lên, nha hoàn không kịp chuẩn bị, cả người cứ như vậy bổ nhào ra ngoài.

Kỳ Tố Như chỉ nghe được tiếng nha hoàn kêu đau ngán ngủi, màn bỗng bị kéo ra, hai người che mặt người trực tiếp chui vào, không đợi nàng giãy giụa, một miếng vải tẩm đầy hơi thuốc đã bịt chặt mũi miệng nàng.

Rất nhanh, nàng mất đi ý thức...

Chờ Kỳ Tố Như tỉnh lại, trời đã tối rồi, nàng giùng giảng, phát hiện mình cả người vô lực, nửa người dưới còn ê ẩm sưng không gì sánh được.

Nhờ tia sáng lờ mờ, nàng phát hiện mình vẫn còn ở trên xe ngựa, nha hoàn bất tỉnh đang dựa vào bên cạnh, vén màn lên xem thấy phu xe cũng đang hôn mê ở phía trước, mà xe ngựa đang ở đầu ngõ trên con đường cách Lục vương phủ rất gần.

Này giống như là một giấc mộng, rõ ràng vừa rồi nàng còn đang ở gần trà lâu, hiện tại thoáng cái liền sắp tới Lục vương phủ.

Xe ngựa bỗng nhiên gia tốc, hắc y nhân, còn có khí tức gay mũi và việc nàng mất đi ý thức một khắc kia, hết thảy tất cả đều có vẻ thật là quỷ dị.

Kỳ Tố Như nhanh đánh thức nha hoàn, nha hoàn kia còn mơ mơ màng màng không có nhận thức, nàng chỉ nhớ rõ mình do xe thăng gấp nên lao ra khỏi xe ngựa, bị người ta ôm lấy, cùng lúc nơi cổ tê rần rôi không còn ý thức.

“Phu nhân.” Nha hoàn nơm nớp lo sợ kêu nàng một tiếng, việc này có chút cổ quái, hình như là có người bắt cóc các nàng, nhưng tình lại chỉ là thay đổi một địa điểm, chuyện gì cũng không có.

Kỳ Tố Như trầm vẻ mặt, “Đi đánh thức phu xe! “ Vừa định nhích người kiểm tra một chút trước sau, dưới thân vừa động lại chảy ra một cỗ nhiệt lưu.

Kỳ Tố Như vẻ mặt nhất thời trắng bệch.

Nguyệt sự của nàng mới qua bảy tám ngày, không có khả năng trở lại, cùng một chỗ đau xót cũng cảm giác được khẽ sưng đều đang nhắc nhở nàng chuyện có thể xảy ra.

Kỳ Tố Như tay run run hướng đáy quần dưới thân, lau một ít chỗ ẩm ẩm tới gần mũi vừa ngừng thì suýt nữa ngắt xiu.

Nàng không phải là thiếu nữ chường mười tuổi, đã là phụ nhân, nàng làm sao lại không rõ thứ mang theo mùi gì đó rớt cuộc là cái gì.

Xe ngựa bỗng nhiên di chuyển, tài xế cùng nha hoàn bị đánh ngắt xiu, nàng bị hôn mê, từ trà lâu đi ra đến bây giờ... ít nhất... qua đã ba canh giờ. Suốt ba canh giờ này nàng cứ như vậy không hề hay biết bị người ta vũ nhục!

Nha hoàn rất nhanh đem phu xe đánh thức, còn bừng tỉnh như vừa ra khỏi mộng, không rõ thế nào thoáng cái đã đến nơi này, Kỳ Tố Như hung hăng lau sạch những thứ kia, trong lòng hốt hoảng không ngừng.

Nàng thậm chí ngay cả đối phương là ai cũng không biết, còn thần không biết quỷ không hay đem nàng mang trở về đến nơi này, đồng nghĩa hẳn biết nàng là Lục thế tử phi, vậy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Một bên nha hoàn đưa tay tính thay nàng vấn tóc một chút, Kỳ Tố Như cả kinh, vô ý thức phất tay đẩy ra nàng, rúc về phía sau một chút, tay đặt lên một cái hộp trên chiếu.

Kỳ Tố Như run rẩy mở ba lần mới mở được cái hộp kia, trong hộp đặt một phong thư, cùng một cái vòng tai, Kỳ Tố Như nhanh chóng sờ soạng tai một chút, hai vòng tai của nàng đều không thấy, khăn tay không thấy, lại sờ một cái qua thân trên, cái yếm của nàng cũng không thấy, còn lại đồ trang sức thì vẫn an ổn đội ở trên đầu, duy chỉ có thiếu mấy vật thiếp thân, bất an trong lòng Kỳ Tố Như càng lúc càng lớn, thẳng đến khi phu xe nhắc nhở một câu, Kỳ Tố Như mới giật mình ngẩng đầu nhìn bên ngoài xe ngựa “Lập tức trở về phủ!”

Một đoạn đường ngắn, xe ngựa rất nhanh đã tới Lục vương phủ, nàng trở về trễ nên Lục vương phi đã phái người qua đây hỏi một lần, Kỳ Tố Như phái người đi đáp lời, nói mình ở Kỳ gia dừng lại một hồi, lại sai người đi chuẩn bị nước muốn tắm rửa.

Ngâm mình ở trong thùng gỗ chà sạch sắp tới nửa canh giờ, Kỳ Tố Như vẫn thấy ghê tởm, dưới thân va chạm vào đều có chút sưng đau nhức, nhưng nàng nghĩ mãi không ra, trên người của nàng không có nửa chỗ dấu vết lưu lại, ngoại trừ nơi đó.

Tắm rửa xong Kỳ Tố Như cho mọi người lui ra hết, mở phong thư được để lại.

Chữ viết phóng dãng, ngôn ngữ ngả ngớn.

Tầm mắt rơi vào chỗ kí tên, trên mặt xanh mét của Kỳ Tố Như hiện lên chút kinh ngạc, lại là hẳn...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Muốn Hài Tử Sao ?

Bên này Kỳ Tố Như không biết tại sao mình lại bị người để mắt tới phát sinh loại sự tình này, bên kia Tương Như Nhân đưa đại ca trở về Tương phủ, sau khi ăn cơm tối xong, nói lời từ biệt rồi trở lại phủ thái tử thì cũng khuya lắm rồi.

Tương Như Nhân tắm rửa giữ sạch một thân mệt mỏi, nằm lên giường rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, đêm nay, một đêm không mộng, nàng ngủ phá lệ an tâm.

Chạng vạng ngày thứ hai, thái tử đến chỗ nàng, Tương Như Nhân vừa mới ngủ trưa dậy, thấy hăn vào thì sai Thanh Đông bưng canh đậu xanh Bách Hợp ướp lạnh lên.

Tô Khiêm Dương uống xong hai chén còn muốn uống tiếp, Tương Như Nhân lại bưng tới cho hăn một chén trà, “Lạnh nhiệt thay thế, uống nhiều quá sẽ thương thân.” Tô Khiêm Dương nhìn nàng một cái, “Ngày hôm qua về nhà thăm đại ca và nhị ca nàng?”

Tương Như Nhân có chút vô cùng kinh ngạc, chuyện này cũng không lưu truyền đi, điện hạ làm sao lại biết, “Thiếp hôm qua quả thực về nhà một chuyến.”

Tô Khiêm Dương nghiêng người về sau một lúc, thấy nàng không chịu nói, giọng tùy ý nói “Nhị ca nàng vừa mới thăng chức lại liên tục xin nghỉ nhiều ngày, phụ hoàng hỏi tới Tương đại nhân, Tương đại nhân nói đại ca cùng nhị ca nàng bởi vì nổi lên tranh chấp, động thủ đều bị thương.”

Nhị ca năm ngoái tiến vào Hàn Lâm Viện, một năm mới được thăng chức, bỗng nhiên xin nghỉ, sẽ để người ta nói hăn ý vào Tương gia cố ý không đi Hàn Lâm Viện, làm tư thái đây, cùng lúc hoàng thượng đã hỏi tới, cân nhắc xem, không bằng ăn ngay nói thật.

Tương Như Nhân nghĩ đến suy tính của phụ thân, trên mặt lộ ra chút xấu hổ, “Để điện hạ chê cười.”

“Thương thế ra sao? “Tô Khiêm Dương thấy nàng bộ dạng xấu hổ, nở nụ cười.

“Thương thế không nặng, cái chính là bị trên mặt, nhị ca còn đang lo lắng đây, này sưng mặt sưng mũi kiểu gì hăn cũng bị Nhị tẩu tương lai ghét bỏ.” Tương Như Nhân cũng cười theo, giọng nói buông lỏng “Cho nên mấy ngày nay trốn ở trong phòng cũng không chịu đi ra, không dám gặp ai.”

Hai người nói một lúc, sắc trời chuyển tối, Tương Như Nhân thấy hăn còn phải dùng bữa, hỏi ý tứ của hăn, “Điện hạ có phải đi dùng bữa tối không? “

Tô Khiêm Dương đứng dậy, “Không, tối nay ta ở lại đây. “

Tương Như Nhân đưa hăn ra ngoài, Lưu ma ma mang theo Tước Nhi đi phòng bếp nhận thức ăn.

Hôm nay đã hơn hai tháng trôi qua, bệnh của nàng rốt cuộc đã dưỡng lành, thái tử phi đem nàng một lần nữa ghi vào danh sách thị tẩm, chỉ là đối với nàng mà nói, chuyện thị tẩm vẫn cần phải đề phòng cùng lo lắng rất nhiều.

Hành sự xong xuôi, Tương Như Nhân thấy thân thể có chút dính dớp muốn đi tắm, chẳng biết thái tử nơi nào sanh ra hứng thú, chờ nàng ngâm vào trong nước lại qua đây muốn cùng nàng tắm.

Tương Như Nhân nổi cũng không phải, ngồi chồm hồm cũng không phải, nhìn hẳn bước lên bậc thang gỗ đi thẳng đến bên trong thùng nước tắm, vốn thùng gỗ một người người tắm thập phần dư dả, trong nháy mắt liền chật chội.

Thân thể Tô Khiêm Dương chìm xuống, trong thùng gỗ nước tràn ra không ít, Tương Như Nhân không được tự nhiên dựa vào vách thùng gỗ, người phía sau chụp tới liền đem hông của nàng kéo qua, mượn sức nước, thân thể Tương Như Nhân từ trên ghế trong thùng đẩy đến trong ngực hẳn, ngồi xuống, toàn bộ thân thể Tương Như Nhân liền cương trực, nơi nào đó kề da sát thịt đang vận sức chờ phát động, muốn bỏ qua cũng không được.

Người nào đó hai tay dưới nước từ hông của nàng vòng ra phía sau, lại theo phía sau lưng hướng đến trước, kèm theo dòng nước ấm áp có một khác cảm giác, hồi lâu chưa từng hầu hạ, Tương Như Nhân thân thể nhạy cảm rất nhiều, nàng quấy người một cái, đỡ cánh tay Tô Khiêm Dương, “Điện hạ, đừng...”

Hơn hai tháng qua chưa từng chạm vào nàng, đối với Tô Khiêm Dương mà nói, một lần vừa rồi trên giường kia thế nào đủ, hai tay từ khố nàng nhẹ nhàng di chuyển, tay không ngừng hoạt động quanh nơi đó, “Đừng cái gì?”

Tương Như Nhân không chống cự nổi, thân thể mềm nhũn đi vài phần, hừ hừ nói “Đừng nháo, ngâm nước lâu sẽ lạnh.”

Tô Khiêm Dương sờ soạng gò má của nàng một chút, để cho nàng xoay người lại, hai tay nhấc lên, chân Tương Như Nhân liền trượt đến hông của hẳn, từ trên cao nhìn xuống mặt nước trong suốt, tại nơi hai mảnh đen thùi có cái gì như ẩn như hiện.

“Lâu như vậy không qua đây, nàng học như thế nào rồi? “ Tô Khiêm Dương ôm hông của nàng, ở cổ nàng hôn một cái, đầu lưỡi điểm thẳng mà lên đến vành tai thì ngừng lại, hơi nóng thổi ra, cảm giác được thân thể nàng

run rẩy, Tô Khiêm Dương cắn vành tai nàng, “Ân? Nàng không phải nói học còn thiếu sao? “

Tương Như Nhân đáp một tiếng, có chút ủy khuất, “Tư thế này cũng không giống a! “ Có cái ở bên ngoài thùng nước tắm chứ không phải bên trong.

Tô Khiêm Dương thanh âm khàn khàn vài phần, mang theo chút mê hoặc, “Thực tiễn một chút thì có tư thế này.” Dứt lời, thắt lưng điều chỉnh tốt vị trí, mượn sức nổi của nước, hai tay kiềm một chút hông của nàng, tiện đà chậm rãi nhấn xuống.

Tương Như Nhân cắn một cái trên bả vai hần, nương theo động tác, mặt nước không ngừng dập dềnh đập vào thùng, thanh âm kia nghe vào trong tai giống như là bên trong hai nơi phát ra tràn lan tiếng, mặc dù là một nơi nhỏ hẹp, Tô Khiêm Dương lại di chuyển dễ dàng, Tương Như Nhân ghé vào lỗ tai hần nhận nhận rên khẽ, Tô Khiêm Dương để cho nàng vây quanh cổ mình, triển khai nguyên thủy nhất luật di chuyển...

Ngày thứ hai Tương Như Nhân thật có chút không đứng dậy nổi, trước đây xem xuân cung đồ, nàng cũng không kịp nhớ tư thế, thái tử đều nhớ kỹ, từ bên trong thùng nước đi ra, giữa mùa hạ nên cũng không lạnh, ở trong phòng rửa mặt hần để cho nàng ghé vào bên thùng nước lại thử một hồi, trên mỹ danh là theo nàng thực hành, được rồi, dù sao cuối cùng một ngược lại cũng là nàng.

Thanh Thu ở sau tấm bình phong kêu vài tiếng, Tương Như Nhân miễn cưỡng trả lời nàng, Thanh Thu mới sai người vào đổi nước rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng, Tương Như Nhân đi Dao Hoa các thỉnh an, thái tử phi tuyên bố về chuyện lễ mừng đầy tháng, khoảng cách hài tử sinh ra rất nhanh đã đầy một tháng, tiệc mừng này nhất định là tổ chức ở thái tử phủ,

so với lần trước hoàng thái tôn đầy tháng, chi phí giảm một ít nhưng chắc chắn cũng không nhỏ.

“Đến lúc đó còn muốn mời Trương trắc phi cùng Tương trắc phi giúp đỡ một tay.” Thái tử phi cười nhìn các nàng, Trương Thẩm cùng Tương Như Nhân đều gật đầu đáp ứng, thái tử tổ chức tiệc đầy tháng cho nhi tử, khách nhân nhất định là rất nhiều.

Nói xong việc này, thái tử phi nhìn về phía Nghiêm lương nhân, “Tuy nói thân mình người vốn tốt, nhưng hôm nay tháng đã lớn, quay qua quay lại cũng không tiện, mấy ngày nay người không cần phải đến thỉnh an.”

Nghiêm lương nhân lúc này không từ chối, thân thể tám tháng nếu muốn hoạt động giống trước đây đúng là không có biện pháp, hơn nữa bụng của nàng so với Kim lương nhân khi đó còn lớn hơn.

“Nghiêm tử tử thân thể thật là tốt.” Diệp lương nhân che miệng cười, “Trước đây đại tẩu thiếp có thai vào thời điểm này thật không thể nào đi lại như vậy.”

Thái tử phi nghe cũng cười, “Bản cung cũng không được như Nghiêm lương nhân, vào thời điểm này lúc mang thay cũng là không tiện lợi.”

Nghiêm lương nhân cười, “Đây coi như là khích lệ thiếp sao.”

Mọi người đều nở nụ cười...

Mấy ngày sau thái tử phủ tổ chức đầy tháng Nhị điện hạ, lai khách ngồi đầy phòng, thái tử ở tiền viện bắt chuyện quan viên đến chúc mừng, thái tử phi ở hậu viện chiêu đãi quan gia nữ quyến.

Trong lúc đó Kim lương nhân ôm hài tử đi ra một chuyến, rất nhanh lại ôm trở về.

Suốt buổi việc của Tương Như Nhân cũng chính là tiếp đãi các vị phu nhân mà những điều này thì chẳng làm khó được nàng. Vốn dĩ đa phần họ đều là những người đã từng tham gia yến hội do nàng tổ chức.

Sau khi tiệc tan, không khí vẫn chưa tán hết, trên dưới phủ đèn vẫn sáng bừng, mấy cung nhân bận bịu tới lui dọn dẹp.

Tương Như Nhân về tới Linh Lung các, tối hôm nay thái tử nhất định sẽ không tới đây mà sẽ ở lại Dao Hoa các hoặc đi Thiên Hương uyển, Tương Như Nhân thư thư phục phục tắm, nằm xuống để Thanh Đông xoa bóp lưng, “Tiểu thư, sự phụ cắt cho ngài thuốc khác, nhưng phải đợi nửa năm sau mới có thể dùng, nếu như tiểu thư chuẩn bị có thai, thuốc này cũng phải sớm ngừng trước nửa năm.”

“Nói như vậy còn phải dùng một năm nữa.” Tương Như Nhân tính toán thời gian, khẽ thở dài một hơi, một năm cũng rất nhanh a...

Giữa tháng tám, trong cung tổ chức thu yến, thái tử phi mang theo các nàng vào cung.

Đi qua chỗ hoàng hậu thỉnh an rồi trở lại ngự hoa viên, sắc trời đã hơi tối, chung quanh đều đã thắp đèn lồng, Tương Như Nhân nhìn phía xa xa hồ, trên mặt hồ đã thắp một ít đèn như ý, cảnh tượng này thật giống thời điểm sáu năm trước nàng lần đầu tiên tiến cung.

Tương Như Nhân nhìn bốn phía một chút, giữa rất nhiều phu nhân tiểu thư không thấy thân ảnh Trình Bích Nhi, ước chừng là sắp gả đi nên bị Trình phu nhân hối thúc khẩn trương học tập nữ hồng.

Nghĩ vậy, Tương Như Nhân cúi đầu khẽ cười, Nhị ca cùng Bích nhi mà thành một đôi, chẳng biết sẽ sanh ra chuyện thú vị gì đây.

“Nghĩ gì thế? “ Một bên Trương trắc phi thấy nàng thất thần, kéo nàng một chút, “Đứng ở chỗ này cũng không có ý nghĩa, thẳng thắn người theo

ta đi nhìn hoa đặng trên hồ đi.” Trương trác phi chỉ chỉ mấy đình bên hồ, Tương Như Nhân gật đầu, “Cũng tốt.”

Vừa xoay người sang chỗ khác, Tương Như Nhân thấy được Kỳ Tố Như, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm, nàng cũng thấy Tương Như Nhân, chỉ là rất nhanh lướt qua, xoay người đi về hướng khác.

“Còn đứng đấy.” Trương trác phi ở một bên nhắc nhở nàng, Tương Như Nhân quay đầu lại cười cười, “Đi thôi.”...

Bên này Kỳ Tố Như vòng qua ngự hoa viên đi vào một con đường tương đối yên lặng, đến trước một tòa tiểu lâu, quanh mình không hề người, Kỳ Tố Như trên mặt hiện lên chút phân vân, cuối cùng vẫn bước chân đi về phía sau lầu các.

Chạng vạng tối nên nhìn xa không được rõ, Kỳ Tố Như phát hiện sau lầu các này là một mảnh rừng nhỏ, nhắc váy đi lên bậc cấp, bỗng nhiên có người ôm hông của nàng, đem nàng kéo lại, ngay trước khi nàng sợ hãi kêu lên thì đã bùm miệng nàng lại.

“Là ta.” Vang lên bên tai là thanh âm không quen thuộc, Kỳ Tố Như trừng mắt nhìn nam nhân đang áp chế đè nàng lên cột, có chút sợ hãi.

“Đừng sợ, phía sau cánh rừng này có vườn hoa nhỏ, người nếu lớn tiếng như vậy sẽ dễ cho người khác nghe thấy.” Tay che miệng từ từ buông ra, nhưng thân thể của hắn lại không mảy may lui lại, Kỳ Tố Như mới vừa rồi bị sợ không nhẹ, lúc này nói vẫn còn có chút run “Người, người kêu ta qua làm cái gì? “

“Ta yêu người a.” Nam tử thân thiết đưa ngón tay quấn một lọn tóc của nàng, trong khi ngón tay vừa vờn chơi thì thanh âm cũng lộ ra phóng động, “Ta yêu Lục thể tử phi người, mỹ mạo của người, tài tình của người, còn nữa.. thân thể tuyệt diệu này.”

Kỳ Tố Như cả người run lên, tay hấn theo lời nói, chậm rãi từ đỉnh đầu xuống đến trước ngực nàng.

“Người... Người yêu ta mà có thể gây mê ta như vậy? “ Cố gắng mạnh mẽ tỏ ra chút úy khuất, Kỳ Tố Như một nửa sợ một nửa diễn, tiếp theo đáy mắt dần dần tích nước mắt “Người cũng biết như vậy toàn bộ danh dự của ta sẽ bị hủy.”

“Có quan hệ gì đâu.” Nam tử cúi đầu gửi một cái hương thơm trên người nàng, khoe miệng nhếch lên nụ cười, “Trên người người thơm quá.”

Kỳ Tố Như thân thể không ngừng thu lại, nỗ lực tránh thoát mặt của hấn, nam tử chậm rãi tới gần nàng, tròng mắt nhìn môi của nàng, cúi đầu, ngay lúc sắp va chạm vào thì nghiêng đầu một chút, cuối cùng rơi vào trên gò má nàng.

Loại không biết rõ này mới khiến cho người sợ hãi, Kỳ Tố Như thậm chí ngay cả tiền căn hậu quả đều mảy may chẳng biết, nàng mới thấy qua hấn có vài lần.

Tại đây cảnh tượng mờ tối, hết thảy quanh mình đều khiến cho nàng nghĩ như là thân tại địa ngục, Kỳ Tố Như vẻ mặt rơi lệ, nàng nhìn nam nhân vẻ mặt bình thản trước mắt, khẩn cầu, “Tam hoàng tử điện hạ, ngài đến tột cùng muốn làm gì? “

Tô Khiêm Trạch nghe được nàng la như vậy, thân thể tức khắc đứng thẳng lên, Kỳ Tố Như lúc này không nhịn được trượt ngã xuống đất.

“Lục thế tử phi, người không muốn một đứa bé sao? “ Tô Khiêm Trạch ngồi xổm xuống nhìn nàng, Kỳ Tố Như nghe hấn nói như vậy, ngẩng đầu nhìn hấn, Tô Khiêm Trạch đưa tay thay nàng lau nước mắt, “Ai da~, khóc cái gì, bộ dáng như vậy thật là làm đau lòng người.”

Kỳ Tố Như né tránh, tầm mắt Tô Khiêm Trạch rơi ở trên tay của nàng, “Người muốn đưa bé, bản điện hạ có thể giúp người.” Tô Khiêm Trạch tiện đà tới gần nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói “Người không phải là vôi vữa muốn sinh hạ Lục vương phủ đích trưởng tôn sao, bản điện hạ cũng là hoàng thân, so với Lục thế tử thì cao quý hơn nhiều.”

Kỳ Tố Như nghe hẳn lời nói kinh thế hãi tục, nhất thời sửng sờ, thật lâu đều nói không ra lời...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tam Hoàng Tử Đồn Đãi

Yến hội gần bắt đầu Kỳ Tố Như mới vội vã trở về, đi tới ngôi xuống cạnh Lục vương phi, nỗ lực duy trì ý cười, che giấu đi nội tâm còn chưa tỉnh hồn.

Lục vương phi nhìn nàng một cái, “Đi nơi nào mà tìm không được, yến hội đã sắp bắt đầu rồi.”

Kỳ Tố Như cười cười, “Trước kia là xem đèn, vô tình đi xa chút nên trở về mới muộn.”

Lục vương phi gật đầu, cũng không nói nhiều, Kỳ Tố Như nhẹ lòng sửa lại váy một chút, lá cây còn chưa kịp phôi trên tà váy theo động tác nàng rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt chuyển hướng lên đài tiệc rượu, trong đầu Kỳ Tố Như thoáng qua lời tam hoàng tử đã nói, Lục thế tử sắp nạp thiếp, còn là quý thiếp, mặc dù phụ mẫu đều mất nhưng mấy năm nay gửi thân cho Mộc gia, Mộc gia chắc chắn sẽ không mặc kệ, còn nữa, một cái thật tốt cô nương gia, làm thiếp vốn là ủy khuất nàng, cứ như vậy, bên trong Lục vương phủ Vương phi cùng thế tử cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Nếu để cho nàng sớm sinh ra trưởng tử, nàng dù là thế tử phi sau này ở trong lòng bọn họ sẽ còn được bao nhiêu phân lượng.

Nghĩ tới đây, Kỳ Tố Như dùng dư quang liếc nhìn vẻ mặt trầm tĩnh Lục vương phi, ánh mắt híp lại, không thể, nàng quyết không thể để chuyện này phát sinh, bằng không nàng đây hết thảy đều là nước chảy về biển đông.

Nếu nói là lúc trở lại Kỳ Tố Như đối với lời tam hoàng tử đã nói còn thấy khó tin thì lúc này nội tâm của nàng đã bắt đầu dao động, người đã là như thế, dự niệm ở trong lòng ngày càng vô pháp ngăn chặn, lễ pháp giáo dưỡng ở trước mắt nàng bỗng nhiên thành mây bay, theo nàng, từ cổ chí kim ít nhiều để hoàng là mang theo tinh phong huyết vũ thượng vị, chuyện dơ bẩn cùng mạng người sau lưng của bọn họ còn thiếu sao, chỉ khi nào công thành danh toại, tất cả trôi qua đều không coi vào đâu, mọi người chỉ nhìn vào công lao, còn lại đều coi như không biết.

Ý nghĩ như vậy ở trong lòng càng điên cuồng lên, Kỳ Tố Như nhìn trên đài xuất hiện ca vũ, nghe tiếng vui mừng, đáy mắt dần dần nổi lên tia ngoan ý...

Sau khi thu yến chấm dứt, trong phủ thái tử tường an vô sự, nuôi hài tử thì nuôi hài tử, an thai thì an thai, hay bởi vì thái tử có việc nên mấy ngày không gặp, thái tử phủ này càng là an tĩnh.

Bên trong Linh Lung các, Hứa ma ma mang theo mấy cung nữ đem băng bồn ở các gian nhà đều dọn xuống, qua thu, ban đêm mát mẻ không ít, những thứ này cũng không cần dùng tới nữa.

Tương Như Nhân đi ra ngoài phòng, giữa trưa mặt trời vẫn còn gay gắt, quay lại trong phòng thì thấy Thanh Đông theo Lưu ma ma xuất phủ cũng đã trở về.

Theo phía sau Thanh Đông là một tiểu nha hoàn đã cùng dẫn ra ngoài - Phục Linh, cũng là từ Tương phủ mang tới, nay mới mười một tuổi, người rất lanh lợi, lớn lên cũng đáng yêu, mấy người Thanh Đông đều rất thích.

Phục Linh mở thực hộp ra, bên trong mua về chính là món điểm tâm ngọt Tương Như Nhân thích ăn từ Bách bảo trai.

Mở hộp liền ngửi thấy được hương thơm, Tương Như Nhân nhìn từng nắm từng nắm vàng óng ánh hiện ra “Đây là món mới của Bách bảo

traì?””Đúng vậy tiểu thư.” Phục Linh nhanh chóng đem đĩa lấy đồ ra, “Chương quỹ kia nghe nói là tiểu thư sai đi mua, lập tức liền giới thiệu cho chúng nô tì vài loại này, nhờ phúc nếm một ít, Thanh Đông tỷ tỷ nói cái này hợp khẩu vị tiểu thư liền mang về cho ngài.”

Tương Như Nhân dùng cây thăm bằng trúc đâm một ít, viên này bên ngoài thật ra là bao bọc một lớp da, cắn vào thì mềm tựa hồ bột gạo nếp chế thành, cũng không biết thêm cái gì mà hiện ra hoàng sắc.

Tương Như Nhân cắn một viên đưa vào trong miệng, mới vừa cắn một cái, một hương vị hoa quả ngọt ngào liền tràn ngập, cắn thêm vài cái còn có thịt quả từ bên trong lớp vỏ lộ ra, hoa quả ngọt mà không ngấy, trong đó xen lẫn từng khối thịt quả nhỏ, hơn nữa mang theo chút mùi vỏ quả, trong lúc ăn đều là mùi quả ngọt tràn.

Tương Như Nhân đáy mắt hiện lên chút kinh hỉ, “Là mật vọng.”

(quả xoài)

Phục Linh nhếch miệng cười, “Chính là mật vọng, món điểm tâm này tên là mật vọng tứ hỉ.” Cứ như vậy bốn người tiểu cầu, giá cũng không thấp, Tương Như Nhân nếm một cái, buông cây thăm bằng trúc xuống, còn có chút chưa thỏa mãn, “Bách bảo trai thật đã bỏ ra không ít vốn.” Cây xoài không sinh trưởng ở Đại Nay, trong cung ăn được cũng là vật phẩm tiến cống hoặc chuyên đi đến các tiểu quốc phía nam mua về, trong đó đường xá xa xôi, người nhà bình thường khả năng nghe cũng chưa nghe nói qua, chương quỹ Bách bảo trai Tương Như Nhân cũng có biết, là một người thường xuyên nghĩ ra ý tưởng, lần này thì thật là đúng là không kém phần đặc biệt.

“Chỉ người miệng ngọt.” Một bên Thanh Đông nhẹ vỗ Phục Linh một cái “Sau khi ra ngoài chỉ biết nghe ngóng linh tinh, suýt nữa thì mọi người tìm không được.”

Phục Linh cúi đầu le lưỡi một cái, trộm nhìn lên Tương Như Nhân, thấy nàng không tức giận liền đánh bạo nói “Thật vất vả mới đi ra ngoài một hồi mà~~.”

Tương Như Nhân thật thích nàng, “Để mọi người tìm khó khăn như vậy, người đã nghe được chút gì rồi? “

Phục Linh đậy mắt phẫn chấn một chút, tựa hồ là những thứ tiểu tin đồn này đối với nàng lực hấp dẫn cực lớn, hạ thấp giọng nói “Tiểu thư, ngài còn nhớ rõ tiểu quan nổi danh Lâm An thành, Thích công tử?”

Thanh đông muốn ngăn cản Phục Linh, Tương Như Nhân ý bảo nàng để Phục Linh nói tiếp, “Ân, là rất nổi danh.” Làm tiểu quan đứng đầu Lâm An thành, nghe nói Thích công tử xinh đẹp làm mê đảo một đám nam tử cùng với một bộ phận nữ tử may mắn gặp qua hắn, mà làm một tiểu quan, thanh cao cùng ngạo nghễ chính là một trong những nguyên nhân thành danh của hắn, nếu như một người nam nhân sinh ra so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, này không phải muốn đổ kị chết một đám người sao.

“Thích công tử trước giờ vẫn là cô độc, chẳng biết từ lúc nào Thích công tử lại cùng Tam hoàng tử đi lại gần gũi, ở thanh quan phường cũng có thể thường nhìn thấy Tam hoàng tử đi vào tìm Thích công tử, nhưng những thứ này là chuyện cũ năm xưa, ngày hôm nay nô tỳ nghe được là chuyện về phong tẩn Hầu phủ tiểu thiếu gia cùng Thích công tử.”

Phục Linh quả thực chính là chân truyền của thuyết thư đích thực, thời khắc mấu chốt dừng một chút, khẽ hắng giọng, tiện đà nói “Phong tẩn Hầu phủ tiểu thiếu gia coi trọng Thích công tử, muốn mua hắn về nuôi dưỡng trong trạch viện, ném vạn kim cho thanh quan phường nói là đưa cho Thích công tử chuộc thân, nhưng Thích công tử không đáp ứng, Tiên thiếu gia không phục, bạc cũng không cần, lại bị Tấn Hầu gia biết, cấm túc trong nhà, nhưng không ngờ chính hắn lại bò ra khỏi phủ, cả ngày canh giữ ở gần thanh quan phường, nói muốn lấy chân tâm cảm kỳ nhân.” Phục Linh nói

vui vẻ, không chú ý tới Tương Như Nhân nghe được Tam hoàng tử thì sắc mặt khẽ biến, nhưng nghe đến cuối cùng thì Tương Như Nhân đã hết chỗ nói rồi, xem dáng dấp hưng phấn của tiểu nha đầu Phục Linh này, Tương Như Nhân nhin không được vỗ một cái lên đầu nàng, “Người bên trong đầu là nghĩ cái gì, thế nào lại thích nghe tin tức như thế.”

Phục Linh bị vỗ như thế, nhất thời có chút yếu xiu “Này, bên ngoài truyền những thứ này nhiều nhất a.” Còn lại gì mà tiểu thư nhà ai nhảy sông, sanh con, hoặc bỏ trốn đều quá bình thường.

Thanh Đông nhìn không được nữa, trong ngày thường quen lẫn vào mấy cung nữ giảng những thứ này còn chưa tính, trước mặt tiểu thư nàng còn làm trò giảng trực tiếp như vậy, kéo nàng một cái, nói với Tương Như Nhân, “Tiểu thư, Phục Linh đây đều là nói bậy, bên ngoài tin đồn thì tin được mấy phần a.” Dứt lời, kéo Phục Linh đi ra.

Một đường đi qua hành lang, Phục Linh liếc nhìn Thanh Đông một cái, tự biết nói hơi quá, rồi lại nhỏ giọng cãi lại một chút, “Cũng không hoàn toàn là giả.” Thấy được ánh mắt Thanh Đông ném tới, vội vàng tư thái đoan chánh “Giả, không thể tin, ta sau này không bao giờ...nghe nữa!”

Bên này Tương Như Nhân nhìn nữa đĩa điểm tâm, cảm giác muốn ăn phai nhạt vài phần, nhắc tới Tam hoàng tử, Tương Như Nhân trong lòng vẫn có một điểm khúc mắc, hẳn vẫn chậm chạp định hôn sự, có phải nguyên nhân một phần do mình hay không?

Chí ít ở mấy năm trước, tam hoàng tử trước mặt nàng tuy rằng không kèm chế được, tuy rằng không coi vào đâu người hiền lành, nhưng... ít nhất...sẽ không làm ra chuyện như thế này, cùng một tiểu quan dính dáng vào một chỗ.

Tương Như Nhân cảm thấy hơi đau đầu, tam hoàng tử người này, nghĩ mãi cũng không ra hẳn đến cùng đang tính toán cái gì...

Giấc ngủ trưa qua đi, đến chạng vạng, bầu trời chợt âm u đi rất nhiều, nường theo vài tiếng sấm rền, không bao lâu sau mưa tầm tã, cơn mưa này khá to, ồn ào hơn một canh giờ, thời điểm mưa tạnh thì trời cũng đã tối rồi.

Ngày thứ hai thức dậy, Tương Như Nhân biết được Thiên Hương uyển đã xảy ra chuyện.

Ngày hôm qua sau nửa đêm, Nhị điện hạ bỗng nhiên sốt cao, đến bây giờ vẫn chưa từng lui, Thiên Hương uyển trên dưới cấp bách xoay quanh.

“Tiểu thư trước một tuổi cũng không có bệnh gì.” Hứa ma ma múc cho nàng chút cháo, ở một bên nói “Tuy nói còn chưa có hỏi nguyên do nhưng ước chừng chính là sơ sót đây.”

Hứa ma ma đoán không có sai, ngày hôm qua chạng vạng một hồi đông tố, lúc mới đầu oi bức, Kim lương nhân thấy hài tử cứ khóc nháo khó chịu, liền thay hẳn cởi một bộ y phục đặt vào trong nôi, không có đắp chăn mà chơi đùa với hẳn. Sau đó mưa lâu khí trời lại từ từ lạnh xuống, không đúng lúc thêm quần áo cho đứa nhỏ, cứ thế để cho nhiễm lạnh, đến khuya gần về sáng thì phát sốt.

Hài tử mới ba tháng khóc không ngừng thực khiến người đau lòng, thái tử phi cũng không có nói gì Kim lương nhân, Kim lương nhân tự mình cũng đã khóc thành nước mắt đầy người, đây rốt cuộc cũng là người phía dưới sơ sẩy, mấy thứ này Kim lương nhân không hiểu, lẽ nào ma ma hầu hạ hay nữ mẫu cũng đều không hiểu sao.

Vì vậy thái tử phi hạ lệnh đổi nữ mẫu cho Nhị điện hạ, còn lại những người chiếu cố Nhị điện hạ thì lĩnh trượng trách, thu thập trực tiếp dọn đi hết.

Hài tử nhỏ vậy cũng không tiện cắt thuốc, thái y đề nghị lau khăn nhiều lần cho hẳn hạ nhiệt, lại điều ra canh hạ sốt thêm thuốc vào trong cho hẳn uống.

Thi châm xong, đến buổi chiều thì hạ sốt nhiều, đứa nhỏ cũng không làm ấm ã, trong mắt còn ngập nước cứ thế ngủ.

Buổi tối chờ thái tử trở về, cơn sốt đã lui hoàn toàn.

Thái tử phi che giấu chuyện Kim lương nhân cởi bớt quần áo của hài tử, sợ thái tử biết sẽ đối với Kim lương nhân sinh thêm chán ghét, cho nên chỉ đại khái nói một lần là người phía dưới không bao giờ toàn tâm, hiện nay người cũng thay đổi, cơn sốt cũng lui, mọi sự coi như đã qua.

Nào biết đâu rằng thái tử đi một chuyến đến Thiên Hương uyển thăm hài tử, Kim lương nhân bản thân hai mắt đăm lệ thừa nhận toàn bộ, nói đều do lỗi của mình, nếu hài tử có cái gì không hay xảy ra nàng cũng không muốn sống.

Thái tử vốn là muốn đi an ủi một chút, nàng này vừa khóc tố, thái tử nổi giận.

Ngay cả đứa bé cũng chăm sóc không tốt a, không biết ấm lạnh người không biết hỏi nhũ mẫu sao, đây đều là người kinh nghiệm phong phú, nàng còn tự chủ trương.

Hài tử vừa được mấy tháng rất dễ do sốt cao mà chết non, đây còn bởi vì bọn họ là hoàng gia, thái y tới kịp thời dùng thuốc tốt, đổi thành cửa nhỏ nhà nghèo, nếu như trong lúc nhất thời tìm không ra thầy lang, hài tử rất dễ liền bị sốt đến choáng váng.

Vì vậy thái tử trong cơn tức giận liền đem con ôm đến chỗ thái tử phi, lấy lý do Kim lương nhân sẽ không chiếu cố tốt hài tử đem con nuôi ở chỗ thái tử phi.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cổ Tiểu Thư Mất Tích

Thái tử phi muốn cự tuyệt, đây hoàn toàn là một việc khó giải quyết. Nuôi tốt là nàng làm đúng chức trách thái tử phi, nuôi ra điểm vấn đề gì thì nàng cũng không được yên. Nhưng thái tử hôm nay là nổi giận đùng đùng, lập tức cũng không tiện nói, vì vậy thái tử phi chỉ có thể trước mắt tiếp nhận Nhị điện hạ, an bài gian nhà kế ở Dao Hoa các, để nhũ mẫu mang theo Nhị điện hạ vào ở tạm.

Tiền thái tử đi rồi, thái tử phi cực thấy đau đầu, nàng bên này còn thay Kim lương nhân nói lời hữu ích, theo lý mà nói thái tử đi qua một chuyến, thế nào cũng phải đạt được một chút hảo cảm, nào biết đâu rằng sẽ như vậy.

Một bên Phương ma ma thấp giọng nói “Nương nương, này An ca nhi đặt ở đây, Kim lương nhân chẳng phải là...”

Thái tử phi thở dài một hơi, “Nàng có bản lĩnh như thế, bản cung cũng hết cách, chờ đứa nhỏ này thân thể tốt lên sẽ cùng điện hạ nói một chút, ở lại đây cũng không phải là biện pháp tốt.”

Phương ma ma nghe nàng nói lời ấy, cúi đầu thưa phải, “Nương nương, phu nhân đưa tới bái thiếp, người xem khi nào trở về thì tốt? “

Thái tử phi vẻ mặt dừng lại, mắt lạnh nhìn Phương ma ma “Không cần người nhắc nhở bản cung chuyện này, hôm nay trong phủ nhiều chuyện, Nghiêm lương nhân gần lâm bồn, tạm thời không cần trở về, người đi ra ngoài đi, bản cung mệt mỏi.”...

Chuyện nhị điện hạ An ca nhi bị mang đi nuôi ở chỗ thái tử phi, muốn giấu diếm cũng không được, ngày thứ hai mọi người đều biết, thời gian đi

Dao Hoa các thỉnh an, Trương trắc phi đi cùng đường với Tương Như Nhân nói đến chuyện này, “Theo ta nói thì tính nhẫn nại của điện hạ đã tốt lắm rồi, toàn bộ quý phủ trên dưới, chỉ mình Kim lương nhân là cứ lẩn qua lẩn lại.” Sau khi vào cửa không thị tẩm, lẩn qua lẩn lại bị bệnh, mang thai hài tử không thành thật, lẩn qua lẩn lại cấm túc, hôm nay sinh hài tử còn chiếu cố không tốt, thái tử điện hạ dễ dàng tha thứ thật là nhẫn lực càng ngày càng tốt.

Trương trắc phi tiện đà lại hừ một tiếng, “Thái tử phi thì đã sanh thái tôn, đứa nhỏ này nàng nhất định phải chiếu cố tốt rồi.” Chỉ sợ chiếu cố không tốt lại chọc người nhiều lời.

Tương Như Nhân tối hôm qua mới biết chuyện này, muốn nàng nói thì Kim lương nhân thật là một người đơn thuần, nhưng ngoại trừ hai chữ đơn thuần, Tương Như Nhân thật không biết thế nào để đánh giá nàng, nói trắng ra là còn có chút ngu xuẩn.

Đến Dao Hoa các, thái tử phi cũng không tâm tư gì giữ bọn họ lâu, ngày chưa sáng hẳn An ca nhi lại có dấu hiệu phát sốt, nàng bên này cũng vội vàng không phân thân ra được.

Thỉnh an xong đều tự rời đi, lúc đi ngang qua Thiên Hương uyển Diệp lương nhân suy nghĩ một chút, vẫn là tiến vào nhìn Kim lương nhân một lúc.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa cho giật mình, này hai mắt vô thần sững đờ, sắc mặt trắng toát, dựa vào trên giường đờ người chính là Kim lương nhân.

May là Diệp lương nhân lúc bắt đầu còn là nang theo tâm tình giả hể vào xem, hiện tại cảm giác thay đổi cũng nói không nên lời, nàng thế nào cảm giác Kim lương nhân thảm như vậy. Diệp lương nhân còn chưa mở miệng,

Kim lương nhân thấy nàng thì nước mắt lại rớt xuống, gọi một tiếng tỷ tỷ, ủy khuất khôn cùng.

Diệp lương nhân hối hận, nàng vào làm cái gì a~~~ Mấy người trác phi, lương nhân cũng không có ý tứ đến đây.

Đi tới bên giường ngồi xuống, Diệp lương nhân vẫn là võ võ Kim lương nhân đang nhào tới, khuyên nhủ, “Đừng khóc, người xem người khóc thành như vậy, ai tới cũng bị cho người hù chạy.” Huống chi là thái tử điện hạ.

“Điện hạ đem An ca nhi ôm đi, điện hạ không bao giờ... gặp mặt ta nữa.” Kim lương nhân thương tâm, nàng thành khẩn nhận sai thế nào liền đổi lấy kết quả này, đó là hài tử nàng sinh ra a.

“Việc này đã đến ta, ta đành phải trách móc người!” Diệp lương nhân thở dài một hơi, thật sự là xem không vừa mắt a, “Nếu thái tử phi đã thay người giấu, người làm cái gì mà tự bản thân đi nhận sai, nhũ mẫu đều đã thay đổi, điện hạ không biết cũng sẽ không bao giờ biết, người còn ba ba nói là người chủ trương cởi quần áo, người đây không phải là có ý định để điện hạ chán ghét người sao!”

Kim lương nhân tiếng khóc chợt ngưng, ngẩng đầu lên nhìn nàng, nước mắt kia lòa xòa ủy khuất, Diệp lương nhân cũng không muốn nhiều lời, giảng nhiều thêm nàng cũng không vui, tính không nói gì nhưng một chốc trong đầu lại có chút băn khoăn, vì vậy vừa đỡ nàng nằm xuống vừa nói “Người nghe lời nói từ ma ma của mình nhiều thêm một chút, đừng nghĩ bản thân đúng chính là đúng, đây là phủ thái tử chứ không phải là hậu viện nhà người.”

Nói xong, Diệp lương nhân rời khỏi Thiên Hương uyển, nàng tuyệt đối không nghĩ đến một phen lời nói bất đắc dĩ của mình đối với Kim lương nhân đã sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng, đã tạo cho mình một quân địch lớn hơn trong tương lai...

Giữa tháng chín, Nghiêm lương nhân lâm bồn, nàng sinh rất thuận lợi, buổi sáng phát động, buổi chiều hài tử liền sinh ra, là một nữ nhi nặng chùng thất cân lạng hai hết sức khỏe mạnh.

Mặc dù chỉ là một nữ hài tử nhưng thái tử thấy đứa nhỏ này khỏe mạnh như thế cũng vui vẻ, để thái tử phi ban thưởng so với lúc trước ban cho cho Kim lương nhân còn nhiều hơn, nhưng trong cung ban thưởng tới nhất định là so sinh nhi tử thì ít hơn.

Thái tử đi thăm Nghiêm lương nhân hai buổi tối, Tương Như Nhân nhưng thật ra có thể hiểu được tâm tình của hắn, thái tử phi cùng Kim lương nhân nhìn thân thể thì tốt nhưng sinh hài tử lại cũng không quá mức khỏe mạnh, mà Nghiêm lương nhân này sinh hài tử mập mập khỏe mạnh, bây giờ là nữ nhi, sau này sinh nhi tử không phải là một tiểu tử khỏe mạnh mập mập sao.

Thái tử phi nhìn ở trong mắt, cũng không có thể nói cái gì, chuẩn bị xong lễ tắm ba ngày, kế tiếp chính là tiệc mừng đầy tháng, một năm trở lại này phủ thái tử cũng cũng đủ náo nhiệt, đối với thái tử phi mà nói thì việc Nhị điện hạ còn bên cạnh mới là để cho nàng thấy nhục đầu.

Nhưng thái tử thủy chung không có nhả ra, chờ sau khi kết thúc tiệc mừng tiểu quận chúa đầy tháng, thời gian thái tử ngủ lại Dao Hoa các, thái tử phi lại nói ra một lần.

Nằm ở trên giường, dựa sát vào nhau, nói cũng dễ chút, Tô Khiêm Dương nhìn nàng một cái, “Thế nào, nàng không muốn nuôi An ca nhi?”

Nàng đương nhiên không muốn, chờ lớn một chút vạn nhất phải ghi ở trên danh nghĩa của nàng, chẳng phải là nuôi như đích tử, Triệu Nhị mặt lộ vẻ khó xử, “Điện hạ, An ca nhi lúc này mới hơn bốn tháng, chính là thời gian cần thân mẫu, Kim lương nhân cho dù có nhiều lỗi hơn nữa, nàng vẫn

là để ý An ca nhi nhất.” Kim lương nhân cũng không phải bị hư đầu óc, phạm sai một hồi, nhận lỗi, sửa đổi, nghiêm phạt cũng được rồi.

Triệu Nhị thấy thái tử không nói lời nào, tiện đà ôn nhu nói, “Thiếp này còn có Tuần Nhi, nay vào thu, chứng thờ gấp của hãn lúc tốt lúc hư, thiếp sợ hãn tái phát, tâm tư cũng đều ở trên người hãn.”

“An ca nhi có nhũ mẫu, cũng không phải không ai chiếu cố.” Nhắc tới con trai, Tô Khiêm Dương thanh âm chậm lại chút, Triệu Nhị cầm tay hãn, “Lời là nói như vậy không sai, nhưng hài tử còn quá nhỏ, mẹ ruột ở bên người hãn sẽ cảm giác được coi trọng, mới có thể an tâm, thời điểm Tuần Nhi một tuổi buổi tối sợ tiếng sấm đều phải chạy đến tìm thiếp, Kim lương nhân lần này chịu đủ dạy dỗ, thiếp cũng đã hảo hảo dạy bảo qua nàng một phen.”

Tô Khiêm Dương suy nghĩ một hồi, gật đầu, “VẬY ĐƯA TRỞ VỀ ĐI, ĐỐI HAI NGƯỜI MA MA TẬN TÂM MỘT CHÚT. “

Triệu nhị thở dài một hơi, đáp ứng, “Ai~~.”...

Tháng mười trời lạnh không ít, bên trong Linh Lung các Tôn ma ma dẫn người thay đổi đệm giường cùng đệm ngồi trên tháp, Tương Như Nhân đang ngồi ở trong sân phơi nắng.

Đến chiều thì lại âm u, dần dần nổi gió lớn, trời có vẻ sắp mưa.

Không bao lâu, mưa kia liền tích tích lịch lịch rơi xuống, một lúc lại càng lớn.

Ăn cơm tối xong mưa còn chưa dừng, vẫn rơi đến sau nửa đêm mới ngưng.

Sáng sớm Tương Như Nhân vừa mới tỉnh, Tử Yên vội vã đi tới nói Trình gia tiểu thư chờ ở cửa, có việc gấp tìm nàng.

Nhanh mời vào, Tương Như Nhân mặc quần áo tử tế, Trình Bích Nhi vào cửa câu nói đầu tiên là, “Không ổn, Ngâm Hoan bị bắt cóc rồi!”

Tương Như Nhân kéo nàng ngồi xuống từ từ nói, Trình Bích Nhi kể cho nàng nghe chuyện ngày hôm qua các nàng từ bên trong cửa hàng đi ra, Ngâm Hoan lại một đêm không về, lúc tìm được phu xe đã chết, Ngâm Hoan cùng nha hoàn hết thấy mất tích.

“Người hoài nghi là Kỳ gia làm.” Tương Như Nhân tiêu hóa mấy tin tức này, trầm tư nói.

Trình Bích Nhi gật đầu, “Nếu như cầu tài, làm sao lại không cho phu xe trở lại báo tin, mặc dù là giết phu xe, đêm qua Cố gia cũng không có thu được bất luận thư đe dọa đòi ngân lượng gì đó, đây rõ ràng là mưu mệnh. Ngâm Hoan từng kết oán với ai? Không phải là Kỳ Tố Lam lần trước bên trong sơn trang du hạ nàng còn thương tổn Ngâm Hoan sao, ta xem là về nhà bế môn tư quá nổi lên tâm độ. “

“Nếu thật là Kỳ gia, người cũng sẽ không khó tìm, người đi trước Cố gia chờ tin tức.” Tương Như Nhân để cho nàng về trước, Trình Bích Nhi xuất phủ còn chưa kịp mang theo vòng tay đưa nàng, bèn cho nàng nhìn một chút cái đeo trên tay mình, trong giọng nói thoáng ghen ngào, “Đây là vòng tay Ngâm Hoan vì ba người chúng ta chế tạo riêng.”

Tương Như Nhân bình tĩnh nhìn chiếc vòng khắc hoa tinh mỹ, gật đầu, “Người cứ về trước đi, ta sẽ nghĩ cách.”

Tiền Trình Bích Nhi, Tương Như Nhân tức khắc sai Thanh Thu trở về Tương gia báo cho tổ phụ cùng phụ thân biết, mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải khiến đại ca rời khỏi Lâm An thành một đoạn thời gian, tiện đà đi về hướng Phượng Dương các.

Vừa vận thái tử ngày hôm nay không có vào triều, Tương Như Nhân đến Phượng Dương các, cung nữ giữ cửa đi vào bẩm báo thái tử rồi đi ra nói

với Tương Như Nhân “Nương nương mời vào.”

Đến gần trong phòng, Tô Khiêm Dương đang xem công văn, ngẩng đầu thấy nàng vào, “Tìm bản cung có việc?”

“Điện hạ, Cố gia Thất tiểu thư mất tích một đêm rồi đến nay vẫn chưa về, nghi là bị bắt cóc.” Tương Như Nhân trực tiếp đem sự việc đơn giản rõ ràng nói tóm tắt một lần, Tô Khiêm Dương buông công văn, sắc mặt cũng có chút trầm xuống “Có để lại tin vật ý đồ đòi ngân lượng không?”

Tương Như Nhân lắc đầu, “Thiếp biết chứng cứ không đủ thì không thể liều kết luận, nhưng chuyện Ngâm Hoan bị người ta bắt cóc này, khả năng cùng Kỳ gia nhị tiểu thư không thể không liên quan.” Theo như tính tình của Kỳ gia nhị tiểu thư, nếu nói là nàng sẽ đáp trả như thế, Tương Như Nhân tuyệt đối tin tưởng có khả năng.

“Chuyện này còn có ai biết? “ Tình thế nghiêm trọng quan hệ đến tính mệnh cùng danh dự Cố gia Thất tiểu thư, thậm chí còn liên lụy đến Cửu đường đệ ở Bát vương phủ, nhưng lúc này là quyết không thể để người Bát vương phủ biết.

“Trình gia tiểu thư đến đây nói với thiếp, còn lại không ai biết, Cố gia phong tỏa tin tức, đến nay vẫn không có báo quan.”

Tô Khiêm Dương gật đầu, “Chuyện này giao cho bản cung, nàng đừng quá lo lắng, nếu tin tức gì cũng không có, đó lại chính là tin tốt.”

Tương Như Nhân rời khỏi Phượng Dương các, Tô Khiêm Dương tức khắc phái người đi giám sát Kỳ phủ, lại phái ám vệ ra đi tìm, suy ngẫm một lúc thì viết thư sai người ra roi thúc ngựa đưa đến Dương Quan cho Cửu đường đệ.

Làm xong những thứ này, Tô Khiêm Dương trở lại trên bàn cúi đầu xem công văn chưa thẩm tra xong, rốt cuộc là Kỳ gia, hay là Kỳ gia nhị tiểu

thư...

Tương Như Nhân ở Linh Lung các cũng rất lo lắng, đến trưa, Tử Yên vội vã chạy vào nói cho nàng biết người tìm được rồi, đã đưa về Cố gia, Tương Như Nhân tâm can lơ lửng rớt cục hạ xuống, tiện đà hỏi nàng, “Có liên quan gì với Kỳ gia không? “

Tử Yên gật đầu, “Trình tiểu thư phái người tới nói, chính là Kỳ gia tiểu thư làm chủ.”

Tương Như Nhân đáy mắt hiện lên chút lãnh ý, lần này là đá phải thiết bản, Cố gia sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy Huệ an thành Mộc gia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, thật cho rằng mỗi một lần đều có thể trốn tránh trôi qua sao, mạng người quan trọng, xem nàng tìm ai giúp đỡ!

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sinh Một Nữ Nhi Đi

Lúc xế chiều bên ngoài đã có tin tức Cổ gia báo quan, căn bản không có ý muốn giải quyết riêng, Cổ gia đến nha môn đánh trống khiến toàn bộ Lâm An thành đều biết.

Cổ gia cáo trạng Kỳ gia nhĩ tiểu thư mua nhân giết người, ý đồ đem Cổ gia Thất tiểu thư bắt cóc rồi đẩy xuống sườn núi cho chết.

Cổ gia còn đem bọn cướp tới, nha môn sai người trực tiếp đến Kỳ gia, không bao lâu sau Kỳ gia nhĩ tiểu thư đã bị dẫn tới trong nha môn.

Đến chạng vạng, thẩm vấn liền có kết quả, Kỳ gia nhĩ tiểu thư đúng là thu mua sơn phi ý đồ giết chết Cổ gia Thất tiểu thư, trong này còn nhắc đến Kỳ gia nhĩ tiểu thư từ chỗ Lục gia Nhĩ thiếu gia nghe được cách liên hệ sơn phi, bởi liên lụy rất rộng nên án kiện đành trình lên Hình bộ, sau khi tra rõ thêm mới thẩm tra xử lí.

Tương Như Nhân là chấp tối thì biết được toàn bộ những tin tức này, Trình Bích Nhi còn viết thêm thư cho nàng, Tương Như Nhân viết một phong thư dài để Tử Hạ đưa ra phủ, Hình bộ tra từ dưới lên trên khẳng định phải cần khoảng mấy ngày, mấy ngày này cũng đủ Kỳ gia khắp nơi nhờ quan hệ giải vây cho Kỳ Tố Lam, chuyện mua nhân giết người đã thành kết cục đã định, ở giữa lại nhảy ra một Lục gia Nhĩ thiếu gia, Kỳ gia có khả năng phản biện nói Kỳ Tố Lam là bị người xúi bẩy, bị lợi dụng mới có thể đi mua nhân giết người.

Kỳ gia muốn che chở, cũng phải xem che được hay không, cơ hội tốt như vậy mà nàng không dùng chẳng phải là ngốc sao...

Bên kia thư Kỳ Tố Như viết cho Tương Cảnh Trí như đá chìm đáy biển, nàng muốn viết cho Tam hoàng tử, nhưng lại tìm không được phương thức liên lạc, hỏi thăm xong mới phát hiện Tương Cảnh Trí vào ngày phát sinh chuyện đã sớm bị Tương gia lão gia phái ra khỏi Lâm An thành, trở về cũng phải chờ một tháng sau.

Kỳ Tố Như lập tức liền rõ ràng đây là cố ý, chính là vì phòng ngừa bản thân đi liên hệ Tương Cảnh Trí.

“Phu nhân, Kỳ phu nhân đến đây tìm ngài.” Ngoài cửa nha hoàn vào bẩm báo, Kỳ Tố Như đem thư trong tay vo lại thành một nắm, trên mặt có chút thiếu kiên nhẫn, “Mời vào đi.”

Kỳ phu nhân vừa vào cửa trước đã khóc lên, “Như Nhi, Lam Nhi nàng bây giờ bị nhốt tại Hình bộ, ta và phụ thân người đều không thể đi vào thăm nàng, hôm nay tổ mẫu người nói không muốn để ý việc này, phải nên làm cái gì bây giờ?”

Đây không phải là Kỳ phu nhân lần thứ nhất khóc lóc kể lể, Kỳ Tố Như nghe có chút phiền chán, “Mẫu thân, chuyện này ta cũng không có biện pháp, đây là mua nhân giết người, không phải là tiêu đả tiêu nháo.”

Kỳ phu nhân có chút dờ dẫm nhìn con gái một tiếng cự tuyệt, có vẻ không tin nổi “Như Nhi, đây chính là thân muội muội người, người có thể đi van cầu Vương gia cùng Vương phi a.”

“Vương phi sẽ không đồng ý, ngài không biết sao, Cố gia Thất tiểu thư là tứ hôn cùng tam thiếu gia Bát vương phủ, chuyện này mấy vương phủ cũng sẽ không nhúng tay vào.” Ai nhúng tay cũng khó xử, thẳng thắn đều bỏ mặc, Kỳ Tố Như lẽ nào không đi cầu qua Vương phi sao.

“Này, làm sao bây giờ, Như Nhi, đây chính là thân muội muội người, người làm sao nhẫn tâm.” Kỳ phu nhân hoang mang lo sợ, Kỳ lão gia tiến

cung đi nữa, muốn nói người ở Hình bộ thì Mộc gia có thể so với Kỳ gia còn biết nhiều hơn.

“Không phải nói Nhị muội là nghe Lục gia Nhị thiếu gia nói mới biết được cách tìm sơn phi sao, đem chuyện này đổ lên trên người Lục gia, dựa vào Nhị muội một khuê trung nữ tử làm sao có thể có biện pháp liên hệ sơn phi.” Kỳ Tổ Như ánh mắt híp một cái, tức thì tức, nàng vẫn tìm cách cho muội muội mình đâm dao về người khác.

“Vậy có thể thay Lam Nhi giải vây sao.” Kỳ phu nhân nghĩ có chút hy vọng, Kỳ Tổ Như liếc mắt nhìn nàng, “Giải vây? Làm sao có thể, chịu tội nhẹ một chút mà thôi, mẫu thân, ngài thế nào còn nhìn không rõ, tội lớn như thế làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.”

Kỳ phu nhân lau nước mắt, Kỳ Tổ Như tiện đà nói “Ngài chỉ biết Nhị muội, ngài cũng biết chuyện này đối với Kỳ gia tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng, sau này Tam muội còn lập gia đình thế nào, đối với ta lại ảnh hưởng bao lớn, ngài lại còn bắt ta nghĩ biện pháp, nếu ngài không dung túng nàng như vậy, nàng làm sao có lá gan đi làm loại chuyện đó, Cố gia yếu hơn nữa cũng không phải mặc cho người nhào nặn!”

“Ta đây phải đi tìm người đem lời truyền đi.”...

Nhưng mọi chuyện sao có thể đều như nguyện a, không đợi Kỳ phu nhân chuẩn bị truyền đi chuyện gì vì nữ nhi mình giải vây, bên kia lại tuôn ra lời đồn đãi, trước đây Cố gia Thất tiểu thư mở tiệm có người gây sự cũng là Kỳ gia nhị tiểu thư tìm người đi làm, không chỉ có như vậy, nàng còn muốn giết giây công chúa đi gây với Cố gia Thất tiểu thư để thay mình trả thù.

Còn có mâu thuẫn giữa Kỳ gia nhị tiểu thư cùng Mộc gia tiểu thư, Cố gia Thất tiểu thư ở bên trong sơn trang nghỉ hè, rất có khả năng Kỳ gia nhị tiểu thư thích Bát vương phủ tam thiếu gia, không muốn thấy Cố gia Thất tiểu thư gả cho Tô thiếu gia.

Mọi người vừa nghe, a, đây đối với Thất tiểu thư người ta oán hận tồn tại đã lâu a, còn muốn giết chết người ta để thánh chỉ mất đi hiệu lực, này lòng dạ ác độc, đừng nói là từ Lục gia Nhị thiếu gia mới nghe được cách liên hệ sơn phi, chính là biện pháp khác nàng khẳng định cũng sẽ tìm.

Mấy cái tin này tức khắc áp qua tin tức lúc đầu, toàn bộ Lâm An thành đều ồn ào sôi sục.

Người hữu tâm ắt biết chuyện này phía sau khẳng định có người cố ý, ra tay lớn như vậy chính là không muốn để cho chuyện này được lành.

Tin tức truyền tới hoàng thượng, mặc cho Kỳ lão gia nói toạc mồm mép đều vô dụng, vốn có thể đã tuyên án, bởi vì Tô Khiêm Mặc trở về gấp lại kéo thêm vài ngày.

Cái gọi là trị gia không nghiêm, môn phong bất chính, các loại sự tích của Kỳ gia nhị tiểu thư đã chỉ ra Kỳ gia đối với nàng vô cùng cưng chiều dung túng, một hài tử bao lớn, lẽ nào thực sự quản giáo không xong? Hay là Kỳ lão gia cùng người Kỳ phủ cũng không hài lòng, bản thân không ra tay mà để hài tử đi nháo, chỉ là không có ngờ tới sẽ là phương thức như vậy.

Không nhìn thánh chỉ, Kỳ Tố Lam theo lý nên bị chém.

Kỳ gia quản giáo nữ nhi vô phương, bị hoàng thượng nói một câu cho tạm dừng chức vị về nhà tĩnh dưỡng, trước về nhà mấy năm dạy dỗ hài tử cho tốt rồi hẵng trở lại nói việc quốc gia đại sự, nữ nhi mà giáo dưỡng không tốt thì tai họa cũng rất lớn.

Cuối cùng, hoàng hậu hạ chỉ, Kỳ Tố Lam xuống tóc làm ni cô, cả đời thường bạn thanh đèn, không được có người thân đi vào thăm.

Đây đối với một tiểu thư khuê các mà nói so với chết còn hành hạ hơn, tại nơi thường bạn thanh đèn, thường thường bầu bạn không được mấy năm

liền phát điên, rồi chết.

Về phần Lục gia Nhị thiếu gia, chứng cứ không đủ, đánh hai mươi đại bản rồi cho về nhà.

Chuyện này cứ như vậy nháo một hồi thì kết thúc, Kỳ gia trải qua chuyện này xem ra bị thương nặng. Kỳ lão gia tạm thời cách chức về nhà, lúc nào phục chức cũng không xác định, danh tiếng các vị tiểu thư Kỳ gia rốt cuộc bại phôi, đừng nói Kỳ gia nhị tiểu thư, chưa xuất giá Tam tiểu thư là chịu ảnh hưởng nhiều nhất, về phần tiểu thư đang ở Lục vương phủ, có người nói chờ bản án định rồi mới qua lại Kỳ phủ.

Mà ngay sau chuyện này chính là đến chuyện Lục thế tử nạp quý thiếp hơn bốn tháng sau, Lục thế tử dừng cảm gánh chịu trách nhiệm, anh hùng cứu mỹ nhân, tiện thể đem mỹ nhân nạp tiến Lục vương phủ.

Mọi người đem đề tài xoay quanh vị quý thiếp này cùng Lục thế tử phi, Lục vương phủ lâu như vậy còn không có đích trường tôn, nhà mẹ đẻ thế tử phi lại xảy ra chuyện như vậy, có đúng hay không thể hiện rằng Lục thế tử phi là đang thất thế...

Lâm An thành cuối mùa thu khô ráo đi nhiều, trong phủ thái tử, chàng vạng Tương Như Nhân đi dạo hoa viên, trên bồn hoa có thật nhiều lá rụng, tháng mười hai này, nàng ngửa đầu xem quanh đi quẩn lại “Một năm rất nhanh lại qua đi.”

Sau lưng Thanh Thu cầm một cái áo choàng phủ thêm cho nàng, “Rất nhanh sẽ lại có tuyết rơi.”

Ngày mồng tám tháng chạp qua đi, Tương Như Nhân thấy một năm này phá lệ qua mau, nhị ca cũng đã thành hôn, hôm nay Tương gia không cần nàng quan tâm gì nữa.

Vào đêm, thái tử tới chỗ nàng, Tương Như Nhân chuẩn bị cho hần trà gừng ấm người, hai người cùng ngồi ở trên tháp, Tô Khiêm Dương dáng vẻ có chút tùy ý, hạ mấy con cờ nói đến sang năm đầu xuân tổ chức cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung.

Đây là hai năm qua vừa mới nổi lên, hàng năm đều tổ chức một lần thi đấu như thế, phân tổ nam nữ, tham gia có thể là hoàng tử, công chúa, phi tử trong hoàng gia, cũng có thể là tiểu thư thiếu gia thế gia được mời.

Tô Khiêm Dương buông một con cờ ngẩng đầu nhìn nàng, “Bản cung nhớ kỹ nàng cưỡi ngựa không tệ.”

Tương Như Nhân nghe hần nói như vậy cũng biết là muốn bản thân đi tham gia, cự tuyệt nói, “Thiếp cưỡi ngựa chỉ có thể là ngồi thong thả, chạy không bằng ai, sẽ bị chê cười thôi.”

“Thật không.” Tô Khiêm Dương lấy đi mấy viên cờ trắng của nàng, “Bản cung nhớ kỹ sáu năm trước ở bên trong trường ngựa, nàng ở trên ngựa như vậy cũng có vẻ trấn định.”

Nhắc tới chuyện này, Tương Như Nhân sắc mặt cũng có chút quẫn bách, đó là lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa, lại suýt nữa đã đánh mất tính mệnh.

“Lúc này đây cung phi tham gia không ít, phụ hoàng đề nghị một hồi như thế, các phủ khăng định đều phải cử ra vài người, nàng coi như đi cùng một chút cũng không có việc gì.” Đã nói như vậy, nàng còn có thể cự tuyệt sao, Tương Như Nhân gật đầu, “Nếu như không được cái thứ tự gì, điện hạ ngài cũng đừng oán thiếp.”

Dời bàn cờ, Tô Khiêm Dương đem nàng kéo đến trong lòng, cười khê, “Oán nàng cái gì, nàng nếu như sợ, cùng lắm thì bản điện hạ lại cứu nàng thêm một lần.”

Tương Như Nhân thấy hần còn nói chuyện trường ngựa lúc đó, nện nhẹ cho hần một cú “Ngài còn nói!”

Tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Tô Khiêm Dương nhìn gò má nàng hơi đỏ lên “Nói như vậy, bản cung cũng là ân nhân cứu mạng của nàng.”

Tương Như Nhân ngẩn ra, nói như vậy cũng không sai, lúc đó nếu không phải thái tử ra tay cứu giúp, nàng cho dù là bản thân lập tức nhảy xuống cũng phải té bị thương, vạn nhất tàn phế, không phải so với chết còn khó chịu hơn.

Nhưng hần lúc đó không phải nói một cái nhấc tay thôi sao.

Tương Như Nhân mở to mắt nhìn hần, nỗ lực để hần hồi tưởng lại lời nói lúc đó “Điện hạ khi đó không có nói như vậy a.”

“Ồ, bản cung đã nói gì?” Tô Khiêm Dương có nhiều hứng thú nghe, Tương Như Nhân ngồi dậy, hăng giọng một cái, học giọng nói lãnh đạm của hần nói “Khụ khụ, điện hạ nói “ không có việc gì là tốt rồi”.”

Tô Khiêm Dương bật cười, học cũng thật giống, “Vậy cũng không thể phủ nhận sự thật này.”

Tương Như Nhân oán trách nhìn hần, thật là có một mặt hẹp hòi a, chuyện tình lâu như vậy còn nhớ rõ, vì vậy nàng từ dưới tháp đứng lên, hướng phía hần đang ngồi hơi phúc thân “Thiếp tạ ơn điện hạ đã có ân cứu mạng, không thể không báo, điện hạ ngài hãy thu nhận thiếp đi.”

Thời gian dừng lại một hồi, Tô Khiêm Dương khước miệng gọi nên nụ cười đắc ý, tâm niệm vừa động, cầm lấy cái chén uống một ngụm trà, chậm rãi, “Cũng không phải là không có cách hồi báo.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn hần, Tô Khiêm Dương chỉ chỉ vị trí bên người nàng để cho nàng ngồi xuống, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói

“Bản cung nghĩ, sinh một nữ nhi giống như người cũng rất tốt.”

Bên tai hơi thở của hắn nóng người, Tương Như Nhân thân thể chấn động, hắn nói cái gì.

“Điện hạ.” Qua một lúc lâu Tương Như Nhân mới mở miệng, lời nói của thái tử làm cho nàng quá kinh ngạc, chính là hắn lại yêu cầu mình sinh một một nữ nhi chứ không phải nhi tử nên khiến nàng kinh ngạc, hắn muốn một nữ nhi giống như nàng, điều này có phải cho thấy thái tử rất thích nàng...?

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đua Ngựa Ra Manh Mối

Đầu xuân tháng hai, vùng đồng nội Lâm An thành - trường săn bắn ngoại ô bởi vì thi đấu cưỡi ngựa bắn cung nên bị phân chia ra một mảnh lớn khu thi đấu, trước khu thi đấu đã căng lều trướng từ sớm, thi đấu cưỡi ngựa bắn cung tổng cộng sẽ tổ chức hai ngày, người thắng sẽ nhận được ban thưởng từ chính tay hoàng thượng cùng hoàng hậu.

Tương Như Nhân theo thái tử phi các nàng một nhóm đi vào trường săn, có cung nữ dẫn các nàng đến chỗ đã an bài tốt, ở đây phạm vi quan sát nhìn không tịt, chính giữa là đài dành cho hoàng thượng cùng hoàng hậu, bên cạnh là ghế của phi tử, kế tiếp chính là các nàng.

Đã có mấy phi tử đổi phục trang cưỡi ngựa, cùng với Tương Như Nhân, trong phủ thái tử Trương trác phi và Nghiêm lương nhân đều có dự thi.

“Người xem.” Trương Thấm chỉ cho nàng một phương hướng, cách đó không xa dựngthăng mây bia ngắm, đây là dành cho nam tử cưỡi ngựa bắn cung dùng, mấy công tử thiếu gia tựa hồ đã đợi không nổi nữa, nắm mình ngựa cầm cung tiễn đứng đó thử.

“Đằng kia chính là tiểu đệ của ta.” Trương Thấm trong giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, chỉ vào một người nam tử trong đó mặc trang phục cưỡi ngựa màu lam đậm, Tương Như Nhân nhìn sang, đó là một nam tử tướng mạo thanh tú, mang trên mặt chút hòa khí, đang cùng người bên ngoài nói chuyện..

Trương Thấm đặc ý nói, “Thế nào, tiểu đệ của ta là một người ưu tú đấy.”

“Ân, bất quá nhị tiểu thư Tương gia chúng ta cũng không kém a.” Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, dù có vậy cũng không thể rơi xuống thế hạ phong.

“Được, chúng ta liền bản thân tự khen nhà mình, cũng không cảm thấy da mặt dày.” Trương Thấm vừa cười vừa nói, Tương Như Nhân hướng phía thế gia tiểu thư nhìn lại, không nhìn thấy bọn Trương Tâm Tuệ, theo lý mà nói ngày hôm nay ba người đều tới, không thể so thi đấu thì cũng có thể ngồi xem.

Một lát sau người tới càng nhiều, trường sân càng náo nhiệt. Đến chiều, thái tử phi giục các nàng đi thay quần áo “Nhìn cả buổi trưa, giờ cũng đến lượt các người ra sân rồi!”

Tương Như Nhân thay quần áo đi ra, thấy Trương trắc phi cùng Nghiêm lương nhân, tự giễu nói, “Được, ta cho các người xấu hổ.” Một người là kỹ thuật cưỡi ngựa bản cung vốn không tệ, một người khác Nghiêm lương nhân, phụ thân còn là một võ quan, từ nhỏ đối với những thứ này đều rất quen thuộc, duy chỉ có nàng, chính là bị thái tử đẩy ra góp cho đủ số.

Trương Thấm trước sau nhìn nàng vài lần, “Aida~~, Trương trắc phi chúng ta mặc vào cung trang cưỡi ngựa thật là có một phen mùi vị khác a.”

Phục trang cưỡi ngựa đỏ thắm mặc trên người Tương Như Nhân rất đẹp. Giữa ôn nhu xen lẫn chút anh khí, thêm chiếc roi ngựa giắt ở hông càng tạo nên mùi vui của thảo nguyên.

“Các người cũng đừng chê cười ta, đợi lát nữa các người chạy đường các người, ta đi mặc ta.” Còn chưa lên đường chạy, Tương Như Nhân trước thông báo, thêm thái tử phi cười nói “Nhiều người như vậy, người đi cuối cùng sẽ không thấy xấu hổ sao”

Tương Như Nhân da mặt dày đến cùng “Đã có Trương tỷ tỷ cùng Nghiêm lương nhân giữ thể diện cho phủ thái tử rồi a.” Đi ra chỗ thi đấu

phía trước thì được chia nhóm. Tương Như Nhân thuộc tổ sau cùng. Bên cạnh trái phải đều có mấy nam nhân đang thi đấu, cười ngựa theo đường chạy rồi nhắm bắn các bịa dựng ven đường, ai bắn trúng nhiều búa nhất sẽ thắng.

Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt thì thấy Nghiêm lương nhân đã ở trên ngựa chuẩn bị xuất phát. Nàng ta chạy vòng quanh trường đua một vòng, trên lưng ngựa còn có thể tạo nhiều tư thế rất đẹp mắt.

Nghiêm lương nhân cười ngựa thì không cần bàn, lập tức dẫn đầu tốp lọt vào vòng cuối. Tốp này thi xong, người dẫn ngựa lại dẫn tốp khác vào vị trí.

Đợi lúc Tương Như Nhân lên sân khấu, thi cùng nàng một là người vừa được phong phi hai năm trước, một là thế gia tiểu thư. Tương Như Nhân quyết tâm thua trận nên khi có hiệu lệnh còn chậm hai phát mới giục ngựa.

Nàng thì đi chậm, phía trước hai người lại nghiêm chỉnh chạy nhanh tạo nên một cục diện đằng trước hai kẻ hơn thua lúc trước lúc sau, đằng sau lại lững thững từng bước, nói nó chạy không bằng nói nó đang thành thoi tản bộ.

Tại nơi chờ Trương trắc phi nhìn thấy liền nở nụ cười “Ta nói nàng thật sự xuống đó tản bộ, thành thi đấu hữu nghị rồi.”

Nghiêm lương nhân cũng cười. Nàng cứ nghĩ Trương trắc phi chỉ nói thế thôi, không ngờ nàng thực sự cứ thế nà tham dự.

Đến chạm thứ ba, Tương Như Nhân thấy cũng cần phải tăng tốc độ lên chút, nàng nắm dây cương quát một tiếng giục ngựa, chạy được vài bước thì thấy có gì đó không được bình thường. Ngựa tự nhiên chạy nhanh đến một cách điên cuồng.

Tương Như Nhân vội kéo cương cho ngựa dừng lại, cung phi cùng tiểu thư thế gia cũng đã về đến đích, nàng lại dừng ngựa ở giữa đường. Nhìn mọi người tò mò ở cách đó không xa, Tương Như Nhân trực tiếp nhảy xuống xem một chút móng ngựa.

Người coi ngựa và mấy cung nữ ma ma chạy tới hỏi nàng bị làm sao, Tương Như Nhân đối với chuyện mấy con ngựa cũng không rành nên hướng người dắt ngựa hỏi “Người xem con ngựa này có phải móng có vấn đề? “

Người coi ngựa quỳ xuống xem xét chân ngựa, một lúc thì phát hiện ra thật sự có vấn đề. Trên móng ngựa có chỗ đinh bị lỏng giống như sắp tuột ra vậy.

Tương Như Nhân nhìn mấy chiếc đinh móng kia, mặt nhất thời trầm xuống. Nàng đến giờ vẫn là chậm chạp chạy nên không sao. Nếu là thối còi thúc ngựa phi nhanh thì chẳng phải chỉ một lúc là đinh tuột ra, ngựa đạp đinh té ngã thì nàng nhất định cũng sẽ văng ra. Đường chạy chỉ toàn sỏi đá thế này, nhẹ thì bị thương còn nặng thì hủy dung không chừng.

Cung nữ đứng cạnh nói ra suy nghĩ trong lòng Tương Như Nhân “ Ngựa này không phải đều đã được kiểm tra hết rồi sao, thế nào đinh đóng móng có thể súc ra như vậy?”

Người coi ngựa đứng lên, “Theo lý mà nói là không có khả năng buông lỏng, con ngựa này mới trở về từ vòng chạy thứ nhất, đinh đóng móng ngựa đều là kiểm tra cẩn thận.”

Mọi người vây xem biết chắc ở đây đã xảy ra vấn đề, kể cả mấy người Tương trắc phi cũng chạy đến.

Ngựa thi đấu xảy ra vấn đề, dù là vô tình hay cố ý thì cuộc thi của đám nữ nhân cũng phải tạm ngưng. Vào chuồng ngựa kiểm tra thêm lần nữa thì cũng chỉ có mỗi con ngựa Tương Như Nhân cười xảy ra chuyện. Điều này

không khỏi khiến người ta phải suy nghĩ, chuyện ngoài ý muốn này xảy ra cũng quá trùng hợp đi.

Thái tử phi trấn an “Người không có việc gì là tốt rồi. Bên kia đang tra. “

Tương Như Nhân về chỗ ngồi, chẳng còn hứng thú xem thi đấu. Nàng sai Thanh Thu đi xem coi người thi đã cưới con ngựa của nàng trước đó là ai.

Một lát sau Thanh Thu trở về cho nàng một cái tên của vị tiểu thư thế gia cũng cực kì xa lạ, chưa từng có hiềm khích gì.

Trong chuồng chỉ có người coi ngựa, người khác cũng không đi vào. Ngựa thi đấu được đánh số theo thứ tự rồi phân cho các tổ thi đấu ngày hôm nay.

Trước một ngày thi đấu đều có người kiểm tra kĩ lưỡng, hôm nay Tương Như Nhân lại xảy ra chuyện, cũng chỉ có thể là động chân động tay vào lúc vị tiểu thư kia thi xong và chuẩn bị chuyển ngựa qua cho nàng.

Nhưng người bên chuồng ngựa cũng nói là đã kiểm tra rồi, không có ai động chân tay cả, chỉ có thể do đinh móng tự buông lỏng trong nàng thi.

Muốn Tương Như Nhân tin chạy chậm như vậy mà có thể làm đinh đóng móng tuột ra là không có khả năng. Nàng nghiêm sắc mặt hỏi người coi ngựa vừa báo lại “Lúc thi xong lần đầu tiên, là ai dắt ngựa trở về? Còn có những ai đã tiếp xúc qua với nó? Các người nhiều người như vậy, ai biết được chuyện con ngựa này bản cung sẽ cười? “

Người coi ngựa giật mình một cái, sau đó dựa theo vấn đề Tương Như Nhân hỏi mà trả lời ra mấy cái tên. Thái tử phi ở bên cạnh nói tiếp “Vậy người hãy dẫn bọn họ đến đây!”

Người coi ngựa rời đi, thái tử phi quay sang nói với Tương Như Nhân “Tương muội muội, ta biết hôm nay người đã bị một phen sợ hãi, nhưng có lẽ đây chỉ là sơ sót của người coi ngựa mà thôi.”

“Có phải sơ sót hay không thì hỏi rõ mới biết được.”

Tương Như Nhân không có ý muốn bỏ qua như vậy, dù là sơ sẩy thì cũng phải hỏi cho rõ. Nếu không nó cứ như cái gai vẫn nằm đó.

Thái tử phi nhìn Tương Như Nhân bỗng nhiên cứng rắn thì thoáng giật mình kinh ngạc, sau đó cũng gật đầu “Đúng vậy, hỏi rõ thì tốt như bày ra chuyện lớn như thế sợ là làm mất hứng thi đấu của mọi người.”

Mấy người Trương trắc phi nghe xong lời này của thái tử phi thì có cảm giác biến vị. Ngồi cách đó không xa là mấy vị cung phi và các thế gia tiểu thư. Nếu chỉ vì chuyện Tương Như Nhân điều tra mà hoãn lại cuộc thi thì có vẻ không thích hợp.

Tương Như Nhân cười cười “Mất hứng so với mất mạng vẫn tốt hơn, ngài nói xem đúng không, nương nương?”

Trương trắc phi đi ra hòa giải “Chuyện này và thi đấu cũng không can hệ gì. Các nàng thi cứ thi, chúng ta hỏi cứ hỏi thôi. Dù sao cũng hỏi cho rõ để an lòng, chỉ là cát đá đường thôi, các nàng thi bên đó có té xuống cũng không mấy nghiêm trọng.

Nói là nói vậy nhưng bên này đang còn tra hỏi thì bên kia ai dám tiếp tục thi thử. Ai biết được có xảy ra chuyện như Tương trắc phi nữa hay không. Không phải ai cũng có vận khí tốt như nàng, bình an vô sự.

Người kia rất nhanh đã dẫn mấy kẻ trông ngựa còn lại tới. Bốn năm người đứng đó không biết có chuyện gì. Tương Như Nhân nhìn thoáng qua thấy thái tử phi không có ý muốn hỏi thì mở miệng “Ai là người dắt con ngựa này trở về?”

Một kẻ trong đó bước ra “Là tiểu nhân dắt nó. “

“Sau khi thi đấu vòng trước xong, dắt nó về người có kiểm tra lại không?”

“Để phòng trường đua cần nên tiểu nhân đã kiểm tra lại rồi, nó không có vấn đề gì.” Người trẻ tuổi đó trả lời xong, Tương Như Nhân hỏi mấy người khác thêm vài câu rồi tiện đà lại vòng về hỏi hăn “Người nói người kiểm tra vậy còn có thấy ai không?”

Kẻ kia lắc đầu “Kiểm tra xong thì sẽ có một người khác vào dẫn ngựa trở ra.”

“Vậy thì người rời đi lúc nào, lúc đó ở chuồng ngựa có những ai?”

Hăn nói ra tên một người mà kẻ đó hiện tại lại không đứng ở đây. Tương Như Nhân quay sang hỏi tên quản sự “Người đâu?”

“Một canh giờ trước do nhà hăn có việc gấp nên đã xin về trước.”

Tương Như Nhân hí mắt một cái, nhớ kỹ bốn người này rồi để họ rời đi. Diệp lương nhân sau lưng thái tử phi lên tiếng “Hỏi nhiều như vậy, thế nào càng hỏi càng mờ mịt.”

Tương Như Nhân hướng nàng cười cười “Chậm rãi tra, thế nafo cũng tra ra đến những người có liên quan.”

Thái tử phi thấy nàng đột nhiên ngừng tra, sai cung nữ đi phía trước thông báo tiếp tục cuộc thi. Đợi sau khi Tương Như Nhân lại ngồi xuống thì nói vài câu thăm thía “ Bản cung thấy Tương muội muội là đa tâm rồi, dù trước đây chuyện này chưa từng xảy ra nhưng chuyện ngoài ý muốn thì luôn có khả năng. Hiện tại muội muội không sao là tốt rồi. Tra tiếp cũng không ra kết quả gì, ngày mai tin tức truyền đến tai hoàng hậu, cũng luôn là mấy người này thất trách.”

Lời nói chân thành như vậy làm sao lại không dễ nghe. Lấy hứng thú của mọi người ở đây ra làm lí do, rồi lấy cả hoàng hậu ra áp chế. Ngày hôm nay là nàng không có việc gì. Nếu thật sự xảy ra chuyện thì đúng rồi, bị thương cũng chẳng phải thái tử phi. Chỉ cần khuôn mặt nàng bị hủy dung là cũng đue rồi.

Nghĩ tới đây khóe miệng Tương Như Nhân khẽ nhếch lên, hương về phía thái tử phi tạ ơn mà không nói rõ tra tiếp hay không “Đa tạ thái tử phi quan tâm.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Có Điểm Không Đúng

Đến tối trở về cũng không có ai nói lại chuyện này với thái tử. Theo ý thái tử phi chỉ coi đây như chuyện ngoài ý muốn, người cũng không có việc gì nên không cần kinh động đến thái tử.

Còn đối với Tương Như Nhân, một khi chưa điều tra rõ ngọn ngành nàng cũng sẽ không kinh động.

Lúc Tử Hạ trở về thì trời đã tối. Tương Như Nhân gọi nàng vào trong phòng. Tử Hạ đưa cho nàng mấy phong thư. Bốn người coi ngựa, một người đã về trước, còn ba người thì lúc cuộc thi kết thúc cũng về nhà, tạm thời không có gì bất thường.

“Chỉ là kẻ kia xin về sớm với lí do mẩu thân bị ốm, cần người hầu hạ nhưng người hầu bắmlại nói mẩu thân hẳn vẫn rất khỏe mạnh, buổi chiều còn thấy bà múc nước giặt quần áo trong sân.”

Tương Như Nhân cúi đầu xem tin được đưa về. Kẻ xin về sớm kia mãi tối muộn mới về đến nhà chứ không về sớm theo lời bắmlà mẩu thân bị bệnh. Nhưng nếu nàng có chuyện gì thì hẳn là người đầu tiên bị tra tới nên trực giác mách bảo cho nàng là hẳn không liên can đến chuyện lần này.

“Cứ tiếp tục quan sát hẳn xem thật ra hẳn về sớm để làm gì. Ba người còn lại thì theo dõi chặt hơn. Điều tra thu nhập trong nhà của bọn họ thời gian gần đây, xem coi có khoản thu vào hay tổn hao gì. Cũng tra tỉ mỉ những người có qua lại với bọn hẳn.”

Tương Như Nhân hoàn toàn không tin đây là chuyện ngoài ý muốn. Chẳng phải vị tiểu thư trước đó không bị gì, rõ ràng là ở giữa đã bị động

tay động chân.

Bên này Tương Như Nhân cho người điều tra, ngày thứ hai thi đấ đã tới. Ngày thứ nhất nàng đã bị loại nên hôm nay ngồi một chỗ coi Nghiêm lương nhân chuẩn bị đấu vòng chung kết.

Đến chính Ngọ thì hoàng thượng và hoàng hậu tới, đi theo phía sau là thái tử và mấy hoàng tử, công chúa đang mặc trang phục cưỡi ngựa, có vẻ là cũng muốn vào thử một lần

Mà bên này mấy người nam nữ cũng đã vào cuộc tranh hạng nhất.

Kết quả không khỏi bất ngờ vì nam tử đứng đầu là Tiểu thiếu gia của Phong tấn Hầu phủ. Còn nữ tử đứng đầu không ai khác chính là nữ nhi của Thiết kỵ đại tướng quân, Bạch gia tứ tiểu thư. Nàng từ nhỏ đã theo cha trấn thủ biên quan, tài cưỡi ngựa có thể so với nam nhân. Năm ngoái vừa trở về Lâm An thành, từ đó vị trí này đều là của nàng.

Cái khác không nói, nhìn Tiểu thiếu gia và Bạch tứ tiểu thư đứng chung một chỗ thật là cặp trai tài gái sắc. Hoàng thượng vừa động tâm, cúi đầu nói vài câu với hoàng hậu đã thấy nàng lắc đầu, cùng lúc trên mặt hoàng thượng là một bộ dáng vẻ đáng tiếc.

Bạch Cửu Linh không hề biết lúc này mình vừa trở thành đối tượng xem xét tứ hôn, nhưng may là nàng đã đính hôn rồi nên hoàng thượng đành phải buông tay.

Tiếp nhận ban thưởng danh hiệu đệ nhất xong tự sẽ có những nơi thứ hai, thứ ba ban thưởng đến. Ngay cả Tương Như Nhân cũng phóng khoáng góp phần ban cho một đôi nam châu cao cấp.

Buổi chiều kà sẵn bản nên đường chạy thi rất nhanh đã được dọn đi. Hoàng tử công chúa chia thành mấy tổ thi xem trong vài canh giờ đi ai sẵn được nhiều nhất. Hiện tại là ngay đầu mùa xuân nên thú vật đi ra tìm thức

ăn không ít. Ngay cả hoàng thượng cũng thay phục trang dẫn theo mấy vị đại thần cùng đi săn, thái tử cũng đi chung nhóm này. Diệp lương nhân thật ra trong đầu cũng có ý muốn đi nhưng thấy hai vị trắc phi đều không nói gì nên cũng đành ngoan ngoãn nói chuyện phiếm với Tần lương nhân, thi thoảng đưa mắt nhìn về hướng hoàng hậu và thái tử phi.

Một canh giờ sau, nhóm hoàng thượng trở về đầu tiên. Hoàng hậu đứng dậy nghênh đón, mấy người phía sau cũng đứng dậy theo. Vài tên thị vệ chạy tới xách con mồi. Hoàng thượng xuống ngựa, nhìn hoàng hậu cười “Mấy tiểu tử kia vẫn tranh với trẫm đây, chỉ săn mấy con nai nhỏ, mang về cung thì đưa đi ngự thiện phòng.”

Tên còn cắm trên mình nai con, vết thương chảy máu, vẫn chưa chết hẳn.

Vài người nhát gan nhìn không đành lòng, ngoảnh mặt quay đi. Tương Như Nhanh nhìn nhanh qua con nai nhỏ đầu cũng không nhắc lên nổi cùng tiếng cười vui vẻ của hoàng thượng. Đây là chính thể giới mạnh được yếu thua a.

Mọi người cười nói, tiểu nhạc đệ ngày hôm qua cũng không còn người nhắc tới, ai lại không có ánh mắt như thế, trong tình huống vui vẻ lại nhắc đến những chuyện ấy.

Rất nhanh nhóm các hoàng tử công chúa sớm rời đi cũng trở lại. Mấy tổ xuống ngựa rồi mà vẫn có người còn tranh chấp. Thị vệ nhanh chóng mang các con mồi xuống, nào nai nào thỏ đều có đủ loại.

Nhóm tam hoàng tử và thất công chúa thua hai con. Suốt dọc đường về Thất công chúa vẫn tranh luận không ngớt với Tứ hoàng tử, buộc hẳn nhường mình một con để huề nhau mới được.

Tứ hoàng tử không còn cách nào, thuận theo lời khuyên của Nhị công chúa nhường nàng ta một con mồi rồi mới đàn hoàng tiến về, hai bên ngang tài ngang sức, không ai thua không ai thắng.

Thất công chúa thấy thái tử phi thì thân thiết kéo tay nàng “Đại tẩu, đã lâu ta chưa gặp Tuần nhi.”

“Ta cũng đã lâu không thấy người đến phủ thái tử, bạn cái gì đây?” Triệu Nhị cười híp mắt nhìn nàng. Hai người là khá thân mật.

Trên mặt Thất công chúa vẫn xuất hiện một rặng đờ khả nghi, hơi cúi đầu, mũi giày cọ cọ bùn cát dưới chân “ Mẫu hậu bắt ta ở trong cung học tập cho tốt a!”

Thái tử phi nhìn nàng bộ dáng như vậy cũng đoán ra đại khái, không nói chọc nàng.

Thất công chúa nói vài ngày nữa sẽ đi phủ thái tử thăm thái tôn. Nói xong nàng lại đến chỗ hoàng thượng làm nũng đòi ban thưởng.

Trương trắc phi bên cạnh Tương Như Nhân thấp giọng nói “Thất công chúa sắp tuyển phò mã. “

Hoàng gia có mấy vị công chúa, xuất giá thì đã xuất giá, chưa xuất giá thì hôn sự cũng đã định. Duy nhất chỉ có vị Thất công chúa này là chưa định thân. Nay nàng muốn tuyển phò mã, vậy thì nấy vị nam tử tài tuấn ở Lâm An thành phải một phen đổ mồ hôi rồi. Trong mấy vị công chúa thì vị này là khó nhai nhất.

Tương Như Nhân nhìn Thất công chúa đang cười vui vẻ bên cạnh hoàng thượng. Nay có người toát mồ hôi nhưng cũng sẽ có người không thấy vậy. Leo lên hoàng gia, nói sao cũng là một bước lên trời đây...

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc gai ngày, chỗ Tương Như Nhân cũng lấy được tin về bốn người coi ngựa kia. Kẻ xin về sớm lấy lí do mẫu thân ngã bệnh kia thực ra là nuôi người bên ngoài, còn là một quạ phụ nên sợ trong gia biết, lúc nào cũng phải ém thời gian để chạy tới lui. Mà ba người còn lại thì có hai người dính vào cờ bạc, thường vào sòng bạc xong đi ra là nhẵn

túi. Dù nghề coi ngựa kiếm được không tệ nhưng như lời hàng xóm nói thì trong nhà thường xuyên chịu đói.””Trước mấy ngày thi đấu, thể tử của người coi ngựa họ Trần lại ra cửa tiệm đánh một đôi vòng tay, khuyên tai và trâm bạc. Khi bị hàng xóm nhìn thấy thì bảo là do vận khí trong sòng bạc tốt kiếm được chút nên nhân lúc hăn chưa thua lại hết sạch liền đi sắm chút đồ cưới cho hài tử. Nhưng theo điều tra vào trong sòng bạc thì họ Trần này toàn đánh thua, chỉ thắng lớn một lần duy nhất cũng đã nửa năm trước. Nếu sáng đánh thắng được chút gì thì chiều cũng thua ngược lại hết sạch.

Tương Như Nhân gật đầu “Chuyện mua nhân hại người này thường là phải đặt cọc trước, xong việc sẽ giao khoản còn lại. Người cho bên sòng bạc ít tiền để họ dụ hăn thắng một chút rồi thua một chút, chơi đến khi táng gia bại sản kiểu gì hăn cũng phải đi vòi thêm tiền.”

Người đến đường cùng thế nào mà chẳng nghĩ cách đòi thêm tiền, nàng không vội. Cứ từ từ rồi cũng sẽ tra ra kẻ đầu sỏ.

Không quá năm ngày, Trần phu mã liền táng gia bại sản. Mấy chỗ sòng bạc này vốn làm ăn luôn có điểm mờ ám, muốn dụ một người chơi tới trắng tay thật không khó gì. Trần phu mã là thua đến khế đất cũng không còn, toàn gia phải dọn ra ngoài vất vưởng. Nhìn mấy đứa trẻ khóc gào, mấy lão nhân gạt lệ, họ Trần kia tâm mê cờ bạc cũng vơi mất một nửa, nghĩ tìm cách đi xin thêm ít bạc.

Khi tin này truyền đến chỗ Như Nhân thì trước mặt nàng cũng không phải tên của gì mà quan lớn hay tên vị thế gia nào mà chỉ là một lão bản của mấy cửa tiệm.

Phương lão bản này làm ăn cũng không nhỏ. Khấp Lâm An thành đã có tới bảy cửa hàng, thu bạc cũng kha khá, so với vài quan viên cuộc sống còn tốt hơn.

Tương Như Nhân và Tương qua đều chẳng có quan hệ gì dính dáng đến Phương lão bản này.

Nhìn mấy tin trên bàn, đầu mỗi này lại càng mờ mịt, Tương Như Nhân lẩm bẫm “Chẳng lẽ thật sự là chuyện ngoài ý muốn? “

“Tiểu thư, không bằng chúng ta tiếp tục tra thêm mấy người qua lại gần với Phương lão bản này.” Tử Hạ đứng cạnh nhắc nhở “Phu mã họ Trần này và Phương lão chắc chắn là đã có giao dịch gì đó, nếu không thì tại sao ông ta phải đưa bạc cho hăn.”

Tương Như Nhân gật đầu “Không cần theo dõi phu mã nữa, điều tra Phương lão bản này là được.”

Đến đêm thì thái tử qua đây. Tương Như Nhân vẫn cảm giác khó chịu vì giống như sắp nắm được cái gì đó rồi nhưng lại vẫn chưa rõ.

Tô Khiêm Dương thấy nàng mới đọc được nửa sách đã chậm hăn lại, ngược mắt nhìn thì thấy ánh mắt nàng có chút mờ lung.

Rút sách từ trong tay nàng ra khiến Tương Như Nhân thu hồn lại, thấy hăn cũng không giận, lấy lòng đưa tay với lại quyển sách “Điện hạ, thần thiếp vừa thất thần.”

“ Suy nghĩ gì?” Tô Khiêm Dương vẫn cầm sách không đưa cho nàng. Trên mặt thật không hề vó vẻ tức giận, chỉ là có chút không hài lòng.

Tương Như Nhân trong lòng lộ bộ vài cái, ngần ngại trước mặt hăn là nàng không nên. Thế rồi bày vẻ mặt vô tội nhìn hăn “Thiếp đang nghĩ cũng sắp đến sinh thần của điện hạ rồi. Không biết nên chuẩn bị quà gì?”

Cũng không biết hăn có tin hay không. Tương Như Nhân chân thành nhìn hăn.

Tô Khiêm Dương cũng không thèm nhìn nàng, cầm quyển sách lên xem, cứ mặc nàng ngồi ngốc nửa ngày sau mới quay lại hỏi “Năm ngoái đã tặng gì?”

“Năm ngoái là đai lưng thiếp tự tay thêu. “

Tô Khiêm Dương đặt sách xuống “Vây năm nay nàng thêu quần áo đi. Vừa đúng hợp thành một bộ.”

Cách sinh thần của thái tử một tháng thì Tương Như Nhân đã chuẩn bị quà xong hết rồi. Vừa nãy cũng chỉ là kiểm cố nói mà thôi, không ngờ lại phải tự tay thêu cho hẳn một bộ quần áo.

Nhưng lời đã ra khỏi miệng, chối từ cũng không được. Tương Như Nhân gật đầu cười “Điện hạ đã nói thích vậy thì còn gì bằng.”

Rõ ràng là có chút gượng ép, không phải Tô Khiêm Dương không thấy được kinh ngạc trong mắt nàng. Vốn là nói để nàng phải cầu mình một lần nhượng bộ nhưng không ngờ nàng cứ thế hùng hổ đáp ứng. Không hiểu sao trong lòng Tô Khiêm Dương có chút không vui.

Cảm giác này thật chẳng rõ ràng nhưng lại khiến hẳn vô cùng khó chịu. Tô Khiêm Dương không khỏi hồi tưởng lại cách thức hẳn và nàng ở chung suốt hai năm qua kể từ khi Như Nhân vào phủ.

Ngoại trừ việc trên giường, phàm là chuyện gì hẳn nói, hình như nàng cũng thuận theo. Như hiện tại, dù có thêu không kịp đi nữa nhưng nàng vẫn không từ chối.

Mà hẳn vẫn cảm thấy cách thức mình và nàng ở chung với rất thoải mái. Nàng biết những thứ hẳn thích, biết đón ý hẳn để phụ họa khiến hẳn cảm thấy ở đây rất khác biệt. Nguyên nhân chỉ có một. Đó là nàng luôn thuận theo hẳn.

Tất cả nữ nhân trong phủ thái tử đều thuận theo hẳn, Tương Như Nhân nàng thuận thản cũng không có gì là không đúng. Tô Khiêm Dương nhìn vẻ mặt nàng đang có chút ủy khuất, vậy rốt cuộc chính là vấn đề ở chỗ đó.

“Điện hạ? “Tương Như Nhân thấy hẳn thất thần thì khẽ gọi một tiếng. Phút chốc thái tử nheo mắt nhìn nàng. Đúng rồi, hẳn đã biết vấn đề là gì. Đó là nàng chưa bao giờ ghen. Nàng chưa bao giờ đối với việc hẳn lâu không đến Linh Lung các mà tỏ thái độ, chưa bao giờ vì hẳn không đến thăm mà làm nũng. Nàng đố với việc này cứ bình tĩnh như một mặt nước phẳng lặng vậy. Hẳn đến, nàng vui vẻ, hẳn không đến, nàng cũng không vì thế mà khổ sở.

Không phải điều hẳn cần chính là những phi tử như vậy sao. Nhưng khi biết rõ vấn đề thì hẳn lại càng khó chịu trong lòng. Hẳn cảm giác như mình bị không cần đến.

Thái tử phi cần hẳn, Trương trắc phi cũng cần hẳn. Trên dưới toàn phủ này nhiều nữ nhân như vậy đều cần hẳn. Nhưng hình như ở chỗ nàng, hẳn lại không được cần đến như thế. Không có hẳn, nàng dường như vẫn trôi qua rất tốt.

Một khi cái suy nghĩ này đã xuất hiện thì không thể gạt nó đi được. Cũng giống như trên một ván cờ phải coi trọng thắng thua. Trong lòng Tô Khiêm Dương mà không thể chấp nhận hòa chuyện này, cho nên xuất phát từ huyết mạch hoàng thất, đối với người trước mặt, hẳn vẫn muốn thắng.

Tương Như Nhân thấy lúc này ánh mắt thái tử nhìn mình thay đổi, có chút kì quái, cảm giác như là đang có cái ý gì. Lúc Tương Như Nhân đang tính gọi hẳn lần nữa thì Tô Khiêm Dương đã đứng dậy đi về phía giường “Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi thôi.”

Đè xuống nghi ngờ trong lòng. Tương Như Nhân đi tới cởi áo ngoài cho hẳn, thấp giọng hỏi “Vừa rồi điện hạ còn bảo thiệp thất thần. Giờ sao người

cũng thế rồi?”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng từ mắt đến mũi, rồi xuống đôi môi. Vừa uống trà lài xong nên từ hơi thở nói ra còn thoảng hương nhàn nhạt. Tô Khiêm Dương khẽ cười, cũng không trả lời mà trực tiếp cúi đầu chặn miệng nàng lại.

Một đêm này Tương Như Nhân là bị đùa giỡn không nhẹ. Cuối cùng nàng còn phải xin tha, nhưng người nào đó tinh lực vẫn dồi dào. Nàng biết hấn giận nên cố gắng đón ý nói hòa nhưng đáp lại nàng càng là mãnh liệt hơn.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Điện Hạ Đờng Nóng Giận

Sự tình trôi qua nửa tháng, cơn giận này của thái tử vẫn còn chưa tan, giận dữ cũng quá lâu đi. Trong lúc nhất thời Tương Như Nhân cũng không biết làm sao, dỗ cũng không thấy hiệu quả. Nếu vì nàng thất thần thì cũng không sinh khí lâu như thế, Tương Như Nhân chỉ có thể nghĩ là nàng đã làm sai chỗ nào đó.

Nhưng trong đầu nàng điếm qua cũng chưa từng cảm thấy có chỗ nào hậu hạ không thỏa đáng. Nếu để nàng nói thì nàng đã làm tận thiện tận mỹ a.

Giữa trưa tháng ba, Tương Như Nhân ngồi trong đình, trên tay cầm bộ quần áo đã cắt may xong, nàng đang cầm kim chỉ thêu hoa văn lên.

Thêu đã hơn nửa canh giờ cũng chỉ mới xong được một mảng nhỏ. Còn phải đi chỉ đen bao lại nữa. Tương Như Nhân ngừng tay. Tử Yên từ phía sau bước lên bóp vai cho nàng “Tiểu thư, ngài nghỉ ngơi một lúc đi. Hôm nay ngài cũng chưa có giấc ngủ trưa nào.”

Tương Như Nhân đưa tay giơ bộ y phục lên, khẽ thở dài. Chỉ còn hơn nửa tháng là đến sinh thần của thái tử. Nếu như thêu không tốt, đừng nói là ngủ trưa mà đến giấc buổi tối cũng không còn. Nửa tháng này mỗi lần qua đây, trên mặt thái tử đều là vẻ mặt nàng thiếu bạc hăn vậy. Trên giường thì hành sự đến nàng mệt muốn chết. Nàng dù là có muốn đòi tốt cũng không dám mở miệng, đành kiên trì thêu cho xong y phục.

Tử Yên xoa bóp một hồi xong. Tương Như Nhân đổi loại chỉ, tiếp tục thêu.

Cách đó không xa, Tử Hạ đi tới “Tiểu thư, đã tra được!”

Tương Như Nhân đặt y phục xuống bàn, ra ý bảo nàng nói tiếp. Tử Hạ cũng có chút cao hứng, tra lâu như vậy cuối cùng cũng có kết quả, chậm hồi sức rồi nói “Phương lão bản kia cùng Chiêm sự phủ chủ bạc Vương đại nhân là có quen biết. Con gái của Phương lão bản chính là tiểu thiếp của Vương đại nhân, đã sinh cho hắn hai nhi tử. Theo lời tiểu thư đi điều tra, chức quan Chiêm sự phủ chủ bạc này cũng là Vương đại nhân dùng tiền mua. Vương đại nhân này có một tiểu muội, cũng chính là sủng thiếp của Liên nhị lão gia.

“Liên gia, không phải là nhà mẹ đẻ của mẫu thân thái tử phi, Triệu phu nhân sao?” Tương Như Nhân tiếp lời nàng. Tử Hạ gật đầu “Đúng vậy!”

“Có xác định người mấy nhà này vài ngày nay có liên hệ không?”

Tương Như Nhân hí mắt hỏi. Liên gia, Triệu gia, có chút ý tứ.

“Vốn là tra tới Vương chủ bộ thì đầu mối bị chặn đứt. Nhưng dường như Vương chủ bộ phát giác ra điều gì, muốn nhắc nhở Triệu gia cảnh giác nên chúng ta đã lần theo tra ra được tới Triệu gia. Nhưng tiểu thư, tất cả cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, không hề có chứng cứ xác thực.”

“Muốn chứng cứ làm gì? Ta cũng sẽ không cần nó đến Liên gia hay Triệu gia nói chuyện.” Tương Như Nhân chỉ là muốn tra cho rõ ràng chuyện trùng hợp hay cố ý... nếu là cố ý thì ít nhất trong lòng phải nắm chắc...

Chỉ có điều mục đích này phải suy nghĩ thật kỹ một chút. Muốn nàng ngã ngựa để gãy tay gãy chân hay hủy dung, có lẽ muốn nàng chịu thất sủng. Sợ nàng ở phủ thái tử quá được sủng ái, thế lực Tương gia lại quá cường thịnh, tạo thành uy hiếp cho các gia tộc khác sao?

Đại khái năm được lí do, Tương Như Nhân liền viết thư cho tổ phụ. Chuyện lan rộng đến triều chính và quan trường, nàng một người cũng không thể giải quyết. Nhắc nhở người bên nhà một chút đề tổ phụ cùng phụ thân và Nhị thúc sớm có đối sách. Mấy cái nhược điểm này nọ, dù để bị bắt thóp cũng không gây ra trở ngại gì lớn. Thư rất nhanh đã viết xong, Tương Như Nhân sai Tử Hạ đưa đi. Còn về phần thái tử phi bên này, nàng cũng đã biết rõ nội tình, thời gian còn nhiều, cứ chậm rãi mà đấu thôi...

Cầm y phục trên bàn lên, sắc mặt Tương Như Nhân lại suy sụp vài phần. Chuyện cấp bách nhất bây giờ vẫn là phải thuê y phục cho tốt a~~

Nhưng thái tử cũng không cho nàng được như ý. Trước sinh thần nửa tháng thì cứ liên tục ở lại đây đến mấy ngày. Tương Như Nhân không có giấc ngủ trưa giờ lại tiếp tục phải làm cả vào ban đêm.

Cũng chẳng thể làm qua loa rồi đem giao y phục ra. Chỗ tay áo, cổ áo, thắt lưng và tà áo còn đang chờ nàng từng đường từng đường thuê lên. Cũng không thể để người khác làm. Khi nào thái tử không đến là dường như Tương Như Nhân đều chong đèn thuê tới tận khuya.

Nhưng thái tử tất nhiên không biết được những điều này. Hắn cảm giác mình tới đã đủ thường xuyên để nàng không có thời gian kịp thuê, sớm muộn cũng phải tìm hắn thỏa hiệp. Đáng tiếc cứ giằng co như vậy, hắn lại không nói rõ ý tứ với Tương Như Nhân khiến nàng nghĩ hắn đang tức giận, dù cũng chẳng biết lí do vì sao.

Rất nhanh thì chỉ còn mấy ngày nữa là đến sinh thần của thái tử. Trên dưới phủ cũng vô cùng bận rộn, vì khách đến tặng quà nhiều nên cũng phải bày chút yến tiệc.

Tương Như Nhân tranh thủ mấy ngày này thuê cho xong y phục. Tôn ma ma đưa canh đến cho nàng, ở bên cạnh khuyên nhủ “Tiểu thư, quà chúc

mừng không phải ngài đã sớm chuẩn bị rồi sao. Ngài cứ phải mệt nhọc như thế làm gì a?”

Tương Như Nhân ngẩng đầu “Ma ma, thái tử đã lái theo lời nói của ta như vậy, nếu bây giờ ta lại nói không theo, chẳng phải tự vả vào miệng mình sao?”

Tôn ma ma cầm lấy một đoạn ống tay áo đã hoàn tất cười nói “Trong vòng một tháng muốn theo xong toàn bộ y phục nhất định là không thể, nô tỳ nghĩ điều thái tử muốn không phải là y phục.”

“Không vì y phục, vậy là tại sao?”

Tương Như Nhân buông tay đang theo xuống nhìn nàng. Tôn ma ma chỉ điểm “Chẳng phải tiểu thư nói mấy ngày nay điện hạ giống như sinh khí với ngài mà không có lý do sao? Nô tỳ nghĩ thái tử mấy ngày nay thường đến là để tiểu thư nhận chịu thua với điện hạ.”

“Chịu thua?”

“Đúng vậy, tiểu thư!” Tôn ma ma nhìn nàng dáng vẻ không hiểu, vội giải thích “Điện hạ biết một tháng không kịp nhưng vẫn để ngài theo, rõ là muốn tiểu thư phải hưởng điện hạ cầu thua một lần. Tiểu thư mềm mỏng, điện hạ cũng có bậc thêm để bước xuống. Nhưng ngài cứ kiên trì theo như vậy, điện hạ tất nhiên không thoải mái rồi.”

Những lời này của Tôn ma ma là từ một phen thảo luận của mấy ma ma, nàng chỉ là đại diện đứng ra khuyên nhủ. Tiểu thư thì nhìn không ra, thái tử lại cứ hờn dỗi. Lẽ nào cứ để vậy mãi, phải hòa giải thôi. Cách nào để hòa giải? Tất nhiên là tiểu thư nhà mình phải mềm mỏng cúi đầu rồi.

“Ma ma” Tương Như Nhân dừng một chút “Người xác định ý của điện hạ là muốn ta nhận thua chứ?”. Tính cách của thái tử thật nhìn không ra nửa điểm muốn nàng nhận chịu thua. Còn nữa, nàng có sai sao?” Tiểu

thư, chả lẽ ngài còn mong chính điện hạ tự nói với ngài là muốn ngài nhận thua sao. Điện hạ tới nhiều lần như vậy tất nhiên là để ngài không thêu xong phải hạ mình, phải mềm mỏng, phải nhận cầu thua nói mình không làm được. Điện hạ cũng sẽ chẳng trách ngài đâu.”

Giải thích như thế thêm một lần, Tương Như Nhân hiểu ra đôi chút. Nhưng nhìn y phục khiến nàng bận rộn suốt thời gian qua ở trong tay, hiện tại muốn nàng phải nhận thua thật là làm không được.

“Tiểu thư, ngài cứ vậy sẽ mệt chết mất.” Thấy vẻ mặt do dự của Tương Như Nhân, Tôn ma ma vội nhắc nhở.

Tương Như Nhân không lên tiếng.

Tôn ma ma thấy thế thở dài một tiếng. Thời gian ở Tương gia cũng đã biết, tiểu thư và hai vị thiếu gi là có chung một điểm. Đó chính là tính bướng. Nói dễ nghe là kiên trì, nói khó nghe là chưa đến phút cuối chưa thôi, chưa đựng tường Nam chưa quay lại.

Thấy nàng nhìn chăm chăm bộ y phục, Tôn ma ma biết rõ nàng là đang tiếc nuối công sức những ngày qua. Không chừng căn răng cũng phải kiên trì làm cho xong.

Quả nhiên một giây sau Tương Như Nhân đã ngẩng đầu nói với nàng “Mama, cũng chỉ còn vài ngày, thêu cũng sắp xong rồi, ta không thể bỏ dở nửa chừng được.”

Tôn ma ma biết nhiều lời vô ích “Tiểu thư ngồi thêu, nô tỳ kêu Thanh Đông bưng canh dưỡng thần lên cho ngài.”

Tương Như Nhân gật đầu, cúi xuống tiếp tục thêu kim mãng đang dang dở...

Trước sinh thần một ngày, Tô Khiêm Dương vừa xử lí công việc xong đi ra từ Phượng Dương các. Trời cũng không còn sớm, phía trước có cung nữ rọi đèn chờ hẵn nói nơi sẽ đến.

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh một chút “Đi Linh Lung các.”

Tiểu cung nữ bước phía trước soi đường. Tô Khiêm Dương chấp tay đi đến Linh Lung các. Tiểu cung nữ thắp sáng đèn lồng phía trước Linh Lung các rồi hành lễ rồi đi.

Tô Khiêm Dương đứng ở cửa một lúc rồi mới đi vào.

Thanh Thu ở cửa thấy thái tử đến thì báo cho Tôn ma ma bên tring biết, Tôn ma ma lại lắc đầu, chỉ cùng mọi người quỳ xuống hành lễ “Ra mắt thái tử điện hạ.”

Tô Khiêm Dương vào viện lại chỉ thấy cung nữ quỳ xuống hành lễ mà không thấy Tương Như Nhân ra nghênh đón. Lại đi vào trong hai bước, hẵn thấy được một thân ảnh đang ghé vào trên bàn.

Dưới giá cắm, ánh nến mờ ảo hắt lên gò má đang ngủ say của nàng. Nàng một tay để lên bàn, gò má tì lên cánh tay này làm gối ngủ, tay kia thì vẫn còn đang cầm y phục.

Tô Khiêm Dương đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng ấm áp.

Hắn bước đến gần thấy trên mặt nàng còn mang theo vẻ mệt mỏi, dưới mắt đã có chút dấu vết thâm quầng. Cầm tà áo bộ y phục lên xem. Kim măng trên đó được thêu chỉ vàng như có linh khí, cưỡi trên đám mây dáng vẻ ngão nghễ, đầu hơi cúi thấp như đang quan sát chúng sinh.

Giờ phút này mọi cảm giác thách thức lúc trước đều tan biến. Thấy nàng ngủ an tĩnh như vậy cũng không nỡ đánh thức.

Tô Khiêm Dương tay dùng thêm chút lực, bộ y phục tuột khỏi đùi nàng. Tương Như Nhân giật mình, mơ mơ màng màng nên cũng không nhìn rõ hẳn. Chỉ là theo bản năng bắt lại bộ y phục, lầm bầm vài tiếng “Canh mấy rồi? Sao không gọi ta dậy?”

“Bấm nường nường, vừa qua giờ tuất.”

Thanh Đông nhìn lướt qua thái tử, đứng một bên trả lời.

“Trễ vậy rồi sao, gọi Thanh Thu mang thức ăn lên đi, ta đói bụng.”

Tương Như Nhân ôm y phục, cũng không ngẩng đầu mà tiếp tục tựa lên cánh tay muốn nghỉ thêm một lát. Nàng thực sự là rất mệt, mắt cũng rất mỏi.

Bỗng nhiên phía trên đầu bay tới một câu hỏi “Nàng chưa dùng bữa tối sao?”

Tương Như Nhân nhất thời vẫn chưa tỉnh, gật đầu “Không kịp nên vẫn chưa ăn.”

Trả lời xong một lúc nàng mới phát hiện có điểm không thích hợp. Tại sao lại là thanh âm của nam nhân?

Ngẩng đầu lên xem, thấy thái tử đang cười như không cười nhìn nàng. Nhất thời nàng tỉnh hẳn, lầm bầm gọi một câu “Điện hạ?”

Tô Khiêm Dương cũng không biết nói nàng thế nào. Dáng vẻ này thật giống như một con mèo không biết nghe lời, cứ kiên cường thêu cho xong mà không chịu làm nũng xin tha.

Thanh Thu rất nhanh đã mang thức ăn lên bày ra. Ngồi đối diện Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân nhớ đến lời của Tôn ma ma, có chút chột dạ.

Chỉ lặng lẽ uống canh, đầu cũng không ngẩng lên nhìn hắn. Hoàn toàn là bộ dáng “Hình như ta có sai nhưng ta cũng sẽ không nhận. “

Tô Khiêm Dương cũng không nói câu nào, uống thêm một chén canh rồi nhìn nàng ăn. Dọn dẹp bát đĩa xong, Tương Như Nhân chỉ chỉ y phục trên giá treo “Điện hạ có muốn thử một chút không?”

Tô Khiêm Dương bước tới, Tương Như Nhân cởi áo ngoài rồi mặc y phục mới thêu xong cho hắn. Lúc nàng vòng ra trước hắn mặt chỉnh cổ áo, Tô Khiêm Dương thấp giọng hỏi “ Đã mấy đêm rồi không ngủ? “.

“Chỉ mất giấc ngủ trưa thôi chứ không thức đêm.”

Tương Như Nhân tay dừng một chút, rồi tiện đà vuốt nếp gấp trên vai. So độ dài ngắn của tay áo và y phục. Trên mặt lộ ra nét hài lòng thỏa mãn, tay nghề nàng vẫn còn rất tốt.

Thấy nàng lúc này còn lộ ra vẻ tự đắc. Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn y phục trên người hết sức vừa vặn. Mỗi chỗ thêu chỉ vàng lên đều rata tinh xảo. Khẽ nhắc chân, chỗ vạt áo kim măng cũng vô cùng sống động.

“Điện hạ thích không?” Bận rộn cả tháng trời, hôm nay cũng đã mặc trên người thái tử. Tương Như Nhân vẫn là thỏa mãn, ngẩng đầu lên nhìn hắn cũng thấy hắn đang nhìn mình, vẻ mặt nhàn nhạt.

Lời Tôn ma ma nói chợt lóe lên trong đầu.

Làm sao bây giờ đây? Cầu tình làm nũng chịu thua, làm bây giờ còn kịp không a?

Tương Như Nhân cũng chỉ dừng lại chốc lát rồi thốt ra “Điện hạ, người còn tức giận sao?”

Nói xong Tương Như Nhân liền hối hận, không đúng, nói sai rồi. Vì thế nàng liền nhìn thái tử, nói một cách vô cùng chân thành “Điện hạ, người đừng nóng giận. Thiếp biết sai rồi...”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Sinh Thần Thái Tử

Y phục cũng đã làm xong, đều đã mặc trên người thái tử, Tương Như Nhân lại đến giải thích như thế.

Tô Khiêm Dương có chút dở khóc dở cười, bản thân mình vừa qua mỗi lần đến chỗ nàng tâm tình đều không tốt, lúc này thật giống là vì hăn lòng dạ hẹp hòi cố ý ép buộc.

Trắc phi của hăn lại thật độ lượng, vì hăn chong đèn làm tốt y phục. Rồi lại còn suy nghĩ cho tâm tình của hăn mà nhận sai. Thật ra chắc bản thân nàng cũng không biết là sai chỗ nào.

Vì thế đáy mắt Tô Khiêm Dương thu lại ý cười, nghiêm nghị “Sai ở đâu?”

Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, bày ra boạ dáng một đệ tử ngoan ngoãn “Thần thiếp là không nên chọc điện hạ sinh khí”

“Vì sao bản cung sinh khí?”

Tương Như Nhân lại nghĩ nghĩ. Lấy lí do nàng thất thần có vẻ không đúng. Sau đó nghĩ đến lời của Tôn ma ma, chỉnh đốn tốt lời nói “Thần thiếp không nên cẩu kính với điện hạ, là thần thiếp quá quật cường.”

Giải thích này cũng mười phần thành ý, lại cho Tô Khiêm Dương bậc thêm bước xuống. Cũng phải có kết thúc thôi, không thể cứ dở dở ương ương như thế mãi.

Yên tĩnh đợi một lúc, Tô Khiêm Dương đưa tay tháo nút cổ áo “Nếu đã làm tốt rồi ta thu vậy.”

Tương Như Nhân nhẹ nhõm thở ra một hơi, chuyện này coi như cũng qua.

Giúp hắn cởi áo ra rồi đưa Thanh Thu mang đi cất vào hộp. Khi nàng chuẩn bị khoác lại cho hắn cái áo trước đó thì Tô Khiêm Dương khoát tay “Đêm cũng khuya rồi, nghỉ ngơi thôi.”

Sau khi từ phòng rửa mặt đi ra, Tương Như Nhân nhìn giường có chút e ngại. Tô Khiêm Dương cũng không làm khó nàng, hai người cứ thế an yên qua một đêm.

Sáng hôm sau sinh thần thái tử, chủ yếu được mời là hoàng tử công chúa và vài bằng hữu đồng môn cùng tuổi với thái tử. Còn lại mấy quan viên thì sai người đưa lễ vật chúc mừng đến.

Sáng sớm tinh mơ Tô Khiêm Dương đi vào cung một chuyến trở về Phượng Dương các đã đầy ắp hộp lớn hộp nhỏ các hạ lễ chúc mừng. Mama đứng cạnh hỏi hắn sẽ mặc y phục nào ra tiếp khách. Tô Khiêm Dương vừa nghe đã hỏi “Đồ Linh Lung các đưa tới đâu?”

Rất nhanh mama đã tìm đến chiếc hộp sáng nay Tương Như Nhân sai người mang qua. Mở ra là bộ y phục hôm qua thái tử đã thử, hắn gật đầu “Lấy cái đai lưng năm ngoái Linh Lung các đưa đến, sẽ mặc cùng.”

Hai cung nữ giúp hắn thay y phục, chỉnh sửa một chút, thái tử đi tiên viện tiếp khách.

Mấy vị hoàng tử và công chúa đều đã đến. Thất công chúa đang nói chuyện với hoàng thái tôn. Không biết đứa nhỏ thấp giọng nói gì khiến thất công chúa bật cười vui vẻ, tròng mền ôm hắn.

Mọi người thấy thái tử đến, cũng bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa ngày thường, đồng thanh gọi đại ca rồi đua nhau đem lễ vật này nọ ra.

Ngũ hoàng tử mới tám tuổi nhưng rất tinh mắt “Đại ca, hôm nay huynh một thân y phục mới trông thật đẹp.”

Toàn thân y phục tím thắm trên người Tô Khiêm Dương càng tỏa ra ánh khí. Họa văn trên đai lưng và cổ áo, tay áo là cùng một kiểu. Đáng nói nhất là kim măng trên mây ở chỗ tà áo kia, thêu hết sức sống động. Nhị công chúa tay nghề thêu thùa không tệ nhìn qua, tán dương “Này xem ra tốn không ít công phu đâu! Y phục đại ca mặc trên người, không biết là ai tặng?”

Tô Khiêm Dương mỉm cười không nói gì nhưng Thất công chúa đang ở cạnh thái tử đã lên tiếng “Còn phải nói sao. Hiểu rõ sở thích của đại ca như thế tất nhiên là đại tẩu. Đúng không Nhị tỷ tỷ.” Nàng nói rồi nhìn sang thái tử phi.

Triệu Nhị cười nhìn qua thái tử. Y phục rất đẹp, nhưng không phải nàng tặng. Nhìn xuống chân Tô Khiêm Dương, ánh mắt âm đạm đi đôi chút. Nàng đã tặng qua một đôi giày tự tay đóng nhưng hẳn lại không có mang.

“Muội là nhiều ý kiến nhất” Thài tử đi qua gõ nhẹ lên trán Thất công chúa một cái. “Vậy muội chuẩn bị gì cho ta?”

Thất công chúa tất nhiên sẽ không quá bận tâm y phục này do ai đưa tới. Nghe thái tử hỏi vậy liền chus tâm sai người đem lễ vật lên. Nhưng một bên Triệu Nhi tâm tình thật không rõ tư vị gì. Dù thái tử nói ra ai đưa tới cũng được, nàng cũng sẽ chẳng quá để tâm. Nhưng chính vì thái tử không nói ra khiến nàng cảm thấy giống như hẳn đang cố gắng che giấu người này đi không để mọi người biết.

Thất công chúa sai người mở hòm gỗ ra. Bên trong là một tòa san hô điêu khắc chất lượng thượng thừa, phía dưới đế đỡ cũng là được chế tạo

riêng chạm khắc tinh xảo đính đầy đá quý, trong hòm được lót vải lụa bóng rải đầy chân trâu cùng các khối ngọc như tảng đá.

“Đại ca, đẹp mắt không?” Thất công chúa kiểng chân nhìn Tô Khiêm Dương.

Tô Khiêm Dương gật gật đầu, trêu nàng “Có chút phù hoa*”

*phù phiếm xa hoa

Thất công chúa chu miệng bất mãn “Sao lại phù hoa.”

Tứ hoàng tử hiểu rõ bước lên giải thích cho nàng “Thất muội, đại ca nói phù hoa, kỳ thực là nói muội bỏ công sức chưa đủ.”

Thất công chúa trừng mắt liếc hẳn “Ai nói! Cái này ta phải sai người tìm đến mấy tháng trời. Sao lại không bỏ đủ công sức?”

“Ta hiểu ý của Tứ ca. Nhị tỷ taqngj tranh thêu là từng mũi kim tỷ ấy tự bỏ công sức ra thêu. Còn tòa san hô này của tỷ là do người khác bỏ công tìm giúp, không tính nha “ Ngũ hoàng tử tham gia góp vui. Thế là Tam hoàng tử cũng lộ chút ý cười, gật đầu phụ họa “Lời này nói có lý!”

“Các người!” Thất công chúa hoắc mắt đứng dậy, đỏ mặt trừng mắt một đám người bọn họ. “Được rồi, ai cũng nói ta, vậy các người đem tặng cái gì? Mang ra đây xem thử, mang ra đây xem!!!”

Trước mặt ca ca tỷ tỷ mất mặt, thất công chúa bực bội, ủy khuất ần ần như sắp khóc “Ta muốn nhìn chỗ, lễ vật các người đem đến thật đã bỏ bao nhiêu công sức. Đều lấy ra hết đi! Huynh đến trước!”

Nói rồi chỉ thẳng vào người mở miệng đầu tiên, Tứ hoàng tử.

Tô Khiêm Dương nhìn Thất công chúa “Mọi người đùa chút thôi. Muội đừng hồ nháo.”

Thất công chúa không chịu, bước đến cạnh hấn tranh luận “Đại ca nói xem kia tại sao lại không đủ công phu. Ta thân là công chúa, nữ tử châm tuyền cần phải học thật tốt sao? Chẳng lẽ ta xuất giá thì phải tự tay khâu đồ? Đều sẽ có cung nhân làm thay ta.” Thất công chúa nói những lời này rõ ràng là ngụ ý biện. Tam tông tứ đức của nữ tử.” Công” chính là đức hạnh đứng đầu. Tgêu thừa may ná lại chính là một trong các tiêu chuẩn quan trọng để đánh giá. Người có thể không cần làm, nhưng không thể không học.

Dù vậy lúc này mọi người chỉ muốn dỗ dành nàng. Tứ hoàng tử là người đầu tiên giương cờ trắng “Phải, lời của Thất muội rất đúng. Tứ ca đã sai rồi. Quà của ta cũng do người khác tìm nên cũng là không đủ công phu.”

Nói xong thì đưa ra một bộ văn phòng tứ bảo.

Thất công chúa hừ một tiếng, nhất quyết phải nhìn hết mọi lễ vật mọi người đưa ra mới hài lòng. Tứ hoàng tử là một bộ văn phòng tứ bảo, ngũ hoàng tử là một thanh bảo kiếm, nhị công chúa là một bức tranh tự thêu, tam công chúa là khối ngọc bội long vân, tứ công chúa không đến, sai người đưa tặng một bộ danh họa.

Xem xong hết mọi người, Thất công chúa bước đến trước mặt Tam hoàng tử “Tam ca, của huynh đâu?”

Nói xong thì quà của Tam hoàng tử cũng đưa lên. Hai người khiêng đặt hòm xuống, mở ra. Bên trong là một bàn cờ và bộ bát cùng quân cờ. Bàn cờ bằng ngọc thạch, phía trên khắc ô cờ, còn lại đều là dùng ngà voi phiến trúc khắc lên. Một bộ bát và quân cờ cũng là dùng ngà voi khắc thành.

Tứ hoàng tử cũng bước tới xem “Tam ca, huynh thế này mới thật là ra tay thật lớn a!”

Tô Khiêm Trạch cười “Biết đại ca kỳ nghệ bất phàm. Ngẫu nhiên lại được ít ngà voi, ta liền làm thành một bộ tặng đại ca.”

Tô Khiêm Dương cầm một quân cờ sờ sờ trong tay, một lúc sau thì cười vỗ vỗ vai Tam hoàng tử “Tốt, lúc khác Tam đệ đến đây. Ta và đệ đánh một ván!”

Thất công chúa không còn hứng thú “Nếu biết Tam ca thế này, ta đã chẳng chuẩn bị tòa san hô làm gì.”

Còn muốn độc thẳng một bậc đây, ai ngờ các ca ca ra tay mạnh như vậy.

Tam hoàng tử cười nhé nhẹ mũi nàng, nói đùa “Ai, chính là không nhường muội đấy.”

Thất công chúa hờn giận trừng hăn “Tan ca khi dễ người!”

Tam hoàng tử gật gật đầu “Ta khi dễ người, áp đi khí thế của muội. Tương lai phò mã gia mới trôi qua tốt hơn chút.”

Thất công chúa từ giận chuyển sang xấu hổ, chạy đến cạnh Nhị công chúa kàm nũng cáo trạng “ Nhị tỷ, tỷ xem bọn họ đều khi dễ người a!”

Một cảnh hòa thuận vui vẻ này, thái tử phi biết ý dẫn thái tôn lui xuống, để không gian lại cho huynh đệ bọn họ nói chuyện phiếm.

Ra khỏi phòng, thái tôn nắm tay Triệu Nhị “Mẫu phi, vừa rồi sao người không vui?”

Triệu Nhị đầu quả tim run lên, con ở bên cạnh mình, một chút biến hóa như vậy hăn cũng nhận ra, cúi xuống xoa đầu hăn “Mẫu phi vui vẻ a, Tuần Nhi chuẩn bị gì cho phụ vương nào?”

“Tuần Nhi tặng phụ vương bản viết chữ, còn có tranh vẽ.” Đứa nhỏ mới mấy tuổi, chuẩn bị nhiều là tranh chữ. Triệu Nhị sớm đã xem qua những thứ hăn chuẩn bị, vui vẻ cười cười “Phụ vương người thấy được nhất định sẽ thích.”

Trên mặt non nớt hiện lên chút chờ mong. Tô Ngạn Tuần theo thái tử phi đi về Dao Hoa các...

Buổi chiều, mọi người đã về hết. Tô Khiêm Dương đi Dao Hoa các. Tô Ngạn Tuần đang ngủ trưa. Đi vào nội thất thì thấy Triệu Nhị đang dựa vào trên tháp chớp mắt.

Nghe được tiếng động thức giấc, thái tử phi đứng dậy. Thấy trên mặt hân hoan, nàng sai người đi chuẩn bị canh giải rượu. “Điện hạ nghỉ ngơi một chút chứ?”

Tô Khiêm Dương gật gật đi đến bên giường. Triệu Nhị nhìn xuống phía chân hân cười “Sáng nay cho người mang giày qua đó, gặp điện hạ chưa mang nên lại sai người mang về, giờ ở đây thử luôn một thể.” Nói xong, cung nữ phía sau vội đưa giày ra.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, cũng không nói gì, để nàng mang giày cho mình. Giày kích thước vừa chân, đứng dậy đi lại vài bước cũng không thấy bị kích “Rất vừa vặn! “

Triệu Nhị gật gật đầu “Thiếp còn sợ không vừa đấy. Điện hạ thích là tốt rồi.”

Tô Khiêm Dương lại ngồi xuống giường. Triệu Nhị tưởng hân muốn nghỉ ngơi nên đưa tay tính cởi y phục giúp hân. Tô Khiêm Dương lại kéo nàng ngồi xuống giường “Bản cung không nghỉ ngơi, còn phải vào cung một chuyến, nàng ngủ một giấc đi.”

Tươi cười của Triệu Nhị giảm đôi chút “Tuần nhi còn đang chờ ngài xem lễ vật hân chuẩn bị cho ngài đấy.”

Thái tử mang theo đôi hài kia cũng không thay ra, cười cười “Tối quay về cũng có thể xem.”

Triệu Nhị cũng không nói gì nữa, đứng dậy theo hẳn “Vào cung, có cần thay y phục khác không?”

Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn thoáng qua “Không ngại, nàng nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong người liền bước ra ngoài.

Triệu Nhị nhìn bóng hẳn rời đi, khoing hiểu sao cảm giác khó chịu ở tiền viện lúc sáng lại càng mãnh liệt hơn. Phương ma na đi đến bên cạnh nói vài câu, trên mặt Triệu Nhị liền hiện ra chút bất đắc dĩ. Nàng lo lắng nhất điều gì, điều đó liền phát sinh.

Phương ma ma thấy vẻ mặt nàng như vậy thì hạ giọng khuyên nhủ “Nương nương, trước đây lúc Trương trắc phi vào phủ điện hạ còn sủng nàng cả một thời gian đâu. Còn hai năm trước thì Trương trắc phi vào phủ chẳng bao lâu thì lại có thêm hai lương nhân. Hiện tại thái tử điện hạ vẫn thích đi nơi đó cũng là chuyện bình thường.

Triệu Nhị lắc đầu “Không giống” Nàng cảm thấy sự yêu thích của thái tử đối với Trương trắc phi và Trương trắc phi là không giống nhau.

Mà cảm giác không rõ ràng này mới chính là ngọn nguồn nỗi bất an của nàng. Hay là từ lúc nghe nói Trương gia đại tiểu thư sẽ vào phủ là nàng đã bắt đầu lo lắng rồi.

“Nương nương, nữ nhân tuổi càng lớn nhan sắc càng suy, cuối cùng chẳng còn gì. Trương trắc phi lại đáp ứng ngài ba năm không có con. Ba năm tuyên tú, người mới lại vào, thái tử nơi nào còn nhớ đến nàng. Nàng lại không con, không chỗ dựa. Không giống ngài, thái tôn lại được lòng hoàng thượng và thái tử. Dù nói sau này hẳn có lớn lên ra phủ thì vẫn coi nơi này của nương nương là nhà, là chỗ dựa cho nương nương.”

Triệu Nhị mỉm cười. Không biết từ khi nào nàng bắt đầu lo lắng thái quá, phải để mama phân giải mới thông thấu. Nàng là chính thất, lại sinh đích trưởng tử. Đây đều là sự thực vững chắc không thể thay đổi.

Phương mama thấy nàng cười, tiện đà khuyên nhủ “Tương gia rất tốt, nhưng ngài đừng quên, Triệu gia cũng không kém. Cử gia của ngài trước mặt hoàng thượng lời nói còn có chút phân lượng, ngài so với nàng ta cũng chẳng phải khom lưng, không cần để ý chút tiểu kỹ xảo này của nàng.

Triệu Nhị thâm ý nhìn nàng “Phương mama, người cứ một tiếng một tiếng lại nhắc đến Triệu gia, có phải mẫu thân lại sai người đến không?”

Phương mama ánh mắt có chút chột dạ. Triệu Nhị thở dài “Thôi, từ nay cứ để nàng tùy ý đến.”

Phương mama nhất thời vui vẻ, đỡ Triệu Nhị ngồi xuống, trong miệng tất nhiên lại nhắc đến việc của huynh đệ Triệu Nhị.

Bên này Phương mama tận lực nói, bên kia trong hoàng cung, Triệu gia lại bị Ngự sử đài dâng tấu kể tội.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Quyền Lợi Huân Tâm

Trong hoàng cung, sắc trời u ám. Hoàng thượng sai người đưa bản tấu Triệu gia đến trước mặt thái tử. Trong điện to như vậy nhưng chỉ có âm thanh Tô Khiêm Dương gở tấu chương.

Mở tấu chương ra là tràn ngập chữ tấu Triệu gia thứ tử Triệu Thành Kiệt trong lúc làm nhiệm vụ bên ngoài đã nuốt tiền công do triều đình phân xuống, không cho tu sửa lại cầu bị hư khiến dân chúng thiệt mạng. Tùy ý khi dễ dân nghèo, cưỡng đoạt dân nữ. Ngay đến cô nương đã đính hôn cũng dám bắt về nhà khiến người ta nhảy sông tự sát, lúc cứu lên cũng đã hấp hối.

Từng tội từng tội kể ra, cơ hồ còn cảm giận được sự phẫn nộ của Ngự sử đài.

Hoàng thượng thấy hẳn xem xong thì mở miệng “Vốn Triệu Thành Kiệt đang nhậm chức ở Lâm An thành nhưng Triệu quốc công lại xin trẫm cho hẳn ra ngoại thành nhậm chức ba năm để tu luyện. Người trẻ tuổi thường nóng tính, trẫm sợ hẳn ở đây đúng là không rèn luyện được bèn chuẩn tấu. Hiện tại mới chỉ là năm thứ hai ngoại nhậm*.

*nhậm chức bên ngoài.

Thật ra Ngự sử đài cũng biết nhìn mặt người, thân phận như Triệu gia, nếu tiểu tử kia chỉ nháo ra vài sự nhỏ nhặt thì cũng nhắm mắt cho qua, ai cũng vì miếng cơm mà thôi. Nhưng những hành vi này của hẳn thật khiến người không nhịn nổi nữa.

Người khác ở bên ngoài đúng là nơm nớp không dám phạm sai sót gì bởi thành tích ba năm ngoại nhậm này sẽ quyết định đến chức tước về sau. Hẳn thì ngược lại, ý vào Triệu gia, ý vào có tỹ tỹ làm thái tử phi, hoành hành ngang ngược đến mức độ này.

“Chuyện này người thấy thế nào?”

Hoàng thượng nhìn thoáng qua đồng tấu chương trên bàn. Có tể Triệu Thành Kiệt tất có tể Triệu quốc công, nói hẳn thiên vị việc riêng, biết rõ con hẳn như vậy nhưng lạm dụng quyền riêng ém những chuyện này xuống. Thân là quốc công, thân là người quan trọng trong triều đình như thế là thất trách.”

Trên mặt Tô Khiêm Dương không hề có chút ngoài ý muốn “Theo như nhi thần thấy, Triệu gia lần này quả thật quá đáng.”

Từ khi vị trí thái tử phi được định ra, thái tử đại hôn, rồi lại đích trường tôn sinh ra, khí thế của Triệu gia quả thật tăng không ít. Đợi hẳn kế vị, thái tử phi chính là hoàng hậu, thái tôn chính là thái tử, như thế Triệu gia có thể huy hoàng vài chục năm rồi.

“Triệu Thành Kiệt ngoại nhậm ở khá xa, trong thành không hề có đồn đãi gì. Theo nhi thần thấy nên thay một vị quan khác đến nhậm chức ổn định lòng dân. Còn Triệu quốc công nếu đã muốn rèn luyện hẳn thì để hẳn đến nơi cần cỗi nhậm chức ba năm. Hy vọng hẳn nhận giáo huấn lần này, nếu vẫn không hối cải. Nhi thần thấy hẳn là không thích hợp để làm quan, khỏi gây họa cho dân.”

Lại phạt ngân lượng đem đi bồi thường cho dân chúng bị thiệt. Tô Khiêm Dương phạt như vậy không nặng không nhẹ, chủ yếu là để cảnh cáo Triệu gia.

Hoàng thượng gật gật đầu “Chuyện này giao cho người phụ trách, người đi thay thế hay đi nơi nào thì mai lâm triều sẽ bàn thêm.”

Thái tử cáo lui. Ra khỏi cung, trời đã tối muộn, thái tử cũng không lên xe ngựa, một đường đi tới. Phía sau hai thị vệ bước theo sau. Thế gia đệ tử ngoại nhậm gây ra chuyện như vậy mấy năm nay không phải không có. Triệu Thành Kiệt không phải người đầu, cũng chẳng phải người cuối cùng. Nhưng bị Ngự sử đài tham tấu tì koing nhiều. Họ cũng phải xem sự tình nặng nhẹ thế nào, xem mặt mũi thế lực của gia tộc phía sau nà đối phó. Kiểu gì thì sau ba năm mấy người này cũng phải trở về Lâm An thành chịu sự quản thúc của gia tộc, không nháo được ra chuyện gì lớn.

Sở dĩ Triệu Thành Kiệt bị tham tấu chỉ có hai lí do. Một là những gì hắn làm đã quá mức ương ngạnh. Hai là có người không vừa mắt Triệu gia, muốn cho bọn họ một bài học.

Thái tử phân phó một thị vệ về phía sau vài câu, thị vệ về đó rồi đi. Thái tử lên xe ngựa hồi phủ.

Mà bên này hoàng cung, Triệu quốc công bị tuyên vào triều kiến suốt đêm...

Mà sáng hôm sau lâm triều, Triệu quốc công là nghẹn một mặt khải tấu xin hoàng thượng cho nhi tử của hắn chuyển địa phương ngoại nhậm. Hắn nói nơi hiện tại quá phồn thịnh, không đủ để rèn luyện.

Trong đó bộ phận quan viên không biết chuyện bị hù cho ngây người.

Triệu Quốc công là bị ngu người à, muốn là tấm gương đến diên rồi sao? Lão muốn con mình được rèn luyện nên muốn đến địa phương càng kém càng tốt. Thế bọn hắn phải làm sao đây? Chẳng lẽ còn xấu hổ để bọn đệ tử trong nhà an an ổn ổn ở lại Lâm An thành, còn không phải học theo xin đi ra ngoài tu luyện sao?

Vì thế mọi người yên lặng ghi nhớ Triệu Quốc công một phen này. Hắn không thể yên lặng một mình làm mà phải khiến cho tất cả cùng mất mặt như thế sao. . .

Hoàng thượng còn cùng Triệu Quốc công nhường qua lại vài câu rồi mới tiện đà hỏi “Không biết trư vị ái khanh có đề nghị nơi nào không?”

Hoàng thượng hỏi xong, mọi người tất nhiên là nêu ra vài cái địa phương khốn khổ. Tâm mắt hoàng thượng dừng lại chỗ Trương thượng thư “Hiện tại các địa phương này đó nơi nào còn thiếu người”

Trương thượng thư chấp tay “Khởi bẩm hoàng thượng, ba tỉnh Lục Thành, Nam Hán, Biên Thủy đều đang thiếu người.”

Triệu Quốc công còn muốn lên tiến đã thấy hoàng thượng gật đầu “Vậy thì Lục Thành đi! “

Triệu Quốc công vẻ mặt là vui vẻ không nổi. Lục Thành kia thiếu nước quanh năm. Đời sông người dân cực khổ không nói, quan viên cũng chẳng khá hơn. Muốn làm ra công trạng gì cũng không dễ. Bắn vào đứa con này của hãn. Sợ là ngậy người nửa năm đã chịu không nổi.

Nhưng hãn chỉ có thể ngâm bồ hòn mà nuốt xuống. Đã để Ngự sử đài tham tấu, lớn chuyện lộ ra chỉ làm mất mặt gia tộc. Hoàng thượng đã cho hãn bậc thêm, dù phía dưới là biển lửa hãn cũng phải bước xuống.

“Tạ hoàng thượng.” Triệu Quốc công tạ ơn xong bước về hàng, tiếp tục rồi rằm.

Nói xong chuyện địa phương để tiểu tử nhà Triệu Quốc công đi nhậm chức là đến chuyện điều người mới đi thay thế hãn đến nơi cũ. Nơi này không tệ, của cải dồi dào.

Vì thế mà lúc này mọi người hào hứng hơn hãn so với chuyện ban nãy...

Sau khi tan triều, Triệu Quốc công là càng nghĩ càng tức. Hãn đúng là nông chiều nhi tử, nhưng thử hỏi quan lớn trong triều ai không như thế. Trong lòng ai chẳng rõ, chẳng cũng một giuộc suy tính như vậy. Ba năm

ngoại nhậm, trở về Lâm An thành nhận một chức quan kha khá là yên ổn, thế nào lại nháo ra sự như vậy.

Thật ra Triệu Quốc công là một người biết giữ quy củ, nhưng hẳn không ngờ Ngự sử đài thế nào lại là tham tấu nhi tử của hẳn.

Trong lòng suy nghĩ càng nhiều, bước chân lại càng trầm trọng. Lục thành a. Tối qua thời điểm tiến cung hoàng thượng nói ra nơi này hẳn suýt nữa quỳ lạy. Hai năm rồi lại thêm ba năm, tổng lại cũng đến năm năm. Coi như phí mất thời gian hai năm trước. Chưa tính hẳn ở đó không tạo nên công trạng, có quay về thì ở trong triều cũng chẳng hy vọng hẳn trụ được cái chân gì.

Đang nghĩ đến đây thì nghe tiếng gọi từ phía sau. Quay lại thấy Tương quốc công và Trình thái phó đang tiến lại đây. Phía sau còn có mấy người Trương thượng thư.

Tương quốc công đến cạnh cười ha hả vỗ bả vai hẳn một cái “Ta nói chứ Triệu đại nhân, hôm nay người nói những lời này thật khiến ta thay mặt hai tiểu tử ở nhà mà hổ thẹn. Đừng nói đến Lục Thành, chính là tương tự ra ngoại nhậm bọn họ cũng chưa từng đi a.

Triệu quốc công xanh mặt. Thế nào lúc này hẳn thấy nụ cười trên mặt Tương quốc công thật chói mắt.

“Đúng vậy Triệu đại nhân, nói thế ta cũng thấy hổ thẹn theo.”

Phía sau đại học sĩ cũng thành khẩn “Triệu quốc công là trung với hoàng thượng nhất”

Mọi người một đường đi qua đều là khen đấy khen đấy. Nhưng lọt vào tai Triệu quốc công nghe thật ngứa ngáy. Hẳn quyết định về nhà phải tra cho thật rõ. Là kẻ nào ở Ngự sử đài ăn no rồi hơi nói huyên thuyên trước mặt hoàng thượng.

Ra khỏi cung, Triệu quốc công rời đi trước. Tương quốc công và Trình thái phó cùng bước. Nhìn bóng dáng Triệu quốc công lên xe ngựa, Tương quốc công thu hồi nụ cười trên mặt. Tương Trọng Hành hẳn mới mặc kệ Triệu quốc công người buồn khổ hay không buồn khổ. Triệu gia, Liên gia dám ra tay với cháu gái của hẳn, hẳn liền khiến người không yên ổn. Cuối cùng mới thốt ra “Đồ tiểu nhân, để xem sau này còn bày ra kế gì...”

Chờ thái tử phi biết chuyện này đã là hai ngày sau, lúc Triệu phu nhân đến thăm nàng nhắc tới.

Triệu phu nhân cũng không phải muốn thái tử phi đi cầu tình thái tử, chỉ là có chút ý oán giận “Phụ thân người nói rõ ràng là có người nhìn Triệu gia chúng ta không vừa mắt. Người thân là thái tử phi lại còn có thái tôn bên cạnh. Hừ, một đám người đỏ mắt ghen tị!”

“Nương, là tiểu đệ làm việc không biết chừng mực. Trong nhà thì thôi không nói nhưng ngoại nhâm Ngự sử đòi nhiều như vậy luôn nhìn chăm chăm, sao lại còn tiếp tục hành sự tùy tiện như thế.”

Triệu phu nhân liếc nàng một cái “ Tính tình người chình là quá mềm lòng. Người ta khiến người không được thoải mái, tất nhiên là phải tìm biện pháp đối phó lại. Chẳng thế cứ để người ta xem thường mình như vậy được.”

Triệu Nhị im lặng không đáp. Mấy năm gần đây mẫu thân làm việc là quyết tuyệt. Các di nương trong nhà bị thiệt cũng không dám nói gì, mấy thứ muội gả cưới cũng không được tốt. Triệu Nhị khuyên can vài lần không hiệu quả cũng chẳng buồn nói thêm nữa.

“Thật lâu không qua thăm người, người đã gãy đi rồi.” Triệu phu nhân xoa mặt Triệu Nhị, ngữ khí nhu hòa đi nhiều “ Trong phủ thái tử nhiều việc. Người cũng đừng chỉ biết chiếu cố người khác, chăm sóc tốt bản thân là quan trọng nhất.”

“Mẫu thân, ta biết mà. “ Triệu Nhị gật gật đầu “Chỗ phụ thân ngài khuyên nhiều thêm chút, con phía đệ đệ thì chờ hẳn trở về thôi. Nếu chúng ta không biết rắn dạy cũng sẽ bị người ta tham tấu. Chờ sau này thái tử đăng cơ, Triệu gia càng phải làm gương tốt, không thể thị sủng mà kiêu.”

“Chuyện trong nhà người cũng không cần bận tâm.” Triệu phu nhân nhìn thoáng qua Phương ma ma, người trong phòng đều lui ra ngoài, chỉ còn lại hai người các nàng. Triệu phu nhân kéo tay nàng một chút “Hiện tại đã thêm hai nữ nhân, người nên đem nhị điện hạ đến chỗ mình nuôi dưỡng đi.”

Triệu Nhị trong lòng biết rõ mẫu thân là đánh cái chủ ý gì. Dưỡng dưới danh nghĩa của nàng, dưỡng cho thành kiêu căng, tốt nhất là dưỡng thành phế nhân.

“Không đủ gây áp lực!” Triệu Nhị lắc đầu “Nếu dưỡng ở chỗ ta, xảy ra chuyện gì cũng khó ăn nói. Hiện tại điện hạ cũng không ưa Kim lương nhân, lâu rồi khoing còn ghé qua chỗ nàng ta. Cần gì phải mang đến chỗ ta làm gì để điện hạ lại có cơ hội thấy hân nhiều hơn.”

“Người là chủ mẫu, dù dưỡng ở chỗ người ra dạng gì cũng không sao, chẳng ai dám nói gì người.”

Triệu phu nhân không đồng ý “Hiện tại phủ thái tử còn thừa thớt, sau này đông người coi người quản thế nào. Bây giờ không đem đứa nhỏ kia đến đây. Sau này lấy lý do gì để đem con của Tương trắc phi hay Trương trắc phi đến?”

Triệu Nhị ngẩng đầu nhìn nàng, Triệu phu nhân tiếp tục nhắc nhở “Kim lương nhân không đủ gây uy hiếp nhưng còn Tương trắc phi, Trương trắc phi thì sao? Bây giờ không dưỡng thì sau này làm sao đòi được con của họ đến dưỡng?”

“Mẫu thân, sau này vào cung phân vị của các nàng cũng chẳng kém. Muốn dưỡng hài tử bên người cũng là tất nhiên. Ta làm sao có thể cưỡng ép đây. Nơi này không giống ở Triệu gia, ngài muốn dưỡng hài tử của mấy thiếp thật là ban ân cho họ.”

“Chuyện Trương trắc phi sinh non lần trước cũng đã khiến điện hạ nghi ngờ rồi!” Triệu Nhị ngăn cản ý định của Triệu phu nhân “Mẫu thân, chuyện này đừng nhắc lại nữa, chờ các nàng sinh hài tử thì Tuần Nhi cũng sáu bảy tuổi rồi.”

Triệu phu nhân thấy nàng cố kị quá nhiều, tâm cũng không đủ ngoan. “Hiện tại đã có hai trai một gái, nếu có thể kéo dài thêm vài năm là tốt nhất. Cũng không phải khiến các nàng không sinh được nữa. Người xem Nghiêm lương nhân sinh con như thế nào, người a, rất là không biết lo lắng cho bản thân. Dù không suy tính cho mình thì cũng phải vì Tuần nhi mà nghĩ. Sau này phủ thái tử dù nhiều con nhiều cháu. Địa vị của Tuần nhi mà vững chắc, người cũng có thể an tâm, theo đó Triệu gia ta cũng có thể rạng rỡ tổ tông.”

“Nhưng vẫn là hại người a, mẫu thân, tội này nếu tra ra cũng xét là mưu hại hoàng tử, liên lụy cửu tộc đấy.”

Triệu phu nhân cho nàng một ánh mắt trấn an “Thuốc này là gia truyền từ ngoại tổ mẫu của ngoại tổ mẫu người để lại vì trị cái hậu viện không an phận này. Thái y trong cung cũng sẽ tra không có ra đâu. Mà cái này ta hại gì các nàng, chỉ là trễ vài năm thôi.”

Triệu phu nhân thấy trên mặt nữ nhi không đồng ý lập tức cười nói “Được, được, được, người không đồng ý thì thôi không làm, tiểu đệ người cũng lập tức gọi về, muốn đi Lạc Thành thì còn phải chuẩn bị nhiều thứ đây.”

Nói xong lại trịnh trọng kéo tay thái tử phi “Nhị nhi, hiện tại còn ở phủ thái tử, ta còn có thể giúp người một tay. Tương lai vào cung rồi mọi thứ đều khó khăn.”

Triệu Nhị thở dài một tiếng mang theo bao nhiêu hàm ý ở bên trong. Triệu Nhị sai người tiễn nàng ra ngoài. Phương mama tiến vào đổi cho nàng một ly trà, tiện đà khuyên nhủ “Nương nương, tất cả mọi việc phu nhân muốn làm cũng là tốt cho ngài cùng điện hạ. Mấy năm nay phu nhân cũng không làm việc ác gì.”

“Ý của mẫu thân bản cung rõ.” Triệu Nhị cầm chén trà lên, đáy mắt sắc bén “Đây là phủ thái tử, có người nào dễ cho người tính kế.” Trương trắc phi cùng Trương trắc phi đều là người phòng bị kỹ. Vốn nàng đã không đồng ý với mẫu thân chuyện dùng thuốc này, giờ lại càng không thể.

“Nương nương nói phải.” Phương ma ma bước tới xoa bóp vai cho nàng. Triệu Nhị hí mắt lại nghĩ. Hoàng thượng có hành động như vậy rõ ràng là đang cảnh cáo Triệu gia. Trước mặt thái tử cũng jhông thể cầu tình gì. Điều nàng cần phải làm đó là nuôi dưỡng nhi tử cho thật tốt, trở thành nhân tuyển thích hợp nhất trong lòng hoàng thượng và thái tử. Chỉ có như vậy mới đứng vững được. “

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lục Vương Phủ Có Thai

Việc quyết định đổi nơi nhậm chức này qua tầm nửa tháng, Triệu gia tam công tử Triệu Thành Kiệt hồi kinh. Vốn Triệu Quốc công và Triệu phu nhân tính toán hôn ngoại nhậm về sẽ cho hẳn chọn một mối hôn sự vừa lòng. Thế nào mười ngày trước lại bị Ngự sử đài tham tấu, thay đổi địa phương ngoại nhậm nên thời gian lại bị kéo dài. Triệu quốc công liền tính toán định ra hôn sự cho nhi tử, đợi hẳn về đủ thời gian thì thành thân luôn. Nếu có thể thì cho con dâu theo hẳn đi ngoại nhậm càng tốt.

Nhưng việc này nghĩ thì dễ làm thì khó. Triệu gia để ý nhưng mấy nhà không đáp ứng. Đùa giỡn cái gì, ai lại muốn khuê nữ nhà mình theo hẳn đi ngoại nhậm ba năm ở cái nơi căn cõi như Lục Thành kia chứ. Đã vậy chuyện hôm trước Triệu quốc công hiến ngang xin chỉ trên triều còn bị không ít người trong lòng ghi hận đây.

Vì thế Triệu quốc công cùng phu nhân chỉ có thể bỏ gần cầu xa, không thể cưới ngang tầm thì hạ xuống kém nhà họ một ít, cũng không ở Lâm An thành. Triệu phu nhân dù trong lòng nhiều bất mãn nhưng trên triều đình ai chẳng kà người tinh ranh. Thấy Triệu quốc công xúi quẩy như vậy cũng không ai lại đi theo cùng lãnh.

Rốt cuộc đợi Triệu Thành Kiệt trở về nghe tin phụ mẫu đang ra sức tìm mối hôn sự cho hẳn thì vô cùng bất mãn. Đùa cái gì chứ? Bên ngoài phong hoa tuyết nguyệt đầy ra đấy. Dựa vào cái gì muốn hẳn thành thân sớm như vậy?

Vì thế mới trở về ngày hôm sau hẳn đã đi tìm băng hữu ra ngoài uống rượu giải sầu.

Triệu Thành Kiệt này trước đây là cùng Phong tấn Hầu phủ tiểu tử thanh danh đều có chút liều mạng. Chỉ có điều tiểu tử nhà Phong tấn Hầu là đi đường khô hài, còb hấn lại đi con đường hung tàn.

Khi mà Phong tấn Hầu phủ tiểu tử còn đang lăn lộn chật vật với mấy tiểu thiếp ở sau viện thì hấn lại đang cùng bằng hữu tầm xàm của mình đi cướp đoạt cô nương nhà người ta về làm tiểu thiếp, đã vậy còn đối xử không hề tử tế.

Tiền công tử xót mỹ nhân, xuất bạc để các nàng tự nguyện theo mình, thế nên mới có chuyện ngồi châu chực ở thanh quan phường. Nhưng Triệu tiểu tử này lại thuộc kiểu “gia đã coi trọng thì người phải đi cùng gia”, không đi liền cưỡng ép phải đi.

Đây cũng là lí do chính mà Triệu quốc công muốn đưa hấn đi ngoại nhậm. Nhưng chẳng thể ngờ thời gian ngoại nhậm, hấn không có gì là làm càn nhất mà chỉ là có càng ngày càn làm càn hơn mà thôi.

Triệu Thành Kiệt vừa về, đám bằng hữu liền muốn dẫn hấn đi chơi một chuyến cho thật đã. Uống rượu xong thì tất nhiên là đến thanh lâu. Có điều hiện tại đang phổ biến là thanh quan phường với tên tuổi nổi danh Thích công tử. Thế là bốn năm người dẫn theo người hầu đi đến thanh quan phường.

Lúc mới đến Triệu Thành Kiệt chẳng hề có hứng thú, hấn không thích nam nhân. Có điều nể mấy bằng hữu nhiệt tình lôi kéo. Nhưng cho đến khi nghe thanh âm diễn tấu của Thích công tử thì hấn liền bị thu hút, ánh mắt vội tập trung nhìn lên đài.

Sở dĩ nói nam nhân lớn lên quá xinh đẹp quả thật là một tội ác chẳng sai.

Mấy bằng hữu xung quanh thấy ánh mắt hấn như thế liền biết ý sai người đi truyền lời đến lão văn thanh qyan phường, muốn bao vị Thích công tử

kia suốt đêm nay. Lão bản đáp ứng nhưng chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Đây đã là luật lệ. Chẳng lẽ bồi tán gẫu cả đêm sao?

Nhưng Triệu Thành Kiệt không biết là say sượng hồ đồ hay là không để ý đến luật lệ kia. Vào phòng mới một nén nhang đã không còn kiên nhẫn nói chuyện nghe đàn, tay liền kéo người kia qua động thủ.

Thích công tử tất nhiên không đáp ứng. Triệu Thành Kiệt tính tình có chút bạo ngược, liền tát một cái khiến Thích công tử ngã lăn ra giường. Tính toán đến cái bá vương ngạnh thượng cung*.

* cường bức

Bên ngoài lão bản nghe tiếng nóng nảy, sai thủ hạ chạy xuống lầu, vừa vặn để cho Tiền thiếu gia đến thăm mỹ nhân biết chuyện.

Tiền Hạo Nhân lập tức xông lên lầu, đẩy lão bản ra, đá cửa xông vào. Thấy Thích công tử sưng nửa mặt, biểu tình vạn phần không tình nguyện đang bị Triệu Thành Kiệt áp bên trên người thì nổi giận. Có người không biết coi trọng mỹ nhân như vậy sao, con tính bá vương ngạnh thượng cung. Lãi tử nạp nhiều bạc như thế, người tính là gì!

Vì thế mọi người liền thấy cảnh Phong tấn Hầu phủ tiểu thiếu gia Tiền Hạo Nhân đau lòng hét một tiếng rồi xông vào đánh nhau với Triệu Thành Kiệt.

Ngày hôm sau, Triệu gia lại bị Ngự sử đài tham tấu.

Tâm sức già nua của Triệu quốc công nhanh chóng bị cày nát.

Mới trở về hai ngày đã nháo ra sự. Dù không phải đại sự nhưng lại vô cùng mất mặt a.

Phong tấn Hầu phủ tiểu tử kia đã sớm nổi tai tiếng ở Lâm An thành, Phong tấn Hầu cũng chẳng thèm quản hấn, hấn lại không làm quan nên Ngự sử đài cũng không hứng thú mà đi tố hấn.

Nhưng nhà mình là không giống a, lại còn năm trọng trách trong triều, thêm một lần tham tấu là biết bao người đang chờ để chê cười.

Giờ phút này Triệu Thành Kiệt mặt mũi bầm dập đang quỳ trong từ đường Triệu gia. Triệu quốc công thì sắp bị hấn làm cho tức chết rồi, Triệu phu nhân có cầu xin cũng vô dụng, chỉ ra ngoài “Đi. . . Nàng không được cầu tình thay cho nó. Để hấn hảo hảo quỳ vài ngày, hảo hảo tỉnh lại xem còn dám đi thanh quan phường, còn dám đánh nhau tranh người với tiểu tử Tiền gia kia không?”

Triệu phu nhân cũng không cầu xin gì, võ lưng nhuận khí cho Triệu quốc công. Bên ngoài một quản sự vội vàng đi vào, thấy bọn họ đều ở đây, do dự một chút rồi nói “Lão gia, Lý gia vừa đưa lễ làm mai trả về, nói là... nói là người như thiếu gia nhà chúng ta, Lý gia trèo cao không nổi. “

Triệu quốc công vừa mới bình ổn xuống cổ khí kia nháy mắt lại nổi lên, trừng mắt nhìn quản sự kia “Gián sát chặt chẽ từ đường cho ta. Từ nay đến trước khi hấn đi Lục Thành không cho bước ra ngoài.”

Mặ kệ người Triệu gia bên trong thái độ thế nào. Người ngoài nghe đều là thấy vui vẻ. Người của tam hoàng tử cũng dám đánh. Triệu gia này quá thật ỷ vào thân phận mà cuồng vọng.

Mà ở trong phủ thái tử, đã mấy ngày rồi thái tử không đến Dao Hoa các, thái tử phi dù muốn nói ra suy nghĩ của mình cũng không thể được. Hôm nay thái tử hồi phủ về trobg Phượng dương các. Không bao lâu sau thái tử phi đã dẫn hai cung nữ theo sau tiến vào.

Tô Khiêm Dương buông đồ trong tay xuống, không dấu vết che đậy bức thư qua một bên, ngẩng đầu nhìn nàng.

Triệu Nhị sai người bày thức ăn trong hộp ra “Thần thiếp kham chút điểm tâm điện hạ thích. Ngài đã nhiều ngày vất vả, thiếp múc người chén canh, thừa dịp còn nóng người mau dùng đi.”

Tô Khiêm Dương đứng dậy đi đến bên bàn ngồi xuống. Trên bàn bày ba đĩa điểm tâm được làm tinh xảo, còn có phảng phất mùi hương bốc ra từ chén canh.

Triệu Nhị đưa tay vén tay áo còn lại, nhắc nắp để múc cho hẳn một chén. Tô Khiêm Dương thoáng nhìn thấy vết sưng đỏ trên cổ tay nàng ban nãy bị che khuất “Sao lại thế này? “

Triệu Nhị vội che đi, cười nói “Không có gì, là do thiếp lâu rồi không xuống bếp, lúc đun canh không cẩn thận bị bỏng lên thôi.”

Nàng vừa buông bát canh xuống, Tô Khiêm Dương liền kéo tay nàng qua nhắc ống tay áo lên xem. Trên tay có nhiều vết đỏ nhỏ, còn có chỗ bị phỏng rộp lên. Trên làn da trắng muốt nhìn vô cùng nổi bật.

Tô Khiêm Dương nhìn bát đĩa trên bàn, tâm tình muốn ăn vội đi một nửa, trầm giọng nói “Loại chuyện này giao cho bên phòng bếp là được. Nàng không cần phải tự mình làm.”

Triệu Nhị trên mặt có chút ủy khuất “Điện hạ nhiều ngày rồi không đến Dao Hoa các. Thiếp muốn đi thăm ngài nên nghĩ làm gì đó mà ngài thích ăn mang đến.”

Hai người trong lòng đều biết rõ là vì chuyện gì. Tô Khiêm Dương nhìn mấy món điểm tâm trên bàn, cuối cùng nhắc một miếng ném thử. Vẫn là hương vị này, là hương vị nàng đã làm cho hẳn vào thời gian mới đại hôn.

“Điện hạ” Triệu Nhị ngồi xuống đối diện hẳn, gọi nhẹ một tiếng.

Tô Khiêm Dương buông thìa. Trong lòng Triệu Nhị có chút hoảng, thấy hần nhìn mình thì nước mắt không kìm được nữa cứ thế tuôn trào ra.

Khóc, không đợi Tô Khiêm Dương nói gì, nàng lập tức quỳ xuống “Điện hạ, có gì ngài cứ trực tiếp nói với thiếp. Chứ cứ như vậy cả thể xác và tinh thần thiếp đều như bị giày xéo rất khó chịu.”

Rất lâu sau, Tô Khiêm Dương đứng dậy bước đến nâng nàng lên “Khóc cái gì.”

“Thiếp biết tiểu đệ mình không hiểu chuyện, làm ra những chuyện này. Nhưng gia phụ xem ra cũng đã hảo hảo quản giáo hần rồi.”. Trong lòng Triệu Nhị là vô cùng ủy khuất. Tiểu đệ ở ngoài gây sự làm bên này thái tử đối với nàng có thái độ, nàng cũng không ngờ tới a. Mấy ngày nay thaia tử không đến nàng có chút hốt hoảng, muốn mượn danh hài tử nhưng lại sợ thái tử không vui nên bèn làm chút gì hần thích ăn mang đến, nhưng cũng chẳng thể lấy lòng hần.

“Chuyện này với nàng không có liên quan.” Tô Khiêm Dương để nàng ngồi xuống ghế, tay đặt lên vai nàng, giọng nói mang theo chút thấu hiểu “Chuyện tiểu đệ nàng phụ hoàng cũng đã có quyết định, nàng không cần nói thêm gì đâu.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng hốc mắt ửng đỏ, thái độ nhu hòa một ít “Mấy ngày nay nghĩ nàng cũng phiền lòng, trong triều sự vụ lại bận rộn nên bản cung liền không đến.”

Đây là đang giải thích nguyên nhân mấy ngày nay vì sao hần không tới. Triệu Nhị nghe vậy trong lòng nhẹ nhõm một chút, lấy lòng “Sáng nay Tuần nhi đến thỉnh an, nói đã mấy ngày rồi chưa được thấy phụ vương a.”

“Ngày mai sẽ đi thăm hần. “ Tô Khiêm Dương đi về phía bàn làm việc “Nàng trở về nghỉ ngơi sớm, đêm nay bản cung ở lại đây.”

Chuyện này cứ thế trôi qua, đợi đến tháng sáu Triệu Thành Kiệt đi Lục Thành nhậm chức, trong Lâm An thành đề tài này cũng vẫn đi.

Sau đợt du ngoạn thưởng hà tháng sáu, Lục vương phủ có tin vui. Đó chính là Lục thế tử phi vào phủ bõm năm năm cuối cùng đã hoài thai.

Đến tháng bảy, Lục vương phủ tiếp tục nhận tin vui thứ hai. Lần này là đến lượt quý thiếp năm ngoái vừa vào phủ, Hứa di nương có thai.

Từ khi Lục thế tử thành hôn đến nay, một lúc lại đến hai cái tin vui khiến cho mấy ngày nay Lục vương phi gặp ai cũng mang thei bộ mặt tươi cười vui vẻ, trong trẻ ra vài phần.

Chuyện Lục vương phủ có thai, bên này phủ thái tử tất nhiên phải đưa quà mừng. Theo thái tử phi làm chủ, bên này Linh Lung các, Thanh Thu đang xin chỉ thị Tương Như Nhân xem coa cần đưa tặng lễ qua Lục vương phủ hay không.

“Đưa, tất nhiên là phải đưa.”

Tương Như Nhân nói ra mấy thứ này nọ.”Chỗ Lục thế tử phi và Hứa di nương đều phải đưa.”

Này ngày mang thai cũng gần nhau, nếu Hứa di nương sinh nhi tử còn Kỳ Tố Như sinh nữ nhi thì thật là thú vị.

Thật ra sớm hơn một tháng hay nửa năm thì đối với Kỳ Tố Như cũng đều là mười phần uy hiếp. Một người vừa vào phủ một năm liền đã có tin vui, còn nàng là gả vào phải đến bốn năm năm mới có.

Mà trong Lục vương phủ lúc này, Kỳ Tố Như một điểm cao hứng cũng không có.

Từ lúc bắt đầu biết có thai, nàng vẫn không thể chắc được đứa nhỏ có phải là của thế tử hay không. Vốn là không muốn lưu lại nhưng nay Hứa di nương kia đã có thai. Nàng dù ban đầu không muốn thì bây giờ cũng rất cần đứa nhỏ này.

Phụ thân bị cách chức quan ở nhà. Muốn Kỳ gia thoát khỏi khốn cảnh này, nàng chỉ có thể sinh ra đích trưởng tử rồi dựa vào đó nói vài lời trước mặt Vương gia và vương phi.

Nghĩ xong, trong lòng Kỳ Tố Như nổi lên hung ác. Nàng sờ sờ cái bụng chưa lộ ra, kiên quyết phải an an ổn ổn sanh hạ đứa nhỏ này.

Ngoài phòng vọng vào thanh âm Lục thế tử đến. Kỳ Tố Như thu lại nét mặt, bày ra vẻ nhu mì đứng lên nhìn người đang bước vào “Thế tử, ngài đến rồi.”

Lục thế tử ấn nàng ngồi trở lại “Mẫu phi nói mấy ngày nay nàng nôn rất dữ. Cũng là ta không đúng, vài ngày bận rộn đều ở ngoài không thể lại xem nàng.”

Kỳ Tố Như dựa vào hăn, lắc đầu “Đó là công sự, chuyện gấp cần làm hơn. Sáng nay thái y đã qua đây nói đứa nhỏ rất tốt, thiệp cũng yên tâm hơn, có khó chịu cũng đáng.”

Thánh thân gần năm năm, lần đầu tiên biết cảm giác sắp làm cha. Tô Khiêm Doanh là vô cùng cao hứng. Nhìn chén thuốc an thai trên bàn thì vượt bụng nàng “Người phải ngoan ngoãn, đừng làm nương người khó chịu nữa.”

Kỳ Tố Như hờn giận cười trừng mắt “Hăn làm sao mà nghe hiểu chứ!”

Tô Khiêm Doanh cười cười, đỡ nàng đến bên giường “Ta cùng nàng nghỉ ngơi một lát.”

Kỳ Tố Như gật đầu, vừa ngồi xuống giường ngoài phòng đã có nha hoàn vội bước vào bẩm báo “Thế tử, phu nhân. Hứa di nương thân mình không khỏe, bỗng nhiên gặp hồng.”

Kỳ Tố Như trong lòng vui vẻ, ngoài mặt thì tỏ ra lo lắng, đẩy Tô Khiêm Doanh một cái “Thân mình ta không tiện, thế tử ngài nhanh đi xem một chút! “

Tô Khiêm Doanh vội đi qua, Kỳ Tố Như sai một nha hoàn cùng đi qua xem. Đến chạng vạng sau khi thái y xem qua, cũng chỉ có nha hoàn kia trở về, thế tử thì lưu lại bên đó.

Nha hoàn kia dè dặt cẩn trọng nói “Thái y chẩn đoán là mang thai bất ổn, cần tĩnh dưỡng an thai. Hiện tại thì không có việc gì. Thái y còn nói nữ nhân mang thai tâm tình không tốt, thế tử nên ở cạnh nhiều hơn.”

Kỳ Tố Như vốn đang cười nhất thời run sợ. Sở dĩ vì thế mà thái tử liền ở lại đó không quay về đây, thì ra là lấy đứa nhỏ ra làm cớ...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hữu Nghị Không Lâu Dài

Đầu tháng chín, Tương gia nhị tiểu thư xuất giá. Từ Tương gia cưới Trình đại tiểu thư đến bây giờ lại kết thân với Trương thượng thư đã khiến không ít người chú ý. Phân tích cẩn thận sẽ thấy hai mối hôn sự này liên trực tiếp cột ba gia tộc vào với nhau đặt sau lưng thái tử. Thực lực là không còn gì sánh bằng.

Tương Như Nhân và Trương Thấm cũng không đi tham gia hôn sự này. Có điều hai nàng ở trong phủ thái tử coi như có thân thích, tất nhiên trở nên gần gũi hơn chút. Nhưng hai nàng chỗ này gần gũi, thái tử phi chỗ kia có chút vi diệu.

Vài ngày sau khi hôn lễ kết thúc, buổi sáng thỉnh an xong, thái tử phi liền lưu lại Trương trắc phi nói chuyện.

Giữa tháng chín, buổi sáng ánh nắng không quá nóng. Thái tử phi dẫn nàng vào nội đình Dao Hoa các ngồi thưởng trà quả một lát.

Vừa vượn vườn hoa hồng mới nở, những cánh hồng tràn ngập một góc sân. Thoang thoang từ xa còn có mùi đan quế hương quện vào gió thổi tới.

“Chúng ta đã lâu không lại ngồi ngắm hoa như thế này.”

Thái tử phi nhìn ra bên ngoài đình, trong vườn nhỏ này được chăm sóc tinh tế, dường như là quanh năm suốt tháng đều có thể thưởng hoa.

“Nương nương ngài bận rộn.”

Triệu Nhị đẩy mấy đĩa trên bàn về phía Trương Thấm “Còn nhớ mấy thứ này không? Trước kia mỗi lần người đến nhà, ta đều chuẩn bị trước cho một phần.”

Trương Thấm nhìn xuống, nở nụ cười, là mấy thứ sáu năm trước nàng hay thích ăn “Không ngờ khẩu vị tỷ tỷ vẫn không thay đổi. Mấy thứ này ta đã không còn hay ăn nữa.”

Tay cầm chén trà cyả Triệu Nhị dừng một chút, rồi lại nở nụ cười theo “Là ta sơ sót, vẫn cho rằng muội còn thích ăn những thứ này “

Trương Thấm không nói gì, chỉ chậm rãi uống trà. Triệu Nhị rất nhanh đã cho người đổi chút điểm tâm. Lúc này mang lên chủ yếu là những thứ phòng bếp hay đưa đi Ấn Nguyệt các.

“Người thân mình hiện tại đỡ nhiều chưa? Trước đây thái y đến tái khám nói thế nào? Cũng đã qua hai năm rồi...”

Trương Thấm buông chén, ngẩng đầu nhìn nàng, nở nụ cười mang theo chút chế nhạo “Kết quả tái khám tỷ tỷ còn phải hỏi ta sao? Không phải đã có người sớm nói lại tường tận với tỷ tỷ!”

Sắc mặt Triệu Nhị khẽ thay đổi. Thật lâu sau, nàng thở dài một tiếng “Trương Thấm, muội thế này không mệt sao?”

“Một hồi nói chuyện ăn uống, một hồi hỏi ta thân thể thế nào, bây giờ lại hỏi ta mệt hay không. Thái tử phi, cuối cùng là ngài muốn nói gì?” Trương Thấm là không có nhẫn nại tiếp tục vòng vo với nàng, thẳng thắn hỏi.

Đối mặt với khí thế bức người của nàng, Triệu Nhị dường như là chống đỡ không nổi. Đáy mắt ánh lên vẻ mệt mỏi, cơ hồ thanh âm như đang cầu xin “Ta không có ý gì khác. Chỉ là muốn tìm người nói vài lời vạ thôi.”

Trương Thấm nhìn biểu tình này của nàng “Thái tử phi còn sợ không có người nói chuyện cùng sao?”

Triệu Nhị cười khổ một chút, nhìn chén trà trên bàn, đưa tay vuốt ve miệng chén “Người còn nhớ lời đã nói trước hôn sự của chúng ta chẳng? “

Trương Thấm hừ một tiếng. Triệu Nhị ngẩng đầu có chút ý cười “Người nói, trước đây chúng ta là tỷ muội. Sau khi thành thân vẫn có thể làm tỷ muội, cùng nhau hầu hạ thái tử.”

“Nhưng tại sao vài năm gần đây, mặc cho ta càng nỗ lực xích lại gần, người lại càng trở nên xa lạ? “

Trương Thấm nở nụ cười “Ta không nghĩ người lại có thể rồi rắm như thế. Điểm này thật không giống người.”

Nhìn cả sân nở đầy hoa, Trương Thấm tiếp tục “Trong lòng người so với ta hẳn là càng rõ ràng hơn, tình nghĩa tỷ muội này là không thể tiếp tục duy trì. Vào phủ thái tử này, cùng lắm chúng ta chỉ có thể xem như người có quen biết.”

Nhưng lời nói trong sáng trước khi xuất giá giờ còn có thể đem ra mà nói sao?

Tất nhiên là không thể!

Kia coi như đã từng là tỷ muội, nhưng bây giờ đã khác, cố gắng theo đuổi để làm gì. Trương Thấm nàng sẽ không nói chuyện bí mật cho thái tử phi biết. Mà giống như vậy, thái tử phi cũng sẽ không nói với nàng chuyện không muốn người biết.

Triệu Nhị bị nàng dồn đến á khẩu không nói gì được. Nàng biết rất rõ tình nghĩa tỷ muội này mà không còn duy trì được nữa. Nhưng không thể

cùng nàng, chẳng lẽ có thể cùng Tương trắc phi duy trì được sao? Nói là không lí giải được, không bằng nói lúc này Triệu Nhị là đang đổ kị.

Nàng cũng biết từ khi nàng ngồi vào vị trí thái tử phi này, nàng và Trương Thấm là không còn hay qua lại, không còn như lúc thân mật khăng khít để có thể chia sẻ những bí mật. Nhưng sâu trong thâm tâm nàng vẫn có chút không cam lòng.

Nàng cũng cần một người để nàng giải bày đôi chuyện, một người lúc nàng buồn khổ có thể khuyên giải đôi điều. Nàng không thể lúc nào cũng có đủ kiên cường như vậy.

“Người nói như vậy thật làm cho người ta thương tâm.” Triệu Nhị cười khổ.

Trương Thấm không cho là đúng “Triệu tử tử, con người hay thay đổi. Trước kia ta thích ăn cây phi, bây giờ thì không. Mà người, trước đây cũng không giống với hiện tại. Thế nên đừng đem tình nghĩa tử muội ra làm gì.” Đã đến tình thế này còn nói gì mà tình hữu nghĩa, còn không phải tự lừa dối nhau sao.

Nói xong Trương Thấm đứng lên “Trà đã uống xong, thiếp thân có việc xin đi trước, không thể bồi nường nường ngắm hoa.”

Thấy nàng đi rồi, Triệu Nhị cúi đầu xoay chén trà, thì thào “Nếu cùng bản cung nhiều năm như thế còn không có tình nghĩa, làm sao còn có thể cùng người khác có cái tình nghĩa gì đâu...”

Cuối thu qua, rất nhanh đã sang đông. Năm nay tuyết đột nhiên rơi sớm, cuối tháng mười một đã đầy trời. Triều đình liền hạ bố cáo muốn tăng cường công tác phòng bị tuyết tai.

Đến tháng mười hai, sau mồng tám tháng chạp, dân tị nạn chạy đến Lâm An thành ngày càng nhiều hơn.

Tất cả các quan viên đều mở cửa tiếp tế, cho cháo cho áo bông. Để tránh trong thành náo loạn, mấy cửa thành cùng miếu thờ xung quanh đều dựng lên các chốt tị nạn. Các phủ nếu có lương thực, y phục hay ngân lượng đều có thể trực tiếp đưa qua đó. Sẽ có người ghi nhân rồi phân phát lại cho dân chạy nạn. Đến giữa tháng mười hai, trận đại tuyết ngừng mấy ngày, mọi người được thở chú khí ấm. Triều đình phân người đến các nơi gặp tai ương tu sửa phòng ốc, tranh thủ muốn để dân chúng được an ổn ăn lễ mừng năm mới.

Ông trời có vẻ cũng thấy dân chúng khổ sở, tuyết ngưng hẳn đến bảy tám ngày rồi mới lả tả rơi tiếp.

Lúc này ở Lâm An thành dân tị nạn đa phần đều đã trở về nhà. Chỉ còn lại một bộ phận nhà cửa bị thiệt hại quá nặng không cách nào tu sửa nên triều đình đành thông nhất an trí để họ ở lại vài cái miếu thờ. Chờ đến đầu xuân tuyết tan sẽ trùng tu lại nhà cửa.

Trong phủ thái tử, mấy ngày trước tuyết rơi lớn nên thái tử phi miễn thỉnh an. Bên trong Linh Lung các, Hứa ma ma nhân ngày tuyết ngừng rơi sai người tranh thủ cào tuyết trong sân đi.

Mấy người Phục linh tuổi còn nhỏ ham chơi, liền đắp vài cái người tuyết giữa bồn hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh cóng đến đỏ bừng. Hứa ma ma làm bộ muốn đánh nàng mới chịu chạy về thay quần áo. Chạy tới chỗ cách xa Hứa ma ma còn quay lại hướng bà làm mặt quý.

Tương Như Nhân đứng bên cửa sổ nở nụ cười. Thanh Đông ở phía sau đổi lò sưởi “Nàng ta sắp dạy hư hết bọn tiểu cung nữ thật thà rồi!”.

“Cũng tốt!” Tương Như Nhân quay lại nhìn gương mặt nàng bất đắc dĩ “Náo nhiệt một chút có gì không tốt.” Đôi khi nàng nghe mấy tiếng cười này đó, tâm tình cũng khá hơn.

“Như vậy sau này, thuyết thư ở Linh Lung các chúng ta cũng không còn chỉ có mình nàng mà sẽ có thêm cả một đám tiểu đồ đệ rồi!” Thanh Thu mang theo thực hộp tiến vào, cười trêu “Nếu ngày nào đó tiểu thư thấy nhàm chán liền kêu nàng vào nói vài chuyện, nàng chắc là sẽ kể được không ít chuyện đây.”

Thanh Đông giúp lấy canh ra, thổi thổi rồi đặt lên bàn “Tiểu thư, nhân lúc còn nóng hãy uống đi. Đây là phương thuốc sư phụ vừa khai cho ngài. Hiện tại đã ngừng được, ngài cần bồi bổ thân thể cho thật tốt.”

Một tháng trước Tương Như Nhân đã ngừng dùng tị tử dược hoàn. Thanh Đông liền xuất phủ một chuyến đến chỗ Dương đại phu đem về cho nàng mấy phương thuốc. Điều kì diệu bổ nên cũng không cần che giấu gì. Tương Như Nhân để Thanh Đông trực tiếp đi dược phòng trong phủ cắt thuốc, phối hợp với dược thiện ba ngày ăn một lần, dùng đã hơn nửa tháng nay...

Buổi tối thái tử đến. Trên giường, Tương Như Nhân nằm gọn trong lòng thái tử đang muốn nhắm mắt lại bỗng nhiên Tô Khiêm Dương đưa tay nhéo trên lưng nàng một cái. Tương Như Nhân sợ nhột lập tức thanh tỉnh, còn chưa kịp nói gì thì trên đầu đã bay tới một tiếng “Béo!”

Tương Như Nhân cúi thẹn. Tô Khiêm Dương dường như muốn xác nhận lại đưa tay nhéo thêm một cái, khẳng định “Quả thật là béo!”

Vừa dứt lời, người trong lòng liền thoát ra ngoài. Tương Như Nhân đưa mặt vào trong, quay lưng về phía hắn. Tiện đà nhấc chân lên che đi chỗ lưng vừa bị hắn nhéo nhéo.

Tô Khiêm Dương nhìn tay kia vụng trộm rời xuống từ trên chân, cười khẽ một tiếng, ôm nàng từ phía sau. Một tay hắn lại vòng lên đặt trước ngực nàng “Kỳ thực béo một chút cũng tốt” Chỗ cần to cũng to ra không ít.

Tương Như Nhân không nhịn được nữa, quay người lại trừng mắt nhìn hẳn “Điện hạ cứ thử dùng dược thiện một tháng thử xem!” Dương đại phu lần này khai dược thật quá bổ a, hai nàng tăng cân không ít. Hiệt tại hẳn lại nhắc đến, nàng thực sự thấy bản thân đã béo hơn rất nhiều.

“Bản cung cũng chưa nói là không tốt.” Tựa hồ là tìm ra đến hứng thú, thấy nàng gân cổ đỏ má, tiện tay nhéo nhéo thêm chút, xúc cảm không tệ, như ý tình cực tốt “Năm ngoái nàng đỡ bệnh một hồi cũng không hồi phục, hiện thời cũng chỉ là tẩm bổ trở lại mà thôi.”

Tương Như Nhân ở trong lòng hẳn giãy giụa lên án “Điện hạ không biết đối với nữ nhân có hai thứ cần kiêng kị là tuổi tác và cân nặng hay sao?”

Tô Khiêm Dương ánh mắt ảm ảm, bỗng nhiên ôm chặt lưng nàng thấp giọng nhắc nhở “Đừng lộn xộn!”

Thân thể cứng đờ, Tương Như Nhân rất nhanh cảm nhận được vật kề sát thân đang biến hóa ở bên dưới. Nhiệt độ trong chăn bỗng chốc tăng vọt, mặt Tương Như Nhân đỏ hồng.

“Thế nào lại không thể nói béo hay gầy? Gầy quá cũng không tốt, có chút thịt mới được.” Nửa ngày, Tô Khiêm Dương thấy nàng khẩn trương liền lật nàng lại đè xuống dưới thân. Khởi động cánh tay nhìn nàng.

Tương Như Nhân vội đưa tay che ngực, run giọng nói “Khoan... Tắt đèn!”

Tô Khiêm Dương cũng không có kéo màn ra thổi đèn mà là càng thêm hưng trí nhìn nàng “Bản cung thay nàng kiểm tra một chút, rốt cuộc là béo hay không béo.”

Dứt lời, ôm nàng dậy ngồi lên người mình. Nhìn nàng áo ngủ đều đã tuột đến cánh tay, lộ ra chút phía trước ngực “Nhìn thế này có vẻ là béo lên một ít, như vậy thoát quần áo càng là phải cẩn thận hơn chút”

“ . . . ”

Tương Như Ngân biết hẳn chính là cố ý, nhìn hẳn bộ dạng nhàn tản, cầm lấy tay hẳn đang đặt ở hông nàng đưa lên vạt áo ngủ kia, một bộ nhu nhược “Điện hạ, không bằng ngài giúp thần thiếp cởi bỏ đi!”

Cũng chính là như vậy phất một cái, dây lưng áo quần đơn giản liền tuột ra, vạt áo ngủ của Tương Như Nhân buông lỏng. Góc độ này không chỉ nhìn thấy một nửa ngực căng tròn mà còn thấy được cái bụng bằng phẳng của nàng.

Dưới thân Tô Khiêm Dương nóng lên, Tương Như Nhân ngay lập tức cảm nhận được. Hai người đối mặt, sau đó là cảm giác nghiêng trời lệch đất, nàng lại trở về nằm dưới thân hẳn.

Tương Như Nhân phối hợp đưa hai tay ôm lấy cổ hẳn, mỉm cười, nâng người khẽ khàng nói bên tai hẳn “Điện hạ, ngài kiểm tra như thế nào?” . . .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nón Xanh Thật To

Đêm ba mươi là đón ở trong cung. Năm nay đoàn người tham gia của phủ thái tử là náo nhiệt hơn. Ngoại trừ thái tôn đã có thêm Nhị điện hạ An nhi và tiểu quận chúa Lệ Vân còn đang ở giai đoạn tập tễnh học đi. An nhi so với Lệ Vân thì hơn ba tháng, đứa nhỏ gần một tuổi rưỡi nói năng chưa lưu loát, nắm tay nhũ mẫu không thả mãi, hẳn liền bước theo phía sau thái tôn non nớt gọi ca ca.

Thái tôn cũng làm tròn bốn phận một tiểu ca ca, phối hợp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hẳn, trước mặt mọi người dẫn hẳn đến phía trước thái hậu, dạy hẳn cách quỳ xuống hành lễ như thế nào với lão nương nương.

An nhi mặc y phục khá dày, thế nào quỳ xuống được. Liền giống như một quả cầu nhỏ kéo tay thái tôn đặt mông ngồi phịch xuống đất. Cũng không hề kêu đau mà quay sang hướng thái hậu cúi đầu, non nớt chúc mừng “Cung hi phát tài”

Mọi người thấy đều nở nụ cười. Tuần nhi muốn ôm hẳn đứng dậy nhưng một thân y phục tròn tròn thật quá khó nên nhũ mẫu từ phía sau vội bước lên nâng hẳn lên. Thái hậu nương nương cười ban thưởng vài thứ, An nhi rất thích, cũng không quên đặt mấy thứ vào lòng ca ca.

Thái hậu thấy thế, cười nhìn hoàng hậu “Thật là một đứa nhỏ có lòng dạ tốt” Những đứa nhỏ được nuông chiều từ bé làm sao có thể biết chia sẻ như vậy đâu, là khó có được.

Hoàng hậu cười gật gật đầu nhìn thoáng qua Kim lương nhân.

Cũng chính là các nàng làm thế nào biết được đứa nhỏ một tuổi rưỡi muốn lấy niềm vui của ca ca, lại không phải hoàn toàn tự phát từ tâm mà là do Kim lương nhân hàng ngày luôn dạy hẳn phải đối xử thật tốt với thái tôn.

Gần đến giữa khuya, Thái hậu rời đi. Ngoài điện bắt đầu bắn pháo hoa. Tương Như Nhân khoác thêm áo choàng bước ra đại điện. Bầu trời đêm sáng rực, pháo hoa ngũ sắc nở rộ nhìn vô cùng rực rỡ. Đặc biệt trên nền trời còn có tuyết lất phất bay, trên những mái điện cũng đã đọng một tầng tuyết dày, tất cả không gian ngập trong một màu trắng...

Trên đường trở về phủ, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều vang lên tiếng pháo mừng năm mới. Còn trông thấy vài đứa ngỗ nghịch ngợm chạy ra đầu ngõ chơi pháo bị người nhà gọi về, tiếng nói cười rộn rã.

Bên trong phủ thái tử, Linh Lung các, Tử Yên đã sớm dẫn theo đám cung nữ trang hoàng thật tốt, đang đốt pháo.

Tương Như Nhân buồn ngủ, đứng nhìn pháo hoa một chút thì Lưu mama mang theo thực hộp thiện phòng vừa đưa lên, là sủi cảo vừa hấp xong đang còn nóng, nhắc đĩa ra khỏi lồng mà hơi bay nghi ngút.

Ăn khuya xong, thời điểm Tương Như Nhân đi ngủ vẫn còn nghe tiếng đốt pháo ở bên ngoài.

Ngày hôm sau mừng một thì vào cung tế bái. Mấy ngày đầu năm đều là bận rộn, đến mừng năm Tương Như Nhân mới về thăm Tương gia một chuyến. Đợi qua mười lăm, ở Lâm An thành, người hồi hương thăm người thân cũng đều đã trở lại.

Tương Như Nhân cũng cảm thấy không khác mấy, chỉ là so với ngày thường thì náo nhiệt hơn một chút. Khí trời đang ngày càng ấm hơn. Một mùa đông đi qua, dường như nàng béo lên không ít.

Tôn ma ma đến đo kích cỡ cho nàng để cấp cho tú phòng may y phục. Nhìn kích thước được ghi lại, Tương Như Nhân giật mình “Vòng eo to ra không ít a”

Tôn ma ma cười đáp “Tiểu thư còn cao lên mà, eo chỉ lớn thêm chút thôi”

“Thật không?” Tương Như Nhân thở dài.

Tử Hạ đi đến “Tiểu thư, thêm trang cho Cố thất tiểu thư nô tỳ đã đưa qua rồi, lúc đó còn gặp sính lễ Bát vương phủ đưa đến, Cố phủ là vô cùng náo nhiệt.”

Tương Như Nhân mỉm cười nhớ tới Tô Khiêm Mặc qua lời kể của thái tử “Xem ra sính lễ rất phong phú đây!”

Tử Hạ gật gù đầu “Cũng không biết có thật hay không, bên ngoài truyền nhau là Tô Đô thống đem tất cả những gì hoàng thượng ban cho đều mang đến Cố gia “

Một trận vang dội hai năm trước, Tam thiếu gia Bát vương phủ là được ban cho không ít của cải, hẳn đều bỏ được, đủ thấy hẳn thành ý cỡ nào...

Vào tháng hai, khí trời dần dần ấm lại. Trong Lâm An thành đang xôn xao chuyện hôn sự của Bát vương phủ và Cố phủ vào tháng năm tới thì lại có tin đồn mới nổi lên về Lục thế tử phi.

Lời truyền nói cái thai mà Lục thế tử phi đang mang kia chẳng phải của Lục thế tử, là một dã chủng.

Tin tức như vậy nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người hơn xa chuyện hôn sự kia. Lục thế tử phi cũng sắp sinh rồi, nếu cái thai không phải của Lục thế tử vậy là của ai?

Ban đầu là truyền quanh vài cái hẻm nhỏ, mấy ngày sau, tin đã lan rộng khắp thành. Truyền đến trong tai Lục vương phi khiến bà tức giận mém ngắt xi. Chẳng phải vì nghi ngờ đứa nhỏ kia không phải của con trai mình mà vì lời đồn như thế thật là một sự vũ nhục cho Lục vương phủ.

Lục vương phi lập tức phái người đi tra, muốn bắt cho được kẻ bịa chuyện đặt điều kia.

Lâm An thành trên dưới nhiều người như vậy, quét một vòng, không bắt được hết. Lại để cho người ta nói Lục vương phủ làm thế là vì chột dạ. Tuy biết rõ chân tướng nhưng vì thanh danh của Lục vương phủ mà phải tìm cách áp chế đi.

Người nhiều chuyện thì lời ra lời vào như thế là một bộ phận, còn thêm nhóm người có lòng tốt muốn phân tích giúp Lục thế tử xem cái thai đó có thể là của ai.

Tất nhiên không thể là một kẻ vô lại ven đường hay một kẻ vô danh tiểu tốt nào rồi.

Vì thế một đám người rảnh rỗi liền thấy có việc để làm. Đem tất cả những mối quan hệ quen biết trước khi xuất giá của Lục thế tử phi liệt kê ra. Danh sách chừng năm sáu người, trong đó gồm cả Tương gia đích trưởng tôn, Tương Cảnh Trí.

Đoán mãi cũng không ra là ai. Chỉ có điều vài ngày sau lại có thêm một tin chấn động được truyền ra. Lục thế tử phi và Tam hoàng tử có qua lại.

Nhóm người này nào có để ý chuyện tin là từ đâu đến hay do ai truyền ra. Họ chỉ biết thì ra là còn có Tam hoàng tử tham gia đây. Tam hoàng tử cùng Lục thế tử chẳng phải còn là đường huynh đệ sao? Chắc chắn! Đây là coi trọng tấu tử tình nan tự mình?

Vốn chỉ là mấy lời đồn đãi vô danh, không nói rõ ai, cũng chỉ là người khác đổ kị nói xằng xiên, qua mấy ngày rồi cũng chìm. Nhưng hiện tại lời đồn đã chạm đến danh dự của Tam hoàng tử, quan phủ không thể không quản.

Hạ lệnh truy bắt mấy thuyết thư dám nói chuyện này. Nhất thời khắp phố lớn ngõ nhỏ người trốn chạy không ít. Đang kể mà nghe được có người báo quan phủ đến thì vội vàng chuồn ra cửa sau, một hồi yên tĩnh lại đến chỗ khác kể tiếp.

Mà trong Lục vương phủ, Kỳ Tố Như tức giận động thai sinh non.

Vốn là còn ba tháng mới lâm bồn, nhưng nay mới chỉ hai tháng hai mươi ba ngày Kỳ Tố Như đã bắt đầu có dấu hiệu muốn sinh, đau suốt một đêm. Đến buổi chiều ngày hai mươi tư, giờ Mùi, Kỳ Tố Như sinh hạ một nhi tử.

Lục vương phi vừa nghe sinh vào giờ Mùi thì sắc mặt trầm xuống vài phần, nhìn đến đứa nhỏ khỏe mạnh mập mạp trong lòng bà đỡ mới dẫn ra, sai người chăm sóc thật tốt cho Lục thế tử phi.”

Đợi Lục vương gia trở về, Lục vương phi liền đem chuyện giờ sinh của đứa nhỏ nói với hẳn “Đứa nhỏ này sao lại sinh ra vào cái canh giờ mang điềm xấu như vậy chứ!”

Lục vương gia gần đây cũng nghe không ít nhàn ngôn toái ngữ, giờ lại nghe mấy lời này của Lục vương phi, lập tức trầm mặt nghiêm giọng quát “Cái gì mà điềm may điềm xấu, người ta nói bừa bàng cũng hòa theo nói bừa. Đứa nhỏ sinh ra khỏe khoắn như vậy chính là tốt, quan trọng gì cái giờ Mùi.”

Lục vương phi nhất thời ủy khuất “Chuyện này sao lại là ta nói bừa. Vương gia nghĩ thiếp không muốn tốt cho đứa nhỏ sao!”

“VẬY nàng liền ngừng tranh cãi đi. Bên ngoài đồn đãi đã khiến hai đứa nhỏ phải khó chịu, giờ nàng làm bà bà còn nói này nói kia. Không phải là không biết lo toan cho cái nhà này sao.”

“Ta thế nào lại không biết lo cho cái nhà này? Ta biết vương gia còn trách ta, trách ta ngăn cản hôn sự của Doanh nhi cùng đứa nhỏ Cố gia kia.”

Lục vương phi thấy thái độ Lục vương gia như vậy liền không nghĩ gì sáng khoái nhắc lại chuyện làm mai với Cố gia lúc trước “ Trong lòng người luôn luôn muốn báo đáp Cố quốc công. Ta không đồng ý người liền nói ta không lo cho cái nhà này “

“Người đang nói bậy bạ gì đó!” Lục vương gia quát lớn “Này không hài lòng, kia cũng không hài lòng. Con dâu do chính người chọn giờ người cũng không hài lòng, vất vả sinh hạ đứa nhỏ thật khỏe mạnh, người lại mở miệng nói gì mà điềm xấu. Người đúng là không có gì cũng tự tìm việc. Còn dám nhắc lại chuyện Cố gia với ta? Người lúc đó không chịu đáp ứng cố tình gây sự, suýt nữa còn hủy đi danh dự của cô nương nhà người ta. Người nói ta phải làm thế nào đối mặt với Cố huynh ở trên trời có linh thiêng?”

Lục vương phi bị hấn nạt như vậy, nhất thời ngậy ngẩn cả người, nửa ngày mới phản ứng lại, hai mắt đăm lẹ rưng rưng nhìn hấn “Vương gia vậy mà lại chỉ trích ta. Ta không phải đều là nghĩ cho Doanh nhi hay sao?”

“Nếu người suy nghĩ cho Doanh nhi thì đã không cần nhắc lại chuyện này.” Lục vương gia thấy nàng khóc đến bất vi sở động, trực tiếp rời đi...

Lúc Tô Khiêm Doanh chạy về đến thì Kỳ Tố Như đã ngủ, gằn qua nhìn đứa nhỏ. Lúc này nhìn đến đứa nhỏ khỏe mạnh hồng hào như vậy, những cảm giác xáo trộn mấy ngày nay chẳng còn lại gì. Hấn cùng thế tử Bát vương phủ cùng tuổi, người ta đã có con chạy nhảy khắp nhà. Hấn lại bây giờ mới có con, cảm giác này tất nhiên là khác biệt.

Ba ngày sau, Lục vương phủ đích trưởng tôn làm lễ tắm ba ngày, khách nhân đến không ít. Mà trong Lâm An thành, người ăn mừng Lục thế tử thành công đội nón xanh càng nhiều hơn.

Cũng chẳng hiểu tại sao sau khi đứa nhỏ sinh ra, lời đồn càng ngày càng thịnh. Có truyền Lục thế tử phi với mấy thiếu gia các nhà, cũng có truyền Lục thế tử với Tam hoàng tử. Tóm lại mấy tin tức này giống như lửa cháy mãi không ngừng, gió xuân thổi lại bùng lên.

Lục vương phủ không chịu nổi nhiều sự này, trong cung hoàng thượng và hoàng hậu cũng đều bị kinh động.

Hoàng thượng lập tức sai người đi tra. Năm sáu ngày sau, Lâm An thành đã không còn nơi nào dám công khai đồn thổi chuyện này.

Nhưng vẫn có người đoán không ra. Vô duyên vô cớ bao nhiêu người không nói, sao lại là Lục thế tử phi? Nhất định trong đó có vấn đề.”

Vì thế vẫn có không ít người ngầm cân nhắc.

Ngay sau tiệc đầy tháng vô cùng náo nhiệt ở Lục vương phủ một ngày. Lại có thêm một tin tức khiến cho mọi người phải sợ hãi, cùng Lục thế tử phi cấu kết không phải ai khác, đúng chính là Tam hoàng tử a.

Có người ở trong tiệc đầy tháng quan sát đích trưởng tôn thấy đứa nhỏ này dù vừa đầy tháng nhưng mặt mũi đã có nét thoáng giống hoàng thượng.

Tin này vừa truyền ra liền thật hơn nhiều.

Dù chẳng có bao nhiêu người được gặp qua hoàng thượng nhưng người nói lời này nhất định là đã thấy qua. Nếu là đứa nhỏ của thái tử cùng hoàng thượng có điểm tương tự thì không có gì kỳ quái. Đây lại là tôn tử của huynh đệ có nét giống hoàng thượng, lại còn không phải là huynh đệ cùng thân mẫu, thật khiến người ta không khỏi tưởng tượng.

Trên thực tế đĩa nhỏ vừa tròn thảng có thể có bao nhiêu điểm giống nhau, nếp nhăn mới sinh cũng chỉ vừa dẫn ra hết. Nhưng sự đời chính là như vậy, người nói giống thì hẳn càng xem càng thấy giống, càng xem càng kinh ngạc.

Đến cuối cùng Lục vương phi nhìn đĩa nhỏ im lặng ngủ trong tủ mà bắt đầu hoài nghi. Rốt cuộc con dâu có cùng Tam hoàng tử gian díu hay không?

Đây hoàn toàn là hành vi đại nghịch bất đạo a. Ngẫm đã thấy sợ, Lục vương phi khí có thể tin. Nhưng người đời cũng không ngốc. Tại sao từ trước khi con dâu bắt đầu lâm bồn thì đã có người bám lấy chuyện này không tha, dù hiàng thượng sai người tra khảo cũng không thể dẹp yên. Không có lửa thì làm sao có khói đây?

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Kỳ Tố Như Gặp Chuyện

Mà ở bên trong hoàng cung, người có hành động quyết đoán nhất đối với chuyện này chính là thái hậu.

Nói cái gì lời đồn đãi không tốt lại trực tiếp nói đến trên đầu hoàng gia, chẳng phải là đang vũ nhục thiên gia hay sao? Không thể để mặc như thế được!

Thái hậu hành động mạnh mẽ vang dội, trực tiếp điều người đi tra, truy bắt tất cả những kẻ tung tin, sinh sự về thăm tra.

Chỉ mới qua hai ngày mọi tin đồn đều bị dập tắt. Nhưng bên trong hoàng cung có người thấy Tấn phi bị thái hậu nương nương triệu kiến, khi đi ra khỏi Duyên Thọ cung cơ hồ là thất hồn lạc phách.

Nhưng nhân vật chính trong lời đồn là Tam hoàng tử lại chẳng thấy đâu. Thái hậu sai ám vệ đi tìm. Đến giữa tháng tư, khi mọi lời đồn thật vất vả lắm mới dẹp yên thì lại có tin tức chấn động khác từ Lục vương phủ, đích trưởng tôn chưa đầy hai tháng tuổi đã chết. Nhũ mẫu chăm sóc hãn nháy hồ tỵ sát, lúc vớt lên đã tắt thở. Thái y qua khám đưa nhỏ nói là bị độc chết, có khả năng là do nhũ mẫu kia hạ độc. Nhưng bây giờ có người có thể là hung thủ kia cũng đã tắt thở, tử vô đối chứng.

Lục vương phủ tra không được nhưng bên thái hậu thì lại tra ra. Tam hoàng tử vốn bật vô âm tín kia vào trước lúc có tin tức về đích trưởng tôn thì xuất hiện. Thái hậu liền sai người ra, muốn đưa Tam hoàng tử trở về nhưng ngoài ý muốn biết được chuyện Lục thế tử phi xuất phủ...

Kỳ Tố Như bây giờ như muốn phát điên rồi. Nàng nhận được thư của Tam hoàng tử nói là chính hấn sai người độc chết đứa nhỏ. Trong cung thái hậu thanh tra, nếu tra ra được đứa nhỏ không phải của Lục thế tử thì nàng sẽ mất mạng.

Tay nắm chặt thành cửa sổ xe ngựa, trong mắt nàng tràn đầy hận ý. Nói cái gì sợ nàng mất mạng, chẳng qua đều vì thế diện của hoàng gia mà thôi. Không chỉ Tam hoàng tử vội giết chết đứa nhỏ vì sợ có liên quan đến mình, mà ngay cả thái hậu nương nương cũng muốn thần không biết quỷ không hay giải quyết chuyện này.

“Ta sẽ không để các người như ý! “ Kỳ Tố Như oán hận thốt lên. Ban đầu là Tam hoàng tử đáp ứng nàng, mắt thấy nàng sắp sinh hạ đứa nhỏ, địa vị ở Lục vương phủ dần ổn định thì lại truyền ra tiếp lời đồn đãi gì đó. Kỳ Tố Như cảm thấy nàng giống như bị trúng kế vậy.

Sau những ý niệm điên cuồng người đều đặc biệt tinh táo hơn. Từ lần bị đánh thuốc vũ nhục lần trước, nhận thư uy hiếp của Tam hoàng tử, rồi gặp hấn trong cung hấn nói ngưỡng mộ nàng. Nhưng bây giờ ngẫm nghĩ lại rõ ràng nàng chỉ gặp qua hấn được mấy lần, nói chuyện có mấy lần, nơi nào có thể khiến hấn động tâm với nàng như thế.

Đây thật sự là một cái bẫy lớn chờ nàng nhảy vào! Chủ động đi cầu Tam hoàng tử, đợi thời điểm có thai đứa nhỏ thì nơm nớp lo sợ, đến khi sinh hạ đứa nhỏ, nàng tưởng rằng đã đợi được đến ngày an ổn thì bỗng nhiên cho nàng một kết quả vạn kiếp bất phục.

Xe ngựa rất nhanh đã chạy đến tửu lâu. Nơi này nàng vô cùng quen thuộc, từ cửa sau trực tiếp đi vào hậu viện sẽ thấy được lầu các nhỏ kia.

Kỳ Tố Như đi thẳng lên lầu hai, nhìn cánh cửa quen thuộc mà lúc này trong lòng đau xót. Kỳ Tố Như bước lên đẩy cửa đi vào. Bên trong lúc này vẫn một cái bàn như trước, giờ phút này lại giống như đang trào phúng

nàng. Cũng chính là ở đây, nàng mấy lần bị vũ nhục, lại đều là trong tình huống vô ý thức.

“Lục thế tử phi. Người tới nơi này sẽ không có người theo dõi đấy chứ?” Trong phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng nói cùng tiếng bước chân gõ xuống sàn khiến người ta giật mình sợ hãi.

Kỳ Tố Như bỗng quay mặt về một hướng, Tam hoàng tử bước ra từ bóng tối, vẻ mặt tàn mạn đứng tựa cửa.

“Tam hoàng tử! Người là cố ý, là cố ý đúng không?” Kỳ Tố Như oán hận gào lên rồi xông về phía đó toan đánh hấn.

Tô Khiêm Trạch dễ dàng chụp được cánh tay đánh tới của nàng, nở nụ cười “ Ta là muốn giúp người thôi. Nếu để thái hậu tra ra được người chắc chắn sẽ chết rất thảm!”

Kỳ Tố Như đáy mắt có chút sợ hãi, ngược lại càng thêm hận ý “Tam hoàng tử, người bày trăm phương nàng kể như vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

Tô Khiêm Trạch đưa tay còn lại thân thiết vén tóc nàng, kề sát bên tai nói “Chẳng vì gì. Người muốn một đứa nhỏ, bản điện hạ liền giúp người. Thế nào lại là trăm phương nghìn kế chứ!”

Kỳ Tố Như đẩy hấn ra, thân mình lao đảo tựa vào khung cửa đối diện. Bỗng nhiên bật cười ha ha, nụ cười kia trên mặt nàng thực sự khiến người ta phải sợ hãi “Giúp ta? Rốt cuộc là giúp ai không phải trong lòng Tam hoàng tử người chẳng phải rõ ràng rồi sao?”

Tô Khiêm Trạch khó có được gương mặt xem nàng, tựa hồ nổi lên chút hứng thú với lời nàng nói. Kỳ Tố Như vốn cũng không rõ. Nhưng suy đi nghĩ lại nguyên nhân Tam hoàng tử xuống tay với nàng, trên đời này có cừu hận với nàng lớn như vậy. Trừ bỏ Tương gia đại tiểu thư kia thì còn ai vào đây! “Tam hoàng tử! Ngài thật nguyện ý để người ta phải đi. Tương Như

Nhân cho ngài cái gì hay ho để ngài đáng giá vì nàng làm vậy. Thậm chí còn có thể khiến người thân bại danh liệt.”

Kỳ Tố Như lại nga một tiếng, cười càn rỡ nhìn Tô Khiêm Trạch, trong mắt mang theo chút nhìn thấu “Ta biết rồi, người thích nàng!”

Phảng phất như tìm ra được đáp án. Kỳ Tố Như trong cười mang lệ, vẻ mặt xinh đẹp ngày xưa nay nhìn qua dữ tợn không chịu nổi. Nàng cười đến mức như đứng không nổi phải dựa vào khung cửa, càng nhìn càng cảm thấy người trước mặt còn buồn cười hơn nàng “Xem ra Tam hoàng tử ngài không phải là thích đường tấu mà là thích trặc phi của ca ca mình đây!”

Tô Khiêm Trạch nhanh chóng thu lại vẻ mặt, hướng đến gần nàng, cầm tay kéo nàng đến bên mình “Nhưng hiện tại, người ta thích chính là Lục thế tử phi người a!”

“Nói bậy!” Lời của Tô Khiêm Trạch càng khiến Kỳ Tố Như thét chói tai hơn. Nàng thoát không ra khỏi hãm, chịu đau giằng một phát lại bị hãm bắt lấy tay con lại.

“Người nói bậy! Người là vì Tương Như Nhân trả thù ta. Người muốn ta phải chết đúng không? Ha ha ha hiện tại tử vô đối chứng, nữ mẫu kia cũng đã chết, Thái hậu không thể tra ra được đứa nhỏ có phải máu mủ của thế tử hay không. Chẳng lẽ người muốn thừa nhận trước mặt thiên hạ là người tư thông với đường tấu. Vậy Tam hoàng tử người hi sinh không ít, thật là tình thâm ý trọng a!” Kỳ Tố Như một hồi khóc một hồi cười. Thất bại thế này nàng thật không cam lòng. Dựa vào cái gì lại thế này, dựa vào cái gì bị như vậy? Nàng vì muốn sống sót thật tốt mà tranh thủ một chút có gì sai?

Tô Khiêm Trạch đấm mắt hiện lên chút chán ghét. Rồi bỗng nhiên lại hung hăng ôm chầm lấy nàng một cách hung hăng, dù nàng giãy giụa thế nào cũng không rời lỏng, mắt nhìn về phía cửa haha một tiếng “Vậy là

nàng xác định đứa nhỏ là của ta. Ai nói nàng không nhớ rõ đâu, ai nói tử vô đối chứng chứ!”

Vừa dứt lời, cửa phòng phịch một tiếng mở ra, một đội thị vệ xuất hiện.

Thân hình Kỳ Tố Như run lên dữ dội. Tô Khiêm Trạch tiện đà ôm nàng, trước mặt mọi người nói “Không phải sợ!”

Rồi lại ghé sát vào tai nàng thì thầm “Xem đi, như vậy thì chạy không thoát rồi!”

Lúc trước còn đoán coi Tam hoàng tử và Lục thế tử phi có quan hệ hay không. Bây giờ thì rõ ràng trước mặt rồi, không cần phải đoán nữa.

Kỳ Tố Như và Tô Khiêm Trạch đều bị mang đi.

Khác biệt là Kỳ Tố Như bị giải đến Hình bộ còn Tô Khiêm Trạch thì bị đưa vào cung.

Lúc này Lục vương phủ còn chưa biết chuyện gì. Hơn nửa ngày sau, Thái hậu nương nương đã ra quyết định xong thì triệu Lục vương gia vào cung, lúc này trời cũng đã tối.

Màn đêm xuống, Lâm An thành yên bình tĩnh lặng. Nhưng sau sự yên lặng đó lại chính là một trận ồn ào sắp cuốn tới.

Ngày kế tiếp mặt trời vừa ló dạng, Hình bộ đã bí mật khai thẩm. Thẩm tra kết luận Lục thế tử phi cùng người khác tư thông, sợ sự tình bại lộ nên độc chết đứa nhỏ chưa đầy hai tháng tuổi.

Toàn bộ quá trình thẩm vấn xử lí không hề có nửa chữ nhắc đến Tam hoàng tử (ôi đây chính là COCC trong truyền thuyết). Phút cuối thẩm vấn có gọi Kỳ lão gia cùng Lục vương gia đến, coi như là để bọn họ tận mắt chứng kiến bản án được kết lại thế nào.

Kỳ Tố Như hoàn toàn không biết gã nam nhân đang quỳ cạnh nàng thao thao bất tuyệt kể lẽ nhận tội này là ai. Nàng nhìn đại nhân ngồi trước mặt, vừa định động một chút thì tức khắc phía sau có người chặn lại.

Trong tai không ngừng chui vào lời kẻ kia, nhưng nàng thật ra lại chẳng nghe rõ được gì.

Thẳng đến khi người phía trước vỗ án “Phạm phụ Kỳ Tố Như, người có nhận tội không?”

Kỳ Tố Như liếc nhìn gã kia một cái, cười nhạt “Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lí do!”

“To gan!”

Lại một tiếng vỗ án vang lên.

“Chứng cứ phạm tội rõ ràng, người hà cớ gì còn thoái thác?”

“Xóa sạch tội danh của Tam hoàng tử như vậy còn là chứng cứ phạm tội sao? Đây hết mọi thứ lên đầu ta là chứng cứ phạm tội sao? Đại nhân, gã nam nhân này là ai ta không hề biết! Ngài muốn ta nhận tội tất nhiên là không thể.”

“Chớ có xảo sự. Người nói không hề biết nam nhân này. Vậy tại sao hẳn lại biết nhiều chuyện về người như thế?”

“Đó là bởi vì bọn họ gây mê ta” Kỳ Tố Như hét lên. Vậy mà nàng vẫn tưởng là mình đã quan hệ với Tam hoàng tử.

Kỳ lão gia ở một bên không nói gì. Kỳ gia nếu còn muốn sống sót nhất định phải vứt bỏ nàng. Huống chi chuyện này hẳn có muốn cứu cũng cứu không nổi. Không đành lòng nhìn nữ nhi vật vã, Kỳ lão gia cúi đầu.

Không có ai trả lời Kỳ Tố Như, đưa lên chính là một ly rượu độc. Kỳ Tố Như cười nhìn chất lỏng trong suốt kia. Chẳng vì cái gì khác, nàng chết chính là để duy trì thể diện của hoàng gia. Tam hoàng tử đã đem chính bản thân liên lụy vào, nàng chẳng thể còn đường sống.”

Kỳ Tố Như bị người đè bả vai ấn đầu, ly rượu kia trực tiếp rót vào miệng trôi xuống cổ họng. Dòng chất lỏng như thiêu đốt cổ họng đi vào mang theo cảm giác vô cùng khó chịu. Kỳ Tố Như ngã xấp xuống mặt đất, tầm mắt bắt đầu mơ hồ.

Vẫn cố gắng từ dưới đất bò dậy, Kỳ Tố Như trong ngực một trận đau đớn, khoẽmiệngbtràn ra chút vị tanh. Không nhìn rõ phương hướng, nàng chỉ biết nhìn lên trên oán “Tam hoàng tử, bảo hộ nàng như vậy người cam tâm sao. Loại tư vị cầu mà không được này cố gắng mà chịu đi. Ha ha ha ha ha các người sẽ không có kết quả tốt, người sẽ không có kết quả tốt... ta nguyện rửa các người, ta nguyện rửa người...” Lời còn chưa dứt, hai mắt Kỳ Tố Như bỗng trợn to rồi nàng đổ sầm xuống đất, bất động...

Ba ngày sau Lục vương phủ phát tang. Lục thế tử phi không chịu nổi đả kích vì cái chết của đứa nhỏ, bi thương quá độ, lâm bệnh ra đi.

Lâm An thành lúc trước lời đồn gì cũng biến mất. Không biến mất thì cũng sửa thành chuyện Lục vương phủ mẫu tử tình thâm.

Bên trong hoàng cung, Tô Khiêm Trạch đã bị nhốt ba bốn ngày.

Lúc hắn bị đưa về hoàng cung liền có Thái hậu tra hỏi, rồi đến cả hoàng thượng nhưng hắn đều bày ra bộ dáng bất cần, không thừa nhận cũng không phản bác chọc hoàng thượng tức giận đến mức muốn phế đi thân phận hoàng tử của hắn, cuối cùng phải nhờ thái hậu và hoàng hậu khuyên can.

Dùng lời của thái hậu mà nói, là Lục thế tử phi không đoan chính, muốn đem hoàng gia một nhóm cùng tha xuống nước. Xử tử Lục thế tử phi, khiến

trách Kỳ gia. Về phần Tam hoàng tử, cũng không thể để hẳn tiếp tục tự do tùy tiện như thế nữa.

Vì thế hoàng thượng ban xuống một đạo thánh chỉ phong Tam hoàng tử thành Định vương. Thái hậu ban xuống thêm một đạo ý chỉ định ra hôn sự cho Tam hoàng tử. Đại hôn xong sẽ lập tức rời kinh đến đất phong.

Hôn sự này định cũng rất vội vàng, là ngay đầu tháng sáu.

Tam hoàng tử vốn là đã ở tuổi làm mai, thậm chí còn chậm hơn hai năm so với các hoàng tử khác. Định hôn sự vội như thế cũng không có mấy kì quái.

Đối tượng được thái hậu ban hôn cho Tam hoàng tử là cháu gái bên mẫu tộc của thái hậu, Hứa hầu phủ Lục tiểu thư. Lúc này đây Tam hoàng tử cực kì yên tĩnh tiếp nhận chuyện ban hôn này...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hãn Đã Sớm Thua

Lúc thái tử đến thăm Tam hoàng tử, chuyện này cũng đã qua nửa tháng. Cũng vừa đúng kết thúc hôn sự vào đầu tháng năm của Bát vương phủ.

Cung nữ dẫn thái tử đến thư phòng Tam hoàng tử, hãn đứng ở đó thích ý cầm quyển sách đọc như hết thấy mọi lời đồn đãi về hôn sự, về chuyện đi đất phong ngoài kia đều không liên quan tới hãn.

Thấy Thái tử đến, Tô Khiêm Trạch buông sách, mời hãn ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, nhìn ngoài sân đầy màu sắc “Đại ca thế nào lại rảnh rỗi đến đây?”

Tô Khiêm Dương cầm tách trà cung nữ dâng lên “Sợ là không thể tham dự đại hôn của người nên đến thăm người trước.”

Tô Khiêm Trạch thần sắc hiểu rõ. Hãn cũng biết hằng năm mưa xuân xong, không ít địa phương nước sông tràn ra, dù choینگ đỡ nhưng vẫn có nơi bị ngập. Thế nên năm nào đến kì thái tử cũng phải đích thân đi giám sát chuyện đê điều.

“Đại ca công sự bận rộn lại có thể rút chút thời gian đến đây. Thật là không dễ dàng gì!”

Tô Khiêm Dương nhìn hãn bộ dáng không sao cả, giận dữ nói “Tam đệ, phụ hoàng nói, ta thật sự là không tin.” Tam đệ trong mắt hãn dù tùy tiện nhưng không biết suy nghĩ động đến trên người Lục thế tử phi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Đại ca không tin cái gì? “ Tô Khiêm Trạch cười khẽ.

“Kia Lục vương phủ đích trường tôn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Thái tử cũng không kiêng dè gì. Phụ hoàng là nói với hãn thị vệ tận mắt chứng kiến Tam đệ cùng Lục thế tử phi ôm nhau. Tam đệ lại không thừa nhận cũng không phủ nhận. Người nói đúng thì là đúng, nói không phải thì là không phải.”Người cùng Lục thế tử phi là xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Tô Khiêm Trạch lộ ra chút chán ghét “Nàng không đáng để ta chạm vào.”

“Vậy tại sao người không nói rõ với phụ hoàng?”

Tô Khiêm Dương nhìn hãn trước mặt tỏ thái độ như vậy, có chút nghi hoặc. Nhưng lại thấy vẻ nồng đậm chán ghét như thế của hãn, bỗng nhiên minh bạch “Tam đệ người, là cố ý! “

“Đại ca thông minh!”

Tô Khiêm Trạch nở nụ cười “Người Kỳ gia thật rất đáng giận. Kỳ gia nhị tiểu thư con giứt giây xúi bậy Thất muội đầu. Kỳ gia đại tiểu thư cũng chẳng phải người tốt gì. Ta chỉ cho chút mồi như vậy nàng liền mắc câu. Lại muốn lẫn lộn huyết thống hoàng gia sinh hạ đích trường tôn. Loại người mang tâm tư như thế làm sao xứng làm Lục thế tử phi.”

“Vì vậy người liền bày kế dẫn nàng làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, còn đem bản thân liên lụy vào khiến phụ hoàng hiểu lầm. “

Tô Khiêm Dương giúp hãn nói hết những lời còn lại. Tô Khiêm Trạch ngẩng đầu, lúc này trên mặt hãn lại là vẻ bất cần đời như trước.

“Người thật sự quá hồ đồ!” Tô Khiêm Dương phản đối một tiếng. Lục thế tử phi dù có làm ra chuyện sai trái gì cũng còn có Lục vương phủ ở đó. “Người đường đường một hoàng tử nhúng tay vào việc như vậy còn ra thể thống gì!”

“Cũng không tính là có gì tổn thất. Hiện tại được phong vương, chuẩn bị đến đất phòng, không chịu sự quản thúc của các người, ta càng vui mừng tự tại.”

Tô Khiêm Trạch thân mình dựa về sau, nói không chút để ý “ Đại ca nếu đã đến, liền bồi đệ chơi một ván cờ đi!”

Tô Khiêm Dương hơi hơi giật mình, lập tức cười đáp ứng “Được!”

Bày bàn đánh cờ, bốn phía yên tĩnh. Tô Khiêm Trạch thu lại mọi suy nghĩ, chuyên chú nhìn ván cờ, cầm quân cờ trầm tư.

Tô Khiêm Dương thấy hãn nghiêm túc cũng tập trung tinh thần bồi hãn chơi ván cờ này. Đến lúc sau, vẻ mặt hai người đều có chút ngưng trọng.

Ngay sau khi Tô Khiêm Dương hạ một quân cờ, Tô Khiêm Trạch nở nụ cười. Trong hộp của hãn chẳng còn mấy, nhìn đến trên bàn, các quân của hãn hầu hết đều bị vây trụ. Cầm quân cờ trong tay thả lại vào hộp. Hãn ngẩng đầu, bình tĩnh nói “Ta thua!”

“Tam đệ kỳ nghệ tăng cao!” Tô Khiêm Dương tuy thắng nhưng cũng không ít quân cờ bị hãn chế trụ. “Vài năm không cùng đệ đánh cờ, thủ pháp ngày càng thành thực hơn rồi!”

Tô Khiêm Trạch nhìn mặt hãn cười vô tư “Thua chính là thua, đại ca không cần an ủi ta. Nếu nói ta thủ pháp thành thực, bất quá đại ca là kỳ nghệ cao siêu.”

“Nói phi như thế”

“Nhưng vẫn là thua!” Tô Khiêm Trạch không ngừng cường điệu mấy chữ này. Bỗng nhiên, trong giọng nói mang theo chút phiền muộn bổ sung “Huống chi ngay từ đầu, ta đã thua rồi.”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn thấy đáy mắt hần hiện lên chút tiếc nuối. Cảm thấy những lời này của hần có hơi quái dị. Giống như ngoại trừ ván cờ này, hần còn muốn biểu đạt ý khác...

Ba ngày sau, thái tử rời Lâm An thành. Sau khi thỉnh an buổi sáng trở về, Tương Như Nhân sai Hứa ma ma đi chuẩn bị một phần hạ lễ. Sắp tới đại hôn của Tam hoàng tử rồi. Nàng là người thân bên ngoại tộc của Tam hoàng tử, thế nào cũng không thể qua loa “Chuẩn bị tốt rồi thì đưa về Tương gia, để Tương gia một khối đưa đi.”

Hứa ma ma lĩnh mệnh lui ra. Tương Như Nhân đi vào nội thất, quét mắt qua giá sách, đưa tay lấy một quyển xuống. Nhưng lật được hai trang thì chẳng còn tâm tư muốn xem.

Lục thế tử phi bỗng nhiên bệnh nặng qua đời, hơn nữa đích trưởng tôn khỏe mạnh kia cũng bỗng nhiên bệnh chết. Tất cả đều khiến nàng cảm thấy kì quái. Nhiều người như vậy chăm sóc đứa nhỏ làm sao có thể bệnh chết, còn Kỳ Tố Như, làm sao có thể vì đứa nhỏ đau lòng đến mức bệnh nặng không cứu nổi?

Một người yêu bản thân như vậy không có khả năng vì đứa nhỏ không còn mà chẳng thiết tính mạng. Lại thêm đây cũng chẳng phải ở nông thôn nghèo nàn không có tiền mời đại phu chữa trị. Bệnh gì gọi một tiếng thái y chẳng chạy qua liền.

Tương Như Nhân không khỏi nghĩ đến tin đồn điên rồ dạo trước ở Lâm An thành. Nói Lục thế tử phi cấu kết người ngoài, sinh ra đứa nhỏ không phải của Lục thế tử. Lại nghĩ đến Tam hoàng tử vội vàng được phong vương định hôn sự cũng là một trong số người bị vướng vào lời đồn đó. Cảm giác giống như hoàng thất là đang giấu đầu hở đuôi vậy.

Vậy Tam hoàng tử có thể thật sự cũng Kỳ Tố Như có quan hệ không thanh bạch sao?

Đổi lại người khác Tương Như Nhân cũng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng là nàng nhớ đến trước đây thời điểm nhị ca cùng đại ca gáy sù, Tam hoàng tử là có mặt ở Tương gia, còn đứng ngoài phòng nghe một lúc.

“Không có khả năng!” Nghĩ tới chỗ này, Tương Như Nhân thì thào nói một câu.

Nếu hẳn nghe rõ gì đó thì sao còn có thể cấu kết với Kỳ Tố Như. Nếu như nói hẳn cũng chung mối thù thì cũng làm sao có thể dùng phương thức như vậy. Không có khả năng.

Tương Như Nhân trong lòng có chút bất an. Chân tướng sự thật như thế nào không ai biết. Nàng không tin Kỳ Tố Như là bị bệnh chết. Nhưng Lực vương phủ phát tang nói như thế, mọi người tin vậy, cũng sẽ chẳng có ai giải thích được nghi hoặc cho nàng.

Tương Như Nhân đem sách đặt lại trên giá, bất đắc dĩ cười cười. Trước đây hẳn thật có ý đối với mình nhưng bất quá cũng chỉ là cố chấp thời niên thiếu thôi. Hẳn hiện tại đã phong vương, hôn sự cũng định rồi, lại sắp đại hôn. Sau này đi đất phong rồi cơ hội gặp mặt cũng không có. Nàng cứ chúc phúc là được rồi, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, cũng không cần thiết phải phỏng đoán này nọ...

Về đến trong phòng, Tương Như Nhân cảm thấy lười biếng, sinh ủ rũ, ngủ một giấc đến tận chiều, cịn cảm thấy ngủ chưa đủ.

Sau khi thức dậy uống miếng nước ấm, Tương Như Nhân nhìn ra ngoài cửa sổ “Cái nóng mùa hạ cũng muốn tới rồi, sao cái cảm giác buồn ngủ của mùa xuân vẫn còn

thế này?”

Phía sau Thanh Thu bước tới cười nói “Hiện tại vẫn còn xuân mà, buổi trưa cũng thật oi bức, tiểu thư mệt mỏi cũng là chuyện thường.”

Kỳ thực mấy ngày trước đây nàng đều là như thế. Ngủ bao nhiêu cũng không đủ, ăn trưa xong liền mệt rũ rời, người miễn cưỡng cũng chẳng muốn động đây.

“Thật không? Nhưng trước đây rồi cũng sẽ tỉnh.” Còn hiện tại sao nàng vẫn thấy mệt không ngừng.

Thấy nàng như vậy, Thanh Thu kì quái ra ngoài gọi Thanh Đông vào bắt mạch cho nàng, trên mặt nàng ta vui vẻ “Quy thủ của tiểu thư đã trở hai ngày, hiện tại mạch tượng còn chưa rõ. Để thêm hai ngày nữa mới xác định được.”

Tương Như Nhân nghe nàng nói vậy thì cảm giác buồn ngủ tan hết, cả người tỉnh hẳn. Nay người mang thai đúng là có dấu hiệu hay mệt mỏi, nàng không tính đến là vì không nghĩ lại có thể nhanh như vậy đã có “Vậy đợi hai ngày nữa lại xem sao”

Thanh Thu tức khắc nghĩ đến chuyện ăn uống “Vậy mấy đồ ăn thức uống của tiểu thư phải xem qua một lượt, có nhiều thứ cần phải kiêng kị đây!”

Thanh Đông gật đầu “Nói một tiếng với Lưu ma ma”

“Không cần nhắc Lưu ma ma, danh sách là do Bạch ma ma đưa xuống, nói với nàng là được. Nếu thật sự có tin thì cũng đợi qua hết thời điểm có nguyệt sự đã rồi mới nói.”

Tương Như Nhân ngăn các nàng lại “Chỗ Hứa ma ma đợi hai ngày nữa khẳng định rồi hãy thông báo. Tránh để nàng mừng hụt một hồi.”

Tương Như Nhân tháng này nguyệt sự thật không tới như tháng trước, lại trễ thêm hai ngày. Thanh Đông bắt mạch lần nữa, lúc này mạch tượng đã rõ hơn, dù còn yếu nhưng xác thực là đã có thai.

Hứa ma ma cơ hồ vui mừng phát khóc “Thật tốt quá. Cuối cùng cũng đã qua!”

Mấy người Tôn ma ma cũng kích động không kém. Ba năm a, nhập phủ cũng đã ba năm rồi, cuối cùng tiểu thư cũng hoài thai đứa nhỏ, sau này nàng đã có chỗ để dựa vào.”

Tôn ma ma là người đầu tiên có phản ứng lại “Thế này có cần thỉnh thái y kiểm tra lại không? Bên chỗ thái tử phi cũng chưa biết tin.”

Tương Như Nhân sai người gọi Lưu ma ma vào, lắc đầu “Mới được hai ngày, không cần vội bẩm báo với thái tử phi, để mấy ngày nữa”

Bằng không ở trong mắt thái tử phi, nàng có vẻ quá nôn nóng muốn công bố tin vui này.

Tôn ma ma gật đầu “Vậy thì để bốn năm ngày nữa thỉnh thái y. Bên phía thiện phòng để Lưu ma ma chú ý một chút là được, không cần kinh động người khác.”

Lưu ma ma vào nghe tin thì thận trọng gật gật đầu “Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định cẩn trọng.”

Giao phó xong hết chuyện, mọi người lui ra ngoài. Tương Như Nhân dựa vào thành giường, lúc này mới thật sự có chút cảm giác.

Đưa tay sờ sờ trên bụng, nơi này đang có một tiểu sinh mệnh... lơ đãng cười, lần này nàng phải bảo vệ nó thật tốt.

Đến chiều sau khi ngủ trưa dậy, Tương Như Nhân ra ngồi ngoài đình trong viện thư giãn. Lúc này gió thổi nhẹ nhàng theo khí cũng không nóng, khá thoải mái.

Thanh Đông bưng lên mấy đĩa hoa quả trong mùa cho nàng “Tiểu thư, ăn nhiều một chút.”

Tương Như Nhân một tay lật sách một tay nhắc miếng trái cây bỏ vào miệng. Thói quen hằng ngày so với trước cũng không có gì thay đổi. Trên dưới Linh Lung các kẻ biết chuyện chỉ có mấy người như vậy, nàng cũng yên tâm.

Bỗng nhiên phía ngoài truyền đến một trận âm thanh, người trong đình đi qua xem, ở đầu lối đi xuất hiện một thân ảnh nhỏ bé đang thăm dò. Tương Như Nhân giật mình. Sao có thể là thái tôn?

Tô Ngạn Tuần đưa bàn tay nhỏ vé vén rèm cây xuống, nhìn về phía đình, một đôi mắt xinh đẹp trong sáng còn mang theo chút nghi ngờ.

Ngoài đình Hứa ma ma bước đến nghênh đón, nở nụ cười ôn hòa “ Thái tôn điện hạ, ngài làm sao lại ở chỗ này? “

“Ta” Tô Ngạn Tuần lời vừa ra khỏi miệng đã vội đưa tay bịt miệng lại. Hắn không thể nói cho nàng biết chuyện mình vừa làm, vì thế chần chừ lại đáp “Ta chính là đi qua đây một chút.”

Hứa ma ma dẫn Tô Ngạn Tuần đi vào đình, hẳn hướng Tương Như Nhân hành lễ, thập phần quy củ.

“Thái tôn điện hạ, sao lại không vó ai đi theo người ra ngoài vậy?”

Tương Như Nhân sai Hứa ma ma dời ghế cho gần ngồi. Này bảo bối của phủ thái tử ra ngoài sao lại có thể đi một mình đây, vì thế nàng trêu hấn “Không phải là người một mình trốn ra đấy chứ?”

Tô Ngạn Tuần nhỏ tuổi nhưng khá trầm ổn, nghe xong tay vẫn nắm chặt đầu gối một chút như chột dạ “Không có, lúc ta thức dậy không thấy nhũ mẫu và các ma ma đâu. Ta đi ra ngoài dạo một chút.”

Tương Như Nhân nhìn ánh mắt gằn, gật đầu cười cười “VẬY thái tôn điện hạ đã đi qua những đâu?”

Tô Ngạn Tuần ngẩng đầu thấy nàng nhìn chăm chăm mình thì mặt đỏ lên “Ta đi quanh hoa viên thôi. “ Nói xong còn liếc mắt nhìn đĩa hoa quả trên bàn.

Tương Như Nhân cầm thăm trúc xiên một miếng dưa hấu. Lúc đầu Tô Ngạn Tuần còn e ngại, sau cũng cầm lấy nhìn Tương Như Nhân cười xấu hổ “Cảm ơn Tương trác phi”

Loại quả ngọt lại nhiều nước bày trẻ con đều rất thích. Nhìn hấu ăn vui vẻ Tương Như Nhân có chút đau lòng dưa nhỏ này. Hấu lớn như vậy coi được như cơm ăn đã đành, ăn uống còn phải kiêng kỵ này nọ, rất nhiều thứ hấu chỉ có thể nhìn mà không thể đụng vào.

Tô Ngạn Tuần biết mình không thể ăn nhiều, xong hai miếng liền dừng lại. Liếc nhìn sách trên tay Tương Như Nhân không khỏi tò mò “Sách này viết cái gì vậy?”

Tương Như Nhân giải thích cho hấu là viết về Chu quốc du ký. Tô Ngạn Tuần không hiểu lắm nhưng vẫn nghiêm cẩn nghe Tương Như Nhân kể. Chẳng mấy chốc hấu liền sinh ra nhiều hảo cảm với vị Tương trác phi xinh đẹp hiền lành lại hiểu biết rất nhiều này.

Ngoài cửa viện truyền đến tiếng hô gọi, nữ hầu và ma ma chăm sóc Tô Ngạn Tuần chạy vào, lúc nhìn thấy hấu ở trong đình thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó nhìn Tương Như Nhân, trong giọng nói mang theo ý chỉ trích “Tương trác phi thấy thái tôn điện hạ một mình ra ngoài lẽ ra nên phái người đến báo với bên thái tử phi một tiếng. Trên dưới phủ đều là đang đi tìm thái tôn.”

Nữ hầu kia vội kéo thái tôn đến bên người như sợ rằng Tương Như Nhân sẽ làm gì gây tổn hại đến hấu. Tương Như Nhân cười hừ một tiếng

“Bản thân thất trách để thái tôn điện hạ một mình rời khỏi Dao Hoa các còn dám ở trước mặt bản cung chất vấn. Cả Dao Hoa các to như vậy lại không biết thái tôn điện hạ đi đâu. Xem ra các người đều là cầm lương tháng ăn cơm trắng.”

Nhũ mẫu kia sắc mặt tái nhợt vài phần, vẫn ngạo khí cãi lại “Mặc dù là như thế, Tương trúc phi cũng không nên sau khi nhìn thấy thái tôn điện hạ lại không bẩm báo”

Sắc mặt Tương Như Nhân nhất thời trầm xuống, lạnh giọng nói “Bản cung là ở Linh Lung các, cũng không để mắt vào Dao Hoa các của các người. Các người là bản thân tự thất lạc thái tôn hay là thái tôn ra ngoài tản bộ, bản cung làm sao biết được.”

Bị quát lớn như vậy, sắc mặt nhũ mẫu kia càng trở nên khó khăn, phía sau ma ma nhắc nhở một câu. Đáy mặt nhũ mẫu có chút hốt hoảng, vội mang theo thái tôn trở về.

Mấy người Tử Yên đứng ở bên ngoài lớn giọng trách “Tìm được người một lời cảm tạ cũng không có, chỉ biết trốn tránh trách nhiệm. Cho rằng như vậy thì sẽ không bị phạt sao?” Sau thấy Tương Như Nhân nhìn lại thì im lặng cúi đầu thè lưỡi. Nàng chính là quá tức a, mấy cái người này...

Tương Như Nhân nhìn đám người rời đi. Đứa nhỏ đáng thương còn không quên quay lại nhìn nàng, tựa hồ như đang xin lỗi. Tương Như Nhân đáp trả hãnh bằng ánh mắt trấn an. Đến khúc cua, họ liền ly khai Linh Lung các.

Vốn đây cũng chỉ là chuyện nhỏ. Tương Như Nhân trở về phòng. Nửa canh giờ sau Dao Hoa các truyền ra tin tức. Thái tôn điện hạ sau khi trở về bỗng nhiên nôn mửa rất dữ, hiển tại đã ngất đi rồi...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Kế Sách Phòng Bị

Vừa mới rời khỏi Linh Lung Các người còn khỏe, thế nào nửa canh giờ trôi qua đã nôn đến ngất đi rồi. Tương Như Nhân nhớ đến thái tôn ở chỗ mình có ăn vài miếng hoa quả. Cùng Thanh Đông nhìn nhau, sau đó lắc đầu “Không có khả năng. Trái kia rất lạnh. Thái tôn dù cơ thể không tốt cũng không thể nôn đến ngất đi được.”

“Thái y đã đến chưa?” Tương Như Nhân trầm giọng. Tử Hạ gật gật đầu “Thái y vừa đến.”

“Chuyện này chắc chắn sẽ truy đến Linh Lung các chúng ta. Thanh Đông, trái cây ăn chưa hết kia không cần vứt đi. Chuẩn bị giấy bút cho ta.”

Tương Như Nhân phân phó các nàng chuẩn bị vài việc. Có nhiều người trông thấy hăn ngồi trong đình với nàng một lúc như vậy, còn ăn vài miếng này nọ.

Vừa đề bút viết được một nửa, ngoài phòng đã có người đến. Hà ma ma ở Dao Hoa các dẫn theo hai cung nữ tiến vào hành lễ với nàng

“Tương trác phi nương nương, thái tử phi mời ngài qua xem một chút, hỏi vài chuyện thái tôn vừa nãy.”

Tương Như Nhân đứng dậy “Ma ma, mời!”

Tôn ma ma và Thanh Đông theo Tương Như Nhân đi Dao Hoa các. Đến trong phòng, thái tử phi và thái y đều đang ở trong đó. Tương Như Nhân hành lễ với thái tử phi, thân thiết hỏi han “Nghe nói thái tôn ngã bệnh, hiện tại thế nào rồi?”

Thái tử phi sắc mặt hơi tái nhợt, để thái y trả lời “Thái tôn là bị trúng độc. Trong những gì nôn ra thấy có thịt heo và trái cây, còn những thứ khác có lẽ đã tiêu hóa hết rồi.”

“Thái y có tra ra được độc gì?”

Thái y lắc đầu “Trong thịt heo và trái cây đều không thấy. Nếu có, thời gian lâu như vậy có lẽ cũng đã bị thái tôn hấp thụ hết. “

Tương Như Nhân gật đầu, cũng không có lộ ra vẻ mặt gì khác, hướng thái tử phi nói “Nương nương, nửa canh giờ trước thái tôn đến Linh Lung các thì có ăn ít mật đào. Còn về phần những thứ khác, nương nương thử hỏi kĩ lại nhũ mẫu và ma ma hầu hạ cạnh thái tôn xem sao. À đúng rồi! Lúc thái tôn rời Dao Hoa các rồi đến Linh Lung các là cách một quãng thời gian không ngắn. Nương nương cần tra cho thật tốt để tránh bỏ sót cái gì.”

Triệu Nhị vẻ mặt khẽ biến. Bỗng nhũ mẫu trong phòng kinh hi hô một tiếng “Điện hạ tỉnh rồi!” Triệu Nhị trực tiếp mang theo thái y tiến vào, để lại Tương Như Nhân ở ngoài phòng.

Thanh Đông tiến lên giúp đỡ nàng một phen. Trong nội thất, Tô Ngạn Tuần khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mở mắt thấy thái tử phi, yếu ớt gọi một tiếng “Mẫu phi”

Thái y tiến lên xem mạch cho hẳn “Nương nương, thái tôn thân mình vốn yếu ớt. tràng vị đã không tốt. Nay lại trúng độc nôn dữ dội như vậy làm tổn thương tràng vị. Cần phải tốn nhiều công phu mới dưỡng lại được.”

Thái tử phi vừa nghe “Tháo tôn bữa trưa có ăn ít thịt. Còn lại đều nghiêm cẩn dựa theo dặn dò của thái y mà ăn. Không thể có khả năng trúng độc.”

“Sau khi ngủ trưa tỉnh dậy, thái tôn đi nơi nào, nương nương cũng biết.” Thái y một bên nhắc nhở. Thái tử phi nhìn về phía nhi tử trên giường. Tô Ngạn Tuần mím môi, tay ở trong chăn khăn trương nắm chặt.

“Tuần nhi, nói cho mẫu phi biết, sau khi người ra khỏi Dao Hoa các thì đi đâu?” Triệu Nhị nhìn hăn bộ dáng này, chính là muốn trách cứ cũng trách không nổi. Ngồi xuống xoa đầu hăn ôn nhu hỏi.

Tô Ngạn Tuần thân mình run rẩy, yếu ớt đáp “Hài nhi tỉnh ngủ thì không thấy mấy người nhũ mẫu đâu, mơ mơ màng màng đi ra, qua vài nơi rồi đến Linh Lung các.”

“Ở giữa là đi những nơi nào?”

Tô Ngạn Tuần nhắm hai mắt lại, vẻ mặt một bộ khó chịu “Mẫu phi, con không nhớ rõ.”

Triệu Nhị đau lòng “Ngoan, Tuần nhi cứ từ từ nghĩ. Nghĩ ra thì nói với mẫu phi.”

Sau đó đứng dậy đi gần lại chỗ thái ý “Có thể hạ độc vào trái cây. Sau khi ăn vào bị hấp thụ hết, nhổ ra thì không còn độc không?”

“Cũng không loại trừ khả năng đó, thần không thể kết luận được.” Thái y châm chước trả lời.

Phương ma ma bước đến nói thầm bên tai Triệu Nhị vài câu. Vẻ mặt nàng tức khắc như không ngờ tới “Người xác định?”

Phương ma ma gật đầu “Nô tyf tất nhiên nắm chắc. Hơn nữa nương nương xử lí như vậy cũng không có vấn đề gì, dù sao chuyện kia cũng là nàng không kịp thời bẩm báo.”

Tương Như Nhân ở ngoài đợi một lúc lâu. Cuối cùng thái tử phi cũng trở ra.

Thái tử phi nhìn Tương Như Nhân, người đứng là có chút béo lên. Lại nhìn qua tay đỡ của Tôn ma ma và Thanh Đông, cảm thấy chắc chắn,

nghiêm mặt nói “Thái tôn đã tỉnh. Chuyện trúng độc này có nhiều điểm đáng ngờ. Thái tôn ngủ trưa dậy thì đến Linh Lung các, còn ăn này nọ. Hiện thời chứng cứ lại không đầy đủ, có lẽ phải ủy khuất Tương trắc phi người một chút.”

“Nương nương, nếu chứng cứ là gì đó thái tôn đã ăn theo lời ngài nói, ngài có thể cho người đến Linh Lung các tra. Thần thiếp cùng thái tôn đều cùng ăn mật đào, nếu thật

có vấn đề gì, thần thiếp cũng có thể ngắt xiù.”

Tương Như Nhân vẻ mặt bình tĩnh nói. Thái tôn trước khi đến Linh Lung các đi đâu thì không tra, lại khẳng định chỗ nàng có vấn đề. Không biết ai mới là người có ý đồ đây!

“To gan! Tương trắc phi ngài có thể ở chỗ đó hạ độc thái tôn. Xung quanh lại đều là người của ngài. Ngài tất nhiên nói thế nào cũng được!”

Phía sau Triệu Nhị, Phương ma ma quát lớn. Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn nàng ta, hừ cười “Cái khác không dám nói, nhưng chuyện quản thúc hạ nhân, mong nương nương để tâm thêm chút. Một ma ma mà cũng dám chen lời chủ tử, chả trách nhũ mẫu của thái tôn lại dám đối mặt chỉ trích thần thiếp thời điểm thấy thái tôn không lập tức mang trả về Dao Hoa các.”

Hạ nhân làm việc lỗ mãng, đánh mất chính là thể diện của thái tử phi. Triệu Nhị cười cười, mang theo vẻ mặt trấn an “Muội muội người đừng đa tâm, này cũng chỉ vì công bằng. Dù sao chuyện mưu hại hoàng tử này, tội cũng không nhỏ.”

“Nương nương, cái mũ lớn như vậy thần thiếp có lẽ đội không nổi đâu!” Tương Như Nhân cao giọng nhắc nhở.”Thần thiếp coi như ngài là vì quá lo lắng cho thái tôn. Có điều chuyện này vẫn cần phải tra cho thật rõ ràng.”

Thái tử phi thái độ cường ngạnh “Tương trắc phi cho thái tôn ăn cái gì, bây giờ thái tôn trúng độc người tất nhiên không khỏi bị hiềm nghi. Hiện tại trước mắt chưa tra rõ được gì, đành phải để Tương trắc phi chịu ủy khuất. Không còn mấy ngày thái tử điện hạ sẽ trở lại, để ngài chủ trì công đạo, người cũng không cần nói ta thiên vị việc riêng. “

“Người đâu! Đem người trên dưới Linh Lung các cấm cửa, không ai được ra ngoài.”

Ngoài phòng lập tức có vài bà tử vọt vào ý muốn áp chế các nàng. Thanh Đông đỡ Tương Như Nhân dậy, nàng hô một tiếng “Khoan đã!”

Tương Như Nhân nhìn thẳng Triệu Nhị “Không biết nương nương muốn ủy khuất thiếp thân thế nào?”

Thấy nàng bộ dáng không biết e ngại gì, Triệu Nhị trong lòng sinh giận, hạ lệnh “Đem Tương trắc phi cấm túc, để nào sao chép kinh thư cầu phúc cho thái tôn.”

“Nếu là sao chép kinh thư vì thái tôn. Cho phép thần thiếp thay đồ lam, nếu thái tử phi không an tâm có thể cho người cùng trở về với thần thiếp.” Tương Như Nhân lập tức cười tiếp lời nàng, thái độ thành khẩn.

Phương ma ma kia đi theo Tương Như Nhân về Linh Lung các. Nàng ta còn muốn đi vào phòng xem Tương Như Nhân thay đồ nhưng bị mấy người Hứa ma ma ngăn lại. Tôn ma ma cười nhìn nàng “Nương nương thay đồ, ma ma như thế sợ là không ổn.”

Phương ma ma hừ một tiếng nhìn chằm chằm cửa trong. Trong phòng, Tương Như Nhân nhanh chóng thay xong quần áo, đem thư viết được một nửa kia giao cho Thanh Đông “Đợi ra rồi đi thì rất nhanh sẽ có người đến nốt đám các người lại trong Linh Lung các, có lẽ không thể ra khỏi phủ được. Người đưa thư nayg cho Phục Linh, kêu nàng ngay lập tức chuồn ra khỏi phủ về Tương gia giao cho Nhị thiếu phu nhân.

Thanh Đông lo lắng nhìn nàng “Tiểu thư, hiện tại thân mình ngài như vậy sao có thể đi phật đường, lỡ như...”

Tương Như Nhân lấy khăn tay ra gói mấy phần điểm tâm trên bàn lại rồi nhét vào trong lòng, nhìn nàng cười có chút tinh ranh “Thái tử phi dù muốn vu oan cũng không thể lấy sức khỏe thái tôn ra đùa. Nàng coi đó như tính mệnh vậy. Hiện tại chứng cứ không rõ lại nhất quyết muốn đem ta cấm túc. Xem ra cũng không quan tâm ai là hung thủ thật sự. Chuyện nguyệt sự nàng chắc chắn đã nắm rõ. Hiện thời như thế có thể nói là ta có lỗi, nàng biết nắm bắt cơ hội, thế nào lại không tranh thủ một phen.”

Thanh Đông gật đầu, đem thư nhét vào trong người rồi đi ra cửa sau.

Xác nhận Thanh Đông đã rời khỏi. Một lúc sau Tương Như Nhân mở cửa đi ra.

Nhìn một vòng mọi người, ánh mắt dừng lại chỗ Phương ma ma “Đã để ma ma đợi lâu”

Thái độ nàng khiêm tốn như vậy, Phương ma ma cũng chẳng nói được gì, sai vài người ở lại canh chừng. Nàng dẫn theo hai người đưa Tương Như Nhân đi phật đường.

Giống như nàng đoán trước đó, không bao lâu sau trên dưới Linh Lung các đều bị cấm túc, không được xuất phủ.

Trong Dao Hoa các, Triệu Nhị đỗ con ngủ xong thì ra ngoài, Phương ma ma đã đợi sẵn.

“Nương nương, đây thực sự là một cơ hội quá tốt!” Phương ma ma theo sau, nàng ngồi xuống tháp mềm. “Hiện tại Tương trác phi đang ở phật đường. Nếu chính thân mình nàng không khỏe sanh ra chuyện gì cũng không liên hệ gì tới nương nương.”

“Để gì nàng sẽ có chuyện đâu.”

Triệu Nhị nhớ lại ánh mắt đối diện với Tương Như Nhân vừa rồi. Tự tin như vậy, giống như là bản thân sẽ không thể làm gì nàng. Loại cảm giác này thực sự không thoải mái.

“Đã nhiều ngày phòng ăn không còn đưa đi... không bằng...” Phương ma ma ánh mắt vừa chuyển liền ra chủ ý, Triệu Nhị lập tức bác bỏ “Không được. Ăn ra chuyện gì thì sẽ là lỗi của bản cung. Người coi Tương gia là ngài không sao.”

“Sao lại không dễ dàng?” Phương ma ma kề sát tai Triệu Nhị nói vài câu, trên mặt Triệu Nhị thoáng do dự, chậm chạp không hạ quyết định. Phương ma ma khuyên nhủ “Nương nương! Người phải vì thái tôn mà lo lắng a. Ba năm giao ước đã qua, nếu để Tương trắc phi sinh hài tử nhanh như vậy. Lực chú ý của thái tử sẽ đều dồn về nơi đó.”

Nhắc tới thái tôn, trên mặt Triệu Nhị hiện lên chút ôn nhu. Nhưng chuyện như vậy nàng vẫn không làm được “Ma ma, làm vậy là không đúng!”

Phương ma ma ôn nhu khuyên nhủ “Nương nương làm vậy chẳng có gì không đúng. Ngài cũng không biết được nàng thế nào. Thái tôn còn đang nằm trong phòng đây. Nương nương thiện tâm nhưng chắc gì các nàng đã thiện tâm.”

Triệu Nhị nhìn thoáng qua nội thất, nửa ngày, nàng như là hạ quyết tâm nói “Nói với bên ngoài bản cung bị bệnh nhẹ không gặp khách. Liền ẩn theo lời người làm đi...”

“Haizzz....”

Ngoài phật đường, Phương ma ma dẫn theo người mang theo thực hộp đi vào. Hai bà tử cường tráng đứng canh mở cửa cho nàng. Trong phòng ánh

sáng ít đi nhiều. So với bên ngoài thì lạnh hơn chút.

Tương Như Nhân ngồi trên bồ đoàn, phía trước là cái bàn chất đầy một chồng kinh thư, trước mặt Tương Như Nhân cũng mở ra một quyển, nàng đang cầm bút sao.

Phương ma ma sai người đặt thực hộp xuống, hừ một tiếng “Tương trắc phi nương nương, ngài cố sao chép kinh thư cho tốt vì thái tôn mà cầu phúc, tâm hại người là không thể có.”

Tương Như Nhân buông bút, cũng không thèm liếc mắt nhìn thực hộp kia một cái, cười một tiếng “Nói rất đúng. Đây ở trước mặt Phật tổ là không thể có tâm hại người, phải không Phương ma ma?”

Phương ma ma quay sang nhìn tượng phật, thân mình run lên, xuất phát áp lực từ tín ngưỡng khiến đáy lòng nàng dâng lên một cỗ e ngại.

Có điều rất nhanh nàng liền điều chỉnh lại, chỉ vào chồng kinh thư trên bàn, rất có tư thế ức hiếp “Tương trắc phi nương nương, trước khi thái tử trở về, ngài hảo hảo mà sao chép kinh thư đi!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cát Nhân Có Thiên Tướng

Rất nhanh tới ban đêm, trong phật đường càng tối tăm. Bốn pgia cửa khép chặt nên không có bao nhiêu am thanh vọng vào. Buổi tối trong phật đường cũng càng lạnh.

Ngày tháng năm buổi tối vẫn còn chút lạnh, không biết là đã quên hay cố ý coi nhẹ mà trong phật đường chăn giường gì cũng không có. Tương Như Nhân tựa vào mấy cái đệm chồng lên nhau, xoa xoa bụng “Xem ra người còn chưa có sinh ra đã không được chào đón rồi.”

Thực hộp bên cạnh đã nguội lạnh từ lâu, Tương Như Nhân không hề chạm qua. Điềm tâm mang theo cũng có thể giúp nàng đỡ đói. Hơn nữa đói một chút thanh tỉnh một chút. Ban đêm như vậy còn không biết có chuyện gì xảy ra.

Đến khuya trong phật đường cơ hồ là giơ tay lên cũng không thấy nổi. Ngoài phòng thủ vệ bà tử có lẽ cũng đã ngủ. Tương Như Nhân đứng dậy đi sát lại cửa sổ. Xuyên qua giấy dán lờ mờ nhìn qua bên ngoài. Ngày rằm trăng sáng nên cũng không quá tối tăm.

Xoay người lại là đối diện với mấy pho tượng phật, dường như là một tượng Quan âm rất cao.

Tương Như Nhân bước đến bờ đoàn phía trước quỳ xuống. Ngửa đầu nhìn rõ vẻ mặt hiền từ kia, nàng vẫn còn nhiều thứ không chắc chắn.

Không chắc chắn Phục Linh có thể trước lúc bị cấm cửa trốn được ra khỏi phủ hay không, không chắc chắn Bích nhi sẽ có biện pháp tốt. Càng không chắc chắn nàng sẽ ở lại đây bao lâu.

Nhưng đời này của nàng đều là đi trên con đường không chắc chắn như vậy, cho dù là gặp thêm nhiều lần, nàng vẫn kiên trì tiếp tục bước tiếp.

Ba năm qua nàng đã thấy được nhiều thứ. Những mặt tối phía sau hoàng gia, những so đo ngầm trên quan trường. Một gia tộc có thể chỉ vì một người mà chết hết, cũng có thể chỉ nhờ một người mà vinh quang. Thái tử phi sở tác sở vi nàng không hận. Bởi vì Tương Như Nhân nàng cũng có thể một ngày nào đó, vì bản thân, vì Tương gia, vì bảo hộ người bên cạnh mà làm chuyện giống như vậy.

“Bồ tát” Tương Như Nhân thấp giọng thưa “Thế gian này nào có tuyệt đối đúng hay sai. Thị phi đúng sai đều là do người định đoạt. Ta biết bản thân cũng chẳng phải người tốt, nhưng thử hỏi trên thế gian này ai dám đứng ra đảm bảo hẳn là người tốt đâu.”

Ngày hôm sau thời điểm Phương ma ma đi vào thấy thực hộp không hề đựng qua thì có chút kinh ngạc.

Tương Như Nhân lúc này sắc mặt đã hơi tái nhợt. Phương ma ma thấy nàng bộ dáng vẫn thong dong, đổi một cái thực hộp khác, trong lòng kinh thường.

Chờ Phương ma ma rời khỏi. Tương Như Nhân đứng lên mở thực hộp ra. Bên trong là thức ăn chay vô cùng phong phú, phong phú đến không có gì để nói, nếu nàng bị đói xiu cũng là tự mình chuốc lấy thôi.

Đến tối Phương ma ma lại tới lần nữa, tiếp tục đổi một cái thực hộp khác.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, trong phật đường lại trở về bóng tối. Phủ thái tử, thái tử phi bệnh nhẹ không tiếp khách lại qua thêm một ngày.

Trong phủ thái tử không khí hết sức đè nén. Mấy người Trương trắc phi biết thái tôn bị trúng độc ngắt xiu, Tương trắc phi bị liên quan. Nhưng cũng

không ai có thể đứng ra nói rõ sau khi ra khỏi Dao Hoa các là thái tôn đi nơi nào.

Tương Như Nhân tựa vào thiên tọa, không khí xung quanh có chút lạnh. Ngoài cửa sổ len vào ánh sáng nhạt đại diện cho trăng tròn. Tương Như Nhân ôm chặt hai đầu gối híp mắt lại. Ngày mai rất nhanh rồi sẽ tới...

Ngày hôm sau giữa trưa phủ thái tử có khách đến. Cận Thu cô cô bên cạnh hoàng hậu dẫn theo Bat vương phủ tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân ghé thăm thái tử phi không khỏe và thái tôn.

Này khách đến đột ngột không cách gì từ chối ngoài cửa đành phải tiếp. Vào Dao Hoa các một hồi, sau khi thăm thái tôn. Tô Khiêm Mặc lấy lí do sẽ đưa tân nương tử đi Dương Quan nên muốn được gặp qua hảo bằng hữu của thê tử, Tương trắc phi.

Triệu Nhị nhìn qua nữ tử ôn nhu phía sau Tô Khiêm Mặc, cười cự tuyệt yêu cầu của bọn họ “Vốn là chuyện dèm pha trong phủ, nếu các người đã hỏi ta cũng không ngại dọa người. Mấy hôm trước thái tôn bỗng nhiên trúng độc ngất xỉu, là ở trong viện Tương sùng phi ăn gì đó. Thái tôn thân mình đã không tốt, cứ ăn như vậy còn có khả năng sẽ nguy hiểm tánh mạng. Ta liền đem Tương sùng phi cấm cửa chờ điện hạ về thăm vấn, không sợ oan uổng muội muội.”

Thái tử phi nói không một kẽ hở, giam kín cũng chẳng phải trách phạt gì lớn, chỉ là mệt nhọc một chút, người bình thường đều chịu được. Sợ oan uổng Tương sùng phi, đợi thái tử về điều tra cũng hợp tình hợp lí.

Sở dĩ chưa bẩm báo vào trong cung là vì sợ mẫu hậu phiền lòng. Mong Cận Thu cô cô lượng giải.” Triệu Nhị trên mặt hiện lên chút bất đắc dĩ. Cận Thu cô cô gật đầu. Tô Khiêm Mặc nhíu mày “Ăn gì đó trong viện Tương sùng phi thôi sao có thể trúng độc, bên người thái tôn không có ai đi theo sao?”

Triệu Nhị có chút xấu hổ “Nói đến cũng kì quái. Vốn bên cạnh thái tôn luôn không ít người hầu hạ, lại cũng ít đến viện Tương trắc phi. Lần này lại chỉ một mình qua đó, ta hỏi qua ma ma hầu hạ nói thái tôn ngủ trưa dậy thì tự chạy đi.”

“Hạ độc như thế cũng quá làm càn” Tô Khiêm Mặc không biểu hiện thêm gì chậm rãi nói “Tương trắc phi làm sao có thể ở tình huống như vậy làm hại thái tôn”

“Mọi người có liên quan đều đã bị giam lỏng, chỉ chờ thái tử về thăm vấn. Ta sợ các nàng nói ta không đủ công bằng. Thái tôn dù sao cũng đã ăn gì đó chỗ Tương trắc phi, nếu không làm gì chẳng phải rối loạn quy củ.” Thái tử phi mỉm cười. Nàng là thái tử phi, là người quản lý sự vụ và mộ người trong phủ thái tử. Nàng làm vậy cũng không có gì sai.

Cố Ngâm Hoan liếc nhìn Tô Khiêm Mặc một cái. Thái tử phi trực tiếp nói vậy các nàng cũng không thể tiếp tục đòi gặ Như Nhân. Tô Khiêm Mặc lại nhìn qua Cận Thu cô cô.

“Ngài là thái tử phi. Làm sao có thể nói là không công bằng, đợi thái tử về mới tìm chứng cứ có khi cũng muộn rồi.” Cận Thu nhàn nhạt nhắc nhở. Sắc mặt Triệu Nhị khẽ biến, Cận Thu tiền đà nói “Nếu koing chắc chắn gì mà lỡ xảy ra chuyện, chỗ Tương gia cũng không dễ đối đáp.”

Ý của Cận Thu chính là ý của hoàng hậu, thái tử phi gạt tất cả mọi người làm vậy, xảy ra chuyện gì cũng không hay. Nhưng hôm nay cũng đã có người ở đây biết được, có Tô Khiêm Mặc, lại còn có bằng hữu tốt nơi khuê phòng của Tương trắc phi, Cố gia tiểu thư. Nếu thật có chuyện gì làm sao an ổn được. Thế lực gia tộc sau mấy người này có ai là hiền lành. Hoàng hậu đang cố gắng cân bằng các thế lực không thể để chuyện không rõ chứng cứ này phá hư được.

“Nếu thái tử phi không ghét bỏ. Trước mang nô tỳ đi xem qua một lát.”

Cận Thu đã mở miệng nói vậy, Triệu Nhị còn biết làm thế nào, đành đứng dậy dẫn các nàng đi về hướng phật đường.

Linh Lung các hiện tại ngoại trừ có hai bà tử đứng canh cửa ở ngoài, còn lại mọi ma ma nha hoàn đều mang tới giam lỏng. Về phần kia phật đường, có hai bà tử cường tráng canh giữ bên ngoài.

Triệu Nhị lệnh các nàng mở cửa. Cố Ngâm Hoan nhìn bốn bề cửa đều khép chặt, nhú nhú mày. Bị nhốt hai ngay trong phòng kín như vậy, người khỏe mạnh cũng muốn sinh bệnh. Huống chi Tương tử tử bây giờ tình trạng đặc biệt như vậy.

Mở cửa xong, Cận Thu tiến vào trước. Nhìn vào trong phòng, nét mặt không có gì khác lạ. Bên trong có một cái bàn thấp, trên bàn là một chồng kinh thư, Tương Như Nhân đang ngồi bên bàn một thân đồ lam sao chép kinh thư.

Nghe tiếng động, Tương Như Nhân quay lại, thấy thái tử phi thì muốn vội bước qua hành lễ. Nhưng người ngồi lâu choáng váng, không đợi nàng đứng thẳng, đỉnh đầu một trận tê rần. Nàng lão đảo tựa vào bàn ngã dần xuống đất.

Bên cạnh nàng cũng không có ai hầu hạ, nàng té ngã cũng không có người vội bước tới đỡ. Mà cuối cùng là Cố Ngâm Hoan đứng cạnh Tô Khiêm Mặc kinh hô một tiếng “Tương tử tử”

Cận Thu ở phía trước bước tới đỡ Tương Như Nhân dậy. Nàng sắc mặt tái nhợt, có vẻ đứng không nổi, cười nhìn thái tử phi, tất nhiên cũng thấy được Tô Khiêm Mặc và Ngâm Hoan bên cạnh “Thần thiêpa gặp qua nương nương”

Vừa dứt lời thì trên mặt Tương Như Nhân hiện lên đau đớn, một tay níu chặt vạt áo Cận Thu một tay bấm bụng, tiếp đó choáng váng ngã xuống trong lòng Cận Thu.

Một màn này đều dọa sợ mọi người. Hai cung nữa phía sau nhanh bước lên phụ Cận Thu đỡ Tương Như Nhân. Cận Thu nhìn về phía thái tử phi “Còn không mau mời thái y!”

Giờ phuta này tâm tình Triệu Nhị là vô cùng phức tạp, nhìn thoáng qua bụng Tương Như Nhân rồi phân phó người đưa nạng về Linh Lung các, lại sai người đi mời thái y.

Tô Khiêm Mặc và Cận Thu cũng không có rời khỏi. Tương Như Nhân được đưa về Linh Lung các, tức khắc lệnh cấm ở đây cũng bị bãi bỏ.

Thái y rất nhanh đã tới, sau khi bắt mạch cho Tương Như Nhân xong thì ở trước mặt mọi người thông báo tin nạng đã có thai. Mạch tượng dù hơi suy yếu nhưng không có vấn đề gì lớn. Chỉ là vài ngày ở phật đường nghỉ ngơi không được tốt, hơn nữa dinh dưỡng không đầy đủ nên mới ngắt xiu.

Cố Ngâm Hoan nghe được tin tức này thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nắm lấy tay của Tô Khiêm Mặc “Thật tốt quá Tương tử tử không có việc gì. May mắn hôm nay chúng ta đến xem, bằng không cũng chẳng ai biết tử tử đang có thai, cứ ở như thế vài ngày... tử tử không phải sẽ...” Ngâm Hoan một chút cũng không e dè cứ nói rành rọt với Tô Khiêm Mặc như vậy, trong phòng mọi người đều nghe rõ.

“Hiện tại không phải đã ổn rồi sao, đợi thái tử biết chuyện cũng sẽ gấp rút trở về.”

Tô Khiêm Mặc nắm tay nạng nói, không hề e ngại thân thiết trước mặt mọi người. Rồi lại liếc nhìn qua phía Cận Thu, xem như quyết định của mình vô cùng sáng suốt “Cận Thu cô cô xem ra phải về bẩm hoàng hậu ban thưởng cho ta rồi, ta là đã giữ được hoàng tự cho hoàng gia các người đấy”

Một mặt nghiêm túc của Cận Thu đáy mắt cũng lộ ý cười, cung kính đáp “Nô tỳ trở về sẽ bẩm báo chi tiết với nương nương.” Trong mấy cái vường

phủ, người dám cùng hoàng thượng và hoàng hậu bàn điều kiện thật cũng chỉ có vị này.

Tô Khiêm Mặc nói lời cũng chỉ là vui đùa. Nhưng nghe vào trong tai người thì lại là một chuyện khác.

Tình hình thế này, lại thêm lời bọn họ nói thì có vẻ như là thái tử phi gặp chuyện không báo, tự tiện hành sự, suýt nữa hại chết hoàng tự trong bụng.

Triệu Nhị phản ứng rất nhanh, lộ vẻ xấu hổ “Cận Thu cô cô, chuyện này là lỗi của bản cung, không tra rõ ràng đã tùy tiện định đoạt, suýt nữa gây đại họa. Chờ bên này Tương trắc phi ổn ta sẽ cùng ngài tiến cung thỉnh tội với hoàng hậu”

Chờ Tương Như Nhân tỉnh lại lần nữa đã là giờ khuya.

Hứa ma ma và Thanh Đông canh ở bên giường, thấy nàng tỉnh, Hứa ma ma xoa trán nàng hỏi “Có thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tương Như Nhân gật đầu”Nhũ mẫu, ta đói.”

Giọng nàng nghe như ủy khuất. Vốn tim Hứa ma ma treo lơ lửng ba ngày kia còn chưa hạ xuống, nay nghe nàng nói vậy thì mới an tâm.

Thanh Đông sờ sờ tay nàng “Tiểu thư chờ một chút, nô tỳ sai người đi nấu cháo đản hoa ngài thích.”

Tương Như Nhân đẩy đẩy tay nàng, giọng thêm vài phần khí lực “Mau chút đi!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thái Tử Trở Về

Sau khi Tương Như Nhân ra khỏi phật đường được chẩn ra có thai, thái tử phi liền tiến cung thỉnh tội với hoàng hậu. Đợi nàng tỉnh lại thái tử phi cũng đã trở về, lúc về thái tử phi có ghé qua thăm nhưng khi đó Tương Như Nhân vẫn đang ngủ.

Tương Như Nhân sau khi ăn xong một chén cháo tinh thần phấn chấn lên không ít. Thanh Đông vẫn lo lắng bắt mạch lại cho nàng “May mắn tiểu thư mặc y phục dày. Nếu không bị lạnh thì đúng là chịu đủ tội.”

“Thái tử phi nói gì? “ Tương Như Nhân lau miệng, ngẩng đầu nhìn Hứa ma ma.

“Thái tử phi nói ngài nghỉ ngơi cho thật tốt. Đây là nàng sơ sót. Chờ điện hạ trở về nàng cũng sẽ nói rõ, đã để ngài phải chịu ủy khuất.”

“A“. Tương Như Nhân nở nụ cười “Việc này vậy mà nàng xử lí rất nhanh chóng.” Trong thời gian nàng ngủ, chỗ hoàng hậu cũng đã thỉnh tội, chỗ nàng lời nói cũng xuôi tai. Đợi đến lúc thái tử trở về, dù sao đứa nhỏ cũng không sao. Nàng cũng đã nhận sai, mọi người cũng đã yên chuyện, còn gì để mà nói.

“Mặc kệ thế nào, bên ngoài thái tử phi là làm đủ công phu, tiểu thư ngài cũng không hề đi sai bước” Hứa ma ma tất nhiên bất bình. Nói giam liền giam, chứng cứ thì không có. Nhưng trên dưới phủ thái tử này chính là thái tử phi chủ trì. Nếu các nàng cường ngạnh chính là ngộ nghịch chủ mẫu.

“Cũng chẳng kém cạnh gì nhau!”

Tương Như Nhân nở nụ cười “Chuyện thái tôn trúng độc này vẫn chưa được giải quyết.” Tương Như Nhân là hoàn toàn tin thái tử phi sẽ không đem an nguy của thái tôn ra làm cố để hạ bệ nàng. Độc này xuất hiện vô cùng kì quái. Nơi này của nàng ăn không có việc gì, bữa trưa cũng không có việc gì. Ở giữa thái tôn rốt cuộc đã đi đâu, chỉ một câu không nhớ liền coi như xong.

“Hứa ma ma, nếu thái tử phi không có ý định tra. Chúng ta ngầm hỏi thăm chút, đứa nhỏ năm sáu tuổi lớn tầm đó đi đâu há lại không có người nhìn thấy?”

“Phải phải phải, hiện tại người nghỉ ngơi cho thật tốt, còn lại mặc kệ. Hứa ma ma ấn nàng nằm xuống “Nghỉ ngơi tốt, thân mình hồi phục, ngài muốn làm gì nhũ mẫu cũng không cản...”

Bốn ngày sau thái tử trở về.

Thư Tô Khiêm Mặc đưa đến còn nhanh hơn người thái tử phi phái đi một bước. Bên Dao Hoa các nghe nói thái tử sau khi trở về trực tiếp đi Linh Lung các, Phương ma ma thay thái tử phi lo lắng “Nương nương, Tương trắc phi sẽ ở trước mặt điện hạ cáo trạng.”

“Cứ để nàng cáo trạng.” Triệu Nhị hiển nhiên vô cũng bình tĩnh “Là sơ suất của bản cung, không kịp thời biết được chuyện nàng mang thai. Nàng ủy khuất cũng đúng rồi. Chỗ hoàng hậu đã thành tội, bây giờ với điện hạ cũng nhận sai như vậy thôi.”

“Sợ là nàng giật dây khiến điện hạ nổi lên dị tâm với nương nương.”

Phương ma ma tận lực nghĩ chèn ép Tương trắc phi. Quán triệt là Tương sùng phi sẽ tuyệt đối chẳng bao giờ có cái ý gì tốt đối phó các nàng.

“Điện hạ nào phải người hồ đồ để nghe nói hai ba câu là có thể khiến ngài sinh dị tâm với bản cung.” Triệu Nhị liếc mắt lờm nàng “Phương ma

ma, người lo lắng như vậy có phải đang dối gạt bản cung chuyện gì?”

“Nương nương, nô tỳ làm sao có chuyện gì gạt ngài. Nô tỳ là lo lắng vì ngài mà thôi.” Phương ma ma quỳ xuống “Đánh mất cơ hội lần này rồi sẽ khó có được nữa.”

Triệu Nhị thất thần nhि bên ngoài, nửa ngày thì thào một câu “Điều đó chứng tỏ bản cung làm vậy là không thuận ý trời nên mới không thành công.”

Trong Linh Lung các, Tô Khiêm Dương vội vã đi vào. Canh ngoài cửa Tử Yên vừa quỳ xuống hành lễ thì người cũng đã vào đến trong phòng.

Tương Như Nhân đang nằm trên giường uống thuốc dưỡng thai Hứa ma ma đút cho, thấy hấn đến “Thần thiếp gặp qua thái tử điện hạ.”

Hứa ma ma cho nàng dốc một cái hết ngậm cuối cùng rồi lui xuống.

Tương Như Nhân thấy hấn phong trần mệt mỏi, tự nhiên không biết nói gì, nửa ngày mới chỉ chỉ bên giường “Điện hạ muốn ngồi xuống không?”

Thời điểm Tô Khiêm Dương nhận được tin biết được thái tôn trúng độc, thái tử phi đem Tương trắc phi giam lỏng, nghi ngờ có liên quan. Đến phong thư thứ hai là do thái tử phi viết. Báo tin Tương trắc phi có thai, thái tử phi thình tột.

Dọc theo đường trở về, lo lắng có, ngờ vực có. Nhưng đến lúc nhìn thấy nàng, tất cả suy nghĩ trước đó lại không biết tiếp tục thế nào. Sắc mặt của nàng không tệ, nhùn thoáng qua cũng không thấy có gì không thoải mái. Tô Khiêm Dương biết, hấn là đã về trễ rồi.

Nhìn thấy hấn ngồi xuống cũng không nói gì, Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, huých nhẹ vào tay đang đặt ở mép giường của hấn. Tô Khiêm Dương

trở tay nắm lấy tay nàng, Tương Như Nhân cũng không trốn, cười dịu dàng hỏi “Điện hạ không vui sao?”

Tô Khiêm Dương đặt tay nàng vào lại trong chăn, xoa má nàng “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tương Như Nhân lắc đầu “Ngoại trừ mệt mỏi như trước thì cũng không có phản ứng gì khác. Thái y nói tất cả đều tốt, không cần lo lắng.”

Tô Khiêm Dương ừ một tiếng “Xem ra quả thật không tệ. So với lúc bản cung rời đi còn béo thêm.”

Tương Như Nhân sửng sốt, một lúc sau đỏ mặt nhìn vào phía trong giường “Điện hạ cứ đến lại bảo thiếp béo, xem ra trọng tâm đối với điện hạ ngoài việc thiếp béo lên hay không chẳng còn gì khác.”

Thấy nàng ra giọng giận dỗi, Tô Khiêm Dương khước miệng khẽ cười, nói đúng trọng tâm “Nhìn kĩ hơn, quả thật là béo!”

Tương Như Nhân quay đầu trừng mắt nhìn hắn, nổi lên cái kính “Thiếp buồn ngủ rồi, điện hạ ngài có thể đi về!”

Bụng này còn chưa có lộ ra đâu. Nữ nhân mang thai cái kính lên không ít. Tô Khiêm Dương bật cười, đưa tay nhéo nhéo má nàng “Được rồi, nàng nghỉ ngơi sớm. Ngày mai ta sẽ lại qua thăm nàng.”

Tương Như Nhân gật đầu “Điện hạ trở về tắm rửa, đừng để mệt...”

Tô Khiêm Dương trở về Phượng Dương các. Sáng hôm sau liền tiến cung, đến chiều mới về phủ, lại đi thẳng đến Linh Lung các.

Tương Như Nhân vừa mới ngủ dậy. Thấy vị canh nàng đang uống không tệ, Tô Khiêm Dương cũng uống một chén. Xong xuôi mấy người Thanh Thu lui ra ngoài canh cửa. Lúc này, Tương Như Nhân mới cũng hẩn nhắc

tới chuyê thái tôn trúng độc.”Điện hạ, thiếp biết từ khi thiếp ra khỏi phật đường hay tin mang thai là chuyện vui. Nhưng có người không coi như vậy. Thái tôn ở chỗ thiếp ăn vài miếng như vậy trở về mới nửa canh giờ sau đã nôn xiu. Sau đó tra ra là trúng độc. Thần thiếp thật khó lòng giải bày. Mong điện hạ tra rõ chuyện bày trả lại sự tring sạch cho thần thiếp.”

Tương Như Nhân một mạch nói, nàng cũng không muốn để người khác nghĩ nàng mượn đũa nhỏ tránh thoát chuyên này. Hơn nữa nếu thực sự có kẻ hạ độc thái tôn trong phủ thì đây là một cái tai họa ngầm lớn cần sớm loại bỏ.

“Chuyện này trong lòng bản cung hiểu rõ. Nàng cứ an tâm” Tô Khiêm Dương cầm tay nàng trấn an “Sẽ trả lại trong sạch cho nàng”

Tương Như Nhân thế này mới nghiêng người dựa vào người Tô Khiêm Dương, cầm tay hấn đặt lên bụng mình “Điện hạ, thiếp cảm thấy đũa nhỏ này thật là may mắn”

“Vì sao nói vậy?” Tô Khiêm Dương cúi đầu chỉ thấy bên mặt của Tương Như Nhân, trên mặt nàng dào dạt ý cười “Người ta thường nói: Đại nạn không chết, hạnh phúc cuối đời. Thế không may mắn là gì?”

“Nàng nói bậy bạ gì đó?” Tô Khiêm Dương gõ nhẹ trán nàng “Lời này sao có thể nói như vậy”

Tương Như Nhân quay lại ngửa đầu nhìn hấn, chấp nhất “Sao không thể nói như vậy? Thần thiếp không biết chuyện, thái tử phi cũng không biết. Trong phật đường lại lạnh lẽo tối tăm như vậy. Thiếp ăn không ngon, ngủ cũng không tốt. Đối với đũa nhỏ khác gì đại nạn. Sau này nhất định có thể khỏe mạnh cường tráng lớn lên.”

Tô Khiêm Dương ánh mắt buồn bã. Lời nàng nói nhẹ như mây trôi, ăn không ngon, ngủ không tốt. Phật đường kia lại lạnh. Ở lại đó hai đêm, nếu là một người thân thể không tốt sợ là thực sự không giữ được...

“Điện hạ.” Tương Như Nhân gọi một tiếng, hẩn hoàn hồn cười nói “Nàng nói cũng có chút đạo lý” Tiếp đó chuyển trọng tâm đề tài “Hôm nay tiến cung phụ hồng cũng nhắc tới nàng. Nói nàng cứ nghỉ ngơi cho thật tốt. Tương gia thì mấy ngày nữa báo tin vui cũng không muộn”

Hoài đứa nhỏ còn được hoàng thượng qyan tâm, Tương Như Nhân thụ sủng nhược khinh “Đa tạ thánh thượng quan tâm. Ngoài ba tháng đi Tương gia báo tin vui cũng không muộn.”

“Thái hậu cũng có ban thưởng cho nàng” Nói rồi Tô Khiêm Dương lấy từ trong lòng ra một cái chuỗi phật châu đeo vào tay Tương Như Nhân “Đây là lão nương nương tặng cho nàng, là cung phụng ở phật tiền gì đó. Nói là đưa cho nàng để an ủi, còn có thể an thần.”

Tương Như Nhân nhìn phật châu trên tay, không biết nói gì, nửa ngày sau mới lẩm bẩm “Thái hậu đối với thiếp thật tốt”

Thấy nàng ngẩn người, Tô Khiêm Dương lại gỡ chuỗi vòng ra. Tương Như Nhân ngẩng đầu xem, thấy hẩn đem mảnh vải đầu giường đánh thành nút treo chuỗi phật châu lên rồi thắt gút chặt lại.

“Điện hạ, đây là thái hậu nương nương ban cho. Sao có thể tùy tiện treo lên như vậy.” Tương Như Nhân kéo hẩn một cái. Đồ bên trên ban xuống lại treo như vậy cũng chưa thấy bao giờ.

“Vòng lớn như vậy đeo trên người khó chịu. Trei tại đây, lúc nàng ngủ cũng có thể an thần. Lão nương nương cũng sẽ không để ý.”

“Dù thái hậu không để ý nhưng vậy cũng là đại bất kính.” Tương Như Nhân không đồng ý. Thái hậu ban thưởng, còn là vật của phật gia, lại treo như thế trên đầu giường, không thể nói nổi a.” Cho là muốn treo thì cũng phải làm một cái túi gấm, sao có thể như điện hạ tùy tiện thắt một cái nút a”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng bộ dáng than thở, nở nụ cười “VẬY nàng cho người làm túi rồi treo lại đi “

Ở Linh Lung các một lúc, thái tử rời khỏi đi Dao Hoa các. Trở về một ngày sau mới đến Dao Hoa các thật cũng đủ để trong lòng bất an, Triệu Nhị nhìn hẩn bước vào, sai người đổi trà. Nở nụ cười bước đến “Điện hạ muốn thay y phục không?”

“Không cần, Tuần nhi đâu? “ Tô Khiêm Dương thấy bàn dường như cũng gầy yếu đi nhiều “ Nàng cũng nên chú ý nghỉ ngơi. Đừng chỉ biết chăm sóc Tuần nhi rồi khiến mình đổ bệnh”

Triệu Nhị có chút chua xót dâng lên mũi, cuối cùng gật gật đầu. Sau đó nàng dẫn hẩn đến phòng thái tôn. Thái tôn hiện giờ vẫn đang tĩnh dưỡng, trong một ngày xuống giường cũng chỉ được gai canh giờ.

“Nàng bận gì thì làm đi. Bản cung có việc muốn hỏi Tuần nhi.” Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua nhi tử nằm ở kia, trực tiếp quay sang nói với Triệu Nhị. Triệu Nhị trong lòng có chút sững sốt, có điều thấy ánh mắt hẩn bình thường thì trấn áp bất an xuống lui ra ngoài.

Tô Khiêm Dương đi đến bên giường. Tô Ngạn Tuần tỉnh lại, sắc mặt có chút tái nhợt. Tô Khiêm Dương ngồi xuống xoa đầu hẩn “Tuần nhi, phụ vương dạy người cái gì người còn nhớ rõ không?”

Đứa nhỏ mới năm, sáu tuổi dù trấn định thế nào cũng không che dấu được vẻ mặt hoảng loạn, nhất là trước mặt Tô Khiêm Dương, người mà trước nay hẩn vẫn luôn kính trọng.

“Phụ vương” chớp chớp gọi một tiếng. Tô Ngạn Tuần bé nhỏ cảm thấy hồ thẹn, thấy Tô Khiêm Dương ôn hòa nhìn hẩn, ghen nhiều ngày như vậy rốt cuộc không nín được nữa “Phụ vương, con biết sai rồi. Con thật ra nhớ rõ chứ không có quên!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chân Tướng

Tô Khiêm Dương lẳng lẳng nhìn thái tôn, cũng không vì hấn nói thể mà tức giận, ngược lại xoa trán hấn “Đừng sợ. Nói cho phụ vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Ngạn Tuần cố kìm nén tiếng khóc “Ngày hôm đó sau khi ngủ trưa dậy, con muốn ăn uống chút gì đó nhưng lại không thấy mấy người nữ mẫu đâu. Vì thế con...”

Ngày hôm đó Tô Ngạn Tuần ngủ trưa dậy sớm hơn chút, gọi hai tiếng cũng không thấy mấy người nữ mẫu ở trong phòng. Cũng không đi tìm các nàng mà hấn cứ thể tự đi ra ngoài. Hấn vòng quanh Dao Hoa các rồi theo đường nhỏ tương đối vắng, xuyên qua vườn hoa đi phòng bếp.

Phòng bếp phía sau bận rộn, công việc lu bu nên chỉ để lại vài người ở phía trước trông chừng. Mà buổi chiều, vài người ngủ, vài người lại tụ tập lại phía sau nói chuyện nên Tô Ngạn Tuần vào được.

Lúc bị hai tiểu cung nữ phát hiện thì hấn đã ăn được vài miếng gì đó để trên bàn rồi.

Tiểu cung nữ trong phòng ăn tới chậm nên cũng không thấy hấn ăn. Lại không biết hấn là thái tôn, thấy đứa trẻ đáng yêu như vậy nên cũng không kinh động người khác.

Trong đó một cung nữ ngồi xổm xuống nói với hấn những đồ ăn này lát nữa có người muốn ăn. Tiểu cung nữ còn lại nhét vội cho hấn mấy miếng đồ ăn khác rồi đẩy hấn ra khỏi phòng bếp.

Tô Ngạn Tuần đang đói bụng nên cũng tham ăn. Cũng không để ý mấy đồ đã ăn kia là có hợp để ăn chung hay không. Hắn vòng về muốn trở lại Dao Hoa các nhưng thấy mấy người nhũ mẫu đang tìm hắn nên lại hốt hoảng quay đầu vòng lại hoa viên đi ra, đến Linh Lung các gần đó.

Mà chuyện về sau thì mọi người đều rõ ràng. Hắn ở Linh Lung các ăn mấy miếng hoa quả, sau khi được nhũ mẫu mang về nửa canh giờ thì nôn mửa ngất xỉu. Thái y đến kiểm tra nói hắn trúng độc.

“Phụ vương, con rất sợ hãi.” Tô Ngạn Tuần nước mắt ào ra “Con sợ mẫu phi trách phạt nên mới nói không nhớ rõ.”

“Không phải Tương trác phi muốn hại con, lại tại tự bản thân con.” Tay nhỏ bé của Tô Ngạn Tuần níu chặt ống tay áo của Tô Khiêm Dương “Phụ vương, con biết sai rồi!”

Chân tướng lại bất ngờ như vậy, gần như là vì bội thực. Hắn mới bao lớn a? Từ nhỏ đến lớn, dù trong phủ thái tử không thiếu cái gì nhưng vì sức khỏe mà hắn ăn uống vẫn luôn rất kiêng khem, đã bao giờ ăn nhiều như vậy.

Nhưng hắn rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ, lúc đói đều muốn ăn ngon. Tô Khiêm Dương biết hắn thực sợ hãi vì hai năm trước Tô Ngạn Tuần tham ăn bị tiêu chảy nên bị thái tử phi trách mắng nặng. Chính bởi thế nên giờ hắn mới không dám nói ra.

“Nín đi.” Tô Khiêm Dương lau nước mắt cho hắn “Người có biết vì chuyện này mà Tương trác phi bị nhốt tại phạt đường mấy ngày. Nàng hiện tại còn đang mang thai, như vậy rất nguy hiểm.”

“Tô Ngạn Tuần thấy Tô Khiêm Dương không lộ ra vẻ mặt tức giận, xích lại gần khóc nức nở “Tương trác phi là người tốt. Con biết sai rồi.”

Đây cũng là trẻ con luôn hồn nhiên, người tốt trong mắt chúng cũng vô cùng đơn giản, đối xử tốt và ôn nhu với hãn như vậy chính là người tốt. Tô Khiêm Dương cũng biết nhi tử của mình bản chất thiện lương. Nhiều người sùng ái như vậy nhưng hãn cũng không bị dưỡng thành tính tình kiêu căng, vì thế giáo huấn hãn “Chuyện này người làm mà không dám đảm đương, lấy cớ không nhớ rõ để trốn tránh, liên lụy đến Tương trắc phi.”

“Sau này người sẽ còn gặp rất nhiều chuyện nữa. Phụ vương nói cho người biết. Phạm sai lầm không quan trọng, quan trọng là phải biết chịu trách nhiệm. Người phải nhớ kỹ, làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa phải có ý thức trách nhiệm và sự thành khẩn. Không thể khi làm sai chuyện lại sợ hãi mà trốn tránh. Ngược lại cần dũng cảm đối mặt với nó, sửa chữa nó...”

Mà sau đó xuống phòng bếp tra, hai tiểu cung nữ kia bậm lại thái tôn ngày hôm đó ăn thịt heo và bí đao bách hợp. Mà bách hợp và thịt heo là không thể ăn chung, ăn nhiều sẽ ngộ độc. Người bình thường ăn vào sẽ không thoải mái. Nhưng đối với Tô Ngạn Tuần mà nói, tràng viú của hãn đã luôn yếu. Vì thế nên ăn được nửa canh giờ liền nôn mửa.

Thái tử lại đề ra nghi vấn là mấy người nhũ mẫu, ma ma hầu hạ nhân lúc thái tôn ngủ. Vì biết thời điểm hãn thường thức dậy nên tự ý rời khỏi vị trí trực, không có mặt ngay lúc hãn thức dậy.

Căn bản để xảy ra chuyện này là do các nàng tắc trách.

Không để ý đến các nàng hầu hạ nhiều năm, cũng không đợi thái tử phi can thiệp. Thái tử trực tiếp phạt trượng rồi đuổi những người có liên quan ra khỏi phủ thái tử. Phủ thái tử đã không muốn, trên dưới khắp Lâm An thành nhà nào còn dám nhận hạ nhân như vậy.

Về phía phòng bếp, thái tử cũng phạt một loạt những người canh cửa. Giá trị của những người canh gác là phải biết rõ được người vào, người ra,

nếu ai vào và ra lúc nào còn không hay thì phủ thái tử này còn gì là an toàn.

Tô Khiêm Dương chinh đốn một phen này vền vẹn thay đổi hơn hai mươi mấy người.

Thái tử phi biết hẳn đang tức giận, để mọi người trong phòng đều lui ra, ngồi đối diện hẳn nhẹ giọng nói “Điện hạ, chuyện này thần thiếp cũng có lỗi. Chưa điều tra rõ ràng đã trực tiếp nhốt Tương trắc phi vào phật đường, kém chút nữa gây ra lỗi lớn.”

Tô Khiêm Dương giương mắt nhìn nàng, cười như không cười “Nàng trước đó thì không nhận biết được vậy là sai sao?”

Triệu Nhị trong lòng cả kinh, có chút thất thố “Điện hạ nói lời này là có ý gì?”

“Lúc tra hỏi chuyện này nghe nói Tương trắc phi va chạm nàng? Nàng dù biết có điểm đáng ngờ. Hạ độc như vậy quá mức lộ liễu, Tương trắc phi là không có khả năng làm vậy. Nhưng nàng vẫn hạ lệnh nhốt người. Còn tiện thể đối với bên ngoài nói thân mình thái tôn không khỏe nên phải ở bên chăm sóc, đóng cửa không gặp khách. Thậm chí còn không thông báo tường tận vào cung chuyện này.” Tô Khiêm Dương nhìn nàng gần từng tiếng khiến Triệu Nhị khó có thể bình tĩnh.

“Điện hạ hoài nghi thiếp cố ý muốn hại Tương trắc phi sao?” Triệu Nhị hô hấp dồn dập, tay đặt ở đầu gối run nhè nhẹ.

“Là cố ý hay không, trong lòng nàng tự biết rõ.” Trước giờ chuyện hậu viện Tô Khiêm Dương chưa bao giờ thừa sức đi quản, thái tử phi cũng chỉ là lấy cớ. “Nói là đợi bản cung trở về xử lí. Vậy tại sao ngay từ đầu xảy ra chuyện nàng không sai người đi báo tin cho bản cung? Nếu cứ để theo lịch trình trở về là nửa tháng sau. Chẳng lẽ nàng cũng tính toán muốn giam Tương trắc phi nửa tháng?”

Triệu Nhị cả người ngậy ngấn. Hắn đây không phải là nghi ngờ nàng. Hắn đã là khẳng định nàng cố ý làm vậy. Lời hắn nói từng câu từng chữ đều là cho nàng biết nàng sở tác sở vi chính là cố ý muốn đem Tương trắc phi giam lại, cố ý đóng cửa phủ, cố ý thông báo ttậm trẻ cho hắn, cố ý không để cho người khác biết.

Nửa ngày, Triệu Nhị hít sâu một hơi, hộc ra một chữ “Phải! “

Cổ họng run run, Triệu Nhị nhìn hắn, nước mắt liền trào ra, tay nắm chặt, cố gắng không để thanh âm run lên “Phải. Thần thiếp chính là cố ý đem Tương trắc phi nhốt lại.”

Tiện thể hít vài, trên mặt cười bất đắc dĩ “Từ ngày đầu tiên Tương trắc phi vào phủ thiếp đã sợ hãi. Nói ra thật buồn cười. Thiếp sợ nàng cướp đi hết sự chú ý của điện hạ. Nàng trẻ trung, xinh đẹp, lại dường như cùng ngài có rất nhiều đề tài để quan tâm trò chuyện.”

“Gia thế của nàng chẳng tầm thường, thậm chí so với Triệu gia còn tốt hơn. Thái hậu và hoàng hậu cũng đều thích nàng. Thiếp thậm chí, thậm chí là ghen tị với nàng.” Lúc Triệu Nhị nói những lời này, cả người đều chìm xuống, nhìn thấy kinh ngạc từ đáy mắt Tô Khiêm Dương, nàng nói tiếp “Sở dĩ ngày đó trước mặt mọi người Tương trắc phi va chạm thần thiếp, nói thiếp quản giáo bất lực. Thiếp liền có ý muốn giáo huấn nàng một chút, đem nàng nhốt vào phạt đường sao chép kinh thư.”

“Thiếp thân nghĩ còn một thời gian nữa điện hạ mới trở về, liền nhốt nàng vào ngục rồi sẽ thả ra coi như khiển trách qua. Nhưng là thiếp thân không dự đoán được Tương trắc phi đang có thai. Ma ma nói nàng trẻ nguyệt sự hai ngày cũng không thịnh thái y qua xem, thiếp không làm sao biết được chuyện tình, suýt nữa gây lỗi lớn, thỉnh điện hạ trách phạt.”

Dứt lời, Triệu Nhị đứng lên rồi quỳ xuống trước mặt hắn.

Tô Khiêm Dương thâm sâu nhìn nàng. Một tràng giải thích này khiến hẳn vô cùng kinh ngạc. Như vậy xem ra là nàng nhất Tương trắc phi lại vì muốn cho nàng ta một cái giáo huấn, đồng thời trấn áp khí thế.

“Đây là khí độ thái tử phi của nàng sao?” Một lúc sau Tô Khiêm Dương mở miệng, cũng không đỡ nàng dậy.

“Nếu là Tương trắc phi làm sai chuyện, lại va chạm nàng, coi như nàng khiển trách là phải làm. Nhưng nhiều người theo hầu hạ Tuần nhi như vậy lại có thể để hẳn một mình ra khỏi Dao Hoa các. Nàng làm nương không có trách nhiệm trong đó sao?”

“Nàng không nhìn nhận sai lầm của bản thân, không khiếm trách hạ nhận, đối với bọn họ quản giaso nghiêm khắc hơn. Ngược lại bởi vì Tương trắc phi chỉ ra sai lầm này mà thẹn quá thành giận. Hôm nay Tuần nhi là không có việc gì, nếu nhày đó hẳn xảy ra chuyện gì thì người thất bại nhất cũng chính là nàng. Nàng thật khiến bản cung thất vọng!” Nói xong Tô Khiêm Dương đứng lên phất tay áo rời đi.

Từ bên ngoài mấy ma ma vội chạy vào. Thấy nàng ngồi thất thần trên đất mà khóc.

Phương ma ma bước nhanh đến nâng nàng dậy “Nương nương, ngày không có việc gì chứ?”

Triệu Nhị lau nước mắt, hít sâu một hơi, đẩy tay nàng ra “Không sao.” Là nàng nổi lòng ghen tị muốn trừng phạt Tương trắc phi. Thái tử đối với nàng thất vọng cũng không sao. Ít nhất hẳn chưa biết rằng bản thân mình còn không muốn Tương trắc phi có được đứa nhỏ. Trong mắt hẳn nàng đổ lệ nhưng không ác độc.

Phương ma ma sai người lấy nước, giặt khăn cho nàng lau tay. Triệu Nhị nhìn nàng một cái, lạnh giọng “Phương ma ma, trước bản cung từng hỏi

người có gì gạt bản cung hay không. Nay bản cung hỏi lại lần nữa, rốt cuộc có hay là không?”

Phương ma ma đánh rơi khăn trong tay xuống đất, quỳ xuống “Nương nương, nô tỳ đều bầm báo chi tiết. Không có gì dối gạt ngài. “

“Vậy người liền dọn dẹp một chút quay về Triệu gia hầu hạ đi thôi! Bản cung nơi này không chứa nổi người.”

Phương ma ma vội ôm lấy chân Triệu Nhị “Nương nương, van ngài đừng đuổi nô tỳ đi. Nô tỳ nói. Nô tỳ biết thái tôn điện hạ đi qua phòng bếp, là nô tỳ không để người khâm đến nói. Nô tỳ nghĩ thái tôn không nhớ rõ, người bên dưới cũng không ai thấy. Vậy có thể thuận lý thành chương đem Tương trặc phi nhất lại. Nương nương cũng có thể đạt thành mong muốn, thái tôn cũng sẽ ít có uy hiếp hơn.”

Vừa dứt lời, Phương ma ma liền bị Triệu Nhị đạp một cước ra ngoài, đầu đập vào đầu gối nàng “Vậy mà người dám đường đường chính chính lấy lý do này đó đến tặc trách bản cung. Ngày đó mẫu thân đến rốt cuộc đã nói gì với người. Người còn không khai rõ!”

Phương ma ma hoảng sợ, trên trán u một cục, run rẩy quỳ ở đó “Phu nhân nàng, phu nhân nàng nói với nô tỳ và Cố ma ma, chuyện nên làm không thể ngừng.”

Triệu Nhị là bị chọc đến phát điên rồi “Người đâu! Giám sát Cố ma ma thu dọn vài thứ, cùng Phương ma ma đuổi về Triệu gia đi!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thai Song Sinh

Trên dưới phủ thái tử đều rõ ngọn nguồn thái tôn trúng độc. Thay đổi một nhóm người. Bên cạnh thái tử phi cũng thay hai vị ma ma.

Ngày tháng sáu rất nhanh nóng. Qua giữa trưa nhiệt độ càng tăng cao. Biết tin Tương Như Nhân có thai, Tương phu nhân liền dẫn theo hai con dâu đến thăm.

Nhìn thấy nữ phi mọi thứ đều tốt, Tương phu nhân an tâm hơn nhiều. Đưa cho nàng nhiều thứ nàng thích ăn, dặn nàng phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Trình Bích Nhi đầu năm hoài thai, nay đã năm tháng. Tương Như Nhân nhìn thoáng qua đại tẩu. Nàng vẫn không thể cùng đại ca thân mật hơn được chút.

“Mẫu thân, mấy ngày trước trong cung ban cho ta vài xấp vải Phê Lĩnh. Ta mặc cũng không hêdt. Hay ngài và đại tẩu xem thử, nếu thích thì nang về” Tương Như Nhân sai Hứa ma ma dẫn các nàng đi khố phòng, để lại Trình Bích Nhi hỏi chuyện trong nhà.

Trình Bích Nhi có thai nhưng vẫn hay cáu kỉnh. Mở miệng là quở trách nàng vài câu rồi mới tiện đà nói “Trong nhà mọi việc đều ổn. Đầu năm mùa xuân tổ phụ đã khỏe hơn nhiều.”

“ Người hiện tai có thai, tổ phụ tâm tình tất nhiên là tốt.” Tương Như Nhân cười nói. Trình Bích Nhi cũng không hề ngượng ngùng, xoa xoa bụng “Mấy tháng trước hành hạ ta không ít. Hai tháng này thì lại yên tĩnh.”

Hai người nhìn thoáng qua nhau, Trình Bích Nhi tiện đà thờ dài “Đại ca cùng đại tẩu thì vẫn vậy”

Tương Như Nhân hừ cười “Người đã chết, sẽ không ai có thể phá hư hình ảnh của nàng trong lòng hă. Nếu hă còn tiếp tục suy sụp cũng không ai có nhiều thời gian mặc hă như vậy. Bọn họ bây giờ cũng chưa có đứa nhỏ. Một khi đại tẩu nếu muốn hòa ly, ta sẽ là người đầu tiên ủng hộ nàng.”

Trình Bích Nhi ngẩng đầu, ánh mắt ngạc nhiên “Như Nhân! Sao người có thể nghĩ như vậy?”

“Bích Nhi, ta biết người nghĩ gì.” Tương Như Nhân nắm tay nàng “Hiện tại người đã là con dâu Tương gia, tất cả đều suy nghĩ vì Tương gia. Chuyện đại ca và nhị tẩu, người nghĩ muốn đại tẩu cảm hóa được đại ca là tốt nhất, vì đại ca sinh hạ đứa nhỏ cũng danh chính ngôn thuận là chuyện thường tình. Nhưng Bích Nhi người có nghĩ đến, nếu đại ca cả đời đều như vậy thì sao?”

Trình Bích Nhi giật mình, không biết nói gì cho phải. Tương Như Nhân tiện đà “Chúng ta đây chẳng phải đem những năm tháng tươi đẹp nhất của nàng đều phí hoài sao?”

“Đại tẩu đối với đại ca tốt như vậy. Một ngày nào đó hă sẽ chuyển ý.” Nửa ngày, Trình Bích Nhi nhẹ nhàng nói một câu “Hiện giờ đại xa toàn tâm toàn ý lo chuyện trong nhà. Có kẻ chúng ta đứng ngoài xem nóng vội, bọn họ lại thấy chầm rãi bước đi như vậy lại tốt hơn. Nhưng nếu thật có một ngày đại tẩu muốn hòa ly với đại ca, ta cũng sẽ không đi khuyên ngăn nàng.” Một nữ nhân, ban đầu đã chấp nhận gả vào dù không được hỏi đáp. Nếu một ngày nàng quả thật muốn rời khỏi, có kẻ bam nhân kia đã khiến nàng quá mức thương tâm.

Tương Như Nhân gật gật đầu “Ta không muốn người đi nói gì với đại tẩu. Tương lai người và nhị ca đều là người quyết định. Ta nói với người

một tiếng để người và nhị ca có chuẩn bị.”Trình Bích Nhi trừng mắt nhìn nàng “Người có thể nói chuyện gì vui vẻ không? Hiện tại đã sắp là nương người ta, suốt ngày chỉ lo chuyện không vui. Đứa nhỏ trong bụng người mà cảm giác được nương hần hàng ngày trong lòng đều nghĩ chuyện không tốt. Hần có thể vui vẻ mà lớn lên sao?”

Tương Như Nhân bật cười “Ta toàn nói chuyện không tốt hồi nào! Chỉ là tiện thể mẫu thân mang theo người đến, ta liền nhắc tới một chút.”

“Nghĩ tới cũng không cho nhắc.” Trình Bích Nhi hùng dũng “ Người muốn cùng ta nhắc, ta đây liền cảm đoán không cho nói.”

“Được được được. Không đề cập tới nữa” Tương Như Nhân không có biện pháp chống đối, chế nhạo “Hiện tại người thân phận này, ta cũng không dám chọc người tức giận”

Trình Bích Nhi hừ hừ một tiếng, có chút đắc ý “Cũng đúng. Lúc mới thành thân, hần hai ba ngàn kại cũng ta tranh. Hiện tại, ta lớn tiếng một chút, hần cũng không dám phản bác ta.”

Tương Như Nhân cười tủm tỉm nhìn nàng “Người cùng nhị ca ở chung thật tốt.”

Trình Bích Nhi gò má hơi ửng hồng “Người đừng nhìn ta như vậy. Ta quá ngượng ngùng. “

Tương Như Nhân bật cười “ A, thì ra người còn có thể ngượng ngùng...”

Đầu tháng bảy, đại hôn xong Định vương cùng vương phi đi đất phong Ứng Châu. Trong phủ thái tử, Tương Như Nhân nhận được hạ lễ muện từ Định vương. Tương Như Nhân nhìn mấy cái hòm lớn, bên trong mọi thứ đều có một đôi, nam hài một phần, nữ hài một phần.

Lúc nàng đang phân phó Hứa mama thu mọi thứ vào thì thái tử đến. Nhìn thoáng qua một phòng đầy đồ, ngồi xuống cạnh nàng “Tất cả đều là chuẩn bị cho đứa nhỏ sao?”

“Sao có thể a?” Tương Như Nhân lắc đầu. Tất cả đều là Định vương gia phái người đưa tới.

Tô Khiêm Dương thế này mới thoải mái, nở nụ cười “Vài ngày trước hẳn bận hôn sự nên không kịp đưa quà. Hiện giờ đã xong xuôi chuẩn bị đi đất phong. Ứng Châu lại xa xôi, hẳn là muốn đưa qua luôn trong một lần.” Nhiều thứ như thế có thể dùng đến lúc đầy tháng.

“Chờ đến khi Định vương phi sinh hạ, thiệp cũng sẽ đưa trở lại gần như thế” Tương Như Nhân mệnh Hứa ma ma thu lại hết. Nàng coa chút mệt mỏi, hạ mí mắt, thấy Tô Khiêm Dương nhìn mình thì tiện đà dựa vào tay hắn, lẩm bẫm “Điện hạ có buồn ngủ không?”

Tô Khiêm Dương buồn cười nhìn nàng, cùng nàng lên giường. Tương Như Nhân ngáp một cái, nằm cạnh hắn, tay tìm vị trí thoải mái vòng qua ôm hắn. Nói ngủ là ngủ, một hồi đã thấy tiếng hít thở đều đều truyền đến.

Từ góc độ Tô Khiêm Dương mà nhìn qua, hình ảnh mới này có chút gian nan. Bởi vì mang thai đã đầy đặn lên không ít, hiện tại cổ áo lại rộng mở như thế. Dời tầm mắt xuống phía dưới, nhìn đến cái bụng nhô lên hơi phập phồng của nàng, thế này khô nóng trong người mới bình ổn một ít.

Nghiêng người không nhìn nàng nữa, Tô Khiêm Dương tựa nửa người, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Giữa buổi có lần Thanh Đông tiến vào, thấy trên giường bộ dáng tiểu thư tựa vào thái tử điện hạ mà ngủ thật ấm áp...Đến tháng chín, Tương Như Nhân càng lười. Bụng sáu tháng của nàng so với người ta bảy tháng còn hơn một chút. Hứa ma ma thật lo lắng đứa nhỏ cái đầu quá lớn, sinh sẽ không dễ dàng.

Cuối tháng thái y đến bắt mạch nói cho nàng biết. Mấy tháng trước còn chưa rõ, nhưng hiện tại mạch tượng là khẳng định thai này của nàng chính song sinh.

Đây vốn là chuyện cao hứng. Nhưng mấy người Tôn ma ma chăm sóc bên cạnh Tương Như Nhân thì rất lo lắng. Thai đầu đã là song sinh, đến lúc đó không biết tiểu thư phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Trong Dao Hoa các, thái tử phi nghe được tin này, trong lòng tính toán một phen, nói với thái tôn “Tuần nhi, hiện tại người cũng đã sáu tuổi rồi. Có muốn đi Thái học viện cùng mọi người đọc sách không?”

Tô Ngạn Tuần buông bút, đáy mắt mong chờ “Mẫu phi, Tuần nhi thật sự có thể đi Thái học viện đọc sách cùng mọi người sao?”

Triệu Nhị yêu thương xoa đầu hãnh “Đó là đương nhiên. Tuần nhi cũng phải đi để quen biết thêm một vài bằng hữu chứ. Hiện tại Tuần nhi đã lớn, có thể đi Thái học viện rồi.”

Kỳ thực từ hai năm trước Tô Ngạn Tuần lẽ ra đã nên đến Thái học viện. Mọi đứa nhỏ hoàng thân quốc thích từ bốn đến mười hai tuổi đều phải ở nơi đó học tập. Thái tử phi lo lắng thân thể nhi tử không tốt nên luôn mời Thái phó về phủ dạy.

“Mẫu phi yên tâm. Tuần nhi sẽ không cô phụ sự kì vọng của ngài. Sẽ ở Thái học viện học hành thật tốt.” Tô Ngạn Tuần cao hứng. Thái tử phi cười vỗ nhẹ cái trán của hãnh “Đây mới là dự tính. Chờ phụ vương người trở lại, người tự mình đi cầu hãnh, để hãnh đồng ý dẫn người đi Thái học viện.”

Tô Ngạn Tuần cũng bất chấp là cái gì, tụt từ trên tháp xuống, hành lễ với nàng “Vậy hài nhi đi tập viết trước, đợi phụ vương về xem. Mẫu phi, hài nhi xin cáo lui.”

Triệu Nhị đương nhiên biết nhi tử có bao nhiêu mong muốn được đi Thái học viện. Nơi đó có một đám hài tử tầm tuổi hăn, học tập hay vui đùa, so với phủ thái tử vắng vẻ đều là có hứng thú hơn.

“Nương nương, thân mình thái tôn như vậy. Đi Thái học viện có phải nên dẫn theo nhiều thêm hai ma ma không?” Hà ma ma đứng bên xin chỉ thị. Triệu Nhị lắc đầu “Vậy hăn sẽ trở nên quá khác biệt. Đã đưa đi Thái học viện, nếu không giống những đứa nhỏ khác, hăn cũng sẽ không hòa nhập được.”

“Điện hạ đã mấy ngày chưa đến. Lẽ ra những lời này nương nương nên là người nói với điện hạ mới phải.” Hà ma ma nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng khuyên nàng. Phu thê còn trẻ, mâu thuẫn là chuyện thường. Nhưng có âm ỉ đến mấy cũng không thể không gặp nữa, ngày còn dài như vậy, dù sao cũng phải có người nhường bộ trước.

Trên mặt Triệu Nhị có chút chua xót. Lúc này đây nàng đang khiến thái tử rất thất vọng. Là một chính phi, nàng không những không quản tốt chuyện vặt trong phủ mà còn đổ kị.

Nhưng từng bước này nàng đều không hối hận, có chuyện là do nàng làm sai.

“Ma ma, người không rõ đâu.” Triệu Nhị thở dài một hơi. “Người đi tìm năm sáu cung nữ cơ trí chút để dạy dỗ. Đến lúc đó đi Thái học viện cũng phải có người đi theo.”

Đến chiều Tô Khiêm Dương về phủ, đến thăm thái tôn. Thấy Tô Ngạn Tuần mang ra rất nhiều chữ đã tập viết, tiện thể cầu xin chuyện đi Thái học viện. Tô Khiêm Dương nhìn hăn bộ dáng mong đợi “Vì sao bỗng nhiên lại muốn đi Thái học viện?”

Tô Ngạn Tuần quy củ ngồi đối diện thái tử “Phụ vương, con muốn được học thêm nhiều thứ, càng muốn được cùng mọi người đọc sách. Ở Thái học

viện cũng sẽ có thêm được nhiều bằng hữu. Con không muốn suốt ngày chỉ ở trong phủ thái tử với vài vị lão sư. “

“Vậy người cũng biết thân thể người không tốt, đi Thái học viện nơi đó lại không thể có trường hợp đặc biệt. Người phải cùng mọi người học kỹ xạ, học bắn cung. Lão sư nơi đó cũng không thể chăm sóc riêng người.” Vốn thái tử tính hai năm nữa sẽ đưa hấn đi Thái học viện, không nghĩ hiện tại hấn lại đề xuất trước chuyện này với mình.

“Con không sợ chuyện đó.” Tô Ngạn Tuần khẽ động thân thể, ngưỡng mộ nhìn thái tử “Con muốn được giống như phụ vương. Không muốn tránh trong phủ thái tử.”

Nhi tử có thể một phen nói ra những lời này khiến Tô Khiêm Dương thật vui mừng. Đây là đứa nhỏ đầu tiên của hấn. Tuy rằng thời điểm mới sinh thân thể có chút không khỏe. Nhưng những năm gần đây hấn đều nhu thuận hiểu chuyện đã đủ để người ta quên đi những điều không may kia. Tô Khiêm Dương cảm thấy nhi tử của hấn so với chính mình còn muốn ưu tú hơn.

“Được“. Tô Khiêm Dương lên tiếng “Vài ngày nữa phụ vương sẽ dẫn người tiến cung, trước nói vài lời với hoàng gia gia, sau đó sẽ đưa người đi Thái học viện.”

Tô Ngạn Tuần đáy mắt tràn đầy vui sướng, tiện đà nghĩ tới điều gì, giọng có chút khẩn thiết “Phụ vương, ngài lâu rồi không cùng ăn cơm với chúng ta.”

Trước đây cứ cách bốn năm ngày Tô Khiêm Dương sẽ cùng thái tử phi và thái tôn ăn cơm chiều, lúc bận rộn khoảng cách có thể tăng thêm mấy ngày. Nhưng dạo gần đây, đã mấy tháng Tô Khiêm Dương không qua đêm lại Dao Hoa các, đừng nói là tới dùng cơm.

Đứa nhỏ rất nhạy cảm, phụ mẫu có gì thay đổi hẳn đều cảm nhận được. Hẳn luôn hy vọng phụ vương và mẫu phi luôn hòa thuận, người một nhà có thể cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm.

Nghĩ đến điều này, Tô Khiêm Dương đưa tay xoa đầu hẳn an ủi “Phụ vương dạo này bận rộn. Vài ngày nữa sẽ cùng đến ăn cơm với các người. “

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Phu Thê Kết Tóc

Qua vài ngày, thái tử từ trong cung về trực tiếp đi Dao Hoa các. Lúc này thái tử phi đang xem thái tôn tập kiếm trong sân. Trong viện truyền đến tiếng a a của thái tôn, theo đường mòn vòng qua đến trước lầu các thì thấy thái tử phi đang dùng khăn lau mồ hôi cho thái tôn.

Hắn là một bộ hình ảnh mẫu tử thâm tình. Thái tử nhìn một bên mặt thái tử phi, mấy tháng không gặp, người có vẻ gầy yếu đi nhiều.

Hắn đứng đó rất nhanh cung nữ hầu hạ đã phát hiện. Thái tôn đầu tiên hô một tiếng “phụ vương”, thái tử phi hướng hắn hành lễ, hai người vẻ không quá thân mật.

Vào trong phòng, thái tôn đi thay y phục. Thái tử phi nhìn Tô Khiêm Dương ngồi xuống thì dò hỏi “Điện hạ có ở lại dùng bữa luôn không?”

Thái tử phi sai người chuẩn bị dọn đồ ăn lên. Dừng một lát, rồi tiến lên giúp hắn cởi nút thắt thay y phục.

Bốn phía yên tĩnh, Tô Khiêm Dương thay xong một thân quần áo, nhìn nàng đi tới lui một chuyến, nhớ tới lời của mẫu hầu nói mấy hôm trước lúc hắn tiến cung. Hắn không thể lấy phong phạm một nam tử ra yêu cầu một nữ tử. Thái tử phi cho dù chuyện này có sai, nhưng là về tình có thể tha. Giữa phu thê nào có thể lạnh nhạt mãi như vậy.

Một lúc sau thái tôn thay quần áo xong lại đây, ngồi đối diện Tô Khiêm Dương. Hai người hạ một ván cờ. Thái tử phi ngồi bên cạnh thái tôn chỉ điểm. Không khí coi như hòa thuận.

Đến tối đồ ăn được dọn lên, ba người ngồi xuống, bảy tám món ăn, bàn cũng không lớn, phẳng phất giống như trước đây.

Tô Ngạn Tuần cẩn thận liếc nhìn phụ vương một cái, rồi lại liếc nhìn qua mẫu phi một cái, cầm đũa gắp một khối củ sen vào chén phụ vương, rồi lại gắp một khối vào chén mẫu phi. Sau đó cười nhìn bọn họ, không nói gì.

Triệu Nhị mũi hơi hơi lên men, đưa tay vuốt tóc Tô Ngạn Tuần rồi gắp từ đĩa phía trước cho hẳn một miếng thịt cá hẳn thích. Thấy nhi tử nhìn bản thân như vậy, đũa dừng một lúc ở trong trong trung, sau đó cũng gắp một miếng gì đó Tô Khiêm Dương thích ăn vào chén hẳn.

Đảo mắt nghe được tiếng nhi tử cười trộm, Triệu Nhị liếc mắt qua, Tô Ngạn Tuần vội cúi đầu ăn cơm. Thế nhưng khi nàng ngẩng đầu lại vừa vịn chống lại ánh mắt Tô Khiêm Dương, tránh không khỏi, ướm át nơi khóe mắt nàng đều lọt vào mắt hẳn.

Kỳ thực nếu tính là hờn dỗi thì vài ngày nay cũng đủ rồi. Nói là trừng phạt thì mấy ngày thái tử không đến Dao Hoa các, trên dưới phủ thái tử những lời này đối với thái tử phi cũng là một loại tra tấn.

Điều khiến Tô Khiêm Dương thực sự tức giận đại khái chính là thái tử phi trong suy nghĩ của hẳn cùng hiện tại có chút khác biệt. Hoặc có thể nói là thái tử phi không đạt tới yêu cầu trong lòng hẳn.

Nhưng cho đến bây giờ thái tử cũng chưa bao giờ là người biết nói lời ngon ngọt. Nhìn từ góc độ tình cảm, hẳn thực sự không phải là người giỏi ăn nói. Ban đêm sau khi thái tôn ngủ, hai người nằm xuống giường, vẫn còn chút ngượng ngùng.

Trong bóng đêm hai người nằm vậy không nhúc nhích. Triệu Nhị cảm thấy ủy khuất, nước mắt trào ra, cứ thế cho tới lúc kiềm không nổi thì nức nở vài tiếng. Tô Khiêm Dương ghé mắt, thở dài một hơi, đưa tay ôm nàng vào lòng.

Triệu Nhị rốt cuộc ức chế không được ủy khuất cùng mất mát mấy tháng này, ở trong lòng hẫng khóc rống lên.

Có đôi kho, nước mắt của nữ nhân lại chính là vũ khí tuyệt hảo, vụ khí này dùng để chuyên trị nam nhân. Nếu biết dùng thích đáng thì sẽ vô cùng lợi hại, bách chiến bách thắng. Triệu Nhị một hồi khóc kể bị hẫng vắng vẻ thế nào, hai người quan hệ, liền như vậy khôi phục....

Tháng mười một, Lâm An thành qua thu đến đầu đông. Tương Như Nhân thân mình tám tháng không thể bước lớn. Mỗi ngày chân nàng đều sưng đau vài canh giờ. Mấy người Thanh Đông luân phiên mát xa cho nàng. Tương Như Nhân vẫn kiên trì như trước, mỗi ngày đi lại nửa canh giờ, nếu đi mệt thì mấy người Hứa ma ma sẽ đỡ nàng đi tiếp.

Trong hoa viên, tay ôm lò sưởi, Tương Như Nhân nhìn những trạc cây bắt đầu thưa lá, lưng bỗng tê rần. Thanh Đông phát hiện nàng khác thường vội đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh, nói “Tiểu thư, hay là quay về đi, ta ấn huyệt cho ngài.”

“Hai đứa khoing nghe lời này, lại nghịch ngợm.” Tương Như Nhân đưa tay xoa bụng. Mấy ngày này thai máy rất dữ. Có khi đang ngủ trưa nà ép nàng tỉnh giấc. Tôn ma ma sợ nàng thai song sinh dễ sinh non, thời khắc đều để người trông nàng.

“Đây chứng tỏ tiểu điện hạ rất khỏe mạnh.” Thanh Đông kại đỡ nàng dậy. Tương Như Nhân đi một hồi nữa mới về Linh Lung các. Nửa canh giờ sau, thái tử đến.

Tương Như Nhân hiện tại đã béo hơn nhiều, người càng lười biếng, lại dễ nổi cáu. Chính vì vậy nàng không thật muốn gặp thái tử.

Tô Khiêm Dương cũng chẳng để ý mấy biến hóa này của nàng. Nhòn bụng nàng ngày càng bự, hẫng thật lo lắng. Lúc trước thái tử phi sinh hạ thái tôn, thai có bao nhiêu lớn, đã khó khăn như vậy rồi.

“Điện hạ, thần tiếp muốn cầu xin điều này.” Tương Như Nhân nghiêng cái người, ngòì xếp bằng xuống “Hai hầu tử này bất kuận là nam hay nữ, thần thiệp đều muốn được nuôi dưỡng chúng bên cạnh mình”

Hiện thời hài tử trong phủ đều là nuôi ở chỗ thân mẫu. Tuy nhiên nếu thái tử phi muốn dưỡng ở danh nghĩa bản thân, các nàng cũng không thể nói gì. Chính vì vậy Tương Như Nhân mới muốn nhận được đảm bảo từ thái tử, để đưa nhĩ đều được nuôi ở chỗ nàng.

“Nếu có thể nuôi ở chỗ thái tử phi, đó chẳng phải là chuyện tốt sao?” Tô Khiêm Dương giương mắt nhìn nàng, trong lời nói mang thri ý tìm tòi. Tương Như Nhân lắc đầu “Có thể dưỡng bên người thái tử phi tất nhiên là vinh hạnh của bọn chúng. Nhưng thiệp vẫn thật sự muốn giữ bọn chúng, thiệp chỉ mong muốn dưỡng bọn chúng bên cạnh mình cường tránh khỏe mạnh lớn lên, đây đều là điều mỗi người mẹ mong chờ nhất.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, nửa ngày, gật gật đầu “Nàng đừng suy nghĩ miên man, mấy người Nghiêm lương nhân đều là bản thân dưỡng, nơi này cả nàng cũng sẽ là tự bản thân dưỡng.”

Đây cung chỉ là theo lẽ thường mà thôi. Tương Như Nhân thấy hấn không trả lời rõ ràng thuyết phục, nhúu mày, đưa tay xoa xoa bụng. Tô Khiêm Dương thân thiết hỏi “Sao vậy?”

“Chỉ là bản thân có chút nóng nảy, bọn chúng liền theo thần thiệp cúi kính đây.” Tương Như Nhân cười cười “Thần thiệp cũng không biết sao lại thế này. Hiện tại cứ hay loạn cả lên, ban đêm có lúc còn bừng tỉnh, mộng mà dọa người như thật”

Cứ mỗi lần tỉnh lại biết chỉ là mộng. Tương Như Nhân lại cảm thấy đây chính là lời cảnh báo cho nàng.

“Nàng toàn nghĩ cái gì đâu không.” Tô Khiêm Dương bật cười “Bản cung đáp ứng nàng là được, mất công nàng cứ suy nghĩ linh tinh, đem lại

mất ngủ.”

Tương Như Nhân thế này mới vừa lòng. Muốn chính miệng hẳn cam đian mới an tâm. Cuối cùng còn phản bác một câu “Điện hạ nói thoải mái như vậy là vì người không biết hoài đũa nhỏ cực khổ như thế nào.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng bộ dáng tiểu giận dữ kia, néo néo mặt nàng “Được thôi, vậy tối nay ta sẽ ngủ lại đây“...

Tô Khiêm Dương lúc trước cũng không nghĩ Tương Như Nhân mang thai cực khổ gì. Dù sao đây là phủ thái tử ăn ngon ngủ ngon, không có gì cần bận tâm. So với bên ngoài ngày qua không như ý, nàng làm thai phụ như vậy là có vẻ hạnh phúc.

Nhưng sau khi ngủ bên cạnh nàng một đêm, Tô Khiêm Dương đã có nhận thức mới.

Tương Như Nhân cả đêm tỉnh mấy lần. Đã thế lúc ngủ còn xiay người không ngừng vì bụng quá lớn, nàng nằm thế nào cũng không thoải mái. Trong phòng hai nha hoàn hầu hạ luân phiên mát xa chân bị phù cho nàng. Mặc dù các nàng động tĩnh rất nhỏ, nhưng ngủ ở bên cạnh, Tô Khiêm Dương vẫn bị đánh thức mấy lần.

Làm nương người nào mà dễ dàng. Tương Như Nhân còn pgải xuống giường mấy lần đi xí. Cứ như vậy, trời rất nhanh đã sáng. Khi Tô Khiêm Dương dậy Tương Như Nhân cũng tỉnh. Nhìn thấy chút thâm nơi đáy mắt hẳn, trên mặt thật có lỗi “Tối qua đã ầm ĩ điện hạ quá rồi.”

Nàng tỉnh mấy lần hẳn cũng tỉnh mấy lần, tất nhiên là ngủ không tốt. Tô Khiêm Dương thay xong y phục, bước tới sờ sờ trán nàng “Buổi tối sai người làm ít huân hương an thần đưa tới đi, cứ như vậy nàng cũng bị ép đến mệt.”

Đây là ẩn ý nói với nàng quả thật ngủ không tốt. Tương Như Nhân không kìm được cười trộm trong lòng một trận. Tiễn hẳn vào triều, nàng nhắm mắt ngủ thêm nửa canh giờ rồi mới dậy.

Ăn sáng xong thì đi Dao Hoa các thỉnh an. Thái tử phi thấy thân mình nàng như vậy khuyên nhủ “Tuyết sắp rơi rồi. Người cũng không cần đến thỉnh an, thân mình lớn như vậy đi đường cũng không tiện”

“Đa tạ nương nương quan tâm. Nương nương không nói, thần thiếp cũng đang tính cầu nương ngài ân chuẩn đây.” Tương Như Nhân cười cười, bụng của nàng thật sự là quá lớn.

“Trong cung đã phái ma ma hộ sinh xuống. Thai của người là song sinh, nữ hầu cùng ma ma hầu hạ nhiều hơn một phần. Mấy ngày nữa sẽ đưa họ đến Linh Lung các để người chọn.” Thái tử phi ôn hòa nhìn nàng. Bụng càng lớn sinh hạ càng nguy hiểm. Ở đây dù không ai nói ra nhưng trong tâm đều rõ ràng.

Ra khỏi Dao Hoa các, Tương Như Nhân đi rất chậm. Trương trác phi bồi nàng cùng đi trở về. Nhìn tư thái hiện giờ của nàng thì cười trêu “Bộ dáng này của người kém trước đây nhiều lắm!”

“Ân?” Tương Như Nhân quay đầu nhìn nàng. Trương Thấm nở nụ cười “Thế nào ta cứ thấy hiện tại người có chút khờ sao ấy? “

Vốn là khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp. Hiện tại lại mướt mà, lộ ra chút đáng yêu. Hơn nữa gần đây Tương Như Nhân phản ứng có chút chậm. Trương Thấm vừa hỏi xong, trên mặt Tương Như Nhân lại hiện ra vẻ ngây ngốc.

“Ta là do lười.” Tương Như Nhân cười cười “Đợi đến lúc người mang thai. Để xem ai cười ai.”

Trương Thấm cũng không quá chạnh lòng, vẻ mặt phai nhạt chút “Trong mệnh nếu có rồi sẽ có. Trong mệnh không cod khó cưỡng cầu. Cứ ghi nhớ chuyện này, cũng chỉ tự làm mình mệt mỏi.”

Những lời này đều là sự thật. Tương Như Nhân cũng không an ủi gì nhiều, đưa tay vỗ vỗ bờ vai nàng.

Đi tới cửa Linh Lung các, Tương Như Nhân vừa định bước vào thì Trương Thấm kêu lên “À đúng rồi! Tam đệ muội của ta đã hoài thai rồi, hơn một tháng. Tính toán chắc có lẽ tin cũng vừa tới Tương gia.”

“Thật đúng là phải chúc mừng Tương trắc phi.” Tương Như Nhân cười trêu chọc. Trương Thấm nở nụ cười, dặn nàng đi chậm thôi, quay người đi về hướng Ấn Nguyệt các.

Tương Như Nhân về đến phòng ngồi xuống, thở hồng hộc. Đi tới đi lui thế này thật tốn nhiều khí lực.

Thanh Đông nâng chân nàng lên sạp mềm, dựa theo các động tác từ từ xoa bóp cho nàng. Hứa ma ma ở bên cạnh trấn an “Nhị tiểu thư có thai, Nhị phu nhân hẳn là yên tâm không ít.”

“Nhị thẩm nghĩ thế nào ta không rõ. Có điều tổ phụ cùng Nhị thúc hẳn là yên tâm không ít.” Có đứa nhỏ, làm nương, có lẽ sẽ thành thực hơn chút.

Hứa ma ma bưng tới cho nàng chén canh ôn ngân nhĩ “Nhị tiểu thư cũng là một người thông minh.”

Điều này Tương Như Nhân cũng thừa nhận. Tương Tâm Tuệ trừ bỏ luôn tràn ngập địch ý với nàng, chỉ cần không có mặt nàng, nàng ta cũng xem là đủ tư cách một tiểu thư khuê các.

Tháng mười hai còn chưa đến, tuyết đã chờ không kịp rơi trước. Một trận tuyết này so với năm trước còn mãnh liệt hơn. Qua mồng tám tháng chạp,

toàn bộ Lâm An thành đều bị tuyết trắng bao phủ. Tuyết cũng không có ý sẽ ngừng. Ngẫu nhiên rơi một trận nhỏ lại vô cùng dai dẳng.

Không ít người nói mấy chục năm rồi cũng chưa từng thấy trận đại tuyết như vậy, cứ liên tục không ngừng. Ở Lâm An thành dân chạy nạn tụ tập so với năm ngoái đông hơn nhiều. Số lượng tai nạn do tuyết bái lên cũng ngày càng nghiêm trọng.

Đến cùng với năm mới là liên tiếp những pháp lệnh được triều đình ban bố. Từ Lâm An thành đi hỗ trợ cho khu gặp tai ương cứ liên tiếp như vậy, mãi đến hai mươi tám tết, tuyết mới tạm ngừng.

Tương Như Nhân lúc này thân mình đã hơn chín tháng, chuẩn bị lâm bồn. Trên dưới Linh Lung các đều trong tình trạng sẵn sàng. Tương phu nhân cũng gửi ma ma đỡ đỡ ưng ý sang. Tương Như Nhân thai này là song sinh, bà mẹ cũng phải đến ba người.

Tương Như Nhân để Thanh Đông mở cửa sổ ra một chút, tuyết ngừng, trời không chút gió. Từ đây nhìn ra ngoài toàn bộ là một khung cảnh màu trắng, trên tường đọng lại một lớp tuyết thật dày.

Nếu đầu năm nay tuyết vẫn còn rơi thêm trận nữa. Có lẽ đến hết tháng hai mới tan được hết lớp tuyết này. Tuyết tan so với tuyết rơi còn kham hơn. Bỗng nhiên Tương Như Nhân có loại dự cảm không tốt lắm...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Long Phượng Trình Tường

Từ đầu năm đến hết mùa xuân, ông trời như biết được mọi người phải đi chúc tết thân hữu nên không hạ tuyết xuống. Nhưng đến khuya mùa xuân, tuyết ngừng được bảy tám ngày lại bắt đầu rơi.

Tuyết lúc trước còn chưa tan hết. Thật giống như không muốn nhường mùa xuân đến. Trên bầu trời u ám luôn lả tả bay.

Đến mùa xuân tuyết cũng ngừng. Tuy rằng trước ngày xuân tuyết cũng không thể tan hết. Nhưng khắp Lâm An thành vẫn nhộn nhịp chuẩn bị cho hội hoa đăng đêm Nguyên tiêu. Những nơi gặp tai ương cũng được sửa chữa. Người chạy nạn cũng bắt đầu rút khỏi Lâm An thành trở về nhà.

Đêm yên tĩnh.

Đêm ngày mười hai Tương Như Nhân bắt đầu đau bụng. Trên dưới Linh Lung các đã là có chuẩn bị dù có sớm hơn năm sáu ngày so với dự tính của thái y. Tôn ma ma dẫn người nấu nước. Hứa ma ma chuẩn bị các đồ vật cần thiết trải sẵn giường đệm. Trên bàn bày sẵn vải và kéo đã nấu qua nước nóng phơi khô.

Tương Như Nhân chịu đựng cơn đau để Thanh Đông cùng Thanh Thu mỗi người một bên đỡ nàng đi lại trong phòng. Thái tử phi nghe bẩm báo liền dẫn người đi qua Phượng Dương các, cùng thái tử đạp tuyết đến Linh Lung các.

Trên trời tuyết vẫn rơi, thái tử và thái tử phi tiến vào nhà kề bên trái. Bạch ma ma dẫn theo Tử Yên ở trong nhà kề hầu hạ. Thái tử phi nhìn tất cả đầu vào đấy, hỏi Tử Yên “Tương trắc phi lúc này đã nằm xuống chưa?”

Tư Yên bưng trà lên “Hồi bầm thái tử phi, nương nương còn chưa nằm xuống, vẫn còn đang đi lại ở trong phòng.”

Bên kia trong phòng, Tương Như Nhân ngày càng đau không chịu được, cơ hồ đứng không nổi nữa. Thanh Đông nhanh đỡ nàng đến trên giường. Lưu ma ma đem một chén chè trôi nước lại, Tương Như Nhân chịu đau cố gắng ăn phân nửa bát. Hai bà đỡ đi tới xem tình hình, sai người tăng than vào chậu trong phòng, nói với Tương Như Nhân “Nương nương, ngài vó thể cởi áo ngoài ra rồi.”

Tương Như Nhân thoát áo ngoài. Nằm lên trên giường, bà đỡ để hai chân nàng mở ra đúng vị trí. Thanh Đông đứng canh bên cạnh nàng, bà đỡ Tương phu nhân thỉnh về cũng đứng bên chăm chú.

Qua một nén nhang, Tương Như Nhân đau chịu không nổi kêu đau một tiếng. Dưới thân một cỗ ấm nóng, nước ối phá thể mà ra. Bà đỡ vội đỡ chân nàng, nước ối tuôn xuống làm ướt cả mảng đệm phía dưới “Nương nương, cố gắng bình ổn để lát nữa ta nhờ ngài dùng sức, ngài hãy cố rặn”

Mồ hôi trên trán cứ chảy ròng ròng xuống mắt. Tương Như Nhân híp mắt lại. Bụng trướng đau như muốn đem bản thân trong cơ thể lôi hết ra ngoài, đau hồi lâu như muốn chết lặng. Nghe được thanh âm của bà đỡ nói, Tương Như Nhân cố gắng dồn lại tất cả khí lực.

Không biết qua bao lâu, Tương Như Nhân nghe tiếng hô của bà đỡ, nàng cố gắng dùng sức. Thanh Đông gặt gao nắm lấy tay nàng, trong miệng nàng là băng gạc để phòng nàng cắn mình bị thương.

Ngoài phòng tuyết vẫn rơi lả tả. Trời tờ mờ sáng. Trong Linh Lung các đèn đuốc sáng trưng. Tô Khiêm Dương bước đến ngoài phòng, nhìn thấy trong phòng sinh thỉnh thoảng có cung nữ bưng chậu ra vào. Thường thường có thể nghe được thanh âm kêu rên từ trong vọng ra. Cũng đã trôi qua hai canh giờ rồi.

Thái tử phi bước ra theo, an ủi “Điện hạ an tâm. Cát nhân đều có thiên tướng. Tương trắc phi chắc chắn sẽ bình an sinh hạ đứa nhỏ.”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu, nhìn tuyết rơi dưới ánh đèn mà lòng không an. Nhìn tuyết trong viện một hồi, quay đầu trở lại trong nhà kè.

Triệu Nhị còn lưu lại chỗ đó. Cảnh này đối với nàng kì thực cũng quen thuộc. Nhìn thoáng qua phòng sinh, lúc này tâm tư cũng vô cùng mâu thuẫn. Xét về lòng riêng nàng chắc chắn không muốn Tương trắc phi sinh hạ được đứa nhỏ. Nhưng đứng trên lập trường người mẹ, nàng lại mong Tương trắc phi có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ.

Nếu là sinh hai nữ nhi thì tốt rồi. . .

Trời gần sáng, Tương Như Nhân sắp không còn sức, đứa nhỏ vẫn chưa ra. Thanh Đông lấy nhân sâm đặt vào miệng cho nàng ngậm. Tương Như Nhân liếc nhìn hai bà đỡ kia “Lại đến!”

Một trận lại tiếp tục, Tương Như Nhân gồng mình, vài lần nỗ lực, đến thời điểm cảm giác như đứa nhỏ sắp ra rồi thì luôn dễ dàng nhụt chí. Nhụt chí một phát thì đứa nhỏ lại lui trở về. Tương Như Nhân nắm tay Thanh Đông, rít qua kẽ răng “Hình bà tử, người tới!”

Bà đỡ phụ trách từ lúc bắt đầu vỗ lên đùi của Tương Như Nhân “Nương nương, hiện tại không phải lúc để bày ra tiểu tính tình”

Tương Như Nhân phát ngoan, gỡ băng gạc trong miệng ra nói với bà đỡ kia “Người tránh ra. Nếu ta không sinh hạ được đứa nhỏ, mấy người các người đều phải chôn theo cùng. Ai cũng đừng mong còn sống ra khỏi Linh Lung các.”

Mọi người ngẩn ra, chưa bao giờ thấy sản phụ uy hiếp bà đỡ. Tương Như Nhân bây giờ hùng hổ lại đâm dĩa mồ hôi nhìn càng dữ tợn. Tương Như

Nhân trừng mắt nhìn bà đỡ kia. Người trong cung để thì sao, nếu như khó sanh, người cũng đã chết thì cái mạng đấy cũng chả đáng giá nữa.

Bà đỡ kia rất cuộc phải rút tay, lui ra nhường chỗ cho Hình bà tử. Bà đỡ còn lại từ trong cung thì giúp Tương Như Nhân thúc bụng.

Tương Như Nhân hít sâu một hơi, nghe Hình bà tử nói, bắt đầu dùng sức...

Càng chờ lại càng lâu, lúc này trời cũng đã sáng. Trong phòng sinh vẫn không có tin tức gì, người bên ngoài bắt đầu có chút hoảng.

Mấy người Hứa ma ma ở ngoài phòng đi tới đi lui. Rốt cuộc đến giờ Tý thì trong phòng truyền ra một trận tiếng khóc nỉ non. Bên ngoài Tử Hạ lên tiếng còn sớm hơn cả bà đỡ, vui vẻ nói “Nương nương sinh rồi.”

Trong nhà kè, thái tử và thái tử phi nghe được cũng đi ra. Không bao lâu sau tiếng khóc thứ hai cũng vang lên.

Thấy thái tử và thái tử phi đều đến, người hầu hạ bên dưới lui về sau một chút. Phục Linh đứng sau kéo kéo tà áo Hứa ma ma, thấp giọng “Ma ma người xem. Tuyệt ngừng rồi.”

Thái tử nghe thấy lời nàng, quay đầu nhìn lại. Tuyệt quả nhiên đã ngừng. Mấy ngày trời âm u nay đã sáng hơn.

Thoạt nhìn có vẻ là dấu hiệu tốt.

Triệu Nhị nhìn phản ứng của thái tử, chân mày nhíu lại. Trong phòng mở cửa, hai bà đỡ ôm mỗi người trong lòng một bọc tả lót hương thái tử chúc mừng “Chúc mừng thái tử điện hạ, chúc mừng thái tử điện hạ. Tương trắc phi nương nương là sinh hạ một đôi long phượng thai.”

Nửa canh giờ sau trong cung nhận được tin Tương trắc phi thuận lợi sinh hạ một đôi trai gái. Đúng lúc hoàng thượng vừa tan triều đến thăm thái hậu nghe được tại Duyên Thọ cung, cười khê nói “Long phượng trình tường, mang theo điềm lành. Khó trách tuyệt ngừng. Mẫu hậu, thật sự là dấu hiệu tốt a.”

Thái hậu để người dìu đến dưới mái hiên, nhìn mặt trời không bớt ló lạng từ lúc nào, lại cúi đầu nhìn trong viện. Thái hậu nhìn bồn hoa bên cạnh đường mòn, cười nói “Hoàng thượng ngài xem kìa”

Tại góc nhỏ kia, tuyết rơi xuống ít trúng. Vừa qua khỏi mùa đông vào xuân, ở trong đồng tuyết trắng kia lại lộ ra chút xanh, một gốc cây cỏ nhỏ nhỏ đang đâm ngọn lên”

Một điểm xanh tươi kia nổi bật trên nền tuyết trắng đặc biệt có vẻ sinh cơ.

“Nghe nói là nam hài tử ra trước.” Vui sướng rất nhiều nhưng thái hậu nường nường vẫn nhàn nhạt nhắc nhở hoàng thượng. Hoàng thượng nhìn ngọn cỏ xanh nhỏ bé “Nhi thần hiểu rõ bản khoản của mẫu hậu.” Tiện đà phân phó thái giám bên người

“ Truyền ý chỉ đến phủ thái tử. Phong tiểu quận chúa làm công chúa. Phong hào là Bình Ninh. Tự là Nhiễm.” Đông qua xuân đến, nhiệm nhiệm sinh cơ. Đây là cái tên giàu ngụ ý cỡ nào.

“Hoàng thượng anh minh.” Thái hậu xoay người, hoàng thượng giúp nàng trở về phòng. Thái giám vội đi phủ thái tử truyền ý chỉ. Trước hết là truyền khẩu dụ. Đợi thánh chỉ sắc phong có lẽ là đến khi tiểu quận chúa đầy tháng.

Tương Như Nhân không hề biết nữ nhi mình vừa sinh ra vì được mọi người bảo là mang điềm lành, vào trong mắt hoàng thượng trực tiếp được phong công chúa.

Sau khi sinh xong nàng vô lực liếc nhìn qua hai hài một cái rồi chìm vào giấc ngủ. Đợi nàng tỉnh, thái giám tuyên chỉ cũng đi rồi.

Tương Như Nhân nghe Hứa ma ma nói xong, ha một tiếng “Hoàn hảo phong công chúa!” Nữ nhi thêm tôn quý, tương lai thành gia lập thất sẽ càng bị người hâm mộ, đổ kị. Nhưng ít ra không ảnh hưởng mấy đến lợi ích và quyền lợi.

“Nhũ mẫu, cho thêm Hình bà tử một trăm lượng vạc. Bảo nàng hoàng gia nói ai sinh ra trước thì là người đó. Tương Như Nhân căn dặn “Còn có người bên dưới, đều nhắc nhở thật tốt.”

Hứa ma ma cũng rõ ý tứ trong đó, ngậm trọng gật đầu đi ra ngoài.

Tương Như Nhân mệt mỏi khép mắt. Long phượng trình tường, này thật đúng là đứng nơi đầu sóng ngọn gió rồi...

Ba ngày sau phủ thái tử làm lễ tắm ba ngày. Khấp Lâm An thành bắt đầu truyền tin Tương trắc phi phủ thái tử thời sinh hạ tiểu quận chúa tuyết ngừng rơi. Thánh thượng mặt rồng đại duyệt phong tiểu quận chúa làm công chúa. Cho tới nay danh hiệu công chúa chỉ có thể sau khi thái tử đăng cơ thì mới được thụ phong. Sở dĩ hoàng thượng làm như vậy ý nói tiểu quận chúa phủ thái tử sinh ra đem đến điềm lành nên nhận được phong hào.

Sau lễ tắm ba ngày kết thúc hai đứa nhỏ được ôm trở về. Tương Như Nhân nằm nghiêng người nhìn hai cái tiểu bất điểm trên giường. Một đứa tứ cân lục hai, một đứa tứ cân một hai. Đưa tay vuốt một chút mũi nhỏ nhắn của nữ nhi. Tiểu tử kia vậy mà không vừa ý, trực tiếp oa một tiếng khóc lên. Thân thể nhỏ nhắn nhưng tiếng khóc thì vang dội. Tôn ma ma và nhũ mẫu vội chạy tới, Tương Như Nhân dờ khóc dờ cười nhìn nàng “Người hiện tại được phong công chúa thì ngạo khí sao? Chạm một cái cũng không được!”

Nhũ mầu ôm nàng lên, vỗ vỗ trong lòng dỗ nàng một lúc, tiếng khóc nhỏ dần thì đứa còn ở trên giường bắt đầu khóc.

Tương Như Nhân nướng mày, ngực trướng đau vô cùng. Nhũ mầu ôm hẳn lên “Tiểu điện hạ đói rồi đây”

Hai nhũ mầu bế nhỏ vào sương phòng phía sau cho bú. Bên này Tôn ma ma chườm khăn ấm lên ngực cho Tương Như Nhân, tiện thể ấn sữa ra một chút cho bớt trướng. Thay xong đồ dơ, Tôn ma ma đỡ Tương Như Nhân nằm xuống “Tiểu thue nếu còn trướng cũng đừng chịu đựng. Cứ nói với nô tỳ.”

“Tôn ma ma, ta sẽ như vậy trong bao lâu? Đứa nhỏ bú sữa cũng phải một năm đây. Tôn ma ma cười “Trướng vài lần sẽ hết thôi. Không cho bú sẽ dần trở lại như cũ.”

Mười ngày sau khi Tương Như Nhân sinh, tuyết ở Lâm An thành đã tan một nửa. Tuy trời còn rất lạnh nhưng cảnh đầu xuân đã ngập tràn, khắp nơi cây cối xanh tốt.

Mọi người coi như một mùa đông này đã bình yên trôi qua. Thế nhưng một tháng sau, ttấn nhỏ gần Lâm An thành bùng phát hàn chứng, qua một đêm đã chết mấy chục người.

Triều đình lập tức phái người phong tỏa trấn nhỏ kia, cấm không được ra vào. Mấy ngày sau, vùng quanh trấn vẫn xuất hiện hàn chứng, có người thiệt mạng.

Tiếp theo là mấy trấn khác quanh Lâm An thành nhiễm hàn chứng. Này giống như bồ công anh bị gió thổi đi, nhanh chóng phát tán, qua hai tháng, trong Lâm An thành cũng phát hiện hàn chứng...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tiểu Tình Nhân Kiếp Trước

Phát hiện ra hàn chứng là một tiểu y quán ở cửa thành bắc. Có hai bệnh nhân sốt cao đến khám, sau một đêm đã tử vong. Y quán lập tức đóng cửa, cách ly toàn bộ những người đã tiếp xúc với hai người kia. Dù vậy hàn chứng vẫn lan ra khắp Lâm An thành.

Tin tức này khiến toàn Lâm An thành hoảng sợ. Nơi đây đều là đại trạch đại viện, một người nhiễm là lây cả một đám người. Thái y viện cấp tốc sai người xuống các nơi chẩn bệnh. Triều đình cũng bố cáo triệu tập các đại phi trong dân gian cùng nghĩa sĩ cường tráng khỏe mạnh đi cùng người của thái y viện đến khu chữa trị để hỗ trợ.

Tất cả các cửa thành đều lập điểm chẩn và phát dược miễn phí. Để phòng ngừa, người chưa bệnh đều phải uống thuốc, trong nhà nếu có người xuất hiện dấu hiệu cần lập tức đưa đến khu chữa trị, không được giấu diếm.

Thái y viện cũng phối dược đưa đi các phủ đệ. Quan viên trong triều đều về nhà quán triệt lại thông báo của triều đình. Nếu phát hiện ai có dấu hiệu liền bẩm báo, nếu giấu diếm không kịp thời báo lên sẽ bị tước quan trọng phạt.

Xung quanh Lâm An thành đều dựng lên chốt chặn kiểm tra để giảm số lượng người vào thành. Đồng thời nếu phát hiện người có dấu hiệu bệnh liền đưa đi khu chữa trị.

Một loạt biện pháp thực hiện giúp Lâm An thành không phi phát tán bệnh dịch dữ dội như trấn nhỏ kia. Nhưng số người chết cũng không ít. Đầu đường cuối phố đều nghe mùi cháy khét y phục của bệnh nhân dùng qua.

Trên đường mọi người đều yên lặng qua lại vội vã, không còn ồn ào vui vẻ như ngày trước.

Trong Linh Lung các phủ thái tử, Tương Như Nhân còn trong tháng, phân phó Hứa ma ma thay đổi vật dụng cận thân, đem đồ trên dưới Linh Lung các đều tẩy sạch phơi khô, tránh để tuyết tan ẩm ướt dính hàn khí.

Nhất là phòng nàng cùng phòng hai đứa nhỏ, mọi thứ đều phải giữ cho luôn khô ráo. Hai nữ mẫu cùng các mama hầu hạ đều được chẩn mạch hàng ngày. Nữ mẫu cho đứa nhỏ bú, nếu uống chén thuốc cũng chính là khai phương thuốc cho đứa nhỏ. Thời điểm đặc thù, thaia tử pho cũng chuẩn cho trong viện tự đun thuốc.

Thanh Thu vội vàng đi vào phòng, đứng trước chậu than hơi qua hơi lại. Phục Linh thay áo khoác cho nàng, xong xuôi mới tiến vào trong nội thất. Tương Như Nhân tựa ở trên giường vừa uống canh xong, thấy nàng vẻ mặt khẩn trương “Như thế nào?”

“Tiểu thư, người bên Tương phủ kể lại đại thiếu gia muốn làm nghĩa sĩ đi cũng người thái y viện đến khu chữa trị. Đại phu nhân khuyên can không được, ngắt đi một hồi.” Thanh Thu vừa nói vừa thở hỗn hển. Nàng vâng mệnh Tương Như Nhân đi Tương gia một chuyến lại biết được tin này.

“Tổ phụ cùng phụ thân nói thế nào?” Tương Như Nhân bình tĩnh hỏi lại. Thanh Thu lắc đầu “Lão thái gia và lão gia mấy ngày nay thường xuyên vào cung, lúc nô ty trở về hẳn họ còn chưa biết”

Triều đình quả thực triệu tập một lượng lớn nghĩa sĩ đi khu trị bệnh. Những người tham gia là mang theo tâm lý sẵn sàng nhiễm bệnh tử vong. Nhưng nếu như thành công sống sót trở về, lợi lộc và con đường công danh thuận lợi không ít. Đây vốn cũng là một cơ hội. Trong triều quan viên khẳng định không muốn đứa nhỏ nhà mình tham gia cái này. Trong nhà không

thiếu ăn thiếu mặc, thế nào phải để hãn nguy hiểm tánh mạng mà dành lấy một chút công ích này làm gì đâu.

Nếu tổ phụ và phụ thân không có ý tứ này. Tương Như Nhân thật không biết đại ca mang cái tâm tư gì lại muốn đi mạo hiểm như vậy.

“Như vậy tổ phụ và phụ thân trở về tự sẽ có quyết định” Tương Như Nhân tựa lại trên giường vẻ mặt lạnh nhạt, chuyện này nàng quản không tới...

Hai ngày sau, bên Tương phủ, Tương lão gia tử đáp ứng thỉnh cầu của Tương Cảnh Trí để hãn cùng đi với người của thái y viện đến khu chữa trị.

Tương phu nhân Thiệu thị ngã bệnh. Vương Ánh Tuyết đóng cửa không ra. Ngày Tương Cảnh Trí lên đường chỉ có Tương Cảnh Nhạc đi tiễn. Đến đại môn Tương gia, Tương Cảnh Trí quay đầu nhìn thoáng qua Tương Cảnh Nhạc “Trở về đi”

Tương Cảnh Nhạc đi bên cạnh hãn, mặt khẽ run lên, giọng điệu cũng không tốt “ Ta đưa người đi qua”

Tương Cảnh Trí thờ dài không nói gì. Hai người tiến về địa điểm tập trung cách đó không xa.

Đến nơi, Tương Cảnh Nhạc gọi một tiếng “Đại ca”

Tương Cảnh Trí quay lại, Tương Cảnh Nhạc lấy từ trong lòng ra một chiếc bùa hộ mệnh, vẫn là vẻ mặt không tốt, giọng nói lộ ra sự thân thiết “Mẫu thân cầu cho người, bình an trở về!”

Tương Cảnh Trí nắm lấy chiếc bùa kia, đưa tay ôm lấy Tương Cảnh Nhạc “Nhị đệ, Tương gia giao cho người. Nếu như ta không thể quay về, người hãy thay ta nói một câu thật xin lỗi với Nhân Nhân”

“Cái này để tương lai người trở về tự mà nói với nàng.” Tương Cảnh Nhạc đẩy hẳn ra, vẻ mặt phần nộ “Người thấy có lỗi với Nhân Nhân, vậy còn đại tẩu thì sao? Người không thấy thật có lỗi với tẩu ấy sao?”

“Ta ngay từ lúc bắt đầu đã luôn có lỗi với nàng.” Tương Cảnh Trí a một tiếng cười bất đắc dĩ “Nếu ta chết, các người hãy khuyên nàng tái giá đi.” Nói xong Tương Cảnh Trí xoay người đi thẳng về nơi tập trung.

Tương Cảnh Nhạc nắm chặt tay đấm một quyền vào thân cây bên cạnh, quay người bước trở về Tương gia, không để ý thấy một bóng người ở hướng khác.

Ở điểm tập trung đăng kí tên xong, Tương Cảnh Trí nghe có người gọi hẳn thì đi ra ngoài. Thấy đang đứng đợi ở cửa là một thân ảnh quen thuộc.

Vương Ánh Tuyết đứng ở kia, trong lòng ôm một gói đồ.

“Sao nàng lại đến đây?” Tương Cảnh Trí bước qua, Vương Ánh Tuyết nhét thẳng gói đồ vào tay hẳn “Chỗ này có hai bộ y phục, đều sạch sẽ. Đi nơi đó chắc chắn điều kiện không tốt, chàng phải tự quan tâm chăm sóc bản thân hơn “

Vương Ánh Tuyết nói giọng nghr vô cùng bình thường, giống như trượng phu đi xa vài ngày rất nhanh sẽ trở về. Tương Cảnh Trí ôm gói đồ nóng hổi trong tay, nhất thời không biết nói gì.

Vương Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn hẳn, giọng có chút cố chấp “Nếu chàng không trở về, thiếp vẫn sẽ cả đời ở lại Tương gia, không tái giá, không hôn Vương gia”

“Nàng..” Tương Cảnh Trí khẩu khí buồn rầu, có chút bất đắc dĩ “Ánh Tuyết, nàng muốn làm gì đây?”

“Chúng ta đều làm việc mình muốn mà thôi!” Vương Ánh Tuyết cười cười, cuối cùng đưa tay chạm nhẹ vào má hấn “ Bảo trọng. Ta chờ chàng trở về.”...

Lâm An thành cứ thế chịu hàn chứng đến gần hai tháng, thái y viện tìm ra nguyên nhân là do trận đại tuyết vừa rồi dẫn tới. Một tháng tuyết rơi, nhiều địa phương gặp nạn. Một tháng tuyết tan, thời tiết ẩm ướt rét lạnh, rất nhiều người cùng bị cảm nhiễm phong hàn. Một khi nóng lên nhất định nếu quá hai ngày sẽ hư thoát mà chết. Hàn chứng tính lây nhiễm cao, thời gian ủ bệnh dài, lại dễ lặp lại nên triều đình vô cùng coi trọng chuyện này.

Đến giữa tháng hai, tam điện hạ và tiểu công chúa phủ thái tử đầy tháng. Trong Lâm An thành nỗi sợ hãi chưa lui. Thái tử làm chủ hủy tiệc mừng, chỉ có người trong phủ cùng ăn một bữa chúc mừng.

Quan viên trong triều vẫn đưa hạ lễ đến phủ, trong cung cũng ban thưởng không ít. Tương Như Nhân ra tháng, đích thân thay quần áo mới cho hai tỷ đệ. Một lát sau, thái tử đến.

Tô Khiêm Dương tất nhiên thấy hồ thẹn với các nàng. Vốn dĩ làột sự kiện đáng để chúc mừng. Vậy mà bây giờ hình thức bị hạ như vậy, dĩ nhiên sẽ không vui.

Tương Như Nhân lại một bộ dáng vẻ chẳng vấn đề gì “Bọn họ hiện tại chỉ biết ăn ngủ, ngủ ăn. Đã biết gì đâu.”

Tô Khiêm Dương đưa tay xoa xoa mặt nàng, dưỡng một tháng nhưng lại gầy đi ít “ Nàng không biết thế là thiệt thòi sao?”

“Thiệt thòi cái gì, chuyện hàn chứng còn chưa qua, rộn ràng chuyện này để làm gì.” Tương Như Nhân ôm nữ nhi, đã một tháng tuổi nhưng cũng không khác lắm lúc mới sinh. Chỉ có điều ngày càng dễ cáu kỉnh, mỗi ngày nghe tiếng khóc đều là nàng. Ngược lại nhi tử thì có vẻ yên tĩnh.

Tiểu nha đầu mở mắt, tròn mắt vô cùng linh hoạt, ngửa đầu nhìn về hướng Tô Khiêm Dương bên kia. Dường như bỗng nhiên thấy hẫng như vậy thật lạ lắm, liền nghẹn lại vài giây, nướng mày muốn khóc.

Tô Khiêm Dương thấy vẻ mặt nàng thì bật cười. Đưa tay chọc chọc nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại kia ấn nhẹ một cái.

Tiểu nha đầu tròn mắt liền chuyển nhìn theo tay kia của Tô Khiêm Dương. Ngay lúc Tương Như Nhân nghĩ nàng sắp phát khóc thì bất ngờ nàng lại nhìn Tô Khiêm Dương cười.

Cười đến vô cùng vui vẻ. Tay hươ hươ theo, Tô Khiêm Dương đáy mắt có chút lo lắng, đưa bàn tay to nắm lấy tay nàng, bàn tay bé xíu mềm mại kia ở trong lòng bàn tay trực tiếp chạm đến nội tâm hẫng.

Tương Như Nhân nhìn cảnh này, đưa tay áp áp vào người Tô Khiêm Dương “Hay là điện hạ thử ôm nàng”

Tô Khiêm Dương nhất thời ngẩn ra, nhìn đôi mắt tiểu nha đầu kia đang nhìn mình chăm chăm, vô thức đưa tay ra đón lấy đĩa nhỏ từ Tương Như Nhân. Nhưng ngay khi tiếp được đĩa nhỏ thì tay hẫng lại gồng lên, so với nhi tử, hẫng càng không biết làm cách nào để ôm nữ nhi.

Một cơ thể nhỏ bé mềm mại như vậy ở trong lòng khiến Tô Khiêm Dương vừa động đã cảm thấy có phải bản thân cứng rắn vừa làm đau nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng thái tử tay chân luống cuống như vậy, Tương Như Nhân không khách khí cười thành tiếng.

“Điện hạ thì ra ôm như vậy sao” Vừa cười, Tương Như Nhân vừa đưa tay phải nâng đầu đĩa nhỏ “ Tay kia thì đỡ chỗ này, đúng rồi. Điện hạ có thể thả lỏng một chút, không cần cứng ngắt như vậy.”

Tô Khiêm Dương làm theo, nhưng vẫn thấy có chỗ nào không đúng. Hắn chính là cảm thấy ôm đứa nhỏ vẫn chưa được thoải mái, tay thả lỏng lưng thì vẫn còn cứng. Lưng cong một chút thì bên này tay lại dùng sức.

Tô Khiêm Dương đã là phụ thân của năm đứa nhỏ, lúc này mới cảm thấy ôm đứa nhỏ cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Ngày trước lúc thái tôn sinh hắn còn trẻ, tuy rằng đối với đứa nhỏ này có vô vàn mong chờ nhưng lúc sinh ra thái tôn rất yếu ớt, hắn không dám ôm. Khi Kim lương nhân sinh con, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến. Còn chỗ đứa nhỏ của Nghiêm lương nhân, đợi đến lúc hắn ôm thì cũng đã sáu bảy tháng.

Bây giờ ở trong lòng hắn, lại là một đứa nhỏ song sinh nên còn nhỏ hơn nhiều, bé bỏng vô cùng khiến hắn luôn không dám lơ lỏng. Vì thế chỉ một lát sau, Tô Khiêm Dương đã cảm thấy mỏi rời.

Để nữ mẫu ôm hai đứa nhỏ lui ra, Tương Như Nhân phát hiện thái tử đối với nữ nhi có nhiều chú ý hơn nhi tử. Đa phần hoàng đế đều như thế, có thể hết mực yêu chiều nữ nhi nhưng đối với nhi tử lại hơi xa lạ. Hiện thời như vậy, Tương Như Nhân hy vọng nữ nhi có thể quang mang chói mắt một chút.

“Bình Ninh thật là thân cận với điện hạ a” Tương Như Nhân vòng ra sau xoa bóp vai cho hắn, giọng điệu có chút ghen tuông “Thời điểm nàng mới sinh thiếp cũng muốn sờ sờ nàng như thế, nàng lại trực tiếp khóc lên, nửa điểm mặt mũi cũng không cho thần thiếp.”

Tô Khiêm Dương nắm lấy bàn tay trên vai mình, quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt chế nhạo “Đứa nhỏ sinh ra tính cách cũng có chút giống phụ mẫu. Không biết tính tình này của nàng là giống ai?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nữ Nhi Mồ Côi Của Chu Gia

Tương Như Nhân đau khổ, nàng nào có muốn nói nữ nhi yếu ớt. Vậy mà đến miệng hẳn nói ra thì ý tứ nàng hồi nhỏ yếu ớt nên sinh ra nữ nhi cũng yếu ớt như thế.

Vì thế Tương Như Nhân thanh thanh cổ họng, mặt không đổi sắc nói tiếp “Mẫu thân thiếp nói khi còn nhỏ thần thiếp rất yên tĩnh. Trừ bỏ khi đói khóc quấy một chút, còn lại bình thường đều nhu thuận, hoàn toàn không cần nàng quan tâm”

Tương Như Nhân khẩu khí chắc nịch. Tô Khiêm Dương nhìn nàng, khóe miệng gợi lên chút cười “Nói như vậy, Bình Ninh tính tình là không phải giống nàng.”

Lúc này Tương Như Nhân cũng không gật đầu. Tính tình không giống nàng tức là giống hẳn, cũng không thể nói thái tử hồi nhỏ kiêu căng ương ngạnh, hòa hoãn nói “Bây giờ Bình Ninh còn nhỏ quá, đợi lớn lên mới nhìn rõ được”

Nhìn vành tai nàng vì quẩn bách mà phiểm hồng, Tô Khiêm Dương ân một tiếng rồi nâng tách trà lên uống, xem như đáp lại lời nàng.

Ngồi thêm một hồi, dùng cơm chiều với nàng xong Tô Khiêm Dương đứng dậy hồi Phượng Dương các, còn rất nhiều chuyện lớn đang chờ hẳn giải quyết. Tương Như Nhân mệnh Thanh Đĩnh đưa thực hộp đã chuẩn bị lên “Chỗ này có mấy món điện hạ thích ăn, ngài cũng đừng thức trễ quá”

Dù sao cũng là đây tháng của hsi đứa nhỏ, vậy mà qua đây ngồi mới một buổi trưa lại phải đi. Nhìn bộ dáng sẵn sóc của nàng, Tô Khiêm Dương đưa

tay sờ sờ mặt nàng “Đợi chuyện này qua đi sẽ bồi thường cho các nàng”

Đến đầu tháng ba, trừ bỏ trên đỉnh núi còn tuyết chưa kịp tan đọng lại, toàn Lâm An thành cảnh sắc đều đã vào xuân. Mùa xuân này đến có chút muộn nhưng khi đến mang theo sức sống dạt dào. Xóa tan hàn chứng, cuốn đi nỗi lo sợ và bi thương của người dân. Cùng với hương đào lan tỏa, nhiệt độ cũng dần tăng lên.

So với Lâm An thành thì phương bắc vẫn còn truyền đến tin tức bệnh tật nhưng đại đa số bệnh dịch đều đã được khống chế. Người của thái y viện phái đi đều đã trở về.

Những người này trong lúc đó cũng có bị lây nhiễm nhưng cứu chữa kịp thời nên đều bảo trụ được tính mạng.

Trong triều vì đợt bệnh dịch vừa rồi cũng có chút thay đổi. Vì Lục thế tử phi bệnh chết, Kỳ lão gia sau đó được khôi phục chức quan lại nhiệm hàn chứng, sau khi sốt cao không ngừng thì qua đời hồi cuối tháng hai.

Cùng cách thế còn có người đã từng lập vô số công huân khi hoàng thượng đăng cơ - Trấn Tây hầu. Trước đây trong trận ác chiến giành ngôi vị của hoàng thượng, Trấn Tây hầu con trưởng chết trận, con thứ thân tàn, không quá vài năm lìa đời. Con dâu cũng đi theo, để lại một nữ nhi chỉ mới hơn một tuổi.

Trấn Tây hầu thanh niên tang thê, trung niên tang tử, tang nhi tức (con dâu). Nhà mẹ đẻ của con dâu lại quá xa không giúp gì được. Hãn tự biết nuôi dưỡng đứa nhỏ bên cạnh chẳng khác hại chết nàng. Vì thế đem nàng về thôn trang, phái một đám nô bộc trung tâm ở lại hầu hạ.

Trấn Tây hầu vừa chết, đứa nhỏ này thật là không còn nơi để nương tựa. Lúc hấp hối, Trấn Tây hầu đã viết một phong thư cho hoàng thượng, khẩn cầu ngài nhìn đến Chu gia một đời tận tâm với triều đình mà quan tâm đến

cháu gái đáng thương của hần. Lúc này, Chu Trường Sinh đã mười bốn tuổi, chưa nghị thân.

(Có nàng nào thấy tên này cứ như con trai không nhỉ:P)

Hoàng thượng rất quan tâm đến nỗi lòng của vị trung thần này, muốn hảo hảo chăm sóc cho đứa nhỏ. Nhận thấy biện pháp tốt nhất là chọn cho nàng một hôn sự tốt, thành thân, sinh con, an ổn cuộc sống.

Vì thế hoàng thượng liền phong Chu Trường Sinh là quận chúa. Trong một buổi lâm triều đem chuyện này ra nói với các quan viên. Nhìn thử trong nhà ai có đứa nhỏ ưu tú đáng tin mang ra xem xét.

Không biết Chu Trường Sinh vận khí không tốt hay sinh không gặp thời. Những người ưu tú vừa độ tuổi thành thân đều đã định thân, còn lại những người độ tuổi phù hợp khác thì nhìn thế nào cũng thấy không tốt.

Thân phận của Chu Trường Sinh lại như thế, nói thẳng ra có chút xấu hổ, danh phận này rất tốt, không phải lo ăn lo mặc. Nhưng tương lai đối với gia tộc của trượng phu lại không có chút trợ lực nào, vì thế cưới nàng thà cưới nữ nhi của quan viên có chức vị quan trọng trong triều.

Đang lúc hoàng thượng hết đường xoay sở, thái hậu nương nương đã giúp hần giải quyết vấn đề này. Phong Tấn hầu phủ lão phu nhân tiến cung, thay cháu trai của mình hỏi cưới cháu gái Trấn Tây hầu.

Luận gia thế, hai bên coi như tương đương. Luận của cả, Phong Tấn hầu phủ còn giàu có hơn, cũng không lo Tiền gia là vì của cải của Chu gia mà cưới nàng. Tiền gia tam thiếu gia lại so Chu Trường Sinh hơn bốn tuổi, cũng không quá lớn. Lão phu nhân đảm bảo gả vào nhà nàng chỉ có thể hưởng phúc, sẽ không ủy khuất cháu gái của lão bằng hữu.

Chuyện này rõ ràng có thể giải quyết được chuyện lớn trong lòng hoàng thượng. Nhưng hoàng thượng nhìn vẫn cảm thấy có chút bất an. Chủ yếu là

vì Tiền gia tam thiếu gia này thanh danh quá kém!

An bày như vậy với cháu gái của trung thần, liệu được chứ?

Thái hậu cũng có phán đoán của thái hậu. Lấy phân phận Chu Trường Sinh, muốn cưới nàng đều là người nhìn vào gia sản Chu gia để lại cho nàng. Người thích hợp thì nhìn vào nàng thân cô thế cô lại không vừa ý. Hiện thời có chỗ môn đăng hộ đối, lấy hoàng gia làm bảo trợ, Tiền gia khẳng định sẽ không ủy khuất nàng. Nhìn thế nào cũng thấy phù hợp.

Đối với Tiền lão phu nhân mà nói, nàng cũng có khổ tâm của mình. Với danh tiếng vị tôn tử này của nàng, ở Lâm An thành muốn tìm cháu dâu xứng tầm là không thể, kém một chút cũng bị dọa sợ bỏ chạy. Nay Chu gia cùng Tiền gia cũng là chỗ giao hảo, nhìn trên tình cảm, còn không bằng gả cho cháu trai nàng. Một chuyện giải quyết hai vấn đề. Trên còn có lão phu nhân cùng Phong Tấn hầu đê nặng, dưới còn có hai vị ca ca và tẩu tử, Tiền gia sẽ không bạc đãi nàng.

Cứ như vậy ăn nhip với nhau. Đợi đến khi Tiền Hạo Mân biết tin thì thánh chỉ đã hạ. Mọi người định bụng nghĩ Tiền gia tam thiếu gia này có thể vì một thanh quan (trai lâu xanh ;) mà cùng Triệu tiểu tử kia tranh chấp, thế nào lại để bên trên định hôn sự cho hẳn lại chịu yên phận đâu.

Thế nhưng Tiền Hạo Mân hẳn, không phản ứng!

Hẳn vẫn ngồi yên, đối với thánh chỉ không một điểm phản ứng. Dùng lời hẳn mà nói, sau khi thành thân, chỉ cần đối phương chịu được cũng chẳng có vấn đề gì. Hẳn nên chơi lại chơi, nên hưởng lạc lại hưởng lạc, dù sao mệt mỏi cũng không phải hẳn. Sau đó, Tiền gia tam thiếu gia lại bị thêm cái tiếng vô sỉ...

Tương Như Nhân biết được tin tức này cũng là tương đối rõ ràng. Đi đón Chu gia tiểu thư trở về chính là Nhị ca nàng Tương Cảnh Nhạc.

Tiền lão gia tử bọn họ này là đồng lứa lúc trước cùng đi theo hoàng thượng giành lấy giang sơn. Giữa các lão bằng hữu cũng tương đối gần gũi. Trấn Tây hầu rời đi chỉ kịp hưởng hoàng thượng khẩn cầu chăm sóc cháu gái, mọi chuyện khác đều chưa kịp giao đãi.

Nếu không có mấy người Tiền lão gia tử ở đây đè nặng, chưa đợi Chu Trường Sinh trở về tới, Chu gia đã bị chia cắt giành hết.

Đến tháng tư, Chu Trường Sinh được rước về Lâm An thành. Lực chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Chu gia đại tiểu thư này. Có điều nàng sau khi tiến cung một lần lại lập tức hồi phủ giữ đạo hiếu. Số người thấy qua nàng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng vẫn là truyền tới truyền lui. Có người nói nàng giống Trấn Tây hầu vừa qua đời, có người nói nàng có nét giống phụ thân. Tóm lại mấy lời đồn đãi đều chỉ để thỏa mãn tò mò.

Trong phủ thái tử, Tương Như Ngâm sau khi nghe Phục Linh nói thì nở nụ cười “Còn chưa thành thân đâu, người đời đã nói nữ nhi nhà người ta đến như vậy. Thật ra Chu tiểu thư không như lời trong miệng họ, nàng là một nữ tử thanh lệ dịu dàng.”

Những hiểu biết về Chu tiểu thư của Tương Như Nhân cũng đều là từ miêu tả của Tương Cảnh Nhạc. Phục Linh cúi xuống dấm chân cho nàng “Nghe nói Tiền gia tam thiếu gia vẫn hay đi thanh quan phường, chẳng phải như vậy là hại Chu tiểu thư sao?”

Lời than của Phục Linh cũng là tiếng lòng của nhiều người. Tương Như Nhân thở dài “Nếu nhìn về lâu dài, Phong Tấn hầu phủ là một nơi tốt”

Phục Linh nhìn nàng nghi hoặc. Tương Như Nhân nhắc chân để nàng đứng lên “Tiền lão phu nhân là tự mình cầu, người Tiền gia hẳn sẽ đối xử tốt với nàng hơn so với đến những nhà khác” Nếu là hoàng thượng buộc cưới, người trong nhà họ chắc chắn trong lòng sẽ có oán trách. Nếu là

hướng về phía tài sản Chu gia mà cười, chần chẫn chỉ có lợi dụng, đợi đến lúc Chu gia không còn gì, người thế nào còn chưa biết.

Nhũ mẫu cho bú xong ôm Bình Ninh cùng Dung nhi ra. Hai hài tử nhận biết sớm, nghe được thanh âm nàng liền hướng bên này vẫy. Phục Linh lui ra ngoài. Tương Như Nhân sai nhũ mẫu đặt hai đứa nhỏ xuống sạp mềm. Bình Ninh vẫy tay đã nắm chắc được ngón tay của Tương Như Nhân, niết trong lòng bàn tay, nhìn nàng cười.

Dung nhi có vẻ yên tĩnh hơn, cười cũng là ngại ngùng.

Tương Như Nhân cúi đầu nhìn bọn họ. Thật ra đến khi tháng lớn, thai bắt đầu máy nhiều, nhìn bụng càng ngày càng nhô cao, nàng mới thực sự có cảm giác làm nương. Sẽ sinh bọn họ ra, nhìn bọn họ lớn lên. Hai chữ mẫu thân này, làm được là trả giá không ít.

Tương Như Nhân đưa ray chọc chọc nhi tử yên tĩnh, Dung Nhi nắm lấy tay nàng, cũng giống như Bình Ninh dùng sức niết trong lòng bàn tay. Chẳng qua Bình Ninh hiển lộ ra rõ ràng, hẳn lại lẳng lặng thể hiện.

Tương Như Nhân hôn khuôn mặt tươi cười của hắn, đáy mắt tràn đầy ôn nhu “Đúng rồi, Dung nhi, chính là như vậy. Muốn cái gì, không nhất thiết phải nói ra...”

Giữa tháng tư thời tiết có chút nắng nóng, nhóm người đến khu chữa trị bệnh dịch hơn hai tháng cuối cùng cũng trở về hoàn toàn. Hàn chứng thật sự chấm dứt.

Mọi nghĩa sĩ tham gia đều đang đợi triều đình luận công ban thưởng. Nhưng tin tức này đối với người đang chờ đợi ở Tương gia lại chẳng có gì tốt. Bởi người đã rời đi hơn hai tháng, Tương Cảnh Trí không có cùng họ trở về.

Một thái y đi cùng hần lúc trước đưa những thứ gắn gửi mang đến Tương gia.

Một gói đồ, mấy phong thư, thêm chút vụn vặt gì đó.

Chờ đợi hơn hai tháng, người dù không sao nhưng lại không trở về. Tương phu nhân sao lại không bị đả kích. Ngược lại Vương Ánh Tuyết thật yên tĩnh cầm lấy thư và nhữn thứ Tương Cảnh Trí gửi cho nàng trở về viện của mình.

Trình Bích Nhi không biết nên ai ủi ai trước. Nghĩ nghĩ, liền trước hết sai người đưa thư đại ca viết cho Như Nhân mang đến phủ thái tử.

Phủ thái tử, Tương Như Nhân đọc xong thư, nhìn hộp gấm trên bàn. Tương Cảnh Trí nhờ người mang về, trong hộp là một đôi vòng ngọc và một miếng ngọc bội, đưa cho Bình Ninh và Dung nhi.

Hứa ma ma thấy Tương Như Nhân nở nụ cười, sai người nang đồ xuống “Tiểu thư, đại thiếu gia không trở về. Sao ngài chẳng có chút lo lắng?”

Tương Như Ngân đứng dậy đi đến bên cửa sổ “Lo lắng cái gì, hần đã lớn như vậy, nói muốn đi giải sầu rồi sẽ về, vậy cứ để hần đi” Bên ngoài rộng lớn, người người bận rộn. Lại không có người nhà ở cạnh ngày ngày nhắc nhở hần bày nợ, hần tự có thời gian suy nghĩ cho cẩn thận. Nghĩ thông rồi tự khắc sẽ trở về. Có một số việc, người khác có nóng vội cũng vô dụng...

Đến đầu tháng năm triều đình phong thưởng, các nghĩa sĩ dựa vào công trạng đều có thưởng. Vài vị làm tốt còn có chức quan không tệt.

Mà bên này phủ thái tử, muộן ba tháng thánh chỉ cũng đã hạ. Phong nhị quận chúa phủ thái tử làm công chúa, ban hào Bình Ninh.

Đi kèm theo thánh chỉ là vô số ban thưởng như muốn bù đắp vì tiệc đầy tháng không được tổ chức vừa rồi. Thái hậu cũng ban thưởng không ít.

Đương nhiên Bình Ninh có phong hàm công chúa so với Dung nhi hơn một ít.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Chuyện Vật Về Hải Tử

Trong phủ thái tử vì chuyện này mà lại náo nhiệt một phen. Đầy tháng một phần lễ, bây giờ phong công chúa lại là phần hạ lễ khác.

Được ban cho như vậy, ở trong phủ cũng không thiếu nhân ngôn toái ngữ. So với Bình Ninh, Lệ Vân sinh ra trước làm tỷ tỷ, lại là trưởng quận chúa phủ thái tử cũng chưa từng được đãi ngộ như vậy. Hiện tại thân phận của Bình Ninh lại được nâng lên, so với hai tiểu điện hạ còn cao hơn. Thậm chí sau này nếu thái tử phi sinh hạ nữ nhi, thân phận cũng không tôn quý như nàng. Thật đúng là khiến người đỏ mắt ghen tị!

Mà nhân vật chính đang quang mang chói chói kia hiện tại đang lật người đặt một tay lên người đệ đệ, rất có tư thế trưởng tử. Ngẩng đầu nghe thanh âm nói chuyện của Tương Như Nhân và Hứa ma ma thì nhìn chăm chăm về hướng đó hết sức tập trung, cứ như là nghe hiểu vậy.

Tương Như Nhân quay sang nhìn thấy nở nụ cười gọi một tiếng Bình Ninh. Tiểu nha đầu kia biết là gọi nàng, muốn đưa tay còn lại lên vẫy vẫy. Vừa nhắc lên, tay kia đã chống không nổi, cả người lại trượt xuống đê một chút lên người Dung nhi.

Dung nhi bị áp như vậy không thoải mái, cố gắng lật người qua một bên, nằm xấp quay sang Bình Ninh trừng mắt nhìn nhau.

“Tiểu thư, mấy lương nhân lại tặng này nọ qua Hứa ma ma ngữ khí có chút lo lắng “Đây là muốn đem thân phận của tiểu công chúa lại nâng lên trên”

“VẬY CỨ ĐỂ CÁC NÀNG NÂNG” Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt quay lại, lạnh vài phần, nhìn một tờ danh sách quà tặng, đều là đi theo thánh chỉ góp vui “Thời điểm Bình Ninh sinh ra tuyết ngừng rơi. Chẳng phải một điềm lành như vậy thế nào lại được ban phong hào này. Gặp lúc thánh thượng tâm tình vui vẻ tự nhiên được như vậy. Các nàng muốn ghen tị cứ mặc kệ!”

Có đôi khi người không thể quá khiêm nhường, mặt sau các nàng tụ tập đều muốn hạ bậc người khác. Có vinh hạnh này nàng cũng chịu trách nhiệm. Tương Như Nhân nàng gánh được, nữ nhi nàng chẳng lẽ gánh không nổi sao.

Liếc mắt nhìn qua. Không biết tự lúc nào hai tiểu hài tử kia đã mệt mỏi lăn ra ngủ. Ngốc ngốc nghiêng người tựa vào nhau, chu cái miệng nhỏ bé. Giờ khắc này, không có gì so với bọn hắn là quan trọng hơn...

Ngày tháng năm rất nhanh nóng nực. Vì đầu năm hàn chứng mà thái tôn phải ở phủ nghỉ ngơi hơn ba tháng, nay trở lại thái học viện đọc sách.

Sáng sớm đi Dao Hoa các thỉnh an, thái tử phi nhắc chuyện mấy đứa nhỏ “An nhi đã ba tuổi, sang sáu tháng cuối năm sau đã đủ tuổi đi thái học viện. Nếu người thấy còn sớm thì cứ để thêm một năm nữa. Phía Vân nhi thì đã thỉnh sư phụ cùng tú nương rồi. Còn khi nào đi thái học viện, tùy người ra chủ ý.”

“Mong nương nương làm chủ” Nghiêm lương nhân cung kính đáp. Thái tử phi nếu có thê vì nữ nhi của mình sắp xếp một chút tất nhiên là tốt. Nữ hài tử cũng nên vào thái học viện học tập vài năm, trở về sau này quan trọng là biết cách tính toán quản việc nhà.

“Bản cung thấy thân mình Vân nhi cũng không tệ. Năm sau cứ để nàng đến thái học viện trước xem sao” Thái tử phi lập tức quay sang Tương Như Nhân “Tương trắc phi mang theo hai hài tử, nếu như người không đủ dùng

cứ đến nói với bản cung””Đa tạ nương nương quan tâm, nhiều người như thế đã đủ rồi, chăm sóc rất tốt”

Kim lương nhân trước đó bị nhắc tới im lặng không nói gì. Thái tử phi nhìn thoáng qua một lượt “Đều trở về đi. Hiện tại ban đêm vẫn có chút lạnh. Các người nên chú ý một chút.”

Ra khỏi Dao Hoa các, Tương Như Nhân đi được vài bước thì nghe tiếng gọi của Kim lương nhân ở phía sau. Tương Như Nhân quay lại, Kim lương nhân bước vội lên, ngừng một lát rồi mở miệng “Tương trắc phi. Không thể đi Tương phủ trí tạ, chỉ có thể ở đây trước hết cảm tạ người, chuyện nhị ca đã nhờ Tương đại nhân ra mặt tương trợ”

Tương Như Nhân suy nghĩ một chút, đoạn cười nói “Đó là chuyện trên triều đình. Kim lương nhân không cần cảm tạ ta.”

“Tuy nói vậy nhưng ta vẫn muốn cảm tạ. Nể không có Tương đại nhân đỡ lời, chức quan của nhị ca cũng chẳng được đảm bảo. Hiện tại chỉ phạt bổng lộc một năm, xử phạt như thế đã là rất nhẹ rồi”

Khoảng thời gian trước bởi vì chuyện hàn chứng, có thưởng tất nhiên cũng có phạt. Có một số người sơ sẩy bại lộ, vài người đã bị tước chức quan. Nhị tử Kim gia cũng phạm sai, nhưng hẳn là bị người lừa vào. Trên triều Tương đại nhân nói hai câu công đạo, hoàng thượng liền khoan hồng chỉ xử phạt hẳn một năm bổng lộc chứ không tước mũ quan. Chính vì thế Kim gia đối với chuyện này luôn cảm hoài trong lòng.”

“Kim lương nhân, chuyện này thật sự không cần cảm tạ ta. Phụ thân nói cũng là lời công đạo. Thánh thượng xử phạt phân minh, nhị ca người không phạm vào tội lớn nên không bị trách phạt nặng là chuyện đương nhiên. Không cần phải để trong lòng.”. Tuy rằng nàng là người Tương gia, nhưng chuyện phụ thân làm chủ không đến lượt nàng đứng ra nhận phần ân tình này. Huống chi Tương Như Nhân cũng không hề muốn nhận.

Kim lương nhân nhìn Tương Như Nhân đi về trước, đứng đó có chút không biết làm sao.

Đợi Tương Như Nhân bước vào chỗ rẽ, phía sau Kim lương nhân liền truyền tới tiếng cười nhạt “Này làm thế nào dễ dàng, võ công ngựa lại chỉ chạm đến đùi”

Kim lương nhân nhướng mày “Diệp tử tử nói như vậy có vẻ rất khó nghe”

Diệp lương nhân đi đến cạnh nàng, nhìn thoáng qua Tương Như Nhân đã khuất bóng sau khúc rẽ “Người cho rằng nói những lời kia thật dễ nghe, nhưng Tương trắc phi người ta lại không một chút cảm kích”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Kim lương nhân, Diệp Văn Sương cuối cùng cũng thỏa mãn vài phần. Có nhi tử nuôi đến tận ba tuổi rồi, vậy mà vẫn chỉ là một chỗ vô dụng.

Kim lương nhân hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng “Mặc dù Tương trắc phi không cảm kích đi nữa, nên trí tạ ta vẫn không thể thiếu”

Diệp Văn Sương ngẩn ra, hừ một tiếp rồi lách người đi thẳng qua bên hông Kim lương nhân về hướng viện tử của mình...

Ban đêm, thái tử đi Dao Hoa các. Thái tử phi hỏi hần vài câu về thái tôn. Hiện tại đi thái học viện đọc sách, ăn ngủ đều là ở trong cung, ba đến năm ngày mới về phủ một lần. Tất nhiên thái tử phi rất nhớ hần. Nói xong tiện đà nhắc đến mấy đứa nhỏ trong phủ. Triệu Nhị nhìn sắc mặt thái tử, nói đến hai đứa nhỏ bên Tương Như Nhân “Theo thiệp thấy Bình Ninh là một đứa nhỏ rất vui vẻ”

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua Triệu Nhị, nàng tiện đà nói tiếp “Diện hạ, ngài còn nhớ Tuần nhi lúc đó không? Bây giờ đã lớn như vậy rồi.”

Khẩu khí của Triệu Nhị mang theo chút nhớ nhung, nhưng lại khiến Tô Khiêm Dương nhớ lại một ít. Đáy mắt có chút lo lắng, Tô Khiêm Dương cười cười “Xem ra đứa nhỏ rất được lòng mọi người” Giờ còn chưa đi đâu đã chịu nhiều sự chú ý như vậy.

“Vài ngày trước tiến cung mẫu hậu cũng có nhắc tới đứa nhỏ” Triệu Nhị nhìn Tô Khiêm Dương, thử nói “Không bằng đem đứa nhỏ dưỡng ở chỗ thần thiếp đi?”

“Lúc trước nói dưỡng An nhi nàng không chịu. Sao giờ lại muốn dưỡng Bình Ninh?” Tô Khiêm Dương nâng nâng mắt nhìn nàng, giọng điệu không có gì bất mãn.

“Tương trắc phi phải chăm đến hai đứa nhỏ cũng mệt mỏi. Hiện tại Tuần nhi lại đi thái học viện rồi, nơi này của thiếp cũng rảnh rỗi.” Triệu Nhị cười cười “Hơn nữa Bình Ninh lại được phong công chúa, danh phận tốn quý. Ý của mẫu hậu cũng muốn thế, dưỡng ở chỗ thiếp càng là danh chính ngôn thuận.”

Lại là danh phận công chúa, lại là điềm lành xuất hiện. Bên ngoài truyền lời nói công chúa sinh ra trước. Triệu Nhị ở bên trong lẽ nào không biết thực hư. Lúc đứa nhỏ ra đời nàng còn đứng ngay bên ngoài. Chẳng qua ngoài mặt hoàng gia nói vậy, nàng cũng dựa theo nói.

Tô Khiêm Dương nhướng mày, tựa hồ đối với bốn chữ “danh chính ngôn thuận” có chút phê bình kín đáo. Nàng nói cũng có chút đạo lý, chẳng qua “Trong phủ sự vụ bận rộn. Cứ dưỡng đứa nhỏ chỗ Tương trắc phi đi, dù sao dưỡng cạnh thân mẫu sẽ tốt hơn cho đứa nhỏ. Cũng không có gì mệt nhọc, nhiều người hầu hạ như vậy.” Dùng chính lời nói lúc trước Triệu Nhị từ chối dưỡng An nhi để cự tuyệt ý muốn dưỡng Bình Ninh của nàng. Ý tứ của thái tử là cũng đã rõ ràng.

(Haha gậy ông đập lưng ông nhé)

Thân phận công chú thì dưỡng chỗ thái tử phi hợp lí hơn. Nhưng hẳn đã đáp ứng Tương trắc phi, hai đứa nhỏ đều phải do chính nàng nuôi nấng.

Triệu Nhị cũng không ngờ hẳn lại cự tuyệt thẳng thắn như vậy. Đứa nhỏ dưỡng chỗ thân mẫu thì tốt hơn, lý do này nàng đã dùng lúc trước. Bây giờ làm sao có thể phản bác.

Đang tính nói thêm, Tô Khiêm Dương bồi thêm một câu “Chỗ mẫu hậu nàng cứ nói lại là được.”

Triệu Nhị trong lòng không khỏi chua xót.

Trước đây đứa nhỏ của Kim lương nhân thái tử không nói hai lời ôm tới muốn nàng dưỡng. Hiện thời đứa nhỏ của Tương trắc phi, nàng chủ động mở miệng hẳn lại không đáp ứng. Chẳng có lý do gì, đơn giản chỉ là người không giống nhau.

Tô Khiêm Dương không chú ý tới sự biến hóa trên vẻ mặt nàng, nhắc tới chuyện khác “Vào thu nam tuần, phụ hoàng muốn đích thân dẫn theo bách quan ngự giá. Hôm nay nói tới chuyện này, phụ hoàng nói nếu thân mình Tuần nhi ổn thì có thể dẫn hẳn theo bên người đi nam tuần”

“Đây tất nhiên là chuyện tốt” Đáy mắt Triệu Nhị lóe lên, nếu hoàng thượng nguyện ý dẫn theo thái tôn đi nam hạ. Đây chính là một khẳng định rất lớn “Thân mình Tuần nhi bây giờ đã tốt hơn nhiều. Chỉ cần có ma ma quen hầu hạ đi theo. Mọi viện đều có thể lo liệu thỏa đáng. “

“Cũng có thái y đi theo, để hẳn đi mở mang hiểu biết cũng tốt. Có điều lần này nam hạ cũng phải vài tháng, nàng chắc sẽ rất nhớ.” Hoàng thượng xuất hành, chắc chắn thái tử phải ở lại kinh xử lý triều chính. Nhi tử xa nhà như thế lại cũng là lần đầu.

“Thần thiếp có lúc nào không nhớ điện hạ và Tuần nhi. Nhưng hẳn luôn lớn lên, điều thiếp có thể dạy lại có hạn. Nếu có thể theo hoàng thượng nam

hạ. Chắc hẳn Tuần nhi sẽ biết thêm được nhiều điều.” Triệu nhị nói xong ẩn tình nhìn Tô Khiếm Dương. Ngoài việc là một thái tử phi, nàng còn là một mẫu thân, một nữ nhân.

Lúc này đêm đã khuya, không nhiều lời nữa. Hai người thay y phục đi ngủ...

Nói là vào thu mới nam tuần nhưng thật ra giữa tháng tam đã xuất phát. Đi theo có mười mấy đại thần, phi tử, cung nhân hầu hạ...tất cả thành một đội thuyền không nhỏ.

Thái tôn ở cùng một con thuyền với hoàng thượng, ngoài trừ nữ mẫu và ma ma cận thân ra thì tất cả người hầu hạ đều bị thay đổi. Thái tử phi còn để các nàng mang được theo, phòng chuyện bất trắc.

Hoàng thượng xuất tuần, thái tử đều là đi sớm về trễ, thành ra số lần thị tẩm của các viện đều giảm.

Bên phía Tương Như Nhân, đứa nhỏ sắp tám tháng càng thêm tinh nghịch.

Lúc mới sinh còn là một khối bé xíu trong tả lót, chớp mắt một cái đã lớn hơn rất nhiều. Tương Như Nhân sai ma ma bọc thanh chắn bên cạnh phản mềm. Hiện tại đúng là thời điểm tập đi, bọn họ ở trên phản lững chững được ma ma đỡ tập đi qua đi lại. Nếu Tương Như Nhân thất thần không chú ý một chút, Bình Ninh có thể liền ngồi bệt xuống phản hướng nàng y y a a tỏ vẻ bất mãn.

Nghe nữ nhi gọi, Tương Như Nhân giao phó mọi việc trong Linh Lũnh các xong xuôi quay lại nhìn. Thế nhưng thấy Bình Ninh tính tình nôn nóng tay nhỏ bé đang vịn tay cầm, mặt ghen hồng, ẩn ẩn có vẻ muốn đứng lên.

Tương Như Nhân ngăn ma ma bên cạnh đến giúp nàng. Bình Ninh đuổi chân, tay bám chắc vào thanh vịn, mượn lực nâng bản thân dậy.

Lần đầu tiên tự đứng dậy vô cùng vui sướng, Bình Ninh xoay qua nhìn đệ đệ vẫn đang còn ngồi một chỗ, mở miệng cười khanh khách. Đã cười còn muốn vỗ tay, hai tay vừa buông khỏi thanh vịn, thân mình đứng không vững liền nghiêng ngã ngồi trở lại.

Dung nhi nhìn tỷ tỷ bỗng nhiên biến cao lại bỗng nhiên ngồi xuống, hảo tâm lấy con rối trong lòng đưa cho nàng. Bình Ninh nhìn thoáng qua tay vịn rồi nhất thời bị con rối thu hút. Hai tỷ đệ lại ngồi chơi cùng nhau.

Tôn ma ma thấy vậy “Tiểu thư, tương lai tam điện là nhất định là một người ôn trọng.”

Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, nở nụ cười “Thế này mới bao lớn, chẳng qua Bình Ninh quá hiếu động nên có cảm giác Dung nhi yên tĩnh thôi.” Chẳng qua nữ nhi được hết thấy thù vinh, nói một mặt nào đó, có chút ủy khuất nhi tử.

Nói xong thì Thanh Đông ôm thực hộp tiến vào. Bên trong là thức ăn riêng cho hai đứa nhỏ, canh trứng gà.

Hai chén canh vừa lấy ra, mùi hương tán mát. Hai con mèo tham ăn kia liền có phản ứng nhìn về đây, sau đó vội tiến lại gần thanh chắn. Tương Như Nhân sợ bọn hăn dùng lực lớn tự làm mình bị thương, sai nữ mẫu bế hai đứa nhỏ qua.

Tương Như Nhân khẽ nhéo mũi Dung nhi, vốn yên tĩnh hơn so với tỷ tỷ lúc này cũng đang nhìn chăm chăm chén nhỏ kia. Tương Như Nhân ôm Dung nhi dứt canh. Bình Ninh cũng không ăn giấm chua, quần quít theo nữ mẫu muốn nhanh được ăn...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ghen Tuông Khó Hiểu

Giữa tháng mười một, cuối mùa thu, trời lặng gió, ánh nắng ấm áp, Tương Như Nhân mang theo Bình Ninh và Dung nhi ra giữa sân sương ẩm. Một hồi Tử Yên đi đến nói thái tôn điện hạ tới.

Tương Như Nhân đưa mắt nhìn qua thấy thái tôn một mình đang đi tới, cũng không có ai đi theo.

Vào đình, mấy người hầu hạ tự giác lui xuống. Tô Ngạn Tuần nhìn Tương Như Nhân, trên mặt lộ vẻ khẩn trương. Bình Ninh ở bên cạnh tò mò mở to hai mắt nhìn hẳn, rồi “A” một tiếng tay nhỏ bé chỉ về phía Tô Ngạn Tuần.

Tô Ngạn Tuần nở một nụ cười dịu dàng với nàng, hết sức chân thành. Bình Ninh tay vịn lan can đứng ở kia hướng về phía Tô Ngạn Tuần y y nha nha không ngừng.

Tô Ngạn Tuần cầu cứu nhìn về phía Tương Như Nhân “Nàng như thế nào?”

“Bình Ninh đây là rất thích thái tôn điện hạ” Tương Như Nhân cười giải thích “Điện hạ cứ nắm lấy tay nàng, nàng sẽ yên lặng.”

Tô Ngạn Tuần nghe theo đưa tay ra. Bình Ninh liền nắm lấy ngón tay hẳn kéo tới. Hai tỷ đệ cứ thế lôi hẳn về phía họ. Tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy tay hẳn, Tô Ngạn Tuần cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Đây là muội muội đệ đệ Tương trắc phi sinh ra, bọn họ thật sự rất đáng yêu.

Nghĩ đến đó, trong lòng Tô Ngạn Tuần cảm thấy có lỗi. Lúc trước vì hấn mà Tương trắc phi bị vạ lây, suýt nữa gại đến Bình Ninh và Dung nhi.

Tô Ngạn Tuần quay lại cúi đầu, xấu hổ “Ta hôm nay đến để giải thích với Tương trắc phi”

Tương Như Nhân không để ý lắm ý tứ giải thích trong lời hấn, Tô Ngạn Tuần đỏ mặt “ Ta trước đây vì sợ mẫu phi trách cứ nên giấu diếm không nói chuyện lên đi thiện phòng ăn vụng khiến Tương trắc phi bị mẫu phi giam lỏng, suýt thì gây thành sai lầm lớn.”

Tương Như Nhân nghe hiểu nhưng là có chút kinh ngạc.

Vì chuyện này hấn riêng tới đây nói xin lỗi với nàng. Chuyện dù sao cũng đã cách đây một năm.

“Ta lại muộn thế này mới đến tạ lỗi với Tương trắc phi, mong Tương trắc phi không để ý” Tô Ngạn Tuần vừa nói, tay còn đang bị Bình Ninh nắm, lại hướng bên này Tương Như Nhân muốn hành lễ, nhìn có chút kì quái, nhưng hấn không dám buông Bình Ninh ra, sợ nàng khóc.

Tương Như Nhân nở nụ cười, vẻ mặt ôn hòa “Thái tôn điện hạ không cần để trong lòng, chuyện đã qua một năm, ta cũng không để ý.”

Tô Ngạn Tuần thở dài nhẹ nhõm một hơi, thế này mới ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân, có chút ngưỡng ngùng.

“Thái tôn điện hạ lần này nam hạ hấn là biết thêm nhiều điều? “ Tương Như Nhân nhìn biểu tình này của hấn, rõ ràng là không biết nói gì tiếp theo. Nàng liền tìm đề tài để nói.

Tô Ngạn Tuần ngồi xuống, ánh mắt hơi lóe sáng, kể về những điều thú vị đã thấy. Ở bên cạnh Bình Ninh và Dung nhi thường y y nha nha đánh gậy lời hấn một chút, Tô Ngạn Tuần đều là ôn nhu nhìn bọn họ.

Một lát sau gió lên, mấy người Tương Như Nhân phải về trong phòng. Tô Ngạn Tuần cũng được dịp cáo từ, rời khỏi Linh Lung các. Bình Ninh còn có chút lưu luyến không rời. Hứa ma ma nhìn vậy cảm khái “Thái tôn điện hạ là một hảo huynh trưởng a!”

Bản tính như vậy, nhân cách như vậy, Tương Như Nhân gật đầu “Đúng vậy, thái tôn điện hạ sẽ là một cái hảo huynh trưởng” Yêu thương đệ đệ muội muội, chăm sóc đệ đệ muội muội...

Ban đêm thái tử đến chỗ nàng, vừa nhìn chột cảm thấy hai hài tử lowna hơn rất nhiều. Mấy ngày trước còn cầm tay vịn chập chững, nay đã có thể vịn vào đi được vài bước, lại còn có thể một tay chống một tay vẫy vẫy hẳn đòi ôm.

Tô Khiêm Dương thật sủng Bình Ninh, ôm lấy nàng. Tiểu nha đầu cũng biết nịnh, trước hôn vào bên má hấn một cái, tiện đà đưa bên má mình đến trước mặt hấn, muốn hấn cũng thân ái bản thân như thế.

Làm phụ thân có một tiểu khuê nữ đáng yêu như vậy ai lại không thích, hôn má nàng một cái rồi ôm Bình Ninh đang cười khanh khách ngồi xuống cạnh Tương Như Nhân. Dung nhi ở trong lòng Tương Như Nhân nhìn thoáng qua phụ vương cùng tỷ tỷ, sau đó lại quay về chơi cửu liên hoàn trong tay.

“Cứ cảm thấy lần sau đến bọn họ sẽ mở miệng nói chuyện.” Bình Ninh đặc biệt làm nũng đeo bám, ôm chặt cổ Tô Khiêm Dương, cũng biết chắc hẳn sẽ không sinh khí hay trách móc nàng. Mỗi lần như vậy Tô Khiêm Dương đều có chút chật vật, dù nàng có lỡ tay hươu linh tinh trúng cũng chỉ có thể là một bộ dáng bất đắc dĩ.

“Mấy ngày trước điện hạ bận rộn ít đến, tất nhiên bây giờ đến thấy bọn họ lớn nhanh” Tương Như Nhân ngăn cản Dung nhi đưa cửu liên hoàn vào trong miệng cắn, cầm khăn tay lau khóe miệng cho hấn, cười nói.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng dáng vẻ từ mẫu, bỗng nhiên cảm thấy có chút khác lạ, giống như từ lúc nàng bắt đầu mang thai thì có gì đó không thích hợp. Lại nhìn nàng cùng Dung nhi, đúng rồi, lực chú ý của nàng đều đặt hết lên mấy đứa nhỏ.

Điều này cũng không có gì sai, nhưng nghĩ rồi nghĩ Tô Khiêm Dương vẫn có chút không thoải mái. Lực chú ý đặt hết lên đứa nhỏ, vậy hẳn ở đâu?

Đây là ghen tuông rất lớn nhưng Tô Khiêm Dương không ý thức được, chỉ cảm thấy là Tương Như Nhân quên mất điều quan trọng.

Bỗng nhiên lúc này Dung nhi lại làm khó dễ, thẳng tay ném cừu liên hoàn xuống đất làm nó vỡ nát. Tương Như Nhân đang muốn ngăn cản, hẳn đã lách tay chộp trúng ngay cổ áo nàng, lực của đứa nhỏ cũng không út, trực tiếp bứt ra mấy nút thắt trên cổ aoa nàng.

Nhìn bảo bối của mình vỡ nát, Dung nhi khóc rống lên, quần áo cũng không năm, trực tiếp ôm cổ Tương Như Nhân, rúc vào đó khóc thập phần thương tâm.

Chuyện tình linh xảy ra Tương Như Nhân phản ứng cũng không kịp, lần đầu thấy nhi tử nháo như vậy, ôm hẳn dỗ dành. Dung nhi vẫn khóc không ngừng.

Tương Như Nhân liền ôm hôn đứng dậy đi vào trong sương phòng. Bên này Tô Khiêm Dương ôm Bình Ninh cũng hơi sững sờ. Đang hảo hảo như vậy thế nào lập tức lại khóc náo loạn.

Tô Khiêm Dương đang tính đi vào xem thì nghe được tiếng nước nở phía dưới. Cuối đầu nhìn xuống thấy Bình Ninh hai mắt nhắm lệ nhìn về phía sương phòng, một mặt ôm hẳn dáng vẻ đáng thương. Nhũ mẫu đứng cạnh thấy thái tử vẫn cứ ôm cũng không dám lên tiếng. Tô Khiêm Dương đứng dậy, nghĩ hai đứa nhỏ cùng khóc mà tự lại một chỗ sẽ không thể ngừng, muốn đưa Bình Ninh cho nhũ mẫu ôm ra ngoài đỡ. Thế nhưng Bình Ninh

không chịu buông, mếu máo cau mày nhìn hấn về ủy khuất, Tô Khiêm Dương đành từ bỏ ý định, dích thân ôm nàng ra ngoài, tách hai đứa nhỏ ra.

Bên kia trong sương phòng Tương Như Nhân ôm con khóc nức nở dỗ dành. Dung nhi níu chặt cổ ask nàng, bộ dáng nhỏ bé khiến người phải đau lòng.

Ma ma ở bên mang đến khăn mềm ấm, Tương Như Nhân lau mặt cho hấn “Ngoan, nín khóc. Dung nhi ngoan. Nương sẽ nói cừu cừu lại mang cho người cái khác còn xinh đẹp hơn. Nín khóc nào!”

Đứa nhỏ còn chưa biết nói. Không phải đói bụng cũng không phải đi tiểu. Tương Như Nhân cũng không biết vì sao hấn lại phát giận. Dỗ hấn một hồi, tiếng khóc nhỏ dần. Cúi đầu xuống nhìn, đều là khóc mệt nên nhắm mắt lơ mơ ngủ.

Đứng lên dỗ ru hấn một hồi, ngủ rồi thì Tương Như Nhân đặt xuống giường, dặn nhũ mẫu đứng một bên nhìn.

Đi ra phòng ngoài, thấy thái tử đang ôm nữ nhi sắp ngủ ở trong phòng đi qua đi lại. Bình Ninh vẫn còn ôm lấy cổ hấn. Tương Như Nhân có chút buồn cười.

Tiếp nhận Bình Ninh từ trong tay thái tử, tiểu nha đầu còn biết, ở trong lòng nàng dụi dụi rồi mới an tĩnh. Đưa qua cho nhũ mẫu lau mặt rồi cũng mang về sương phòng cho ngủ.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Tương Như Nhân thấy hấn nhìn bản thân chăm chăm mới biết hiện tại trông mình chật vật cỡ nào. Cổ áo bị Dung nhi làm bung, trên cổ còn bị hấn khóc ướt một mảng.

Xấu hổ quay người sang một bên, Tương Như Nhân khẽ ho “Điện hạ ngồi đây, thiếp đi tắm rửa một lát”

Vừa nhắc chân, sau lưng truyền đến tiếng hân “Cùng nhau đi”

Mấy người Thanh Đông chuẩn bị nước, trong gian phòng tắm mù mịt hơi nước, vô cùng ấm áp.

Tương Như Nhân thoát y phục xuống, quay lại vẫn thấy thái tử còn đứng đó, bên kia bình phong. Tương Như Nhân hơi ngượng ngùng “Điện hạ, hay là ngài tắm trước. “

Tô Khiêm Dương cởi áo vắt thẳng lên bình phong, lôi nàng ra khỏi bình phong, nhìn nàng bộ dáng thoái lui có ý cười “Không cần, cùng nhau tắm đi”

Tương Như Nhân mặc áo mỏng bên trong xuống nước. Tô Khiêm Dương tiến vào theo, nước trong thùng dâng lên sắp dềnh ra ngoài. Dưới nước ấm áp, trên thì hơi lạnh vì là cuối tháng mười một. Tô Khiêm Dương cũng không ép buộc gì, hai người an tường tắm. Về tới trên giường, Tương Như Nhân lại muốn đi qua sương phòng xem đứa nhỏ, bị Tô Khiêm Dương một phen kéo trở về.

Tương Như Nhân vẻ mặt vô tội ngẩng đầu nhìn, Tô Khiêm Dương ở phía trên vẻ mặt không hề thiện, thẳng tay kéo lại màn trướng, trong giường tối đi nhiều.

“Điện hạ...” lời còn chưa nói tiếp, Tô Khiêm Dương đã mang theo vẻ mặt hơi bất mãn bắt đầu cởi áo nàng. Tương Như Nhân giật mình ý thức được đây là hân đang ghen với hai đứa nhỏ. Nàng chỉ chăm chú xem bọn chúng mà không nghĩ đến hân khiến hân mất hứng.

Dù sao cũng đã ở cùng nhau bốn năm, việc này hai người tất nhiên vô cùng ăn ý. Đợi Tô Khiêm Dương vừa cởi xong áo nàng, Tương Như Nhân không chờ hân chủ động liền đưa tay kéo nút thắt trên y phục hân rồi lột ra. Đặt tay ngay thắt lưng hân, dùng chút lực, thân mình Tô Khiêm Dương sát lại gần nàng hơn. Quả nhiên sắc mặt hân tốt lên hân.

Tô Khiêm Dương đưa tay vuốt từ trên lưng nàng, đến bụng, rồi chậm rãi lên ngực.

Sau khi sinh đứa nhỏ thân mình càng đầy đặn. Tô Khiêm Dương áp thân vào nàng, nghiêng người xoay lật lại. Tương Như Nhân liền an vị trên người hắn, bốn phía tóc dài xõa ra che trước ngực. Những nơi da thịt chạm nhau giữa hai người nóng lên.

Tô Khiêm Dương đưa một tay gác lại sau gáy, hưng trí nhìn nàng “Bản thân đến?”

Hai người lỏa thân áp sát, Tương Như Nhân xê dịch, xê dịch xuống. Tô Khiêm Dương sắc mặt mơ hồ nhìn hạ thân nàng chỗ kia rậm rạp lại tựa hồ có chút hơi ướt át, từ trên da thịt hắn đủ cảm giác được. Tương Như Nhân chống hai tay lên ngực Tô Khiêm Dương, eo uốn cong, hai đùi áp lên đùi hắn, mượn lực duy trì tư thế.

Tư thế này vô cùng mê người, trong lúc Tương Như Nhân còn đang suy nghĩ đi xuống như thế nào cho tốt thì hạ thân Tô Khiêm Dương vừa nhấc, chỗ kia đang cương cứng chờ đợi liền tiến vào hơn phân nửa.

Tương Như Nhân kinh hô một tiếng, chân mềm nhũn, cả người rạp xuống vô tình khiến hắn tiến vào hoàn toàn.

Kích thích đột ngột như thế khiến Tương Như Nhân hoàn toàn không thể chống đỡ được nữa. Tô Khiêm Dương lại không có ý cho nàng ngơi nghỉ, hạ thân bắt đầu chuyển động.

Trận này giằng co từng phạt màn một xong, Tương Như Nhân sau đó lại lo lắng muốn đi xem mấy đứa nhỏ, bị Tô Khiêm Dương lôi trở lại từng phạt màn hai...

Cuối cùng Tương Như Nhân mệt mỏi đến độ không còn sức duy trì tâm tư kia, Tô Khiêm Dương mới bỏ qua...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nữ Nhi Được Sủng Ái

Sáng sớm hôm sau, Tương Như Nhân cả người mệt mỏi. Thái tử sớm thượng triều, Tương Như Nhân thu thập thỏa đáng xem qua hai hài tử xong thì trời cũng sáng hẳn.

Hôm nay trời đã lạnh hơn, qua một đêm tựa hồ như sắp có tuyết. Tình hình mùa đông năm ngoái như mới rành rành ở đây, chớp mắt bốn mùa luân chuyển.

Khoác thêm áo đi Dao Hoa các thính an. Hôm nay Trương trắc phi cùng Diệp lương nhân đều cáo bệnh. Trương trắc phi bị cảm nhẹ. Diệp lương nhân thì nghe nói sáng nay dậy đầu váng, chóng mặt. Tựa giường nửa ngày vẫn không thể đến thính an.

Thính thái y qua xem. Ở Dao Hoa các các nàng còn chưa rời đi. Ma ma được phái đi đã mang theo tháo y trở lại bẩm báo. Diệp lương nhân có tin vui.

Thái tử phi thật cao hứng, trên mặt không hề có chút biểu tình ngoài ý muốn. Nghĩ đến nguyệt sự của Diệp lương nhân đã muộn vài ngày, có chút đoán trước.

Theo Kim lương nhân bắt đầu, phủ thái tử có tam tử nhị nữ, con nối dòng mới chính thức nhiều lên. Diệp lương nhân là cùng Kim lương nhân lúc trước vào phủ. Tương Như Nhân nhìn qua Tần lương nhân cùng Vương lương nhân, một vị nhập phủ bảy năm, một vị sáu năm, đều chưa có đứa nhỏ. Nhìn vào nhóm các nàng, thời gian càng trôi, cơ hội hoài thai càng khó có được.

Nghĩ đến như vậy, không khỏi có chút buồn bã.

Thái tử phi muốn đi Lan Tâm uyển nhìn Diệp lương nhân, mấy người Tương Như Nhân rời Dao Hoa các.

Tiếp nhận lò sưởi từ tay Hà ma ma, choàng thêm áo, thái tử phi bước ra ngoài. Gió bên ngoài thổi từng cơn đập vào mặt khiến toàn thân phát lạnh. Hôm nay trời cũng u ám không sáng rõ. Trên đường hương về Lan Tâm uyển, đi qua Phượng Dương các, lại qua Linh Lung các, thu hồi thăm mắt. Thật ra nàng còn có hy vọng có thai là mấy người...

Từ Lan Tâm uyển bước ra, trời càng âm u. Thái tử phi đi một chuyến đến Ấn Nguyệt các thăm Trương trác phi bị phong hàn. Trong phòng nồng đậm vị thuốc, từ trong giường còn truyền đến một trận tiếng ho khan.

Triệu Nhị cho hạ ghế cạnh giường để ngồi xuống. Trương Thấm nằm trên giường nói khàn khàn “Nương nương vẫn nên ngồi bên kia đi, kéo thiếp lại lây bệnh cho ngài”

Triệu Nhị vẫn ngồi xuống cạnh giường “Không sao cả, nhưng người sao lại đột nhiên trở bệnh?”

Trương thấm tái nhợt nghiêm mặt, nói có chút không vấn đề gì “Bệnh cũ thôi. Nghe nói Diệp lương nhân có thai.”

“Tin tức của người cũng nhanh nhạy” Triệu Nhị thoáng nhìn khóe mắt nàng một tia băng quơ, cảm khái nói “Đầu xuân sang năm trong phủ lại tiến vào người mới. Chúng ta a, đều già đi.”

Năm nay vì chuyện hàn chứng mà việc tuyển tú bị trì hoãn. Sang năm vẫn là tiến hành. Đợt tuyển tú trước trong cung hoàng thượng đã thu chẳng bao nhiêu người. Năm sau tuyển tú, cơ hồ có phần nhiều sẽ nhập phủ thái tử.

Có điều đối với các nàng mà nói, chỉ là ngồi nhùn một đám rồi lại một đám người tới. Nói xong, Triệu Nhị tự giễu cợt một câu “Sợ là tiền thính kia không đủ chỗ ngồi”Bỗng nhiên thái tử phi lộ ra chút ghen tuông khiến cho Trắc trắc phi hơi kinh ngạc. Vốn thái tử phi thanh danh luôn là khiêm tốn rộng lượng làm sao lại nói ra những lời như thế. Vì thế Trương Thấm chỉ ha ha nở nụ cười mà không có đáp lại.

Triệu Nhi thâm ý nhìn nàng “Bản cung biết đề chuyện này sẽ khiến người mất hứng, nói bản cung mè khóc chuột. Nhưng là vẫn muốn nói với người, sớm ngày có đứa nhỏ bên cạnh, sau này vào cung mới có chỗ dựa vào.”

Trương Thấm nhìn theo nàng rời đi. Những lời này của thái tử phi khiến nàng thật giật mình. Nàng bộ dáng lạnh nhạt không tranh, thái tử phi nhìn ra thì cũng thôi. Thế nào còn đến đây một bộ dáng thấu hiểu.

Không khỏi khiến Trương Thấm cười ra tiếng. Nàng quen biết thái tử phi cũng được hai mươi năm, khi còn nhỏ còn thân thiết. Nàng biết so với mình, thái tử phi còn mong muốn, chờ đợi thái tử thân thiết nhiều hơn. Hiện tại lại nói những lời thấu hiểu như thế chẳng phải buồn cười sao...

Trong cung cũng biết đến tin Diệp lương nhân hoài thai, ban thưởng không ít. Sau khi trở về thái tử cũng đi Lan Tâm uyển. Nhưng sự chú ý đối với mấy đứa nhỏ là phân ra không giống nhau.

Lúc đầu kia bốn năm năm trong phủ đều chỉ có duy nhất thái tôn. Hiển nhiên mọi sự chú ý của thái tử đều dồn vào trên người hắn. Hiện tại nhiều đứa nhỏ, tất nhiên sự chú ý bị phân ra.

Ngoại trừ thái tôn, hiện thời trên dưới phủ thái tử, hài tử được sủng ái nhất chính là tiểu công chúa của Linh Lung các. Thái tử mặc dù bận nhưng sẽ cách ba bốn ngày lại đến nhìn một lần.

Nhìn tiểu công chúa khác nào xem Tương trác phi. Thế nhưng này hâm mộ không đến a. Ai bảo danh hào công chúa là được chính hoàng thượng phong. Hiện tại trong phủ thái tử cũng chỉ mình Tương trác phi nhất tử nhất nữ khí thịnh, đến thái tử phi cũng phải nể mặt vài phần. Ai đâu lại dám trêu chọc vào nói cái lời gì.

Tám tháng mười hai, trong cung phái người ban cháo mồng tám tháng chạp. Trời còn chưa sáng, trong thiện phòng phủ thái tử đã bận rộn chuẩn bị cháo đưa đi các viện.

Bên này Linh Lung các, bọn Bình Ninh thức dậy sớm, vừa rửa mặt xong, ngửi được mùi hương cháo đã không yên ổi nổi trong lòng nhũ mẫu.

Bình Ninh hiếu động, nhũ mẫu đem nạng thả xuống sạp mềm. Hai chân vừa chạm đệm, nạng đã hướng thẳng về một phía mà đi, mục tiêu rất rõ ràng, là cháo mồng tám ở trên bàn đang tỏa hương nghi ngút.

Lúc này nạng nào biết cháo gì đó bản thân còn chưa ăn được, bên trong bỏ rất nhiều thứ, lại còn ngọt.

Tương Như Nhân sai thanh đồng bưng cháo kia sang một bên. Lấy tới cho bọn hăn ăn lại là cháo ngao. Bình Ninh liền nhìn về phía sau Thanh Đông, quay người lại lôi kéo tay nhũ mẫu muốn đi qua Thanh Đông lấy cháo về.

Đợi mãi không thấy có phản hồi gì, nạng lại quay về nhìn Tương Như Nhân nghi hoặc, a một tiếng ý kiến.

Tương Như Nhân tiếp nhận nạng từ tay nhũ mẫu, dờ khóc dờ cười néo néo mặt nạng “Tham ăn như vậy, người là giống ai đây “. Bình Ninh phối hợp cười, vươn tay muốn chạm tới khuỷu tay của nạng, Tương Như Nhân lắc đầu tránh. Đặt nạng xuống cạnh cái bàn nhỏ, cố ý nghiêm nghị “Ngồi yên nào” Bình Ninh nhìn qua cháo trên bàn, nhìn về phía sau Thanh Đông, lại quay về nhìn Tương Như Nhân, ngồi trên sạp mềm, tựa hồ suy xét. Một

lúc sau mới ngồi ngay ngắn, đặt hai tay vào trong lòng, nhưng trên mawtjia viết vẫn toàn là thềm muốn.

Tương Như Nhân từng miếng từng miếng đút cho nàng. Từ khi bắt đầu ăn thêm, Tương Như Nhân cố ý cho nàng ăn kèm chút thứ hàm dưỡng, cũng không thể như trước nguyên miếng trực tiếp nuốt. Ban đầu căn bản Bình Ninh không phối hợp, bắt nàng từ từ ăn nàng sẽ chụp bát cho người xem. Đến bây giờ thì yên tĩnh hơn chút, để nàng ngồi đó, chỉ cần không đút quá chậm nàng sẽ ngồi đó nuốt xong trong miệng còn biết chờ người một lúc.

Đút cho Bình Ninh xong lại đến Dung nhi. Xong hết nhũ mẫu mang các nàng ở trong phòng tập đi. Tương Như Nhân thu thập đi Dao Hoa các thỉnh an.

Sáng sớm tuyết hạ nửa canh giờ, lại dày thêm một tầng. Số người đi thỉnh an lại ít mất một phần. Trương trắc phi vẫn còn phong hàn. Diệp lương nhân thời kì đầu mang thai cũng không nên ra ngoài. Bên Kim lương nhân, sáng dậy An nhi não loạn bụng đau, Kim lương nhân bận chăm sóc hẳn không thể đến. Đứa nhỏ thêm nhiều, sự tình cũng liền hơn.

Thái tử phi giao đãi sự việc gần cú năm trong phủ “Trương trắc phi bệnh chẳng thể nửa khắc khỏi ngay, chuyện của nàng người giúp xử lí. Năm nay trong cung đại tế tự, phủ thái tử thêm nhiều người, cũng nhiều việc phải lo hơn.”

“Nghe nương nương phân phó” Tương Như Nhân cung kính đáp ứng. Nghĩ một chút, thái tử phi nói “Tuy rằng Bình Ninh và Dung nhi chưa đầy một tuổi nhưng đại tế tự năm nay cũng cứ mang theo tui nhỏ đi. Đến lúc đó người nhiều, hài tử cũng nhiều, mang theo hai ma ma là được.”

Tương Như Nhân hơi giật mình, rất nhanh gật đầu nói vâng. Theo lý mà nói đứa nhỏ chưa tròn một tuổi là không nên mang ra ngoài. Dễ dàng lây

bệnh lại sợ người va chạm. Hiện tại trong cung hiển tế, cũng là tránh không khỏi...

Hai mươi tháng một, trong cung đại tế tự.

Trời còn chưa sáng, Bình Ninh và Dung nhi còn ngủ. Tương Như Nhân để nhũ mẫu mặc y phục thật kín cho hai đứa nhỏ. Thời điểm ôm ra khỏi Linh Lung các trời tờ mờ sáng.

Lên xe ngựa, phủ thái tử trước sau mười chiếc. Đoàn xe hướng thẳng về hoàng cung.

Sắp đến hoàng cung, Dung nhi tỉnh. Nhũ mẫu cho hấn bú. Lần đầu tiên ngồi xe ngựa thật tò mò, nắm tay Tương Như Nhân lão đảo đi hai bước trong xe, đặt móng xuống đệm, đầu nhỏ còn vì xe ngựa chấn động mà nhấp nhô hai cái.

Tương Như Nhân sợ hấn ngồi khó chịu, mở một chút cửa sổ, gió lạnh tiến vào một ít. Dung nhi rúc ở trong lòng nàng, ần ần muốn ngủ thêm.

Xe ngựa đến nhị cửa cung thì ngừng. Mọi người xuống xe đi bộ vào trong cung.

Lúc này trời đã sáng, tuyết bao phủ toàn bộ hoàng cung phá lệ sáng ngời. Bình Ninh trong lòng nhũ mẫu cũng tỉnh, ghé vào trên vai nhũ mẫu, mắt từ từ nhìn bốn phía.

Không biết nhìn thấy gì, Bình Ninh quay đầu tìm thân ảnh Tương Như Nhân, đưa tay về phía nàng a một tiếng muốn nàng ôm.

Đội ngũ tiến cung vô cùng yên tĩnh. Nàng kêu lên một tiếng như vậy, mọi người ở phía trước đều quay lại, còn có ma ma dẫn đường cũng nhìn về hướng này.

Bình Ninh thấy nhiều người nhìn như thế cũng không sợ người lạ, tay nhỏ bé mang bao tay bằng bông chỉ lên không trung. Trên trời là những lồng đèn vừa được phóng lên, thiên đăng đỏ thắm, trên nền trời trắng tinh vô cùng nổi bật.

Thái tử phi đi ở phía trước nở nụ cười “Bình Ninh hảo nhân lực, đây là kỳ nguyện đăng thả trước khi hiến tế. Hiện thời đã bay lên rồi, chúng ta nhanh đi qua thôi.”

Còn lại vài đứa nhỏ đều đã ba bốn tuổi, biết lúc này không thể ồn ào. Chỉ có Bình Ninh cất tiếng cười khanh khách nhìn mọi người rồi ghé vài trên vai nhũ mẫu tiếp tục nhìn bầu trời.

Không biết không có tội, hưởng chi đồng ngôn vô kị, mọi người không để trong lòng, đoàn người tiếp tục đi về cung đại tế lạc...

Trong hoàng cung nghi thức đại tế tự so với thế gia còn phức tạp hơn. Đứa nhỏ chưa biết đi được nhũ mẫu ôm quỳ lạy. Còn lại mọi người đều như nhau, tổ thân cung phục. Nghe người phía trước tuyên đọc dâng hương, phía sau theo quỳ lạy lời ca tụng.

Thời điểm hoàng thượng tế thiên kỳ nguyện, trời vẫn còn hạ tuyết, bốn phía là tiếng tụng kinh.

Nữ quyền chỉ cần tế bái vài lần, sau đó mấy người các nàng được lui về sau đại điện. Từ cửa đại điện nhìn lại, chung quanh dàn tế bách quan quỳ lạy, chính giữa đài hoàng thượng cầm ngọc bài đối thiên cầu phúc.

Một bên còn có quan viên chủ trì dâng lễ vật. Sau đó thái tử một thân hoa phục từng bước đi lên đài, tiếp nhận ngọc bài từ tay hoàng thượng, đối thiên tam bái, đứng dậy. Bách quan lại bái.

Tương Như Nhân xem có chút xuất thần. Bỗng nhiên nghe tiếng gọi từ phía sau, quay lại xem thấy một nữ tử mỉm cười nhìn nàng. Bên cạnh có

một cô nương trông vài phần giống nàng kia nhưng trên mặt lại tựa hồ vài phần địch ý.

Tương Như Nhân bồi lại lễ, nàng kia bước về phía nàng, đứng chung bên cạnh, cùng nhìn về đài hiến tế, dịu dàng nói “Tương trắc phi là lần đầu tham gia hiến tế này sao?”

Tương Như Nhân gật đầu, nàng kia mỉm cười “Bình Ninh công chúa và tam điện hạ thật đáng yêu. Không biết có bao nhiêu người đang ngưỡng mộ Tương trắc phi đâu, có thể có một đôi tử nữ như vậy”

Đối thoại như vậy có chút kì quặc. Tương Như Nhân dù không biết đây là phu nhân của ai. Nhưng tham gia hiến tế này thì chắc chắn là người trong hoàng gia.

Nàng không biết nàng ta, nàng ta lại hiểu biết về nàng như vậy, cảm giác này thật khó chịu.

Nhưng nữ tử này giọng điệu và vẻ mặt đều không nghe ra một tia đố kỵ hay khiêu khích, tất cả đều là hâm mộ. Nhìn trong ánh mắt nàng tràn đầy thiện ý, nàng cũng ngại ngùng không nở cự tuyệt...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Dung Nhi Mở Miệng

Nữ tử này nói nói mấy câu sau, phía trước có cung nhân thỉnh các nàng dời sang chỗ khác, thế này các nàng mới tách ra. Nàng kia tiến tới nói chuyện cùng mấy nữ tử khác, trong đầu đối với hai người kia cũng không có ấn tượng gì.

Lần này tới tham gia đại tế tự đều là người trong hoàng tộc, ngoại trừ hoàng phi, người trong vương phủ, cũng là có chút thân phận. Tương Như Nhân thật sự lại chưa thấy qua nàng, nhưng có thể cùng nàng nói chuyện gần gũi như vậy, thế nào lại không quen được.

Ôm theo nghi hoặc cùng mọi người tới thiên điện. Bên kia lễ tế xong một số người cũng tiến về phía này, đa số là hoàng tử thế tử.

Tương Như Nhân nhìn qua thấy nàng kia bước về hướng đó đón tiếp, nhìn thoáng qua thân ảnh quen thuộc, về mặt Tương Như Nhân dừng lại một chút, nàng kia cũng vừa vịn dừng lại trước mặt người nọ.

Nàng là Định vương phi.

Cũng không phải Tương Như Nhân đối với Định vương có nhiều để ý mà là Định vương phi nói một phen như vậy làm cho người ta cân nhắc. Nàng đối với bản thân tỏ ra quen thuộc, là từ nơi nào mà biết, lại còn tìm bản thân đáp lời.

Tô Khiêm Trạch cảm giác được tầm mắt kia, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Tương Như Nhân, không đợi nàng có phản ứng gì, Tô Khiêm Trạch rất nhanh lại cúi đầu nghe người trước mặt nói nói, về mặt chuyên chú.

Tương Như Nhân an ủi rất nhiều, ít nhất thoát nhìn hiện tại tình cảm của Định vương và Định vương phi không tệ.

Đợi Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, xoay người đi tìm mấy người thái tử phi. Tô Khiêm Trạch ngẩng đầu dõi mắt theo bóng dáng nàng, ánh mắt thâm trầm vài phần.

Bên tai vang lên giọng Định vương phi ôn nhu “Vương gia, mẫu phi chắc đang đợi chúng ta qua đó..”

Tô Khiêm Trạch quay lại, chuyên chú không như trước nhưng vẫn dặt tay nàng ra khỏi thiên điện, bước về hướng cung điện khác...

Ở chủ điện, hạ tế còn một bộ phận đang tiến hành. Tuyết rơi càng nhiều, mấy người Tương Như Nhân càng cùng đứng đợi thì có người tiến tới bên cạnh nói thái hậu muôn gặp nàng cùng hai hài tử.

Tương Như Nhân xin chỉ thị của thái tử phi xong thì mang theo Bình Ninh và Dung nhi đi theo ma ma kia ra khỏi thiên điện hướng về Duyên Thọ cung.

Ra khỏi Đại Lạc cung thì có nhuyễn kiệu đang chờ. Tương Như Nhân phỉ phỉ tuyết đọng trên áo hài tử. Bình Ninh học theo, huơ huơ tay nhỏ bé.

Tương Như Nhân nắm lấy tay nàng, đưa lên miệng mình hà một hơi. Bình Ninh cũng tức khắc tự đưa tay lên miệng mình hà một hơi, tiện đà cười khanh khách.

Đến Duyên Thọ cung, hạ kiệu bước vào trong, cởi áo choàng ra, trong phòng ấm áp hơn rất nhiều.

Sáng sớm lạnh phải mặc thật dày y phục bọn họ đã không thoải mái. Hiện tại trong phòng ấm, Bình Ninh liền muốn đưa tay cởi áo ngoài ra.

Tương Như Nhân liếc mắt trừng nàng một cái. Nàng úy khuất bĩu môi, tay nhỏ bé thả xuống nắn nắn mao nhưng cầu trên áo.

Một màn này vừa đúng lúc thái hậu bước ra nhìn thấy, nàng cười nhìn Bình Ninh “A! Ai khi dễ người?”

Tương Như Nhân thỉnh an thái hậu. Bình Ninh liếc nhìn Tương Như Nhân, lại liếc nhìn thái hậu, sau đó lắc đầu, cuối xuống tiếp tục nắn mao nhưng cầu.

Đáy mắt thái hậu một chút thanh minh, một đứa nhỏ thông minh a. Còn biết che chở nương của mình. Vì thế kêu các nàng vào trong ngòi xuống, gọi người mang điếm tâm lên.

Bình Ninh nhìn thấy đồ ăn là chỉ muốn thúc ngựa, từ trong lòng dưỡng nương với về phía thái hậu vẫy vẫy tay, muốn đến chỗ nàng. Thấy tỷ tỷ như vậy, đệ đệ cũng đưa tay làm theo. Thái hậu cao hứng sai nhũ nẩu đặt bọn họ xuống cạnh hai bên nàng. Bình Ninh tựa lên đùi thái hậu, ôm cổ nàng làm nũng.

Thái hậu thấy nàng thân cận rất cao hứng, tiện đà quay sang Dung nhìn ngòi yên tĩnh một bên chơi hỏi “Nương người ở đâu? Ở đâu nào?”

Dung nhi buông gì đó trong tay, nhìn về phía Tương Như Nhân, ngón tay nhỏ chỉ chỉ. Thái hậu nhìn hẳn này bộ dáng có nét giống thái tử lúc nhỏ, nở nụ cười “Đó là nương người a?”

Dung nhi gật gật đầu, ở tình huống các nàng hoàn toàn không đoán trước, trực tiếp hô lên một tiếng “Nương”

Thái hậu cùng Tương Như Nhân đều ngây ngẩn cả người.

Dung nhi gọi xong lại cúi đầu chơi gì đó trong tay. Lão ma ma đứng một bên cười chúc mừng “Nương nương, đây là nhi mở miệng nói chuyện a”

Thái hậu cẩn thận nhìn Dung nhi, lại quay sang nhìn Tương Như Nhân. Tương Như Nhân lúc này là không biết cái tư vị gì, phản ứng không kịp, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, chính là nói nói ra miệng có chút nghẹn ngào “Thần thiếp lần đầu tiên nghe hãnh mở miệng nói như vậy”

Nếu là ban đầu thật chờ hãnh gọi, này một tiếng hô lên còn có chuẩn bị trước. Đây hãnh là đang trả lời thái hậu, gật gật đầu xong lại bỗng nhiên bật thốt ra khiến Tương Như Nhân tay chân luống cuống.

Cảm xúc này vẫn đột ngột đến, một chút chuẩn bị đều không có. Tương Như Nhân hiện tại tràn ngập kích động, nếu không phải vì đang ở Duyên Thọ cung, nàng sẽ muôn ôm hãnh đến để hãnh kêu thêm vài tiếng mới thấy chân thật.

Thái hậu nhìn ở trong mắt, lôi kéo tay nhỏ bé của Dung nhi, khẽ nói “Lại kêu một tiếng nương nghe xem nào “

Lần này nàng nghe là thật rõ ràng.

Tương Như Nhân cúi đầu lau nước mắt, thời điểm ngẩng đầu thấy thái hậu cười tủm tủm nhìn mình, ngỡ ngàng nói “Đã để thái hậu chê cười”

“Có cái gì chê cười. Đây là chỗ ai gia, nếu là phủ thái tử có lẽ người đã ôm đứa nhỏ vừa nghe vừa khóc rồi.” Từ lúc mang thai chính tháng mười ngày đến sinh hạ, nuôi hãnh lớn đến lúc này chính là tha thiết được nghe gọi một tiếng nương. Không có gì buồn cười.

Bình Ninh ngẩng đầu nhìn thái hậu, chuyển mình qua chỗ đệ đệ. Bình thường hai người nói chuyện đều là y y nha nha. Bỗng nhiên hôm nay đệ đệ lại kêu lên một tiếng như thế. Nàng cũng muốn mở miệng nói, nhưng a a vài tiếng vẫn không nên lời. Thế là cúi kính đoạt lấy thú bông trong tay đệ đệ.

Dung nhi luôn luôn là nhường tý tý như vậy, lấy đi liền lấy đi, cũng chẳng có việc gì. Bình Ninh cầm thú bông trong tay một xiu lại nhét về trong lòng đệ đệ.

“Người dưỡng mấy đứa nhỏ rất tốt “ Thái hậu cảm khái một câu. Đệ đệ biết nhường tý tý, tý tý sẽ xót đệ đệ. Hai đứa đều là được nuông chiều từ lúc sinh ra lại biết sẻ chia cùng khiêm nhường, tương lại trưởng thành dự cũng không kém.

Tương Như Nhân lúc này ổn định cảm xúc “Cũng một phần nhờ nhũ mẫu cùng ma ma hầu hạ bên cạnh. Nếu thần thiếp lúc nào cũng nang theo bọn hăn bên mình khả mệt xiu”

Thái hậu nở nụ cười, lúc này mới sai người để điếm tâm đến trước mặt các nàng. Bình Ninh cũng không náo loạn, yên tĩnh ngồi ăn bên cạnh thái hậu. Ăn xong một nửa, còn một nửa kia đưa cho thái hậu, trên đó còn dính nước miếng của nàng.

Thái hậu nơi nào lại ăn miếng bỏ dở như vậy. Thế nhưng nhìn nàng ăn còn để lại cho mình. Dù người lớn có dạy cũng chỉ nói nàng không được giành ăn chứ không thể để nàng nguyện ý nhường phần của nàng như vậy. Đối với Bình Ninh hiếu thảo với mình, Thái hậu là vô cùng vui vẻ.

Bình Ninh vẫn cầm nửa miếng kia hươ tới. Thái hậu nhưng không thể ăn, cầm lên, để ma ma mang mâm điếm tâm kia lại đây, phóng nửa miếng đó lên và lấy một miếng mới đưa cho nàng.

Vừa thấy miếng mới, Bình Ninh cũng chẳng còn quan tâm tới nửa miếng kia, cầm miếng điếm tâm, nở nụ cười nhìn thái hậu, trên khóe miệng còn dính vài miếng vụn bánh...

Ở cùng một chỗ với hài tử tâm tình tốt hơn rất nhiều. Vì thế lúc Tương Như Nhân ôm bọn hăn rời đi, hai tiểu tử kia lại nhận được không ít ban cho.

Trở lại thiên điện, nữ mẫu nang hai hài tử đi vào nơi nghỉ ngơi. Hiến tế hoàn toàn chấm dứt, thái tử phi mang theo các nàng đi thỉnh an hoàng hậu. Lúc đoàn người trở về phủ thái tử cũng đã là chiều tà.

Ngủ xuất môn, bọn Bình Ninh lại là ngủ trở về. Quá giờ ăn bữa chiều mới tỉnh dậy.

Về tới trong nhà mình, Tương Như Nhân cũng không cần cố kị, ôm Dung nhi đến trên đui, hôn má hẳn “Dung nhi, kêu nương”

Tiếng thứ nhất xuất khẩu, tiếng thứ hai thứ ba cũng dễ dàng hơn, Dung nhi nghe lời nàng kêu một tiếng. Hứa ma ma trong phòng nghe được xúc động lau lệ “Tiểu thư lúc mở miệng nói chuyện cũng không sai biệt lắm là lúc này, hô một tiếng phu nhân nương, rất nhanh lại hô lão gia.”

Bình Ninh ngồi một bên nghe đê đê kêu như vậy, cũng mở miệng muốn kêu nhưng cứ y y nha nha như vậy cả buổi cũng không thể giống như đê đê.

Thời điểm Tô Khiêm Dương bước vào thấy được hình ảnh Bình Ninh đang nhào vào người Tương Như Nhân làm nũng. Còn một bộ dáng muốn lớn tiếng hơn Dung nhi, Dung nhi kêu một tiếng nương, nàng liền a a hét lên ðề át Dung nhi.

Nhi tử mở miệng nói chuyện, cảm giác của Tô Khiêm Dương so với Tương Như Nhân nhạt hơn nhiều. Đối với hai đứa nhỏ dù sao hẳn vẫn chú ý Bình Ninh nhiều hơn chút. Vì thế lúc Tương Như Nhân dẫn Dung nhi gọi phụ thân hẳn cũng không là quá chờ mong.

Đối đãi khác biệt như vậy, Tương Như Nhân xem ở trong mắt, nhưng cũng không thể có nói gì. Hẳn hiện tại có ba con trai, hẳn có thể đem nữ nhi sủng đến vô pháp vô thiên nhưng không thể giống như vậy sủng nhi tử.

Tương Như Nhân cũng là hy vọng hẳn như thế, nếu không nàng mới phải lo lắng.

Trước khi đi ngủ Tương Như Nhân kể lại chuyện đi Duyên Thọ cung. Thái tử nghe Bình Ninh muốn đem một nửa này nọ cho thái hậu, vạch trần nàng “Thái hậu nghĩ nàng thảo hi, nhưng thật ra nàng đem miếng nhỏ đưa cho thái hậu ý muốn lấy lại miếng to hơn”

Cái chiêu này Bình Ninh đã ở trước mặt Tô Khiêm Dương dùng qua rất nhiều. Ăn gì đó rồi chừa lại nửa miếng tha thiết muốn đưa cho hắn ăn. Lúc đầu hắn còn thật vui vẻ, nữ nhi biết nghĩ đến hắn, nhường lại một phần cho hắn. Nhưng cứ thế lặp lại vài lần hắn liền ý thức được nàng đây là muốn lấy nhỏ đổi lớn, quỷ lắm.

“Thái hậu cao hứng là tốt rồi.” Tương Như Nhân nằm nghiêng người tựa vào trong lòng Tô Khiêm Dương “Điện hạ, có phải Tô đô thống bọn họ sắp trở về rồi không?”

Này động tác cực tự nhiên, Tô Khiêm Dương đưa tay vuốt tóc nàng “Đúng vậy, thế nào, nàng nhớ Cố gia tiểu thư?”

“Đúng vậy. Đều đã đi lâu như vậy, tính ra cũng một năm rưỡi rồi” Tương Như Nhân cũng không phủ nhận, nàng thật sự nhớ Ngâm Hoan. Đôi khi có người để trò chuyện cũng bớt đi nhàm chán.

“Sắp trở lại rồi.” Tô Khiêm Dương đưa tay nhéo nhéo một chút lưng áo nàng, cười nói “Lúc này đây trở về, thân phận của Cửu đường đệ tử hẳn là sẽ được nâng lên nhanh thôi”

Tương Như Nhân biết hắn có công tích, nhưng nghe Tô Khiêm Dương nói như vậy hắn không đơn giản là chỉ tăng phẩm cấp, không khỏi có chút tò mò “Nâng lên hơn? Tô đô thống là võ quan, vậy là muốn phong hầu tước?”

Thái tử lắc đầu, bán lên cái nút (ý nói làm cái bí mật) “Đến lúc đó sẽ biết”

Tương Như Nhân khẽ hừ một tiếng xoay người chui vào trong chăn, chẳng phải là chỉ cần chờ vài tháng nữa họ trở về sẽ biết thôi sao.

Đây là bao lâu rồi không thấy bộ dáng làm xấu của nàng, Tô Khiêm Dương có chút hoài niệm, đưa tay nhéo nhéo vành tai nàng. Nghe tiếng nàng hít thở trong một chù, hứng trí lên đưa tay vòng ra phía trước lưng nàng, theo trong áo ngủ hướng lên trên vuốt ve...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tháng Tư Thêm Người Mới

Đại tuyết bay lả tả hạ đến đầu năm. Này xem như một năm nữa lại trôi qua. Mười hai tháng một, Bình Ninh và Dung nhi tròn một tuổi. Lúc trước ủy khuất bọn họ không tổ chức tiệc đầy tháng, hiện tại yến tiệc một tuổi, trên dưới phủ thái tử là tất bật một phen.

Hiện tại mới còn là đầu năm, dư vị tân niên còn tại kia, tuyết tan trong không khí mang theo chút lạnh, bên trong phủ thái tử thập phần náo nhiệt.

Đây cũng là Bình Ninh và Dung nhi lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người. Tương Như Nhân đặc biệt vì bọn họ chuẩn bị y phục giống nhau. Bình Ninh là khoác thêm áo choàng, Dung nhi thì có thêm cái mũ.

Hai người ngồi ở một chỗ, trên mặt còn có nét tương tự vì song sinh, thân mình tròn trĩnh, thập phần đáng yêu.

Yến tiệc một tuổi náo nhiệt nhất là màn chọn đồ vật đoán tương lai. ở giữa phòng đặt hai cái bàn, trên mặt phóng đầy đồ vật để chọn lựa. Nhũ mẫu bế Bình Ninh đi lên, nàng ngồi giữa nhiều đồ vật, tò mò nhìn mọi người xung quanh, lại tò mò nhìn những thứ bên cạnh bản thân. Nửa ngày, hô một tiếng phụ thận, tiếp đo nhìn vòng quanh trong đám người.

Thái tử cùng vài hoàng tử đứng tương đối gần, Bình Ninh liếc mắt một cái liền tìm được. Không để ý mấy thứ kia, trực tiếp giơ tay hướng thái tử đòi ôm.

Nhũ mẫu thấy Tương Như Nhân liếc mắt một cái, Tôn ma ma ở bên cạnh nhẹ nhàng ấn tay Bình Ninh xuống đỡ dành “ Công chúa thích cái gì liền lấy cái đó.”

Bình Ninh là không chịu tiếp thư. Có nhiều người nhìn như vậy, tiểu nha đầu vẫn khẩn trương, càng khẩn trương càng muốn tìm người quen thuộc. Trong lòng nàng cũng rõ ràng, Phụ thân so với nương dễ nói chuyện, vì thế từ trong đám người tìm thái tử, hươ tay nhỏ bé muốn hẳn ôm.

Người bên trong phủ thái tử là biết thái tử có bao nhiêu sủng ái nhị cô nương. Nhưng người ngoài phủ thì không biết a. Chính vì thế thời điểm bọn hắn nhìn thái tử đi đến chỗ Bình Ninh thì chấn kinh không nhỏ.

Tôn mama thấy thái tử đi tới, cũng không ngăn đón Bình Ninh nữa. Bình Ninh run rẩy đứng lên, hướng tới Tô Khiêm Dương bước một bước nhỏ, nãi thanh nãi khí hô “Phụ thân ~ “

Thừa hưởng gen từ thái tử cùng Tương trắc phi, mặt mũi Bình Ninh tất nhiên càng đáng yêu. Nhu nhu kêu một tiếng, nhất thời mấy hoàng tử đứng đây tâm đều bị lung lạc. Nhất là ngũ hoàng tử, ý vào tuổi còn nhỏ, trực tiếp bước đến cạnh thái tử, hướng tới Bình Ninh đưa tay “Bình Ninh, ta là ngũ thúc của ngươi a!”

Bình Ninh sợ hãi nhìn hắn, rụt lui vào trong lòng Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân ở bên cạnh nhắc nhở “Điện hạ, còn đang chọn đồ vật đoán tương lai a”

Không để ý về mặt thất bại của ngũ hoàng tử, Tô Khiêm Dương giúp đỡ Bình Ninh nhìn mọi thứ trên bàn, khẩu khí mang theo một chút quyết đoán “Thích cái gì, lấy!”

Mọi người yên tĩnh, đều nhìn về cái bàn. Bình Ninh nhìn nào bàn tính nhỏ, sách vở, còn có bút lông, con dấu linh tinh. Tay nhỏ bé cầm lấy tay Tô Khiêm Dương, mở ra đến, tiếp theo hướng trên bàn trao. Mỗi trao đều đều giống nhau bỏ vào lòng Tô Khiêm Dương. Cái gì xa chút không lấy được còn chỉ huy Tô Khiêm Dương lấy giúp nàng, lấy đến lại cất vào trong lòng hắn. Tương Như Nhân đầu đầu nhìn nữ nhi, lúc này lại không hợp nói cái

gì. Đoán chắc thái tử cũng sẽ không nói gì nàng. Thời điểm ở Linh Lung các dặn dò nàng này nọ chỉ có thể lấy hai cái, không thể lấy nhiều. Hiện tại đến đây lại chỉ chừa hai cái, còn bao nhiêu gom hết.

Một bên ma ma lời hay đều nói ra. Người cứ lấy một thứ, lại tán dương một câu. Bất luận lấy cái gì đều có chuẩn bị trước lời dễ nghe. Hiện tại tay nàng không ngừng, mama miệng cũng không ngừng, có thể khen cũng khen. Còn lại hai loại hình dáng khó coi, Bình Ninh liền bỏ qua không thèm.

Quanh mình người đứng nhìn đều sợ ngây người. Vẻ mặt này của thái tử điện hạ bọn họ là chưa thấy bao giờ. Chính là thất công chúa thái tử thương yêu nhất cũng chưa bao giờ thấy qua đại ca đối với bản thân từng có vẻ mặt như thế. Thật sủng nịch Bình Ninh, nàng lấy không tới còn thay nàng lấy, đây chính là ở chọn đồ vật đoán tương lai a.

Bình Ninh cảm nhiều như vậy, quay ra khoe với Tương Như Nhân. Từ trong lòng Tô Khiêm Dương lấy ra một cái đưa cho Tương Như Nhân “Nương!”, là một bàn tính nhỏ.

Tương Như Nhân tiếp cũng không phải, không tiếp cũng không phải. Vẫn là thái tử phi kịp thời lên tiếng “ Đem những thứ Bình Ninh lấy đều gom lại, nên đến lượt Dung nhi rồi.”

Tôn ma ma bế Bình Ninh xuống. Nhũ mẫu ôm Dung nhi bị xem nhẹ một bên lên, vừa đặt hẳn xuống bàn, Bình Ninh ở trong lòng Tôn ma ma đã vẫy tay với hẳn, muốn cùng nhau ngồi chơi.

Tương Như Nhân nhìn Bình Ninh cảnh cáo một cái, vừa hồ nháo một trận xong chưa nói giờ còn muốn tiếp tục.

Bình Ninh vẫn là sợ Tương Như Nhân, rụt lui vào lòng Tôn ma ma trốn. Ánh mắt nhìn về phía Dung nhi...

So với màn chọn đồ vật đoán tương lai của Bình Ninh, Dung nhi là bình thường hơn. Hấn cầm lên một quyển sách, một cây kiếm gỗ đào. Ma ma nói lời hay đứng bên nhẹ nhàng tgowr phào một hơi, cất tiếng khen, thật may là không có ôm hết đến như vừa rồi.

Mọi người là cũng nhìn ra khác biệt, thái tử đối đãi đặc thù chỉ có mình Bình Ninh mà không như vậy với tam điện hạ. Điều này làm cho đại bộ phận người ở đây thở dài nhẹ nhõm. Sủng ái nữ nhi không có việc gì, nếu là sủng ái nhi tử mà không phải thái tôn, vậy sẽ không thiếu chuyện để nói. Tỷ tỷ ưu tú, đệ đệ xem ra điệu thấp một chút, hầu hết mọi người đều đặt sự chú ý lên Bình Ninh. Tương Như Nhân từ trong tay nhũ mẫu ôm đến Dung nhi “Người bắt lấy được cái gì nào?”

Dung nhi xiết kiếm đào trong tay một chút, nhìn về phí Bình Ninh hô một tiếng tỷ tỷ, lại úy khuất quay về rúc trong lòng Tương Như Nhân gọi một tiếng nương.

Tiểu hài tử đa cảm, nhiều người phản ứng như vậy hấn liền cảm giác được, phụ thân thích tỷ tỷ, mọi người cũng đều thích tỷ tỷ.

Tương Như Nhân vỗ vỗ lưng hấn, mềm giọng dỗ “Dung nhi ngoan, nương ở đây”

Chọn đồ vật đoán tương lai chấm dứt, ăn qua tiệc, khách nhân cũng cáo từ. Về tới trong Linh Lung các, hai hài tử chơi mệt đã ngủ. Tương Như Nhân đưa tay xoa xoa mặt Dung nhi. Sau này ngày còn dài, hào quang của Bình Ninh nhất định là còn muốn che đậy hấn rất nhiều năm.”Đây là bảo hộ cho người a” Tương Như Nhân thì ào, bất luận như thế nào, bình an lớn lên mới là quan trọng nhất...

Đầu xuân tháng ba, Tô Khiêm Trạch rời Lâm An thành gần hai năm mang theo thê tử có thai trở về. Nay đối với Bát vương phủ, có thêm hài tử

là việc vui. Đối với triều đình, trận chiến của Tô Đô thống với Bắc Đờ mới là tin tức tốt nhất.

Xâm nhập vào Bắc Đờ, tiêu diệt trực tiếp trung tâm. Không chỉ soán vị đầu lĩnh hiện tại của Bắc Đờ mà còn chiếm thêm được mấy thành trì. Một lần thất bại cần trả giá là rất nhiều, đi theo về cùng Tô Đô thống còn là những cống phẩm của Bắc Đờ, còn có mỹ nhân muốn hiến lên cho hoàng thượng.

Hoàng thượng một đạo thánh chỉ phong Tô Đô thống làm Bình vương gia. Tin tức này trực tiếp oanh động Lâm An thành. Đệ tử hoàng gia luận chiến công được phong vương, Tô Khiêm Mặc là người đầu tiên. Mà lúc này hắn mới chỉ hai mươi tuổi, một vị vương gia hai mươi tuổi, lúc Bát vương gia hai mươi tuổi vẫn chỉ là một hoàng tử.

Chiến công chồng chất như vậy dẫn đến được phong vương so với kế thừa vương vị, dĩ nhiên người trước lời nói có phân lượng hơn đối với hoàng thượng.

Cố Ngâm Hoan cũng vì thế trở thành Bình vương phi. Mọi người nói như vậy là gả đúng rồi. Bát vương phủ mọi người tới chúc mừng. Ngay cả Cố gia kia cũng có không ít người đến.

Bên này phủ thái tử, Tương Như Nhân biết được tin cũng thay Ngâm Hoan vui mừng.

Nghĩ đến năm ngoái chỗ thái tử không biết được hết tin tức, bán cho nàng cái nút. Phong vương gia thật sự là nàng không nghĩ tới. Chiến công như vậy, sau này trên triều đình là một tay vững chắc.

Bình Ninh không hài lòng nàng thất thần, đi đến trước mặt Tương Như Nhân, bắt lấy tà váy, bất mãn hô một tiếng nương. Tương Như Nhân cúi xuống nhìn nàng cười, xoa bóp má nàng, thế này nàng mới xoay người lại, đi về phía Dung nhi.

Hiện tại đã nói được nhiều từ, đi đường cũng không cần người đỡ, liền không cho người khác ôm. Mỗi ngày ngủ dậy liền tinh thần mười phần ở trong phòng hào hứng đi qua đi lại, lấy lấy cái này, lấy lấy cái kia. Thích được tiến vào trong lòng Tương Như Nhân cùng nàng đọc sách, xem không được bao lâu, chán lại muốn đi ra ngoài...

Đầu tháng tư tuyển tú, giữa tháng tư phủ thái tử lại thêm bốn người. Cách lần trước mấy người Kim lương nhân vào phủ đã là năm năm.

Tương Như Nhân là ở sáng ngày hôm sau thấy được các nàng, sắp xếp ngồi ở một chỗ kia, so với các nàng trẻ trung hơn rất nhiều.

Đây đều là cô nương vừa lớn, còn mang theo chút ngượng ngùng và đơn thuần, còn đối với ngày tháng sau này ở phủ thái tử tràn ngập hy vọng.

Cảm xúc như vậy, tất cả người ở đây đều đã trải qua.

Trương trắc phi cười nhìn bốn người, cúi đầu nói vovia Tương Như Nhân một câu “Ta đây thực già đi“. Ngồi đối diện nàng mới chính là độ tuổi như hoa, tính toán một chút, nàng vào phủ cũng đã chính năm.

Tương Như Nhân nhìn thấy một gương mặt khá quen mắt, dường như là nữ tử ngày đó hiển tế trong cung đứng bên Định vương phi. Thái tử phi giới thiệu là Hứa lương nhân, tức là người bên nhà mẹ đẻ của thái hậu, Hứa gia.

“Sao lại xem là già, chúng ta đây là thành thực.” Tương Như Nhân cười đáp Trương trắc phi. Trương Thấm giận nàng liếc mắt một cái “Làm trò, người còn cách ta vài tuổi đâu, ta và người không giống nhau.”

Bước ra khỏi Dao Hao các, Tương Như Nhân cùng Trương trắc phi đi ở phía trước nói chuyện. Bỗng nhiên nghe được tiếng gọi từ phía sau, quay lại thấy Hứa lương nhân đang đi lại phía này, mặt đầy ý cười “Trương trắc phi, ngài còn nhớ ta không?”

Này ý cười thiên chân hồn nhiên với ngày đó định ý trong ánh mắt khác nhiều lắm. Tương Như Nhân bất động một chút, lập tức nở nụ cười “Người là muội muội của Định vương phi đúng không?”

“Ta là thứ muội của Định vương phi” Hứa lương nhân nhìn nàng, khẩu khí bình thường “Ta được nghe tỷ tỷ nói rất nhiều chuyện về Tương trắc phi a”

Tương Như Nhân cười mà không nói, Hứa lương nhân thấy người khác cũng đi đến đây, hành lễ với Tương Như Nhân cùng Trương trắc phi “Ngày khác sẽ đến bái phỏng ngài. Không quấy rầy hai vị trắc phi nữa, các vị đi thông thả.”

Dứt lời Hứa lương nhân bước ra chỗ mấy vị lương nhân kia, đi về hướng viện của nàng.

“Người cùng Định vương phi rất thân thiết?” Trương Thấm là lâu lắm mới gặp qua người như vậy. Nhìn qua tùy tiện, bộ dáng cười tủm tỉm khiến người ta không thể cự tuyệt nàng, nhưng sau đó sẽ cảm thấy không có thoải mái.

Tương Như Nhân lắc lắc đầu “Ta không quen biết Định vương phi”

“Vậy mà nàng nói cứ như người và Định vương phi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, vô cùng quen thuộc.” Trương Thấm khẽ xuy một tiếng “Lại là một kẻ có thể sinh sự”

Đây là chỗ Tương Như Nhân cảm thấy quái lạ. Nàng không quen biết Định vương phi, trước đây cũng chưa tiếp xúc qua. Hứa lương nhân vừa tới đã nói nghe rất nhiều chuyện về mình từ Định vương phi, vậy Định vương phi là từ đâu biết được.

Trí nhớ của Tương Như Nhân rất tốt, ngày đó hiển tế, phản ứng của hai tỷ muội này nàng đều nhớ rõ, bỗng nhiên hiện tại lại bộ dáng gần gũi như

vậy, Tương Như Nhân cảm thấy Hứa lương nhân là không có cái ý định gì tốt...

Vì thế Tương Như Nhân nở nụ cười “Ai biết được...”

Trong phủ nhiều thêm bốn lương nhân, từ tháng tư đến tháng năm, Tương Như Nhân không thấy qua thái tử. Tháng năm, như thường lệ thái tử xuất tuần các địa phương vào mùa mưa, rời đi hai mươi mấy ngày, giữa tháng sáu trở về. Như vậy tính ra, có hơn hai tháng nàng không gặp thái tử.

Bình Ninh và Dung nhi cũng có hơn hai tháng không nhìn thấy hẳn. Mới mấy ngày đầu Bình Ninh còn rất nhớ phụ thân. Nhưng dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ hơn một tuổi, rất nhanh quên. Đợi thời điểm tháng bảy sau thái tử đến Linh Lung các xem nàng, nàng đối với hẳn lãnh đạm đi nhiều.

Thái tử có chút mất mát, đợi chơi với nàng nửa canh giờ mới quen trở lại, nhéo nhéo mũi nàng “Không nhớ phụ thân sao?”

Bình Ninh cúi kính cũng nhiều, hướng phía hẳn nãi thanh nãi khí “Phụ thân không đến xem ta, ta không nhớ ngài”

Các bạn ơi lâu lâu nhớ cmt và like để mình biết còn những bạn đọc đang đồng hành cùng mình nhé:*

Wattpad rất dễ tương tác mà không thấy ai chia sẻ với editor nên buồn lắm ấy huhu

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Rốt Cuộc Muốn Cái Gì?

Bình thường cuối tuần mình off nhưng vì các bạn dễ thương quá, nghe mình than thở là xuất hiện liền nên mình bonus thêm chương nữa cho ngày chủ nhật nhé:*

tkc các nàng nhiều vì đã đọc, đã cmt và like động viên mình:*

HueKhanh92_wattpad

Tô Khiêm Dương bị nàng ồn ào như vậy, ngẩn người. Bình Ninh nhìn hẳn, lại hừ nói “Nương cũng không nhớ ngài, chúng ta đều không nhớ ngài”

Đứa nhỏ một tuổi rưỡi, nói lời này xong còn vỗ tay hẳn muốn cùng hẳn phân rõ giới hạn.

Tương Như Nhân ở bên cạnh nghe nàng nói, nâng cao âm lượng “Bình Ninh, không được vô lễ”

Bình Ninh còn đang ở trong lòng Tô Khiêm Dương vầy vùng, nghe được Tương Như Nhân cảnh cáo, thanh âm thấp một ít, lăm bằm nhấn mạnh ba chữ “Không để ý người”, nói xong còn lén ngẩng lên nhìn qua Tương Như Nhân xem nàng có sinh khí không.

“Phụ vương nơi nào không nhớ người?” Tô Khiêm Dương đem nàng kéo trở về. Bình Ninh khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nhìn hẳn “Chính là không nhớ đến ta”

Tô Khiêm Dương mỉm cười, còn muốn đáp lại nàng vài câu nhưng Bình Ninh chính là khẳng định chắc nịch hẳn không đến xem nàng chính là không nhớ nàng. Chính vì thế nàng cũng không cần nhớ hẳn, không cần để ý đến hẳn.

Tương Như Nhân lại lần nữa lên tiếng cảnh cáo. Bình Ninh ủy khuất tựa vào bên cạnh Tô Khiêm Dương, vẻ mặt đáng thương kêu “Kẻ lừa đảo!”

Vẻ mặt kia cứ như một tiểu oán phụ. Tương Như Nhân vốn đang nghiêm nghị cũng nhin không được bật cười.

Tô Khiêm Dương bất đắc dĩ, đem hai tay nàng đang níu chặt y phục cyar mình cầm đến “Phụ vương nơi nào lừa người?”

Bình Ninh lại nhất nhất quở trách hẳn “Không đến xem ta, không nhớ ta, kẻ lừa đảo, không để ý ngài”

Việc này nói ra, Tô Khiêm Dương cũng có chút đuối lý. Tháng tư tháng năm ứng phó với mấy người mới vào cửa coi như bận bịu. Hẳn còn có thể nói được. Nhưng đi ra ngoài hai mươi mấy ngày trở về sau hẳn lại đợi hai mươi mấy ngày nữa mới đến thăm hai đứa nhỏ, cái này không thể nào nói lại.

Nhưng Tô Khiêm Dương cũng không thể nói là bản thân cố ý. Hẳn làm như vậy là ý tưởng đột phát, muốn xem phản ứng của người ta.

Chẳng qua phản ứng của người nào đó không thấy, trước hết lại để Bình Ninh quở trách.

Khuyên can mẫu mới đỡ được Bình Ninh, lại cùng Dung nhi nói mấy câu. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tương Như Nhân, Tô Khiêm Dương nắm lấy tay nữ nhi, thử hỏi một câu “Mấy ngày nay nương người làm những gì?”

Bình Ninh suy nghĩ một lát, đáo lại Tô Khiêm Dương “Nương theo giúp chúng ta a!”

Hảo nha đầu, đáp án cũng không rõ ràng. Dù sao đứa nhỏ mới bao lớn, muốn nàng nói ra cái gì cụ thể, sớm đã quên hết rồi.

Tô Khiêm Dương từ bỏ cách kia, đổi câu hỏi “Vài ngày nay nương người có nhắc đến phụ thân không?”

Bình Ninh còn đang suy nghĩ. Dung nhi trong lòng Tương Như Nhân đã với về trước nói “Có nói!” Tương Như Nhân muốn ngăn cản nhi tử, Tô Khiêm Dương lại cho hấn một ánh mắt cổ cũ, so với Bình Ninh, Dung nhi nói chuyện đã rành mạch hơn thuật lại một câu “Đã trẻ thế này. Sẽ không tới. Ngủ đi!”

Tương Như Nhân mặt nhất thời đỏ lên.

Trong ngày thường, buổi tối đến canh giờ mà Tương Như Nhân thấy thái tử không đến, thường là cùng ma ma nói như vậy. Một câu nói vô tình lặp lại nhiều lần, không nhờ khiến nhi tử nhớ được.

“Còn có!” Bình Ninh trong lòng Tô Khiêm Dương hô một tiếng, tiếp nhận ánh mắt cổ vũ của phụ thân, cũng không thèm nhìn Tương Như Nhân, nhắc lại “Muốn đến tự nhiên, sẽ đến”

Này chính câu còn chưa thuật. Thực ra hai đứa nhỏ còn chưa hiểu lời này có ý gì. Chỉ là ở phía sau nghe Tương Như Nhân nói, vài lần liền nhớ được.

Tương Như Nhân bỗng nhiên cảm thấy ngày hôm nay thật không thể an ổn.

Chờ đưa hai đứa nhỏ đi ngủ, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Tương Như Nhân rõ ràng cảm giác được không khí có gì không đúng.

Tô Khiêm Dương vừa rời sắc mặt đối với Bình Ninh còn rất hòa nhã, hiện tại lại sa sầm như thế kia. Bọn nhỏ không đắc tội hãn, vậy chính là nàng đắc tội a.

Tương Như Nhân không khỏi tự thâm điểm lại một lượt. Nàng nói cũng không có gì sai. Cho là hai đứa nhỏ lặp lại hai câu cửa miệng của nàng, mất mặt cũng là nàng. Hãn có gì mà phải tức giận?

Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, vẫn là đi đến bên cạnh hãn, mềm giọng nói “Thần thiếp giúp điện hạ thay y phục”

Tô Khiêm Dương đứng lên. Đầu tiên Tương Như Nhân tháo đai lưng, tiếp theo tháo nút cổ áo. Tô Khiêm Dương cúi đầu ngửi được mùi hương quen thuộc trên tóc nàng, lại nhìn nàng vẻ mặt thông dong, trong lòng giận thêm, buồn rầu hỏi “Bản cung lâu như vậy không đến. Nàng tựa hồ không chút để ý?”

Tương Như Nhân cười xong y phục, lộn lại tay áo rồi đem treo lên giá, cười đáp “Điện hạ không giống thần thiếp, suốt ngày ở trong phủ. Điện hạ nhật lý vạn ky, bận nhiều việc cũng là bình thường” Sự vụ nhiều, có một đoạn ngày không lại đây cũng là có lý do.

Tương Như Nhân cảm thấy bản thân trả lời một phen như vậy không có gì sai.

Nhưng vừa nhắc đầu, sắc mặt thái tử đã nhanh lạnh thành sương giá.

Tương Như Nhân ý cười cứng tại khóe miệng, này còn có lẽ lờ?

Tô Khiêm Dương cơ hồ là trào phúng “Tương trắc phi thật sự là biết suy nghĩ cho bản cung. Liền tính là bản cung một năm không đến, nàng vẫn rất ổn, còn có thể tìm cho bản cung một lí do chính đáng”

Nếu giờ này có mấy người Tôn ma ma ở đây, khẳng định là sẽ dạy Tương Như Nhân, hiện tại là phải thái độ mềm mỏng, làm nũng nói xin lỗi. Tốt nhất là khẩu khí ghen tuông nói nàng thật sự mong thái tử lại đây. Chẳng qua muốn rộng lượng không được, muốn chín chắn không được, muốn không đổ kị không được nên mới không thèm để ý.

Nhưng mấy người Tôn ma ma lại không có mặt.

Tương Như Nhân cảm thấy hiện tại nàng càng nói càng sai, càng nói thái tử càng tìm ra lỗi, thế nên lâm vào trầm mặc. Nhưng trầm mặc như vậy, Tô Khiêm Dương lại cảm thấy nàng đang đồng tình với những lời vừa rồi, không có bản thân nàng vẫn trôi qua rất tốt. Hiện tại đã có hai đứa nhỏ, đã có thân phận trắc phi, sau này tiến cung dựa vào hai cái hài tử, dựa vào Tương gia nàng cũng không hề nhỏ bé, quả thật nàng có thể trôi qua rất tốt. Nhưng càng là như thế hẳn lại càng cảm thấy không thoải mái. Đối với nàng hẳn không phải là người quan trọng sao?

Hai người cứ thế cương tại kia.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương nhìn nàng, thanh âm nặng nề “Vì sao nàng lại nhập phủ thái tử?”

Này không phải rõ ràng rồi sao, Tương Như Nhân sinh ra chút thiếu kiên nhẫn “Điện hạ rốt cuộc muốn nói gì?”

“Làm trắc phi của bản cung, có phải đã ủy khuất nàng?”

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn hẳn, nở nụ cười “Điện hạ hỏi như vậy là muốn thần thiếp trả lời như thế nào?”

Tô Khiêm Dương bỗng nhiên có cảm giác thất bại, nhìn bình tĩnh nơi đáy mắt nàng “Có phải bản cung tới chỗ nàng hay không, đối với nàng cũng không có vấn đề gì?”

Lúc này đây Tương Như Nhân trả lời rất nhanh “Không phải!”

“Bản cung có ba tháng không ghé qua. Bình Ninh là đứa nhỏ còn cảm thấy rất lâu rồi bản cung không đến, giận dữ bản cung. Vì sao nàng lại không hề có chút phản ứng gì?” Tô Khiêm Dương không hề ý thức được bản thân đang đòi hỏi người khác sinh khi với mình là có bao nhiêu khó hiểu.

Hắn chỉ biết rằng nữ nhân trong phủ thái tử đều là chờ mong hắn, nếu lâu không đến sẽ cảm thấy mất mát, thấy đau lòng, thấy ghen tuông.

Nhưng một chút này hắn đều không thấy được ở chỗ Tương Như Nhân.

Thời gian ở cùng nàng thật nhẹ nhàng. Nàng hiểu hắn, biết hắn thích điều gì. Thậm chí bọn họ còn có nhiều đề tài chung để thoải mái trò chuyện.

Nhưng quay đầu lại suy nghĩ, Tô Khiêm Dương vẫn cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó. Tựa như so nàng với sự chờ mong của mọi người trong phủ thái tử, nàng rất bình tĩnh.

Để tâm suy nghĩ một ít, Tô Khiêm Dương liền minh bạch. Sở dĩ Trương trặc phi các nàng ghen tuông, thương tâm hay thấy mất mát là bởi vì ngoài việc hắn là thái tử thì đối với các nàng hắn còn là trượng phu. Các nàng thích hắn, ái mộ hắn, cần hắn.

Mà Tương Như Nhân không có này đó chứng minh đối với nàng ngoài việc hắn là thái tử vẫn chỉ là thái tử.

Chính vì thế nàng phối hợp với hắn, ngênh tiếp hắn, cũng không vì hắn vắng vẻ nàng mà giận dữ ghen tuông, nàng bình tĩnh đối với mọi chuyện, lý tính vì hắn mà giải thích mỗi sự kiện.

Tô Khiêm Dương lúc đầu còn không tin, chính vì thế hẳn sau khi trở về cố tình hai mươi mấy ngày sau mới đến Linh Lung các để xem nàng phản ứng ra sao.

Hiện tại hẳn là đã thấy rõ.

Người ta đều không có cách nào ở trong tình huống như vậy có thể nhận ra vấn đề của chính mình, Tô Khiêm Dương cũng vậy. Hẳn cũng không ý thức được tại sao mấy người Kim lương nhân ghen tuông như thế hẳn không thích mà lại muốn Tương Như Nhân làm như vậy.

Tô Khiêm Dương cũng không ý thức được rằng sự để ý mà hẳn dành cho nữ nhân này đã vượt quá tiêu chuẩn lúc trước hẳn đề ra cho bản thân. Chính vì lòng rung động nên có nghi hoặc, có phiền não, có bất mãn.

Tương Như Nhân nhìn về mặt hẳn, chậm rãi lại gần rồi dang tay ôm lấy hẳn, hai tay đặt trên lưng hẳn, nghiêng mặt kề lên vai hẳn.

Tô Khiêm Dương thân mình cơ hồ là phút chốc cứng đờ, sau đó thả lỏng xuống.

Tương Như Nhân không nói được một lời, nàng cũng không biết nói thế nào, biết rằng ngôn từ của nàng sẽ khiến hẳn không vui. Nhưng nàng cũng không rõ vì sao hẳn không vui, mà rốt cuộc bản thân phải làm sao mới có thể khiến hẳn cảm thấy vừa lòng.

Nàng cảm thấy trước hết cứ ôm hẳn cái đã, hành động này chắc hẳn sẽ không sai.

Tương Như Nhân nghe được tiếng tim hẳn đập có chút nhanh hơn so với bình thường. Nàng còn cảm giác được thời điểm bản thân vừa ôm lấy, hẳn phản ứng cứng ngắc trong phút chốc. Thân mình hẳn dày rộng, ngăn lại ánh sáng chiếu qua áo nàng, bóng đổ dài trên mặt đất khiến nàng cảm thấy thật bé bỏng.

Trên người hần cũng có hương vị rất dễ chịu, có lúc như mùi mực, có lúc như mùi đàn hương, lại có thời điểm hơi thở mang theo chút nồng men rượu. Kì thực mùi này nàng rất thích, thật khiến nàng an tâm.

Bàn tay hần to lớn, mỗi khi nắm lấy nàng đều có thể ôm trọn nàng, thật ấm áp.

Hần cũng có một mặt ôn nhu, thời điểm đối với Bình Ninh hần luôn là vẻ mặt sủng nịch. Tương Như Nhân cảm thấy là nàng đã hiểu hần nhưng dù nghĩ thế nào cũng không hiểu được lý do hần tức giận.

Hai người cứ vậy đứng ôm nhau, Tương Như Nhân không nhúc nhích. Tô Khiêm Dương cũng không nhúc nhích. Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương đưa tay lên tay Tương Như Nhân, siết chặt vòng ôm, hai người lại càng sát vào nhau.

Cuối ngày quần áo có chút dày, ôm lâu như vậy dần thấy nóng. Tương Như Nhân biết lúc này nàng nên nói hai câu làm nũng, lúc ấy cũng có một cái bậc thềm để bước xuống, dù sao cũng phải hóa giải khốn cảnh này. Vừa định mở miệng, Tô Khiêm Dương đã lên tiếng trước “Nàng suy nghĩ gì?”

“Thiếp là đang nghĩ không biết điện hạ đứng lâu như vậy có mệt không, thiếp chân có chút mỏi” Tương Như Nhân nói rất nhẹ, có ý tứ lấy lòng ở bên trong.

Tô Khiêm Dương buông lỏng tay, Tương Như Nhân rời khỏi vòng ôm của hần.

Sau khi rửa mặt, hai người nằm ở trên giường, không khí có chút xấu hổ. Tương Như Nhân khẽ thở dài một hơi, rụt lui xuống, nhích sát hơn vào Tô Khiêm Dương.

Bình thường như vậy sớm đã có động tác. Thế nhưng hôm nay Tô Khiêm Dương lại chỉ cứ thế ôm chặt nàng.

“Ngủ đi“. Bên tai truyền đến giọng trầm thấp của hắn. Tương Như Nhân vốn dĩ đang híp mắt phút chốc mở ra, ngẩng đầu nhìn hắn. Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm, suýt nữa cuốn nàng đi vào.

Tương Như Nhân trong lòng khẽ run một chút, rất nhanh cúi đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tô Khiêm Dương điều chỉnh tư thế, đem nàng ôm trọn vào lòng, không có động tác gì nữa, cứ thế ôm nàng ngủ...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tình Yêu Cùng Tự Do

Ngày hôm sau tất cả mọi thứ đều như ngày thường. Thời điểm Tương Như Nhân thức dậy thái tử đã rời khỏi. Cho hai đứa nhỏ ăn sáng xong, Tương Như Nhân đi Dao Hoa các thỉnh an.

Diệp lương nhân thân mình chín tháng đã sắp lâm bồn. So với năm năm trước, hiện tại phủ thái tử thêm nhiều đứa nhỏ, tăng thêm không ít sinh khí.

Tương Như Nhân không có cách nào khác ngoài đem chuyện này quăng ra sau đầu. Bởi mấy ngày này thái tử đến Linh Lung các cảm giác không được thoải mái cho lắm, dù không có gì thể hiện ra mặt nhưng lúc hai người nằm chung trên giường thế nào Tương Như Nhân lại không cảm nhận được.

Cứ như vậy nửa tháng, mấy người Hứa ma ma cũng cảm thấy được. Sau một phen thảo luận, vẫn là Tôn ma ma ra mặt. Ngày đạo vợ chồng cũng có nhiều kiến thức. Thái tử thân phận như thế dĩ nhiên các nàng không thể đi yêu cầu hẳn đón ý nói hòa. Chỉ có thể cố gắng khuyên Tương Như Nhân bên này nỗ lực.

Nhưng dạy dỗ lúc này lại tựa hồ không có chút thành công nào. Những điều Tôn ma ma nói Tương Như Nhân đều biết, cũng thấy mình đã làm tốt. Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của nàng, Tôn ma ma nở nụ cười “Tiểu thư, đây là thái tử điện hạ để ý ngài nên mới như vậy. Nếu là điện hạ thực sự giận ngài thì sẽ không đến đây.”

“Ý của ma ma là, thái tử cảm thấy ta không để ý hẳn?” Trầm mặc một hồi, Tương Như Nhân mở miệng. Tôn ma ma gật đầu, chính là cái ý đó.

“Ta đã biết” Tương Như Nhân gật đầu. Tôn ma ma cảm thấy nói đến đây là đủ, không cần phải cầm tay chỉ từng bước, lui xuống để cho Tương Như Nhân có thời gian tự suy nghĩ.

Ra tới ngoài phòng, Hứa ma ma đang chờ nàng. Hai người nhìn nhau, Hứa ma ma thở dài “Tiểu thư cái kình, liền cứ duy trì vậy sao?”

Tôn ma ma lắc đầu “Tiểu thư không phải đang cái kình, thái tử điện hạ cũng không phải. Gặp chuyện này chưa hẳn đã không tốt.“...

Đầu tháng tám, Diệp lương nhân đủ tháng lâm bồn, sanh ra một nữ nhi. Thái tử đặt tên là Tô Lệ Đồng. Đứa nhỏ thật khỏe mạnh.

Tháng tám, phủ Phong Tấn hầu có việc vui. Đích trưởng tôn nữ của phủ Trấn Tây hầu Chu Trường Sinh giữ đạo hiếu một năm kết thúc, chuẩn bị gả vào phủ Phong Tấn hầu là Phong Tấn hầu phủ tam thiếu phu nhân.

Lúc trước Chu Trường Sinh thu được rất nhiều thêm gả của mọi người. Trừ bỏ bằng hữu tốt của tổ phụ lúc sinh tiền, làm cho người ta ghé mắt chính là những thứ được thái hậu và hoàng hậu ban cho.

Mọi người đối với tương lai của cặp tiểu phu thê này cũng rất mong chờ. Tuy phần lớn trong đó là chờ mong vui sướng khi người gặp họa. Nhưng điều này cũng không ngăn được hôn lễ vô cùng náo nhiệt hôm nay.

Tiền Hạo Mân cũng không có tại hôn lễ làm ra chuyện gì khác người. Ước chừng là trước đó đã bị Phong Tấn hầu cùng lão phu nhân gõ qua nhiều lần, an phận thành thân. Một đêm động phòng trôi qua thế nào không ai biết rõ. Nhưng ngay lúc mọi người cho rằng Tiền gia tam thiếu gia lúc trước lời thề chính là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, thành thân mới tầm nửa tháng, Phong Tấn hầu phủ tam thiếu gia tiếng tăm lẫy lừng tuyên bố muốn xuất gia. Tại vì sao?

Mọi người đều nằm sấp đầu tường dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng.

Từ nhiều nguồn tin hợp lại, mọi người đoán rằng Phong Tấn hầu phủ tam thiếu phu nhân này không phải là kẻ dễ bị bắt nạt a. Vào cửa mới chỉ nửa tháng, nàng đã đem toàn bộ hậu viện mất mấy năm công phu thu thập của Tiền Hạo Mân giải tán hơn phân nửa. Không quản nàng là dùng biện pháp gì. Hậu viện kia gồm bảy tám quan nhân, mười tiểu thiếp hiện tại chỉ còn bốn năm người. Tiền Hạo Mân tức giận, trực tiếp tuyên bố muốn xuất gia, muốn Chu Trường Sinh sống đời quả phụ.

Cái này đúng là... cực kì ngậy thơ!

Chuyện này có người còn bình luận: Phong Tấn hầu phủ tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân vốn dĩ là không cùng trình độ. Tam thiếu gia chỉ biết hươ chên hươ tay đòi xuất gia, rất thất bại.

Mà người thất bại đó hiện tại đang vô cùng đau khổ. Bản thân đã tìm nhiều năm, tìm thật cao giá tiền. Giấc mộng lúc nhỏ muốn thu toàn bộ mỹ nhân trong thiên hạ vào hậu viện cyar mình, vào ngày hôm qua, đã bị nữ nhân kiêu ngạo kia vô tình đánh nát.

Vì thế hắn muốn mượn rượu giải sầu, muốn tìm mỹ nhân an ủi. Hắn bèn tìm đến thanh quan phường, muốn nhìn thấy Thích công tử.

Ở trong phòng kia, Tiền Hạo Mân càng ngắm Thích công tử càng đau lòng. Mỹ nhân này dù xuất bao nhiêu bạc cũng không thu về được. Mà ở trong nhà lại mất đi gần hết. Toàn gia từ trên xuống dưới, tổ mẫu luôn yêu thương hắn nhất cũng không ủng hộ hắn. Phụ thân lại không cần nhắc đến. Nữ nhân kia mới vào phủ được bao lâu, hắn ban đầu nghĩ thật đơn giản. Phải biết rằng nếu lúc trước biết kết quả như thế này thì có đánh chết hắn cũng không chịu ngoan ngoãn thành thân.

Tiền Hạo Mân uoonga một chén, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Thích công tử, cảm thấy được an ủi một ít, không khỏi phun mật vàng “Bản công tử cho tới bây giờ đều không có ngược đãi các nàng, dưỡng các nàng

sành ăn. Trước kia bản công tử mua các nàng vào phut, các nàng nào có những ngày tốt lành như thế. Kết quả thì sao, chỉ nghe nữ nhân kia nói vài câu đã lập tức rời khỏi bản công tử. “

Thích công tử ở bên cạnh miễn cưỡng châm rượu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng “Là nói điều gì?”

Mỹ nhân châm rượu, Tiền Hạo Mân nhận nhạo khe khẽ, tiện đà nói “Cái gì mà... sinh mạng đáng quý, tình yêu rất thanh cao, nếu tự do, hai bên đều có thể tự theo đuổi” Tiền Hạo Mân nói thập phần khinh thường, tiện đà một ly rồi lại một ly nuốt xuống. Chỉ vì vài câu nói vợ vãn này đó, vốn dĩ đang ngoan ngoãn một chỗ, bỗng nhiên như ngộ đạo phải rời khỏi Tiền phủ. Lúc trước hắn đã từng nói nếu muốn đi hắn sẽ không ép giữ, được thôi, thực sự đã đi rồi.

Hắn là thực thương tâm, vì thế không để ý đến Thích công tử sau khi khi nghe hắn nói xong, vẻ mặt lạnh nhạt kia có chút biến sắc.

“Tình yêu rất thanh cao, hai bên đều có thể tự theo đuổi” Thích công tử thì thào nói xong thì bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến hai vai run run, cười đến cơ hồ ra lệ.

Tiền Hạo Mân mông lung nhìn hắn. Thích công tử nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ. Tiếng cười im bật, trên mặt hiện lên vẻ miên man. Nói thật hay: nếu tự do, hai người đều có thể tự theo đuổi.

Đối với Tiền Hạo Mân, ngắm nhìn không nói một lời như vậy cũng là một loại thưởng thức. Huống chi hắn cũng không nghĩ muốn làm gì Thích công tử. Nửa người ghé vào trên bàn. Tiền Hạo Mân là rượu không say người, người tự say, thấp giọng lẩm bẩm một hồi thì ngủ.

Thích công tử thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Tiền Hạo Mân đã say ngủ trên bàn, cất lời “Người không vì tự do, cũng không vì tình yêu, vậy là vì cái gì?”

Tiền Hạo Mân không phản ứng. Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, một kẻ sai vặt tiến vào đưa cho hắn một phong thư.

Thích công tử nhìn đến bút danh phía trên bì thư khẽ giật mình. Mở ra xem xong, nâng một tay lên chạm vào chiếc vòng đeo trên tay còn lại, trong giọng nói có chút buồn bã “Hắn là vì tình yêu, ta đây là vì cái gì?”...

Tháng chín vào thu. Bên trong phủ thái tử, nhị điện hạ An nhi và trưởng quận chúa Lệ Vân chuẩn bị đi thái học viện đọc sách. Mấy ngày này thái tử đều đi sớm về muộn, vì thế trong phủ cũng yên tĩnh hơn nhiều.

Tương Như Nhân dành thời gian một tháng cuối cùng cũng đem gì đó biểu đạt “Để ý chi tâm” chuẩn bị tốt. Mấy ngày nay thái tử bận, không thể nhìn thấy hắn. Vì vậy sau bữa chiều, Tương Như Nhân sai người đưa Phượng Dương các.

Thanh Thu đi một chuyến rất nhanh đã trở về. Tất cả những gì Tương Như Nhân đưa đi đều đem trở lại, trong hộp điểm tâm một miếng cũng còn nguyên.

Thanh Thu mang về một câu nói của thái tử “Cũng là tâm ý, sai người đưa chi, tính là thành ý?”

Tương Như Nhân kêu rên, mang theo Thanh Thu lại một chuyến đi Phượng Dương các.

Ban đêm trên đường thật an bình. Vào thu, trong bụi cỏ ven đường còn có tiếng côn trùng kêu. Đến Phượng Dương các, Tương Như Nhân ở cửa dừng một chút, tiếp nhận đồ từ trong tay Thanh Thu, đẩy cửa tiến vào.

Tô Khiêm Dương tựa vào bàn, ngẩng đầu nhìn là nàng, cũng không lộ ra vẻ mặt gì đặc biệt. Chính là buông bút xuống, khí định thần nhàn nhìn nàng.

Tương Như Nhân đặt thực hộp xuống bàn trà, cũng không có ý định đi vào bên trong. Hành động bày tỏ tâm ý này cứ khiến nàng thấy quái dị.

“Điện hạ hay là ăn trước một chút gì đó rồi lại tiếp tục” Tương Như Nhân bày các đĩa ra bàn. Tô Khiêm Dương đã đi tới, không nói chuyện, ý chờ nàng nói tiếp.

Tương Như Nhân thở dài một hơi, từ trong lòng lấy ra một cái hầu bao “Đây là thiếp thêu cho điện hạ. Bên trong là bùa hộ mệnh cầu từ Nam Sơn tự, thiếp còn thả thêm an thần hương vào bên trong.”

Vừa rồi đã xem qua một lần, Tô Khiêm Dương cúi đầu đánh giá vật trong tay nàng. Hầu bao thêu thật tinh xảo, một mặt thêu mặt trời mọc, một mặt là chữ Giác, ít đường viền xung quanh, ngắn gọn, hào phóng.

Nửa ngày, Tô Khiêm Dương ngẩng đầu “Nhiều ngày như vậy, nàng chỉ thêu cái này? “

Tương Như Nhân không biết có phải ảo giác hay không, cứ cảm thấy hiện tại không khí đã tốt hơn hẳn lúc nàng mới vừa bước vào phòng một ít, nói chi tiết “Thiếp thêu rất nhiều cái nhưng đều không hài lòng nên mới mất nhiều thời gian như vậy”

“Tại sao tự nhiên lại thêu hầu bao tặng bản cung?” Tô Khiêm Dương rốt cuộc cũng nhận lấy từ tay nàng, cúi đầu ngòì xuống, khóe miệng có chút ý cười.

Tương Như Nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi “Đây là chút tâm ý của thần thiếp”

Dành không ít thời gian thêu hầu bao, bên trong lại còn bỏ thêm gì đó, coi như cũng đã là thập phần thành ý. Chuyện hờn dỗi lúc trước cũng đã trôi qua gần hai tháng, Tô Khiêm Dương cũng không nhỏ mọn đến bực này. Chủ yếu trong lòng là để ý đến phản ứng của nàng mà thôi.

Trong phòng lại một lần nữa yên tĩnh.

Tương Như Nhân ngẩng đầu xem phản ứng của hãn, bỗng nhiên lại thấy hãn tiêu tụy đi một ít. Mấy ngày không gặp, sắc mặt hãn có vẻ không được tốt, vì thế thân thiết nói “Điện hạ cũng nên chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút. Thần thiếp thấy ngài đã gầy đi một ít”

Tô Khiêm Dương quơ ray đem hầu bao cất vào trong lòng, tiện đà nhắc chén trà vừa rót lên “Không sao, ngày gần đây trong cung bận rộn. Mấy ngày nữa các nàng vào cung cũng đừng mang Bình Ninh và Dung nhi theo.”

Mỗi tháng thái tử phi đều dẫn theo các nàng tiến cung thỉnh an, Bình Ninh và Dung nhi từ khi hơn tuổi cũng đi cùng. Tương Như Nhân nghe hãn nói như vậy có chút nghi ngờ “Điện hạ, có phải trong cung xảy ra chuyện gì?”

Tô Khiêm Dương vẫn không nói cho nàng biết trong cung là có chuyện gì.

Vài ngày sau tiến cung thỉnh an, Tương Như Nhân nghe được ít lời đồn.

Đồn đãi là về Thực tần, phi tử sinh hạ Lục hoàng tử. Trong một tháng qua nàng cơ hồ như phát điên, liên tục xử tử cung nữ thái giám trong cung nàng. Tiếp đó lại gọi Lục hoàng tử từ trong thái học viện trở về. Lại không biết thế nào, nửa tháng sau Lục hoàng tử lâm bệnh.

Sinh bệnh nên thỉnh thái y. Nhưng Thực tần để vài ngày cũng không chịu đăng báo. Đợi thời điểm hoàng thượng và hoàng hậu phát hiện, mạng nhỏ của Lục hoàng tử kém chút đã không còn.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đây Là Hoàng Gia

Lam thực dung này một loạt sự tình đều rất khác thường. Xử tử cung nữ thái giám là bởi vì bọn họ phạm lỗi, tuy biện pháp có chút ác độc. Nhưng chuyện Lục hoàng tử xử lí như vậy quả thật khiến người ta nghi ngờ. Vì thế hoàng hậu cho người điều tra Lam thực dung ra một ít sự tình liên quan.

Tương Như Nhân là nghe đồn Lam thực dung thời điểm tuyển tú đã dùng thủ đoạn không minh bạch. Sau khi tiến cung thì đối với hoàng thượng bất trung, cùng người cấu kết. Rất có khả năng lục hoàng tử không phải của hoàng thượng.

Lời đồn như vậy mỗi cái đều là tử tội. Trong hoàng cung cố hết sức ém chuyện này xuống. Mấy ngày nay thái tử ra vào cung thường xuyên cũng là vì chuyện này.

Chẳng qua dù tin tức có bị áp chế thì vào cung vẫn nghe được một ít.

Tương Như Nhân đối với Lam thực dung này rất có ấn tượng. Mấy năm trước cùng Trình Bích Nhi chứng kiến một màn kia sau sơn giả nàng đời này sẽ không quên nổi. Hiện tại Lam thực dung bị nhốt tại trong cung của mình. Tương Như Nhân là cảm thấy hoàng hậu đã tra ra được gì đó nhưng không tiện thông báo với bên ngoài.

Lam thực dung cấu kết với người khác là thật, còn là người trong hoàng tộc. Tương Như Nhân bỗng nhiên nghĩ đến cái chết của Kỳ Tố Như, trước đó cũng là ồn ào huyên náo tin đồn nàng cùng Tam hoàng tử. Nếu như hoàng hậu tra ra được chuyện giữa Lam thực dung và Tam vương gia. Hoàng gia rồi lại sẽ sắp đặt một lý do gì hợp lý cho Lam thực dung đây?...

Vài ngày sau, lúc Tương Như Nhân nghe được tin tức, Lam thực dung đã bị xử quyết ở trong cung.

Hoàng hậu tự hạ mệnh lệnh, người Lam gia vốn đi theo Lam thực dung được thăng quan cũng không tránh khỏi điều xấu. Trong một đêm, hai mươi mấy mạng người Lam gia đều bị giết.

Tương Như Nhân nghe được tin Lam gia máu chảy thành sông cũng không thoải mái. Ngay cả một nha hoàn cũng không được tha, vì Lam thực dung phạm lỗi, họa giáng toàn gia.

Hoàng gia cũng không giấu diếm chuyện này. Công khai tội của Lam thực dung cùng Lam gia. Đầu tiên là lừa gạt hoàng gia, mua chuộc quan viên tuyền tú đưa Lam thực dung vào cung. Thứ hai là tội danh ở hậu cung của Lam thực dung, sát hại vô số cung nhân vô tội nhằm che giấu chuyện mình cùng người cấu kết.

Chuyện như tuyền tú, từ địa phương đến trong cung là trải qua rất nhiều thủ tục, không thể chỉ cần mua chuộc một quan viên. Lấy tình cảnh Lam gia lúc đó không có khả năng lo lót toàn bộ một đường từ trên xuống dưới, chuyện này tra ra là còn liên lụy đến Tam vương gia.

Hoàng gia ban tội cho Lam gia là mua chuộc quan viên tuyền tú, lừa gạt Tam vương gia giúp đỡ Lam thực dung có thể thuận lợi tiến cung.

Này thật ra chỉ là một lí do để thoái thác. Trong Lâm An thành đã truyền tai nhau Tam vương gia và Lam thực dung sớm đã có quen thuộc. Chẳng qua là Lam gia bọn họ suy nghĩ, giữa làm trặc phi vương phủ và phi tử trong cung, bọn họ chọn vị trí sau.

Nhưng đây cũng chỉ là ngầm lưu truyền. Trước kia chuyện Lục thế tử phi cùng Tam hoàng tử bị đồn thổi, trong cung liền đem người nói này nọ đều công lại. Hiện tại toàn bộ Lam gia đều bị ban chết rồi, nói không được xuôi tai nhưng người đã chết hết, còn ai có thể đứng ra nói sự thật là gì. Hoàng

gia nói thế nào thì chính là thế ấy! Tương Như Nhân nghe mấy tin này, cảm thấy lạnh người.

Lúc trước Thất công chúa gây chuyện. Tứ công chúa có tội, Thất công chúa có sai nhưng nhận tội cũng chỉ là các thế gia tiểu thư, các công chúa không việc gì.

Kỳ Tố Như bệnh chết, nàng cho tới bây giờ cũng không tin vào nguyên nhân đó. Tam hoàng tử lập tức đại hôn, rời Lâm An thành đi đất phong, chẳng phải là thủ đoạn tránh né sao.

Bây giờ lại đêan chuyện của Lam thực dung. Lam thực dung tất nhiên có sai, còn là đại sai. Nhưng nàng ta cấu kết cùng ai, có lẽ bây giờ hoàng gia cũng đã tra ra. Nàng và Trình Bích Nhi biết. Trong Lâm An thành có lẽ cũng có người biết. Nhưng được phơi bày ra không hề là nàng cùng người trong hoàng gia cấu kết. Chịu tội chỉ có Lam gia.

Hoàng gia bao che khuyết điểm, vẫn là cực kỳ bao che khuyết điểm. Coi như người một nhà, nàng dâu đã cưới vào nhà nếu cùng người ngoài xảy ra tranh chấp, hoàng gia sẽ bảo hộ các nàng. Nhưng nếu là xung đột nội bộ, lúc này các nàng cũng chỉ được xem như người ngoài mà thôi.

Bao che khuyết điểm kiểu như vậy, thế nào lại không khiến lòng người lạnh lẽo.

Tương Như Nhân cúi đầu nhìn nữ nhi còn vô cùng hồn nhiên. Bọn họ Tô, là người trong hoàng tộc, tương lai sẽ được hoàng gia che chở, dù có phạm sai, phía trước vẫn sẽ có người vì bọn họ hết sức chống đỡ.

Bình Bình tiếp nhận tầm mắt Tương Như Nhân nhìn đến, nhu nhu hô một tiếng, người tiến tới gần. Tương Như Nhân ôm chặt nàng. Tiểu nha đầu kia hôm nay cũng thật ngoan, tuawh hồ biết hôm nay tâm tình nàng không tốt, cũng không la hét đòi đi ra ngoài.

Cảm nhận được đũa nhỏ trong lòng, Tương Như Nhân dễ chịu hơn chút, cúi đầu hôn cái trán của Bình Ninh. Tiểu nha đầu kia thân thiết sờ mặt nàng, hôn lại nàng một cái.

Đến chiều Tô Khiêm Dương lại đây. Ngày thường lúc hăn vừa tới cửa sẽ thấy Bình Ninh hờ hởi lập tức gọi phụ thân, sửa lại cho nàng là phụ vương nàng còn không chịu. Hôm nay Tô Khiêm Dương đã tiến vai trong phòng, Bình Ninh và Dung nhi cùng ngoan ngoãn ngồi trên sạp cùng hô một tiếng phụ vương.

Trong phòng không khí có vẻ không được vui vẻ. Tương Như Nhân buông sách thỉnh an “Điện hạ ngài đến”

Tô Khiêm Dương ngồi xuống, hai hài tử đều hướng về hăn bên này. Kể cả Dung nhi bình thường không quá thân cận hôm nay cũng theo tỷ tỷ sát lại bên người hăn. Tô Khiêm Dương cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân thấy nàng cười cười, nụ cười có gì đó xa cách.

Tô Khiêm Dương cùng hai hài tử trò chuyện một hồi, sai nhũ mẫu bế hai đứa ra ngoài sân đi dạo, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tô Khiêm Dương ngồi xuống bên cạnh nàng, cúi đầu liếc qua sách nàng đang đọc, là Đại Tề tư luật. “Như thế nào?”

Tương Như Nhân lắc đầu, buông sách cười nói “Thần thiếp vô sự”

Tô Khiêm Dương tựa vào trên đệm, cầm lấy quyển sách kia “Nếu vô sự, vậy là do không muốn bản cung lại đây, bằng không sao nàng lại mang về mặt như vậy?”

Tương Như Nhân khẽ giật mình “Thần thiếp không có ý này!”

Lật vài trang sách, rồi đặt nó qua một bên. Tô Khiêm Dương ngẩng đầu, ngữ khí khẳng định “Nàng cũng không phải là người như vậy. Rốt cuộc là

có chuyện gì?”

Tương Như Nhân khẽ thở dài, nghiêng người tựa vào lòng hãn, tư thế này vừa vặn che đậy đi vẻ mặt của nàng “Thiếp nghe được chuyện tình Lam gia”

Đỉnh đầu truyền đến giọng hãn “Nàng nghe được điều gì?”

“Lam thực dung cùng người cấu kết. Lam gia lúc trước tuyển tú dùng thủ đoạn không đứng đắn. Toàn gia ban chết.” Tương Như Nhân nói chính là lời truyền bên ngoài.

Dù không nhìn chính diện vẻ mặt nàng lúc này, Tô Khiêm Dương vẫn biết chắc nét mặt nàng hiện tại sẽ có chút động dung. Tô Khiêm Dương nhàn nhạt mở miệng “Khuya hôm qua, Lục hoàng đệ đi”

Nữ nhân trong lòng thân mình thoáng chấn động, sau đó là trầm mặc thật lâu. Tương Như Nhân cũng không dám đoán này đoán nọ. Lam thực dung tìm trăm phương ngàn kế để giấu diếm, để che đậy, cuối cùng cũng đi rồi.

“Lục hoàng đệ không được chẩn bệnh cứu chữa kịp thời, để quá nặng” Tô Khiêm Dương thở dài một hơi, tự nhiên cầm lấy tay nàng đặt trên bụng khẽ xiết lại. “Bệnh chẩn ra này, hoàng tử phụ cũng có, thái y nói bệnh này có di truyền. Phụ hoàng không mắc phải. Trong các hoàng thúc, cũng chỉ có Tam hoàng thúc là Lục hoàng thúc là mắc phải”

Cùng với lời nói của Tô Khiêm Dương, hô hấp của Tương Như Nhân ngày càng nhanh. So với chuyện nàng chứng kiến say núi giả, tin tức này còn muốn chấn động hơn, huoonga hồ còn từ trong miệng thái tử nói ra.

Nàng hãn là giả như cái gì cũng không biết, nên là cái gì cũng không biết. Vì sao hãn lại muốn nói với nàng?

“Năm đó phụ hoàng thừa kế không phải chính thống. Hoàng tử phụ đi chưa kịp lưu lại di chiếu. Có lẽ có nhưng tại thời điểm đó dù lấy ra cũng vậy. Chính vì thế trong cung liền một trận huyết tẩy.”

Tô Khiêm Dương nắm chặt tay nàng, ngữ khí thuật lại rất bình thản “Tam hoàng thúc, Lục hoàng thúc và Bát hoàng thúc đều ủng hộ phụ hoàng. Mẫu hậu nói với ta lúc ấy cục diện đánh giết thảm thiết, chết vô số. Nhị hoàng thúc cùng ngũ hoàng thúc đều thiệt mạng. Tam hoàng thúc vì bảo hộ phụ hoàng, thay người đỡ một nhát kiếm khiến tàn tật, không được vài năm thì đi. Lúc đó Tam vương phi vì không chịu nổi đã kích, cùng trụ không nổi đi theo. Lưu lại một hài tử còn rất nhỏ.”

“Phụ hoàng cảm thấy nợ bọn họ nhiều lắm” Thật lâu sau Tô Khiêm Dương lại bổ sung một câu.

Chính vì nợ quá nhiều nên dù biết chất tử cùng phi tử của mình cấu kết cũng không có cách nào hạ trọng phạt. Đó là huyết mạch duy nhất mà Tam vương gia lưu lại, hưởng chi còn thể diện của hoàng gia ở đó. Thật là không có biện pháp.

“Từ nhỏ phụ hoàng đã dạy chúng ta, phải biết huynh hưu đệ cung chính là vì hy vọng sẽ không phát sinh chuyện giống trước đây” Hy vọng tất cả đều hảo hảo mà sống, không vì ngôi vị tranh đến người chết ta sống. Để rồi khi kết thúc, sau thành công cũng mất mát đi rất nhiều huynh đệ.

Tương Như Nhân cảm thấy biết được quá nhiều, hô hấp bị đè nén. Trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng hản “Nhân Nhân, nàng đang trốn cái gì?”

Mấy chữ này như tiếng sét đánh xuống làm đầu óc nàng trống rỗng một mảng.

Tương Như Nhân có chút không thoải mái, đối với sự thân cận này không kịp thích ứng, quay lại ngẩng lên thì thấy Tô Khiêm Dương đang

nhìn nàng. Trong ánh mắt mang theo chắc chắn, tựa hồ còn có chút ý cười
“Nàng trốn cũng không khỏi”

Suy nghĩ của Tương Như Nhân nhất thời rối loạn.

Trước nàng suy nghĩ nhiều như vậy, nghĩ đem bản thân không thềm đếm
xia đến. Hiện thời hần nói một câu đã trực tiếp vạch trần. Nàng tránh không
khỏi a. Không muốn biết cũng sẽ biết, muốn làm bộ như không biết vẫn sẽ
có người nói cho nàng. Tương lại một ngày vào cung, nàng cũng không thể
làm một người khép chặt hai tai.

Hần biết mình nghe được nội tình, cố ý ở trong này nói cho nàng sao?

Là người trong cuộc, thế nào có thể không đếm xia đến.

Tương Như Nhân hơi thở gấp gáp chút, né tránh tầm mắt hần, giọng hơi
buồn bực “Điện hạ ngài vì sao lại nói chuyện này với thiếp?”

Tô Khiêm Dương cũng không phủ nhận bản thân tận lực nói “Nhìn nàng
nghẹn rất vất vả”

Hần nói hiển nhiên như bộ dáng năm vững đại cục. Tương Như Nhân
quay lại trừng mắt nhìn hần “Thần thiếp cái gì cũng không biết” Tô Khiêm
Dương thế này mới cảm thấy nàng chân thật một ít: phát giận, thất thổ,
bàng hoàng.

Trong tình huống như vậy, có thể nói ra một phen khiến nàng an tâm,
hần vô cùng thỏa mãn.

Loại cảm giác được cần đến này, thật không tệ...

Trời ạ mấy dòng cuối sao nghe a Dương nhà ta thảm quá vạ nè trời:))))

Lúc nào cũng “vẫy đuôi” “Cần em đi! Cần em đi!:)” cứ thấy như con Ú nhà mình hahaha

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lại Một Năm Nữa

Chuyện Lam thực dụng cứ thế ở trong mắt mọi người phai nhạt dần. Đã vào tháng mười một, trời rất lạnh. Hai hài tử mặc y phục càng dày hơn, đi đường có chút lung lay khó khăn.

Tương Như Nhân bắt đầu dạy bọn họ nhận mặt chữ đơn giản. Lấy vải trắng cắt thành từng miếng viết chữ lên. Tương Như Nhân từng cái từng cái dạy bọn họ đọc.

Trong phòng thường thấy cảnh vải miếng vứt lung tung. Bình Ninh đọc được một chữ lại nắm lấy một miếng vào trong tay, được một chút đã muốn đi ra ngoài dạo.

Tương Như Nhân cũng không ép buộc nàng, để nhũ mẫu ôm Bình Ninh ra ngoài đi một vòng. Thời điểm trở về thấy đệ đệ vẫn còn theo mẫu thân nhận thức được chữ, bản thân nàng cũng tự hòa theo muốn tiếp tục học chữ.

Nuôi đứa nhỏ là chuyện lâu dài, nhưng đôi khi lại cảm thấy bọn họ lớn thật nhanh. Giống như một khắc trước nàng còn nằm ở trong tã, hiện tại đã có thể ở trước mặt người tranh vài câu, cũng vài năm nữa thôi, nàng sẽ trưởng thành, lập gia đình, bản thân cũng liền già đi.

Trước đây Tương Như Nhân chưa từng có cảm giác như vậy. Từ khi sinh đứa nhỏ xong, cảm xúc của nàng cũng nhiều phiền muộn hơn.

Đầu tháng mười hai Trình Bích Nhi ghé phủ thái tử một chuyến thăm nàng, mang theo tin tức về đại ca.

“Thì ra đại ca cùng đại tẩu là có liên hệ” Trình Bích Nhi một mặt nói có vẻ khó tin. Đại khái là đại ca đã hơn một năm không có tin tức, vốn đã không còn hy vọng gì.

Tương Như Nhân nở nụ cười “Bọn họ là phu thê, giữa phu thê có liên hệ một chút thì có gì kì quái”

Trình Bích Nhi biết biết miệng “Năm trước thời điểm nói không trở lại đại tẩu cũng không bao nhiêu bi thương, ta còn tưởng là đại tẩu hết hy vọng”

Thấy Tương Như Nhân còn tùm tùm cười, bước đến đánh nàng một cái “Hay a! Xem ra là người biết gì đó nhưng không nói cho ta biết”

“Ta làm gì biết!” Tương Như Nhân nắm lại tay nàng “Ta nói đoán được người cũng không tin a”

Trình Bích Nhi hừ một tiếng “Người đánh động cũng không được sao”

Tương Như Nhân cười mà không nói. Trình Bích Nhi ý cười duy trì cũng không được bao lâu, ngược lại nhắc đến chuyện Lam gia “Như Nhân, người còn nhớ rõ chuyện chúng ta thấy sau núi giả mười năm trước lúc tiến cung, Lam thực dung này....”

Tương Như Nhân cho nàng một ánh mắt giữ kín miệng “Chuyện này người biết trong lòng là được rồi”

Trình Bích Nhi hu một tiếng vỗ vỗ ngực “Ta biết. Hết hồn khi đó giờ ta vẫn đang còn cảm nhận được đây. Lam thực dung chết không oan uổng, làm ra chuyện như thế chết vạn lần cũng đáng. Ta chỉ là cảm thấy...” Trình Bích Nhi nói một nửa liền ngừng lại, cùng Tương Như Nhân nhìn thoáng qua nhau. Tương Như Nhân gật đầu “Người muốn nói với ta là sai cũng không phải một phía” Mà phía gây tội còn lại thì không có chịu trách phạt.

Lại nói tiếp nếu theo như bọn họ nghe được, một màn kia tại núi giả, nói Tam vương gia là bị lừa gạt, ai tin nổi.

Trình Bích Nhi lại thở dài một hơi “Đây chính là hoàng gia!” Trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân “Có tử bằng mẫu quý, hiện tại cũng có mẫu bằng tử quý. Người có hai đứa nhỏ Bình Ninh và Dung nhi bên cạnh, ngày sau vào cung cũng sẽ dễ dàng hơn chút” Tương Như Nhân phốc một tiếng, cười nói “Nhị tẩu của ta, ngài đây là thay ta sầu lo hay sao?”

Trình Bích Nhi miễn cưỡng dựa vào trên đệm “Còn không sao, chỗ kia nếu đổi lại là ta đi, có lẽ ta trụ không xong”

Hai người nói xong, nhũ mẫu mang theo Bình Ninh và Dung nhi quay trở lại. Bình Ninh chính là một cái dễ thân cận. Đối với Trình Bích Nhi không có ấn tượng gì, Tương Như Nhân chỉ dẫn một cái lập tức một tiếng lại một tiếng nhị cứu mẫu kêu đến nghiến.

Tương Như Nhân dở khóc dở cười nhìn hai người này bộ dáng nhất kiến như cố (gặp gỡ lần đầu mà như từng quen biết), một lớn một nhỏ ngồi trên sạp mềm. Trình Bích Nhi nói “ làm sao có thể có một tiểu cô nương đáng yêu như vậy a, nười thế nào lại xinh đẹp như vậy a, người tên là gì a”

Bình Ninh tại kia cũng nói “Nhị cứu mẫu thật khá, cùng nương xinh đẹp như nhau”

Nói còn chưa hoàn chỉnh câu, nàng liền nói từng đoạn ngắn, nãi tganh nãi khí nói, còn một mặt bộ dáng chân thành.

Thời điểm Trình Bích Nhi rời đi còn cùng Tương Như Nhân hò hét muốn sinh một nữ nhi, thật sùng như vậy. Tính tình bướng bỉnh của nàng hiện tại so với trước khi thành thân không khác biệt mấy. Tương Như Nhân cười sai Thanh Đông tiễn nàng. Cũng chỉ có thể ở Tương gia được hài lòng như ý nàng mới có thể duy trì được một phần tính tình này...

Chỉ chớp mắt đã đến lễ mừng năm mới. Năm nay đại niên ba mươi Tương Như Nhân mang theo hai đứa nhỏ cùng tiến cung. Bình Ninh lần đầu tiên được gặp hoàng thượng. Dù là ở nhà được sủng ái quen, bọn người Lệ Vân cũng đố với hoàng thượng vô cùng cung kính, không có gan nói một tiếng nào. Chỉ có Bình Ninh, được thái tôn dắt tay, một tiếng lại một tiếng vì sao a, một mặt còn nhìn thẳng hoàng thượng. Kia trông mắt mở to, vô tội cùng ngây thơ.

Chờ đến thời điểm hồi phủ thái tử, ở trên xe ngựa hai hài tử đang ngủ. Tương Như Nhân mới dở khóc dở cười nghe Tôn ma ma kể lại.

Thái tôn mang thei bọn đệ đệ muội muội đi thỉnh an hoàng thượng. Bình Ninh cứ một tiếng lại một tiếng hoàng gia gia. Ở chỗ hoàng thượng muốn không ít ban thưởng. Còn ngồi ở trên đùi hoàng thượng, sờ soạng râu của lão nhân gia.

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua nữ nhi, ghé con mới sinh không sợ hổ, lá gan này của nàng, nếu còn đuo chư dung tủng, tương lai không ai có thể quản nổi.

Hoàng gia công chúa đến bây giờ đều là không hề bị khi dễ. Tương Như Nhân chỉ sợ nàng khi dễ người. Nhìn vẻ mặt ngủ an tĩnh của nữ nhi, Tương Như Nhân quyết định. Có thể chiều chuộng nuôi nấng nhưng nhất quyết sau này không thể trở thành một kẻ ương ngạnh không phân biệt phải trái. .

Qua hết một năm chính là đầu xuân, tuyết tan, Lâm An thành lại bắt đầu trở nên náo nhiệt. Du hồ đập thanh, đi Nam Sơn tự cầu phúc, một đám người tiếp nối một đám người. Bởi vì chuyện tình cuối năm trước, trong cung đã chết không ít người. Thái hậu cùng hoàng hậu sau khi thương lượng thì quyết định đi Nam Sơn tu hw vì trong cung cầu phúc, cầu cái bình an.

Hoàng gia đi Nam Sơn tự tất nhiên là một đoàn người chao liệng, bên phủ thái tử lĩnh mệnh, cũng đi theo một khối.

Giống như An nhi, hài tử năm tuổi trở lên đều đi theo. Tương Như Nhân này hai đứa còn quá nhỏ nên bọn hã chỉ có thể thành thành thật thật ở lại trong phủ.

Ngày hai mươi bảy tháng hai, xe ngựa trong cung đi trước, xe ngựa phủ thái tử theo sau, cùng đi còn có không ít phu nhân quan gia. Đi thẳng đến cổng Nam Sơn từ đã có đích thân trụ trì nghênh đón.

Thái hậu tuổi lớn không đi. Hoàng hậu đại diện hoàng gia, thái tử phi theo phụng dưỡng. Thân phận của mấy người Tương Như Nhân như vậy liền theo ở phía sau, tiến vào chủ điện bái lạy xong thì theo đội ngũ đi các điện thăm viếng.

Đội sau khi thăm viếng xong xuôi mới an bày chỗ ngồi, cũng không thể tùy ý nơi nơi đi lại.

Tương Như Nhân các nàng được sắp xếp ở cùng một lầy các. Từ cửa sổ nhìn ra, Tương Như Nhân trông thấy có một hòa thượng đang đi trước dẫn đường, hoàng hậu cùng thái tử phi bước lên bậc thang, đi đến một toà viện thờ ở trên cao.

Trong phòng mấy vị lương nhân cũng đang có mặt. Hứa lương nhân nhìn theo tầm mắt Tương Như Nhân. Không đợi nàng đặt câu hỏi đã nói thẳng ra “Tương trắc phi không biết đi, ở miếu thờ kia, chính là một đại nhân vật a”

Đây cũng không phải lần đầu tiên Hứa lương nhân nhiệt thành như vậy, lần nào cũng là bộ dáng cườu hì hì, vẻ mặt vô hại.

Tương Như Nhân nhìn nàng không đáp lời. Ngược lại Trương trắc phi ở một bên lại tiếp lời “ A! Hình như người biết rất nhiều tin tức.

Người ở bên trong kia cũng không phải người có thể tùy tiện treo trên miệng”

“Trương tử tử nói gì vậy, ta cũng không có đại bất kính” Hứa lương nhân cười ha ha “Tuy rằng không nói trên miệng được, nhưng ta nghĩ đại công chúa cũng không sợ người khác nói nàng đâu“. Dứt lời liếc nhìn Tương Như Nhân một cái “Tương tử tử, người nói xem có đúng không?”

Thái độ tự quen thân như vậy, mấy người Diệp lương nhân nhìn cũng thấy chướng mắt. Nếu xét về độc miệng, Diệp lương nhân tốt xấu gì cũng vào phủ trước nàng, người có thái hậu ta có hoàng hậu, vì thế nàng chinh Hứa lương nhân một câu “Đại công chúa không sợ người ta nói nàng. Nhưng nếu để hoàng hậu biết, người nói người có sợ không?”

Hứa lương nhân cũng không tức giận, quay người tầm tầm nhìn Diệp lương nhân “Chúng ta ở đây chỉ ví vài người. Nếu là hoàng hậu biết được, không phải thật kì lạ sao”

“Đó cũng không biết chắc được, trên đời này chuyện gì cũng có thể tai vách mạch rừng” Diệp lương nhân hừ một tiếng. Hứa lương nhân gật đầu “Nói cũng phải, trên đời này đều là tai vách mạch rừng”

“Chính vì vậy, Hứa muội muội, không phải tử tử muốn nói người nhưng cái gì nên nói, cái gì không nên nói người phân cho rõ. Tương lai nếu phạm lỗi cũng đã muộn rồi”

Hai người cứ thế tranh chấp nói qua nói lại, cuối cùng cũng là trong lời nói của Hứa lương nhân có chuyện. Tương Như Nhân nhìn nàng một cái, cũng Trương trác phi giao đãi một câu rồi rời đi.

Bên ngoài mấy vị phu nhân đang ngồi. Tương Như Nhân nhìn qua thấy Cố Ngâm Hoan, trên mặt ra ý cười, đi qua. Cô Ngâm Hoan đang cùng người khác trò chuyện.

Người đang trò chuyện cùng Cố Ngâm Hoan tức khắc đứng dậy hành lễ với Tương Như Nhân. Tương Như Nhân khoát tay “Không cần khách khí như vậy!”

Tương Như Nhân nhìn Tam thiếu phu nhân Tiền gia trước mắt bộ dáng thanh tú, còn có vẻ ôn nhu nhu nhược. Vậy mà có thể thu thập được Tiền gia Tam thiếu gia. Quả là người bất kể vẻ ngoài.

Các nàng hàn huyên một hồi, nhìn xa xa thấy mấy người hoàng hậu ra khỏi miếu kia, liền cùng Cố Ngâm Hoan nói lời tạm biệt hồi lâu các.

Đi chưa được mấy bước, phía sau đã nghe Cố Ngâm Hoan gọi nàng. Tương Như Nhân dừng bước. Trên mặt Cố Ngâm Hoan là vẻ do dự, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng “Tương tử tử, có thể dành chút thời gian nói chuyện không?”

Tương Như Nhân nhìn trên mặt nàng có chút ngưng trọng, gật đầu “Chúng ta ra kia nói chuyện“...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Mạnh Mỗi Khả Nghi

Nghe xong lời Cố Ngâm Hoan nói, Tương Như Nhân suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn nàng “Chuyện này nếu là thật, liên lụy rất rộng” Cố Ngâm Hoan gật gật đầu “Hiện thời chưa tra rõ ràng nên cũng không tiện để nhiều người biết. Đức Phương trà phường là sản nghiệp Tương gia, trước sửa lại phường thức chế trà, cũng giúp cho tránh khỏi cơn khủng hoảng này.”

“Hiện tại không tiện, ngày mai người tới phủ thái tử, chúng ta sẽ nói tỉ mỉ Tương Như Nhân nhìn hoàng hậu và thái tử phi sắp đi đến lầu các, vội hẹn thời gian cùng Ngâm Hoan để bàn luận thêm.

Về tới phủ thái tử, Tương Như Nhân sai Hứa ma ma mang trà xanh thái tử đưa tới cùng cống trà mang ra, để Thanh Đông mang đến chỗ sư phụ nàng kiểm tra. Không bao lâu Thanh Đông trở về, đưa ra kết quả giống với lời Ngâm Hoan nói ban sáng.

Tương Như Nhân trong ngày thường uống đều là trà hoa tự phơi. Chỉ khi nào có khách đến mới pha ít trà kia. Nhưng trên dưới toàn triều, chỉ cần là quan viên có chức đều uống cống trà. Mà trà xanh Lục gia này tặng cũng không ít người. Nói theo hướng nghiêm trọng, cứ mãi thế này tiếp diễn, triều đình không phải rối loạn sao.

Nếu tra các đầu nổi danh mà vẫn không ra, Tương gia thế nào cũng sẽ bị cuốn vào.

Đến tối thái tử lại đây, Tương Như Nhân tiện thể hỏi han tình hình sức khỏe hẳn xem thế nào, trà Lục gia đưa tặng cũng đã được nửa năm “Hiện tại đầu xuân hay mệt mỗi, điện hạ có cảm thấy nơi nào không khỏe?”

Nằm lên giường, Tương Như Nhân nương chuyện khác hỏi, thái tử cũng không cảm thấy có gì không đúng “Không ngại. Nhưng phụ hoàng gần đây thân mình lại có chút không khỏe. Nghe thái y nói ban đêm dễ bừng tỉnh, giấc ngủ cũng không sâu.”

“Hoàng thượng thường thích uống trà gì? Chỗ Đức Phương trà phường năm nay đổi phương thức sao cống trà mới, tổ phụ còn viết thư nói thần thiếp muốn xin ý kiến của điện hạ đây.”

“Lục tướng quân năm ngoái tặng phụ hoàng ít trà xanh, phụ hoàng thấy cũng không tệ, để Lục gia cứ đúng hạn lại tiến cống vào cung một chuyến” Tô Khiêm Dương cúi đầu thấy nàng bộ dáng suy tư, cười nói “Thế nào? Nàng là muốn từ chỗ bản cung tìm hiểu chút gì?”

Tương Như Nhân giận dỗi liếc hằm hằm một cái, nằm nghiêng người, che đi vẻ mặt “Cái này sao gọi là tìm hiểu. Trà xanh kia của Lục gia tổ phụ cũng có nói qua với thiếp rồi. Bất quá Lục gia mới làm trà bao lâu đâu. Sao có thể so sánh với Đức Phương.”

Khẩu khí của Tương Như Nhân tràn đầy kiêu ngạo với trà trang của gia tộc. Tô Khiêm Dương cũng cảm thấy nàng đây là muốn phân cao thấp với Lục gia trà xanh, vì nhà mình nhiều năm qua cống trà mà bất bình, đoạn đem nàng ôm vào lòng “Tự khen như vậy, không một chút ngượng ngùng sao? “...

Ngày hôm sau Cố Ngâm Hoan lại đây, Tương Như Nhân cùng nàng nói chuyện này.

Cố Ngâm Hoan trả lại cho nàng hai gói trà. Một gói là trà xanh. Một gói chứa mấy vị này nọ trong phương thức chế trà.

“Ta sẽ cùng tổ phụ thương nghị chuyện này. Đem trà trong Đức Phương trà phường thay đổi phương thức.” Cố Ngâm Hoan gật đầu “Chỗ Lục gia, Vương gia đi thăm dò cũng chưa có tin chính xác, hiện thời chưa thể nói

với thái tử.”Trong chuyện này còn liên lụy đến Bắc Đờ. Vốn dĩ nên là không có gì liên quan, Lục tướng quân trước đây nhiều phen còn giằng co với quân Bắc Đờ. Chuyện này nếu không tra thấu triệt, khó có thể hạ quyết đoán.

Chuyện quốc gia đại sự như vậy các nàng tất nhiên không giúp được gì. Hiện tại vấn đề cấp thiết là nhanh chóng giải quyết chuyện cống trà.

Tiền bước Cố Ngâm Hoan, Tương Như Nhân chuẩn bị rời đi Tương phủ. Ở trong phòng cùng Tương lão gia tử bàn bạc thoảng cái hết buổi trưa, thời điểm Tương Như Nhân trở về phủ thái tử đã là chập tối.

Mà bên kia Tương gia, suốt đêm mang theo Tương Cảnh Nhạc đi trà phường, sửa chữa phương thức, sao chế lại một đăm cống trà mới năm nay. Tất cả trà trên gia đều thay đổi toàn bộ, không thay đổi bao bì. Liền như vậy lặng yên không một tiếng động che giấu đi qua.

Chuyện này trôi qua vài ngày, trong Lâm An thành nổi lên một sự kiện. Thái thường tự khanh Trần đại nhân vừa cưới thê tử vào nhà kia, đêm qua bị tập kích bị thương. Hắc y nhân sau khi bị thương rời đi, đến nay tông tích chưa rõ. Mà thê tử kia của Trần đại nhân lại đúng là một trong những nữ tử được Bắc Đờ tiến cống lúc trước.

Toàn bộ Lâm An thành truy nã hắc y nhân này nhưng không có thu hoạch. Điều này khiến người người hoảng sợ. Người đi ra ngoài ban đêm càng ít, sợ là khi đi qua hẻm nhỏ sẽ bị một hắc y nhân trốn đâu đó nhảy ra đòi mạng.

Trời ngày càng nóng, trải qua tháng tư, tháng năm là hai tháng cống trà. Ban đầu cống trà trong cung thay đổi, các quan gia cũng theo đó tới trà phường mua về loại cống trà mới năm nay. Bên này Tương Như Nhân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hồi âm nhắc tổ phụ thời khắc phải luôn đề phòng một chút.

Đem thư vò nát vứt vào chậu đốt cháy. Ngoài phòng Tử Yên vội vàng chạy vào, vẻ mặt lo lắng “Tiểu thư, tiểu công chúa không cần thận va chạm tam quận chúa, đang gây gỗ.”

Tương Như Nhân cầm lấy chén trà hắt vào chậu lửa, vội đi theo Tử Yên ra ngoài.

Đến tiểu hoa viên, vừa đặt chân đến cổng vòm đã nghe thấy một trận tiếng khóc.

Khóc lớn nhất tất nhiên là Bình Ninh, đang trốn ở trong lòng nhũ mẫu. Bên cạnh Dung nhi muốn đi an ủi tử tử nhưng Tôn ma ma vẫn ôm lấy hăn.

Đối diện Diệp lương nhân đã sớm chạy tới. Đau lòng nhìn nữ nhi trong lòng nhũ nẫu, ánh mắt nhìn Bình Ninh thêm chút oán hận.

Bình Ninh nhìn thấy Tương Như Nhân đi tới, thoát khỏi lòng nhũ mẫu hướng về nàng, vừa đến cạnh liền ôm lấy chân nàng khóc ầm lên. Vừa khóc vòn vừa đứt quãng nói “Nương, muội muội, Bình Ninh không là, không phải có ý, nương...”

Nuôi đứa nhỏ hơn hai năm, Tương Như Nhân chưa từng thấy nàng khóc thành như vậy. Không kịp thở, cả mặt đỏ bừng không nói, nước mắt nước mũi đầy mặt nói chuyện, suýt nữa tự mình phát ghen.

Tương Như Nhân ôm nàng kên, vỗ vỗ lưng nàng “Ngoan, nín khóc, nương ở đây”

Diệp lương nhân đối diện thấy nàng đến, tự nhiên là ôm lấy nữ nhi, một mặt bộ dáng uất giận “Tương trắc phi, Bình Ninh xuống tay ngoan độc như thế, cào bị thương mặt Đồng nhi, làm tử tử như vậy tâm cũng quá độc ác!” Cùng lúc Lệ Đồng ở trong lòng Diệp lương nhân khóc thương tâm, bên má trái là hai đường vết máu rõ ràng. Bởi vì đau đớn, Lệ Đồng còn không ngừng đưa tay chạm vào. Tương Như Nhân nhíu mày, gặp Diệp lương nhân

chỉ lo vấn tội, nhắc nhở “Diệp lương nhân, không bằng người trước mang hài tử về thỉnh thái y xem qua. Sự tình ngọn nguồn như thế nào bàn luận sau, nếu là lỗi của Bình Ninh, ra cũng sẽ không nuông chiều nàng”

Diệp lương nhân ngăn cản nữ nhi lại đưa tay lên mặt, hừ cười nói “Tương trắc phi người nói thật dễ nghe, ai chẳng biết Bình Ninh ngà các người được sủng ái nhất, nàng còn là công chúa đây. Đồng nhi nhà ta chỉ là một tiểu quận chúa, nơi nào dám đắc tội”

Cảm giác được thân mình nữ nhi phát run, Tương Như Nhi cũng lạnh mặt “Diệp lương nhân nói nhiều như vậy không phải cũng là muốn công bằng thôi sao. Để sau khi điều tra kiểu gì cũng có kết quả. Ta vẫn là khuyển người nhanh đi thỉnh thái y, để lâu quá nếu là có sẹ, sau này khổ cũng là Đồng nhi.”

Diệp lương nhân vẻ mặt biến sắc, cho dù không cam lòng, vẫn là nữ nhi quan trọng nhất. Vì thế nàng vội vàng ôm đứa nhỏ về viện của mình, sai người đi thỉnh thái y.

Tương Như Nhân mang hai hài tử về Linh Lung các. Bình Ninh vẫn đang còn khóc ủy khuất, hỏi nàng là hỏi không được gì. Tương Như Nhân nhìn về phía nhũ mẫu của Bình Ninh “Sao lại thế này?”

“Lúc nô tỳ mang theo công chúa đi dạo trong tiểu hoa viên, bên Lan Tâm uyển, Điền ma ma cùng nhũ mẫu cũng mang tam quận chúa đi ra một vòng. Công chúa biết đó là muội muội nên muốn đi tiếp đón một chút. Nô tỳ ôm công chúa đi qua. Công chúa muốn sờ sờ mặt muội muội, không ngờ tam quận chúa không chịu, uốn éo đầu, móng tay của công chúa liền quệt vào mặt quận chúa”

Kia thuần túy chỉ là ngoài ý muốn.

Bình Ninh trong lòng Tương Như Nhân cuối cùng yên tĩnh một ít, ủy khuất nhìn Tương Như Nhân, nói chuyện còn đứt quãng “Nhũ mẫu của

nàng, thật hung dữ, ma ma thật hung dữ, hơi sợ” Nói xong dùng sức dụi vào trong lòng Tương Như Nhân.

Bình Ninh làm bị thương Lệ Đồng, nhũ mầu ôm Lệ Đồng nhất thời hét lên thật to, Điền ma ma càng là bộ dáng muốn đẩy người. Không có nhũ mầu, lui từng bước về phía sau, Bình Ninh đây là bị dọa sợ mà khóc.

Tương Như Nhân nghe đến chuyện tiếp theo, sắc mặt cũng không tốt, nhẹ nhàng vỗ Bình Ninh “Không có việc gì, nương ở đây, không sợ”

Bình Ninh từ trong lòng nàng chui ra, hai mắt đăm lẹ rưng rưng nhìn nàng, biết cái miệng nhỏ nhắn “Nương, Bình Ninh không phải cố ý.” Nàng không phải cố ý làm tiểu muội muội bị thương, nàng là yêu thích nên mới muốn sờ tiểu muội muội.

Tương Như Nhân đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu an ủi “Nương biết, người không phải cố ý, ngoan, nín khóc” Đứa nhỏ cũng không thể luôn được bảo vệ dưới cánh tay của mình. Người cũng có kẻ hiểm ác, đây là lần đầu Bình Ninh biết đến.

Ở trong lòng Tương Như Nhân thù thảo nói rất nhiều, đứt quãng, khóc nước nở chậm rãi ngủ thiếp đi. Tương Như Nhân ôm nàng, vỗ nhẹ vào lưng. Dung nhi ở bên cạnh sờ sờ mặt tỷ tỷ, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân “Nương, các nàng là người xấu”

Tương Như Nhân ngẩn ra, muốn mở miệng, lại không biết nói thế nào. Nàng không thể nói mấy người Điền ma ma là người tốt, vừa rồi họ còn lộ ra ác ý với Bình Ninh, cũng không thể nói là người xấu. Vì thế Tương Như Nhân nhẫn nại giải thích “Bởi vì Đồng muội muội bị thương. Các nàng nóng vội muốn bảo vệ Đồng muội muội”

Dung nhi nhìn thoáng qua tỷ tỷ đang ngủ, lại nhìn Tương Như Nhân, rất bình tĩnh nói “Trưởng thành, ta sẽ bảo vệ tỷ tỷ cùng nương!”

Hắn mới lớn như vậy a! Tương Như Nhân trong lòng cảm khái, đem hắn kéo đến bên người, ôm hôn trán “Ngoan!”

Thái tử phi bên kia rất nhanh có bầm bóa, thỉnh thái y. Thái y nói đây chỉ là vết thương nhỏ, bôi chút dược là chẳng có chuyện gì. Nhưng Diệp lương nhân kiên quyết không buông tha.

Nàng luôn miệng nói Bình Ninh là cố ý, cố ý cào bị thương mặt Đồng nhi. Nếu Lệ Đồng còn không né như vậy vết thương còn nặng hơn. Nói ngắn gọn nàng muốn thái tử phi phạt Bình Ninh.

Vì thế thái tử phi sai người đến Linh Lung các mời Tương Như Nhân cùng Bình Ninh qua. Tương Như Nhân không mang theo hài tử, một mình đi Dao Hoa các.

Diệp lương nhân đã ở đó, sắc mặt khóc đến giống như nữ nhi của nàng thực sự đã bị hủy dung. Sau khi thỉnh an thái tử phi, Tương Như Nhân nhìn nàng, trên mặt mang theo chút ý cười Diệp lương nhân, Tam quận chúa không sao chứ? “

“Tương trắc phi, người nên hảo hảo quản giáo Bình Ninh. Đừng có ý lại thân phận công chúa mà khi dễ người. Hôm nay là cào bị thương Đồng nhi, chờ nàng lớn một chút thì...” Diệp lương nhân trực tiếp làm quá thương thế, đem sự tình nói theo hướng nghiêm trọng, nhất định gán Bình Ninh ý thể hiếp người, ương ngạnh do quản giáo không tốt.

Tương Như Nhân lười cùng nàng âm ỉ, trực tiếp hướng phía thái tử phi nói “ Nương nương, sự tình ngọn nguồn thế nào, hỏi liền biết. Bình Ninh tuổi còn nhỏ chưa biết nặng nhẹ, không cần thận làm bị thương Đồng nhi. Nhưng tuyệt đối không phải nàng cố ý làm vậy. Huống hồ Bình Ninh và Lệ Đồng mới gặp nhau có hai lần đâu”

Nói trắng ra là Bình Ninh có cái lí do gì để cào bị thương Lệ Đồng. Cứ bám lấy một điểm ngoài ý muốn như vậy để gây sự, Tương Như Nhân nàng

là quả hồng mềm mặc người nhào nặn sao?

Thái tử phi liếc nhìn các nàng một cái “Sự tình thế nào bản cung cũng đã hỏi đến. Diệp lương nhân, hài tử đùa giỡn không cần thận bị thương là chuyện thường gặp. Bình Ninh cũng không hề cố ý là bị thương Đồng nhi. Người nếu thấy bản cung xử lý bất công có thể tìm đến thái tử xin cái công đạo.”

Diệp lương nhân biến sắc, nháo đến chỗ thái tử nàng có cái lí gì để nói. Tiểu hài tử tiểu đánh tiểu nháo là chuyện thường. Nhưng đứa nhỏ này của nàng còn chưa đến tuổi đó. Nếu Bình Ninh thực sự hảo tâm muốn sờ mặt Đồng nhi, làm thế nào có thể tới nỗi bị thương. Vì thế Diệp lương nhân quỳ xuống, nói cực kỳ không tình nguyện “ Nếu nương nương đều đã nói như vậy, thiếp không còn gì để nói. Nhưng dù thế nào từ việc muốn thân cận mà quệt bị thương mặt được thì thiếp thân cũng không tin nổi. Chẳng lẽ kẻ hầu người hạ bên cạnh Bình Ninh không biết mong tay nàng dài đến mức có thể đã thương người sao. Sở sây đến mức này sao có thể hầu hạ tốt công chúa.”

Cáo trạng không xong, ta không thoải mái người cũng đừng hòng được thống khoái. Diệp lương nhân liền đem lỗi này đẩy lên người nữ mẫu của Bình Ninh. Người bên cạnh chăm sóc không thích hợp, móng tay cũng chưa được tu bổ tốt, đến mức làm bị thương người, chẳng lẽ không phải lỗi của họ sao.

Không đợi Diệp lương nhân nói gì, Tương Như Nhân đã đáp lời Diệp lương nhân “Nếu là người hầu hạ bên cạnh Bình Ninh phạm sai, ta sẽ dạy bảo, không phiền Diệp lương nhân lo lắng“...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nhân Họa Đắc Phúc

Tương Như Nhân ngữ khí lạnh nhạt nhưng kiên định trong đó không thể nghi ngờ. Nhũ mẫu của Bình Ninh phạm sai, chăm sóc không tốt chủ tử. Đó tất nhiên là để chủ tử Linh Lung các là Tương Như Nhân đến xử phạt. Như thế nào cũng không đợi đến lượt Diệp lương nhân nói chuyện.

Diệp lương nhân còn muốn nói gì đó nhưng nhất thời tìm không ra lý do thoái thác. Trong lòng nàng cũng rata rõ ràng, đây chủ yếu là gây sự nhưng không ngờ Tương trắc phi có thể ở trước mặt thái tử phi cường ngạnh như vậy.

Tương Như Nhân thấy nàng không nói tiếng nào, tiện đà hướng phía thái tử phi “Nương nương, Bình Ninh bị kinh sợ vừa khóc ngủ. Thần thiếp sợ lát nữa nàng dậy không thấy thiếp lại hoảng sợ. Thần thiếp xin cáo lui trước.”

Thái tử phi có thể nói cái gì, cũng không phải hạ nhân trong Linh Lung các làm bị thương Lệ Đồng, bồi chút dưng lại tốt rồi.

Dù coi như khó chịu với Tương trắc phi cũng nên tìm một cái lý do tốt, lấy lý do như thế này đến trước mặt thái tử chẳng có chút giá trị gì.

Diệp lương nhân trở lại Lan Tâm uyển càng nghĩ càng giận. Nhìn nữ nhi cũng thấy chướng mắt. Nàng vất vả mang thai chín tháng mười ngày mong mỗi một nhi tử, kết quả lại sinh ra cái nữ nhi. Mắt thấy người trong phủ thái tử ngày càng nhiều, sau này vào cung lại là nhiều hơn nữa, cơ hội hoài thai hoàng tự của nàng sẽ càng thấp.

Đồng nhi hươ tay muốn nàng ôm. Diệp lương nhân nhìn vết thuốc bôi trên mặt nữ nhi, đưa tay ôm lấy. Đồng nhi thấy trên má không thoải mái muốn đưa tay chạm vào, Diệp lương nhân ngăn cản nàng, nhìn mấy hộp phân bên kia, lại nghĩ ra chủ ý...

Đêm đoá thái tử ngủ lại Dao Hoa các. Nửa đêm, Lan Tâm uyển phái người đến báo Lệ Đồng khóc liên tục, không dỗ được, trên mặt còn đỏ một mảng.

Thái tử phi phái người thỉnh thái y. Thái tử đứng dậy đi Lan Tâm uyển. Diệp lương nhân đang ôm nữ nhi, đã khóc thành lệ nhân.

Lệ Đồng cũng khóc không thôi, chính là trên mặt vốn chỉ bị thương một vết, hiện tại cả nửa bên mặt đó lại đều ửng đỏ. Miệng vết thương còn có chút lở, Lệ Đồng liên tục hươ tay muốn chạm vào.

Sau thái y đến, vội xem cho đứa nhỏ nhưng căn bản là Lệ Đồng không hợp tác. Nàng ở trong lòng Diệp lương nhân cựa quậy không để thái y bắt mạch. Thật khó khăn bắt được tay nàng, mạch tượng cũng lộ quá mạnh mẽ, khó mà phân biệt có gì khác biệt.

Thái tử phi nhìn mặt Đồng nhi, có chút kinh ngạc “Không phải thoa chút dược là tốt rồi, sao lại thành như vậy?”

Thái y ép buộc bắt mạch lưng đầy mồ hôi, kéo tay áo Đồng nhi xuống, đứng lên đáp “Hẳn là mắc cảm với cao dược, như vậy miệng vết thương sẽ không được tốt cho lắm”

Hài tử mới vài tháng tuổi, tăng thêm phụ thực còn vô cùng cẩn thận xem ăn cái gì, sợ đứa nhỏ bị mắc chứng. Các thái y cũng luôn rất chú ý, không ngờ Đồng nhi lại phản ứng dữ dội như vậy.

Diệp lương nhân nghe nói mắc cảm không thể dùng dược, miệng vết thương không thể khôi phục, lau nước mắt hỏi “Thái y, nếu vết thương

chậm lành, trên mặt đũa nhỏ có thể bị lưu lại sẹo hay không?” Về mặt thái y có chút do dự, vốn móng tay quệt trứng cũng không thể coi là bị thương gì, thoa chút cao dược vài ngày là bình thường. Hiện thời lại mẫn cảm, miệng vết thương còn hơi bị lở, xung quanh sưng đỏ. Nếu thoa dược lại tiếp tục mẫn cảm thì sẽ nặng hơn nhiều.

Nếu như hãn nói không, sau có sẹo thì chính là lỗi của hãn, vì thế thái y cẩn thận nói “Mẫn chứng giảm thì đổi cao dược thoa lên, lưu sẹo hay không thì vẫn chưa biết được”

Diệp lương nhân nghe vậy giật mình ở đó, thái tử phi hô nàng “Diệp lương nhân, mau đem đũa nhỏ giao cho nhũ mẫu đi làm sạch miệng vết thương”

Diệp lương nhân run run đưa tay sờ soạng mặt Đồng nhi, nước mắt đứt quãng, thì thào an ủi “Ngoan, không có việc gì. Sẽ tốt thôi, nhất định không lưu lại sẹo” Dứt lời đem đũa nhỏ giao cho nhũ mẫu.

Thái tử đứng một bên xem, mặt trầm xuống.

Đã đến mức này, thái tử phi cũng không thể không nói với hãn chuyện phát sinh lúc chiều. Từ miệng thái tử phi nói ra cũng chính là Bình Ninh không cẩn thận mới làm bị thương Đồng nhi. Ai cũng không thể ngờ tình huống như vậy lại có thể tới mức này, một vết xước nhỏ không đáng kể giờ lại thành có nguy cơ hủy dung.

Diệp lương nhân thủy chung đứng ở kia rời lệ không nói gì, không hướng thái tử phi nói, càng không hướng phía thái tử cầu tình gì. Một mực nóng lòng nhìn theo hướng nhũ mẫu, bộ dáng đau lòng nữ nhi.

Miệng vết thương sau khi được làm sạch không thoa dược, theo lời thái y khuyên, đeo cho nàng cái bao tay để tránh lại đi chạm vào vết thương nhiễm trùng. Nay một bên mặt sưng đỏ còn bị lở, nhìn qua vô cùng đáng

thương. Diệp lương nhân thần sắc tiều tụy nói với thái tử và thái tử phi “Đã trở thế này còn làm phiền nương nương cùng điện hạ, thật xin lỗi”

Đồng nhi vì vết thương khó chịu không ngủ được, nàng không ngủ thì trong phòng này ai cũng đừng mong ngủ. Thái tử cùng thái tử phi đi đến cửa gian ngoài, trời vẫn còn tối, Tô Khiêm Dương phân phó thái tử phi “Nàng trở về nghỉ ngơi đi, bản cung ở lại bồi các nàng.”

“Vậy điện hạ cũng chú ý nghỉ ngơi, thần thiếp đi về trước” Triệu Nhị gật đầu, dẫn người đi. Tô Khiêm Dương quay vào trong phòng, Diệp Văn Sương đang nửa ngồi trên giường, nhẹ nhàng vỗ về nữ nhi, miệng thủ thủ dỗ dành.

Hình ảnh này là vô cùng ấm áp, Tô Khiêm Dương bước qua. Diệp Văn Sương nghe động tĩnh quay đầu lại, nhìn thấy thái tử nhất thời ngẩn ra “Điện hạ ngài thế nào...” Sau đó đứng dậy ngượng ngùng sửa sang lại y phục một chút “Thần thiếp nghĩ là điện hạ đã đi”

Tô Khiêm Dương Ngồi xuống, đè lại cái tay đang hướng lên trên của Đồng nhi. Thấy nàng khó chịu bộ dáng muốn khóc thì lấy con rối vải kẻ bên nhét vào trong tay nàng.

Mọi cử chỉ này giống như đã thuần thục làm nhiều lần. Nhìn Tô Khiêm Dương bộ dáng từ phụ, Diệp Văn Sương có chút ngây ngốc.

Nhưng rất nhanh nàng đã có phản ứng lại, sai người dọn thức ăn lên, rót trà. Khóe miệng ần ần mang chút ý cười, ngồi xuống bên giường. Đồng nhi đối với nàng quen thuộc, quay sang hươ tay đòi ôm. Diệp Văn Sương ôm nàng lên, chỉ về phía thái tử “Đồng nhi, đây là phụ vương”

Tiểu hài tử lực chú ý rất dễ bị dời đi. Đồng nhi lại quay sang phía thái tử, đưa tay với muốn đến trong lòng hắn.

Kỳ thực Tô Khiêm Dương cũng không thường đến nơi này, một tháng chỉ ghé qua hai ba lần. Đưa tay ôm lấy đĩa nhỏ, thấy nàng nhu thuận ghé vào trên người mình, hẳn cũng có thêm chút cảm giác thân cận.

Đồng nhi ở trong lòng Tô Khiêm Dương một lát thì mệt, rất nhanh tay đặt kề miệng, ghé vào trên vai hẳn thiếp đi. Ngoài trời lúc này đã có chút mập mờ, Tô Khiêm Dương giao nàng cho nữ mẫu, tiện đà ngủ lại Lan Tâm uyển...

Tương Như Nhân là ngày hôm sa biết được chuyện này. Sáng sớm tỉnh an, Diệp lương nhân vì chăm sóc Lệ Đồng nên chưa tới. Thái tử phi nói đơn giản một chút tình huống đêm qua. Mấy người Hứa lương nhân nhìn qua phía Tương Như Nhân bên này. Cái này tuy rằng Bình Ninh không có sai, không phải cố ý nhưng chuyện giống như là nàng dựng lên.

Diệp lương nhân sau khi Đồng nhi bị mẫn cảm cũng chưa nói gì, cũng không ủy khuất khóc kể, ngược lại có vẻ giống như Tương Như Nhân khi dễ người. Tiếp nhận ánh mắt của các nàng, Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn trở lại. Hứa lương nhân đã mở miệng trước “Tam quận cháu thật đáng thương, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, thoa chút dược là lành. Thế nhưng lại bị mẫn chứng, hiện thời như vậy thật đúng là làm người ta đau lòng.”

Nghiêm lương nhân ngồi ở đối diện nàng cười nói “Bây giờ mới tám tháng, hơi có sai lầm ăn cái gì cũng đều bị mẫn chứng. Vân nhi hồi còn nhỏ như thế cũng từng hai lần ăn đồ vào bị nổi sởi, đúng là dọa người.”

Nghiêm lương nhân mở đầu như vậy, Kim lương nhân cũng theo nói vài câu kinh nghiệm dưỡng An nhi. Không khí liền được kéo trở về.

Tương Như Nhân đáp lời không nhiều. Nghe xong, ánh mắt dừng ở Hứa lương nhân có chút suy nghĩ. Đây ba lần bốn lượt theo vào nói chuyện, nếu là nàng muốn lấy lòng cũng không nói. Đằng này ba lần bốn lượt đều khiêu khích, người nhìn vào cũng chịu không nổi. Kết quả là vì sao?

Tương Như Nhân đem Hứa lương nhân và Định vương phi gom lại một khối, tự nhiên liền nghĩ tới Định vương. Nếu là Định vương phi ngày trôi qua sống không tốt, chẳng lẽ Hứa lương nhân còn muốn thay tì tì trút giận, ở trong này gây sự với mình.

Như vậy là Hứa lương nhân này biết được chút chuyện gì?

Đồng nhi bị bệnh, các viện trong phủ thái tử đều tặng lễ an ủi. Số lần thái tử đi Lan Tâm uyển cũng thường xuyên hơn nhiều. Từ giữa tháng năm đến qua tháng sáu, thái tử cơ hồ là có gần mười ngày ở đó. Thế này giống như hình ảnh lúc trước Tương trác phi được sủng ái, có người liền đoán Diệp lương nhân là muốn đại sủng.

Chuyện Đồng nhi tốt xấu nguyên nhân cũng có liên quan tới Bình Ninh. Nay Lan Tâm uyển “Nhân họa đặc phúc” tự nhiên là có nhắc tới Linh Lung các có phải bởi vì vậy mà bị vắng vẻ.

Lời nói này đó tất nhiên cũng truyền đến trong tai Tương Như Nhân. Thái tử đi Lan Tâm uyển thường xuyên tự nhiên để Linh Lung các sẽ thiếu đi. Tương Như Nhân không để ý chuyện này, chuyên tâm dạy hai hài tử học viết chữ.

Vẫn là Dung nhi muốn cầm bút, Bình Ninh đi theo ồn ào.

Tương Như Nhân sợ bọn hãnh cầm bút lên không biết lại viết đầy lên y phục trên người, trước hết là dạy bọn họ cầm bút. Nhưng như vậy đối với bọn họ vẫn chưa đủ đâu, Tôn ma ma còn phải chuẩn bị đĩa nước lại đây, dọn sạch sẽ cái bàn. Tương Như Nhân dạy bọn họ chấm nước viết chữ lên mặt bàn, thuận tiện sửa tư thế cầm chắc bút cho đúng.

Viết được một nửa, Bình Ninh nghĩ đến thái tử, ném bút ba một tiếng, hướng về Tương Như Nhân khẩu khí bất mãn “Phụ thân lại không đến thăm ta!”

Lúc nói lời này, Bình Ninh tay chống hông, bụng nhỏ tròn căng ưỡn ra, hần một bộ dáng lão đại.

Tương Như Nhân phốc một tiếng nở nụ cười “Vậy người còn muốn viết chữ nữa không?”

Bình Ninh nhặt bút đặt lên bàn, sau đó bỏ nhào vào lòng Tương Như Nhân làm nũng “Nương, ta nhớ phụ thân!”

Tương Như Nhân nhẹ nhàng nhéo mũi nàng, sửa sai “Là phụ vương, sau này không được gọi phụ thân nữa, biết chưa?” Đứa nhỏ chưa biết gì còn có thể dung túng, nhưng đợi nàng trưởng thành lại vẫn kêu như vậy là nàng không biết quy củ chứ chẳng ai lại nói thái tử làm hư nàng.

Bình Ninh có chút ủy khuất chui ra khỏi lòng nàng, đi đến bên bàn cầm bút lên, nhấn nhấn vào đĩa nước hai lần sau đó vẽ loạn ở trên bàn. Vừa nghe tiếng Tương Như Nhân ở phía sau ho nhẹ, tay thu liễm lại một ít. Còn đem Dung nhi bị nàng đụng phải lôi đến cạnh bản thân, vô cùng thân thiết kề bên hần nói “Đệ đệ, đến đây ta dạy cho người!”

Tương Như Nhân dở khóc dở cười nhìn nàng bắt tay vào chỉ giáo Dung nhi cầm bút. Bản thân cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân, lại còn hứng khởi muốn làm lão sư.

Nhanh đến buổi trưa, Tương Như Nhân để nhũ mẫu đưa bọn họ về sương phòng phía sau ngủ. Tôn ma ma đi đến bên cạnh, nói với nàng chuyện tình ở Lan Tâm uyển.

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua cái bàn bị bọn họ vẽ một bãi nước, khóe miệng khẽ cười “Biện pháp này của nàng thế nhưng khá hữu hiệu, có điều cũng là làm nương, lại có thể ngoan tâm như vậy.“...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ngày Bình Thường

Tôn ma ma ở bên cạnh hầu hạ Tương Như Nhân mười mấy năm, tất nhiên cũng biết tính nàng. Tiểu thư hướng tới là không gây sự với người, nhưng cũng không phải để tùy người khi dễ. Thủ đoạn này của Diệp lương nhân, nàng xem không vào mắt.

Vừa thu dọn bàn, Tôn ma ma vừa nói “Tam quận chúa như vậy, nếu sau này thực sự để lại sẹo sợ là sẽ ghi hận với công chúa”

“Dù là không lưu lại sẹo, nàng cũng sẽ ghi hận thôi” Tương Như Nhân đứng lên, khinh thường nói “Nàng không phải muốn dùng biện pháp này để giữ thái tử bên người sao? Thật sự làm người khác nghĩ không ra, chỉ thoa chút dược lên mặt có thể gây ra vết lõm lớn như vậy? Thái y kê thuốc tất nhiên cũng đã lo lắng đến Đồng nhi mới mấy tháng tuổi như vậy, tự hẳn cũng đã cân nhắc rất cẩn thận khi dùng dược, sẽ không làm hại nàng.”

“Ngài có ý này, thái tử phi cũng có thể nghĩ như vậy.” Tôn ma ma đem bút lông treo lại trên giá bút, dọn dẹp xong cái bàn. Tương Như Nhân gật đầu “Thái tử phi tất nhiên có thể nghĩ tới!” Bản thân đã từng dưỡng qua đứa nhỏ, cũng không phải không biết, thế nào lại không nhận ra.

Tôn ma ma có chút kinh ngạc “Một khi đã như vậy, vì sao thái tử phi lại không ngăn cản?”

“Đi chỗ ai không đều giống nhau, thái tử phi nếu có thể đáp ứng yêu cầu ba năm ta vô sinh, nàng đối với con nối dòng của phủ thái tử không có như trong tưởng tượng của mọi người.” Tốt nhất là tất cả đều đừng sinh, duy độc chỉ mình thái tôn, nàng lại càng thoait mái.

Đi Diệp lương nhân nhiều hơn cũng tức là đi chỗ nòng ít lại. Trong phủ thái tử, uy hiếp lớn nhất đối với thái tử phi chính là bản thân mình. Đi đến chỗ ai khác so với mình cũng khiến nòng an tâm hơn. Một khi đã như vậy, thái tử phi chẳng có lí do gì để ngăn cản “Mặc dù vậy cuối cùng thức sự nếu có vấn đề gì cũng là Diệp lương nhân gieo gió gặt bão, cùng người khác chẳng liên can gì.”

Tương Như Nhân không phải không tranh, mà là không muốn tranh như vậy. Sau này vào cung ngày còn dài, dùng biện pháp như vậy, được một lần rồi lần rồi thôi, cũng chẳng được bao lâu...

Đầu tháng bảy trời dần nóng, cùng dự đoán lúc trước của Tương Như Nhân không khác biệt, thái tử đi Lan Tâm uyển thường xuyên như vậy được một tháng thì số lần ít dần. Tam quận chúa mặt cũng đã lành, chỉ để lại một vết rất nhỏ và nhạt. Tiểu hài tử cơ thể đang lớn khôi phục rất tốt, thái y nói qua hai năm là nhìn sẽ không thấy nữa.

Mẫu chứng kiểu này kéo dài được đến một tháng là đã nhọc lòng. Diệp lương nhân cũng không thể nhìn nữ nhi thực sự bị hủy dung, vì thể sự tình đến đây chỉ có thể từ bỏ.

Giữa tháng bảy, phủ thái tử có tin vui, thái tử phi lại hoài thai.

Đã cách chín năm kể từ khi sinh hạ thái tôn, thái tử phi luôn chẳng có tin gì nay lại mang thai. Trong cung biết tin, thái hậu và hoàng hậu đều thật vui mừng.

Thái tử phi cũng đã hai mươi lăm tuổi, thời điểm sinh hạ thái tôn thân mình còn bị tổn hại. Vì thế cái thai này hoài không hề dễ dàng gì. Mang thai ba tháng đầu quan trọng, trong cung nói nòng không cần quá lao lực, giao phó toàn bộ sự vụ phủ thái tử cho Tương trắc phi và Trương trắc phi. Trong Dao Hoa các, Triệu Nhi đem sự tình giao đãi lại rõ ràng cho các nòng, mỉm cười “Mấy ngày này phải phiền các người“. Muốn biết thái tử

pho đối với cái thai này có bao nhiêu coi trọng có thể nhìn vào việc nàng đem toàn bộ sự vụ giao ra. Tương Như Nhân còn phải chăm hai hài tử, vì thế chuyện này chủ yếu giao cho Trương trắc phi tạm quản.

Thái tử phi sắc mặt hồng nhuận, ước chừng là cảm giác vui vẻ của người làm mẹ. Thế này thân mình mới hơn một tháng đã có dáng vẻ mang thai.

Tương Như Nhân và Trương trắc phi tiếp nhận sự vụ xong, đều tự trở về viện của mình.

Kết quả là còn chưa tới một tháng thì Trương trắc phi cũng được chẩn ra có thai.

Thế là bất luận trong phủ có bao nhiêu vui sướng. Tương Như Nhân nhìn chồng sổ sách trước mặt mà đã thấy có chút đau đầu.

Hứa mama ở bên cạnh khuyên nhủ “Tiểu thư, ngài cứ dựa vào trước đây đi theo giúp phu nhân xử lí rồi giảm đi một nửa tâm tư là được”

Tương Như Nhân đưa tay lật sổ sách này đó, thái tử phi nếu đã giao ra đây tất nhiên sẽ không có vấn đề gì “Đâu chỉ là giảm đi một nửa tâm tư, nếu ta còn có thể làm ra một lỗi nhỏ nào đó thì tốt hơn”

Tương Như Nhân quyết định giả ngu.

Cứ cách nửa tháng sẽ đi thái tử phi xin chỉ thị một lần, đem chuyện trên tay nàng đều thông báo một tiếng với thái tử phi. Nên muốn sai sử quyết định thế nào cứ nói, nàng chỉ là đứng nhìn mà thôi. Cuối cùng chuyện trong tay nàng nhưng vẫn là người phía dưới thái tử phi bận.

Thái tử đến chỗ nàng thì lại nhiều hơn. Trong phủ thái tử phi cùng Trương trắc phi đều có thai, thái tử đến chỗ nàng là nhiều nhất. Có điều Tương Như Nhân ăn xong lại phải xem qua sự vụ một lúc, đến khi xem xong bước ra ngoài thì thái tử đã nói chuyện với Bình Ninh được một hồi.

Chờ hai đứa nhỏ đi ngủ, lúc này Tương Như Nhân mới có thời gian cùng trò chuyện với hẳn.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng ngồi trước bàn trang điểm gỡ trâm cài. Hẳn chậm rãi nhặt một quân cờ đặt lên bàn cờ. Tương Như Nhân đi tới vừa thấy có chút kinh ngạc “Điện hạ, đây không phải là bàn cờ ngài để ở Phượng Dương các sao?”

Tô Khiêm Dương ý bảo nàng ngồi xuống “Bồi bản cung chơi tiếp ván cờ nào”

Tương Như Nhân ngồi xuống. Cảm giác cầm quân cờ bằng ngà voi trong tay thật không tệ. Tương Như Nhân sai Thanh Đông thay trà, đưa tay sờ sờ bàn cờ, lên tiếng khen “Thật sự là đồ tốt!”

Tô Khiêm Dương đối với bàn cờ này cũng rất hài lòng, thấy nàng cũng thích, nở nụ cười “Vây để ở chỗ này của nàng đi. Là của A Trạch đưa, tiểu tử này thật hiếm khi tổn tâm tư như vậy”

Tay đặt trên bàn cờ của Tương Như Nhân cứng đờ, bỗng nhiên cảm thấy bàn cờ lạnh lẽo có chút khó chịu.

Nửa ngày, Tương Như Nhân thu hồi tay đặt về góc bàn, ngón út buông xuống còn có chút run rẩy, khéo léo từ chối “Điện hạ, vật này quá quý trọng để đặt ở chỗ của thần thiếp” Tô Khiêm Dương cầm một quân đen đặt lên bàn cờ, ngẩng đầu nhìn nàng “Vật không mang ra dùng, khác nào lãng phí tâm ý của người khác. Nếu đặt ở Phượng Dương các, chẳng lẽ mỗi lần muốn chơi cờ nàng đều phải đi sang đó?”

Tương Như Nhân rất nhanh cầm một quân trắng đặt lên bàn cờ, thản nhiên cười “Tất nhiên không cần, nếu điện hạ muốn đặt ở đây, đó là vinh hạnh của thần thiếp”

Tương Như Nhân đem chuyện Định vương ở trong đầu xua đi, chuyên tâm chơi cờ. Chỉ chốc lát đã trôi qua hơn nửa canh giờ.

Cuối cùng hạ một quân cờ xuống, Tương Như Nhân nhìn bát cờ trống trơn, ngẩng đầu, có chút lười biếng nói “Thần thiếp thua!” Tô Khiêm Dương cười không nói, đem ba quân cờ bị vây lấy ra, cứ lấy một viên thì mặt Tương Như Nhân đỏ lên một chút. Thời điểm ba quân đều được nhắc lên, Tương Như Nhân là đỏ mặt xấu hổ.

Đây giống như là bị năm thóp, ba quân cờ trắng bị vây kia chính là ba bước nàng cố tình thả sai.

“Nhân Nhân, nàng cố tình thua thật rõ ràng.” Tô Khiêm Dương vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm. Tương Như Nhân lúc này nhận ra là bản thân bị hãm lừa giỡn. Tưởng mình thông minh lén đi nhằm vài bước nhưng thật ra tất cả đều nằm dưới mí mắt của hắn.

Được thôi, xấu hổ gì rồi cuộc cũng là bị lừa giỡn, Tương Như Nhân tựa vào đệm, nghiêng đầu nhìn Tô Khiêm Dương, đúng lý hợp tình nói “Là điện hạ quá tinh mắt, thần thiếp rõ ràng làm rất cẩn thận, chỉ có ba bước này mà thôi”

“Từng bước sai, từng bước sai” Tô Khiêm Dương lắc đầu. Vẻ mặt vừa rồi của nàng thật thú vị. Bị phát hiện chột khăn trương một chút vụt qua, đỏ mặt một hồi rất nhanh đã trấn tĩnh, hiện lại là cố tình làm xấu.

Tương Như Nhân là rất mệt mỏi nên mới cố ý đi nhằm như vậy để kết thúc ván cờ nhanh chút. Mỗi ngày đều phải xem sổ sách, hiện thời mọi tinh lực của nàng đều đổ dồn vào toàn bộ sự vụ trong phủ thái tử. Gặp thái tử vạch trần nàng như vậy, ngồi thẳng lại, trực tiếp nhặt lên những quân trắng “Lại lần nữa!”

Theo động tác ngồi dậy của nàng, hoa tai khê đung đưa. Tô Khiêm Dương nhìn đến ngọc châu dưới hoa tai chột lóe, đung đưa nhẹ nhàng,

chậm lại rồi yên tĩnh đứng dưới tai nàng.

Tô Khiêm Dương không khỏi nhìn lên mặt nàng, lúc này có chút kiên trì, lại càng nhiều hơn là câu thẹn vì bị hăn nói trắng ra.

Đi xuống là cần cổ trắng nõn của nàng, tầm mắt Tô Khiêm Dương cứ thế dừng lại một lát. Nhìn đến nàng đang thu lại quân cờ, chậm rì rì nói “Ngủ thôi, ngày mai lại chơi cũng không muộn”

Tương Như Nhân ngừng một chút, nhìn hăn đứng dậy đi về phòng rửa mặt, nhìn lại bát cờ đã vơi vài phần, lại nhìn đến bàn cờ, đáy mắt phức tạp.

Ván cờ thiên hạ, hy vọng nàng là suy nghĩ nhiều...

Hai người nằm lên giường, Tô Khiêm Dương không thối đèn nên trong giường còn ánh sáng. Tương Như Nhân dựa vào lòng hăn, trên tay cầm sách mấy ngày trước chưa xem xong. Cố gắng lật thật chậm, chờ người phía sau xem hết mới lật trang tiếp theo.

Bình thường nói phu thê mấy chục năm nhiều khi vẫn chưa hiểu biết nhiều về nhau. Trong đó thường là ý nói trượng phu không hiểu thê tử. Tô Khiêm Dương dời tầm mắt từ trang giấy lên cánh tay Tương Như Nhân. Nàng nhập phủ đã sáu năm nhưng hăn là cảm thấy nàng là ngày càng xinh đẹp.

Năm đầu vào phủ tuổi còn nhỏ nên có chút non nớt, mà hiện tại, giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ chín chắn thành thục.

Bề ngoài Tương Như Nhân trong Lâm An thành này được coi như số một số hai. Tiên thiên trụ cột lại ngày ngày bảo dưỡng, đừng nói tuổi trẻ sẽ tốt hơn, đến tuổi này nàng lại càng có hương vị riêng.

Tới nhanh đi mau là kích tình. Còn cảm tình thế này, chính là trong khi bất tri bất giác dần dần sâu đậm. Chờ đến lúc người nhận ra thì nước này đã

dâng đến ngực.

Nếu nói Tương Như Nhân hấp dẫn Tô Khiêm Dương ở điểm gì thì ngoài dung mạo, quạn trọng vẫn chính là tính tình và sự hòa hợp của nàng.

Tương Như Nhân dừng động tác lật sách, thì thào một câu, tiện đà quay đầu hỏi Tô Khiêm Dương “Điện hạ, dân chúng bình thường thì các cặp phu thê có cuộc sống như thế nào?”

Tô Khiêm Dương hồi thần, bị nàng hỏi vấn đề này có chút sững sốt một chút “Dân chúng bình thường cũng không như thế này“. Hồi tưởng cảnh nhìn thấy khi đi tuần một chút “Mặt trời mọc mà dậy, mặt trời lặn mà nghỉ. Dân chúng vùng núi thì canh tác, ngày ngày phu canh thê dệt”

Nhìn nàng bộ dáng chăm chú lắng nghe, Tô Khiêm Dương nhéo khẽ tay nàng “Thế nào, nàng nghĩ tới những ngày như vậy?”

“Thần thiếp cảm thấy ngày trôi qua như thế không phải rất đơn giản sai?” Chỉ cần lấp đầy bụng, cái khác đều không cần nghĩ đến. Không cần người lừa ta gạt, không cần ta tranh người đấu, không cần phải phỏng đoán nhân tâm, để phòng bị hại.

Tô Khiêm Dương nở nụ cười “Đây là suy nghĩ của nàng mà thôi. Thực sự những người trôi qua mấy ngày như thế lại muốn vào thành, nhà cao cửa rộng, ăn mặc không lo, cuộc sống giàu có và sung túc.”

“Đó là do bọn họ không biết cuộc sống các thế gia không giống như họ nghĩ. Không lo ăn mặc nhưng có vô số phiền muộn khác, còn phải lo lắng mất đi những thứ đang có trong tay.” Tương Như Nhân nhin không được cãi lại.

“Vì thế mới nói con người chính là như vậy. Ở vị trí nào sẽ lo lắng vấn đề dạng đó. Bách tính bình thường lo cơm ăn áo mặc, được ăn no mặc ấm là có thể an ổn ngủ. Người đứng ở vị trí cao thứ quan tâm càng nhiều,

không phải chỉ đơn giản mỗi chuyện ấm no.” Tài phú, quyền thế, lợi ích. Đây mới là những gì người đứng ở phía trên mong muốn. Có đôi khi nắm vào càng nhiều thứ trong tay thì cũng phải trả giá càng nhiều.

Tương Như Nhân có chút buồn ngủ, híp mắt nhích lại gần trong lòng hẳn “Ngài nói xem không cần ngày ngày suy nghĩ quá nhiều không phải rất tốt sao? “ Có đôi khi nghĩ đến càng nhiều, đêm xuống dễ mất ngủ, còn có thể hoảng hốt. Thậm chí nếu làm chuyện gì bản thân không nguyện ý còn có thể lo lắng hãi hùng một trận.

Tô Khiêm Dương giật mình, lời của người trước mặt khiến hẳn kinh ngạc.

Nếu là xuất ra từ một người bình thường nói lời này hẳn cũng không cảm thấy có gì kỳ quái. Nhưng thế gia như Tương gia giáo dục ra đích trưởng nữ, thế nhưng lại nói ngày trôi qua không cần nghĩ quá nhiều thật tốt. Lời nói thiên chân bực này lại xuất ra từ miệng nàng khiến hẳn thực sự kinh ngạc.

Lại cúi đầu nhìn đến bộ dáng nàng mơ mơ màng màng buồn ngủ, nhìn cũng không giống như giả bộ, Tô Khiêm Dương tâm niệm vừa động, mở miệng nói “Nếu nàng muốn xem dân chúng bình thường sống thế nào, bản cung sẽ dẫn nàng đi xem”

Tương Như Nhân thật sự mệt mỏi, mở mắt nhìn hẳn, trong lòng cũng không thật nghĩ sẽ đi “Được” . . .

Tương Như Nhân tất nhiên không đem lời này của hẳn đặt ở trong lòng. Thái tử bần rộ như vậy, ở đây trong phủ thái tử dù là đến Linh Lung các thường xuyên cũng không làm ra động tác gì cho người ta nghĩ nàng được cực sủng. Chính vì thế chuyện mang nàng ra ngoài đi du ngoạn như vậy, nàng coi như nghe qua rồi thôi.

Bất ngờ là ba ngày sau thái tử sai người đến thông báo cho nàng thu thập này nọ, giao đãi sự tình. Hãn muốn dẫn theo nàng đi tuần. . .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Mang Theo Nàng Đi Tuần

Tương Như Nhân chưa hề có chuẩn bị, hôm trước có nghe thái tử nhắc tới nhưng không để bụng. Nay tin tức vừa tới, nàng có chút bối rối.

Đi tuần bắt đầu ngay ngày mai, Tương Như Nhân đem sổ sách giao lại cho thái tử phi sau đó dựa theo thái tử phi phân phó giao lại cho hai người lớn tuổi nhất Tần lương nhân cùng Nghiêm lương nhân tạm quản.

Công việc trong phủ đã giao ra xong, quan trọng nhất vẫn là hai hài tử. Bình Ninh và Dung nhi mới lớn như vậy, nàng rời đi một ngày chẳng sao nhưng đi tuần là đến mấy ngày. Nếu quấy khóc nàng lại không có mặt, làm sao nàng có thể không lo lắng.

Chiều đến hai hài tử ngủ trưa dậy, Thanh Đông bưng điểm tâm đến cho bọn hắn. Tương Như Nhân nhìn hai người ngồi đối diện ăn, mở miệng gọi một tiếng Dung nhi, “Ngày mai nương sẽ đi ra ngoài”

Hai hài tử đều quay đầu lại đây, Bình Ninh hồ hởi hỏi “Đi đâu a?”

Tương Như Nhân đi đến cạnh bàn, lấy khăn tay lau khóe miệng cho nàng “Nương muốn cùng nhóm phụ vương ra ngoài đi tuần, có lẽ mất mấy ngày”

Dung nhi liếc nhìn tỷ tỷ “Có phải buổi tối nương sẽ không trở lại?”

Tương Như Nhân gật đầu, lâu nay một ngày cũng chưa từng rời khỏi, đi nhiều ngày như vậy nàng sợ bọn họ không đáp ứng. Ai ngờ Bình Ninh nghe vậy cũng gật đầu theo, hướng qua Dung nhi “Đệ đệ, người đừng sợ. Buổi tối nương không về ta sẽ ngủ cùng người.”

Dung nhi lại nhìn Tương Như Nhân với vẻ mặt 'Ta làm việc người yên tâm' nói “Nương cứ cùng phụ vương đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho tử tử!”

“... “ Tương Như Nhân sững sờ tại kia, nửa khắc cũng chưa kịp phản ứng lại.

Hứa ma ma bên cạnh nở nụ cười “Nương nườn yên tâm, còn có chúng nô tỳ đây. Tam điện hạ cùng công chúa đều rất hiểu chuyện, ngài cứ thoải mái cùng thái tử điện hạ đi ra ngoài”

Tương Như Nhân nhìn bọn hắn lại im lặng ăn. Đây cũng là nàng dạy ăn không nói, ngủ không nói. Nhưng thế này nàng lại cảm thấy có chút mất mát.

Hai hài tử ở chung nên thời gian cận kề nàng cũng không nhiều. Mấy ngày nay bận bịu sự vụ trong phủ, Bình An cùng Dung nhi đều là tự mình chơi. Đợi nàng quay đầu lại xem, bọn họ đã độc lập hơn nhiều.

Rõ ràng mới không lâu còn ở trên giường quấn quít bắt nàng ôm mới được, hiện thời đã có thể vẫy tay tiễn nàng đi vài ngày cũng không khóc nháo. Cảm giác mất mát của Tương Như Nhân càng nghĩ càng mạnh mẽ, hài tử nuôi lớn, hiện tại đã như vậy. Về sau quả nhiên không giữ được.

Buổi tối Tương Như Nhân ở trong sương phòng xem hai bọn họ ngủ. Bình Ninh dứt khoát muốn nằm cùng giường với Dung nhi. Sợ bọn họ kéo chăn sẽ bị cảm nên mỗi người một cái chăn riêng. Bình Ninh còn đưa tay ở phía dưới chăn sang nắm tay đệ đệ nằm bên cạnh, nổi lên phong phạm tử tử, một bên còn an ủi Tương Như Nhân “Nương, chúng ta ngủ đây, ngài đi thôi.”

Tương Như Nhân dở khóc dở cười. Thời khắc mấu chốt lại chín chắn như vậy, nàng thế nào cũng cảm thấy giống như đang nằm mơ, sờ sờ đầu bọn họ “Ngủ đi, nương rất nhanh sẽ trở về!” Ngày hôm sau xuất phát,

Tương Như Nhân còn ghé qua sương phòng xem bọn hần, vẫn còn đang ngủ.

Ra ngoài dặn dò Tôn ma ma một phen. Sau đó cùng Thanh Đông và Tử Hạ lên xe ngựa. Xa phu đưa các nàng đến cửa thành tập hợp với xe ngựa của thái tử. Máy người Thanh Đông ở lại trên xe ngựa phía sau, Tương Như Nhân xuống xe rồi lên chiếc đăng trước cùng Tô Khiêm Dương.

Tương Như Nhân phát hiện người đi tuần rất ít, trừ bỏ mấy người Tương Như Nhân, thái tử chỉ mang theo vài tên thị vệ, trước sau cộng lại không quá mười người.

Tựa hồ là nhìn ra nghi hoặc của nàng, Tô Khiêm Dương xốc mạnh lên giải thích “Tới gần thu hoạch vụ thu, đi trước xem tình huống các nơi, năm rồi có quan viên hư báo lương thu để nâng cao công tích của bản thân.”

“Hư báo lương thu, vậy không phải bọn họ tự xuất tiền túi?” Tương Như Nhân liếc nhìn bên ngoài cửa sổ một cái, xe ngựa đã ra khỏi thành một đoạn đường không ngắn.

“So sánh với công tích thì điểm ấy bạc không coi là gì. Đăng báo lên triều đình công tích đẹp mắt, bọn họ càn có cơ hội thăng quan tiến chức” Tô Khiêm Dương chỉ chỉ cánh đồng vàng óng ở xa xa “Lương thu tốt thì không nói. Lương thu không tốt mà quan viên không thực báo, triều đình không kịp thời biết đến, khổ vẫn là dân chúng.” Tô Khiêm Dương trên mặt có chút bất đắc dĩ, Đại Thiên nhiều địa phương, quan viên tuần tra cũng rất nhiều nhưng lại nhiều người cấu kết với quan viên địa phương. Vì vậy hàng năm triều đình không biết chuyện, không kịp thời hỗ trợ, đến mùa đông sẽ có dân chạy nạn.

Chuyện này trước đây Tương lão gia tử cũng có nhắc qua với Tương Như Nhân. Bất luận có biện pháp gì thì từ triều đình ban xuống, thực sự đến nơi chắc chắn cũng sẽ kém hơn, đây là tránh không khỏi.”

Tương Như Nhân nhìn theo hướng thái tử chỉ, theo xe ngựa ngày càng xa thành, ruộng đồng ngày lại càng gần, một mảnh vàng óng nhìn qua vô cùng đẹp mắt. Trong lòng vừa động, mở miệng nói “Triều đình nếu vì vậy không thể nắm bắt kịp thời, vậy sao điện hạ không ở các nơi thiết lập một điểm do người trong triều đình trực tiếp phái xuống quản lý. Nếu thu hoạch không tốt cũng có thể cấp báo thẳng lên triều đình để giúp đỡ vấn đề ấm no cho dân chúng.”

Tô Khiêm Dương quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thêm phần hứng thú “Nếu các quan viên đó cấu kết với địa phương thì sao?”

Tương Như Nhân có chút rối rắm. Đã mở miệng rồi nếu không trả lời thì không đúng, thấy hần nhìn mình như vậy thì đem toàn bộ ý tưởng nói ra “Quan viên xuất ngoại là nhiệm kỳ ba năm thay đổi. Còn quan viên địa phương phần lớn đã nhiệm kỳ ngoài ba năm. Điện hạ còn nhớ chuyện hàn chứng có rất đông các nghĩa sĩ đến báo danh? Đây phần đông đều là đứng về phía dân chúng, nhìn không được cảnh dân chúng khổ cực. Trong đó đệ tử thế gia cũng không ít, hàng năm lại nhiều người đi vào Hàn Lâm viện như vậy. Kỳ thực là có thể đưa những người này đến các nơi nhậm chức, một hoặc hai năm đổi một lần.”

Quan viên trẻ tuổi vẫn còn một dòng nhiệt huyết, nói trắng ra là vẫn chưa trải qua những phức tạp hắc ám trong chốn quan trường, điểm xuất phát vẫn là lấy dân làm đầu. Một hoặc hai năm đổi một lần sẽ giúp tránh xuất hiện phát triển an toàn. Đồng thời ngăn chặn được quan viên địa phương hối lộ. Xuất ra từ thế gia tất nhiên không thèm để mắt đến một chút lợi lộc nhỏ, người nhận hối lộ lại đổi hằng năm, quan địa phương cũng không có đủ khả năng để đáp ứng được mức cao.

Tô Khiêm Dương có chút kinh ngạc. Biện pháp nàng nói cùng lúc trước hần nghĩ không mưu mà hợp. Hần quả thật cùng hoàng thượng đã nhắc qua điểm cứu tế như vậy. Nhưng phương pháp này cũng mang theo nhiều vấn

đề. Đầu tiên là an bày quan viên, tiếp theo là bạc đầu nhập. Kỳ thực vấn đề thứ hai mới là trọng yếu.

Tô Khiêm Dương nhiều hưng trí nhìn nàng. Tương Như Nhân nói xong có chút hối hận. Trước kia cùng tổ phụ nói lên sẽ tán gẫu nhiều như vậy, hiện thời trước mặt thái tử, giống như là đã nói quá nhiều.

Vì thế Tương Như Nhân xoay mặt, dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Xe ngựa đã đi đến đầu đường nhỏ, cách thôn xóm lại gần thêm một ít.

Nửa ngày, bên tai truyền đến giọng hản “Thế nào không nói nữa?”

Tương Như Nhân ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn hản, vẻ mặt thành khẩn “Điện hạ, thiếp nói xong rồi”

“Nàng đưa ra biện pháp như vậy không sai, thế nhưng chuyện thiết lập nhiều điểm cứu tế như vậy, một số lượng bạc lớn như thế có thể lấy từ đâu ra?” Tô Khiêm Dương khẩu khí là hỏi nàng, Tương Như Nhân tránh không khỏi tầm mắt hản “Cái này thiếp thân không biết!”

Tô Khiêm Dương ngồi xuống cạnh phía sau, đưa tay đặt lên hông nàng. Tương Như Nhân ngả người vào trong lòng hản. Từ đỉnh đầu truyền đến thanh âm “Bản cung có biện pháp. Vài năm trước phụ hoàng có nhắc qua thế gia cuộc sống giàu có và sung túc, so với hoàng gia cũng không tệ. Hiện thời quốc gia có khó khăn, cần phải trợ giúp chi.”

Đây chính là uy hiếp. Vẻ mặt Tương Như Nhân có chút biến hóa, cảm giác muốn đưa tay đánh người. Ý kiến là nàng đề, nói như vậy nếu thái tử đề xuất với hoàng thượng. Hoàng thượng mà đáp ứng thì Tương gia còn phải làm gương xuất bạc ra. Tương gia đi đầu quyên, thế gia khẳng định đều làm theo. Bạc tất nhiên sẽ đủ nhưng như thế không phải Tương gia là gây thù với mọi nhà khác sao!

Cảm nhận được thân mình người trong lòng khẽ đơ ra, khóe miệng Tô Khiêm Dương gợi ý cười. Một tay nhẹ nhàng vén tóc bên tai nàng, cuốn cuốn trong tay, ngón cái miết miết rồi lại buông lỏng, khẩu khí là bất đắc dĩ “Không bằng nàng đem những gì chưa nói xong ban nãy tiếp tục đi”

Tương Như Nhân từ trong lòng hẩn ngời dậy, quay đầu đối mặt với hẩn “Nhưng điện hạ không được chê cười thần thiếp!”

Tô Khiêm Dương gật đầu. Thế này Tương Như Nhân mới nói ra ý tưởng của nàng “Hiện thời triều đình đối với thương nhân đều không hề coi trọng. Thế gia kinh doanh gì đó đều là được triều đình thông qua. Nhưng những thương nhân chân chính có tiền ở Lâm An thành lại không được như vậy. Nếu có thể nâng lên một chút địa vị của thương nhân, thiếp nghĩ bọn họ sẽ thật nguyện ý dâng bạc”

Ý tưởng này là vô cùng lớn mật. Đại thiên từ xưa đến nay quan gia luôn khinh thường thương nhân. Như trong chuyện cưới gả. Nếu nàng dâu là xuất thân thương gia, ở phu gia tất không được coi trọng. Ngược lại thương cưới quan, dù là tiểu quan thì phu gia liền coi như Bồ Tát trong nhà.

Đây đã là truyền thống trước nay, không ai cảm thấy không đúng. Ngay cả thương nhân cũng cảm thấy là bọn họ trèo cao lên quan gia.

Tương Như Nhân nói xong một hồi lâu, Tô Khiêm Dương vẫn cứ thế nhìn nàng, cũng không nói gì. Tương Như Nhân thấy vẻ mặt hẩn chưa có biến hóa gì, trong lòng nàng cũng là biết rõ những gì nàng vừa nói, nuốn thay đổi truyền thống tất sẽ gặp phản đối rất lớn. Chuyện này muốn thực thi khó khăn khôn lường.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương mở miệng “Sao nàng lại có ý tưởng này?”

Tương Như Nhân hơi ngượng ngùng “Đọc qua sách rồi tự nhiên có ý tưởng kỳ quái như vậy. Điện hạ cũng không cần để trong lòng, thiếp nói nói

vậy thôi.”

Vừa dứt lời, bên tai truyền đến thanh âm của hần “Nàng thật thông minh!”

Tương Như Nhân phút chốc ngẩng đầu, xác thực thấy được hần có ý khích lệ. Tô Khiêm Dương ý cười càng sâu, đưa tay hạ màn, tựa người về sau, kéo nàng vào lòng, cứ như vừa rồi chỉ đơn thuần tán gẫu chuyện 'Ăn cơm không? Ăn cái gì?'. Hần nhắm mắt, ngữ khí thoải mái “Nghỉ ngơi một chút đi, còn một lúc nữa mới đến“ . . .

Qua cửa đến nửa canh giờ, xe ngựa dừng. Tương Như Nhân theo Tô Khiêm Dương xuống xe. Trước mặt là cửa lớn của một tiểu trạch viện.

Thị vệ bước lên gõ cửa. Chỉ chốc lát đã có người bước ra mở cửa.

Đi vào tứ hợp viện, cũng hai tầng lầu các, bên ngoài nhìn không có gì đặc biệt. Đi vào Tương Như Nhân thấy được sau tường đá lớn là sân viện tinh xảo.

Trong viện tử không lớn có một tòa ngư trì nhỏ, giữa ao còn có một tòa giả sơn, trên đó cây cối xanh um tươi tốt. Nhìn qua thập phần xinh đẹp, làm được như thế tốn không ít tinh lực. Núi giả như vậy trong Tạ Thủy các ở Tương gia cũng có một tòa.

“Trấn nhỏ này cách Lâm An thành khoảng năm sáu trấn nhỏ khác, cũng đều tương đối căn cõi, xung quanh có mười sáu thôn. Nghỉ ngơi một lát sẽ đi xem sao. Có lẽ sẽ lưu lại đây hai đêm.” Đi theo vào phòng chính, mặt này thật là chưa hề hỏi qua, Tương Như Nhân đảo mắt quanh phòng rồi dừng lại trên một cái ngăn tủ cạnh bình phong. Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua, lên tiếng nhắc nàng “Nơi này không có y phục mới để thay. Nếu không mang theo thì sai người ra ngoài mua về”

Tương Như Nhân ngăn người, nhìn theo bóng dáng hắt bước ra khỏi phòng. Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên dẫn dẫn theo nữ quyến trong phủ đi tuần...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Mang Theo Nàng Đi Tuần (2)

Thanh Đông đi tới mở ngăn tủ ra xem. Đúng là một bộ y phục của nữ tử cũng không có, chỉ có y phục mới cho thái tử. Tử Hạ đi tới thấy được, cười nói với Thanh Đông “May mà Lưu ma ma nhắc nhở ta đem theo y phục đơn giản cho tiểu thư, ta còn đem theo thêm vài bộ.”

Tương Như Nhân thay y phục xong, từ trong bình phong đi ra “Lưu ma ma còn nói gì?”

Tử Hạ đem y phục xếp hết vào rồi đóng cửa tủ “Lưu ma ma nói thái tử trước đây dù là đi tuần hay thị sát cũng chỉ có một mình. Hiện thời dẫn theo tiểu thư đi cùng, mấy thứ này nên là bản thân tự chuẩn bị mới đúng.”

Tương Như Nhân một lần nữa nhìn qua phía ngăn tủ, ánh mắt lóe lên, đi ra khỏi phòng ngủ hướng về phía tiền sảnh.

Thái tử đang nói chuyện cùng quản sự, quay đầu nhìn thấy nàng một thân y phục mộc mạc thì khẽ giật mình, quay lại tiếp tục phân phó.

Tương Như Nhân bước ra cửa hành lang chờ hăn. Một lát sau thái tử cũng bước ra.

Hai người ở phòng bên dùng bữa đơn giản, nghỉ ngơi chốc lát rồi thái tử dẫn theo nàng ra ngoài.

Đổi một chiếc xe ngựa nhỏ, đi dọc theo đường phố trong trấn ra ngoài. Tới cửa trấn, Tương Như Nhân nhìn ngoài cửa sổ thấy được ruộng đồng rộng lớn. Sắp đến thời điểm thu hoạch, những cánh đồng lúa vàng nặng trĩu

như muốn rạp xuống. Tương Như Nhân quay đầu cười nói với Tô Khiêm Dương “Điện hạ, xem ra năm nay thu hoạch không tệ”

Tô Khiêm Dương nhìn theo, tâm tình cũng không tệ “Đúng vậy, năm nay mùa mưa đến kịp, không bị ảnh hưởng của hạn hán. Hẳn là vụ mùa năm nay thu hoạch không kém”

Bọn họ cứ thế một đường đi không xuống xe, vốn là tư tuần.

Đi theo Tô Khiêm Dương có một thị vệ cầm sổ ghi chép. Xe ngựa đến một chỗ, xem xét bốn phía, sau khi quan sát thôn xóm xong thì viết lại tình trạng.

Một đường đi như vậy, chốc lát đã qua bốn thôn.

Xe ngựa đi chậm nên Tương Như Nhân cũng không thấy mệt. Đến chiều, xe ngựa đi vào một thôn, dừng lại dưới một gốc đại thụ.

Tô Khiêm Dương xuống xe ngựa trước. Tương Như Nhân cúi đầu chui ra, thấy Tô Khiêm Dương đưa tay về phí mình, dừng lại một chút, sau đó một tay kéo tà váy, một tay vịn vào tay Tô Khiêm Dương, mượn lực nhảy xuống.

Đây là thôn xóm về chiều. Nhìn ra xa là ba mặt núi vậy quanh thôn nhỏ. Trên ruộng bậc thang cây trồng tươi tốt, mà dưới sườn núi là cánh đồng lúa mênh mông. Chỉ cần một làn gió thổi qua là sóng vàng cuộn lên dập dềnh trước mặt nàng.

Tương Như Nhân nhìn qua hrets thấy rồi tiến gần về phía đồng lúa. Trước đây nàng cũng đã từng cùng tổ phụ đi thị sát thôn trang nhưng không có cảm giác thư thái như lần này.

Xa xa phía rừng núi bỗng truyền ra tiếng chim hót. Bỗng hơn mười cánh chim vụt ra từ trong rừng, lướt qua trước mặt bọn họ. Tương Như Nhân chỉ

về phía đó, quay đầu cười nói với Tô Khiêm Dương “Điện hạ người xem kìa!”

Hiện tại trong mắt Tô Khiêm Dương nàng là thế này.

Một thân y phục mộc mạc, trên đầu cũng không gắn nhiều trang sức. Nụ cười trên mặt cùng nơi đáy mắt nàng lộ ra tia sáng mà hắn chưa từng thấy qua. Cả người nàng cơ hồ tràn đầy sức sống. So với Tương trắc phi trong phủ thái tử, người đứng trước mặt hắn hôm nay càng sinh động hơn. Một caia nhả mày, một nụ cười của nàng đều để lộ ra tâm tình, cùng với khung cảnh xung quanh đều rất chân thực.

“Điện hạ, chúng ta sẽ dừng ở đây bao lâu?” Tương Như Nhân thấy hắn nhìn mình như vậy có chút ngượng ngùng. Đã lâu không được ra ngoài, có chút bộ dáng hào hứng.

Tô Khiêm Dương đi đến cạnh nàng, nhìn về phía đường nhỏ trong thôn “Không phải nàng muốn biết cuộc sống 'mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn mà nghỉ' là thế nào sao? Vào xem!”

Dứt lời, đưa tay đẩy nhẹ lưng nàng hướng đi về phía trong thôn.

Tương Như Nhân chần chờ một chút, quay đầu nhìn hắn. Tô Khiêm Dương để lại thị vệ cói chừng, chỉ đem theo hai người đi phía sau nàng. Lúc này Tương Như Nhân mới cất bước về phía trước.

Thời điểm chập tối, thôn dân từ trên ruộng đồng cày cấy trở về, kết thúc một ngày làm việc, công cái cuốc, cuộn ống quần. Tương Như Nhân còn nhìn thấy một dòng suối nhỏ. Bên trên các tảng đá lớn cạnh dòng suối, các thôn phụ đang giặt đồ, có người còn cất tiếng hát.

Tiếng gậy gỗ đập vào quần áo dẫm nước trên mặt đá hòa cùng tiếng chim từ phía núi rừng vô cùng dễ nghe.

Không ít thôn dân trên đường về nhìn thấy nàng. Dù ý phục đơn giản cũng không che đậy được khí chất vốn có. Hơn nữa cách không xa phía sau còn có người khí chất giống vậy đi theo, khiến không ai dám tới gần nàng.

Bọn họ đều nghĩ chắc là nhà quyền quý nào đến đây xem nhà cửa. Đầu năm nay cũng nhiều nhà giàu có ưa chuộng mua đất trong thôn làng rồi xây một tòa viện, gọi là dựa vào nơi có linh khí tốt. Trong năm cũng đến ở vài ngày.

Tương Như Nhân bước qua mấy căn nhà, đều là tiểu viện nên tường vây cũng không cao, đứng từ bên ngoài vẫn xem được trong sân. Hiện tại đang là giờ nấu cơm chiều, trong mỗi nhà đều lượn lờ khói bếp.

Đi tới ngoài sân của một nhà, Tương Như Nhân dừng bước. Nàng thấy hai hài tử của nhà này đang đùa giỡn trong sân. Đứa lớn tầm ba bốn tuổi, đứa nhỏ hơn một chút thì tầm hai ba tuổi. Ca ca đang đuổi theo muội muội, đứa nhỏ chạy hết nổi thì dừng lại lôi kéo ca ca làm nũng. Cậu bé từ phía sau lấy ra một viên đường cứ như đang biểu diễn ảo thuật khiến cô bé vỗ tay cười, tiếp nhận đường ca ca cho. Lại giống như luyến tiếc, cho lại ca ca.

Bên tai truyền đến thanh âm của thái tử “Nhớ bọn Bình Ninh?”

Tương Như Nhân gật đầu, quay lại cười nói “Hôn qua thần thiếp nói với bọn họ phải đi ra ngoài chuyển này, chẳng hề quẩn quít lấy thiếp không cho đi.” Quay lại thì đã thấy nam hài tử nhét viên đường vào miệng muội muội. Nghe thấy trong bếp có tiếng gọi, cậu bé lên tiếng đáp rồi chạy vào, để lại mình tiểu nha đầu ở trong sân.

Tương Như Nhân thấy nàng ngồi chồm hổm xuống, cầm lấy cành cây viết viết vẽ vẽ lên mặt đất. Tựa hồ cảm giác có người nhìn, nghiêng đầu xem thấy có vài người đứng ở đầu tường, ngượng ngùng nhìn Tương Như Nhân cười cười, ném cành cây trong tay xuống, phì phì rồi chạy vào bếp tìm ca ca. Nụ cười kia khiến Tương Như Nhân thấy ấm áp trong lòng, quay

người thì tay được nắm lấy. Tô Khiêm Dương dắt tay nàng trở về “Nàng thích cuộc sống như vậy?”

Tương Như Nhân lắc đầu, không nói gì. Nàng chưa từng nghĩ qua mình rốt cuộc muốn cuộc sống thế nào. Chỉ là thấy cuộc sống đơn giản thế này cũng rất tốt.

Mặt trời chiều ngã về tây, kéo dài bóng lưng của họ. Tô Khiêm Dương nắm tay nàng. Hai người bước đi thong thả. Phía sau là vài căn viện nhỏ và cánh đồng vàng gợn sóng. Khung cảnh này nhìn qua vô cùng an bình...

Ngày thứ hai cũng đi qua từng thôn từng thôn xem xét. Đến chiều tà, Tô Khiêm Dương lại sẽ chọn một nơi cảnh trí tốt dẫn nàng đi dạo. Nông thôn sẽ cho người ta cái cảm giác an nhàn, nụ cười trên mặt cũng rất thuần phác. Tương Như Nhân còn thấy được ở cửa thôn hai phụ nhân đang tranh cãi, bên dòng suối đám nhỏ đang vui đùa ầm ĩ, trong sân nhà tiểu hài tử đuổi theo gia súc chạy tới chạy lui.

Ngày thứ ba bọn họ rời trấn này, đi nửa ngày đường thì đến một cái trấn khác.

Ngày thứ năm xuất hiện chút chuyện ngoài ý muốn. Thôn đó đường quá nhỏ, xe ngựa đi qua khó khăn, thân xe bị lệch nghiêng qua một bên. Tô Khiêm Dương phải ôm lấy nàng, nếu không đã đụng bị thương cái trán.

Thật vất vả chui ra khỏi xe. Vừa nhìn từ bên ngoài thấy được xe ngựa nghiêng lợi hại, một bên bánh xe bị lún xuống đất.

Nhìn ra phía xa, trước không thôn, sau không quán, muốn tìm người giúp phải tốn không ít thời gian.

Tô Khiêm Dương để Tương Như Nhân ngồi đợi trên xe ngựa khác. Lấy dây quấn thân xe để mấy thị vệ kéo xe ngựa lên.

Sau giờ ngọ mặt trời không quá gắt. Tương Như Nhân ngồi trong xe vén màn nhìn bọn họ cách đó không xa. Bốn thị vệ phân hai bên kéo xe ngựa nhưng bánh xe bị lún quá sâu nên lôi một lúc mới nhích được chút, khễ mệt nơi tay là lại nghiêng trở về.

Tô Khiêm Dương đi về phía nàng. Tương Như Nhân nghĩ hẳn cũng muốn lên ngồi nên nhích sang bên nhường chỗ. Ai ngờ hẳn lại tháo nút buộc áo ngoài, trực tiếp cởi ra đưa nàng. Một câu cũng không nói, hẳn quay lại bên kia, cầm lấy sợi dây phía sau mấy thị vệ cùng hợp sức kéo.

Tương Như Nhân giật mình, ngẩng đầu thì thấy thêm một người sức mạnh hơn, bánh xe cũng lên không ít. Chỉ cần bánh xe nhấc lên hơn phân nửa, để phía trước ngựa có không gian kéo đi là tự xe ngựa có thể thoát ra trở về trên đường.

Chỉ chốc lát, ngựa đã có thể kéo bánh xe lên, nhấc xe ngựa thoát ra.

Đổi bọn thị vệ ngồi chiếc xe ngựa đó. Tô Khiêm Dương quay trở về chỗ nàng. Tương Như Nhân thấy hẳn trán đầy mồ hôi, lấy khăn tay ra lau cho hẳn.

Tô Khiêm Dương đang còn thở mạnh, vừa rồi dùng sức nhiều, ngực vẫn đang phập phồng.

Trên mặt hẳn hơi thở nóng hổi xông tới, Tương Như Nhân rút tay lại, tính lui về sau tránh né một chút. Tô Khiêm Dương lại cứ bá đạo dồn nàng đến khung cửa, nhìn nét quần vách trên mặt nàng, khễ cười nói “Được chưa?”

Tương Như Nhân lật khăn lau qua trán hẳn lần nữa rồi thu lại trong tay, ho nhẹ một tiếng “Được rồi, điện hạ ngài có thể vào!”

Tô Khiêm Dương vào xe ngựa, Tương Như Nhân cảm giác nhiệt độ trong xe tăng rất nhiều. Nhấc màn lên, Tương Như Nhân muốn nhìn một

chút thị vệ chỉ huy thế nào. Bỗng nhiên trên tóc truyền đến cảm giác khác thường. Tương Như Nhân quay đầu lại thì thấy Tô Khiêm Dương đang giơ tay giữa không trung. Trên tay hắn là một bông hoa vàng nhạt đang định cài vào tóc nàng.

Tình cảnh này có chút xấu hổ, Tương Như Nhân hoàn toàn không nghĩ đến hắn sẽ hái hoa cài cho nàng. Sững sờ cũng không biết nên làm gì. Tô Khiêm Dương vẻ mặt lại hết sức tự nhiên tiếp tục cài đóa hoa vào bên trái tóc nàng, cuối cùng đánh giá “Ven đường tiện tay hái, trông cũng không tệ”

Tương Như Nhân tiếp tục sững sờ. Ở trong mắt nàng, thái tử căn bản không phải là dạng người có thể có những hành động như thế này. Hiện tại xuất hành đã là ngoài ý muốn của nàng. Bấy lâu nay đều là một người ra ngoài, bỗng nhiên lại nói muốn mang theo nàng đi. Cũng đã ra ngoài được bốn năm ngày rồi, hôm nay lại còn tùy tiện hái một đóa hoa ven đường cài lên tóc cho nàng.

Híp mắt một cái, Tương Như Nhân tỉnh táo lại nhìn thái tử. Thấy hắn ánh mắt nhạt như trước, không có gì bất thường. Tương Như Nhân đưa tay chạm vào nhành hoa, cúi đầu, nhẹ nhàng nói một tiếng “Cám ơn”

Tô Khiêm Dương khước miệng cười lơ đãng, nhắc màn cửa xe nhìn ra ngoài. Xe ngựa đã đi khỏi đoạn đường chật hẹp, đang tiến vào đường lớn. .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Quỷ Linh Tinh Bình Ninh

Mấy ngày kế tiếp, Tương Như Nhân vẫn theo hẵn đi xem xét mấy thôn xóm quanh vài trấn nhỏ, ngủ thì ở trên trấn.

Lần này xuất gành cũng chỉ có vài người như vậy. Mấy tên thị vệ theo Tô Khiêm Dương đều kiệm lời, vẻ mặt thì trăm năm như một. Đi cùng xe với Tương Như Nhân cũng không có bọn Thanh Đông, chỉ có thể nói chuyện với một mình Tô Khiêm Dương.

Buổi tối hai người cũng không phân gian phòng. Tương Như Nhân theo thái tử cùng ngủ ở chủ phòng. Mấy ngày nay tâm tình của Thanh Đông cùng Tử Hạ cũng rất tốt. Tương Như Nhân biết các nàng là đang vui vẻ chuyện gì. Một phần sủng ái như vậy, người khác đều chưa từng có.

Tương Như Nhân cũng nói không rõ, chỉ cảm thấy những ngày này thái tử hình như cùng nàng thân cận hơn một ít. Có lẽ vì ở đây chỉ có hai người bọn họ, cũng có lẽ vì nơi rừng núi non xanh khiến cả hai đều tương đối thả lỏng. Chẳng còn đại viện tường cao, chuyện phải nghĩ ít đi tâm tình tự nhiên tốt hơn hẵn.

Lúc ban đầu nàng còn có chút không được tự nhiên. Nhưng qua vài ngày xem thái tử cũng chẳng thấy có gì, nàng cũng bỏ qua, chằm rãi hòa hợp.

Lúc trở về Lâm An thành là đã cách lúc xuất phát mười ngày. Tương Như Nhân không nghĩ chuyến này đi lâu như vậy. Tương Như Nhân thấy có cái gì đó không được đúng cho lắm, nhưng trong chốc lát lại nghĩ không ra.

Tâm tình thả lỏng xong rồi, trên đường trở về nàng bắt đầu nghĩ đến hai đứa nhỏ.

Chỉ mấy ngày lại biến thành mười ngày, không biết bọn họ ở trong phủ trôi qua thế nào. Có khóc có nháo hay không? Nàng không có mặt, không biết có cùng ca ca tử tử giận dỗi nổi lên xung đột hay không?

Về tới phủ thái tử, đi đến cửa Linh Lung các thấy bọn họ chơi ở trong sân, tâm tình lo lắng này mới hạ xuống.

Dung nhi thấy nàng trước, hô một tiếng nương. Bình Ninh ném quả cầu hoa nhỏ trong tay, vội vàng chạy về phía nàng.

Tương Như Nhân nhanh ngòi xồm xuống đón nàng nhào tới. Bình Ninh ôm cổ nàng kêu nương, dán trên gò má nàng lẩm bẫm “Thế nào bây giờ nương mới về?”

Dù sao cũng còn con nít, có hiểu chuyện đi nữa thì đối với Tương Như Nhân vẫn có nhớ nhung. Buổi tối ngày đầu tiên, Bình Ninh khóc náo loạn một trận xong, mấy người Tôn ma ma dỗ các nàng ngủ. Ngày thứ hai yên ổn. Đến ngày thứ ba, buổi tối trước khi ngủ hai người cùng khóc, khóc mệt thì ngủ.

Đến ngày thứ năm, cũng không biết là nghe được từ đâu, trước khi ngủ Bình Ninh lộ vẻ nước mắt, nắm lấy tay Dung nhi, nương không trở lại, tử tử ở cùng người.

Hai người tay bắt chặt, thế nào cũng gỡ không ra, một bộ dáng khổ sở làm cho mấy người Tôn ma ma đỡ khóc đỡ cười.

“Mấy ngày sau thì ổn rồi. Công chúa cùng tam điện hạ đã hiểu thông, nhưng hằng ngày vẫn luôn hỏi chúng nô tỳ khi nào tiểu thư ngài trở về”

Nghe xong lời Hứa ma ma kể, Tương Như Nhân lòng chua xót, ôm lấy cả Bình Ninh cùng Dung nhi vào lòng, hôn mỗi bên một cái “Ngoan, nương đã về!”

Bình Ninh ngồi xuống bên cạnh nàng, hơi có tư thế nhắc nhở “Sau này không cần đi lâu như vậy nữa”

“Được” Tương Như Nhân đưa tay xoa bóp mặt nàng. Nàng ăn được ngủ được, thế nào còn mập ra. Cuối cùng nheo mắt nhìn nàng “Nương không ở nhà, người đòi Tôn ma ma thêm điểm tâm ngọt ăn?” Bình Ninh quý nhỏ a, vừa nghe Tương Như Nhân nhắc tới chuyện này liền quay đầu ra cửa, vè mặt ngây thơ hỏi “Phụ thân đâu? Sao phụ thân không tới?”

Tương Như Nhân dở khóc dở cười, kéo nàng lại, giữ mặt nàng nhìn thẳng đối mặt với mình “Người đã đáp ứng nương cái gì?”

Bình Ninh cúi đầu, tay vò mép áo, ngoan ngoãn thuật lại một câu “Tình ngủ, ma ma cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu, không được ăn nhiều hơn”

Dung nhi vừa thấy tình hình này, ở bên cạnh che chở tỷ tỷ “Nương, là ta không muốn ăn, cho tỷ tỷ, không để lãng phí”

A, hai tỷ đệ này lý do còn rất chính đáng. Lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ, đây cũng là nàng dạy, hiện tại còn đem ra làm cớ.

Bình Ninh thấy nàng không nói gì bản thân nữa, góc dậy kéo tay đệ đệ một chút, tiếp lại nhào vào lòng nàng làm nũng “Nương, ta cũng không ăn nhiều, chỉ hơn một chút”

Tương Như Nhân đưa tay vỗ một cái vào cổ nàng. Bình Ninh “ai nha” một tiếng rồi khom người che, hay tay bưng kín cổ, đầu của nàng liền rúc vào trong lòng Tương Như Nhân. Hình ảnh này nhìn vô cùng ngộ nghĩnh, Tương Như Nhân buồn cười đỡ nàng dậy, cười trách mắng “Xem còn ra dáng cô nương gia không?”

Bình Ninh vội ngồi dậy qua bên trái, tranh thủ liếc mắt với Dung nhi. Nương cười rồi, vậy không sao nữa..

Bình Ninh ở cạnh Tương Như Nhân một hồi thì chán, cuối cùng nghĩ tới thái tử liền ngẩng đầu hỏi “Phụ vương trở về chưa?”

Tương Như Nhân xoa đầu nàng, cười ôn nhu “Phụ vương bận nhiều việc, vài ngày nữa sẽ tới”

Bình Ninh có chút thất vọng nhưng vẫn gật đầu.

Theo Tương Như Nhân dự liệu thái tử cũng không thể nhanh như vậy tới Linh Lung các. Dù sao cũng vừa mới mang nàng ra ngoài mười ngày. Không nói đến cái khác, công vụ mười ngày này cũng đủ khiến hãn đệ rộn.

Cùng Bình Bình và Dung nhi nói một hồi, Thanh Đông chuẩn bị nước xong, Tương Như Nhân trước đi tắm rửa một cái. Trên đường không thấy gì nhưng giờ về đến nhà thì mới có chút cảm giác eo mỗi lưng đau. Thanh Đông thêm vào trong nước ít thảo dược. Tương Như Nhân ngâm mình nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, tỉnh dậy người liền thoải mái hơn.

Trở về ngày thứ hai, Tần lương nhân và Nghiêm lương nhân đem mấy sự vụ đều giao trả lại. Tương Như Nhân tìm thời gian sửa sang, xác nhận không có vấn đề, đi thái tử phi hồi bẩm.

Nay là giữa tháng chín, thái tử phi mang thai được ba tháng, thời kỳ nghén cũng đã qua, sắc mặt trông không tệ. Nghe nàng nói xong, chỉ lật sơ qua sổ sách nàng đưa tới, nhìn Tương Như Nhân cười nói “Mấy ngày nay khổ cực người”

“Vì nương nương phân ưu là thiệp nên làm” Tương Như Nhân cười theo nói “Cũng may là còn có mấy người Tần lương nhân”

“Người cũng không cần từ chối, mấy nay bản cung và Trương trắc phi cũng không giúp được gì. Hiện nay thân thể đã tốt hơn, người cũng không cần mệt như vậy nữa, còn có hai đứa nhỏ” Ý nói thái tử phi thân thể khá hơn, mấy sự vụ là muốn cầm trở lại. Tương Như Nhân dễ dàng buông tay, đang tính đứng dậy đi về, nàng cũng chẳng vui vẻ gì quản mấy này, vì vậy biết thời biết thế nói “Nương nương suy tính chu đáo”

Vừa đem mọi thứ đặt xuống, thái tử phi cố giao nàng vài việc, Tương Như Nhân liền ôm mấy việc vặt rủa rời Dao Hoa các.

Triệu Nhị nhìn nàng rời đi, ngó xuống sổ sách trên bàn, tính toán không ra sai sót, đây là một người thật cẩn thận.

Hà ma ma bên cạnh đỡ nàng đứng dậy “Nương nương, nếu Trương trắc phi làm tốt sao ngài không để nàng làm giúp. Như vậy ngài cũng tiếp tục thanh nhàn an thai”

Triệu Nhị đi đến cạnh cửa sổ vịn vào khung cửa, lắc đầu “Chính vì làm quá tốt mới không để nàng giúp. Điện hạ hàng năm đi tuần chỉ năm sáu ngày đã trở về, ở trong phủ nghỉ ngơi nửa tháng lại đi. Nay điện hạ đi một chuyến đến mười ngày, lại chỉ là những trấn nhỏ phụ cận Lâm An thành”

Nàng sao có thể nghĩ nhiều, từ lúc bắt đầu, trong lòng điện hạ Trương trắc phi so với người khác đã tồn tại hơn chút đặc biệt.

Mấy năm nay điện hạ ở phủ thái tử đều là mưa móc đồng đều. Ban đầu nàng còn nghĩ là vì gia thế của Trương trắc phi, thái tử hay thậm chí hoàng thượng cũng phải để tâm. Nhưng hiện tại nàng không nghĩ vậy nữa. Nàng cũng là nữ nhân, một chút điểm biến hóa làm sao nàng nhìn không ra”

“Nương nương, ngài là thái tử phi. Tương lai thái tử kế thừa ngài vị, ngài chính là hoàng hậu nương nương. Bất kể phi tử có bao nhiêu cưng chiều, ngài còn có thái tôn, vĩnh viễn vẫn là người đứng đầu hậu cung “ Hà ma ma hầu hạ thái tử phi từ khi đại hôn, biết nàng lo lắng chính là thái độ của thái

tử, đỡ nàng ra ngoài phòng hóng gió, khuyên nhủ “Chờ nường nường sinh ra tiểu điện hạ, nường nường thì càng không cần lo lắng”

Triệu Nhi cúi đầu, đưa tay phủ lên bụng, trên mặt là nét ôn hòa. Đứa nhỏ này, nàng chờ quá lâu rồi...

Thời gian trôi nhanh, loáng cái đến cuối năm, thái tử phi cùng Trương trắc phi còn một tháng nữa lâm bồn. Chuyện cuối năm đều rơi vào trên người Trương Như Nhân. Nàng cũng không hề độc tài việc này, mấy người Tần lương nhân rảnh rỗi cũng phụ một tay. Bận trước bận sau, cuối cùng đã đến đêm 30.

Năm nay trong cung náo nhiệt hơn hẳn, hài tử nhiều, tiếng cười cũng nhiều. Bình Ninh và Dung nhi đã ba tuổi, là thời gian nói năng lưu loát. Trương Như Nhân dẫn theo bọn họ đi thỉnh an thái hậu. Bình Ninh đem thái hậu đồ, lúc đi ra có không ít ban thưởng. Đứa nhỏ này cũng không phải người ích kỉ. Thái hậu ban cho nàng một túi hạt châu mã não nhỏ. Trở về tiền điện bên này, Bình Ninh gặp thái tôn liền đưa hẳn hai viên, nhìn thấy Vân tỷ tỷ và muội muội lại tặng hai viên. Dạo một vòng trở về, trong túi còn một nửa, Bình Ninh nhớ lưu lại cho đệ đệ một ít, còn lại thắt chặt túi giao Tôn ma ma cất giữ, một mặt còn dặn chớ làm mất.

Dường được nữ nhi khôn khéo như thế, Trương Như Nhân còn có thể nói gì. Đợi hoàng thượng cùng hoàng hậu tới, một đám hài tử ở trước mặt bọn họ dập đầu, mỗi người lại được chút ban thưởng.

Mấy năm nay phủ thái tử con nối dòng nhiều, hoàng thượng và hoàng hậu cũng an tâm hơn. Hoàng thượng ở chốc lát rồi đi tiếp kiến đại thần. Bên này chỉ còn toàn nữ quyến, chờ yến tiệc bắt đầu thì kéo nhau ra hoa viên.

Từ cung về đêm đã khuya, sáng sớm hôm sau còn phải tiến cung bái tế đầu năm.

Đêm qua chơi đùa ngủ trễ, sáng nay hai đứa nhỏ là mơ mơ màng màng bị lòi dậy. Dung nhi rời giường cầu kính, sau khi được thay quần áo và lau mặt xong, hẳn cứ thế tựa trên vai nhũ mẫu, không chịu ăn cái gì, từ từ nhắm hai mắt lim dim ngủ.

Xe ngựa không đợi người. Tương Như Nhân sai nhũ mẫu đem theo chút đồ ăn, mang hai đứa nhỏ lên xe ngựa tiến cung.

Đến cửa cung nhắc màn cửa lên gió lạnh thổi vào, Dung nhi mới tỉnh một ít. Một đường đi qua, chờ đến Duyên Thọ cung hẳn mới tỉnh hẳn.

Ở trong cung là tốn hết cả ngày. Đi các cung chúc tết, bái lạy, nghe gia huấn tổ tông...lúc đi ra trời đã tối. Về đến bên này phủ thái tử còn phải cúng bái nhang đèn. Tương Như Nhân dỗ hai đứa nhỏ ngủ xong thì đi tiền viện giúp đỡ.

Thái tử phi và Trương trác phi thân mình nặng, tuyết còn đọng nên đi lại không tiện. Tương Như Nhân dẫn theo mấy người Tần lương nhân đi đem chuyện cúng bái làm xong, dặn dò ma ma quản sự canh chừng nhang đèn, cứ cách mỗi canh giờ bản thân còn tới xem một chút.

Cứ thế bận rộn đến hết mừng bốn cũng xong. Sau đó là thời gian nữ quyến trong phủ có thể về thăm nhà dịp tân niên. Tương Như Nhân nói rõ ràng chuyện này với thái tử phi, sáng mừng sáu mang theo Bình Ninh và Dung nhi trở về Tương gia một chuyến.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đột Nhiên Hồn Chiến

Tương lão gia lần đầu tiên thấy hai ngoại tôn nên tất nhiên rất thích thú. Bọn Bình Ninh miệng cũng ngọt, quần quýt một hồi đều khiến mấy trưởng bối thật cao hứng.

Tương Như Nhân để lại bọn họ, đi qua viện Tương lão gia tử.

So với Tương phủ đang náo nhiệt, viện Tương lão gia tử vô cùng an tĩnh. Tương Như Nhân đi vào trong nhà, Tương lão gia tử đang đứng trước bàn viết chữ.

“Tổ phụ” Tương Như Nhân bước tới. Tương lão gia tử đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn nàng “Đến đây!”

Tương Như Nhân bước lên đỡ hần đi tới tháp mềm, Tương lão gia tử ngồi xuống. Tương Như Nhân lại nhắc quả trượng từ phía bàn đến bên cạnh, sai người dâng trà rồi ngồi xuống đối diện. Nhìn theo tầm mắt Tương lão gia tử hướng ra ngoài cửa sổ, nàng cười nói “Năm nay tuyết ngừng chậm hơn chút” Bên ngoài lúc này vẫn là một mảng trắng xóa, trên trời thi thoảng còn lất phất tuyết rơi.

“Vào đầu năm sẽ dâng tấu xin từ quan” Tương lão gia tử nhắc chung trà, giọng nói thoải mái “Già rồi, đi không nổi nữa”

Bắt đầu từ năm kia, chân của Tương lão gia tử không được khỏe, đi phải dùng quả trượng. Vào triều đối với hần, đứng lâu cũng là khổ cực. Có điều hoàng thượng không chịu tha người nên lại nhậm thêm hai năm.

Tương Như Nhân cầm ấm trà rót thêm cho hẳn một chén. Tương lão gia tử nhìn nàng “Hai đứa nhỏ đâu?”

“Ở phía trước bồi phụ thân và mẫu thân a”

Trên mặt Tương lão gia tử thêm ý cười “Có hai hài tử này, tương lai vào cung, cuộc sống cũng không gian nan” Tương Như Nhân cười cười, hiện tại cuộc sống này, nàng cũng không thấy khó khăn gì. Con người chỉ cần không suy nghĩ quá nhiều, không ham muốn quá nhiều, sẽ sống tự tại hơn.

Chất nữ dưỡng đến lớn phải đi phủ thái tử. Tương Như Nhân là người Tương lão gia tử bồi dưỡng bên người mà hẳn hài lòng nhất cả đời này. Tính tình của nàng so với hai ca ca đều trầm ổn hơn. Nàng như vậy, Tương lão gia tử nghĩ cũng thấy an tâm.

“Đầu tháng chín, thái tử mang theo người đi tuần”

Tương Như Nhân ngẩn ra, tổ phụ làm sao cũng biết chuyện này?

Tương lão gia tử cười ha ha “Thái tử điện hạ độc lai độc vãng, người theo hẳn đi những chỗ đó, sao lại không ai nhận ra?” Tương lão gia tử lời nói vừa chuyển, lập tức có chút ngưng trọng “Chớ thị sủng mà kiêu”

Tương Như Nhân gật đầu, vẻ mặt cũng trở nên thận trọng “Như Nhân hiểu rõ”

“Thế đạo an bình, Bắc Đồi hàng, đây thật quá yên bình!” Tương lão gia tử thở dài một hơi, cầm chén trà lên tay, từ từ xoay tròn.

So với sáu năm trước khi nàng vào phủ, tổ phụ nhìn cũng không già đi quá nhiều. Người tới một tuổi nào đó, mặc dù là qua sáu năm, cũng không có khác biệt nhiều. Nhưng thân thể thì ngày càng sa sút.

Tương Như Nhân ngẫm nghĩ mấy lời Tương lão gia tử nói “Thế đạo an bình, tổ phụ, kinh thương sẽ như thế nào?”

“Người hỏi cái này làm gì?” Tương Như Nhân sắp xếp một chút rồi mở miệng “Dân là gốc rễ, thương cũng là đá tảng. Có phải một ngày nào đó địa vị của thương nhân sẽ cao hơn một chút?”

Tương lão gia tử chăm chú nhìn chất nữ, thần tình nơi đáy mắt kia không biết là tán thưởng hay tiếc hận, trả lời mơ hồ “Một ngày nào đó có lẽ có thể!”

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, phía tiền thính đã chuẩn bị xong. Tương Như Nhân đỡ Tương lão gia tử đứng dậy đi ra.

Người một nhà cùng ăn bữa trưa, đến thời điểm gần chiều tối, các nàng chuẩn bị hồi phủ.

Tương phu nhân quanh năm suốt tháng mới gặp được nữ nhi chốc lát như thế, lại không thể giữ qua đêm, kéo tay nàng nói nói một hồi lâu, viền mắt có chút đỏ “Đại ca người không biết sống như thế nào?”

Ngày đoàn tụ như này đại ca cũng không về chỉ có cách một hai tháng là gửi thư báo bình an. Mỗi lần nhắc đến Tương phu nhân đều có chút thương tâm.

“Mẫu thân, những lời này đừng nhắc đến trước mặt đại tẩu” Tương Như Nhân khuyên nàng “Đại ca nếu có ý muốn tránh né, chúng ta tìm cũng không được. Hẳn đã báo bình an về, ngài nên nghĩ theo hướng tích cực lên”

Tương phu nhân cầm khăn chấm chấm nước mắt “Chúng ta thật có lỗi với Vương gia a” Con dâu cầu cưới về lại ở nhà mình bị nhi tử vắng vẻ như vậy. Dù Vương gia không nói gì, hai người Tương lão gia và Tương phu nhân vẫn thấy đau lòng.

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua phía đại tâu đang nói cười với Bình Ninh, quay đầu nói “Bất luận thế nào, Tương gia chúng ta cũng sẽ chăm sóc đại tâu thật tốt“...

Thời gian đầu xuân qua mau, vào tháng ba là thời điểm sinh của thái tử phi, toàn bộ phủ thái tử cũng trở nên khẩn trương. Trong cung, hoàng hậu phái bà đỡ và ma ma xuống. Đến tháng ba, thái tử phi lâm bồn.

So với thai trước, thai này của thái tử phi sinh rất thuận lợi. Từ lúc phát động đến khi sinh hạ chỉ hai canh giờ. Sáng sớm ngày hai mươi bốn tháng ba, thái tử phi sinh hạ một nữ nhi.

Đây đối với thái tử phi mà nói là có nhiều thất vọng. Nhìn nữ nhi mạnh khỏe trong lòng, thái tử phi là không biết có tư vị gì. Nếu sinh nhi tử, hẳn đối với thái tôn sẽ là trợ lực tốt nhất. Mà đối với bà, hai nhi tử cũng sẽ giúp địa vị của nàng càng vững chắc. Nhưng ông trời không chiều lòng nàng.

Thái tôn thì lại vô cùng vui vẻ khi có thêm tiểu muội muội. Tắm ba ngày qua đi, Tứ quận chúa nẩy nở hơn, mềm mại nhỏ nhắn thập phần đáng yêu. Triệu Nhị nằm trên giường nhìn nhi tử đôi nữ nhi, rớt cuống trên mặt cũng có ý cười. Đều là hài tử của nàng a, người khác tính toán, nàng làm nương thì không thể so đo.

Hà ma ma đi tới “Nương nương, Tương trắc phi đến“. Cung nữ ở bên cạnh khoác áo cho nàng, Triệu Nhị phân phát Hà ma ma mời Tương trắc phi vào. Thái tôn thì mang theo muội muội đi vào sương phòng.

Tương Như Nhân là tới xin chỉ thị về tiệc đầy tháng. Tháng tư còn có Tương trắc phi lâm bồn, nhiều chuyện cần quan tâm.

Tương trắc phi đưa danh sách chuẩn bị cho Triệu Nhị xem “Nương nương xem trước một lần, nếu không có vấn đề gì thiệp sẽ sai ma na quản

sự đi làm.” Triệu Nhị đặt xuống bàn “Trước cứ để đây, bản cung xem xong, ngày mai sẽ cho người đưa qua”

Tương Như Nhân gật đầu rời khỏi Dao Hoa các. Lúc đi ra, đang ban ngày lại có chút mờ tối.

Tháng ba mặt trời rọi hơn, tháng tư tiết trời sẽ dần ấm lại. Nay tự nhiên tối tăm, thật không giống như ngày đầu xuân.

Lời tố phụ tựa hồ có chút chính xác. Thế đạo an bình, thoát nhìn quá an bình. Mà phía sao an bình luôn là sóng gằm mãnh liệt. Còn không sao, đầu năm toàn gia Lục tướng quân cứ vậy lặng yên bị bắt. Thẳng đến đầu tháng ba mọi người mới biết được, tội danh của Lục gia là thông đồng với địch phản quốc.

Nói là thứ tử Lục gia Lục Trọng Nham trước khi bị bắt đã mất tích.

Đám người Lục gia còn bị nhốt trong thiên lao, Lục tướng quân chủ động xin đi giết giặc, bắt nhi tử về, còn muốn dùng cái chết tạ tội. Lục tướng quân một lòng vì dân, trung tâm vì nước, cuối cùng toàn bộ Lục gia lại bị hủy trên tay nhi tử.

Thông đồng với địch phản quốc là tội nặng thế nào, là tội liên cứu tộc. Nếu không phải hoàng thượng vì nhìn đến những năm gần đây Lục tướng quân đã cống hiến rất nhiều cho triều đình, toàn bộ Lục gia đã sớm bị chém đầu trong thiên lao.

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng mơ hồ bất an, hình như có đại sự gì đó sắp xảy ra...

Ngày hai mươi bốn tháng tư hôm đó, tiệc rượu mừng đầy tháng Tứ quận chúa phủ thái tử. Rất nhiều khách nhân đến ăn mừng. Gia quyến quan viên dưới trướng thái tử đều có mặt, thêm một ít bằng hữu, xe ngựa ngoài cửa là xếp thật dài.

Thái tử phi vừa ngoài tháng ở cử, trắc phi còn lại trong phủ thì sắp lâm bồn. Tiệc lần này chính là do vị sinh đội long phượng thai Tương trắc phi chủ sự. Cùng là trong phủ thái tử, rất nhiều người nghĩ càng thêm hài tử càng tốt. Bất luận là nam hay nữ, thái tử còn trẻ, tương lai hài tử lại càng nhiều. Nhưng đối với một số người, cái nhìn về thai này của thái tử phi là có chút suy nghĩ. Trước đây long phượng thai của Tương trắc phi sinh ra được một thời gian, hoàng thượng liền phong Tam quận chúa làm công chúa. Nhưng nay thái tử phi sinh ra tiểu quận chúa, hoàng thượng lại không có chút động tĩnh nào. Không khỏi để người ta phải suy đoán tâm tư hoàng gia.

Toàn bộ khách nhân dự tiệc đều không hề nhắc đến chuyện Lục gia. Ngay cả nhà mẹ đẻ của Tôn thị là thông gia cũng ngậm miệng không đá động tới. Tình cảnh nhìn qua là vui vẻ náo nhiệt.

Xuân về hoa nở, tiệc được bày ra giữa hoa viên. Từ xa thấy thái tử và thái tử phi đi tới. Trong tay thái tử phi ôm Tứ quận chúa, bên cạnh là nữ mẫu là ma ma hầu hạ.

Các chủ tử trong cung đều phái người tới dự. Trừ bỏ phong hào từ hoàng thượng, này một thân đích nữ Tứ quận chúa là nhận được hàng vạn hàng nghìn sủng ái.

Mọi người vây ở phía trước đều muốn nhìn Tứ quận chúa một chút. Bỗng nhiên trong đám người có tiếng ầm ĩ, tự hồ là tiếng thét chói tai. Mọi người men theo tiếng thét kia lui ra, lộ ra trong đám người một vị phụ nhân ngã xuống mặt đất. Trên cổ nàng bất ngờ cắm một cây trâm, máu roac rách từ miệng vết thương kia chảy xuống. Thân thể phụ nhân kia co giật, nét mặt kinh khủng.

Trong hoa viên nhất thời ồn ào, cảnh tượng kinh hoàng kia khiến mọi người hoảng hốt. Trong đó có người nhận ra, kêu lên tên của phụ nhân kia. Đây cũng là gia quyến của quan viên hôm nay đến đây dự tiệc.

Thái tử tức khắc che cho thái tử phi lui về sau, để nàng bảo vệ tốt hài tử. Trầm mặt nhìn những người đang thất kinh, hô lớn “Mọi người im lặng, đứng yên tại chỗ” Mọi người tức khắc đứng im, nơm nớp lo sợ nhìn xung quanh, rốt cuộc là ai ra tay giết người?

Đúng lúc này, trên đầu tường quanh sân tiền viện xuất hiện mấy hắc y nhân nhảy xuống tiến vào trong, xông thẳng về phía thái tử. Tình thế tức khắc lẫn lộn rối loạn, kẻ khóc người gào xô đẩy tháo chạy. Có người ở phía sau bị hắc y nhân một đao thí mạng, ngã xuống vũng máu, ở dưới còn có vài người bị thương nằm ngổn ngang.

Trên mặt ai cũng đều là kinh hoàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một nhóm hộ vệ chạy vào bảo vệ thái tử phi cùng mọi người, một nhóm đánh nhau với bọn hắc y nhân.

Tương Như Nhân cũng bị cảnh tượng này dọa sợ. Tử Yên và Thanh Thu che chắn phía trước nàng “Tiểu thư lui về sau đi!”

Tương Như Nhân kéo Thanh Thu, hấp tấp nói “Nhanh, chạy về Linh Lung các dặn Tôn ma ma không cần đưa bọn Bình Ninh ra đây, đem bọn họ giấu đi”

Dứt lời thì có hộ vệ chạy qua đưa nàng đến chỗ thái tử, thái tử phi. Thái tử liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng bình yên vô sự thì nhận lấy kiếm từ tay thị vệ.

Hắc y nhân trước mắt đã bị chế trụ một nửa, bọn còn lại trực tiếp hướng về phía mấy nữ quyến đến dự tiệc ra tay. Lần thứ hai những tiếng thét chói tai nổi lên. Hộ vệ căn bản không ngăn nổi mọi người chạy loạn, thừa lúc đó bọn hắc y nhân hướng về phía hành lang.

Chờ lúc bọn hắc y nhân phát hiện thì đã không còn kịp. Từ chỗ gấp khúc của hành lang đi ra là thái tôn. Trong tay hắn còn dắt theo hai quận chúa cùng Nhị điện hạ, phía sau chỉ có một ma ma. Thấy hắc y nhân xông đến, Tô

Ngạn Tuần theo bản năng ôm lấy hai muội muội cùng đệ đệ, bảo vệ bọn họ ở sau lưng. Thái tử phi nhìn thấy tình huống này, kinh hô một tiếng Tuần nhi, ngã về sau bất tỉnh.

Tương Như Nhân vội đỡ nàng, bảo vệ hài tử trong lòng thái tử phi. Tâm mắt mọi người đều đổ về phía hành lang, cơ hồ bi kịch này là tránh không khỏi.

Ma ma hầu hạ mấy quận chúa đã sớm bị hù dọa. Thái tử cùng hộ vệ gấp rút đuổi theo ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước. Tô Ngạn Tuần ôm chặt bọn đệ đệ muội muội. Ngay lúc hăn nghĩ mình chết chắc rồi thì có một thân ảnh nhào đến bảo vệ bọn họ ngã xuống tránh thoát trên mặt đất.

Tiếp đó Tô Ngạn Tuần ngửi thấy mùi son phấn hòa cùng mùi máu tươi, quay lại nhìn thì thấy Hứa lương nhân thần sắc thống khổ, vẻ mặt tái nhợt...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vì Sao Mưu Phản?

Phủ thái tử bị hắc y nhân tập kích!

Vài gia quyến của quan viên tử mạng, người bị thương thì rất nhiều. Phủ thái tử cũng có một lương nhân vì bảo hộ thái tôn, phía sau lưng và trên đầu đều chịu một nhát kiếm, đến nay còn hôn mê.

Ngay thời điểm phủ thái tử bị tấn công, Bình vương phủ và phủ các trọng thần triều đình cũng bị tập kích. Tiểu thế tử Bình vương phủ suýt gặp nạn. Thiếu phu nhân cùng đích trưởng tôn mới sinh của nhà Điện các Đại học sĩ bị bắt cóc.

Xế chiều hôm đó lại có án mạng, Thái thường tự khanh Trần đại nhân bị đâm chết trong nhà, Trần phu nhân mất tích.

Mây đen như đang phảng phất bao phủ Lâm An thành. Trong vòng một ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra khiến lòng người hoảng hốt. Chuyện Trần phủ vừa xảy ra, mấy nữ nhân Bắc Đồi tiến cống đều bị bắt lại, trong đó có một người trốn thoát, một người tự sát.

Cục diện này giống như Bắc Đồi cùng Đại Thiên sắp khai chiến. Nhưng đây là Lâm An thành, chẳng lẽ quân Bắc Đồi đã tới gần rồi sao? Trên đường quan binh đi lại tuần tra. Trong phủ thái tử, sau khi đưa hết toàn bộ khách nhân trở về, dọn dẹp xong xuôi, để lại nhiều người, thái tử tiến cung gặp hoàng thượng...

Sáng sớm hôm sau, cửa Tây xuất hiện quân Bắc Đồi. Một lượng lớn nhân mã đứng ở cửa thành, mà cầm đầu chính là người mất tích đã lâu, thứ tử Lục gia Lục Trọng Nham.

Từ nơi đóng quân chạy về, Lục tướng quân đưng độ quân Bắc Đờ ngay cửa thành, hai quân giăng co.

Trên tường thành, Tô Khiêm Mặc lệnh cung thủ chuẩn bị. Lục tướng quân giận dữ mắng nhi tử. Lục Trọng Nham lên tiếng sai quân Bắc Đờ lùi từ phía sau lên vài quyển của quan trong triều, trong tay mỗi người đều ôm hài tử, tiếng khóc cầu xin thảm thiết.

Lục Trọng Nham khiêu khích nhìn Tô Khiêm Mặc trên cửa thành. Sau đó còn đoạt lấy một đứa nhỏ, ôm vào trong ngực, còn đưa tay sờ sờ đứa bé.

Tướng sĩ sau lưng bước lên nói vài câu vào tai, Tô Khiêm Mặc nường mày. Bắn chết như vậy sẽ hại nhiều người vô tội. Hơn nữa đây còn là gia quyến của quan viên trong triều mất tích hôm qua. Hôm nay tâm không phải chỉ là lo cho tính mệnh của những người này mà còn là lo lắng các quan viên đó có khả năng vì vậy mà làm phản.

Tô Khiêm Mặc sai người hồi báo vào trong cung, híp mắt nhìn Lục Trọng Nham.

Lục Trọng Nham đưa ra yêu cầu, muốn gặp người Lục gia đang bị nhốt tại thiên lao. Tô Khiêm Mặc phái người đi vào. Ngoài cửa thành quân Bắc Đờ ngày càng đông.

Ngay lúc người của Lục giaddang được đưa ra thì phía bên này hoàng cung bỗng xuất hiện một đội nhân mã lớn ngay cửa cung, thẳng một đường chạy vào đến cửa cung thứ hai. Lối đi nhỏ bên trong vốn đang an tĩnh vang lên tiếng động, âm thanh nặng nề vang lên, cùng lúc cửa cung chậm rãi đóng lại, phần lớn người bị vây lại ở lối đi nhỏ.

Trên tường vây thật cao xuất hiện nhiều cung thủ, cúi xuống nhắm ngay những người đang bị bao vây, tùy thời chuẩn bị phóng tên...

Lúc này mấy người Lục gia được đưa đến cửa thành. Bình Vương Tô Khiêm Mặc sai người mở cửa thành, cửa chính nặng nề được mở ra. Lục Trọng Nham thấy toàn gia đều đứng ở đó, hai bên trái phải đều có binh sĩ, bất động đứng đó chờ Lục Trọng Nham thả mấy người trong tay. Một người đổi một người, bên phía hãn vẫn còn đủ để có con tin bị giữ lại. Nhưng hãn không biết rằng lúc này ở trong cửa cung đã là thân chất một mảnh. Người bị chặn lại ở giữa hai cửa cung, chỉ có thể không ngừng hướng về phía cửa đang đóng mà tấn công. Nhưng phía sau cánh cửa là rất nhiều người ngăn chặn, không cách nào phá ra được. Phía trên bắt đầu phóng tên, bộ phận còn bên ngoài cửa cung cũng bắt đầu chém giết. Vốn dĩ lối đi hăng ngày yên ắng, an tĩnh, hôm nay trên tường dưới đất đều dính máu tươi, khắp nơi là binh sĩ ngã xuống, trên người cắm đầy mũi tên.

Bên ngoài còn lại một bộ phận cũng chém giết điên cuồng, binh sĩ tinh nhuệ nhưng vẫn không chống lại được viện binh kéo đến liên hồi. Người cầm đầu cười ngựa, đeo mặt nạ, tay cầm trường kiếm giết những viện binh tiến đến, không ngừng muốn xông ra ngoài hoàng thành.

“Còn không mau hạ vũ khí xuống!” Phía trước Lục vương gia lĩnh quân chặn lại lối đi. Người đeo mặt nạ liến nhìn người nọ rồi lại nhìn sang thái tử bên cạnh hãn, giơ kiếm thật cao lên trời, gầm lên một tiếng, thúc ngựa xông thẳng về phía bọn họ.

Thua, tựa hồ là kết cục đã định. Người mang đến chỉ còn hơn trăm, chỉ còn đánh được một trận này mà thôi. Lục vương gia nhìn chỉ có thể từng tiếng thở dài. Nếu không có đề phòng, không nhìn thấu âm mưu mưu phản đã lâu này, không có mấy người Khiêm Mặc trù tính sau lưng, hôm nay người nằm trên mặt đất sẽ là người bên trong hoàng thành, là bất luận kẻ nào trong số bọn họ.

Xuyên qua mặt nạ, hãn có thể thấy hai mắt kia đầy phẫn hận. Bên trong chứa quá nhiều không cam lòng cùng oán hận. Nhưng như người ta nói, số mệnh sớm đã được định đoạt.

Cách phía trước thái tử một khoảng, bọn người kia đều đã chết, chỉ còn lại duy nhất kẻ đeo mặt nạ. Xung quanh mười mấy binh sĩ cầm trường mâu xiên thẳng vào thân ngựa. Nó gào lên rồi vùng chân trước, cả người và ngựa dần đổ về sau.

Bạch mã đổ ầm xuống, trong mắt nó dường như cũng là sự kiên cường không phục. Kẻ đeo mặt nạ quỳ trên đất, tay cầm kiếm chống đỡ, xung quanh vây đầy binh sĩ.

Hắn sao có thể dừng lại? Kế hoạch bí mật. Hắn trước hết rời Lâm An thành đến đất phong, rời xa nơi này, cách xa hoàng thành, trừ tính hết năm năm, làm sao có thể chỉ dừng lại tại đây?

Hắn đứng bật dậy, hươu kiếm tiếp tục chiến đấu, nhưng giết một lại đến một, người ngày càng nhiều. Hắn kiệt sức đập người trước mặt ra, gươm kiếm xông thẳng về phía thái tử. Binh khí chạm nhau, sau mặt nạ đã sớm là vẻ mặt thấy chết không sờn. Hai đôi mắt nhìn nhau, một bên là thờ dài cùng đau lòng, một bên... là vô cùng không cam tâm!

Người đeo mặt nạ bị kích lui lại mấy bước. Hắn bị binh sĩ vây đến chế trụ, hắn ngẩng đầu nhìn thái tử, vẫn thấy thái tử đang nhìn mình, khoe miệng tràn ra máu tươi, oán hận nói “Ta không cần người thương hại!”...

Tin tức bí mật truyền đến cửa thành, Tô Khiêm Mặc nhìn tin viết tay của Lục Vương gia, lại nhìn bọn hắn một nhà cảnh tượng gần đoàn viên, cuối cùng nhìn về phía Lục tướng quân.

Lục Trọng Nham thả một đám người, chỉ còn lại đứa bé trong tay. Hắn xuống ngựa. Mẫu thân đứa bé ở bên cạnh khóc ngã xuống đất cầu xin hắn. Lục Trọng Nhâm thờ ơ. Không phải nhi tử của Bình vương, tôn tử của Điện các Đại học sĩ cũng dùng rất tốt. Lục tướng quân cũng xuống ngựa. Hình ảnh này giống như thực sự là một nhà đoàn tụ, nếu như xung quanh đó

không có binh sĩ luôn cảnh giác và trên tường thành không có cung thủ đang chờ lệnh.

Tô Khiêm Mặc nhìn thấy Lục phu nhân khóc đánh về phía Lục tướng quân, thấy Lục tướng quân đem nàng giao cho Lục gia trưởng tử rồi đi về phía Lục Trọng Nham. Bốn phía cung thủ giương cung nhìn chăm chăm. Không biết bọn họ nói gì, Lục tướng quân muốn ôm lấy đứa bé kia, Lục Trọng Nham hung hăng đẩy hẳn một phen, vài người tranh chấp.

Một viên võ quan bên cạnh Tô Khiêm Mặc báo cáo “Vương gia, cung thủ tầm xa đã chuẩn bị xong, có phải lập tức ra tay?” Tô Khiêm Mặc đưa tay ngăn lại “Nhìn thêm chút nữa“. Lục Trọng Nham là chắc chắn thất bại. Nhưng quân công này hẳn hy vọng để lại cho Lục tướng quân, để có thể hướng hoàng thượng cầu xin tha mạng cho những sinh mệnh vô tội ở Lục gia.

Ngay khắc đó, Tô Khiêm Mặc thấy Lục tướng quân muốn tới cướp người, Lục Trọng Nham một kiếm đâm vào ngực Lục tướng quân.

Tiếng kinh hô vang lên.

Lục Trọng Nham đâm xong một kiếm kia, cười điên cuồng.

Thời gian đã qua quá lâu, trong hoàng cung cũng không có tín hiệu gì. Lục Trọng Nham có thể đoán được trong cung đã thất bại. Hiện tại việc hẳn cần làm là giữ được tánh mạng. Con tin còn lại này chính là lợi thế để hẳn tìm đường thoát.

Đáy mắt Tô Khiêm Mặc hiện lên chút đau đớn, tầm mắt rơi vào trên người Lục tướng quân đang ngã xuống trong lòng trưởng tử. Lục tướng quân nhìn thoáng qua nhi tử đang phát điên, tầm mắt đảo về phía Tô Khiêm Mặc trên cửa thành, chậm rãi vươn tay, ngón tay hướng về Tô Khiêm Mặc, há miệng muốn nói gì đó, máu chảy ròng ròng.

Thời khắc này Lục Trọng Nham đã ôm thê tử lên ngựa. Đúng lúc Tô Khiêm Mặc thấy Lục tướng quân gật đầu, nhìn về phía xa thì thấy một đám Bắc Đò quân đang tiến đến, mặc y phục không khác nhưng lại ngăn cản đường đi của Lục Trọng Nham. Dẫn đầu là một thiếu niên tầm mười một mười hai tuổi, mặc phục sức vương tộc Bắc Đò chính thống.

Lục Trọng Nham cùng người cưỡi ngựa nổi lên tranh chấp. Tô Khiêm Mặc nhìn đúng thời cơ, cùng thiếu niên kia nhìn thoáng qua nhau, cùng lúc hai bên hô mệnh lệnh bắn tên.

Đầu tiên là thê tử của Lục Trọng Nham bị bắn rơi khỏi ngựa. Lục Trọng Nham đang muốn đưa đứa bé ra uy hiếp thì ngược trúng ngay ba mũi tên, tay buông lỏng thả rơi đứa bé. Một binh sĩ Bắc Đò vọt tới tiếp được...

Trận mưu phản làm người ta khùng hoảng còn chưa nhắc lên được bao nhiêu gợn sóng đã bị dẹp yên. Không có gì ngoại trừ hai cửa cung vết máu còn chưa thanh trừ sạch sẽ. Còn có bỗng nhiên trống ra không ít chức quan.

Người đeo mặt nạ bị bắt là Định vương. Lục Trọng Nham bị bắn chết tại chỗ. Lục tướng quân trọng thương. Người tham dự mưu phản tất cả đều bị ban chết.

Lục gia nhờ vào tất cả công tích trước nay của Lục tướng quân, chỉ bị lưu đày khỏi Lâm An thành, muôn đời không được vào triều làm quan. Bao gồm tất cả tiểu thư sinh ra từ Lục gia sau này cũng không được gả vào Lâm An thành, người Lục gia sau này nửa bước cũng không được đặt chân vào Lâm An thành. Hoàng thượng tha cho Lục tướng quân đang trọng thương. Một công thần đang cống hiến cho triều đình lại thành làm trò cho thiên hạ. Hoàng thượng cũng không đành lòng để hấn vì nhi tử mà còn chịu thêm tội gì, mọi thứ cũng đã quá đủ rồi.

Trận mưu phản kinh động này toàn Lâm An thành đều biết. Người đời trước sẽ lấy tình hình so sánh lại với trận tranh giành những năm trước lúc

hoàng thượng lên ngôi. Tình cảnh lúc đó mới thật là thảm thiết, vài vị hoàng tử mất mạng, dân chúng không dám ra đường, trong cung ngoài cung máu chảy thành sông.

Còn hôm nay Định vương ngay cả hoàng cung cũng chưa vào được, hoàng thượng cũng chưa thấy mặt thì đã bị bắt. Cũng là do có chuẩn bị trước giúp giảm thiểu thương vong.

Có người suy đoán Định vương làm thế nào lại liên hợp với Bắc Đồi. Cũng có người suy đoán Định vương sẽ bị hoàng gia xử lý ra sao. Nhưng sự tình trôi qua mấy ngày, trong ngoài triều đình đều không có tin tức truyền ra. Mọi người nghĩ, mưu phản là tội lớn, có lẽ Định vương bị hoàng gia bí mật xử quyết.

Ở trong phủ thái tử nhưng Tương Như Nhân biết chẳng phải bí mật xử quyết, Định vương không chết, chỉ là bị giam lại.

Lúc này cũng không ít người nhân cơ hội kéo Tương gia xuống ngựa. Tương gia là ngoại tổ gia của Định vương, làm sao không có liên lụy. Chướng mắt nhất với Tương gia, Triệu gia dẫn đầu nêu ý kiến trước mặt hoàng thượng. Không có Tương gia ở sau lưng ủng hộ, Định vương sao có thể làm được những việc này?

Mà hoàng thượng thì đem từng lời đều bác trở về. Thời gian xảy ra chuyện, Tương lão gia tử cùng Tương lão gia còn ở cùng hoàng thượng. Huống hồ đích trường tôn nữ Tuwing gia còn là thái tử trắc phi. Bọn họ vĩnh viễn chỉ đứng sau người đương quyền, cùng chuyện mưu phản không có liên can. Nếu cố chấp nói có quan hệ thì đó là Tương lão gia tử đã cùng Lục vương gia bàn bạc đối pháp để bắt Định vương như thế nào, giảm thiểu thương vong.

Thế này Tương Như Nhân mới biết thì ra Tương gia cũng có tham dự vào chuyện này, tổ phụ sớm đã phát giác với chuyện Định vương có ý đồ

mưu phản. Làm đủ chuẩn bị, đem Tương gia kéo ra khỏi vũng bùn này, còn có thể thêm danh tiếng tốt.

Chỉ là nàng không hiểu được. Vì sao Định vương hẳn lại mưu phản?

Nhưng chuyện nghĩ không hiểu được này cũng không phải mình nàng. Trong cung, hoàng thượng và thái tử đều nghĩ không ra. Một Định vương thường ngày lông bông, không hề có bộ dạng nghiêm túc, đối với chính sự lại chẳng bao giờ quan tâm. Làm sao lại muốn làm phản?

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nàng Không Chịu Nổi

Tô Khiêm Dương theo hoàng thượng đến nơi giam giữ Định vương. Ngoài cửa phòng có binh sĩ đứng gác, thấy hoàng thượng đến thì mở cửa cho họ đi vào. Trong phòng ánh sáng lờ mờ. Tô Khiêm Trạch ngồi ở trên giường, trên tay và chân đều có xiềng xích sắt.

Hắn tựa hồ không hề để ý gì tới người tiến vào, chỉ miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt đảo qua người Tô Khiêm Dương, tiếp theo quay về nhìn giường, vẻ mặt lãnh đạm.

Hoàng thượng nhìn nhi tử này, trong mắt chỉ còn lại đau lòng và thất vọng “Người không biết người đã làm những gì!” Lúc nhỏ đã bất hảo không quản được, nhưng cũng thôi, hoàng tử không phải đều có sự kiêu ngạo sao. Càng lớn lại càng không trầm ổn, chuyện với Lục thế tử phi rồi lại dây dưa với thanh quan phượng để bị đồn khắp Lâm An thành, nay còn làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Tô Khiêm Trạch nghe, cúi đầu nhìn xiềng xích trên tay, bất cần nói “Được làm vua, thua làm giặc. Mặc cho xử trí”

Hoàng thượng giận quá hóa cười “Tốt, tốt. Mẫu phi vì cầu xin trăm tha cho cái mạng của người mà tự nguyện đi Nam Sơn tự thường bạn thanh đèn, vĩnh viễn không quay về cung. Định vương phi vì cầu tình cho người vẫn còn quỳ ngoài cửa cung. Người thì hay rồi! Trẫm thật sự là nuôi được một hảo nhi tử, hảo nhi tử.”

Lúc nhắc đến Định vương phi, ánh mắt Tô Khiêm Trạch khẽ giật mình, cuối cùng cũng chỉ giơ tay lên “Xem như ta có lỗi với các nàng. Không nên

sanh ra nhi tử như ta, không nên gả cho trượng phu như ta.”

Hoàng thượng tức giận công tâm, ngực một trận đau buốt. Tô Khiêm Dương vội đỡ lấy. Đối với tình huống như vậy, Tô Khiêm Trạch cũng không buồn liếc mắt nhìn qua.

Tô Khiêm Dương đỡ hoàng thượng ra ngoài giao cho thái giám hầu hạ “Phụ hoàng, người ở đây nghỉ ngơi một chút, nhi thần vào nói chuyện với tam đệ”

Bất luận là đối với hoàng thượng hay Tô Khiêm Dương, Tô Khiêm Trạch đều là dáng vẻ xa cách. Tô Khiêm Dương đi đến cạnh bàn ngồi xuống đối diện hẳn, giọng bình thản “Người cũng biết phụ hoàng không muốn giết chết người. Chọc giật phụ hoàng đối với vương phủ không có gì tốt. Người nên nghĩ đến những người còn sống trong Định vương phủ”

“Bản vương được cái gì tốt” Tay khẽ động, xiềng xích phát ra tiếng động, Tô Khiêm Trạch quay đầu nhìn hẳn, khóe miệng nhếch cười “Những thứ tốt nhất trên đời này đều là cho người!”

“Tam đệ, người không phải người như thế.” Nửa ngày, Tô Khiêm Dương chậm rãi nhìn hẳn nói.

“Ta đây là hạng người gì? Cùng là người của hoàng tộc, cho rằng toàn bộ thiên hạ này là của một mình đại ca người?”

Những lời này coi như là giải thích cho động cơ mưu phản của hẳn. Tô Khiêm Dương ngẩn ra. Hai mươi mấy năm qua đều là như thế không để ý, nay bỗng nhiên lại nói có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, đối kị với hẳn thân là thái tử tương lai kế thừa ngai vị, có được nhiều thứ. Thái tử không thể nào tin được, ngoài vị trí này, có lẽ hẳn còn có động cơ khác để mưu phản. Tô Khiêm Dương nhìn theo mặt hẳn, cười “ Thì ra là người muốn những thứ này!” Tô Khiêm Trạch quay đầu đi, chỉ chừa lại cho hẳn một cái gò má, nửa ngày, chậm rãi mở miệng “ Cũng không phải là muốn toàn bộ”.

Mong muốn của hãn, chỉ là thứ thuộc về ngôi vị hoàng đế mà thôi, mong muốn của hãn, chỉ là những thứ tốt đẹp trong đó.”

Ngôi vị hoàng đế đối với hoàng tử có biết bao sức dụ dỗ. Nhìn lại tình cảnh huynh đệ hoàng thượng năm đó sẽ rõ. Hay coi như huynh đệ trong thế gia cũng có thể tranh đoạt gia sản trở mặt thành thù, giết người cướp của. Cho dù là ở nông thôn, vài thân huynh đệ cũng có thể vì hai ba mẫu đất mà nổi lên tranh chấp động tay động chân. Huống chi là vị trí đứng đầu thiên hạ này, quyền lực chí cao vô thượng.

Có thể lấy làm lý do mưu phản cũng chỉ có cái này mà thôi!

Không biết trôi qua bao lâu, trong phòng lần thứ hai trôi vào an tĩnh. Truyền đến thanh âm khóa cửa, Tô Khiêm Trạch quay đầu nhìn lại, trên mặt có một tia chấn động. Một tòa cung điện này, hãn sẽ làm bạn cùng nó suốt phần đời còn lại.

Hãn biết mình ăn năn nhận sai thì có thể ra ngoài, nhưng hiện tại hãn cũng không muốn rời khỏi đây...

Bên này Tương Như Nhân đang ngồi xe ngựa trên đường đi Tương phủ, bị một người cản giữa đường.

Nhấc màn lên xem, mấy tên hộ vệ rút kiếm chỉ vào hai người té trên mặt đất. Trong đó một người che chở cho người còn lại, y phục đều mộc mạc.

Tương Như Nhân liếc mắt liền nhận ra người được bảo vệ kia, nàng lúc này đang tràn đầy vẻ khẩn cầu nhìn Tương Như Nhân.

Xe ngựa vừa lúc là ở đầu ngõ, xung quanh không có ai. Trước hết Tương Như Nhân cho người đem người đỡ dậy, đưa đến trà quán. Nàng khẽ thở dài một hơi, xuống xe ngựa đi theo vào.

Đến cửa phòng bao, mấy thị vệ bảo hộ nàng canh giữ ngoài cửa, Tương Như Nhân mang theo Tử Hạ đi vào, nhìn nữ tử đang ngồi đó “ Định vương phi!”

Hứa Nguyệt Oánh đẩy nha hoàn đỡ nàng ở bên cạnh ra, đứng lên, sau đó quỳ xuống trước mặt Tương Như Nhân, nước mắt giàn giụa “Tương trắc phi, van cầu người cứu vương gia, cứu A Trạch, ta cầu người”.

Tương Như Nhân đưa tay đỡ nàng, Hứa Nguyệt Oánh không chịu đứng lên. Tương Như Nhân không có cách, cũng không chịu nổi lễ này của nàng, chỉ có thể ngồi xuống khuyên nhủ “ Người đứng lên trước đã, chuyện Định vương gia, ta không thể giúp được gì đâu” Cầu thái hậu, cầu hoàng hậu. Cầu ai đều được. Cầu nàng có lợi ích gì? Đây là mưu phản chứ không phải tiểu đánh tiểu nháo!

Hứa Nguyệt Oánh nắm chặt cánh tay nàng, vội vàng nhìn nàng “ Người có thể giúp! Chỉ cần người đi khuyên nhủ vương gia nhận sai với hoàng thượng. Hẳn không thể để cả đời bị nhốt trong cung. Tương trắc phi, lời người nói hán nhất định nghe theo. Cầu người, cầu người đi khuyên nhủ hần.”

Tương Như Nhân sắc mặt biersn đổi, muốn giũ ra khỏi tay nàng. Hứa Nguyệt Oánh nắm gắt gao hơn. Tử Hạ ở sau bước lên giúp đỡ tay nâng nàng dậy. Tương Như Nhân nhìn Hứa Nguyệt Oánh ngã trên mặt đất, đột nhiên lạnh giọng “Định vương phi, việc này người không nên tới cầu ta” Nàng và Định vương quan hệ thế nào, có quyền gì mà tiến cung khuyên nhủ, lại có năng lực gì để Định vương gia nghe lời nàng? Định vương phi thật là xem trọng nàng.

Hứa Nguyệt Oánh tựa hồ nghĩ tới điều gì, nước mắt càng rơi dữ hơn, lầm bầm nói “Ta không muốn nói, ta không muốn nói. Ta đã đáp ứng không được nói”

Tiếp theo tầm mắt dừng trên người Tương Như Nhân, như có chút cân nhắc. Về mặt kia vốn tràn đầy bi thương lại chợt nảy ý cười “Ai nói ta cầu sai người? Trong lòng hãn luôn luôn có người. Chính vì thế lời người nói hãn nhất định sẽ nghe”

Hứa Nguyệt Oánh nói không to, nhưng gần từng tiếng Tương Như Nhân có thể nghe rõ. Từ lòng bàn chân bỗng dâng lên cảm giác lạnh buốt, ngực thì như bị nện một búa đến nỗi khó thở. Trước đây từng biết có một hồi chuyện như vậy. Nhưng hiện tại nghe từ chính miệng Định vương phi nói ra, lại là một cảm giác khác. Trên mặt Tương Như Nhân có một tia vỡ ra!

Hứa Nguyệt Oánh vẫn còn thì thào ở kia. Tương Như Nhân trực tiếp dùng lực lôi nàng qua. Nha hoàn ở bên cạnh kinh hô một tiếng. Tương Như Nhân quát lớn “Câm miệng!”. Sau đó nhìn Hứa Nguyệt Oánh, ánh mắt quyết tuyệt “Định vương phi! Người có biết bản thân đang nói cái gì hay không? Người không lo vào cung cầu thái hậu, cầu hoàng thượng hay hoàng hậu, lại đến đây tìm ta nói hươu nói vượn cái gì!”

“Ta không có nói hươu nói vượn! “ Hứa Nguyệt Oánh gào to, rời lệ nhìn nàng “Người cho là ta muốn đến đây, cho là ta nguyện ý đến cầu người sao? Nếu không tại người A Trạch làm sao lại muốn nuôi quân đoạt quyền? Hãn say rượu trong miệng đều gọi tên người. Cầu thái hậu có ích gì? Chính hãn không nhận sai ai cũng không giúp được”

Tương Như Nhân mạnh mẽ kéo nàng sát lại mình, ở bên cạnh tai nàng nói “Những lời này, người cảm thấy ai sẽ tin?”

Hứa Nguyệt Oánh thân mình run run. Tương Như Nhân mặc kệ nàng, mặt nghiêm nghị “Hoàng tử mưu phản chỉ vì một nữ nhân. Người có biết nói như vậy càng là hại chết hãn. Quyền thế đương đầu, ai lại đi tin lý do như vậy. Người đến cầu ta đã là sai. Người là Định vương phi. Người hãn là nên tiến cung đi khuyên hãn chứ không phải ở trong này khóc kể với ta”

Hứa Nguyệt Oánh trên mặt có chút sợ hãi, liên tục lắc đầu “Không phải, không phải. Ta không có ý định nói, ta đã đáp ứng hẳn sẽ không nói với hẳn. Ta chỉ muốn người đi khuyên nhủ hẳn. Hẳn nghe lời người, hẳn thật sự nghe lời người”

“Định vương phi!” Tương Như Nhân quát lớn nàng. Hứa Nguyệt Oánh thân mình chấn động, ngẩng đầu nhìn nàng. Tương Như Nhân nhẹ nhàng than “Chuyện này ta thật sự không giúp được người. Đây là tội liên cửu tộc. Thánh thượng chỉ giam giữ Định vương, xem như là đã nhẹ. Người lại không nhìn ra. Ta và Định vương gia có được mấy lần gặp mặt. Ta là một người ngoài càng không thể khuyên gì. Nói như vậy mong rằng về sau người không nhắc lại nữa”

Hứa Nguyệt Oánh khóc thương tâm. Tương Như Nhân phất tay, Tử Hạ mở cửa gọi thị vệ vào “Phái hai người đưa Định vương phi về. Ta ở đây đợi các người”

Nha hoàn nhanh chóng đỡ Hứa Nguyệt Oánh dậy. Tương Như Nhân nhìn sâu vào nàng một cái. Hai thị vệ đi theo phía sau nàng, lên xe ngựa trở về Định vương phủ.

Khoảnh khắc cửa phòng khép lại, cả người Tương Như Nhân mềm nhũn, nghiêng ngã lùi về sau hai bước. Tử Hạ phía sau tức khắc đỡ nàng “Tiểu thư!”

“Ta không sao!” Tử Hạ đỡ nàng tới ghế tựa bên cạnh ngời xuống. Kỳ lực sau lưng áo Tương Như Nhân đã ướt đẫm một mảng, hai tay đặt trên đùi khẽ phát run. Vừa rồi nàng mạnh bạo chống đỡ không lộ ra khác thường gì. Hiện tại trong phòng không còn ai khác, không khống chế được nữa.

Lời nói của Định vương phi khiến suy đoán ban đầu trong lòng nàng đối với chuyện này hoàn toàn đảo điên. Nàng nhớ tới đêm trước ngày xuất giá, Định vương tới tìm, chính nàng đã từng nói.

“Bởi vì hắn là thái tử. Bởi vì ta là Tương gia đích trưởng nữ. Bởi vì thánh chỉ. Bởi vì Tương gia trung thành với hoàng thượng. Tam hoàng tử, lý do quan trọng như vậy sao?”...

Tương Như Nhân không thể khẳng định rốt cuộc nguyên nhân hắn mưu phản là gì, nhưng giờ phút này khiing thể không tin lời nói trước kia của nàng đối với hắn có chút ảnh hưởng.

Lời Định vương phi nói còn vang ở bên tai. Là vì nàng, đều là vì nàng.

“Tiểu thư?” Tử Hạ lo lắng nhìn Tương Như Nhân, tiểu thư khóc.

Nước mắt lặng lẽ trào ra, trong lòng nàng dâng lên vô hạn bi thương không thể khắc chế. 'Bởi vì nàng' trầm trọng đến vậy, nàng làm sao nhận nổi. Tất cả mọi sự này sao nàng có thể thừa nhận là do nàng gây ra, gánh nặng như vậy, nàng thực sự không chịu nổi.

Vì sao muốn để cho nàng biết?

Tương Như Nhân đưa một tay ôm ngực, khóc thành tiếng...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hoàng Đế Băng Hà

Cuối cùng Tương Như Nhân cũng không đi Tương phủ. Cảm xúc như vậy cũng không tiện nói gì với Tương lão gia tử. Sau khi đưa Định vương phi về thị vệ đánh xe quay lại, Tương Như Nhân về thẳng phủ thái tử.

Hứa ma ma thấy Tương Như Nhân về nhanh như vậy, vành mắt còn đỏ. Sau khi vào phòng liếc nhìn Tử Hạ. Thấy nàng lắc lắc đầu, sai người đi chuẩn bị nước ấm. Tương Như Nhân đi tới sương phòng, Bình Ninh và Dung nhi vẫn còn đang ngủ trưa.

Chỉ khi nhìn đến hai đứa nhỏ, tâm nàng mới thoáng yên ổn một chút. Nàng ngồi xuống giường, dịch dịch góc chăn cho Bình Ninh. Nha đầu này tướng ngủ không tốt, một chân còn gác lên trên chăn.

Hứa ma ma tiến vào nhẹ giọng nói “Tiểu thư, trước đi rửa mặt thôi”

Tương Như Nhân vào phòng rửa mặt, nhìn bóng mình trong chậu nước, cất tiếng “Nhũ mẫu, chuẩn bị nước đi. Ta muốn tắm.”

Nước ấm nhè nhẹ, Tương Như Nhân khuôn mặt ướn nhẹ nhắm hai mắt lại, trong đầu có hình ảnh nhất nhất hiện ra.

Thanh Thu dẫn người mang nước ấm vào. Tương Như Nhân mở mắt ra, đặt tay lên trên giá, thở dài một hơi, đi đến sau bình phong cởi y phục tắm rửa.

Tắm rửa xong Tương Như Nhân có chút mệt nên nằm lên giường tính nghỉ ngơi chốc lát. Có điều gối đầu không bao lâu nàng liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tương Như Nhân mơ một giấc mộng thật dài thật dài. Nàng mơ thấy rất nhiều người, có người chết, có người bị thương. Những người chết này lại đứng dậy kéo bỏ tay chân gãy đoạn, chen chúc về phía nàng. Nàng hoảng sợ liên tục lui về sau, phía sau lại có người nhảy đến. Nàng thấy bên cạnh có một sợi dây quấn vào cây cột rất cao. Nàng bám vào đó leo lên.

Phía dưới người chết đứng lên càng nhiều. Tay nàng thì đau quá, bị tróc hết da.

Nàng cho rằng bản thân an toàn nhưng người phía dưới lại bắt đầu trèo lên, sắp bắt tới chân nàng.

Nàng hoảng sợ vịn phần tiếp tục leo lên, đến điểm cao nhất thì không còn đường lui.

Người phía dưới thì đang tiếp tục trèo lên. Nàng muốn kêu cứu mạng nhưng mồm miệng lại không thốt ra được lời nào.

Nàng tuyệt vọng. Trên bầu trời mây đen dày đặc. Bỗng có một đàn chim thoát ra từ đám mây phi về hướng nàng, chúng đến bên này, bắt đầu rĩa thân thể nàng.

Nàng đau quá, muôn đưa tay ngăn lũ chim lại. Dưới chân cột lung lay, một tay không bám được. Nàng ngã xuống từ trên cao...

Tương Như Nhân chột mở mắt, trước mặt là đỉnh giường quen thuộc. Bên tai truyền đến tiếng nói “ Tỉnh rồi?”

Quay đầu qua, Tương Như Nhân thấy thái tử ngồi cạnh trên giường. Nàng muốn dậy nhưng khó khăn. Tương Như Nhân nhăn mày, đầu thật nhức.

Tô Khiêm Dương thả sách trong tay xuống ấn nàng trở lại, giọng nói có chút bất đắc dĩ “Ngủ một giấc lại có thể phát sốt, nàng cũng là người duy

nhất”

Tương Như Nhân thế này mới phát hiện nàng toàn thân đầy mồ hôi. Mở miệng cất giọng khàn khàn “Thần thiếp bị bệnh?” “Ít nói thôi!” Tô Khiêm Dương đứng dậy qua bên cửa sổ ngồi xuống.

Thanh Đông qua đỡ Tương Như Nhân. Thanh Thu trong tay bưng chén thuốc, thối thối “Tiểu thư trước uống thuốc đã”

Thuốc đắng vào miệng khiến Tương Như Nhân tỉnh hơn ít. Tương Như Nhân nghiêng đầu nhìn ra ngoài, thế bào trời đã tối rồi “Là giờ nào?”

“Giờ Tuất quá bán. Tiểu thư, ngài ngủ gần ba canh giờ rồi” Thanh Đông giúp nàng lau khước miệng, hạ thấp thanh âm “Thái tử điện hạ ở đây bồi ngài được một canh giờ rồi.”

Tương Như Nhân đưa tay sờ trán, còn nóng. Nàng chỉ nhớ mình mơ một giấc mộng dài. Tình cảnh trong mộng thật khủng khiếp, thời điểm tỉnh lại ngực còn hốt hoảng.

“Công chúa tỉnh dậy thì tìm ngài, đến bên giường gọi gài hồi lâu không được. Tôn ma ma vào xem mới phát hiện ngài sốt cao” Thanh Thu nói lại thời điểm nghĩ mà sợ. Các nàng cho rằng tiểu thư vì chuyện hai ngày nay mà mệt mỏi, đâu ngờ rằng lại đổ bệnh.

“Thái y nói ngài ưu tư quá độ nên suy nhược. Thanh Đông đỡ nàng nằm xuống “Nói ngài nghỉ ngơi cho tốt, không cần suy nghĩ nhiều.”

Từ phủ thái tử bị tập kích đến Định vương mưu phản mới có mấy ngày. Bên trong phủ bận trước bận sau, lại còn lo lắng Tương gia chịu liên lụy, còn có chuyện Tấn phi trong cung. Tương Như Nhân cơ hồ cũng chưa có giấc ngủ ngon. Hôm nay ra ngoài lại gặp Định vương phi một phen nói như vậy, trong đầu luôn vang lên những lời này. Nàng mệt mỏi ngã xuống.

Tương Như Nhân nằm ổn, mấy người Thanh Thu lui ra ngoài. Một lát sau Tô Khiêm Dương lại đi qua, đưa tay sờ sờ trán nàng, lấy đệm dựa ra, ngồi lên phía ngoài giường.

Tương Như Nhân nghiêng người, nhìn hẩn cầm sách lên lật tùy ý, nhẹ giọng nói “Hôm nay thiếp ở trên đường gặp được Định vương phi”

Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn nàng “Thị vệ trở về có nói!”

Tương Như Nhân nhích người qua bên này muốn nhòm dậy một chút. Tô Khiêm Dương thuận tay ôm bả vai nàng tựa vào người mình. Tương Như Nhân dựa vào lòng hẩn, nhìn lướt qua trang sách, cất tiếng “Định vương phi nàng cầu thiếp giúp đỡ”

Tô Khiêm Dương buông sách, bản thân ngả người để nàng nằm thấp hơn chút “Vậy nàng nói thế nào?”

“Thiếp không giúp được nàng, tội mưu phản này, hoàng thượng không đem tội truy trách đến Tương gia đã là cảm ta long ân vô cùng rồi.” Nàng làm sao lại dám đi cầu. Tổ phụ làm nhiều như vậy để tách Tương gia ra. Nàng đi nói một câu thôi thì lại liên lụy vào.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, trên khuôn mặt có vẻ bệnh kia đôi mắt tóa ra kiên trì phá lệ lóa mắt. Hẩn nhớ lúc trước Tam đệ đều thường đến Tương phủ nên đối với hành động quyết tuyệt của Tương lão gia tử cũng có chút kinh ngạc. Nay người Tương gia, ai ai cũng đều có ý tứ.

“Tam đệ là nhất thời hồ đồ“. Nửa ngày, Tô Khiêm Dương đưa ra một cái định luận như vậy cho chuyện này. Nhất thời hồ đồ thì chỉ cần thời gian để tỉnh táo lại. Về phần bao lâu. Đây là không có hạn định.

Tương Như Nhân khép mắt, trên mặt tràn đầy mệt mỏi. Tô Khiêm Dương thả lỏng tay để nàng gối tteen cánh tay mình thoải mái hơn chút. Chỉ chốc lát, Tương Như Nhân lại ngủ. Cúi đầu nhìn vẻ mặt ngủ an ổn của

nàng. Buổi tối lúc hăn đến, nàng trong lúc ngủ còn lôi kéo tay hăn, với thật thanh thật nhanh, trong miệng còn thì thào không rõ tiếng, vẻ mặt lo sợ.

Tô Khiêm Dương không tự chủ đưa tay sờ siwf khuôn mặt còn nóng cyar nàng, sợ hãi như vậy “Rốt cuộc nàng mơ thấy gì?“ ...

Tương Như Nhân sinh bệnh mấy ngày, Trương trắc phi cũng lâm bồn. Tối ngày hai mươi chín tháng tư hạ sinh một nam hài vô cùng khỏe mạnh.

Tứ điện hạ sinh ra coi xua xua tan mây đen phủ thái tử. Lễ tắm ba ngày thật náo nhiệt. Tương Như Nhân sai người đưa hạ lễ đi qua. Nàng đang còn dưỡng bệnh, không đến dự được.

Trong cung ban xuống này đó cũng không thiếu, ước chừng là muốn xua đi bóng ma ngày đó mưu phản trong lòng mọi người.

Tôn ma ma cùng Bạch ma ma dẫn Bình Ninh và Dung nhi đến dự lễ tắm ba ngày. Trở về, Bình Ninh đến trên giường nói với Tương Như Nhân, đệ đệ lớn sẽ không thật đẹp mắt.

Nhìn nữ nhi cau mày bộ dáng sầu lo vì tương lai của đệ đệ, Tương Như Nhân nở nụ cười, chỉ chỉ trán nàng “Thời điểm người vừa sinh ra cũng như vậy”

Bình Ninh tỏ vẻ mặt 'làm sao có thể', nhìn nhìn đệ đệ đứng ở bên giường, dường như hỏi hăn chứng thực “Tỷ tỷ hồi còn nhỏ cũng như vậy sao?”

Dung nhi vốn muốn nói không biết, lúc tỷ tỷ còn nhỏ, hăn cũng chỉ lớn như vậy a. Nhưng suy nghĩ thận trọng, Dung nhi quyết định lắc đầu.

Hai người cứ thế phối hợp, Tương Như Nhân cười không nói. Tôn ma ma cũng cười theo, bế Bình Ninh xuống “Công chúa lúc bé như vậy vẫn rất đẹp”

Tiểu hài tử mà, khen như thế là cao hứng. Bình Ninh cái miệng nhí cười đến muốn xé lên trời, lôi kéo đệ đệ ra ngoài, đi chơi.

Tương ma ma để lại Bạch ma ma “Sắp vào hạ, dọn dẹp phòng bên cạnh đi. Bọn họ cũng nên ngủ riêng ra rồi” Đều đã hơn ba tuổi, sang năm vào thu là phải đi Thái học viện, đến lúc đó không thể không có lúc ở lại kia. Hiện tại bắt đầu phân ra ngủ, tập thói quen sớm một chút cũng tốt.

Bạch ma ma gật đầu đi xuống an bày. Tương Như Nhân tựa trên giường nghe tiếng cười ở ngoài phòng, cũng nở nụ cười theo...

Năm sáu tháng trôi qua, chuyện mưu phản trong lòng mọi người dần phai nhạt. Ngẫu nhiên mới có người nhắc tới cũng chỉ lén vài ba câu.

Đến tháng bảy, trời ngày càng nóng.

Mặt trời lên cao chiếu rọi bầu trời, trong cung hoàng hậu sai người chuẩn bị yến hội du hạ ở sơn trang. Tính toán mời các nữ quyến đến ngủ hè, thiệp mời đều đã phát đi. Nhưng chưa tới ngày hội thì hoàng thượng bỗng nhiên lâm bệnh nặng.

Giống như đột nhiên ngã xuống vậy. Một ngày trước còn khỏe mạnh đứng đó, hôm nay lại hôn mê trên giường không dậy nổi. Thái hậu cùng hoàng hậu đều lo lắng. Bên này phủ thái tử nhân được tin tức, thái tử cùng thái tử phi vội vàng tiến cung.

Hoàng thượng bỗng nhiên bị bệnh, thái tử lưu lại trong cung xử lý công vụ. Thái tử phi thị tật. Sự vụ trong phủ thái tử đều giao cho Tương Như Nhân cùng Trương trắc phi tạm quản.

Đại thần trong triều đều thay nhau tiến cung.

Thái tử đã sớm lập, trong triều cũng không vì hoàng thượng đột nhiên đổ bệnh mà rối loạn.

Vào thư, bệnh tình hoàng thượng khi tốt khi không. Luôn ru rú trong cung như thái hậu cũng thường ra ngoài đến chỗ hoàng thượng. Mọi người đều biết, hoàng thượng không còn bao nhiêu ngày.

Đến tháng mười, mấy người Tương Như Nhân cũng đều tiến cung thị tậ, vài đứa nhỏ cũng thường được triệu vào theo. Bình Ninh và Dung nhi vẫn còn nhỏ, đối với chuyện này còn chưa hiểu rõ. Sau khi trở về thường xuyên hỏi Tương Như Nhân: Sao sắc mặt của hoàng gia gia kém như vậy? Sao trong cung của hoàng gia gia lại có nhiều người như vậy? Sao mọi người về mặt thoát nhìn đều có vẻ tâm tình không được tốt?

Tương Như Nhân sai Hứa ma ma chuẩn bị mọi thứ, làm cho bọn họ hai bộ y phục đơn sắc. Dặn bọn họ vào trong cung cái gì cũng đừng hỏi, cái gì cũng đừng nhìn.

Đầu tháng mười hai, Lâm An thành bắt đầu có tuyết rơi. Vốn là chuẩn bị đón chào không khí tân niên nhưng vì tin tức hoàng thượng bệnh nặng mà thêm trầm trọng.

Đến trước Thừa Kiềm cung, mấy người Tương Như Nhân lưu lại ngoại điện. Từ thái giám mang theo bọn nhỏ đi vào nội điện.

Trong nội điện, hoàng tử công chúa đều quỳ trước giường hoàng thượng. Tô Ngạn Tuần dẫn theo đệ đệ muội muội cũng bước đến quỳ xuống. Quỳ xung quanh là mười mấy vị trọng thần triều đình.

Không khí thật bi thương. Thái tử phụng dưỡng bên giường, nghe hoàng thượng nói vài câu giao đãi sự tình.

Tương Như Nhân chờ ở ngoài điện, ngẫu nhiên có đại thần nghe lệnh ra vào. Không bao lâu sau, trong nội điện truyền ra tiếng khóc, người bên ngoài cũng nhất loạt quỳ xuống, tiếng khóc vang lên. Hoàng thượng băng hà...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hai Mươi Bảy Ngày Phục Hiếu

Mười chín tháng hai năm Thừa Nguyên thứ hai mươi tám, hoàng đế băng hà, cả nước bi ai.

Mấy người Tương Như Nhân ở trước điện khóc nức nở. So với phi tử trong cung phân vị các nàng thấp hơn. Nhưng người của phủ thái tử cũng xếp ở phía trước. Tiếng khóc đầy trời.

Khóc như vậy phải đến ba mươi ngày. Từ sớm đến tối, khóc thương tâm nhất là tần phi trong cung. Bên phủ thái tử, ngoại trừ thái tử phi, còn lại người đều gặp hoàng thượng có mấy lần, tình cảm cũng ít hơn.

Có điều mới nửa ngày đã có người khóc đến xỉu. Nhưng cũng không phải xỉu là thôi, đỡ qua một bên nghỉ ngơi tỉnh dậy trở lại khóc tiếp.

Bên ngoài Triều Dương điện đều là tiếng khóc, hoàng cung bị bao trùm bởi đau thương. Toàn Lâm An thành không khí cũng nặng nề. Bách tính tang phục ba ngày, quan viên tang phục hai mươi bảy ngày, còn lại quan viên nhậm chức bên ngoài tập trung khóc tang tại nha môn.

Ngày hôm sau tiếng khóc liên yếu đi rất nhiều. Thân mình làm bằng sắt cũng chống đỡ không nổi khóc ngày khóc đêm. Quỳ xung quanh Tương Như Nhân, Kim lương nhân kia hai mắt đã sưng đỏ, ánh mắt lơ mơ. Mắt thấy như sắp ngã xuống, sắc mặt tái nhợt nghiêm lại cố gắng chống đỡ.

Hôm nay người ngã xuống càng nhiều. Máy vị công chúa cũng đều khóc ngã. Trong ngày thường đều là nuông chiều từ bé, mặc dù là quỳ trên đệm mềm nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi. Đang tháng mười hai lạnh không nói, quỳ ba ngày liên tục như thế, ai cũng chịu không nổi.

Hoàng hậu nương nương mệt mỏi đổ bệnh nhưng vẫn chống chọi gắng gượng xử lý sự vụ.

Ba ngày qua đi, không cần khóc cả ngày nhưng cũng chưa thể trở về. Ở lại trong cung khóc sớm chiều.

Tương Như Nhân rốt cuộc thấy được Bình Ninh và Dung nhi. Ba ngày này, hai đứa nhỏ nhìn qua đều gầy đi nhiều. Tương Như Nhân đưa tay sờ trán bọn họ, may không phát sốt, yên tâm hơn, phân phó Tôn ma ma cho bọn hắn mặc kín. Bình Ninh dựa vào trong lòng Tương Như Nhân, nửa ngày mới bằng lòng nói chuyện “Nương, bọn họ khóc rất đau lòng!”

Tương Như Nhân xoa xoa mặt nàng, giọng trầm thấp “Hoàng gia gia người đi rồi!”

“Đi đâu?” Bình Ninh ngẩng đầu lên, đáy mắt còn chút sợ hãi. Cảnh tượng mấy ngày nay thật là dọa bọn họ. Bình Ninh nửa điểm cũng không dám cười. Người xung quanh đều đang khóc. Khóc rất đau lòng.

Tương Như Nhân ôm nàng vào lòng, khẽ thở dài “Đi về nơi rất xa, không thể trở lại được”

Đối với từ lí giả không sâu, nhưng 'không thể trở lại' đối với Bình Ninh cũng đã là tràn ngập đau thương. Nàng hai mắt đăm lệ nhìn Tương Như Nhân “VẬY VỀ SAU BÌNH NINH KHÔNG ĐƯỢC GẶP HOÀNG GIA GIA NỮA SAO?”

“Đúng vậy” Tương Như Nhân lau nước mắt cho nàng. Cũng ôm Dung nhi tới, tỉ mỉ dặn bọn họ những ngày này nên chú ý cái gì.

Khóc xong thêm ba ngày sớm chiều, các nàng có thể hồi phủ thái tử, linh cữu được đưa đi hoàng lăng, các nàng còn phải một đường khóc đưa... Dân chúng tang phục ba ngày. Bách quan tang phục hai mươi bảy ngày, sau ba ngày khóc đầu thì trở về vừa chịu tang vừa xử lý công vụ. Trừ bỏ tang sự còn có việc tân hoàng đăng cơ. 'Quốc một ngày không thể vô quân', trong

hai mươi bảy ngày, chiếu thư nên hạ đều cần hạ, phong hoàng hậu, phong thái tử...Ngày hai mươi tư tháng một hạ táng, trời tối tăm đến đáng sợ.

Một năm kia chính là trôi qua trong khóc tang. Tuyết tan, hoàng lăng lộ ra chút sức sống. Mọi người quỳ ở kia, nghe lễ quan hô thì khóc lớn...

Chiếu thư phong mấy người Tương Như Nhân là hạ sau hai mươi bảy ngày phục hiếu. Trên triều đình quan viên có điều thay đổi, hậu cung cũng vậy. Tương Như Nhân tấn phong Hiền phi, Trương trác phi tấn phong Đức phi, Nghiêm lương nhân tấn phong chiêu nghi, Diệp lương nhân tấn phong thực dung, Kim lương nhân tấn phong thực nghi, không nhìn ra có gì để khác biệt là Tần lương nhân cùng Vương lương nhân phân biệt phong tiếp dư và quý nghi. Ba người vào sau phong lương nhân. Còn lại phong tần.

Hứa lương nhân cứu thái tử cùng Nhị hoàng tử và Đại công chúa, dưới sự góp lời của hoàng hậu được phong Dung hoa.

Như thế, hậu cung hình thành!

Đầu năm vì còn chịu tang nên lễ sắc phong dời lại, bởi vì tiên hoàng băng hà nên mặc dù sắc phong cũng là gián lược đi nhiều. Ngoại trừ lễ sắc phong hoàng đế đăng cơ cùng hoàng hậu, điển lễ sắc phong các nàng đều đợi đến trăm ngày sau. Mà hoàng gia tang phục là hai mươi bảy tháng.

Đầu tháng ba mấy người Tương Như Nhân mới chính thức chuyển vào hoàng cung. Chờ sắp xếp mọi việc xong xuôi đã là tháng năm. Tương Như Nhân trú là chính điện Chiêu Dương cung. Mấy tháng qua đều không ngừng sự, nay mới coi như tạm yên ổn, người đều gầy đi cả một vòng, may là không phát bệnh.

Trong phòng trang hoàng đều là sắc trắng, Tương Như Nhân mặc cũng là một thân cung phục đơn sắc. Đi ra ngoài phòng, trời vừa về chiều.

Trong phủ thái tử vốn nhiều người náo nhiệt. Giờ chuyển đến trong hoàng cung lại có cảm giác vắng vẻ. Ba năm đạo hiếu trôi qua, tuyển tú xong, lúc đó mới có thể là náo nhiệt.

Tương Như Nhân đứng đầu tam phi, tất nhiên phải phụ tá hoàng hậu sự vụ hậu cung. Có điều hiện tại người ít việc cũng ít. Không có thị tẩm, cũng không có người mới tiến cung, bên trong hậu cung lại là một cỗ an bình.

“Nương nương, công chúa nói muốn đi Nghi Hòa cung thăm Tứ hoàng tử” Tôn ma ma tiến đến xin chỉ thị, cách đó không xa Bình Ninh và Dung nhi đứng nhìn.

Hiện giờ trong cung cấm vui chơi, mấy đứa nhỏ là thật sự buồn chán. Tương Như Nhân nhìn nàng một cái “Để nàng đến tự nói với bản cung”

Bình Ninh lấp bắp từng bước nhỏ đi tới, đứng trước mặt Tương Như Nhân, có chút cầu xin “Nương, ta biết sai rồi. Ngài để ta đi Nghi Hòa cung đi. Lần sau ta sẽ không cùng Diệp thực dung âm ỉ nữa.”

Tương Như Nhân nhíu mày “Còn có lần sau?”

Bình Ninh vội sửa miệng “Không có lần sau, không có.” Cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tương Như Nhân, lại chột dạ cúi đầu.

Cũng mới nửa tháng trước, Bình Ninh mang theo hai cung nữ đi Nghi Hòa cung tìm Tứ hoàng tử. Trong hoa viên gặp Diệp thực dung đang cùng nữ nhi đùa. Đồng nhi còn hướng Bình Ninh vẫy tay gọi tí tí, này thời điểm tám tháng bị thương mặt sao có thể nhớ rõ. Chỉ có Diệp thực dung không vừa mắt, không thể néo Bình Ninh liền néo Lệ Đồng, chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói nàng không có mắt, vết thương vừa lành đã quên đau. Bình Ninh cũng đã sớm quên chuyện làm bị thương muội muội. Thấy Diệp thực dung làm Lệ Đồng khóc liền chống eo nhỏ bắt đầu quở trách Diệp thực dung không đúng, muuons đánh hài tử sẽ không phải là mẫu thân tốt.

Đem Diệp thực dung chọc giận!

Trong hoa viên cũng chỉ có hai vị chủ tử, được thôi, Diệp thực dung cùng Bình Ninh tranh cãi.

Diệp thực dung nói chuyện còn có điều phải kiêng kỵ, Bình Ninh thì không, nha mô nhọn lên nói về sau Diệp thực dung phải cam chịu. Trên dưới hoàng cung này ai chẳng biết Bình Ninh công chúa so với Tứ công chúa do hoàng hậu sinh ra còn được sủng ái hơn. Bình Ninh còn có phong hào đầu tiên, lại là tiên hoàng ban, người khác đều không có.

Cung nhân đứng bên cạnh xem rồi bàn luận cũng không ít, những lời này không đợi Bình Ninh thuật lại cho Tương Như Nhân nghe thì sớm đã truyền đến trong tai nàng. Tuy đây không phải chuyện gì lớn nhưng về điểm kết thù với Diệp thực dung thì đã có từ phủ thái tử. Tương Như Nhân cũng hơn một lần nhắc nàng nhìn thấy Diệp thực dung liền tránh đi. Không phải vì sợ nàng mà là Bình Ninh còn nhỏ, không sợ mình tranh chỉ sợ ám đấu. Mà đứa nhỏ này cứ không nghe.

Bình Ninh thấy Tương Như Nhân không đáp lời, khóa gương mặt nhỏ nhắn. Nàng biết đây là nương không đáp ứng.

Ở cửa Dung nhi đi vào. Đứa nhỏ bốn tuổi nhưng so với Bình Ninh trầm ổn hơn nhiều, nhìn tỷ tỷ buồn rầu, hướng Tương Như Nhân nói “Mẫu phi, ta sẽ cùng tỷ tỷ đi Nghi Hòa cung thăm Tứ đệ”

Tương Như Nhân thở dài một hơi, phân phó Tôn ma ma đi theo bọn họ, dặn đi dặn lại không được huyên náo, thế này mới để bọn họ đi.

Thanh Thu đi tới, trong tay cầm bản kinh thư “Nương nương, đã chuẩn bị thỏa đáng”

Tương Như Nhân nhìn qua kinh thư trên bàn, lật lật vài tờ, gật đầu “Đi thôi!“...

Tiên hoàng băng hà, tần phi trong cung là đau buồn, hoàng tử công chúa là thương tâm, nhưng thương tâm nhất chính là lão nương nương khóc không ngừng. Khóc xong mấy ngày, thái hoàng thái hậu luôn ở trong Duyên Thọ cung không ra ngoài. Mãi đến khi hạ táng nàng mới xuất hiện một lần, nhưng nàng cũng không thể tiễn đưa. Người gặp qua đều nói nàng tiêu tụy đi nhiều. Nhưng đến giờ lão nương nương vẫn không chịu gặp ai. Tương Như Nhân cứ đem kinh thư qua như vậy, cũng chỉ là thử thời vận.

Đến Duyên Thọ cung đợi một hồi, lão ma ma hầu hạ bên người thái hoàng thái hậu bước ra, tiếp nhận kinh thư trong tay Tương Như Nhân, cười nói “Nô tỳ thay thái hoàng thái hậu tạ qua Hiền phi nương nương, tâm ý lão nương nương nhận, nhưng thỉnh nương nương trở về”

Tương Như Nhân cũng không ngoài dự định. Mấy ngày nay người vấp phải trắc trở còn thiếu sao. Hoàng thái hậu cùng hoàng thượng cũng chưa vào được. Thái hoàng thái hậu cố chấp như vậy, cũng không có biện pháp.

Tương Như Nhân xoay người rời đi. Đi đến cửa cung nhỏ thì nghe tiếng gọi từ phía sau, lão ma ma vội vàng đi tới, trên mặt có chút vui sướng “Hiền phi nương nương, thái hoàng thái hậu mời ngài vào”

Tương Như Nhân đầu tiên là ngần ra, sau đó là vui vẻ nhấc váy vội bước theo lão ma ma. Lão ma ma dẫn nàng tới phật đường, mở cửa ra, hướng nàng gật đầu.

Phật đường yên tĩnh không tiếng động. Tương Như Nhân tiến vào. Phía sau rèm vàng trên đầu là tượng Quan Âm. Thái hoàng thái hậu ngồi ở kia, trên cái bàn nhỏ thấp trước mặt là một xấp kinh thư.

Tương Như Nhân đi đến bờ đoàn cạnh bàn thấp kia ngồi quỳ xuống. Nhìn qua khí sắc thái hoàng thái hậu cũng không tệ, yên tâm hơn nhiều.

“Người, đứa nhỏ này nhưng thật ra cố chấp!” Thái hoàng thái hậu nhìn nàng một cái. Kinh thư trên bàn này, thật ra trong đó đến năm sáu bản đều

là Tương Như Nhân đưa tới, lại là viết tay. Nửa năm qua không có người nào muốn gặp nàng mà vào được, đều bị chặn trở ra. Chỉ có đứa nhỏ này mỗi lần đến đều đưa hai bản kinh thư, ngẫu nhiên lại đưa gì đó mà Bình Ninh thêu, cũng không nói gì.

“Vào hạ trời nóng, nghe nói năm nay trong sơn trang du hạ hoa sen nở thật đẹp” Tương Như Nhân cười nói, đỡ nàng đứng dậy đi ra ngoài, lão ma ma hầu hạ tiến đến đỡ thái hoàng thái hậu.

Đứng dưới mái hiên, thái hoàng thái hậu quay sang nhìn nàng “Năm nay cũng nên đến đó một chút”

Tương Như Nhân bước theo sau nàng cách nửa bước. Đến tâm cung, có cung nữ châm trà. Thái hoàng thái hậu cầm khăn trên bàn lên xem, trên mặt thêm chút ý cười “Bình Ninh thêu so với trước đã tiến bộ hơn rồi”

“Ngài đừng khen nàng. Khen một cái nàng liền đắc ý” Tương Như Nhân thấy tâm tình lão nương nương không tệ, cười phụ họa.

“Các người cũng đừng lo lắng ai gia. Lớn tuổi nên cũng không thích gặp khách, cũng không cần từng người từng người đến an ủi” Nhìn ra tâm tư Tương Như Nhân, thái hoàng thái hậu mắt mang thâm ý nói “Mấy này cũng không phải lần đầu ai gia trải qua” Vài thập niên sống trong cung, có gì nà nàng chưa trải qua “Ai gia là sống lâu nhất”

Thái hoàng thái hậu tiện đà nhìn nàng “Cuộc sống trong cung là như vậy, người càng muốn nhiều, nó cho người lại càng thiếu. Người không trông mong gì, nó lại càng muốn cho người.”

Tương Như Nhân ánh mắt vừa động, nhòm người hành lễ “Nô tỳ cần tuân lời nương nương dạy bảo“ . . .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Định Vương Gia Trúng Độc (1)

Đảo mắt đến tháng sáu, yến hội hàng năm càng gần. Sáng sớm đi Cảnh Nhân cung thỉnh an, hoàng hậu cũng nhắc tới chuyện này. Dù hiện tại trong cung đang cấm yến hội nhưng vì để mọi người thay đổi không khí, giải sầu, thái hậu nương nương quyết định ai muốn thì cứ đi một chuyến, không tổ chức gì, chỉ đến đó coi như nghỉ ngơi.

Phút cuối mấy ngày trước khi xuất phát, chỗ thái hoàng thái hậu đưa đến ý chỉ muốn cùng đi. Vốn chỉ là an bày đơn giản đến nghỉ ngơi, số người đi cũng ít. Vậy mà vừa nghe thái hoàng thái hậu đã nửa năm không ra ngoài cũng muốn đi, trong cung mọi người đều chuẩn bị đi theo.

Mười hai tháng sau, xe ngựa trong cung xuất hành không ít. Đến sơn trang, dù mọi người đều đang mặc đồ tang nhưng vì lâu ngày được ra ngoài một chuyến nên trên mặt ai cũng thêm chút vui vẻ.

Không có đài kịch thu hút, mọi người ở trong sơn trang đi dạo qua lại. Tương Như Nhân ở trong tiểu đình trò chuyện cùng Đức phi, lâu lâu nhìn ra chỗ bọn Bình Ninh cách đó không xa.

“Phải nói hiện tại thái hoàng thái hậu chịu ra ngoài là công lao của người” Trương Thấm ở bên cạnh, nhìn lâu các xa xa, lên tiếng.

Tương Như Nhân cười “Công lao này của ta có là bao”

Trương Thấm khẽ hừ một tiếng “Nói sao lại không. Hoàng thái hậu rồi hoàng hậu đều không khuyên được lão nương nương, để Hiền phi người đi vài lần là được. Người thế là thật sự nổi bật.” Hiện thời trong cung mới có mấy người, nói một chút, truyền tai nhau liền ai cũng biết.

Tương Như Nhân đặt chén trà lên bàn, nhìn nàng, mặt có chút tùy ý “Bản cung có khi nào không nổi bật!”

Trương Thấm ngẩn ra, phốc một tiếng bật cười, liếc hờn nàng một cái “Xem xem người nói này, muốn chọc người tức chết a “

Bên kia trên lầu các, nghe tiếng cười nói phía dưới truyền lên, hoàng hậu nhìn qua thấy Trương Thấm cùng Tương Như Nhân trong đình viện, mắt phượng híp lại.

Ngồi bên cạnh là Hứa dung hoa nhìn phản ứng hoàng hậu như vậy, liếc mắt nhìn qua, lập tức mở miệng “Thiếp nghe được Đức phi nương nương và hoàng hậu nương nương là cùng một năm tiến nhập phủ thái tử, tình cảm hẳn là người bình thường không thể so được.”

Hoàng hậu thu hồi tầm mắt, nhìn nàng hòa hoãn hơn chút “Khi ấy người còn nhỏ.”

Hứa dung hoa cười, nàng quả thật còn nhỏ. Năm ấy thời điểm thái tử đại hôn, nàng chỉ mới sáu tuổi mà thôi, làm sau biết được chuyện rất nhiều năm sau mọi người sẽ cùng ở trong cung hầu hạ hoàng thượng.

Tựa hồ là không muốn đề cập đế chuyện ngày trước, hoàng hậu đổi chủ đề “Thân mình người tốt chưa? Mấy ngày trước nghe nói người thỉnh thái y, là vết thương cũ tái phát sao?”

Hứa dung hoa lắc đầu “Đa tạ nương nương quan tâm. Chỉ là mấy ngày trước có chút cảm lạnh, uống thuốc là khỏe”

Hoàng hậu thật sự quan tâm nàng. Bất luận ngày đó động cơ của nàng là gì, nàng đích thực đã cứu tính mạng của thái tử. Nếu không phải lúc ấy nàng không để ý tính mạng xông lên, hiện thời thái tử đã không còn. Vì thế hoàng hậu mới cầu hoàng thượng cho nàng thêm phân vị. Trong hoàng cung này, có ai mà không dựa vào nhau qua ngày đâu.

Hứa dung hoa từ lâu các bước ra, trong đình mấy người Tương Như Nhân đã đi. Đi tới đường nhỏ ở cánh rừng sau lâu các, có một cung nữ chạy tới nói nhỏ bên tai nàng.

Hứa dung hoa khóe miệng khẽ cười, ngược nhìn thoáng qua bầu trời “Phái người qua chỗ hoàng hậu nói ta có chút mệt, xin phép hồi cung trước”

Cung nữ kia rời đi. Hứa dung hoa đưa tay bẻ gãy nhánh cây bên cạnh, ý cười trên miệng dần thu lại “Ai nói nhân tâm không mua được đâu.“...

Hứa dung hoa vội vàng rời đi cũng không khiến bao nhiêu người chú ý.

Trở lại trong cung, Hứa dung hoa thay đổi một thân y phục cung nữ, mang theo một cung nữ đi về hướng Thanh Huyền cung. Đến cửa Thanh Huyền cung thì đưa ra lệnh bài và cho thị vệ xem trong thực hộp, rồi đi vào trong.

Đến cửa phòng giam giữ, phía trước có hai thị vệ đứng canh. Hứa dung hoa lại một lần nữa lấy lệnh bài ra. Thị vệ kiểm tra qua, ngẩng đầu nhìn, hỏi “Sao lại đổi người?”

Hứa dung hoa nghẹn nghẹn thanh âm, đổi giọng nói “Yến tỷ tỷ bị bệnh. Cô cô sai ta qua đây”

Thị vệ không hỏi tiếp, mở cửa cho nàng đi vào. Đợi nàng vào trong, lại khóa cửa.

Trong phòng không được sáng rõ. Hứa dung hoa mang theo thực hộp đi đến cạnh giường. Trên giường có người đang dựa vào, đối với việc nàng tiến đến không hề có chút để ý, bất động nhìn một góc giường.

Hứa dung hoa bày thức ăn ra bàn, đặt bát đũa xuống. Người đó vẫn không có động tĩnh gì.

Nàng đi về phía giường “Định vương, ngài nên dùng bữa”

Nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc, Tô Khiêm Trạch quay đầu lại thấy Hứa dung hoa thì đầu tiên ngẩn ra, sau đó đáy mắt có chút ý tứ hàm xúc “Người còn chưa có chết?”

Hứa dung hoa ngồi xuống giường, nhìn tay chân hằn đầy xiềng xích. Nét mặt khế động, đưa tay chạm lên xiềng xích, lạnh lẽo truyền tới, nhất thời đáy mắt nàng ươn ướt “Vương gia còn sống, Nguyệt Hân tất nhiên phải còn sống!”

Tô Khiêm Trạch không động đậy. Hứa dung hoa lau nước mắt, sau đó lấy từ trong lòng ra một cái hầu bao nhét vào tay hắn “Đây là Nguyệt Hân thêu cho vương gia”

Tô Khiêm Trạch đẩy tay nàng ra, đứng dậy khiến xiềng xích phát ra tiếng động lớn. Hắn đi tới bên bàn, ngồi xuống, cầm đĩa bắt đầu ăn.

Đáy mắt Hứa dung hoa hiện lên chút ý hận, theo hắn đi tới cạnh bàn, giấu đi ghen ngào, nhẹ nhàng nói “Hoàng thượng đấng cơ, thái tôn phong thái tử, Tương trắc phi nàng được phong Hiền phi. Hiện thời vẫn là đứng đầu tam phi.”

Tô Khiêm Trạch tay dừng chút, rồi lại tiếp tục ăn cơm. Hứa dung hoa cũng không để ý hắn không thèm nhìn mình, tiếp tục nói “Ta là ân nhân cứu mạng của thái tôn. Ngài yên tâm, Nguyệt Hân sẽ thay vương gia sống thật tốt”

Tô Khiêm Trạch ngẩng đầu. Hứa dung hoa cười khế, rất nhanh ý cười chuyển lạnh “Tương Như Nhân nàng không xứng với tâm ý của vương gia” Đặt đĩa xuống bàn, cơ hồ trong nháy mắt, Tô Khiêm Trạch đã đưa tay bóp chặt cổ nàng, tức khắc dồn nàng sát lại mép giường. Đáy mắt hiện lên chút âm ngoan, Tô Khiêm Trạch giọng khàn khàn cảnh cáo nàng “Không

chết thì người an an phận phận mà sống, bằng không hiện tại ta bóp chết người!”

Hứa dung hoa ngạt đỏ bừng mặt nhưng không chống cự, hai tay đặt lên cánh tay hắn, ho khan “Khụ, tốt nhất hiện tại ngài liền bóp chết ta đi. Ta sống, vì vương gia”

Nửa ngày, Tô Khiêm Trạch buông lỏng tay ra. Hứa dung hoa tựa vào trên giường, ôm ngực thở dồn dập. Nàng ngẩng đầu thấy Định vương khuôn mặt tang thương. Đáy mắt Hứa dung hoa hiện lên chút mê luyến, giây giữa từ trên giường đứng dậy. Ngoài phong có tiếng nhắc nhở của thị vệ.

Hứa dung hoa đi tới cạnh bàn. Dem mọi thứ này nọ trên bàn thu lại vào hộp. Nhìn Tô Khiêm Trạch đứng đó, thản nhiên cười “Ngài yên tâm. Điều vương gia muốn làm. Nguyệt Hân sẽ giúp ngài.”

Hắn đã không là làm được gì. Ở trong này, một là chết già, hai là chết bệnh. Nhưng Nguyệt Hân nàng vẫn còn sống.

Dựa vào cái gì vương gia phải ở đây suốt nửa đời sau. Còn nữ nhân kia lại ở trong cung mà hưởng vinh hoa phú quý? Nàng cũng muốn nàng ta phải nếm thử mùi vị của lãnh cung.

Nghĩ đến điều này, trên mặt Hứa dung hoa ý cười rõ thêm vài phần, nhìn qua Định vương, lưu luyến không rời “Vương gia, hôm nay từ biệt không biết khi nào mới gặp lại được. Ngài hãy chăm sóc tốt bản thân. Tỷ tỷ, ta sẽ chăm sóc nàng. Ngài yên tâm”

Dứt lời, Hứa Nguyệt Hân cầm thực hộp ra gõ cửa. Ngoài phòng vang lên tiếng mở khóa, nàng ra ngoài.

Thật lâu sau, trong phòng vang lên tiếng xiềng xích. Tô Khiêm Trạch đi tới nhặt hầu bao ở trên mặt đất lên. Mở hầu bao ra thì thấy bột gói thuốc

nhỏ. Đưa gói bột màu đen ấy lên người người, vẽ mặt Tô Khiêm Trạch khế biến sắc. Trong hầu bao còn có một tờ giấy: Vương gia nếu như không muốn sống nữa, còn có Nguyệt Hân sẽ tiếp tục sống thay người.

Du hạ trong sơn trang trở về, mọi ngày lại trôi qua bình thường.

Hoàng thượng bận quốc sự. Hơn nữa đang thời kì phục hiếu, không an bày thị tẩm. Hoàng thượng chủ yếu nghỉ lại Thừa Kiền cung. Thời gian còn lại, ngoại trừ vài buổi trở nghỉ lại chỗ hoàng hậu thì đến chỗ Tương Như Nhân là nhiều nhất.

Đến cũng đều là nói chuyện phieezm. Đúng canh giờ thì đi ngủ. Năm bren cạnh, Tương Như Nhân có theercarm thấy cơ thể hẳn có phản ứng. Nhưng hai người vẫn tưởng an vô sự ngủ đến sáng hôm sau.

Ngày trôi qua thật nhanh. Vào tháng chín, Bình Ninh và Dung nhi chuẩn bị đi thái học viện. Tương Như nhân chuẩn bị hết thầy mọi thứ cho bọn họ. Hai ngày trước khi bọn họ đi thái học viện. Bên Thanh Huyền cung xảy ra chuyện.

Đêm đó hoàng thượng vừa vặn nghỉ lại chỗ Tương Như Nhân. Cơ hồ là giữa khuya, thị vệ Thanh Huyền cung đến báo Định vương sau khi ăn điểm tâm khuya, miệng phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng thượng cấp tốc đi qua, thái y đã đến trước. Thanh Huyền cung nổi bùng ánh đèn. Trên giường, Định vương sắc mặt xanh xám. Trên bàn còn có một chén đang ăn nửa chừng.

Kiểm tra bát mì kia xong. Thái y báo lại với hoàng thượng Định vương là do ăn bát mì có độc kia nên mới vậy. May là chưa ăn hết, nếu không cũng thật hết cách cứu chữa.

Độc này hạ quá minh mục trương đảm (lộ liễu), trực tiếp hạ vào trong đồ ăn khuya, căn bản không thêm để ý có bị tra ra hay không. Hoàng thượng

thịnh nộ, hạ lên đem toàn bộ người có liên can dẫn đến tra hỏi.

Ngày hôm sau liền truyền đến tin đồn chắc chắn có người muốn hạ độc hại chết vương gia. Tương Như Nhân là nhìn hoàng thượng rời đi, sau nửa đem nàng cũng không ngủ tiếp được. Đợi đến giữa trưa thái giám Phùng Áng mang tin tức trở về. Bên ngự phòng có một thái giám và cung nữ không liên quan đã chết. Mà phía ngự trù lo đồ ăn khuya tra không có điểm nghi ngờ. Cung nữ mang đồ ăn đi đã bị giam lại. Hiện thời là muốn tra rõ cái chết của tên thái giám và cung nữ kia.

Những thứ này cũng không hiểu ra sao, Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, lại mệnh cho Phùng Áng “Người đi hỏi một chút xem cung nữ, thái giám kia là loại người nào, ai có quan hệ gần gũi với họ. Tra rõ xem đêm qua họ làm gì?”

Phùng Áng rời đi. Không bao lâu, hoàng hậu phái người lại đây nói muốn đem cung nữ Tử Yên bên người Tương Như Nhân qua hỏi chuyện.

“Có chuyện gì hay không?”

“Nói là có liên qua đến tiểu cung nữ đã chết của ngự phòng. Muốn hỏi Tử Yên một số việc” Người đến đáp lời.

Tương Như Nhân cùng Hứa ma ma nhìn thoáng qua. Tương Như Nhân cười với người tiến đến bẩm báo “Thanh Thu, đi gọi Tử Yên lại đây. Hứa ma ma, dâng trà cho Tôn công công.”

Tôn Cao đứng đó không tiếp nhận trà trong tay Hứa ma ma, chấp tay với Tương Như Nhân “Nương nương, trà này lão nô không dám uống. Hoàng hậu nương nương chính là sai lão nô đến gọi người, chuyện khác cái gì lão nô cũng không rõ ràng lắm”

Tương Như Nhân liếc nhìn ngoài cửa một cái, cũng không nóng nảy, cầm lấy chén trà Hứa ma ma vừa châm, nhẹ nhàng thổi một hơi “Người cái

gì cũng không biết lại muốn đến chỗ của bản cung đòi người. Chẳng phải là muốn coi như bản cung là người lòa, mặc cho người hành sự?”

Tôn cao biến sắc, ngẩng đầu đùng phải ánh mắt toát lên ý cười thong dong của nàng, đáy mắt lại là kiên trì không thể nghi ngờ. Nếu không nói rõ sự tình, đem người nơi này mang đi là không thể.

Tôn Cao nhớ tới phân phó trước đó của hoàng hậu nương nương.

“Hồi bẩm Hiền phi nương nương, tiểu cung nữ ngự phòng chết kì quái. Điều tra rõ ràng sáng nay trước kho chết có gặp qua vài người, trong đó có Tử Yên cô nương của Chiêu Dương cung.”

Tương Như Nhân vẫn duy trì ý cười kia, chậm rì rì nhấp một ngụm trà “Còn có vài người nữa đã tiếp xúc với cung nữ kia, Tôn công công có biết là ai không?”

“Hồi bẩm nương nương, là Bạch Thước cô nương của Du Cảnh cung và Tình Nhi cô nương của Hạnh Xương cung.”

Du Cảnh cung là nơi ở của ba vị tần. Hạnh Xương cung là nơi ở của Kim thực dung. Tương Như Nhân nhìn Thanh Đông đã xuất hiện ở cửa, buông chén trà “Tôn công công, thật sự là không khéo, Tử Yên lại bị bệnh, bây giờ còn đang nằm. Bản cung đã sai người đi gọi. Không phiền công công đợi lâu. Một lát bản cung sẽ tự dẫn người đến Cảnh Nhân cung gặp hoàng hậu nương nương.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Định Vương Gia Trúng Độc (2)

Tôn Cao đầy đầu mồ hôi. Mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương là phải nghe nhưng Hiền phi nương nương bên này có thể đắc tội sao, không thể a. Tôn Cao vụng trộm lau mồ hôi, cẩn thận nói “Lão nô phụng mệnh tiến đến sao có thể nương nương tự mình mang người qua. Lão nô ra ngoài đợi cũng là đương nhiên”

Cũng không thể ở lại trong phòng này. Thanh Thu thỉnh Tôn Cao đi, tủm tỉm cười nhìn hằm “Tôn công công, không bằng ra trước cửa cung chờ, đứng ở đây người ra vào cũng không tiện”

Thanh Thu đưa Tôn Cao đi một hồi, không lâu sau Thanh Đông dẫn theo Tử Yên đi vào.

Tương Như Nhân nhìn nàng một cái “Biết cái gì thì nói, chuyện gì xảy ra?”

Tử Yên quỳ xuống “Tiểu cung nữ đã chết của ngự thiện phòng tên Tiểu Kết, nàng là theo Phương ma ma trong ngự phòng làm việc. Mỗi lần nô tỳ theo Lưu ma ma đi phòng bếp lĩnh đồ ăn thường gặp nàng, quan hệ cũng không tệ. Sáng nay nô tỳ đi ngự thiện phòng lĩnh đồ ăn sáng cho nương nương, thấy nàng sắc mặt khá tệ nên nô tỳ có hỏi thăm vài câu, sau thì trở lại.”

“Sắc mặt không tốt là kiểu dạng như thế nào?”

“Nhìn qua như thân mình không khỏe, nhưng lại giống như sợ cái gì. Nô tỳ hỏi nàng không nói, chỉ lôi kéo nô tỳ nói chuyện trong ngự thiện phòng”

Người đã chết là chết vô đối chứng, muốn lấy ra chứng cứ gì cứ nói là được. Tương Như Nhân đối với chuyện này còn chưa hiểu rõ hết. Định vương trúng độc còn có một chút liên lụy đến người trong cung nàng. Đứng đây, Tương Như Nhân đi vào phòng thay y phục rồi trở ra “Cùng bản cung đi Cảnh Nhân cung.” Nếu muốn thăm vấn, nàng cũng phải có mặt.

Tương Như Nhân là người cuối cùng đến Cảnh Nhân cung. Người ở đây cũng không ít. Trừ bỏ Kim thực dung, Diệp thực dung đã có mặt, Hứa dung hoa cũng đến. Phía Du Cảnh cung không có ai đến. Hai cung nữ thì quỳ gối ở kia. Tương Như Nhân ngồi xuống. Tử Yên theo hai cung nữ kia quỳ xuống trước mặt hoàng hậu.

Tử Yên bị bệnh, chính là thực sự bị bệnh. Nàng quỳ ở kia thân mình còn hơi phát run, môi trắng bệch, sắc mặt cũng không tốt.

Tương Như Nhân vẻ mặt thật có lỗi hướng hoàng hậu thỉnh tội “Bệnh như thế này nên mới tới chậm.”

Hoàng hậu khoát tay áo, bắt đầu hỏi nhóm cung nữ chuyện sáng nay nói gì với cung nữ Tiểu Kết đã chết kia. Cứ hỏi từng lần cũng một hồi thời gian. Sau hoàng hậu liền trực tiếp hỏi Tử Yên “Trong ngự thiện phòng có người nói sáng nay thấy người và Tiểu Kết nói chuyện thật lâu, là nói cái gì?”

Tử Yên trả lời giống như đã bẩm báo với Tương Như Nhân. Hoàng hậu nghe xong, chậm rãi nói “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Hồi bẩm nương nương, Tiểu Kết cùng nô tỳ chỉ nói như vậy”

Trong phòng yên tĩnh, một hồi hoàng hậu mở miệng “Nhưng phía ngự thiện phòng không nói vậy. Bên đó có người thấy sáng nay lúc Tiểu Kết nói chuyện với người cảm xúc có chút kích động, còn lôi kéo tay người, bộ dáng lo sợ.”

Tử Yên ngẩng đầu, lời nói kiên định “Hồi bẩm nương nương, Tiểu Kết trước lúc nói chuyện với nô tỳ sắc mặt đã không tốt, giống như bị bệnh. Nàng cũng không có lời kéo tay nô tỳ. Lúc ấy trong tay nô tỳ cầm là đồ ăn sáng của Hiền phi nương nương, nếu Tiểu Kết như vậy thì đồ ăn đã có thể bị đổ.””Đồ thì người có thể chuẩn bị lại phần khác.” Diệp thực dung đối diện ần ần nói một câu.

Hoàng hậu không nói gì. Tương Như Nhân liếc nhìn Diệp thực dung một cái, đoạn cười nói “Vậy phiền Diệp thực dung lấy ra tập đồ ăn sáng khác đó, bằng không là Ngự thiện phòng có sơ sót lớn.” Nhiều người như vậy đều là kẻ ngốc sao. Một cung nuốn lĩnh thêm đồ ăn sáng lại có thể không đăng kí vào danh sách sao?

Diệp thực dung sắc mặt khê biến. Thấy hoàng hậu liếc qua, nàng cúi thấp đầu không nói nữa.

Hoàng hậu tiện đà nhìn về phía Tương Như Nhân “Tiểu Kết trúng độc cùng độc Định vương gia trúng giống nhau, thái giám kia cũng là như vậy. Trên chén nước trong phòng Tiểu Kết phát hiện ra độc này, trong phòng còn tìm thấy độc còn dư. Đêm qua Ngự thiện phòng có ba vị ngự trù trực cùng với vài cung nữ, Tiểu Kết cũng là một trong số đó.”

“Nương nương nói như vậy, người hạ độc vương gia không phải đã rất rõ ràng. Trừ bỏ có người muốn giá họa cho Tiểu Kết. Trong phòng nàng phát hiện ra độc dược, bản thân thì như uống độc tự sát. Đêm qua lại trực ở ngự thiện phòng, cũng có cơ hội hạ độc.” Tương Như Nhân tiếp lời hoàng hậu, hạ độc lộ liễu như vậy, cũng không nghĩ tới còn đường sống đi.

“Tiểu Kết cùng Định vương chẳng thân quen, căn bản là không quen biết. Nàng không có động cơ để hạ độc vương gia.” Hoàng hậu như có chút chỉ “Ngay tại buổi sáng đi tìm Tiểu Kết đến hỏi chuyện đã phát hiện nàng chết ở trong phòng. Trước đó nàng cũng chỉ tiếp xúc qua vài người.”

Đây là muốn ám chỉ lên đầu Tương Như Nhân đây.

Luận bên trong hậu cung, người mong Định vương chết, tính qua tính lại thật đúng Tương Như Nhân là hiểm nghi lớn nhất. Triệu gia không một khắc ngừng mong muốn lôi Tương gia xuống đài. Việc Định vương làm phản, Tương gia lại không bị liên lụy, rất bất khả tư nghị. (vượt ngoài lí luận)

Đề tiêu trừ tai họa ngầm này chính là cái chết của Định vương. Đã chết thì người khác cũng không còn gì để thương tấu, không có chứng cứ gì.

Tương Như Nhân khế nâng nâng đầu, đối diện với hoàng hậu “Vậ hoàng hậu nương nương cần phải tra xét kĩ càng hơn. Trong cung quá sơ hở. Bữa ăn khuya đi đi Thanh Huyền cung lại có thể bị một tiểu cung nữ không phẩm cấp hạ độc. Sau này mọi thứ đồ đều khiến người ta phải lo lắng.”

Tương Như Nhân khí thế cũng không hề yếu. Hậu cung quản lý sơ sẩy. Nói dễ nghe chút là có người cố ý quấy phá. Nói khó nghe chút, để người dễ dàng quấy phá như vậy. Làm nữ chủ nhân chường quản hậu cung. Nàng rốt cuộc đang làm gì.

Trên vẻ mặt uy nghiêm của hoàng hậu có tia khác thường, nhìn Tương Như Nhân cười nói “Muội muội nói phải. Ra chuyện như vậy, bản cung là bụng làm dạ chịu. Trong cung cần phải dọn dẹp cho sạch sẽ hơn. Nhưng người sai sử hạ độc ở phía sau mới thực làm người ta lo lắng. Một ngày con chưa tra rõ, các cung đều khó an tâm. Cung nữ này của người liền giữ lại đây. Nếu muội muội thiếu người cứ nói với bản cung.”

“Thần thiếp dùng quen người của mình. Dùng người khác không thuận tay. Hiện thời cung nữ này của ta còn bệnh nặng, ở lại đây quá là phiền nương nương.” Tương Như Nhân nhìn thoáng qua Tử Yên, tiếp lời hoàng hậu. Tra cho rõ ràng chút, nàng cũng muốn xem là ai muốn đem chuyện

này gán lên đầu nàng. Chuyện hạ độc này khiến hậu cung hoảng loạn. Thật dễ dàng khiến cho Định vương được trọng binh đêm ngày canh gác suýt bị hại chết. Vậy những người khác trong cung, không phải muốn ai chết đều quá đơn giản. Lại nói độc được này làm sao mang được vào cung. Một loại vấn đề theo chuyện này nổi lên.

Tân hoàng đăng cơ mới được nửa năm. Tân hậu đối với sự vụ trong cung cũng chưa nắm hoàn toàn. Thái hậu đem mọi chuyện giao ra liền giống như thái hoàng thái hậu, ít hỏi đến việc hậu cung. Hiện thời thì ra chuyện như vậy. Còn để cung nữ kia có thể tự độc chết bản thân, tra đến đúng là tử vô đối chứng.

Hai ngày sau phía Cảnh Nhân cung vẫn không có tin tức gì. Bên Tương Như Nhân thì Phùng Áng sau khi nghe sai sử lại tra ra chút chuyện. Cung nữ Tiểu Kết cùng cung nữ Hải Đường hằng ngày đưa cơm cho Định vương gia đều đi theo Phương ma ma làm việc. Hải Đường lớn tuổi chút, cũng nhập cung đã lâu, phụ trách đồ ăn của Định vương cả năm qua đều không ra vấn đề gì.

“Tiểu nhân tra được. Thời điểm tháng sáu, Hải Đường cô nương sinh bệnh, có một ngày bệnh nghirem trọng không thể xuống giường. Phương ma ma giao đồ ăn của Thanh Huyền cung cho người khác đi đưa. Người này chính là Tiểu Kết.”

“Có thể tra đến chính xác tháng sáu là ngày nào không?”

“Là mười hai tháng sáu.” Phùng Áng nói ra cái ngày. Tương Như Nhân suy nghĩ một chút. Ngàu đó trong cung đi du hạ ở sơn trang, cũng không ai lưu lại trong cung.

“Phùng Áng, người nói thị vệ ở Thanh Huyền cung có thể xác định cung nữ đưa cơm hôm đó có phải Tiểu Kết hay không?” Tương Như Nhân trầm tư một hồi, mở miệng hỏi hẩn. Phùng Áng lắc đầu “Thị vệ Thanh Huyền

cung không được ra khỏi cung. Có người đến đưa cơm bọ họ xem lệnh bài. Tiểu Kết ở ngự thiện phòng, càng không thể có cơ hội gặp mặt.”

Tương Như Nhân cảm thấy việc này thật kì quái. Ai lớn mật như vậy, không thèm che đậy. Trực tiếp hạ độc, chờ thời điểm tra có chút rõ ràng thì người tình nghi tự sát, lại là người không có mối quan hệ gì. Muốn nói nàng muốn độc chết vương gia là không thể, khẳng định là có người đứng phía sau.

Cảnh Du cung cùng Hạnh Xương cung đều là ngự trang, theo nàng xem ra vẫn là nhằm vào Chiêu Dương cung. Cố tình buổi sáng đó để Tiểu Kết nói chuyện một lúc với Tử Yên, hướng mọi người nghĩ đến, đây có người đang cố tình.

“Thanh Thu, người đi điều tra một chút xem ở du hạ sơn trang trở về có phải không phải mọi người.” người ngoài cung muốn hãm hại như vậy cũng chẳng thể nào. Trong cung người nhiều như vậy, Tương Như Nhân nghĩ cũng nhanh, sai Phùng Áng đi hỏi thăm chuyện liên qua đến Hải Đường “Đem toàn bộ trước sau đã tra xong về Tiểu Kết hồi báo lên cho bản cung.”

Thanh Thu cùng Phùng Áng đi ra ngoài. Hứa ma ma bước đến “Nương nương, Phùng Áng tra ra những thứ này, bên kia hoàng hậu cũng là biết được.”

“Biết được nhiều đó làm sao đủ. Tiểu Kết lôi kéo Tử Yên nói nhiều như vậy xem ra là cố ý, hiện thời người đã chết, cũng hỏi không ra ai bày mưu đặt kế. Nhũ mẫu, ta vẫn cảm thấy chỗ Thanh Huyền cung còn có việc tra chưa rõ ràng.” Đã nửa đêm còn muốn ăn khuya, ăn phân nửa thì trúng độc. Nay Định vương kết quả lại là vì sao?

“Nương nương hoài nghi Định vương cố ý muốn làm vậy? Làm cho người hạ độc hẳn?”

Tương Như Nhân nở nụ cười “Hắn sao có thể liệu sự như thần như vậy. Biết được khi nào có người hạ độc mà tự độc bản thân.” Tương Như Nhân đây là nói đùa. Theo nàng nhìn ra Định vương cũng không phải người muốn chết. Còn nữa, độc từ đâu mà đến?

Nhưng nàng không biết, độc này đúng là bản thân Định vương gia tự hạ...

Bên này Tô Khiêm Mặc trúng độc hôn mê đi qua thì tỉnh lại. Hoàng thượng lại đây xem thấy khí sắc hắn đã đỡ không ít cũng yên tâm hơn. Tô Khiêm Mặc lại mở miệng trước hỏi chuyện trúng độc lần này.

Tô Khiêm Mặc sau khi nghe xong mày nhăn lại, chuyện sao lại ra thành thế này. Nâng nâng đầu quay về phía hoàng thượng “Có thể tra ra người sai sử sau lưng cung nữ đã chết kia không?”

Hoàng thượng lắc đầu “Tra ra được cung nữ Chiêu Dương cung cùng cung nữ hai cung khác có nói chuyện qua. Manh mối đến đây bị chặt đứt. “

Thời điểm nghe đến Chiêu Dương cung, Tô Khiêm Trạch nhắm mắt, nhìn không ra cảm xúc. Hoàng thượng phân phó thái y chăm sóc tốt hắn rồi ly khai Thanh Huyền cung.

Chờ hoàng thượng đi hồi lâu, Tô Khiêm Mặc mở mắt, một chút khổ sở. Hắn đây là hảo tâm làm chuyện xấu sao...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Định Vương Trúng Độc (3)

Hoàng hậu tra ra cái gì hay không Tương Như Nhân không rõ ràng lắm. Nhưng tin tức nói là không có thu hoạch gì. Có lẽ là không để tâm đến chuyện ba tháng trước cung nữ đưa đồ ăn bị bệnh, tìm người thay ca. Tương Như Nhân nghe Phùng Áng bẩm báo, xác định vừa rồi du hạ hồi cung trước là Hứa dung hoa.

Hiện thời Thanh Huyền cung thủ vệ sâm nghiêm. Tương Như Nhân cho Phùng Áng mang hai bức họa Tiểu Kết và Hứa dung hoa đến. Chỉ cần là có tới Thanh Huyền cung, thế nào cũng sẽ có người nhận ra.

Phùng Áng làm việc rất nhanh, trong cung lăn lộn bao lâu cũng quen biết vài thị vệ ở Thanh Huyền cung. Mấy thị vệ ở đó đều chưa từng nhìn thấy phi tử của hoàng thường, đừng nói phân biệt ai với ai.

Thừa dịp bọn họ thay ca, gọi vài người ra cho xem bức họa một chút. Tuy rằng chuyện đã qua vài ngày, diện mạo không còn nhớ thật kỹ nhưng ngay khi xem bức họa họ liền nhận ra đâu là cung nữ đã tới Thanh Huyền cung. Trong đó còn có người nhớ rõ ràng bởi vì ngày thường cũng không phải nàng đến, vào phòng thời gian lưu lại cũng khá lâu.

“Thì ra là nàng.” Thật lâu sau, Tương Như Nhân chậm rãi nói. Khó trách nàng cứ thấy Hứa dung hoa này kì quái. Nàng lại hiểu biết Định vương đến mức như vậy.

Nghĩ, Tương Như Nhân nở nụ cười, khoe miệng hơi hơi giơ lên, cười vô cùng đẹp mắt. Phùng Áng cúi đầu. Tương Như Nhân yên tĩnh suy nghĩ một hồi, hỏi hẩn “Phùng Áng, người tiến cung đã bao lâu?”

“Nô tài tiến cung năm sáu tuổi, đã được mười sáu năm.” Phùng Áng cung kính trả lời.

“Trước đây ở những chỗ nào?” Lúc Tương Như Nhân tiến cung, trong cung phân xuống hai người. Một là Phùng Áng. Một là Vương Hỉ hiện tại đang cùng Lưu ma ma lo chuyện hàng ngày trong Chiêu Dương cung. Tương Như Nhân đối với người bên cạnh mình yêu cầu rất cao. Lúc trước tuyển hai người này, còn lại đều dựa theo danh sách Tấn phi để lại cho nàng.

“Hồi bẩm nương nương, trước đây tiểu nhân ở ngoài hoàng điện trực bốn năm, lại đến ngự thiện phòng hai năm, hầu hạ qua hai vị nương nương của tiên hoàng, sau đi Kính sự phòng.”

“Vậy người ở trong cung quen biết cũng không ít a.” Tương Như Nhân cúi đầu nhìn hoa văn tay áo, cũng không nói tiếp.

Có điều hẳn đã ở trong cung lăn lộn nhiều nơi như vậy, cuối cùng còn có thể đến Chiêu Dương cung, bản lãnh cũng không tệ, Phùng Áng lập tức ngẩng đầu “Ý tứ của nương nương, tiểu nhân minh bạch.”

Nói xong Phùng Áng lui ra, Tônma ma theo sau Hứa ma ma cùng đi vào. Các nàng cũng biết chuyện, thấy Tương Như Nhân vẻ mặt bình thường, khuyên nhủ “Nương nương, Hứa dung hoa động cơ không đơn thuần, chuyện độc dược lần này, nàng không khỏi có liên can.”

“Nàng có thể mạo hiểm đi Thanh Huyền cung gặp Định vương, người hạ độc vương gia sẽ không phải là nàng.” Tương Như Nhân lắc đầu, nàng cũng nghĩ đem việc này lôi ra, nhưng lần này cũng không thể làm được gì nàng. Phía sau Hứa dung hoa là Hứa gia. Thái hoàng thái hậu là ở trong Duyên Thọ cung niệm kinh Phật không hỏi qua nhưng Hứa gia còn đó. Nàng vì Định vương phi đi xem Định vương gia. Dù cách thức không đúng nhưng về tình lại không có gì không hợp, định không ra tội lớn.” Nhưng

chuyện cung nữ chết đi này có thể làm ra chút văn vẻ” Tương Như Nhân tiện đà nói.

Nàng cho đến giờ vẫn chưa từng là người nhân từ. Nhắc đến Hứa dung hoa, vẫn là một viên nhỏ lớn thành u ác tính. Hiện tại chưa đẹp sạch được, Tương Như Nhân cũng không thể trơ mắt nhìn nàng ta càng ngày càng uy hiếp đến bản thân. Nàng cũng không tin trên đời có nhiều chuyện đều đúng dịp hợp lại như vậy. Thế nào thì cung nữ tự sát kia cũng là cung nữ lúc trước trao đổi cho Hứa dung hoa đi Thanh Huyền cung.

Một cái cung nữ bao nhiêu bản lĩnh mà có năng lực hạ độc, năng lực sợ tội tự sát. Người ta muốn đem cái chuỗi này đốt đến chỗ này của nàng. Nàng sẽ thổi chút gió đem nó trả lại cho nàng ta...

Ít ngày sau, trong cung liền có lời đồn thế này. Thời điểm tháng sáu đi sơn trang du hạ, Hứa dung hoa không biết nguyên cớ gì mà gấp trở về trước. Ngày đó Thanh Huyền cung cũng có cung nữ khác thường ngày đến đưa đồ ăn cho Định vương gia. Người đó lại không giống Tiểu Kết mà giống Hứa dung hoa. Không biết vì sao Hứa dung hoa lại muốn đi thăm Định vương. Hiện thời Tiểu Kết thì mất mạng, tử vô đối chứng. Nay thật giống như là giết người diệt khẩu, vĩnh trừ hậu hoạn a.

Đồn đãi như này cứ thế truyền miệng người này sang người khác, người có tâm nghe tự hướng trong lòng ngầm. Cảnh Nhân cung, hoàng hậu đang vội chỉnh đốn hậu cung lại nghe tin đồn như vậy thì nhớ tới lúc đó có cung nữ báo lại, Hứa dung hoa bởi vì thân mình không khỏe xin hồi cung trước.

Muốn chứng minh người đi Thanh Huyền cung hôm đó có phải Hứa dung hoa hay không rất đơn giản. Chị sợ không có người để ý đến mà thôi. Bọn thị vệ đều không biết Tiểu Kết, cũng không biết Hứa dung hoa, làm sao ai chỉ dẫn được, đơn giản nhất tra liền ra, ngày hôm đó đi Thanh Huyền cung chính là Hứa dung hoa.

Hướng gió liền chuyển chiều.

Hai ngày trước còn thổi về Chiêu Dương cung. Bây giờ thì đã trực tiếp cháy đến người Hứa dung hoa.

Giờ phút này, Hứa dung hoa là đấng quỳ gối trước mặt hoàng hậu khóc.

“Nương nương, gia tử vì chuyện Định vương gia bị nhốt mà vô cùng bi thương, bệnh nặng một hồi thân thể không còn được như trước, hiện thời chén thuốc không ngừng, trong lòng luôn lo lắng cho vương gia. Thiếp làm muội muội không giúp gì được, chỉ biết mạo hiểm một lần cầm lệnh bài cung nữ kia đi Thanh Huyền cung xem Định vương, trở về cũng có thể viết thư cho tử tử an tâm.”

Hứa dung hoa khóc rất đau khổ, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, trong mắt có chút quyết tuyệt “Thiếp thân cô phụ tín nhiệm của nương nương là lỗi của thiếp. Thiếp phạm vào đại sai như vậy là không thể tránh được. Hiện thời thân thể tử tử cũng đã tốt hơn nhiều. Thiếp không còn gì để bận tâm. Thiếp xin lấy này hướng nương nương bồi tội.” Dứt lời, Hứa dung hoa rất nhanh đứng dậy, lao vào cái bàn bên cạnh. Phịch một tiếng đánh vào cạnh bàn, người xụi lơ ngã trên mặt đất.

Sự tình phát sinh quá nhanh không kịp ngăn trở. Hoàng hậu vội đứng dậy đi qua, cung nữ đỡ Hứa dung hoa dậy đưa tay lên mũi nàng, hướng hoàng hậu báo cáo “Nương nương, vẫn còn thở.” Hoàng hậu trầm mặt phân phó “Thỉnh thái ý!”

Tin tức Hứa dung hoa lấy chết tạ tội rất nhanh truyền ra. Nàng thừa nhận bản thân đóng giả cung nữ đi thăm Định vương, là vì Định vương phi. Nhưng không thừa nhận bản thân muốn giết người diệt khẩu để chết Tiểu Kết.

Người trực tiếp hôn mê, suýt chút nữa chết vì đâm vào góc bàn. Người sau lưng Tiểu Kết lại lâm vào mờ mịt.

Đây là một người ngoan tâm, có thể tự hạ thủ lên bản thân. Nghe hồi báo xong, Tương Như Nhân thở dài một hơi. Cái này coi như thành mê án. Hứa dung hoa chết không nhận tội, cũng không có chứng cứ, đầu mối cũng chưa dẫn đến nàng. Tương Như Nhân cảm thấy mọi thứ thật càng ngày càng khó chịu.

Ngoài cửa truyền vào tiếng thông báo, hoàng thượng giá lâm.

Tương Như Nhân đứng dậy, thân ảnh hoàng thượng đã xuất hiện tại cửa. Tương Như Nhân sai người chuẩn bị nước ama, cùng hẳn đi vào tắm điện, đưa tay thoát áo ngoài cho hẳn. Tô Khiêm Dương nhìn cảm nàng gầy đi không ít, đưa tay sờ sờ “Chuyện gì mà phát sầu?”

Tương Như Nhân cũng không gạt “Thần thiếp đang nghĩ chuyện Hứa dung hoa. Nghe nói hiện tại người vẫn đang hôn mê. Hoàng thượng không đi xem sao?”

Tô Khiêm Dương đi ra sạp mềm ngồi xuống, trong giọng nói là không đồng ý “Nhìn cái gì. Tính tình xúc động như vậy. Bị oan uổng liền lấy cái chết ra tạ tội, về sau không thể cứ như vậy.”

Tương Như Nhân nghe ra hẳn không vui.

Nam nhân thích nữ nhân làm nũng nhưng không thích nữ nhân khóc lóc om sòm. Hứa dung hoa hành động một cái này liền không màng tính mạng, cảm động được hoàng hậu nhưng không cảm động được hoàng thượng.

Tương Như Nhân rót cho hẳn chean trà, đi lại phía sao bóp vai cho hẳn “Dù sao cũng là nói giết người diệt khẩu, Hứa dung hoa chịu không nổi việc này. “

Tay ở trên vai hẳn bị đè lại một chút, kéo đến trước mặt hẳn, Tô Khiêm Dương giống như cười nhìn nàng “Lúc trước nói nàng vì Tương gia giết người diệt khẩu, nàng sao không làm như thế này?”

Tương Như Nhân tránh thoát tay hấn, giận liếc một cái “Hoàng thượng đây là bắt nạt thần thiếp. Người với người sao có thể như nhau. Bằng không toàn hậu cung này đều là một loại tính tình.”

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, đánh giá đúng trọng tâm “Ân, trăm xem nàng cũng không giống. Nàng gần như kiểu theo lý mà tranh biện.”

Bị hấn nói trúng, Tương Như Nhân đỏ mặt, không nói được gì. Muốn nàng đến một khóc, hai nháo, ba thất cổ để chứng minh trong sạch, nàng thật không làm được.

Thanh Đông bưng chút cháo trắng tiến vào. Tương Như Nhân trước múc cho hấn một chén, thấy hấn có chút kinh ngạc, cũng múc cho mình một chén “Hoàng thượng nếu đã đến, cũng bồi thần thiếp ăn miếng cháo đi. Buổi tối dùng thiện ít, giờ là thấy hơi đói bụng.”

Hoàng thượng cầm lấy muỗng cùng nàng ăn, có vẻ chú ý còn chưa hết “Một ngày rồi không được ăn gì đó ở chỗ nàng.” Ở phủ thái tử là Linh Lung các có ăn ngon nhất, vào hoàng cung rồi thì chính là Chiêu Dương cung có ăn ngon nhất.

Tương Như Nhân bị vẻ mặt này của hấn chọc cười “Hoàng thượng nói như vậy, ngự trù ở Ngự thiện phòng sẽ thất vọng rồi.”

Tô Khiêm Dương nửa tựa vào đệm kê híp mắt, ăn xong rồi có chút buồn ngủ. Từ đầu năm đến giờ hấn đều là bạn như vậy. Trong hậu cung lại không ngừng xảy ra chuyện, bên ngoài không nói, nhưng trong lòng hấn đối với hoàng hậu có ít không hài lòng.

Bởi vì Định vương gia gặp chuyện, hấn cũng đã phái người đi tra. Chuyện Hứa dung hoa hồi cung trước đi Thanh Huyền cung thăm Định vương hấn cũng đã biết. Có điều đầu mỗi đến cung nữ kia liền bị chặt đứt. Xem ở Hứa gia phân thượng, cũng là xem hoàng hậu đối với chuyện này rốt cuộc xử trí ra sao, hấn mới không hề có động thái gì.

Phải chờ đến khi trong cung có lời đồn hoàng hậu mới tra đến chuyện này, tầm nhìn như vậy, Tô Khiêm Dương có chút thất vọng.

Tương Như Nhân đang muốn đứng lên. Tô Khiêm Dương mở mắt, kéo nàng đến cạnh bản thân. Giống như trước đây, để nàng dựa vào người mình một chút, Tô Khiêm Dương vừa vịn ôm thắt lưng nàng.

Nửa ngày, Tô Khiêm Dương mở miệng “Chuyện Hứa dung hoa, nàng thấy thế nào?”

Hiện tại nàng tốt xấu gì cũng là Hiền phi, không thể không can dự. Tương Như Nhân nghĩ nghĩ “Về điểm xuất phát là tình có thể dung, nhưng pháp không thể phạm. Nếu ban đầu Hứa dung hoa đăng báo đi thăm, hoàng thượng cũng không thể không đáp ứng. Đăng này nàng cứ thế một mình đi trước, còn cải trang thành cung nữ để giấu diếm. Nếu là không phạt, sau này kẻ dưới khó mà phục tùng.”

Tô Khiêm Dương gật gật đầu “Nàng xem phạt như thế nào thì thích hợp?”

“Cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng. Trong hậu cung thì chỉ giam cầm, phạt bổng. Nhưng việc này còn liên quan đến Định vương, thần thiếp cũng không biết làm sao.”

Tô Khiêm Dương cơ hồ đối với đáp án này không đủ hài lòng, nhìn nàng “Nàng đọc nhiều thư luật như vậy, thế nào không biết nên xử trí ra sao?”

Tương Như Nhân cười cười “Thần thiếp cũng chưa có quyết qua, này còn cần hoàng thượng và hoàng hậu nương nương định luận.” Nàng tất nhiên là biết xử trí thế nào. Dựa vào chuyện Định vương tạo phản, theo luật pháp Đại Thiên mưu phản là trọng tội liên lụy cả tộc. Hiện tại bọn họ đều là người có liên quan. Nhưng hoàng gia lại có thể tự kê đao lên cổ mình sao. Vì thế chuyện tình liên quan đến hoàng gia, lại phải tính một lần nữa.

Quả thực hai ngày sau Hứa dung hoa tỉnh lại, hình phạt cũng được ban xuống. Giam cầm ba tháng, phạt bổng nửa năm, tự ngẫm...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chuyện Trên Giường

Ánh Nguyệt cung, Hứa dung hoa vừa tỉnh lại nghe được mọi chuyện, trên mặt tái nhợt hiện lên vẻ tức giận. Một tay gạt phăng chén nước cung nữ đưa tới làm nó vỡ nát trên mặt đất.

Hứa dung hoa vẻ mặt dự tợn lặp lại lời xử phạt được truyền tới, gần từng tiếng “ Tô Khiêm Trạch, người thật sự là hảo ngaoan tâm.” Nàng cho hẳn độc dược để hẳn được tự do lựa chọn sống chết. Hẳn lại đem nó để tha nàng xuống nước. Hẳn còn có thể ngaoan tâm hạ độc nặng như vậy với bản thân để hoàng thượng tra được ngày đó nàng vụng trộm đến Thanh Huyền cung.

Cứ như vậy mọi nỗ lực lúc trước của nàng thật uổng phí.

“Bên kia hoàng hậu nương nương nói như thế nào?” Hứa dung hoa bình tĩnh hơn chút, hỏi hai cung nữ đang quỳ bên cạnh. Trong đó một người trả lời “Vốn là giam cầm nửa năm, nghe nói là hoàng hậu cầu tình giảm cho ngài “

Hứa dung hoa vốn đang cau chặt mày có chút dần ra. Ít nhất nỗ lực chỗ hoàng hậu còn không uổng phí.

“Nương nương, ngài có muốn thỉnh thái y lại đây xem một chút.” Một cung nữ bên cạnh nhìn thấy sắc mặt nàng đỡ hơn, mở miệng hỏi.

“Không cần.” Hứa dung hoa xoắn chặt lên, để thân mình lộ ra ngoài. Trời tháng mười, mới một chút nàng đã thấy lạnh. Hứa dung hoa chậm rãi nhắm mắt lại “Đợi nửa ngày sau rồi đi mời.”

Mấy người Tương Như Nhân vào cung được một năm. Hứa dung hoa là người đầu tiên bị giam cầm.

Có điều giam cầm mới hai ngày. Ánh Nguyệt cung truyền ra tin tức Hứa dung hoa tậ cũ tái phát, sốt cao.

Cái gọi là tậ cũ chính là vết thương năm ngoái chịu một đao cho thái tử. Lúc đó đao thương rất nguy hiểm, hắc y nhân xuống đao chính là muốn giết thái tử, đối người khác cũng không thể thu lực. Hứa dung hoa lúc ấy chịu một đao rất nặng sau lưng, còn liên lụy nội tạng, hôn mê đến tận nửa tháng.

Tình dậy rồi cơ thể tất nhiên không được như trước. Thái y luôn nói là nội phủ suy yếu, chưa hoàn toàn hồi phục. Còn không sao, bây giờ lại phát sốt.

Tương Như Nhân là không chịu cái ân tình này nhưng chịu ân cứu mạng như Kim thực dung và Nghiêm chiêu nghi nhất định phải đi thăm. Nếu không sẽ trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa.

Các nàng không thể vào Ánh Nguyệt cung nên đi chỗ hoàng hậu cầu cái tình nương các nàng đi xem Hứa dung hoa một cái. Lúc hạ hình phạt nói là không gặp khách nhưng cuối cùng vẫn cho phép. Nàng không đi nhưng cho Kim thực nghi và Nghiêm chiêu nghi đi một lúc, xem nửa canh giờ liền rời đi.

Qua hai ngày, cơn sốt của Hứa dung hoa cũng lui.

Bên phía Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân nghe Phùng Áng báo cáo, nương mày “Không tìm thấy người nhà nàng?”

Phùng Áng gật đầu “Hồi bẩm nương nương, chờ tiểu nhân đến thì người nhà Tiểu Kết đều đã không còn. Đi vào phòng xem một chút thì thấy có lẽ là đi vội, có ít đồ có thể mang nhưng cũng không mang đi. Hỏi thăm hàng xóm xung quanh nói một ngày trước khi tiểu nhân đến, trong thôn có xe

ngựa lớn đến. Từ trên xe xuống là vài người mặc y phục phú quý, vào nhà Tiểu Kết một hồi thì rời đi. Không bao lâu sau, cả nhà của Tiểu Kết liền thu thập mọi thứ bỏ đi.””Có nói đi đâu?”

Phùng Áng lắc đầu.

Này là có người sớm hơn nàng một bước đến khuyên bọn họ đi rồi. Tương Như Nhân chỉ là tra theo nguyên nhân tự sát của cung nữ, có thể để một cung nữ không màng đến tính mạng của bản thân, không phải người nhà là uy hiếp tốt nhất sao.

“VẬY ĐI THĂM DÒ XEM VÀI NGƯỜI Y PHỤC PHÚ QUÝ ĐÓ LÀ AI. HỨA DUNG HOA BỊ GIAM CẦM, NGƯỜI TRONG ÁNH NGUYỆT CUNG ĐỀU DÈ DẶT CẦN TRỌNG, LÚC NÀY KHÔNG DÁM RA BÊN NGOÀI TRUYỀN CÁI TIN TỨC GÌ. ĐI TRA XEM HAI NGÀY NAY NGƯỜI RA VÀO CUNG ĐƯỢC GHI LẠI CÓ AI.”

Tương Như Nhân nhận định Hứa dung hoa cùng chuyện hạ độc thoát không khỏi có can hệ. Chỉ là nàng không tìm được manh mối liên quan. Nay lại có người chủ động ra tay trước. Sợ bị tra ra sao? Như thế này lại càng lộ ra dễ truy tìm...

Ban đêm, hoàng thượng lại đây.

Bình Ninh và Dung nhi hành lễ. Nghe Bình Ninh hô tiếng phụ hoàng. Tô Khiêm Dương đúng là có chút nhớ nhung thời điểm nàng gọi phụ thân, tương đối thân cận.

Hỏi một chút việc học ở thái học viện. Bọn họ vừa đến Thái học viện một tháng. Bình Ninh là chưa có gì. Nhưng ngược lại Dung nhi đã biểu hiện rất có hứng thú.

Hắn ngày thường tính tình đã trầm tĩnh, vừa ngủ dậy sẽ ôm sách đọc. Có gì không hiểu lại hỏi Tương Như Nhân. Hiện tại Tô Khiêm Dương ở đây, hắn liền hỏi phụ hoàng.

Tô Khiêm Dương giải đáp vài thứ cho hãn, tùy tay lật chút trang sách xem, có chút kinh ngạc, là nông pháp thư.

Đây cũng không phải cái gì lạ, nhưng nông pháp giống như luật pháp khó hiểu. Chính bản thân hãn xem mấy thứ này cũng là tầm chín tuổi do lão sư chỉ đạo, còn có chút không hiểu rõ. Dù sao đối với việc này chỉ biết vài mặt, không để ý đi giải bày hết trong sách nói gì.

Nhưng hiện tại xem vẽ mặt Dung nhi thế này, lại giống như thật thú vị.

Tô Khiêm Dương khẽ rùng mình, thử hỏi hãn “Người vì sao xem thứ này?”

Dung nhi ngẩng đầu, giải thích thật nghiêm cẩn “Mẫu phi nói cơm chúng ta ăn vốn là gạo, đôi đũa dùng vốn là gỗ, còn có thịt vốn cũng không phải hình háng ban đầu như vậy. Nhi thần muốn biết bọn chúng vốn là trông như thế nào?”

Tô Khiêm Dương vừa nghe hãn nói như vậy liền cảm thấy là tự bản thân suy nghĩ nhiều quá. Nông pháp thư biên lại phía cuối phụ lục quả là có hình vẽ cây trồng cùng lời chú giải. Tiểu hài tử, đối với những thứ chưa thấy qua đều có tò mò.

Dung nhi buông sách xuống, hỏi Tô Khiêm Dương “Phụ hoàng, nhiều hạt gạo như vậy mới đủ một chén cơm, nông dân thật là vất vả.” Hãn bình thường ăn đến ba xới, nhiều khi còn hơn một chén. Hạt gạo nhỏ như vậy. Hãn một tháng ăn không biết bao nhiêu là hạt cũng không đếm nổi. Nay người làm ra thật đủ mệt.

Hình chú giải trên giấy thật sự vẽ rất nhỏ. Tô Khiêm Dương nhìn nhi tử bộ dáng hồn nhiên. Điều này không có cách nào giải thích cho hãn hiểu. Cây là từng nhánh, từng nhánh, thu cũng là một bó chứ không phải từng hạt từng hạt. Vì thế Tô Khiêm Dương sờ sờ đầu hãn “Năm sau thu hoạch vụ

thu, phụ hoàng mang người đi xem, thóc gạo này tốt cuộc là dạng như thế nào.”

Dung nhi gật đầu. Bình Ninh bên cạnh lập tức phụ họa “Phụ hoàng, Bình Ninh cũng phải đi.”

Bình Ninh vô cùng thân thiết dán vào bên cạnh phụ hoàng. Nhìn thoáng qua sách trong tay đệ đệ, không có hứng thú, ngẩng đầu nhìn Tô Khiêm Dương, ánh mắt chớp chớp “Bình Ninh cũng muốn biết.”

Hiếu nữ nhi là mẫu thân. Tương Như Nhân sao không biết nàng tốt cuộc muốn cái gì. Nàng thuần túy là muốn đi ra ngoài. Vừa đi thái học viện được hai ngày. Trở về, Tôn ma ma liền nói nàng nhìn chăm chăm bãi học kỳ xạ. Khổ là tuổi nàng còn nhỏ chưa học được, bằng không nàng đã chạy ào tới. Chính là ham vui như vậy, bây giờ còn giả dạng ham học.

Hai hài tử bộ dáng chờ đợi như vậy khiến cảm giác làm phụ thân của Tô Khiêm Dương được thỏa mãn. Gật đầu một cái, kim khẩu nhất khai, đáp ứng bọn họ.

Gần đến giờ đi ngủ, Bình Ninh lôi kéo đệ đệ ra ngoài. Tương Như Nhân hầu hạ hẩn thay đồ rửa mặt. Hai người lên giường. Vừa tắt đèn, Tô Khiêm Dương đã đưa tay qua đây kéo lại. Tương Như Nhân thở nhẹ, muốn đẩy hẩn nhưng lại bị hẩn lật người một cái áp dưới thân. Hơi thở nóng hổi phả vào mặt, hơi thở Tương Như Nhân cũng trở nên dồn dập, ngậm hạ màn trướng, nàng nhìn Tô Khiêm Dương nhắc nhở “Hoàng thượng, này còn tại...”

Tô Khiêm Dương đưa tay che kín miệng nàng áp sát vào tai nói “Không vào trong “

Nói xong, một tay liền tháo nút thắt áo ngủ.

Tương Như Nhân cũng không phải người không hiểu phong tình, lúc này còn cùng hoàng thượng cường điệu hiếu kì gì đó là không có mắt. Vì thế, nàng nâng nâng tay, để hăn đem áo ngủ cởi ra.

Mấy tháng liền Tô Khiêm Dương bận rộn, đi các cung cũng ít hơn. Mặc dù đến chỗ nàng, cũng rất nhanh trôi vào giấc ngủ. Nhưng cứ thế được mấy lâu đâu, mĩ nhân ở trên giường. Chính là Tô Khiêm Dương chịu đựng, mỗi lần Tương Như Nhân bị thân hình nóng bỏng của hăn đụng vào đều khó có thể vào giấc ngủ.

Vì thế lần này, hai người đều động tình rất nhanh.

Tương Như Nhân cố gắng không phát ra tiếng rên. Tô Khiêm Dương lại nhắc chân nàng lên cao, lấy tư thế sâu nhất mà tiến vào, rất nhanh mờ hôi đầm đìa.

Hai tay Tô Khiêm Dương từ mặt nàng vuốt xuống cổ, tiện đà xuống dưới. Thân thể mạn diệu như thế ở trong lòng, hăn làm sao có thể chưa tận hứng.

Thân mình hướng tới nàng phúc phúc, một tay đem chân nàng khoác lên lưng mình. Tương Như Nhân tự giác đặt chân còn lại lên. Tô Khiêm Dương cúi đầu ngậm miệng nàng, dưới thân động tác mãnh liệt, như muốn đem mọi thứ của nàng đều nuốt vào.

Thẳng đến khi thân mình nàng đột nhiên run rẩy, Tô Khiêm Dương mới từ trong cơ thể nàng rút ra, phóng lên trên bụng nàng.

Một cổ mũi kia truyền đến. Trên bụng thì có cảm giác âm dĩnh. Tương Như Nhân còn ngơ ngác, cúi đầu nhìn, đã thấy Tô Khiêm Dương lấy khăn ở bên cạnh lau cho nàng.

Như thế này vẫn là lần đầu. Trên mặt ửng hồng của Tương Như Nhân thêm phần ngượng ngùng. Hăn nói không vào trong, dĩ nhiên là tứ này.

Nguyên bản nàng còn tính toán sau sẽ uống thuốc tránh thai. Tuy rằng hai mươi bảy tháng hiếu kỳ, trăm ngày đầu không chuyện phòng the. Nếu thật sau trăm ngày có đứa nhỏ cũng không phải không được nhưng vẫn tránh không khỏi bị lên án. Để không ai có thể nói gì thì hai mươi bảy tháng phải tuân thủ tốt.

Nàng nghĩ xuất thần, thân mình bị hấn đụng giật mình. Tương Như Nhân vừa tính nói gì, cái kia ở phía dưới lại có phản ứng. Nàng trợn to mắt nhìn Tô Khiêm Dương. Không ngờ hấn xoay người nằm xuống, đem nàng ôm ngồi dậy trên người hấn “Trăm mệt mỏi. Nhân Nhân, nàng nói làm sao bây giờ?”

Chân căng Tương Như Nhân tức thì như hơi nhũn ra. Tô Khiêm Dương lại không để nàng có cơ hội tránh né, nhắc thắt lưng của nàng lên, thuận thế tiến vào.

Tương Như Nhân liền đỡ tay hấn, cắn chặt môi không kêu lên. Tô Khiêm Dương nhìn nàng tư thái này, ánh mắt miên man, chịu đựng nhìn nàng. Vỗ một chút chân nàng, trêu đùa “Nhân nhân, không thể nhàn hạ.“...

Đây là muốn đem toàn bộ nửa năm bù trở lại.

Sau đó Tương Như Nhân thật sự không nhớ được, mơ mơ màng màng muoins ngủ, bị hấn gọi dậy thì nhìn thấy trong giường đã bừa bộn. Sau đó gọi mấy người Thanh Thu vào dọn dẹp, lại tắm rửa rồi mới ngủ. Vừa nằm xuống ngủ không bao lâu trời đã sáng.

Cũng không phải còn là thiếu nữ, đều đã sinh qua hai cái hài tử. Buổi sáng Tương Như Nhân tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nhất là chân, đtặ trên mặt đất có cảm giác mềm như bông vải.

Ngồi ở mép giường một lúc, Thanh Đông cầm y phục muốn mặc hôm nay tiến vào. Tương Như Nhân đi đến trước bàn trang điểm, nhìn vào bản thân trong gương đồng, xem ra hôm nay bản thân trang điểm đậm hơn chút.

“Đêm qua ai giúp bản cung tắm rửa?” Cố định xong cây trâm cuối, Tương Như Nhân đứng dậy. Thanh Thu thắt chặt đai lưng cho nàng “Nương nương, tối hôm qua ôm nàng đi tắm, là hoàng thượng.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Dưỡng Điêu Hoàng Thượng

Trên vẻ mặt Tương Như Nhân khựng lại một chút, hơi vẻ khó tin được. Thanh Thu kiểm tra qua y phục của nàng, đưa tay vuốt phẳng nếp gấp cổ áo “Thanh Đông còn muốn giúp một tay nhưng tắm xong từ trong thùng đứng lên, hoàng thượng đều bảo chúng nô tỳ ra ngoài. Đợi đến lúc hoàng thượng ôm nương nương bước ra, trên người ngài đã khoác áo rồi, khi ấy ngài giống như đã ngủ”

“...” Tương Như Nhân ngẩn ra đó một hồi.

Khó trách tối qua nàng có cảm giác là lạ. Thời điểm tắm ở trong thùng nàng đã buồn ngủ, đứng dậy ai đỡ ai ôm nàng cũng không để ý, thật sự là quá buồn ngủ. Nhưng hoàng thượng ôm dậy, nàng đúng là không nghĩ tới.

Ăn sáng xong, Tương Như Nhân đi Cảnh Nhân cung thỉnh an. Ngoại trừ Hứa dung hoa, mọi người đều có mặt. Có điều so với cả điện rộng lớn, các nàng nhiều đây vẫn cảm thấy thiếu.

Trong cung hai năm này sẽ khoing có yến hội gì, cung vụ tương đối thoải mái. Chuyện trúng độc lần trước, trên dưới cung chính đồn qua một lần. Hoàng hậu nói với các nàng phái thêm người đến các cung, mỗi nơi hai người. Riêng Cảnh Du cung có ba vị tậ thì phân đến bốn người.

Diệp thực dung ngồi ở đối diện cứ nhìn Tương Như Nhân thêm vài lần. Hôm qua này ân trạch, hưởng mưa móc, dù đã trang điểm nhưng vẫn nhìn ra nét hồng nhuận bên dưới. Đều là người đã sinh qua hài tử, làm sao nhìn không nhận ra.

Mấy người còn lại cũng là nhìn ra đến nhưng có điều sự tình này, ai lại đem ra nói.

Diệp thực dung cúi đầu, đáy mắt ánh lên nét ghen tị. Hoàng thượng đến chỗ nàng vài buổi tối, bất kể cái gì cũng chưa làm. Thậm chí có buổi noia chuyện đùa giỡn với Đồng nhi xong còn phân giường ngủ.

Hoàng hậu nhìn lướt qua mọi người một cái, cười hiền hòa “Cũng là vì siết chặt cung kỷ, sau này đồ ăn các cung đều không được tự làm tại mỗi cung, đều cần thống nhất làm từ ngự thiện phòng. Bằng không qua vài năm nữa người trong cung nhiều hơn liền khó quản. Hiện thời ngồi đây cũng đều là người có đủ tư cách, càng là phải làm gương thật tốt.”

“Nương nương nói phải, đồ ăn hàng ngày đều nên thống nhất từ ngự thiện phòng. Có điều còn phải dưỡng hài tử, nếu trong cung cái gì cũng không thể làm thì cũng quá bất tiện.” Đức phi cười đề nghị cùng hoàng hậu. Hiện thời tử hoàng tử là nhỏ nhất, hoàng hậu còn có tử công chúa, chả lẽ tự bản thân không làm gì cho bọn hăn ăn hay sao. Nếu cái gì cũng phải đến ngự thiện phòng, một ngày không biết phải chạy tới chạy lui mấy lần.

Hoàng hậu gật đầu “Là bản cung suy nghĩ chưa chu toàn. Có điều hoàng tử công chúa đủ tám tuổi đều là muốn dọn ra ngoài ở tại hoàng tử sở, công chúa tư. Chỗ đó đều có người lo mấy chuyện này, ngự trù cũng không thiếu. Cũng không có gì phiền toái. Cứ thống nhất vậy tốt hơn.”

Hoàng hậu cự tuyệt lời của Đức phi, Tương Như Nhân không nói gì. Máy người còn lại cũng chẳng có gì để mở lời.

Ý của hoàng hậu là rất rõ ràng. Nếu muốn cung quy nghiêm khắc chặt chẽ thì từ cái lớn như đồ đạc, nhỏ như kim chỉ cũng đều phải đăng kí danh sách. Ai lĩnh ai dùng cũng đều minh bạch, để đến lúc tra mới có lí có cứ. Từ Cảnh Nhân cung đi ra, Đức phi không hồi cung mình mà đi theo Tương Như Nhân về Chiêu Dương cung.

Vừa ngồi xuống, Đức phi liền hướng nàng oán trách “Người làm sao lại không nói vào hai ba câu. Người là sành ăn nhất, chẳng lẽ thật sự muốn ăn cái gì cũng đi Ngự thiện phòng lãnh về?”

Tương Như Nhân rót trà cho nàng “Xem người vội kìa. Quy củ luôn là như vậy, trước đây hoàng hậu chưa nói là vì chúng ta vừa vào cung đều bận rộn nên còn cố kị. Sau lại sanh ra chuyện, còn không phải nhanh lập ra quy củ sao. Người nói có lý, nhưng quy củ này từ khi thái hậu nương nương cầm quyền đã là như thế, còn có thể cho người trường hợp đặc biệt?”

Đức phi uống một ngụm trà “Ta vẫn không tin Tứ công chúa ăn cái gì cũng đều từ Ngự thiện phòng.”

Tương Như Nhân cười khuyên nàng “Vậy cũng không ai biết tất cả món ăn trong Nghi Hòa cung có phải đều từ Ngự thiện phòng hay không“. Quy củ là quy củ, bên ngoài tất nhiên cần tuân thủ. Nhưng này là đứng đầu một cung, nếu tự làm cái gì ở trong cung mình để ăn, chẳng lẽ hoàng hậu còn chiêu cáo hậu cung nhắc nhở sao!

Đức phi khẽ giật mình, cười đánh Tương Như Nhân một cái “Khó trách người vừa rồi chẳng nói gì, thì ra có chủ ý này.”

“Ta có chủ ý gì, ta là tuân thủ lời hoàng hậu nương nương, đều cho người đi lấy.” Tương Như Nhân nói vô tội, tiểu phòng bếp cũng đều sạch sẽ, chưa làm gì đâu.

Đức phi cũng biết ở Chiêu Dương cung người thực sự làm đồ ăn cho Tương Như Nhân là ai, nhìn nàng còn nói nghiêm cẩn như vậy, giận liếc một cái, cười không nói gì...

Ban đêm hoàng thượng từ Thừa Kiềm cung đến chỗ nàng đã gần giờ Hợi. Bọn Bình Ninh đã ngủ. Tương Như Nhân nhìn hẩn tinh thần không tệ, khó tránh khỏi nhớ tới chuyện tình đêm qua, vì thế xoay người qua vẻ mặt có chút vi diệu.

Tô Khiêm Dương không phát hiện nàg có điếm khác thường, nhìn trên bàn “Có thể đôn nấu gì đó đi, trẫm hơi đói bụng!”

Tương Như Nhân gật đầu, rồi tức khắc lại lắc đầu, gọi Thanh Đông vào “Hoàng thượng muốn ăn gì, thần thiếp sai người đi báo với ngự thiện phòng”

“Chỗ nàg không có sao?” Tô Khiêm Dương rốt cuộc phát hiện ra điếm kì quái trong phòng. Thường ngày giờ này đến trên bàn đều có điếm tâm khuya, mà hôm này hẳn đến trên bàn lại trống trơn, chỉ có mỗi mâm trái cây.

“Hôm nay hoàng hậu nương nương vừa nói quy củ, nay trong hậu cung là không được tư tiện.” Tương Như Nhân đứng dậy đến bên cạnh gỡ nút thắt áo cho hẳn. Việc này Tô Khiêm Dương rõ ràng. Hẳn là ở trong cung lớn lên, đại hôn mới ra phủ. Trước đây mẫu hậu chường cung quý củ cũng là như vậy, đoạn gật đầu “Làm đơn giản chút, nấu ít cháo hay ăn là được”

Tương Như Nhân phân phó Thanh Động đi Ngự thiện phòng, đưa tay cởi áo ngoài cho hẳn.

Thanh Đông trở về cũng mau, trong tay cầm theo thực hộp. Tương Như Nhân múc cho hoàng thượng một bát, múc cho bản thân non nửa bát.

Tô Khiêm Dương ăn một miếng, mày khẽ nhíu nhưng cũng không nói gì. Ăn xong cũng không muốn thêm, trong bát cũng còn cả nửa. Tương Như Nhân mới ăn hai miếng, thấy hẳn ăn no liền gọi Thanh Đông đem mọi thứ dẹp hết xuống. Sai người chuẩn bị nước “Điện hạ cần rửa mặt?”

Tô Khiêm Dương gật gật đầu, rửa mặt xong, hai người đi ngủ.

Ngày hôm sau buổi tối hẳn lại dậy, cũng là tình hình như vậy.

Muốn ăn cái gì phải đi ngự thiện phòng lĩnh, thông báo sớm một chút thì bọn họ chuẩn bị trước được. Tô Khiêm Dương sau khi ăn cháo, lại cho bọn họ làm chút bánh, nhưng vẫn cảm giác vị không đúng.

Như vậy giảng co bảy tám buổi, hẳn rồi cuộc nhịn không được, buông thìa hỏi Tương Như Nhân “Trước kia mấy thứ chỗ nàng không phải người trong cung sắp xếp làm sao? Thế nào vị lại không giống?”

“Hoàng thượng nói là điểm tâm khuya thường ngày sao? Đây không phải do người trong cung sắp xếp, đều là nha hoàn bên người thần thiếp làm.” Tương Như Nhân thấy hẳn buông thìa, cười giải thích “Thần thiếp thích ăn, ở phủ thái tử không thể làm phiền thiện phòng, vào cung dĩ nhiên cũng không muốn phiền toái ngự thiện phòng. Trong ngày thường mấy thứ thần thiếp ăn đều là Thanh Đông làm, từ lúc thần thiếp năm tuổi nàng đã đi theo thần thiếp, vì thế đối với khẩu vị của thần thiếp nàng cũng hiểu rõ.”

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua cung nữ bên cạnh “Thế nào hiện tại không để nàng làm?”

“Trong cung ban quy củ này, thần thiếp tất nhiên muốn tuân thủ. Các cung đều là như vậy, cũng không thể vì sở thích của thần thiếp mà làm hỏng quy củ” Tương Như Nhân nghĩ hẳn cũng không ăn nữa, để Thanh Động dọn hết đi, bưng mâm mút trái cây lên trước mặt hẳn, ôn nhu nói “Đây là sáng nay vừa đưa đến, hoàng thượng nếm thử”

Tô Khiêm Dương ăn không thấy gì ngon.

Miệng này bị dưỡng điều (kén chọn), muốn kéo trở về là khó khăn. Trước đây ở trong cung ăn đều là từ ngự thiện phòng an bày, hẳn cũng không biết thế nào. Dù sao mọi thứ trong cung đều là tốt nhất. Thời điểm ở phủ thái tử, đầu bếp cũng là từ trong cung phân ra, tất nhiên cũng không có gì khác. Nhưng từ sau khi Tương Như Nhân đến, ăn qua mấy lần điểm tâm khuya chỗ nàng, miệng hẳn liền bị chiều hư. Cũng không phải là ăn không

hợp gì đó từ ngự thiện phòng, chỉ là thấy khi đến Chiêu Dương cung sẽ đặc biệt hơn chút.

Vì thế Tô Khiêm Dương nhìn nàng, một bộ nghiêm trang phân phó “Ban đêm qua lại phiền phức. Sau này trăm đến chỗ nàng ăn khuya cứ để cung nữ kia làm. Chỗ hoàng hậu trăm sẽ giao đãi một tiếng, nàng không cần lo lắng.”

Tương Như Nhân mỉm cười “Vâng”...

Không quá hai ngày, hoàng thượng liền nói chuyện này với hoàng hậu. Để không phá hư quy củ, vẫn là lấy danh nghĩa của hã, chính là thông báo một tiếng. Hã đi Chiêu Dương cung muốn ăn bữa khuya cái gì liền từ trong Chiêu Dương cung làm là được. Không cần đi ngự thiện phòng đăng kí lĩnh, trong ngày thường hã không đến, tất nhiên vẫn dựa theo quy củ.

Nhưng thời gian một tháng có đến gần nửa tháng hoàng thượng ở lại Chiêu Dương cung. Hoàng hậu nghe tới được chính là tạo thuận lợi cho Hiền phi, trong lòng không biết tư vị gì, trên mặt lại vẫn đủ hiền lành haog phóng hỏi “Vậy để thần thiếp phân phó ngự thiện phòng phái hai người đến Chiêu Dương cung”

Tô Khiêm Dương vốn định cự tuyệt, nghĩ lại chút, vẫn là gật đầu “Một người là đủ rồi. Cũng không phải thường xuyên làm.”

Tươi cười của hoàng hậu khẽ hạ, đi thường xuyên như thế, còn không gọi là thường xuyên sao.

Ma ma dẫn Lệ Viện đã hơn một tuổi đi đến. Tiểu nha đầu nãi thanh nãi khí hô phụ hoàng. Hài tử gần tuổi rười đi lại chập chững, là giai đoạn cực đáng yêu.

Chờ lúc được đặt lên đùi Tô Khiêm Dương, Lệ Viện ngồi xuống trong lòng hã. Tựa hồ là bất mãn với việc hã không chú ý đến bản thân, hươ

tay nhỏ lôi kéo áo hăn muốn hăn cúi đầu xuống.

Đợi lúc Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn nàng, thế này nàng mới vừa lòng cười.

Không bao lâu thái tử cũng đến, hướng phía Tô Khiêm Dương thỉnh an xong, ôn hòa nhìn muội muội trong lòng phụ hoàng. Viện nhi nhìn thấy là ca ca, lại đưa tay muốn hăn ôm.

Hoàng hậu nhìn một nhà bốn người ấm áp, trên mặt tươi cười hơn không ít. Tử nữ song toàn không phải chính là những gì người trong nhà bình thường mong muốn sao. Hiện thời nhi tử cũng đã trưởng thành, bắt đầu đi theo hoàng thượng học chính vụ. Không bao lâu nữa, hăn có thể một mình đảm đương một phía.

Tô Khiêm Dương hỏi thái tử một ít việc học, hoàng hậu để mama mang theo Viện nhi vào phòng trong, để không gian riêng cho hoàng thượng và thái tử.

Viện nhi ở trong lòng hoàng hậu, đầu nhỏ dựa vào vai nàng, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa ý muốn cũng theo ra ngoài kia trò chuyện.

Hà ma ma bưng vào một đĩa hoa quả và bánh. Hà tử mà, rất dễ dụ, nhìn thấy ăn tinh thần liền thay đổi.

Hoàng hậu ôn nhu lau khóe miệng cho nữ nhi. Kì thực Đức phi nói không có sai. Trong cung có đứa nhỏ, nếu ăn cái gì cũng đi Ngự thiện phòng lĩnh thật rất bất tiện. Nhưng đây đã là quy củ bên ngoài, còn trong cung mình thực làm gì cho đứa nhỏ ăn. Chẳng lẽ nàng còn bám chặt không cho làm sao.

Chiêu Dương cung kia, thế nhưng có thể khiến hoàng thượng đến mở miệng với nàng, đúng là có bản lĩnh.

“Hà ma ma, mấy cung nữ bên cạnh Hiền phi, ngoại trừ Tử Yên ra, còn có những ai?”

Hà ma ma báo tên vài cung nữ còn lại, hoàng hậu như có đăm chiêu “Hà ma ma, viết phong thư tay đưa đi Triệu gia, nói mẫu thân tiến cung một chuyến gặp bản cung.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 85: La Lị Học Cười Ngựa

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt qua một năm, cuối năm cúng tế tiên hoàng xong, trong cung đón tân niên rất đơn giản. Ngay cả Lâm An thành không khí tân niên so với năm ngoái cũng phai nhạt hơn.

Đầu năm trong cung sự vụ nhiều. Tương Như Nhân cũng không thể như hồi còn ở phủ thái tử mà ra cung hồi Tương gia. Ngày mười hai, Tương phu nhân mang theo hai con dâu tiến cung thăm nàng.

Trình Bích Nhi hoài thai thứ hai, hành động có hơi bất tiện. Ở Chiêu Dương cung ngồi một hồi, Tương Như Nhân gọi bọn Bình Ninh vào vái trưởng bối, nhận hồng bao, vô cùng cao hứng đi ra ngoài.

Khi nhắc đến thân mình tổ phụ, Tương phu nhân thở dài “Tấu chương của tổ phụ người, chỉ sợ ngày mai lại không được phê chuẩn.” Tân hoàng đăng cơ mới có một năm, còn cần người phụ trợ. Tương lão gia tử lai là nguyên lão ba triều. Bất luận kinh nghiệm hay kiến thức cũng không ai so sánh được. Vài người cùng thế hệ với hắn vẫn còn trong triều, muốn cáo lão, trong hai năm là không có khả năng.

Tương Như Nhân cũng biết thân mình tổ phụ mình không khỏe. Lão nhân gia đến từng này tuổi, chỉ muốn ngốc ở trong nhà nghỉ ngơi. Hoàng thượng cũng thông cảm, miễn Tương lão gia tử mỗi ngày lâm triều, nhưng mặc dù là như thế, công vụ vẫn đến, vẫn là mệt nhọc.

“Đây cũng là hoàng thượng đối với Tương gia tín nhiệm.” Tương Như Nhân cười an ủi “Tư lịch như tổ phụ, trong triều có thể so sánh chẳng có mấy người. Hoàng thượng tất nhiên là không chịu thả người.”

“Phụ thân người cũng nói như vậy.” Tương phu nhân gật đầu, đề tài lại chuyển lên người Tương Như Nhân. Những gì Tương phu nhân phải dặn dò cũng không nhiều, nữ nhi này nàng vẫn là an tâm, ngược lại trường tử khiến nàng không ngừng lo lắng.

Theo như thư Tương Cảnh Trí gửi về thì hẳn càng ngày cách Lâm An thành không còn xa, sớm sẽ trở về Tương gia.

Phái người tiễn các nàng ra ngoài, ở cửa Bình Ninh đang lôi kéo đệ đệ hướng vào phòng thăm dò. Khi nhìn thấy trong phòng không có người thì chạy vào, làm nũng bên người Tương Như Nhân “Mẫu phi, khi nào ta có thể học cưỡi ngựa?”

Đây đã là lần thứ bao nhiêu Bình Ninh đề cập với nàng chuyện học cưỡi ngựa. Tương Như Nhân kéo nàng ra, nghiêm túc nói “Hiện tại chưa được, chờ thêm vài năm nữa!”

“Năm trước ngài cũng nói chờ vài năm, năm nay ngài lại nói chờ thêm vài năm” Bình Ninh đề cao âm lượng hô “Ngài là đang gạt ta!”

“Bình Ninh!” Tương Như Nhân quát lớn “Người đây là hồ nháo!”

Bình Ninh bị nàng quát lớn như vậy, nhất thời hai mắt rưng rưng, còn không ngừng, nước mắt cũng rơi xuống “Ta nào có hồ nháo. Đại tỷ tỷ có thể học, tại sao ta không thể học?”

Sắc mặt Tương Như Nhân nhất thời trầm xuống. Từ tháng sáu năm ngoái đi Thái học viện, trở về nàng luôn cùng bản thân la hét muốn học cưỡi ngựa, học bắn cung. Mấy lớp khác cũng không chuyên tâm nghe, chút nữ hồng còn có thể mang đi cho tiểu cung nữ làm thay, trở về còn một bộ nghiêm trang nói với Tương Như Nhân là công chúa không cần học mấy thứ đó. Hỏi ra thì biết là đại quận chúa phủ Tứ công chúa dạy nàng như thế.” Bình Ninh, người còn cố tình gây sự như vậy thì tháng sau không cần đi đến Thái học viện nữa, cứ ở trong Chiêu Dương cung thôi, lão sư dạy

không được thì mẫu phi sẽ tự dạy người.” Tương Như Nhân không để tâm nàng khóc nháo, lạnh lùng nói. Đứa nhỏ đã năm tuổi, chả lẽ không biết Đại công chúa so với mình lớn hơn nhiều, đủ tuổi học cưỡi ngựa rồi, lại ở trong này nhõng nhẽo đòi học.

Bình Ninh tiếng khóc lớn một chút, nước mắt rơi càng mãnh liệt. Nàng trừng mắt nhìn Tương Như Nhân, hừ một tiếng “Ta đi tìm phụ hoàng!” Dứt lời bỏ chạy ra ngoài.

Tương Như Nhân sai Tử Hạ dẫn một cung nữ đi theo. Trên vẻ mặt càng là sương giá, ngẩng đầu hỏi Tôn mama “Bình Ninh có phải vẫn đi lại gần với các nàng?”

Tôn ma ma gật đầu “Hai quận chúa phủ Tứ công chúa, còn có tiểu công chúa phủ Tam công chúa.” Thái học viện là nơi để tất cả con cháu hoàng gia học tập, đưa đến đây đều là thân phận tôn quý. Mấy người Tôn ma ma cũng chỉ là nô tỳ theo bồi đọc, làm sao dám ngăn cản Bình Ninh đi lại gần với ai. Chưa kể theo như tính tình của Bình Ninh, cũng không phải người khuyên nàng sẽ chột nghe.

“Bản cung nhớ được mấy đứa nhỏ kia so với Bình Ninh đều hơn mấy tuổi.” Mấy vị công chúa hoàng thất, phẩm chất tốt chỉ được Nhị công chúa. Tam công chúa, Tứ công chúa, sau khi thượng chủ hậu viện còn không đủ loạn sao. Làm chết một cái tiểu thiếp đối với các nàng cũng là quá bình thường. Quận chúa từ các nhà như vậy xuất ra, tính tình thật là giống nương các nàng.

“Chính là lớn hơn công chúa mấy tuổi nên công chúa mới đòi học cưỡi ngựa theo.” Tôn ma ma kể chuyện ở Thái học viện cho nàng.

Tiểu hài tử đều thích học theo. Kia mấy quận chúa đều đã tám chín tuổi, được học cưỡi ngựa. Biết rõ Bình Ninh rất hâm mộ còn luôn trước mặt nàng nói cưỡi ngựa thật thích. Dung Nguyệt quận chúa phủ Tứ công chúa

còn luôn giựt giây Bình Ninh, để nàng hồi cung cầu xin mẫu phi cho nàng sớm học. Cứ thế, Bình Ninh lại rất mê, cứ một lần lại một lần đến nói với Tương Như Nhân.

Sau này còn phải ở Thái học viện đọc sách đến mấy năm. Tương Như Nhân không có khả năng vì thế mà đem Bình Ninh về Chiêu Dương cung không cho nàng tiếp xúc với mấy người này. Ở trong cung này, nếu không có chút thông minh, dù là công chúa cũng sẽ không phân biệt được thiệt hơn...

Bên này Tương Như Nhân còn đang tức giận, bên kia Bình Ninh đã cáo trạng đến Thừa Kiền cung. Tô Khiêm Dương nghe bẩm báo cho người đưa nàng vào, lại thấy Bình Ninh khóc sướt mướt chạy vào. Một đường đi qua gió lạnh thổi khuôn mặt nàng đỏ bừng. Tô Khiêm Dương ôm nàng vào lòng, sờ tay nàng thấy lạnh, sai thái giám đưa lò sưởi tay qua cho nàng ôm “Đây là như thế nào?”

Vài người Tử Hạ thủ ở bên ngoài cũng nghe được tiếng Bình Ninh cáo trạng.

“Phụ hoàng, ta muốn học cưỡi ngựa, ta muốn học cưỡi ngựa. Mẫu phi không chịu đáp ứng ta. Phụ hoàng ngài cho ta học được không? Đại tỷ tỷ đều có thể học, vì sao ta không thể?” Bình Ninh nói chuyện cứ như một dây pháo nổ, một hồi cầu hoàng thượng, một hồi cáo trạng Tương Như Nhân, một hồi nói đại công chúa đã có thể học, nàng cũng muốn theo. Tô Khiêm Dương nhìn nàng hốc mắt hồng hồng, một mặt bộ dáng ủy khuất. Khẳng định là ở Chiêu Dương cung đã bị Hiền phi nói qua, đưa tay lau nước mắt cho nàng “Người xác định muốn học?”

Nháy mắt đáy mắt Bình Ninh tràn đầy ao ước, gật gật đầu, một mặt khóc nức nở “Ta muốn học, phụ hoàng, ta muốn học cưỡi ngựa”

Tô Khiêm Dương xem nàng một lòng ôm lấy chuyện này, nắm tay nàng dắt ra ngoài điện, “Đi, phụ hoàng liền mang người đi học”

Bình Ninh vui vẻ a, cầu phụ hoàng đúng là hữu dụng. Lần sau mẫu phi còn không đáp ứng, nàng sẽ đi tìm phụ hoàng.

Ở cửa Tử Hạ nghe hoàng thượng muốn dẫn công chúa đi học cưỡi ngựa, bị dọa không sợ. Tính sai một cung nữ về Chiêu Dương cung báo cho Tương Như Nhân một tiếng nhưng bị hoàng thượng gọi cùng đi theo hết.

Rất nhanh đi tới Thái học viện, hiện thời còn chưa vào học nên trong viện đều im ắng. Bình Ninh vội, nắm tay kéo Tô Khiêm Dương đi về hướng trường ngựa. Nhìn vào chuồng ngựa, Bình Ninh chỉ một con ngựa nhỏ, giống như là đánh giá “Phụ hoàng, lớn nhi thần cưỡi không được, nhi thần cưỡi con nhỏ kia thôi. “

Tô Khiêm Dương gật đầu, sai người dẫn con ngựa đó ra ngoài. Tử Hạ bắt đầu mặc áo choàng vào cho Bình Ninh, nàng cũng không cần, la hét muốn nhanh đi ra.

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua sân chạy, sai người ở phía cuối lót cỏ khô, phía sau dày một chút, sau đó nhìn Bình Ninh đang nhảy nhót bên cạnh “Người thật sự muốn học?”

“Ta muốn học. Phụ hoàng ngoài mau bế ta lên đi!” Bình Ninh thân thể nhỏ bé, nhìn thấy ngựa đỏ thẫm vô cùng phấn khích, trên khuôn mặt đỏ bừng kia tràn đầy cao hứng. Tô Khiêm Dương ôm lấy nàng, đặt lên mình ngựa.

Bình Ninh nhớ lại người khác cưỡi ngựa tư thế ra sao, tay cầm lấy dây cương, chân nhỏ muốn đặt vào bàn để chân nhưng người không cao, chân lai ngắn không đặt tới. Tô Khiêm Dương ở bên cạnh nhìn khờ nói gì. Bình Ninh đành cố gắng vươn tới chạm mũi chân vào bàn đặt chân, tay nhỏ

bé sờ sờ lưng ngựa, hướng Tô Khiêm Dương cười cười “Phụ hoàng người xem”

Tình cảnh này nhìn như tùy thời nàng đều có thể rơi xuống. Chỉ dùng mũi chân điểm như vậy là thế nào ổn, ngựa di chuyển thì trọng tâm nàng liền bất ổn. Tô Khiêm Dương để người khác ở phía trước dẫn ngựa, mình thì theo ở bên cạnh, chậm rãi đi tới.

Bình Ninh tay nắm chặt dây cương, một khắc cũng không dám nơi lỏng. Dù hưng phấn vô cùng nhưng nàng vẫn có chút lo sợ. Vì chỉ cần nàng trầm tĩnh lại, liền cảm thấy bản thân có khả năng như sắp ngã xuống.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng một cái, người dẫn ngựa phía trước bỗng chạy nhanh hơn. Bình Ninh a một tiếng, buông một tay ra chụp lấy tay Tô Khiêm Dương ở bên cạnh, có chút khiếp sợ nói “Phụ hoàng, để nó chậm một chút, chậm một chút.” Nàng sắp rơi xuống mất rồi, ngồi trên đây lâu lưng và cổ đều đau, chân luôn nhón cũng rất mỏi.

“Người không phải nói muốn học cưỡi ngựa sao?” Tô Khiêm Dương muốn nói tay nàng ra nhưng nàng nắm chặt không buông, trên mặt toàn là ý sợ.

“Được rồi... như thế này là được rồi. “ Ngựa nhanh thêm từng bước, Bình Ninh lại càng phát hoảng, nhanh thêm một chút là nàng rơi xuống mất.

“Vậy sao được? Người không phải muốn học cưỡi ngựa sao? Một lớp học tới nửa canh giờ, hiện tại mới bao lâu. Phụ hoàng muốn nói người ra, người lại nắm chặt, như vậy sao đúng là muốn học như lời nói.” Tô Khiêm Dương dứt lời liền chạy chậm lại, người dắt ngựa thì tăng tốc. Ngựa ban đầu thong thả bước hiện thời đã chạy. Bình Ninh hét lên một tiếng, bị Tô Khiêm Dương thả tay, hai tay nàng nắm chặt dây cương, mắt nhắm lệ nhìn

Tô Khiêm Dương “Phụ hoàng, ta muốn xuống. Ta không chạy, không chạy nữa.”

Tô Khiêm Dương liếc mắt nhìn người dẫn ngựa một cái, ngựa liền nhanh thêm một bước. Lúc Bình Ninh như sắp ngã xuống, ngựa bỗng dừng lại đột ngột, Bình Ninh cả người không chống đỡ được, liền văng xuống đồng cỏ khô thật dày cạnh đó...

Bên này Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân đợi nửa canh giờ cũng chưa thấy các nàng quay lại, tính sai Tôn ma ma đi xem thì nghe tiếng Bình Ninh khóc từ ngoài cửa.

Ngẩng đầu vừa thấy Bình Ninh đang rúc trong lòng hoàng thượng, níu chặt y phục hẩn khóc thập phần thương tâm.

Đi ra ngoài chỉ mới rưng rưng nước mắt, trở về đã thành vậ. Tương Như Nhân đứng dậy nuốn tiếp nàng. Bình Ninh vừa thấy nàng, oa một tiếng càng khóc lớn, ôm chặt cổ nàng không buông, vừa khóc còn vừa nói “Ta không cần cưỡi ngựa, không cần cưỡi ngựa.”

Tương Như Nhân vỗ vỗ lưng nàng, đưa mắt nhìn hoàng thượng. Tô Khiêm Dương vào phòng thay y phục bị nàng khóc làm ầm, lúc trở ra thấy nàng còn khóc ủy khuất như vậy, cười nói “Nàng không phải nói muốn học cưỡi ngựa sao. Trẫm liền mang nàng đi cưỡi ngựa.”

Tương Như Nhân sửng sốt. Bình Ninh ở trong lòng vừa nghe hai chữ cưỡi ngựa, ra sức lắc đầu “Không cần cưỡi ngựa, ta không cần học.”

Tô Khiêm Dương ngồi xuống bên cạnh, sờ sờ cái trán của nàng, “Thật không học sao? Không phải nói mầu phi không cho người học. Tỷ tỷ các nàng đều học, người cũng muốn học theo?”

Bình Ninh hít một hơi nhìn hẩn, lắc đầu, lai chui vào trong lòng Tương Như Nhân, rầu rĩ nói “Không học.” Một chút cũng không vui, còn đáng sợ

như vậy, thời điểm rơi xuống thật dọa người.

Tô Khiêm Dương cùng Tương Như Nhân nhìn thoáng qua, cười gật đầu
“Được, nghe lời người, không học.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đông Thi Bất Chước

Bình Ninh lần này xem như bị giáo huấn khóc sướt mướt. Tương Như Nhân lại an ủi. Cuối cùng là đem lòng muốn học cưỡi ngựa này dẹp đi. Đây là cảm thấy lời mẫu phi nói đều rất đúng.

Dỗ Bình Ninh ngủ xong, vẫn đang là buổi chiều. Tương Như Nhân tưởng hoàng thượng đưa Bình Ninh về xong sẽ đi. Nhưng không ngờ hẳn cũng dựa vào giường kia nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tương Như Nhân nhận lấy chăn từ trong tay Thanh Đông, mở ra đắp lên cho hẳn. Vừa mới phủ lên người, Tô Khiêm Dương liền đã mở mắt. Tương Như Nhân thuận thế ngồi xuống “Hoàng thượng nếu mệt thì ngủ một chút đi. Đến canh giờ thần thiếp sẽ gọi ngài.”

Tô Khiêm Dương để nàng cũng dựa vào, thấy nàng nhú mày, cười khẽ “Thế nào, còn lo lắng chuyện Bình Ninh sao?” Tương Như Nhân gật đầu, cũng không phủ nhận “Cũng không có gì. Nếu nàng lại như thế thì kiên trì giáo huấn để nàng tỉnh ngộ.” Nhưng có một số việc, chờ hồi hận rồi quay đầu thì không còn là như ban đầu.

Tô Khiêm Dương ôm lấy Tương Như Nhân “Nàng thông minh, lần sau gặp chuyện như vậy sẽ biết cân nhắc mà làm.”

Đối với việc dạy dỗ đứa nhỏ, không thể luôn ngăn cấm không cho nàng đi làm, như thế càng khiến bọn họ muốn ngược lại. Người buông tay để nàng làm, gặp chuyện rồi tự nhiên sẽ ghi nhớ. Lần sau lặp lại chuyện tương tự, nàng sẽ ngẫm lại trước xem có nên làm hay không.

Tương Như Nhân cũng biết đứa nhỏ luôn phải lớn lên, phải va chạm mọi thứ. Hồi còn nhỏ không từng vấp ngã không có bài học, lớn lên sẽ có thiệt thòi “Quá kiêu căng cũng không tốt.”

Tô Khiêm Dương néo néo tay nàng “Có cái gì không tốt? Lấy được công chúa hoàng gia là phúc phận của bọn họ.”

Từng người làm phụ thân đều cảm thấy khuê nữ của mình là tốt nhất, người đứng đầu thiên hạ này cũng không ngoại lệ. Ở trong mắt Tô Khiêm Dương, ai lấy được mấy nữ nhi của hắn đều là đỉnh đại phúc khí, ai dám ghét bỏ?”

Tương Như Nhân trừng mắt liếc hắn một cái “Vâng, chính là có phụ hoàng như ngài làm chỗ dựa nên đến lời của thần thiếp nàng cũng không nghe.” Nàng cũng coi như đã nhìn ra, này nấy công chúa kiêu căng như vậy cũng không phải vô lý a. Tiên hoàng đối với các nàng đều cực kì sủng ái. Trong hoàng cung muốn xái gì có cái đó, mặc dù là đã gả cho người nhưng cũng phải dựa theo ý của các nàng.

Tô Khiêm Dương không thể phủ nhận “Chiều chuộng nữ nhi một chút có gì không tốt. “

Tương Như Nhân nói chuyện với hắn không thông, hừ một tiếng quay mặt đi. Phía sau lưng truyền đến tiếng cười của Tô Khiêm Dương “Nhìn bộ dáng này, xem ra Bình Ninh khá là giống nàng.”

“Thần thiếp hồi nhỏ nào có như vậy!” Tương Như Nhân quay đầu phản bác. Tô Khiêm Dương nổi lên hứng thú, nhướng mày “Ồ! Vậy Nhân Nhân lúc nhỏ là như thế nào?”

Tương Như Nhân mỗi lần nghe hắn gọi bản thân như vậy thì có chút không thoải, ho nhẹ một tiếng “Lúc thần thiếp lớn như nàng, đã học còn muốn nhiều hơn so với ca ca.”

Nàng ba tuổi đã bắt đầu một mình ở tại Tạ Thủy các. Mỗi ngày trừ bỏ học nữ nhi gia cơ bản, phần lớn thời gian đều là tổ phụ tự mình dạy nàng. Từ ba tuổi đến năm tuổi, tổ phụ chính là mở bản đồ Đại Thiên quốc kể chuyện xưa cho nàng nghe, rất nhiều chuyện kể ra từ lời Tương lão gia tử đều đặc biệt có ý tứ.”Đến tám tuổi, thần thiếp liền theo học cùng lớp với các ca ca.” Tương Như Nhân hồi tưởng khoảng thời gian ấy. Kì thực đối với nàng mà nói, hai chữ thơ ấu không rõ ràng lắm.

Tô Khiêm Dương lại một lần nữa đối với người có ánh mắt mơ hồ trước mặt có thêm hiểu biết. Trên người nàng luôn có gì đó để tìm hiểu mãi không xong. Lần đầu tiên gặp không có gì, thậm chí mới gặp qua sẽ không hấp dẫn gì đến người. Nhưng ở chung càng lâu, người bất tri bất giác bị ăn mòn.

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn hấn, khẽ cười nói “Hoàng thượng khi đó học cái gì a?”

Tô Khiêm Dương đặc biệt thích nhìn ánh mắt nàng. Để nàng dựa vào người mình, vừa vịn cúi đầu có thể nhìn đến mặt nàng “Trẫm hồi còn nhỏ, ước chừng đều là học này học kia.” Khi hấn bắt đầu học vài thứ hấn cũng đã ở trong cung. Sắc phong thái tử, đồng nghĩa hấn cần phải nỗ lực trả giá thật nhiều.

Thời điểm khi hấn năm sáu tuổi, vẫn còn nhỏ không hiểu rõ nên thường hỏi mẫu hậu vì sao các đệ đệ nhỏ hơn hấn một hai tuổi đều không cần học mà hấn đều phải học. Đến khi lớn một chút, phân chia này càng là rõ ràng, hấn đi thro hoàng thượng học chính vụ, nhóm thái phó nói với hấn đều là quốc gia đại sự. Mà bọn đệ đệ đều là học cũng được, không học cũng không sao, không bắt buộc.

Thời gian ấy Tô Khiêm Dương đặc biệt cảm thấy cô tịch.

Cảm thấy bản thân tồn tại rất khác biệt, không có cách nào đi hòa hợp cùng các đệ đệ. Thời điểm bọn họ chơi đùa, hảnh học. Thời điểm bọn họ học, hảnh lại càng dụng công gấp bội mà nỗ lực. Phụ hoàng dạy hảnh không thể hiện vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Trở thành người đứng đầu phải biết thu liễm cảm xúc của bản thân. Nếu để cho người ta nhìn rõ ràng sẽ dễ bị họ khống chế.

“Lớn thêm chút nữa, trầm cũng đã thành thói quen.” Tô Khiêm Dương trở tay nắm lấy tay nàng “So với bồng hồi nhỏ, có phải trầm không thú vị bằng?”

Tương Như Nhân lắc đầu, nghiêng mặt nằm lên ngực hảnh, nghe tiếng tim đập mạnh nẽ kua, bỗng nhiên đặc biệt cảm thấy an bình.

Tổ phụ từng nói với nàng, koảng cần suy nghĩ vì sao mà là nghĩ nên làm cái gì. Hưng suy của một gia tộc cùng vinh quang của mỗi cá nhân trong gia tộc đều cũng một nhịp. Hoàng gia cho hoàng thượng quyền thế vô hạn, mà sau lưng hoàng thượng phải trả giá gì đó, nhất định cũng rất nhiều.

Bọn họ so với người bình thường càng phải nỗ lực, hy sinh thật nhiều.

Nàng chưa từng suy nghĩ qua thơ ấu hảnh phải như thế nào, nhưng nàng cũng hơn một lần nghi hoặc qua vì sao không giống với người khác. Mà lúc này nàng và hảnh cùng tựa vào một chỗ, nàng lại cảm thấy kỳ thực hai người bọn họ cũng không khác biệt lắm, bản thân cũng không phải người duy nhất ngoại lệ.

Tương Như Nhân nâng nâng đầu, cùng hảnh bốn mắt nhìn nhau. Tô Khiêm Dương nhìn đến tia sáng trong con ngươi nàng, cứ như một dòng nước xiết trực tiếp va chạm vào trong lòng hảnh, như tạc nở hoa, trái tim bỗng phịch một tiếng.

Cảm giác này chưa từng có, Tô Khiêm Dương không kịp kinh hoàng, càng không kịp đi tìm tòi xem kết quả ra sao, chỉ nhìn đến đôi mắt kia cách

bản thân ngày càng gần, hai tay ôm nàng căng thẳng, trực tiếp xoay người áp nàng dưới thân, cúi đầu hôn xuống...

Đến tối, hoàng thượng đi rồi. Tương Như Nhân nằm ở trên giường cứ có cảm giác chỗ nào đó không đúng.

Thanh Thu tiến vào thấy nương nương nhà mình bộ dáng ngơ ngác, sai cung nữ bên ngoài đem y phục tiến vào, đến bên giường gọi nàng một tiếng “Nương nương, ngài nên dậy thôi.”

Dậy để ăn bữa tối.

Tương Như Nhân hoàn hồn. Nàng đã biết chỗ không đúng kia là gì. Vừa mới rồi đang còn là ban ngày ban mặt a.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Nàng cảm thấy mấy ngày này mình có chút mất hồn, đứng dậy thay y phục. Tử Yên dẫn người tiến vào thay giường nệm.

Bình Ninh còn đang ngủ. Dung nhi cùng mẫu thân dùng bữa. Ăn được một nửa, Dung nhi thấy mẫu phi thất thần, buông đũa “Mẫu phi, phụ hoàng nói nhi thần thánh sáu cuối năm có thể tuyển thư đồng rồi. Ngài nói nên chọn nhà nào thì tốt?”

Tương Như Nhân gấp cho hẳn một đĩa thức ăn “Người muốn tuyển nhà ai?”

Dung nhi nghĩ nghĩ, trưng cầu ý kiến nàng “Nhin thần muốn chờ lúc đó bọn họ đến lại nhìn lại. Mẫu phi nghĩ sao?”

Tương Như Nhân cười sờ đầu hẳn “Mẫu phi cảm thấy Trình gia không tệ. Có điều chủ yếu vẫn là xem người. Tuyển người đầu tiên xem nhân phẩm gia tộc thế nào, lại nhìn coi hẳn với người hợp hay không hợp, hợp nhau là tốt, đến lúc đó bọn họ đến người cứ xem thế nào.”

Dung nhi gật gật đầu, cần lấy đũa yên lặng ăn cơm.

Thời gian liền qua thật sự mau, đảo mắt liền đến tháng sáu cuối năm là thời điểm con cháu thế gia tiến vào thái học viện. Nay đứa nhỏ mới chỉ năm sáu tuổi, lớn một chút cũng chỉ bảy tám tuổi. Muốn tuyển thư đồng thì cũng tuổi là tốt nhất. Trình thái phó y theo lời hoàng thượng nói chọn cho Dung nhi vài nhân tuyển, cho hẳn chọn.

Dung nhi lại muốn trước hết cùng bọn họ ở chung một thời gian rồi mới quyết định.

Này là bộ dáng tiểu đại nhân nhưng thật ra khiến hoàng thượng đáp ứng, để hẳn cùng những người này ở chung một tháng, sau lại để hẳn chọn.

Dung nhi tuổi tuy nhỏ nhưng lo lắng không thiếu. Cuối cùng tuyển một người Trình gia, lại thêm một người Tiền gia.

Hoàng thượng lúc nhận được báo lên, xem tên viết trên tập cười “Ánh mắt thật ra không tệ.” Trình gia trước nay luôn xuất ra thư đồng của hoàng tử. Trình thái phó còn đã từng dạy qua đương kim hoàng thượng. Về phần Tiền gia, người của phủ Phong Tấn hầu, từng người từng người đều có chút thú vị.

Trình thái phó nghe hoàng thượng nói vậy, biết hoàng thượng đây là đáp ứng rồi, theo đó an bày để hai hài tử kia sau này đi theo Tam hoàng tử đọc sách.

Một lát sau ngoài điện thái giám bẩm báo hoàng hậu đến. Tô Khiêm Dương khép tấu chương lại, cho người mời vào. Hoàng hậu đi đến dẫn theo hai cung nữ, trên tay còn mang cả thực hộp.

Nhìn thoáng qua trên bàn kia thật dày tấu chương, Triệu Nhị phân phó cung nữ bày đồ ăn ra rồi lui ra. Triệu Nhị lôi kéo Tô Khiêm Dương ngồi

xuống bên này, ôn nhu nói “Hoàng thượng ngài dù bận, cũng chú ý lấy sức khỏe.”

Trên bàn bày mấy đĩa điểm tâm tinh xảo. Tô Khiêm Dương quả thật bận thoáng cái buổi trưa, có chút đói bụng, cầm đũa lên ăn vài miếng.

Triệu Nhị thấy hân thích, ý cười trên mặt càng sâu, cầm lấy cái đĩa trước mặt đẩy qua “Hoàng thượng nếm thử cái này.” Tô Khiêm Dương gắp miếng bánh mềm mại này, để vào trong miệng, gật gật đầu “Không tệ.”

Hoàng thượng nếu thích, thần thiếp sẽ thường mang qua đây. Viện nhi cũng thích mấy thứ này. Sáng nay còn nói muốn cùng phụ hoàng ăn.” Triệu Nhị cười đoan trang. Mấy cái đĩa gì đó, nàng đối với hoàng thượng có hiểu biết, ăn nhiều như vậy đủ để thấy là hoàng thượng thích.

Lững dạ, Tô Khiêm Dương buông đũa “Nàng cung vụ bận rộn, không cần thường đưa qua. Nếu trần muốn ăn sẽ đi qua.”

Có mấy lời này, Triệu Nhị gật đầu, để người thu dọn lại “Hoàng thượng còn bận, thần thiếp cáo lui trước.” Đi ra khỏi Thừa Kiền cung, ý cười trên mặt giảm vài phần, ngược lại trong mắt thêm chút đặc ý.

Mấy chuyện này, hoàng thượng thích, nàng cũng làm được. So với Chiêu Dương cung càng là danh chính ngôn thuận, cúi đầu phân phó “Mấy thứ này không tệ, làm lại một ít, buổi tối có thể hoàng thượng đến ăn.”

Đêm đó, hoàng thượng quả thật đi Cảnh Nhân cung, thật nhiều ngày không gặp Lệ Viện.

Có điều không quá hai ngày sau, không biết nơi nào đã truyền ra lời nói trong cung bào có đồ ăn ngon, hoàng thượng sẽ đến cung đó.

Vị ấy ở Chiêu Dương cung vì sao được sủng ái. Nguyên nhân là vì trong cung nàng có cung nữ tay nghề làm điểm tâm rất tốt. Còn không, bên phía

hoàng hậu nương nương thêm hai người như vậy, hoàng thượng liền lưu lại đó mấy buổi liền.

Vì thế, liền có một màn bắt chước bữa này.

Tương Như Nhân mới đầu còn không biết. Mãi đến lúc hoàng thượng nổi giận với Trịnh tần ở Cảnh Du cung, đến mức phạt cấm túc nàng mới hay chuyện. Không biết từ khi nữ nhân hậu cung nghĩ đến dùng ăn để lung lạc đế tâm, khiến hoàng thượng đến cung mình nhiều hơn.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tình Cảm Có Tiến Triển

Nguyên nhân vẫn là chuyện ăn uống. Trong hậu cung, hôm nay hoàng thượng ở lại đâu, ngày mai đi chỗ nào đều được ghi chép lại. Hoàng thượng đi chỗ hoàng hậu vài buổi tối sau không biết thế nào lại có lời nói như vậy: hoàng thượng thích ăn gì đó do cung nữ của hoàng hậu làm ở Cảnh Nhân cung. Cho nên mới nhiều ngày như vậy đều trở về Cảnh Nhân cung.

Đây không phải là một cơ hội sao. Ba vị tần ở Cảnh Du cung kia liền ra chủ ý. Trong ba người thì Trịnh tần là một tay trù nghệ. Vì thế hoàng thượng đến Cảnh Du cung nàng liền tự mình xuống bếp nấu nướng. Nhưng nơi đây có đến ba vị chủ tử, Trịnh Tần thật vất vả chuẩn bị một bàn thức ăn, nhưng hay rồi, hoàng thượng lại ở lại chỗ Hạ tần.

Đêm hôm đó là không xảy ra chuyện gì. Nhưng sáng hôm sau Trịnh tần tức giận đùng đùng nổi lên tranh chấp đôi co với Hạ tần. Hạ tần cười nhạt nàng đây là phí công phí sức, Trịnh tần liền đem những thứ chuẩn bị ngày hôm qua ném vào mặt Hạ tần.

Cái này cũng chưa phải chuyện gì, chủ tử trong Cảnh Du cung cãi nhau thì có hoàng hậu làm chủ, không đáng đến tai hoàng thượng. Mấu chốt là tranh cãi càng lớn, Hạ tần mắng Trịnh tần là bắt chước bừa. Trịnh tần mắng Hạ tần đây là chặn đường ngang chân, nói không ngừng đến tận tai hoàng thượng.

Hoàng thượng nghĩ một cái liền thông thấu. Những lời “bắt chước bừa” này không phải là noi theo Chiêu Dương cung mà là liên quan đến hoàng hậu. Hẳn đi Cảnh Nhân cung vài bữa tối kia, quả thật đều cùng Lệ Viện ăn

điểm tâm gì đó có nói “không tệ”, cũng để Cảnh Nhân cung đều lấy ra thêm.

Việc này vốn cũng không có gì để nghĩ. Vốn đồ ăn ngon để lấy lòng hoàng thượng. Bây giờ nháo thành sự như vậy lại biến thành lấy đồ ăn để dụ hoàng thượng đến cung của bản thân.

Đang là đồ tốt lại thành công cụ tranh thủ tình cảm. Ở trong mắt hoàng thượng liền lập tức biến vị. Càng khiến cho hấn tức giận là mấy cái phụ nhân trong hậu cung này lại thật cho rằng hấn là kẻ ngốc hay sao, mà có thể nói ra hoàng thượng là vì một miếng ăn mà bị trói chân lại một cung. Đây là coi thường trí tuệ của hấn, hay là coi trọng thủ đoạn của các nàng.

Vì thế hoàng thượng ra lệnh giam cầm Trịn tần nửa năm, Hạ tần ba tháng. Trong cung mà phi tần đánh nhau còn ra thể thống gì.

Tương Như Nhân nghe Thanh Thu kể xong, có chút khí tin được, hừ một tiếng cười “Các nàng cho rằng hoàng thượng là dễ tác động như vậy sao?” Âm thầm còn không nói, đất còn lớn tiếng để hoàng thượng biết, thật là tự làm khó bản thân “Giam cầm nửa năm, ba tháng coi như ít.” Nếu để Tương Như Nhân nói thì giam một năm cũng không đủ. Nói không dễ nghe là các nàng xem hoàng thượng là cái gì, có đồ ăn ngon liền có thể dụ dỗ đi qua sao.

Đây là vô tình tiết độ, đối với người kiêu ngạo như hoàng thượng, thế nào có thể chịu được.

Trò khôi hài này vừa ra, hoàng thượng đi Cảnh Nhân cung ít, đi cung khác ít lại càng ít. Đi Chiêu Dương cung thì nhiều lại càng nhiều.

Tương Như Nhân cũng biết trong đầu hấn còn vướng cái chuyện này nên không hỏi hấn muốn ăn gì. Sai Thanh Đông bưng lên rồi lui xuống, nàng múc cho hấn một chén để lên bàn trước mặt hấn.”Đây là cái gì? “ Tô Khiêm Dương ngửi thấy như là mùi bí đỏ.

“Đây là canh bí đỏ a hoàng thượng.” Tương Như Nhân múc một muống thổi thổi “Thanh Đông tự hầm, nêm nếm chút tiểu thanh qua, rất vừa miệng.”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu đã thấy ở đối diện Tương Như Nhân thổi vù vù, tự ăn trước.

Chính là loại cảm giác này, chỉ ở chỗ nàng mới có. Nét mặt Tô Khiêm Dương thả lỏng, cúi đầu cũng uống chút canh.

Buổi tối Tương Như Nhân ăn ít, giờ có chút đói nên ăn đến mấy nửa chén canh. Đến lúc no bụng ngẩng đầu đã thấy Tô Khiêm Dương đang nhìn mình, nàng lấy khăn lau khóe miệng, có chút ngượng ngùng.

Nàng chính là như thế, thuần túy là vì bản thân thích ăn và kén ăn nên mới sai cung nhân của mình tự làm cho vừa lòng. Trước kia ở phủ thái tử cũng là như vậy. Hăn đến, nàng vì hăn múc thêm một chén, cũng chưa từng vì hăn mà nấu cái gì.

Điều đó đối với Tô Khiêm Dương lại chính là thoải mái nhất.

Nghĩ xong, Tô Khiêm Dương không khỏi nở nụ cười. Tương Như Nhân thì thấy tối nay phản ứng hăn có chút kì quái. Tô Khiêm Dương nhìn nàng ngồi trước bàn trang điểm tháo khuyên tai, tùy ý nói “Xem ra học còn kém vài phần, không học được tinh túy trong đó.”

Tương Như Nhân khó hiểu, Tô Khiêm Dương kéo nàng đến bên giường ngồi xuống, sờ sờ mặt nàng “Nàng là thật sự thích, còn các nàng là dựa theo trẫm thích”

Tương Như Nhân hiểu được ý tứ của hăn, nhất thời không biết nói thế nào. Chuyện này mặc dù nàng không hiểu nhưng người ở trong hậu cung này có mong muốn hoàng thượng đến cung mình là không có sai “Hoàng thượng, trong hậu cung này muốn lấy lòng ngài là không có sai.”

Bằng không là đi lấy lòng ai đây?

Tô Khiêm Dương ngồi dậy, nhìn một bên mặt nàng, vuốt phần tóc xõa xuống của nàng “Không nên dùng cách này” Trong lòng hấn chợt nảy sinh một cảm giác chấp nhất. Phần yêu thích này duy chỉ có nơi nàng, hấn cũng không hy vọng người khác học theo.

Tương Như Nhân xoay người lại tháo nút thắt cho hấn, cười nói “Hoàng thượng kì thực không cần nghĩ cái này, đều là vì để ý đến ngài mà thôi” Theo như nàng thấy còn là vì muốn lấy lòng hấn, để hấn vui không phải sao.

Tô Khiêm Dương nâng mày, chăm chú nhìn nàng “Vậy còn nàng?”

Tương Như Nhân nâng tay một chút, mở miệng đáp “Thần thiếp tất nhiên là để ý ngài.”

Tương Như Nhân cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt dưới làn mi, nhưng vẫn duy trì nụ cười thông dong, hai tay chậm rãi gỡ nút thắt, cởi áo ngoài cho hấn khoác lên giá treo.

Đang muốn xoay người đi lấy đồ ngủ cho hấn thay, tay bỗng nhiên bị hấn bắt lấy, hấn vùng lực khiến Tương Như Nhân suýt làm đổ bình phong. Nàng đến trong lòng hấn có chút khẩn trương, nắm lấy áo hấn “Hoàng thượng?”

Tô Khiêm Dương bình tĩnh nhìn nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng “Nàng nói dối”.

Tương Như Nhân tim nhảy thót một cái, kinh ngạc nhìn hấn. Tô khiêm Dương đưa tay giữ mặt nàng lại, ánh mắt chuyên chú khiến nàng không thể lẩn tránh. Đây không phải là lần đầu.

Tương Như Nhân khắc sâu ấn tượng ở phủ thái tử ngày trước cũng đã từng như vậy. Lúc ấy nàng mơ hồ không rõ ý tứ của hoàng thượng. Mà bây giờ lặp lại, Tương Như Nhân có cảm giác thất thố.

Trong phút chốc sững sờ như vậy nàng đã suy nghĩ rất nhiều, ánh mắt có chút mờ mịt, kinh ngạc nhìn hoàng thượng.

Tô Khiêm Dương than nhẹ một tiếng ôm nàng vào lòng, kề sát tai nàng nhẹ nhàng nói “Nhân Nhân, nàng xem nàng, vẫn luôn nói dối.”

Tương Như Nhân thân mình chấn động, trong lòng lại cuộn cuộn nổi lên một cỗ hoảng loạn.

“Trẫm đi đâu, nàng thật sự để ý sao?” Lời nói của hắn vang ở bên tai nàng, nhẹ nhàng cùng với hơi thở nóng hổi xoay tròn, còn có chút nhột “Nàng rốt cuộc để ý cái gì đâu.”

Tương Như Nhân ở trong lòng hắn. Hai trái tim lúc này cách rất gần, gần đến nỗi có thể nghe được âm thanh nhịp đập. Tương Như Nhân cuối cùng cũng áp xuống cảm giác hoảng loạn kia, trên mặt trở lại chút thông dong, ở trong lòng hắn lẩm bẩm nói “Hoàng thượng đi đâu, thần thiếp tất nhiên là để ý, quyết định là ở trên người hoàng thượng, thần thiếp ngăn cũng không được, không phải sao?”

Trong giọng nàng còn lộ chút ủy khuất. Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn nàng tay phủ lên ngực mình, hai người dựa vào bức bình phong khiến nó lung lay sắp ngã.

Vài năm trước chuyện tình, Tương Như Nhân cảm thấy thời điểm hoàng thượng còn là thái tử đang cố tình gây sự. Mạc danh kì diệu là hiện thời nàng đã có thể đi ứng đối này đó. Ở trong hậu cung nàng được sủng ái đã rất rõ ràng. Hắn mong muốn, nàng có thể cho cũng sẽ đáp ứng hắn.

Tô Khiêm Dương nghe lời này của nàng ngược lại là trách cứ đến trên người hắn, đ nàng đỡ thẳng người lên, muốn nàng kề sát lại “Vậy nàng muốn trâm ở tại đây sao?”

Tương Như Nhân ánh mắt khẽ động, gai tay vòng ra sau lưng hắn, gò má dán vào lồng ngực hắn, cúi đầu khẽ đáp “Thần thiệp muốn.”

Dựa vài càng gần, lại càng muốn nhiều hơn. Tô Khiêm Dương cùng nàng đi càng gần, lại càng muốn nhiều hơn từ trên người nàng. Người động tâm trước luôn muốn được đáp lại.

Trong phòng nhàn nhạt bay tới mùi hương, bốn phía yên tĩnh.

Tương Như Nhân đáp lời một hồi kia khiến hắn cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Tô Khiêm Dương bỗng nhiên ý thức được nữ nhân này đối với hắn đã không còn bình thường. Dem mỗi cái nhắc mắt nhăn mày, mỗi nụ cười, mỗi tiếng nói cử động đều khắc họa ở trong lòng hắn.

Hắn luôn không thể nhận ra là vì cho tới giờ hắn luôn hướng tới gần nàng, giống như nàng luôn đứng ở đây, không bao giờ lui về sau, cũng không tiến tới trước.

Nhận thức như vậy lại khiến một chút vui sướng vừa qua của Tô Khiêm Dương bị dập tắt.

Tương Như Nhân cũng cảm thấy được không khí có chút lạnh xuống, khẽ rời khỏi vòng ôm ngẩng đầu, hắn vẻ mặt có chút mơ hồ không chừng.

Tương Như Nhân đưa tay xoa xoa mặt hắn, thử hỏi “Như thế nào?”

Tô Khiêm Dương bắt lấy tay nàng, đưa tới miệng mình, hôn lên mu bàn tay nàng một cái.

Tương Như Nhân mặt trực tiếp ửng hồng đến mang tai.

Tô Khiêm Dương nhìn thấy phản ứng của nàng, trên mặt rớt cuộc lai rộ ý cười. Nàng dù bình tĩnh thì có năng lực như thế nào.

Một phen ôm lấy nàng. Tương Như Nhân mấy đợt bị hấn thất thường làm hoảng sợ nên cả kinh ôm chặt lấy hấn sợ bị hấn làm ngã. Thế là ở trong tiếng cười của hấn, bị ôm trở về giường...

Hiện thời ở trong cung, còn cách tuyển tú tới một năm, người vẫn là nhiều đó. Trước ở phủ thái tử ai được sủng ái, đến trong cung vẫn là người đó được sủng ái. Hiền phi ở Chiêu Dương cung này là đối tượng tuyệt đối không thể chọc vào. Bắt đầu tháng sáu cuối năm, mỗi tháng số lần hoàng thượng đến Chiêu Dương cung đã hơn vượt hơn một nửa. Một tháng chưa kể nguyệt sự của Hiền phi, chưa kể hoàng thượng nghỉ lại Thừa Kiền cung, số lần hoàng thượng đi các cung đúng là thiếu đến đáng thương.

Hoàng hậu dù tại đức sáng suốt, mỗi đầu tháng và mười lăm hoàng thượng lưu lại, những ngày khác cũng ít khi hấn ở lại qua đêm. Thái hậu cũng không tiện khuyên gì, còn không phải chuyện ăn uống kia nháo thành hay sao.

Bản thân Hiền phi chính là thích ăn nên bên cạnh có một hai nha hoàn trù nghệ tốt là bình thường, xuất giá liền đã đi theo rồi. Các nàng thì hay rồi, nghe gió là thành bão, một khối học theo, cũng phải dùng đầu óc mà nghĩ cho cẩn thận, hoàng thượng thích đi chỗ Hiền phi như vậy chẳng lẽ thực chỉ do miếng ăn sao.

Việc này cũng liên quan đến hoàng hậu đầu tiên. Mặc dù hoàng hậu đưa lời giải thích với thái hậu là vì Tứ công chúa thích ăn nên để Triệu gia tìm người đến. Nhưng thái hậu là bao nhiêu tuổi rồi, tiểu xiếc ấy của nữ nhân gia lẽ nào không nhìn ra.

Một quốc gia chi mầu, ngoài đủ tài đức sáng suốt, còn phải có phong phạm chính cung. Về điểm này hoàng hậu có thiếu sót, thái hậu chỉ có thể hơi đề điểm thêm, nhìn nàng ý vị thâm trường nói “Người là hoàng hậu, là mầu thân của thái tử, là thê tử hoàng thượng đại hôn cưới hỏi đàng hoàng. Bấy nhiêu đó cũng đủ để người yên tâm rồi. Hậu cung này sẽ ngày càng nhiều, năm sau còn tuyển tú, người cũng đủ có vôi.”

Hoàng hậu trong lòng cũng thật ủy khuất, nghe thái hậu nói vậy lại càng thấy thẹn thùng, gật đầu “Cần tuân mầu hậu ý chỉ.”

Thái hậu nhìn nàng, thở dài một hơi “Làm con dâu hoàng gia chúng ta, điểm ấy không dễ dàng vẫn là tiểu nhân. Hiền phi nàng không phải loại người thị sủng mà kiêu. Mấy năm nay ai gia cũng xem ở trong mắt. Người a, tự biết trong lòng đi!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Năm Thứ Ba Tân Hoàng Khai Hỏa

Bị thái hậu nói trúng tâm tư, trên mặt hoàng hậu càng là xấu hổ “Mẫu hậu nói phải, là thần thiệp nghĩ cạn”

Thái hậu nhìn mặt nàng còn trẻ “Người cùng hoàng thượng đã mười mấy năm phu thê. Tình cảm đương nhiên bất đồng.” Hiện thời Đại Thiên mưa thuận gió hòa. Trong hậu cung cũng là an an ổn ổn qua ngày. Ngồi ở vị trí như vậy, có những việc nên nhìn nhẹ đi, nếu không với bằng ấy thời gian, vừa tra tấn người vừa tra tấn mình.

Cái gì có thể nói thái hậu đều đã nói, có chút chuyện cũng không thể nói quá rõ ràng, để tránh hạ mặt mũi của hoàng hậu.

Rời khỏi Thọ Hòa cung, Triệu Nhị ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, lại là tháng mười hai. Gần như cười trào phúng, mười mấy năm phu thê? Hoàng thượng cùng Hiền phi cũng khoing phải là có tám năm tình cảm sao? Mười mấy năm tình cảm của nàng vẫn là đấu không lại.

Thái hậu nường nường nói không sai. Qua một năm nữa là tuyển tú. Thời gian trôi, già đi là không thể tránh. Một đám tân tú tiến vào, sủng ái của Chiêu Dương cung kia biết còn có thể duy trì hay không...

Mùng tám tháng chạp, trong cung phân phát cháo đi các cung. Bên này Chiêu Dương cung sáng sớm Bình Ninh đã lôi kéo đệ đệ đến phòng Tương Như Nhân. Trời vừa sáng Tương Như Nhân đang hầu hạ hoàng thượng đi tế tổ trở về thay y phục để vào triều, vừa mở cửa đã thấy hai hài tử an vị tại kia, mỗi người nhìn một chén cháo mồng tám tháng chạp.

“Thế nào dậy sớm như vậy?” Bình Ninh và Dung nhi thỉnh an hoàng thượng sau ngời xuống. Thanh Đông bưng thêm cháo và điểm tâm sáng lên.

Bình Ninh cầm thìa lên thổi vù vù “Hôm nay là mồng tám tháng chạp, nhi thần muốn cùng phụ hoàng ăn sáng.”

Tô Khiêm Dương xem nàng vội ăn cười hỏi “Vì sao là hôm nay?”

Bình Ninh buông thìa giải thích “Lão sư nói hằng năm mồng tám tháng chạp sau hiến tế còn có cháo mồng tám tháng chạp tặng cho thân bằng quyến hữu. Trong cung thì ban cho đại thần, cung nữ. Sau còn là cả nhà cùng nhau ăn.”

Đây là mấy ngày trước ở Thái học viện lão sư giải thích cho các nàng về ngày mồng tám tháng chạp.

Cuối cùng, Bình Ninh nhìn bát của hẳn “Phụ hoàng nhưng đừng ăn hết, chừa hai muống, lưu lại sang năm ăn.”

Dung nhi ở bên cạnh khẽ huých nàng một chút, nhẹ giọng nhắc nhở “Là hàng năm có thừa.” Bình Ninh vội sửa lời “Nhi thần nói nhầm, là hàng năm có thừa!”

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, ăn hơn nửa chén cháo, buông thìa trêu nàng “Có phải trẫm còn phải cho người hồng bao hay không?”

Bình Ninh nghiêng đầu suy nghĩ “Này lão sư chưa nói. Có điều nếu phụ hoàng muốn ban cho nhi thần, nhi thần trước tạ qua phụ hoàng.” Dứt lời, đứng dậy qua trước mặt Tô Khiêm Dương hành cái lễ, ngẩng đầu cười, tiểu quý.

Hiện thời trên người có gì để ban cho, nhưng kim khâu nhất khai, thế nào cũng phải tỏ vẻ một chút. Tô Khiêm Dương đưa tay sờ tới eo lưng, lấy khối

ngọc bội đưa cho nàng thì bị Tương Như Nhân đưa tay cản đẩy lại “Phụ hoàng người cùng người ở đây ăn sáng đã là ban cho tốt nhất rồi.” Bình Ninh ngoan ngoãn ngồi trở lại ăn cháo. Phía dưới bàn Tương Như Nhân vừa muốn rút tay về, bị hấn trở tay bắt được. Lại còn là tay phải, Tương Như Nhân giãy giụa muốn rút ra, người nào đóa khí định thần nhàn bưng trà lên uống, chính là không buông tay.

Tương Như Nhân mặt hơi phiếm hồng.

Dung nhi thấy nàng vẫn bất động, có chút kì quái “Mẫu phi, sao ngài không ăn?”

Tương Như Nhân cầm thìa lên bằng tay trái, cười với hấn “Mẫu phi không đói bụng, các người ăn xong trở về thay y phục, đừng đến trễ lớp học sớm.”

Hai hài tử cúi đầu ăn. Tô Khiêm Dương vẫn một tay ăn cháo, một tay ở dưới bàn giữ chặt tay nàng không buông.

Mãi đến lúc hai hài tử rời đi, Tương Như Nhân quay đầu trừng mắt nhìn hấn “Hoàng thượng đây là cố ý muốn thần thiếp bị đói.”

Người trong phòng thức thời lui ra. Tô Khiêm Dương buông lỏng tay, có chút kinh ngạc “Trẫm nghĩ người thích ngọc bội này. “

“...” Tương Như Nhân muốn nghiêng rằng. Tô Khiêm Dương tiện đà đứng lên, đi đến phía sau nàng, sát vào tai nàng khẽ nói một câu “Nàng tối qua không phải đã ăn thật no sao?”

Tương Như Nhân không có quay đầu, sau lưng truyền đến tiếng bước chân hấn rời đi. Thật lâu sau, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua tay bị nắm có chút đỏ, trên mặt đỏ ửng vẫn chưa rút đi...

Lại một năm nữa đầu xuân, tiên hoàng qua đời hai năm, tân hoàng đăng cơ chưa có thay đổi gì. Nhịn hai năm, nay bắt đầu có hành động.

Có điều cái thứ nhất tân hoàng muốn dựng là một tảng đá kiên cố. Chuẩn bị hai năm này, đầu xuân là cuộc chiến đầu tiên. Tháng hai, ở trong triều hoàng thượng tuyên bố về chuyện nâng thương.

Này mở miệng một cái tất nhiên là bị nhiều phản đối. Người làm quan, nhất là xuất thân từ thế gia, bản thân cũng kinh doanh này nọ không ít. Bằng không dựa vào nhiều đó bỗng lộc thế nào nuôi nổi cả một đại gia tộc. Một khi địa vị của thương nhân được nâng lên, áp chế không được, lợi nhuận của gia tộc bị ảnh hưởng, không thể vừa ý a.

Tô Khiêm Dương cũng đoán trước được phản ứng như vậy. Trước đây nhắc qua với tiên hoàng đây thật sự là biện pháp tốt. Tuy nhiên khi thực hiện là khó khăn trùng trùng. Một khối thế gia, muốn động vào bạc của họ, động vào căn cơ của họ, họ liền không vừa ý. Còn muốn họ xuất ra bạc thì càng như cửa da cắt thịt họ. Hoàng thượng lúc ấy cũng không có cách.

Nhưng Tô Khiêm Dương không vội, lại nói qua chuyện lập các điểm cứu tế ở địa phương.

Ý tưởng này thì được đa số mọi người ủng hộ. Đều là vì dân thôi, hiền lương. Trong những người đồng ý có vài đại thần cũng đem vấn đề này phân tích ra cho hẳn. Điểm cứu tế là tốt, phân công quan viên cũng không có vấn đề gì. Vấn đề là mỗi nơi đều lập một điểm như vậy, lấy bạc ở đâu ra để chi?

Hộ bộ thượng thư đứng ra tính toán này nọ, lắc đầu, gợn gàng dứt khoát nói rõ, bạc trong quốc khố không đủ.

Tô Khiêm Dương nhìn qua mọi người. Hay thật. Vừa nghe bạc không đủ đều rụt đầu, vài người ban đầu khen này khen nọ biện pháp Tô Khiêm Dương nói cũng đứng qua một bên, xem mọi người nói thế nào. Tô Khiêm

Dương cũng định rõ ràng, cho cái ngày quy định, để mọi người trở về nghĩ cách.

Ba ngày sau, trên bàn ở Thừa Kiền cung tấu chương của các quan viên chất đầy.

Tô Khiêm Dương mới đọc đến bản thứ năm đã tức không ít.

Đọc đến bản thứ mười, Tô Khiêm Dương trực tiếp vứt thẳng bản tấu chương kia xuống đất, vẻ mặt giận dữ.

Thái giám hầu hạ Trần Phụng vội nhặt tấu chương lên, trình cho hẳn “Thỉnh hoàng thượng bớt giận.”

Ngoài cửa kia truyền đến tiếng thông truyền “Hoàng thượng, Hiền phi nương nương tới, đang đứng đợi bên ngoài.”

Tô Khiêm Dương vẫy tay để người dẫn nàng vào.

Tương Như Nhân tiến vào trong điện, cảm thấy không khí rõ ràng có chút áp lực. Liếc nhìn qua Trần Phụng, sắc mặt cũng không được thoải mái, sai Thanh Đông để thực hộp xuống rồi ra bên ngoài chờ.

Tô Khiêm Dương chỉ chỉ bên cạnh bản thân “Đến ngồi cạnh trẫm.”

Tương Như Nhân bước lên phía trước, nhìn thấy trên bàn toàn là tấu chương “Không tốt cho lắm, thần thiếp vẫn ở bên này bồi hoàng thượng uống canh đi.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, vẻ mặt không thể nghi ngờ. Tương Như Nhân vội đi đến bên cạnh hẳn. Nàng ghé dựa thật rộng lớn, Tương Như Nhân ngồi xuống cũng không thoải mái, chỉ đặt nửa mông lên. Nơi này, không mặc cho ai cũng có thể ngồi a.

Tô Khiêm Dương phát hiện động tác nhỏ này của nàng, một tay ôm lấy thắt lưng nàng kéo vào trong “Nàng ngồi như vậy không biết mệt?”

Trần Phụng đã mở thực hộp mang canh qua đến. Đây là lúc Tương Như Nhân nhận được ý chỉ của Tô Khiêm Dương triệu nàng đến Thừa Kiền cung thì sai Thanh Đông đi chuẩn bị canh bổ nguyên khí. Tương Như Nhân khuyên “Hoàng thượng tranh thủ uống trước đi, để nguội vị có thể không đúng nữa.”

Tô Khiêm Dương nhận chén canh Trần Phụng đưa lên, bản thân uống, chỉ vài tấu chương đang mở “Nàng đọc lên đi.”

Tương Như Nhân sững sờ tại kia. Chuyện triều đình là hậu cung không được can dự, huống hồ nàng còn là phi tần.

Nửa ngày, bên tai truyền đến tiếng của hắn “Thế nào chưa đọc?” Tương Như Nhân hít sâu một hơi, cầm lấy quyển tấu chương kia đọc lên.

Đọc xong một quyển, nàng dựa theo lời Tô Khiêm Dương mà viết lời phê. Nàng có chút kinh ngạc là mấy lời nói bông quơ nhẹ nhàng của hoàng thượng này lại là những lời nói nặng a.

Tấu chương này xem cũng đủ khiến nàng kinh tâm. Chẳng trách lúc màng tiến vào điện không khí lại nặng nề như vậy. Hoàng thượng đây là tức giận không ít.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương hỏi “Còn bao nhiêu chưa đọc?”

“Còn có hơn mười bản.” Tương Như Nhân mơ hồ nhìn lướt qua chồng tấu chương. Tô Khiêm Dương thả thìa xuống “Không xem nữa, đều để đó đi.”

Tương Như Nhân buông bút. Nàng đọc một lúc miệng cũng có chút khô.

Trần Phụng thức thời bưng trà lên. Tương Như Nhân nhấp một ngụm. Bên cạnh Tô Khiêm Dương nhìn lướt qua mấy bản tấu chương nàng viết lời phê “Hiền phi xem nhiều bản như vậy rồi có nhìn ra chút gì không?”

“Hoàng thượng có phải đang nói đến chuyện điểm cứu tế không?” Tương Như Nhân quay đầu lại hỏi. Tô Khiêm Dương gật đầu, cười có chút châm biếm “Nhìn xem triều đình trung thần gì đó, nửa bước cũng không nhún nhường, đến cuối còn muốn trăm bỏ qua chuyện này, hiện giờ thiên hạ đã thái bình rồi.”

Tô Khiêm Dương để cho bọn họ tìm biện pháp, này trong tấu chương trình lên. Cái thì nói không đủ bạc, hiện tại cũng rất tốt. Cái thì nói bạc không đủ vậy thiết lập số điểm ít lại, lượng sức mà đi. Còn có lảng tránh, tất cả ở trong này giả ngu, chuyện nâng thương hấn nhắc lúc đầu không ai đề cập tới.

Bản thân trong tay mình thì không chịu chi, cũng không đồng ý cho người khác. Tấu chương thì như bốn năm người viết rồi trăm bản sửa đi sửa lại đưa lên, đều là một ý tứ.

“Cũng không phải không có tốt.” Tương Như Nhân lật tìm một chút mấy bản xếp bên kia, từ giữa lấy ra một quyển đưa cho hấn “Hoàng thượng, ngài xem đây không phải có ý hỏi mượn bạc thương nhân?”

“Nàng xem quan phẩm của hấn” Tô Khiêm Dương nhắc nhở nàng. Tương Như Nhân đi xuống xem phần đề tên. Cũng im lặng theo, liền như vậy một quan lục phẩm, mười cái như vậy cũng không dùng được.

Tô Khiêm Dương nhìn về phía nàng, ý vị thâm trường “Chuyện này cần có người đứng ra trước nói mới được.”

Tương Như Nhân bị gấn nhìn tim đập thành thịch. Nói không sai, cần phải có người đứng ra nói. Nhưng theo như ý trong lòng hoàng thượng,

người đứng ra nói này phải có lực ảnh hưởng nhất định, ở trên triều uy vọng phải rất cao mới được.

“Nhân Nhân, nàng xem trong triều hiện tại ai là người phù hợp?” Tô Khiêm Dương thấy nàng không nói gì, thuận tay vén một chút tóc nàng.

Này trong lòng hai người đều đã sớm có đáp án. Tô Khiêm Dương vì sao gọi nàng đến, không phải vì nàng họ Tương sao?

Tương Như Nhân trong lòng khẽ hừ một tiếng, trên miệng nở nụ cười nói theo hần “Người thích hợp không ít, nguyên lão tam triều như Trịnh thái phó, Phong tấn hầu. Hiện thời còn có Triệu quốc công hay Diệp gia. Đều là nhân tuyển thích hợp.”

Hần muốn nhắc chính nàng thỉnh Tương gia đứng ra gánh đầu này, nàng cũng không vừa ý. Tổ phụ đã đến tuổi này, làm cho người ta tất cả đều nhìn đến cũng không tốt.

Tô Khiêm Dương lắc đầu, nói thẳng “Bọn họ không được. Trẫm cảm thấy vẫn là Tương quốc công đảm đương là tốt nhất.”

Tương Như Nhân có cảm giác như kiểu tự lấy đá đập chân. Lúc ấy đi tuần cùng hoàng thượng, hần hỏi đến chuyện dân đói, cũng là nàng nhắc đến điểm cứu tế, sau còn nói chuyện nâng thương. Hay rồi, giờ thì hồi báo lại chính bản thân.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng một mặt vẻ “Bị hố”, bật cười “Thế nào, trẫm còn có thể nhường Tương gia bạch can không được?”

Tương Như Nhân lắc đầu, không phải bạch can, phỏng chừng là cấp lại can. Tương gia cũng giống các thế gia khác, bản thân gia tộc cũng kinh doanh không ít. Tuy rằng một phần là tiến cống vào cung nhưng đa phần vẫn là bán cho dân chúng. Vừa nâng thương, tất sẽ chịu một ít đả kích.

“Đây đối với Tương gia thật ra là một cơ hội.” Tô Khiêm Dương dẫn dắt từng bước “Hiện thời trong triều đình đôi khi lại có tấu chương tham Tương gia về chuyện Định vương làm phản. Chuyện nâng thương này nếu thuận lợi được thực thi thì sau này trên triều sẽ không còn ai dám tố Tương gia giúp đỡ Định vương. Cảm tạ Tương quốc công cũng không phải chỉ một mình trẫm.”

Thương hộ có địa vị, biết là Tương quốc công ra mặt, tất nhiên sẽ cảm kích Tương gia. Sinh ý của nhà khác có thể chịu ảnh hưởng nhưng Tương gia tuyệt đối sẽ không. Có thể còn ngược lại ngày càng phát triển. Tô Khiêm Dương cười túm túm nhìn Tương Như Nhân “Nhân Nhân, đây là cái cơ hội tốt.“...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tình Tỷ Muội Giữa Hậu Cung

Hoàng thượng nói lời thật dễ nghe, chống không lại sự thật hãn muốn đẩy Tương gia ra làm bia đỡ đạn. Dù được thương hộ tôn trọng và chịu ơn là không sai. Nhưng trên dưới trong triều, người phản đối đều là vì lợi ích bản thân. Tương gia đứng ra như vậy không phải là tổn hại đến lợi ích của cả đoàn người sao.

Tuy rằng nàng đã từng nghe tổ phụ nói qua không ít về thời điểm tân chính ban bố gặp nhiều khó khăn, chỉ có thể tìm người ủng hộ mới có thể thực thi, làm người thần tử lúc này phải ủng hộ tân hoàng.

Nhưng nghe là nghe như vậy, hiện thời chính miệng hoàng thượng nói với nàng muốn Tương gia đi đầu, Tương Như Nhân liền cảm thấy có chút rầu rĩ “Hoàng thượng nếu cảm thấy đó là cơ hội tốt, có thể tự thân triệu kiến tổ phụ nói với hãn.” Làm gì lại đến tìm nàng. Nàng ở trong thâm cung, cũng không thể làm chủ.

Nhìn ra cảm xúc nàng sa sút, Tô Khiêm Dương rút mấy quyển tấu chương ở chỗ khác đặt tới trước mặt nàng “Nhìn xem!”

Tương Như Nhân mở ra, bên trong là liệt vài tội trạng của Tương gia. Trọng điểm vẫn là chuyện Định vương mưu phản. Tương gia là ngoại tổ gia của Định vương dù không liên can cũng bị liên lụy. Tấn phi đã đi Nam Sơn tự thường bạn thanh đăng. Thế nào đích trường tôn nữ của Tương gia lại còn được ở giữa hậu cung phong làm Hiền phi, vị cao như thế chả lẽ không sợ có hậu loạn sao?

Tương Như Nhân sinh một nam một nữ. Dung nhi là tam hoàng tử, Tương gia gia thể hiển hách, thân mình thái tử suy nhược đã là sự thật. Bóng ma mưu phản này, còn trực tiếp liên lụy đến nơi nàng.

Một bản một bản tấu chương tham đến đều tận lực lấy chuyện này đến chèn ép Tương gia. Nếu sau này Dung nhi thật sự có điều nổi bật, bọn họ thế nào cũng tham lợi hại hơn. Thậm chí có thể còn để ngừa vạn nhất muốn sớm tống xuất Dung nhi đi đất phong.

Nghĩ đến đây, Tương Như Nhân sắc mặt tái nhợt vài phần. Thái tử càng lớn tuổi, bản tham như vậy sẽ ngày càng nhiều. Nhi tử của nàng đã dưỡng như thế rồi, vẫn có người nhìn chăm chăm không tha.

Một bàn tay nắm lấy tay nàng đặt ở trên đùi, Tô Khiêm Dương chậm rãi nói “Công lớn hơn quá, công năng giấu quá”

Sở dĩ không thể từ hoàng thượng tuyên Tương quốc công thương nghị, muốn Tương gia trực tiếp đứng ra, mặc dù là đứng mũi chịu sào, cũng phải cho thấy là Tương gia không có hai lòng, vĩnh viễn đứng sau lưng hoàng thượng.

Thật lâu sau, Tương Như Nhân lòng có xúc động, ngẩng đầu “Thần thiếp minh bạch, sẽ viết thư nói rõ chuyện này với tổ phụ, đa tạ hoàng thượng chỉ dẫn.” Tương Như Nhân đứng dậy hành lễ với hần. Chuyện như vậy, nếu hoàng thượng không nói, nàng với tổ phụ không thể nào biết đến bản tấu chương như vậy, đã nhiều đến mức này.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng dáng vẻ cung kính, than nhẹ một tiếng, cuối cùng không nói gì, đứng lên đỡ nàng “Chỉ đơn canh?”

Tương Như Nhân nữa khắc hơn cũng chưa phản ứng kịp thay đổi của hần, đứng lên còn đang suy nghĩ chuyện xử lý bóng ma mưu phản này đâu, kinh ngạc nhìn hần “Ân?” Tô Khiêm Dương nhìn qua Trần Phụng, người sau lưu loát từ trong thực hộp lấy ra một đĩa điểm tâm. Tương Như Nhân

lúc này mới hiểu hẳn nói gì, bổ sung theo “Còn có điểm tâm.” Nói xong, có chút thẹn thùng.

Trần Phụng bưng đĩa kia lên. Tô Khiêm Dương dùng hai miếng, còn lại để cho Tương Như Nhân. Nhưng nàng giờ này làm gì còn tâm trạng để ăn, chỉ nhất mực nghĩ xem nên nói chuyện này với tổ phụ như thế nào. Tô Khiêm Dương lại cố tình không nhường nàng “Đánh một khúc gì?”

Để nàng đọc xong tấu chương lại để nàng đánh đàn. Tương Như Nhân đi đến nội điện, ngồi xuống vuốt huyền cầm, nghĩ nửa ngày không ra nên đàn bài gì hay. Nhìn qua một bên có nhạc phổ, đưa tay tùy ý lật ra một bản, thế này mới bắt đầu đàn.

Tô Khiêm Dương vẻ mặt so với vừa rồi thích ý rất nhiều. Trong phòng thoang thoàng mùi huân hương, tĩnh hạ tâm, Tương Như Nhân đàn xong một khúc, trời cũng tối.

Nàng thu tay đứng dậy chuẩn bị hồi Chiêu Dương cung. Tô Khiêm Dương tựa ở sạp mềm đối diện mở mắt “Buổi tối lưu lại đây.“...

Ngày hôm sau Tương Như Nhân còn chưa hồi Chiêu Dương cung.

Tin tức đêm qua Hiền phi nương nương ngủ lại Thừa Kiền cung dường như mọc cánh bay khắp hậu cung.

Hầu hạ qua hoàng thượng vài người đều biết. Hoàng thượng tính tình đạ, không vui nhất là công tư lẫn lộn. Trước đây trong phủ thái tử, ở Phượng Dương các không ai có thể ngủ lại. Hiện thời Hiền phi lại có thể ngủ lại Thừa Kiền cung. Hoàng thượng là đối tính sao? Nhưng cũng không gặp phi tử nào khác ngủ lại a. Lời giải thích duy nhất là Hoàng thượng cực sủng Hiền phi.

Bên này Tương Như Nhân ra khỏi Thừa Kiền cung hồi Chiêu Dương cung, muốn đi Cảnh Nhân cung thỉnh an khăng định thời gian không đủ.

May là nàng chỉ thay y phục rồi đi Cảnh Nhân cung thỉnh an luôn mà không ăn sáng qua. Cũng không xem là trễ, lúc nàng đến Đức phi cùng Diệp thực dung cũng mới bước vào.

Hoàng hậu tất nhiên sẽ không nói gì chuyện này. Hoàng thượng sủng hạnh ai, nguyện ý mang ai đi đâu là chuyện của hoàng thượng. Chuyện nàng phụ trách đó là quản lý hậu cung, phân phó vài công việc đầu xuân, còn lại là chuyện Tam công chúa chuẩn bị đi Thái học viện.

Tam công chúa Lệ Đồng đã năm tuổi, theo lí mà nói năm trước đã nên đi Thái học viện. Diệp thực dung nói nàng sợ người lạ. Nữ hài tử trẻ một năm cũng không có việc gì, liền kéo dài qua đầu xuân năm nay mới để nàng đi.

Diệp thực dung nghe xong hoàng hậu phân phó, cười khanh khách nhìn Tương Như Nhân “Hiền phi nương nương. Đồng nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, Bình Ninh làm tỷ tỷ nên rộng lòng tha thứ một chút. Cô nương gia da bạc thịt nộn, nếu lại thêm thương không tránh khỏi sẹo a.”

“Diệp thực dung mới nên chú ý nhiều hơn chút. Tiểu hài tử gây gỗ nhỏ nhặt là chuyện thường. Trong cung nên chuẩn bị chút dược, để dùng sai lại miễn cảm, Lệ Đồng mới này tuổi, không chịu nổi đâu.” Tương Như Nhân cười đáp trả. Diệp thực dung hừ một tiếng. Đức phi bên cạnh tiếp lời “Nói cũng đúng. Đầu xuân dễ sinh bệnh. Lệ Đồng da dẻ nhạy cảm, Diệp thực dung phải chú ý nhiều hơn.”

Hai vị nương nương một khối thân thiết, Diệp thực dung đem lời nói nuốt xuống, cười ứng hạ “ Đa tạ Đức phi quan tâm.”

Đức phi mỉm cười gật đầu, tiếp tục đoan trang ngồi tại kia. Này trong mắt mọi người nhìn xuống là một bộ hậu cung hài hòa.

Cũng không phải không có người nghĩ tới làm khó Hiền phi. Mà là làm không nổi a. Diệp thực dung như vậy nói vài câu đã bị nhẹ nhàng băng qua

quảng trả lại. Hiền phi làm việc lại luôn biết chừng mực, dẫn đo không ra cái nhược điểm gì. Tìm không ra làm thế nào đến nói a...

Rời khỏi Cảnh Nhân cung, Tương Như Nhân nhanh chóng hồi Chiêu Dương cung ăn sáng.

Qua một canh giờ, bên này Chiêu Dương cung có khách đến.

Là Cảnh Du cung, Giang tần cùng Hạ tần tới, nói đến chỗ nàng ngồi một lúc.

Hạ tần còn có thể nói một chút. Giang tần thì chỉ có thể ngồi ở kia xấu hổ, nhắc tới nàng thì ngượng ngùng nói hai câu. Không nhắc tới thì cảm giác tồn tại cũng không có.

Tương Như Nhân cũng rõ các nàng đây là đến lấy lòng, thu lễ của các nàng mang tới tất nhiên cũng có hồi đáp lại. Sai Thanh Thu đi lấy hai bộ mặt sức đây, đưa mỗi người một bộ nói “Không cần khách khí. Đều là từ phủ thái tử vào, hiện thời trong cung ít người, đi lại nhiều một chút cũng tốt.”

Ngồi một hồi, không sai biệt lắm tầm nửa lâu (*lâu: vật tính thời gian), Hạ tần chào từ giả, Giang tần cũng nhanh hành lễ rời đi. Ra khỏi Chiêu Dương cung, Giang tần ha một tiếng, nhìn về phía Hạ tần “Hạ tử tử, người thật có thể nói chuyện a.”

Hạ tần quay đầu nhìn nàng một cái “Toàn để ta nói, người a. Kéo người đến không phải để người ngồi không “

Giang tần ánh mắt hơi co lại “Không phải đã có tử rồi sao, ta cũng không cần phải nói a.” Nói còn chưa dứt lời liền bị Hạ tần đánh một cái “Lúc đi ra ta đã nói với người thế nào, đến Chiêu Dương cung là để người làm đầu gối sao?”

Giang tần nhanh đỡ nàng, xin khoan dung “Hảo tử tử, là ta sai. Bất quá Hiền phi nương nương cũng thật khách khí, tặng chúng ta mỗi người một bộ mặt sức. Lúc còn ở phủ thái tử Hứa tử tử nói nương nương thật khó ở chung là không đúng a.”

Hạ tần bắt đắ dĩ nhéo khẽ mặt nàng “Người a, lời họ Hứa kia cũng tin được. Người không thấy nàng ba ngày hai hồi muốn chèn ép Hiền pho nương nương sao? Nếu không phải chuyện Thanh Huyền cung đột trước, không chừng vẫn còn yêu ngôn.”

Hạ tần giọng nói tràn đầy không ưa, cuối cùng có chút lo lắng nhìn Giang tần “Ta là lo lắng cho người. Cảnh Du cung, chúng ta có lẽ không trụ được lâu nữa.”

Giang tần thấy nàng thay đổi khẩu khí, có chút kì quái “Làm sao có thể?”

“Thế nào lại không?” Hạ tần nhìn nàng vẫn là một mặt góc ghech ngây ngô, hận không thể mở đầu nàng ra xem rốt cuộc bên trong chứa cái gì, có phải toàn là bông vải “Đừng nói tới thừa sủng thăng phân vị. Sang năm tuyển tú sẽ là tổng tuyển cử. Hoàng thượng đăng cơ đã giữ đạo hiếu ba năm. Giữa hậu cung chỉ có mấy người chúng ta. Sang năm tuyển tú liệu còn ít sao. Cảnh Du cung cũng không thể để ba người chúng ta luôn luôn trụ lại, khẳng định sẽ phân ra đi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Giang tần nghe nàng nói vậy có chút sốt ruột. Ta cảm thấy ở Cảnh Du cung rất tốt” Hoàng thượng không hay đến, nàng cảm thấy rất tự tại.

“Người nếu có thể đến Chiêu Dương cung thì tốt rồi.” Hạ tần nắm chặt tay Giang tần, quay đầu nhìn Chiêu Dương cung ở phía xa “Hiền phi nương nương là người khoan dung, lấy tính tình người, ở đó sẽ được nàng bảo hộ người an ổn. Lại nói số lần hoàng thượng đi Chiêu Dương cung thường xuyên như vậy, người cũng có thể chịu chút ân trạch.”

Giang tần cúi đầu, chớp chớp nói “Hoàng thượng thường đến cũng không tốt lắm.”

Nói xong lại bị Hạ tần đánh một cái “Không có tiền đồ!”

Giang tần ngẩng đầu, hai mắt mang lệ “Hạ tử tử, đánh đau a.”

Hạ tần tức giận trừng nàng “Đánh đau mới đánh tỉnh được người. Hoàng thượng thường đến thì cuộc sống người trôi qua sẽ tốt hơn. Nếu luôn không đến thì chỗ người có khác gì lãnh cung. Chính là dù người ở phân vị tần cũng không bằng một cái mỹ nhân được sủng ái. Người nghĩ thế nào?”

Giang tần rụt lui ánh mắt, nhỏ giọng biện giải “ Cũng không phải, người xem Trịnh tần lúc đầu cũng tốt, so với chúng ta đều hơn. Nhưng người mất hứng liền giam cầm nửa năm, người cũng vậy. Còn có Hứa dung hoa, đều hơn ta rất nhiều. Hoàng thượng nếu mất hứng chúng ta sẽ bị phạt, vậy còn không bằng ít đến thì hơn.”

“Trịnh tần đó là xứng đáng.” Hạ tần khinh thường nói, sau đó ôn tồn nhìn Giang tần “Diệu nhi, tuân thủ cung quy, không làm ra sai phạm gì thì sẽ không chịu phạt. Đến lúc đó nếu thật sự muốn đổi cung, Chiêu Dương cung này là nơi tốt nhất.”

Giang tần cúi đầu, nàng không thích hoàng thượng. Hạ tần thở dài “Thôi, không có phúc kia, ta liền tranh không được. Đã đáp ứng ca ca, sẽ chăm sóc tốt cho người.”

Cũng không biết hoàng gia là tuyển tú kiểu gì. Kiểm tra qua không thấy Diệu nhi là hồn nhiên đến kì quái sao. Hiện thời nếu muốn vạch trần để Diệu nhi hồi gia, chính là Giang gia phạm tội lừa trên gạt dưới. Nhìn vào kết cục thâm của Lam gia, Hạ tần thế nào cũng không dám đi nếm thử...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ai Tốt Hơn

(*ed: tha thứ cho đoạn giảng giải đạo lí gì đấy nếu còn quá lờ mờ. Đã cố hết sức và nhức cả đầu ạ:())

Bên này Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân sai Tử Yên mở hộp gấm ra xem thử. Trên mặt nàng cười như không cười, Hạ tần cùng Giang tần xem ra bỏ vốn không ít, hộp gấm mở ra là một đôi minh châu Nam Hải giá trị xa xỉ.

“Nương nương, các nàng bỗng nhiên tiến đến, giống như là có điều muốn cầu ngài.” Tử Yên kiểm tra qua hộp gấm, đưa cho Thanh Thu cầm đi “Bình thường cũng không thấy các nàng đến Chiêu Dương cung.”

Trong cung này, Tương Như Nhân cùng Đức phi quan hệ gần gũi một ít, Nghiêm chiêu nghi cũng xem như có. Còn lại mấy người kia, các nàng không đến nàng tất nhiên cũng không đi đáp lời. Lúc còn ở phủ thái tử cũng như thế. Nay lại có tình huống này quả thật khiến người ta suy nghĩ.

“Các nàng chưa nói, thì xem là không có.” Tương Như Nhân thản nhiên nói, có chút mệt mỏi. Hôm qua ở Thừa Kiền cung nàng ngủ cũng không tốt.

Tử Yên thay một ly trà cho nàng “Sáng nay thỉnh an ở Cảnh Nhân cung, bên ngoài nói nương nương thật dễ nói chuyện. Diệp thực dung lời như vậy, nương nương cũng không hề trách cứ nàng.”

Tương Như Nhân nhìn qua Tử Yên một cái, tin tức truyền thật mau “Tử Yên, đừng quên bản cung là phong vị gì!” Hiền phi Hiền phi, không phải

hiền lương sao. Diệp thực dung nói hai câu không dễ nghe, nàng nếu trách cứ thì sẽ là Hiền phi nương nương ngạo khí khó ở chung, lòng dạ hẹp hòi. Dù sao nàng địa vị cao, Diệp thực dung địa vị thấp, chuyện gì Tương Như Nhân trước muốn khoan dung chút, đem chữ “Hiền” này làm tận thiện tận mỹ.

Nàng khoan dung. Còn giống như Diệp thực dung nói nhiều kia chỉ là ngựa non háu đá...

Tương Như Nhân ngủ một giấc, bữa trưa cũng chưa ăn. Qua buổi trưa mới tỉnh dậy. Thanh Đông đem đồ ăn nóng lên cho nàng, Tương Như đơn giản ăn vài miếng, vừa tỉnh ngủ cũng không có khẩu vị gì.

Ngoài phòng thời tiết thật tốt, vạn dặm trời quang, trong cung nơi nào cũng thấy cỏ xanh tràn đầy sức sống. Tương Như Nhân ở hành lang ngây người một lúc rồi quay lại trong phòng, hai người dọn giấy bút mài mực, Tương Như Nhân chuẩn bị viết thư cho tổ phụ.

Tương gia muốn đứng ra gánh đầu này, trước hết phải liên kết với vài nhà đã. Theo Tương Như Nhân xem hiện thời các nhà có liên hệ với Tương gia mà có lời nói ở trên triều, Trình gia tính một phần, Trương thượng thư gia cũng tính một phần. Giao hảo tốt với tổ phụ - Phong tấn hầu nếu cũng có thể đứng ra nói thì phần thắng lớn hơn chút, còn có Vương gia, rồi nhà mẹ đẻ mẫu thân là Lý gia. Càng nhiều người đứng phía sau càng tốt.

Nghĩ xong, có ý tưởng, Tương Như Nhân viết cũng nhanh, nửa canh giờ trôi qua được năm sáu tờ giấy, bỏ vào bì thư, đóng ấn rồi đưa cho Tử Hạ “Hiện tại đem thư này đi Tương gia nếu tổ phụ kêu người lưu lại thì ngày mai hẵng hồi cung.”

Mang theo lệnh bài xuất cung, Tử Hạ rời đi.

Không bao lâu sau, Dung nhi trở lại.

Tương Như Nhân thấy có mình hăn, cười hỏi “Tỷ tỷ người đâu?”

Dung nhi ngồi xuống ghế “Tỷ tỷ còn chưa tan học, để ta về trước.” Tương Như Nhân xoa đầu hăn. Chỉ chớp mắt, hăn đã lớn như vậy rồi.

Lúc đứng cùng với Bình Ninh, hăn không hề nổi bật. Nhưng Tương Như Nhân biết, bất luận phương diện nào hăn cũng nỗ lực hơn Bình Ninh. Chính là hăn cho tới bây giờ đều luôn yên lặng, không hy vọng mọi người biết hăn xuất sắc.

“Hôm nay học cái gì?” Thanh Thu bưng lên đĩa hoa quả gọt sẵn. Tương Như Nhân xắn tay áo cho hăn, tiện hỏi.

“Lão sư nói trị gia, cử bát nguyên, sử bố ngũ giáo cho tứ phương, phụ nghĩa, mẫu từ, huynh hữu, đệ cung, tử hiếu, nội bình ngoại thành“. Dung nhi thuộc lòng đọc lạnh lạnh. Trên lớp lão sư đọc vài lần hăn liền nhớ luôn. Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân “Mẫu phi, đại ca đối với chúng ta rất tốt, chúng ta cũng cung kính đại ca. Đây là huynh hữu đệ cung.”

“Không có sai, phụ từ tử hiếu, huynh hữu đệ cung, đây là trị gia.” Tương Như Nhân gật đầu, thấy hăn minh bạch liền nói nhiều hơn chút “Phu phong hóa giả, từ trên làm gương cho dưới, từ trước làm gương cho sau. Phụ không từ tất tử bất hiếu, huynh không hữu tất đệ vô lễ, phu bất nghĩa tất phụ không thuận. Phụ từ mà tử nghịch, huynh hữu mà đệ ngạo, phi nghĩa mà phụ lãng, hung dân phi huấn đạo để trời định, dựa vào hình lục nhiếp chi.”

Dung nhi ngửa đầu nghe, nửa ngày gật gật đầu “Ý mẫu phi là, nếu phụ thân không từ ái, tử nữ sẽ không hiếu thuận, ca ca không hữu ái, đệ muội liền sẽ không cung kính. Việc phong hóa, phải từ trên xuống dưới, từ trước ra sau.”

Nghe nhi tử lí giải vậy, Tương Như Nhân thật vui mừng “Đúng, phu bất nhân tất phụ bất nghĩa. Nhưng nếu phụ tử mà tử bất hiếu, huynh hữu mà đệ ngạo mạn. Những người này là trời sinh hung danh, huấn đạo đã cải biến không xong bọn họ, chỉ có thể dựa vào hình lục nhiếp chi.”

Đến khúc này, Dung nhi có chút ngây ngô “Vì sao phụ thân tử ái mà tử nữ lại bất hiếu?”

Tương Như Nhân thở dài “Đây là nhân tính. Người nghĩ như vậy nhưng không có nghĩa người khác cũng nghĩ thế. Tương lai người bên cạnh người ngày càng nhiều, mẫu phi cũng không thể thời khắc đều ở cạnh nhắc nhở người, nói với người họ như thế nào. Người phải tự dùng mắt mình nhìn, để tâm xem họ là thật hay giả. Đối với người hay việc cũng phải cân nhắc, không thể tự hạ thân phận.”

Dung nhi cái hiểu cái không gật đầu “Nhi thần minh bạch.” Tương Như Nhân kéo hẳn đến bên người “Người tuyển Trình gia thiếu gia cùng Tiền gia làm thư đồng, người ở chung với bọn họ thế nào?”

“Nhi thần ở chung với bọn họ rất tốt. Mẫu phi, Tiền Chi Thịnh ăn nói rất hay. Trình Văn Lâm học thức so với nhi thần còn phong phú hơn“. Tương Như Nhân cũng biết nhi tử chọn hai người kia nhân phẩm đều tốt, xem vui vẻ trên mặt hẳn, chơi với bạn cùng tuổi tất nhiên là vui nhất “Bọn họ sau này thời gian ở chung với người còn lâu dài. Người muốn chân thành nhưng có những lúc người cần rõ ràng thân phận hoàng tử của mình, biết không?”

Lại thấy con mơ hồ, Tương Như Nhân nở nụ cười “Từ từ rồi người sẽ minh bạch. Có gì không hiểu có thể trở về hỏi mẫu phi.”

Nghe được nhiều như vậy, Dung nhi vẫn đang cố lí giải điều Tương Như Nhân nói “Mẫu phi nghĩ ngợi, nhi thần phải suy nghĩ kĩ thêm chút.” Nhìn hẳn bộ dáng trịnh trọng lo nghĩ như vậy, Tương Như Nhân thấy đau lòng,

tính đưa tay sờ sờ hấn nhưng cuối cùng buông xuống, ôn nhu nói “Đi đi, nếu mệt thì ngủ một lúc. Bữa tối mẫu phi sẽ sai người đi gọi người “

Nhìn thân ảnh nhỏ bé đi ra ngoài, ánh mắt Tương Như Nhân vài phần kiên định. Nhi tử của nàng, trước mặt mọi người không xuất sắc, cũng không thể cái gì cũng không hiểu. Thái học viện không dạy, tự nàng sẽ dạy hấn.

Tử Hạ là hôm sau mới trở về nhưng không mang theo thư gì từ tổ phụ. Qua hai ngày, phú Tương gia vẫn không có tin tức gì.

Mà mấy ngày qua lúc hoàng thượng đến Chiêu Dương cung, có đôi kho sẽ nói đến chuyện điểm cứu tế với nàng. Mặc dù hiện tại trên dưới triều đình đều lên tiếng phản đối nhưng hấn lại như chắc chắn chuyện sẽ thành, còn hỏi nàng việc nâng thước lúc trước nàng nói cụ thể thực hiện thế nào?

Trong lòng Tương Như Nhân đại khái cũng chỉ có ý tưởng, thực thi ra sao nàng chưa hề nghĩ tới nên tất nhiên không biết làm thế nào. Ở mấy ngày trước khi có lời đáp từ phía tổ phụ, hai người nói đến việc thực hiện cụ thể chuyện nâng thước, bọn họ tán gẫu lại ra được cái kết cấu chính.

Tương Như Nhân đưa ra ý sơ khai, hoàng thượng trau chuốt, không đủ thì Tương Như Nhân lại thêm thắt vào. Hai người ăn ý, nói mãi cũng không biết thời gian đã trôi qua nhanh.

Tô Khiêm Dương cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới một nữ tử lại có thể cùng mình bàn luận, nhất là phương diện này. Mà người trước mặt, mặc dù không hiểu biết toàn diện nhưng nàng rất thông minh. Nàng có thể một châm chỉ rõ thiếu sót trong lời nói của hấn, giống như một hảo mưu thần, đem bản dự thảo lúc đầu cuối cùng hình thành một bộ pháp lệnh.

Tiếp xúc càng nhiều, hiểu biết càng sâu. Càng cảm thấy nơi nàng có rất nhiều thứ đợi hấn đi tìm hiểu. Tô Khiêm Dương thích nàng, thường thức nàng, thậm chí cảm thấy không thể thiếu nàng.

Nhưng nàng cũng không phải hoàn mỹ. Thỉnh thoảng lộ ra một ít lỗ hổng, vẻ mặt thất thố, đôi khi ngây ngốc, biểu tình trong nháy mắt kia lại càng làm hấn tò mò, sau bề ngoài nàng đang chống trụ này rốt cuộc là nội tâm gì...

Lòng hiếu kì này là không thể, Tô Khiêm Dương rất rõ ràng. Nhưng dường như hấn một điểm cũng không muốn đi ngăn cản, để nó lan tràn...

Tháng ba tháng tư, Tương quốc công không có động tĩnh gì. Trong triều cũng yên tĩnh không ít. Ý tưởng của hoàng thượng không người ủng hộ nên không thể dùng. Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy. Chờ ít ngày nữa ý tưởng này của hoàng thượng phai nhạt là tốt rồi.

Hoàng thượng cũng không biểu hiện ra muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này. Đến tháng năm, mọi người đều cho rằng chuyện này hoàng thượng nhất thời khơi lên, trôi qua liền thôi.

Bỗng nhiên Tương quốc công cùng đám người Trình thái phó, Trương thượng thư, Vương thượng thư cùng với Phong tấn hầu liên danh thượng thư nguyện ý làm gương tốt đem chuyện nâng thương hoàng thượng đề cập thực thi xuống dưới. Điểm cứu tế đều là vì nước vì dân, có thể lung lạc dân tâm. Hoàng thượng có suy nghĩ này đây là phúc của Đại Thiên. Tương quốc công vừa bày ra trận này, khiến người phản đối kịch liệt lúc đầu trở tay không kịp. Đoàn người Tương quốc công, văn thư tấu chương, thậm chí cả điểm cứu tế thiết lập như thế nào, hay quan viên chọn lựa phân phối ra sao cùng với nâng thương như thế nào để gom đủ ngân lượng, một loạt biện pháp điều chỉnh cùng nhau trình lên hoàng thượng, chuẩn bị đầy đủ.

Mặt rộng đại duyệt, trên triều hoàng thượng đại đại tán thưởng nhóm người Tương quốc công. Đầu tiên là khích lệ bọn họ biết nghĩ cho dân, lấy dân làm gốc. Ngoài ra chê ngược chính là không biết nghĩ vì dân, chỉ biết đến lợi ích bản thân.

Hoàng thượng làm việc rõ ràng. Nếu đêm người Tương quốc công đã chuẩn bị đầy đủ, hẳn trước hết muốn đem chuyện nâng thương tiến hành. Bạc đã muốn đến cửa, hẳn cũng chuẩn bị tốt rồi, chỉ là pháp lệnh thôi, sớm cũng đã định xong, trực tiếp giao cho Hộ bộ Lễ bộ Công bộ xem xét. Sau khi xem xong, chân chính thực thi nảy ra vấn đề gì sẽ tiếp tục thương nghị.

Công bộ thượng thư kia chính là Vương thượng thư, tất nhiên không phải bàn. Hộ bộ ai cũng im lặng, vẻ mặt tương đối bình tĩnh. Chính là Lễ bộ thượng thư vẻ mặt như nuốt phải ruồi, khó khăn nhìn lướt qua đêm người Liên đại nhân. Loại việc khổ sai này, thật muốn hẳn làm sao.

Ánh mắt trao đổi còn chưa được vài cái. Người trên long ý đã điểm tên hẳn “Tần đại nhân, đến lúc đó bàn việc cùng các thương hội, còn cần người ra mặt.” Trao đổi thân cận cái gì, Lễ bộ thượng thư là thích hợp nhất.

Bên phía phản đối lần này lâm triều không thể nào phản bác. Không có biện pháp! Đám người Tương quốc công chuẩn bị hết sức đầy đủ, thế tới rào rạt. Nói hai ba câu đem việc định xong không ngăn cản được, chỉ có thể bàn kĩ hơn a...

Nhưng đợi bọn hẳn bên này bàn bạc kế sách, người bên kia đã gióng trống khua chiêng thực hiện xuống dưới hết rồi. Tranh thủ một chút sớm gom xong đầy đủ bạc, trước mùa thu hoạch vụ thu xây dựng điểm cứu tế, phân phó quan viên đi xuống rèn luyện. Do đó, nạn đói năm nay có thể tránh một ít.

Bọn người Triệu quốc công, Liên đại học sĩ đã thua một bước ở vạch xuất phát, làm sao có thể theo kịp, người ta cũng không chờ bọn hẳn. Cuối cùng chỉ có thể tìm đường vòng cứu nguy, Liên đại học sĩ tìm đến Diệp Hậ, cũng chính là phụ thân của Thái hậ nương nương.

Thái hậ làm hoàng hậ bao năm, Diệp gia dù là làm việc điều thấp nhưng bên trong đã chiếm không ít chỗ tốt rồi. Này chuyện nhắc thương

không phải khẳng định là hao tổn lợi ích thế gia, đứng mũi chịu sào chính là nhóm người bọn họ. Diệt gia tốt xấu cũng là ngoại tổ gia của hoàng thượng, ra mặt phản đối, có thể ngăn cản được nhất thời, để thái hậu nương nương đi nói cùng hoàng thượng, thế nào cũng có tác dụng.

Vấn đề là bọn người Triệu quốc công lúc này đây đã xem nhẹ quyết tâm của hoàng thượng.

Thái hậu nương nương khuyên can đơn giản là hiện thời ngôi vị căn cơ không đủ ổn. Nếu khiến quần thần phải đối, với hoàng thượng cũng không có gì tốt. Mặc dù là thật sự muốn thực thi, cũng nên làm từ từ.

Hoàng thượng cũng chỉ cho thái hậu một câu nói. Thế gia nếu chịu xuất ra bạc này, pháp lệnh nâng thưởng tất sẽ không ban bố. Dù sao cũng là vì chuyện ngân lượng, điểm cứu tế thiết lập không có gì không đúng, dân là căn cơ của quốc gia, hoàng thượng là đang làm rất tốt mà thôi.

Nhưng để thế gia đem bạc như vậy giao ra, ai chịu a? Kia cho dù chi nhiều đó còn không biết có đủ hay không. Vạn nhất dùng đến nửa chừng không đủ còn muốn lấy thêm, đây còn không phải vét sạch. So sánh qua lại, một bộ phận thế gia tình nguyện ủng hộ chuyện nâng thưởng. Chẳng qua địa vị cao lên chút thôi, cũng không phải một đường sống chết. Nếu để hoàng gia trực tiếp lấy bạc của bọn họ, đó mới là đòi mạng.

Đợi đến lúc ba bộ Hộ, Lễ, Công hoàn thiện pháp lệnh nâng thưởng trình lên hoàng thượng, hai bên chiến tuyến lại gây gỗ.

Đừng nhìn nhóm triều thần này thường ngày một bộ nghiêm trang, gặp chuyện thực bản lĩnh cũng không nhỏ. Ngoài điện ra sao, ở xa không rõ nhưng này trong điện Triệu quốc công, Liên đại nhân bên này tranh. Tương quốc công bên kia cãi, âm ỉ túi bụi.

Hoàng thượng ngồi ở trên cao nghe không rõ gì, chỉ thấy rất âm ỉ. Đứng bên cạnh Trần Phụ đầu đầy mồ hôi nhìn về mặt của hoàng thượng. Đã đến

mức này sao còn cười được a. Triệu quốc công mau bị tức nhất mất thôi, lại cứ như vậy thì đánh nhau cũng có khả năng.

Ngay tại thời điểm Trần Phụng là một cái thái giám mà nội tâm còn lo lắng vạn phần, ở cửa truyền đến một tiếng quát lớn. Chỉ thấy Bình vương Tô Khiêm Mặc dẫn theo một đại đội thị vệ xuất hiện trước mặt mọi người, hô lớn “Ai to gan như vậy? Lúc này nhiễu loạn triều cương. Bắt tất cả lại, mang đi!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tô Ngạn Hạo Đáng Yêu

Trong đại điện nhất thời một mảnh yên lặng. Bình vương mặc chiến trang, thắt lưng giắt bảo kiếm đi vào trong điện, hướng hoàng thượng ngồi trên điện quỳ xuống “Thần nghe thấy có người nhiễu loạn triều cương, mong hoàng thượng không phiền?”

Tô Khiêm Dương phất phất tay, mấy người vừa nãy cãi nhau đã sớm lui về một góc điện ngây ngốc, vài tên hung hăng ầm ỹ bên ngoài đều bị dẫn đi phạt roi.

Bình vương đứng dậy, chấp tay thủ ở cửa đại điện, xem ai còn dám gây náo loạn!

Tô Khiêm Dương nhìn nhóm người bên dưới, nét mặt vừa cười bây giờ đã nghiêm lại “Các người ầm ỹ xong rồi? Ầm ỹ xong rồi thì đến trăm nói.”

Tô Khiêm Dương thanh âm rất lạnh “Đạo làm quan, là vì cái gì? Vì dân hay vì bản thân các người? Muốn thiết lập điểm cứu tế các người đồng ý. Muốn nâng thương quyền bạc các người lại không đồng ý. Thế nào? Nghĩ lại xem có phải bản thân các người không thèm để ý đến dân chúng thiên hạ hay không?”

Muốn liệt này một tội, chính là bản thân quá ích kỉ. Không muốn người khác chiếm tiện nghi, lại không muốn bản thân bị hao tổn. Từ trong miệng Tô Khiêm Dương nói ra, mỗi câu đều liên quan đến dân chúng trong thiên hạ. Trong đại điện yên tĩnh cũng chỉ có âm thanh vô cùng đau xót của hắn “Các vị làm quan lớn cũng không vì dân mà suy nghĩ. Hiện tại còn ở trong

đại diện này mà hướng nhau trách cứ, nói ra đây là muốn để người trong thiên hạ chê cười.”

“Các người muốn đem luật pháp tổ tông ra nói trảm phải không? Được. Hôm nay trảm cùng các người nói về luật pháp tổ tông. Tô tiên gầy dựng cơ nghiệp Đại Thiên ta khi xưa lập pháp, phạm đã làm qua thì không kinh thương, phạm làm thương thì không theo binh, hai cái tất bỏ một.”

Lời này của Tô Khiêm Dương mới là trọng điểm. Kia đều là chuyện của bao nhiêu năm trước, hiện thời người đứng trên triều chỉ có tổ tông mới trải qua thời điểm lúc đó. Nếu thật muốn tìm lại luật pháp này thì phải về nhà lục tung lên, có khi còn không thấy.

Nhưng bọn người Liên đại học sĩ luôn miệng là Tiên hoàng tổ tiên đều không hề có chuyện nâng thương. Tô Khiêm Dương liền lấy chuyện này ra áp chế bọn họ. Đi! Nếu muốn tuân thủ luật pháp tổ tiên thì xem, saoban đầu không ấn theo như vậy. Thế gia các người trong nhà có kinh doanh cái gì tất cả đều đóng. Tịch thu!

Triệu quốc công vừa rồi tức không ít, lúc Bình vương xuất hiện lại bị dọa không nhẹ, lúc này lại ần ần bước ra hướng Tô Khiêm Dương nói “Hoàng thượng. Đây là luật pháp sơ khai, đến Nam Đình hoàng đế đã có thay đổi.”

Tô Khiêm Dương ánh mắt nhíu lại, có chút nguy hiểm nói “Thế nào? Ý Triệu quốc công nói là lời tổ tiên lúc đó là có thể không coi trọng? Lời tổ tiên đã nói qua là không cần tuân thủ”

Triệu quốc công quỳ xuống “Thần tuyệt không có ý này, thỉnh hoàng thượng thánh minh.”

“Trần cảm thấy trảm đã hết sức thánh minh. Người còn chuyện thượng tấu, vô sự thì bãi triều đi. Pháp lệnh nâng thương, theo ý ban bố.” Tô Khiêm Dương thấy hăn khó nói, rất hài lòng đứng lên, phát tay áo rời đi, không ai ngăn cản. Triệu quốc công vẫn là để Liên đại nhân đỡ dậy. Âm ỉ

một trận này thật hại thân a! Tương quốc công kia lại vẫn thần thanh khí sáng, rõ ràng là tuổi Tương quốc công lớn, nói đôi khi còn chẳng lưu loát, vậy mà đến thời điểm mấu chốt lại nói không nổi hần.

Triệu quốc công nghẹn khuất, chỉ chờ trờng Liên đại nhân phía sau, quát lớn “Tốt lắm, cái này người vừa lòng!” Một bộ nét mặt già nua thua trận.

Liên đại học sĩ nét mặt cũng không có chỗ nào tốt. Hoàng thượng đều đi rồi. Bọn họ lưu lại làm gì, đều tự tan tác. Bước ra khỏi điện trong im lặng, Bình vương còn thủ ở cửa kia. Đến cửa cũng, ai nấy tự về nhà. Không phục thì tiếp tục nghĩ biện pháp, phía thắng lợi thì còn phải chuẩn bị cho việc kế tiếp...

Một trận này đối với hoàng thượng mà nói là đánh thật đẹp mắt. Đây cũng là trận đánh mở màn hết sức đẹp mắt. Hôm nay nếu hần để người ta ngăn cả pháp lệnh này ban bố xuống. Ngày mai ý tưởng khác của hần cũng sẽ tiếp tục bị ngăn đón. Trái phải một hồi sẽ có lần hai, lần ba.

Đương nhiên trận thắng đẹp mắt như vậy. Trong đó không thể thiếu công lao của Tương Như Nhân. Hoàng thượng cao hứng, Chiêu Dương cung có thưởng. Thưởng xong, buổi tối Tô Khiêm Dương còn đi Chiêu Dương cung, tâm tình vô cùng tốt.

Tháng sáu đến tháng bảy, pháp lệnh nâng thưởng được ban bố. Đại Thiên người làm quan nhiều, có điều không nhiều hơn kinh thương. Đối với quán nhỏ tiệm bé không nói, còn lấy ra bấy nhiêu ngân lượng với thương nhân lớn mà nói, đơn giản tựa như chi càng cao thanh danh càng cao. Hiện tại triều đình cho, hần lại nhiều bạc, đương nhiên là cam tâm tình nguyện cống hiến.

Thế giá là bao nhiêu trụ cột, hoàng thượng không rõ ràng lắm. Nhưng thương nhân Đại Thiên có bao nhiêu trụ cột, chờ đến lúc Hộ bộ thượng thư

đem tấu chương trình lên, chính là những người lúc trước phản đối cũng hoàn toàn không nói được gì.

Các người có thể xuất ra được nhiều bao như thế sao? Không thể a...

Ngoài chuyện thiết lập điểm cứu tế tiêu hao một phần ngân lượng, số còn lại cũng không ít. Hoàng thượng không đợi các bộ trình tấu xin phát bạc, nhanh chóng kêu Hộ bộ thượng thư kiểm kê rõ ràng, thu vào quốc khố.

Có đủ bạc, chuyện kế tiếp làm làm dễ rồi. Tháng tám triều đình phái người đến các nơi xây dựng. Tháng chín Hàn Lâm viện chờ nhận người rồi phân quan viên đi các điểm nhậm chức. Những người này tuổi trẻ, có nhiệt tình, đủ nhiệt huyết. Nhiệm kì ngắn một năm, dài khoảng quá hai năm. Luân chuyển xong sẽ được về kinh nhậm chức. Thế gia đệ tử muốn đi không? Đi chứ! Còn hơn giống như Triệu gia tam thiếu gia kia đi nơi xa xôi gì đó ngây ngốc đến ba năm. Cũng coi như đi học hỏi một phen, bằng không vừa lên an ổn lại sinh chuyện xấu, làm sao sau này đảm nhiệm được trọng trách.

Lý do đường đường chính chính gì đó, đều là người tự biên ra. Hoàng thượng cũng bảo toàn thanh danh tốt cho, trên triều cũng không nói gì. Cũng không phải ngu ngốc vô đạo, có cái gì mà ngăn.

Tương gia cũng nhờ sự kiện này, hoàn toàn mang danh trung thần. Là người đầu tiên đứng ra làm bia như vậy, có thật nhiều dũng khí a. Trước mặt không biết nhận bao nhiêu ánh mắt phi tới như dao, sau lưng còn chịu trăm chú ngàn hồi. Tương lão gia tử vừa đứng lên, chuyện này thành toàn. Lại có người đề cập chuyện Định vương kia chỉ là chuyện của một người, không liên can gì tới Tương gia. Không thể chỉ vì quan hệ ngoại tổ gia mà cắn riết trung thần không buông. Đến tháng mười, quan viên nhậm chức đều thuận lợi khởi hành.

Hoàng thượng có thể đoán được dù sẽ có địa phương muốn nói dối việc thu hoạch cũng không đến mức lại đói chết nhiều dân chúng như vậy nữa. Chính là đứng ở bên trong hoàng thành, hẳn vẫn cảm nhận được không khí vui mừng từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Đào mắt đến tháng mười hai. Tân niên sắp tới, hai mươi bảy tháng giữ đạo hiếu chấm dứt. Năm nay là sẽ thật vui mừng.

Các cung đều thay xuống y phục tở sắc. Ngay cả cung nữ thái giám cũng được phát lại mấy bộ. Trong Chiêu Dương cung, Hứa ma ma chỉ đạo người quét tước trong ngoài cung một lần, thay đổi y phục sắc sỡ, trên mặt mọi người cũng vui vẻ nhiều hơn.

Tương Như Nhân từ chỗ thái hoàng thái hậu trở về, bạc mừng hằng năm bên hoàng hậu cũng vừa đưa lại đây. Năm trước cung nhân đều lĩnh một phần bạc, năm nay so với hai năm trước còn thêm một ít.

Nơi nơi đều là bầu không khí vui sướng. Thẳng đến ba mươi, trong cung đãi tiệc. Hoàng thượng và thái tử cùng uống rượu mừng với quan viên. Ở hậu cung, các cáo mệnh phu nhân cùng thái hậu, hoàng hậu trải qua ngày ba mươi.

Đến tối, bầu trời Lâm An thành đều sáng rực pháo hoa. Trầm tích ba năm, cũng là ba năm không được náo nhiệt thế này.

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn pháo hoa đầy trời, phía dưới đều là các phu nhân quan lại. Tầm mắt thu lại chút, ánh mắt chạm phải ánh mắt Hứa dung hoa. Hứa dung hoa lập tức quay đi nói chuyện với người bên cạnh. Tương Như Nhân chợt nhớ đến người kia ở trong Thanh Huyền cung.

Cũng đã ba năm. Năm đó tân hoàng đăng cơ đại xa thiên hạ cũng không có phóng thích hẳn. Nay đạo hiếu giữ xong, hẳn vẫn ở tại kia, ngấn ngơ, dự là sẽ như vậy cả đời.

Nhóm hoàng tử công chúa trừ bỏ thái tử thì tuổi đều còn nhỏ, nhìn thấy náo nhiệt như vậy thì cùng nhau đi chơi. Tiệc tối kết thúc, trong hoa viên đèn đuốc sáng ngời, giống như ban ngày, người đi lại trong hoa viên cũng không thiếu.

Đối diện đang đi tới hướng Tương Như Nhân là Bình vương phi. Hai người hiểu ý cười, đi về đình nhỏ ở một bên.

Ngoài đình có thể nhìn thấy hồ cách đó không xa, trên mặt hồ lấp lăm lăm nhiều điểm đều là hoa đăng các cung nữ thả xuống. Tương Như Nhân cảm khái một câu “Đã nhiều năm không thấy được cảnh này.”

Cố Ngâm Hoan cười theo “Tỷ tỷ vẫn trẻ trung như thế!”

Tương Như Nhân phớt một tiếng cười vui vẻ, xong lại thở dài “Trẻ trung gì nữa, đã bao năm trôi qua.” Tám năm, chín năm, thời gian chớp mắt không phải cả quãng đời còn lại chỉ vài thập niên sao, mất đi, cả đời này liền kết thúc thôi.

“Tuổi trẻ cũng không phải hoàn toàn tốt.” Cố Ngâm Hoan chỉ chỉ hoa đăng phía xa xa “Chỉ là khoảnh khắc nở rộ thôi, người người đều có. Không ít người cũng ăn năn chuyện khi còn trẻ. Đến một tuổi nhấy định mới có thể đối diện với chuyện năm đó đã làm sai.” Có những người khi còn trẻ là chỗ bần cả đời, thất bại hay thành công đôi khi chỉ có một lần kia.” Các người tán gẫu cái gì đấy?” Phía sau truyền đến thanh âm Trình Bích Nhi. Hai người quay đầu, Tương Như Nhân nhìn Cố Ngâm Hoan cười “Xem, vẫn là trẻ con xởi lởi như vậy. Xem ra có một vài người a, cùng bộ dạng khi còn trẻ đều sẽ không đổi a.”

Trình Bích Nhi đi vào đình nghe được câu cuối như thế, đứng bên cạnh Tương Như Nhân, chế nhạo “Nói thế nào ta cũng là nhị tẩu của người, sao có thể nói như vậy?”

“Khen người thôi. Nói người giống như khi còn trẻ vẫn xinh đẹp như vậy” Cố Ngâm Hoan nhanh tiếp lời, che miệng cười.

Trình Bích Nhi hừ một tiếng “Các người đừng giễu cợt ta!” Sau đó nhìn thoáng qua hướng các nàng đang ngắm, bông lời cũng giống Tương Như Nhân “Đã nhiều năm không thấu được hồ đặng thế này!”

Một tiếng này của nàng, biểu tình trên mặt ba người lại không giống nhau.

Yên tĩnh không bao lâu, cách đó không xa liền truyền tới một tiếng quát lớn. Tiểu thế tử Bình vương phủ Tô Ngạn Hạo vội vàng chạy về hướng này. Nhìn thấy mẫu phi ở trong đình, một bước liền tiến vào. Không kịp hành lễ với Tương Như Nhân, vội vàng trốn sau lưng Cố Ngâm Hoan.

Cố Ngâm Hoan cho tới giờ cũng chưa thấy con có bộ dạng này. Váy bị hắt kéo một chút, hướng Tương Như Nhân cùng Trình Bích Nhi nở nụ cười bất đắc dĩ “Đứa nhỏ này, lỗ mãng, liều lĩnh.”

Hắn thế này vừa vào đến, lại một thân ảnh cách đó không xa chạy đến. Bình Ninh nghi ngờ nhìn xung quanh. Không đúng, rõ ràng nhìn thấy ở hướng này. Vừa nhìn vào đình, thấy được Tô Ngạn Hạo đang níu chặt váy Cố Ngâm Hoan, ánh mắt sáng lên: tìm thấy!

Tương Như Nhân cúi đầu nhìn thấy người nọ trốn sau Cố Ngâm Hoan vẻ mặt khẩn trương, lại nhìn Bình Ninh vẻ mặt cao hứng đi tới. Đứa nhỏ này, đem người ta dọa đến vậy.

“Chúng ta cùng nhau chơi. Người trốn làm gì?” Bình Ninh thật thích đường đệ này. Năm ngoái lúc nhìn hắn đã thấy rất đáng yêu, cách một năm lại càng đáng yêu, so với Dung nhi còn đáng yêu hơn.

Tô Ngạn Hạo không chịu ra, làm nũng trong lòng Cố Ngâm Hoan. Tương Như Nhân liếc nhìn Bình Ninh một cái “Bình Ninh, người dọa đến

Hạo nhi.”

Bình Ninh thè lưỡi. Lúc này bọn Dung nhi mới chạy đến kịp. Vài cái đĩa nhỏ đều đứng vào trong đình. Lớn một chút Lệ Vân đang dắt tay nhỏ một chút là Lệ Đồng, đều đang nhìn Tô Ngạn Hạo tránh ở phía sau Cố Ngâm Hoan.

Không có biện pháp. Đĩa nhỏ này thật sự rất đáng yêu. Tô Ngạn Hạo nét mặt là giống Cố Ngâm Hoan nhiều hơn chút. Cố Ngâm Hoan lại có một gương mặt trẻ mãi không già. Gương mặt này đặt ở trên người đĩa nhỏ chính là người gặp người thích, đều muốn tiến lên nhéo nhéo một cái.

Cố Ngâm Hoan biết rõ nhi tử. Ở nhà đều là một đĩa nhỏ yên tĩnh. Người lớn như nàng còn thấy hần không giống đĩa nhỏ bốn tuổi. Hiện thời đối diện với nhiều hoàng tử, công chúa như vậy lộ ra e ngại mới chp nàng chút cảm giác giống nhi tử của nàng. Đưa tay kéo hần bước ra, cười nói “Công chúa là thích người. Sao có thể không lễ phép như vậy?”

Tô Ngạn Hạo tiếp nhận ánh nắng cực nóng từ phía Bình Ninh. Thích như vậy hần không chịu nổi a. Mỗi người nựng mặt một cái, trở về mặt sưng lên mất.

Nhưng không có ai để ý biết hần nội tâm đang oán thăm. Mẫu phi đã nói thế, hần chỉ có thể bước từng bước về hướng Bình Ninh, trên mặt vẫn là vẻ không tình nguyện. Có điều trong mắt mọi người lại chính là kì quái đáng yêu.

Bình Ninh kéo tay hần một chút, kéo thật nhẹ nhàng, dỗ nói “Người đừng sợ, chúng ta sẽ không khi dễ người. “ Tô Ngạn Hạo hướng nàng cười cười. Cười này lại khiến tay Bình Ninh ngứa ngứa, không kiềm được lại đưa lên nhéo má hần một cái, thật mềm a.

Trong đây Lệ Đồng là nhỏ tuổi nhất, bước lên kéo tay hần. Tô Ngạn Hạo muốn tránh thoát nhưng nhìn nàng hai mắt rưng rưng lại không đành lòng.

Được rồi, vậy lôi kéo đi. Ở giữa vài cái tiêu la liệt, hẳn thật áp lực.

Bình Ninh thấy vậy, rất có phong phạm đại tỹ dẫn đầu, hướng Lệ Vân và Dung nhi nói “Chúng ta đi nhìn hồ đăng.”

Mấy đứa nhỏ lại đi về phía bên hồ, phía sau một đám cung nhân đi theo.

Đứng xa xa nhìn các nàng rời đi, không biết là ai lên tiếng trước “Này lại là một năm!”

Tương Như Nhân cười, đúng vậy, lại một năm trôi qua...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Trong Cung Tuyển Tú Nữ

Sau khi tân niên vô cùng náo nhiệt qua đi, đầu xuân cũng là thời điểm tuyển tú. Tân hoàng đăng cơ, lần đầu tiên tuyển tú khẳng định là tổng tuyển cử. Ra tháng một, hậu cung bắt đầu chuẩn bị cho việc này.

Hai vị Hiền phi và Đức phi giúp đỡ hoàng hậu cùng nhau sắp xếp chuyện tuyển tú, ngoại trừ trước đó tú nữ ở bên ngoài, từ sơ tuyển đến chung tuyển cần kiểm tra, tú nữ được chọn đều phải ở trong cung.

Hiện thời trong cung phi tần không nhiều lắm. Năm nay người tiến cung khẳng định là một số lượng lớn. Xếp nơi ở, luận phẩm cấp, còn có chút việc khác cũng phải an bày xuống dưới.

Các cung cũng không có khả năng ở một người, đến lúc đó tuyển định, mỗi nơi vài người chuyển vào, xem như được quản lí dưới chủ phi trong cung đó.

Hôm nay thình an xong, hoàng hậu giữ lại hai người Tương Như Nhân cùng Đức phi, nói chuyện Cảnh Du cung hiện tại trụ ba vị tần “Chờ tuyển tú xong, các nàng khẳng định không thể lại cùng trụ mãi ở đó. Vậy không bằng hiện tại đem chuyện các nàng giải quyết luôn. Miễn cho lúc đó người mới người cũ lẫn lộn, dễ loạn.”

Tương Như Nhân nhìn hoàng hậu, mấy ngày này chuyện phải bận đúng là thật nhiều.

Đức phi vốn thẳng tính, vừa nghe phân ra ba vị ở Cảnh Du cung kia thì trực tiếp cự tuyệt hai người “Trịnh tần cùng Hạ tần đều có thể một khối đánh nhau, người rắc rối như vậy, Nghi Hòa cung không chứa nổi.”

Hoàng hậu cười nói “Cả hai người các nàng tất nhiên là không thể ở cùng một nơi. Trước đây ở phủ thái tử không phải vẫn tường an vô sự đó sao. Ngoại trừ bản cung, các người là hai người có tư lịch nhất, lại liệt phi vị. Đi chỗ người khác sợ áp không nổi các nàng, phân đến chỗ các người là đỡ nhất.” Vì hoàng hậu phân ưu giải nạn cũng là trực trách hàng đầu của phi tần a.

Tương Như Nhân nhớ tới lúc đó Hạ tần cùng Giang tần đến chỗ nàng một lần kia, lễ trọng như vậy có lẽ là vì chuyện phân cung này chăng?

“Hậu cung này có nương nương ở đây mà các nàng còn náo loạn như vậy. Tóm lại thần thiếp không muốn thu người như vậy. Các nàng thích âm ỉ liền để các nàng ở chung một chỗ đi, tránh gây họa cho người khác.” Đức pho trả lời không hề khách khí. Loại chuyện này, tìm người trước giờ yên tĩnh là tốt nhất. Đều theo vào từ phủ thái tử, quản kiểu gì, tốt xấu gì các nàng cũng là vị tần. Mặc kệ, mất công hai ngày ba lần nhìn nàng trong lòng bản thân cũng không thoải mái. Nàng tình nguyện nhận người mới sau tuyển tú, trẻ trung xinh đẹp nàng không sợ, quan trọng là phải dễ quản thúc một chút.

Hoàng hậu cũng không lộ ra cái gì bất mãn, quay sang nhìn Tương Như Nhân, nàng trả lời còn hàm súc hơn “Dung thần thiếp trở về ngắm lại.”

Một người đã không nể mặt hoàng hậu, người sau cũng không, kia thật sự là sượng mặt. Cảnh Du cung kia ba vị tần tiến cung cũng có chút năm. Từ lần Trịnh tần cùng Hạ tần đánh nhau, hoàng thượng rốt cuộc không đi qua đó nữa, nếu không phân chia ra, nơi đó chẳng khác gì tự thành lãnh cung.

Sau đó hoàng hậu nói vài chuyện khác, nửa canh giờ sau để các nàng trở về.

Ra khỏi Cảnh Nhân cung, vẻ mặt Đức phi lại càng không tốt, liếc nhìn người đứng ở cửa cung kia, hừ một tiếng “Đây là chệ chỗ chúng ta yên tĩnh nên muốn tìm đến hai cái gậy náo nhiệt.” Tương Như Nhân cười nhắc nhở nàng “Đây là thương lượng, thật muốn phân đi qua, cũng không nói vậy.”

Sắc mặt Đức phi khẽ biến một chút, cuối cùng là bất đắc dĩ, nhìn Tương Như Nhân ánh mắt có phần hâm mộ “Người thì hay rồi, cái gì cũng không lo.”

Tương Như Nhân hòa cùng nàng "Thế nào không cần lo." Chuyện nàng lo còn nhiều hơn, nhưng không thể nào nói ra miệng.

Đức phi lắc đầu “Nàng không dám động đến người.”

Hai người nói gì, ý tứ ra sao trong lòng đều rõ ràng, cuối cùng Đức phi cười cười “ Lúc người mới vào phủ ta còn ganh tị vì người được ở Linh Lung các, hôm nay thì sao...”

Thế sự vô lường.

Đi tới trước Nghi Hòa cung, Đức phi xoay người đi vào, vài bước lại dừng, quay đầu nói với Tương Như Nhân một câu “Đừng nhìn hoàng thượng hiện thời như vậy. Người trong hoàng gia, kỳ thực đều cùng một tính tình.”

Tương Như Nhân có chút không hiểu ý lời này của nàng, nhưng chưa kịp hỏi, người đã đi vào trong...

Không quá vài ngày, thời điểm thỉnh an buổi sáng hoàng hậu lại nhắc đến chuyện này. Lần này không phải phải hỏi mà là định luận. Trịnh tần ở lại Cảnh Du cung, Hạ tần đi Chiêu Dương cung. Mà Giang tần kia lại không phải đi Nghi Hòa cung của Đức phi, là đi Di Nhạc cung chỗ Diệp thực dung.

Đức phi cùng Tương Như Nhân nhìn thoáng qua nhau. Diệp thực dung kia là hướng về Giang tần ngồi sau cười hiền lành “Giang muội muội, sau này ở chung thật tốt a.”

Giang tần ngẩng đầu, nhìn không phải Diệp thực dung mà là Hạ tần, đáy mắt có chút hoảng loạn.

Hoàng hậu giải thích “Diệp thực dung chủ động hướng bản cung nói muốn tiếp nhận Giang tần đến cùng nhau ở, cũng tốt có bạn. Trong cung mấy tử muội nên chăm sóc nhau chút. Giang tần, mấy ngày này người thu thập mới thứ rồi chuyển sang Di Nhạc cung đi.”

Chủ động cầu? Lúc này trên mặt mọi người vẻ mặt đều giống nhau. Tâm tư này của Diệp thực dung là rất rõ ràng. Giang tần cơ hồ là bị hoàng thượng xem nhẹ. Người như vậy đưa vào trong cung rất an toàn, không sợ nàng tranh thủ tình cảm.

Có điều chuyện như vậy, ở đây đích thật cũng chỉ có Diệp thực dung mới có thể làm vậy. Đức phi nhìn thoáng qua Giang tần, cười như không cười “Diệp thực dung đúng là sốt ruột. Không bằng tuyển cử xong hoàng hậu nương nương lại lưu tâm phân thêm vài người mới đến để Diệp thực dung chiếu cố. Nhất định có thể ở chung rất tốt.”

Vẻ mặt Diệp thực dung khẽ biến. Cốn dĩ kia là thành tâm thành ý cười, giờ lại có vẻ gượng ép. Đức phi cũng đâu thèm quan tâm nàng là thực vui hay giả vui. Giang tần đi cung nào, nàng cùng Hiền phi không cần, nhưng là nên đi chỗ Nghiêm chiêu nghi. Chủ động cầu tính sao, xem người ta dễ khi dễ nên vội vã mang về để không bị uy hiếp sao.

Tương Như Nhân đảo mắt qua Hạ tần cùng Giang tần, một lo lắng, một kích động. Nàng tiếp lời Đức phi, nhưng là hướng hoàng hậu nói “Đúng vậy, nói ra thật xấu hổ. Chuyện này vốn nên là thần thiếp đề xuất, lại để Diệp thực dung nói trước cùng nương nương. Xem ra tương lai Di Nhạc

cung sẽ là một cung hài hòa a.”Cuối cùng là như vậy. Giang tần vài ngày sau lập tức chuyển sang Di Nhạc cung. Mà Hạ tần thì ở giữa tháng hai mới chuyển đến Chiêu Dương cung. Đầu tháng ba tú nữ sẽ tiến cung. Cảnh Du cung kia thì dọn sạch sẽ, hiện tại chỉ ở một mình Trịnh tần.

Hạ tần vào Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân xếp cho nàng ở tây sương. Mỗi ngày thỉnh an, từ Hạ tần đến chỗ nàng, rồi lại từ nàng mang theo đi Cảnh Nhân cung.

Thật sự tiếp xúc, Tương Như Nhân mới biết Hạ tần này cùng trong lời đồn không quá giống nhau. Nàng cùng Trịnh tần đánh nhau là thật, nhưng làm người coi như ngay thẳng, không là người chủ động gây sự nhưng cũng không thích vòng vo, dễ đắc tội với người. Theo Tương Như Nhân mà nói, ở chung cần là người không đa tâm.

Hoàng thượng là mấy ngày sau mới biết có người như vậy tiến vào. Sau đó không nói gì, cũng không tính đi Hạ tần ngồi một lúc, ngủ lại chỗ Tương Như Nhân, mai lại vào triều sớm...

Rất nhanh đến đầu tháng ba, trong cung tổng tuyển cử.

Trước sơ tuyển còn có các phần kiểm tra, dạy một ít cung quy cơ bản rồi mới sơ tuyển.

Ngày mồng chín tháng ba, trước Ngọc Minh điện là một mảng xinh đẹp. Tương Như Nhân cùng Đức phi đều đến, ngồi ở dưới hoàng thượng, hoàng hậu. Lát sau có cung nhân đưa tập tới, Tương Như Nhân vừa mở ra, tính lên số người thật đúng là không ít.

Những người này theo từng nhóm hai mươi người được dẫn vào trong điện, xếp thành hai hàng ngang, đầu không thể ngẩng lên, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thẳng, ở tầm bậc thang mà thôi. Thái giám đứng bên cạnh báo danh. Trước báo chức quan của người trong nhà, sau báo tên tuổi.

Này oanh oanh yến yến nhìn một hồi liền dễ dàng hoa mắt. Tương Như Nhân nhìn bọn họ, thái giám điểm tên, trong đó có người phúc thân một cái. Cứ thế cho đến hết nhóm hai mươi người lại qua.

Một bên Đức phi thấp giọng “Nhập phủ sớm xem ra được chỗ tốt, không phải chịu phần khổ này.”

Sơ tuyển, phục tuyển, chung tuyển. Đây là ba lượt hoàng thượng đều có mặt, trong đó còn có để các tú nữ thi thố, trong ba lượt người bị loại không phải không có, thời gian hơn một tháng, xem như thật sự chịu tội.

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, tuyển này cũng thật tùy tính. Hoàng thượng điểm phía dưới, bên cạnh Trần Phụng cầm danh sách ứng tên đó khoanh một vòng. Một canh giờ trôi qua, cũng đã nhìn quá nửa.

Ngồi một hồi như vậy, Tương Như Nhân xem đến mệt. Đây một đám như hoa như ngọc, xem đến cuối cùng lại nhanh thành giống nhau. Đức phi ở bên cạnh xem cũng không còn thú vị. Qua hai canh giờ, hoàng thượng đảo mắt qua một lượt, giữ lại gần trăm người.

Buổi tối hoàng thượng lại đây, Tương Như Nhân hỏi ban ngày nhiều tú nữ như vậy có ấn tượng với ai. Hoàng thượng đến một cái tên cũng nói không nên lời. Tương Như Nhân lột cho hắn quả cam, cười nói “Vậy hoàng thượng là tuyển như thế nào?”

Tô Khiêm Dương há miệng nhận miếng cam nàng đút “Nhìn xem thuận mắt!”

Phục tuyển là ở nửa tháng sau. Trong nửa tháng này, lục tục đưa đến phần bình về các tú nữ. Cầm kì thư họa cần bình, thi thư lễ nghi cũng cần bình, còn có trù nghệ ca kỹ. Chỗ Tương Như Nhân thu được không ít thứ. Nhưng nàng không có khả năng nhận định người nào cùng với tên trong danh sách. Thật sự là nhớ không nổi, trong đầu lướt qua đều là cùng một gương mặt. Nửa tháng sau phục tuyển, Tương Như Nhân bị bệnh nhẹ không

đi. Phục tuyền so sơ tuyền phức tạp hơn nhiều, thời gian cũng lâu. Thực hiện ba ngày tả hữu công phu, ngày thứ năm Đức phi đến chỗ nàng, xem nàng triệu chứng gì cũng không có, ngồi trên sạp nhìn ra, sau khi ngồi xuống có chút hối hận “Ta sao lại không nghĩ ra giả bệnh, ôi mệt chết ta!”

Nhìn mấy ngày, thị giác của Đức phi thật mệt nhọc.

Tương Như Nhân buông sách, đến hưng trí “Phục tuyền so cái gì?”

“Tài nghệ a.” Đức phi cầm chén trà Thanh Đông bưng lên nhấp một ngụm. “Đề là lấy hết chiêu thức cả người ra, có vài cái lá gan lớn, khiêu vũ còn trực tiếp nhảy đến trước mặt hoàng thượng. Người biết không, kia sa tay áo huơ gạt, trực tiếp mơn trớn trên mặt, ngoái đầu nhìn lại cười, người xem đều phải nhìn.” Tương Như Nhân nghe nàng nói hình dung, nở nụ cười “Qua phục tuyền, nếu không được tuyền lên sẽ ở trong cung là cung nữ, có thể không toàn lực ứng phó sao?”

Đức phi hừ một tiếng “Nửa tháng trước thời gian phục tuyền còn có mấy người mơ hảo muốn tranh thủ, vụng trộm chạy ra khỏi Trữ Tú cung bị tóm trở về. Thật có thể cho rằng trên đường sẽ gặp được hoàng thượng sao?” Mà mấy người này, cơ hội phục tuyền cũng không còn.

Tương Như Nhân cười không nói. Ba nữ nhân thành một đài diễn. Một trăm người, chỉ cần mỗi người một câu cũng đủ ầm ĩ. Nửa tháng trong Trữ Tú cung thế nào không có tranh chấp đâu. Tôn ma ma nói với nàng, trước đây trong cung tuyền tú có người bị hủy dung, cầm điếu, bị thương... thậm chí có người ngoài ý muốn mất mạng là đếm không xuể. Từ lúc bắt đầu tuyền tú là cãi, trừ bỏ tất cả người đối địch lại có khả năng uy hiếp. Chờ đến lúc được phong phân vị cũng trong tối ngoài sáng tranh thủ tình cảm, nhiều biết bao nhiêu.

Cuối cùng Tương Như Nhân đanh giá bốn chữ “Thấy nhưng không thể trách”

“Người cũng tránh không khỏi chung tuyến, vẫn phải đi.” Đức phi dứt lời có chút phiền muộn, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ “Chỗ này của người sắp xếp tốt hơn chỗ ta... Nhoáng lên một cái, đã mười lăm năm.”

Thu hồi tầm mắt, Đức phi sờ sờ mặt mình, rồi lại nhìn tay mình, cười nhạt “Ta so với mấy tú nữ kia, ước chừng tuổi còn lớn gấp đôi. Đối lại nhà bách tính bình thường, đứa nhỏ của ta có khi cũng đã từng ấy tuổi.” Nhưng hiện thời nhi tử của nàng mới bốn tuổi.

“Cảm khái chuyện này để làm gì? Cũng không phải trải qua nhiều năm nữa, các nàng còn không phải già đi sao?”

Đức phi nhìn bộ dáng thích ý trên mặt nàng, nở nụ cười “Ta a, liền thích nói chuyện với người.”

Tương Như Nhân hé miệng cười, tầm mắt đảo qua cái chén cầm trên tay. Thời gian a, không thêm nghĩ đến nữa, sẽ không biết bản thân đã già đi...

Đầu tháng tư chung tuyến chỉ còn lại sáu mươi mấy người. Cho dù cuối cùng chỉ để lại một nửa thì ba mươi mấy người này tiến vào hậu cung cũng đã là một con số khổng lồ. Tương Như Nhân nhìn từng người từng người đang cố gắng phô bày bản thân. Lại nhìn về hướng hoàng thượng ngồi ở trên. Đây đã là nhìn lần thứ ba, ấn tượng của hắn sẽ đậm hơn chăng?

Tô Khiêm Dương cảm nhận được ánh mắt nàng, nhìn qua, khóe miệng giơ lên chút cười lơ đãng. Tương Như Nhân nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Ý cười của Tô Khiêm Dương lại càng rõ thêm vài phần. Tú nữ phía trước vừa vịn tiến đến trước mặt hắn. Tô Khiêm Dương có một chút cảm thấy xem nàng thuận mắt hơn, cũng chưa nhớ kỹ diện mạo người ta ra sao, đợi nàng biểu diễn xong rồi thì nói Trần Phụng lưu lại tên.

Hai ngày trôi quá, cuối cùng trong mấy người còn lại có vài người được tứ hôn, vài người được quan viên trong triều chủ động vì con cháu trong nhà thỉnh hôn. Chân chính nhét vào hậu cung, có hai mươi ba vị.

Phân vị của hai mươi ba người này cũng không phải tất cả đều do hoàng thượng định đoạt. Tú nữ cũng có liên quan đến triều đình. Nữ nhi nhà ai thân phận cao, có mấy cái đều đã định sẵn, tuyền tú bất quá chỉ là hình thức mà thôi.

Hiện thời hoàng thượng ngày ở trên triều còn nhiều hơn ở hậu cung. Đã qua thời tuổi trẻ khí thịnh. Hai mươi ba người này, cuối cùng có mấy người có năng lực được lâm hạnh đây...

Up bù ngày mai nha:*

Mai coi Đức đá thể nào cũng ngủ bù, rồi tối lại đi chơi nên giờ rảnh thì cong đít edit cho kịp up luôn cho các bợn đọc haha

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nhận Thức Tiến Triển

Đến giữa tháng tư, tú nữ loại ở sơ tuyển đều về nhà. Hai mươi ba vị tú nữ trúng tuyển được ban phân vị và đưa vào ở các cung.

Trong đó cao nhất là phương nghi, kế tiếp là tần, bốn người phong lương đệ và tiểu nghi, còn lại đều là quý nhân, mỹ nhân, thấp nhất là bảy tám người ban thái nữ.

Bên này Tương Như Nhân tất nhiên là xem được phân vị của hai mươi ba người này. Mở ra giản lược nhìn thoáng qua, tầm mắt dừng ở năm người đứng đầu.

Nhìn tới dòng họ đều có thể hiểu được chút ít. Phong tần là liên gia, Triệu gia một vị lương đệ, Diệp gia một vị tiểu nghi. Vài người tiến cung này là vì cố sủng. Còn lại cái kia phân vị cao nhất Nhậm phương nghi, nghe nói là hoàng thượng khâm điểm, Nhậm gia ở sau lưng tựa hồ không có liên quan.

Chiêu Dương cung nơi này ngoại trừ Hạ tần lại thêm hai người mới, đây đều là hoàng hậu an bày.

Trong cung cũng bởi vì những người này đến mà không khí phảng phất thêm phần sức sống...

Ngay sau hôm chuyển vào, Tương Như Nhân thấy được các nàng.

Hai người phân đến Chiêu Dương cung đều là quý nhân. Sáng sớm Tương Như Nhân vừa dậy các nàng đã chờ ở bên ngoài. Tương Như Nhân

ăn sáng xong thì để các nàng tiến vào. Theo sau lưng Hạ tần chính là hai vị quý nhân.

Bộ dáng xấu hổ xấu hổ chính là người vừa tiến cung mới có. Đối với hậu cung bày tràn đầy tò mò. Đối với vị cao cao tại thượng kia tràn ngập mong đợi. Hương Tương Như Nhân hành lễ, quy củ ngời xuống, trà để một bên cũng không dám uống.

“Người háo thắng, ưa dối gạt, Chiêu Dương cung nơi này không chào đón. Bản cung không biết các người có thể ở đây bao lâu, nhưng trong thời gian ở tại đây, ngoại trừ cung quy còn có quy củ của Chiêu Dương cung. Nơi này của bản cung quy củ không lớn nhưng nên tuân thủ, một cái đều không thể quên.” Hai mỹ nhân kia gật gật đầu, còn có chút e ngại. Tương Như Nhiên nhìn qua Hạ tần “Đi thôi, theo bản cung đi Cảnh Nhân cung thỉnh an.”

Người bước ra từ các cung hướng về Cảnh Nhân cung đi thỉnh an có chút đông đúc. Một loạt cung đều phân hai ba người mới đi vào, nhiều là bốn người, hơn nữa còn có cung nữ thái giám đi theo, đúng là không ít.

Đến Cảnh Nhân cung, một bộ phận người phải ngồi ở bên ngoài điện, còn lại mới ngồi ở bên trong. Trong số người mới chỉ có duy nhất Nhậm phương nghi và Liên tần là được ngồi bên trong.

Tất nhiên, ánh mắt hướng đến trên người các nàng là không ít.

“Đây là Nhậm phương nghi đi. Thật là tuổi trẻ mỹ mạo a.” Diệp thực dung nhìn Nhậm phương nghi ngồi đối diện, liền chọn nàng khen đầu tiên.

Trên thực tế Nhậm phương nghi bộ dáng cũng không xinh đẹp nhất, khí chất cũng không xuất chúng nhất. Lúc trước thời điểm tổng tuyển cử thi thố tài nghệ cũng không xem như tốt nhất. Nhưng nàng quả thật được hoàng thượng khâm điểm làm phương nghi. Đừng nói Diệp thực dung, trong lòng hoàng hậu cũng có nghi hoặc. Trong triều đình, hoàng thượng

đối với Nhâm đại nhân cũng không có phá lệ thân thiết a. Hoàng thượng tại sao lại khâm điểm một người không có liên quan gì làm phương nghi? Nhậm phương nghi cười hàm súc. Diệp thực dung khen xong cũng không nói nữa. Rốt cuộc trong lòng nàng vẫn có chút không thoải mái. Người Diệp gia đưa vào chỉ được phong tiểu nghi, lại còn ở tại Nghi Hòa cung. Dựa theo suy nghĩ của nàng lúc trước phải là đi Chiêu Dương cung phân sủng của Hiền phi mới phải. Hiện thời lại còn có Nhậm phương nghi được hoàng thượng khâm điểm. Nay muốn xuất đầu lộ diện cũng không nhanh như vậy.

Hoàng hậu nói không ít những thứ nên chú ý ở trong cung, sau đó cho mọi người giải tán. Buổi tối hoàng thượng lật thẻ bài, theo lý mà nói, chính là phân vị mới được phong cao nhất Nhậm phương nghi thừa sủng trước...

Đến đêm hoàng thượng đi Cảnh Nhân cung trước, đến chỗ hoàng hậu. Trong phòng sáng trưng. Lệ Viện ghé vào trên bàn nhỏ chơi xếp gỗ. Nhìn thấy hoàng thượng tiến vào, vội vàng tuột khỏi ghế chạy tới, giữ chặt tay hẳn không hề buông lỏng “Phụ hoàng sao lại không đến thăm Viện nhi. Phụ hoàng có phải chỉ nhớ rõ Nhị tỷ.”

Lệ Viện tuổi còn nhỏ nhớ rất rõ phụ hoàng đi thường xuyên nhất chính là Chiêu Dương cung, không đến Cảnh Nhân cung thăm bản thân. Mà trong Chiêu Dương cung có ai, trong Chiêu Dương cung có nhị tỷ tỷ. Nàng trực tiếp nhận định hoàng thượng chỉ đối tốt với nhị tỷ tỷ, không cần nàng.

Tô Khiêm Dương dẫn nàng đến ngồi cạnh bàn, nhìn nàng đáp lên xếp gỗ, cười dỗ nàng “Phụ hoàng tất nhiên nhớ tới người.”

Đứa nhỏ bốn tuổi đã có thể nhận biết một ít thị phi, đối với lời hoàng thượng nói có nhớ tới, lại không thấy hẳn thường đến, mở miệng phản bác “Ta không tin. Ngài gạt người!” Nói xong muốn vùng khỏi tay hẳn.

“Viện nhi!” Hoàng hậu ngăn nàng lại “Không được vô lễ với phụ hoàng.”

Lệ Viện hừ một tiếng, thân mình lại xê dịch lại gần Tô Khiêm Dương, giữ chặt tay hắn, vẫn là sợ hãi đi.

“Hoàng thượng có dùng bữa không? Thần thiếp sai người làm chút điểm tâm.” Triệu Nhị tiến lên thoát aoa ngoài cho hắn. Thay đổi đồ xong, qua một cái canh giờ, sẽ đi chỗ Nhậm phương nghi kia ở lại qua đêm.

“Không cần. Trẫm đã ăn qua.” Tô Khiêm Dương ngồi một hồi, bồi nữ nhi nói chút chuyện, một lát sau phải đi chỗ Nhậm phương nghi.

Lệ Viện vẫn không bỏ được, lôi kéo tay hoàng thượng không cho đi. Mâm ở phía sau kéo nàng lại. Lệ Viện thấy phụ hoàng đi rồi, liền xoay người vừa khóc vừa đấm đá ma ma kia “Ai cho người lôi kéo ta! Ai cho người lôi kéo ta!”

Đá xong thì chạy về hướng hoàng hậu, lôi kéo nàng muốn đi tìm phụ hoàng trở về “Mẫu hậu, ta chán ghét nhị tử, ta cũng không thích đại tỷ. Ngài mang ta đi tìm phụ hoàng trở về.”

Triệu Nhị bất đắc dĩ ôm nữ nhi vào lòng ngồi lại trên tháp, lau nước mắt cho nàng “Viện nhi ngoan, về sau sẽ được gặp phụ hoàng nhiều hơn, ngoan.”

Lệ Viện ngẩng đầu nhìn nàng, khóc lên án “Mẫu hậu ngài gạt người. Ngài cùng đại ca đều gạt người. Mỗi lần đều là nói như thế, phụ hoàng cũng không đến. Vì sao không đến?”

Nói xong, nhào vào trong lòng nàng, khóc nức nở “Phụ hoàng vì sao thích nhị tử tử?”

Triệu Nhị nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, trong ánh mắt thêm phần lạnh lùng “Phụ hoàng đương nhiên thích người nhất. Người phải luôn nhớ người mới là hoàng gia công chúa con đích mẫu, người mới là tôn quý nhất.” ...Tháng năm tháng sáu, Tương Như Nhân cho rằng hoàng thượng còn bận rộn sung hạnh phi tần mới vào cung, sẽ không đến chỗ nàng, phải tầm hơn hai mươi mấy ngày. Nhưng Tô Khiêm Dương vẫn là có chút thời gian đến Chiêu Dương cung.

Có lẽ đã quá cái tuổi kia. Có lẽ là đối với mấy phi tử kia không quá ham thích. Tô Khiêm Dương vẫn cứ cảm thấy ở chỗ nàng là thoải mái nhất. Tương Như Nhân biết rõ sở thích của hắn. Hai người nói chuyện, nàng cũng có thể ăn nhip với hắn. Một phần cảm giác thoải mái này, nơi nào cũng tìm không thấy.

Ở trong phòng, Tương Như Nhân ngồi trên tháp mềm bên cửa sổ. Tô Khiêm Dương nằm gối đầu lên đùi nàng, mặt khác Tương Như Nhân còn bóc thịt trái vải cho hắn ăn, vui thích biết bao.

Tâm tình Tô Khiêm Dương cũng đang không tệ. Năm trước một hồi tân chính mang về nhiều bạc cho ngân khố. Năm nay thương hộ lại tiếp tục quyên tặng ngân lượng. Đối với những kẻ nhiều bạc mà nói, bọn họ muốn chính là địa vị. Đơn giản cho bọn hắn chút địa vị, thương hộ đã bị áp chết rất nhiều năm liền vô cùng cảm kích triều đình.

Tuy rằng như vậy lợi ích của thế gia ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Nhưng bọn họ đã bá vương nhiều năm như vậy rồi. Nếu không cảnh cáo một chút, cứ thế thì chỉ tăng chứ không có giảm.

Mở mắt ra vừa vận nhìn thấy cằm nàng, lên chút là miệng nhỏ nhắn, làn môi hồng nhạt, căng bóng như lóe lên chút ánh sáng. Tầm mắt tiếp tục hướng lên trên, gương mặt quen thuộc, đôi mắt quen thuộc, con người mang theo chút ý cười. Vừa lấy một trái vải từ trong đĩa, cúi đầu thấy hắn đang nhìn mình, khóe miệng cũng khẽ cười “Như thế nào?”

“Năm nay đi tuần. Nàng hãy cùng đi với trẫm. “ Tô Khiêm Dương động dậy một chút, tìm góc thoải mái để nhìn nàng “Tháng tám xuất phát. Tháng mười một trở về. Đi thuyền theo sông xuống phía nam. Đi tuần không ít địa phương, lại là lần đầu nên thời gian hơi dài một chút.”

Tương Như Nhân cuối đầu nhìn hăn. Một bàn tay tùy ý đặt trên vai hăn, tay còn lại thì bị hăn nắm giữ trên ngực, tóc dài buông xõa một bên phớt qua gương mặt Tô Khiêm Dương. Miệng nàng nhàn nhạt cười, toàn bộ đều thật xinh đẹp. Một màn này lạc vào mắt hăn, hình ảnh như dừng tại đó mãi mãi.

Xung quanh không khí yên tĩnh, ngẫu nhiên mới có tiếng nện tánh một cái trên giá cắm bên cạnh, bốn mắt nhìn nhau.

“Được.”

Thật lâu sau, Tương Như Nhân nhẹ nhàng đáp ứng. Tô Khiêm Dương nhin không được đưa tay lên chạm vào mặt nàng, giọng hơi khàn khàn “Làm sao bây giờ?”

Tương Như Nhân nao nao, không rõ ý tứ của hăn. Bàn tay to lớn của Tô Khiêm Dương chậm rãi theo đường mày mi mắt của nàng mơn trớn, hăn mê muội nhìn nàng “Nhân Nhân, trẫm nhập ma chướng.”

Đầu ngón tay ấm nóng kia chạm đến môi nàng, trong lòng Tương Như Nhân khẽ run. Nhìn vào đôi mắt của hăn, kia như đại dương mênh mông. Tương Như Nhân bị cuốn vào trở tay không kịp, rất nhanh liền bị bao phủ.

Bên tai còn vang lên tiếng của hăn “Nhân Nhân, nàng nói bây giờ làm sao cho tốt đây? “

Tương Như Nhân ngây tại kia không biết trả lời thế nào. Tô Khiêm Dương vẫn lặp lại vài chữ kia, như là nói cho nàng, mà cũng như nói cho chính mình. Nửa ngày, Tương Như Nhân đưa bàn tay đang ở trên vai kia

nhẹ nhàng phủ lên mắt hấn, ôn nhu nói “Hoàng thượng, bây giờ không biết làm sao thì không cần nhìn tới nữa. Chỉ cần hai mắt không nhìn, sẽ không dễ dàng mê tâm, sẽ càng biết rõ suy nghĩ trong lòng.”Quanh mình đều là hơi thở của nàng. Tô Khiêm Dương như đứng bên ngoài tầng cuối cùng của sự mê đắm, vẫn là không biết nên tiến hay lùi...

Mùa hạ đến, các cung đều thật oi bức. Vào cung đã năm thứ tư, hoàng hậu xử lý cung vụ cũng đã thành thạo. Hai mươi mấy người tuy nhiều nhưng hiện tới mới vào chưa bao lâu nên vẫn còn yên tĩnh. Nhất là hiện tại trong số đó được sủng hạnh còn chưa được đến mười người.

Mấy ngày này, ngoại trừ tới chỗ những người mới, số ngày hoàng thượng đi Chiêu Dương cung vẫn là nhiều nhất. Điều này khiến cho phi tần mới tiến cung rất nhanh nhận thức rõ giữa hậu cung này, ai mới là người đặc biệt nhất trong lòng hoàng thượng.

Hai vị mỹ nhân ở Chiêu Dương cung cũng cao hứng. Cũng chính vì ở Chiêu Dương cung nên mới có thể là hai trong số ít người đã được sủng hạnh kia. Tuy rằng số lần đếm trên đầu ngón tay. Nhưng đối với các nàng mà nói thì thăng vị sau khi thừa ân mới là quan trọng. Hiền phi nương nương được sủng ái thì các nàng mới có tuệ trách. Dương nhiên là mong nương nương càng được sủng ái càng tốt.

Đến tháng tám khí trời bớt nóng một chút. Tầm canh chiều, trong ngự hoa viên người tản bộ cũng nhiều. Tương Như Nhân dẫn theo Bình Ninh đi dạo hậu hoa viên. Vừa mới bước tới cửa hoa viên, cách đó không xa liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi, trong đó còn lẫn tiếng mèo kêu.

“Mẫu phi, giống như Đại tỷ tỷ ở bên đó.” Bình Ninh quay đầu nói. Tương Như Nhân nhìn thoáng qua bên kia “Chúng ta qua xem đi.”

Vòng qua sơn giả, ngay tại tiểu đình gần đó Tương Như Nhân nhìn thấy Diệp thực dung vừa mới hỗn hển nói xong cái gì, phía sau là Giang tần và

ba vị phi tần mới được phân vào Di Nhạc cung.

Đối diện Diệp thực dung đúng là Đại công chúa Lệ Vân. Trong lòng nàng đang ôm thứ gì đó, mà Diệp thực dung chính là đang trừng mắt nhìn nó.

Có người thấy được Tương Như Nhân, cung nữ quý xuống, phi tần hành lễ “Hiền phi nương nương cát tường.”

“Đứng lên đi“. Tương Như Nhân nhìn Lệ Vân trong mắt còn mang lệ, trong lòng thì ôm một khối lông xù, có vẻ là một con mèo. Vì thế Tương Như Nhân hỏi ma ma hầu hạ bên cạnh Đại công chúa “Sao lại thế này?”

Bình Ninh đi qua kéo tỷ tỷ lại gần. Lúc này ma ma kia liền đem sự việc kể lại một lần.

Lệ Vân ôm mèo cưng mới nuôi ra ngoài đi dạo. Bởi vì nuôi chưa bao lâu nên mèo ở trong lòng nàng không an phận, vào hoa viên liền nhảy ra chạy đi. Lệ Vân đuổi theo tìm nó, không ngờ lại gặp đoàn người của Diệp thực dung. Con mèo kia không biết sao lại như vậy, từ trong bụi cỏ nhảy ra lao thẳng tới người Diệp thực dung. Diệp thực dung né không được đành lấy tay ra cản. Y phục mùa hè mỏng, tay liền bị mèo trảo xước.

Diệp thực dung tức giận muốn đánh chết con mèo này. Lệ Vân chạy tới ôm mèo vào lòng tất nhiên không chịu. Tiếp theo chính là Tương Như Nhân và Bình Ninh nghe được, Diệp thực dung cái miệng, trách móc Lệ Vân thường ngày vẫn ngoan ngoãn đến phát khóc.

“Cái gì mà ngoài ý muốn. Đây chính là cố ý. Bản cung vừa đi lại nó liền nhào tới đây. Không phải nhằm vào bản cung là cái gì?” Diệp thực dung vén tay áo, vài vết cào nhìn thấy rõ ràng nhưng không sâu, dù sao mèo nuôi đều được mài dũa móng vuốt.

Tương Như Nhân liếc nhìn Diệp thực dung một cái. Tầm mắt dừng ở y phục của nàng. Trên phía tà áo có lủng lẳng vài cái quả cầu vải thế kia, còn là hồng hồng vàng vàng nhìn rất bắt mắt.

“Diệp thực dung hôm nay một thân y phục quả thật không tệ.” Tương Như Nhân lại nhìn qua con mèo đang bị dọa sợ kia, mỉm cười, không trách người nào tới a.

Diệp thực dung cúi đầu vừa thấy, biến sắc. Cũng thấy được mấy quả cầu vải, mèo không phải thích chơi cầu vải nhất sao, cho nên nó mới lao về phía bản thân.

Này không phải là tai bay vạ gió sao.

Hôm nay Diệp thực dung đặc biệt dẫn mấy người trong Di Nhạc cung ra ngoài tản bộ. Này ngoài tản bộ, dĩ nhiên là muốn lập uy cho bản thân, đến các nàng đều hướng về mình. Phút cuối lại ra chuyện như vậy, thế nào cũng phải tìm lại chút mặt mũi.

Vì vậy nàng chỉ mào mèo con trong lòng Lệ Vân, hừ nói “Hôm nay là va chạm bản cung, ngày nào đó nếu lỡ va chạm vào phi tần đang mang thai, dọa đến người thì sao. Mèo không biết nghe lời như vậy nên ném đi.”

Lệ Vân càng ôm chặt lấy mèo con trong lòng. Mèo kia dường như cũng cảm thấy uy hiếp từ Diệp thực dung, meo một tiếng kêu úy khuất.

Trong hoa viên lúc này người tản bộ cũng nhiều, không bao lâu Diệp tiểu nghi ở Nghi Hòa cung cũng lại đây, thấy nhiều người vây quanh như vậy. Đi lên phía trước thấy được Diệp thực dung và Tương Như Nhân, hành lễ xong tựa hồ không cảm nhận được không khí quái dị lúc đó, nhìn thấy mèo con trong lòng Lệ Vân, cười khen “Mèo thật đáng yêu a.”

Tương Như Nhân nhìn nàng một cái, đều là người Diệp gia, tỷ tỷ bị thương, muội muội còn khen kẻ gây họa là đáng yêu a.

“Hồi còn nhỏ thiếp thân cũng từng nuôi một con mèo như vậy. Có điều không phải màu trắng.” Nghe ra giọng nàng nuối tiếc, Tương Như Nhân nhìn vẻ mặt Diệp thực dung càng chìm xuống, cười hỏi “Là màu đen?”

Ánh mắt Diệp tiểu nghi chợt sáng lên, rồi lại ảm đạm đi xuống “Hiền phi nương nương nói đúng, là màu đen. Đó là ca ca đi mua về cho thiếp thân, nghe nói là giống quý. Đáng tiếc nuôi chưa bao lâu đã không thấy tăm hơi đâu.“...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hiền Phi Uống Say

Thời điểm ở phủ thái tử phát sinh ra mấy chuyện kia. Kim lương nhân vì sao có thai lại bị giam cầm, còn có hắc miêu hung hăng ở Dao Hoa các, Tương Như Nhân đều nhớ được. Vì thế Tương Như Nhân ôn hòa cười nhìn Diệp tiểu nghi “Khi nào thì không thấy? Còn nhớ rõ không?”

Diệp tiểu nghi nghĩ nghĩ, hướng về phía Tương Như Nhân cười có chút ngượng ngùng “Là chuyện lúc thiếp thân năm tuổi a, nhớ được khá rõ ràng. Là đại ca mua con mèo đó về cho thiếp thân vào mùa hè. Nuôi được hai tháng lại không thấy nó đâu nữa. Nó thật sự rất xinh đẹp, một thân đen tuyền. Tới bây giờ thiếp thân vẫn còn nhớ rất rõ.”

Tương Như Nhân nhìn lướt qua Diệp thực dung, đã thấy vẻ mặt nàng tái nhợt đi vài phần, tựa hồ đối với lời Diệp tiểu nghi nói có điều kiêng kị, vội vàng quay mặt đi cúi đầu, che giấu đáy mắt có chút hoảng loạn.

Chuyện mười một năm trước, quả thật quá xa. Tương Như Nhân khi đó vừa vào phủ không bao lâu.

Lúc ấy đối với hắc miêu nàng cũng cực kì có ấn tượng. Một bộ dáng kiêu căng nhìn thế nào cũng không ra mèo hoang. Mà sau đó lại bị độc chết một cách ly kỳ, trở thành chuyện ngoài ý muốn dọa người, không giải quyết được gì. Hiện tại nghe được Diệp tiểu nghi nói thế, không khỏi nghĩ nhiều thêm vài phần.

Nửa ngày, Tương Như Nhân mở miệng “Kia thật đúng là đáng tiếc.” Đáng tiếc hiện tại dù muốn tìm bằng chứng gì đó, mèo kia cũng đã hóa thành bộ xương.”

Một chuyến ra ngoài này của Diệp thực dung là xuất môn bất lợi. Đầu tiên là bị mèo cào, lại còn gặp đường muối của mình nói như vậy, vốn đang chột dạ, nghe Hiền phi nói một câu đáng tiếc, sắc mặt càng là khó coi.

Không bao lâu Nghiêm chiêu nghi tới đây, thấy nhiều người như vậy, hỏi qua nguyên do. Sau đó vẫn là hướng Diệp thực dung nói mềm, nào là do mèo Đại công chúa gây chuyện, nào là chuyện vô ý đáng tiếc.

Bởi vì sự xuất hiện của Diệp tiểu nghi. Tâm muốn truy cứu trách nhiệm của Diệp thực dung cũng phai nhạt. Nàng không phải vừa chột dạ vừa bị thương sao, thế là vội vã dắt một đám người hồi Di Nhạc cung.

Cũng là Bình Ninh lớn mật, hướng về phía lưng Diệp thực dung làm cái mặt quỷ. Khi bắt gặp ánh mắt Tương Như Nhân nhìn qua thì nhanh cúi đầu sờ con mèo trong lòng Đại công chúa.

Tương Như Nhân nhìn Giang tần theo sát phía sau Diệp thực dung, từ đầu tới cuối đều không nói gì, nỗ lực giảm thấp cảm giác tồn tại của một phi tần. Khó trách Hạ tần luôn lo lắng cho nàng. Trong chốn thâm cung này, tính tình Giang tần như vậy chính là dễ bị xem thường.

Sau khi nói lời từ biệt với Nghiêm chiêu nghi, Tương Như Nhân mang theo Bình Ninh hồi Chiêu Dương cung. Lúc này Dung nhi cũng vừa từ Thái học viện trở về. Tương Như Nhân gọi cả hai vào trong phòng, nhìn thoáng qua Bình Ninh, lại nhìn Dung nhi “Qua vài ngày mẫu phi sẽ theo phụ hoàng các người đi tuần.”

Nói xong Tương Như Nhân liền lẳng lặng nhìn bọn họ.

Dung nhi ngẩng đầu “Mẫu phi ngài yên tâm. Ta cùng tỷ tỷ sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

Dung nhi nói xong, Bình Ninh cũng vội tiếp lời “Đúng vậy mẫu phi. Ngài hãy yên tâm đi cùng phụ hoàng. Ta sẽ chăm sóc tốt đệ đệ.””Người có

thể thành thành thật thật chăm sóc tốt bản thân là ta an tâm rồi.” Tương Như Nhân không khách khí nói thẳng nàng, Tương Như Nhân vừa đi, trong Chiêu Dương cung không có người quản nàng, nàng còn không phá.

Bình Ninh cười cười đến cạnh nàng “Mẫu phi, ngài an tâm đi. Ta nhata định hảo hảo ngọc, sẽ không gây chuyện.”

Tương Như Nhân khẽ chỉ cái trán của nàng “Nói được thì làm được.”

Bình Ninh vội gật đầu. Tương Như Nhân nhìn về phía Dung nhi “Có chuyện gì có thể đi Nghi Hòa cung tìm Đức phi.” Tỉ mỉ dặn xong, Tương Như Nhân gọi Tôn ma ma vào phân phó một số việc.

Bên kia mấy người Thanb Thu đã đem tất cả những thứ cần mang theo chuẩn bị thỏa đáng...

Mười bốn tháng tám, Tương Như Nhân ngồi xe ngựa ra khỏi cung đến bên tàu. Chuyến đi này không ít người. Tính cả Tương Như Nhân là phi tần có năm, trong đó ba vị là người mới đợt tuyển tú năm nay vào. Khiến Tương Như Nhân ngạc nhiên đó là người cuối cùng lại chính là Giang tần ở Di Nhạc cung.

Đều ở trên thuyền phía sau. Một lát sau hoàng thượng và vài quan viên cùng tiến lên thuyền chính phía trước. Tầm sau một nén nhang, thuyền bắt đầu di chuyển.

Phòng Tương Như Nhân ở phía trước, phòng rộng nhất, mở cửa là có thể đi thẳng ra sàn thuyền. Tử Hạ mở ô đi cạnh nàng, đến gần mạn thuyền, nhìn xuống dưới là sóng nước cuồn cuộn do thuyền đẩy ra, nước sông trong suốt liên tục dập dềnh.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ. Tương Như Nhân quay đầu, Giang tần dẫn theo một cung nữ đứng ở kia. Trên mặt Giang tần là

một ít kích động, gấp gáp hành lễ với Tương Như Nhân “Thiếp thân bái kiến Hiền phi nương nương”

Tương Như Nhân cười ôn hòa “Không cần đa lễ, trời nắng, tại sao lại không mang theo ô?” Nói xong nhìn về phía cung nữ phía sau Giang tần. Cung nữ kia cúi đầu, Giang tần lắc đầu “Không sao, thiếp thân không biết là nắng.”

“Giang tần, cùng ra kia ngồi một lúc đi.” Tương Như Nhân thấy nàng thật nhút nhát, chỉ chỉ mái che phái đuôi thuyền. Giang tần gật đầu. Vài người đi qua, Thanh Đông đã ở đó dọn xong bàn điếm tâm và hoa trà.

Giang tần chờ Tương Như Nhân ngồi xuống xong mới phúc thân ngồi xuống. Tay cầm chén trà mân mê miệng chén, cũng không dám nhìn thẳng Tương Như Nhân. Bộ dáng sợ hãi nỗ lực giảm thấp cảm giác tồn tại của bản thân.

Tính tình như vậy, làm sao có thể được tuyển ra theo tuần.

“Là hoàng hậu nương nương phân phó người theo đi tuần sao?” Tương Như Nhân để Thanh Đông đưa điếm tâm đến trước mặt Giang tần. Nhìn sang cung nữ phía sau Giang tần liếc mắt một cái, thản nhiên nói “Đuôi thuyền gió lớn. Người cứ như vậy nhìn chủ tử các người nhiễm lạnh sao. Còn không mau đi lấy thêm áo choàng đến!” Cung nữ kia liếc nhanh nhìn Giang tần một cái rồi rời đi. Tử Hạ theo phân phó của Tương Như Nhân rời đi theo cung nữ kia.

Cung nữ kia vừa đi, Tương Như Nhân lập tức cảm giác thân mình Giang tần liền thả lỏng. Nàng cầm lấy miếng điếm tâm trước mặt, ăn một ngụm, ý cười thay thế sợ hãi lên khắp khuôn mặt, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân “Ăn ngon thật!” Tương Như Nhân cười, rốt cuộc biết cảm thấy khác thường chỗ nào. Biểu hiện của Giang tần, thế nào giống như một đứa trẻ.

Lấy thời gian Giang tần vào cung, hiện thời cũng đã hai mươi. Một nữ tử đã hai mươi tuổi lại nói điểm tâm này ăn ngon thật sao, chắc chắn là sẽ không.

Thích thú trong mắt nàng lộ ra rất rõ ràng, cũng giống như ý sợ vậy. Thời điểm lần đầu tiên đến Chiêu Dương cung thỉnh an còn chưa rõ ràng như vậy. Ở Di Nhạc cung một thời gian, nàng lại càng ngày càng nhát gan.

Thanh Đông ở bên cạnh rót cho nàng một ly hoa trà. Giang tần ngưỡng nhìn nàng cười cười “Cám ơn.” Thanh Đông khẽ giật mình, bất động thanh sắc hành lễ, thối lui đến một bên.

Tương Như Nhân đợi nàng ăn xong, lại hỏi nàng “Là ai phân phó người đi tuần?”

“Thiếp thân cũng là ở mấy ngày trước khi xuất phát mới biết được, là hoàng hậu nương nương phái người đến nói với thiếp thân. Giang tần nghĩ nghĩ “Thiếp thân cũng không nghĩ hoàng hậu nương nương sẽ thêm thiếp thân vào. “

Những người theo đi tuần này đều là trước đó đã sắp xếp xong. Tương Như Nhân từ tháng sáu đã biết. Làm sao có thể trước mấy ngày mới thông tri. Tương Như Nhân nhìn bộ dáng nàng không chút nghi ngờ, nghi hoặc trong lòng càng sâu.

Vì thế Tương Như Nhân tận lực hỏi về quan hệ giữa nàng và Hạ tần, lại hỏi thêm chút việc. Giang tần đối với Tương Như Nhân cũng không hề cảnh giác. Mãi cho đến khi cung nữ kia quay trở về, Giang tần lại không nói.

Ngồi ở đuôi thuyền một hồi, Tương Như Nhân quay về trong phòng, nhìn sang Thanh Đông “Giang tần này, thế nào cứ giống như đứa nhỏ.” Mà cung nữ kia thì giống như người xem chừng nàng.

“Nương nương, nô tì cũng cảm thấy kì quái. Nô tì làm điểm tâm, chỉ có công chúa ăn mới có thể nói như vậy.” Nói cách khác, chỉ có tuổi nhỏ mới thiên chân nói như thế.

Quay lại một chút suy nghĩ. Hạ tần lúc nào cũng đối với Giang tần rất chăm sóc, lo lắng. Không phải càng chứng minh Giang tần khác thường.

“Hiện thời cũng không tiện tra. Trở về rồi tra một chút chuyện Giang gia và Hạ gia!” Tương Như Nhaab trong lòng ần ần có chút đoán. Từ Hạ đi đến “Nương nương, bên cạnh Giang tần theo một ma ma và hai cung nữ. Ma ma và cung nữ vừa rồi là từ lúc tiến cung Giang tần mang theo vào. Còn một cái cung nữ là của Di Nhạc cung.”

Tương Như Nhân gật gật đầu, ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi một hồi. Đến xế chiều, thuyền cập bến.

Thuyền của các nàng là ở cạnh bên thuyền chính. Buổi tối, có người đến mời Tương Như Nhân đi qua. Lúc này bọn quan viên đều đã lên bờ. Trần Phụng đưa nàng đến cửa khoang thuyền. Từ Hạ đưa cho Trần Phụng cái hồng bao “Làm phiền Trần công công.”

Tương Như Nhân đi vào trong, hai bên trái phải đều có bàn, ở giữa là một cái bàn rất to, ngoài đại sảnh không có ai.

Đi thêm vài bước vào bên trong, trong sảnh này hai bên đều có sương phòng. Tương Như Nhân nhìn đến cửa sương phòng bên trái, thấy hoàng thượng đi ra thì phúc thân hành lễ.”Đến đây, bồi trầm dùng bữa.” Tô Khiêm Dương tự nhiên dắt nàng đi vào. Bên trong phòng đã sớm bày bàn ăn, còn có bình rượu và hai cái chén.

Tương Như Nhân cười nói “Hoàng thượng thật hưng trí.” Ngồi xuống xong thì cầm bình rượu rót cho hẳn một ly, vừa muốn đặt xuống, Tô Khiêm Dương đã đưa tay đỡ bình rượu đưa đến cái chén trước mặt nàng “Nàng cũng uống một ít.”

“Hoàng thượng, tửu lượng thần thiếp rất kém.” Tương Như Nhân từ chối, chén rượu kia đã đầy.

Hương rượu nhàn nhạt thoảng đi lên, Tương Như Nhân do dự cầm lấy cái chén. Tô Khiêm Dương chạm nhẹ chén của hãnh vào chén nàng “Uống!”

Mị mị ánh mắt, Tương Như Nhân xem hoàng thượng đã một ngụm cạn chén. Nàng cũng cầm cái chén theo uống một hơi hết sạch.

Tô Khiêm Dương vốn định nói nàng cứ chậm rãi uống, không vội. Nào ngờ đâu nàng đã uống hết, lúc buông cái chén xuống biểu tình không tốt, cau mày, một mặt rối rắm.

Tô Khiêm Dương bật cười “Sao lại uống nhanh như vậy?”

Yết hầu Tương Như Nhân như bị lửa thiêu, trực tiếp sặc chảy nước mắt. Nàng làm sao biết rượu này lại mạnh như vậy a.

Một hồi sau, mặt nàng ửng đỏ. Tiếp đó lan đến cổ. Rất nhanh Tương Như Nhân cảm thấy cả người đều nóng. Thân mình nàng khẽ lung lay, nhìn hoàng thượng trước mặt. Nàng đưa tay nâng bình rượu rót cho hoàng thượng, sau đó lại tự nhiên cũng rót vào chén trước mặt mình, chỉ vào hoàng thượng nói “Hoàng thượng, ngài thế nào đừng đưa?”

Tương Như Nhân trước mắt Tô Khiêm Dương đã là một bộ lơ ngơ, bĩu môi không hài lòng trừng mắt nhìn hãnh. Trong tay nàng còn không quên cái chén, đưa lên miệng uống một ngụm, một mặt cau mày, một mặt còn kêu “Hảo tửu.”

Sao lại có thể say nhanh như vậy. Mới có một ly a.

Tương Như Nhân rốt cuộc cảm thấy không thích hợp, buông cái chén “Hoàng thượng, có phải gió thổi nên sóng mạnh hay không?” Nói xong đưa

tay đẩy cửa sổ, đẩy vài cái ván kiavăn không ra “Thế nào thần thiếp thấy thuyền này có chút lắc lư?”

Tô Khiêm Dương rớt cuộc cười lên tiếng. Tương Như Nhân một tay nâng mặt gương mắt nhìn hẳn, xì một tiếng cũng cười theo “Ha ha, hoàng thượng thế nào lại biến thành vài người. Bốn, năm, không đúng, là sáu người. Hoàng thượng sao ngài cứ lắc lư dữ dội, khiến thần thiếp nhìn mà chóng mặt?”

Tô Khiêm Dương bất đắc dĩ đứng dậy đến cạnh nàng. Xem ra đêm nay thật là ăn không xong.

Vừa nắm lấy tay nàng. Tương Như Nhân liền giống như bạch tuộc bám chặt vào hẳn, miệng than thở không ngừng “Thần thiếp đã nói nổi gió, thuyền cứ luôn lắc lư dữ dội, lắc đến người muốn hôn mê.”

Vốn muốn gọi thái y tiến vào khai hai chén canh giải rượu. Tô Khiêm Dương nhìn nàng mềm yếu tựa vào trên người mình, một mặt chống không để bản thân tuột xuống, một mặt lại cứ tuột đi xuống. Đáy mắt hẳn thêm phần thú vị, nâng nàng dậy.

Tương Như Nhân rớt cuộc có thể trườn lên ôm lấy cổ hẳn, dưới thân ngã ra đem hẳn kéo dài đến trên sạp, áp lên người nàng.

Trời xoay đất chuyển.

Tương Như Nhân lại cảm thấy nóng đầu choáng váng. Quan trọng nhất là thế nào nàng lại thấy người trước mặt cứ như có phép thuật biến ra thành vài cái, nhìn mà hoa cả mắt khiến đầu càng mê loạn.

Đưa tay kéo kéo cổ áo, Tương Như Nhân không kiên nhẫn hô một tiếng nóng.

Trong lúc quơ tay chạm đến mặt hăn, có chút lạnh lạnh thật thích, vươn hai ray trực tiếp hướng cổ áo Tô Khiêm Dương cởi ra.

Hăn cũng bị hết hồn một lúc, hoàn hồn thì phát hiện người say ngờ nghêch dưới thân đang cố gắng cởi y phục của hăn nhưng tay yếu nên mãi không gỡ được. Vì thế, nàng phát giận.

Tô Khiêm Dương ôm thẳng nàng lên giường. Tiếp xúc đến mặt chiếu lành lạnh. Tương Như nhân cả người đều nằm xấp xuống, thật thoải mái ~~

Tô Khiêm Dương gỡ nút cổ áo. Nhìn nàng bộ dáng này còn có ý thức gì. Tự mình đi đến bên chậu nước, xắn tay áo, dùng nước lạnh rửa mặt và lau qua cánh tay, lấy vải ướt lau cổ.

Trở về bên giường, Tương Như Nhân nằm sấp thật không có hình tượng gì. Đó là tư thế đời này chưa từng có, nhưng vẻ mặt là vô cùng hưởng thụ.

Tô Khiêm Dương đưa tay sờ mặt nàng một chút. Tương Như Nhân mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn hăn. Đưa tay ra chộp lấy tay hăn, lạnh lạnh thật thoải mái, kéo tới áp trên mặt mình.

Chờ tới hăn lên giường, Tương Như Nhân cảm thấy cánh tay hăn cũng mát mẻ, mặt cũng mát mẻ, cổ cũng mát mẻ. Vì thế, toàn bộ thân mình lại lần nữa bò lên hăn.

Tô Khiêm Dương cảm thấy cảm giác này cũng không tệ. Phỏng chừng đời này cũng chỉ có duy nhất một cơ hội này nhìn đến nàng như vậy, cười nhìn Tương Như Nhân đã say ngủ ở trong lòng hăn. Đưa tay giúp nàng dờ dờ tóc. Nàng cứ thế đi ngủ, mặt trang điểm chưa rửa, tóc cũng chưa gỡ. Sáng mai tỉnh dậy không biết nàng sẽ phản ứng ra sao.

Nghĩ đến đây, Tô Khiêm Dương càng không nghĩ đến gọi người vào thay y phục, sắp xếp chăn mền ở một bên cho nàng nằm. Ngủ đi, buổi sáng ngày mai liền có thể biết.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Đi Tuần Trở Về

Kì thực nửa đêm Tương Như Nhân có tỉnh dậy nhưng mơ mơ màng màng chỉ biết mình không phải nằm ở trong khoang thuyền của mình, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng hẳn. Tương Như Nhân mở mắt, muốn ngẩng đầu nhưng thật nặng, đưa tay lên đỡ mới phát hiện trâm cài trên đầu đều chưa tháo, búi tóc cũng chưa gỡ.

Một màn tối hôm qua lập tức tái hiện lại trong đầu, nhưng đến chỗ bản thân uống xong một chén rượu kia và bắt đầu cảm thấy mơ hồ khó chịu thì sau đó có chuyện gì nàng đều không nhớ được.

Tương Như Nhân vịn theo giường ngồi dậy, vừa nhìn bốn phía phát hiện vẫn ở chỗ của hoàng thượng. Cúi đầu lại thấy, a, y phục cũng chưa thay, tối qua nàng cứ như vậy mà ngủ?

Nhìn qua bên kia có gương lớn, Tương Như Nhân xuống giường, chống thân mình còn có chút choáng váng đi tới trước gương. Nhìn mình trong gương, Tương Như Nhân chôn chân tại kia.

Tóc tai rối loạn không nói, ngủ qua một đêm trâm cài đều thay đổi vị trí. Trên mặt chưa tẩy trang, trước mắt lem một vòng tròn kì quái, đưa tay sờ lên, chính là bột kẻ mí mắt a.

Nàng đã lấy bộ dáng này cùng hoàng thượng ngủ một buổi tối a.

Tương Như Nhân thật có lòng muốn chết a.

Trên cái bàn bên cạnh mọi thứ cũng chưa được dọn dẹp, vẫn còn nguyên rượu và thức ăn hôm qua. Có điều có thêm hai thố. Tương Như Nhân mở ra, một thố là cháo, một thố là canh giải rượu.

Lại một lần nữa nỗ lực nhớ lại tình cảnh tối qua, vẫn là không nhớ nổi. Loáng thoáng chỉ thấy hình ảnh nàng quẩn lầy hoàng thượng. Tương Như Nhân càng nghĩ càng kinh tâm. Vốn tửu lượng nàng đã không tốt, bụng rỗng lại một ly rượu mạnh vào, càng là mau say. Thảm rồi, không biết tối qua lộ bao nhiêu xấu mặt.

Ở đại sảnh phía ngoài có tiếng động lớn, Tương Như Nhân bộ dáng này cũng không thể ra ngoài. Nàng trước ngời xuống uống canh giải rượu, lại đi tới gương đồng gỡ trâm cài và tóc xuống.

Nước trong phòng không đủ để tẩy hết mấy thứ trên mặt nàng. Tương Như Nhân cầm khăn chấm nước, chậm rãi lau đi hai cái vòng tròn màu kia trên mắt. Chỉnh trang lại một phút y phục, nhìn qua không còn chật vật như trước.

Xoay người nhìn đến trên giường, tối hôm qua hoàng thượng cùng nàng như vậy ngủ sao?

Tô Khiêm Dương cùng mấy đại thần bàn xong việc, đẩy cửa đi vào thấy Tương Như Nhân ngồi bên cửa sổ, tóc rối tung, ngây người ở đó.

Nghe tiếng mở cửa, Tương Như Nhân quay đầu, nhìn đến hoàng thượng, đứng dậy thỉnh an “Thần thiệp thỉnh an hoàng thượng.” Cuối cùng, có chút xấu hổ.

“Ái phi hảo tửu lượng.” Tối hôm qua Tô Khiêm Dương là được một lần thưởng thức bộ dáng say của nàng. Hiền phi thường ngày bình tĩnh còn có một mặt thú vị như vậy.

Tương Như Nhân nhất thời vẻ mặt thẹn thùng vài phần, mấu chốt là nhớ không rõ, nhìn hoàng thượng ngồi xuống đối diện bản thân, thành khẩn nhận sai “Hoàng thượng, tối qua thần thiếp đã thất thố.” Tô Khiêm Dương thấy nàng trầm ổn như vậy, không khỏi có chút nhớ bộ dáng Hiền phi khờ khạo ngày hôm qua, cười có chút trêu chọc “Trẫm là lần đầu tiên được nhìn thấy ái phi như thế. Hồi cung sau không biết còn có cơ hội tái kiến hay không?”

Tương Như Nhân đỏ mặt cúi đầu. Còn có lần sau? Đời này sẽ không có cơ hội lần thứ hai đâu.

Tô Khiêm Dương không tiếp tục trêu nàng, để cung nữ chờ ở bên ngoài tiến vào, bản thân dẫn theo Trần phụng ra khoang ngoài.

Tương Như Nhân đứng dậy. Vài cung nữ mang nước vào đổ đầy thùng. Tương Như Nhân tắm rửa đơn giản xong, đổi qua y phục, để Tử Hạ trang điểm cho nàng.

Tranh điểm tinh xảo, y phục cùng mặc sức đều tương đối đẹp để quý giá, Tương Như Nhân nhìn thoáng qua gương đồng “Hôm nay xuất hành sao?”

Tử Hạ gật đầu “Đúng vậy nương nương. Thuyền sẽ lưu lại đây hai ngày. Hôm nay ngài sẽ bồi hoàng thượng xuất hành.”

Tương Như Nhân quay lại xem xét dây lưng phía sau “Tốt rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Đến trên sàn tàu, phía sau hoàng thượng đứng tầm mười quan viên. Trên bến tàu thì đứng tất cả quan viên ở châu này. Tương Như Nhân đi đến phía sau hắt, trên mặt duy trì nụ cười nhàn nhạt, thong dong đi theo xuống thuyền.

Quan viên trên bến tàu nhất tề quỳ xuống dập đầu, xa xa còn có dân chúng đứng nhìn. Lên xe ngựa, bọn họ là muốn đi nông trang trong châu

này xem việc thu hoạch.

Giữa tháng tám, đồng ruộng vàng óng ánh vẫn chưa bằng tháng chín, không ít địa phương vẫn còn hơi xanh. Có điều mùi hương dân dã thối đến thật là nồng đậm.

Tương Như Nhân không ngồi xe cùng hoàng thượng. Nàng cũng tự tại, vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ, tinh thần hơn không ít.

Xe ngựa dừng lại cửa một trang viên nhỏ. Vào trang viên một đường đi sau đều là trái thảm đỏ long trọng, có chút khoe khoang. Mấy người bên trong đều mặc một y phục màu, Tương Như Nhân nhìn vào trong mắt đều có vẻ quá độ.

Hoàng thượng cái gì cũng chưa nói, đi thẳng về nơi thu hoạch phía sau.

Trên mấy cái bàn lớn bày từng cái sàng, bên trong sàng là một ít thứ đã được thu hoạch. Tương Như Nhân không bước lên trước, tính để hoàng thượng và quan viên xem gì đó. Trần Phụng đã đi tới, nói là hoàng thượng thỉnh nàng qua cùng xem.

Tương Như Nhân đành phải đi đến cạnh hoàng thượng. Hắn đang cúi đầu xem mấy thứ trong sàng. Một nửa là thóc, một nửa là ngũ cốc. Bên cạnh còn có cái bình, trong đó là gạo đã xay xát qua.

Tô Khiêm Dương cầm lấy mấy hạt ở trong tay mân mân, lại cầm đến mấy củ quả kia, đều tròn trịa như nhau, giống như là đã được tinh chọn qua.

Thóc như thế, khoai lang rồi ngô ở bên cạnh cũng là như thế, chọn đều là tốt nhất, một bộ dáng thu hoạch rất tốt.

Quan địa phương ước chừng là hoàng thượng sẽ không tự mình đi vào trong vườn xem, nơi đó nhiều bẩn.

Hoàng thượng quả thật sẽ không tự đi xem. Hẳn để thị vệ bên người đi theo hai vị quan trẻ tuổi vào trong kiểm tra, thuận tiện mang một ít trở ra, này so sánh, những thứ ban đầu đặt ở kia có vẻ giả một chút. Hoàng thượng trước khi rời đi liền để lại bốn chữ “Có hoa không quả.”

Lúc trở về Tương Như Nhân đi cùng xe với hần. Tô Khiêm Dương nhắc đến chuyện thu hoạch, Tương Như Nhân mở lời một ít “Hoàng thượng, đây cũng không phải họ có tâm lừa gạt. Ngài đi tuần, đây là trạm thứ nhấy, hần nếu không lấy ra những thứ tốt nhất cho ngài xem thì khác nào hần quản châu không tốt.” Mặt mũi công phu đều muốn vậy. Rốt cuộc hàng năm thu hoạch như thế nào, lên đến triều đình đều là tận lực báo những cái gì tốt đẹp nhất.

“Vậy trăm đi tuần thế này còn ý nghĩa gì?” Tô Khiêm Dương sau khi lên xe sắc mặt liền khó xem. Đây là địa phương đã nhiều năm bị lên án. Trời cao hoàng đế xa, cứ vậy chuyện hàng giả cũng không phải lần đầu tiên, mỗi lần đi tuần đều bắt ra được “vấn đề”, cũng không phải chỉ có nơi này. Vì thế Tô Khiêm Dương quyết định giết gà dọa khỉ, để những châu tiếp theo sớm biết một chút cũng tốt, tránh cho càng đi xuống lại càng không chân thực...

Trước khi thuyền rời đi, hoàng thượng liền trừng trị vài tên quan viên, định tội lừa gạt, vài tên bị hàng chức vài tên phạt bổng lộc. Không bao lâu, tin tức này liền được truyền đi.

Biện pháp này của hoàng thượng cũng thật hữu hiệu. Đợi đến châu kế tiếp, mọi thứ có vẻ chân thật hơn. Thảm đỏ cũng đẹp đi. Những gì mang lên có lớn có nhỏ, có tốt có bình thường.

Trước khi rời đi, một châu này không thưởng không phạt.

Bọn quan viên này đó người người cũng khôn khéo, nhìn ra được bí quyết trong đó. Đến vài châu sau, người biết tổ chức hơn, trực tiếp dẫn

hoàng thượng vào thăm vườn, nghỉ ngơi ngay tại bên bờ ruộng. Lúc này đã là cuối tháng chín, đồng ruộng một mảnh vàng óng, thật hiển sinh cơ. Muốn nhìn thu hoạch thế nào cũng là trực tiếp nhìn, quá đủ chân thật, một điểm cũng không giả.

Hoàng thượng xem hài lòng, thưởng!

Tương Như Nhân đi đến mỗi nơi đều là nhìn thấy khác nhau như vậy, nhìn được nhiều hơn cũng cảm thấy thú vị. Đây không phải là chiến tích quan viên được viết trình tấu lên mà là hoàng thượng trực tiếp đi tuần. Thông minh nắm được cơ hội này, khiến hoàng thượng vừa lòng, chiến tích này có thể có ích đến vài năm.

Có điều cũng có kẻ ngốc.

Lúc đến châu cuối cùng, vì nơi này địa thế cao hơn chút nên thổ nhưỡng không phì nhiêu. Quan viên nơi này đã nghe được một đường phía trước thực hiện ra sao. Suy nghĩ xong, quyết định trước khi hoàng thượng đến tu chính qua một lần. Bọn họ đắp laik đất đai chỗ đến thăm, trồng cây sẽ thu hoạch vào đó.

Nhưng bản thân cây lớn lên ở đất đó hay không sẽ có sự khác biệt, làm sao lại nhìn không ra. Tương Như Nhân lần này không đi, chỉ nghe nói lúc đo đạc hoàng thượng đến lại.

Gặp qua người ngốc, nhưng chưa thấy ai ngu ngốc như vậy a.

Trùng phạt là hiển nhiên...

Giữa tháng mười, đội ngũ đi tuần bắt đầu hồi trình.

Ít dừng chân nên tốc độ trở về cũng nhanh hơn. Đến giữa tháng mười một là về đến Lâm An thành, lúc này Lâm An thành đã vào cuối thu.

Ra khỏi khoang thuyền, Tương Như Nhân một thân khoác thêm áo choàng, nhìn bến tàu ở xa có thể nhìn thấy đứng rất nhiều người, đều là nghênh đón hoàng thượng.

Đi ra ngoài ba tháng, đã cách một cái mùa.

Về tới Chiêu Dương cung, hết thấy đều quen thuộc. Tương Như Nhân vừa ngồi xuống không bao lâu đã nghe tiếng Bình Ninh ngoài cửa, đảo mắt ra cửa thì thấy thân ảnh của nàng “Mẫu phi, ngài đã trở về.”

Bình Ninh chạy đến bên cạnh nàng, vô cùng thân thiết dụi vào nàn, trên mặt toàn là nhớ nhung.

Tương Như Nhân sờ sờ đầu, canh giờ này, nhất định là nàng từ Thái học viện trốn ra “Vội vã trở về như vậy, có phải sợ ai cáo trạng người hay không?”

“Làm sao có thể, ta trong khoảng thời gian này rất ngoan.” Bình Ninh reo lên, có chút bất mãn, “Sao mẫu phi cứ luôn nói ta sẽ gây chuyện. Diệp thực dung kia mới là người hay gây chuyện, nàng đã giết chết mèo của đại tỷ tỷ.”

Tương Như Nhân vỗ nhẹ trán nàng một cái “Nói cái gì đâu. Không có bằng chứng.”

Bình Ninh hừ một tiếng “Tuy rằng mẫu phi nói rằng làm việc phải có chứng cứ. Nhưng mèo của đại tỷ tỷ tự nhiên không thấy. Hai ngày sau lại thấy đã chết trước cửa Trường Hi cung. Thật đáng thương, đầu cùn chân đều không có, máu chảy đầm đìa.” Nói xong trong mắt Bình Ninh đã rưng rưng nước mắt “Con mèo kia đều chưa đắc tội qua với ai, chỉ có từng làm bị thương Diệp thực dung. Không phải nàng thì còn ai.”

Tương Như Nhân kéo nàng đến trước mặt “Người chính mắt thấy Diệp thực dung mang con mèo kia đi?”

Bình Ninh lắc đầu.

“Vậy người có năng lực xác định mèo kia là Diệp thực dung sai người giết chết đặt tại của Trường Hi cung hay không?”

Bình Ninh tiếp tục lắc đầu, tính mở miệng phản bác nhưng lại bị ánh mắt Tương Như Nhân làm nghẹn trở về.

“Không có bằng chứng làm sao có thể khẳng định Diệp thực dung sai người bắt giết mèo của Đại công chúa vút ở cửa Trường Hi cung đây?”

“Nhưng là!” Bình Ninh dậm chân không cam lòng “Ngoại trừ nàng còn có ai. Tiểu Ngoan chính là không cần thận cào bị thương Diệp thực dung. Còn lại chưa hề gây họa gì. Sao lại có người nhẫn tâm đem nó biến thành như vậy được chứ!”

“Người có thấy qua Tiểu Ngoan khi đã chết không?”

Bình Ninh lắc đầu “Nghiêm chiêu nghi không cho ta xem, sợ dọa đến ta.”

Tương Như Nhân nhắc nhở nàng “Không có bằng chứng thì chỉ là hoài nghi. Mà chuyện hoài nghi thì không thể nơi nơi nói. Bởi vì không có chứng cứ nên người chính là vu khống cho người khác. Tiểu Ngoan đã chết. Nghiêm chiêu nghi sẽ tra. Nhưng người không thể nói thẳng là Diệp thực dung làm như vậy. Hiểu rõ chưa?”

“Ta cũng chỉ nói cùng mẫu phi và đệ đệ.” Bình Ninh gật gật đầu.

Tương Như Nhân để Bình Ninh trở về, nhìn nàng ra khỏi cửa, vẻ mặt khẽ ngưng đọng “Thanh Đông, gọi Tôn ma ma tới đây. Bản cung có chuyện muốn hỏi nàng.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Bi SỰ Sau Hi SỰ

Chuyện mèo cưng của Đại công chúa chết một cách quái dị. Tương Như Nhân tử trong miệng Tôn ma ma biết được tường tận hơn.

Vào giữa tháng chín, Trường Hi cung không tìm thấy mèo của Đại công chúa. Trên dưới Trường Hi cung lập tức tìm kiếm mèo kia, cũng là sợ nó ra ngoài quấy nhiễu người khác sẽ không được tốt.

Nhưng tìm hai ngày đều tìm không được. Sáng ngày thứ ba, cung nhân thấy ở trước cửa Trường Hi cung có một khối huyết nhục mơ hồ gì đó. Vừa đến gần nhìn đã bị dọa sợ, đó là súng miêu của Đại công chúa! Nhưng mèo kia tứ chi đã mất, đầu cũng không có. Một thân lông trắng bây giờ nhuộm đầy máu đen.

Chết kiểu vô cùng thảm.

Ngoài cửa cung nhân nhìn đều thấy vô cùng khó coi, vội vàng đi thông báo cho Nghiêm chiêu nghi. Nghiêm chiêu nghi lập tức cho người xử lia tốt thi thể mèo kia, để ở cửa nhiều xúi quẩy, lúc đi qua xem đều cảm thấy không đành lòng.

Ai lại nhẫn tâm như vậy. Giết chết không nói còn chặt đứt tứ chi và mất luôn đầu, nhìn vào là một khối máu thịt lẫn lộn.

Đại công chúa Lệ Vân vừa nghe tin, không màng ngăn trở của ma ma lao tới, vừa nhìn đến liền khóc lớn.

Nàng bị dọa sợ. Mấy hôm trước Tiểu Ngoan còn ở trong lòng nàng ngoe nguẩy, nay đã bộ dạng thảm thiết như vậy. Nghiêm chiêu nghi vội cho

người đưa Đại công chúa đi.

Việc này cần phải tra, ngay buổi chiều hôm đóa Nghiêm chiêu nghi báo lên hoàng hậu, toàn hậu cung liền biết chuyện này.

Nhưng tra xét vài ngày cũng không ai nhìn thấy mèo bị mang đi. Người tuần tra ban đêm có ấn tượng chuyện bóng người đi về hướng Trường Hi cung nhưng mơ hồ từ xa không rõ diện mạo.

“Việc này liền kéo dài đến hiện tại. Qua chút thời gian, cũng không giải quyết được gì.” Tôn ma ma thở dài “Đại công chúa sợ hãi, ác mộng liên tục vài ngày dẫn đến một hồi bệnh.”

Tương Như Nhân nhớ tới lời nói của Bình Ninh. Diệp thực dung người này có bao nhiêu nhỏ mọn, chỉ nhìn sơ qua chuyện Bình Ninh vô ý làm thương Lệ Đồng mà nàng luôn canh cánh trong lòng là hiểu được. Mèo kia còn cào bị thương nàng, khẳng định trong lòng nàng có mang thù.

Nếu là bình thường độc chết hay treo cổ thì còn có thể không liên quan đến Diệp thực dung. Nhưng thủ đoạn giết chết mèo tàn nhẫn như vậy, không phải vì hả giận sao?

Hiện thời là chưa có chứng cứ nhưng trong lòng Tương Như Nhân đối với việc này đã có định luận. Một con mèo Diệp thực dung còn ra tay ngoan độc như vậy. Chuyện Bình Ninh lúc trước có phải nàng luôn lăm le tìm cơ hội phản thương một chút hay không?

Nghĩ đến vậy, trên mặt Tương Như Nhân thêm chút sắc bén. Nói không chính xác ngày nào đó nàng còn có thể ra tay với Bình Ninh. Đến lúc đó mới phòng bị có lẽ đã muộn...

Tương Như Nhân phái người đi Trường Hi cung tặng vài thứ. Sau khi mèo chết, tâm trạng Đại công chúa luôn không tốt. Hoàng thượng sau khi trở về nghe tin cũng mấy lần qua thăm.

Nhưng một ngày còn chưa tra rõ ràng, liền tính là trò đùa quái ác. Như vậy cũng khiến lòng người không thoải mái.

Đầu tháng mười hai, Di Nhạc cung có tin vui. Giang tần có bầu, đã được hai tháng, là trên đường đi tuần trở về thụ thai.

Đây là người đầu tiên từ khi vào cung bốn năm nay. Thái hậu nương nương phân phó xuống dưới nhường Giang tần hảo hảo dưỡng thai. Nhất thời Di Nhạc cung náo nhiệt không ít.

Mặc dù không biết thai này là nam hay nữ nhưng có bầu là chuyện tốt. Mẫu bằng tử quý, sau khi Giang tần có thai ba tháng đã ổn định, hoàng thượng hạ chỉ thăng phân vị, Tiệp dư.

Xem tình hình trong cung lúc này. Nếu sinh nữ nhi, phong hào thực hoa là chạy không thoát. Nếu là nhi tử, vị trí còn hướng lên trên nữa.

Thụ phong ý chỉ xong, Giang tiệp dư vốn là nên chuyển ra khỏi Di Nhạc cung. Nhưng hiện thời thân mình như vậy không phải là không nên có cử động lớn sao. Diệp thực dung còn hiền lành đi cầu hoàng hậu thêm vài người hầu hạ nàng. Dù sao cũng là việc vui của Di Nhạc cung. Nàng là chủ vị ở đây, thế nào lại không bỏ chút tâm đầu.

Trời bắt đầu có tuyết rơi.

Tất cả mọi người đều cơ hồ mong chờ tiểu sinh mệnh trong bụng Giang tiệp dư chào đời. Bên này Chiêu Dương cung, Hạ tần là ba ngày hai đầu đi Di Nhạc cung xem Giang tần. Nhưng mỗi ngày thỉnh an ở Chiêu Dương cung, cảm xúc của nàng lại có vẻ không vui lên.

Rất nhanh đến cuối năm. Trong cung trên dưới lại bận rộn. Tương gia cũng đưa vào không ít lễ mừng. Hứa ma ma dẫn người kiểm kê xong đưa vào kho. Trong Chiêu Dương cung, cao hứng nhất là Bình Ninh.

Năm sau nàng tám tuổi, có thể học cưỡi ngựa. Tâm tâm niệm niệm nhiều năm rốt cuộc cũng đã đủ tuổi. Nàng mỗi ngày này đều bắt tay lên xem tính ngày.

Thời điểm tháng chín năm nay tiêur thế tử Bình vương phủ sẽ nhập Thái học viện. Chuyện này cũng khiến Bình Ninh cao hứng không ít đâu.

Tương Như Nhân sai người chuẩn bị tốt quà đưa đi các cung, cũng đã đưa đi được mấy ngày. Sáng sớm hai mươi bày, Tương Như Nhân vừa dậy. Thanh Đông ở ngoài gõ cửa nói Hạ tần có việc tìm nàng, đã đợi ở ngoài nửa canh giờ.

Thay y phục xong đi ra ngoài, mời người vào phòng. Hạ tần mặt đông lạnh, môi đã có chút tím tái. Thanh Thu mang đến một cái lò sưởi tay ấm, lại rót một chén trà nóng. Ngồi xuống sau thân mình Hạ tần vẫn còn khê run.

“Trời lạnh lại sớm như vậy chờ ở bên ngoài, người có chuyện gì quan trọng?” Tương Như Nhân ngồi xuống. Vài ngày trước Cảnh Nhân cung đã bắt đầu miễn thỉnh an. Chỗ này của nàng cũng không bắt các nàng sáng sớm lại đây. Theo lý mà nói đều là ngủ thêm một lúc mới dậy.

“Nương nương, thiếp thân có chuyện muốn cầu.” Ôm lò sưởi ấm áp một lúc, Hạ tần mở miệng. Thấy Tương Như Nhân gật đầu, nàng tiện đà nói “Thiếp thân muốn cầu nương nương giúp Giang tiệp dư chuyển ra khỏi Di Nhạc cung.”

“Vốn đã sắp xếp cho nàng nhưng có điều hiện thời nàng có thai, không nên động lớn. Thế nên mới ở lại Di Nhạc cung chờ sinh hạ đứa nhỏ xong đã.” Tương Như Nhân vừa nói xong, Hạ tần đã quỳ xuống trước mặt, vẻ mặt đầy lo lắng “Nương nương, thiếp thân sợ Giang tiệp dư không sống nổi đến khi sinh hạ đứa nhỏ.”

Tương Như Nhân bình tĩnh nhìn nàng “Cớ sao nói như vậy?”

“Thiếp thân cùng Giang tiếp dư trước khi vào cung chính là hảo tử muội, từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Cá tính của nàng cực kỳ đơn thuần. Chuyện đi tuần là ngoài ý muốn biết được. Hiện thời có thai, càng là vô pháp an ổn ở trong Di Nhạc cung. Mới hai ngày trước thiếp thân đi thăm nàng, đã tiêu tụy đi thật nhiều.” Hạ tần nói xong nước mắt đã trào ra, nàng là thật lo lắng.

“Hạ tần, người trong cung này sao có thể có người tính tình cực đơn thuần.” Tương Như Nhân bưng chén trà nhấp một ngụm “Giang tiếp dư có thai được thăng phân vị đáng lẽ là chuyện để vui mừng. Người có gì lại lo lắng như vậy?”

Hạ tần môi mím chặt, quỳ tại kia không hé răng.

“Người hình dung Di Nhạc cung thành đầm rồng hang hổ, đi vào liền tiêu tụy chịu không nổi nguy hiểm đến tính mạng. Người cũng biết đây là nói xấu Diệp thực dung. Theo như bản cung biết, Diệp thực dung đối với Giang tiếp dư chiếu cố có thể nói là tận tâm tận sức đâu.”

Hạ tần ngẩng đầu, đối diện hai mắt thanh minh của Hiền phi, mở miệng chỉ nói được tiếng “ta” rồi lại lập tức không nói được gì. Trong đầu luôn có thanh âm nhắc nhở nàng, đó là tử tội, là tử tội không thể nói.

Nhưng Diệp nhi thân mình mềm yếu lại không ngừng hiện lên trong tầm mắt nàng. Nàng ấy có thai lại một chút cũng không tốt, cứ như vậy đi xuống nàng ta thật sự sống không nổi.

Thật lâu sau, Hạ tần hạ quyết tâm “Bởi vì Giang tiếp dư nàng không giống người khác.”

Tương Như Nhân mi mày khẽ động, tựa như lòng có chút hiểu rõ “Nga? Như thế nào không giống?”

“Năm Diệp nhi mười hai tuổi bị một trận sốt cao. Hôn mê qua mười ngày, tinh dục tâm trí bỗng bị rút lại như lúc bảy tám tuổi. Vài năm đi qua

vẫn luôn như vậy, không thấy nàng lớn lên. Năm đó tuyển tú dựa vào tình trạng nàng không nên được liệt vào. Nhưng lúc thông tri đến phủ Diêu nhi lại thành tú nữ. Phụ thân Diêu nhi không muốn nàng vào cung nhưng lại bị kế mẫu ngăn cản. Vốn nghĩ nàng ở sơ tuyển sẽ bị loại ra nhưng không ngờ nàng lại lọt vào chung tuyển, cuối cùng như thiếp thân cùng vào phủ thái tử.”

“Thiếp thân luôn ở cùng nàng, chỉ bảo nàng. Nhưng từ khi bàng đi Di Nhạc cung, thiếp thân không còn cơ hội lúc nào cũng chăm sóc nàng.” Hạ tần một hơi đem chuyện đều kể ra, ngẩng đầu nhìn Hiền phi, thành khẩn nói “Nương nương, từ khi bắt đầu mang thai, tinh thần nàng ngày càng kém. Ban đêm thường xuyên ngủ không được, ăn cũng ít. Thiếp thân không biết nàng ở Di Nhạc cung xảy ra chuyện gì. Gần đây đi thăm vài lần, nàng đối với thiếp thân còn có chút kháng cự. Cứ tiếp tục như vậy. Không đợi sinh được đứa nhỏ, nàng đã xảy ra chuyện trước mắt.”

Tương Như Nhân lúc đi tuần trở về đã sai người tìm hiểu chuyện hai nhà Giang gia và Hạ gia, cùng với lời Hja tần vừa rồi không có khác biệt. Giang tiệp dư lúc mười hai tuổi bị sốt qua một trận tâm trí liền dừng lại bảy tám tuổi. Trong ngày thường nói chuyện không nhìn ra có gì dị thường, chỉ là nhìn qua có chút hồn nhiên nhút nhát, đây cũng là lý do nàng có thể ở lâu trong cung như vậy cũng không có người phát hiện ra.

“Đây chính là tội khi quân.” Tương Như Nhân chẳng phải người đại thiện tâm gì, có thể tùy tiện vì Giang tiệp dư ra lời để nàng chuyển khỏi Di Nhạc cung. Sau này ra chuyện gì thì sẽ tính ở trên đầu nàng. “Người hiện thời nói cho bản cung, không sợ bản cung sẽ nói cho hoàng thượng biết sao?”

Hạ tần lắc đầu “Hiền phi nương nương không phải loại người bỏ đá xuống giếng. Thiếp thân tin tưởng ngài. Nếu Giang tiệp dư xảy ra chuyện. Khi quân hay không khi quân, còn có gì khác biệt.” Thế nào cũng phải cầu,

chỉ cần có thể đem Diệp nhi ra khỏi Di Nhạc cung, giữa hai người hoàng hậu và Hiền phi, Hạ tần không hề nghĩ ngợi lựa chọn Hiền phi.

Bên trong hậu cung còn có tình tử muội như vậy. Phải biết rằng nếu chuyện này bại lộ. Nàng và Giang tiệp dư đều không có đường sống, bao gồm cả Giang gia, còn có Hạ gia biết mà không báo.

Phi tử tuyển vào sao có thể tâm trí như đứa nhỏ. Liên lụy ra có thể như chuyện Lam thực dung năm đó, tất cả từ quan viên địa phương tuyển tú cho đến quan phụ trách kiểm tra trong cung đều phải chịu liên lụy.

Tương Như Nhân nhìn mặt Hạ tần cũng gầy yếu không ít, cuối cùng nói “Bản cung không thể nói thẳng với hoàng hậu chuyện đời cung. Bản cung chỉ có thể nhắc tới với hoàng thượng, để hă đi xem tình hình gần đây của Giang tiệp dư.”

Hạ tần vui vẻ, dập đầu vài cái với Tương Như Nhân “Ân tình của nương nương thiếp thân suốt đời không quên“...

Ban đêm, hoàng thượng đến Chiêu Dương cung. Tương Như Nhân nhasc với hă chuyện Giang tiệp dư “Thần thiếp nghe nói Giang tiệp dư bên Di Nhạc cung vài ngày nay thân mình không tốt cho lắm.”

Tô Khiêm Dương quay đầu nhìn nàng “Hôm qua hoàng hậu vừa nói Diệp thực dung chăm sóc Giang tiệp dư rất tốt, dương thân mình cũng không tệ.”

“Thật sao?” Tương Như Nhân cười đi về phía sau bóp lưng cho hă “Vậy có thể là thần thiếp nghe lầm. Hạ tần ở Chiêu Dương cung đây cùng Giang tiệp dư là hảo tử muội, thường đi thăm nàng. Cũng là Hạ tần nói cho thần thiếp mấy ngày này Giang tiệp dư không được thoải mái. Hiện thời là lúc cuối kỳ nôn nghén, ăn không ngon, ngủ cũng không an ổn.”

Từ khi Giang tiếp dư có thai, hoàng thượng đi qua thăm vài lần rồi sau đó bận chuyện cuối năm nên cũng không rảnh ghé qua. Nghe qua hoàng hậu nói chăm sóc tốt nên cũng an tâm. Hiện thời lại nghe Tương Như Nhân một phen nói khác, kéo nàng tới trước mặt “Nàng đã nhìn qua?”

Tương Như Nhân ngồi xuống cạnh hẳn “Cũng chưa, ngày mai thần thiếp sẽ qua thăm. Hoàng thượng còn nhớ lúc đi tuần kia Giang tiếp dư tính tình nhút nhát không? Cũng là cái người đơn thuần.

Tô Khiêm Dương gật gật đầu “Thoạt nhìn giống như đứa nhỏ.”...

Ngày hôm sau Tương Như Nhân đi trước xem. Diệp thực dung không ngăn cản, có điều lúc Tương Như Nhân đến thì cung nữ canh ở ngoài nói Giang tiếp dư đang ngủ.

Cứng rắn xông vào xem thì có vẻ Tương Như Nhân làm người không thấu tình đạt lý, người mang thai đang ngủ còn phải dậy nghênh đón.

Tương Như Nhân một chuyến này gặp bất thành.

Có điều đến tối Tương Như Nhân nghe được tin tức. Buổi chiều hoàng thượng đột nhiên ghé qua. Cũng chưa có ai kịp ra tiếp đón. Đi vào liền trực tiếp qua điện của Giang tiếp dư. Lúc vào trong phòng, Giang tiếp dư quả thật suy yếu nằm trên giường, sắc mặt không tốt.

Diệp thực dung vội vàng chạy tới, hoàng thượng cũng đã kịp nhìn thông suốt trong phòng. Phái người thỉnh thái y lại đây, khám qua nói Giang tiếp dư nội tâm bị đè nén, giấc ngủ lại không đủ, thể hư, nôn mửa nghiêm trọng, thiếu dinh dưỡng. Thai tướng thật ra vững chắc, chỉ là thân mình không tốt.

Hoàng thượng lúc này muốn cho Giang tiếp dư đổi cung, đổi đến Chiêu Dương cung chăm sóc tới khi sinh hạ đứa nhỏ mới thôi.

Diệp thực dung thỉnh tội không chăm sóc tốt Giang tiệp dư. Hiện thời đúng là lúc nôn nghén, Giang tiệp dư ăn cái gì phun cái đó, Diệp thực dung đúng là có chút oan uổng.

Có điều nếu muốn chuyển thì nên chờ Giang tiệp dư khỏe một chút, để ra năm rồi chuyển. Bằng không thân mình vừa hư nhược vừa phải chuyển cung, lại càng không tốt.

Trái phải cũng qua mười ngày, hoàng thượng thấy sức khỏe Giang tiệp dư thật sự không tốt nên phái hai người đến chẩn sóc, để các nàng ra năm mới chuyển.

Lúc hoàng thượng ra ý chỉ, không chuyển đến Cảnh Nhân cung mà đến Chiêu Dương cung, chính là hoàng thượng đối với hoàng hậu có chút phê bình kín đáo. Tuy là bận không rảnh đi, nhưng là tốt hay không toits cũng không biết rõ, có vẻ rất không coi trọng.

Bên phía Tương Như Nhân, Hạ tần bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp viện sát bên cho Giang tiệp dư để đầu năm tuyết tan dọn sang.

Nhưng chuyện không theo lòng người. Ngay sáng mùng bảy đầu năm đó, Di Nhạc cung xảy ra chuyện. Không biết ban đêm xảy ra việc gì, sáng sớm người đi vào đã thấy Giang tiệp dư tay vịn vào giá, người tựa mép giường nhắm mắt mặt cắt không ra giọt máu. Cả người lạnh lẽo sớm không tiếng động, dưới thân nàng một mảng màu đỏ.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Kết Thúc Của Diệp Thục Dung [Thượng]

Nghe được tin tức này, thật lâu Tương Như Nhân cũng không có phản ứng, nửa ngày mới giương mắt nhìn Thanh Đông “Đã chết?”

Thanh Đông tiến lên đỡ lấy nàng, trong giọng nói hơn chút bi thương “Nương nương, Giang tiếp dư nàng, vì phát hiện quá trễ, đã đi.”

“Làm sao có thể?” Tương Như Nhân được giúp đỡ dựa vào ghế ngồi xuống, nhất thời không thể tiếp thu tin tức này “Không phải hoàng thượng đã nói vài ngày nữa sẽ chuyển lại đây. Sao lại có thể đột nhiên đi rồi?” Hạ tần còn thu dọn viện kế bên thỏa đáng, chỉ còn chờ nàng lại đây.

Tương Như Nhân rất khó mà không nổi lên lòng thương cảm đối với Giang tiếp dư. Có bao tuổi, tâm trí nàng chỉ mới bảy tám tuổi như Bình Ninh, vẫn là đứa nhỏ a.”

“Nương nương “ Hứa ma ma xoa xoa lưng nàng “Ngài đừng khổ sở.”

Tương Như Nhân ngẩng đầu “Thông tri Hạ tần chưa?”

Vừa dứt lời, Tử Hạ vội vã đi vào phòng “Không xong rồi nương nương. Hạ tần biết tin Giang tiếp dư đi rồi, như phát điên chạy ra ngoài.”

“Nhất định là đi Di Nhạc cung. Mau, ngăn nàng lại!” Tương Như Nhân biến sắc, sai Tử Hạ nhanh chóng đuổi theo người. Lúc này đi Di Nhạc cung, vạn nhất lỡ nói điều gì không nên, tánh mạng cũng khó mà bảo toàn.

Nghĩ đến đây Tương Như Nhân cũng ngồi không yên “Đi, chúng ta cũng đi qua.”

Hứa ma ma cùng Thanh Đông theo nàng ra ngoài.

Chờ nàng đuổi tới Di Nhạc cung, còn hừa vào phòng Giang tiệp dư, từ rất xa đã nghe tiếng Hạ tần khóc tê tâm liệt phế.

Tương Như Nhân bước nhanh hơn. Hoàng hậu đã đến. Ngoài phòng vài người ngăn đón, thấy Tương Như Nhân đến thì tránh đường. Tương Như Nhân đi vào trong phòng, nhìn đến Hạ tần nhào vào bên giường, ôm người ngồi đó khóc lớn tiếng.

Đứng bên cạnh là Diệp thực dung, còn có hoàng hậu nương nương.

Vài bà tử muốn kéo Hạ tần ra. Tư Hạ che chở Hạ tần. Hạ tần gắt gao ôm chặt Giang tiệp dư sớm đã bất động. Nhìn cảnh này, hốc mắt Tương Như Nhân đều đã ươn ướt.

Diệp thực dung còn muốn sai người kéo Hạ tần ra. Tương Như Nhân đi thẳng tới trước mặt nàng, cơ hồ là mắt lạnh nhìn nàng, trực tiếp bức nàng lui từng bước về sau.

Bên tai đều là tiếng khóc của Hạ tần, nàng run run vuốt mặt Giang tiệp dư “Diệu nhi. Tỷ tỷ thật xin lỗi người. Tỷ tỷ không chăm sóc tốt cho người. Diệu nhi, người tỉnh dậy nhìn ta. Diệu nhi!”

Hạ tần nhìn đến tà váy nàng đỏ một mảng, nước mắt rơi càng nhiều. Nàng mặc vẫn là y phục đi ngủ. Nàng hay sợ hãi, có bầu vào lại càng thêm khủng hoảng. Nàng cái gì cũng không muốn, chỉ mong im lặng ở trong cung này già đi “Vì sao ông trời không buông tha người? Đã như thế lại còn tàn nhẫn như vậy?” Hạ tần ôm nàng không chịu buông tay.

Hoàng hậu nhíu mày “Đem Hạ tần ra ngoài! “

Nghe xong mệnh lệnh của hoàng hậu, hai cái ma ma tiến lên kéo Hạ tần. Hạ tần không chịu buông tay, khóc cầu hoàng hậu “Hoàng hậu, để thiếp

thân ở cùng nàng, để thiếp thân bồi bồi nàng.”Hình ảnh như vậy là cỡ nào không đành lòng, hoàng hậu đáy mắt trắc ẩn, vẫn là mở miệng nói “Hạ tần. Người muốn Giang tiệp dư cứ lạnh như băng năm đấy sao?”

Hạ tần nghe vậy tay khẽ buông lỏng, hai ma ma kia tức khắc kéo nàng ra. Hai ma ma phía trước tiến lên tính nâng thi hài Giang tiệp dư lên giường. Tương Như Nhân lên tiếng “Chậm đã.”

Mọi người trong phòng đều nhìn về phía Tương Như Nhân, nàng quay qua nhìn hoàng hậu “Hoàng hậu nương nương, Giang tiệp dư thể này không nên động vào, nếu làm hỏng đi chứng cứ sẽ không tốt lắm.”

Hạ tần tựa vào bàn ở một bên ngăn ra, ánh mắt dừng ở Giang tiệp dư từ từ nhắm lại, nước mắt lại mãnh liệt lăn xuống.

Sắc mặt hoàng hậu trầm ngưng vài phần “Bản cung vừa rồi đã có nửa canh giờ hỏi qua. Giang tiệp dư là nửa đêm xuống giường bị té ngã, mất máu quá nhiều mà chết. Ý của Hiền phi là có người yếu hại nàng?”

Tương Như Nhân nhìn quanh một chút người ở đây, chậm rãi nói “Cũng không phải không có khả năng.”

“Ồ nháo! Hiền phi đây là muốn Giang tiệp dư chết cũng không yên ổn sao, luôn luôn nằm ở đó?” Sắc mặt hoàng hậu nhất thời không được tốt, vừa rồi nàng đã có nửa canh giờ kiểm chứng “Trong cung ai lớn mật như vậy dám mưu hại hoàng tự!”

“Nếu vậy Giang tiệp dư là người có thai, sao ban đêm bên người không ai chăm sóc? Bên cạnh nàng có nhiều người như vậy, chưa kể hoàng thượng cũng cử đến hai người. Chẳng lẽ chỉ lưu lại một mình nàng ngủ ở đó?”

“Hiền phi nương nương, đây cũng là chỗ kì quái. Người gác ngoài cửa nói đêm qua ma ma hầu hạ trong phòng đều bị Giang tiệp dư đuổi ra ngoài,

nói nàng muốn một người ngủ, không thích có kẻ khác.” Diệp thực dung đứng bên cạnh giải thích “Vài người phụ trách chăm sóc Giang tiếp dư đều bị bắt lại đây. Hiền pho nương nương nếu không tin có thể tự mình thăm vấn.”

Tương Như Nhân quay đầu nhìn nàng “Nói như vậy, đó là bản thân Giang tiếp dư không muốn sống chăng? Ngã xấp xuống cũng không kêu người?”

Diệp thực dung cảm thấy ánh mắt Hiền phi quá mức sắc bén, ngưng lại một chút, cúi đầu thỉnh tội “Thần thiếp không có ý này.”

Không khí trong phòng trầm lại càng trầm. Tương Như Nhân cũng không phải muốn bao đồng hạch sách, nhưng nàng thấy chuyện này điểm đáng ngờ trùng trùng. Phi tần có thai là đối tượng được quan tâm hết mực. Trong phòng nàng không thể không có người chăm sóc là thứ nhất. Giang tiếp dư ngã xấp xuống có kêu cứu hay khoing, hoặc là kêu cứu có ai nghe thấy hay không là thứ hai. Chỉ còn vài ngày nữa là chuyển đến Chiêu Dương cung lại xảy ra chuyện vào lúc này là thứ ba. Nàng không tin đều là trùng hợp.

“Người tới, còn không mau đem Giang tiếp dư nâng lên cho bản cung.” Hoàng hậu nghe nói nhiều như vậy. Chỉ cảm thấy đây là Tương Như Nhân đang khiêu chiến uy quyền của nàng.

“Chậm đã!” Tương Như Nhân nâng âm lượng nhìn hai bà tử kia, Tử Hạ tức khắc chặn trước mặt các nàng “Hoàng hậu nương nương. Nếu trong cung là có kẻ ý đồ mưu hại hoàng tự, say này trong cung làm sao an ổn.” Tương Như Nhân không có chút ý nhường nào hoàng hậu. Hoàng hậu chủ cung bất lực, để phát sinh ra chuyện này chính là có sai.

Trong lòng hoàng hậu dâng lên một cỗ nóng giận. Một hai rồi lại ba lần khiêu chiến uy nghiêm của nàng. Hay cho một cái Hiền phi được sủng ái.

Thực cho là nàng không dám động vào nàng ta sao.

Đang muốn sai người đưa luôn Tương Như Nhân đi, ngoài phòng đã truyề đến tiến quát to “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng thượng hạ triều nghe được tin liền chạy tới.

Đi vào phòng, mọi người quỳ xuống thỉnh an. Tô Khiêm Dương nhìn đến người đang dựa vào giường, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

Hạ tần thu hồi tâm tư nhìn đến là hoàng thượng, không đợi mọi người có phản ứng đã quỳ xuống dưới chân hoàng thượng, khóc van “Hoàng thượng, cầu ngài làm chủ cho Giang tiếp dư. Nàng chết kì quái. Hoàng thượng, là có người hại chết nàng, không muốn nàng sống sót. Cầu hoàng thượng làm chủ cho Giang tiếp dư và hài tử đáng thương kia.”

Nếu nói lời Tương Như Nhân nói còn là suy đoán. Lời Hạ tần nói đã trực tiếp là kết luận Giang tiếp dư bị người làm hại. Nàng còn cần bận tâm cái gì.

“Hạ tần, chớ có vô lý. Còn không mau kéo nàng ra!” Hoàng hậu quát lớn. Hạ tần kéo áo choàng của hoàng thượng, kéo đến sắp tuột ra. Hai cái bà tử tiến lên muốn kéo Hạ tần. Hoàng thượng nâng tay, ngồi xổm xuống nhìn Hạ tần “Nàng có chứng cứ gì nói có người yếu hại Giang tiếp dư?”

Hạ tần nhìn thoáng qua Giang tiếp dư ở phía sau “Hoàng thượng tra xét sẽ biết. Khẳng định là có người yếu hạ nàng. Giang tiếp dư chết vô tội, là có người không muốn thấy nàng sống sót.” Hạ tần một mực chắc chắn khiến người trong phòng sắc mặt đều thay đổi.

Tương Như Nhân cũng quỳ xuống theo “Hoàng thượng. Việc này quá thật kì quái, cần điều tra kĩ. Nếu có người muốn mưu hại hoàng tự ở trong cung, sẽ là cái họa lớn cho hậu cung.”

Hoàng thượng nâng Tương Như Nhân dậy, nhìn hoàng hậu “Hoàng hậu nghĩ thế nào?”

Nhìn đến tay hãn còn đang đỡ Hiền phi, hoàng hậu đáy mắt hiện lên chút mỉm cười, tiện đà nói “Thần thiếp sẽ phái người tra rõ việc này.”

“Không cần.” Tâm mắt hoàng thượng đảo qua mọi người “Việc này trăm sẽ phái người đi tra. Di Nhạc cung những người có liên quan đều bị cấm cung không cho phép ra khỏi Di Nhạc cung nửa bước. Hoàng hậu liền chuẩn bị chuyện hậu sự của Giang tiệp dư đi, còn cần phải báo về cho Giang gia”...

Di Nhạc cung bị phong cung. Diệp thực dung có liên quan cung bị giam trong Di Nhạc cung không được bước ra ngoài. Tương Như Nhân mang theo Hạ tần hồi Chiêu Dương cung. Hạ tần cảm xúc luôn rất tệ. Tương Như Nhân sợ nàng làm chuyện điên rồ, sai Tử Hạ đi qua nhìn nàng.

Bản thân đem mọi chuyện trước sau lược lại một lần. Giang tiệp dư chết kì quái. Nhưng chứng cứ lại không rõ ràng. Muốn trách tội vẫn là đến những người chăm sóc Giang tiệp dư. Diệp thực dung là chủ vị Di Nhạc cung, nhiều lắm cũng chỉ mang tội chiếu cố bất lực. Thế nào cũng không thể chứng minh tất cả đều là cố ý. Chỉ riêng không có người chiếu cố điểm này Tương Như Nhân đã thấy là vấn đề rất lớn. Nghĩ đến sâu hơn. Lúc trước Diệp thực dung cầu hoàng hậu đưa Gianh tiệp dư đến Di Nhạc cung. Không phải vì nàng mờ nhạt, không phân sủng, đỡ phải lo nghĩ sao.

Thế nhưng Giang tiệp dư vận khí tốt. Vốn theo đi tuần là Triệu tần sinh bệnh nên nàng đi thay. Hoàng thượng sủng hạnh nàng, đi tuần trở về còn hoài thai.

Vì có thai được phong Tiệp dư. Tương lai sinh hạ nữ nhi chính là cùng phân vị với Diệp thực dung. Nếu là nhi tử, phân vị so với Diệp thực dung

còn muốn cao hơn. So với mong muốn tính toán ban đầu của Diệp thực dung, nàng là sao có thể chịu nổi.

Đổi là người khác Tương Như Nhân cũng sẽ không nghĩ gì. Nhưng đổi lại là Diệp thực dung thì nàng tin. Sau lưng Diệp thực dung còn có thái hậu nương nương. Vài năm nay ở trong cung, dù hoàng thượng đi chỗ nàng ra sao, nàng vẫn xuôi chèo mát mái. Có thể không chọc đến, mọi người cũng đều nhường nàng.

Có điều đây không phải là lần đầu tiên nàng xuống tay không phải sao.

Tương Như Nhân kêu Tử Yên tiến vào, cúi đầu phân phó vài câu...

Tương Như Nhân đoán không sai. Phía hoàng thượng tra ra Giang tiếp dư không trúng độc, trên người cũng không có vết thương. Thoạt nhìn có thể bài trừ khả năng bị giết. Về phần Giang tiếp dư thân mình suy yếu té ngã lại không có người kịp thời phát hiện, tội này liền tính trên đầu những người hầu hạ nàng, tình đến Diệp thực dung, tội đã không nặng.

Nhưng là sau mấy ngày điều tra này, đột nhiên Kim thực nghi khóc đi cầu hoàng thượng. Nàng nói năm đó hoài thai đi Phượng Dương các đưa điểm tâm cho hoàng thượng bị mèo dọa sợ. Mèo đen kia là có người cố ý an bày, có người muốn nàng mất đứa nhỏ.

Chuyện cũ năm xưa còn lục lại. Chuyện đã mười hia năm trước thật không biết tra thế nào.

Kim thực nghi khóc nói là thời điểm nói chuyện phiếm với Diệp tiểu nghi nghe được nàng nói qua trước đây có nuôi một con mèo đen. Vốn là tùy ý trò chuyện nhưng càng nghe Kim thực nghi lại càng thấy không thích hợp. Thời điểm Diệp tiểu nghi mất mèo cũng lúc nàng bị dọa là không mấy khác biệt. Theo lời miêu tả của Diệp tiểu nghi thì mèo bắt được ở phủ thái tử lúc đó cùng mèo nàng nuôi là giống nhau. Mèo kia là bị người bắt đi từ Diệp gia, làm soa có thể xuất hiện ở phủ thái tử khi ấy. Hai phủ khoảng

cách xa như vậy. Khi ấy muốn tra thì mèo lại bỗng dưng chết, tất cả đều qua trùng hợp.

Hoàng thượng cho người gọi Diệp tiểu nghi đến hỏi. Trả lời đúng như lời Kim thực nghi nói. Tuy rằng năm đó nàng mới năm tuổi nhưng đối với sủng vật này ấn tượng rất sâu. Trong Diệp phủ ăn ngon ở tốt, mèo này lại là do mèo nhà sinh ra, sẽ không như mèo hoàng đột nhiên bỏ đi. Mèo thường ngày ăn no động còn lười động một chút, hết sức cao ngạo.

Có thể mang mèo từ Diệp gia đi dĩ nhiên là người Diệp gia. Chuyện mười hai năm trước tuy đã lâu nhưng việc ra vào phủ thái tử đều có ghi chép rõ ràng. Vào khoảng nửa tháng trước ngày mèo mất tích ở Diệp gia, Diệp thực dung có về phủ một chuyến. Mấy ngày mèo kia biến mất, một nha hoàn bên người Diệp thực dung có ra khỏi phủ thái tử một lân, đi đâu thì không ai biết.

Tất cả mâu thuẫn này đều chỉ về hướng Diệp thực dung. Nếu như nói lời nói này đó không thể là chứng cứ thì cái gì có thể đây. Chẳng qua thời gian đã lâu, chứng cứ lại ít, tùy thời nói ra có thể giải vây.

Một khi hoàng thượng đã nổi lên lòng nghi ngờ muốn tra, việc tra tiến hành đi xuống cũng rất mau. Hoàng thượng lấy đến sổ ghi chép ra vào của Diệp phủ, thời gian Diệp thực dung viết thư về, mấy ngày kia ra bào Diệp phủ có ai, mèo của Diệp tiểu nghi là bị mất ở chỗ nào, ai biết về việc này...

Thời gian trôi qua đã lâu, người hầu ở Diệp phủ đã thay đổi không ít, nhưng vẫn là có thể tìm ra được một hai người. Thời điểm nha hoàn bên cạnh Diệp thực dung ra phủ kia quả thật có hồi Diệp phủ một chuyến nhưng không có đi vào mà cầm gì đó từ Diệp phủ rồi hồi phủ thái tử. Cần cái gì thì tạm thời chưa rõ ràng lắm nhưng xen Diệp thực dung lúc đoạ giựt dây Kim thực nghi đi chỗ hoàng thượng đưa đồ ăn cầu tình, sau đó bị hắc miêu dọa đến suýt trụ thai. Vài chuyện trước sau gộp lại, Diệp thực dung cũng khó thoát khỏi liên can.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Kết Thúc Của Diệp Thục Dung[Hạ]

Rất nhanh hoàng thượng tra xét lại vài chuyện về ngoại tổ gia. Diệp gia có đại phòng và chi thứ hai. Diệp thục dung là đại phòng ra đích trường nữ. Diệp tiểu nghi là chi thứ hai ra ấu nữ, thái hậu nương nương là ra từ đại phòng. Có điều năm đó Diệp lão phu nhân tương đối sủng ái chi thứ hai. Cũng vì vậy, vài tôn tử ở chi thứ hai đều được Diệp lão phu nhân sủng ái hơn chút.

Truy cứu lại nổi lên tất nhiên là có bất mãn từ đại phòng với chi thứ hai. Rõ ràng đại phòng mới là trưởng tử đích tôn, vài đứa nhỏ lúc đó địch ý cũng đã khá rõ ràng. Sau khi xuất giá, Diệp thục dung liền càng tỏ rõ không thích mấy đứa nhỏ ở chi thứ hai, nhất là sau đó lại sinh ra Diệp tiểu nghi.

Về chuyện mèo đen, sau hồi lâu tuần tra, hoàng thượng cũng có đáp án. Làm tỷ tỷ chẳng những không tăng thêm tình nghĩa tỷ muội, đối xử với muội muội thêm thân thiết. Ngược lại vì ghen tỵ muội muội ở nhà được sủng ái chà Diệp lão phu nhân nên đem sủng vật của muội muội mang đi.

Vài cái nha hoàn bên cạnh Diệp thục dung đều bị mang đi tra khảo, lúc này Diệp thục dung mới phát hoảng.

Bị khổ hình, mấy người mà chịu được. Tức khắc có một cung nữ liền khai hết chuyện năm đó là nàng mang mèo theo Diệp thục dung về phủ thái tử.

Cũng là Diệp thục dung phân phó nàng mang mèo đặt vào trong bụi cỏ. Đợi Kim thục nghi đi tới thì thả mèo ra dọa Kim thục nghi. Sau đó mèo bị

bắt, Diệp thực dung còn phân phó nàng vụng trộm đi phòng ăn đánh thuốc độc chết nó.

Khổ hình ở Hình bộ là kinh khủng thế nào, người trải qua sẽ biết, dưới trọng hình thì cái gì cũng phải khai.

Chờ Diệp thực dung ở Di Nhạc cung biết được tin tức thì đồng thời ở Thọ Hòa cung, thái hậu nương nương cũng biết được chuyện này. Vốn cho rằng chỉ vì chăm sóc Giang tiệp dư không tốt nên bị phong cung. Nháy mắt lại thành chuyện mười hai năm trước mưu hại Nhị hoàng tử trong bụng Kim thực nghi.

Thái hậu nương nương vội vàng đuổi tới Thừa Kiền cung, Diệp Hâu đã ở đó. Hoàng thượng trực tiếp đem một loạt chứng cứ đặt ở trước mặt bọn họ. Ngoại tổ gia quan trọng, nhưng quan trọng bằng hoàng tử sao? Năm đó trong phủ con nối dòng còn đơn bạc, chỉ có mình thái tử. Kim thực nghi mang thai là chuyện hết sức vui mừng. Kết quả Diệp thực dung thế nào có thể rắp tâm làm chuyện như vậy.

Diệp Hâu nửa câu nói đỡ cho nữ nhi cũng nói không nổi. Thái hậu thì nói được gì. Chất nữ ngoại gia quan trọng cũng không thể bằng tôn tử của mình. Nàng đối với sở tác sở vi trong ngày thường của Diệp thực dung mắt nhắm mắt mở, làm sao biết được nàng sẽ làm ra chuyện như thế.

Tại Di Nhạc cung, Diệp thực dung lại chết cũng không thừa nhận việc này.

Ngay cả khi được đưa đến trước mặt hoàng thượng, thái hậu và Diệp Hâu nàng cũng không thừa nhận chuyện này. Nàng chỉ thừa nhận bản thân không thích Diệp tiểu nghi nên cho người bắt mèo cưng của nàng ta đi. Còn về chuyện lời khai còn lại của cung nữ kia, Diệp thực dung kêu oan là cung nữ kia cố ý vu oan cho nàng, nàng tuyệt đối không làm chuyện đó.

Diệp thực dung khóc ngất đi tỉnh lại vẫn là than mình bị oan. Nàng không có hãm hại Kim thực nghi, thậm chí muốn dùng cái chết để chứng minh...Cuối cùng Diệp thực dung được đưa về Di Nhạc cung. Trang dĩnh đều khóc lem hết. Chờ người bên ngoài đóng cửa lại, Diệp thực dung oán hận lau đi nước mắt. Nàng không thừa nhận thì chỉ dựa vào lời của một cung nữ có thể khép tội nàng sao? Nàng không hại Kim thực nghi, cũng không hại Giang tiếp dư. Sớm muộn gì nàng cũng phải được thả ra.

Diệp thực dung trong lòng chắc chắn có một số việc làm thiên y vô phùng sẽ không ai biết được. Chuyện Diệp tiểu nghi là sơ sót lúc trước của nàng. Ai lại nghĩ hoàng thượng sẽ tra đến chuyện đã lâu như vậy. Có điều cũng chỉ là chuyện tử muội bất hòa, trong thế gia nhà nào chả có điểm này.

Nghĩ xong, Diệp thực dung trong lòng an tâm không ít, nàng còn có thái hậu nương nương. Nàng không có sai,, thái hậu nương nương nhất định sẽ bảo trụ nàng.

Rất nhanh màn đêm buông xuống.

Ngày tháng một trời còn rất lạnh, ngoài phòng gió nổi lên âm thanh càn vang.

Diệp thực dung ở trong phòng mình, thấy trời đã tối vẫn chưa có người vào đốt đèn, chỉ thấy bóng sáng mờ từ đèn ngoài hành lang, mở miệng kêu người vào thắp đèn.

Nhưng kêu nửa ngày cũng không thấy người đáp ứng. Diệp thực dung xuống giường, bước đến mở cửa, cửa khóa.

“Người tới a! Đi đâu hết rồi vậy?” Diệp thực dung vỗ một chút vào khung cửa, oán giận trở về bên giường.

Trong phòng không có đèn, chậu sưởi cũng tắt nên đặc biệt lạnh. Diệp thực dung quần chặt chẵn nằm trên giường. Không khí yên tĩnh như này,

không biết bắt đầu từ lúc nào khiến nàng cảm thấy có phần quý dị.

Ngoài phòng truyền đến một trận thanh âm. Diệp thực dung quay đầu qua, ngoài cửa sổ nhất thời hiện lên một thân ảnh.

Tim Diệp thực dung đập mạnh, nhìn thêm lần nữa đã thấy bóng người kia ở ngoài cửa sổ thối qua.

“Người nào giả thần giả quỷ?” Diệp thực dung theo bản năng quán chặt chặn. Bóng người kia đứng ngoài cửa sổ bất động.

Từ rất xa bay đến thanh âm “Diệp thực dung... ta chết rất thảm. Diệp thực dung... ngươi vì sao không cứu ta?”

Diệp thực dung hoảng sợ trợn tròn mắt, tay xiết chặt chặn, không ý thức được dựa sát vào bên trong giường, giọng run rẩy “Ai?... Ai ở bên ngoài giả thần giả quỷ? Ai lớn mật như vậy! Ở đây dọa người.”

“Diệp thực dung, ngươi vì sao muốn hại ta?” Ngoài cửa sổ thanh âm vẫn truyền đến. Bên trong phòng ánh sáng mịt mờ. Diệp thực dung hướng về phía cửa sổ hô to “Ta không hại người. Giả thần giả quỷ cái gì. Ta không sợ người.”

Vừa dứt lời, cửa sổ phịch một tiếng mở ra, một trận khí lạnh tiến vào. Một thân bạch y nữ tử tóc dài xõa tung rõ ràng xuất hiện ngoài cửa sổ. Nàng cúi đầu, tóc che đi khuôn mặt. Bụng nàng hơi hơi nở ra, nhưng phần eo xuống là nhiễm đầy một mảnh máu đỏ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu. Diệp thực dung kinh sợ hét chói tai “A! Người là ai?”

Nữ quỷ chậm rãi vươn tay chạm lên khung cửa sổ. Diệp thực dung nghe được thanh âm nhỏ bé kì lạ, đưa mắt vừa nhìn thấy được trên hai tay nữ quỷ máu chảy đầm đìa. Âm thanh tí tách kia đúng là máu trên tay nàng theo

khung cửa sổ chày xuống bàn phát ra tiếng.”Ta chết quá thảm. Diệp thực dung. Người vì sao muốn hại ta?” Nữ quý đứng là muốn hướng bên trong đi vào. Diệp thực dung cả người run rẩy “Người đừng tới đây! Oan có đầu, nợ có chủ. Ta không hại người. Người đừng tới đây, người đừng tới đây.”

Diệp thực dung lúc này là bị dọa cho muốn xỉu rồi. Nàng nhìn nữ quý đang đi vào qua cửa sổ kia. Không ngừng nhớ kỹ ta không hại người. Bỗng một trận tiếng mèo kêu thê lương vang lên.

Ánh mắt Diệp thực dung trợn to. Ngay tại nơi nữ quý đi vào bỗng xuất hiện hai bóng mèo đen vội chạy đến. Cửa đang đóng kia cũng mở. Diệp thực dung thấy cả đang mèo hướng trong phòng đi vào. Cầm đầu là một con mèo trắng. Mà mèo trắng kia lại một thân huyết nhục mơ hồ.

Trong phòng nhất thời tiếng mèo kêu bốn phía, cứ như tiếng trẻ con khóc nỉ non, nghe vào tai thật sự đáng sợ.

Diệp thực dung rốt cuộc không bình tĩnh được. Nhìn đàn mèo đang đi về phía mình, lại nhìn nữ quý đã ở trong phòng, a hét lên một tiếng, cầm lấy gối ở bên cạnh ném tới, đồng thời mắng to “Tránh ra! Đàn ác quỷ các người tránh ra. Trên người bản cung có bùa hộ mệnh hộ thể. Các người tới gần sẽ không yên với bản cung. Chẳng qua là con mèo chết mà thôi. Tới một cái bản cung liền sát một cái. Bản cung không sợ các người.”

“Diệp thực dung, người vì sao phải hại ta?”

Nữ quý đã đi theo đàn mèo đi gần lại phía nàng. Dù trong phòng mờ tối nhưng Diệp thực dung vẫn thấy được rõ ràng dấu chân máu nàng để lại đây trên mặt đất. Liếc nhìn ra ngoài cửa không có ai, Diệp thực dung lấy gan hét lên “Bản cung không hại người. Đều là người tự tìm, đều là người gieo gió gặt bão.”

Diệp thực dung không dám nhìn. Nàng nghe thấy được mùi máu tươi, tiếng mèo không ngừng kêu ở bên tai, mèo đen, mèo trắng. Còn có tiếng

kêu cứu thống khổ của Giang tiệp dư.

“Diệp thực dung, tâm người thật nham hiểm. Vì sao lại hãm hại ta?” Giọng của nữ quý đột nhiên trở nên thê lương, cùng tiếng mè kêu, loáng thoáng còn nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Diệp thực dung quơ tay qua bên cạnh, cầm lấy cái gối ném qua “Ta không có, ta không có. Ta không hại người mà là người đáng bị vậy. Ai cho người tranh thủ tình cảm, ai cho người mang thai. Ta có lòng tốt cho người ở lại đây. Ai cho người đi tuần. Người đáng bị, đều do người tự chuốc.”

Nữ quý đã đến cạnh giường, hai tay vươn về phía Diệp thực dung. Mười đầu ngón tay đầy máu dọa người “Là người hại ta! Là người hại ta!”

“Là người đáng bị như thế. Ai cho người mang thai. Người cứ thành thật ngây ngốc là được rồi. Người có tư cách gì làm Tiệp dư. Đừng tưởng rằng người sinh ra nhi tử thì có thể đứng cao hơn bản cung, người si tâm vọng tưởng. Ha ha ha ha ha ha” Diệp thực dung hung hăng đạp một cước, nữ quý kia tức khắc bị văng khỏi giường. Diệp thực dung trên mặt thêm âm ngoan, càng bạo gan.

“Người hiện tại ở trước mặt bản cung gào khóc thảm thiết. Người đã chết. Không ai biết người chết thế nào. Người là tự mình ngã từ trên giường xuống, không thể đi được, ngay cả tự đứng dậy cũng không nổi. Người bên ngoài đều đã bị bản cung sớm điều đi hết. Giang tiệp dư, người không có cái mệnh này.”

“Ta muốn người đền mạng!” Nữ quý mạnh mẽ lao về phía nàng. Diệp thực dung bị nàng ấn xuống giường, nhìn được khuôn mặt khủng bố dưới làn tóc kia thì hét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Bên cạnh ngoài cửa sổ, Tương Như Nhân đứng cùng hoàng thượng nghe được hết mọi lời nói. Từ góc nàng nhìn thấy trên mặt hoàng thượng là vẻ rõ ràng. Cuối cùng trong phòng truyền đến tiếng Diệp thực dung hét lên một

tiếng chói tai. Một lát sau, Tử Hạ giả nữ quý đi ra “Nương nương, Diệp thực dung ngắt rồi.”

Tô Khiêm Dương quay lưng nhìn Hình bộ thượng thư “Thư nhận tội viết xong chưa?”

Hình bộ thượng thư gật gật đầu, cũng không dám nhìn thêm Tử Hạ giả nữ quý, rất đáng sợ.

“Mang vào trong để Diệp thực dung điểm chỉ!” Tô Khiêm Dương lạnh lùng ra lệnh. Hình Bộ thượng thư đi vào, hai thị vệ nằm Diệp thực dung đang ngắt lên. Hình bộ thượng thư cầm tay nàng ấn lên khiên mực rồi điểm vào tội thư.

Chuyện mưu hại Giang tiếp dư, Diệp thực dung nhận tội. Chuyện ý đồ mưu hại hoàng tử của Kim thực nghi, Diệp thực dung cũng nhận tội. Diệp thực dung nhiều lần mưu hại hoàng tử, không biết hối cải. Diệp thực dung cùng người có liên quan, chờ chết.

Đưa lại cho thái hậu cùng Diệp gia cố gắng chỉ còn lại lá thư nhận tội này. Về phần Diệp thực dung nhận tội như thế nào, hoàng thượng không nói. Hình bộ thượng thư cũng không dám nói.

Hắn thấy qua Hình bộ trọng phạt phạm nhân, chưa từng thấy qua biện pháp dọa người khai thật như vậy. Rất là quý mị, hắn xem còn thấy kinh hồn táng đảm, huống chi là bản thân người mang tội.

Diệp gia không kịp cứu vãn gì. Mười hai năm trước là hại người chưa được. Mười hai năm sau đã trực tiếp hại chết người. Trong bụng phi tần đó còn có hoàng tử, thật sự không còn gì để cầu xin.

Yêu cầu duy nhất của thái hậu là để Diệp thực dung chết có chút thể diện. Đối với bên ngoài giấu đi chuyện này, không làm mất mặt Diệp gia.

Điểm này hoàng thượng đáp ứng. Hoàng quyền này muốn duy trì vẫn còn cần Diệp gia. Hãn cũng không phải muốn đem Diệp gia này nhổ tận gốc, làm gì để quá khó coi.

Diệp thực dung từ khi Giang tiếp dư đến Di Nhạc cung đã thường hay khi dễ nàng. Sau khi nàng có thai là ngày càng nghiêm trọng. Ăn cái gì mà nôn thì nàng sẽ để Giang tiếp dư ăn cái đó, còn thường xuyên nói kích Giang tiếp dư khiến nàng ngày càng tiêu tụy, bị tra tấn ngày càng không ổn.

Diệp thực dung lại cố ý chỉ để ít người hầu hạ Giang tiếp dư. Người có thai ban đêm thường hay muốn đi xí. Không có người chăm sóc, Giang tiếp dư thân mình suy yếu liền rơi vào tính huống như vậy, té ngã trên đất rồi không thể đứng lên.

Sau khi Diệp thực dung ngất tỉnh lại liền bị ban chết. Hoàng thượng không muốn nghe nàng kêu oan gì nữa, lại càng không muốn nhìn thấy nàng. Tam công chúa được đưa đi Nghi Hào cung cho Đức phi nuôi nấng. Hoàng hậu bởi vì sự kiện này bị hoàng thượng phạt gian cầm ba tháng. Cung cụ tất cả đều giao lại cho Hiền phi và Đức phi.

Mọi chuyện coi như đều đã xong. Kẻ đầu sỏ gây nên chuyện Diệp thực dung đã chết. Người Giang gia cũng đã đến Lâm An thành chờ tế bái Giang tiếp dư.

Hạ tần bỗng nhiên quỳ gối trước Thừa Kiên cung, muốn cáo trạng trên dưới Giang gia, yêu cầu trả lại cho Giang tiếp dư một cái công đạo.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hoàng Thượng Tức Giận

Ở Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân nghe được tin Hạ tần quỳ bên ngoài Thừa Kiền cung thì chỉ biết thở dài. Nàng có thể làm đã làm, trên đời luôn có bất công, chẳng mong chu toàn được hết. Hạ tần làm thế là vì trong lòng nàng không buông bỏ được.

“Khuyên cũng không được, cứ để kệ nàng thôi. “ Chuyện này xảy ra, trong cung đã liên tiếp chết hai phi tần. Có lẽ trong lòng hoàng thượng cũng tức giận, vì thế hoàng hậu bị cấm cung khiến cung vụ đều giao tới trên tay nàng và Đức phi. Khỏi cần nói cũng biết hoàng thượng thất vọng thế nào.

Hoàng hậu nương nương thất trách ở chỗ chỉ biết tin lời của Diệp thực dung, không kịp thời nắm được tình hình Giang tiếp dư nơi đó. Cuối cùng gây ra kết quả này, hoàng hậu cũng khó chối bỏ trách nhiệm.

Ngoài phòng còn có vài ma ma mang theo cung vụ đứng đợi. Tương Như Nhân cho người dẫn các nàng vào. Nếu đã tiếp nhận rồi, cũng nên làm cho tốt...

Phía Thừa Kiền cung, Hạ tần không nghĩ nàng còn có thể an ổn sống tốt ở trong cung nữa. Diệp nhi đã chết. Chuyện nàng đáp ứng ca ca cũng chưa làm được, còn để Diệp nhi chết thảm như vậy. Diệp thực dung bị ban chết thì sao. Đầu sỏ gây nên cái chết của Diệp nhi chính là Giang gia. Nếu không có chuyện trước khi tuyên tú kia, bây giờ Diệp nhi vẫn đang vô tư phóng khoáng vui vẻ mà sống.

Trần Phụng rất nhanh đưa nàng đi vào.

Hạ tần quỳ ở trong điện, ngẩng đầu nhìn người đang đứng kia, dập đầu “Hoàng thượng, thiếp thân muốn cáo trạng Giang gia cố ý giấu diếm sự thật, để Giang tiếp dư tuyến tú tiến cung.”

Tô Khiêm Dương xoay người, sắc mặt trầm ngưng nhìn nàng “Giấu diếm chuyện gì?”

Hạ tần xiết chặt nắm tay “Giấu diếm chuyện Hạ tần năm đó phát sốt, tâm trí rút lui về còn bảy, tám tuổi”

Tô Khiêm Dương ánh mắt nhíu lại “Hạ tần, ngươi cũng biết người đang nói là tội khi quân”

Hạ tần lần nữa dập đầu, phủ phục ở đó, cao giọng nói “Lời thiếp thân nói, mỗi câu đều là thật. Năm đó tình huống Giang Diệu là không thể bị lựa chọn. Nhưng ở Giang gia bị chủ mẫu làm khó dễ. Chờ khi Giang lão gia biết, Gung Diệu đã có tên trong danh sách tú nữ. Chủ mẫu Giang gia ngăn cản Giang lão gia đi trình bày tình hình thực tế, trơ mắt nhìn Giang Diệu bị mang đi Lâm An thành. Vốn nghĩ rằng sơ tuyến sẽ bị trục xuất về nhà, không ngờ lại qua được chung tuyến. Giang gia vì bảo vệ tính mạng của mình, cuối cùng phải che giấu sự thật. Nhưng Giang Diệu tâm trí như đứa trẻ bảy, tám tuổi, nàng thế nào có thể sống được trong cung này. Tạo ra kết quả như bây giờ, chính là do Giang gia lừa gạt mà ra. Cầu hoàng thượng cho Giang tiếp dư một cái công đạo.”

Phi tần trong cung của mình tâm trí chỉ có bảy, tám tuổi, tương đương với một đứa nhỏ. Vậy mà trên dưới hoàng cung không ai biết. Đây đối với hoàng gia quả thực là vũ nhục. Trước sơ tuyến đều có một loạt kiểm tra, chẳng lẽ chỉ làm cho đẹp mắt thôi sao.

“Chủ mẫu Giang gia vì sao phải làm khó dễ? “ Một phi tần tâm trí bảy, tám tuổi hầu hạ bản thân, trong lòng Tô Khiêm Dương nhất thời dâng lên một cảm giác không khỏe.” Chủ mẫu Giang gia hiện thời không phải

nguyên phối. Năm Giang Diệu hai tuổi thì mẫu thân nàng qua đời. Một năm sau Giang gia lại cưới, sinh ra đích thứ nữ Giang Thúc Nhi. Giang gia vốn dĩ có một mối hứa hôn, định là Giang gia đích trưởng nữ Giang Diệu. Kế mẫu muốn đem hôn sự này cho nữ nhi của mình, thuyết phục Giang lão gia không được. Cuối cùng ở trong quá trình tuyển tú động tay chân, muốn Giang Diệu tiến vào tuyển tú, mặc dù là không được chọn thì sau khi trở về hôn sự cũng đã chuyển người.”

Trần Phụng nhìn sắc mặt hoàng thượng ngày càng trầm, trong lòng kinh hãi. Giang gia chủ mẫu này thật lớn mật, chỉ vì một mối hôn sự mà dám động đến trên đầu hoàng gia. Có lẽ chủ mẫu Giang gia không ngờ được Giang Diệu sẽ vào cung, chỉ một lòng nghĩ chuyện bảo toàn thanh danh của bản thân, đoạt hôn sự về cho nữ nhi. Nhưng một khi chuyện này bị vạch trần ra, hậu quả rước phải thì người Giang gia không thể tưởng tượng được. Một cái tâm trí bảy tám tuổi, trong ngày thường ngôn hành là không nhìn ra điều gì. Tiểu thư khê các lúc bảy tám tuổi, lễ nghi quy củ nên giáo dưỡng đều đã giáo dưỡng hết nên biết đến đã không ít. Nhưng đối với hoàng thượng mà nói, kia cũng chỉ như một đứa nhỏ, trong đầu liền nghĩ ra cái dạng gì.

Hạ tần nói xong. Trong đại điện yên tĩnh một mảnh, không khí cực kì căng thẳng. Tuyển tú gian dối phán tội gì. Trước có Lam gia làm gương. Mà Giang gia vẫn không sáng mắt. Bây giờ Giang tiếp dư chết thảm, muốn đòi một cái công đạo. Công đạo này chỉ có thể là khiến một nhà Giang gia chôn cùng.

Giang đại nhân chỉ là một quan tuần phủ tứ phẩm, Giang phu nhân đã có năng lực mua chuộc tuyển tú khó như vậy, để một nữ tử như vậy đi vào, Tô Khiêm Dương không tin.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương nhìn Hạ tần đang quỳ “Giang gia có nói là hôn sự với ai?”

“Là thứ tử Liên Gia.” Hạ tần nhớ được rất rõ ràng. Năm đó quan hệ của Giang phu nhân và Liên phu nhân không tệ, hai người đồng thời có thai, liền định hôn sự cho hai đứa nhỏ.

“Trần Phụng” Đáy mắt Tô Khiêm Dương hiện lên chút ý tứ, Trần Phụng chấp tay “Tiểu nhân lập tức đi tra”

Chuyện mười hai năm trước của Diệp gia đều đã điều tra xong. Lúc Giang tiếp dư tuyển tú chỉ mới được bảy năm. Giang phu nhân thực sự không có năng lực lớn như vậy, mua chuộc hết quan tuyển tú ở địa phương cũng không mua được quan ở Lâm An thành. Vốn di ở phía Lâm An thành bên này là có dấu tay của Liên gia.

Liên gia và Giang gia là ở trong tình huống thế này. Liên phu nhân qua đời sớm, sau đó Liên đại nhân cưới kế thất, so với Giang đại nhân thì chậm hơn vài năm. Liên gia cũng là ở sau khi thái tử phi tuyển định xong mới lên chức dần, định hôn ước với Giang gia cũng vẫn môn đăng hộ đối.

Liên gia ra chút lực. Giang Diệu ngôn hành thường không có khác biệt. Quan viên tuyển tú chỉ cho rằng Giang gia đang vội đưa nữ nhi vào cung để chờ hưởng phúc, thiếu vài bước kiểm tra cuối cùng đã vượt qua được.

Nghĩ đến Liên gia làm thế nào có thể không nghĩ tới Triệu gia, một người đắc đạo toàn gia hưởng là dĩ nhiên. Trong cung có hoàng hậu và thái tử làm chỗ dựa, đương nhiên sẽ cảm thấy năng lực bản thân hơn bình thường. Nhưng chủ ý này lại đánh lên đầu hoàng gia, để hai cái phụ nhân lừa gạt. Hoàng thượng tức giận thế nào là có thể tưởng tượng. Vài ngày sau, người Giang gia tiến cung tế bái, bài vị của Giang tiếp dư cũng chưa thấy thì đã bị bắt lại. Cũng ngay đêm đó, bên ngoài Liên phủ bị quan binh bao vây, áp giải Liên đại nhân và Liên phu nhân vào nhà lao Hình bộ.

Hai nhà Giang, Liên đều bị đóng cửa.

Ba ngày sau Hình bộ khai đường thẩm vấn. Năm đó có đại phu xem qua bệnh cho Giang tiếp dư, lão ma ma đã từng hầu hạ, tất cả nha hoàn quản sự có liên quan của Giang gia đều bị dẫn tới chờ hỏi rõ từng chuyện từng chuyện, tội trạng ghi rõ ràng. Lúc này mới mang Giang gia lão phu nhân cùng Liên gia lão phu nhân tới.

Kêu oan ở Hình Bộ thì kêu cho ai nghe. Nếu không có chứng cứ xác thực cũng sẽ không bị lôi đến thẩm vấn, cũng chẳng có dân chúng trên phố đứng nghe.

Chuyện tuyền tú bảy năm trước, Giang đại nhân một chút giấu diếm cũng không, khai toàn bộ.

Hắn trong lòng thẹn với vong thê cũng nữ nhi, áy náy bấy lâu nay. Bảy tám năm nay sống cũng chẳng an ổn.

Giang lão gia khai hết, Giang phu nhân càng không cần nói đến. Bên phía kia, Liên lão gia đối với chuyện hôn sự và tuyền tú chẳng hề biết gì. Đây đều là Liên phu nhân cùng Giang phu nhân thương lượng với nhau gây nên.

Luận tội ra thì Giang gia là tội khi quân, phải xử trảm.

Liên phu nhân có tham gia vào đó, tuy rằng không rõ bệnh tình của Giang Diệp nhưng là đồng lõa. Hình bộ thẩm vấn xong trình lên để hoàng thượng định tội. Thái hoàng thái hậu biết tin, cho hoàng thượng một cái khẩu dụ, trong sung sát nghiệt quá nặng. Giang tiếp dư đã chết, Diệp thực dung cũng đã định tội. Người của Giang gia, Giang phu nhân định tử, còn lại đều hàng xuống thứ dân, để bọn họ tự sinh tự diệt đi thôi.

Hoàng thượng nghe xong lời thái hoàng thái hậu. Giang phu nhân trong ngục ban chết, người Giang gia biếm làm thứ dân. Phía Liên gia bị giáng quan hai cấp, phạt bổng một năm. Liên phu nhân bị hưu, Liên đại nhân bị khiển trách về nhà nghỉ nửa năm.

Lúc trước Diệp thực dung bị ban chết thái hậu nói giữ thể diện một chút, đối với bên ngoài nói là bệnh chết. Mà hôm nay chuyện hai nhà Giang, Liên, hoàng thượng không giấu, muốn mọi người nhìn vào đó mà biết được lừa gạt thiên gia là phải lãnh hậu quả gì. Đồng thời vì chuyện này mà hoàng thượng triệt đi tiểu tuyền ba năm tới, không muốn trong cung lại thêm người.

Chuyện đến đây coi như đã xong, chỉ còn mỗi Hạ tần đang bị nhốt trong lao. Biết mà không báo, nên phán nàng bị tội gì.

Tương Như Nhân vẫn là đi chỗ hoàng thượng vì Hạ tần cầu tình. Nói đáng thương, ai chẳng đáng thương. Giang tiệp dư vừa đi, Hạ tần đã liều chết đem người Giang gia kéo xuống chôn cùng, nàng lúc đó chẳng phải đã ôm tâm muốn chết sao.

Trong Thừa Kiên cung, Tương Như Nhân đứng bên cạnh mài mực, nhìn hằm hạ chữ cuối cùng, buông nghiên mực xuống, nhẹ giọng nói “Hoàng thượng, chuyện Hạ tần ngài tính xử trí thế nào?”

Tô Khiêm Dương thấy nàng kiên nhẫn đến bây giờ mới hỏi, buông bút nhìn chữ “Nàng cảm thấy nên làm sao?”

Tương Như Nhân thở dài một tiếng “Xét về tình có thể nương”

“Hạ tần và Giang tiệp dư sớm đã có quen biết, tiến cung cho đến nay đối với nàng chiếu cố có thêm, nghĩ đến có lẽ đã biết rõ tình huống từ lâu, thời gian dài như vậy nhưng lại không báo, tại sao lại có thể nương tình?” Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh.

“Nếu là sớm báo thì hoàng thượng sẽ làm sao?” Tương Như Nhân lắc đầu “Dù báo sớm như vừa vào cung liền báo thì cũng là tội khi quân. Giang gia gánh tội, Giang tiệp dư cũng không thoát, tra xuống dưới thậm chí tính cả Hạ gia cũng bị liên lụy. “

Tương Như Nhân nói không có sai. Nếu Hạ sớm đi tố giác thì car Giang gia và Giang tiếp dư đều không còn đường sống, mà quen biết với Giang gia là Hạ gia cũng chịu liên lụy.

“Xem ra nàng cũng biết tình.” Tô Khiêm Dương đáy mắt có chút tức giận nhìn chính mặt Tương Như Nhân “Xem ra ái phi tốt của trẫm so với trẫm còn biết sớm hơn chuyện Giang tiếp dư.”

Suy nghĩ thêm một chút liền rõ ràng. Tương Như Nhân chưa bao giờ ở trước mặt nhắc hấn đi xem ai, phi tử nào cũng không nói đến. Ngày đó lúc nàng nhắc đến Giang tiếp dư hấn còn có chút kinh ngạc. Hiện thời nghĩ lại, nàng là đã sớm biết chuyện này.

“Phải, thần thiếp so với hoàng thượng biết sớm hơn một chút.” Tương Như Nhân cũng không trốn tránh ánh mắt hấn, thản nhiên thừa nhận.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng thừa nhận rõ ràng như vậy, nở nụ cười nhưng ý cười không lên đáy mắt “Hay cho một tiếng phải. Hay cho một cái Hiên phi. Có phải trẫm đã đem nàng sủng đến vô pháo vô thiên hay không? Nàng đã sớm biết sao lại không nói cho trẫm?”

“Nói cho hoàng thượng, ngài sẽ xử trí thế nào?” Tương Như Nhân lại hỏi câu này một lần nữa. Tô Khiêm Dương vẻ mặt bị kiềm hãm. Nói cho hấn, vậy cả Giang tiếp dư và Hạ tần đều không có đường sống.

Trong ánh mắt thản nhiên của Tương Như Nhân chính là ý tứ này. Nàng không nói cho hấn là bởi vì nàng sớm đoán được sau khi biết hấn sẽ làm gì.

“Đây là lí do nàng cho trẫm?” Đáy lòng Tô Khiêm Dương dâng lên một cỗ tức giận, vỗ một chưởng lên mặt bàn, toàn bộ bút giấy bị tung hết xuống đất, mực văng một mảng.

“Hảo một ái phi biết rõ tâm trẫm, liền như vậy tự khẳng định ý tưởng trong lòng trẫm. Cảm thấy trẫm sẽ không làm gì người đúng hay không?”

Tô Khiêm Dương nổi giận. Hấn tức là vì nàng liền như vậy khẳng định sau khi mình biết sẽ giáng tội cho Hạ tần và Giang tiếp dư, hấn tức là vì nàng không tin hấn đối với chuyện này có cách xử trí khác. Thậm chí thời điểm nàng đến cầu tình vì Hạ tần cũng định sẵn trong lòng hấn không cho Hạ tần đường sống.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Đỗ Dành Hoàng Thượng

Tương Như Nhân ngẩn ra, thấy hấn tức giận, quỳ xuống “Thần thiếp không có ý này, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

“Người đâu, đưa Hiền phi nương nương hồi Chiêu Dương cung.” Tô Khiêm Dương nhìn bộ dáng nàng kính cẩn nghe theo, càng là thêm tức giận, trực tiếp gọi người tiến vào, muốn đưa nàng trở về.

Tương Như Nhân đứng lên, nhìn hấn một cái, không nói gì, cuối cùng đi theo cung nữ ra khỏi điện.

Tô Khiêm Dương ngồi xuống, Trần Phụng vội vàng bưng lên cho hấn một ly trà “Hoàng thượng, ngài nguôi giận, đừng tổn hại thân mình.”

Một ly trà đi xuống, cũng không đem theo đi được bao nhiêu tức giận của Tô Khiêm Dương. Ngay cả khi hấn phát hỏa như vừa rồi, nàng vẫn là bộ dáng thong dong, hấn cảm thấy bản thân đã trả giá rất nhiều cho nàng, nhưng nàng thì bộ dáng một điểm cũng không hồi đáp, vĩnh viễn đặt bản thân tại vị trí Hiền phi, không chịu tiến thêm một bước.

Liên tính như chuyện Hạ tần và Giang tiệp dư, nàng cũng không thể lấy tư thái hạ thấp mình một chút mà đến cầu tình với hấn, chỉ là vòng quanh nói để hấn đi Di Nhạc cung tự phát hiện mọi chuyện. Nàng sẽ cho hấn chú ý nhưng không nghĩ đến muốn hoàn toàn dựa vào hấn để giải quyết vấn đề.

Tô Khiêm Dương cảm thấy nàng không cần đến hấn.

Nam nhân đều thích hưởng thụ cảm giác được người dựa vào, nhất là đối với người mà mình coi trọng. Hấn càng muốn thấy hình ảnh nàng không

muốn rời khỏi hãn, không có hãn là không thể sống tốt.

Hoàng đế gia không biết cách nào để biểu đạt tình cảm. Đối với Tô Khiêm Dương mà nói, trên chuyện này với Tương Như Nhân, hãn thật sự không biết đi đâu, bày tỏ với ai chuyện muốn phi tử của mình bày tỏ tình cảm ra, thể hiện ái mộ với hãn. Con đường nhìn rõ nội tâm này, hãn đi quá khó khăn...

Sau khi trở về Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân ngồi suy nghĩ thật lâu. Ánh mắt kia của hoàng thượng đối với mình, dường như là thất vọng nhiều hơn tức giận. Nhưng là thất vọng chuyện gì đây?

Nàng biết mà không báo là có sai, nàng thừa nhận. Nhưng ý tứ của hoàng thượng giống như đang nói, cho dù nàng có nói ra thì cũng không hãn là kết quả như nàng tưởng. Hãn không nhất định sẽ trị tội Hạ tần cùng Giang tiếp dư. Nếu thật sự là vậy, hãn còn là hoàng thượng trong ấn tượng của nàng sao?

Nghĩ nhiều hơn liền rồi, Tương Như Nhân chỉ biết là hoàng thượng tức giận, tức giận.

Nhưng đợi vài ngày cũng không có tin xử phạt đưa tới từ Thừa Kiên cung. Hoàng thượng tự như đã quên việc muốn truy cứu tội của nàng. Lại thêm vài ngày, hình phạt của Hạ tần được định, đồng thời được thả ra. Phân vị không bị giáng, chỉ chuyển ra khỏi Chiêu Dương cung, đi Trường Đông cung.

Trường Đông cung không phải lãnh cung nhưng trên thực tế thì chẳng khác gì. Đi nơi đó, tuy rằng không bị giam cầm nhưng nửa đời sau này coi như là sống lạnh lẽo trong lãnh cung vậy, hoàng thượng tuyệt nhiên sẽ không đến đó.

Đối với Hạ tần mà nói, xử phạt như vậy nàng nghĩ cũng chưa dám nghĩ tới. Vốn nàng đã chẳng nghĩ tới sự sủng ái, Trường Đông cung đúng là nơi

nàng muốn...Chuyện Giang tiếp dư ngoài ý muốn chết đi ảnh hưởng rõ rệt nhất chính là hoàng hậu bị cấm cửa trong Cảnh Nhân cung, Liên đại nhân bị giáng hai bậc. Ngay tại đầu tháng ba, Cảnh Nhân cung truyền ra tin hoàng hậu nhiễm bệnh nằm trên giường.

Ngay sau đó bên này Tương Như Nhân liền nhận được ý chỉ. Vốn là tạm quản ba tháng cung vụ lại biến thành hoàng hậu ốm bệnh nhẹ, trong cung tất cả sự vụ đều giao cho Hiền phi và Đức phi xử lý.

Tương Như Nhân lúc nhận được ý chỉ này còn sững sốt, mấy ngày trước còn đến Cảnh Nhân cung xin chỉ thị của hoàng hậu, thế nào bỗng nhiên lại nhiễm bệnh nằm trên giường.

Buổi chiều Đức phi đến Chiêu Dương cung cũng nói lên nghi hoặc này.

Tam công chúa hiện thời giao cho nàng nuôi dưỡng, hơn nữa còn cung vụ, nàng càng bận. Bỗng nhiên nhận được ý chỉ hoàng hậu bị bệnh, cung vụ vẫn phải tiếp tục đảm nhận. Đức phi có chút không vừa lòng, làm việc này không có gì hay, làm tốt là đương nhiên, làm không tốt đến lúc giao lại cho hoàng hậu, lại là lỗi của nàng.

“Trước khi đến chỗ người, ta đã đi Cảnh Nhân cung nhưng bị ngăn lại, nói không tiếp khách.”

Tương Như Nhân hiểu rõ, “Nếu là hoàng hậu đã hạ ý chỉ, dĩ nhiên là không gặp khách.”

“Nàng một câu không gặp là khỏe rồi, trốn tránh chuyện đây. Lúc này như thế lại thông minh, Liên gia gặp chuyện, nàng cũng chưa triệu kiến người Triệu gia.” Đức phi hừ một tiếng.

“Thái tử tuổi cũng không còn nhỏ.” Tương Như Nhân nhàn nhạt nhắc nhở.

Trên mặt Đức phi có chút kinh ngạc, sau là tỉnh ngộ “Ý người là nàng vì chuyện tuyển thái tử phi nên mới 'ôm bệnh'?”

Tương Như Nhân cười cười “Liên gia gặp chuyện không may, hoàng hậu chỗ này không hề cầu tình, ngược lại còn đại biểu Triệu gia thỉnh tội với hoàng thượng. Ít nhất là từ việc này cho thấy dù có chuyện gì thì người Triệu gia đều gương mẫu công chính mà hành sự, hiện thời ôm bệnh nhẹ còn có thể an tâm bận chuyện tuyển phi cho thái tử.” Chờ hoàng hậu thân mình tốt hơn đem cung vụ tiếp nhận trở về, chuyện tuyển phi cho thái tử có lẽ cũng được định xong.

“Thế này thật không giống nàng.” Đức phi nghe, trầm mặc một hồi mở miệng “Chuyện thái tử tuyển phi, coi tình tình của nàng thì phải là nhìn vào Triệu gia kia mới đúng.”

“Không có khả năng đó.” Tương Như Nhân lắc đầu. Cho tới nay, trong hoàng gia sẽ không xuất hiện cục diện hoàng hậu và thái tử phi cùng một họ. Cho dù trong lòng hoàng hậu có muốn cũng không thể làm như vậy “Có lẽ nàng biết rõ điều đó.”

Đức phi đặt chén trà xuống, hừ cười “Biết rõ sao? Ta nói cho người biết, trong hoàng cung này, nhìn không rõ ràng nhất chính là nàng. Người nói nàng vì thái tử tuyển phi mà ôm bệnh nhẹ, nói dễ nghe là tránh tị hiềm, không gặp người Triệu gia. Còn nếu nói thẳng ra thì thái tử năm nay mới chỉ mười lăm. Năm đó hoàng thượng còn là thái tử tuyển phi cũng đã mười tám, mười chín mới đại hôn. Nàng vội vã muốn đem chuyện tuyển phi cho thái tử định ra, chẳng lẽ không phải vì mong sớm có thái tôn hay sao?” Nói rõ thêm chút thì là hoàng hậu sợ thân mình thái tử không chống đỡ được đến lúc kế thừa đại thống. Sớm ngày sinh hạ thái tôn, phòng bị trước a.

Đức phi nhìn Tương Như Nhân bộ dáng lạnh nhạt, liền nói rõ ràng một hơi cho sáng khoái “Thế nào, người còn không tin sao? Vận khí của nàng xem như tốt, thái tử nếu tuyển phi sớm hai năm cũng không tới phiên nàng,

lại trẻ hai năm. Đồng thời người có gia thế tương đương Triệu gia cũng không có, nếu không nàng sớm đã xuất giá, cũng không tới phiên nàng. Nàng không phải là thích hợp nhất nhưng lại đúng thời điểm nhất.”

Tương Như Nhân tính ngăn cản nàng nói tiếp, cứ nói sau lưng hoàng hậu như vậy cũng không hay. Nhưng Đức phi lại không hề có chút kiêng dè muốn dừng “Làm thái tử phi sinh hạ thái tôn, a còn chưa đủ đâu. Hiện tại là hoàng hậu, thái tôn đã thành thái tử nhưng trong lòng nàng còn muốn nhiều hơn. Một vị hoàng hậu không biết đủ. Người nói nàng tự nhìn rõ, ta không tin.”

“Nàng được tính là làm hoàng hậu tốt sao? So với thái hậu, so với thái hoàng thái hậu, nàng tính cái gì là hảo hoàng hậu!” Đức phi sất một tiếng, Tương Như Nhân nhìn nàng, không có nói tiếp. Oán tức trong lòng Đức phi đối với hoàng hậu cũng không phải ngày một ngày hai.

Rốt cuộc trong lòng hoàng hậu muốn bao nhiêu. Tương Như Nhân không rõ lắm. Nhưng Đức phi nói có câu Tương Như Nhân đồng ý. Làm hoàng hậu, nàng quả thật có chỗ không thích hợp. Tâm đặt nặng việc riêng thì không có cách nào làm việc công bằng.

Tương Như Nhân nâng tay rót cho nàng ly trà, cười nàng “Người đây là ghen bao nhiêu năm oán khí, truyền đến tai người khác. Chữ “Đức” này của người thành chế nhạo mất.”

Nói xong, Đức phi cũng cảm thấy ngượng ngùng “Ta có nói sai nửa câu?”

Tương Như Nhân lắc đầu “Hoàng hậu vị tria này làm không dễ“. Làm phi tần tuy không quyền thế bằng nhưng cũng bớt đi không ít chuyện. Ít nhất không cần giả rộng lượng chín chắn. Hoàng thượng không đến, đổi hờn vài cái, có yêu cầu vô lý gì thì ngẫu nhiên thị sủng mà kiêu đề cập tới vẫn được. Nhưng hoàng hậu không như thế. Phải chín chắn, quản tốt sự vụ,

đức hạnh tốt, phải cố vũ hoàng thượng cần chính yêu dân, phải khuyên can hoàng thượng không thể thờ ơ hậu cung, phải khiến hoàng thượng đi đều các cung để khai chi tán diệp, nàng còn phải ở phía sau vui vui vẻ vẻ, quản tốt hậu cung.

“Không có cách nào. Ai bảo nàng là hoàng hậu, liền đem vị trí đó nhường lại đi, làm thì nên có chút bộ dáng hoàng hậu.” Đức phi nói không hề khách khí.

Tương Như Nhân bị vẻ mặt này của nàng chọc nở nụ cười. Nói trắng ra là không phải là nhìn không rõ sao, được càng nhiều là muốn càng nhiều.

Toàn chính mình nói, Tương Như Nhân không cùng chung mối thù với nàng, Đức phi liền cảm thấy không thú vị, vừa rồi nói cũng nhiều, oán khí cũng giảm hơn phân nửa, nghe Tương Như Nhân cười, cũng nở nụ cười theo “Xem ra trong hậu cung làm tốt nhất chính là Hiền phi nương nương của chúng ta. Ta nghe nói Hiền phi nương nương đi Thừa Kiền cung cầu xin cho Hạ tần chọc giận hoàng thượng. Bao nhiêu người tha thiết mong chờ người bị xử phạt. Nhưng bao nhiêu ngày qua rồi mà cũng chẳng có việc gì. Hạ tần bị phạt cũng chẳng đến đâu. Lại nói tiếp, cũng là người có bản lĩnh nhất.” Tương Như Nhân duy trì nụ cười kia, trên mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa. Trong mắt Đức phi, đây là bộ dáng của người giành phần thắng không có gì phải sợ hãi...

Vào đêm, tối tháng ba gió thổi lành lạnh. Trước khi ngủ, Thanh Thu đóng hết cửa sổ lại. Tương Như Nhân tắm rửa xong ngồi trước bàn trang điểm. Thanh Đông hong khô tóc rồi vấn sơ cho nàng, thân khoác đồ ngủ mỏng. Tương Như Nhân chuẩn bị lên giường xem sách xong rồi ngủ.

Ngoài phòng Bạch ma ma bước vào báo hoàng thượng đến. Tương Như Nhân vội đứng dậy, lúc đi tới cửa hoàng thượng đã vào tới đây.

Tương Như Nhân phúc thân thỉnh an. Tô Khiêm Dương nhìn nàng một cái rồi không nói gì đi thẳng vào trong tắm thất.

Tương Như Nhân sai Thanh Đông đi chuẩn bị trà nóng và nước rửa mặt, đi theo vào trong.

Thanh Thu và Tử Yên tức khắc ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ. Tương Như Nhân trong lòng yên lặng nhớ lại một chút thời gian. Lần trước từ Thừa Kiên cung trở về, hoàng thượng có gần một tháng không lại đây.

Thanh Đông sau khi đưa trà và nước vào thì lui ra. Tương Như Nhân đi tới, muốn thay hăn gỡ nút thắt.

Có điều tháo đến nút thứ ba thì hai tay bị Tô Khiêm Dương nắm lại. Trong lòng Tương Như Nhân cũng không biết được hăn đây là đang tức hay đã nguôi giận, ngẩng đầu nhìn hăn, đáy mắt hiện lên chút không tin tưởng.

Nửa ngày, Tô Khiêm Dương mở miệng “Đây là cách nàng biết sai rồi đó sao?”

Tương Như Nhân mặt ngây ra, Tô Khiêm Dương nói tiếp “Từ Thừa Kiên cung trở về, trăm không đến chỗ nàng, nàng vẫn ở Chiêu Dương cung an ổn qua ngày, không nghĩ tới lại đi Thừa Kiên cung nhận sai đúng không?”

Tô Khiêm Dương nắm chặt, Tương Như Nhân thoát không ra, dù nàng không nói lời nào nhưng không lẩn tránh ánh mắt hăn. Nhìn hăn, nàng không phải không nghĩ đến nhận sai mà là không biết nhận sai như thế nào để làm hăn nguôi giận. Ở chỗ này, Tương Như Nhân liền áp dụng kế án binh bất động, nếu đã không biết vậy không thể tạo thêm sai lầm.

Có lẽ trong lòng Tương Như Nhân còn có chút chắc chắn. Chắc rằng ngày đó sau khi mình thừa nhận thì hoàng thượng cũng không làm gì mình.

Chắc rằng dù sau đó nàng không làm gì thì hoàng thượng vẫn sẽ đến Chiêu Dương cung.

Tương Như Nhân không biết chắc chắn này của nàng xuất phát từ đâu. Nhưng nàng là chắc chắn hoàng thượng sẽ không vì thế mà hờ hững nàng.

Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện, bản thân luôn tự nhắc nhở mình không được thị sủng mà kiêu nhưng vô hình vẫn ỷ vào sự sủng ái, nuông chiều của hoàng thượng.

Trong không khí truyền đến tiếng thở dài. Tương Như Nhân còn đang suy nghĩ đối sách thì thân mình bỗng nhiên bị hấn ôm lấy. Một hơi thở quen thuộc ập đến, toàn bộ thân mình bị hấn ôm chặt, cách một lớp vải mỏng, Tương Như Nhân có thể cảm thấy ma sát từ vải áo khoác của hấn.

“Nàng liền nhắm tâm như vậy.” Bên tai truyền đến thanh âm bất đắc dĩ của hấn, “Nàng đành lòng không nhìn trộm nhưng trộm lại không thể đành lòng không đến gặp nàng.”

Tương Như Nhân không ngốc, nàng cảm nhận được dung túng mà hoàng thượng cho nàng. Nay thấy được từ lần đầu hấn mang theo nàng đi tuần cho đến sau khi tiến cung, phần dung túng này càng thêm rõ rệt.

Tôn ma ma nói, Hứa ma ma cũng nói, phần vinh sủng này trên dưới hậu cung chỉ có mình nàng, nhưng Tương Như Nhân còn cảm giác thiếu cái gì đó.

Mà rốt cuộc là thiếu cái gì đây...

“Hoàng thượng, chính là thần thiếp lo sợ hoàng thượng còn giận thần thiếp.” Tương Như Nhân còn chưa giải thích xong đã bị Tô Khiêm Dương cắt lời, hấn cúi đầu nhìn nàng “Nàng lại bắt đầu tìm lí do.”

Tương Như Nhân dừng lại, Tô Khiêm Dương đặt cảm lên trán nàng “Nếu nàng thật sự lo lắng thì đã đi Thừa Kiên cung. Nếu đủ lo lắng chẳng lẽ chỉ ở Chiêu Dương cung chờ trăm đến sao?”

Lúc này còn nói lời phủ nhận thì có vẻ không có hiệu lực.

“Trăm đối với nàng không tốt sao?” Rốt cuộc Tô Khiêm Dương cũng đẩy nàng ra, nhìn nàng. Tương Như Nhân lắc đầu “Hoàng thượng đối với thần thiếp rất tốt.”

“Nếu biết trăm đối với nàng tốt. Vì sao không tin trăm, Nhân Nhân, trong lòng nàng rốt cuộc có ta hay không?”

Trong lúc bộc lộ cảm xúc, Tô Khiêm Dương đã quên luôn dùng trăm để xưng hô bản thân. Hắn gấp gáp nhìn nàng, nhìn vào hai mắt nàng như muốn chứng thực bản thân có vị trí quan trọng thế nào với nàng.

Nàng không thể trốn tránh, vươn hai tay ôm ôm mặt hắn, cười nói “Trong lòng thần thiếp đương nhiên có hoàng thượng. Hoàng thượng là người quan trọng nhất trong lòng thần thiếp.”

Tô Khiêm Dương gắt gao nhìn vào mắt nàng, muốn nhìn ra vẻ nhất trí trong lời nàng đã nói ra. Nửa ngày, hắn nghiêng nghiêng mặt dùng chút râu đã cạo sát vào lòng bàn tay khiến nàng khẽ ngứa, sau đó nở nụ cười.

Tô Khiêm Dương cười không ít nhưng cười như vậy lại không nhiều.

Phảng phất là nghe được lời khiến hắn vừa lòng, Tô Khiêm Dương nhìn nàng, cười thật vui vẻ, mi mày đều toát ra sung sướng. Đôi mắt kia thường ngày thâm thúy sâu không thấy đáy, giờ phút này lại chính là vui vẻ.

Có một khác như vậy, Tương Như Nhân xúc động, trên mặt hắn cười quá mức chói mắt, nhìn gương mặt nàng đã mười mấy năm, lúc này Tương Như Nhân cảm thấy hắn là người vô cùng hấp dẫn.

So với lúc còn trẻ, hiện tại hãn càng thêm trầm ổn. Khí chất vững như núi Thái Sơn kia ở trong mắt nàng đặc biệt có mị lực.

Một người quyền thế đây mình lại chỉ vì một câu nói như vậy bị dễ cho toàn thể tinh thần và thể xác đều thoải mái. Tô Khiêm Dương cũng không ý thức được bản thân đã hoàn toàn luân hãm, lại càng không đoán trước được trong tương lai, hãn lại vì nữ nhân này đảo điên hoàn toàn những quy định hãn đặt ra cho bản thân.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Trưởng Công Chúa Tĩnh Khanh

Việc vui lại biến thành việc buồn, liên lụy tới không ít người. Đến tháng tư, không khí còn có chút âm đạm.

Hoàng hậu ốm bệnh nhẹ giao phó lại cung vụ, đóng cửa trong Cảnh Nhân cung không ra. Thái hậu nương nương vì chuyện Diệp gia cũng có chút hao tổn tinh thần. Hậu cung nhìn như đầu vào đầy nhưng đám cung nhân là không dám nói, không dám cười.

Ngay giữa tháng tư, phía Chiêu Dương cung Tương Như Nhân nhận được ý chỉ của thái hoàng thái hậu. Lão phật gia muốn đi Nam Sơn tự cầu phúc, gọi nàng đi cùng.

Thái hoàng thái hậu tuổi đã bảy mươi, một chuyến đi Nam Sơn tự là bao nhiêu mệt nhọc nhưng khuyên can cũng không hiệu quả. Tương Như Nhân tạm giao lại cung vụ hết cho Đức phi, ba ngày sau cùng thái hoàng thái hậu đi Nam Sơn tự.

Tương Như Nhân đối với thái hoàng thái hậu là vô cùng kính nể. Sống qua bốn triều, nàng hẳn đã thấy được nhiều thứ, ai cũng không sánh bằng. Đó là một nữ nhân vô cùng cơ trí. Năm đó lúc nàng gả cho tổ tiên hoàng, tổ tiên hoàng mới chỉ là hoàng tử, vì tổ tiên hoàng sinh hạ mấy vị trưởng tử. Nhưng tổ tiên hoàng trước lúc băng hà không kịp lập di chiếu, khiến thái hoàng thái hậu phải trải qua một trận giao tranh.

Nếu chuyện Định vương gia mưu phản cũng tính vào thì đời này của lão nhân gia người thế nào không trải nhiều.

Bao nhiêu công lao lịch sử đều ghi nhận trên vai nam nhân. Nhưng nếu không có một nữ nhân thông tuệ chín chắn ở phía sau, nam nhân làm sao có thể yên tâm chiến đấu ở phía trước.

Hoàng thượng đăng cơ là lúc trong cung mọi sự đều thỏa đáng, có một phần trong đó là vì lão nương nương vẫn còn tọa trấn ở hậu cung...

Đến Nam Sơn tự, phương trụ biết thái hoàng thái hậu muốn đến, đích thân ra đại môn nghênh đón. Tương Như Nhân xuống xe ngựa trước, đi đến cạnh xe ngựa phía trước. Lão ma ma vén màn xe, thái hoàng thái hậu vịn một tay vào tay Tương Như Nhân bước theo bậc gỗ xuống xe.

Nhìn thấy phườn trưởng đang đợi cách đó không xa, thái hoàng thái hậu nở nụ cười “Ai gia già đi. Bách phương trưởng vẫn trẻ như trước a.”

Phương trưởng kia gương mặt hiền hòa, chấp tay a di đà phật một tiếng “Tâm minh tắc nhân khinh.”

Nam Sơn tự mùa xuân đời dào sức sống. Tương Như Nhân đỡ thái hoàng thái hậu đi lên đại điện, lạy xong, thái hoàng thái hậu nhờ Bách phương trưởng đưa các nàng đi vào miếu tự ở trong núi.

Mới đầu Tương Như Nhân không biết là đi đâu, cho đến khi dừng trước hàng bậc thang dài nàng liền minh bạch. Nhìn xa xa qua bậc thang là một miếu tự nhỏ, không phải đó là nơi ngày trước nàng đứng trên lầu các thấy thái hậu cùng hoàng hậu đi vào sao?

Đó là nơi trường công chúa ở.

Khi đi đến cửa miếu nhỏ kia, thái hoàng thái hậu nhìn qua Tương Như Nhân một cái, cười nói “Lần đầu đến đây đi.”

Tương Như Nhân tiến lên đỡ lấy nàng. Thái hoàng thái hậu nhìn lên bảng tên bên trên “Đứa nhỏ này cũng là cái quật cường.”

Bách phương trượng đưa các nàng đến đây liền dừng bước không vào. Tương Như Nhân đỡ thái hoàng thái hậu vào trong. Bên trong là một tứ hợp viện nhỏ. Ở cửa kia có hai người giả trang ni cô, nhìn thấy các nàng thì hành lễ xong đi lên trên lầu thông báo. Không bao lâu sau, giống như giả trang ni cô, một nữ tử khí chất bất phàm đầu quấn khăn đen từ trên lầu các bước xuống. Nhìn thấy người đang đứng trong viện có chút kinh ngạc, sau đó thong dong thĩnh an thái hoàng thái hậu “Bần ni Xuất Trần thĩnh an thái hoàng thái hậu.”

Tương Như Nhân nghe được tiếng thở dài của thái hoàng thái hậu. Xuất Trần mời các nàng đi vào. Vòng qua một hành lang gấp khúc nhỏ, hậu viện lại là một khung cảnh khác. Hậu viện không lớn nhưng có ao cá nhỏ. Trên ao có đình đài, phía sau đình là một tòa núi giả cao lớn. Bố trí như vậy, đến tháng sáu hoa sen trong ao nở rộ, trên núi giả cỏ xanh một mảng, thập phần xinh đẹp.

Đỡ thái hoàng thái hậu ngồi xuống, Xuất Trần chỉ nhìn qua Tương Như Nhân một cái. Sau đó có ni cô dâng trà lên. Nàng rót cho thái hoàng thái hậu một ly trà, sau đó ở chỗ Tương Như Nhân đứng cũng rót một ly “Chỗ xuất gia không nhiều kiêng kỵ, ngồi đi.”

Thái hoàng thái hậu vỗ vỗ tay Tương Như Nhân, gật gật đầu. Tương Như Nhân vâng lời ngồi xuống...

Ngẫu nhiên xa xa có tiếng chuông truyền đến, hơn nữa phía dưới đình còn có tiếng nước chảy. Nơi phật môn khiến Tương Như Nhân cảm thấy thật tịnh tâm.

Tựa hồ là cảm nhận được Tương Như Nhân trống trải, trên mặt Xuất Trần hơn chút ý cười, nhìn thái hoàng thái hậu “Lão nương nương thân mình vẫn tốt?”

“Cũng không tệ.” Thái hoàng thái hậu quay lại nhìn Xuất Trần, trực tiếp hỏi “Khi nào người hồi gia?”

Vấn đề này nàng đã nghe nhiều lần, câu trả lời vẫn chỉ có một “Xuất Trần là người xuất gia. Nơi này chính là nhà của Xuất Trần.”

“Người đây là bất hiếu.” Thái hoàng thái hậu vừa rồi còn là vẻ mặt từ ái, đột nhiên thay đổi, ngữ khí cũng nặng hơn nhiều “Lúc phụ hoàng người qua đời, hãn vẫn nhớ kĩ muốn nhìn người một lần. Người không chịu đi. Hãn làm sau một việc người liền cả đời không tha thứ cho hãn. Chuyện năm đó ai gia cũng ngăn cản. Có phải người cũng oán hận ai gia hay không?”

Liên quan đến bí mật hoàng gia, Tương Như Nhân khẽ cúi đầu không nhìn tới các nàng. Thật lâu sau, Xuất Trần ngữ khí lạnh nhạt trả lời “ Xuất Trần chẳng trách ai, chỉ thề đời này không lại vào cung. Sau khi tiên hoàng qua đời, Xuất Trần vì hãn niệm kinh cầu phúc xem như tận hiếu.”

“Ai gia đi rồi người cũng tận hiếu như vậy phải không? Mẫu hậu người đi rồi người cũng tận hiếu như vậy phải không?” Tương Như Nhân là lần đầu thấy thái hoàng thái hậu nổi giận, nàng dường như đang đau lòng nhìn nữ tử khuôn mặt yên tĩnh ở đối diện “Hai mươi một năm, có thù hận gì, người lại muốn tính toán với phụ hoàng người lâu như vậy. Lúc hãn chết còn nhớ nhung người. Tĩnh Khanh a, người nên buông đi thôi.”

“Lão nương nương, Xuất Trần sớm đã buông xuống rồi.”

“Buông xuống sao người còn đặt nặng chuyện hồi cung. Buông xuống sao hắc sa trên đầu còn chưa bỏ?” Thái hoàng thái hậu tức tối “Người có biết người đây là thủ bao nhiêu năm sống quả.”

Lời vừa nói ra, trên mặt Xuất Trần rốt cuộc có thay đổi. Nàng run run môi nhìn về phía thái hoàng thái hậu “Ngài nói cái gì?”

Thái hoàng thái hậu trùng trùng thở dài một hơi “Giám Thực hẳn không chết.”

Tương Như Nhân nhìn thấy nữ tử đối diện vẻ mặt như bi như hỉ, mang theo vô hạn đau thương, lại giống như hỉ cực mà khóc vui vẻ, sau đó là giống như không tin được “Ngài gạt ta. Ta rõ ràng đã thấy xác của hẳn.”

“Đó là xác của một tử tù.”

“Không có khả năng. Trên cổ hẳn rõ ràng có cái bớt kia.” Xuất trần nói một nửa thì tự lẩm bẩm nói “Kia cũng là giả sao. Cũng là phụ hoàng tìm người in lại sao. “

“Bớt đó là Giám Thực nói cho phụ hoàng người biết. Một mặt là muốn người tin tưởng hẳn đã chết.”

Xuất Trần khẽ lắc đầu, hai dòng lệ tuôn xuống trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết “Không có khả năng. Hẳn không có khả năng trốn tránh ta. Trừ phi hẳn đã chết. Ngài gạt ta. Tổ mẫu ngài gạt ta.” Xuất Trần cúi đầu, hai tay bụm mặt, không tiếng động khóc lên.

Đây là tin tức duy nhất có thể khiến nàng động dung. Chỉ cần là tin tức về hẳn, nàng không cách nào khống chế được bản thân. Xuất Trần Xuất Trần, nàng cả đời đều không thể thoát khỏi hồng trần.

Lời nói của thái hoàng thái hậu hoàn toàn đánh vỡ thành lũy trong lòng nàng bao năm nay. Nàng nâng lên hai mắt đẫm lệ “Không có khả năng. Ngài là vì để ta hồi cung nên mới nói như vậy. Hẳn đã chết, là bị phụ hoàng hại chết. Hẳn không có khả năng sống sót. Nếu hẳn còn sống, vì sao không tới tìm ta?”

“Tĩnh Khanh, là hẳn không muốn gặp người.” Thái hoàng thái hậu đứng lên, đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vuốt đầu nàng “Hẳn rời khỏi Lâm An thành đi tha hương. Năm trước phụ hoàng người

mới có tin tức hẩn ở phía nam. Phụ hoàng người tình nguyện để người giận cũng không nói ra là vì sợ người biết chân tướng càng khó chịu.”

“Tĩnh Khanh, theo tổ mẫu hồi gia đi thôi. Người đã ở đây đủ lâu rồi. Đã đến lúc đi nói một tiếng thật xin lỗi với phụ hoàng người.”

“Nếu muốn nói, vì sao năm đó không nói cho ta. Nếu không muốn nói, vì sao hiện tại lại để ta biết?”

“Bởi vì triều đình cần người. Người là Đại Thiên trưởng công chúa, người có trách nhiệm cần phải gánh vác. Tư tình nhi nữ nhiều năm như vậy. Phụ hoàng dung túng người nhiều năm như vậy, người nhận thân phận này, thế nào còn có thể tiếp tục ở đây ngây ngốc.” Thái hoàng thái hậu chậm rãi vuốt đầu nàng, ngữ khí nhu hòa đi một ít “Từ khi người đi, thân mình mẫu hậu người liền không tốt cho lắm. Người nên trở về bồi bên nàng, cũng tiện cho người khác một ít giao đãi. Tĩnh Khanh, người bốc đồng đủ lâu rồi.”

Thân hình Xuất Trần mạnh mẽ run lên, thái hoàng thái hậu tiếp tục nói “Lão phu nhân phủ Trấn quốc tướng quân bệnh tình nguy kịch. Trấn quốc tướng quân đến nay chưa lập gia đình. Khương gia sắp tuyệt hậu. Tĩnh Khanh.” . . .

Sau đó Tương Như Nhân rời khỏi để các nàng ở riêng. Hơn nửa lâu* ngày thái hoàng thái hậu mới bước ra, hốc mắt ửng đỏ, cái gì cũng không nói, mang theo Tương Như Nhân về viện phương trượng đã an bày cầu phúc.

Ba ngày kế tiếp Tương Như Nhân không hề thấy một lần nào thái hoàng thái hậu lại lên miếu đó, cũng không nghe nàng nói nửa câu nhắc tới trưởng công chúa. Người hầu hạ thái hoàng thái hậu sẽ không nói lung tung. Người trong chùa miếu biết chuyện cũng không nhiều. Một ít tiểu hòa thượng mới tới chỉ biết trên miếu là một đại quý nhân, ngày thường không

nên đến gần đó. Ba ngày sau lúc các nàng xuất phát về cung, Tương Như Nhân lại một lần nữa gặp mặt trưởng công chúa.

Vẫn như trước là một thân am phục, chỉ có hắc sa trên đầu đã bỏ đi, đơn giản vẫn tóc cài một cây trâm ngọc, theo thái hoàng thái hậu lên cùng một chiếc xe hồi cung.

Hồi cung sau đã là chập tối. Tương Như Nhân trở về Chiêu Dương cung, tắm rửa xong xuôi thì hoàng thượng lại đây.

Thái hoàng thái hậu Tương Như Nhân không dám hỏi. Bên này hoàng thượng thì Tương Như Nhân nhin không được mở miệng hỏi về chuyện của trưởng công chúa. Nàng đều đã đi theo, chưa hiểu rõ hết lại không nghe được cái tin tức gì nên khiến nàng thấy rất tò mò.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, cười trêu “Ba ngày kia nàng chắc là ghen khó chịu.”

“Lão nương nương và trưởng công chúa nói rất nhiều, tựa hồ là chuyện năm đó Nam Sơn tự bị cháy, lại dường như có liên qua đến tiên hoàng. Thần thiếp nghe chưa hiểu rõ hết lại không thể hỏi lão nương nương.” Tương Như Nhân gật gật đầu. Không biết liền thôi, nàng cũng không thể đi tìm hiểu.

Thái hoàng thái hậu dẫn nàng theo, lại không nói rõ ràng cái gì, thế này không phải là gây tò mò sao.

“Việc này phải kể đến hai mươi ba năm trước.” Tô Khiêm Dương cười kéo nàng đến bên cạnh, dựa vào nói.

Hai mươi ba năm trước, trưởng công chúa mười bốn tuổi vừa mới đính hôn, định là phủ Trấn quốc tướng quân Khương gia trưởng tử. Trưởng công chúa cùng Khương gia trưởng tử coi như là thanh mai trúc mã,. Một cộc

hôn sự này tiên hoàng cũng không phải không để tâm. Lão phu nhân phủ Trấn quốc tướng quân cũng rất thích trưởng công chúa.

Đính hôn sau trưởng công chúa theo hiện thời là thái hoàng thái hậu đi Nam Sơn tự cầu phúc, ở đó quen biết một tiểu hòa thượng là Giám Thực. Hẳn là đệ tử của đại trưởng lão Nam Sơn tự, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh đại trưởng lão, Phật học đầy người.

Trưởng công chúa ở Nam Sơn tự ba tháng đều là Giám thực giảng bài cho nàng.

Này thoát nhìn không có gì khác thường. Thái hoàng thái hậu thấy trưởng công chúa có phật duyên cũng không ngăn cản nàng. Nhưng ai có thể ngờ trưởng công chúa cực đại thông minh, luôn được tiên đế sủng ái lại có thể làm ra chuyện như vậy.

“Sau khi từ Nam Sơn tự về, trưởng tử thường đi Nam Sơn tự, nói là vì triều ta cầu phúc. Phụ hoàng và mẫu hậu cũng đều tin. Ai ngờ ở lúc mười lăm tuổi, nàng bỗng nhiên nói với phụ hoàng không muốn gả cho Khương gia trưởng tử, mong phụ hoàng thu hồi thánh chỉ. Nàng thích Giám thực, muốn được gả cho hẳn.”

Tương Như Nhân duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt nhưng không thể giấu đi vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt. Hoàng gia công chúa đúng là người người “không tầm thường”, muốn hủy hôn để gả cho một hòa thượng.

Tiên hoàng dĩ nhiên không đồng ý. Nhất trưởng công chúa vào cung mình đợi gả, bên kia Nam Sơn tự Giám thực cũng vì thế mà chịu phạt.

Trưởng công chúa không biết nghe ở đâu tin tiên hoàng xử phạt Giám Thực, ở trong cung tuyệt thực kháng nghị, thậm chí còn vụng trộm lên ra khỏi cung đi phủ Trấn quốc tướng quân giải bày tình huống của mình.

Nhìn thấy chuyện có nguy cơ bị làm lớn, vẫn là Khương gia chủ động lùi hôn sự lại một năm.

“Trưởng tử lúc đó cùng Giám Thực định tình ra sao không ai biết được. Chỉ biết là lúc ấy trưởng tử kiên quyết không gả, mãi đến lúc mười sáu tuổi trưởng tử vẫn không thay đổi tâm ý. Phụ hoàng thịnh nộ, muốn giết hòa thượng kia. Một ngọn đuốc thiêu trụ sân viện của hòa thượng kia không còn một mảnh. Trưởng tử trách phụ hoàng hại chết Giám thực, đi Nam Sơn tự xuất gia, vĩnh viễn không trở về hoàng cung. Thời điểm phụ hoàng băng hà cũng chưa từng trở về nhìn một cái.”

Tương Như Nhân im lặng. Chuyện kể tiếp nàng cũng có thể đoán được. Giám Thực kia kỳ thực là giả chết. Sau trận đại hỏa ở Nam Sơn tự, trưởng công chúa cho là hãn đã chết, trở mặt với tiên hoàng, vứt bỏ hôn ước đi xuất gia. Trên thực tế là Giám Thực cũng tiên hoàng diễn một màn như vậy, rời xa Lâm An thành, đi xa tha hương.

Trưởng công chúa vì một người tình cảm sâu nặng đến mức này, nếu là báo cho biết. Có khả năng nàng sẽ trực tiếp bỏ đi tìm Giám Thực. Đến lúc địa khiến thiên hạ xôn xao, thể diện mất hết.

Tiên hoàng giấu diếm chuyện này, muốn bảo vệ danh dự hoàng gia, muốn bảo vệ mặt mũi cho Khương gia. Đối với bên ngoài nói trưởng công chúa vì triều ta cầu phúc, ở lại Nam Sơn tự xuất gia.

Tô Khiêm Dương nói xong thở dài một hơi “Ai cũng thật không ngờ trưởng tử lại kiên trì đến dạng này, hai mươi mấy năm trôi qua còn như trước không nguôi ngoai. Vì thế lúc này đây lão nương nương phải đích thân tiến đến khuyên nàng trở về.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bình Ninh Dẫn Xuất

Tương Như Nhân nghe được khẩu khí nói chuyện của hần, nhin không được nói “Hoàng tử phạm phát tội cũng như thứ dân. Trưởng công chúa làm thế chẳng phải đã cô phụ Khương gia.”

Là công chúa của hoàng gia, thân phận được hưởng vinh hoa phú quý, cuối cùng nàng làm ra chuyện không biết chịu trách nhiệm như vậy, còn không phải là vì hoàng gia đối với các công chúa đều quá dung túng hay sao. Đối với thái tử thì dùng phương thức nghiêm khắc nhất để dạy, hoàng tử theo một ít. Còn công chúa sao, thích thế nào là dưỡng thế ấy. Dù sao gả ra ngoài cũng không phải chịu ủy khuất.

Tô Khiêm Dương không đồng tình với vẻ mặt của nàng, lắc lắc đầu “Trưởng tử không phải là người như người nghĩ. Bằng không lão nương nương cũng không cần phải khuyên nàng trở về.”

Chuyện Giám Thực và Khương gia này coi như là vết bẩn lớn nhất đời này của trưởng công chúa. “Trưởng tử là người thông minh nhất trong số chúng ta, phụ hoàng đặc biệt yêu thích nàng. Hơn nữa còn là hài tử đầu tiên nên tình cảm rất nhiều. Hồi trẻ còn nhỏ, rất nhiều thứ đều là trưởng tử dạy cho.” Trưởng công chúa hơn Tô Khiêm Dương hai tuổi. Lúc còn nhỏ cũng là trưởng tử dẫn theo hần đi chơi, dẫn hần đi học này nọ. Tuy rằng sau đó vì chuyện Giám Thực trưởng công chúa thật sự vô lý nhưng điều này vẫn không thể xóa đi hình ảnh trưởng tử thông minh ttong lòng Tô Khiêm Dương.

Tô Khiêm Dương Nhìn nàng khẳng định “Trưởng tử không giống với người khác.”...

Trưởng công chúa khác biệt trong lời Tô Khiêm Dương, hồi cung ngày hôm sau đi hoàng lăng bái tế tiên hoàng rồi hồi cung ngây người ở Thọ Hòa cung cả đêm. Vài ngày sau là gặp mấy tử muội. Đợi đến khi Tương Như Nhân gặp lại nàng đã là chuyện năm ngày sau.

Thay cung trang trưởng công chúa, so với ngày đó còn là đại sư Xuất Trần tâm như nước chảy ở trong miếu đúng là hai người hoàn toàn khác biệt. Cung trang vào tạo nên khí thế bức người, một bộ uy nghiêm thiên gia hoàng tộc. Trưởng công chúa chưa thành thân, so với vài muội muội khuôn mặt còn trẻ hơn.

Trưởng công chúa trở về Xuân Uyển, hai mươi mấy năm qua lần đầu tiên nao nhiệt như vậy.

Tương Như Nhân cùng Đức phi đứng một chỗ nhìn đến cách đó không xa bọn Bình Ninh đang vây quanh nàng. Đức phi mỉm cười “Thế nào cảm thấy trưởng công chúa trở lại, bọn nhỏ lại có bạn để chơi.”

Tương Như Nhân nhìn mấy đứa Bình Ninh bộ dáng chuyên chú lắng nghe, cũng cười. Nàng nhớ hoàng thượng từng nói, hồi lúc hấn còn bé, trưởng công chúa thường hay kể chuyện xưa cho nghe. Hiện tại một lũ nhóc hò hét này là dễ như trở bàn tay.

“Vẫn là cảm thấy không thể tin được a.” Nhìn một hồi, Đức phi thở dài một hơi “Tuổi của trưởng công chúa không phải còn lớn hơn hoàng thượng sao, thế nào nhìn như vậy.” Đức phi không nói tiếp, càng nhìn càng như là muội muội của hoàng thượng.

Tương Như Nhân hiểu rõ ý của nàng, cười mà không nói. Không bao lâu sau phía đình bên kia truyền đến tiếng kinh ngạc của đám nhỏ, sau đó là tiếng trưởng công chúa cười. Không khí xung quanh xuân sắc, tràn đầy sức sống...

Trưởng công chúa trở lại, công chúa đã xuất giá hồi cung cũng nhiều. Cùng một thân mẫu với trưởng công chúa là Tĩnh Xu công chúa trở về thường xuyên nhất. Đối với thân tỷ tỷ, dù là nhiều năm không gặp nhưng vẫn rất thân cận.

Tĩnh Xu công chúa đến nhiều, tự nhiên đứa nhỏ của nàng cũng thường ra vào hậu cung hơn.

Chạy qua Xuân Uyển cũng không chỉ có bọn họ, trong cung Bình Ninh cũng thường lôi kéo tam công chúa Lệ Đồng sang chỗ trưởng công chúa. Đến đó là gì sao? Nghe chuyện xưa. Đại hoàng cô giảng chuyện xưa so mẫu phi còn thú vị hơn.

Có điều người càng nhiều, càng dễ sinh mâu thuẫn.

Hôm nay Bình Ninh dẫn Lệ Đồng đi qua, để nàng ở đình lí rồi đi một hồi quay lại đã thấy hình ảnh Lệ Đồng bị bắt nạt.

Không biết Dung Nguyệt quận chúa đến từ lúc nào đang nhìn Lệ Đồng khóc mà cười thật vui vẻ, còn đưa tay lên niết mặt nàng. Bình Ninh hô một tiếng chạy tới, kéo Lệ Đồng lại phía sau. Nhìn bên má nàng đã in mấy vết ửng đỏ thì quát lớn Dung Nguyệt quận chúa “Người sao lại khi dễ người a!”

Dung Nguyệt so với Bình Ninh hơn ba tuổi. Có điều ở Thái học viện, Bình Ninh không phải là chỗ dễ bị khi dễ. Thấy nàng trở về, Dung Nguyệt thu tay, vẫn gân cổ cãi “Thấy nàng đáng yêu nên ta mới nựng thôi. Khi dễ nàng hồi nào?”

“Đúng vậy, chỉ là sờ có vài cái.” Tiểu cô nương năm sáu tuổi bên cạnh Dung Nguyệt nhìn Bình Ninh bênh vực, trên mặt lộ ra chút bất mãn, bĩu môi cười nói “Nói ra là do nàng yếu đuối, có cái gì mà phải khóc.”

Trợn tròn mắt nói dối a! Bình Ninh chỉ vào mặt Dung Nguyệt “Vây bản công chúa cũng niết người vài cái, niết đỏ như vậy, xem người khóc hay không!”

“Người!” Dung Nguyệt đỏ mặt, trừng mắt nhìn Lệ Đồng tránh phía sau Bình Ninh “Có gì đặc biệt hơn người. Đừng tưởng người ta không biết có một mẫu phi là tội nhân giết người. Tương lai khẳng định cũng chẳng phải người tốt.”

“Dung Nguyệt tử tử, ta biết nàng là ai. Nàng là nữ nhi của cái người xấu Diệp thực dung kia.” Dung Nguyệt nói xong, tiểu cô nương bên cạnh liền tiếp lời nàng. Nói xong còn nhìn Lệ Đồng khinh thường vài lần “Khó trách sao lớn lên bộ dáng này. Vừa rồi sao người dám sờ nàng. Không sợ nàng cắn sao.”

“Im miệng!” Bình Ninh quát lớn các nàng. “Các người nói hươu nói vượn cái gì. Là ai cho các người ở trong này hồ ngôn loạn ngữ!” Lệ Đồng trực tiếp giận phát khóc, Bình Ninh nhanh chóng nắm chặt tay nàng.

“Ta sẽ không im miệng. Ta nào có nói hươu nói vượn. Những câu bản quận chúa nói đều là thật. Nương của nàng là cái ác phụ, hại chết Giang tiếp dư. Tương lai nàng cũng sẽ hại người. Đó gọi là mẫu nào con nấy.”

“Ta cho người vu mẫu phi ta!” Dung Nguyệt còn chưa nói xong, Lệ Đồng thoát ra khỏi phía sau Bình Ninh xông lên đánh nàng.

Tránh không kịp, trên mặt Dung Nguyệt liền ăn một cái tát. Trong đình lúc này truyền ra tiếng thét chói tai. Một cái là tiểu cô nương mười một tuổi, một bên mới bảy tuổi. Dung Nguyệt đánh Lệ Đồng địch không lại. Bình Ninh nhìn thấy không đúng liền xông lên giúp muội muội. Dung Nguyệt vội vàng kêu tiểu coi nương bên cạnh hỗ trợ. Đây vẫn là trong hậu viện của Xuân Uyển, buổi chiều vắng người, nháy mắt bốn người liền nhào vào đánh thành một khối...

Chờ Tương Như Nhân hay tin, trận này đã đánh xong, đến Xuân Uyển thì Tĩnh Xu công chúa đã đến trước. Nàng đang ở kia cẩn thận kiểm tra thương thế khuê nữ của mình. Tiểu cô nương rúc trong lòng Tĩnh Xu ủy khuất khóc nức nở. Trưởng công chúa đang kiểm tra thương thế của Dung Nguyệt. Bình Ninh đứng yên bên cạnh, y phục bị rách không nói, tay cũng bị xước nhưng không quên nắm chặt tay muội muội. Nhìn thấy Tương Như Nhân lại đây, ngoài dự đoán của mọi người, òa một tiếng khóc rống lên.

Vừa rồi lúc mấy người trưởng công chúa khuyên can, Bình Ninh là một bộ tư thế quật cường. Hiện thời thấy Tương Như Nhân đến thì khóc so với ai đều ủy khuất hơn. Một mặt ủy khuất, một mặt còn vọt tới trong lòng Tườn Như Nhân, lôi kéo y phục nàng khóc vang dội.

Bình Ninh khóc nháo rất đặc biệt là còn nói nói. Dù vừa khóc vừa nói nghe không được rõ cho lắm nhưng nàng vẫn muốn nói. Nước mắt nước mũi giàn dụa, bộ dáng đáng thương vô cùng.

Không bao lâu, Đức phi cùng hoàng thượng cũng trước sau tới đây. Bình Ninh còn đang khóc, vừa nghe được thanh âm của hoàng lập tức thoát khỏi lòng Tương Như Nhân, cầm đầu lao về phía hoàng thượng, ôm đùi hăn bắt đầu khóc lớn.

Không chỉ khóc mà còn đưa tay bị thương kia lên bắt lấy tay áo Tô Khiêm Dương, vết thương trên cánh tay trắng nõn phá lệ nổi bật.

Tâm tình Tương Như Nhân nhất thời thật vi diệu. Vừa rồi còn thấy nữ nhi phải chịu ủy khuất. Hiện tại nhìn nàng bám hoàng thượng không tha như thế thì biết rõ là nàng đang đóng kịch.

Nhưng nữ nhi diễn trò, làm nương sao có thể không phối hợp đây. Vì thế Tương Như Nhân kéo Lệ Đồng đứng một bên xem ngây người này giờ vào lòng, ôn nhu hỏi “Vết thương có đau hay không?”

Đức phi cũng bước qua đây. Tính nàng đã cáu kỉnh, vừa nhiên đứa nhỏ bị thương thành như thế. Câu đầu tiên chính là “Ai khi dễ người?”

Bên kia Bình Ninh rất biết nắm thời cơ. Đức phi vừa nói xong, Bình Ninh khóc nức nở lôi kéo Tô Khiêm Dương bắt đầu cáo trạng “Phụ hoàng, Dung Nguyệt quận chúa nói mầu phi của tam muội là người xấu, hại chết đứa Giang tiếp dư và đứa nhỏ. Còn nói tam muội tương lai cũng sẽ thành người xấu, sẽ hại người. Phụ hoàng, tam muội rõ ràng không phải người như thế. Diệp thực dung rõ ràng là sinh bệnh, sao Dung Nguyệt quận chúa lại nói như vậy. Phụ hoàng, các nàng còn niết mặt của Tam muội.”

Bình Ninh vừa khóc vừa một hơi kể rõ ngọn ngành, hơi cũng không yếu đi chút nào. Cuối cùng còn đưa tay nhỏ bé lên cho Tô Khiêm Dương xem, ủy khuất “Phụ hoàng, đau quá.”

Người trong phòng thần tình đều thật vi diệu. Trưởng công chúa nhìn Bình Ninh ở trong lòng hoàng thượng đã cáo trạng xong đang làm nũng, nhìn thoáng qua Tĩnh Xu công chúa, mở miệng nói “Hoàng thượng, vài đứa nhỏ đều có chút thương. Nữ hài tử kiêng kỵ nhất là lưu lại vết sẹo. Trước hết đưa các nàng đi xử lý vết thương đã.”

Tô Khiêm Dương nghe xong lời Bình Ninh nói sắc mặt không được tốt, cầm tay nàng nhìn vết thương trên mu bàn tay, gật gật đầu nhu hòa nói với Bình Ninh “Cùng đại hoàng cô người đi thoa dược trước đi.”

Lớn tiếng dọa người xong, Bình Ninh thoát khỏi lòng hăn. Mấy đứa nhỏ theo trưởng công chúa đi thoa dược. Tĩnh Xu lo lắng nữ nhi, muốn cùng đi theo vào sương phòng nhưng bị trưởng công chúa ngăn cản “Người ở lại đây!” Quay đầu vào sương phòng, vài ma ma đang giúp các nàng bôi thuốc.

Bình Ninh đưa tay cho ma ma bôi thuốc, một mặt còn không quên quay sang an ủi muội muội “Đừng sợ, không đau, thoa xong là tốt rồi.” Vừa nói xong, ma ma bôi thuốc vào nàng liền a nha một cái, còn phải mang về mặt

'Người xem thật sự không đau.' Trong mắt Lệ Đồng, hình tượng tỷ tỷ nhất thời càng to lớn hơn.

Dung Nguyệt bị thương nặng nhất, mặt đều bị cào, lúc này cũng không hé răng. Nàng thật ra cũng không muốn đánh nhau, ai biết Tam công chúa nhất gan thường ngày lại hung như vậy.

Trưởng công chúa nhìn hết thấy vào mắt. Chờ ma ma thoa dược xong hết, đưa các nàng ra khỏi phòng thì Tĩnh Nhân công chúa cũng chạy tới.

Vừa đến nhìn thấy nữ nhi đi ở phái sau trên mặt nhiều vết xước, Tĩnh Nhân cũng không quản cái khác, tiến lên ôm nàng vào lòng, sờ sờ mặt nàng “Sao lại thế này? Ai làm người bị thương thành thế này?”

Dung Nguyệt trốn ở trong lòng nàng khóc, trực tiếp chỉ tay về phía Bình Ninh, mách vết thương trên mặt là do Bình Ninh và Lệ Đồng gây nên.

Tĩnh Nhân lúc này sắc mặt không được tốt, cũng không quản có hoàng thượng ở đó hay không, trực tiếp nói với Tương Như Nhân “Đứa nhỏ tiểu đánh tiểu nháo. Có cái gì thù lớn mà hướng trên mặt cào?” Vạn nhất để lai sao, gả thế nào đây.

Bình Ninh trốn trong lòng Tương Như Nhân. Tương Như Nhân sờ sờ đầu nàng, nhìn Tĩnh Nhân công chúa bình tĩnh nói “Là ngoài ý muốn thôi, Bình Ninh so với Dung Nguyệt thấp hơn như vậy, cũng không thể chuyên chọn mặt nàng.”

Tĩnh Nhân giờ phút này còn chưa biết nguyên nhân đánh nhau là vì cái gì, nghe Tương Như Nhân nói vậy thì nổi giận, nhìn Hàm Lộ quận chúa trốn trong lòng Tĩnh Xu thì quay sang hoàng thượng cáo trạng “Hoàng huynh, mặc dù Bình Ninh công chúa thân phận cao quý, Dung Nguyệt nhà chúng ta thân phận thấp nhưng cũng không thể chịu khi dễ như vậy. Chẳng lẽ ta ở phủ công chúa không được như ý, vào đến trong hoàng cung nữ nhi

của ta cũng bị người ta coi thường.” Nói xong, Tĩnh Nhân ôm Dung Nguyệt cũng rời lệ theo.

Bình Ninh trong lòng Tương Như Nhân vừa định lên tiếng phản bác, Tương Như Nhân nhẹ nhàng vuốt mặt nàng nhân tiện che miệng nàng lắc đầu ý bảo đừng tham gia. Ngẩng đầu nhìn hoàng thượng ngồi ở kia sắc mặt ngày càng trầm xuống. Tĩnh Nhân công chúa, không phải là Tứ công chúa lúc trước sao? Nói ra thì các nàng cũng có chút ân oán cũ.

Nửa ngày, hoàng thượng mở miệng “Trẫm cũng không ngờ, Tĩnh Nhân người có thể dưỡng ra nữ nhi tốt như vậy.”

Tĩnh Nhân dừng khóc, Trưởng công chúa ở một bên nhắc nhở “Tứ muội, Dung Nguyệt nói về chuyện Diệp thực dung và Giang tiếp dư, rốt cuộc là ai nói cho nàng?”

Nghe xong Tĩnh Nhân biến sắc, vội phủ nhận “Ta cũng không biết. Có lẽ là nàng ở trong thái học viện hay trong cung nghe người ta nói.”

Tô Khiêm Dương nhìn về phía Dung Nguyệt trong lòng nàng “Dung Nguyệt, chuyện Diệp thực dung người nghe từ đâu?”

Dung Nguyệt hòa theo lời mẫu thân nói, không dám nhìn thẳng hoàng thượng, có chút e ngại “Ta... ta ở trong cung nghe được. Nghe ai nói... ta đã quên.”

Người ở đây đều rõ ràng, cái gọi là nghe ở trong cung kia khẳng định là giả. Hiện thời trong cung đối với chuyện Diệp thực dung và Giang tiếp dư kia không ai dám nói, nhắc cũng không dám nhắc một chút. Diệp thực dung chết ra sao, tất cả đều nhất trí là bệnh chết. Lời Dung Nguyệt đã nói rõ ràng là không phải nghe ở trong cung.

Dung Nguyệt không chịu nói nghe được ở đâu nên không thể làm gì. Hoàng thượng chỉ cảnh cáo lần sau nếu còn lời nói như vậy thì sau này

Dung Nguyệt không thể ra vài cung, thậm chí danh hiệu quận chúa cũng có thể bị tước bỏ. Không thể ra vào cung, nhìn như là nói cho Dung Nguyệt, không bằng nói là cảnh cáo Tĩnh Nhân công chúa.

“Một cái thân phận quận chúa lại có thể nói lời đến như vậy. Đây là đối với công chúa đại bất kính. Dung Nguyệt, người có biết sai?”

Dung Nguyệt nước mắt lưng tròng gật đầu. Hoàng thượng đồng thời nhìn về phía Hàm Lộ trong lòng Tĩnh Xu “Người nghe hiểu rõ không?”

Hàm Lộ quận chúa khẽ hừ một tiếng “Là các nàng động thủ trước.”

“Hàm Lộ.” Tĩnh Xu thấp giọng cảnh cáo nàng “Còn không mau nhận sai với hoàng thượng.”

“Ta sẽ không!” Hàm Lộ uốn éo trong lòng Tĩnh xu trốn tránh, hừ nói “Ta không có sai, nàng sẽ không là người tốt. Nương ngài cũng đã nói Diệp thực dung không phải người tốt, nàng hại người!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Giáo Dưỡng Công Chúa

Dung Nguyệt mười một tuổi còn biết hòa theo lời Tĩnh Nhàn mà nói, che chở nương của mình. Còn Hàm Lộ năm sáu tuổi thì chưa biết. Nàng tự thấy bản thân mình không sai. Cũng không ý thức được lúc đó không nên nói về lời nương mình từng nói qua.

Một câu chứng thực kia của Hàm Lộ khiến Tĩnh Xu công chúa không thể nói được gì. Trong phòng yên tĩnh, trên mặt mọi người đều phấn khích. Tĩnh Xu xấu hổ nhìn về phía hoàng thượng “Hoàng huynh, Hàm Lộ còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện.”

“Nàng còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện. Người cũng tuổi nhỏ không hiểu chuyện luôn sao?” Hoàng thượng lạnh lùng quát lớn “Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chẳng lẽ người còn không biết rõ.”

Bị hoàng thượng răn dạy như vậy, còn là trước mặt mọi người, Tĩnh Xu cảm thấy thật mất mặt. Hoàng huynh từ nhỏ luôn nuông chiều, chưa từng nặng lời với mình, hiện tại lại khaiar khí như thế, Tĩnh Xu ước khó mắt “Hoàng huynh.”

“Nàng có thể nói thẳng thường như vậy. Trước mặt Tam công chúa còn nói này nọ. Người ở trước mặt nàng nói còn ít sao. Người là công chúa hoàng gia, chẳng lẽ không biết tự trọng, suốt ngày ở phủ công chúa nói này nói kia.” Hoàng thượng nghiêm mặt răn dạy, không hề vì nàng muốn khóc mà mềm mỏng đi chút nào. Hàm Lộ thấy mẫu thân bị mắng, quay đầu trừng mắt hoàng thượng “Cửu cửu khi dễ người, ta đi nói cho ngoại tổ mẫu.”

Nói xong, muốn thoát khỏi lòng Tĩnh Xu chạy đi cáo trạng thái hậu.

Tĩnh Xu vội giữ nàng lại, lúc này cảm thấy thật khó xử, cũng không thể thật sự để hài tử đi tìm mẫu hậu. Trước mặt là đại ca nàng nhưng cũng là hoàng thượng.

“Vì hoàng gia, hẳn là càng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm. Các người không còn nhỏ bé gì. Cái gì có thể nói cái gì không, chẳng lẽ còn cần phải dạy sao. Nói năng như vậy, trăm không muốn nghe thấy lần hai.” Tô Khiêm Dương đứng lên, nghiêm mặt phất tay áo rời khỏi Xuân Uyển.

Mấy đứa nhỏ đánh đã đánh, răn dạy cũng đã răn dạy. Muốn xử phạt gì thì hai công chúa tự mang về phủ mình đóng cửa lại nói. Đại khái đây chính là chỗ tốt của người một nhà, đổi lại là hài tử nhà khác đến cùng công chúa tranh chấp, lại còn không chịu nhận lỗi. Nói một cách nghiêm trọng, cái mũ quan trên đầu cũng khó mà giữ.

Hoàng thượng đi rồi, Tương Như Nhân và Đức phi cũng không ở lâu. Trưởng công chúa cũng hy vọng các nàng nhanh rời đi một chút. Để còn lại trong phòng mấy tỷ muội, có gì cũng tiện nói hơn.

Nhìn các nàng đi ra ngoài, Trưởng công chúa quay đầu xem Tĩnh Nhang và Tĩnh Xu còn ủy khuất tại kia, trong giọng nói có chút trách cứ “Các người thật là, cái gì cũng có thể lấy ra nói, còn nói ngay trước mặt đứa nhỏ. Diệp thực dung dù không tốt thì Tam công chúa cũng là hài tử của hoàng thượng, là công chúa hoàng gia. Dung Nguyệt cùng Hàm Lộ sao có thể nói nàng như vậy.”

Sau mấy ngày hồi cung, Trưởng công chúa đại khái cũng có hiểu biết sơ về mấy đại sự phát sinh trong cung. Diệp thực dung sống chết ra sao cũng không tới phiên người khác nhiều lời. Thái hậu đã ra lời muốn giữ thể diện, chuyện này quyết ra như vậy. Lại nói năng như thế khác nào bác mặt mũi thái hậu.

Trước mặt tỷ tử, lời nói của Tĩnh Xu thẳng thừng hơn chút, nàng vẫn cảm thấy thật ủy khuất “Nhưng đại ca cũng không nên thẳng mặt nói ta không đúng. Tam công chúa thân phận cao nhưng nàng có một cái mẫu pho như thế đó là vết bẩn. Dung Nguyệt và Hàm Lộ chỉ là ăn ngay nói thẳng mà thôi. Cớ gì đại ca như vậy!”

Nhìn muội muội nói chuyện đảo điên phải trái như vậy, đầu tiên trưởng công chúa có chút sững sốt, sau là thở dài “Tĩnh Xu, người phải biết lời này nếu truyền đến tai hoàng thượng thì cho dù là thân muội muội cũng không thể cho người mấy phần thể diện. Tam công chúa hiện tại đang dưỡng ở chỗ Đức phi thì chính là hài tử của Đức phi.”

Tĩnh Xu nhỏ bé năm đó chỉ biết ở bên cạnh kêu gọi tỷ tỷ, hiện thời có thể nói ra lời như vậy, thật là ngoài dự kiến của nàng.

“Chẳng lẽ ta còn không thân bằng một cái đứa nhỏ của phi tần mà hăn chán ghét sao!” Tĩnh Xu ôm nữ nhi không chấp nhận, chẳng qua chỉ nói vài câu mà thôi.

Trưởng công chúa kinh ngạc nhìn trên mặt nàng kia vẫn là vẻ bất mãn, lại nhìn trên mặt Tĩnh Nhàn cũng là không vừa ý. Dưỡng ra nữ nhi như vậy, rốt cuộc ai mới là cái tai họa. Nghĩ, sắc mặt trưởng công chúa hơi trầm xuống “Chẳng lẽ nữ nhi thân sinh không thân hơn cái chất nữ!”

“Tỷ tỷ!” Nghe xong hoàng huynh giáo huấn còn phải nghe trưởng tỷ giáo huấn, trong lòng Tĩnh Xu đã có quá nhiều bất mãn “Người rốt cuộc đứng về phía ai?”

Đều đã là nương của hai hài tử, tín cách đã sớm thành hình, muốn sửa, đừng nói đùa.

Trưởng công chúa ý thức được điều ấy, không muốn tiếp tục nói hai người bọn họ. Tĩnh Nhàn là cái dạng người gì, nàng trở về vài ngày đã nghe chiến tích vĩ đại ngập cả lỗ tai. Mà muội muội của bản thân chính là

bị chiều hư. Loại này chỉ có đến đường cùng mới biết thế nào là sai lầm mà thôi.

“Ai đúng ta đứng về phía đó. Các người sai ta nói các người sai. Tốt thôi. Ta mệt mỏi. Các người đi thôi.” Trương công chúa đứng dậy, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Tĩnh Nhàn và Tĩnh Xu mang theo nữ nhi đi ra ngoài.

Một lát sau, ma ma tiễn các nàng quay lại. Trương công chúa ngồi trước gương trong tấm thất, nhìn bộ dáng bản thân trong gương, hỏi ma ma phía sau “Hai mươi mấy năm trôi qua, làm sao có thể vẫn là như trong trí nhớ của bản cung. Mấy năm nay, mẫu hậu hẳn là rất sủng Tĩnh Xu. “

“Sau khi ngài đi rồi, thái hậu đều đem tất cả tình cảm và nhớ nhung cho ngài đặt lên người Tĩnh Xu công chúa.” Trước là đích công chúa, sau còn có ca ca là hoàng đế. Nhiều năm như vậy dưỡng nên tinh thần kiêu căng ngạo mạn, hiện thời đều thể hiện rõ trên việc giáo dưỡng nữ nhi.

Trương công chúa cười khổ. Nói các nàng không phải cũng nên nói đến bản thân sao. Năm đó nàng kiêu căng so với các nàng còn có hơn.

“Hiền phi dưỡng Bình Ninh không tệ.” Cuối cùng, nàng sờ sờ khóe mắt mình “Đứa nhỏ kia là cái quý tinh linh, lại biết che chở muội muội. Hoàng thượng cũng thật sủng nàng.”

Ma ma thấy trên mặt nàng hơn chút ú cười, giải thích thêm “Hiền phi sinh Tam hoàng tử và Nhị công chúa là long phượng thai. Thời điểm bọn họ được sinh ra, Lâm An thành thoát thiên tai, lại là đầu xuân xuất hiện điềm lành, tiên đế liền trực tiếp hạ chiếu thư sắc phong công chúa, còn ban thưởng tên.”

Trương công chúa mặc niệm điềm lành hiện ra, ngẩng đầu nhìn ma ma kia “Tan hoàng tử cùng Nhị công chúa là ai sinh ra trước?”

“Báo lại đây là Nhị công chúa a. Hài tử song sinh, trước sau cũng kém không bao lâu.” Ma ma kia cười nói.

Kém không bao nhiêu thời gian, nhưng đem thân phận Bình Ninh công chúa nâng cao như vậy, Tam hoàng tử thành ra mờ nhạt. Trưởng công chúa nhớ tới bối cảnh của Hiền phi. Một nữ tử như vậy, Tương gia lại là một đại gia tộc lớn trong triều. Thái hoàng thái hậu thích nàng. Thái hậu đánh giá nàng cũng không tệ. Quan trọng nhất là hôm nay nàng có thể cảm nhận được sự che chở hoàng thượng dành cho Hiền phi.

Lúc nàng rời khỏi hoàng cung hoàng thượng đã mười bốn, tính cách thế nào sớm đã dưỡng thành. Đệ đệ này làm việc luôn là lưu lại ba phần, đối với mọi người luôn duy trì một khoảng cách. Muốn nói hăn nói chút gì tâm lý còn khó hơn lên trời. Nhưng hiện tại nàng thế nào cứ cảm thấy đệ đệ lạnh lùng của mình tựa hồ như là còn lấy lòng Hiền phi.

Nghĩ, trưởng công chúa nở nụ cười khiến ma ma hơi ngạc nhiên “Bản cung già đi nhưng bọn họ còn trẻ. Thừa dịp tuổi trẻ, nên là như thế.“...

Về tới Chiêu Dương cung, sau đóng cửa lại, Tương Như Nhân nhìn Bình Ninh dáng vẻ đặc ý, vỗ trán nàng một cái “Thế nào, đang kiêu ngạo sao?”

“Mẫu phi chẳng lẽ không muốn khen ta sao?” Nàng đúng thật là mang thù. Lúc còn bé ở Thái học viện bị Dung Nguyệt kích động hai câu nàng đã trở về phát giận với mẫu phi, qua hai năm nàng liền rõ ràng Dung Nguyệt quận chúa là cố tình kích động nàng đi gây chuyện, để nàng bất hòa với mẫu phi, tâm địa rất xấu. Vì thế nhân lúc đánh nhau hôm nay, nàng liền tranh thủ tặng cho nàng ta vài nhát vào mặt.

“Khen người? Người cảm thấy ta là đang muốn khen người?” Sắc mặt Tương Như Nhân hơi trầm xuống “Chuyện hôm nay, đánh thắng phụ hoàng lại không trách cứ nên người đang kiêu ngạo có phải không?”

Bình Ninh thấy nàng tức giận thì cúi đầu “Ta không có!”

“Người là thân phận công chúa, đánh nhau là đã không đúng. Người còn đem chuyện này ra mà tự hào. Người có biết sai hay không?”

Bình Ninh nhìn mũi chân mình, rất nhanh nhận sai “Ta không nên đánh nhau. Ta lẽ ra nên gọi người đến. Nói xong lại ngẩng đầu lên cãi “Nhưng nếu ta không giúp một tay, Lệ Đồng sẽ bị các nàng bắt nạt, chờ gọi người đến thì không kịp nữa rồi.

“Không phải ta không cho người giúp đỡ.” Tương Như Nhân nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, khen “Người che chở muội muội là đúng.”

Khóe miệng Bình Ninh khẽ nhếch, thấy Tương Như Nhân còn nhìn nàng, lại vội trở về nét mặt thành khẩn. Tương Như Nhân nói tiếp “Đánh nhau là không đúng. Người không thể cảm thấy đánh thắng thì người lợi hại nhất. Trên đời này người so với người khỏe hơn còn rất nhiều. Người đều có thể dựa vào nắm tay để nói chuyện sao?”

Bình Ninh nhìn thoáng qua năm stay nhỏ của mình, lắc đầu.

“Vậy là đúng rồi.” Tương Như Nhân xoa đầu nàng “Làm việc có thể dùng trí. Loại chuyện đánh đấm mất hình tượng này không thể làm. Mọi người đều nói công chúa hoàng gia là tôn quý nhất, vậy người cũng phải để người ta nhìn thấy khí chất tôn quý của người. Người xem người hiện tại giống cái gì!”

Bình Ninh cúi đầu nhìn bản thân. Váy cũng rách, cung trang rối loạn, hoa cài không còn một cái. Hứa ma ma ở bên cạnh còn cầm gương lại đây chp nàng nhìn thật rõ, tóc tai đều đã lệch lạc. Bình Ninh bĩu môi ghét bỏ bản thân “Thật khó coi.”

Tương Như Nhân thấy nàng nghe lọt lỗ tai, kéo nàng đến ôm vào lòng, dỗ nói “Không phải mẫu phi không cho người đáp trả. Mẫu phi là muốn nói cho người biết, đánh nhau là biện pháp thứ yếu. Người có thể khiến người khác vui lòng phục tùng người mới là cách tốt nhất. Chuyện hôm nay người

không làm sai, nhưng không thể vì đánh thắng kiêu ngạo. Người là công chúa, nên có bộ dáng của công chúa.”

Bình Ninh cái hiểu cái không gật đầu “Bộ dáng công chúa, ý mẫu phi là như các cô sao?”

“Không phải.” Tương Như Nhân nói nhiều như vậy là vì muốn tương lai nữ nhi không giống như mấy người Tĩnh Nhàn, Tĩnh Xu. Cúi đầu nhìn Bình Ninh, Tương Như Nhân nói thật thận trọng “Tự cao nhưng không thể ngang ngược. Các cô của người không phải là đối tượng để học tập.”

“Vậy phải giống ai?” Bình Ninh cực kỳ tò mò nhìn nàng.

Tương Như Nhân cảm thấy đau đầu trường công chúa thật ra là một hình mẫu tốt, nhưng chuyện tình cảm nàng vẫn có chút sợ. Không đợi nàng nói, tự bản thân Bình Ninh đã mở miệng “Ta cảm thấy đại hoàng cô là một người thật tốt.”

Thôi vậy. Tương Như Nhân nhìn trên mặt nàng vẻ sùng bái đối với trường công chúa, thở dài một hơi. Vẫn phải có người để học, bản thân nàng sẽ để ý thêm chút, không để nữ nhi bị dưỡng thành người chủ ý mãnh liệt đến vô lý.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tâm Tư Hoàng Thượng

Vào tháng sáu trời càng nóng. Bên này Tương Như Nhân cũng càng bận rộn. Hoàng hậu vẫn bệnh nhẹ, cung vụ trên tay nàng vẫn chưa được đưa đi, mệt cho nàng và Đức phi bàn bạc xong đi qua chỗ hoàng hậu nói lên chút tình huống, lại hỏi ý tứ nàng, Tương Như Nhân liền đem vật dụng mùa hè phân phát xuống các cung.

Tháng sáu này còn có vài yến tiệc, như trường công chúa chờ về không thể không tổ chức yến tiệc, thái hậu nương nương cũng có thể tham gia. Đức phi phụ trách việc này, nay qua đây bàn với nàng chuyện gánh hát trong yến tiệc.

Tương Như Nhân nhìn tập nàng đưa qua “Không phải thái hậu nương nương thích ban diễn Xuân Phúc sao? Cũng đã mấy lần vào cung. Chúng ta cứ đưa tập này qua cho thái hậu, ngài chọn cái gì ta lấy cái đấy, việc gì phải ngồi đoán.”

“Đến tháng chín còn có thu yến, chẳng lẽ nàng ta dự định bệnh đến sang năm luôn sao?” Đức phi thu tập lại. Gần đây nàng bận đến nóng trong người, đầu lưỡi rộp ăn gì cũng đau, tức tối đầy mình.

“Thu yến này có lẽ cũng không phiền đến người.” Thanh Đông đưa lên một bình trà hoa, Tương Như Nhân rót cho Đức phi một chén “Nghe ý của hoàng thượng thì hôn sự của thái tử cũng sắp định ra rồi.”

Đức phi có hứng thú “Là nhà ai?”

“Không rõ cho lắm, ước chừng cũng không thể nằm ngoài mấy nhà kia!”

“Năm nay định hôn sự, năm sau sẽ thành thân rồi.” Đức phi nghĩ hoàng hậu đã nóng vội như vậy, hôn sự định rồi cũng sẽ không kéo dài đến hai năm...

Đức pho nói đúng. Sau khi tiệc mừng kết thúc được nửa tháng, hoàng thượng tứ hôn cho thái tử và Ngụy gia đích trưởng nữ, đại hôn định vào đầu xuân năm sau. Ngụy gia đích trưởng nữ chỉ nhỏ hơn thái tử một tuổi.

Lại nửa tháng sau khi thánh chỉ hạ, hoàng hậu khỏi bệnh.

Tương Như Nhân và Đức phi đều đi Cảnh Nhân cung giao trả lại mọi sự vụ cho hoàng hậu nương nương. Bệnh đến nửa năm nhưng hoàng hậu không gầy gò đi chút nào, thấy nàng dưỡng rất tốt. Tương Như Nhân nhìn bộ dáng bình tĩnh của hoàng hậu cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng. Chuyện đầu năm ảnh hưởng tới nàng cũng không nhỏ.

“Mấy ngày này, vất vả các người.” Hoàng hậu sắc mặt hồng nhuận, nhìn các nàng chân thành nói.

Đức phi đáp “Đây là việc chúng ta phải làm.”

“Aizz, chuyện Giang tiếp dư là sơ sót của bản cung.” Hoàng hậu thở dài, trong giọng nói mang theo chút tiếc hận “Bản cung quá tin tưởng Diệp thực dung nên mới gây thành hậu quả như thế này.”

“Ai ngờ được Diệp thực dung, chuyên năm đó lại cũng là bút tích của nàng.” Hoàng hậu cảm khái. Chuyện này qua đã nửa năm, trong cung cũng không còn ai nhắc tới, nay nàng lại nói đến như vậy, Tương Như Nhân phối hợp gật đầu. Hoàng hậu cho người mang lên hai phần lễ, cười nói với các nàng “Thời gian qua ít nhiều nhờ có các người, hãy cầm lấy chút này đi.”

Hoàng hậu tâm tình rất tốt, nhìn các nàng nhận lễ xong, cho người tiễn các nàng ra ngoài, bản thân xem cung vụ.

Hôn sự của thái tử định ra, đại sự trong lòng nàng coi như nhẹ một phần. Ngụy gia nữ tử so với trong suy nghĩ của nàng lúc trước cũng không tệ. Hà ma ma mang thuốc tiến vào “Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Hoàng hậu nhìn qua chén dày đặc vị thuốc kia, lắc đầu “Nếu đã khỏe không cần uống cái này nữa, đổi chút thuốc bổ là được.” Hà ma ma đây cũng đều là làm hình thức, cuối cùng đều đổ vào bồn hoa, hai bồn hoa lớn ngoài cửa kia, nửa năm nay được dưỡng thật tốt...

Đem cung vụ giao trả xong, Tương Như Nhân một thân thoải mái, đem tinh lực đặt lên việc dạy dỗ hai đứa nhỏ. Hài tử sinh còn dễ dàng nhưng dạy tốt bọn họ là không hề dễ dàng.

Ban đêm hoàng thượng lại đây giúp đỡ nàng giải quyết nan đề này “Trưởng tử sau này sẽ ở lại trong cung. Bình Ninh và Lệ Đồng hai năm nữa đã nghỉ đi Thái học viện, có thể sớm đến chỗ trưởng tử học tập. Về phần Dung nhi, sang năm thái tử đại hôn, nếu hãn muốn có thể theo học Trình thái phó.”

Nửa câu sau an bài đối với Dung nhi thật ra có chút khiến Tương Như Nhân thụ sủng nhược khinh. Trình thái phó đã từng là lão sư của hoàng thượng, sau còn dạy qua thái tử. Để Dung nhi đi theo hãn nhất định là có thể học được rất nhiều điều.

Tô Khiêm Dương nói xong, tầm mắt dừng ở trên bụng nàng. Nửa năm qua hãn hầu như không đi đâu khác, ngẫu nhiên mới đi chỗ Đức phi ngồi, sao vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Tương Như Nhân không chú ý ánh mắt hãn, nói tiếp chuyện Trưởng công chúa “Trưởng công chúa nếu ở lại trong cung lâu dài, Bình Ninh quả thật có được lão sư tốt.”

Tô Khiêm Dương biết nàng muốn hỏi cái gì “Chung quy là vẫn phải xin lỗi Khương đại tướng quân.” Trưởng công chúa mặc dù là hồi cung nhưng

cũng không thể tiếp tục hôn ước năm xưa, gả vào Khương gia.”

“Nhưng thần thiếp nghe nói Khương đại tướng quân đến nay vẫn chưa lập gia đình.” Tương Như Nhân thấy hấn nhắc đến, nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi “Nếu Khương đại tướng quân nguyện ý chăm sóc trưởng công chúa thì tương lai trưởng công chúa cũng có chỗ để dựa vào.” Sống cô độc quãng đời còn lại trong cung, rất cô tịch.

“Trưởng tử nói đời này nàng đành làm lẽ mất một chuyện.” Tô Khiên Dương nhìn nàng “Nàng nói nàng lẽ ra không nên bốc đồng xuất gia, tổn thương phụ hoàng cùng mẫu hậu, cũng cho Khương gia một cái công đạo. Nhưng nàng không hề hối hận chuyện tình cảm cùng Giám Thực.” Tô Khiên Dương nhìn Tương Như Nhân, không nói tiếp.

Trưởng công chúa nói cảm giác yêu thương một ai đó là mặc kệ lúc nào, một khi đã yêu thì trong lòng không còn thể chứa thêm ai khác. Nàng biết bản thân có sai, sẽ dùng nửa đời sau bù lại. Nhưng gả cho Khương đại tướng quân, trước đây nàng chưa từng nghĩ qua, hiện tại cũng không hề nghĩ đến.

Tương Như Nhân chạm đến tầm mắt hấn, thản nhiên cười “Trưởng công chúa là một người chí tình chí nghĩa.” Quá khứ của trưởng công chúa nàng không có tư cách đánh giá. Bỏ qua định kiến này đó, nói đến tình cảm trung trinh, hành động của trưởng công chúa vẫn khiến người ta thật bội phục.

Không biết tại sao Tương Như Nhân lại nhớ tới thật lâu trước đây Đức phi đã nói với nàng một câu rằng người trong hoàng thất kì thực đều giống nhau.

Có điều ý nghĩ này chỉ chợt lóe qua trong đầu, không ở lại bao lâu.

Sau hai người nói ít chuyện khác. Đa phần là Tương Như Nhân nói còn hấn nghe, cảm giác như vậy thật tự nhiên. Đối với nàng hay hấn đều đã thành thói quen.

Đến canh giờ, đổi qua quần áo, đi ngủ. . .

Đến tháng tám, Tương Như Nhân cảm thấy ngày trôi qua chưa từng bình thản như thế.

Từ trước đến nay người ta đã nói một khi bỗng nhiên nhân hạ sẽ có chỗ không thoải mái, đó là cảm giác chưa thích ứng kịp. Vốn đang dạy Bình Ninh, hoàng thượng nói một câu, đứa nhỏ này cả ngày chủ yếu chạy đi Xuân Uyển. Nhi tử thì cũng hiếu học, từ Thái học viện về còn thường qua chỗ lão sư học hỏi thêm.

Bên người thiếu đi Bình Ninh ồn ào, Tương Như Nhân ngày qua thông thả đến nhàm chán.

Hứa ma ma nghe nàng nói như vậy thì cười nói lại có một đứa nhỏ nữa là được. Tương Như Nhân cũng muốn, nhưng sinh hạ Bình Ninh và Dung nhi xong, bảy tám năm trôi qua, bụng của nàng không có phản ứng gì.

Hoàng thượng đến chỗ nàng không tính ít, hai năm gần đây càng là nhiều. Có đôi khi một hai tháng cũng đều ở lại đây. Vậy mà nàng vẫn không có động tĩnh.

“Không có duyên phận đi.” Tương Như Nhân cười cười “Muốn đến nó tự sẽ đến.”

Hứa ma ma lo lắng “Lúc trước nương nương uống thuốc tị tử ba năm, có lẽ thân mình cũng bị tổn hại. Tốt nhất nên gọi thái y qua khai cho nương nương ít thuốc bổ.”

Là được ba phần độc, liền tính là ảnh hưởng ít thì tích lũy dần cũng thành nhiều, cũng sẽ có thay đổi. Lúc thái y bắt mạch nói thân mình nàng có chút hàn, nàng cũng biết đó là dư tích lưu lại.

“Vậy nghe nhũ mẫu, thỉnh thái y đến xem.”

Hứa ma ma đi ra ngoài. Bên kia Tử Yên báo lại Tương phu nhân đã tới, vẫn là mang theo Tương nhị phu nhân cùng tới.

Tương Như Nhân sai Thanh Thu đi pha trà, phái người mời các nàng vào. Tương phu nhân cùng Tương Nhị phu nhân vào, còn mang theo hai cô nương lạ mặt.

Sau khi hành lễ bái kiến xong ban ngồi. Đã lâu không gặp, Tương Như Nhân nhìn Tương phu nhân cười “Sao không thấy đại tẩu và nhị tẩu cùng đến?”

Tương phu nhân có chút kích động “Đại ca người, hẳn đã trở lại.”

Tám năm, vèn vện đã cách tám năm. Thiệu thị tưởng chừng như trường tử sẽ không quay lại nữa thì đột nhiên hẳn quay về.

Tương Như Nhân thấy nàng xúc động, cười an ủi “Trở về là tốt rồi. Để đại ca và đại tẩu đoàn viên. Qua mấy ngày mẫu thân dẫn bọn họ cùng tiến cung.”

Dứt lời, Tương Như Nhân khách sáo hỏi Tương Nhị phu nhân “Mấy người Tâm Tuệ vẫn ổn?”

Lý thị thật sự không dám nhìn thẳng nàng. Nha đầu kia trước khi xuất giá khí thế đã lớn. Hiện thời ở trong cung nhiều năm càng là áp chế người. Nàng cười đáp 'hào', chỉ vào hai cô nương bên cạnh giới thiệu “Đây là hai ngoại sinh nữ của ta, Liễu Thi Lê cùng Liễu Thi Mộng.”

Tương Như Nhân khẽ nhướn mày, ngoại sinh nữ mang đến chỗ nàng có ý gì?

Lý thị cũng không cảm thấy ngỡ ngàng “Ý nhị thẩm là, Nhị công chúa và Tam hoàng tử đã lớn, bên cạnh nương nương không có người cũng không nên. Dù sao cũng là người một nhà, hai hai tử này còn là song sinh,

thông minh cơ trí, thảng sáu sang năm cập kê, vừa vặn để ở cạnh bồi với nương nương.”

Thiệu thị ngồi bên cạnh nghe một chút, đương nhiên vẫn không rõ ý tưởng của em dâu nhưng Tương Như Nhân thì minh bạch. Nàng nhận chén trà Thanh Đông đưa qua, nhấp một ngụm giải nhiệt, chậm rãi mở miệng “Bên cạnh bản cung không thiếu người hầu hạ. Để hai tiểu cô nương như hoa như ngọc thế này đến làm chân sai vặt cho bản cung, Nhị thẩm thế nào bỏ được.”

“Bỏ được, thế nào không được.” Lý thị cười bộ mặt nịnh nọt “Có thể hầu hạ bên cạnh nương nương đó là thiên đại phúc khí. Nương nương vào cung đã vài năm rồi, thế nào trong cung cũng nên có mấy người nhà.”

Cái này thì Thiệu thị nghe hiểu, trong cung có người nhà tức là muốn nhét người vào chỗ nữ nhi. Trong phòng cũng không có người ngoài, Thiệu thị quát lớn nàng “Đệ muội, người đang nói hươu nói vượn cái gì đấy. Người bảo dẫn hai đứa nhỏ đi chp biết, thế nào trong lòng còn có hồ tưởng này.”

“Tẩu tử, ta là có hảo tâm a.” Lý thị lo lắng tường tận, vẫn là đê thấp thanh âm nói với Thiệu thị “Tuổi còn trẻ có thể nhiều hấp dẫn khiến hoàng thượng lại đây. Cũng là nghĩ cho Tương gia. Người xem sau khi sinh công chúa và hoàng tử thì khờn có động tĩnh gì nữa.”

Tương Như Nhân bất động thanh sắc nhấp một ngụm trà. Còn thay nàng lo lắng nữa sao. Sợ nàng tuổi già sắc suy sẽ thất sủng, còn sợ nàng tuổi lớn sinh nở không được liền tìm hai cô nương trẻ tuổi vào đây cố sủng, còn có thể sinh hạ đứa nhỏ thì dưỡng dưới danh nghĩa nàng, nhất cử lưỡng tiện.

“Nhị thẩm thật sự là dụng tâm lương khổ a!” Tương Như Nhân bưng chén trà, nhìn hai tiểu cô nương tuổi trẻ mũ mào kia “Nhị thẩm nhiều năm qua cũng chưa vì Nhị thúc thêm người hương khói. Hiện tại ba vị đường

muội đều đã gả ra ngoài. Không bằng bản cung làm chủ để Nhị thúc nạp hai cô nương làm thiếp để tiện sinh nhi tử cho Nhị thúc?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Thật Là Heo Đội Mũ

Ngoại sinh nữ làm thiệp cho trượng phu, đó thật là muốn người ta cười đến rụng răng. Tương Như Nhân vừa nói như vậy, sắc mặt Lý thị liền không tốt. Sắc mặt hai tiểu cô nương kia thì càng không nói, xấu hổ xen lẫn giận dữ khó che giấu.

Nhưng đây là Chiêu Dương cung, trước mặt nàng là Hiền phi, Lý thị còn có thể phản bác cái gì. Tương Như Nhân xem nàng dám đem vẻ mặt heo này đổi thành ý cười “Nương nương nói đùa, đây là ngoại sinh nữ của ta, sao có thể làm thiệp cho Nhị thúc người.”

“Bản cung là thấy Nhị thẩm nhân rồi không có việc gì nên mới quan tâm tới bản cung.” Tương Như Nhân tin tưởng nếu hiện tại Nhị thẩm có nữ nhi mười bốn mười lăm tuổi thì khẳng định bây giờ ngồi chỗ này sẽ không phải hai nữ nhi Liêu gia này.”

“Như Nhân a, Nhị thẩm người chỉ kaf nói đùa thôi.” Thiệu thị thấy không khí không đúng, mở miệng hòa giải, Lí thị theo đó gật gật đầu. Trong lòng thì cảm thấy Tương Như Nhân không hiểu chuyện. Triệu gia, Diệp gia đều đưa người mới vào cố sủng. Hoàng thượng khẳng định là có mới nới cũ, dung nhan già đi không giữ được đế tâm, nên luôn có người trong cung mà tranh sủng giùm mới phải.

Nhưng ở bên ngoài, Lý thị là không dám biểu hiện ra mặt.

Tương Như Nhân liếc mắt nhìn nàng một cái, hai cái ngoại sinh nữ mang theo bên người còn ra ra vào vào Tương gia để người ta đồn thổi lung tung sẽ không tốt.

Nghi, Tương Như Nhân trực tiếp phân phó “Hai tiểu cô nương chưa xuất gia lại cứ ở Tương gia cũng không tiện. Nhị thẩm cũng nên nhanh đưa các nàng hồi gia đi. Còn nếu muốn ở Lâm An thành tìm một mối hôn sự, bản cung có thể làm chủ giúp.”

Lý thị vội chối từ “Sao có thể làm phiền nương nương. Bọn họ ở vài ngày liền trở về. Tiểu cô nương chưa nghị thân, ở lâu cũng không hay.”

Tương Như Nhân gật đầu, vẫn là sau Thanh Thu đi lấy lễ gặp mặt đưa cho các nàng. Lễ gặp mặt đã nhận, cũng nên rời đi thôi.

Thanh Thu vừa lấy mọi thứ ra, ngoài cửa Phùng Áng vào bẩm báo “Nương nương, hoàng thượng tới đây.”

Người đang ngồi đều đứng dậy, Tô Khiêm Dương tới cửa, Tương Như Nhân phúc thân, còn lại đều quỳ xuống hành lễ.

Liếc mắt nhìn qua một cái, tầm mắt Tô Khiêm Dương vẫn là trở lại trên người Tương Như Nhân, lạnh lùng nói “Miễn lễ.”

Sau khi đứng dậy Tương Như Nhân liếc nhìn Phùng Áng một cái. Phùng Áng tiến vào cung kính nói với Thiệu thị “Tương phu nhân, mời các ngài theo tiểu nhân đưa ra ngoài.”

Bốn người đi theo Phùng Áng. Ra đến cửa kia, bỗng nhiên một tiếng “Ai nha”, quay lại thì thấy Liễu Thi Lê cô nương đang nửa ngã xuống đất, ngồi phía ngoài thanh cửa, ôm chân kêu đau.

Tiểu cô nương mặt mày trắng nõn khẽ rơi lệ bộ dáng cực đáng thương, ngẩng đầu nhìn phía mấy người bên Tương Như Nhân, lại vội cúi đầu, gò má nhất thời ửng hồng.

Lý thị đỡ nàng đứng dậy, tiểu cô nương chân đau đứng không nổi, dựa toàn bộ vào người Lý thị, có vẻ không đi nổi ra ngoài. Còn chưa kịp nói cái

gì, Phùng Áng đã cho hai cung nữ đến nâng Liễu Thi Lê đứng lên, “Mời đi tới trước cửa, tiểu nhân đi gọi kiệu lại đây.”Tiểu cô nương sắc mặt tái nhợt, cũng không thể không đi. Cứ thế bị hai cung nữ nâng đi ra ngoài.

Tương Như Nhân quay đầu nhìn Tô Khiêm Dương cười “ Để hoàng thượng chê cười.”

“Người Tương gia?” Tô Khiêm Dương cũng không thèm để ý, sau khi ngồi xuống ngẩng đầu nhìn nàng. Tương Như Nhân lắc đầu “Là thân thích của Nhị thẩm, Liễu gia tiểu thư.”

“Hoàng thượng hôm nay đến sớm.” Nói hai câu, hai người liền không để ý đề tài này nữa. Tương Như Nhân nhìn sắc trời, hiện tại mới chỉ về chiều.

Trần Phụng đưa lên một quyển tấu chương. Tô Khiêm Dương ý bảo Tương Như Nhân tiếp lấy, mở ra xem, không ngờ là cáo trạng Tương gia.

Cách lần trước nàng nhìn thấy đã là hai ba năm. Sau chuyện cứu tế đã không còn người tham tấu Tương gia, thế nào bỗng nhiên lại xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt hoàng thượng cũng không có bao nhiêu bất mãn, Tương Như Nhân khép lại tấu chương “Hoàng thượng, lần này là tham tấu chuyện gì?”

“Tham đại ca nàng, còn có Nhị thúc nàng. “

“Đại ca vừa mới hồi Lâm An không bao lâu, chức vị gì cũng còn chưa có đâu.” Ở ngoài cũng không phải nơi nơi giới thiệu là trưởng tử Tương gia a.

“Đại ca nàng rời nhà tám năm, phẩm hạnh có tổn hại, giấu diếm thê tử ở nhà, dưỡng ngoại thất bên ngoài, hài tử cũng đã mấy tuổi.” Hoàng thượng chỉ mang một quyển lại đây, không mang đến mấy quyển nội dung, đại khái chính là ý tứ này.

Tương Như Nhân dờ khóc dờ cười “Đại ca có hài tử thần thiếp thế nào không biết. Về phần dưỡng ngoại thất, thần thiếp còn muốn thỉnh giáo người viết tấu chương kia là ngoại thất hiện ở đâu?”

Thực là nước bần gì cũng muốn hắt lên người Tương gia, cái gì cũng bịa được. Một đám người kia thật không có việc gì làm sao, cả ngày ngồi bên ngoài nhà người ta chắc?

Tô Khiêm Dương lại lấy trong lòng ra một quyển tấu chương khác “Nhị thúc nàng.”

Tương Như Nhân mở ra đọc, lữ này thì cười không nổi. Tham là Tương gia Nhị lão gia, tội trạng viết rất rõ ràng: nhận hối lộ. Lợi dụng quyền hạn thăng chức quan viên, còn liệt kê rõ ràng danh sách các quan viên lên chức hai năm nay, đều hối lộ qua Nhị thúc.

Tương gia Nhị lão gia vốn là Tam phẩm Thông chính tư, mấy năm trước vừa mới lên chức Lại bộ Thị lang. Lại bộ quản chính là vị trí quan viên, trong đó chuyện vì muốn đi lên mà đút lót không phải không có. Nhưng Tương gia đứng cao, phàm là đều để người khác dưới mí mắt. Hoàng thượng hôm nay mang đến cho nàng xem, nhất định là có vấn đề.

“Hoàng thượng, Nhị thúc làm người cẩn thận, làm quan càng là thanh liêm, hẳn tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.” Tương gia không thiếu bạc. Nhị thúc vì chút bạc mà đi nhận hối lộ kia là không có khả năng.

Tô Khiêm Dương thấy nàng không tin “Trẫm đã phái người tra, chuyện đút lót là có thật.”

“Thần thiếp cho rằng trong đó nhất định còn có nguyên do khác. Nhị thúc sẽ không bởi vì nhận hối lộ mà giúp người thuận tiện lên chức.” Mặc dù là thị sủng mà kiêu cũng không thể dùng trong chuyện này, Tương Như Nhân khẳng định. Tô Khiêm Dương mi mày vừa động, nhướng mày nhìn nàng “Nàng khẳng định như vậy?”

Tương Như Nhân gật đầu “Thần thiệp khăng định.”

Tô Khiêm Dương ngả mình về sau, hai tay khoanh trước ngực “Dùng cái gì để khăng định?”

“Nhị thúc một đường làm quan quả thực chưa từng làm ra chuyện nhận đút lót này, hiện thời thân là Lại bộ Thị lang càng là sẽ không, thỉnh hoàng thượng xem xét.” Tương Như Nhân quỳ xuống. Tấu chương nêu chút ngân lượng này thực sự là không đáng.

Tô Khiêm Dương đưa tay đỡ nàng, cũng là khăng định với nàng “Nhưng bạc này quả thật là Tương gia có thu vào.”

Tương Như Nhân nhòm dậy một chút “Hoàng thượng có biết là Tương gia ai thu?”

“Theo hồi báo đều là mấy phu nhân quan viên đi Tương gia, thăm vấn một người trong đó nói là giao cho Tương gia Nhị phu nhân.” Tô Khiêm Dương nâng nàng dậy, trên vẻ mặt nhìn không ra là tức giận hay cao hứng “Tương gia Nhị phu nhân thu thì vẫn là nhận hối lộ.”

Tương Như Nhân vừa nghe vậy liền rõ ràng “Thần thiệp cả gan xin hỏi mấy vị quan viên trong tấu chương, lên chức hay không thì Lại bộ sớm đã có dự tính, khi họ đưa bạc đi thì kỳ thực Lại bộ đã có quyết định?”

Khóe miệng Tô Khiêm Dương giơ giơ lên, bản thân đề điểm vài câu nàng đã nghĩ đến mấu chốt rồi “Nàng đoán đúng. Quan viên thăng chức sớm đã định ra, Lại bộ thượng thư cùng Tương thị lang đều biết rõ.”

Giờ phút này trong đầu Tương Như Nhân lửa bốc phừng phừng. Xem tình cảm của Nhị thúc với Nhị thẩm thì việc Nhị thúc nói qua về việc quan viên nào có lên chức hay không là có khả năng. Hay rồi, Nhị thẩm liền ngồi chờ thu bạc, nói là trợ giúp ta giúp các người thăng tiến cần bạc. Đợi khi thông báo định ra thì xác thực.

Không phải Nhị thúc tiếp khách mà cũng không phải Nhị thúc thu bạc, Nhị thúc đương nhiên không biết rõ. Mấy thứ này trong quan trường đương nhiên cũng không có ai nói thẳng, ai ngốc a. Vì ghế mà tổ phụ cùng phụ thân cũng đều không hay biết.

Bây giờ thì tốt rồi, để người ta theo dõi. Nói ra cũng không ai tin được tất cả đều là một cái phụ nhân trong nhà bày tính. Tất cả cũng là chỉ hướng vào Tương gia, đồn đãi ra ngoài chính là hiện tại Tương gia đến quan vị cũng dám bán.

“Hoàng thượng, xin cho phép thần thiếp viết gửi tổ phụ một phong thư. Nhị thúc sẽ không phải người biết pháp còn phạm pháp. Tổ phụ và phụ thân nếu biết cũng sẽ không thể dung túng loại chuyện này.” Tương Như Nhân vừa muốn quỳ, Tô Khiêm Dương đã nhanh tay giữ lại, cũng không tức giận “Gấp cái gì, trẫm tin lời nàng.”

“Hoàng thượng thánh minh.” Tương Như Nhân thật lòng cảm tạ. Hoàng thượng không nói, cái vị trí Lại bộ Thị lang này Nhị thúc còn ngồi được bao lâu thì Nhị thúc còn thu bạc bấy lâu, đến lúc có một ngày không thể cứu vãn. Khẩu vị người ta là càng dưỡng càng lớn, đến lúc đó tấu chương tham Tương gia cũng không phải là một hai bản thế này.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng một mặt cảm kích “Cứ như vậy?”

Tương Như Nhân ngẩn ra, phản ứng lại chính là kinh ngạc. Hoàng thượng là đang thừa nước đục thả câu nàng?

Trần Phụng sớm đã lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người. Tương Như Nhân liếc nhìn tấu chương kia một cái, nghĩ nghĩ rồi nói “Hoàng thượng tốt với thần thiếp như thế, thần thiếp thập phần biết ơn.”

Nửa ngày, thanh âm miễn cưỡng của Tương Như Nhân truyền đến “Rồi sao nữa?”

Còn có cái gì, Tương Như Nhân nhìn hẩn tựa vào kia, đi lại gần mềm giọng lấy lòng “Hoàng thượng có mệt hay không? Thần thiếp bóp vai cho ngài. Hoàng thượng còn muốn ăn cái gì, thần thiếp liền sai người đi chuẩn bị.”

Tô Khiêm Dương im lặng hưởng thụ một phen nàng hầu hạ. Một lát sau lại chậm rãi mở miệng “Còn gì nữa không?”

Tương Như Nhân có chút quẫn bách. Hoàng thượng đây là đang trêu nàng a. Không để nàng viết thư ngay cho tổ phụ, còn đòi này kia. Nàng buông tay “Không bằng hoàng thượng nói ra để thần thiếp làm theo là được.”

Tô Khiêm Dương nghiêng người ép nàng vào đệm lưng “Như thế có vẻ nàng không nhiều thành ý.”

“Làm sao có thể. Hoàng thượng nói, thần thiếp tận lực đi làm, đây cũng là thành ý a.” Tương Như Nhân nghiêm cẩn nói. Để nàng đoán làm sao mà đoán được, cũng không phải là sâu trong bụng.

Tô Khiêm Dương lắc một chút hoa tai trên vành tai nàng, khẽ ừ một tiếng xem như đồng ý với cách nói của nàng. Sau đó sát lại lỗ tai nàng, thì thào “Mấy hôm trước trẫm đọc thoại bản của dân gian, dựa theo trên đó nói, không bằng ái phi nàng lấy thân báo đáp.”

“...”

Thoại bản dân gian, Tương Như Nhân thốt lên “Hoàng thượng còn cả đọc cái này?”

Tô Khiêm Dương dùng một tay ôm bờ vai nàng kéo vào lòng mình, ngả người lại sau nói giọng tùy ý “Hiểu biết dân tình. Trẫm muốn xem nơi trà lâu hẻm nhỏ là nói cái gì. Nếu là thoại bản khiến dân tâm náo động, trẫm cũng kịp thời cho người đi xử lý.”

Lý do này đã đủ. Về thoại bản dân gian thì ở Chiêu Dương cũng có Phục Linh, còn là một thuyết thư cơ.

“Vậy hoàng thượng xen cái gì? Tương Như Nhân tò mò hỏi.

Tô Khiêm Dương ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói “Một vị quan lớn có thân phận đại hiệp, chạy đi đánh sơn phỉ cứu người. Cứu một nhà nàng kia, nữ tử vì muốn trả ơn nên lấy thân báo đáp.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đầy Tháng Ở Bình Vương Phủ

Tương Như Nhân sững sốt thật lâu mới hoàn hồn. Nhìn Tô Khiêm Dương bộ dáng nói nghiêm cẩn, cũng không có vẻ đùa giỡn “Hoàng thượng, mấy thứ ngài xem đó là tiểu thuyết thoại bản dân gian, không phải mấy tin đồn về quan gia này đó.” Đường đường là thiên tử lại đi xem mấy mẫu chuyện xưa khuôn sáo kia, thật sự ổn sao?

“Quả thật là so với thực tế trái ngược rất nhiều.” Tô Khiêm Dương bình luận, “Có điều theo thu thập tổng số thuyết thư thì thoại bản như loại này rất nhiều, chứng minh dân chúng ngày ngày là an cư lạc nghiệp.” Nếu ăn không đủ no mặc không đủ ấm thì ai lại rảnh bỏ nửa vắn tiền ra nghe gì đó, nếu không nghe cũng là nghe thoại bản than thở, nói xấu triều đình rồi.

Tương Như Nhân vẫn là cảm thấy có chút kì lạ, nghe hoàng thượng biện giải này kia, thật sự là một phen cảm thụ khác.

Tô Khiêm Dương không quên nói về trọng điểm “Nữ tử báo ân là lấy thân báo đáp. Vừa rồi ái phi nói vô cùng cảm kích, vậy có phải cũng muốn làm thế hay không?”

“Hoàng thượng, đó là lời nói không nhận thức trong thoại bản mà thôi. Nếu thật nữ tử có gặp nạn như vậy cũng không thể nói thẳng lấy thân báo đáp như thế.” Tương Như Nhân cười giải trí “Thoại bản phần lớn là để giải trí mà thôi.”

Tương Như Nhân ngẫm lại có chỗ không đúng, bổ sung thêm một câu “Thần thiếp cũng đã là người của hoàng thượng a.”

Tô Khiêm Dương không thèm để ý “Nàng có thể hứa thêm một lần nữa.”

Tô Khiêm Dương cầm tấu chương đến 'tranh công' và 'lấy lòng', cuối cùng Tô Khiêm Dương chiếm được sự cảm kích lấy thân báo đáp từ Tương Như Nhân. Ngày hôm sau lâm triều, hẳn chẳng hề đề cập đến tấu chương này, tâm tình thư sướng rời đi.

Tương Như Nhân cũng biết ở chuyện này hoàng thượng vẫn là tin tưởng Tương gia. Nếu không mấy thứ nàu đều nên giấu đi, chờ ngày nào đó sẽ đối phó Tương gia thì lấy ra một lượt, chẳng phải sẽ đánh đến trở tay không kịp sao.

Không đợi ăn sáng, Tương Như Nhân vội viết thư cho tổ phụ, sáng sớm để Tử Hạ xuất cung một chuyến.

Đến chiều Tử Hạ trở lại mang theo hồi âm của Tương lão gia tử. Quả thật tổ phụ cùng phụ thân đều không hay biết chuyện này. Tương lão gia tử và Tương Như Nhân ý tưởng không khác biệt lắm, hiện thời để người có tâm nắm được nhược điểm, khẳng định không thể lập tức hưu Nhị thâm. Đến lúc đó Lý gia có chuyện nói, nãy người viết tấu chương kia lại nhân cơ hội dâng thêm mấy bản.

Bạc sẽ hoàn trả hết lại, mặc dù là ít nhưng Tương gia cũng không thể chấp nhận người con dâu như vậy. Ý của Tương lão gia tử và Tương đại lão gia là trước mắt để giãn ra vài ngày, đợi mọi việc trôi qua rồi mới hưu nàng.

Tương Như Nhân đốt thư, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng biết mấy năm nay dù Nhị thâm có quá đáng thế nào, Nhị thúc cũng đối với nàng dễ dàng tha thứ. Nhưng chuyện này đã không còn là vấn đề đơn giản để tha thứ. Thê tử như vậy chính là ở sau lưng tùy lúc có thể đâm mấy nhát dao nhỏ còn không biết bản thân làm sai, không chừng đem toàn gia kéo xuống.

Ngoài phòng Bình Ninh tan học trở về, bộ mặt vui vẻ.

Tương Như Nhân sờ sờ trán nàng “Làm cái gì mà trán đầy mồ hôi thế này?”

Bình Ninh nhận nước Hứa ma ma đưa qua, uống một ly xong hưng phấn nói “Mẫu phi, ta vừa học cưỡi ngựa.”

Tương Như Nhân cầm khăn lau mồ hôi cho nàng, cười nói “ Lúc cưỡi ngựa cẩn thận chút, đừng hiếu thắng so đo với người khác.”

Bình Ninh cúi đầu lè lưỡi, bị mẫu phi đoán trúng rồi. Nàng hôm nay là cưỡi ngựa thắng người khác nên mới cao hứng như thế. Cuối cùng làm nũng bên cạnh Tương Như Nhân, xin khoan dung nói “Mẫu phi, Bình vương phi sắp sinh, Bình Vương phủ tiệc đầy tháng ngài cho phép ta đi đi”

“Mỗi ngày đều nghĩ cách chạy ra khỏi cung.” Tương Như Nhân khẽ đẩy cái trán nàng. Bình Ninh phản bác “Đó là do mẫu phi chưa sinh đệ đệ cho Bình Ninh, nếu mẫu phi sinh thêm một đệ đệ, ta nhất định sẽ đối với hắn tốt như với Dung nhi “

Còn nhỏ tuổi cái gì cũng chưa hiểu, có nhiều lời cũng nói chưa ra gì nhưng hiện tại đã biết nhiều hơn, lời nói ra một tràng một tràng. Tương Như Nhân dở khóc dở cười, chưa chịu sinh đệ đệ muội muội cho nàng nên vẫn là mình không đúng sao.

“Người học tốt châm tuyền tú nương dạy ta sẽ cho người đi Bình vương phủ. “

Bình Ninh đáy mắt sáng ngời “Đây là chính ngài nói, không được đổi ý!” Nói xong sợ Tương Như Nhân rút lời, vội vàng đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói “Ta đi học, ngài cũng không nói là cần phải đẹp.“...

Có động lực, thù thù bị Bình Ninh bỏ phế mấy tháng lại sống dậy. Lần này học thật sự nghiêm cẩn. Chờ đến nửa tháng sau khi Bình vương phi sinh hạ thứ tử, nàng liền học tốt những thứ tú nương dạy.

Tương Như Nhân thấy nàng nghiêm túc hiêm có như vậy, nhắc nhở nàng “Còn đến nửa tháng mới đến tiệc đầy tháng, nếu học xong rồi khiong bằng liền thêu một bức làm lễ mừng.”

Bình Ninh do dự “Nhưng ta thêu không giỏi lắm. Có khi thắm thắm thấy lại không thích.”

“Làm sao có thể, đây là tâm ý của người.” Tương Như Nhân cổ vũ nàng.

“Vậy nên thêu cái gì?” Vốn nàng tính tặng khóa trường mệnh, nay nghe mẫu phi nói nàng mới thấy thế có vẻ không đặc biệt lắm. Nàng đưa vậy, khẳng định cũng rất nhiều người đưa như vậy.

Tương Như Nhân cười nhìn nàng. Nửa ngày, Bình Ninh a một tiếng “Ta biết thêu cái gì rồi. Ngày hôm qua trên tập thêu mẫu có đồ cho trẻ nhỏ. Ta sẽ thêu cho hăn cái yếm đỏ, đến mùa hè có thể mặc.”

Tôn ma ma ở bên cạnh nghe nàng nói vậy cũng cười “Công chúa và điện hạ cũng đều có cái yếm đỏ như vậy. Lúc trước vẫn là chính tay nương nương thêu cho các ngài.”

Bình Ninh chà chà chân, đỏ mặt nhìn Tôn ma ma “Không nói với các người nữa.”

Thanh Thu theo Bình Ninh đi ra ngoài giúp nàng cắt vải may yếm. Trên mặt Tương Như Nhân giấu không được ý cười. Lúc Bình Ninh và Dung nhi được bảy tháng, mùa hè nóng nực nàng thực sự đã cho bọn họ chỉ mặc mỗi cái yếm đỏ, ngồi ở kia trông thật bụ bẫm. Mấy cái yếm đó bây giờ vẫn còn giữ, có điều mỗi lần nhắc đến Bình Ninh đều xấu hổ không cho nói. Cái yếm thật dễ thương nhưng phần sau trống trơn, mỗi khi nghĩ đến mình trong tình trạng mặc cái yếm đó là Bình Ninh nhất quyết không cho nàng nhắc đến...

Giữa tháng chín, Bình vương phủ đãi tiệc đầy tháng, Bình Ninh và Dung nhi đại diện Tương Như Nhân đi qua.

Hoàng thượng anh tuấn, Tương Như Nhân xinh đẹp, đương nhiên hai hài tử đều ưu tú. Bình Ninh và Dung nhi đứng ở một chỗ, mắt mũi có nét tương tự của cặp song sinh, một động một tĩnh. Tuy rằng trên mặt còn vẻ non nớt nhưng nói chuyện thì rất già dặn, đối nhân xử thế đều ra khuông ra dạng.

Trong viện của Bình vương phi, Bình Ninh gặp Tô Ngạn Hạo liền không buông tay. Tiểu đường đệ này thật sự là càng lớn càng đáng yêu. Tô Ngạn Hạo tránh mãi không thoát được đành chịu thua. Gặp đường tử nhiệt tình như vậy hẳn cũng hết cách.

Dẫn theo bọn họ vào phòng thăm mẫu phi, trong lòng Cố Ngâm Hoan ôm một đứa bé mềm mại đang híp mắt ngủ.

Bình Ninh vội kêu Tôn ma ma mang lễ vật của mình ra, còn mở ra cho Cố Ngâm Hoan xem “Ngâm Hoan thăm thăm, đây là cái yếm ta thêu cho tiểu bảo bảo, về sau nhớ lấy ra cho hẳn mặc.”

Trên cái yếm thêu một tiểu oa nhi rất đáng yêu, tiểu oa nhi này cũng mặc một cái yếm đỏ, ngồi ở đó, cánh tay căng chân đều ngắn ngắn.

Cố Ngâm Hoan không buông tay được, ma ma bên cạnh tiếp nhận thay nàng. Nàng cười hướng trên người đứa nhỏ ướm ướm chút “Bình Ninh có tâm, nhi chúng ta biết tử tử tốt.”

Bình Ninh nhìn mà thỏa mãn, quay đầu nhìn Tô Ngạn Hạo giọng có chút tiếc nuối “Nếu người nhỏ đi chút ta cũng có thể thêu cho người một cái yếm.” Bộ dáng Hạo nhi mặc cái yếm đỏ chắc chắn là vô cùng đáng yêu.

Tô Ngạn Hạo bị cái nhìn này của nàng dọa sợ lùi về sau vài bước tránh về phía sau Dung nhi. Đùa giỡn gì vậy, mấy cái kia mặc vào đúng là dọa người, lúc nhỏ là do không thể phản kháng được thôi.

Cũng may Bình Ninh chỉ là có chút nuối tiếc, cũng không nghĩ đến phải làm thực. Ở trong phòng ngậy người một hồi, vài người ra hoa viên đi dạo.

Trong hoa viên nhiều người. Tô Ngạn Hạo là tiểu chủ nhân dẫn theo mọi người đến một cái đình nhỏ. Bên này vừa khéo có thể nhìn thấy núi giả phía bên kia đình và cây cầu nhỏ kéo dài qua hồ nước.

Bình Ninh là lần đầu đến đây nên thật tò mò. Tô Ngạn Hạo chỉ vào cây cầu kia giải thích cho bọn họ “Đó là phụ vườn xây cho mẫu phi.”

Tháng chín, dây mây xanh quấn quanh thành cầu. Xa xa nhìn qua thập phần xinh đẹp. Bình Ninh kéo Dung nhi và Tô Ngạn Hạo “Chúng ta đi lên đó một chút “

Vừa đến dưới cầu, còn chưa cất bước lên đã thấy Dung Nguyệt. Đây đúng là oan gia ngõ hẹp. Dung Nguyệt đối với chuyện bị Bình Ninh cào xước mặt vẫn canh cánh trong lòng. Vết thương dưỡng kỹ mấy tháng mới lành, suýt còn lưu sẹo. Vì thế vừa trông thấy Bình Ninh vẻ mặt nàng liền không tốt.

Đương nhiên sắc mặt Bình Ninh cũng chẳng dễ chịu gì, còn nhanh hơn một bước hừ nói “Nhìn thấy bản công chúa còn không biết hành lễ!”

Công chúa đã không phải người dễ chọc, nữ nhi nàng ta sinh ra cũng hết sức cáu kỉnh. Dung Nguyệt từ nhỏ đều là được sủng ái, chưa từng chịu qua bị nổi giận gì, gặp Bình Ninh khí thế “Người làm giá cái gì?”

“Bản công chúa còn cần tự cao tự đại sao. Bản công chúa vốn đã có cái giá.” Bình Ninh nhanh cãi lại “Người tốt xấu cũng là quận chúa, sao chút cấp bậc lễ nghĩa ấy cũng không biết. Nếu còn chưa học cách hành lễ thì mau trở về nhà học cho thật tốt. Không cần ra ngoài tự làm xấu mặt.”

“Người!” Dung Nguyệt bị chọc giận đến phát điên. Lúc này không phải là nàng gây sự, rõ ràng là Bình Ninh mở miệng trước, vì thế Dung Nguyệt

phản bác “Ta là quận chúa như thế nào, người còn là công chúa kia, mà một chút phẩm đức công chúa còn không có. Người có tư cách gì mà nói ta?”

“Bản cống chúa có đủ phẩm đức hay không cũng không do người định đoạt. Bản công chúa chính là có tư cách nói người, ai bảo ta là công chúa còn người là quận chúa.” Bình Ninh không chút tức giận, cười hì hì cãi lại.

Tô Ngạn Hạo gia đình hòa thuận, phụ mẫu thân thiết đứng bên cạnh mà bị dọa ngây người. Hắn cảm thấy chỉ số thông minh không quá đủ dùng. Các nàng thật sự chỉ có bảy tám tuổi hay sao? Cổ nhân thật đáng sợ.

Tiếng âm ỉ lớn chút nên đương nhiên có người nghe được kéo đến. Nhưng khổ nỗi mấy vị ở đây toàn là tiểu tử tông a. Cuối cùng vẫn là Bát thế tử phi ra mặt khuyên, Bình Ninh quay đầu nhìn Bát thế tử phi cười ngọt ngào “Ngũ thẩm thẩm, chúng ta không âm ỉ đâu, chỉ là nói lớn chút thôi. Ta thấy Dung Nguyệt quận chúa không được tốt lắm. Hắn là nên về phủ nghỉ ngơi. Không biết hôm nay Tứ cô cô có đến đây hay không?”

Tươi cười ngọt ngào như vậy. Tô Ngạn Hạo cảm thấy chỉ số thông minh của hắn đúng là không đủ dùng. Thế này còn chưa tính là âm ỉ, vừa rồi Dung Nguyệt quận chúa thiếu chút là muốn đánh người rồi.

Bát thế tử phi cười nhìn Dung Nguyệt “Tĩnh Nhàn công chúa hôm nay không tới. Dung Nguyệt, không bằng người đi theo ta ra đình kia nghỉ ngơi một lát.”

“Không cần.” Dung Nguyệt lạnh mặt quay đầu bước đi.

Bình Ninh hướng về phía bóng lưng nàng làm mặt quỷ, hướng về phía Bát thế tử phi vẫy vẫy tay rồi quay sang Tô Ngạn Hạo “Chúng ta lên cầu đi.”

Tô Ngạn Hạo gật gật đầu. Ôi, đắ tội ai cũng không nên đắ tội nữ nhân. Đáng sợ a. . .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thanh Huyền Cung Hỏa Hoạn

Tiệc đầy tháng ở Bình vương phủ xong, trời dần chuyển lạnh, trong cung tổ chức thu yến ba năm một lần. Người tiến cung rất nhiều. Năm đó lần đầu Tương Như Nhân tiến cung là cũng vào dịp thu yến. Chẳng qua lúc này nàng đã là người ngồi ở phía trên nhìn thế gia tiểu thư phô bày tài hoa.

Nhìn một đám thế gia tiểu thư lần lượt đi lên, Tương Như Nhân xen có chút xuất thần. Mãi cho đến khi Ngụy gia tiểu thư đi lên, đây chính là thái tử phi tương lai, thời gian cứ như trôi về mười bảy năm trước.

Ngụy tiểu thư cũng là tấu một khúc nhạc. Tương Như Nhân nhìn hoàng hậu ngồi trên cùng vẻ mặt hài lòng. Năm đó, bây giờ, có gì khác biệt.

Tương Như Nhân không có tâm trạng xem, đứng dậy xin phép hoàng hậu đi ra ngoài dạo quanh hồ một chút. Đi trên đường lát đá bên hồ, trên mặt hồ đều là hoa đăng, lấm tấm nhiều điểm thật xinh đẹp.

Tử Yên đi cùng nàng.

Đi một đoạn đường không ngắn, khán đài biểu diễn ngày càng xa, tiếng nhạc càng nhỏ dần, xung quanh vang lên tiếng côn trùng kêu.

Tử Yên ở phía sau nhắc nhở “Nương nương, đi thêm chút nữa là đã ra khỏi hoa viên.”

Tương Như Nhân dừng bước ngẩng đầu nhìn, trời tối nên nhìn không rõ “Ra khỏi đây đến bên kia là chỗ nào?”

“Nương nương, nơi đó là Thanh Huyền cung.”

Tương Như Nhân quay đầu lại nhìn phía yến tiệc rồi lại nhìn công vòm trước mặt. Thì ra Thanh Huyền cung vốn dĩ gần như vậy, chỉ là những năm qua nàng vẫn chưa từng đến nơi đó.

Tương Như Nhân yên lặng nhìn một hồi rồi thở dài “VẬY không đi bên đó nữa” rồi xoay người đi theo lối khác.

Vừa đi được hai bước Tử Yên đã kinh hô “Nương nương, người xem kìa!”

Xoay người lại nhìn thấy vừa rồi còn là một mảng tối đen không nhìn rõ Thanh Huyền cung, bây giờ ửng ửng ánh sáng đỏ.

“Không tốt.” Trong lòng Tương Như Nhân khẽ giật mình. Thanh Huyền cung có thể coi như lãnh cung, sao lại có ánh sáng đỏ như thế, khẳng định là đã xảy ra chuyện. “Nhanh đi phía trước thông báo, Thanh Huyền cung có khả năng bị cháy!“...

Bên phía Tương Như Nhân nhìn ra được ánh sáng đỏ, bên này Thanh Huyền cung sớm đã loạn thành một đoàn. Bởi vì thu yến nên người tiến cung nhiều. Đại bộ phận thị vệ trong cung đều đi ra trông coi cửa cung cùng hoa viên. Phía Thanh Huyền cung chỉ còn hai tốp thị vệ, không có cung nữ thái giám, căn bản không kịp lấy nước dập lửa.

Mấy thị vệ cử ra hai tên đi gọi người. Còn lại trước hết muốn mở khóa đưa Định vương ra ngoài trước. Không bao lâu thì có cung nữ, thái giám lại đây phụ dập lửa.

Có điều lửa cháy lớn nên toàn cung một mảnh hỗn loạn.

Tô Khiêm Trạch được đưa ra khỏi phòng, nhìn lại thiên điện của Thanh Huyền cung nay đã ánh lửa ngập trời. Hẩn tránh qua hành lang bên cạnh. Bỗng nhiên có một đám cung nữ thái giám chạy tới kêu gọi dập lửa đây hẩn về sau.

Chưa đợi hẳn đứng vững đã có người kéo mạnh hẳn đi theo. Tô Khiêm Trạch nhìn lại thì thấy Hứa dung hoa giả trang cung nữ, phía sau đi theo hai cung nữ đang muốn thừa dịp hỏa hoạn đưa hẳn ra ngoài. Hứa dung hoa thấy hẳn bất động, có chút vội vàng nói “Vương gia đi mau. Hiện thời thị vệ nơi này không bao nhiêu, đợi đến cửa cung thay qua y phục sẽ có người đưa ngài ra ngoài. Tỷ tỷ đang chờ ngài ở bên ngoài.”

Tô Khiêm Trạch vừa cử động, xiềng xích trên người lập tức vang lên. Hẳn thoát khỏi tay Hứa dung hoa, trầm mặt “Lửa là do người phóng?”

“Đúng. Người liền chạy đi cả đêm nay sẽ ra khỏi Lâm An thành, không cần quay về.” Hứa dung hoa đẩy hẳn một phen, thúc dục “Người còn chờ cái gì?”

“Người cho là người trong cung đều là kẻ ngốc sao? Bốn vương cứ thế đi ra ngoài, làm sao có thể ra khỏi cửa cung.” Âm thành xiềng xích cùng dáng đi này, nếu không phải tai điếc mắt mù thì đều để ý đến.

Hứa dung hoa lấy chìa khóa ra từ trong lòng, hướng về phía hẳn cười “Hiện tại ta sẽ mở khóa giúp người.”

Nhìn nàng cúi đầu mở khóa, Tô Khiêm Trạch hừ cười “Không thể nghĩ tới người còn có cách lấy được chìa khóa.”

Hứa dung hoa gia tăng tốc độ mở khóa, tiếng xiềng xích rơi xuống đất. Nàng đứng lên nhìn hẳn si mê “Vì vương gia, chút việc ấy có là gì, cái gì Nguyệt Hân cũng nguyện ý làm.” Còn muốn đưa tay sờ sờ mặt Tô Khiêm Dương. Nhưng nghĩ đến bây giờ cần thoát đi ngay, kéo tay Tô Khiêm Trạch đi về phía cửa “Vương gia mau cùng ta đi ra ngoài trước, nơi này càng ngày càng nhiều người “

Mấy cung nữ kia che chắn bọn họ. Tất cả mọi người đều vội vàng dập lửa nên cũng không chú ý đến người ra vào. Đến cửa viện bỗng nhiên Tô

Khiêm Trạch dừng lại không đi. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, sáu năm, hắn bị giam trong này đã sáu năm, lần đầu tiên ra ngoài thoải mái như vậy.

Nhìn bên kia ánh lửa ngập trời, Tô Khiêm Dương nở nụ cười giả tạo, bỏ tay Hứa dung hoa ra, cảnh cáo nàng “Thừa dịp còn chưa có người phát hiện, người liền rời khỏi đây đi.”

Hứa dung hoa biến sắc “Vương gia, ngài còn chờ gì nữa. Ra khỏi cung liền có thể cùng tỷ tỷ đi thật xa. Chẳng lẽ ngài muốn ở trong này cả đời.

“Bốn vương vốn là bị giam ở trong này. Có phải cả đời hay không bốn vương không biết, nhưng tuyệt không phải rời đi theo cách này.” Tô Khiêm Trạch quay đầu nhìn Hứa dung hoa, vẻ mặt bình tĩnh “Nếu người không đi, trừng phạt cũng sẽ không nhẹ như lần trước đâu. Phóng hỏa thả người là tử tội.”

“Người!” Hứa dung hoa thần sắc tái nhợt không thể tin vào lời hắn nói. Nàng trăm phương nghìn kế nghĩ ra biện pháp này, thật vất vả lấy được chìa khóa, muốn để hắn cao chạy xa bay cùng tỷ tỷ, thế nhưng hắn lại không chịu đi.

“Vương gia, tỷ tỷ còn đang ở bên ngoài chờ người!” Hứa dung hoa chưa từ bỏ ý định vội nhắc nhở, trán rịn đầy mồ hôi, không đi sẽ không kịp nữa rồi.

Tô Khiêm Trạch thâm thúy nhìn nàng “Nguyệt Hân, không cần làm gì nữa. Ta sẽ không đi.”

“Vì sao?” Hứa dung hoa hạ giọng chất vấn “Người vì sao còn phải ở lại đây? Vì nàng đúng không? Người cho là ở lại đây có thể gần nàng hơn một chút. Nhiều năm qua như vậy mà nàng một cái liếc mắt cũng chưa từng đến nhìn người. Nàng căn bản là không để ý người. Người làm nhiều như vậy rốt cuộc là vì cái gì?” Tô Khiêm Trạch giận tái mặt “Không cần ở đây nói

hữu nói vượn. Ta đi ra ngoài tội sẽ liên lụy đến Hứa gia. Người làm như vậy là muốn chết người có biết không?”

“Lấy cớ. Người chính là muốn ở lại trong cung cùng nàng.” Hứa dung hoa hô to “Người đến tánh mạng cũng không quan tâm, chỉ muốn rửa sạch thanh danh cho nàng. Tỷ tỷ thì sao? Tỷ tỷ đợi người nhiều năm như vậy. Người không làm nàng thất vọng sao?”

“Chủ tử, không đi nữa sẽ không kịp.” Cung nữ ở bên cạnh lo lắng nhắc nhở, đáy mắt Hứa dung hoa hiện lên chút quyết liệt “Đánh hôn mê mang đi!”

Cung nữ đứng phía sau Tô Khiêm Trạch liền hướng gáy hấn ra một chưởng nhưng bị hấn chặn lại. Còn chưa đến chiêu thứ hai thì thị vệ giữ cửa bên trong nhìn về phía các nàng hô to “Các người đang làm gì?”

Vừa thấy bị phát hiện, Hứa dung hoa liền nắm tay Tô Khiêm Trạch muốn lôi đi nhưng bị hấn một chưởng đẩy ngã. Tô Khiêm Trạch quát lớn “Còn không mau đi đi!”

Hai cung nữ vội nâng Hứa dung hoa dậy, khuyên nhủ “Chủ tử, đi thôi.”

Hứa dung hoa oán hận trừng mắt hấn, nhìn qua mấy thị vệ đang đuổi tới, xoay người chạy ra cửa cung.

Người đến dập lửa rất nhiều. Hứa dung hoa chen vào đám đông liền tìm không thấy. Tô Khiêm Trạch vẫn đứng đó, chờ hai tên thị vệ đuổi tới dẫn hấn quay lại. Cơ hồ là tham lam hít thở bầu không khí bên ngoài trong cảm giác ấm nóng, ánh lửa, tiếng la quện thành một mảnh...

Thanh Huyền cung xảy ra hỏa hoạn. Định vương gia thừa dịp tính đào tẩu nhưng bị bắt lại. Thiên điện Thanh Huyền cung bị thiêu rụi...

Ngày hôm sau tin tức như thế liền truyền khắp Lâm An thành. Người tham gia thu yến nhiều như vậy. Đều thấy trên góc trời Thanh Huyền cung cuộn cuộn ánh lửa. Đây vẫn là chuyện lần đầu gặp, mọi người đều vội vàng dập lửa, cũng không phát hiện một chiếc xe ngựa đợi ở ngoài cung thất vọng rời đi.

Thu yến náo nhiệt lại biến thành như thế. Hoàng thượng nổi giận, hoàng hậu càng giận hơn. Nàng vì chuẩn bị cho thu yến lần này đã bỏ bao nhiêu tâm tư.

Một ngọn lửa thiêu hủy Thanh Huyền cung, cũng hủy luôn thu yến không nói. Trong cung xảy ra chuyện như vậy, nàng là bụng làm dạ chịu.

Hoàng hậu tức khác phái người đi tra. Trong Thanh Huyền cung chỉ có mỗi Định vương gia, buổi tối ánh nến cũng không thấp, làm thế nào có thể cháy được?

Kỳ thực là phóng hỏa hay tự nhiên cháy cũng rất dễ nhận ra. Ở trong chủ điện là Định vương gia, hai bên thiên điện đều trống. Làm sao có thể phát hỏa từ thiên điện? Rõ ràng là có người cố tình châm lửa để làm loạn, nhân cơ hội cứu Định vương gia ra. Thu yến là một cơ hội tốt, mọi người đều tụ tập trong hoa viên, thị vệ bên này tương đối lơ lửng.

Hơn nữa theo mấy bản lời khai của vài thị vệ đều rõ ràng thấy được có người cố ý phóng hỏa cứu Định vương gia. Nhưng Định vương gia đã bị giam sáu năm, vây cánh lúc trước cũng đã bị thanh trừ sạch sẽ. Kết quả ai là người dám mạo hiểm như vậy để đến cứu người.

Tra từ thị vệ ở Thanh Huyền cung cho tới ra ngoài cung. Rốt cuộc lại tra ra ngay tại đêm Thanh Huyền cung bốc cháy, tại Định vương phủ có người ra vào, đến nửa đêm thì có xe ngựa lại lẳng lẳng trở về cửa sau Định vương phủ.

Nếu như nói là Định vương phi muốn đưa Định vương gia ra ngoài nên tìm người vào cung hành sự thì nghe cũng hợp lý, nhưng lại cũng có chút gượng ép. Cầu thái hoàng thái hậu hay cầu hoàng thượng cũng được, hà cớ gì dùng loại biện pháp này?

Ngay lúc hoàng thượng cho thị vệ đến thỉnh Định vương phi về thăm vấn thì Định vương phi ở vương phủ đã tự sát.

Thị vệ mang về Hình bộ chỉ còn là cái xác của Định vương phi cùng mấy phong thư di ngôn hư hư thực thực của nàng. Một phong là viết cho Định vương gia, còn một phong bất ngờ là gửi cho Hiền phi.

Hình bộ thượng thư xem tên đề trên bì thư kia cũng không dám tùy tiện mở ra, trực tiếp trình lên hoàng thượng...

Trong Thừa Kiên cung, Tô Khiêm Dương nghiêm mặt nhìn thư trong tay. Chữ viết đối chiếu không sai, đúng là do chính Định vương phi viết. Nhưng nội dung nàng viết là cái gì? Khẩn cầu Hiền phi nhìn vào tình cảm của Định vương gia dành cho nàng, sau này ở trong cung cũng có thể chiếu cố Định vương hơn. Định vương làm tất cả đều là vì nàng.

Định vương làm tất cả đều là vì Hiền phi.

Tô Khiêm Dương nhìn chăm chăm vào hàng chữ kia. Tình cảm. Định vương có cái tình cảm gì với Hiền phi.

Trong đầu Tô Khiêm Dương lập tức hiện lên hình ảnh lần đầu gặp nhau ở trường ngựa năm xưa, còn có lúc Định vương còn là hoàng tử thường xuyên ra vào Tương phủ, lời nói trong lúc bọn họ chơi cờ trước khi hấn rời Lâm An thành đi đất phong, Tam đệ nói hấn đã sớm thua, ngay từ đầu đã thua.

Lúc trước Tô Khiêm Dương nghĩ hấn nói đó là ván cờ. Hiện thời nghĩ lại, hấn nói chẳng lẽ là thua mất Tương gia đại tiểu thư.

Nơi đáy lòng kia có một cảm giác khác thường đè nặng ngày càng tụ lại. Tô Khiêm Dương buông thư trong tay xuống, nhắc lên thư Định vương phi viết cho Định vương gia.

Sau khi xem xong, Thừa Kiền cung lâm vào yên lặng thật dài.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hoàng Thượng Hoài Nghi

Trần Phụng cung kính đứng ở kia nhìn hoàng thượng trên Ngự án. Nơi đó một vòng bầu không khí thật sự bị đè nén. Hoàng thượng cầm lá thư kia thời gian ước chừng đã một nén nhang, không một chút động đậy. Bộ dạng này hẳn là lần đầu tiên thấy.

Mặc dù không biết trong thư viết gì, nhưng căn cứ vào lời Hình bộ thượng thư vừa rồi bẩm báo đây là thư Định vương phi viết cho Định vương gia và Hiền phi. Trong đầu hẳn liền mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

Thời gian trôi qua thật lâu, cho đến khi ngoài trời đã mờ tối, rốt cuộc Trần Phụng mới thấy hoàng thượng có động tác. Hoàng thượng đem thư nhét lại vào trong bì thư, kẹp vào một quyển sách. Sau đó đứng lên, nói với hẳn “Bãi giá Chiêu Dương cung.”

Trần Phụng đi trước ra ngoài điện. Khí trời hôm nay có vẻ như muốn mưa vậy.

Một đường đi qua Chiêu Dương cung, hoàng thượng không nói lời nào. Khi vừa đến cửa Chiêu Dương cung, qua nhiên từng hạt mưa bắt đầu rơi xuống.

Nhìn lên đường lát đá trong Chiêu Dương cung bị những hạt mưa đầu tiên rơi xuống làm nhiễm ướt dần có vẻ thật lạnh lẽo.

Trần Phụng đứng hầu ở cửa, lúc này đối với chuyện hoàng thượng đến Chiêu Dương cung đột nhiên lo lắng. Theo bản năng hẳn liếc nhìn qua trong phòng một cái. Hiền phi nương nờn tựa hồ là không phát hiện khác

lạ, cười nói gì đó với hoàng thượng. Mà hoàng thượng nhìn kĩ một chút thì cứ có cảm giác là đang dè nén.

Ở trong phòng, Tương Như Nhân nói nhiều hơn với hoàng thượng vài câu cũng cảm nhận được. Rót trà, hoàng thượng cầm chén trong tay cũng chưa từng nhấp một ngụm, để đến nguội. Cũng không biết là suy nghĩ cái gì. Ăn cái gì thì cầm lên một miếng, lại buông xuống. Rõ ràng không giống như bình thường.

Tương Như Nhân đổi cho hắn một chén trà nóng, ôn nhu hỏi “Hoàng thượng có phải vì chuyện Thanh Huyền cung bị cháy mà lo lắng hay không?”

Vừa hỏi câu này, Tô Khiêm Dương lại cầm khối điểm tâm lên ăn một miếng. Sau đó nhìn nàng “Định vương phi tự sát.”

Tương Như Nhân bị câu nói này của hắn làm cho khẽ giật mình, buông chén trà xuống “Thần thiếp có nghe nói.” Thời điểm nghe được tin tức này nàng cũng có chút kinh ngạc. Hình bộ vẫn chưa có định luận cuối cùng. Cũng không nói nhất định là do Định vương phi phái người vào cung hành sự. Hiện thời lại tự sát, khiến người ta cảm thấy như là nàng sợ tội tự sát. Nếu sau này không thể tra ra chứng cứ gì, tội danh này coi như ở trên người nàng.

“Lúc Định vương phi chết có để lại di thư.” Tô Khiêm Dương tiếp tục nhàn nhạt nói “Bên trong còn có nhắc tới nàng.”

Tương Như Nhân giương mắt. Trong di thư của Định vương phi sao lại nhắc tới nàng.

Thấy nàng đáy mắt nghi hoặc, Tô Khiêm Dương một tay đặt lên bàn “Nàng ta viết nhờ nàng chiếu cố Định vương gia nhiều hơn chút.”

Vẻ mặt Tương Như Nhân càng kinh ngạc “Chiếu cố Định vương gia?”

“Đúng vậy, khẩn cầu ái phi xem trên tình cảm mà Định vương đối với nàng, sau này chiếu cố Định vương nhiều hơn chút.” Tô Khiêm Dương cười như không cười “Trẫm lại không biết Tam đệ đối với nàng có cái tình cảm gì.”

Trong lòng Tương Như Nhân tự dưng trầm xuống. Định vương phi lưu lại phong thư như vậy là có ý gì.

Nhưng người đã chết, hỏi thế nào đây. Khuôn mặt Tương Như Nhân bình tĩnh nhìn thẳng hẳn “Thần thiếp không biết tình cảm theo như lời Định vương phi là cái gì!” Tương gia là ngoại tổ gia của Định vương. Đây cũng có thể cô như một phần tình cảm.

Tô Khiêm Dương khẽ cúi đầu nhìn nước trà trong suốt trong chén, giọng nói nghe không ra cảm xúc gì “Trẫm còn đang nghĩ, Định vương làm tất cả đều là vì nàng, vậy tức là làm gì?”

Nếu có thể cứu Định vương phi sống lại, nàng là người đầu tiên muốn hỏi phong thư kia là có ý gì. Người đã chết còn không an phận, cuối cùng phần đồng cảm Tương Như Nhân cũng không giữ được. Ngữ khí Tương Như Nhân lạnh lùng “Thần không biết vì sao Định vương phi nói như vậy. Có điều lúc trước Định vương phi cầu cứu thần thiếp cũng từng nói qua như thế, muốn thần thiếp xem vào tình cảm của Định vương gia mà cứu hẳn ra ngoài.”

“Nàng và Định vương quen biết so với trẫm có thể nói là sớm hơn.” Nửa ngày, Tô Khiêm Dương phát ra một câu nói.

Sắc mặt Tương Như Nhân nhất thời hơi trầm xuống “Thần thiếp không biết hoàng thượng nói như vậy là có ý gì.” Là thử nàng hay là muốn chứng minh Định vương có cái tình cảm gì với nàng.

Hiện tại hoàng thượng như thế, trước đây Định vương phi cũng như thế. Định vương gia cũng từng bức bách nàng cùng vấn đề này. Nàng không

biết là mình then với ai, vì sao mỗi người đều có vẻ như là nàng làm ra chuyện có lỗi lớn.

Nàng tức giận.

Đáy mắt Tô Khiêm Dương chợt lóe, thu lại chút âm mai “Trẫm suy nghĩ có phải là có người đang tận lực làm điều này hay không?” Tận lực muốn để hần nhìn thấy hai phong thư này. Nhất là lá thư viết cho Hiền phi, nội dung ái muội, thấy thế nào cũng là viết Định vương gia và Hiền phi có tình cảm không rõ.

Tương Như Nhân không lên tiếng. Nàng tức nói không nên lời đồng thời nếu như tỏ thái độ nói nàng đối với hoàng thượng là một mảnh chân thành tuyệt không hai lòng. Vậy lại càng giống như là giải thích mối quan hệ của nàng và Định vương gia.

Đến cuối cùng hoàng thượng mới nói ra phán đoán suy luận 'tận lực' này kia. Vậy trước đó là muốn thử nàng sao?

Hần đã không tin nàng, vậy sao còn luôn miệng chất vấn nàng không chịu tin hần.

Không khí trong phòng càng thêm căng thẳng. Nói xong câu kia Tô Khiêm Dương cũng trầm mặc. Hai người giống như là bị nghẹn một hơi, nói được một nửa lại không thể nói tiếp cho hết.

Tương Như Nhân càng nghĩ là càng giận. Định vương gia bức bách nàng, muốn nàng vứt bỏ thánh chỉ đi cùng hần. Định vương phi bức nàng, muốn nàng xen trên tình cảm kia mà cứu Định vương mưu phản. Hiện thời hoàng thượng cũng bức nàng, hoài nghi cùng thăm dò nàng để tra ra chuyện cùng Định vương. Có người nào từng hỏi qua nàng có nguyện ý nhận này đó hay không.

Càng nghĩ, Tương Như Nhân càng tức giận. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu trực tiếp trừng mắt Tô Khiêm Dương “Hoàng thượng nếu đã nghi ngờ có người cố tình. Vì sao còn hỏi thần thiếp nhiều như vậy. Nếu như hoàng thượng không tin thần thiếp thì có thể hỏi thẳng thần thiếp cùng Định vương lúc trước rốt cuộc từng có quan hệ gì!”

Nói xong Tương Như Nhân đứng dậy trực tiếp đi vào phòng, không những vậy còn phanh một tiếng đóng sập cửa lại.

Trần Phụng và Phùng Áng đứng ở bên ngoài nhìn thoáng qua nhau, đều nhìn được lo lắng trong ánh mắt của đối phương. Hoàng thượng cùng Hiền phi gây gỗ. Nói chính xác là còn chưa có gây gỗ, Hiền phi đã tự mình tức giận đi vào tâm thất, còn đóng sập cửa lại!

Bên trong cả hậu cung này, Trần Phụng chưa từng thấy được ai dám ở trước mặt hoàng thượng biểu thiện thái độ như vậy. Nhưng suy nghĩ lại cũng thấy hợp lý. Trước giờ chẳng phải cũng chỉ mỗi Hiền phi được Hoàng thượng giữ lại Thừa Kiền cung thôi sao. Nhưng dạng không thềm chừa mặt mũi cho hoàng thượng như thế này, thật sự có thể sao?

Phùng Áng trừ bỏ lo lắng ra thì còn đối với nương nương nhà mình thêm phần sùng bái. Nhiều năm như vậy thịnh sủng không suy, lại có thể khiến hoàng thượng đối đãi như vậy. Ngoại trừ nương nương nhà mình, trong cung này còn có ai đâu? Tâm nô tài trời dậy, Phùng Áng cảm thấy nếu sau đây hoàng thượng không đứng dậy phất tay áo rời khỏi Chiêu Dương cung, nương nương liền thẳng.

Trong phòng yên lặng đáng sợ.

Tô Khiêm Dương nhìn cửa đang khép chặt kia. Trong đầu hiện lên thần sắc vừa rời của Tương Như Nhân, nàng đang tức giận, tức đến mức trực tiếp quay người bước đi, vút lại hấn một mình ở đây. Nàng đã tức giận đến mức quên mất ở trước mặt hấn phải thật đoan trang hiền thực.

Tô Khiêm Dương đứng lên.

Trần Phụng ở ngoài phòng không khỏi dựng thẳng lưng. Phùng Áng thì cúi đầu, nhìn qua khe mắt bóng dáng rõ ràng của hoàng thượng trong phòng.

Tô Khiêm Dương quay mặt ra cửa. Trần Phụng chuẩn bị nghênh giá hồi Thừa Kiện cung. Phùng Áng có chút thất vọng.

Nhưng vừa thong thả nhấc nửa bước chân, Tô Khiêm Dương xoay người, đi thẳng về phía tấm thất, đến trước cửa kia thì dừng lại.

Một lát sau, Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua bên ngoài. Trần Phụng đè nén kinh ngạc trong lòng, lạnh lẽo đóng cửa ngoài lại. Hoàng thượng có lời gì muốn nói, hẳn là không muốn ai nghe được...

Phía bên trong tấm thất. Sau khi tức giận đi vào phòng, ngồi ở trên giường một lúc thì Tương Như Nhân bắt đầu có chút hối hận. Vừa rồi tức lên đem hoàng thượng ném ở bên ngoài như vậy, quá thất lễ.

Nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, lặng ngắt như tờ. Tương Như Nhân nắm chặt tay, đáy lòng có chút ý niệm bát nước đổ đi không hết lại được. Đều đã vào rồi, muốn giáng tội thì giáng tội đi. Chẳng lẽ bây giờ lại ra ngoài quỳ xuống nhận sai.

Nàng kiêu ngạo không muốn hạ thấp mình như vậy. Huống chi nàng cảm thấy hoàng thượng thử nàng như vậy là đang vũ nhục nàng. Cái khác nàng còn chịu được nhưng cái này là không thể.

Trong lòng nghĩ là vậy nhưng Tương Như Nhân vẫn chú ý phía ngoài cửa. Không biết qua bao lâu, khi nàng cho rằng hoàng thượng nhất định bị nàng chọc giận bỏ đi rồi thì cửa đột nhiên mở ra.

Ánh sáng chiếu vào tấm thất. Tương Như Nhân ngẩng đầu chỉ nhìn hần đứng ở cửa kia, ngược chiều sáng nên nàng nhìn không rõ vẻ mặt hần hiện tại. Tương Như Nhân đứng lên, không nhúc nhích.

Không lâu sau, Tô Khiêm Dương cứ thế đi thẳng về phía nàng.

Tương Như Nhân theo bản năng muốn lui về sau nhưng phía sau là giường, không lùi đi đâu được. Tô Khiêm Dương thấy hoảng loạn thoáng qua đáy mắt nàng, hừ một tiếng “Nàng không phải là rất có lý sao?”

Vốn nghĩ hần đã vào đến đây, nàng sẽ mềm mỏng xuống nước trước nhưng hần nói xong lời này, lửa giận lại nổi lên, Tương Như Nhân trực tiếp trả lời “Thần thiếp làm sai có thể không để ý. Trong lòng hoàng thượng là đang hoài nghi thần thiếp. Nếu không sao lại đến dò hỏi vòng vo.”

“Sao trẫm lại không thể dò hỏi. Nội dung trong thư là vậy. Nếu nàng ngay thẳng thì tất sẽ không để ý.” Tô Khiêm Dương vẻ mặt còn lạnh nhạt.

“Thần thiếp ngay thẳng không có nghĩa sẽ không để ý khi bị hoàng thượng thử lòng. Hoàng thượng nếu không tin thần thiếp, đêm nay không cần đến hỏi nhiều như vậy, trực tiếp định tội là được. Hoàng thượng nếu đã đến nói như thế thì tất nhiên thần thiếp phải phản bác lại. Chuyện liên quan đến thanh danh của thần thiếp. Thần thiếp sao có thể không để ý?”

Có một màn đứng dậy đi vào phòng bỏ hần lại một mình kia rồi, Tương Như Nhân nói những lời này mà chẳng còn gì phải sợ.

Tô Khiêm Dương thấy nàng nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, hỏi ngược lại “Nàng cảm thấy trẫm không tin nàng?”

Tương Như Nhân bị kiềm hãm “Đúng, hoàng thượng hỏi như vậy chính là không tin thần thiếp. Nếu không ngài nên trực tiếp nói chuyện di thư này của Định vương phi là có người tận lực bày ra, chứ không phải vòng vo hỏi thần thiếp cùng Định vương gia là có cái tình cảm gì.”

“Trẫm nếu như không tin nàng thì đã không đến Chiêu Dương cung.” Tô Khiêm Dương nhìn nàng, lộ ra ý cười đầu tiên suốt tối hôm nay. Tin Định vương phi, đương nhiên hẳn càng tin phi tử của mình hơn. Nếu tin nội dung trong thư thì toàn bộ lí giải vừa rồi sẽ bị đảo điên thành bộ dáng gì nữa.

Tô Khiêm Dương tuyệt không cho phép điều đó. Càng không cho phép lời của Định vương phi là thật. Di thư xuất hiện không hợp với lẽ thường. Cán cân ở trong lòng hẳn, lúc rời Thừa Càn cung đến đây là đã nghiêng về phía nàng. Hẳn đến Chiêu Dương cung là vì muốn thông qua nàng khiến những điều hẳn tin tưởng trong lòng trở nên càng chân thật và đương nhiên.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Cái Gì Là Chân Tướng

Trong lòng Tương Như Nhân cổ tức giận đè nặng kia vẫn chưa tiêu tan. Người đều là như thế, đối phương hơi yếu thế lui về sau từng bước, bản thân sẽ bước về phía trước áp từng bước. Chỉ cần chưa tới điểm giới hạn, cảm thấy còn tiến được là vẫn sẽ áp đảo đối phương.

Tương Như Nhân nghe hẳn nói như vậy thì phản bác “Hoàng thượng nếu là tin tưởng thần thiếp sẽ không nói như vậy!”

Ngữ khí này, vẻ mặt này, Tô Khiêm Dương xem ra là có vài phần bộ dáng không chịu buông. Nửa ngày, Tô Khiêm Dương chế nhạo “Trẫm rốt cuộc biết cái miệng “sắc bén” của Bình Ninh là giống ai.”

Vừa rồi còn chuyện di thư của Định vương phi, giờ lại vòng sang chuyện khác, Tương Như Nhân theo không kịp. Thấy hẳn không nói, chính mình nói “Hoàng thượng nói Định vương phi tự sát, bên cạnh để lại hai phong thư. Nếu thật sự muốn giao đến tay thần thiếp thì cũng sẽ không dùng cách đó.” Chẳng qua là muốn thông báo cho người khác Định vương gia và Hiền phi là có quan hệ không minh bạch, hay là với Tương gia có liên hệ không rõ ràng. Thậm chí có khả năng chuyện phóng hỏa cũng là bút tặc của Tương gia.

Tô Khiêm Dương nhìn Tương Như Nhân, ừ một tiếng “Ai phi cho rằng ai là người cố ý thả cái này bên cạnh xác của Định vương phi?”

Tương Như Nhân lắc đầu “Thần thiếp không biết.” Sự thật là có người tận lực hay Định vương phi tận lực, người đã chết không thể nói chuyện, lại không có người chứng thực, những người Định vương phủ bị giữ lại hỏi

đến đều không biết chuyện hai phong thư này. Cuối cùng đều chỉ dựa vào chỗ Định vương phi, nhưng người thì đã chết.

Bởi vì Định vương gia liên tục phát sinh ra những chuyện đại sự, trên về mặt Tương Như Nhân xuất hiện về mặt dưới. Lúc thành thân, lúc mưu phản, lúc bị giam giữ, lúc trúng độc. Hiện thời còn chuyện phóng hỏa này. Phàm là Định vương gia còn bị giam ở trong cung thì sẽ còn xảy ra chuyện bị liên lụy đến. Nàng tình nguyện mong cho hẳn được cứu đi ra ngoài.

Trong phòng một hồi im lặng, ngoài phòng mưa gió càng lớn.

Trần Phụng đứng ngoài, chậm rãi không thấy hoàng thượng bước ra, cũng không nghe tiếng tranh cãi trong phòng. Hoàng thượng hẳn là sẽ ở lại Chiêu Dương cung đêm nay.

Nhiệt độ bởi vì mưa to nên có vẻ lạnh lẽo đi nhiều, gió thổi khiến đôi khi có hạt mưa còn bị tạt vào hành lang. Phùng Áng mời Trần Phụng “Bên ngoài mưa to gió lớn, đợi hoàng thượng cùng nương nương ngủ rồi, mời Trần công công cùng tiêu nhân đi uống miếng trà, ăn miếng thịt cho ấm thân mình được không?”

Trần Phụng xem trời không ngừng mưa, nhìn qua Phùng Áng “Miếng khi, chờ nửa canh giờ sau khi hoàng thượng cùng nương nương ngủ rồi đi.”

Thế này xem như đáp ứng rồi...

Ở trong phòng, Tương Như Nhân nghe tiếng mưa đập vào mái hiên, đi đến bên cửa sổ hé mở ra liếc nhìn bên ngoài. Một luồng gió lạnh tràn vào trong phòng. Ngoài kia hành lang dưới mái hiên, dọc cầu thang nước mưa đều sớm đã bắn tung tóe.

Ngoài phòng động tĩnh lớn, có vẻ trong phòng cũng không yên tĩnh như trước. Tương Như Nhân vừa động, Tô Khiêm Dương cũng đi theo đến bên cạnh cửa sổ. Hai người không thắp đèn, khiến cho mọi thứ trở nên lờ

mờ. Tô Khiêm Dương ngồi bên cửa sổ, nhìn một bên gương mặt đang ngấm mưa của nàng, khóe miệng nhấc lên nụ cười lơ đãng. Đây là duyên cớ vì sao lúc đọc được hai phong thư kia thì tức giận người viết chứ không phải nàng.

Mặc dù không thể phủ nhận lúc vừa đọc nội dung kia, đáy lòng hẳn nổi lên vô vàn suy đoán hoài nghi đối với nàng cùng Tam đệ. Nhưng xuất phát từ tình cảm một người nam nhân, tình cảnh như vậy chính là đang khiêu chiến vị trí của hẳn trong lòng nàng. Có thể không phải người quan trọng nhất nhưng phải là nam nhân quan trọng nhất.

Tô Khiêm Dương không cho phép điều kia là sự thật, trong lòng cũng tin như vậy.

Đó là tự tin, đồng thời cũng là được ăn cả ngã về không.

Mưa vẫn rơi. Rốt cuộc Tương Như Nhân gọi mấy người Thanh Đông vào chuẩn bị nước. Trước khi đi ngủ, mưa nhỏ hơn chút.

Trong bóng đêm, Tương Như Nhân ôm cánh tay hẳn. Đối với nàng mà nói, nguy cơ chỉ vừa mới bắt đầu.

Hai phong thư cố tình này, lúc trước nàng không đồng ý tin tưởng như đã báo trước. Cảm thấy những chuyện không có khả năng nhưng sẽ chậm rãi bị vạch trần, Tương Như Nhân cảm thấy thật sự bất khả tư nghị (không thể nghĩ ra được, bàn tới được).

“Ngủ không được?” bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp của Tô Khiêm Dương. Tương Như Nhân ngẩng đầu thấy hẳn đang mở mắt nhìn mình thì ừ một tiếng “Tiếng mưa rơi có chút to, ầm ĩ ngủ không được.”

Vừa nói xong, một bàn tay nhẹ nhàng phủ lên tai nàng, thanh âm của hẳn truyền đến lại thấp hơn chút “Như thế này thì sao?”

Nửa câu nói của Tương Như Nhân bỗng nghẹn tại yết hầu, bỗng nhiên không biết nói gì, chỉ gật gật đầu. Tô Khiêm Dương thay đổi tư thế ôm nàng vào lòng, một tay còn phủ trên một bên tai nàng, cầm cà cà vào trán nàng, giống như khẽ cười “Tiếng mưa rơi lớn đã ngủ không được, vậy nếu sét đánh chẳng phải bị dọa cho khóc sao.”

Tương Như Nhân khẽ khép mắt, áp chế khác thường dâng lên nơi đáy long, ân một tiếng “Thần thiếp ngủ” sau đó không chịu lên tiếng nữa. . .

Vài ngày sau, chuyện Thanh Huyền cung bị cháy có đáp án. Định vương phi vì muốn cứu thoát Định vương gia, trù tính đã lâu, mua chuộc người trong cung ăn cắp chìa khóa không nói, còn cho người phóng hỏa gây hỗn loạn, muốn nhân cơ hội mang Định vương đi.

Nhưng sự việc bại lộ, Định vương gia không ra được. Định vương phi sợ sự tình bại lộ liên lụy Hứa gia nên ở Định vương phủ tự sát.

Hai phong thư kia trừ bỏ hoàng thượng nhìn qua thì không ai biết nội dung là gì.

Chuyện này vẫn là khiến Hứa gia có chút bị liên lụy. Định vương phi ở Lâm An thành, một cái nữ lưu có thể làm ra được động tĩnh lớn như vậy sao. Cho dù không có chứng cứ xác thực nhưng Hứa gia cũng thoát không khỏi bị nghi kị.

Bởi vì sự việc này, Thái hoàng thái hậu tức giận lâm bệnh.

Tương Như Nhân dẫn theo Bình Ninh và Dung nhi đến thăm. Thái hoàng thái hậu qua một đêm dường như già đi rất nhiều. Vốn một đầu tóc đen bảo dưỡng thật tốt nay đã xen đầy tóc bạc. Lúc trước Định vương thành hôn, Định vương phi cũng là một tay nàng tuyển. Đứa nhỏ này ở Hứa gia là nhu hòa nhất, thế nào cũng không nghĩ tới có ngày nàng có thể lâm vài bước đường này. Thái hoàng thái hậu gặp mặt Định vương phi lần cuối cũng không có, đến đây chỉ còn là tin người đã chết.

Trưởng công chúa vài ngày nay đều ở trong Duyên Thọ cung thị tật. Thấy mấy người Tương Như Nhân đến thì để nàng dẫn hai đứa nhỏ vào trong bồi thái hoàng thái hậu.

Đi vào tấm thất, ở trên giường thái hoàng thái hậu vừa uống xong một ít canh, ma ma hầu hạ ở bên cạnh dọn bát xuống. Tương Như Nhân để hai đứa nhỏ hành lễ xong, Bình Ninh ngoan ngoãn đứng bên cạnh giường, tay chạm tay thái hoàng thái hậu “Tổ nãi nãi, ngài phải nhanh khỏe lại a.”

“Bình Ninh thật ngoan.” Thái hoàng thái hậu mỉm cười xoa mặt nàng. Liếc nhìn qua Dung nhi, Thái hoàng thái hậu có chút cảm khái, thật giống với hoàng thượng khi còn nhỏ, tuổi tuy nhỏ nhưng rất trầm ổn.

Bình Ninh nhìn thái hoàng thái hậu tóc bạc càng nhiều hơn, tháo vòng tay lúc trước lão nương nương ban cho thả lại vào tay nàng “Tổ nãi nãi không phải đã nói đeo cái này thân mình khỏe, trẻ trung a.”

Đứa nhỏ nhu thuận hiểu biết đều khiến người ta yêu thích. Bình Ninh nói vài câu đó xong thì trên mặt thái hoàng thái hậu ý cười nhiều lên không ít, nhẹ nhàng nheo một chút má nàng “Đứa nhỏ này, miệng ngọt như vậy.”

Tương Như Nhân sợ thái hoàng thái hậu mệt nên ngồi một hồi liền mang hai đứa nhỏ đi về. Bình Ninh còn hứa với thái hoàng thái hậu vài ngày sau lại đến. Trưởng công chúa sai người tiễn các nàng ra ngoài, bản thân đi vào tấm thất, đến bên giường ngồi xuống “Tổ mẫu ngủ một chút đi.”

Thái hoàng thái hậu nhìn Trưởng công chúa thở dài một hơi “Từng người các ngươi cũng không ai là cái bớt lo.” Nên lập gia đình không chịu gả, nên yên tĩnh thì lại không ngừng.

Trưởng công chúa nở nụ cười dịch dịch chặn cho nàng “Lão nương nương sao lại nói vậy.”

“Ai gia là sống đã quá dài.” Thái hoàng thái hậu nhìn hai tay mình “Đã là Dương nhi kế vị, thái tử sắp đại hôn. Ai gia còn chưa đi cùng tổ phụ người, hẳn a, đây là đang giục ai gia.”

“Tổ phụ là trông mong ngài trường mệnh trăm tuổi.” Trưởng công chúa trừng mắt lại nàng “Ngài còn nói như vậy, Tĩnh Khanh sẽ giận đấy.”

Thái hoàng thái hậu cười ha ha, bỏ đề tài đó qua một bên “Người thấy Bình Ninh và Dung nhi, hai đứa nhỏ này thế nào?”

“Hiền phi dạy dỗ bọn họ rất tốt.” Trưởng công chúa đánh giá đúng trọng tâm. Bốn vị công chúa, bốn vị hoàng tử, tiếp xúc qua một khoảng thời gian này, Bình Ninh và Dung nhi thật sự là hai hài tử có hiểu biết.

“Sợ là dạy quá tốt.” Thái hoàng thái hậu lại thở dài một hơi. Trưởng công chúa hiểu ý nàng “Hiền phi nhìn không giống loại người này.”

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng một cái. Trưởng công chúa im lặng. Hiền phi có phải loại người đó hay không không phải là trọng điểm. Trọng điểm là thân mình thái tử yếu như vậy, không biết còn có thể sống bao lâu.

Nếu thái tử thật sự đi rồi, lại là một hồi tranh đoạt a.

“Vậy càng nên là dạy cho tốt.” Trưởng công chúa lập tức nói, thái hoàng thái hậu gật gật đầu “Người nói đúng, quả thật là nên dạy cho thật tốt.” Loa trước khỏi họa sau mới là thượng sách...

Đợt bệnh này của thái hoàng thái hậu khi tốt khi xấu. Tháng mười một khỏe hơn chút, đến cuối tháng mười hai lại chuyển xấu. Đợi đến đầu tháng hai mùa xuân, thái tử chuẩn bị đại hôn mới đỡ lên chút.

Năm xưa tiên hoàng cũng là như vậy, khi tốt khi xấu, bỗng nhiên rời đi.

Thái hoàng thái hậu bị bệnh như thế trong lòng mọi người đều có tính toán, ít nhất cũng chuẩn bị tốt tâm lý.

Trong cung bận rộn chuẩn bị các việc cho đại hôn của thái tử. Hoàng hậu vì chuyện này mà bận từ cuối năm đến tận tháng hai, trang hoàng phủ thái tử, phân công cung nữ ma ma, thái giám, trước đó còn phải dạy dỗ lại qua một phen.

Cũng vì sự kiện này mà từ trong đến ngoài cung đều là không khí vui mừng.

Đến giữa tháng hai, cách đại hôn còn vài ngày thì mọi thứ trong cung đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn chờ đến ngày đó.

Ngày hai mươi mốt tháng hai, thái tử đại hôn.

Bình Ninh cùng các hoàng tử công chúa đều đi phủ thái tử chúc mừng. Trong phủ thái tử giăng đèn kết qua, thập phần náo nhiệt.

Đội ngũ rước dâu gồm hai mươi vị quan ngày sinh mệnh tướng không kị tuổi do tổng quản nội vụ chọn ra, binh lính đi theo bảo vệ là mỗi người kia dẫn theo bốn mươi người, thành đoàn đón thái tử phi.

Thái tử một đêm không ngủ. Sau khi tế bái tổ tiên xong thì đội ngũ đón dâu xuất phát. Sau đó thái tử mặc một bộ măng bào đến trước hoàng thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu hành lễ ba quỳ chín lạy.

Tiếp theo được đại thần phủ nội vụ đưa đi phủ thái tử.

Đến chiều thì đội ngũ đón dâu trở lại, bái đường xong đưa vào động phòng.

Ở tiền viện thiết đãi yến tiệc, khách khứa rất đông. Lo lắng thân mình không tốt nên thái tử lấy trà kính rượu. An nhi cùng Dung nhi đều đi theo

phía sau thái tử, có điều hai hoàng tử tuổi cũng còn nhỏ, cũng không mời được gì nên đều là khách tự mời rượu nhau.

Bình Ninh và các công chúa ngồi một bàn. Trong đó còn có mấy người Dung Nguyệt, đều xem như hoàng thân quốc thích. Có điều bầu không khí ở bàn này không có vẻ của ngày đại hôn, hơi ảm đạm một chút.

Bình Ninh cố ăn no xong, muốn dẫn theo cung nữ tùy thân đi qua chỗ Dung nhi nhìn xem. Nàng vừa quay đầu lại thì Hàm Lộ công chúa ngồi ở đối diện đã lên tiếng “Bình Ninh tử tử có phải muốn đi qua bàn các ca ca hay không? Hàm Lộ cùng người đi qua nhé?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Hạo Ca Thật Cao Tay

Bỏ qua tranh chấp trước đây ở Xuân Uyển thì Hàm Lộ thật sự là một tiểu cô nương đáng yêu. Mới sáu tuổi, Tỉnh Xu công chúa cũng cực sủng ái nàng, ăn mặc đầu tóc thật xinh đẹp, nũng nịu kêu như vậy, Bình Ninh có muốn cự tuyệt cũng có chút ngượng ngùng.

Không đợi Bình Ninh đáp lời nàng đã tự đứng lên, có vẻ đặc biệt nhu thuận đi đến bên cạnh Bình Ninh, đứng thấp hơn một cái cầu, còn vươn tay nắm lấy tay Bình Ninh.

Bình Ninh đối với nàng chủ động như vậy thật sự không quen, nhưng lại không thể bỏ ra. Làm sao bây giờ? Chỉ có thể dẫn đi cùng, nàng là tỷ tỷ nha.

Dung Nguyệt ở bên cạnh nhìn không vừa mắt. Trong suy nghĩ của nàng, Hàm Lộ đây chính là phản bội. Đối với mấy người Bình Ninh, Hàm Lộ lẽ ra nên cùng nàng thù địch, làm sao lại có thể phản chiến hướng về bên phía Bình Ninh công chúa như thế? Đây rõ ràng chính là phản bội a.

Nhìn bộ dáng nhu thuận kia của Hàm Lộ ở bên cạnh Bình Ninh, tay áo phía dưới bàn của Dung Nguyệt xiết chặt. Nhưng nơi này là phủ thái tử, hôm nay là đại hôn của thái tử. Nàng cũng chưa bị đổ kị thiêu đốt đến mức không biết cố kị là gì. Vì thế nàng cúi đầu. Nhưng ghen ghét nơi đáy mắt là không che giấu được.

Bình Ninh dẫn theo Hàm Lộ đi qua bàn của mấy người Dung nhi ngồi. Dung nhi đi theo thái tử còn chưa quay lại. Bình Ninh đang nói chuyện với Tứ hoàng tử tuổi còn nhỏ Tô Ngạn Trường thì bên tai truyền đến âm thanh

nũng nịu của Hàm Lộ. Quay đầu nhìn lại thấy Hàm Lộ đứng trước mặt Tô Ngạn Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi nhìn Tô Ngạn Hạo, còn gọi Hạo ca ca kia.

Trong lòng Bình Ninh nghĩ một chút liền hiểu lí do Hàm Lộ muốn cùng nàng đi qua đây. Là vì đường đệ a. Khó trách nàng nhu thuận đến kì quái.

Hàm Lộ tròn mắt nhìn Tô Ngạn Hạo “Hạo ca ca, vừa rồi Hàm Lộ gọi người, sao người không đáp lời?”

Tô Ngạn Hạo nhìn thấy tầm mắt Bình Ninh đánh lại đây, hơi quay đầu lại nhìn Hàm Lộ “Người ở đây rất nhiều, nghe không được cũng không có gì kì quái a. “

“Hạo ca ca, lần sau Hàm Lộ đi Bình vương phủ tìm người chơi được không?” Hàm Lộ nhìn hẩn cười tủm tỉm, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng. “Hoặc là Hạo ca ca đến phủ công chúa cũng được, ta sẽ nói nương chuẩn bị đồ ăn thật ngon cho người.”

Tô Ngạn Hạo đối với tiểu cô nương nũng nịu như vậy có chút sợ. Ngày đó tiệc đầy tháng của đệ đệ, phái đoàn của Dung Nguyệt quận chúa kia đã khiến hẩn nhận thức qua. Vị này nương còn là thân muội muội của hoàng thượng, khẳng định là khó hầu hạ a. Hẩn không thể trêu vào, trốn còn không kịp “Hàm Lộ quận chúa, nam nữ thụ thụ bất thân, hay lui tới như vậy cũng không nên.”

“Sau này Hàm Lộ sẽ gả cho người. Vậy sẽ không sao.” Tay Hàm Lộ nắm chặt Tô Ngạn Hạo bộ dáng người không cười ta cũng không sai, ta gả cho người là được.

Bình Ninh ở bên cạnh vốn không định nói gì nhưng ở nghe nàng nói vaayh thì không nhịn được cười “Hàm Lộ, người còn nhỏ a “

“Nương ta nói tuổi còn nhỏ thì có thể định thân trước, không sao. Hạo ca ca có thể chờ ta lớn lên.” Hàm Lộ bộ dạng nghiêm túc trả lời Bình Ninh về chuyện tuyển vị hôn phu. Không được tiên hạ thủ vi cường sao. Nàng liền thích Hạo ca ca đấy. Tô Ngạn Hạo nhìn một nhóc con nói phải gả cho mình như thế. Tuy rằng thân thể hiện tại của hắn cũng chỉ mới tám tuổi nhưng nghe vẫn cảm thấy khốn cùng. Cố gắng muốn thoát khỏi tay nàng. Vừa dùng chút lực, tiểu nha đầu trước mặt đã muốn nước mắt lưng tròng nhìn bản thân, thật sự là đắc tội không nổi.

Hàm Lộ thấy hắn không từ chối lại nín khóc mỉm cười.

Nhắc tới việc Hàm Lộ quận chúa thích Tô Ngạn Hạo cũng là chuyện phát sinh vào tháng sáu năm ngoái khi Hàm Lộ đi Thái học viện đọc sách. Lúc ấy Hàm Lộ vừa đến nên cũng chưa quen, đường cũng không nhớ rõ. Có một lần Hàm Lộ bị lạc, chính là Tô Ngạn Hạo trùng hợp xuất hiện dẫn nàng trở về đúng lớp học.

Này một lần giúp đỡ đã khiến nàng nhớ nhung tới. Tô Ngạn Hạo phong độ tiểu thân sĩ, lại khác hẳn bạn đồng lứa, ngữ khí thành thực ôn trọng, bộ dáng đẹp mắt.

Tiểu nha đầu có bao nhiêu chấp nhất, cứ xem số lần nàng ở Thái học viện tìm Tô Ngạn Hạo sẽ biết. Đến ngay cả phủ thái tử cũng không buông tha, thổ lộ trực tiếp.

Bình Ninh vô số lần nhận được ánh mắt cầu cứu từ Tô Ngạn Hạo. Cuối cùng không xen diện nữa, đi đến bên cạnh trực tiếp gỡ tay Hàm Lộ đang nắm chặt Tô Ngạn Hạo ra, dạy dỗ nàng “Hàm Lộ, đây là trước mặt mọi người, người cầm nắm như vậy còn ra thể thống gì!”

Hàm Lộ tất nhiên không vừa ý với hành động và lời nói của Bình Ninh, nhưng trước mặt lại là người trong lòng. Vì thế nàng bĩu môi lui lại từng bước.

Tô Ngạn Hạo thoát vây, không chấp nhận ở đây chịu trận nên hướng Bình Ninh nói “Ta đi xem bọn hăn đến đâu rồi.” Dứt lời không đợi Hàm Lộ nói cái gì đã lách mình đi, Tô Ngạn Trường cũng đi theo, cái bàn không còn lại ai.

Bình Ninh buồn cười nhìn Hàm Lộ ánh mắt dán vào bóng lưng Tô Ngạn Hạo rời đi “Bản công chúa phải đi, người có đi hay không?”

Hàm Lộ lúc này không còn nhu thuận như trước nữa, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Bình Ninh “Bình Ninh tỷ tỷ, vừa rồi sao lại kéo ta ra?”

“Ta không kéo người, chả ẽ để người ở trước mặt bàn dân thiên hạ lôi lôi kéo kéo người ta. Người cũng không phải tiểu hài tử hai ba tuổi. Không thấy có nhiều người nhìn bên này sao!” Bình Ninh thi hồi ý cười lạnh lùng nhắc nhở nàng “Người thân là quận chúa, thân phận cũng cao quý, nên đem cái tùy hứng của người thu lại đi. Bằng không để truyền ra ngoài thì tương lai Hạo ca ca cũng không muốn người đâu.”

“Người!” Hàm Lộ dậm chân một cái, vừa nghe đến Hạo ca ca không cần nàng, nóng nảy “Hạo ca ca sẽ không thế. Hạo ca ca cũng sẽ không thích người. Người so với hăn lớn hơn, người già hơn.”

Bình Ninh dờ khờ dờ cười, nàng cũng Hàm Lộ là tranh cái gì chứ, vì thế từ trên cao nhìn xuống “Mặc người nói gì thì nói, dù sao muốn gả cho hăn cũng không phải bản công chúa. Ta đi đây.” Nói xong xoay người về bàn của mình gọi Lệ Đồng đi dạo hoa viên.

Hàm Lộ còn đứng tại kia tức giận nhìn nàng, miệng lầm bầm “Hừ, Hạo ca ca mới sẽ không thích người!“. . .

Từ phủ thái tử về đã có chút trễ, ngồi ở trên xe ngựa Bình Ninh hơi buồn ngủ. Tôn ma ma ở bên cạnh chuẩn bị đệm dựa lưng cho nàng. Tiểu cung nữ Minh Thúy vừa mới đến hầu hạ gần đây xoa bóp chân cho nàng, tò mò hỏi “Vừa rồi Hàm Lộ quận chúa vô lễ như vậy. Sao công chúa lại không tức

giận?” Bình Ninh mở mắt ra, miễn cưỡng nói “Đó là bản công chúa lười so đo với nàng, cái gì cũng không hiểu. Hôn nay nói sai đắ tội với người khác là nàng. Sau này nàng gặp người khác còn như vậy cũng không biết người ta có tốt tính không hay sẽ cấu kình.” Không phải vấn đề quan trọng gì Bình Ninh cũng lười nói. Huống chi nàng cũng không phải thân muội muội của mình, cần gì phí võ mồm đi nhắc nhở đâu.

Minh Thúy gật gật đầu. Một chiêu này của công chúa chẳng lẽ chính là điều Tư giáo ma ma hay nói. Có chỗ giống lại có chỗ không giống. Tóm lại công chúa nhìn qua thật lợi hại.

Bình Ninh nhìn thấy sùng bái nơi đáy mắt Minh Thúy. Tiểu cung nữ này là đầu năm mẫu phi vừa mới tuyển cho nàng. Minh Thúy còn nhỏ hơn nàng hai tuổi, vừa tiến cung được một năm. Mới đầu nàng không rõ dụng ý của mẫu phi. Tìm cung nữ như vậy đến bên người không phải là thêm phiền sao. Hiện tại thì nàng hiểu hơn chút dụng ý của mẫu phi. Tiến cung lâu tâm tư liền thâm trầm, tiến cung không bao lâu ở cạnh ban thân sẽ dễ dàng dưỡng ra cái trung tâm hơn.

Vì thế Bình Ninh dựa vào trên đệm hỏi “Nhà của người ở đâu?”

“Nhà nô tỳ không xa lắm, cách Lâm An thành một cái trấn nhỏ.” Minh Thúy nghe công chúa hỏi nhà mình, vội trả lời.

“Trong nhà còn có những ai? “ Bình Ninh để Tôn ma ma kéo ra chút mảnh cho gió lùa vào.

“Nô tỳ là trưởng tỳ, trong nhà còn hai đệ đệ và một muội muội.”

“Phụ mẫu của người đành lòng đưa người vào cung sao? Thật nhiều năm sẽ không được gặp mặt đâu.” Bình Ninh tò mò hỏi, nàng chỉ xa mẫu phi một chút là đã rất nhớ rồi. Tiến cung như vậy cơ hội gặp mặt hiếm hoi, sao có thể đành lòng a.

Minh Thúy nhìn qua Tôn ma ma một cái, trả lời chi tiết “Nương sinh đệ đệ xong trong nhà lương thực không đủ. Vừa vận trong thôn có chiêu cung nữ, phụ thân cùng nương liền đưa nô tỳ đi tham gia. Nô tỳ vận khí tốt được trúng tuyển. Có thể lấy được hai mươi lạng bạc, phụ thân cùng nương có thể ăn no, đệ muội cung không phải chịu đói. Sau này bổng lộc của nô tỳ ở trong cung còn có thể cho bọn họ. Nương nói có thể làm cung nữ là phúc khí của nô tỳ, dặn nô tỳ ở trong cung hầu hạ chủ tử cho thật tốt.” Minh Thúy nói còn có chút tự hào. Trong thôn chiêu tiểu cung nữ, trúng tuyển chỉ có nàng và hai nữ hài tử khác mà thôi.

Cái cảm giác không đủ lương thực, ăn không nó là sao Bình Ninh không hiểu nên tất nhiên cũng không hiểu được chuyện ăn không đủ no bất đắc dĩ đem hài tử đưa vào cung. Đối với gia cảnh thật khó khăn của Minh Thúy thật sự chưa hiểu rõ “Vì sao lương thực lại không đủ ăn?”

Nhà nghèo hài tử sớm đã hiểu chuyện, Minh Thúy nói cho Bình Ninh vì sao không đủ ăn. Người trong nhà nhiều, ruộng đất thiếu, tất nhiên sẽ không đủ ăn.

Tôn ma ma nhìn công chúa bộ dáng ngây thơ, thở dài nói “Công chúa, trong dân chúng có rất nhiều người không đủ ăn, còn có thể ở trên đường ăn xin. Không phải ai cũng sống tốt.”

Điều này Bình Ninh hiểu, người có phân chia cao quý bần hàn. Trong Thái học viện lão sư cũng đã dạy qua, hoàng tộc là thân phận cao quý nhất, trong dân chúng thì còn có dân đen. Có điều nàng là lần đầu tiên thấy tình cảnh có người đưa đứa nhỏ vào cung để lãnh bạc duy trì cuộc sống, không khỏi có chút rung động.

Về tới trong cung, Bình Ninh chưa đi ngủ mà qua bên Tương Như Nhân một chuyến. Lúc này Tương Như Nhân và Tô Khiêm Dương còn chưa ngủ nhưng cũng sắp, đã thay y phục ở bên trong tấm thất.

Bình Ninh đi vào tâm thất, trực tiếp ngồi xuống trong lòng Tô Khiêm Dương, có chút buồn bực “Phụ hoàng, vì sao chúng ta có thể ăn no mặc ấm, còn có thể chọn cái thích hay không thích. Còn một số người lại quá vất vả và như vậy. Tiểu cung nữ của ta, phụ mẫu nàng đành lòng đưa nàng vào cung đổi bạc để nuôi người trong nhà. Nếu là nhi thần rời khỏi phụ hoàng và mẫu phi một hồi đã nhớ.”

Tô Khiêm Dương và Tương Như Nhân nhìn thoáng qua nhau. Tô Khiêm Dương sờ sờ đầu nàng “Đây là thế đạo, không có vì sao.”

Bình Ninh vẫn khoing hiểu. Tô Khiêm Dương mở cửa sổ chỉ vào cung nhân đang đứng hầu ở xa xa “Người cùng các nàng không giống nhau. Bởi vì người là hoàng tộc, có thể hưởng vinh hoa phú quý. Nhưng tương lai có một ngày, mục tiêu của họ chỉ là ăn no mặc ấm, còn mục tiêu của người không đơn giản như vậy. Bình Ninh, trên đời này có rất rất nhiều người, số phận mỗi người đều không giống nhau. Hôm nay có phụ mẫu vì miếng cơm mà đưa hài tử vào cung, ngày mai cũng có thể có người vì mai táng phụ mẫu mà bán mình.”

“Mỗi người còn sống phương thức sẽ không giống nhau. Điểm này cũng không có gì kì lạ. Người có người khác không có thì cũng sẽ có thứ người khác có người không có. Bọn họ tuy rằng nghèo khổ nhưng bọn họ sống giản đơn. Người tuy rằng giàu có và sung túc nhưng cũng đồng nghĩa người phải học rất nhiều thứ người khác không cần. Vì thế người không cần cảm thấy khó hiểu.”

“Phụ hoàng, những gì chúng ta dùng có phải đều là do dân chúng khổ cực làm nên không? Bình Ninh cúi đầu nghĩ nghĩ, nửa ngày ngẩng đầu hỏi Tô Khiêm Dương.

“Đúng vậy. Những gì chúng ta hưởng thụ đều là từ dân chúng, đây là thù chi cho dân.” Tô Khiêm Dương nhéo nhéo mũi nàng cười nói.

Bình Ninh gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng “Nhi thần minh bạch. Phụ hoàng và mẫu phi ngủ ngon. Nhi thần đi ngủ.” Nói xong thì xuống khỏi sạp, rồi khỏi đi về phòng mình.

Tương Như Nhân và Tô Khiêm Dương vừa nhìn vậy, Tô Khiêm Dương bật cười “Xem ra Bình Ninh trưởng thành thật rồi.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Nam Sơn Tự Cầu Tử

Ngày hôm sau thái tử dẫn theo thái tử phi vào cung bái kiến. Giống như lúc trước hoàng thượng đại hôn, ba tháng sau phủ thái tử sẽ có thêm trắc phi.

Hoàng hậu càng nhìn con dâu càng vừa lòng, thông minh cơ trí, thân mình cũng là tốt nhất trong mấy người.

Mục tiêu cũng thật rõ ràng, muốn thái tử phi sớm ngày sinh hạ hoàng trưởng tử, càng nhiều càng tốt.

Thái tử chuyển ra phủ thái tử tức là từ nay về sau sẽ đi theo bên cạnh hoàng thượng học chính sự. Đức phi cảm khái thời gian trôi thật nhanh, nhoáng cái mười sáu mười bảy năm, thái tôn đã thành thái tử, còn thành thân. Nàng cũng già đi.

Mấy năm nay trong cung đều không có hài tử mới sinh, nhỏ nhất Tứ công chúa cũng là hoài thai từ tiềm đế (phủ của hoàng thượng trước khi lên ngôi). Lúc Giang tiếp dư chết, hoàng thượng nói ba năm không tuyển tú. Hiện tại thái tử đã đại hôn, thái hậu cũng bắt đầu sốt ruột.

Tiên đế lúc trước có đến mười sáu mười bảy đứa nhỏ, hiện thời hoàng thượng thì hay rồi, được mỗi tám đứa, cũng chia đều bốn nam bốn nữ. Nhưng mấy phi tần tổng tuyển cử lúc trước vào cung không một ai mang thai. Nguyên nhân rất đơn giản, căn bản là hoàng thượng không đến.

Mấy năm nay nơi hoàng thượng đi nhiều nhất chính là Chiêu Dương cung. Nhưng đến đó cũng chỉ ở chỗ Hiền phi. Hai vị quý nhân cùng ở Chiêu Dương cung đều bị hoàng thượng xem nhẹ.

Chỗ hoàng thượng nói không thông, thái hậu nương nương liền triệu Tương Như Nhân đến nói chuyện.

Ban đầu Tương Như Nhân cũng không biết thái hậu muốn nói cái gì. Mãi đến khi thái hậu cảm khái thái tử huynh đệ ít, tương lai thiếu người trợ lực thì Tương Như Nhân hiểu thái hậu đây là đang nhắc nhở nàng không được chuyện sùng.

“Người sinh hạ Bình Ninh và Dung nhi cũng không dễ dàng. Hiện tại trong cung con nối dòng thiếu, người thừa cũng thấy lạnh lẽo.” Thái hậu thở dài. Sinh được nhi tử ưu tú nàng thật kiêu ngạo. Nhưng nhi tử là người rất có chủ kiến, đều tự mình quyết định mọi chuyện. Làm nương thật không cần đụng đến. Thật ra thái hậu cũng không muốn nhúng tay vào chuyện gì, cung vụ nàng đã sớm giao ra. Nhưng khai chi tán diệp là đại sự, nàng vẫn phải ở bên cạnh nhắc nhở.

Tương Như Nhân nghe theo thái hậu gật gật đầu, khéo léo từ chối “Thần thiếp đề việc này với hoàng thượng, sợ là không ổn.” Mặc dù là muốn nói thật thì cũng không phải chỗ nàng nói, bên trên còn có hoàng hậu. Đại sự như vậy nàng bao biện làm thay chẳng phải là không đem hoàng hậu vào trong mắt, cảm thấy bản thân có thể ở trong cung làm chủ.

Thái hậu thâm sâu nhìn nàng một cái “Là một Hiền phi, nhắc tới đại sự này với hoàng thượng có gì không ổn. Chỗ hoàng hậu sẽ nhắc tới chuyện này với hoàng thượng. Chỗ người cũng không thể không quản. Lấy trí tuệ của Hiền phi, nhất định là có thể tìm cách phù hợp nói cùng hoàng thượng mới phải.”

“Thần thiếp sẽ làm hết sức.”

Đã nói đến bức này, Tương Như Nhân cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Thái hậu phái người đưa tiễn Hiền phi, thở dài một cái nói với lão ma ma hầu hạ bên cạnh “Một cái làm không đủ, một cái làm quá tốt.” Số lần hoàng

thượng đi Chiêu Dương cung đã vượt quá tưởng tượng của nàng. Nhưng Hiền phi cũng không thị sủng mà kiêu, hai đứa nhỏ dạy dỗ cũng rất tốt. Thái hậu muốn trách mắng cũng phải có lí do mới được. Hiền phi nếu là một người kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì. Nàng còn có thể nói, mạnh hơn nữa nếu phạm sai gì còn có thể trực tiếp kéo nàng xuống dưới. Nhưng hôm nay mọi thứ đều đang êm đẹp, nên hiền lành nên hiền lành, nên tự cao nên tự cao. Đây mới là chỗ thái hậu phải đau đầu.”Nương nương yên tâm, Hiền phi nương nương nghe nàng nói như thế nhất định sẽ khuyên nhủ hoàng thượng.” Lão ma ma an ủi nàng.

“Vậy nhưng còn xem hoàng thượng có nghe lọt lỗ tai hay không.” Thái hậu đảo mắt lại nghĩ đến trường công chúa quyết cả đời trong cung không chịu gả, lại càng thấy đau đầu. Sao mấy đứa nhỏ này không một đứa nào để nàng bớt lo...

Qua hai ngày hoàng thượng lại đây, Tương Như Nhân nhắc đến chuyện này với hắn. Tương Như Nhân cũng không có vòng vo, đem lời thái hậu nói lập lại một lần, cuối cùng mới giải thích “Mấy năm không tiểu tuyển, sang năm chắc là phải tổng tuyển cử.”

Tô Khiêm Dương nhíu mày “Không phải đã nói rõ. Chỗ mẫu hậu nàng không cần quản, nghe là được. Đến lúc đó nếu bị hỏi đến cứ nói trẫm không đáp ứng.”

Khai chi tán diệp là loại chuyện quan trọng bậc nhất đối với hoàng thất. Hoàng thượng lại không đồng ý tuyển tú. Tương Như Nhân có chút ngoài ý muốn, chính là nhớ tới hai mươi mấy người vào cung đợt tuyển tú trước. Bốn năm trôi qua còn có một nửa chưa lâm hạnh. Trong lòng Tương Như Nhân cảm thấy còn không bằng khỏi tuyển. Tuyển vào rồi chẳng khác nào ở trong cung hao phí cả đời.

Tô Khiêm Dương nhìn vẻ mặt nàng “Nàng muốn trẫm thu hồi lời đã nói về việc tuyển tú kia sao?”

Tương Như Nhân lắc đầu “Thần thiếp không có ý này.” Chỉ là nàng đang cảm thấy đáng tiếc thay cho những người tiến cung mà cả đời cũng không có cơ hội hầu hạ hoàng thượng mà thôi. Dù hao phí bao nhiêu thời gian thì cũng đã có phân vị, không giống như cung nữ, đến một lúc nào đó sẽ được ra khỏi cung.

Tô Khiêm Dương hiển nhiên không nghĩ nhiều đến chuyện tuyển tú, sai người đem bàn cơ qua, muốn Tương Như Nhân bồi hấn chơi cờ.

Chơi đến tối thì rửa mặt, thay đồ lên giường. Tương Như Nhân dựa vào cánh tay hắn. Tay của Tô Khiêm Dương ở dưới chần đặt lên bụng nàng nhắc nhở “Thay vì quan tâm gì đó, nàng hãy sinh thêm cho trăm một đứa đi!”

Tương Như Nhân cũng muốn a, nhẹ giọng than thở “Thần thiếp cũng muốn a.”

Tô Khiêm Dương nghe được nàng giọng điệu của nàng, nở nụ cười “Đó là trăm không đủ nỗ lực.“. . .

Chung quy là hoàng thượng không thu hồi lời nói bãi bỏ tuyển tú, đến Chiêu Dương cung thì vẫn thường xuyên trước sau như một. Có lẽ là qua tuổi tốt nhất để sinh nở, bụng Tương Như Nhân mãi vẫn không có động tĩnh. Thái ý đến bắt mạch nói không có vấn đề gì, nhưng thật sự là mãi mà vẫn không có thai. Tương Như Nhân cũng cảm thấy áp lực. Ngay cả Bình Ninh cũng hay nói tiểu đường đệ Bình vương phủ thật đáng yêu, mẫu phi sao lại không sinh cho nàng một cái tiểu đệ đệ. Nhiều mặt đều mong chờ đứa nhỏ của nàng. Dù bên ngoài nàng thong dong không có phản ứng gì nhưng không có nghĩa nàng không để bụng.

Rơi vào đường cùng, đến mùa thu hoàng hậu dẫn chúng pho tần đi Nam Sơn tỵ tế bách, Tương Như Nhân đến tế bách Quan âm cầu tử.

Kì thực tế bái Quan âm cầu tử nào chỉ một mình Tương Như Nhân. Hậu cung phi tần ai lại không trông mong hoài thượng hoàng tự. Thái tử đại hôn đã qua nửa năm, thái tử phi và hai trắc phi cũng chưa có tin gì. Hoàng hậu đặc biệt dẫn theo các nàng, đến trước Quan âm để lại cái tên, mong thuận lợi có đứa nhỏ. Ở Nam Sơn tự ngoài việc tế bái cầu tử còn nghe đại sư giảng Phật pháp. Đây là phải cực kì thành kính, không ăn không ngủ ngồi thiền trong phòng một ngày đêm, dùng tâm không tạp niệm nghe đại sư dạy bảo. Sau đó nhận một cái linh phù mang trên người, có thể thu duyên. Đứa nhỏ, cũng là một loại duyên.

Trong đó có vài phi tần khẩn cầu hoàng hậu cho phép các nàng ở lại ngồi thiền một đêm cầu tử. Nhưng trong cung còn có công vụ, hoàng hậu không thể ở lại đây một đêm nên phân phó Tương Như Nhân ở lại cùng các nàng, chờ một ngày một đêm ngồi thiền kết thúc thì dẫn các nàng hồi cung.

Hoàng hậu lời nói có ý “Hiền phi nương nương ân sủng như thế, hẳn là rất nhanh cũng có thể vì hoàng gia ta lại kéo con nối dòng.”

Tương Như Nhân phúc thân cung đưa nàng rời đi, than nhẹ một tiếng xoay người đi vào phòng. Hứa ma ma bưng trà tới cho nàng “Nương nương có muốn ngồi thiền hay không?”

“Để các nàng đi thôi.” Tương Như Nhân lắc đầu cười nói “Bản cung ở lại đây.” Chỉ cần thành tâm là sẽ được đền đáp, đi qua Quan âm cầu tử như vậy Tương Như Nhân cảm thấy cũng đủ rồi.

Ngồi thiền một ngày một đêm. Hôm sau trở lại trong cung, Tương Như Nhân trước đi Cảnh Nhân cung hồi bẩm sau trở về Chiêu Dương cung đã là rất trễ.

Rửa mặt xong đi ngủ, Hứa ma ma còn đặc biệt đem linh phù cầu tử ở chỗ Quan âm đặt dưới gối nàng nói như vậy là linh nghiệm nhất. Tương Như Nhân không đồng ý lắm. Dù nàng không đi ngồi thiền nhưng Bách Phương

đại sư giảng một câu mà nàng rất tâm đắc. Cầu tử cũng phải xem cơ duyên, chỉ cần thành tâm sẽ được đền đáp là đúng. Nhưng nếu quá nhiều chấp nhất đối với chuyện này thì cũng không tốt...

Cứ như vậy trôi qua một tháng. Đến tháng mười, trong cung có tin vui. Điền lương nghi ở Cảnh Nhân cung có thai. Tính thời điểm thì đúng là sau khi từ Nam Sơn tự trở về có.

Điều này khiến nhiều muốn đi Nam Sơn tự cầu tử. Nhưng đây là hoàng cung, sao có thể tùy tiện ra vào. Truyền ra ngoài phi tần trong cung ồ ạt kéo đi Nam Sơn tự cầu tử không phải là thành trò cười sao.

Thái hậu nương nương hạ chỉ nghiêm cấm lời đồn cầu tử này kia, bắt được sẽ nghiêm trị. Rất nhanh vài ngày liền dẹp yên.

Điền lương nghi có thai, đầu tiên chính là được thăng phân vị. Nàng là tổng tuyên cử tiến cung, tuổi còn nhỏ nên chỉ thăng Uyển nghi, cùng phẩm cấp với Nhậm phương nghi ở Cảnh Nhân cung.

Hoàng hậu đối với cái thai này cũng đặc biệt coi trọng. Ở Cảnh Nhân cung nên không nghi ngờ gì sinh hạ xong sẽ nuôi dưới danh nghĩa của nàng. Nàng còn hy vọng thai này là nam hài. Như vậy hoàng thượng sẽ coi trọng hơn một ít, mẫu băng tử quý, nếu cố gắng nỗ lực cũng có thể tranh vị trí Thục phi.

Vị trí Thục phi để trống nhiều năm, không phải là chờ phi tần nào có thể mẫu băng tử quý, một bước lên trời. . .

Cùng với Điền uyển nghi có thai, trong cung cũng có tin đồn khá yên ảng như thế này. Điền uyển nghi thừa sủng số lần không nhiều lắm nhưng có bầu. Trong khi Hiền phi cũng đi Nam Sơn tự cầu tử, hoàng thượng đi chỗ nàng lại nhiều như vậy nhưng vẫn không có bầu. Vậy không phải vì Hiền phi không thể sinh dục nữa sao. Nếu đã không thể sinh thì hẳn là nên

đem hoàng thượng thả ra, cứ chiếm lấy là có ý gì. Muốn cản trở hoàng gia khai chi tán diệp sao?

Lời đồn đãi loại này, cứ nghe nhầm đồn bậy, đến trong tai Tương Như Nhân thì đã thành nang mang tội lớn.

Cản trở hoàng gia khai chi tán diệp còn không phải đại tội sao. Từ khi hoàng thượng đăng cơ đến nay. Trong một năm số lần đến Chiêu Dương cung có thể tính hơn phân nửa. Nếu thật sự Hiền phi không thể hoài thai, không phải là nên nhường cơ hội cho phi tử trẻ tuổi mới tiếng cung sao.

Những lời này đều là nói riêng với nhau, cũng không lôi ra nói trước mặt. Tương Như Nhân không tin thái hậu và hoàng hậu không biết trong cung có người đang nói như vậy. Nhưng các nàng không có phản ứng gì như vô hình để chuyện này phát sinh. Thông qua đó muốn cảnh cáo nàng.

Tất cả mọi người đều nhìn xem Chiêu Dương cung đối với lời đồn như vậy có biện pháp gì. Đợi đến cuối năm, Chiêu Dương cung vẫn là yên tĩnh như trước. Hiền phi căn bản như là không nghe đến mấy lời đồn đãi này, bận bịu sự vụ lớn nhỏ của tân niên.

Chẳng qua dù Tương Như Nhân không nói thì vẫn có người nhân cơ hội truyền lời này đến tai hoàng thượng. Còn không sao. Chính là ngay lúc vừa qua hết một năm, hoàng thượng cũng rảnh rỗi một ít. Trần Phụng tranb thủ trên đường hoàng thượng đi Chiêu Dương cung thật ngẫu nhiên, thật lơ đãng nhắc tới chuyện này.

Đợi đến Chiêu Dương cung, Tô Khiêm Dương trực tiếp hỏi Tương Như Nhân chuyện lời đồn kia. Lúc này Tương Như Nhân còn nói không biết thì chẳng phải kẻ ngốc sao “Hoàng thượng cũng nói lời đồn đãi chỉ dành cho người rảnh rỗi. Thần thiếp làm gì mà chịu ảnh hưởng này.”

Tô Khiêm Dương nghe nàng xác nhận có chuyện như vậy, nhất thời sắc mặt không được tốt. Cuối năm hăn bề bộn chính vụ, đừng nói đi các cung

khác mà ngay cả Chiêu Dương cung này hẳn đi cũng ít hơn nhiều. Nào ngờ vừa rảnh rỗi một chút liền nghe chuyện như thế “Nói như vậy nắt đầu từ khi Điền uyển nghi có thai đã đồn như vậy?”

Tương Như Nhân im lặng, Tô Khiêm Dương nhìn nàng, nửa ngày, kéo nàng ôm vào trong lòng, thở dài nói “Nàng chịu ủy khuất rồi.” Mặc kệ thế nào thì nghe vào trong lòng cũng không thấy dễ chịu.

Tô Khiêm Dương đau lòng nàng như vậy mà không một lời than thở. Chỉ cần là nói một chút chuyện này với hẳn thì cũng không phải đợi đến bây giờ hẳn mới biết.

Tương Như Nhân lắc đầu “Thần thiếp không ủy khuất.” Cho dù là như thế, hoàng thượng vẫn là trở về Chiêu Dương cung.

Tô Khiêm Dương đã biết chuyện, vậy dựa theo hẳn cái kinh đến, lời đồn đãi từ đâu tới đây thì đem những người đó bắt lại. Ai phạt trượng thì phạt trượng, ai đuổi khỏi cung thì đuổi khỏi cung. Trong cung làm sao có thể chứa những người luyện thuyên như thế này, dù là có năng lực cung không thể lưu lại.

Mới đầu thái hậu đối với hành vi của hẳn có nói vài câu. Dọn dẹp hậu cung nếu hoàng thượng ra tay thì khác nào bác thể diện của hoàng hậu. Nhưng câu đầu tiên của Tô Khiêm Dương đã đáp trả lại lời của thái hậu “Hoàng hậu nếu không biết là nàng chường cung bất lợi. Nếu nàng biết, đó là cố ý phóng túng cố sù ý lời đồn.”

Đến lúc này thì thái hậu biết rõ hoàng thượng sủng ái vị kia ở Chiêu Dương cung, đã mất đi đúng mực.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hãn Cũng Có Tư Tâm

Làm một hoàng đế đủ tư cách là không nên bị phi tần nơi hậu cung ảnh hưởng đến cảm xúc. Hãn có thể mưa móc quân ân, cũng có thể sủng ái rất nhiều nữ tử đều khiến Thái hậu an tâm hơn so với chuyên sủng một nữ tử.

“Dương nhi “ Thái hậu gọi một tiếng nữ danh của hoàng thượng
“Người cũng biết trách nhiệm của mình.”

“Nhi thần minh bạch chức trách của bản thân, sẽ không khiến mẫu hậu thất vọng.” Tô Khiêm Dương tiếp lời thái hậu, nhàn nhạt nói.

“Một khi đã như vậy ai gia cũng không muốn nhiều lời. Hoàng hậu dù rằng cách thức chưởng quản hậu cung chưa được như ý những cũng không hồ đồ đến mức như vậy. Tâm che chở Hiền phi của người ai gia có thể hiểu. Nhưng người đừng quên người là hoàng thượng, không phải gia chủ nhà bình thường. Nữ nhân trong hậu cung này còn liên quan đến an ổn nơi triều chính.”

Hoàng đế cùng triều chính là hai tòa núi lớn đè nặng ở trên vai Tô Khiêm Dương. Đã nhiều năm như vậy hãn luôn vững vàng như thế, nay nghe thái hậu vừa nhắc tới, nhịn không được có chút không kiên nhẫn “Mẫu hậu nói nhi thần đều minh bạch. Nếu Hiền phi có chút sai nhi thần cũng sẽ không che chở mà thưởng phạt phân minh. Nhưng nàng không có lỗi gì, chẳng lẽ vì duy trì an ổn của hậu cung này mà để nàng chịu ủy khuất.” Hiện thời hãn là làm không được.

“Hoàng thượng!” Thái hậu nghiêm khắc hô một tiếng. “Người cảm thấy ủy khuất Hiền phi. Vậy hoàng thượng đã ủy khuất bao nhiêu phi tử trong

hậu cung thì sao? Từ tổng tuyển tú bao nhiêu người vào cung, người đến được mấy người. Bốn năm năm qua đi, các nàng ở trong cung hao phí tuổi xuân như vậy, như thế thì không ủy khuất? Hoàng hậu lo liệu hậu cung này cho người, người lại có dị nghị với nàng, như thế thì không ủy khuất sao? Các người là phu thê từ thuở thiếu thời, nàng cho dù có chỗ không đúng nhưng cũng không có lỗi lớn. Người có gì lạnh bạc nàng như vậy?”

“Trẫm không có nhiều thời giờ như vậy để lưu luyến cả hậu cung. Trong cung có nhiều người như vậy cũng đủ rồi. Người từ tổng tuyển vào còn chưa đi hết, sau này tuyển tú cũng có thể lược đi, đỡ cho các nàng vào cung hao phí tuổi xuân.” Sắc mặt Tô Khiêm Dương trầm xuống, hẳn là hoàng thượng, hẳn phải vì hoàng gia sinh con nối dòng, vì hoàng gia khai chi tán diệp. Nhưng hẳn cũng phải ân chính yêu dân, làm một hoàng đế tốt. Hai điều đó, hẳn đã sớm lựa chọn điều phía sau.

Thái hậu ba một tiếng vỗ bàn, quát lớn “Người đang nói bậy bạ gì đó! Quy củ nhiều năm như vậy làm sao có thể bỏ. Gia tuấn tử tông ra sao người quên à, hoàng thượng người đây là hồ đồ a!”

Tô Khiêm Dương lộ vẻ mệt mỏi nhìn nàng “Mẫu hậu, vậy ngài nói nhi thần nên làm thế nào?”

Thái hậu ngẩn ra, một vị hoàng thượng đủ tư cách nên làm gì. Tất nhiên là nên cần chính yêu dân, nên ở hậu cung mưa móc quân ân, nên cùng hoàng hậu cầm sắt cùng minh, nên lý trí đặt lên đầu, nên không bị một nữ nhân ảnh hưởng cảm xúc.

Nhưng nhìn đến ủ rũ nơi đáy mắt hoàng thượng, bỗng những lời này thái hậu nói không nên lời. Nàng chính là đang ép bách hoàng thượng. Hẳn là hoàng thượng, gẫn vắc trọng trách thiên hạ, nhưng hẳn cũng là hài tử nàng mang thai chín tháng mười ngày a. Thế mà việc nhi tử muốn, làm nương lại ở đây cật lực phản đối. Trước đây nàng là một hoàng hậu đủ tư cách. Hiện

thời nàng là một thái hậu đủ tư cách. Nhưng nàng luôn luôn là một mẫu thân không đủ tư cách.

“Nhi thần cho rằng đã làm đủ tốt.” Tô Khiêm Dương chậm rãi nói. “Mẫu hậu cảm thấy chỗ nào nhi thần là còn chưa đủ, mong mẫu hậu chỉ rõ một hai.”

Trong phong tức thì yên tĩnh. Thật lâu sau, thái hậu thở dài một hơi “Thôi.”

Nàng phát phát tay “Chuyện này trong lòng người muốn làm thế nào thì làm thế ấy, ai gia mặc kệ.” Trên thực tế, hẳn cũng đã làm.

Tô Khiêm Dương đứng lên, khom người cáo từ “Mẫu hậu nghỉ ngơi cho tốt, nhi thần cáo lui.” Nói xong đi đến cửa, chưa bước qua bậc thềm, Tô Khiêm Dương quay lại nhìn thái hậu còn ngồi kia “So với mẫu hậu năm xưa, hiện tại hoàng hậu làn kém xa. Nhi thần không vắng vẻ nàng mà là nàng hành sự khiến nhi thần thất sự thất vọng.”

Phút chốc thái hậu ngẩng đầu, hoàng thượng đã rời đi xa.

Năm đó bản thân là người như thế nào? Đáy mắt thái hậu hiện lên chút mờ mịt. Năm đó nàng làm hoàng hậu chính là lấy thái hoàng thái hậu bấy giờ làm tấm gương, mỗi chữ hiền đức đều làm tận thiện tận mỹ.

Nghĩ lại hậu cung hiện tại, thái hậu thở dài một hơi “Thôi, thôi...”

Sang tháng hai, Điền uyển nghi có thai được năm tháng. Thời điểm đi Cảnh Nhân cung thỉnh an, Tương Như Nhân thường xuyên nhìn thấy nàng. So với Giang tiếp như năm đó, hoàng hậu thật sự chăm sóc nàng rất tốt.

Không còn ai dám nói Chiêu Dương cung hay Tườn Như Nhân không đúng nữa. Đầu năm hoàng thượng dọn dẹp một hồi, còn quét ra cả vài mũ nhân có liên quan, trực tiếp biếm làm cung nữ không có hai lời.

Thái hậu nương nương không ra mặt ngăn cản. Bên này hoàng hậu đành nuốt nghẹn xuống dưới, không có biểu hiện gì khác. Còn lại các phi tần đều đối với Tương Như Nhân thêm kính sợ. Đắc tội với hoàng hậu là có tội. Đắc tội với Hiền phi thì cũng như đắc tội với hoàng thượng, tội còn nặng hơn.

Hôm nay hoàng hậu nói chuyện hôn sự của Đại công chúa Lệ Vân. Đại công chúa năm nay mười ba tuổi, nói lên việc này cũng không phải sớm. Chờ đến lúc cập kê còn hai năm để làm mai, không cần chậm không nhanh vừa vặn tốt.

Hoàng thượng cũng không tỏ thái độ muốn hứa gả Đại công chúa cho ai. Hôn sự của Đại công chúa phải là ở trong Lâm An thành lập phủ. Nghiêm chiêu nghi nói phải về ngẫm lại, hiện thời cũng chưa vội. Hoàng hậu cười đáp ứng “Đúng vậy, xem nhiều chút, nếu là có chỗ vừa ý thì đến nói với bản cung.”

Nghiêm chiêu nghi cười ứng lời. Trừ Đại công chúa ra thì tất cả đều tuổi nhỏ, còn chưa tới.

Rời khỏi Cảnh Nhân cung, sắc mặt Đức phi có chút không tốt, nàng nhìn thoáng qua Tương Như Nhân đi ra cùng nàng “Người còn nhớ năm đó sau khi mưu phản, Tân vương Bắc Đờ mới là đứa nhỏ mười một mười hai tuổi.”

“Xem người lo lắng như vậy. Coi như là mười một mười hai tuổi thì so với Bình Ninh và Lệ Đồng cung hơn cả mười tuổi.” Tương Như Nhân cười nói “Chưa từng thấy có công chúa hòa thân, nếu có cũng sẽ không đến phiên chúng ta. Muốn đi thì Đại công chúa càng là danh chính ngôn thuận.” “Tân vương Bắc Đờ kia đến bây giờ vẫn chưa có chính phi đâu.” Đức phi vẫn cảm thấy không an tâm “Không được. Không phải quan hệ của người và Bình vương phi không tệ sao. Bình vương phi cùng Bắc đờ

tân vương kia cũng có quen biết. Người thay ta đi hỏi thăm một chút xem có ý nghĩ như vậy hay không?”

Tương Như Nhân bật cười “Người sao vậy? Ta nhớ là lúc trước người còn không tình nguyện dưỡng Lệ Đồng.”

Đức Phi thở dài “Người nói coi a, chính là kì quái như vậy. Dưỡng dưỡng liền ra cảm tình, luyện tiếc như vậy. Đứa nhỏ này cùng nương của nàng một điểm cũng không giống. Nếu thật có chuyện hòa thân, người khác không đi nhưng đứa nhỏ này, nói không chừng sẽ bị đưa đi.” Công chúa đi hòa thân ở xa cũng không phải là chuyện gì tốt. Hoàng thường nếu phải chọn dĩ nhiên sẽ chọn vị công chúa ít được sủng ái nhất. Trong bốn vị công chúa, Tam công chúa có mẫu thân phạm tội lớn không phải là đứng mũi chịu sào sao.

Thấy nàng thật sự lo lắng, Tương Như Nhân gật gật đầu “Được, ta sẽ hỏi giùm người.”

Đức phi nghiêm cẩn nhìn Tương Như Nhân “Như Nhân, ta nợ người vài phần nhân tình.”

Tương Như Nhân cười đánh nàng một cái “Được, về sau người từ từ trả là được. Còn bày ra tư thái này, thật không giống người.”

Đức phi cũng cười theo “Được, người nhớ cho kĩ đấy. Ta trí nhớ kém, nếu có quên cũng chịu.”

Hai người cười nói đi đến cửa Nghi Hòa cung thì từ biệt. Tương Như Nhân nhìn bóng lưng nàng, bỗng nhiên lại nghĩ tới lúc trước nàng xoay người nói câu kia 'Người hoàng gia kỳ thực đều giống nhau'. Chính là nhìn bóng dáng nàng đi vào, Tương Như Nhân không khỏi nói ra miệng. Cười lắc lắc đầu, đi về hướng Chiêu Dương cung...

Tương Như Nhân thỉnh Bình vương phi tiến cung một chuyến, hỏi chuyện Bắc Đờ vương. Cố Ngâm Hoan gật đầu Bắc Đờ vương hiện thời chưa có chính phi. Hẳn bận rộn cách tân Bắc Đờ, cảm thấy tuổi cũng còn sớm nên không có tính toán chuyện thành thân.” Nói đến Duy Đặc, hiện thời cũng đã mười chín, Cố Ngâm Hoan cũng sốt ruột thay hẳn. Nhưng mỗi lần viết thư lại đây, hẳn vẫn là bộ dáng nói nữ nhân như hổ thật đáng sợ.

“Vậy Bắc Đờ có ý hòa thân hay không?” Tương Như Nhân hỏi lo lắng của Đức phi.

Cố Ngâm Hoan lắc đầu “Chuyện này ta cũng không rõ ăm, vương gia chưa từng nhắc tới, bên Bắc Đờ cũng khiing có tin gì. Sao nương nương lại nghĩ tới chuyện này?”

Tương Như Nhân cười nói “Ta thấy Bắc Đờ vương tuổi cũng không còn nhỏ, lại chưa thành thân. Tưởng là nhìn trúng vị công chúa nào của triều ta, muốn cầu thân gia cố quan hệ hai bên.”

“Chờ vương gia quay lại ta sẽ hỏi thay nương nương.” Cố Ngâm Hoan gật đầu.”Nghe vương gia nói hiện tại Bắc Đờ lớn mạnh nhanh chóng. Nếu muốn hợp tác lâu dài tránh chiến sự, ta thấy hòa thân cũng không phải không là thượng sách.”

Tiến bườ. bình vương phi, Tương Như Nhân sai Thanh Thu đi Nghi Hòa cung một chuyến truyền đạt chuyện đã hỏi cho Đức phi. Bình Ninh vừa khéo từ chỗ Trưởng công chúa trở về, hành lễ vấn an xong thì nằm xấp xuống bên cạnh, gối đầu lên đùi Tương Như Nhân nghỉ ngơi, bộ dáng có vẻ mệt chết đi được.

Tương Như Nhân vuốt tóc nàng, “Sao đây?”

“Hôm nay Đại hoàng cô múa cho chúng ta xem, thật đẹp. Mẫu phi, ta múa cho người xem.” Nằm sấp được một hồi, Bình Ninh lóc cóc đứng lên, ở trước mặt nàng khoa tay múa cho nàng xem.

Tư thế kì thực rất đơn giản, Bình Ninh múa thành lạ. Tương Như Nhân thấy nàng làm xong một cái tư thế, đưa tay ra ấn một cánh tay nàng giơ quá cao xuống một chút “Phải là như vậy.”

“Mẫu phi ngài cũng biết sao?” Hai mắt Bình Ninh sáng ngời, chờ đợi nói “Vậy mẫu phi dạy ta đi. Lúc cô cô múa cho xem không mặc y phục thế này mà tay áo rất dài, vung lên rất đẹp.”

Thanh Đông đứng bên cạnh cười nói “Công chúa, nương nương mặc y phục vào múa cũng rất đẹp.”

Bình Ninh nghe vậy liền lôi kéo tay Tương Như Nhân đi thay y phục “Mẫu phi, ngài dạy ta, ngài dạy ta. Hôm nay cô cô phát cho chúng ta mỗi người một bộ y phục múa. Ta mang đến rồi đi thay, ngài dạy ta.”

Tương Như Nhân bất đắc dĩ quay sang hỏi Thanh Đông “Y phục của bản cung còn không?”

Thanh Đông cười tủm tỉm đáp “Vẫn còn, nô tỳ đi lấy đến cho nương nương.”

Hai mẫu tử ở trong phòng thay y phục. Tử Yên và Thanh Đông dời bàn đi một chút, trong phòng liền có không gian. Tương Như Nhân nhẹ nhàng nhắc tay áo lên, đã lâu rồi không múa.

Bình Ninh ở bên cạnh thúc dục nàng “Mẫu phi, ngài nhanh đi.”

Mẫu tử hai người mặc y phục cùng một màu, đứng cùng một chỗ, khuôn mặt có nét giống nhau. Tương Như Nhân khẽ ấn cái trán của nàng “Gấp cái gì. Đầu tiên nói ta biết hôm nay Trưởng công chúa dạy người động tác gì?”

Bình Ninh nhắc tay áo làm năm sáu động tác. Tương Như Nhân nhìn qua một lần, cười nói “Đây là động tác nối liền. Người nhìn ta múa.”

Tương Như Nhân đứng đối diện với nàng, một tay hướng sau lưng nhẹ nhàng vung lên, tay kia thì tiếp được tay áo này, thân mình hơi cong cong. Sau đó xoay người, tay áo dài chuyển động theo nàng, lại bày ra một động tác khác. Đến động tác cuối cùng là nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, một tay cầm tay áo kia, che đi nửa mặt, ngoái đầu nhìn lại bộ dáng thẹn thùng.

Tương Như Nhân ngừng một hồi mới đứng vững, nhìn Bình Ninh “Cùng nhau múa?”

Bình Ninh sùng bái nhìn Tương Như Nhân, vội gật đầu “Mẫu phi múa thật là đẹp mắt. So với cô cô đều đẹp mắt.”

Bình Ninh vội đứng vững, học Tương Như Nhân tư thế chuẩn bị, sau đó theo Tương Như Nhân nhắc nhở, để, xoay người, vung, nghiêng người, ngoái đầu nhìn lại.

Vốn không phải động tác khó nên làm mấy lần Bình Ninh liền học xong. Điệu múa này tinh túy ở cái đẹp khi phát tay áo, cùng với kết hợp vẻ mặt, chỉ vài động tác đơn giản là nhìn đã đẹp.

Tô Khiêm Dương đếm Chiêu Dương cung. Phùng Áng vừa tính vào thông báo thì bị Tô Khiêm Dương đưa tay ngăn lại.

Lúc đi tới cửa, Tô Khiêm Dương vừa vặn thấy được một màn Tương Như Nhân ngoái đầu nhìn lại, tay áo dài nhẹ nhàng che nửa khuôn mặt, dưới tay áo mỏng lộ ra nụ cười, còn có quyến rũ từ đôi mắt cứ thể đánh úp về phía Tô Khiêm Dương, chưa đợi hẵn xem đủ, trong giây lát nàng liền chuyển sang bộ dáng thẹn thùng...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Hãn Đối Với Nàng Mê Muội

Có cái gì đó hung hăng đâm sầm vào lòng Tô Khiêm Dương, đem tường vây kia đã bị tàn phá không chịu nổi hoàn toàn đánh sụp. Trước mắt hãn bây giờ là một màn mê đắm, khắc thật sâu trong con người hãn.

Tô Khiêm Dương có thể cảm giác được nhịp tim đập tăng nhanh của mình. Nữ nhân thướt tha trong phòng kia, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều khiến hãn không thể kiểm soát bản thân.

Khoảnh khắc Tương Như Nhân ngoái đầu nhìn lại đã thấy hãn. Nhưng theo quán tính động tác liền mạch khiến nàng còn chưa nghĩ được gì đã đem các tư thế múa xong hết. Sau khi kết thúc màn thẹn thùng kia, phản ứng của nàng trong lúc nhất thời có chút xấu hổ.

Vẫn là Bình Ninh ở bên cạnh phản ứng mau, lúc quay đầu nhìn thấy phụ hoàng liền đứng lại, chạy về phía hãn, đứng trước mặt hãn lắc lắc của mình hưng phấn nói “Phụ hoàng ngài xem ta múa có được hay không?”

Dứt lời lặp lại một lần, chờ đợi Tô Khiêm Dương khích lệ.

“Tốt.” Tô Khiêm Dương thất thần nói khẽ, câu thứ hai liền trở lại bình thường “Múa rất đẹp mắt.”

Bình Ninh cười hì hì “Mẫu phi múa còn đẹp hơn. Vừa rồi phụ hoàng có nhìn thấy không?”

Tương Như Nhân giương mắt nhìn Tô Khiêm Dương, gò má nàng ửng hồng, không biết là do vừa múa xong hay vì xấu hổ, trong ánh mắt còn có chút nhột, dường như là đối với sự xuất hiện của hãn trở tay không kịp.

Phản ứng chân thực tự nhiên này khiến Tô Khiêm Dương vui sướng phi thường. Nhân tiện có Bình Ninh ở đây, không khí cũng không coi là xấu hổ, Tô Khiêm Dương nhắc chân đi vào. Tương Như Nhân vào trong tấm thất thay lại y phục.

Lúc bước ra thì thấy Bình Ninh đang sinh động như thật giảng những động tác vừa học được cho Tô Khiêm Dương, một mặt vừa nói còn vừa làm mẫu.

Điều vũ như vậy ngoại trừ được tập luyện cơ bản còn phải có nhiều năm lĩnh ngộ qua. Mỗi một động tác mềm như nước chảy hòa với nét mặt, Bình Ninh làm gì đó còn chưa thích hợp. Tô Khiêm Dương xem lại nhớ tới cái ngoái đầu nhìn lại vừa rồi của Tương Như Nhân.

Thanh Đông bưng nước trà lên. Tương Như Nhân nhắc nhở Bình Ninh “Đừng để mệt.”

Bình Ninh cúi đầu lè lè lưỡi, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân lấy lòng “Mẫu phi, lần sau còn dạy ta?”

Tương Như Nhân nhéo khẽ cái mũi nàng “Người không học cùng Trương công chúa sao?”

“Học a.” Bình Ninh cười hì hì “Nhưng mẫu phi có thể dạy một mình ta. Cô cô nói hôm nay đây là động tác đơn giản nhất, ngày sau còn khó hơn. Mẫu phi múa cũng đẹp, ngài không dạy ta thì dạy ai đâu. Phụ hoàng ngài nói đúng không?” Cuối cùng còn quay sang Tô Khiêm Dương chứng thực.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng một cái, cười đồng ý “Ừ, không nên để nó thất truyền.” Hắn cũng không để ý nếu các nàng múa trước mặt khách quý.

Tương Như Nhân gặp phụ thân cùng nữ nhi đỡ lời qua lại như vậy, vỗ nhẹ vào trán Bình Ninh, cười đuổi “Còn không mau đi thay y phục.”

Bình Ninh ai nha một tiếng hồ hởi chạy về thay y phục rồi rất nhanh lôi kéo cả Dung nhi qua đây.

Hiện thời cũng chưa trễ, Tương Như Nhân sai Thanh Đông đi chuẩn bị chút điểm tâm mang lên. Bốn người ngồi ở trên sạp, Bình Ninh ngồi kế bên Tương Như Nhân. Tô Khiêm Dương và Dung nhi ngồi một bên.

So với hai mẫu tử gần gũi thì hai phụ tử nghiêm túc hơn nhiều. Có đôi khi chỉ chú ý nữ nhi, bây giờ chú ý một chút đến nhi tử liền phát hiện Dung nhi đã cao hơn Bình Ninh rất nhiều.

Hai năm này Dung nhi cao rất nhanh, mới đầu đứng còn xêm xêm với Bình Ninh, một chút liền đã vượt qua tỷ tỷ. Càng cao lớn, người càng trầm ổn.

Tô Khiêm Dương hỏi cái gì hăn cũng sẽ trả lời thật tốt. Nếu là có cái gì không hiểu, Tô Khiêm Dương giải đáp, hăn cũng lĩnh hội rất nhanh. Sau khi thái tử theo học phụ trợ chính vụ, Dung nhi theo học Trình thái phó quả thật đã học được rất nhiều. Kinh nghiệm của thái phó cũng đủ cho Dung nhi phải học một thời gian dài.

Tô Khiêm Dương rất vừa lòng tính cách nội liễm của Dung nhi. Không thể hiện ra ngoài, cũng không dễ dàng để người khác nhìn ra tâm tư.

Bình Ninh nghe bọn hăn nói này kia có chút buồn chán nhưng biết đệ đệ là đang lãnh giáo phụ hoàng nên không lên tiếng chen vào. Nàng lôi kéo Tương Như Nhân lặng lẽ hỏi “Mẫu phi, cô cô nói Đại tỷ tỷ sau một tháng nữa sẽ không học cùng với chúng ta mà bắt đầu học rất nhiều thứ khác.”

“Đúng vậy, Đại tỷ tỷ của người rất nhanh sẽ nghị hôn. Hiện tại có rất nhiều thứ còn cần phải học.” Tương Như Nhân hạ thấp thanh âm trả lời nàng. Bình Ninh có vẻ hơi tiếc nuối “Vậy đến sau khi Đại tỷ tỷ xuất giá cũng sẽ ít gặp được.”

“Cũng phải vài năm nữa mà, Đại tỷ tỷ người xuất giá cũng phải đợi lúc mười lăm mười sáu.” Tương Như Nhân bị bộ dáng của nàng chọc cười “Tương lai người cũng sẽ nghị thân, cũng phải xuất giá.”

Bình Ninh gục trong lòng nàng bắt đầu làm nũng “Ta không gả. Ta muốn cả đời cạnh mẫu phi. Ta không muốn thành thân.”

Thanh âm của Bình Ninh khiến Tô Khiêm Dương và Dung nhi chú ý nhìn qua. Thấy Bình Ninh gương mặt đỏ bừng ở trong lòng Tương Như Nhân làm nũng, cười hỏi “Chuyện gì vậy?”

“Xấu hổ thôi.” Tương Như Nhân sờ sờ tóc nàng. Bình Ninh ngẩng đầu kháng nghị “Ta nào có xấu hổ. Ta sau này sẽ không thành thân. Gả cho người ta rồi sau này sẽ không được thường xuyên gặp phụ hoàng và mẫu phi, sẽ không được làm việc mình thích.”

Tương Như Nhân khẽ giật mình “Sao lại nói như vậy?”

Bình Ninh ngồi dậy, thấy mọi người đều nhìn mình, hừ giải thích “Nữ sư phụ nói tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Nữ tử gả cho người phải vì phu gia mà lo lắng, sinh nhi dục nữ là bổn phận. Nhưng nếu không thích trượng phu thì sẽ không thích vì hấn sinh nhi dục nữ, càng không thích cùng hấn chung sống, sẽ miễn cưỡng bản thân cùng hấn sống qua ngày. Vậy một chút cũng không vui.”

Nghe Bình Ninh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Tô Khiêm Dương chế nhạo “Vậy nếu gả cho trượng phu mình thích, cũng thích cùng hấn chung sống thì sao.”

Bình Ninh nghĩ một chút, khước miệng dẫu lên quay sang nhìn Tương Như Nhân “Mẫu phi, vậy lúc ngài gả cho phụ hoàng là thích phụ hoàng, nguyện ý cùng hấn chung sống sao?”

Hay rồi, một vòng lại mang vấn đề chuyển đến trên người nàng. Tương Như Nhân xem nữ nhi ý đồ muốn nàng nói ra vài câu phản bác lời nói của hoàng thượng, vuốt vuốt tóc nàng vừa nắm rồi, khẽ cúi đầu nhìn nàng “Tất nhiên là nguyện ý.”

Bình Ninh quay về phía Tô Khiêm Dương “Mẫu phi thích phụ hoàng nên mới nguyện ý, nữ nhi cũng phải tìm người ở trong lòng mới nguyện ý gả, nếu không phải ta sẽ không gả cho.”

Hôn sự nay đều là phụ mẫu ra lời, mai mối định ước. Trước khi xuất giá ngoại trừ một vài thông tin đại khái của đối phương, nhiều người ngay cả mặt mũi chững chưa từng thấy qua. Nếu nói thích, đa phần là sau khi thành thân mới dưỡng ra tình cảm.

Muốn dựa theo lời Bình Ninh nói, vậy hôn sự liền khó làm. Nàng xem vừa ý nhưng chưa hẳn có thể gả, điểm này Tô Khiêm Dương cũng không thể dễ dàng hứa hẹn.

Nửa ngày, Dung nhi luôn trầm mặc mở miệng “Tỷ tỷ nhanh như vậy đã muốn thành thân sao?”

Lời vừa ra, Bình Ninh liền cúi thẹn. Tương Như Nhân nói tiếng giảng hòa “Được rồi, không náo loạn nữa.”

Bình Ninh trừng mắt nhìn Dung nhi vài lần. Sắc trời cũng không còn sớm, Tương Như Nhân liền bảo bọn họ về phòng ngủ của mình.

Rửa mặt xong, Tương Như Nhân ngồi trước giường nghĩ đến những lời Bình Ninh vừa nói. Nếu đổi lại là nữ nhi nhà bình thường, muốn gả cho ai còn có thể chọn một chút. Nhưng là công chúa hoàng gia, gả cho ai thật không thể do nàng tự định đoạt. Tương Như Nhân bỗng hiểu ra cảm giác quan tâm của Đức phi đến hôn sự của Tam công chúa. Bình Ninh thông minh có chủ kiến, nếu là thuận nàng còn ổn, nếu không thuận nàng, không biết còn nháo ra sự gì.

Tô Khiêm Dương đi tới thấy nàng bộ dáng xuất thần, ngồi vào mép giường “Suy nghĩ cái gì?”

“Thần thiếp nghĩ hai đứa nhỏ cũng đã trưởng thành, nghị thân cũng chỉ là chuyện vài năm nữa nà thôi.” Làm sao không có chút bận tâm đây.

Tô Khiêm Dương kéo nàng nằm xuống, cười nói “Vài năm sau lại nghĩ đi. Hiện tại có nghĩ thì ngày mau cũng không thể là ba bốn năm sau.”

Vấn đề hai người nghĩ đến căn bản là không giống nhau. Tô Khiêm Dương ở phía sau lưng nàng, nói khẽ bên tai “Trẫm cũng không biết Nhân Nhân múa tốt như vậy.”

“Ngài cũng không có hỏi a.” Lỡ tai ngựa ngựa, Tương Như Nhân né tránh trả lời. Chả lẽ muốn nàng không có việc gì chạy lại trước mặt hăn đòi múa.

Nàng trốn, hăn càng áp tới. Đến lúc không có chỗ trốn, nàng quay đầu đối mặt với ánh mắt hăn. Hơi thở nóng hôi phà đến trên mặt, trong giường có biến hóa vi diệu, hai người đều có cảm giác.

Lúc này không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện, Tô Khiêm Dương đưa tay gỡ màn trướng xuống che khuất bên trong giường, cũng che khuất đi hình ảnh tiếp theo sẽ phát sinh. . .

Vào mùa xuân khí trời thật tốt. Năm nay tháng ba tháng tư trong cung dù không có tiểu tuyền nhưng xuân ý dạt dào vẫn khiến trong cung sức sống bừng bừng. Đi Cảnh Nhân cung thỉnh an, khí sắc Điền uyển nghi vẫn tốt như trước. Đều nói thai này của nàng là nam hài, Điền uyển nghi nghe trong lòng càng cao hứng.

Chỉ là vẻ mặt hoàng hậu, lúc nhìn đến Điền uyển nghi còn có vẻ như đang nhớ. Nàng nhớ đến chính là thái tử phi và thái tử trác phi trong phủ thái tử.

Tính ra đã thành thân hơn một năm, thái tử phi không có tin tức, thái tử trắc phi cũng không có tin tức. Hiện tại trong cung không có tuyền tú nên không thể lại đưa người đi phủ thái tử. Lúc này trong đầu hoàng hậu miễn bàn là có bao nhiêu sốt ruột.

Thành thân sớm không phải là để thái tử sớm có con nối dõi sao. Lại cách một năm như vậy, thời gian cứ thế trôi qua.

Lúc trước tuyền thái tử phi và thái tử trắc phi thân mình đều rất tốt, tại sao lại mãi vẫn không có tin tức.

Riêng chuyện này hoàng hậu cũng thường phái người đi phủ thái tử xem tình trạng thị thậm. Thái tử phi và thái tử trắc phi lúc đến thỉnh an nàng cũng thường xuyên hỏi đến vài câu. Nhưng quá sâu nàng cũng không tiện hỏi đến. Vì thế hoàng hậu ohais người đi dân gian tìm các phương thuốc cầu tử.

Đưa qua thái y xem thấy thật sự có thể dùng, lại đưa đi phủ thái tử cho thái tử phi cùng thái tử trắc phi sử dụng.

Chính là trong lòng hoàng hậu luôn nghĩ đến chuyện này. Nghĩ đến nhiều, bản thân đều có chút tiều tụy.

Mấy người Tương Như Nhân đều để ý thấy hoàng hậu thất thần. Nói xong Điền uyển nghi bên này tất cả lại im lặng, vì thế Đức phi lên tiếng “Nương nương, tháng năm Lâm An thành bắt đầu hội Bách Hoa. Trong cung chúng ta có phải cũng nên náo nhiệt một chút.”

Hoàng hậu hoàn hồn, nghe nhắc đến hội Bách Hoa thì rất nhanh trên mặt lộ ý cười “Nhắc đến chuyện này, năm nay Bách Hoa thịnh yến, mọi người cũng có thể đi xem.”

Bách Hoa thịnh yến là lễ hội ba năm tổ chức một lần. Cũng như tên gọi, là lễ hội ngắm muôn hoa. Những người chăm hoa, yêu hoa sẽ đem hoa

mình cảm thấy tốt nhất về đây tụ hội. Bách Hoa thịnh yến tổng cộng bảy ngày, đến hai ngày cuối còn có tổ chức tuyển ra Bách Hoa tiên tử.

Nghe hoàng hậu nói vậy, Kim thực nghi tò mò “Chúng ta cũng có thể đi nhìn xem sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng hậu gật gật đầu “Ngày cuối cùng lúc tuyển Bách Hoa tiên tử nếu muốn thì có thể đi xem. Đầu xuân trong cung không có chuyện lớn, chúng ta đều có thể đi hưởng chút thú vui.”

Thế này đồng nghĩa với được ra khỏi cung. Mọi người nghe xong, trên mặt đều có chút mong đợi. . .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Phất Lên Làm Phượng Hoàng

Trong cung nếu muốn tham gia Bách Hoa thịnh yến này, phía Lễ bộ phải sớm chuẩn bị chu toàn. Vốn là dân gian tự tổ chức Bách Hoa thịnh yến, sau khi triều đình tham gia là càng thêm long trọng.

Tuy rằng là nghe từ miệng hoàng hậu đề ra, nhưng bên trong là có bao nhiêu ý tứ của hoàng thượng. Trước đây Bách Hoa thịnh yến đều là phần đông thương hộ tham gia bỏ vốn tổ chức. Triều đình tham dự chính là muốn cho nhóm thương hộ một phần thể diện. Vì thế trong quốc khố còn chi ra một phần bạc để thưởng cho hoa vương và Bách hoa tiên tử vào ngày cuối cùng.

Mười hai tháng năm, Bách Hoa thịnh yến bắt đầu. Bình Ninh khẩn khoản xin đi phủ thái tử, trên đường xuất cung tiện thể xem hội. Bên phía Tương Như Nhân cầu không xong, nàng còn đi qua chỗ hoàng thượng cầu.

Kết quả cuối cùng là hoàng thượng đáp ứng để Nhị hoàng tử dẫn các nàng đi phủ thái tử trước, sau đó tiện thể đi xem Bách Hoa thịnh yến.

Buổi tối trở về Bình Ninh cao hứng kể cho Tương Như Nhân cảnh tượng náo nhiệt của Bách Hoa thịnh yến. Tham gia thi hoa vương, cầm hoa đều là các cô nương xinh đẹp từ mười ba đến mười lăm tuổi. Cả một ngày trên phố xá đều có người đi lại. Ngay giữa phố lớn Lâm An thành liền tạo ra một khoảng không bày toàn là hoa.

“Thật nhiều hoa đẹp, Nhị ca cũng không biết hết đâu.” Bình Ninh còn mua vài bôn mang về. Trong lễ hội như vậy các hàng quán buôn bán cũng

rất tốt. Bán đồ chơi làm bằng đường, thêu, làm bánh... Tương Như Nhân cũng có thể tưởng tượng ra cảnh náo nhiệt kia.

Mười tám tháng năm, người trong cung ra xem Bách Hoa thịnh yến.

Ở giữa phố lớn kia đều là người trong cung an trí thủ vệ khắp nơi. Ngồi ở trên cao tầm nhìn thật không tệ. Bên dưới mời đến một số quan viên cùng thương hộ bình phẩm. Lúc mấy người Tương Như Nhân đến, vòng thi chung cuộc hoa vương vừa mới bắt đầu. Ở trên bàn bày ra các giỏ, bồn, chậu hoa thật đẹp, bốn phía tràn ngập hương hoa.

Thi hoa vương chủ yếu là những người chăm hoa, yêu hoa đem sản phẩm đặc ý nhất của mình lên cho mọi người bình chọn.

Trên tay mấy người Tương Như Nhân cũng cầm một tập. Mặt trên ghi thứ tự hoa được trình lên, phía sau là một ô vuông để người xem đánh dấu chọn vào hoa vương tự mình chọn. Một lát sẽ có người thống kê. Có điều chủ yếu là vẫn phải xem các giám khảo quyết định như thế nào.

Tập làm thật tinh xảo, mặt bìa thiếp vàng một đóa mẫu đơn, mở ra còn viền cạnh chạm khắc cánh hoa. Tương Như Nhân nhìn thoáng qua danh sách, ngày cuối cùng này chỉ còn trụ lại ba mươi phần, rất nhanh liền xem xong.

Tập được gom lại, không bao lâu sau chính là bắt đầu tuyển Bách hoa tiên tử.

Đây mới chính là trọng tâm của Bách Hoa thịnh yến ba năm một lần. Yêu cầu đối với nữ tử tham gia tuyển Bách hoa tiên tử cũng rất cao. Dung mạo đoan chính là cơ bản, tuổi không quá mười lăm, không nhỏ hơn mười ba, bất luận giàu nghèo, gia thế trong sạch, chưa từng phạm pháp.

Đây là cơ hội để rất nhiều nữ tử có thể bay lên cành cây biến thành phượng hoàng. Gả vào thế gia là không nhiều vì thế gia coi trọng môn đăng

hộ đối. Nhưng gả vào nhà giàu là rất nhiều. Nhìn xung quanh khán đài, người ngồi đa số cũng là thương hộ có tiền. Yêu cầu cưới thê tử nạp thiệp thất của họ cũng không cao như kia, đẹp mắt là được. Bách Hoa thịnh yến này đối với họ vô hình chung cũng là một đài bình chọn. Đức phi cúi đầu nhẹ giọng nói với Tương Như Nhân một câu “Ta thấy thế nào này cứ như tuyển hoa khôi.” Các nữ tử tham gia tuyển Bách hoa tiên tử tuy rằng không lộ liễu nhưng ở trước mặt công chúng biểu diễn tài nghệ, thế nào cũng thấy không gia giáo cho lắm.

Tương Như Nhân nhận lấy tập, trả lời nàng “Đây đều là cô nương gia thế trong sạch, sao có thể giống tuyển hoa khôi.”

Đức phi đương nhiên biết những người này gia thế trong sạch, nhưng nếu như huynh đệ của mình nói muốn rước một người như vậy về, nàng khẳng định là người đầu tiên phản đối. “Ta thấy hình thức không khác lắm. Mấy người đến tham gia, trừ bỏ vì phần thưởng không thấp kia, khẳng định là còn vì điều khác.” Có danh tiếng, khả năng gả sẽ tốt.

Tương Như Nhân không biết thế này có gì là không ổn. Sinh ra tốt số, một đường đi tới đều có an bày, không lo ấm no, càng không lo gả không tốt. Nhưng sinh ra không tốt số, tất cả những gì có được đều phải bản thân nỗ lực đi giành được. Bách Hoa thịnh yến là một cái bình đài. Liền cho là muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng, nếu như không tổn hại đến ai, cũng không có gì là sai.

“Các nàng tất nhiên là muốn điều khác.” Tương Như Nhân cười nói “Nữ tử cả đời muốn gả tốt cũng không có gì không đúng. Huống chi trong những cô nương này, không ít người là chuyên được bồi dưỡng để tham gia thi tuyển Bách Hoa thịnh yến.”

“Đúng vậy. Dân gian xác thực có nơi như vậy. Chuyên thu vào các tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, dung mạo tốt để bồi dưỡng. Dạy múa hát, trưởng thành thì một số có thể đưa đi thế gia làm vũ cơ, ca cơ, một số có thể tham

gia cái này.” Nghiêm chiêu nghi ở bên cạnh giải thích “Lúc còn nhỏ thiếp thân ra ngoài cùng phụ thân đã từng thấy qua.”

Gặp được như vậy các nàng là không có khả năng. Đức phi thốt thức một tiếng “Vậy những cô nương kia trong lòng cũng coi như chọn được biện pháp hay.”

Tương Như Nhân cười mà không nói. Một quý nhân ngồi ở phía dưới các nàng kinh hi “Xem, bắt đầu rồi.”

Tầm mắt mọi người đều hướng lên trên đài, hai mươi nữ tử từ hai bên nối đuôi nhau đi lên, đầu tiên là trình diện.

Sau khi báo tên cho mọi người có ấn tượng đầu, hai mươi người lại lui xuống. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, các phần biểu diễn tài nghệ bắt đầu.

Lúc trước tổng tuyển xem qua một hồi tuyển tú, đối với phần biểu diễn này Tương Như Nhân không quá nhiều hứng thú. Nhưng bốn phía xung quanh, những người xem có vẻ đang hoan hô.

Nhất là những khuôn mặt xuất chúng, vừa ra đã thu hút được sự chú ý của mọi người. Khiêu vũ đáng đàn, viết chữ vẽ tranh, người người đều là tài nghệ đầy mình.

Chờ một lượt người biểu diễn xong xuôi đã là buổi chiều. Sau khi người cuối cùng bước xuống đài, phía giám khảo bắt đầu triển khai thảo luận kịch liệt. Tương Như Nhân thấy trong đó hai người cãi đến mặt đỏ tai hồng thì nở nụ cười. Đối với nam nhân mà nói, nếu như ý trung nhân của mình không trở thành Bách hoa tiên tử, thật sự là một chuyện rất tiếc nuối.

Gián khảo tranh luận một hồi xong, vài quan viên trong đó cầm tập đến hỏi ý kiến hoàng hậu. Hoàng hậu nhìn thoáng qua Đức phi và Hiền phi “Bản cung xem cũng có chút hoa mắt, thật sự tuyển không ra. Các người thấy thế nào?””Thần thiếp thấy vài người khiến họ ồ lên lại không

được tốt lắm. Nam nhân xem nữ nhân so với chúng ta xem các nàng không giống nhau, này làm sao mà tuyển.” Đức phi không tiếp cái nhiệm vụ này, Tương Như Nhân cười đề nghị “Nương nương chẳng cần nhiều lời làm gì, để bọn họ tự tuyển thôi.”

Hoàng hậu gật gật đầu, nói vài câu với cung nữ bên cạnh. Cung nữ kia cầm tập ra nói với vị quan đứng đợi bên ngoài. Chỉ thấy quan viên kia trên mặt ngẩn ra, sau đó lập tức lại cầm tập trở về...

Cuối cùng người được danh hào Bách hoa tiên tử là một trong số những người lúc biểu diễn được tiếng hô to nhất. Dung mạo tài nghệ đương nhiên là bậc nhất. Nữ tử này, sau khi đạt được danh hào Bách hoa tiên tử này sẽ được nhiều người đến làm mai. Có thể tham gia tuyển Bách hoa tiên tử trở về, đối với nhiều người cũng là vinh hạnh rất lớn.

Sau khi Bách hoa tiên tử lĩnh thưởng sau, mấy người Tương Như Nhân lập tức rời đi trước, lên xe ngựa hồi cung xong cũng đã mờ tối. Đối với không ít phi tần từ khi vào cung đến nay chưa từng được ra ngoài, một chuyến Bách Hoa thịnh yến này cũng thật là thú vị.

Vài ngày liên tiếp sau đó trong cung đều nói đến chuyện Bách Hoa thịnh yến. Đại khái là nghe tin tức cuối cùng hai mươi nữ tử này sẽ hoa lạc đến nhà ai. Nói qua nói lại, cuối cùng có người nói phường ca vũ trong cung có nhìn đến vài nữ tử trong hai mươi người đó.

Có người nói còn có người đi xem, xem xong thì xác nhận là trong hai mươi nữ tử kia có năm người đang ở trong phường ca vũ của hoàng cung.

Trong phường ca vũ có rất nhiều nữ tử giỏi ca múa, đều là biểu diễn khi trong cung có yến hội. Phần lớn những nữ tử này là cung nữ được bồi dưỡng từ nhỏ, đến độ tuổi nhất định có thể xuất cung. Trực tiếp tìm từ ngoài cung vào như vậy là ít khi gặp.

Tương Như Nhân biết được là trước khi các nàng tiến cung hoàng hậu đã có sự chuẩn bị. Cuối cùng có năm người đồng ý tiến cung. Bất luận là xuất phát từ lí do nào, phường ca vũ vì có sự xuất hiện của các nàng mà rạng rỡ không ít.

Năm nữ tử này sau khi tiến hành huấn luyện ngắn hạn qua cung quy thì rất nhanh sẽ biểu diễn trên yến hội. Năm ngoài suy nghĩ của Tương Như Nhân là bình thường chuyện này không cần hoàng hậu phải tự mình đi quản, ngày thường đều có các ma ma chuyên phụ trách chuyện này đi lo liệu, sao hoàng hậu đột nhiên lại có thể nghĩ đến việc tuyển vài người này vào cung...

Đến tháng sáu du hạ ở sơn trang, rất nhanh các nữ tử này đã có cơ hội biểu diễn. Năm nay du hạ sơn trang, hoàng thượng và quần thần cũng đi, trong đó cũng có vài thương hộ có lực ảnh hưởng lớn.

Mấy người Tương Như Nhân là ở phía sau xem kịch đài. Phía phường ca vũ có biểu diễn nàng cũng là sau đó mới biết. Thời điểm năm nữ tử kia biểu diễn trước mặt hoàng thượng và quần thần, trong đó có một người lúc đang múa suýt ngã vào lòng hoàng thượng. Có điều bị hoàng thượng né tránh nên theo động tác múa điều chỉnh hướng, lại ngã vào người một vị quan đứng bên cạnh.

Quan viên kia cũng là một người có tính thương người, cô nương gia nếu như ngã, ta cũng không thể không đỡ. Vì thế ôm lấy cô nương kia. Đây vừa ôm một cái, vậy là phải có trách nhiệm a.

Hai lão đại thần ở bên cạnh nói hấn phải nạt người ta về. Cô nương tại phường ca vũ trong cung đều là ttong sạch, vào vài năm sẽ xuất ra, tuy tuổi hơi quá chút nhưng vẫn là chính chắn gả cho người. Bây giờ ôm như vậy, danh dự cô nương nhà người ta phải làm sao.

Quan viên kia bị nói đến đỏ mặt. Hãn cũng không nghĩ đến a. Hoàng thượng có thể tránh, hãn lại không thể trơ mắt nhìn người ta ngã xấp xuống. Chẳng nghĩ gì đến đỡ một phen lại tạo thành kết quả như vậy.

Hoàng thượng lập tức làm chủ cho hãn, nạp thôi. Có thể mang về làm thiếp thất, nếu không ứng ý thì có thể mang về để trong phủ ca vũ trợ hứng.

Quan viên kia vẻ mặt xanh xao. Trong nhà có cọp mẹ, dù là hãn thực thích cũng không dám nạp a. Nhưng hoàng thượng đã làm chủ, phải làm sao bây giờ. Đành mang về để ở trong nhà, chạm cũng không dám chạm vào.

Tương Như Nhân nghe Thanh Thu kể xong, khóe miệng không giấu được ý cười. Xem ra vài cái cô nương này lòng dạ cũng không thấp đâu. Làm thiếp thất của người khác còn không chịu đâu, còn muốn tiến cung. Cũng phải, vào cung, nếu có thể thì một bước liền bay lên càn làm phượng hoàng...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nương Nương Có Thai

Cuối cùng quan viên kia mang nữ tử đó về là cái kết quả gì Tương Như Nhân không biết. Vào tháng bảy trời càng nóng, ngày Điền uyển nghi lâm bồn càng gần. Phía Cảnh Nhân cung đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Bà đỡ, nữ mẫu đều đã đợi sẵn, chờ Điền uyển nghi thuận lợi sinh hài tử.

Giữa tháng tám, Điền uyển nghi thuận lợi sinh hạ một nhi tử, gọi là Triết nhi. Đứa nhỏ còn chưa có đầy tháng, hoàng hậu nương nương đã hưởng hoàng thượng thỉnh chiếu phong Điền uyển nghi lên làm Thục phi. Nhưng vài lần liên tục đều bị hoàng thượng bác bỏ.

Hoàng thượng chỉ nhắc Điền uyển nghi lên đến phân vị Chiêu dung. Đối với vị trí Thục phi hoàng hậu đề nghị không có trả lời gì, đồng thời còn tấn phong người cũng sinh hoàng tử Kim thực nghi lên Chiêu viện.

Thừa Kiền cung, Trần Phụng nhìn thấy hoàng hậu nương nương, trong lòng nhấm tính đây xem như là lần thứ ba trong tháng này. Ngũ hoàng tử còn chưa có đầy tháng, hoàng hậu nương nương đã ba lần bảy lượt đến đề cập chuyện vị trí Thục phi còn trống với hoàng thượng. Đã mấy lần không được, không sao, còn vài ngày nữa Ngũ hoàng tử đầy tháng, hoàng hậu nương nương lại đến đây.

Mời vào trong Ngự phòng, Trần Phụng lui ra ngoài. Hoàng hậu nhìn hoàng thượng còn đang bận rộn trên Ngự án. Mười tám năm phu thê, hiện tại lại biến thành xa lạ như vậy, kết quả là vì sao đây?

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu, buông bút trong tay, đi ra ghế phía trước ngòi xuống “Nếu vẫn là nói chuyện nâng Điền chiêu dung thì nàng về đi. “

Chưa kịp mở miệng đã cự tuyệt. Có điều trên mặt hoàng hậu cũng không có gì ngoài ý muốn, vẫn ngồi xuống rót cho Tô Khiêm Dương một ly trà “Hoàng thượng, vị trí Thục phi để trống nhiều năm, vẫn là nên lấp vào thôi.”

“Trẫm thật sự là không ngờ, hoàng hậu nàng vì Điền chiêu dung mà để tâm đến bậc này.” Tô Khiêm Dương cất giọng lạnh lùng “Thằng nàng làm Chiêu dung đã là ngoại lệ. Trẫm không biết hoàng hậu ngài là có tâm tư như thế nào mà nhất quyết phải định ra vị trí Thục phi. Nếu đã như thế, hiện tại trẫm liền hạ chiếu thư xuống phong Nghiêm chiêu nghi làm Thục phi. Những năm gần đây phẩm chất Nghiêm chiêu nghi như thế nào hoàng hậu cũng nhìn vào trong mắt, có phục hay không?”

“Lời hoàng thượng nói, thần thiếp sao có thể không phục. “ Hoàng hậu nhàn nhạt nói “Chỉ là thần thiếp thấy vị trí Thục phi đã để trống quá nhiều năm. Nghiêm chiêu nghi phẩm đức rất tốt, hoàng thượng quyết định vậy cũng phải. Đại công chúa sắp nghị thân, Nghiêm chiêu nghi thăng Thục phi, nhất định sẽ có thể tìm cho đại công chúa một mối hôn sự thật tốt. “ Có mẫu bằng tử quý, tất nhiên cũng có tử bằng mẫu quý.

Hoàng hậu bất ngờ không hề phản bác. Tô Khiêm Dương thấy nàng lập tức đồng ý như thế thì có chút ngạc nhiên. Một tháng qua hoàng hậu nỗ lực như vậy muốn Điền chiêu dung nâng cao phân vị, thậm chí còn tác động đến chỗ thái hậu. Hiện tại lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

Tất nhiên sẽ không dễ dàng như thế. Hoàng hậu nói tiếp “Bên người thần thiếp chỉ có Tứ công chúa. Bây giờ Tứ công chúa cũng đã lớn nên không cần thần thiếp lúc nào cũng nhìn đến. Không bằng đưa Ngũ hoàng tử đến dưỡng ở chỗ thần thiếp đi. “ Không phong Thục phi mà chỉ là Chiêu dung. Vậy nàng muốn đem Ngũ hoàng tử đến dưỡng dưới danh nghĩa của mình là có thể. Tô Khiêm Dương thâm sâu nhìn nàng một cái. Đi một vòng lớn như vậy là để có thể đem Ngũ hoàng tử về dưỡng dưới danh nghĩa của mình, cũng chỉ là đơn giản như vậy thôi sao.

Có lẽ cũng chỉ đơn giản như vậy. Vị trí Thục phi đã định, Điền chiêu dung cũng không thể tiếp tục thăng phân vị. Ngũ hoàng tử dưỡng ở chỗ hoàng hậu cũng an tâm hơn một chút. Hài tử trong cung nếu hoàng hậu đã muốn dưỡng thì ngoại trừ tứ phi ra, các phi tần khác đều không có tư cách cự tuyệt.

“Vậy ản theo lời nàng làm đi. “ Tô Khiêm Dương thu hồi thần sắc, đáp ứng chuyện này. Ngũ hoàng tử do ai dưỡng hân cũng không để ý. Nếu hoàng hậu nguyện ý dưỡng thì thân phận của Ngũ hoàng tử sẽ cao hơn chút. Hẳn kém nhiều tuổi so với thái tử nên cũng không sinh ra uy hiếp gì. Bản thân hoàng hậu không lo, hoàng thượng cũng chẳng có cơ gì để phải lo lắng a.

Hoàng hậu cảm thấy mỹ mãn. Ánh mắt nhìn hoàng thượng lại khẽ xao động, mở miệng “Hoàng thượng, gần đây Viện nhi rất nhớ ngài. Đã lâu ngài không nhìn qua nàng. “

Dùng Tứ công chúa để nói chuyện, vẻ mặt hoàng thượng hòa hoãn hơn chút “Trăm rãnh sẽ đến, nàng về trước đi. “ Nói xong quay lại trên bàn tiếp tục xem công văn.

Từ Thừa Kiền cung bước ra, trên mặt hoàng hậu lộ chút ý cười, trong lòng lại là chua xót. Mười tám năm làm phi thê, nàng làm sao có thể không hiểu hoàng thượng trong chuyện này. Giữa vị trí Thục phi cùng dưỡng Ngũ hoàng tử, nàng biết rõ hoàng thượng sẽ không phê chuẩn thỉnh cầu thăng Điền chiêu dung.

Hoàng thượng không thêm để ý Ngũ hoàng tử đi về đâu cũng giống như không để ý đến Điền chiêu dung. Lúc trước hoàng thượng cũng là không thêm để ý Kim chiêu viện như thế. Bằng không với tư lịch của Kim chiêu viện, lại còn sinh hạ Nhị hoàng tử thì vị trí Thục phi sao còn mãi trống đến tận hôm nay.

Không biết từ khi nào, nàng muốn làm cái gì hoàng thượng đều không muốn đồng ý. Tình cảm giữa phu thê càng lúc càng xa lạ.

Nàng làm hoàng hậu, làm tốt là đương nhiên, làm không tốt tức là nàng không đúng. Cung quy trói buộc người khác, đích thực trói buộc lớn nhất chính là nàng.

Ngoại cảm giác chua xót, hoàng hậu còn có chút an tâm. Hoàng thượng đối với chư vị hoàng tử đều không để tâm, chứng tỏ hân hoàn toàn vừa lòng với thái tử. Chờ phủ thái tử có thái tôn, vậy coi như nàng sẽ hết khổ. Trong cung phần hoa nhất thế, người thắng vẫn là nàng. Thua ngôi vị kia thì còn lại gì. Thái hoàng thái hậu sống đến ngày hôm nay chẳng phải là dựa vào hoàng thượng đó sao...

Giữa tháng chín tổ chức tiệc đầy tháng cho Ngũ hoàng tử. Điền chiêu dung nay đã một mình sống một cung. Làm mẫu thân của Ngũ hoàng tử lại không thể dưỡng dứa nhỏ bên người, đối với nàng là chuyện cực độ bi thương. Nhưng nàng là người bước ra từ Cảnh Nhân cung, dứa nhỏ dưỡng ở chỗ hoàng hậu cũng là đương nhiên. Nàng cho dù ngàn vạn lần không bằng lòng thì cũng không có biện pháp gì.

So với nàng bi thương, trong chuyện này lại có hai người được lợi. Đó là Nghiêm chiêu nghi và Kim thực nghi, hiện giờ chính là Thục phi cùng Kim chiêu viện. Hơn nữa dứa nhỏ dưới danh nghĩa của hoàng hậu, tiệc rượu này trừ bỏ Điền chiêu dung, vẫn thật là náo nhiệt. Vài chuyện này không có chút nào là liên quan đến Tương Như Nhân. Vì thế nàng cùng Đức phi ngồi một chỗ nhìn mọi người đang chúc mừng hoàng hậu ở phía trước.

“Ngày hôm nay náo nhiệt như vậy nhưng không thấy chút bóng dáng nào của Điền chiêu dung. Hoàng hậu hành sự cũng thật chu toàn.” Đức phi đối với loại chuyện giành lấy dứa nhỏ này xem không vừa mắt.

“VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI. LÀ DO ĐIỀN CHIÊU DUNG Ở CỬ KHÔNG CẦN THẬN NÊN RA THÁNG BỊ BỆNH, HÔM NAY KHÔNG THỂ ĐẾN ĐƯỢC. “ TƯƠNG NHƯ NHÂN LIẾC NHÌN PHÍA TRƯỚC MỘT CÁI, QUAY ĐẦU NÓI VỚI ĐỨC PHI.

“Còn không phải là bị tức sao. Nhi tử mang thai chín tháng mười ngày sinh hạ lại không thể dưỡng ở bên người. Sao có thể không tức. “ Thời gian ở cử để sinh bệnh sẽ không được tốt, Đức phi hừ cười nói “Người hiền bị người khinh, cũng là do hoàng thượng không coi trọng Điền chiêu dung. Nếu có nửa điểm để ý, đứa nhỏ cũng sẽ không thể dễ dàng đến chỗ này của hoàng hậu. “ Hơn nữa Điền gia quan phẩm cũng không cao. Tranh? Lấy cái gì để tranh?

Tương Như Nhân than nhẹ một tiếng “Đối với đứa nhỏ kia mà nói, chưa hẳn không phải chuyện tốt.” Thân phận này có thể so với các hoàng tử khác cao hơn.

Bị áp một bậc như vậy, Đức phi không thèm để ý, Tương Như Nhân cũng không thèm để ý.

Một lát sau cung nữ bưng đồ ăn mới lên. Tương Như Nhân nhìn trong mâm lớn có thịt kho. Thời khắc mâm được đặt xuống mùi thịt bốc lên, trong bụng Tương Như Nhân cảm thấy một trận khó chịu.

Ngồi cách nàng hai vị trí Kim chiêu viện thích ăn thịt, gắp lên vài miếng bỏ vào chén đang muốn ăn. Tương Như Nhân nghĩ được vị thịt kia lại càng thấy khó chịu hơn, che miệng lại, không kiềm được nôn khan một tiếng.

Đức phi đang ăn hoa quả ở bên cạnh nghe được thanh âm, thân thiết nhìn nàng “Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái? “

Tương Như Nhân khoát khoát tay áo “Hương vị kia thật ngấy. “

Đức phi sai người đi đem nước ấm lại đây, cho nàng uống một chút “Cái miệng khó chiều. “ Cuối cùng nghĩ đến cái gì, thấp giọng hỏi nàng “Hay là

bắt mạch đi? “

Tương Như Nhân ngẩn ra, phản ứng lại ý tứ của nàng “Không đâu. Hân là không thể nào. “

Đức phi trừng mắt nhìn nàng “Người cũng không phải bà là bảy mươi, sao lại không thể“. Ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút “Ta thấy vẫn là chờ tan tiệc trở về thì nhanh thỉnh thái y đến xem mạch đi. “

Hiện tại nơi này đang náo nhiệt, bỗng nhiên rời đi sẽ thu hút nhiều sự chú ý. Tương Như Nhân gật gật đầu. Đức phi thấy Kim chiêu viện ăn cũng sắp xong, múc cho Tương Như Nhân một chén canh nhẹ “Người coi như cũng là người cẩn thận. Sao thế này lại còn không biết gì? “

Tương Như Nhân cười khố, thật sự cái này là không thể trách nàng. Hai năm nay nguyệt sự khi trễ khi sớm, bản thân không biết đâu được. Có lúc nàng cũng nghĩ là có, thỉnh thái y lại xem nhưng cũng là một hồi thất bại. Cứ thế vài lần nàng liền không còn để bụng. Thậm chí còn cảm thấy sinh đứa nhỏ xong vài năm rồi còn chẳng có, hiện thời chắc cũng không thể nữa. Vì thế lần này có muộn vài ngày nàng cũng không chú tâm.

Sau đó vài món ăn đi lên đều như là thử thách Tương Như Nhân. Không phải bún thịt thì là canh gà, hương vị nồng đậm đều ngăn không được. Tương Như Nhân ngửi thật sự khó chịu, cầm khăn che miệng, lâu lâu uống ngụm nước ấm. Đức phi không biết từ đâu lấy đến một trái quýt, bóc ra từng mảnh từng mảnh vỏ để vào đĩa đặt trước mặt nàng. Hương quýt thanh thoát tỏa ra, nhẹ nhóm hơn nhiều. Đức phi có chút đặc ý “Say xe khó chịu cũng ngửi cái này.”

Tương Như Nhân nhìn nàng vẻ mặt như thế thì nở nụ cười. Đức phi trừng nàng “Người còn có tâm tư cười, cũng không phải còn nhỏ nhắn gì.” Sau đó hạ thấp thanh âm “Hoàng thượng thường đến chỗ người, lần này xem như chặn hết miệng bọn họ lại. “

Tương Như Nhân biết nàng là đang nói đến cái gì. Hoàng thượng thường xuyên đi Chiêu Dương cung. Hiền phi nương nương mãi vẫn không có thai, đây không phải là giữ chân hoàng thượng sao. Hiện tại chỉ cần có tin tức, sẽ khiến cho từng người các nàng không còn gì để nói.

Tương Như Nhân bật cười “Con chưa có chắc chắn đâu. Người đã cao hứng hơn cả ta. “

“Cũng không phải không có khả năng.” Đức phi không cho là đúng “Ta tất nhiên cao hứng.” Ánh mắt nàng nhìn về phía hoàng hậu, chuyện có thể khiến nàng ta mất hứng, nàng đều cảm thấy cao hứng.

Cuối cùng chân thành nhìn Tương Như Nhân “Người không phải vẫn luôn mong có đứa nhỏ sao? “

Tương Như Nhân nghiêng người né mùi hương “Ta nói hồi nào? “

“Không phải người nói thì là Bình Ninh nói. Mỗi lần đến Nghi Hòa cung thăm Trường nhi, nàng cứ luôn miệng nói với ta muốn có thêm một cái đệ đệ muội muội. Ta a, nghe được không ít đâu. “

Nói chuyện với Đức phi, tan yến hội, về đến Chiêu Dương cung Tương Như Nhân liền nôn không thôi, những gì ăn cả buổi tối đều ói ra hết. Dọa Hứa ma ma sợ chạy nhanh đi thỉnh thái y. Trước khi thái y đến, Thanh Đông xem mạch qua cho Tương Như Nhân. Gương mặt vui vẻ nhìn Tương Như Nhân mặt đang trắng bệch nói “Nương nương, ngài đây là có thai! “

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Hoàng Thượng Thật Cao Hứng

Thanh Đông bắt mạch, mạch tượng mạnh mẽ, hẳn không phải là ít ngày.

Tương Như Nhân lúc ở yến tiệc cũng đã nghĩ đến. Hiện tại nghe Thanh Đông nói như vậy, phản ứng lại cũng chính là khó chịu trong bụng cứ cuộn cuộn lên.

Lúc trước mang thai Bình Ninh và Dung nhi nàng cũng chưa từng khó chịu. Vậy mà thai này vừa có đã gây phản ứng lớn như vậy, đã vậy nàng còn ói ra.

Nghĩ xong, Tương Như Nhân nhận lấy cái chén Thanh Thu đưa lên, súc miệng. Sau đó nàng uống chút nước ấm, tựa vào trên giường nghỉ ngơi. Trong bụng đã không còn lại gì nhưng vẫn ần ần khó chịu.

Thanh Thu ở lại bên cạnh giường hầu hạ. Thanh Đông lôi kéo Tử Yên đi phía nhà bếp nấu cho nường nường chén cháo. Một lát sau, Hứa ma ma vội vàng mang theo thái y trở về.

Thái y sau khi bắt mạch khẳng định Tương Như Nhân thực sự có thai. Kéo màn ra, Tương Như Nhân nói “Quan thái y, chuyện này cứ để chậm vài ngày, đợi bản cung tự mình nói với hoàng thượng. “

Hiền phi nường nường muốn đích thân cho hoàng thượng một cái kinh hỉ. Làm thái y cũng không cần khuôn sáo tức khắc đi bẩm báo với hoàng thượng và hoàng hậu. Quan thái y đáp ứng, dặn dò thêm “Nường nường hiện tại phản ứng dữ dội, không nên kéo dài. Đến lúc cần thiết phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi. “

“Làm phiền Quan thái y.” Hứa ma ma tiễn Quan thái y đến cửa, thưởng cái hồng bao rồi sai Phùng Áng đưa thái y ra khỏi Chiêu Dương cung. Trở lại trong phòng, Tương Như Nhân tựa vào trên đệm, đã hơi buồn ngủ.

Nhị công chúa cùng Tam hoàng tử đã mười tuổi, nương nương lại mang thai, Hứa ma ma làm sao có thể không vui mừng. Giúp Tương Như Nhân thay y phục xong, sờ sờ cái trán của nàng “Nếu nương nương khó chịu, có cần đi Cảnh Nhân cung báo một tiếng?”

Tương Như Nhân lắc đầu “Hoàng thượng hai ngày nữa sẽ trở lại. Ngũ hoàng tử vừa mới đầy tháng. Chờ hoàng thượng trở về rồi nói.” Nàng cũng không muốn để trong tình huống hiện tại người khác biết tin mình có thai.

Thanh Đông bưng một thố cháo lên, nấu cực kì thanh đạm, múc một chén nhỏ đến trước giường. Hứa ma ma tiếp nhận chén nhỏ kia “Ăn một chút rồi ngủ để bụng không khó chịu.”

Tương Như Nhân thực sự là không ăn nổi cái gì, ăn vài miếng liền không muốn ăn nữa. Hứa ma ma đưa tay đỡ nàng “Vậy cháo đem đi hâm, muốn ăn thì lại ăn sau.”

Tương Như Nhân gật gật đầu, được Hứa ma ma đỡ nằm xuống, dịch chăn cho nàng. Hứa ma ma lo lắng nên cùng Thanh Thu gác đêm ở ngoài.

Sau khi tắt đèn, trong phòng đốt hương an thần, Tương Như Nhân rất nhanh chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy lại một trận nôn mửa. Thời điểm đi Cảnh Nhân cung thỉnh an, sắc mặt Tương Như Nhân còn hơi tái xanh, dứt khoát trang điểm dày một chút. Trong Cảnh Nhân cung cũng không có mùi vị gì khác lạ, trải qua hai ngày thỉnh an không phát sinh ra chuyện gì.

Tất cả sự chú ý của hoàng hậu đều đặt ở trên người Ngũ hoàng tử vừa đầy tháng. Đứa nhỏ này thời điểm sinh ra cũng không nhỏ, khá tròn trịa,

khỏe mạnh và ít khi khóc quấy, vừa nhìn là biết chăm rất kĩ. Đối với Điền Chiêu dung mà nói, đứa nhỏ từ khi sinh ra nàng cũng chưa được thấy lần nào, một lúc đã ôm đi ngay. Trên mặt tuy không thấy biểu hiện gì nhưng trong lòng làm sao có thể dễ chịu.

So với dự tính của Tương Như Nhân, hoàng thượng trở về sớm hơn một ngày.

Thời điểm buổi chiều đến Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân vừa ngủ dậy không bao lâu, đang uống canh Thanh Đông bưng tới. Tô Khiêm Dương tiến vào cũng múc một chén. Uống được hai miếng liền thấy hương vị không đúng, ngẩng đầu nhìn nàng “Khẩu vị của nàng thay đổi sao? Sao thấy nhạt đi rất nhiều?”

Tương Như Nhân cười khẽ “Hiện tại không thể ăn quá nặng khẩu vị.”

Tô Khiêm Dương không để ý đi giải thích, còn nghĩ rằng thân mình nàng đang không được thoải mái, đưa tay chạm nhẹ lên trán và má nàng “Chỗ nào thấy không thoải mái? Thỉnh thái y đến xem qua.”

“Thần thiếp không có chỗ nào không thoải mái. Có điều thần thiếp còn có tin tức tốt muốn nói với hoàng thượng.” Hắn không chỉ từng một lần nhắc đến chuyện muốn mình sinh thêm đứa nhỏ. Hiện thời đã có, Tương Như Nhân theo bản năng nghĩ đến muốn là người đầu tiên cùng hắn chia sẻ tin vui này.

Nhìn nàng cố ý thừa nước đục thả câu, Tô Khiêm Dương bật cười “Tin tức tốt gì?”

Vừa muốn mở miệng thì Bình Ninh và Dung nhi lại đây thỉnh an. Bình Ninh quy củ thỉnh an xong, theo thói quen muốn dựa vào trong lòng Tương Như Nhân. Hứa ma ma ở bên cạnh nhắc nhở “Công chúa, hiện tại không thể lại dựa vào nương nương như vậy.”

Sáu con mắt nhìn về phía Hứa ma ma. Bình Ninh nghi hoặc “Vì sao không thể?” Dung nhi cũng nghi hoặc, tỷ tỷ đều là như vậy dựa vào mẫu phi, chẳng lẽ mẫu phi bị bệnh.

Tô Khiêm Dườn thu hồi tầm mắt từ trên người Hứa ma ma về, lại đưa đến trên người Tương Như Nhân. Không khỏi đảo mắt xuống dưới, hẳn tựa hồ là đã biết chút gì đó.

Hứa ma ma nhìn qua Tương Như Nhân một cái. Bình Ninh bám riết không tha, hỏi qua Tương Như Nhân “Vì sao không thể dựa vào? Mẫu phi, có phải ngài có nơi nào không thoải mái?”

Tương Như Nhân bất đắc dĩ vỗ cái trán của nàng, cầm lấy tay nàng đặt lên bụng mình “Người mà dựa vào thì sẽ đụng đến đệ đệ muội muội.”

Bình Ninh sờ bụng đang còn bằng phẳng, hưng phấn nhìn Tương Như Nhân “Mẫu phi, ta sắp làm tỷ tỷ sao?”

Tương Như Nhân gật gật đầu, còn chưa kịp nói gì, Bình Ninh đã đếm trước mặt Tô Khiêm Dương cao hứng “Phụ hoàng, ta sắp làm tỷ tỷ, ta sắp có tiểu đệ đệ a. “

Tô Khiêm Dương mới đầu còn nhìn ở bên này, thấy bộ dáng Bình Ninh cao hứng thì nở nụ cười. Còn lại cảm khái gì cũng lưu giữ lại riêng về sau. Hiện thời đang ở trước mặt hai đứa nhỏ, Tô Khiêm Dương sao có thể không trấn định, cố ý nghiêm mặt nói với nàng “Biết phải làm tỷ tỷ, sau này cũng không thể bướng bỉnh nữa.”

Bình Ninh nhõng nhẽo đến cạnh hắn, hừ một tiếng “Ta vốn không có nghịch ngợm.”

Nói xong mặt lại vui vẻ “Về sau ta có thể cùng hắn chơi. Tứ đệ trưởng thành liền không còn đáng yêu như hồi bé nữa.” Đệ đệ cùng tuổi với mình, lớn lên là một bộ nghiêm trang, ngược lại còn có thể giáo huấn mình.

Tương Như Nhân thật dở khóc dở cười. Đối với nàng bọn đệ đệ lúc còn nhỏ đều mặc nàng bày bố chơi ra sao, lớn lên có chủ kiến thì không còn đáng yêu nữa...

Bởi vì sự xuất hiện của bọn Bình Ninh mà kinh hỉ Tương Như Nhân muốn tạo nên chưa thành, vì thế sau buổi tối một chút liền cho bọn họ trở về phòng đi ngủ sớm.

Về tới tầm thất, bụng Tương Như Nhân lại một trận âm ỉ không thoải mái, ở trong gian rửa mặt nôn mửa một hồi. Tô Khiêm Dương muốn đi vào, Tương Như Nhân sai đóng cửa không cho hẳn xem.

Qua một thời gian, Tương Như Nhân thoải mái hơn chút, súc miệng rồi nghỉ ngơi một ít rồi mới mở cửa, thấy hẳn đang lo lắng nhìn bản thân thì lên tiếng “Không sao. Qua hai tháng nữa sẽ tốt hơn.”

An ủi thế này với Tô Khiêm Dương không có bao nhiêu hiệu quả, sắc mặt nàng vẫn còn tái nhợt “Lúc nàng mang thai Bình Ninh cũng không có phản ứng lớn như vậy.”

Về tới trên trên giường, Tương Như Nhân dựa vào, nằm ngả người rất cuộc đã bớt đi khó chịu “Lúc hoài thai Bình Ninh và Dung nhi thần thiếp là chưa từng khó chịu.” Cũng không biết có phải do tuổi lớn nên mang thai không dễ dàng, để an ổn sinh hạ được hẳn, mấy tháng đầu chắc chắn cũng không dễ dàng.

Tô Khiêm Dương lo lắng “Thỉnh thái y xem một chút.”

Tương Như Nhân kéo hẳn lại, liếc mắt giận hẳn “Nào có chuyện vừa nôn đã gọi thái y đến. Một ngày thần thiếp nôn ói ba bốn bận, chả nhẽ thái y luôn chăm sóc bên cạnh khiến mọi người chê cười.”

Bây giờ mới là thời gian riêng tư, Tô Khiêm Dương mới có thể hảo hảo nhìn rõ nàng.

Kéo nàng vào trong lòng, để nàng tựa được thoải mái, Tô Khiêm Dương khẽ nhéo eo nàng, cười nói “Có vẻ mập ra.”

Tương Như Nhân trợn mắt trừng hăn, ý cười càng sâu, tay phía dưới chần nắn chặt tay nàng, cầm tựa lên tóc nàng, hít mùi hương, nửa ngày “Nhân Nhân, trầm thật cao hứng.”

Nghe lời nói đầy tình cảm của hăn, Tương Như Nhân quay lưng nhìn khuôn mặt hăn đang mỉm cười nói nàng cũng thật cao hứng a.

“Nàng đúng là cho trầm một cái kinh hi lớn.” Lại một lát sau Tô Khiêm Dương mở miệng. Như nhớ tới cái gì, giọng nói mang theo ý cười “Nàng muốn cũng trầm chia sẻ tin vui, có đúng không?”

Lại bị hăn hỏi đến. Tương Như Nhân có chút không muốn nói. Tô Khiêm Dương để nàng dựa nghiêng người, muốn nhìn thấy vẻ mặt nàng, phía sau tai đã có chút ửng hồng “Có phải nàng muốn là người đầu tiên báo tin tức này cho trầm? “

Trên mặt hăn vì đoán nguyên nhân này mà vui vẻ tràn đầy, ý cười không che giấu được. Bàn tay to chậm rãi gỡ những ngón tay đang nắm lại của nàng ra, ngón giữa nhẹ nhàng chà lòng bàn tay nàng. Tương Như Nhân sợ nhột, trốn tránh, Tô Khiêm Dương càng đuổi theo. Rốt cuộc Tương Như Nhân xin tha “Là hài tử của ngài, đương nhiên muốn là người đầu tiên cùng ngài chia sẻ.”

“Chỉ bởi vì điều này?” Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn nàng, đã có hai hài tử rồi nhưng ở cũng một chỗ với nàng, cảm xúc của Tô Khiêm Dương vẫn ngày càng nồng nhiệt.

Không phải một mình hăn chờ đợi mà nàng cũng chờ đợi lại có một đứa nhỏ. Nàng cũng thật cao hứng, vội vã muốn cùng hăn chia sẻ chuyện này. Hai người cũng chờ mong một thứ, khiến khoảng cách giữa hai trái tim càng kéo lại gần hơn. Tô Khiêm Dương hưởng thụ cảm giác ngày càng gần

này, chính là một con đường đi mãi cũng đã thấy lối ra, cảm giác như sắp đi đến đích rồi.

Tương Như Nhân thì sợ nhất là hắc đem vấn đề như vậy ra, nàng kuon chặt vật một phen mới biết phải trả lời thế nào. Tính tình hoàng thượng là như vậy, hỏi liền phải biết làm hắc vừa lòng. Có ít vấn đề Tương Như Nhân còn có thể thông dong ứng đối, có ít vấn đề nàng lại sẽ thất thố.

“Không phải hoàng thượng luôn mong muốn lại có hài tử sao, thần thiếp tất nhiên muốn người đầu tiên chia sẻ với ngài.” Tương Như Nhân dựa vào hắc lăm bắm, nghiêng tai nghe tiếng nhịp tim hắc. Thói quen là thứ thật đáng sợ. Nàng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, dần dần có thói quen hắc thường xuyên ở bên cạnh, cũng thành thói quen hắc đem coi Chiêu Dương cung làm nhà, càng có thói quen hắc vô hình dung túng và nuông chiều bản thân.

Thời gian càng dài, nàng lại càng không nghĩ đến buông những thứ này.

Hai tay ôm nàng càng chặt, bên tai lại truyền đến tiếng cảm khái của hắc “Nhân Nhân, trăm thật cao hứng!” So với lúc trước nàng hoài thai Bình Ninh và Dung nhi còn cao hứng hơn.

Tương Như Nhân khẽ ừ, rồi đột nhiên lại không biết nói gì tiếp...

Tin tức Hiền phi có thai là ngày hôm sau khi thỉnh thái y qua xong thì truyền khắp hậu cung. Buổi sáng này, Tương Như Nhân không đi Cảnh Nhân cung vì khi rời khỏi giường thì ói một trận rất dữ...

Hoàng thượng ban thưởng nhiều vô kể. So với lúc trước Điền chiêu dung có thai, đương nhiên cái thai này của Hiền phi càng được hoàng thượng chú ý hơn.

Thái hoàng thái hậu và thái hậu cũng đều ban thưởng. Trong cung có một nam một nữ chỉ có hoàng hậu và Hiền phi. Mấy hôm trước hoàng hậu vừa

nhận đứa nhỏ của Điền chiêu dung là dưỡng tử, bên này Hiên phi nay đã có thai.

Một cái là hài tử thân sinh của mình, một cái lại là dưỡng tử. Nay để người khác nhìn vào đều cảm thấy thật vi diệu...

Tỉnh một xíu là edit cho xong chương này để mấy bạn đọc đỡ buồn nè ^^

Sắp tới mình lại bận công việc rồi (do vào năm học rồi ấy) nên tiến độ sẽ không được như cũ nữa các bạn nhé.

Mình sợ sẽ có tình trạng cả tuần mà ko có chương mới luôn cơ hic hic. Nhưng yên tâm là mình ko drop. Mình thề, mình hứa, mình đảm bảo đấy! Rảnh là edit ngay à ;)

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Hãn Chính Là Thê Nô

Trong Cảnh Nhân cung, hoàng hậu phân phó xong cung vụ thì sai Hà ma ma đem những thứ nên đưa đi Chiêu Dương cung mang đi. Nhũ mẫu ôm Ngũ hoàng tử vừa tỉnh ngủ lại đây cho nàng xem.

Hoàng hậu tiếp nhận đứa nhỏ từ nhũ mẫu. Đứa nhỏ mới hơn một tháng nhưng nặng không ít. Tỉnh ngủ vừa được cho bú xong nên tinh thần rất tốt. Hoàng hậu ôm hãn, ánh mắt liền hướng về phía nàng nhìn, miệng khẽ động.

Vẻ mặt hoàng hậu nhu hòa đi vài phần, đưa tay khẽ chạm khoe môi hãn. Hãn liền mở miệng tưởng ăn. Hoàng hậu nở nụ cười “Tham ăn như vậy, về sau sẽ thành tiểu mập mạp đây.”

Hà ma ma trở về, nói lên mấy lời nghe được từ bên ngoài, có chút bất bình “Nương nương, Hiền phi coa thai một cái khí thế liền lớn, kiêu ngạo sắp bằng trời rồi.”

Hoàng hậu đùa giỡn với Ngũ hoàng tử, a một tiếng với Ngũ hoàng tử “Nàng tất nhiên kiêu ngạo. Tuổi này rồi hoài được đứa nhỏ cũng không dễ dàng. Bản cung muốn hoài một cái cũng không thể. Khí thế lớn một chút thì có sao.”

“Nương nương, có người lấy chuyện ngài nhận Ngũ hoàng tử làm dưỡng tử ra nói.” Hà ma ma đối với chuyện hoàng hậu dụng tâm với dưỡng tử này cũng thật khó hiểu, dù sao cũng không phải đứa nhỏ của mình.

“Nghe được có người nói vậy thì bắt lại, xử theo cung quy.” Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn Hà ma ma “Ma ma, từ khi nào người lại thiếu kiên nhẫn

như thế. Hoàng thượng sủng Hiền phi. Nàng có bầu tất nhiên được coi trọng nhiều. Hiện tại ba tháng cũng chưa qua, giữ được hay không cũng là một chuyện. Giữ được, là nam hay nữ thì còn chưa biết đâu.”

“Nô tỳ chính là thấy không đáng thay nương nương a.” Lúc trước vừa mới đại hôn, tình cảm của hoàng thượng và nương nương thật tốt. Sau khi sinh hạ thái tử càng là hòa thuận. Dù là thân thể thái tử không khỏe, hoàng thượng vẫn rất thích thái tử. Nhưng hôm nay thì sao, ngoài đầu và giữa mỗi tháng ở lại Cảnh Nhân cung. Ngày thường nếu không có việc cũng không đến bao nhiêu. Hoàng thượng đi nhiều nhất chính là Chiêu Dương cung.

“Có cái gì không đáng.” Hoàng hậu hôn tay Ngũ hoàng tử, khoe miệng lộ ý cười “Nàng lợi hại, hoàng thượng sủng nàng. Nhưng có thể phế đi bản cung sao? Tương lai thiên hạ này vẫn là của Tuần nhi, tất cả những thứ này bản cung đều chịu được. Về phần Triết nhi, tất nhiên là phải giúp ca ca an ổn thiên hạ này. Có phải không bé ngoan?” Hoàng hậu đùa với Ngũ hoàng tử, nghe hẳn a một tiếng, ý cười trên mặt càng sâu.

Nhận đứa nhỏ của Điền chiêu dung làm dưỡng tử là vì muốn sau này cho thái tử một trợ lực. Nàng không quan tâm bào thai này của Hiền phi là nam hay nữ, dù là một cái nhi tử thì sao. Tuổi cách thái tử xa như vậy, nàng có gì mà phải lo lắng.

Còn nói lo lắng Hiền phi được sủng ái, bây giờ còn chưa đủ sao. Cho dù có hơn một chút nữa với nàng cũng không có khác biệt gì.

Hoàng hậu chỉ một lòng nghĩ đến đường đi sau này, Ngũ hoàng tử, còn có con nối dòng ở phủ thái tử. Đối với chuyện Hiền phi mang thai là nam hay là nữ, nàng không thấy quan trọng bằng chuyện thái tử phi cùng trắc phi trong phủ thái tử đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì...

Ở Chiêu Dương cung, những ngày an thai của Tương Như Nhân cũng không an ổn. Chính là ăn cái gì thì nôn ra cái đó. Thậm chí sáng sớm vừa

ngủ dậy còn chưa ăn gì, Tương Như Nhân cũng phải nôn ói một hồi trước. Ban ngày càng là khó chịu, Thanh Đông nấu món gì cũng không hiệu quả. Hứa ma ma đem đến những phương thuốc dân gian chống nôn nghén tốt, tới chỗ nàng cũng vô dụng.

Ăn gì cũng ói ra, chính vì thế sau một tháng, Tương Như Nhân chẳng những không mập ra mà còn gầy đi.

Tới gần tháng mười hai trời đã rất lạnh, tuyết sắp rơi. Trong phòng sớm đã đốt lò sưởi. Hứa ma ma sợ gió lạnh bên ngoài thổi qua cửa sổ vào khiến Tương Như Nhân nhiễm lạnh, nên dù mở cửa sổ thông khí nhưng vẫn chằng một lớp vải ở phía trong, để ngăn gió lùa.

Đã sang đầu tháng thứ ba nhưng vẫn chưa hết nôn nghén, Tương Như Nhân có chút mệt mỏi dựa vào trên giường, hiện tại người thấy mùi gì cũng không ổn.

Thanh Đông bưng canh giúp giảm nôn lại đây. Tương Như Nhân trước đây không thích vị gừng nhưng hai tháng này lại rất gắn bó với thứ này. May mắn vị gừng có thể kiềm nôn nghén nên Thanh Đông đều thêm chút vị vào đồ ăn, khẩu vị Tương Như Nhân cũng đỡ hơn chút.

Uống được non nửa chén Tương Như Nhân không uống được nữa. Hứa ma ma kéo đệm phía sau cho nàng nằm xuống “Ngủ một lúc sẽ khỏe hơn.”

Tương Như Nhân nằm xuống ngủ. Không biết qua bao lâu, cảm giác coa người đang sờ sờ mặt mình, Tương Như Nhân mở mắt ra liền thấy hoàng thượng đang ngồi cạnh giường, đưa một tay lên vuốt mặt nàng.

“Hoàng thượng, ngài sao lại đến?” Tương Như Nhân ngồi dậy, cảm giác vừa ngủ dậy nhưng giống như chưa hề ngủ, vẫn có chút buồn ngủ.

“Trẫm đến xem qua nàng.” Tô Khiêm Dương ngồi sát lại bên trong. Tương Như Nhân ngáp một cái, mông lung nhìn hắn, nửa ngày “Hoàng

thượng, sao lúc này ngài lại đến đây? “

Ngữ khí kia căn bản như là không nhận ra mình đã hỏi qua một lần. Tô Khiêm Dương bật cười, Tương Như Nhân còn một mặt khó hiểu.

“Tuyết sắp rơi rồi.” Tô Khiêm Dương dịch chần cho nàng, “Vốn nghĩ là chờ thân mình nàng đỡ sẽ đưa nàng ra ngoài xem tuyết. Hiện thời xem ra là không được rồi.”

“Thần thiếp mở cửa sổ là có thể thấy được mà.” Tương Như Nhân dừng một hồi mới trả lời hẳn. Hiện tại thì nhớ không tốt, phản ứng cũng chậm. Tương Như Nhân không khỏi uể oải dựa vào hẳn, nhìn cái bụng đã hơi có chút lộ ra.

Tô Khiêm Dương thấy nàng mệt mỏi, đỡ nàng nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, sờ sờ trán nàng “Ngủ đi, ngủ thêm một lúc, tinh dục tinh thần sẽ tốt hơn.”

Nhìn Tương Như Nhân ngủ rồi, Tô Khiêm Dương mới rời khỏi Chiêu Dương cung. Sau khi trở lại Thừa Kiên cung, Tô Khiêm Dương nghĩ nghĩ, truyền Bình vương gia tiến cung...

Là thân đường đệ, quan hệ giữa hai người cũng tốt, ngày thường có việc gì Tô Khiêm Dương cũng đều tìm hẳn. Với người khác thì mất thể diện nhưng với đường đệ này thì không. Vì thế sau khi Tô Khiêm Mặc tiến vào ngôi không bao lâu liền nghe Tô Khiêm Dương trực tiếp hỏi hẳn thời điểm Bình vương phi có thai nôn nghén nhiều, là ăn cái gì để ngừng lại.

Tô Khiêm Mặc đầu tiên là sững sốt, đây là đường ca hoàng đế của hẳn sao? Sau đó mới nhớ tới bảo bối nương tử trong nhà mình “Lúc sinh đứa đầu thì cũng không nghén gì nhiều nhưng đến đứa thứ hai thì phản ứng không nhỏ. Thái y trong cung cũng không có cách nào, vẫn là chính Ngâm Hoan nàng tự phái người đi tìm về phương thuốc dân gian.” Nói đến nương

tử xinh đẹp giỏi giang, Tô Khiêm Mặc lại không kiếm được lộ ra chút kiêu ngạo.

Tô Khiêm Dương vừa nghe, mặt vẻ chính sự “Người lập tức mang phương thuốc đó vào cung cho trẫm!”

Tô Khiêm Mặc khẽ nhướng mày, trong cung lúc này là Hiền phi đang có thai đi, Hiền phi nương nương lại đã tưng cứu nương tử nhà mình. Nhìn bộ dáng vòng vo của đường ca, Tô Khiêm Mặc quyết định không vạch trần, trở về cùng nương tử chui vào chăn chia sẻ là được rồi.

Thế là Tô Khiêm Mặc cũng như vậy một mặt chính sự gật đầu “Được, ngày mai thần sẽ đưa vào cung.”

Trần Phụng đứng bên cạnh đã không còn biết nói gì. Bình vương gia là thê nô, trên dưới triều đình ai cũng biết. Là vì sao đâu? Là vì chính Bình vương gia rêu rao khắp nơi hãnh như thế nào sủng Bình vương phi.

Hiện tại hoàng thượng còn thỉnh giáo Bình vương gia, ấn tượng của hoàng thượng trong lòng Trần Phụng có chỗ đóng băng.

Hoàng thượng cùng Bình vương còn có thể dùng khẩu khí trịnh trọng nghiêm túc như vậy để nói cứ như đang thương lượng công sự. Thế mới khiến cho người ta bội phục a.

Tô Khiêm Dương không biết Trần Phụng nghĩ gì, cũng không cần biết đường đệ nghĩ ra sao. Biết được có phương thuốc tốt đầu tiên là trong lòng nhẹ nhàng thở phào một hơi. Nhìn Tương Như Nhân khó chịu, trong lòng hãnh cũng không có chỗ nào dễ chịu.

“Được rồi, người mau trở về lấy phương thuốc, nhanh một chút buổi tối liền đưa vào cung cho trẫm.” Nói xong chuyện rồi Tô Khiêm Dương liền đuổi người. Trên mặt Tô Khiêm Mặc hiện lên chút chế nhạo, sau cũng không nói gì mà rời cung hồi Bình vương phủ.

Dọc đường đi bộ dạng Tô Khiêm Mặc còn đứng đắn lắm, vừa về đến phủ thấy Cố Ngâm Hoan, trên mặt liền không thể che giấu đi vẻ “Nương tử, ta có cái tin tức hay muốn nói cho nàng, nàng nhanh một chút hỏi ta đi.”

Cố Ngâm Hoan đang nói chuyện đùa với tiểu nhi tử, thấy hần một thân phong trần vào phòng thì giục hần đi rửa tay rửa mặt rồi lại vào.

Chờ hần từ trong gian rửa mặt bước ra thì tiểu tử kia đã chui vào trong lòng Cố Ngâm Hoan không chịu ra, mặt khác còn trợn mắt nhìn hần thị uy a.

Tiết mục thế này một ngày diễn đến mấy lần Cố Ngâm Hoan nhìn thành quen. Chỉ thấy Tô Khiêm Mặc liền ôm lấy tiểu nhi tử giao cho nữ mẫu ở bên cạnh, nghiêm nghị phân phó “Đưa hần đi ngủ, không đủ một canh giờ không được quay lại.” Dứt lời thì lôi kéo Cố Ngâm Hoan vào tẩm thất.

Thanh âm gọi nường ngoài phòng xa dần, Tô Khiêm Mặc vừa lòng ôm lấy Cố Ngâm Hoan “Bốn vương vừa rồi được triệu vào cung là vì hoàng thượng muốn hỏi phương thuốc trị nôn nghén lúc nàng mang thai.”

Cố Ngâm Hoan có đến nửa khắc kinh ngạc sau đó mới có phản ứng lại “Hỏi cho Tương tử tử?”

Tô Khiêm Mặc gật gật đầu “Nghe khẩu khí của hần tựa hồ người gầy yếu đi không ít, so với nàng lúc trước có vẻ nặng hơn.”

Cố Ngâm Hoan đẩy hần một cái “Ta đi lấy tới, vậy chàng còn không mau đưa vào cung đi!”

Tô Khiêm Mặc ôm nàng không buông tay, than thở “Gấp cái gì, chỉ có một ngày, ta đã nói sáng mai sẽ đưa vào. Hơn nữa nhìn hần quýnh quáng lên một chút như vậy cũng hay, chưa thấy hoàng thượng như thế bao giờ. Nôn cũng không nôn đến chết người được.”

“... “ Cỗ Ngâm Hoan trừng mắt liếc hắt một cái “Chàng không đi, ta tự mình đưa qua cho Tương tử tử.”

Tô Khiêm Mặc vẫn bình chân như vại kéo nàng lại “Trong cung không thiếu người, biện pháp cũng sẽ có. Chỉ thêm có một ngày, để hoàng thượng quýnh lên không phải đối với Hiền phi càng là coi trọng sao.”

Đúng là ngụy biện!

Cỗ Ngâm Hoan im lặng một hồi, nửa ngày ôn nhu gọi Tô Khiêm Mặc một tiếng “Tướng công.”

Tô Khiêm Mặc đáp lời, tham lam hít mùi hương trên người nàng. Ân, sắc trời mờ ám, thời tiết như vậy, thật thích hợp làm chút chuyện gì đó a.

Chưa đợi hắt đưa tay gỡ nút áo của Cỗ Ngâm Hoan, thanh âm của màng lần nữa truyền đến “Mấy ngày nay không biết sao ta lại thế này, buổi tối cứ nằm mơ mẩu thân bị bệnh. Đã hai năm chưa hồi phủ thăm mẩu thân rồi. Ta tính toán sẽ về phủ ở mấy ngày.”

Tô Khiêm Mặc cảnh giác “Ở lại bao lâu?”

Cỗ Ngâm Hoan sờ sờ mặt hắt “Mười ngày nửa tháng đi. Mẩu thân chỉ còn một mình, ta ở lại thêm bồi nàng. Hạo nhi đã lớn có thể tự chăm sóc bản thân. Hàn nhi thì cần tướng công để ý chút, ta sẽ không dẫn hắt đi.”

“Không được!” Tô Khiêm Mặc một tiếng phủ quyết. “Chỉ ba ngày thôi, the một ngày cũng không được. Còn có cú tiểu tử kia cũng đem đi cùng đi.”

Cỗ Ngâm Hoan ủy khuất nhìn hắt. Tô Khiêm Mặc bị nàng bức ép không còn cách nào, bất đắc dĩ nói “Buổi tối ta sẽ cầm vào cung”

Cỗ Ngâm Hoan không lên tiếng, thật lâu sau, Tô Khiêm Mặc sắc mặt suy sụp “ Hảo hảo hảo, hiện tại ta lập tức tiến cung đây. Không cho nàng nhắc

tới chuyện ở lâu mấy ngày nữa.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Chuyện Xấu Trong Nhà

Thế là chỉ hai canh giờ sau phía Chiêu Dương cung liền nhận được phương thuốc Bình vương gia đưa vào. Đó là phương thuốc trước kia Bình vương phi đã dùng nên cho thái y xem qua xong thì Tô Khiêm Dương sai Trần Phụng đưa đi Chiêu Dương cung.

Tương Như Nhân nhìn mấy dòng chữ trên phương thuốc, trong lòng là có chút tư vị. Thanh Đông bên cạnh cũng chưa từng thấy qua phương thuốc này “Trần công công nói đây lac hoàng thượng cầu chỗ Bình vương gia. Bình vương phi thật có khả năng tìm thấy được.” Người biết dược lý nhìn vào liền thấy sự phối hợp tuyệt diệu của nó.

“Là chính miệng hoàng thượng cầu Bình vương gia?” Tương Như Nhân dừng một chút, mở miệng hỏi Phùng Áng.

“Trần công công nói như vậy. Hoàng thượng triệu Bình vương gia vào cung, lãnh giáo vương gia phương thuốc làm sao để giúp nương nương ngừng nôn nghén.”

Nghe xong, Tương Như Nhân mỉm cười. Hoàng thượng vậy mà vó thể hạ mặt kéo Bình vương gia đến hỏi cái này, ngẩng đầu nhìn Phùng Áng “Hoàng thượng còn nói gì? “

“Trần công công còn tiện thể nhắc giùm là mấy ngày gần cuối năm sự vụ bận rộn, vài ngày tới không thể đến được, nương nương nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Trên mặt Tương Như Nhân vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt “Thanh Đông, người đi làm vài món điểm tâm hoàng thượng thích rồi để Phùng Áng

mang qua Thừa Kiền cung đi.”

Thanh Đông cùng Phùng Áng đi ra ngoài.

Rất nhanh điểm tâm được làm xong để Phùng Áng đưa đi Thừa Kiền cung. Trên đường đi tuyết bắt đầu rơi, bay lả tả, rơi xuống đất rất nhanh laik không còn dấu vết. Đường ban đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng kinh hô tuyết rơi của vài cung nữ ngang qua. Phùng Áng nhanh bước chân, đến cửa Thừa Kiền cung giao thực hộp cho Trần Phụng.

Hai thái giám vì hoàng thượng thường xuyên đi Chiêu Dương cung nên cũng rất quen thuộc. Trần Phụng tiếp nhận thực hộp. Phùng Áng hỏi thăm thêm một câu, mời Trần Phụng lúc rảnh cùng uống trà ăn thịt cho ấm bụng. Lúc hẳn về Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân đã ngủ.

Ngày hôm sau Thanh Đông liền đem phương thuốc kia ra dùng.

Không biết là thời kì thai nghén đã qua hay do phương thuốc hiệu nghiệm, đến giữa tháng mười hai, Tương Như Nhân không còn khó chịu như trước nữa.

Năm nay chuyện trong cung nàng đều có thể tránh được. Đức phi thì không thể nên cùng nàng nói vài câu về việc này. Sang năm tổng tuyển, hoàng hậu nương nương đặc biệt để tâm, cứ thế việc chỗ nàng liền nhiều hơn.

Nói xong, thoải mái hơn chút, Đức phi hỏi Tương Như Nhân tình hình gần đây “Hai ngày nay thấy khí sắc người tốt hơn rồi. Vài lần đến thăm trước ta thấy người cứ như đang chịu tội.”

Tương Như Nhân cười cười, vài ngày đầu thật khó chịu nhưng rồi quen dần. Người quả thật gầy đi không ít. Nhưng thái y nói đứa nhỏ không có vấn đề gì, cũng khiến nàng cảm thấy xứng đáng.

Nhìn Đức phi gần đây bộ dáng cũng gầy đi hẳn một vòng, Tương Như Nhân thân thiết nói “Gần đây người cũng nên nghỉ ngơi đi, trong cung dù bận rộn người cũng có thể sai người đi làm, không cần cái gì cũng quản.””Ta làm gì vì chút chuyện đó trong cung mà quan tâm.” Đức phi xùy một tiếng “Người sớm muộn gì cũng sẽ biết, chính là chuyện của Trương gia ta. Thê tử của Nhị đệ ta không phải sinh một nữ nhi rồi không sinh nữa đó sao. Gần đây cũng không biết bị cái gì, những ngày trước đây đều an ổn, tự nhiên lại ôm nữ nhi khóc lóc trước Nhị đệ ta tạ tội, muốn nạp thiếp cho hẳn đây.” Vì thế Trương phu nhân tiến cung than thở buồn rầu với Đức phi. Trương phu nhân là người thẳng tính, nàng sinh ba nhi tử một nữ nhi, cũng không yêu cầu con dâu nào phải sinh nhi tử. Hiện tại âm ỉ lên như vậy khác nào nói Trương phu nhân này làm bà bà (mẹ chồng) ác độc.

Mỗi nhà đều có chuyện xấu, Trương gia xảy ra chuyện như thế để cho người ta chê cười. Đối với Tương Như Nhân mà nói, lúc trước chuyện Trương gia như vậy nếu bị lộ ra còn không phải làm trò cười cho người khác sao.

“Chắc là nghe nói gì đó.” Tương Như Nhân đổi một ly trà, an ủi nàng “Người cũng không cần quan tâm làm gì.”

“Tất nhiên là đã nghe gì đó. Bằng không sao bao nhiêu ngày trước vẫn bình thường. Cũng không biết là ai lảm mồm nói. Tam đệ liên tiếp hai nhi tử, đại ca cũng có hai nhi tử, chỉ mình Nhị đệ là có một nữ nhi. Chính nàng nhìn bản thân mình không được chứ chẳng lẽ một nhà lớn nhỏ Trương gia lại đi theo bắt ép nàng. Để ta nói, còn nháo như vậy thì có thể hưu. Nàng không phải là thẹn trong lòng sao. Để thiếp thất sinh thứ trưởng tử thì có ích gì, sinh đích trưởng tử mới là danh chính ngôn thuận. Trực tiếp cùng cách (ly hôn) để Nhị đệ ta cưới người khác, vậy là được.

Tương Như Nhân cười trừng mắt nàng “Ninh sách mười tòa miếu, không hủy cọc nhất hôn.” Dựa trên tính tình của Đức phi, thật sự nếu không làm, đã làm liền dứt khoát không cho người khác bậc thềm bước xuống nữa.

“Lời này cũng không đến phiên ta mở miệng, mẫu thân sẽ nói.” Đức phi hừ một tiếng “Nếu còn không xong, vài ngày nữa Trương gia ra sẽ thành trò cười cho Lâm An thành mất.” Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Trương gia nhị thiếu phu nhân thay trượng phu tuyển tiểu thiếp mỹ mạo để sinh nhi tử, thanh danh như vậy sao có thể không lan truyền đây.

Tương Như Nhân không thể phát biểu ý kiến gì. Chuyện của Trương gia cũng không liên qua đến Tương gia.

Nghe Đức phi nói chuyện đệ muội của nàng. Tương Như Nhân nhớ tới Nhị thẩm đã bị hưu. Lúc trước tổ phụ làm chủ, sau khi biết mấy bản tham tấu kia thì trực tiếp cho Nhị thúc viết một phong hưu thư cho Nhị thẩm. Nhưng sau khi đưa người về Lý gia, Lý gia lại một đường trả lại. Đến tuổi này bị hưu đã đủ mất mặt, lại còn đưa về Lý gia không phải muốn Lý gia không nhìn thấy ánh sáng sao, sau này cô nương Lý gia còn làm sao mà xuất giá.

Vì thế Lý lão gia trực tiếp đến cầu tổ phụ xem trên phân thượng ba đường muội, đừng đem việc này làm quá khó coi. Hưu thư cũng đã viết, người đừng đưa về.

Theo lý hưu thư đã viết thì không thể ở lại Tương gia, nhưng ba đường muội đều quay về khóc cầu, tổ phụ cũng không muốn khiến mọi chuyện quá khó xem. Sau khi cùng Lý gia thương lượng, Tương gia không thể lưu, Lý gia cũng không thể lưu. Vì thế đối với bên ngoài nói là thân mình không khỏe nên phải đưa ra ngoại thành Lâm An dưỡng bệnh, trực tiếp đưa Nhị thẩm đến một am ni cô ở ngoại thành tu hành. Chuyện này, người biết đều là biết Tương gia Nhị phu nhân phạm vào thất xuất chi điều nên bị Tương gia hưu, vì thế diện nên hai nhà giao ước như vậy. Còn người không biết chuyện thì tất nhiên là nghĩ Nhị phu nhân bị bệnh.

Đức phi nói xong, nhìn Tương Như Nhân có chút ngượng ngùng “Tìm người lại nói toàn chuyện không vui.”

“Nói xong trong lòng người sẽ thư thái hơn, ghen lại chẳng phải lại càng không vui.” Tương Như Nhân lắc đầu. Ở trong cung này lại có một người để mình tùy ý tâm sự là chuyện thật đáng quý. Đức phi nguyện ý nói với nàng, nàng tất nhiên nguyện ý nghe.

“Người nói rất đúng.” Nửa ngày, Đức phi gật gật đầu “Người nghỉ ngơi cho thật tốt, ta về trước. Sắp hiến tế, mấy ngày nay cũng không nhàn được lâu.”

Tương Như Nhân để Thanh Thu tiễn Đức phi ra ngoài, khê thờ dài một hơi. Chuyện xấu trong nhà thì nhà ai cũng có, nhà ai cũng không ngoại lệ...

Đào mắt cuối tháng mười hai, cúng tế tám năm của tiên hoàng, Tương Như Nhân có thai được miễn quỳ lạy nhưng vẫn là được đến.

Thái phi đã theo hoàng tử rời cung cũng quay về bái tế. Một ngày này, tuyết rơi lớn, tế miếu trong cung vang vọng tiếng các hòa thượng tụng kinh.

Tương Như Nhân đứng ở nơi tránh gió. Cách đó không xa hoàng thượng tiếp nhận nhang trong tay đại sư, quỳ lạy, sau đó cắm vào trong lư hương. Tiếp theo là đến chúng phi tần phía bên ngoài tế miếu quỳ lạy.

Vài lão phi tần trước đây của tiên đế đều cúi đầu khóc lên theo tiếng tụng kinh mê lương. Tiếng khóc nghe thật thương xót. Tiên đế đi rồi, những ngày còn lại không thật sự giống như là ngày nữa.

Từ tế miếu trở lại Chiêu Dương cung, trong Chiêu Dương cung đều là một mảnh vui mừng. Dưới mái hiên đều đổi thành đèn lồng mới, đại tuyết rơi đầy sân. Trên cành cây đôi khi rơi một mảnh tuyết xuống, bắt đầu đâm chồi nảy lộc, những nụ hoa mới nhú trông thật xinh đẹp.

Sắp đến lễ mừng năm mới, từ các cung người ra vào cũng nhiều. Cung khác đưa lễ tới Chiêu Dương cung, Chiêu Dương cung cũng có hạ lễ cần đưa đi, những ngày cuối của năm đều thường nghe được tiếng cung nhân bên ngoài báo đến.

Tôn ma ma cầm vào một tập cho Tương Như Nhân. Đây là những gì Bình Ninh nhận được, đây là hoàng tử công chúa đưa qua lẫn nhau, cũng có tặng lễ của một số thế gia tiểu thư Bình Ninh quen ở Thái học viện. Đến tuổi này của nàng giao thiệp với bên ngoài là điều hiển nhiên. Tương Như Nhân xem qua hết một lượt, ngẩng đầu nhìn Tôn ma ma “ Bình Ninh hồi lại thế nào? “

Tôn ma ma lại lấy ra một tập khác “Đây là đáp lễ công chúa viết ra, nói là muốn đưa qua nương nương xem trước, nếu đã thỏa đáng thì sẽ an bày xuống dưới.”

Tương Như Nhân xem qua, trên mặt liền vui mừng “Liền ấn theo cái này làm đi! “ Dựa vào những thứ nhận được, đáp lại cũng thỏa đáng, không có phô trương công chúa phú quý, cũng không có để thấp thân phận.

Tôn ma ma cầm tập ra ngoài, còn có vài ngày nên nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ đưa đi. Tương Như Nhân có chút lười biếng dựa vào đệm, hiện tại không thể khép mắt, nàng sẽ ngủ ngay.

Ban đêm Tô Khiêm Dương lại đây, cùng nàng nói chuyện. Hai người không thể ngủ cùng giường. Có đôi khi Tô Khiêm Dương sẽ ngủ ở giường khác trong tấm thất, có khi là trở về Thừa Kiền cung ngủ. Mấy ngày nay tuyết rơi lớn, hẳn đều là ở lại Chiêu Dương cung.

Hai ngày sau, đại niên ba mươi.

Yến hội đoàn viên trong cung, hoàng thân quốc thích đều là ở trong cung cùng trải qua đêm ba mươi. Bên ngoài tuyết rơi không bày ghế gì được. Trong đại điện ca múa mừng cảnh thái bình thập phần náo nhiệt.

Tương Như Nhân ăn không nhiều lắm. Hiện thời nàng ăn nhiều bữa nhỏ. Buổi chiều lúc ngủ dậy ăn một ít, tiệc tối ăn một chút lại không có khẩu vị.

Xem ca múa một hồi, Tương Như Nhân sai người đem thức ăn trên bàn đều dọn đi. Thanh Đông ở phía sau mang một cái thực hộp đi lên, bày ra thay mấy món ăn kia cho nàng “Trần công công mới đưa tới, nói là ngài hiện tại khẩu vị thay đổi sợ ngài ăn không quen yến tối nay. Hoàng thượng chuẩn bị riêng cho ngài.”

Đều là mấy món đạo gần đây nàng tương đối thích ăn. Thục phi ở bên cạnh nhìn qua, cười nói “Nên chuẩn bị thêm vào, bằng không dựa vào đồ ăn trên yến tiệc được vài miếng đã không còn khẩu vị gì.”

Tương Như Nhân cười cười. Hiện tại khẩu vị nàng thay đổi nhiều. Món ăn béo ngậy như trước không ăn nổi, người vào còn thấy khó chịu. Miệng nàng vốn đã kén ăn, hiện tại là càng khó hầu hạ.

Sau khi ăn một ít, trên tiệc bắt đầu diễn xiếc thú, xen qua nửa canh giờ, có thể ra ngoài điện xem pháo hoa.

Dù là đến giờ ngủ nhưng trong điện ồn ào nhiều người nên cũng không đến nỗi buồn ngủ.

Nửa canh giờ sau mọi người đi ra ngoài. Từ cửa đại điện có thể nhìn thấy pháo hoa vừa mới bắt đầu phóng lên. Giờ tý bắt đầu, pháo hoa ước chừng bắn tầm một canh giờ. Tiếng vang rung trời, năm sau nhất định lại là một năm tốt đẹp.

Có một cung nữ đi tới nói với Thanh Đông mấy câu. Thanh Đông đến cạnh Tương Như Nhân “Nương nương, Bình vương phi mời ngài đi lâu các phía trước xem pháo hoa.” Còn có khăn tay của Bình vương phi làm tín vật.

Tương Như Nhân nhìn ra xa, phía trước một số lâu các đã thắp đèn, tầm nhìn có vẻ tốt hơn, gật gật đầu “Đi thôi.”

Sắp bắt đầu sự kiện dẫn đến chuỗi ngày nơi “lãnh cung” của Như Nhân:
(

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Đều Là Vì Tình [Thượng]

Thanh Đông cùng Thanh Thu đi về phía lầu các kia. Trên đường đi còn rất nhiều người. Cung nữ kia dẫn các nàng đến trước lầu các “Hiền phi nương nương, Bình vương phi ở phía trên chờ ngài.”

Mang theo Thanh Đông cùng Thanh Thu đi lên. Đến trên lầu, vén màn sa nhìn vào không thấy Cố Ngâm Hoan đâu. Tâm sinh nghi ngờ, Tương Như Nhân đang tính sai Thanh Đông đi xuống gọi cung nữ kia lên xem thì dưới lầu truyền đến tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân hướng lên trên đây.

Tương Như Nhân nhìn thân ảnh xuất hiện chỗ tay vịn cầu thang, lại không phải là Cố Ngâm Hoan.

Hứa dung hoa bước lên, tủm tủm cười nhìn nàng “Hiền phi nương nương, để ngài đợi lâu.”

Ngâm Hoan hẹn nàng tới đây, còn có khăn tay làm tín vật. Hiện tại tới lại là Hứa dung hoa, sắc mặt Tương Như Nhân trầm xuống “Bình vương phi đâu? “

Hứa dung hoa đi qua cạnh nàng, đến đứng bên cửa sổ, tựa hồ như một chút cũng không lo lắng Tương Như Nhân sẽ bỏ đi, ngược mắt nhìn pháo hoa ở phía xa xa “Bình vương phi và Hiền phi nương nương thật sự là tỷ muội tình thâm, một chút cũng không làm thiệp thân thất vọng.” Bằng không làm sao có thể dẫn người đến nơi này.

“Người đã làm gì nàng?”

“Đó là Bình vương phi a, thiếp thân làm sao dám làm gì nàng. Hiền phi nương nương, có phải ngài nên lo lắng một chút cho an nguy của bản thân hay không?” Hứa dung hoa quay đầu nhìn nàng, tầm mắt hướng xuống phần bụng đã hơi nhô ra của nàng, đáy mắt hiện lên sát ý “Hiền phi nương nương vận khí thật tốt, lại hoài thai hoàng tử. Hoàng thượng nhất định là rất cao hứng.”

Nghe thanh âm quái gở này Tương Như Nhân cứ cảm thấy không thoải mái. Nghe ý tứ của Hứa dung hoa có vẻ như nàng lừa được Bình vương phi, rồi lấy khăn tay của Bình vương phi lừa nàng tới đây.

Bắt đầu từ khi Hứa dung hoa tiến vào tiềm đế, nàng liền khắp nơi nhằm vào Tương Như Nhân. Hiện thời lại ra chuyện này, còn chưa biết Bình vương phi ra sao. Tương Như Nhân trầm giọng quát lớn “Người muốn làm gì! “

Hứa dung hoa nhẹ nhàng gõ vào khung cửa sổ, nói có chút thất thần “Hôm nay náo nhiệt như vậy, thiếu một người liền một chút cũng không còn náo nhiệt.”

Thanh Thu cùng Thanh Đông đỡ Tương Như Nhân đứng dậy. Hứa dung hoa thấy các nàng dáng vẻ khẩn trương, xì một tiếng nở nụ cười “Sợ cái gì. Ta cũng sẽ không làm gì các người. Chỉ là thỉnh Hiền phi đến đây xem pháo hoa, tiện thể nhờ chút chuyện. Mấy năm nay Hiền phi thật vui vẻ quá rồi đúng không?”

Tương Như Nhân nhíu mày “Thỉnh bản cung lại đây xem pháo hoa làm gì phải mượn khăn tay của Bình vương phi. Người có lời gì muốn nói thì nói đi, không cần quanh co lòng vòng.

“Sảng khoái.” Hứa dung hoa lập tức tiếp lời nàng “Đem lên đây! “

Dứt lời, bên gian nhỏ lâu các có hai cung nữ đi ra. Một cung nữ trong đó bưng cái mâm chứa một chén nhỏ, bên trong đựng thuốc đen như mực.

Cung nữ kia đặt xuống bàn trước mặt Tương Như Nhân. Hứa dung hoa chỉ vào bát thuốc kia “Thỉnh Hiền phi uống nó. Uống xong liền có thể rời đi.”Bát thuốc kia tỏa ra mùi khó chịu, ttong bụng một trận nhộn nhạo, Tương Như Nhân nghiêng đầu né qua. Hứa dung hoa ở bên cạnh cầm thìa khuấy khuấy bát thuốc kia “Đây là thuốc phá thai. Uống vào rồi sau này cũng sẽ không bao giờ hoài thai được nữa.”

Thật là điên rồi!

Tương Như Nhân nhìn nàng “Dám ngang nhiên mưu hại hoàng tự như vậy. Người thật không muốn sống nữa? “

“Làm sao qua được Hiền phi nương nương, tội danh mưu hại hoàng tự, ngài thế nào cũng phải gánh trước ta.” Hứa dung hoa hừ cười “Có thể từng không muốn một đứa, hiện tại lại bỏ một đứa. Có gì mà luyến tiếc.”

Nói xong nhìn về phía Thanh Đông và Thanh Thu “Đừng nghĩ đi báo cho ai tới cứu chủ tử các người. Các người vừa đi thì ai sẽ bảo hộ chủ tử các người đây!”

Tâm Tương Như Nhân trầm xuống, Hứa dung hoa biết được chút chuyện gì rồi.

Trong đầu hiện lên đủ loại chuyện Hứa dung hoa đã làm. Tựa như tất cả đều không thoát khỏi liên quan đến Định vương, để lại ấn tượng khắc sâu cho nàng là chuyện giả trang cung nữ đi Thanh Huyền cung thăm Định vương. Nàng sảy thai chỉ Nhị ca biết chuyện. Lúc Nhị ca và Đại ca cãi nhau Định vương cũng đến Tương phủ. Lúc ấy Nhị ca không xác định hẳn nghe được bao nhiêu, hiện tại xem ra hẳn là nghe được hết.

“Hứa dung hoa, mặc dù bản cung không cầu cứu thì sau nửa canh giờ cũng sẽ có người đến tìm bản cung. Bình vương gia còn đợi đưa Bình vương phi hồi phủ đây, người có thể giấu nàng bao lâu? Đem bản cung lừa đến đây còn muốn bản cung uống thuốc phá thai. Người thật xem hoàng

cung này là nơi người có thể một tay che trời?” Dùng đưa nhỏ đến uy hiếp, cũng cần nàng nói ra có người tin mới được. Tương Như Nhân nàng còn sợ nàng ta ức hiếp sao.

“Đó là vì người không có tư cách giữ lại đưa nhỏ này. Người có tư cách gì sống quá ung dung như vậy?” Hứa dung hoa thấy nàng không thuận theo, ý cười trên mặt biến mất, cơ hồ là oán hận nhìn nàng “Ngày hôm nay như vậy, vương gia còn đang bị nhốt tại Thanh Huyền cung, dựa vào cái gì người lại vẫn bình yên vô sự hoài thai đưa nhỏ được hoàng thượng sủng ái. Hẳn bị nhốt năm qua năm không thấy mặt trời, người lại ở Chiêu Dương cung ngày qua êm đẹp. Tương Như Nhân, buổi tối người ngủ lòng không thấy áy náy sao? Người không thấy thật có lỗi với hã sao? “

Lại là Định vương gia.

Đây mắt Tương Như Nhân hiện lên chút chán ghét, nhìn nàng nói kích động “Vậy cùng người có quan hệ gì. Định vương nói thì chưa nói. Người thân là phi tử của hoàng thượng lại ở đây kêu oan cho Định vương. Người thì có tư cách gì? “

“Người thì biết cái gì!” Hứa dung hoa nhìn Tương Như Nhân như nhìn một kẻ ngốc “Người như người chỉ biết suy nghĩ của mình, cho tới bây giờ sẽ không biết lo lắng vì người khác. Người ích kỉ như người thì làm sao biết cái gì gọi là yêu.”

Tương Như Nhân nở nụ cười “Vậy như người thì gọi là yêu sao? Vì thế mà đi hại người vô tội, còn hiên ngang nói là vì yêu, người thật là biết lo lắng vì người khác.”

“Người câm miệng!” Tựa hồ là bị nói đến chỗ đau, Hứa dung hoa vẻ mặt dữ tợn hô to một tiếng về phía Tương Như Nhân “Người căn bản không hiểu, kéo dài thời gian phải không? Với người đều thật vô nghĩa. Người tới,

đem nàng giữ chặt lại. Tự người không chịu uống. Vậy ta sẽ giúp người một tay.”

Lại thêm hai cung nữ đi ra, bốn người đi về phía Tương Như Nhân. Thanh Đông bảo hộ Tương Như Nhân về phía sau, quát lớn bốn người kia “Các người dám! Đều không muốn sống nữa sao? Hiền phi nương nương nếu thật sự có bề gì, ra khỏi cửa này các người đừng mong toàn mạng.”

“Nực cười, người ta dưỡng lại có thể bị người nói một hai câu ảnh hưởng sao?” Hứa dung hoa bưng chén thuốc lên, ý bảo mấy cung nữ kia nhanh đem người chế trụ. Thanh Đông bảo hộ Tương Như Nhân ở phía sau. Thanh Thu đơn giản hạ được hai người trong đó, đẩy về phía Hứa dung hoa. Hứa dung hoa né tránh, cung nữ kia vẫn chạm vào cái bát trong tay nàng. Bát rơi vỡ xuống sàn, thuốc phá thai tung tóe.

Hứa dung hoa khuôn mặt trở nên hung ác rút một thanh chủy thủ ở bên người ra đâm về phía Thanh Thu. Thanh Thu né không kịp, lấy tay chặn bị trúng một nhát.

Thanh Thu lui về sau lại đụng ttungs góc bàn, lưng đau đớn suýt ngã xụi lơ xuống.

Hứa dung hoa không tiếp tấn công nàng mà trực tiếp sai hai cung nữ còn lại bắt lấy Thanh Đông. Thân thủ Thanh Đông không tốt như Thanh Thu, Hứa dung hoa rất nhân đã đến trước mặt Tương Như Nhân, tì chủy thủ lên cầm nàng, đầu dao nhọn hoặc rạch một vết nhỏ, giọt máu đỏ liền ứa ra.

“Đây là người ép ta.” Hứa dung hoa thấy không còn ai dám động, vòng ra phía sau Tương Như Nhân, kề dao lên cổ nàng “Nếu như người không chịu uống thuốc, vậy thì rõ ràng là muốn cùng chết với đứa nhỏ kia.”

Hứa dung hoa kéo nàng về phía cửa sổ, bên dưới là bồn hoa phủ lớp tuyết dày. Hứa dung hoa ép Tương Như Nhân ngó xuống coi, khẽ cười “Chỉ cần người ngã xuống thì không phải là ta giết người.”

Tương Như Nhân khẽ cong người bảo vệ bụng. Gió lạnh tạt vào khiến nàng bình tĩnh hơn, nàng nhìn Hứa dung hoa đang cười như điên dại “Nói nhiều như vậy, kết quả là người vì cái gì?”

Hứa dung hoa thấy Thanh Thu đã không đứng dậy nổi, Thanh Đông đã bị chế trụ “Cũng được, cho người chết minh bạch.”

Hứa dung hoa bắt đầu kể về chuyện lần đầu nàng gặp Định vương gia. Khi đó nàng theo đích tử tiến cung thăm thái hoàng thái hậu. Thời điểm ánh mắt nhìn thấy hấn ở hoa viên, nàng đã bị hấn mê hoặc.

Sau đó thái hoàng thái hậu tử hôn, gả đích tử cho hấn. Tuy rằng nàng rất muốn mình được gả cho hấn nhưng nàng biết thân phận mình không có tư cách này. Vì thế nàng nghĩ chỉ cần được làm trắc phi, thậm chí là thiếp của hấn nàng cũng cam lòng.

Nàng luôn cho rằng tử tử và vương gia sống rất hạnh phúc. Mãi cho đến khi nàng đi đất phong thăm tử tử mới biết được vương gia và tử tử chỉ là diễn kịch. Thậm chí còn chưa có viên phòng.

Ngay từ đầu nàng cũng không biết nguyên nhân, hỏi tử tử cũng không nói. Thế là trong lòng nàng lại dấy lên chút hy vọng, rất muốn ở tại đó trao thân cho hấn. Chỉ cần có thể ở cùng với hấn đã là tốt lắm rồi.

Cho đến một đêm Định vương uống say, nàng vào phòng ngủ của hấn lại nghe hấn một đêm gọi tên Tương Như Nhân, trong lúc say hấn nói rất nhiều, nói về chuyện của Tương gia đại tiểu thư.

“Người dựa vào cái gì có thể chiếm được tâm của vương gia! Ta vì để hấn có thể thuận lợi mưu phản mà trở về Lâm An thành tham gia tuyển tú vào tiềm đế. Ta vì hấn làm nhiều như vậy. Vì sao hấn lại chỉ nhớ đến người?” Hứa dung hoa cúi đầu nhìn Tuwonc Như Nhân, thì thào “Là vì khuôn mặt này sao? “ Nói xong liền nhắc chủ tử muốn rạch lên mặt Tương Như Nhân.

Thanh Đông giãy giụa “Không được! “

Bỗng nhiên phía dưới cửa sổ truyền đến tiếng quát lớn “Hứa dung hoa, người còn không mau dừng tay!”

Hứa dung hoa quay đầu nhìn lại thì thấy hoàng thượng và hoàng hậu, còn có Bình vương gia đang đỡ Bình vương phi, một sốt phi tử và thật nhiều thị vệ đang đứng dưới kia. Lên tiếng chính là hoàng thượng.

“Đến thật đúng là kịp thời a!” Dao của Hứa dung hoa vẫn nằm trên mặt Tương Như Nhân không có ý dừng lại. Nàng đảo mắt qua hoàng thượng, qua hoàng hậu, qua mọi người, nói với Tương Như Nhân “Vận khí của Bình vương phi thật sự không tệ, như vậy cũng có thể để nàng trốn thoát. Hiền phi nương nương, vận khí của ngài thì không tốt như vậy đâu.”

Hứa dung hoa nghe tiếng mở khóa dưới lầu, cười ha ha “Xem ra đâm lao phải theo lao. Người cũng tới rồi, nếu đã chế thì thật đáng tiếc, người coa thấy bộ dáng lo lắng vừa rồi của hoàng thượng không?”

Tiếng cười kia mê muội điên cuồng. Ngoài cầu thang dồn dập tiếng bước chân hướng lên đây. Hứa dung hoa đóng cửa sổ lại, xoay Tương Như Nhân nhìn về phía cửa cầu thang đi lên, chủ thủ tì ở yết hầu Tương Như Nhân. Nàng cười thấp giọng nói bên tai Tương Như Nhân “Bộ dáng lo lắng vừa rồi của hoàng thượng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy được. Người đoán xem nếu hoàng thượng biết được Định vương gia đã làm chuyện gì vì người thì không biết sẽ cảm thấy thế nào.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Điều Là Vì Tình [Hạ]

Vừa dứt lời, vài tên thị vệ liền lên đây, hoàng thượng theo sau xuất hiện tại đầu cầu thang. Nhìn thấy Hứa dung hoa kèm Tương Như Nhân như vậy, trên mặt hiện lên tức giận “Hứa dung hoa, còn không mau buông Hiền phi ra!”

Cầu thang lại ồn ào một trận, hoàng hậu và phu thê Bình vương cũng tiến lên. Trên lầu các bỗng có chút chật chội. Hứa dung hoa nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở Tô Khiêm Dương, bỗng nhiên hỏi một câu “Hoàng thượng sẽ vì người trong lòng ngài mà ngay cả tính mạng cũng không cần chứ?”

Một câu hỏi kì lạ như vậy bỗng nhiên lại đến khiến người ở đây đều ngẩn ra. Hứa dung hoa hỏi nghiêm túc, nghiêm túc đến mức hỏi xong đều nhìn thẳng vào Tô Khiêm Dương, thấy hắn không trả lời thì lặp lại một lần nữa “Hoàng thượng ngài thế nào?”

Tô Khiêm Dương trầm mặt xuống “Buông Hiền phi ra, người có biết bản thân đang làm cái gì hay không?”

Hứa dung hoa càng nắm chặt chủy thủ trong tay “Thiếp thân đương nhiên biết mình đang làm gì. Vì thế hoàng thượng, sao ngài còn không trả lời?” Từ khi nàng phóng hỏa để cứu Định vương ra ngoài hắn lại không chịu đi, tử tử vì che chở nàng mà sợ tội tự sát, nàng đã không còn để ý tới tính mạng này nữa rồi.

Hoàng hậu đứng một bên thấy Hứa dung hoa siết càng chặt chủy thủ, cất lời khuyên nhủ “Hứa dung hoa, có chuyện gì phải làm vậy. Hiền phi còn

đang có thai. Người trước hết thả nàng ra rồi từ từ nói.”

Ai ngờ Hứa dung hoa không thềm nể mặt nàng “Hoàng hậu ngài không phải cũng không trông mong đứa nhỏ này sao? Một đao của ta liền có thể giải quyết mọi họa này trong lòng người.”

Hoàng hậu đổi sắc mặt, lời nói mềm mỏng chuẩn bị ở miệng đều bị nuốt trở về.

Hứa dung hoa nhìn Tô Khiêm Dương, đáy mắt hiện lên chút thiếu kiên nhẫn “Hoàng thượng, ngài còn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Đời này của Tô Khiêm Dương chưa từng chịu qua bức bách như vậy, tâm lý ghen ghét thế này là lần đầu tiên. Sắc mặt trắng bạch của Tương Như Nhân đi vào mắt hắn, hắn trầm giọng nói “Trẫm là vua một nước, gánh vác thiên hạ. Sẽ không vì một nữ tử mà tùy ý vứt bỏ tính mạng của bản thân.”

Hứa dung hoa nở nụ cười, nói với Tương Như Nhân “Xem, trên đời này chỉ có vương gia mới có thể vì người mà tính mạng cũng không cần, vậy mà vì sao người lại có thể phụ lòng hắn.” Trên mặt tươi cười của Hứa dung hoa có buồn có vui, tay cầm đao đưa tới gần, từ thì thào trở nên điên cuồng chất vấn Tương Như Nhân “Vì sao? Vì sao người phụ lòng hắn? Tại sao lại đi thích một người không sẵn lòng trả giá tính mạng vì người? Trong lòng hắn chứa thiên hạ, chỗ dành cho người cũng thiếu, người lại còn chọn hắn. Vương gia có chỗ nào không tốt, vì sao người cô phụ hắn? “

Tương Như Nhân sắp bị nàng siết hít thở không thông, hai tay gắt gao che chở bụng. Bọn thị vệ cũng không dám tới gần, sợ kinh động Hứa dung hoa sẽ hành động gây đả thương người.

Hoàng hậu cửa rồi bị trả lời lại một đòn như vậy, hiện tại sẽ không muốn mở miệng nữa. Tô Khiêm Dương nhìn Hứa dung hoa không ngừng thì thào, tầm mắt nhìn vào chủ tử của nàng “Hứa dung hoa, hiện tại người

buông Hiền phi ra, trăm có thể không truy cứu trách nhiệm này.””Ta không cần sự khoan thứ của người.” Hứa dung hoa khinh thường nói “Hoàng thượng lo lắng như vậy là lo lắng cho đứa nhỏ hay lo lắng cho Hiền phi đây?”

Lời nói của Hứa dung hoa không ngừng khiêu chiến uy nghiêm của Tô Khiêm Dương. Hãn nghiêm mặt nhìn Hứa dung hoa. Vương gia, nàng nói vương gia rốt cuộc là ai.

Hứa dung hoa chính là bộ dáng ta dù sao cũng không muốn sống, vậy nên người cũng đừng nghĩ được tốt. Nhìn qua từng người một, trên mặt nàng mang theo chút cười “Hoàng thượng nhất định là không biết đâu, vương gia mưu phản đều là vì Hiền phi. Bây giờ vương gia còn ở lại trong cung không chịu rời đi cũng là vì Hiền phi. Hoàng thượng ngài nhất định sẽ mặc cảm thôi. Vương gia đối với Hiền phi dụng tâm đến độ này, ngài là làm không được.”

Mọi người ở đây đều giật mình. Cố Ngâm Hoan ở trong lòng Tô Khiêm Mặc, lo lắng nhìn Tương Như Nhân.

Dường như đối với phản ứng của Hứa dung hoa mọi người còn chưa có vừa lòng “Hiền phi lại rất nhẫn tâm, đối với ái mộ của vương gia làm như không thấy, còn nói nàng chỉ giả cho thiên tử. Vương gia thật ngốc, chuẩn bị nhiều năm như vậy mưu phản vì nàng. Kết quả thì sao, mấy năm nay Hiền phi nương nương người có từng đi Thanh Huyền cung liếc mắt nhìn hãn một cái?”

“Lửa ở Thanh Huyền cung là người phóng?” Ánh mắt sắc bén của Tô Khiêm Dương nhìn về Hứa dung hoa.

Hứa dung hoa hào phóng thừa nhận “Là ta phóng, vương gia bị nhốt trong Thanh Huyền cung rất vất vả nhưng hãn không muốn rời đi. Người cũng đã cứu ra hãn cũng vẫn không đồng ý đi, nhất định ở lại trong cung.

Tương Như Nhân, người nói xem người có phúc đến bao nhiêu để vương gia vì người làm tới mức này.” Hứa dung hoa nói xong liền bắt đầu rơi lệ.

Những lời này đã đủ khiến mọi người ở đây đều kinh ngạc. Hiền phi nương nương luôn được hoàng thượng sủng ái còn có quan hệ với Định vương. Định vương mưu phản còn là vì Hiền phi. Nhưng Tương gia đối với chuyện này đều là dốc sức đứng sau lưng hoàng thượng. Hiền phi nếu là chủ sự mưu phản, Tương gia kia đã sớm đi theo mưu phản.

Nghĩ như thế, mọi người đều cảm thấy Hứa dung hoa này là điên rồi. Nhìn bộ dáng này rõ ràng là nàng đã yêu Định vương gia đến điên cuồng, cầu mà không được, lấy Hiền phi để trút giận.

Hứa dung hoa nhưng là phi tử của hoàng thượng a. Lại ở trước mặt mọi người bày tỏ tình cảm với Định vương như vậy. Khác nào là đánh vào thể diện của hoàng thượng a.

Thấy mọi người trầm mặc, Hứa dung hoa lôi kéo Tương Như Nhân từng bước lùi về sau, cách khung cửa sổ không còn bao nhiêu. Mi mà Tô Khiêm Dương vừa động, Hứa dung hoa liền giật giật chủ thụ trong tay “Các người không tin sao?”

Tô Khiêm Mặc phía sau Tô Khiêm Dương lên tiếng “Người chỉ là hạng nữ lưu như vậy sao có thể lấy được chìa khóa trong tay thị vệ?”

“Bình vương gia cũng nói là hạng nữ lưu, vậy hạng nữ lưu am hiểu công cụ hữu lực nhất là cái gì?” Hứa dung hoa cười. Tô Khiêm Mặc liếc nhìn qua Tô Khiêm Dương, “Là cái gì?”

“Tất nhiên là thân mình.” Hứa dung hoa vừa nãy vừa khóc, phấn son đã nhem nhuốc, nay lại cười, nhìn có chút khó coi, nhưng một chút nàng cũng không quan tâm “Thị vệ trông giữ chìa khóa rất dễ câu dẫn. Ta đi ba lượt liền lấy được khuôn mẫu của chìa khóa.” Nón xanh như vậy đội lên đầu (giống như cắm sừng), Tô Khiêm Mặc đã không biết biểu tình thế nào để

nhìn đường ca. Thông đồng với thị vệ, phóng hỏa Thanh Huyền cung, trước mặt hoàng thượng còn nói lên ái mộ đối với Định vương, yêu đến mạng cũng không cần. Hiện tại còn bắt giữ Hiền phi. Nói một câu thôi, nàng kia đúng là chịu thiên đao vạn quả cũng chưa hết tội.

Tô Khiêm Dườn ần nhẫn lửa giận, gằn giọng “Hứa dung hoa, trẫm nói lại lần nữa. Thả Hiền phi ra, nếu không Hứa gia đều phải chịu liên lụy theo người.”

“Ta không cần Hứa gia.” Hứa dung hoa căn bản không để ý “Ngoại trừ tử tử ra không ai đối tốt với ta. Hoàng thượng nếu thích thì cứ giết đi.”

Hứa dung hoa cúi đầu nhìn Tương Như Nhân cười nói “Hoàng thượng nhất định không biết người có bao nhiêu nhẫn tâm, ngay cả đứa nhỏ cũng có thể không cần.”

Lời này nói ra lại thêm một phen khiếp sợ.

Hứa dung hoa nhìn sắc mặt Tương Như Nhân ngày càng tái nhợt, ngừng đầu nhìn Tô Khiêm Dương “Hoàng thượng, ngài bị lừa bịp thật sự rất đáng thương. Ngài cũng không biết đi, thời điểm ngài còn là thái tử. Thái tử phi và trác phi của ngài đã từng vụng trộm ước định đấy.”

Sắc mặt của hoàng hậu cũng biến đổi theo, Hứa dung hoa hài lòng nhìn phản ứng của mọi người “Hiền phi nương nương từng ước định cùng thái tử phi ba năm vô sinh. Thái tử phi đáp ứng rồi. Nhưng hoàng thượng đi thường xuyên như vậy, Hiền phi có thân dưng rồi phải làm sao. Tất nhiên sau đó Hiền phi liền nhẫn tâm không cần đứa nhỏ này, để non.”

Hứa dung hoa nói xong còn nở nụ cười “Hoàng thượng ngài thật đáng thương. Hai nữ nhân bên cạnh lừa gạt như vậy, ngài lại một chút cũng không biết.”

Trong đầu Tô Khiêm Dương nhất thời hiện lên hình ảnh Tương Như Nhân bệnh triền miên hơn một tháng. Quay đầu nhìn lại cũng thấy sắc mặt tái nhợt không thể che đậy của hoàng hậu.

“Người làm sao biết được?” Tô Khiêm Dương lạnh lùng hỏi.

Hứa dung hoa đưa chủ thủ tới gần bụng Tương Như Nhân “Là vương gia nói với ta. Vương gia biết hoàng thượng ngài không biết chuyện. Đây là giết hại hoàng tự a. Hoàng thượng, đây là Hiền phi ngài sủng ái nhất. Lòng nàng còn có chỗ tối, ngài là không biết đi.”

Giờ phút này Tương Như Nhân đã muốn hít thở không thông sắp hôn mê rồi. Bỗng nhiên Hứa dung hoa kéo nàng đến cạnh khung cửa sổ mở tung. Lưng Hứa dung hoa tựa hoàn toàn vào khung cửa. Tương Như Nhân một tay bắt lấy cánh tay Hứa dung hoa, bụng đau quá.

Hứa dung hoa không chú ý tới trán nàng đầy đặc mồ hôi lạnh, đặt dao nhỏ lên bụng nàng, đầu dao nhắm ngay giữa bụng “Nữ nhân nhẫn tâm như vậy sao có thể còn ở lại trên đời này. Người không xứng với tình yêu của vương gia, người cũng không xứng được sống tốt. Ta đưa người rời đi, đời sau nhớ phải làm người tốt...” Nói còm chưa xong, nghe phù một tiếng. Hai tròng mắt Hứa dung hoa bỗng mở to, chủ thủ trong tay lỏng dần rồi rớt xuống chân Tương Như Nhân.

Lực trối của nàng cũng nơi lỏng, Tương Như Nhân quẫn quại, đứng không vững đổ ngòi xuống đất. Ngẩng đầu lên nhìn, Hứa dung hoa như bị nghẹn ở cổ không cách nào thở được.

Dần dần khóe miệng nàng tràn ra chút máu tươi. Hứa dung hoa gắt gao nhìn nàng, nháy mắt toàn bộ thân mình đổ xuống cạnh nàng, sau lưng là một mũi tên cắm ngay tim.

Lúc té trên đất, mặt còn hướng về phái bên này, mắt trợn to trừng nàng.

Tương Như Nhân cảm giác được dưới thân một trận đau đớn, trước mắt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh...

Tương Như Nhân hôn mê một ngày một đêm mới tỉnh lại, mở mắt ra mông lung mơ màng, mãi cho đến khi nhìn rõ đây là chiếc giường quen thuộc của mình thì tâm trạng mới được thả lỏng.

Đưa tay sờ sờ bụng, Tương Như Nhân vẫn kinh ngạc năm kia nhìn chăm chăm đỉnh giường, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Chuyện nghi ngờ trong lòng những năm gần đây, bởi vì cái chết của Hứa dung hoa đã hoàn toàn được vạch trần buộc nàng phải tin rằng Định vương gia làm phản là vì nàng.

Một câu nói từ mười lăm năm trước, nàng cũng không biết được rằng nó lại có tác động lớn như vậy đến Định vương.

Trong lòng Tương Như Nhân như có một tảng đá đè nặng khiến nàng khó thở, như sắp hít thở không nổi.

Hứa ma ma ở bên cạnh phát hiện nàng tỉnh, thân thiết hỏi nàng có chỗ nào không thoải mái hay không. Tương Như Nhân mở miệng tính nói, sau lại lắc đầu “Ta ngất đi sau đó xảy ra chuyện gì?”

Hứa ma ma sờ trán nàng “Tiểu thư ngài đã hôn mê một ngày một đêm rồi. Lúc hoàng thượng ôm ngài về Chiêu Dương cung dọa mọi người hoảng hồn. Thái y bắt mạch cho ngài nói bị kinh hách động thai khí, nghi ngờ rồi sẽ không sao.”

Tương Như Nhân im lặng “Hoàng thượng ôm ta trở về?”

“Đúng vậy.” Hứa ma ma nhìn vẻ mặt Tương Như Nhân, lo lắng nắm lấy tay nàng “Sắc mặt hoàng thượng cũng không được tốt. Sau khi buông ngài

xuống, nghe thái y nói qua mới rời đi. Nói là chờ ngài tỉnh lại thì đi thông báo một tiếng.”

“Tạm thời đừng đi.” Tương Như Nhân nghiêng người quay mặt vào trong. Hiện tại nàng không muốn gặp ai.

Mà giờ phút này bên trong Cảnh Nhân cung, hoàng thượng khoanh tay đứng tại kia sắc mặt âm trầm, nhìn hoàng hậu quỳ gối trước mặt, nhất nhất yên tĩnh.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thịnh Hoàng Thượng Trách Phạt

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương phá vỡ sự im lặng này “Lời Hứa dung hoa là sự thật, Hiền phi có ước định ba năm vô sinh cùng nàng?”

Triệu Nhị ngẩng đầu nhìn hẳn “Vâng, lúc ấy Hiền phi có ước định với thần thiếp là ba năm vô sinh. Khi ấy Kỳ gia Nhị tiểu thư giựt giây Tĩnh Thù công chúa giở trò xấu với Bình vương phi. Mẫu hậu cho người điều tra, tra ra được tới Kỳ gia Nhị tiểu thư. Kỳ gia Đại tiểu thư lại có ân với Hiền phi. Hiền phi tiến đến cầu thần thiếp giúp cho Kỳ gia Nhị tiểu thư.”

Đáy mắt Tô Khiêm Dương nhìn không ra cảm xúc gì “Nàng đáp ứng?”

Triệu Nhị cúi đầu “Thần thiếp thấy nàng nóng vội nên đáp ứng nàng. Thần thiếp thật sự không đoán được Hiền phi sau đó có thai lại bỏ được đứa nhỏ.”

“Chẳng lẽ trong lòng nàng không nghĩ sẽ như vậy?” Khóe miệng Tô Khiêm Dương nhếch lên, ý lạnh hiện rõ “Nếu là ước định, tất nhiên sẽ tuân thủ. Hoàng hậu nàng lúc đáp ứng chẳng lẽ không cảm thấy đúng như vậy.”

Triệu Nhị ngẩng đầu, đáy mắt chân thành “Thần thiếp so với ai đều mong muốn hoàng thượng có thể mau chóng thêm con nối dòng hơn, làm sao có thể hi vọng Hiền phi như thế. Thần thiếp đáp ứng nàng chỉ là kế tạm thời. Nàng có điều cầu thần thiếp, coi đây là điều kiện. Thần thiếp chỉ nghĩ trước tạm đáp ứng cũng khiến nàng an tâm. Vạn vạn không nghĩ tới, Hiền phi nàng thật sự...”

“Thật sự tuân thủ rất tốt lời hứa đúng không? Hoàng hậu, nàng cho rằng trăm thật sự không biết sao?” Tô Khiêm Dương tiến vài bước về phía nàng

“Lúc thái tử còn nhỏ bị bệnh nhẹ, nàng nhất Hiền phi tại phật đường, rõ ràng trong lòng biết nàng khả năng có thai còn giải quyết như thế. Nàng không phải là dựa vào Hiền phi không đăng báo, không báo thì coi như không biết sao?”

Trên mặt Triệu Nhị không một tia hoảng loạn, thong dong nhìn hoàng thượng “Trẻ một hai ngày quả thật là chuyện thường. Thần thiếp quả thật không biết.”

“Khí đó thân là thái tử phi, biết rõ Tương trắc phi đưa ra điều kiện không đúng, nàng lại còn đáp ứng nàng ấy, đem con hoàng tử ra làm trò đùa, đây là tội thứ nhất. Thân là hoàng hậu, lúc trước chăm sóc Giang tiếp dư không được, quá thiên vị tin lời Diệp thực dung gây thành đại sai, đây là tội thứ hai. Nàng thân là quốc gia chi mẫu, không đảm đương tốt chức trách, để hậu cung loạn thành như vậy, một Hứa dung hoa nhỏ nhoi có thể gây nên chuyện phóng hỏa, bắt cóc, cùng với dung túng tử nàng không tách khỏi quan hệ, đây là tội thứ ba.”

Dừng một lát, Tô Khiêm Dương chậm rãi mở miệng “Nàng nói xem nàng xứng làm hoàng hậu hay không?”

Đây là phủ nhận lớn nhất trong hai mươi năm qua đối với Triệu Nhị. Nàng không xứng làm hoàng hậu, vậy thì ai xứng, Hiền phi sao? Chẳng lẽ trong mắt hoàng thượng, một Hiền phi không minh bạch với Định vương, bóp chết đứa nhỏ từ trong bụng lại xứng làm hoàng hậu trong lòng hẳn sao?

Triệu Nhị cúi đầu khước mắt nhanh chóng trào nước mắt, dập đầu với hoàng thượng “Thần thiếp có tội, thần thiếp không nên vào lúc Hiền phi đưa ra ước định kia mà đáp ứng nàng, nhưng thần thiếp thật không biết chuyện nàng sảy thai. Thần thiếp có tội xem Hứa dung hoa như ân nhân của thái tử, Đại công chúa cùng Nhị hoàng tử mà không nghĩ tới dung túng nàng đến cuối cùng gây nên đại sai như vậy. Thần thiếp có tội, là quốc gia chi mẫu mà chường cung bất lợi. Vì vậy hôm nay thần thiếp giao ra phượng

ấn, mặc hoàng thượng xử trí.” Triệu Nhị nói xong, trong giọng nói khó khống chế nổi nghẹn ngào “Hà ma ma, đi lấy phượng ấn ra đây.”

“Nương nương” Hà ma ma lo lắng gọi một tiếng, ở trước mặt Tô Khiêm Dương quỳ xuống “Hoàng thượng, cầu ngài tha cho nương nương. Nương nương cũng dụng tâm lương khổ, nàng không nghĩ tới đê mê chuyện nói với ngài là vì sợ ngài đối với Hiền phi lúc đó vừa vào cửa nổi lên dị tâm, nhưng là không ngờ Hiền phi lại nhẫn tâm đến mức đưa nhỏ cũng không cần. Nương nương những năm nay cũng đã khổ cực. Hoàng thượng, ngài xem trên phân thượng tình cảm bao nhiêu năm nay của ngài cùng nương nương mà tha cho nương nương lần này.” Hà ma ma vừa dập đầu vừa van nài.

“Nếu hoàng hậu đã tự nguyện giao ra phượng ấn. Trần Phụng, đi lấy phượng ấn ra đây.” Tô Khiêm Dương mặt lạnh, bất vi sở động “Trẫm thành toàn cho nàng.”

Trần Phụng đến trước mặt Hà ma ma gọi một tiếng. Hà ma ma liếc nhìn qua hoàng hậu, đứng dậy đi vào trong lấy phượng ấn ra giao cho Trần Phụng. Trần Phụng cầm phượng ấn đến trước mặt Tô Khiêm Dương. Tô Khiêm Dương liếc mắt nhìn một cái rồi đi thẳng ra cửa rời khỏi.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân rời đi không còn nghe được nữa, Triệu Nhị quỳ gối ở kia mệt mỏi ngồi ra đất, hai tay chống xuống, hai mắt vô thần nhìn mặt đất.

“Nương nương.” Hà ma ma tiến đến đỡ nàng.

“Hắn thật sự đi rồi. Hắn thật như vậy đi rồi.” Triệu Nhị thấp giọng thì thào, ngược lại khóc chuyển thành cười.

“Nương nương ngài đây là tội gì, tội gì lại tự nói đem giao phượng ấn ra.” Hà ma ma đỡ nàng đến ngồi xuống trên ghế. Triệu Nhị đưa tay đỡ trán, sắc mặt phai nhạt vài phần “Bản cung không chủ động đề suất, chẳng lẽ

chờ hoàng thượng mở miệng sao? Bản cung phượng ấn cũng đã giao ra. Hiền phi kia sát hại hoàng tự thì phải giao ra cái gì?”

Hà ma ma ngăn ra “Nương nương, ngài đây là?”

Triệu Nhị đứng lên, mặc dù đôi chân đứng dậy muốn chống đỡ không nổi nhưng nàng vẫn kiên trì đứng ở kia, trên mặt là thông suốt “Hoàng hậu vị của bản cung sao có thể bởi vậy mà lung lay“...

Một ngày sau khi tỉnh dậy, Tương Như Nhân phái người đi thông báo với hoàng thượng. Buổi tối ngày hôm sau hoàng thượng đến đây.

Tương Như Nhân còn chưa thể xuống giường, tựa ở trên giường nhìn Tô Khiêm Dương tiến vào. Hứa ma ma cùng Thanh Đông tự giác lui ra ngoài. Tô Khiêm Dương đi đến bên giường, đứng nhìn nàng một hồi rồi mới ngồi xuống. Nhìn sắc mặt nàng không tốt, ngữ khí bình thường như chưa phát sinh qua chuyện gì hỏi han “Ổn không?”

“Đã tốt hơn nhiều.” Tương Như Nhân gật gật đầu.

Tô Khiêm Dương nhìn mặt nàng, đưa tay khẽ vuốt tóc rối loạn bên mang tai nàng “Trẫm đã hỏi qua hoàng hậu chuyện ước định ba năm vô sinh, xác nhận là thật.”

Trong lòng trầm xuống, Tương Như Nhân cúi đầu ừ một tiếng. Tô Khiêm Dương nhìn nàng, trong tim trăm ngàn câu hỏi muốn nói ra, chất vấn, tức giận, phẫn nộ nhưng cuối cùng ra lời lại hòa dịu “Nàng không có gì muốn nói với trẫm sao?” Những lời này của hắn nói xong, trong phòng lâm vào yên lặng thật lâu. Nửa ngày, thanh âm của Tương Như Nhân vang lên “Thần thiếp cũng không biết có thai.”

Tô Khiêm Dương lẳng lặng chờ nàng tiếp tục nói. Thanh âm Tương Như Nhân dần có chút nghẹn ngào, nhớ đến lại rơi lệ. Nửa đêm kia đau đến tỉnh dậy, phát hiện chuyện mình sảy thai là một phần sợ hãi. Cho đến nay nàng

cũng không thể quên “Thần thiếp tưởng là nguyệt sự, lại không nghĩ là sảy thai. Thần thiếp không dám nói với hoàng thượng, vì thế nói là cảm nhiễm phong hàn, ốm bệnh nhẹ nằm trên giường nghỉ ngơi một tháng.”

“Vì sao lại sảy thai” Tô Khiêm Dương cũng không biết giờ phút này hẳn lấy đâu ra nhẫn nại thế này mà có thể ở đây nghe nàng nói tiếp. Hắn nên tức giận rời đi, hẳn nên giáng tội cho nàng. Nhưng ở trong lòng hắn lại luôn có thanh âm kêu hắn phải nghe nàng nói, nghe xem nàng nói như thế nào.

Tay đặt trong chăn nắm chặt thành quyền, nói một nửa hay nói toàn bộ đang đặt trước mặt Tương Như Nhân. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, lệ nhòe hai mắt “Lúc ấy hoàng hậu giúp thần thiếp, vì thực hiện ước định nên thần thiếp dùng tị tử được.”

Nói xong, trong lòng lần nữa lâm vào yên lặng. Hắn thành tâm năm năm chỉ có một đứa nhỏ. Phi tử và thái tử phi của hắn lại có ước định như vậy. Điều này khiến cho Tô Khiêm Dương lần đầu tiên nghe được từ Hứa dung hoa chịu không ít kích động. Nơi đáy lòng hắn là không muốn tin tưởng chuyện này là thật. Nhưng từ chỗ hoàng hậu cho đến Hiền phi nơi này, còn có cái gì để tự lừa dối mình.

Tô Khiêm Dương nhìn khuôn mặt nàng không một tiếng động rơi lệ, trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang.

“Nói cho trẫm biết vì sao nàng phải trợ giúp Kỳ gia nhị tiểu thư?” Đến mức có thể nguyện ý hy sinh ba năm hi vọng của mình, bỏ ra tiền đặt cược lớn như vậy.

“Kỳ gia Đại tiểu thư đã từng cứu thần thiếp.”

“Chỉ vì vậy mà nàng thà lấy bản thân mình, lấy con nối dòng hoàng gia ra đặt cược mà cũng không chịu mở miệng với trẫm. Nhân Nhân, kết quả là nàng đã nghĩ cái gì?” Trong thanh âm Tô Khiêm Dương mang theo chút uất giận “Nàng lúc ấy là đã suy nghĩ cái gì?”

Nàng suy nghĩ cái gì?

Nàng suy nghĩ lúc ấy không thể để thái tử thất vọng, khiến thái tử xa lánh nàng.

Nàng suy nghĩ không thể để đại ca lại chịu khổ chế của Kỳ Tố Như.

Nàng suy nghĩ nếu để tổ phụ và phụ thân biết sẽ rất tức giận. Tương gia không thể bị đại ca vấy bẩn, nặng còn có thể bị kết tội cấu kết với Lục thế tử phi.

Nàng suy nghĩ qua lời tổ phụ đã từng dạy nàng. Phải được thái tử yêu thích, phải xem gia tộc làm trách nhiệm của mình, phải biết rằng Tương gia chỉ luôn đứng sau người đương quyền.

Duy nhất, giống như nàng đã quên đi chính bản thân mình.

Tương Như Nhân nhắc miệng nhìn Tô Khiêm Dương, nhưng chỉ nói được hai tiếng thần thiếp, sau đó lại im bật.

“Chỉ bởi vì Kỳ gia đại tiểu thư từng cứu nàng mà nàng có thể nguyện ý hy sinh bản thân, nàng không có gì khác muốn nói với trẫm.” Tô Khiêm Dương nhìn thẳng nàng, nhìn vào hai mắt nàng như muốn tìm thấy đáp án trong đó, muốn nghe được lời giải thích của nàng.

Có thể nói sao, chuyện đại ca cùng Kỳ Tố Như có thể nói sao?

Nếu có thể nói, vậy sao lúc trước nàng phải hao tổn khí lực lớn như vậy để giấu diếm, còn cùng hoàng hậu định ra ước định đó, mất đi đứa nhỏ đầu tiên của mình.

Người trước mặt là hoàng thượng, là người tôn quý nhất Đại Thiên. Hẳn có thể cho phép nàng làm nũng kiêu căng nhưng có thể cho phép Tương gia trưởng tử có thể cùng Lục thế tử phi từng có một đoạn quá khứ không

muốn ai biết sao? Lục thể tử phi là chết ra sao? Chỗ bần đó hiện tại Lục vương phủ nhắc cũng không muốn nhắc. Hoàng thượng nếu biết, liệu sẽ nghĩ ra sao?

Trong đầu Tương Như Nhân mãi nghĩ những điều này, cho đến khi Tô Khiêm Dương không nhẫn nại chờ được nữa.

Cuối cùng ra khỏi miệng lại là nói như vậy “Thần thiếp có tội. Thành hoàng thượng trách phạt.”

“Hảo, hảo, hảo.” Tô Khiêm Dương giận dữ phản cười “Nàng nói xem trẫm phạt nàng thế nào. Tồn hại, hoàng gia, lừa bị hoàng gia, ăn thuốc tị tử làm mất hoàng tự. Nàng nói một chút xem muốn trẫm trách phạt như thế nào?”

Tương Như Nhân căng thẳng, từ bụng truyền đến một trận đau đớn, thân mình không chịu được ngã về sau.

Tô Khiêm Dương kéo nàng một phen, Tương Như Nhân khó chịu dựa vào trong lòng hắn, miệng cắn chặt không ra tiếng.

“Truyền thái y!” Tô Khiêm Dương nhìn người trong lòng mặt mày tái nhợt còn ẩn nhẫn, tức giận trong lòng càng trào lên.

Rất nhanh đã có người tiến vào, nhưng không phải thái y mà là Trần Phụng. Nhìn xuyên qua bình phong mờ nhạt vẫn thấy được hoàng thượng đang ôm Hiền phi, Trần Phụng khom người bẩm báo “Hoàng thượng, phía Duyên Thọ cung cho người thông báo thái hoàng thái hậu không được tốt, thỉnh hoàng thượng lập tức đi qua.”

Tô Khiêm Dương để Tương Như Nhân nằm xuống giường, trực tiếp đi ra cửa, thấy Trần Phụng bộ dáng còn muốn nói “Còn có chuyện gì?”

“Nói là thái hoàng thái hậu chính miệng phân phó, muốn hoàng thượng dẫn Nhị công chúa và Tam hoàng tử cùng qua.”

Tô Khiêm Dương quay đầu nhìn xuyên qua bình phong một cái, bước chân ra khỏi phòng “Đi gọi Nhị công chúa và Tam hoàng tử đến.”

Thanh âm đi xa, tất cả lại lâm vào yên tĩnh. Hứa ma ma bước vào phòng. Tương Như Nhân nằm nghiêng người trên giường, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

“Thái y rất nhanh sẽ đến.” Hứa ma ma tiếp nhận vải ấm từ Thanh Đông lau mặt cho nàng “Tiểu thư sao phải cố chấp như vậy?”

“Hiện tại đỡ hơn rồi.” Tương Như Nhân lắc đầu. Thân thể của mình bản thân là rõ ràng nhất, vừa rồi chỉ là cảm xúc đè nén ảnh hưởng đến đứa nhỏ “Nhũ mẫu, không phải ta cố chấp, mà là ta không dám mạo hiểm như vậy.” Nàng dè dặt cẩn trọng mười lăm năm, trong lòng đè nặng bao nhiêu chuyện, đều là nói không nên lời...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thái Hoàng Thái Hậu Băng Thệ

Một sự kiện dẫn đến nhiều chuyện, cái chết Hứa dung hoa kéo theo ra rất nhiều bí mật, tất cả còn chưa kịp xử lý thì thái hoàng thái hậu sau khi biết được chuyện của Hứa dung hoa là hoàn toàn ngã quy.

Tô Khiêm Dương mang theo Bình Ninh và Dung nhi chạy đến Duyên Thọ cung, thái hậu và trưởng công chúa đã có mặt. Hoàng hậu còn chưa đến, chỉ có hai người Đức phi và Thục phi đang thị tậ.

Lão ma ma hầu hạ bên người thái hoàng thái hậu thấy bọn họ đến, bảo Bình Ninh và Dung nhi đi vào trước.

Mọi người khó hiểu ý tức của thái hoàng thái hậu. Bình Ninh và Dung nhi nhìn thoáng qua Tô Khiêm Dương, Tô Khiêm Dương xoa xoa đầu Bình Ninh “Đi thôi, lão nương nương đang chờ các người.”

Bình Ninh dắt tay đệ đệ theo lão ma ma đi vào tẩm thất. Trong phòng mùi thuốc nồng nặc. Bình Ninh mười một tuổi sớm đã hiểu chuyện. Hai người đi đến trước giường thái hậu, lão ma ma lui ra ngoài, sắc mặt không chút thay đổi canh giữ ở cửa.

Trong phòng, thái hoàng thái hậu nhìn mắt mũi Dung nhi đều thật giống hoàng thượng, càng rất giống bộ dáng tiên đế, khẽ vươn tay muốn sờ mặt hấn. Dung nhi tới gần cầm lấy tay nàng. Trên gương mặt tiều tụy của lão nương nương hiện lên chút vui vẻ “Hài tử ngoan, mấy năm nay đã ủy khuất người.”

“Tôn nhi không ủy khuất.” Dung nhi nghiêm cẩn trả lời. Thái hoàng thái hậu nhìn hấn và Bình Ninh. Năm đó lúc nàng và tiên đế quyết định Bình

Ninh làm tỷ tỷ cũng là đã ủy khuất đứa nhỏ này. Mấy năm nay sống dưới ánh hào quang của tỷ tỷ, bị người ta tận lực xem nhẹ lại vẫn có thể dưỡng ra tính tình như vậy.

“Các người đều đã trưởng thành. Bình Ninh, đến chỗ tổ nữ nữ.” Thái hoàng thái hậu vẫy tay gọi Bình Ninh. Dung nhi tránh ra. Bình Ninh nhu thuận tiến lên phía trước, giữ chặt bàn tay gầy guộc của thái hoàng thái hậu, hốc mắt ướt át “Tổ nữ nữ, ngài phải khỏe lên. Xem ngài gầy thế nào, ngài phải khỏe lên a. Bình Ninh sẽ học theo mẫu phi viết kinh thư cho ngài.”

Bình Ninh vừa khóc vừa đưa tay gạt nước mắt. Thái hoàng thái hậu cười sờ sờ mặt nàng “Hài tử ngọc, tổ nữ nữ sống đến ngần này tuổi sớm đã đủ rồi. Mấy ngày nay có phải mẫu phi người không được vui?”

Bình Ninh gật đầu “Tôn ma ma nói mẫu phi động thai khí, phải tĩnh dưỡng thật tốt. Mỗi lần tôn nhi đến thăm đều thấy mẫu phi không có chút tinh thần nào, có mấy lần còn thấy hốc mắt nàng hồng hồng.”

Thái hoàng thái hậu thở dài một hơi, nhìn bọn họ “Đến đây, tổ nữ nữ có chuyện muốn nói với các người.“...

Qua thời gian một nén nhang, Bình Ninh và Dung nhi vẫn chưa ra, trưởng công chúa lo lắng sức khỏe thái hoàng thái hậu đứng dậy muốn hỏi qua lão ma ma nhưng bị thái hậu kéo ngồi xuống lại.

Hoàng hậu dẫn theo thái tử và thái tử phi đến, nhìn thấy mọi người không ai đi vào, tuy là có kinh ngạc nhưng cũng ngồi xuống theo, không hỏi qua gì. Không khí gian ngoài đặc biệt đè nén.

Lại qua thời gian một nén nhang, Bình Ninh và Dung nhi hốc mắt hồng hồng bước ra. Hai đứa nhỏ lẳng lặng đi đến đứng vững bên cạnh hoàng thượng không nói gì. Bình Ninh còn cúi đầu khóc nức nở. Hoàng hậu nhìn thấy là bọn họ bước ra thì ánh mắt lóe lên một cái, nhìn qua phía lão ma ma

bên kia. Lão ma ma đi vào phòng một hồi thì quay ra “Lão nương nương thỉnh hoàng thượng đi vào.”

Tô Khiêm Dương đứng dậy, để Bình Ninh và Dung nhi đến bên cạnh Trưởng công chúa. Hắn đi vào trong phòng, thấy thái hoàng thái hậu sắc mặt càng kém.

Nhìn hắn, thái hoàng thái hậu trùng trùng ho hai tiếng “Hoàng thượng, ai gia xin lỗi người, xin lỗi Tô gia này.” Nghĩ đến sau khi bản thân chết, muốn Hứa gia được chút quan tâm của hoàng gia nên mới quyết định tứ hôn Định vương cho nữ tử Hứa gia, còn an bày Hứa dung hoa tiến cung, hi vọng có được một hai hài tử. Như vậy cũng coi như có giao đãi với Hứa gia. Nhưng có thể nào nàng cũng thật không ngờ hai đứa nhỏ này lại có thể âm ỉ ra sự tình lớn đến như vậy.

“Đó không phải lỗi của tổ mẫu, ngài không cần tự trách.” Tô Khiêm Dương nhìn thái hoàng thái hậu một đầu tóc bạc. Người này vì hoàng gia cả đời lao tâm, là người hắn tôn trọng nhất. Hắn là sao có thể trách cứ nàng. Không có nàng làm sao có tiên đế, rồi làm sao lại có hắn.

“Việc này, ai gia đều đã biết.” Thái hoàng thái hậu nhìn Tô Khiêm Dương “Người cùng Tĩnh Khanh tính tình đều là vậy. Mấy năm nay nhìn người sủng Hiền phi, sủng Bình Ninh, ai gia biết, trong lòng người cuối cùng là có một người.”

Tô Khiêm Dương ngẩn ra, thái hoàng thái hậu nở nụ cười “Thế nào, cảm thấy ai gia ở trong Duyên Thọ cung chân không rời nhà nên không biết gì sao?”

Trên mặt Tô Khiêm Dương có chút thẹn thùng, đây là trưởng bối tôn trọng nhất tâm sự với hắn, chưa bao giờ có người nói ra, nhất thời hắn không biết nên nói gì.

Thái hoàng thái hậu nhìn vẻ mặt hần như vậy càng là rõ ràng. Thật lâu sau thì thở dài một hơi “Trong đầu đứa nhỏ kia, không chừng so với người còn khổ não hơn.”

Thái hoàng thái hậu là rõ ràng nhất một nữ nhân phải gánh trọng trách là sống những ngày như thế nào. Luôn luôn bảo giữ tâm mình, ngày trôi qua vô vị, làm chuyện gì cũng có nề nếp, theo khuôn phép cũ; thủ không được tâm thì ngày ngày đều bất an, mọi chuyện đều phải cẩn thận; không chấp nhận được làm sai, nói cái gì cũng phải chằm chước; không phụ khắp thiên hạ, duy chỉ phụ bản thân.

Nàng sống đến gần này tuổi, chuyện nhìn thấy nghe được còn thiếu sao.

“Ai gia là sống đủ lâu rồi nên đi tìm tổ phụ người. Nhiều năm như vậy chỉ sợ hần đã nóng lòng mong ngóng ai gia xuống hầu hạ hần.” Thái hoàng thái hậu nhiên chuỗi vòng treo ở bên giường “Mẫu hậu người cái gì cũng tốt, chỉ có cái tai là mềm. Lúc còn trẻ thì không sao, tuổi lớn rồi sẽ có lúc phân không rõ nặng nhẹ. Ai gia để Tĩnh Khanh trở về cũng có thể bồi ở cạnh nàng tiện thể nhắc nhở khuyên nhủ. Về phần hoàng hậu người tính toán xử trí thế nào?”

“Trẫm thu phượng ấn của nàng.”

“Thu phượng ấn, vậy hoàng thượng tính giao quyền này cho ai?” Thái hoàng thái hậu nhìn hần “Hoàng hậu cũng đã thu phượng ấn, vậy Hiền phi phải xử trí thế nào?”

Tô Khiêm Dương im lặng. Hần còn chưa quyết định sẽ xử trí ra sao.

“Hai người Đức phi và Thục phi cho dù có thể tạm quản nhưng cũng không thể đảm đương, hậu cung có thể vì thế mà rung chuyển.” Thái hoàng thái hậu chính sắc nhìn Tô Khiêm Dương “Hoàng hậu có tội, Hiền phi tội còn lớn hơn. Người nghĩ nàng có thai nên không thể xử trí nặng hơn nhưng như thế trong triều đình liệu có phục chúng?” “Tôn nhi minh bạch.”

Thái hoàng thái hậu hoãn hoãn ngữ khí “Người tính đem phượng ấn giao cho ai?”

“Giao cho mẫu hậu tạm đại cung vụ.” Lúc thu lại phượng ấn Tô Khiêm Dương chính là tính toán như vậy.

Thái hoàng thái hậu gật đầu, đáy mắt lộ ra chút mệt mỏi “Hoàng thượng người nếu thật sự không biết xử trí như thế nào, ai gia liền có đề nghị cho người. Phía hoàng hậu chỉ cấm cung không trọng phạt. Phía Hiền phi, ai gia đi rồi, thân mình nàng như vậy cũng không cần nàng khóc lóc, để nàng đi Khải Tường cung đi. Về phần phân vị là hàng hay không hàng (giáng phân vị), tự người quyết định.”

“Có công thì thưởng có sao thì phạt, làm việc phải biết nặng nhẹ. Người là hoàng thượng càng là phải xử lí theo lẽ công bằng. Xử phạt như vậy ít nhất là có thể giao đãi, trong triều đình người cũng có thể vững vàng.” Thái hoàng thái hậu ý vị thâm trường nhìn hẳn “Phủ thái tử đã hai năm vẫn không có tin gì, thân mình thái tử trong lòng hoàng thượng người tự hiểu rõ. Có một số việc cần sớm tính toán cho tốt.”

Thái tử nếu không có con nối dòng, nhóm hoàng tử lại dần trưởng thành. Rất nhanh trong triều đình sẽ lại nổi trận phong ba. Hoàng đế lại đứng tuổi, thực sự cũng không thể bỏ mặc chuyện người thừa kế.

“Tổ mẫu dạy phải.” Tô Khiêm Dương thận trọng gật đầu, thái hoàng thái hậu nhìn hẳn “Hoàng thượng, điều cuối cùng ai gia giúp ngài cũng chỉ có nhiều đó.” Có thể khuyên, có thể nhắc nhở nàng đều đã nói. Chỉ có hậu cung an bình thì triều đình mới có thể vững vàng, chẳng ai mong sự tình càng nháo càng lớn.

Nàng cả đời này xem như đã toàn tâm toàn lực vì hoàng gia. Nàng có thể an tâm đi rồi...

Tinh thần của thái hoàng thái hậu như này, một chút cũng không giống bộ dáng như sắp băng thệ. Sau khi Tô Khiêm Dương ra ngoài, lại gọi đến Trưởng công chúa đi vào. Từng người, từng người, như có rất nhiều chuyện tình muốn giao đãi.

Ngay tại lúc mọi người cho rằng lão nương nương sẽ không sớm cách thế như vậy. Đêm đó, Trưởng công chúa thị tậ nửa đêm giật mình tỉnh dậy. Lúc đi nhìn xem thái hoàng thái hậu đã thấy người an tường ngủ ra đi rồi.

Đầu ngày năm tháng một, thái hoàng thái hậu băng thệ.

Ngầu đầu năm mới còn chưa hết trong cung đã truyền ra cùng với tin thái hoàng thái hậu băng thệ là tin Hứa dung hoa phóng hỏa, bắt cóc cung phi bị bắn chết, còn có tin hoàng hậu và Hiền phi nương nương tổn hại đến hoàng tự, tư ước ba năm vô sinh, Hiền phi tránh tử làm ngoài ý muốn sảy thai. Hoàng hậu chủ cung bất lợi bị tịch thu phượng ấn nhất tại Cảnh Nhân cung, Hiền phi thu tiểu kim ấn đưa vào Khải tường cung giam lỏng, phân vị không hàng.

Một loạt tin tức cùng nên xuống một lúc đủ khiến mọi người phải mất thật lâu mới tiêu hóa nổi. Có điều tang sự của thái hoàng thái hậu không đợi người. Thái hoàng thái hậu ở Đại Thiên có thể nói là đức cao vọng trọng, tình cảm của hoàng thượng và thái hoàng thái hậu cũng rất sâu đậm. Hẳn thật ra muốn ba năm giữ đạo hiếu nhưng lúc sinh tiền thái hoàng thái hậu có nói không cần ba năm giữ đạo hiếu. Nàng đã sống ngần này tuổi, sinh lão bệnh tử là thiên mệnh, không cần phải đại bi. Chỉ cần khóc tang một ngày, hoàng thượng giữ đạo hiếu ba ngày, hoàng tộc là ba tháng. Qua ba tháng cái gì cần làm cũng nên làm, cũng không cần bỏ tuyền tú. Đã năm năm không tuyền tú, trong cung sao có thể không thiếu vắng.

Mùng sáu khóc tang, hoàng hậu cùng Hiền phi đều không xuất hiện. Một người nhất tại Cảnh Nhân cung, một người nhất trong Khải Tường cung. Thái hậu dẫn theo Trưởng công chúa và hai người Đức phi, Thục phi làm

chủ sự. Ngoài đại điện tuyết đã ngừng nhưng chưa có tan hết. Các mệnh phu phu nhân từ nhị phẩm trở lên đều phải khóc tang. Trên chiếu mỏng ngoài đại điện quỳ đầy người, cảnh tượng giống như năm đó tiên đế băng hà, tiếng khóc vang trời.

Tiên đế là đi vào cuối năm. Thái hoàng thái hậu lại đi vào đầu năm. Tân niên vài năm kế tiếp của hoàng gia là sẽ không thật sự náo nhiệt rồi.

Qua nửa ngày Trưởng công chúa khóc hôn mê tỉnh lại hai hồi. Thái hậu thân mình càng không chống đỡ nổi. Đa phần mọi chuyện đều đặt lên vai hai người Đức phi và Thục phi. Mừng sáu qua được mấy ngày, hai người đều nói không nên lời ôm cổ họng sắp mệt xỉu. Khóc tang như vậy, thân mình không tốt khẳng định là chịu không nổi.

Ngày mười hai tháng một, phát tang.

Trên đường cái Lâm An thành, đèn lồng đỏ mừng tân niên đã sớm đổi thành lụa trắng, trước cửa các nhà đều treo bạch đăng. Ảnh tượng thái hoàng thái hậu để lại cho thế nhân còn muốn nhiều hơn cả mấy vị hoàng đế. Dân chúng khóc đi theo đội ngũ phát tang không hề ít.

Sau đó kỳ giữ đạo hiếu theo như phân phó của thái hoàng thái hậu lúc sinh tiền. Hoàng tộc giữ đạo hiếu ba tháng, hoàng thượng lại vẫn cố giữ đạo hiếu đến hai mươi bảy ngày, thể hiện sự tôn kính đối với thái hoàng thái hậu.

Đợi khi hoàng thượng kết thúc giữ đạo hiếu đã sang đầu tháng hai. Trong cung vẫn đang kỳ giữ đạo hiếu nhưng chuyện tổng tuyển tú vẫn phải bắt đầu chuẩn bị. Một chuyện qua đi lại tới một chuyện. Thái hậu ngã bệnh, hoàng hậu lại bị cấm đoán, tất cả mọi chuyện đều là Đức phi, Thục phi và Trưởng công chúa chia nhau giải quyết.

Lúc này trong triều đình mới có thời gian đi thảo luận cái tin tức về hoàng hậu và Hiền phi.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Trách Phạt Nặng Nhẹ

Nghe ý tứ hoàng thượng công bố ra thì có vẻ như hoàng hậu và Hiền phi đều là đồng mưu, một bên đề xuất một bên đáp ứng. Triệu gia nếu trù tính thượng tấu bất bình vì hoàng hậu cũng không thể chèn ép Hiền phi, càng không chèn ép được đến Tương gia. Hoặc là cả hai cùng nhau thoát ra, hoặc là cả hai cùng bị cấm đoán. Hai người cùng phạm sai nên không thể một người ra ngoài một người chịu nhốt. Thoạt nhìn chỉ có thể cùng nhau thượng tấu thì mới được.

Bên Triệu gia xuy xét mất ngày, cuối cùng quyết định đi Tương gia tìm Tương lão gia tử thương nghị chuyện này. Hai nhà cùng nhau nói sẽ có thể tạo chút áp lực với hoàng thượng. Chuyện cũng đã qua, hậu cung còn cần phải an ổn, cứ đóng cửa nhốt làm sao được.

Nhưng vài lần đưa bái thiếp đến Tương gia, Tương gia đều không gặp khách. Hiền phi bị đưa đi nhốt tại Khải Tường cung, Tương lão gia tử liền ôm bệnh nhẹ không lên triều. Triệu gia cũng không thể trầu trực trước cửa Tương gia chờ lúc Tương Đại lão gia và Tương Nhị lão gia vào triều mà gặp người, như thế cũng quá hạ thấp thân phận.

Triệu quốc công vốn không phải người giỏi tranh cãi. Vì thế tìm người tung tin ở trước cửa Tương gia. Nói hoàng hậu bị giam sớm hay muộn cũng có thể ra ngoài. Tôn nữ của người bị giam, còn đang mang thai đứa nhỏ, tương lai sinh ra trong lãnh cung, nhất định sẽ không được sủng ái!

Tung tin xong, Triệu quốc công trong lòng thoải mái, lại bắt đầu triệu tập các mối quan hệ, trù tính thượng tấu hoàng thượng thả hoàng hậu ra.

Mà Tương lão gia tử luôn không ra khỏi phủ, thực sự là bị bệnh.

Thân mình Tương lão gia tử vài năm nay đã không tốt, vào triều là lúc đi lúc không. Tuổi già chính là như vậy. Lực bất tòng tâm không nói, có đôi khi chút ốm đau nhỏ cũng có thể dẫn đến một hồi bệnh nặng, nằm ở trên giường mười ngày nửa tháng là chuyện thường.

Lần này căn nguyên hẳn đổ bệnh cũng không phải vì hoàng hậu cùng Hiền phi bị trách phạt mà là tin tức Hiền phi ước định ba năm vô sinh với hoàng hậu, ăn tránh tử dục nên ngoài ý muốn sảy thai.

Thậm chí đến bây giờ hẳn vẫn không hiểu được vì sao cháu gái mình phải ước định như vậy với hoàng hậu...

Tương lão gia tử bên này không rõ, mà bên kia trong thư phòng Tương đại lão gia, Tương Cảnh Trí và Tương Cảnh Nhạc đang quỳ gối trước mặt hẳn. Tương Đại lão gia sắc mặt âm trầm, nửa ngày lên tiếng trách cứ “Hồ đồ!”

Tương Cảnh Nhạc trầm mặc không nói, trên mặt Tương Cảnh Trí thì toàn là áy náy. Tương Đại lão gia đi qua bàn lại vòng đến trước mặt bọn họ “Người có biết như vậy là khiến muội muội người vạn kiếp bất phục hay không? Nàng tính tình ra sao, từ nhỏ đến lớn đã vậy, so với các người còn quật cường hơn.”

“Phụ thân, là con không lo nghĩ chu toàn, không nên giấu tổ phụ cùng ngài.” Lúc này Tương Cảnh Nhạc cũng mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Nếu không thì vẫn còn ôm lấy cảm giác may mắn, không có người biết liền không có việc gì.

“Các người mới bao lớn? Đã có thể tự quyết định làm chủ chuyện như vậy. Đó là hoàng thượng, là hoàng gia, lại dám coi như trò đùa, chuyện hoàng tự liên lụy ra chính là đại tội. Hiện tại hoàng thượng chính là bị lừa gạt. Muội muội của người hiện tại vẫn đang còn phong hào Hiền phi ở đó là

vì hoàng thượng còn xem trọng nhiều năm tình cảm với Tương gia. Hai người các người thật là!” Lúc Tương Đại lão gia nghe chuyện vẫn không thể nào tin được nữ nhi lại gạt mình làm ra chuyện như vậy. Tương Đại lão gia quay đầu nhìn bọn họ “Các người đã biết chuyện này vậy tức là các người cũng biết vì sao muội muội các người làm như vậy. Rốt cuộc nguyên nhân là sao?”

Tương Cảnh Nhạc cúi đầu liếc mắt lờm đại ca một cái “Phụ thân, chúng ta cũng không biết”

Lời còn chưa dứt đã bị Tương Cảnh Trí ở bên cạnh cắt ngang. Tương Cảnh Trí đập đầu với Tương Đại lão gia “Phụ thân, tất cả chuyện này đều là lỗi của ta.”...

Hoàng cung, trong Khải Tường cung.

Tương Như Nhân ngồi trên bồ đoàn, trước mặt là bàn thấp. Nàng đang chấp bút chép kinh thư, muốn vào bốn mươi chín ngày đem kinh thư này đốt cho thái hoàng thái hậu.

Hứa ma ma tiến vào thấy nàng còn chưa nghỉ ngơi, khuyên nhủ “Nương nương, ngài nên nghỉ ngơi một chút. Đã ngồi lâu rồi, cẩn thận thân mình.”

Hứa ma ma đỡ nàng đứng lên ngồi xuống tháo mềm. Tương Như Nhân cười cười “Không sao, rất nhanh sẽ đến bốn chín ngày, khóc tang cũng không thể đi, nên biểu đạt chút tâm ý.”

“Nhưng vẫn phải chú ý nghỉ ngơi. Thái hoàng thái hậu nhân từ, không cho hoàng thượng và mọi người giữ đạo hiếu quá lâu. Ngài sao chép mặc thân mình như thế, lão nương nương nhất định cũng không muốn.” Hứa ma ma thi kinh thư lại, hôm nay sẽ không để nàng chép nữa.

Tương Như Nhân quay đầu nhìn ra cửa sổ, mảnh sân xa lạ khiến nàng khẽ giật mình. Chuyển đến nơi đây đã hơn một tháng, nàng vẫn chưa thật

quen.

Nàng biết tội của bản thân phán như vậy là nhẹ. Thời điểm thái hoàng thái hậu băng thệ nàng đã được đưa tới đây, miễn nàng đi khóc tang, để cho nàng an ổn dưỡng thai.

Bình Ninh và Dung nhi tạm đưa đến cho Thục phi chăm sóc. Vốn là Đức phi muốn cầu thái hậu chăm nom bọn họ nhưng chỗ nàng Tam công chúa và Tứ hoàng tử tuổi cũng không lớn, khó ứng phó xuể. Cuối cùng thái hậu vẫn là để Thục phi nhận việc này.

Quan hệ của nàng và Thục phi cũng không tệ. Hoàng thượng không có lí do gì vì giam nàng mà giảm bớt sủng ái với Bình Ninh. Tương Như Nhân yên tâm hơn nhiều. Xem tình cảnh hãn hiện tại, mặc dù là lo lắng nhưng cũng không có cách nào.

“Còn bao lâu nữa sẽ tổng tuyển tú?” Tương Như Nhân nhìn sân nhỏ một hồi, quay đầu hỏi Hứa ma ma.

“Hiện tại giữa tháng hai. Tháng ba kỳ giữ đạo hiếu qua là sẽ bắt đầu.” Hứa ma ma nói với nàng tin nghe được từ bên ngoài. Hiện tại người đổ về Lâm An thành đã rất nhiều.

Tương Như Nhân cúi đầu nhìn phật châu nàng mang trên tay. Đó là ngày đầu tiên nàng vào Khải Tường cung Trần công công đưa tới. Nói là thái hoàng thái hậu giao đến tay hoàng thượng, đưa nàng bảo bình an.

Sau khi nhận được Tương Như Nhân đều ngày đêm mang. Nhớ tới thái hoàng thái hậu, lão nhân tràn ngập cơ trí lại hiền hòa kia, trong lòng Tương Như Nhân lại bình tĩnh không ít. Lễ Phật có thể bình tâm, vì thế mấy ngày nay cứ rảnh rỗi lại sao chép kinh thư. Chỉ có lúc như vậy, phiền chán nối tiếp mấy ngày nay trong đầu nàng mới có thể tạm yên tĩnh. Những người bên cạnh nàng trước đây đều đi theo đến Khải Tường cung. Tương Như Nhân để lại Tôn ma ma và Bạch ma ma chăm sóc bên người Bình Ninh và

Dung nhi. Thanh Thu lúc đó vì bảo vệ nàng mà bị thương, lưng còn bị đụng vào tổn thương xương sống đến giờ vẫn chưa khỏi. Có điều người hầu hạ bên cạnh nhiều như vậy, cũng đủ rồi.

Thanh Đông bưng vào một chén thuốc an thai đặt xuống bàn, lại lấy ra đĩa mút hoa quả để bên cạnh “Nương nương, hai vị quý nhân ở Chiêu Dương cung đều đã chuyển ra ngoài.” Thời điểm nàng đi Ngự thiện phòng đôn thuốc trở về đúng lúc nhìn thấy hai quý nhân kia rời khỏi Chiêu Dương cung, hỏi thăm một chút thì nghe “Có vẻ như là chuyển đi Ánh Nguyệt cung Hứa dung hoa ở trước đây.”

Người đi trà lạnh chính là ý này. Hiền phi nương nương ngày xưa thịnh sủng vị nhất vào Khải Tường cung. Chiêu Dương cung vô chủ không nói, cái chính là hoàng thượng sẽ càng không đến đây. Ở lại Chiêu Dương cung khác nào lãnh cung đâu. Cũng là Đức phi đồng ý, hai nàng liền thu thập mọi thứ chuyển qua ánh Nguyệt cung ít người.

Tuy rằng Ánh Nguyệt cung không phải nơi tốt gì nhưng so với Chiêu Dương cung kia vẫn là không tệ.

Thanh Đông nói cũng không tức giận gì, chỉ bưng lên chén thuốc cho Tương Như Nhân uống xong, sau đó dứt miếng mút hoa quả “Đi rồi cũng tốt, tương lai nương nương trở về các nàng cũng không thể trở về. Trong Chiêu Dương cung cũng thanh nhàn hơn.” Ai lại thích trong cung mình có phi tần khác ở chung, đi rồi càng sạch sẽ.

Hương vị chua ngọt tùy ý lại tỏa ra trong miệng, Tương Như Nhân nhin không được cảm khái. Từ khi mang thai đứa nhỏ nàng liền bắt đầu trở nên do dự. Làm cái gì nói cái gì trong đầu nghĩ càng nhiều nhưng nói ra miệng càng ít. Ngần ngơ một canh giờ là bình thường. Gặp chuyện gì không hài lòng, tình nguyện nghẹn ở trong lòng cũng không muốn nói ra.

Mặc dù ngày đó hoàng thượng đến, bản thân rõ ràng đã sai, lẽ ra phải nhận sau cầu xin tha thứ. Vậy mà nàng lại dám cứng đầu như vậy.

Tử Yên ở bên ngoài bầm báo, nói là Đức pho nương nương lai đây. Tương Như Nhân ngẩn ra, Đức phi đã xuất hiện tại cửa. Nàng cũng không khách khí gì trực tiếp đi vào. Đầu tiên liếc mắt nhìn quanh nội ốc một cái, sau đó tầm mắt dừng trên người Tương Như Nhân, khóe miệng cười như không cười “Ta thấy cuộc sống cũng không khổ cực gì. Bên ngoài truyền nhau hoàng hậu bị cấm phạt, Hiền phi bị biếm lãnh cung. Nếu bọn họ mà tới nói này nhất định sẽ không lại nói như vậy.”

Tương Như Nhân biết nàng đây là trêu chọc “Sao người có thể vào đây?”

Đức phi ngồi xuống đối diện nàng, nói có vài phần đương nhiên “Thái hậu nương nương bệnh, ta cùng Thục phi hai người chủ sự. Hoàng thượng lại mặc kệ ta. Ta sao lại không vào được.”

“Hơn nữa đến cũng đã đến. Cùng lắm cũng nhốt ta lại. Những ngày thoải mái như vậy, ta tình nguyện bị hãm giam lỏng.” Đức phi nói mà tràn đầy oán khí.

Từ khi thái hoàng thái hậu băng thệ, nàng cùng Thục phi hai người không có lấy một ngày nhàn rỗi. Hoàng hậu không thể can dự, Hiền phi cũng lĩnh tội bị giam lỏng, Thục phi vừa tấn vị thời gian ngắn nên chưa quen sự vụ trong cung. Hay rồi, từ tháng một đến tháng hai này, nàng đều mệt sắp chết rồi.

“Hiện tại ít người, đợi đến sau khi tuyển tú hoàng hậu là khó còn bị cấm. Tú nữ này kia chả lẽ muốn ta cùng Thục phi dạy sao. Ta phiền nhất là trong cung có người mới. Tuổi trẻ khí thịnh, tâm cao khí ngạo, sinh ra điều kiện tốt nên không coi ai ra gì. Làm việc không được cái gì nhưng gây chuyện thì đến cả đám. Không được, ta cũng muốn một hồi sinh bệnh. Không thì phạm sai, để hoàng thượng cũng giam lỏng ta lại.”

Tương Như Nhân kìm chế không được nở nụ cười “Nào có ai lại trông mong mình bị nhốt cơ chứ.”

Đức phi thấy sắc mặt nàng so với lúc vừa tiến vào đã tốt hơn, thở dài một hơi “Vốn là không nghĩ nhưng thấy người ở trong này thoải mái như vậy. Chuyện gì cũng không cần quàm, lại không có người đến quấy rầy người. Hài tử thì đã có người chăm sóc. Người nói xem ta có thể không ngưỡng mộ sao?”

Những lời này của Đức phi đều toát ra một ý tứ đó là Tương Như Nhân nàng chịu phạt như vậy chẳng có gì nặng. Không chỉ không nặng mà còn giúp nàng tránh được một đoạn thời gian đầu năm bận rộn nhất.

Tương Như Nhân thu lại chút lóe lên nơi đáy mắt, nở nụ cười “Theo như lời của người thì ta hẳn là nên ở lại đây, không cần đi ra.”

Đức phi nghiêm mặt nói “Người sẽ không ở lâu đâu. Trước khi sinh đứa nhỏ, hoàng thượng khẳng định sẽ thả người ra.”

Tương Như Nhân ngẩn ra, khẩu khí của nàng sao chắc chắn như thế. Cuối cùng trên mặt có chút bất đắc dĩ “Tỷ tỷ người nói dễ dàng, ta đây chính là tội lớn.” Mặc dù không phải nàng chủ động bỏ đi đứa nhỏ trong bụng nhưng cũng là gián tiếp bởi vì nàng mà sảy mất. Thời điểm nàng cầu hoàng hậu ước định như vậy vốn chính là sai. Sai càng thêm sai, nàng còn chọc giận hoàng thượng. Nào có thể dễ dàng ra ngoài như vậy.

“Người có biết hoàng thượng tuyên bố trên triều đình thế nào không?”

Tương Như Nhân lắc đầu.

“Hoàng hậu cùng Hiền phi nương nương tổn hại con nối dòng hoàng gia, tư ước ba năm vô sinh, Hiền phi tránh thái dẫn đến ngoài ý muốn sảy thai.” Đức phi ý vị thâm trường nói “Hoàng thượng chiêu cáo như vậy là đem người cùng hoàng hậu đặt tại một chỗ. Nếu bỏ lệnh cấm của hoàng hậu,

nhất định người cũng ra khỏi Khải Tường cung. Người có thể giam một hai năm nhưng hoàng hậu thì sao. Nàng nhưng là một quốc gia chi mẫu.”

Quốc không thể một ngày vô quân, hậu cung không thể nhiều ngày không có chủ.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Công Chúa Kéo Bè Đánh Nhau

Trừ phi là phế hậu, nếu không thì không có khả năng Tương Như Nhân ở mãi trong Khải Tường cung này.

Nhưng hậu cung này sao có thể thời gian dài không có hoàng hậu chủ trì. Mặc dù trong hậu cung là không có ai tranh thủ, nhưng trên triều đình chắc chắn cái đại thần sẽ luân phiên thượng tấu thỉnh hoàng thượng cân nhắc bãi bỏ lệnh cấm hoàng hậu.

Lời Đức phi nói lần nữa nhắc lên gợn sóng trong lòng Tương Như Nhân. Không đợi Tương Như Nhân lại nghĩ hỏi chút gì, ngoài cửa có cung nữ vội vàng đi đến, vẻ mặt lo lắng “Nương nương, Nhị công chúa và Tam cung chúa cùng đánh nhau với mấy người Tứ công chúa. Hiện tại người đều đã bị đưa đến chỗ thái hậu.”

“Cái gì!” Đức phi đứng lên, thấy Tương Như Nhân nhìn qua “Ta đi qua đó, người đừng vội. Đến lúc đó ta sẽ phái người đến thông tri cho người.”

Tương Như Nhân gật đầu, chờ Đức phi rời đi vẻ mặt lập tức không ổn, sai Tử Hạ tức khắc tìm cách đi ra tìm Phùng Áng, để hẳn đi tìm Trần Phụng.

Tử Yên đỡ nàng đứng dậy, Tương Như Nhân đi ra ngoài, nhìn thấy cửa cung cách đó không xa có hai cung ma đứng canh. Người ra vào Khải Tường cung đều phải được các nàng nghiêm tra. Dù là đi Ngự thiện phòng lĩnh đồ ăn cũng phải có người đi theo để tránh lân la hỏi thăm tin tức.

Muốn từ cửa chính đi ra, khẳng định là không có khả năng.

Tương Như Nhân nhìn thoáng qua Tử Hạ đi đến hướng sương phòng, chậm rãi đi về phía cửa cung. Hai cung ma kia lập tức chú ý tới nàng. Tương Như Nhân tới cửa, một người trong đó ngăn cản nàng “Thỉnh Hiền phi nương nương dừng bước.”

Tương Như Nhân đi từng bước tới trước, bỗng nhiên thân mình ngã về hướng Tử Yên. Tử Yên sợ hãi kinh hô một tiếng, hai cung ma kia vội bước lên đỡ.

Ở phía sau Tử Hạ lập tức thu hồi bước chân vào sương phòng, vòng qua hành lang gấp khúc ra sau điện.

Tương Như Nhân khoát một tay lên cánh tay một cung ma, có chút có lỗi nhìn các nàng “Bản cung chỉ là đi ra ngoài vài bước, đưa nhỏ động, không sao.”

Hai cung ma kia lại một bộ nghiêm trang, thu hồi tay trở về đứng ở cửa. Một người nhìn Tương Như Nhân. Một người nhìn trong viện, giám sát xem các cung nữ ma ma đi đâu làm gì.

Hai cung ma canh ở cửa này là đối theo canh giờ, đều là người thái hậu phái đến. Trong ngày thường đều không cùng người trong Khải Tường cung nói quá nửa câu, chỉ cần đến gần cửa cung là sẽ lập tức nhắc nhở chú ý.

Tử Yên đỡ Tương Như Nhân trở về, đi tới cửa, Hứa ma ma gật đầu với nàng. Lúc này nếu Tử Hạ có thể ra hẳn là đã đi ra ngoài. Tương Như Nhân ngồi xuống, không bao lâu lại đứng lên. Dù vẻ mặt nàng vẫn như thường nhưng động tác cùng tư thế đều lộ ra sự lo lắng của nàng...

Trong Thọ Hòa cung, chờ lúc Đức phi chạy tới, Bình Ninh và Lệ Đồng quỳ ở kia, Tứ công chúa Lệ Viện lại nhào vào trong lòng thái hậu khóc. Bên trong còn có Dung Nguyệt quận chúa và Hàm Lộ quận chúa, nhưng các nàng đều không quỳ.

Trưởng công chúa còn chưa đến, hoạn thượng cũng không có mặt. Thục phi thì đã đến. Khi thấy Đức phi đến, nàng gửi cái ánh mắt, trên mặt toàn là bất đắc dĩ. Tạm thời cũng chưa biết là ai phạm sai. Nhìn Bình Ninh và Lệ Đồng quỳ ở kia, Đức phi cũng không sao tin được là Bình Ninh trêu chọc Lệ Viện. Vì thế nàng nhìn về phía thái hậu “Thái hậu nương nương, kết quả là có chuyện gì xảy ra?”

Thái hậu còn chưa nói gì. Lệ Viện ở trong lòng thái hậu khóc nháo đã gào lên “Là các nàng, là các nàng đánh ta, còn đả thương ta. Xem này, nơi này!” Lệ Viện nói xong liền vươn tay ra, lia rõ ràng có vài vết cào xước.

“Đúng vậy, là các nàng động thủ trước!” Hàm Lộ quỳ chúa đứng một bên lập tức phụ họa, sợ một cước này không đủ ngoan còn bổ sung thêm “Nhị biểu tỷ thật hung hăng, đi lên liền đánh Tứ biểu tỷ.”

Bình Ninh và Lệ Đồng đều không nói gì, cúi đầu. Nhất là Bình Ninh, bàn tay dưới tay áo đã nắm chặt, móng tay khảm vào trong thịt, nàng cũng không biết đau.

“Bình Ninh, người có biết sai?” Thái hậu nương nương đỡ Lệ Viện, nghiêm khắc hỏi Bình Ninh.

Bình Ninh ngẩng đầu nhìn thái hậu, một mặt quật cường “Tôn nhi không sai, vì sao phải nhận!”

Thái hậu nghiêm mặt “Người đả thương người còn già mồm át lẽ phải như vậy?”

Dung Nguyệt ở bên cạnh quỳ xuống “Thái hậu nương nương, lúc trước ở Xuân Uyển, Bình Ninh công chúa và Lệ Đồng công chúa cũng từng đả thương Hàm Lộ quỳ chúa.”

Hàm Lộ lập tức gạt đầu “Không sai ngoại tổ mẫu, còn làm bị thương mặt Dung Nguyệt tỷ tỷ. “

Sắc mặt Đức phi không còn chỗ nào dễ nhìn, thời điểm Bình Ninh ngẩng đầu, trên mặt nàng dấu bàn tay lưu lại rõ ràng. Đức phi lập tức đánh gãy lời Hàm Lộ “Thái hậu nương nương, ngài có hỏi qua Bình Ninh xem thương trên mặt nàng là làm sao có hay không?”

Vẻ mặt thái hậu bị kiềm hãm, tựa hồ nhận ra mình xử sự bất công, nghe thấy liề tin một bên, hoãn hoãn thần sắc “Bình Ninh, vết trên mặt người là ai đánh?”

Bình Ninh nhìn về phía Dung Nguyệt quận chúa, không hé răng nói nửa lời nhưng mọi người cũng đủ biết là ai đánh.

Trong mấy người bọn họ, người đủ khí lực đụng đến Bình Ninh cũng chỉ có thể là Dung Nguyệt.

“Thái hậu nương nương, nếu không phải Bình Ninh công chúa khi dễ Tứ công chúa, ta sẽ không như vậy.” Dung Nguyệt ý vào bản thân có thái hậu làm chủ, lập tức phản bác.

Đức phi không để ý tới lời nói của Dung Nguyệt, cũng không nhìn sắc mặt của thái hậu, trực tiếp hỏi Lệ Đồng “Lệ Đồng, nói cho mẫu phi biết vì sao người cùng Nhị tỷ lại đánh nhau với Tứ muội?”

Lệ Đồng ngẩng đầu nhìn Đức phi, trong mắt có lệ “Nhị tỷ tỷ tìm ta cùng nhau chơi. Chúng ta muốn qua chỗ Đại hoàng cô, đến nửa đường lúc qua hoa viên thì gặp Tứ muội muội và mấy người Dung Nguyệt. Sau khi chào hỏi xong thì vốn là rời đi. Dung Nguyệt quận chúa lại chỉ vào Nhị tỷ tỷ nói nàng không xứng có phong hào Bình Ninh này. Lúc đó Nhị tỷ tỷ hỏi lại nàng một câu là, bản công chúa không xứng chẳng lẽ người xứng. Tự nhiên sau đó Dung Nguyệt liền nói với Tứ muội muội, Tứ muội muội là con vợ cả còn không có phong hào, dựa vào cái gì mà nữ nhi của một tội phi như nàng lại có phong hào, cũng không biết là lớn lên giống ai, dù sao nhìn là không giống hoàng thượng.” “Người nói bậy!” Dung Nguyệt gào to một

tiếng. Đức phi lập tức trừng mắt lạnh liếc qua một cái, “Hài tử ngoan, tiếp tục nói!”

Có mẫu phi ở đây, Lệ Đồng cũng không sợ. Vừa nãy thái hậu căn bản chưa cho các nàng cơ hội nói. Hiện tại không có ai ngăn cản, nàng một hơi liền nói ra hết.

Bình Ninh nghe được Dung Nguyệt nói như vậy tất nhiên là tức giận, muốn phản bác nàng. Tứ công chúa ở bên cạnh lại hỏi vì sao không giống hoàng thượng.

Hàm Lộ ở bên cạnh các nàng lên tiếng “Ta biết, không phải thân sinh sẽ không giống đâu.”

Tứ công chúa nhìn Bình Ninh hèn mọn “Người còn luôn miệng nói mẫu phi người mang thai đệ đệ, ta cảm thấy khẳng định cũng không giống phụ hoàng.”

Dung Nguyệt khả năng thêm mắm thêm muối không ít, lập tức lấy chuyện Hiền phi bị giam lỏng ra nói. Tứ công chúa vừa nghe càng là được lối, chỉ vào Bình Ninh nói “Ta mới là đích công chúa con hoàng hậu. Người tính là cái gì, lại không giống phụ hoàng. Đệ đệ người cũng không giống phụ hoàng. Trong bụng mẫu phi người cũng sẽ không giống phụ hoàng. Mẫu phi người cả đời đều sẽ không được ra ngoài!”

Tứ công chúa nói còn chưa xong, Bình Ninh đã nhào thẳng tới đánh nàng. Kia thật là một hình ảnh hỗn loạn. Dung Nguyệt tuy rằng tát được Bình Ninh một cái nhưng cũng bị nàng đánh không ít. Nhóm cung nữ ma ma hầu hạ bên cạnh vừa thấy liền vội tách các nàng ra, sau đó trở về báo cho thái hậu. Tiếp theo Đức phi đến đây liền thấy một màn này.

Lệ Đồng nói xong, trong phòng lâm vào yên lặng. Bình Ninh quật cường không rên một tiếng. Trên mặt thái hậu là kích động, Đức phi mắt lạnh nhìn hai người Dung Nguyệt cùng Hàm Lộ. Lớn lên không giống hoàng

thượng, không phải đang nói Bình Ninh và Dung nhi không phải hài tử của hoàng thượng, nón xanh này đội xuống, xem kết quả là định ai đắc tội.

Thái hậu nhìn về phía Dung Nguyệt “Dung Nguyệt, người có nói qua như vậy?”

Dung Nguyệt sống chết không thừa nhận “Dung Nguyệt sao có thể nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, Dung Nguyệt cũng không nói qua cái gì. Nàng gạt người.” Nói xong đưa tay chỉ thẳng về hướng Lệ Đồng.

Xưa nay Lệ Đồng luôn nhát gan cũng gân cổ hướng nàng đáp lại “Ta không gạt người. Ta nói đều là sự thật. Không tin có thể gọi các ma ma cung nữ tới hỏi xem sao. Người nói mà không dám thừa nhận.”

“Chúng ta nào có không thừa nhận, mà người là kẻ lừa gạt.” Hàm Lộ hướng về phía Lệ Đồng hừ một tiếng.

“Nháo đủ chưa!” Thái hậu quát lớn, mọi người im lặng “Đều biết nói bản thân là cái thân phận gì, lại có thể ở đây náo loạn như vậy!”

Lúc này Trương công chúa đến, nhìn thấy Bình Ninh và Lệ Đồng còn đang quỳ thì không nói hai lời trực tiếp kéo các nàng dậy. Lệ Đồng đến trong lòng Đức pho. Trương công chúa ôm lấy Bình Ninh. Nhìn dấu bàn tay rõ ràng trên mặt nàng, đau lòng nói “Ai đánh người đây, ai ngoan tâm như vậy?”

Bình Ninh luôn quật cường không có mở miệng rớt cuộc khóc. Nàng rúc đầu vào lòng Trương công chúa khóc nức nở, chỉ non nớt gọi một tiếng cô, không chịu để nàng xem mặt mình.

Bình Ninh khóc úy khuất, Lệ Đồng trong lòng Đức phi cũng đỏ hồng mắt nhìn tỷ tỷ.

“Thái hậu nương nương, bất luận ngài có tin lời nói của Lệ Đồng hay không, thần thiếp vẫn tin. Nàng là nữ nhi thần thiếp dưỡng, tính tình ra sao thần thiếp rõ ràng nhất. Tính tình Bình Ninh thần thiếp cũng biết rõ, nếu không gặp chuyện gì nàng quả quyết sẽ không ra tay đánh Lệ Viện, cũng sẽ không thể gây gỗ cùng các nàng. Hiện tại các nàng không còn nhỏ. Lời nói có ý nghĩa thế nào các nàng không còn là đứa nhỏ ba bốn tuổi không hiểu rõ. Chẳng lẽ các nàng không rõ ràng những lời các nàng nói là có ý gì. Hôm nay thần thiếp cũng nói luôn ở đây, Lệ Đồng không sai mà Bình Ninh cũng không sai. Nếu thái hậu muốn trách phạt liền đem cả thần thiếp cùng trách phạt.” Nếu nàng mà ở đó, nghe được lời như vậy, đánh còn nặng hơn.

Đức phi tính tình chính là mạnh mẽ như thế, lời nói ra cũng sẽ không phải là lời xuôi tai thái hậu. Nhưng thái hậu sắc mặt khó coi thì sao, chính trong lòng nàng cũng tự có phán đoán. Những lời Lệ Đồng nói dù cho có không toàn bộ thì cũng bảy phần là thật. Bảy phần này cũng đã đủ rồi. Lời đại nghịch bất đạo như thế lại có thể nói ra từ miệng những đứa nhỏ này. Ban đầu nàng còn che chở bọn họ như vậy, hiện thời nàng đều cảm thấy trên mặt không còn chút ánh sáng.

“Hoàng tổ mẫu.” Lệ Viện ủy khuất gọi nàng một tiếng “Lệ Viện không có nói qua như vậy. Lệ Viện sẽ không nói tỷ tỷ như vậy. Dung Nguyệt cùng Hàm Lộ cũng sẽ không nói như thế.”

“Vậy vì sao Nhị tỷ tỷ người lại đánh người?” Trưởng công chúa nhẹ nhàng vuốt tóc Bình Ninh, vẻ mặt nhìn Lệ Viện lại không tốt như vậy. Thân mình Lệ Viện co rụt lại, biện giải nói “Nhị tỷ tỷ ý vào bản thân có phong hào, không chấp nhận được chúng ta nói nửa câu không xuôi tai.”

Cái gì tốt không học, trốn tránh trách nhiệm thì học giỏi lắm. Trưởng công chúa nghe xong cũng không tin. Vài đứa nhỏ này trong ngày thường đều hay đến Xuân Uyển, tính cách như thế nào nàng còn không rõ sao.

Thái hậu nương nương ho nhẹ một tiếng “Lệ Viện cùng bọn Dung Nguyệt có sai, không nên nói như vậy. Bình Ninh cũng có sai, không nên động thủ liền đánh muội muội. Tất cả đều phạt sao chép kinh thư, tự ngâm thật tốt một phen. Chuyện này liền tính như vậy thôi. Chỗ hoàng thượng cũng không cần báo, ai gia có rảnh sẽ tự nói với hã.

Vừa dứt lời, ngoài cửa có thân ảnh đi vào “Chuyện gì không cần báo với trẫm, phải để mẫu hậu tự nói cùng trẫm?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Phụ Hoàng Đến Bảo Hộ

Tô Khiêm Dương đi vào phòng, nhìn qua mọi người, sau đó nhìn đến chỗ thái hậu “Mẫu hậu muốn tự nói chuyện gì với trẫm?”

Hắn không phải không thấy được mấy đứa nhỏ trong phòng. Cũng không phải không thấy trên mặt bọn chúng nào là vết tích, còn khóc nức nở. Nhưng hắn lại chỉ trực tiếp nhìn thái hậu, hỏi nàng muốn việc gì.

Đợi một hồi thái hậu không có lên tiếng, Tô Khiêm Dương nhìn về phía Trưởng công chúa “Trưởng tử cũng đến, đứng ở đây một hồi chắc là biết mẫu hậu đang nói việc gì.”

Trong lòng Trưởng công chúa nhẹ thở dài một hơi, không nói, bộ dạng này của hoàng thượng là sẽ tức giận.

Về mặt Tô Khiêm Dương cũng không có qua nhiều biến hóa, nhìn thoáng qua Thực phi, lại nhìn về Đức phi “VẬY nàng nói đi.” Nói xong ngồi xuống bên dưới tay trái của thái hậu, nhìn Đức phi, ý bảo nàng bắt đầu nói.

Đức phi liền chi tiết kể lại mọi việc, lời nói của bọn Lệ Viên nàng thuật lại. Lời của Lệ Đồng nàng cũng thuật lại. Tất cả mọi thứ đều nói, để hoàng thượng nghe xong tự phán đoán.

Sau khi nói xong, trong phòng lại một mảnh yên lặng. Lệ Viên lúc trước trong lòng thái hậu làm nũng hiện tại cũng lui về trong lòng thái hậu không dám hé răng. Nàng đã tám tuổi, cái gì nên nói cái gì không nên nói nàng lại không biết rõ sao. Có điều chính là nàng quen thói kiêu căng, hoàng hậu lúc trước sủng nàng. Hiện tại dường ở chỗ thái hậu, cũng là sủng nàng. Nói

cái gì cũng đều thoải mái nói ra, không chấp nhận được người khác không nhường nàng, phải thuận theo tâm ý của nàng, thế mới vừa lòng.

Thái hậu phá vỡ cục diện này, nhìn Tô Khiêm Dương, ngữ khí hòa dịu “Hoàng thượng, chuyện này giao cho ai gia xử lý được không?” Vài đứa nhỏ này, Hàm Lộ vẫn là thân ngoại tôn nữ. Dù biết là Tứ công chúa sai. Cán cân trong lòng thái hậu vẫn vô hình lệch về hướng Tứ công chúa. Một bên là bản thân chưa từng dưỡng qua, một bên là thường xuyên ở bên cạnh, hiện tại càng là dưỡng ở chỗ mình.

“Mẫu hậu là muốn xử trí thế nào?” Tô Khiêm Dương thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt hỏi.

“Bọn Lệ Đồng là nói sai nhưng các nàng còn nhỏ, chuyện này xem như mấy đứa nhỏ cãi vã thôi, liền bỏ qua. Tỷ muội với nhau cũng không nên tổn thương hòa khí.” Thái hậu nghĩ muốn chuyện to hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa vô sự. Nhưng Tô Khiêm Dương thì không nghĩ vậy, trực tiếp nhìn về phía thái hậu “Mười bốn tuổi, việc hôn sự cũng đã định mẫu hậu còn nói nàng nhỏ. Bảy tám tuổi cũng đã học qua quy cũ lại như chưa từng học. Hai ba năm đi Thái học viện chẳng lẽ không nghe qua lão sư dạy cái gì. Chỉ có thấy làm công chúa thì phải so với người khác hiểu chuyện hơn, làm tấm gương, nơi nào lại có tuổi như vậy còn bảo không biết gì.”

Trong thanh âm của Tô Khiêm Dương không có tức giận, nhưng trong lời nói là mang theo chỉ trích “Là lão sư nào dạy các người học làm người ba hoa, là lão sư nào dạy các người làm công chúa quận chúa là có thể nói chuyện tùy tiện, miệng không biết chừng mực. Mẫu hậu, ngài nói các nàng còn nhỏ, có phải tám hay mười năm sau ngài sẽ chịu trách nhiệm cho lỗi các nàng phạm phải sau này.”

“Hoàng thượng, các nàng đều đã biết sai rồi.” Thái hậu xem Hàm Lộ ở bên cạnh đã bị dọa “Hoàng thượng là muốn xử trí chuyện này như thế nào?” “Trẫm muốn thu hồi thân phận quận chúa của các nàng. Dung Nguyệt

đưa về phủ công chúa, trước khi xuất giá không được vào cung, cũng không thể ra khỏi cửa. Hàm Lộ cũng đưa về phủ công chúa. Trẫm sẽ phái người đến dạy các nàng thật tốt quy củ. Khi nào học tốt rồi thì lại có thể ra ngoài, lại có thể tiến cung. Nếu là mãi vẫn học không tốt thì về sau đừng tiến cung nữa.”

Hàm Lộ trực tiếp bị dọa khóc. Dung Nguyệt cũng ngơ ngác. Thu hồi thân phận công chúa, về sau chỉ còn được gọi là tiểu thư, cùng các thế gia tiểu thư không có gì khác biệt.

“Hoàng thượng.” Thái hậu khuyên can “Thân phận quận chúa này là phụ hoàng đáp ứng mấy người Tĩnh Xu.”

“Các nàng hiện tại còn dám bố trí đến trên đầu trẫm, nói đùa nhỏ của Hiền phi sinh ra không phải là thân sinh của trẫm. Trẫm còn phải bận tâm là phụ hoàng có đáp ứng các nàng hay không sao!” Đột nhiên Tô Khiêm Dương lớn tiếng quát “Là ai dạy cho các người mấy thứ này? Là nghe ai nói? Nếu không phải là người trong hoàng tộc thì những lời này cũng đã đủ để các người rơi đầu. Phi báng trịnh tiết phi tử, hoài nghi huyết thống của công chúa. Ai cho các người lá gan lớn như vậy?”

Tô Khiêm Dương nổi giận lên thật sự đáng sợ!

Vài đứa nhỏ bao gồm cả Dung Nguyệt đều sợ phát khóc, nhất là Lệ Viện trong lòng thái hậu. Tô Khiêm Dương nhìn nàng “Là công chúa mà có thể tùy ý bị người châm ngòi, bị người bài bố, còn có thể nói ra lời thương hại tình nghĩa tử muội như vậy. Trong ngày thường mẫu hậu cũng nhiều ma ma như vậy đã dạy người cái gì!”

Lệ Viện khóc trốn vào trong lòng thái hậu, phụ hoàng thật đáng sợ.

“Đủ rồi!” Thái hậu vỗ bàn, sắc mặt xanh mét “Hoàng thượng người nói nghiêm trọng như vậy, đơn giản là muốn nói ai gia không xử lí theo lẽ công bằng. Vài đứa nhỏ nói sai rồi thì không được cho các nàng cơ hội sửa sai

sao. Lại phải tước đi thân phận quận chúa, để các nàng sợ hãi người mới vừa lòng!”

“Tước đi thân phận quận chúa là để các nàng biết sai mà sửa. Chờ sửa tốt rồi, trẫm sẽ xem tình hình thế nào có thể trả lại thân phận quận chúa cho các nàng. Ở trong cung dọa người không quan trọng, để tương lai ra ngoài mất mặt, muốn cứu chữa cũng đã muộn.” Tô Khiêm Dương nhìn thái hậu “Vẫn là tự mẩu hậu cảm thấy lời nói bố trí này đó không có hợp lý. Trẫm căn bản không cần để ở trong lòng, cũng không cần truy cứu.”

Thái hậu bấy động tạo kia, sắc mặt đỏ lên. Không biết là do tức giận hay là kích động.

Trưởng công chúa bước ra hòa giải “Vết thương của bọn nhỏ còn chưa được xử lý, để lại sẹo thì biết làm sao.” Trưởng công chúa nói xong nhìn thái hậu. Nửa ngày, thái hậu cả người như cố gắng áp chế, cũng không nhìn Tô Khiêm Dương, gật gật đầu. Dung Nguyệt cùng Hàm Lộ tạm thời ở lại trong Thọ Hòa cung. Đức phi và Thục phi đi ra theo Trưởng công chúa.

Bình Ninh vẫn như trước không nói một lời. Đức phi lo lắng cho nàng, theo sau Tô Khiêm Dương đi ra. Trưởng công chúa nhìn các nàng “Xuân Uyển cách đây cũng không xa, đi đến chỗ ta trước đi. Hoàng thượng cũng cùng đi đi.”

Tô Khiêm Dương gật gật đầu, nhìn Bình Ninh đang dựa vào Trưởng công chúa, đi tới kéo nàng qua, nắm lấy ta nàng, cũng không nói gì đi thẳng về hướng Xuân Uyển. Trưởng công chúa thở dài, nói với Đức phi và Thục phi ở bên cạnh “Hoàng thượng lúc này là thực tức giận.” Đối với đệ đệ này, Trưởng công chúa cũng có nhiều hiểu biết. Hẳn có thể quát tháo nhưng có thể không có bao nhiêu tức giận. Nhưng cứ như lúc này, đến lúc đó bọn Tĩnh Xu đến cầu xin sớ là đường quay đầu cũng không có.

Đức phi và Thục phi nhìn thoáng qua nhau, cất bước đi theo...

Trong Thọ Hòa cung là khóc lóc long trời lở đất thế nào Đức phi các nàng không biết. Tóm lại bên Xuân Uyển lại thật yên tĩnh. Bình Ninh ngồi ở kia, ma ma bên cạnh thoa dược cho nàng. Hiện tại nhìn đến, nơi một cái tát đánh qua kia đã có chút sưng lên.

Thoa dược xong, Bình Ninh cố chấp không buông tay Tô Khiêm Dương, vẫn như trước không rên một tiếng, cũng không khóc bản thân ủy khuất, lại càng không nói bản thân bị khi dễ chỗ nào. Đức phi nhìn thấy 'Ha! Thật giống y như mẫu phi cố chấp kia của nàng. Quả thật chính là một dạng.'

Tô Khiêm Dương sờ sờ mặt nàng “Còn đau không?”

Bình Ninh gật đầu, ngồi vào bên cạnh hãnh như lúc còn nhỏ, tựa vào hãnh, nửa ngày, rầu rĩ hỏi “Tứ muội nói ta lớn lên không có chút nào giống phụ hoàng.”

“Người giống mẫu phi người nhiều hơn. Nữ hài tử, vẫn là nên xinh đẹp như mẫu phi người.” Tô Khiêm Dương nở nụ cười “Đệ đệ người thì rất giống phụ hoàng.”

Bình Ninh nghiêng đầu nghĩ, một hồi tỏ ra hình như là vậy. Vấn đề này xem như trôi qua. Nàng còn nói thêm “Phụ hoàng, ngài cũng phải đáp ứng với ta một việc.”

Tô Khiêm Dương xoa đầu nàng “Nói đi.”

Bình Ninh chu chu miệng, ánh mắt hơi âm đạm “Chuyện ta đánh nhau với Tứ muội đừng để mẫu phi biết. Ta không muốn nàng lo lắng.” Mẫu phi nếu biết được, lại không thể ra khỏi nơi đó, nhất định sẽ ngủ không ngon.

Trưởng công chúa nghe vậy trong lòng đau xót. Nương không ở bên cạnh, đứa nhỏ đã biểu hiện ra nàng rất hiểu chuyện.

Lệ Đồng trong lòng Đức phi sợ hãi nói “Hôm nay cung nữ ma ma đều thấy được.” Rất nhanh sẽ truyền khắp trong cung, Hiền phi nương nương làm sao không có thể biết.

“VẬY CŨNG KHÔNG THỂ ĐỂ MẪU PHI BIẾT TA BỊ NGƯỜI TA ĐÁNH.” BÌNH NINH BỔ SUNG MỘT CÂU, NHÌN TÔ KHIÊM DƯƠNG “PHỤ HOÀNG, NGÀI ĐI NÓI CHO CÁC NÀNG, KHÔNG ĐỂ CÁC NÀNG NÓI LUNG TUNG.”

“Phụ hoàng đáp ứng người, sẽ xử lý chuyện này. Về sau lại gặp chuyện như vậy đừng để bản thân bị thương. Đến nói với phụ hoàng, phụ hoàng làm chủ cho người.” Tô Khiêm Dương sủng Bình Ninh, cũng không tính toán muốn tránh Đức phi và Thục phi, nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt nàng “Người đi theo Thục phi về trước, buổi tối phụ hoàng lại đến thăm người.”

Bình Ninh gật đầu, tính nói cái gì nhưng cuối cùng chỉ giật giật miệng, ngoan ngoãn theo Thục phi đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Trưởng công chúa và Tô Khiêm Dương, sắc mặt của hãn liên không còn ôn hòa như vừa rồi.

“Nếu Tĩnh Xu các nàng tiến cung cầu xin, hoàng thượng định xử trí ra sao?” Trưởng công chúa rót cho hãn một ly trà “Chờ bọn Hàm Lộ về đến phủ biết được tin tức, rất nhanh sẽ tiến cung thôi.” “Không gặp.” Tô Khiêm Dương nói rõ ràng “Thánh chỉ hôm nay trăm sẽ viết xong, ngày mai hạ chỉ. Các nàng nếu muốn cầu xin, cứ để các nàng quỳ ngoài Thừa Kiềm cung. Mấy năm nay càng là quá đáng. Lúc trước nói chuyện Diệp thực dung cũng như vậy, cái miệng không biết chừng mực. Lúc trước không phạt các nàng, hiện tại càng là nghiêm trọng, ở trước mặt Bình Ninh chửi bới.” Chẳng lẽ vài đứa nhỏ lại tự nghĩ ra những lời này sao, khẳng định là được nghe lại. Qua lại chỉ có phủ công chúa và hoàng cung. Trong cung không ai dám nói, vậy phải là ở phủ công chúa.

“Nếu các nàng cứ quỳ không chịu dậy thì sao?” Trưởng công chúa thử hỏi.

Tô Khiêm Dương cầm lấy cái chén nhấp một ngụm, lạnh lùng nói “VẬY đem thân phận công chúa của các nàng giáng xuống quận chúa, thu hồi bổng lộc công chúa.” Trưởng công chúa im lặng. Công chúa hoàng gia bị giáng xuống thành quận chúa là chuyện chưa từng có. Nhưng theo Trưởng công chúa mà nói, vài đứa nhỏ đã dám ngang nhiên nói như vậy. Sau lưng mấy người Tĩnh Xu còn không biết nói đến mức nào. Hoàng thượng là ca ca không có sai, nhưng hãn cũng là hoàng đế, có thể tùy tiện phi báng và đặt điều như vậy sao. Đây là đang nói Hiền phi cho hoàng thượng đội nón xanh. Hôm nay là mấy đứa nhỏ, hoàng thượng không trọng phạt. Thử đổi lại là người khác, cứ thế trực tiếp lôi xuống, làm gì có cơ hội mà biện giải

Bỏ chuyện này qua một bên, nửa ngày, Trưởng công chúa nhắc đến chuyện vẫn luôn muốn nói “Hoàng thượng, chuyện Tam đệ và Hiền phi lúc trước Hứa dung hoa nói, người còn nhớ rõ.”

Ánh mắt Tô Khiêm Dương đánh qua, Trưởng công chúa nói tiếp “Đều đã bao nhiêu năm trôi qua. Lão nương nương từng nói với ta lúc trước phụ hoàng muốn đưa Tam đệ ra ngoài. Hiện tại đã như vậy chẳng bằng để hãn rời khỏi Lâm An Thành hồi đất phong đi. Quả quyết không thể lại nhốt ở trong cung.”

Tô Khiêm Dương không nói chuyện, Trưởng công chúa chú ý vẻ mặt hãn “Trưởng tử không phải lo lắng trước đây Tam đệ và Hiền phi có chuyện gì mà là chuyện như vậy, hôm nay Hứa dung hoa lấy ra nói, ngày mai không biết lại có ai lấy ra. Trong cung nhiều người như vậy, cứ thế cũng sẽ có một hai người đem chuyện này truyền ra. Chẳng lẽ thật muốn Tam đệ ở trong cung cả đời, chết già ở trong cung, thời thời khắc khắc còn phải đề phòng kẻ có tâm sao.”

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương mở miệng “Tam đệ chính hãn không muốn đi. Nếu hãn thật muốn đi, lúc Hứa dung hoa phóng hỏa kia hãn đã có thể đi rồi.”

“Vậy càng phải để hãn đi.” Trưởng công chúa kiên định nói “Thế nào, hãn không đồng ý thì không thể đi sao? Nhất ở Thanh Huyền cung kia có khác gì phế nhân, hãn quá là thư thái, còn muốn trong lòng mọi người cũng không được thoải mái. Hãn nghĩ hay không nghĩ trong lòng một cách rõ ràng, hoàng thượng sao có thể để tùy ý hãn quyết định. Hãn có thể quyết định ra được cái gì. Hãn đem trách nhiệm của mình vứt sang một bên, tùy tiện làm bậy. Hãn hiện tại có được chút áy náy hay không?”

Trách nhiệm của hoàng tộc.

Đây là cây đao treo trên đầu mỗi người bọn họ. Thời khắc nhắc nhở bọn họ có thân phận gì thì làm tốt loại chuyện đó. Nhưng có nhiều người nhìn không rõ thân phận của mình, làm không đúng. Vài năm trước Tô Khiêm Dương nghe tới cái này còn có thể thấy có chút kích lệ bản thân. Hiện tại lại nghe được, cũng không bỏ được cảm thấy có chút chán ghét...

Ngày hôm sau, thánh chỉ đi xuống hai phủ công chúa. Thu hồi thân phận quận chúa của Dung Nguyệt và Hàm Lộ. Dung Nguyệt nhất trong nhà không được ra ngoài, không được vào cung cho đến khi xuất giá. Hàm Lộ cũng vậy. Theo thánh chỉ hạ xuống còn có bốn ma ma giáo dưỡng phân đến hai phủ. Bốn người đều chỉ dạy duy nhất một thứ, làm người như thế nào.

Tĩnh Xu và Tĩnh Nhàn đương nhiên tiến cung cầu xin. Chỗ thái hậu đã khóc, chỗ Trưởng công chúa cũng đã than, quỳ gối trước Thừa Kiền cung nhất định muốn gặp hoàng thượng. Quỳ một ngày, cho đến lúc Trần Phụng bước ra nói “ Nếu còn cầu tình, nữ nhi có tội, phụ mẫu tội lớn hơn. Hai công chúa đều giáng xuống thân phận quận chúa, từ nay về sau không được

vào cung. Nếu hai vị công chúa nguyện ý chịu hình phạt này thì hiện tại liền có thể theo nô tài đi vào.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Sống Vì Ai?

Những lời Trần Phụng nói kia coi như trực tiếp chặn đường của các nàng. Còn cầu tình, vậy thân phận công chúa của bản thân cũng bị giáng. Thật muốn bức hoàng thượng lại truy cứu sẽ truy cứu một chút các nàng là giáo dưỡng nữ nhi như thế nào.

Tĩnh Xu và Tĩnh Nhàn không thu được kết quả gì xuất cung. Bốn ma ma giáo dưỡng hoàng thượng phải xuống rất nghiêm khắc, tới mức căn bản không để ý công chúa nói cái gì. Các nàng là trực tiếp lĩnh mệnh từ hoàng thượng, thật minh xác là đơn giản kiên quyết phải hoàn thành nhiệm vụ hiệu quả.

Mà bên nà Tứ công chúa Lệ Viện cũng trốn không khỏi xử phạt. Phạt nàng tội phân không rõ thị phi, không hiểu chuyện.

Hoàng hậu còn đang bị cấm đoán. Thái hậu thì làm sao đủ nghiêm khắc giáo huấn nàng. Hoàng thượng phạt Lệ Viện giam cầm hai tháng, sau đó đi Xuân Uyển của Trường công chúa học quy củ.

Lúc này khóc nháo cũng vô dụng. Lệ Viện chạy đi Cảnh Nhân cung muốn vào cáo trạng với hoàng hậu, bii hoàng thượng phái người trực tiếp chặn lại mang về giam cầm.

Thu đi danh hiệu quận chúa động tĩnh cũng không nhỏ, ít nhất khiến trên triều đình không ít người biết chuyện này. Đầu tiên thu danh hiệu quận chúa là có thông báo qua Lễ bộ, sau đó một truyền mười mười truyền trăm, rất nhanh mọi người đều đã biết.

Lý do là ở trong cung hồ ngôn loạn ngữ, giựt giây Tứ công chúa đối phó với Nhị công chúa và Tam công chúa khiến tở muội bất hòa. Có điều cụ thể nội dung giựt dây là gì đều để họ tự tưởng tượng.

Thái tử vì thế mà tiến cung thăm Lệ Viện và Bình Ninh. Trước đến chỗ Lệ Viện. Tiểu cô nương như đoán được ca ca sau khi ra khỏi chỗ nàng là đi đâu, vì thế quần quít thái tử không tha, không khóc thì cũng là một bộ úy khuất.

Chờ tới lúc thái tử dỗ Lệ Viện ngủ xong thì trời đã tối rồi. Lúc đến Trường Hi cung, Bình Ninh cũng đã ngủ, nói chuyện một lúc với Dung nhi, hỏi tình hình Bình Ninh hai ngày gần đây.

Tứ công chúa không hiểu chuyện, thái tử vì Tứ công chúa có lời hòa giải đến Dung nhi và Bình Ninh, ca ca cũng có thất trách.

Rời khỏi Trường Hi cung, thái tử lại đi Thừa Kiền cung gặp hoàng thượng, chờ đến lúc ra khỏi cung cũng đã là rất trễ.

Cũng không phải chỉ có phía thái tử mà bên kia Bình vương phủ, Cố Ngâm Hoan nghe được tin tức hoàng thượng thu hồi thân phận của hai tiểu quận chúa thì bắt đầu lo lắng đến Bình Ninh, giữ chặt Tô Khiêm Mặc “Không được, ngày mai ta muốn tiến cung đi xem Bình Ninh. Tướng công, ta còn muốn đi thăm Tương tử tử, người có thể nói một chút với hoàng thượng, dàn xếp một chút.” Đại niên ba mươi chuyện Hứa dung vừa xảy ra, sau đó lại là thái hoàng thái hậu băng thệ, tiếp theo lại thêm hoàng hậu và Hiền phi đều bị giam cầm. Nàng thật không thể yên lòng, chuyện ba năm xảy thai lúc đó nàng cũng biết.

Thấy thế tử lo lắng, Tô Khiêm Mặc ôm lấy nàng “Được, ngày mai nàng cùng ta tiến cung. Ta đi chỗ hoàng thượng, nàng đi thỉnh an thái hậu. Hiện tại thân mình lão nhân gia cũng không được khỏe.”

Cố Ngâm Hoan gật đầu “Đem theo Hạo nhi đi thăm Bình Ninh. Bình Ninh và Hạo nhi khá thân.

Yêu cầu của nương tử chính là sứ mệnh của hãn. Tô Khiêm Mặc tất cả đều đáp ứng “Được.” Cố Ngâm Hoan nghĩ nghĩ, thấy cũng không thể để mình tiểu nhi tử ở nhà, thế là bồi thêm câu “Cả nhà cùng đi vậy.” Tô Khiêm Mặc cười sủng nịch nhìn nàng, “Được.”...

Sáng sớm hôm sau, Bình vương gia tiến cung liền biến thành cả nhà cùng đi. Lúc ra khỏi cửa Cố Ngâm Hoan thấy không hay lắm. Mang theo Hãn nhi lại phải mang nhiều thêm hai người hầu hạ, đoàn người lại đông. Thoạt nhìn tiến cung mà cứ như đi chơi.

Tô Khiêm Mặc cũng mặc kệ, quăng tiểu nhi tử lên đại nhi tử fdang ngồi trên xe ngựa, không để ý tiểu nhi tử phản đối, bản thân quay sang giúp nương tử lên xe.

Đến hoàng cung, Tô Khiêm Mặc vào triều. Cố Ngâm Hoan thì mang hai nhi tử đi Thọ Hòa thỉnh an thái hậu.

Bát vương phi là thân muội muội của thái hậu. Cũng vì thế mà trong nhiều đường huynh đệ như vậy, Tô Khiêm Dương lại thân thiết với Tô Khiêm Mặc hơn. Cố Ngâm Hoan mang theo hai đứa nhỏ đến khiến thái hậu cao hứng. Năm đó lúc tiên hoàng tứ hôn, nàng còn từng khuyên Bát vương phi đừng làm khó dễ Cố gia Thất tiểu thư. Hiện thời hai phu thê sống hạnh phúc, lại sinh hai nhi tử. Thái hậu nhìn mà trong lòng cũng vui lây.

Tô Ngạn Hạo bây giờ đã thành một nam nhi cao ráo. Hồi còn nhỏ đối diện với nương xinh đẹp còn có thể tùy tiện một chút. Hiện thời đối mặt lại là thái hậu, cũng chỉ còn quy cut hành lễ vãn an.

Hãn nhi lại không như thế. Hành lễ với thái hậu chưa được chuẩn, nãi thang nãi khí hô một tiếng. Mặt mũi còn có vẻ ngạo khí, cực kì giống Tô Khiêm Mặc lúc bé.

Cố Ngâm Hoan ở Thọ Hòa cung cho đến khi Tô Khiêm Mặc hạ triều rồi lại đây vấn an, sau đó bốn người cùng rời đi.

Ra khỏi Thọ Hòa cung, Tô Khiêm Mặc dẫn theo hai nhi tử đi Trường Hi cung thăm Bình Ninh và Dung nhi. Đồng thời có một công công do hoàng thượng phái đến dẫn Cố Ngâm Hoan đi Khải Tường cung thăm Hiền phi.

Công công kia trình lệnh bài cho cung ma ở cửa rồi dẫn Cố Ngâm Hoan đi vào. Đến cạnh cửa viện thì cung kính nói “Nô tài ở đây chờ Vương phi.”

Cố Ngâm Hoan gật đầu cảm tạ hẳn, đi qua cửa bước vào trong viện. Hứa ma ma từ trong phòng đi ra thấy được nàng thì trên mặt vui vẻ mời nàng vào phòng, nói với Tương Như Nhân ở bên trong “Nương nương, Bình vương phi đến thăm ngài.”...

Hai người ngồi xuống, Tương Như Nhân nhìn nàng, nàng nhìn Tương Như Nhân, một hồi lâu cũng chưa nói chuyện.

Mãi đến khi Thanh Đông bưng chút điểm tâm Cố Ngâm Hoan thích ăn lên rồi lui xuống, Cố Ngâm Hoan mới cất lời “Tỷ tỷ ở nơi này có ổn không?”

“So với lúc ở Chiêu Dườn cung thì yên tĩnh hơn.” Tương Như Nhân cười cười. Không ai ra vào thăm, tinh dậy là nhiều đây người, đi ngủ cũng vẫn bấy nhiêu người. Trong lòng không lo nghĩ thì sẽ không khó chịu.

“Tỷ tỷ không muốn sớm rời khỏi đây sao?” Cố Ngâm Hoan nhớ tới những lời tướng công nói tối qua, nhìn bộ dạng thong dong của Tương Như Nhân ở đối diện. Hoàng thượng để ý Tương tỷ tỷ như vậy, trong lòng tỷ ấy có rõ ràng hay không?

“Muốn chứ.” Tương Như Nhân gật đầu “Làm sao không nghĩ tới, Bình Ninh và Dung nhi còn đang ở chỗ Thục phi kia. Mặc dù biết Thục phi làm người ra sao, cũng biết Đức phi sẽ quan tâm đến bọn họ. Nhưng trong lòng

này thế nào cũng không yên tâm được.” Hải tử của mình, dù thế nào cũng dưỡng bên người mới thấy an tâm. “Vậy vì sao tử tử không cầu tình với hoàng thượng? Tử tử đừng trách muội lắm lời. Nếu như người cầu tình hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ đưa người ra ngoài.”

Một người nói như vậy Tương Như Nhân có thể không thèm để ý, đến hai ba người đều như vậy, Hứa ma ma cũng nói thế. Đáy mắt Tương Như Nhân có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Cố Ngâm Hoan “Sao đến cả người cũng nói như vậy?”

Cố Ngâm Hoan hé miệng cười “Điều này cho thấy trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Trừ người ra mọi người đều thấy rõ. “

Tương Như Nhân im lặng. Cầu tình, nàng phải cầu tình thế nào đây.

“Hoàng thượng biết chuyện người cùng hoàng hậu có ước định ba năm vô sinh. Nhưng người có nói với hắn lí do vì sao không?” Cố Ngâm Hoan thấy nàng trầm mặc, nhắc nhở nàng.

Tương Như Nhân lắc đầu “Điều này sao có thể nói?”

“Điều này sao không thể nói?” Cố Ngâm Hoan hỏi lại nàng.

Tương Như Nhân giương mắt nhìn nàng. Cố Ngâm Hoan nhắc chén trà lên nhấp một ngụm, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tử tử, người cảm thấy người sống vì điều gì?”

Tầm mắt Cố Ngâm Hoan quay lại “Hay có thể nói tử tử người sống vì điều gì?”

Tương Như Nhân khẽ cúi đầu, đáy mắt là rõ ràng xen lẫn chút mờ lung “Tổ phụ đã từng nói với ta, thân là người Tương gia thì vận mệnh về sau đã định rồi. Sẽ vì vinh quang của gia tộc mà nỗ lực. Tổ tiên phụ vì

Tương gia, tổ phụ vì Tương gia, phụ thân và Nhị cũng vì Tương gia. Ta và hai ca ca tất nhiên cũng không ngoại lệ.”

Đây là sứ mệnh gánh vác của một đại gia tộc từ lúc sinh ra. Ngừ khí của Tương Như Nhân hạ thấp một chút “Thật ra chó đến trước khi tứ hôn ta vẫn không thể hiểu vì sao khi ta sinh ra đã được bồi dưỡng như một phi tử sẽ vào cung hầu hạ hoàng thượng. Vì sai dựa vào gia thế của ta lại chỗ có thể gả cho thái tử làm trắc phi. Cứ cảm thấy mọi thứ là đang úy khuất ta. Nhưng sau đó ta dần dần minh bạch. Có một số việc không phải người muốn như thế nào liền có thể nhất định như thế.”

Những thứ này làm sao Cố Ngâm Hoan lại không rõ. Một đại gia tộc hưởng thụ vinh sủng, hưởng thụ phần vinh mà hoàng gia ban cho, đồng thời cũng phải hy sinh rất nhiều.

Thiên hạ này nào có ai cho không người cái gì? Tất cả đều có giá của nó.

“Vì thế người hỏi ta sống là vì điều gì? Ta sống, là vì Tương gia thêm phần vinh, để mọi người trong tộc có thể sống tốt. Ta sống, hẳn là phải an thủ bốn phận, dưỡng tốt Bình Ninh và Dung nhi, hầu hạ hoàng thượng thật tốt.”

Ngạo khí trước đây của nàng, thời điểm chưa gã đi nàng là đích trường tôn nữ được sủng ái nhất ở Tương gia, nhận được sự ngưỡng mộ và tôn trọng trong các thế gia tiểu thư. Nàng tổ chức yến hội, chỉ có là được nhận thiệp mời hay không, chứ chưa từng có nhận được thiệp mà không đến. Tất cả sự kiêu ngạo của nàng, hào quang của nàng, hầu như đều được thu lại sau khi xuất giá.

Không hiểu sao Cố Ngâm Hoan nghe có chút xót xa. Đúng rồi, bây giờ nhìn Tương tỷ tỷ sao tư thái có thể còn được giống như năm đó ở trên yến tiệc du thuyền nàng từng thấy qua.

Cố Ngâm Hoan nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp mặt, đều là nữ tử, đáy lòng nàng thực sự có sự sùng bái và ngưỡng mộ Tương Như Nhân.

Bình tĩnh, quyết đoán, thông minh, giỏi về giao thiệp, có thể gọi tên tất cả tiểu thư có trên cả du thuyền. Gặp ai cũng có thể cùng nói vài câu, có người là chỉ mới thấy qua một hai lần, nhưng tuyệt đối nàng cũng không để đối phương cảm thấy là chỉ làm như có lệ.

Mọi người quen biết đều rấy thích nàng, nàng so với mọi người thì xuất sắc hơn nhiều, có chút còn có thể so với nam tử.

Cố Ngâm Hoan thật sự thấy xót xa. Tương tử tử hiện tại ở trước mặt nàng là hình ảnh thu mình đi rất nhiều, đang cố tử thủ phòng tuyến cuối cùng trong lòng.

“Ngoại trừ những điều đó, tử tử, người không nghĩ đến điều gì khác sao?”

Tương Như Nhân ngẩn ra, lắc đầu. Cố Ngâm Hoan tiếp tục hỏi “Người không bao giờ nghĩ đến điều bản thân muốn là gì. Nếu không quản Tương gia, không quản người khác, người liền không tự nghĩ cho chính mình sao?”

Cố Ngâm Hoan thở dài một hơi “Người không hề nghĩ rằng người đã làm quá nhiều. Có đôi khi nên tự mình ngẫm lại, hỏi bản thân mình một chút xem rốt cuộc trong lòng mình muốn điều gì.”

“Tương tử tử, ta biết những lời này không nên từ ta mà nói ra, nhưng ta vẫn muốn nói.” Ở trong đầu Cố Ngâm Hoan hiện lên lời tướng công đã nói “Người có biết ta nghe bên ngoài nói chuyện trong cung ra sao không? Đương kim Hoàng thượng sủng Hiền phi, đều sắp sủng nàng lên đến trời rồi. Đích công chúa cũng không có phong hào, tôn quý nhất ở trong cung vẫn là Bình Ninh công chúa do Hiền phi sinh ra. Còn ở trong cung tình hình ra sao, lòng người lại không thấy rõ hay sao? Lúc trước Định vương

mưu phản, Tương gia là ngoại tộc gia, làm sao lại không bị liên lụy. Lẽ ra ít nhiều cũng bị liên tội. Nhưng người vẫn là Hiền phi, chỉ dưới Hoàng hậu, hưởng thụ tôn quý. Trong triều nhiều phen thượng tấu Tương gia không đúng, hoàng thượng đều ngăn lại. Trong chuyện này một phần nguyên nhân vì sự công chính của Tương quốc công và Tương bá phụ, chẳng phải có một phần là vì hoàng thượng coi trọng người nên không mong muốn Tương gia chịu tội, sơ liên lụy đến người nơi hậu cung sao?”

“Ta biết hoàng đế gia đều vô tình. Nhưng đương kim hoàng thượng, theo như Ngâm Hoan thấy là một người rất có tình. Tướng công ta từng nói lúc còn nhỏ hoàng thượng thân cận với mỗi trưởng công chúa, rất lạnh lùng. Sau đại hôn cũng là cùng Thái tử phi tương kính như tân, chưa từng vì một nữ nhân nào phiền lòng mà làm ra hành động khác thường. Lại càng không bao giờ làm việc bị thiên về riêng tư, phạm đều là coi trọng công chính. Nhưng người xem, hiện thời hoàng thượng xử trí người thế này, có xem là công chính hay không?”

Lời nói của Cố Ngâm Hoan như một cái búa tạ từng hồi gõ thẳng vào lòng nàng, khiến nàng phải nhìn rõ một số chuyện mà lâu nay nàng luôn trốn tránh. Yết hầu nghẹn lại, nghe Cố Ngâm Hoan nói mà Tương Như Nhân không thể phản bác một lời nào.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Chân Tướng Là Như Vậy

Cố Ngâm Hoan biết kế sách này làm không ngoan sẽ không hiệu quả “Hoàng hậu đáp ứng người ba năm vô sinh nhiều nhất cũng chính là tội dung túng. Đúng, cũng là tội lớn. Nhưng có thể nặn bằng người là người chủ động đề xuất này sao. Còn ăn thuốc tránh thai, còn vì vậy mà mất đi hoàng tự. Người tự ngắm xem nếu đổi lại là người phải công chính xử trí chuyện này. Chẳng lẽ chỉ giam lỏng tại Khải Tường cung, ăn ngủ đều không có vấn đề gì, phong hào lại cũng không bị tổn hại thế này sao? Tính ra cả Tương gia và tỷ tỷ người đáng lẽ đã sớm bị luận tội nặng rồi.”

“Hoàng thượng là người thế nào tin rằng so với ta tỷ tỷ người còn rõ ràng hơn. Hoặc có thể nói chẳng phải vì nơi đáy lòng tỷ tỷ có một phần chắc chắn hoàng thượng sẽ không làm gì người, vì thế người mới cái gì cũng không nói, tình nguyện đến Khải Tường cung. Tỷ tỷ nói là muốn che chở Tương gia, nhưng làm như vậy, người có nghĩ đến đã làm thất vọng tâm tư hoàng thượng dành cho người hay không?”

Tương Như Nhân liền ngẩng đầu nhìn nàng, Cố Ngâm Hoan thở dài “Chẳng lẽ không đúng sao? Trong lòng tỷ tỷ người hẳn là chắc chắn một chuyện. Mặc kệ người làm sao, người cảm thấy hoàng thượng cũng sẽ không làm gì người. Một khi trong lòng người đã chắc chắn như thế, vậy tại sao lại còn không chịu thừa nhận?”

Nàng luôn nhắc nhở bản thân không thể thị sủng mà kiêu, thời khắc nhắc nhở bản thân nhưng nàng vẫn làm như vậy. Lúc đó hoàng thượng giận dữ đến phản cười nhìn bản thân nhưng vẫn một mực ở lại ba lần bốn lượt hỏi mình. Trong lòng Tương Như Nhân quả thật có chắc chắn như vậy, trước

mắt hoàng thượng sẽ không trọng phạt bản thân. Nhưng vì sao nàng có thể chắc chắn như vậy?

Cố Ngâm Hoan lại trực tiếp vạch trần suy nghĩ của nàng “Đó không phải vì hoàng thượng sủng tử tử nên người mới như thế. Đó là vì tử tử tin tưởng hoàng thượng sẽ không vì vậy mà trọng phạt người, vì thế người mới không biết sợ.”

Trong phòng lâm vào yên lặng thật lâu, Tương Như Nhân tay cầm ly khê run. Nửa ngày, nàng khê mở miệng “Có lẽ người nói đúng. Ta chính là chắc chắn hoàng thượng sẽ không làm gì ta, nên không biết sợ.”

Hoàng thượng dụng tâm đối với nàng, làm sao nàng lại không biết. Có điều có tới nay nàng vẫn không dám đáp lại hẳn. Hẳn dùng tâm, nàng lại máy móc đáp lại hẳn.

Có những lúc nàng cũng nghĩ đến muốn đáp lại. Nhưng những thứ kia, một khi đã lấy ra thì sẽ không thể trả lại, sẽ không thể trở lại là chính nàng, nàng cũng sợ hãi.

Cố Ngâm Hoan nhìn nàng, có chút đau lòng “Tử tử, người như vậy không thấy quá mệt mỏi sao?” Rõ ràng là muốn tiến lại gần, nhưng lại do dự rồi lùi về sau. Cứ suy nghĩ tới lui ở trong đầu, đến lúc nhìn lại thì cơ hội có khi đã qua rồi. Một phần tâm tư này sẽ nhạt dần, cứ một lần lại một lần tích lũy dần sẽ trở nên mệt mỏi.

Cố Ngâm Hoan ở giữa liền nhìn rõ sự việc “Tử tử, người sống trước hết cần vì chính mình. Chỉ khi người sống thật tốt, thật vui vẻ thì mới có khả năng đi lo lắng cho gia tộc. Nếu như chỉ biết nghĩ cho người khác lại không bao giờ biết nghĩ cho bản thân, như vậy là có trách nhiệm sao? “”Bây giờ có người quan tâm thì người lại cố kị, rồi tự thẹn với lòng. Người cố gì phải ủy khuất như vậy. Không dám làm, không dám nghĩ. Hiện tại người đang

ủy khuất chính mình nhưng cũng là ủy khuất tâm lòng mà hoàng thượng dành cho người.”

“Dùng tiêu chuẩn của một nam tử bình thường để đánh giá hoàng thượng, vậy tất nhiên sẽ còn chưa đủ. Nhưng nhìn vào trách nhiệm phải gánh vác thật nhiều vì thiên hạ, nhìn vào việc dụng tâm của hoàng thượng đối với tỷ tỷ. Ngâm Hoan cảm thấy hoàng thượng đã làm đủ tốt.” Cố Ngâm Hoan chân thành nhìn nàng “Tỷ tỷ, bỏ tất cả qua một bên, người tự hỏi lòng một chút xem, phải làm như thế nào? “

Tương Như Nhân hít sâu một hơi. Nàng nghĩ làm như thế nào? Điều nàng muốn làm, nhiều lắm.

“Ngâm Hoan nói nhiều như vậy, chẳng phải vì cầu tỷ tỷ đi làm chút gì. Ngâm Hoan chính là muốn nói với tỷ tỷ, con người ta sống cả đời này không nên quá mệt mỏi, biến trách nhiệm trở thành gánh nặng. Tỷ tỷ càng là nên nghỉ lại cho bản thân, không phải chỉ là một ván bài thôi sao, tỷ tỷ không đi làm sao biết được thắng thua. Quân cờ đã nằm trong tay nhưng nếu mãi do dự thì vĩnh viễn cũng không có kết quả.”

Cố Ngâm Hoan trừng mắt “Hoàng thượng đối với người dụng tâm, trong lòng tỷ tỷ cứ trực tiếp đáp lại. Không nghĩ đáp lại cũng không cần trốn tránh. Tỷ tỷ muốn thế nào thì cứ thoải mái ứng đối như thế. Ngày nào đó hoàng thượng đem cả hậu cung này giải tán thì ta đây mới cảm thấy tỷ tỷ đời này tất cả liền viên mãn.”

Tương Như Nhân bị khẩu khí hoạt bát này của nàng chọc nở nụ “Thế nào nghe người nói như phân phát hậu cung là chuyện dễ dàng. “

Cố Ngâm Hoan gật gật đầu, khoe miệng cong lên “Sao lại không thể, nếu như không tin, tỷ tỷ cứ nhìn đó.” Người hoàng gia, kỳ thực đều giống nhau.

Cuộc sống sau khi thành thân cực kỳ mỹ mãn. Tô Khiêm Mặc tiếp thu rất nghiêm chỉnh đạo tề quản mà Cố Ngâm Hoan truyền lại, tuyệt đối sẽ

không phải là thê tử khúm núm với trượng phu.

Cố Ngâm Hoan là bị Tô Khiêm Mặc làm hư, nhưng lời nàng nói ra là không có sai. Tay cầm quân cờ, không đặt xuống tuyệt đối sẽ không biết thắng thua. Thời điểm do dự rất rối rắm, tuy có người thúc dục bản thân, nhưng bản thân vẫn lo lắng băn khoăn. Sở dĩ mệt mỏi, nói trắng ra là vì cuộc sống như một ván bài lớn, trong đó chứa rất nhiều ván bài nhỏ, không thể luôn luôn nắm bắt lợi thế, cũng không thể thời khắc đều nhìn chăm chăm không buông.

Lần này Tương Như Nhân là cười thư thái, mặt mày căng thẳng cũng thay đổi thần thái. Nàng tiến cung đã lâu lắm, đã quên mất lúc trước mình làm việc là quyết đoán ra sao.

Cố Ngâm Hoan thấy nàng nở nụ cười, lo lắng trong lòng Cố Ngâm Hoan rốt cuộc cũng buông xuống, cuối cùng khuyên nhủ “Tỷ tỷ, trong lòng ai cũng có chút bí mật không muốn ai biết. Nhưng có một số việc người cũng chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn mới có thể tin tưởng hơn. Nếu thật sự tỷ tỷ một chút cũng không thêm để ý tấm lòng của hoàng thượng đối với người, vậy hôm nay muội muội cũng sẽ không nói những lời này.” Hai người không thẳng thắn thành khẩn với nhau thì khoảng cách sẽ tích ngày càng sâu, đến cuối cùng thật sự không cách nào hóa giải. Chẳng là đây là kết quả mong muốn sao? Trong lòng Cố Ngâm Hoan vẫn là mong muốn Tương tỷ tỷ sẽ có thể được hạnh phúc... Mấy người Hứa ma ma và Thanh Đông đều nhận thấy sau khi Bình vương phi ghé thăm, tâm tình của nương nương đã tốt hơn rất nhiều. Suốt một tháng trước ở Khải Tường cung nương nương đều tâm sự trùng trùng, hiện thời bỗng nhiên lại tốt hơn. Mấy người Hứa ma ma cũng thật cao hứng, bất luận đã nói gì, Bình vương phi đến cũng là chuyện tốt.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã đến bốn mươi chín ngày của thái hoàng thái hậu. Tương Như Nhân đưa cho Đức phi mang kinh thư đã sao

chép qua đốt cho thái hoàng thái hậu. Hiện thời giữa tháng hai, trong cung đã bắt đầu chuẩn bị cho chuyện tuyển tú.

Hoàng thượng cảnh cáo qua những người biết chuyện bọn Bình Ninh, đến chỗ Tương Như Nhân, mấy người Hứa ma ma cũng tận lực nói giảm nhẹ sự tình để tránh nàng lo lắng. Vì thế những gì nàng nghe được cũng chỉ là Bình Ninh và Lệ Viện nổi lên ít tranh chấp mà thôi.

Bầu năm tháng bắt đầu thấy nặng, mang thai giai đoạn đầu nghỉ ngơi không tốt, vì thế đến thời điểm này phản ứng càng rõ ràng, thường xuyên ngủ một cái là đến tận trưa, làm chuyện gì cũng nặng nhọc.

Ý tứ của Cố Ngâm Hoan, Tương Như Nhân hiểu rõ. Nhưng cũng cần có cơ hội. Hoàng thượng không đến nàng cũng không cách nào giải thích. Tương Như Nhân dứt khoát ở đây an tâm dưỡng thai...

Bên phía Thừa Kiền cung, Tô Khiêm Dương đang xử lí công vụ, Trần Phụng tiến vào bẩm báo, nói là Tương đại nhân mang theo hai thiếu gia tiến cung diện thánh.

Tô Khiêm Dương buông tấu chương trên tay, để Trần Phụng mang bọn họ vào. Tương Kế Nghiệp dẫn theo hai người Tương Cảnh Trí và Tương Cảnh Nhạc tiến vào điện, quỳ xuống trước mặt Tô Khiêm Dương xin giáng tội.

Tô Khiêm Dương còn đang không biết là vì chuyện gì thì Tương Kế Nghiệp đã nói đến nguyên nhân vì sao Hiền phi ước định ba năm vô sinh với hoàng hậu.

Tô Khiêm Dương nghe được, sắc mặt ngày càng trầm xuống.

Chuyện này lại liên quan đến Lục thế tử phi trước đây của Lục vương phủ, cùng ngoại nhân cấu thả sinh ra ra đứa nhỏ không thuộc huyết thống hoàng thất. Hiện tại lại thêm chuyện Đại thiếu gia Tương gia ái mộ Lục thế

tử phi, thậm chí mở miệng cầu thân muội muội của mình, khiến nàng phải bất đắc dĩ đi ước định như thế cùng hoàng hậu.

Lúc trước trong lời đồn, người có liên quan đến Lục thế tử phi không ít. Ngoài Tương đại thiếu gia ra còn có Định vương gia đang bị nhốt tại Thanh Huyền cung kia. Cũng chính vì có liên quan đến Định vương gia nên Thái hoàng thái hậu mới ra tay đem chuyện này giải quyết bí mật.

Kỳ Tố Như này tạo nghiệt thật không phải chỉ một chuyện.

“Hoàng thượng, chuyện này đều là lỗi của thần. Nếu không phải lúc ấy thần bức bách Hiền phi thì nàng cũng không rơi vào đường cùng nghĩ ra biện pháp như thế. Hiền phi nương nương đều là luôn suy nghĩ cho vi thần. Những năm nay đã ủy khuất chính nàng. Thần khẩn cầu hoàng thượng để thần chịu tội thay Hiền phi nương nương.” Tương Cảnh Trí quỳ trên đất dập đầu với Tô Khiêm Dương. Tương Cảnh Trí đã ba mươi bốn tuổi, sớm đã đẹp đi chấp nhất năm đó. Mấy năm nay đi ngao du bên ngoài khiến hẳn so với người cùng tuổi nhìn tang thương hơn.

Hiện thời trên gương mặt tang thương ấy toàn là áy náy. Lỗi lầm của hẳn lại toàn để cho người khác gánh vác. Hẳn không xứng làm đại ca của nàng, chưa từng giúp nàng được điều gì, ngược lại đều là nàng không ngừng quan tâm hẳn, vì hẳn vất vả.

“Người có thể thay nàng chịu cái gì?” Tô Khiêm Dương lạnh lùng hỏi.

“Thần nguyện lấy cái chết tạ tội.” Tương Cảnh Trí liên tục dập đầu. Lúc lời này được nói ra, Tương Đại lão gia và Tương Cảnh Nhạc ở bên cạnh cũng đẩy vẻ kinh ngạc. Lúc ra ngoài không phải là thương lượng như thế.

Tương Cảnh Trí tiếp tục nói “Việc một người làm thì một người gánh. Phụ thân là đến lúc Hiền phi bị giam mới biết việc này. Tố phụ bệnh ở nhà cũng chưa được biết đến. Thần thẹn với Hiền phi, thẹn với Tương gia, càng thẹn với hoàng thượng.”

Nhiều hồ thẹn như vậy cũng không thể quay ngược lại lúc trước. Tô Khiêm Dương nhìn bọn họ. Nàng luôn không chịu nói ra lý do là vì bảo vệ Đại ca của nàng, Tương gia của nàng.

Trong đáy lòng Tô Khiêm Dương là có bao nhiêu tức giận. Bảo hộ gia tộc là không sai, nhưng cũng không thể lấy hoàng tỵ ra làm điều kiện, dù bất đắc dĩ không có cách nào nhưng ước định như vậy là không thể được phép.

Nhưng việc này cho đến bây giờ, thiệt thòi nhiều nhất vẫn là người luôn luôn che chở Tương gia, che chở đại ca - Hiền phi.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương mở miệng “Người người nên giải thích, phải là muội muội người.”...

Tương Như Nhân thì không hề biết chuyện phụ thân cùng hai ca ca tiến cung, càng không biết họ đã nói về chuyện này. Sau khi ăn xong bữa tối thì đi dạo trong sân tiêu thực. Cung ma canh cửa bỗng mở cửa ra. Tương Như Nhân quay đầu lại liền thấy hoàng thượng đứng tại kia, phía sau là Trần Phụng đi theo.

Tương Như Nhân bất động tại chỗ. Sắc trời mờ tối. Tô Khiêm Dương đứng ở rất xa. Hai người đứng nhìn không nói gì, chỉ cứ thế đối mặt với nhau...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thằng Thẩn Thành Khẩn Đối Mặt

Không biết trôi qua bao lâu, cứ đứng nhìn như vậy, Tương Như Nhân lần đầu tiên cảm thấy thời gian có thể chậm lại một chút.

Tô Khiêm Dương nhắc bước, bốn bề yên tĩnh, tiếng bước chân dẫm lên đá lát đường nhỏ như từng hồi chạm vào tim, một chút một chút, chậm rãi mà trầm ổn tới gần.

Tô Khiêm Dương đi tới trước mặt nàng, cúi đầu nhìn. Hai tháng không gặp, thời điểm này bao nhiêu nhớ nhung dồn dập đến. Hẳn là thật nhớ nàng, rất nhớ, rất nhớ.

Đúng như người ta nói, khoảng cách là thứ tốt nhất để khảo nghiệm tình cảm.

Giọng Tương Như Nhân khẽ run run “Hoàng thượng”

Lúc này sắc trời đã tối, trước khi vào cửa vốn dĩ vẻ mặt Tô Khiêm Dương còn tốt, nhưng sau khi gặp nàng thì không còn duy trì như thế. Thấy nàng ngửa mặt nhìn mình như vậy, theo bản năng Tô Khiêm Dương muốn đưa tay sờ sờ mặt nàng. Có điều tay vừa nhắc lên đã rất nhanh đưa về sau, hai tay đều đặt ở sau lưng, nghiêng người hướng vào phòng, mở miệng khô khốc “Đi vào rồi nói.”

Nói xong Tô Khiêm Dương đo thẳng vào phòng. Thanh Đông dìu Tương Như Nhân đi sau. Tô Khiêm Dương xuất hiện khiến mấy người Hứa ma am bị dọa giật mình, vội vàng đi chuẩn bị trà. Tương Như Nhân đang mang thai, Khải Tường cung lại không có khách nên không có trà pha sẵn.

Tô Khiêm Dương quay lại nhìn Tương Như Nhân đi vào. Mang thai hơn bạ̉m tháng thân mình lại so với lúc mang thai Bình Ninh và Dung nhi gậ̀y hơn chút, tuy nhiên so với hai tháng trước thì sắc mặt đã tốt hơn nhiều. Dù sao ở đây cũng không ồn ào như Chiêu Dương cung, an tĩnh hơn.

Tương Như Nhân ngồi xuống đối diện Tô Khiêm Dương. Hứa ma ma rất nhanh dâng trà lên rồi lui ra. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Tô Khiêm Dương nhắc chén trà lên ngửi ngửi, là hương trà đặc biệt ở chỗ nàng, bông chén, trầm giọng nói “Xem ra nàng ở trong này cũng rất tốt.” Có thể cho người tìm Trần Phụng chuyển đạt đi cứu viện, nhưng hai tháng chưa từng một lần cho người đi cầu hản tới đây một chuyến.

“Thần thiếp là bị phạt, sao có thể tốt.” Tương Như Nhân lắc đầu.

Hiện thời bỗng nhiên khẩu khí lộ ra thái độ nhận sai, Tô Khiêm Dương khẽ nhếch khóe miệng, ừ một tiếng “Nhận sai?”

“Thần thiếp sai rồi!” Tương Như Nhân hít một hơi “Thần thiếp không nên gạt hoàng thượng, hoàng thượng hỏi mà không chịu bạ̉m báo chi tiết chuyện ước định cùng hoàng hậu.” Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn hản. Đáy lòng nàng nghĩ là thế nào nàng liền làm thế ấy, nàng chọn lựa là thẳng thắn thành khẩn.

Đây là điều không có đoán trước, đáy mắt Tô Khiêm Dương có chút kinh ngạc. Nguyên nhân thì hôm nay đã nghe người Tương gia nói qua. Giờ phút này thay vì mong chờ nghe lời giải thích, hản chính là cao hứng vì sự thẳng thắn của nàng.

“Chuyện Tĩnh Xu công chúa và Cố gia thất tiểu thư lúc ấy hoàng thượng cũng biết. Kỳ gia đại tiểu thư Kỳ Tố Như đến cầu đại ca, nói ra đây cũng là chuyện xấu trong nhà. Đại ca đến cầu thần thiếp giúp Kỳ gia nhị tiểu thư. Nếu thần thiếp không giúp thì dựa vào tình cảm của đại ca dành cho Kỳ gia đại tiểu thư khi ấy có thể còn làm ra chuyện bại hoại gia phong hơn. Nhưng

thần thiếp vừa vào phủ, không thể cầu ngài vì sợ ngài sinh ra khúc mắc với Tương gia. Vì thế đành bất đắc dĩ tìm hoàng hậu, nàng có thể ở trước mặt thái hậu nói vài câu đỡ cho Kỳ gia nhị tiểu thư.”Hơn nữa lúc ấy nàng làm sao có thể liều lĩnh đi nói với Tô Khiêm Dương, căn bản còn chưa quen thuộc gần gũi, cũng không rõ tâm tư hẳn như thế nào.

“Nàng làm sao có thể khẳng định hoàng hậu sẽ đáp ứng ước định này?”

Tương Như Nhân dừng một chút, chi tiết nói “Thái tử tuổi nhỏ, thể nhược nhiều bệnh. Đối với hoàng hậu mà nói, nếu thần thiếp có thể sinh hạ hài tử trẻ vài năm thì sẽ không có uy hiếp đến thái tử. Thái tử cũng có thể nhận được nhiều sự chú ý của hoàng thượng và tiên đế.”

Lúc ấy chỉ vừa vào phủ mấy tháng đã nhìn đúng tâm tư hoàng hậu mà đưa ra ước định, khó trách hoàng hậu lại đáp ứng. Trong lòng hoàng hậu lo lắng nhất đúng là thân mình thái tử cùng sự chênh lệch tuổi với các hoàng tử khác, càng cách xa thì càng ít có uy hiếp đến ngài vị.

Tô Khiêm Dương yên lặng nghe. Tương Như Nhân nói xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm như buông xuống được một tảng đá.

Cuối cùng nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, giống như đang đợi hẳn đưa ra phán quyết.

Trong phòng một hồi yên tĩnh. Một tay Tô Khiêm Dương nắm cái chén. Nàng nói so với Tương gia đại thiếu gia còn tương tận hơn, còn lại cũng đều là một ý, không hề giấu diếm điều gì.

Lúc này làm mặt lạnh không được nữa, Tô Khiêm Dương trực tiếp đứng lên đi qua phía nàng. Tương Như Nhân thật tự nhiên nghiêng người nhường chỗ cho hắn ngồi xuống. Đợi đến lúc ổn định Tương Như Nhân mới ý thức được, bởi vốn dĩ tất cả đều như một thói quen làm trong vô thức.

Tô Khiêm Dương ngồi xuống, lưng nàng vừa khéo tựa vào trong lòng hắn. Một tay Tô Khiêm Dương đỡ lấy lưng nàng, một tay đặt lên bụng nhô ra của nàng.

Động tác như vậy, quen thuộc mà an tâm.

Hai người không nói một lời nào, nhưng tư thế này đều khiến cả nàng và hắn thấy an yên.

Nửa ngày, Tương Như Nhân cup mắt nhìn tay hắn đặt trên bụng mình, nhẹ nhàng nhắc tay hắn đặt qua bên phải bụng nàng “Hắn thật nghịch ngợm, buổi sáng thì thích động bên kia. Hiện tại về tối lại thích động bên này.”

Yên tĩnh đợi một chút, quả thật Tô Khiêm Dương cảm nhận được một trận cử động ở trong bụng, một chút như vậy, như là ở trong lòng bàn tay hắn cong một cái.

Cho đến khi thai nhi ngừng cựa quậy, Tô Khiêm Dương lại trở tay nắm lấy tay nàng.

Về mặt tình cảm, cả hai đều là người không giỏi biểu đạt, không bao giờ nghĩ tới dùng những lời thơ phú ngọt ngào để ca ngợi đối phương. Chỉ cần cùng ở một chỗ, yên tĩnh dựa vào nhau như thế này, đối với bọn họ đã là một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Thân mình Tương Như Nhân nhích lại gần hơn “Thần thiếp cũng không phải cố ý.”

Tô Khiêm Dương nắm chặt tay nàng hơn. Tương Như Nhân nhìn về phía khung cửa sổ, nhìn chăm chăm vào hoa văn chạm khắc “Thần thiếp thatak xin lỗi đứa nhỏ, còn chưa kịp biết đến đến sự tồn tại của nó, nó đã đi rồi.”

Tương Như Nhân quay đầu nhìn hẳn “Vì thế thần thiếp nghĩ Bình Ninh và Dung nhi chính là lễ vật mà ông trời ban cho thần thiếp, bù lại đứa nhỏ đã mất đi kia.” Nói xong sờ sờ bụng “Đương nhiên, đây cũng vậy.”

“Bọn họ cũng là lễ vật ông trời ban cho trẫm.” Tô Khiêm Dương cười nói “Đây cũng vậy.”

Tương Như Nhân hơi ngần ra “Thần thiếp cứ tưởng hoàng thượng chỉ thích Bình Ninh.”

“Làm sao có thể.” Tô Khiêm Dương than một tiếng, “Đều là hài tử của trẫm, trẫm sao lại không thích. Có điều thích cũng không thể đều biểu lộ ra.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, nói rõ ràng hơn “Phụ hoàng lúc trước chỉ dạy một mình trẫm, đối với các hoàng tử còn lại đều không hỏi, kỳ thực là rút ra bài học từ hoàng tử phụ. Lúc trước hoàng tử phụ có nhiều con nối dòng, hơn nữa đa phần còn là hoàng tử. Hoàng tử phụ đối với mỗi người đều biểu lộ yêu thích, hơn nữa lại chậm chạp không định ra vị trí thái tử. Vốn là ý tốt, muốn bọn họ đều triển lộ tài hoa, cạnh tranh công bằng, giúp Đại Thiên thêm phần vinh. Nhưng tâm tư hoàng tử phụ như thế mà tâm tư các hoàng thúc thì không như vậy. Ai hoàng tử phụ cũng thích, vậy ai cũng có cơ hội, việc tranh đấu là khôn khéo tránh, cũng không thiếu việc ngầm ám toán nhau, suýt còn gây ra thiệt mạng.”

Ngoài mặt hoàng gia là vô cùng đẹp đẽ, nhưng mặt xấu xí bên trong thì chỉ có người hoàng thất mới hiểu “Năm đó hoàng tử phụ đi đột ngột không để lại chiếu thư truyền ngôi khiến trong cung một hồi đại chiến tranh quyền đoạt vị, làm người chết vô số, máu tươi nhuộm đầy. Phụ hoàng mặc dù thắng lợi nhưng cũng là đổi lại từ mạng của vài huynh đệ. Thắng lợi như vậy cũng thật bất đắc dĩ. Vì thế từ phụ hoàng bắt đầu dạy một mình trẫm, các hoàng tử còn lại đều học cơ bản rồi thôi. Vài vị đại thần quyền cao

chức trọng ở trong triều theo phụ hoàng khi ấy cũng sẽ cẩn thận giám sát để chuyện như thế không phát sinh.”

Tương Như Nhân im lặng, đây không phải là rất nguy hiểm sao. Nếu thái tử được định là người vô năng hoặc ngoài ý muốn mất đi, các hoàng tử khác lại không được dạy dỗ chu toàn, vậy lúc ấy làm sao có người đủ tư cách để gánh vác giang sơn.

“Phàm chuyện gì cũng đều có lợi có hại.” Tô Khiêm Dương phảng phất như nhìn ra tâm tư của nàng “Ít nhất lúc trầm đặng cơ, trong cũng cũng không xảy ra cục diện huynh đệ tàn sát.”

Nói xong nghĩ tới chuyện Định vương mưu phản, hai người cũng lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương phá vỡ yên tĩnh, đưa tay vuốt lọn tóc mai nàng “Nàng đừng quên, Dung nhi sinh ra còn sớm hơn Bình Ninh một chút.”

Nàng làm sao có thể quên, trời ban điềm lành, phong hào công chúa, ban hành tên “Nhiễm” đều là Bình Ninh thay Dung nhi nhận lấy, đem Dung nhi chính là ca ca che giấu ở sau lưng.

Vừa sinh ra đã có dấu hiệu tốt, dân chúng Lâm An thành lại luôn miệng bàn về điềm lành, lúc ấy làm sao Dung nhi có thể nhận nổi

Tương Như Nhân đẩy tay hẳn ra, nói thẳng “Người khác không biết nhưng hoàng thượng biết, điềm lành kia là Bình Ninh nhận thay Dung nhi, kỳ thực thời điểm Dung nhi sinh ra mới là lúc tuyết ngừng rơi, mùa xuân đến. Hoàng thượng thật sự không để tâm sao?” Hiện thời nhi tử trưởng thành nội liễm ưu tú, chẳng lẽ không phải là uy hiếp lớn đối với thái tử sao. Hiện tại thái tử lại chưa có con nối dòng, dựa theo lời hẳn vừa nói, nếu Dung nhi lớn lên ưu tú như thái tử thì chẳng phải lại một phen tranh đoạt?

“Trẫm nếu để tâm sẽ không để hấn đến chỗ Trình thái phó đọc sách.”

Tương Như Nhân hỏi lại hấn “Hoàng thượng thật sự không lo lắng?”

“Không lo lắng.” Tô Khiêm Dương nịnh nàng một câu “Có mẫu phi thức độ, biết lấy đại cục làm trọng như nàng, Dung nhi được dạy rất tốt.”

A, trước ý còn nói nàng chỉ nghĩ vì Tương gia đây, Tương Như Nhân không khách khí “Thần thiệp một chút cũng không lấy đại cục làm trọng, một chút cũng không thức độ.”

Tô Khiêm Dương bị nàng đáp trả lại, đáp trả không nói, nàng còn thoát khỏi vòng ôm của hấn, trực tiếp đứng lên đi đến bên giường, hừ một tiếng đuổi khách “Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, ngài cần phải trở về.”

Đây là sao a? Đôi tình nhân trẻ nổi lên tranh chấp nhỏ, đàn gái không hài lòng cái kinh?

Hay là thai phụ cảm xúc bất ổn, thường xuyên thay đổi...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Ngày Ra Đêm Phục

Tương Như Nhân bị giam cầm trong này, hoàng thượng đến đây đã là ngoại lệ, làm sao còn có thể ở lại. Nếu để thái hậu biết, thế nào cũng không tính đến trên đầu hoàng thượng, chỉ nói là nàng không biết an phận.

Tương Như Nhân đứng ở bên giường nhắc nhở “Hoàng thượng, ngài cần phải trở về.”

Tô Khiêm Dương đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng trực tiếp ngồi xuống, không có ý muốn đi, còn đáp lại nàng “Hai cung ma kia sẽ không hồi báo với mẫu hậu, sẽ không có người biết trẫm ngủ lại đây.”

Đây là muốn hạ quyết tâm ở lại đây.

Về mặt Tương Như Nhân khựng lại một chút, trong Khải Tường cung này cái gì cũng không thiếu, có điều chỉ có duy nhất một chiếc giường, không giống như ở Chiêu Dương cung có tấm thất lớn, cũng sớm chuẩn bị giường phụ.

Tương Như Nhân liếc mắt nhìn hăn một cái, sai Hứa ma ma chuẩn bị thêm chăn gối. Dù là một cái giường cũng không thể đắp chung. Xem như ngầm đồng ý hăn ở lại...

Từ khi dọn giường đến khi rửa mặt xong Tương Như Nhân cũng không nói chuyện. Cho đến khi nằm xuống, Tô Khiêm Dương một chăn một gối nằm phía bên ngoài, Tương Như Nhân thì nằm sát vào bên trong giường.

Một lát sau trong bóng đêm, Tô Khiêm Dương đưa tay lần mò sang phía chăn bên đây của Tương Như Nhân, còn muốn từ dưới chăn mò sâu vào

trong. Tương Như Nhân thì trực tiếp đè chặn lại chẵn, không chừa cho hẵn khe hở nào, giống như là liệu trước đợc hẵn sẽ như thế.

Tô Khiêm Dương nhích người gần vào trong, bật cười “Nàng đây là giận trẫm?”

Tương Như Nhân không hé răng, giả bộ ngủ.

Trong lòng Tô Khiêm Dương than một tiếng “Trẫm thật sự không lo lắng Dung nhi học tốt, tất cả trẫm đều nhìn thấy.” Hẵn cũng không hề tận lực đi cường chế mấy đứa nhỏ không đợc học cái gì, chỉ là đối với bọn chúng thái độ xa lạ hơn chút, “Nếu trẫm cũng lo lắng chuyện các hoàng tử khác gần tuổi sẽ nguy hiểm tới địa vị thái tử, chẳng phải sẽ cao hứng chuyện nàng ước định cùng hoàng hậu?”

Nói xong, Tương Như Nhân khẽ động đậy, một lát sau nàng mới quay lại đây. Trong bóng đêm hai người nhìn nhau. Nửa ngày, trong giọng nói của Tương Như Nhân vẫn mang theo chút hoài nghi “Không phải hoàng thượng nói tiên hoàng đã dặn dò.”

“Tiên hoàng là tiên hoàng, trẫm là trẫm. Tình huống của hoàng tử phụ lúc đó với hiện tại không giống nhau, không thể đánh đồng.”

Nói cách khác thì lúc trước để Bình Ninh làm tử tử không phải ý tứ của hoàng thượng, mà là ý của tiên hoàng.

Tương Như Nhân dạ một tiếng xem như tiếp nhận lời hẵn, nhắm mắt ngủ.

Trong bóng đêm, gần sát lại giúp Tô Khiêm Dương mơ hồ nhìn Tương Như Nhân, đưa tay vuốt nhẹ mắt môi nàng. Mười mấy năm nay nàng giống như không già đi. Ít nhất là trong mắt hẵn, nàng so với lúc trước càng khiến hẵn mê muội.

Tương Như Nhân rất nhanh chìm vào giấc ngủ, lại cảm giác được bàn tay hần vuốt ve gương mặt mình, trong lúc mơ ngủ nhẹ nhàng nỉ non một tiếng. Tô Khiêm Dương khẽ giơ khoe miệng, nhét tay lộ ra ngoài vào lại trong chăn, dịch góc chăn cho nàng, mặt đối mặt, cũng nhắm mắt ngủ... Một đêm này Tương Như Nhân ngủ đặc biệt an ổn, gánh nặng trong lòng được dỡ đi, không còn chuyện phải bận tâm suy nghĩ khiến tâm an tĩnh hơn nhiều.

Đợi đến lúc nàng tỉnh lại thì Tô Khiêm Dương sớm đã rời đi rồi. Nghe Hứa ma ma nói tờ mờ sáng là rời đi, hần còn phải hỏi Thừa Kiên cung rồi mới lâm triều.

Phía ngoài giường chăn gối Tô Khiêm Dương nằm còm chưa thu thập. Tương Như Nhân nhìn thoáng qua, đứng dậy xem ngoài cửa sổ, cười với Hứa ma ma “Tháng ba mùa xuân, thời tiết thật đẹp.”

Hứa ma ma thấy nàng cao hứng, đỡ nàng xuống giường. Sau khi thay y phịch thì đỡ nàng ngồi xuống bàn trang điểm, giúp nàng vấn tóc “Hôm qua hoàng thượng đã tới, rất nhanh nương nương sẽ trở về Chiêu Dương cung thôi.”

Tương Như Nhân cầm lấy một cái trâm hoa trong hộp, lắc đầu “Không vội.”

Hứa ma ma cúi người khuyên nhủ “Nương nương còn giận hoàng thượng sao. Hoàng thượng cũng đã chủ động lại đây. Nhị công chúa và tam điện hạ còn đang đợi ngài trở về a.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hứa ma ma, Tương Như Nhân nở nụ cười “Không phải. Chuẩn bị tuyển tú, nếu bản cung ra ngoài, hoàng hậu khẳng định cũng được bỏ lệnh cấm. Chuyện tuyển tú kia, mặc kệ là bản cung muốn quản hay không thì lúc đó cái thân mình sáu bảy tháng này cũng

tránh không khỏi.” Thai này của nàng vừa tới thân mình đã không khỏe. Cũng do tuổi lớn. Lúc trước thai song sinh cũng không mệt như vậy.

Nghe như vậy cũng hợp lý, Hứa ma ma gật đầu, lo lắng bổ sung một câu “Tóm lại nương nương cùng hoàng thượng không mâu thuẫn nữa, tốt tốt, lão nô an tâm.”

Nhìn thân ảnh Hứa ma ma trong gương, ba mươi năm trước làm nhũ mẫu cho mình, đến nay thời gian như bóng câu qua cửa, nhìn lại một cái, dung nhan bỗng nhiên đã già đi thật nhiều.

Ở cạnh nàng mấy chục năm nay, sinh hạ nhi tử cũng không tự dưỡng, luôn chăm sóc nàng. Đến khi nhi tử thành gia sinh tôn tử cũng không một ngày đi dưỡng. Tâm niệm vừa động, Tương Như Nhân mở miệng “Nhũ mẫu, chờ hài tử này sinh ra, người hãy về nhà một thời gian thăm hai tôn tử. Bản cung nhớ là cháu gái lớn của người cũng sắp đính hôn rồi.”

Vẻ mặt Hứa ma ma khựng lại một chút, sau đó hơi kích động, nhưng vẫn là lắc đầu “Hai tiểu tử đề là hỗ trợ Tương gia, lão nô ở lại trong cung cùng nương nương thôi. Đợi tiểu điện hạ sinh ra, vẫn là cần vài người chúng ta chăm sóc mới tốt.”

“Chăm qua ba tháng là được rồi. Ở đây còn bọn Thanh Đông, hai người Tôn ma ma và Bạch ma ma. Người cứ trở về ở nhà mấy tháng, nhiều năm như vậy không về, nên trở về thôi.” Ai lại không nhớ người nhà, vẫn là tử nữ, tôn nhi của mình. Tương Như Nhân kiên trì như vậy, Hứa ma ma nghiêng người gạt lệ trên khóe mắt, cười đáp ứng “Aiz, vậy nghe theo nương nương.”

Ăn sáng xong, Thanh Đông và Thanh Thu đỡ Tương Như Nhân đi dạo trong sân. Vết thương của Thanh Thu đã lành, nhưng vẫn chưa thể xoay người hay ngồi lâu. Ở đây cũng không thiếu người, Tương Như Nhân dứt khoát để Thanh Thu nghỉ dưỡng cho khỏi hẳn. Có điều Thanh Thu cũng

chịu không nổi, có thể xuống giường là liền muốn ra ngoài, không thể xoay người, làm việc thì cùng nường nường đi dạo vậy. Đi tới tường viện bên kia, ở vách tường mọc không ít rêu phong. Đầu xuân mới nhú lá non. Mấy ngày nay ban đêm đều mưa, sương lại nặng, sờ lên đám rêu xanh kia, một lớp dày mềm mát, cảm giác vô cùng thoải mái.

Loại cây này sinh trưởng ở chỗ râm mát cần nhiều nước không cần nhiều ánh nắng, luôn có rất nhiều sức sống. Thiếu nước thì có thể khô quắt ở kia, một tầng mỏng manh, nhưng chỉ cần qua một đêm mưa, no đủ nước, nó có thể lan thành một mảng dày xanh biếc.

Cứ im lặng nằm ở trong góc, so với hoa trong bình đang sắp nở ở bên cạnh, nó có một nét đẹp riêng biệt.

Tâm tình tốt, nhìn cái gì cũng thấy sức sống, cũng đầy ý thơ.

Thanh Đông cùng Thanh Thu tất nhiên cảm nhận được tâm tình vui sướng của nường nường. Từ sau khi Bình vương đến thăm, tâm tình nường nường đã đỡ hơn nhiều. Ngày hôm qua hoàng thượng đột nhiên đến. Dù hôm nay nường nường chưa nói gì, nhưng trên mặt nàng nơi nơi đều lộ ra vẻ vui tươi.

Đi đến tiểu đình trong viện, Thanh Đông bày đệm xong thì đỡ nàng ngồi xuống. Hứa ma ma bưng tới canh vừa đôn còn nóng cho nàng.

Tương Như Nhân trước đây không hề thích mấy thứ này, người mùi đã không thích. Hiện tại nhìn đến lại còn thấy thèm.

Uống xong một chén, Tương Như Nhân cảm giác được máy thai ở bên trái bụng, đưa tay ôm lấy. Tiểu tử kia như cảm nhận được, lại cử động chút nhẹ nhàng chạm vào tay nàng.

Sau một hồi, yên tĩnh một lát, hẳn lại bắt đầu chuyển qua bên phải...

Ngày ở Khải Tường cũng chính là trôi qua như thế. Hằng ngày sau kho dẫy, dùng qua bữa thì tản bộ, đọc sách, viết chữ. Máy người Thạn Đông ra ngoài cũng sẽ có hai người đi theo. Không thể tùy ý hỏi thăm tin tức, nàg ở trong này có vẻ thiếu tin tức. Chỉ biết ngày tuyển tú đã tới gần, hai đũa nhỏ tình hình gần đây cũng đều ổn.

Có điều đó là tình huống của hai tháng trước đây.

Từ cái đêm đó Tô Khiêm Dương đến trở về sau, cứ cách ba bốn ngày hẳn lại qua đây.

Thường là đợi cho trời tối mới đến đây, trời chưa sáng lại đi.

Đến giữa tháng ba, Tô Khiêm Dương thậm chí còn mang theo một bộ cờ, nghiêm nhiên là cảm thấy ở trong này ngày cũng không tệ.

Có điều hiện tại nào bộ Tương Như Nhân xử lý không kịp, thường đanh với hẳn chỉ trụ được nửa ván, có đôi khi còn chẳng phân biệt được thắng thua. Hiện tại thì nửa ván cũng không đến, Tô Khiêm Dương đôi khi cũng nhường nhưng nàg vẫn cứ thua.

Thua thì phải làm sao, nàg giở tính xấu đến giữa ván thì bỏ chơi. Dù sao đối với nàg cũng như nhau, chơi tiếp cũng là thua. Nhưng đối với Tô Khiêm Dương thì khác. Người thích chơi cờ đều thích cảm giác chiến thắng. Còn chưa cảm nhận được tư vị ấy đã bỏ lửng, đâu được a.

Tương Như Nhân cứ không chịu chơi tiếp “Thần thiếp hiện tại mệt, hoàng thượng tìm người khác bồi ngài chơi đi.”

Tô Khiêm Dương bật cười “Trăm chấp nàg ba bước.”

Lắc đầu.

“Năm bước?”

Tiếp tục lắc đầu.

Đáy mắt Tô Khiêm Dương cất giấu ý cười không ra tiếng, nhìn nàng ra vẻ trấn định “VẬY TRẮM CHẤP NÀNG MƯỜI BƯỚC ĐƯỢC CHƯA?”

'Ba' một tiếng, Tương Như Nhân buông quyển sách trên tay “Thành giao!”

Kết quả Tương Như Nhân vẫn cứ thua.

Nàng cúi thẹn trừng mắt nhìn Tô Khiêm Dương một cái, đứng dậy, không chơi!

Chuyện này đúng là không thể trách Tô Khiêm Dương. Chấp nàng mười bước, trong khi chơi còn nhường nàng. Nhưng hiện tại Tương Như Nhân thật sự suy nghĩ theo không kịp a. Nàng cúi thẹn chính là bản thân có thai lại thành ngốc như vậy a. Hoàng thượng nhường đến vậy còn thua. Về sau không bồi hấn chơi cờ nữa.

Cũng đã đến giờ ngủ. Rửa mặt thay y phục xong, Tô Khiêm Dương ôm nàng. Hai ngày trước, hấn thành công cùng nàng ngủ chung chăn. Nhưng sợ làm bị thương đứa nhỏ trong bụng, Tương Như Nhân đều là nằm quay lưng về phía hấn.

Có điều là tay hấn đụng đến bụng nhô ra cũng đụng đến chỗ nhô ra khác. Hấn có phản ứng nhưng giả bộ ngủ. Tương Như Nhân cũng chẳng thoải mái, cách áo ngủ mỏng manh, càng mẫn cảm.

Thật sự cảm thấy quá khó chịu, Tương Như Nhân đưa tay về sau đẩy hấn một cái “Vẫn là phân hai chăn ngủ đi.”

Tô Khiêm Dương bắt lấy tay nàng, để nàng xoay người lại đối mặt với mình. Tuy là nhìn không rõ sắc mặt nhưng vẫn cảm nhận được nhịp thở

nhanh hơn chút. Kéo tay nàng xuống dưới, Tô Khiêm Dương khàn giọng
“Giúp trẫm!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tiếp Tục Ngọt Ngào

Một lần mới hai lần quen, Tô Khiêm Dương đề cập qua một lần, lần sau hẳn liền có vẻ thuận lý thành chương hơn. Nửa cuối tháng ba, số lần hẳn đến Khải Tường cung càng thường xuyên hơn.

Đương nhiên buổi tối ở trong chãn làm gì, sáng hôm sau mấy người Hứa ma ma tiến vào dọn dẹp thấy được gương mặt hồng nhuận của Tương Như Nhân cũng như giấu đầu hở đuôi.

Ở trong Khải Tường cung thật sự cũng không có gì để làm, Tương Như Nhân sai Thanh Đông chuẩn bị sẵn một số món hoàng thượng thích ăn. Hẳn đến thường xuyên, nàng biết được chuyện ở bên ngoài cũng nhiều hơn.

Đào mắt đã đến cuối tháng ba, kỳ đọ hiếu chỉ còn vài ngày, tuyển tú cũng chuẩn bị bắt đầu.

Trong Lâm An thành, người đến tham gia tuyển cử đã rất nhiều. Năm nay tổng tuyển cử, ngoại trừ hướng đến làm phi tử, bao nhiêu người là nhìn về phía phủ thái tử và Nhị hoàng tử, trong các vương phủ cũng nhiều người đến tuổi định hôn, ngược lại khiến việc tuyển phi tử như là thứ yếu.

Mấy ngày nay Đức phi bận rộn chuyện tuyển tú, hoàng thượng thì hỏi gì cũng không nắm, Tương Như Nhân cũng lười hỏi thăm. Dù sao nàng còn ở trong này, dù là có người tuyển vào thì cũng sẽ không phân đến Chiêu Dương cung, chẳng liên quan đến nàng.

Buổi tối Tô Khiêm Dương đến, Hứa ma ma vừa mang canh nóng lên cho Tương Như Nhân, nàng đang uống thật vui vẻ. Tô Khiêm Dương ngồi vào lại thấy hơi nồng. Tương Như Nhân vẫy tay để Hứa ma ma múc thêm qua

một chén, cười nói với Tô Khiêm Dương “Mùa đông ở Lâm An thành cũng chưa tính là lạnh nhất, ở Bắc Đồi mới thật lạnh. Trong một năm có đến ba tháng luôn là tuyết trắng bao phủ. Canh này chính là đặc sản ở đó, là Bình vương phi sai người mang về cho thần thiếp, hoàng thượng nếm thử.”

Bưng chén lên, Tô Khiêm Dương khẽ nghiêng đầu né tránh mùi vị nồng đậm sộc tới. Đáy mắt Tương Như Nhân lộ ra chút giảo hoạt, chỉ vào chén canh thờ dài “Bình thường cũng không thể để các nàng bồi thần thiếp ăn, một người ăn thì quá nhàm chán. Hoàng thượng đã đến, hãy ăn cùng thần thiếp đi.”

“Không có cái khác sao?” Tô Khiêm Dương làm như không có chuyện gì cầm nắp đặt lên, che đi hương vị nồng hắc kia.

Tương Như Nhân gật đầu, nhìn hẩn khẳng định “Gần đây thần thiếp chỉ thích ăn cái này.” Nhìn hẩn thật sự khó xử “Nếu hoàng thượng không thích cứ để lại đó, thần thiếp sai người dọn đi.”

Thanh Đông đứng hầu bên cạnh bước lên tính mang đi. Tô Khiêm Dương vung tay ý bảo không cần, mở nắp ra một lần nữa. Nhìn thấy Tương Như Nhân ăn một cách ngon lành, đáy mắt chợt lóe qua chút sùng nịnh, cầm lấy muống múc một miếng đưa vào miệng.

Sau đó Tương Như Nhân là nhìn thấy lúc ăn miếng đầu tiên, Tô Khiêm Dương khẽ nhíu mày, tiếp theo không nói gì, mấy muống lớn cấp tooca ăn xong chén canh kia, tao nhã cầm khăn bên cạnh lên lau lau miệng, “Dâng trà.”

Tô Khiêm Dương uống xong ngụm trà, hòa tan đi hương vị trong miệng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân cười “Vị hơi nồng một chút, sao còn chưa ăn?”

Tương Như Nhân vội vàng cúi đầu, có chút kinh ngạc. Thứ này đối với người không thích thì đúng là chịu tội. Nàng cũng chỉ là nói vậy, không ngờ

hắn mặt không đổi sắc đều ăn hết. Nhìn tgaays bả vai hơi rung lên, Tô Khiêm Dương biết là nàng đang cười, khoe miệng cũng khẽ nhếch lên, bưng chén trà lên, lại uống hết một ly...

Đầu tháng tư, tuyển tú bắt đầu vòng sơ tuyển. Hoàng hậu vẫn đang bị giam lỏng. Hoàng thượng lấy cơ bận rộn giao toàn quyền lại cho Đức phi và Thục phi. Ai mà biết được hẳn lại ôm công vụ đến Khải Tường cung ngồi giải quyết.

To Khiêm Dương ngồi kia phê duyệt tấu chương, Tương Như Nhân ở bên cạnh đọc sách, trước bàn còn có đĩa dâu vừa lấy từ Ngự thiện phòng lúc sáng, quả nào cũng đỏ thắm, ngọt lịm.

Tô Khiêm Dương thỉnh thoảng liếc nhìn Tương Như Nhân một cái, nàng lại nhét vào miệng hắn quả dâu. Mấy người Hứa ma ma, Thanh Đông đứng bên ngoài nhìn, trong lòng đều vui vẻ, cảnh tượng này họ mong chờ đã bao lâu.

Tô Khiêm Dương khép lại một quyển tấu chương, nghĩ nghĩ, tay cầm lên quyển khác, mở miệng nói “Phía nam cứ mùa mưa liền dễ ngập lụt, ngập lụt nhiều ngày, sau đó trời nóng, ẩm thấp ủ bệnh, dịch bệnh dễ phát sinh.”

Tương Như Nhân buông sách trong tay “Không phải là có kênh điều nước sao?”

“Địa thế thấp, kênh rạch cũng không dùng được. Mùa mưa đến, mực nước có khi còn dâng cao hơn các thôn, nước biết dẫn đi đâu? Mấy năm trước gia cố lại đê điều nên mới tránh được lụt. Nhưng nạn úng này, lương thực ngâm trong nước, chờ nước rút thì đến lúc thu hoạch, cả một vụ mùa lại chẳng còn được bao nhiêu.” Vụ xuân không thuận lợi, vụ thu cũng ít nhiều chịu ảnh hưởng, cứ thế liên hoàn đến cuối năm, lại không ít dân chúng chịu đói.

Trước đây Tương Như Nhân từng nghe tổ phụ nói qua. Địa phương kia ở phía nam, cách Lâm An thành rất xa, một năm bốn mùa có đến ba mùa nóng. Nơi đó dân chúng lại hỗn tạp, man tộc cũng có đến, người ở lãnh thổ lân cận cũng có. Vì thế bên kia cũng có tự thống trị dẫn đến cục diện hỗn loạn. Cũng không thể trách quan viên được cử đến đó vì thứ nhất không quen hết được các dân tộc trong vùng, thứ hai trời cao hoàng đế xa, ở địa phương còn có địa đầu bá chủ, làm sao chịu để cho một tên quan triều đình phái xuống làm chủ.

Nhưng nơi đó cũng là một địa phương giàu sản vật và tài nguyên phong phú. Khí hậu ấm nóng cây cối thú vật đa dạng, nước mưa nhiều, hơn nữa còn có mạch khoáng mà bên này không có. Phàm là vị quan nào được phái đến đó, sau ba năm trở về cũng là túi buộc đầy lưng.

Hàng năm nơi đó đều bị nạn úng, quan viên phái đi chẳng làm được gì, thổ hào bá chủ ở địa phương cũng không muốn bỏ tiền làm cái gì. Cứ qua từng năm, lúc nào mưa ít thì còn ổn, mưa mà nhiều một chút thì chờ mùa mưa xong rồi thu hoạch, lại xuất hiện tình trạng bệnh dịch.

Mấy năm trước triều đình thiết lập điểm cứu tế đã giúp dân chết đói ở phía nam giảm đi. Nhưng dù sao điểm cứu tế cũng không thể đủ lớn để gánh cả một nhóm lớn người liên tục hàng năm như vậy. Y như rằng năm nay tháng hai mưa xuân bắt đầu, tấu chương từ phía nam đã dâng lên không ít, đều là về chuyện nạn úng.

Tô Khiêm Dương đau đầu về việc này đã lâu. Nơi đó cũng là địa phương đóng thuế rất cao. Nói cách khác là hàng năm tô thuế triều đình thu lại, địa phương ở phía nam cộng với phía bắc nơi này cũng đã chiếm hơn phân nửa. Nếu muốn bỏ đi phần nguồn thu thuế này là không có khả năng. Nhưng cứ duy trì như vậy, Tô Khiêm Dương cũng nhìn không nổi. “Nếu chúng ta đã có thể xây dựng mối quan hệ hòa hợp với Bắc Đôn, vậy sao với man tộc kia lại không thể?” Tương Như Nhân nghĩ nghĩ “Phía nam kia dù là loạn nhưng nhiều năm như vậy cũng chưa từng nghe man tộc có ý gây

hắn với ta. Nguyên nhân thứ nhất cũng là vì dù gọi phía bên kia là lãnh thổ của man tộc, nhưng thật ra gồm nhiều bộ tộc lớn nhỏ, không giống như Bắc Đò đã sớm thống nhất, vì thế không có đủ binh lực để gây chiến. Thứ hai là địa thế nơi đó đồi núi ao hồ phức tạp, không tập trung nhiều người ở, phân tán ra nhiều nơi nên các bộ tộc cũng bất đồng văn hóa. Bọn họ muốn hợp lại cũng rất khó khăn.”

Tô Khiêm Dương tán thưởng gật gù đầu “Chính là như vậy. Vì thế mà từ khi Đại Thiên thành lập đến nay, tình thế luôn như vậy, loạn thì có loạn nhưng không có dấu hiệu chiến tranh. Nàng cảm thấy còn có nguyên nhân khác sao?”

“Thần thiếp nghĩ là vì man tộc cùng dân ở lãnh thổ bên kia đều khá đơn giản.” Tương Như Nhân hé miệng cười “Cho tới bây giờ chỉ vẫn là bộ lạc, không sáp nhập. Địa hình phức tạp khiến bọn họ cũng không tiếp xúc nhiều với bên ngoài, nhất định còn rất đơn thuần. Vùng phía nam kia dù hỗn loạn nhưng chưa từng xảy ra sự tình lớn nào, tâm hiếu chiến của họ chắc chắn không mạnh như Bắc Đò. Theo lý mà nói hẳn là dễ dàng thỏa mãn.”

“Nàng nói không sai, trước đây Bát vương gia từng một lần đi phía nam tuần tra. Nơi có cả man tộc và dân ta sinh sống thì có chút loạn, nhưng tiến sâu vào bên kia, người dân các bộ lạc đều còn hiền lành.” Tô Khiêm Dương để Tương Như Nhân dựa vào mình thoải mái một chút, tay cầm tấm địa đồ bên cạnh lên chỉ cho nàng xem “Chính là vùng này.”

“Thần thiếp cảm thấy người hiền lành, phải dùng biện pháp hiền lành đi ứng đối.”

Ánh mắt Tô Khiêm Dương sáng lên, khẽ nhéo đầu mũi nàng “Thế mà trầm lại không nghĩ tới, Nhân Nhân nàng thật thông minh.”

Động tác nhỏ kia khiến Tương Như Nhân có chút thẹn thùng, khẽ cúi đầu. Tô Khiêm Dương cầm lấy giấy bút viết nhanh ý tưởng rồi đưa nàng

xem “Trẫm nghĩ có thể làm thế này, hẳn là sẽ giúp cải thiện được nạn úng và cục diện hỗn loạn.”

Tương Như Nhân tiếp nhận đọc qua, ngẩng đầu tán dương từ tận đáy lòng “Thần thiệp chỉ là nghĩ sơ, biện pháp này của hoàng thượng, nhất định có thể thành.”

Chưa từng thấy hai người khen lẫn nhau, Tô Khiêm Dương cao hứng, thấy nàng ngửa đầu, đang muốn cúi xuống thân thiết một chút thì Trần Phụng ngoài cửa báo “Hoàng thượng, Đức phi nương nương đang đi về hướng bên này, muốn đến Khải Tường cung.”

Tương Như Nhân ngẩn ra, đẩy hẳn một cái rồi đứng dậy “Hoàng thượng, Đức phi lại đây.” Ngài nhanh chạy khỏi đây a.

Trong lòng Tô Khiêm Dương sao có thể không rối rắm. Đến chỗ phi tử của chính mình mà cứ như là chuột trốn mèo, không thể để người ta biết hẳn ở trong này, gọi Trần Phụng tiến vào “Đức phi đi đến đâu rồi?”

“Sắp đến Khải Tường cung, cung ma canh cửa sẽ giữ chân một chút, có điều hoàng thượng cũng phải nhanh rời đi trước mới được.” Đến lúc đó để cho người khác biết, nhất là bên phía thái hậu thì không biết sẽ nói Hiền phi thế nào, bị giam cầm còn không an phận, còn có thể khiến hoàng thượng lại đây.

Tô Khiêm Dương đương nhiên biết rõ lợi hại của chuyện này, để Trần Phụng nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ, quay đầu muốn dặn dò vài câu, nhưng thôi bỏ đi, thời gian không đợi người, chỉ nói một câu “Buổi tối trẫm sẽ đến.” rồi nhắc bước ra khỏi phòng.

Đi ra ngoài tất nhiên là không thể đi cửa chính, nếu không sẽ cùng Đức phi đối mặt. Tương Như Nhân đi theo ra ngoài, nhìn Trần Phụng đưa hoàng thượng đi vòng lại phía sau viện. Nếu nàng nhớ không lầm thì phía sau viện chỉ có một cái cửa nhỏ đã nhiều năm không người ra vào nên cửa đã vướng

nhiều thứ. Thế là nàng vội vàng sai hai người Tử Hạ và Tử Yên đi hỗ trợ. Vừa xong quay đầu lại đã nghe tiếng mở cửa ở đại môn, thân ảnh Đức phi xuất hiện.

Đức phi bước nhanh tới, thấy nàng đứng ở cửa, nở nụ cười “Thế nào, biết ta muốn qua đây nên ra ngoài tiếp đón sao?”

“Đúng vậy, ta đang nghĩ bên ngoài là ai muốn đến đây nên ra xem. Hôm nay không phải sơ tuyến sao, sớm như vậy đã xong rồi?”

“Là hoàng thượng tuyển phi a, hẳn lại không đi, ta và Thục phi xem đến mỗi một. Vốn cũng không nhanh như vậy đâu. Nhưng một đám tú nữ năm nay cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Đang còn sơ thí ở ngoài điện đã động tay động chân ngáng chân nhau. “

Tương Như Nhân liếc nhìn thoáng qua phía sau điện, kéo Đức phi một chút “Đi vào rồi nói. “...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tương Phu Nhân Lâm Bệnh

Vào phòng, Đức phi có vẻ như có rất nhiều chuyện muốn nói, nhìn đĩa dâu và tấm đĩa đồ trên bàn, nghi hoặc quay lại nhìn Tương Như Nhân “Sao người lại xem cái này?”

Thanh Thu nhanh chóng dọn dẹp mấy thứ kia. Tương Như Nhân mời nàng ngồi xuống “Còn không phải ở trong này quá buồn chán sao?”

Đức phi cũng không quá để ý, ngồi xuống liền nói với Tương Như Nhân chuyện sơ tuyển.

Có vẻ vì không thấy hoàng thượng đến nên nhóm tú nữ biểu hiện cũng không thật xuất sắc. Hoàng thượng không có mặt, sơ tuyển hiển nhiên là cứ một đám đi rồi lại một đám, kết quả là mới nhìn được một nửa thì ngoài điện chờ đã xảy ra chuyện.

“Y phục của nhóm tú nữ đều là thống nhất đối, bao gồm cả giày. Không biết trong đó ai vừa đi được vài bước đã hét lên một tiếng té ngã. Ma ma đi tới thấy nàng luôn bảo dưới bàn chân đau, cởi giày ra thì thấy dưới bàn chân nàng cắm một cây kim. Kim đã đâm vào thịt khiến nàng day đến đứng không nổi. “

“Không thể kim may ở bên trong lại quên lấy ra được a.” Tương Như Nhân thấy Đức phi bộ dáng tức giận, đưa cho nàng chén trà. Đức phi tiếp nhận, uống một ngụm “Đương nhiên không thể. Y phục và giày đều do trong cung chuẩn bị. Chẳng lẽ người trong cung lại phải nhắm vào một cái tú nữ còn chưa qua vòng sơ tuyển. Huống chi vào thứ kia đều là một tay ta cùng Thục phi an bài. Người biết tú nữ kia sau khi được nâng dậy nói gì

không? Nàng chỉ vào một trong hai mươi người còn lại nói là nàng kia làm, là nàng ta đem kim châm đặt vào tồng giày của nàng.”

Tiếp theo tình huống liền biến thành một người phủ nhận, một người chỉ chứng. Cuối cùng hai bên đều khóc đến hoa lê đái vũ, một bên là đau, một bên là oan uổng.

“Tú nữ bị thương kia nhan sắc khá?” Tương Như Nhân cười hỏi.

Đức phi gật gật đầu “Đẹp mắt, so với những người còn lại nàng là tương đối xuất sắc. Người bị nàng chỉ chứng kia cũng là một mỹ nhân ôn nhu.” Đã từng thấy qua tú nữ ra tay ngáng chân nhau để loại khỏi chung tuyến, chứ chưa từng thấy qua mới bắt đầu sơ tuyến mà đã giở trò. “Mặc kệ ai đúng ai sai, đem cả hai giam lỏng, hôm nay tạm dừng ngày mai tiếp tục. Nhất định phải để hoàng thượng tự đi xem một cái, việc này cũng không thể đều giao cho người khác. Đức phi xem cả ngày có chút hoa mắt, cũng không phải là tuyến phi cho nàng.

Tương Như Nhân cười mà không nói. Đức phi thấy khí sắc nàng tốt hơn nhiều, liền chuyển đề tài về trên người nàng “Vài ngày nay bạn, mấy ngày ta không ghé qua, tinh thần người vậy mà đã tốt hơn nhiều a.”

“Đúng vậy, dạo này ăn cũng nhiều.” Tương Như Nhân sờ sờ bụng. Sáu tháng, bụng nhanh lớn, ăn cũng nhiều hơn. Đức phi thở dài một hơi “Khi nào người mới ra khỏi đây chuyển về Chiêu Dương cung? Ta mệt sắp xỉu rồi. Sao không đổ một trận bệnh cho ta hảo hảo nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng. Xem còn có ai đem chuyện đến tìm ta.”

“Ta có thể làm cái gì đâu.” Tương Như Nhân cười cười “Hiện tại đám tú nữ đã chỉ biết Đức phi nương nương, Thục phi nương nương. Sau này chỗ của người có khi sẽ náo nhiệt.”

“A, người đừng có nói như vậy. Ta rất sợ mấy người trẻ tuổi. Nghi Hòa cung cũng đủ người rồi. Đều xếp cho mấy người trẻ ở chung với nhau đi.

Chuyện này lúc trước ta nói với thái hậu nương nương, lão nhân gia cũng đã đồng ý. Đến lúc đó mặc kệ các nàng nháo thế nào.” Đức phi nhìn mấy vị tú nữ năm nay, không có người nào bớt lo, đưa vào trong cung mình không phải là rước thêm phiền sao. “Đúng rồi, còn có chuyện này chưa nói với người. Vốn không muốn nói sợ người lo lắng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui thấy vẫn nên báo cho người một tiếng. Vài ngày trước mẫu thân ta tiến cung có nói dạo trước có cùng Tam đệ muội đi Tương gia thăm một chuyến. Mẫu thân và tổ phụ người thân mình hiện tại có vẻ không được khỏe.” Đức phi cũng là nói nhẹ đi chút. Tương lão gia tử từ đầu năm vẫn luôn bệnh. Tương phu nhân thì đến tháng hai đầu tháng ba cũng đột nhiên bệnh. Nàng thấy hôm nay cảm xúc của Tương Như Nhân rất tốt nên mới lộ ra chút, bằng không nàng cũng không dám nói.

Tương Như Nhân ngẩn ra, tin tức này thật sự một chút nàng cũng không hay biết. Hoàng thượng hẳn là biết, nhưng hẳn không nói. Cùng Hứa ma ma nhìn thoáng qua một cái, Tương Như Nhân nhìn về phía Đức phi “Hiện tại thế nào?”

Đức phi lắc đầu “Hiện tại ra sao ta cũng không rõ lắm. Tin tức trong Tương phủ luôn rất kín. Nếu Tương gia không có quan hệ thông gia kia thì mẫu thân ta cũng chẳng thể biết được.”

Tiền bước Đức phi, Tương Như Nhân đứng ngồi không yên. Đức phi nói tin tức trong Tương gia kín là thật. Dưới tình hình chung, trong nhà nếu có chuyện gì xảy ra trước tin đều ém xuống. Nàng hiện thời đang bị giam cầm, người Tương gia dù có muốn cũng không có cách nào tiến cung thăm nàng hay nhắn gửi gì được.

Không biết một chút gì đối với việc này khiến Tương Như Nhân cảm thấy vô cùng khó chịu.

Buổi tối Tô Khiêm Dương lại đây, Tương Như Nhân liền cầu hẳn cho nàng trở về Tương gia một chuyến thăm tổ phụ và mẫu thân.

“Hiện tại đang lúc tuyển tú, nàng nếu hồi Chiêu Dương cung thì chắc chắn không được an tĩnh.” Tô Khiêm Dương nhắc nhở nàng. Hơn nữa còn phía bên hoàng hậu, nếu muốn bỏ lệnh cấm cần phải có một cơ hội nào đó. Hiện thời nhìn sao cũng không thấy là thời cơ thích hợp “Đợi tuyển tú xong, trong hậu cung cần hoàng hậu xử lý cung vụ, dạy dỗ phi tần mới, đến lúc đó có thể thuận lý thành chương đưa nàng ra ngoài.”

“Nhưng... “ Tương Như Nhân cũng biết hẳn đây là suy nghĩ cho mình. Mang thai đứa nhỏ, nếu ra ngoài lúc này thế nào cũng phải phụ giúp cung vụ, không tốt cho nàng nghỉ ngơi. Nhưng thân mình tổ phụ vẫn luôn không tốt, nàng nghĩ bệnh này là bắt đầu từ khi nàng bị giam vào Khải Tường cung thì bắt đầu, như vậy cũng đã mấy tháng rồi. “Nhưng thần thiếp muốn trở về thăm. Nhiều năm rồi thần thiếp không về Tương gia, thần thiếp thật sự lo lắng.” Nói xong, đáy mắt nàng ầm ầm nước.

“Nàng đừng vội.” Tô Khiêm Dương vỗ vỗ lưng nàng “Còn có cách khác... “

Ngày hôm sau, lâm triều xong, Tô Khiêm Dương mang theo Trần Phụng đi Bình vương phủ. Đến cửa cung thứ hai, trình lệnh bài xong thì thuận lợi ra khỏi cung. Ở trong xe ngựa, Tô Khiêm Dương mới kéo lên màn ở trong, Tương Như Nhân và Tử Hạ ngồi ở đó.

Tô Khiêm Dương kéo nàng qua. Tương Như Nhân lại gần hẳn, nhìn ra bên ngoài màn che, nhẹ nhàng thở ra, đã ra ngoài.

“Trẫm đưa nàng tới Tương phủ, một lúc lâu sau sẽ tới đón nàng.” Nếu cùng nàng vào Tương phủ, vậy Tương quốc công đang bệnh nặng còn phải quỳ xuống hành lễ, còn không bằng nên giảm đi việc này.

Tương Như Nhân cảm kích nhìn hẳn. Tô Khiêm Dương vén một chút tóc nàng, “Đừng quá kích động.”

Tương Như Nhân gật gật đầu. Đến cửa sau Tương phủ, Tử Hạ đỡ Tương Như Nhân xuống xe ngựa. Tô Khiêm Dương nhìn nàng đi vào cửa rồi mới sai Trần Phụng đánh xe rời đi.

Mang theo cái bầu bảy thág, Tương Như Nhân không thể bước quá nhanh, chầm chậm theo Tử Hạ đi qua cánh cửa bà tử vừa mở.

Ở trên đường gặp đại tẩu Vương Ánh Tuyết, trực tiếp dọa sợ nàng “Hiền phi nương nương, tại sao ngài lại ở đây?” Nói xong, đi qua giúp đỡ một chút.

“Đại tẩu, thân mình mẫu thân thế nào rồi?” Tương Như Nhân nắm chặt tay nàng, Vương Ánh Tuyết thở dài một hơi, người đã đến Tương gia, lẽ nào còn gặt sao “Mẫu thân bị bệnh được một thág rồi.”

Vậy mà một chút nàng cũng không hay biết.

Thân ảnh Tương Như Nhân vội vã, muốn lôi kéo Vương Ánh Tuyết đi về viện của mẫu thân. Vương Ánh Tuyết vội vàng khuyên nàng “Chậm một chút đi.”

Đến sân của Tương phủ nhân, mọi người đều bị dọa sợ. Trình Bích Nhi đang hầu hạ Tương phủ nhân cũng trực tiếp giật mình “Như Nhân, sao người lại ở đây?”

Phía trong tấm thất Tương phủ nhân nghe được giọng của Trình Bích Nhi, “Bích Nhi, người nói ai tới? Nhân Nhân đến?”

Thanh âm của Tương phủ nhân suy yếu rất nhiều. Tương Như Nhân liếc nhìn Trình Bích Nhi “Ta về đây người khác không hề biết. Ta vào xem mẫu thân trước đã.”

Đều phải biết hiện tại Hiền phi nương nương đang bị giam cầm. Bỗng nhiên lại xuất hiện tròn nhà, Trình Bích Nhi và Vương Ánh Tuyết tát nhiên

kinh ngạc. Nhưng kinh ngạc qua đi các nàng cũng không hỏi gì nhiều. Có lý do gì quan trọng bằng nàng tự mình đến thăm tổ phụ và mẫu thân đâu.

Tương Như Nhân cùng Vương Ánh Tuyết đi vào. Tương phu nhân đang được nha hoàn hầu hạ đỡ ngồi dậy, nhìn thấy Tương Như Nhân thì sững sốt hết nửa ngày mới hoàn hồn, nhìn bộ dáng mang thai của nàng, nhất thời hốc mắt ươn ướt, giọng nói run run “Nhân Nhân, là người sao?”

Tương Như Nhân đi đến bên giường ngồi xuống, giữ chặt tay nàng “Nương, là ta đây.”

Tương phu nhân nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, đưa tay sờ khuôn mặt nàng “Người không phải đang bị giam? Sao có thể về đây?”

“Hoàng thượng đưa ta về, lát nữa sẽ đón ta hồi cung. Không có người biết ta về Tương gia.” Tương Như Nhân an ủi nàng, nhìn gương mặt nàng lúc này gầy yếu, hốc mắt hõm xuống, đau lòng nói “Đang yên lành sao lại bị bệnh?”

Tương phu nhân là như thế nào bị bệnh? Nàng là nghe được nguyên do Tương Như Nhân đưa ra ước định cùng hoàng hậu, sau đó đêm đêm mất ngủ, ngày ngày bất an lo lắng nên đổ bệnh.

Tương phu nhân lôi kéo tay nàng “Đại ca người làm chuyện hồ đồ. Người đưa nhỏ này, sao lại ngu như vậy!” Tương Như Nhân vừa khóc vừa đưa tay vuốt mặt nàng “Từ nhỏ đến lớn người đều kiên cường, chuyện gì cũng đều gánh vác. Mấy năm nay trong lòng người là ra sao, gạt tổ phụ người, gạt ta và phụ thân người.”

Vương Ánh Tuyết đứng một bên quay sang hướng khác lau nước mắt. Tương Như Nhân hai mắt đẫm lệ cười “Nương, người xem ta hiện tại không phải tốt lắm sao. Ta không sao.”

“Làm sao có thể không có việc gì.” Tương phu nhân nhìn bụng nàng nhô ra “Năm đó người còn nhỏ như vậy, người cũng không đến nói với nương một tiếng. Người đưa nhỏ này sao lại quật cường như vậy. Người cứ ghen ghét ai cũng không nói, gạt hoàng thượng gạt chúng ta. Dù là không muốn làm tổ phụ người lo lắng, làm phụ thân người lo lắng thì cũng phải nói cho nương để nương đến thăm người.” Cũng không để cho đến tận bây giờ Tương phu nhân mới biết được, nữ nhi của mình đã phải chịu đựng nhiều như vậy.

Nàng làm nương nhưng cũng chưa dạy dỗ nữ nhi được điều gì. Học hành gì đó đều là Tương lão gia tử tự thân an bày. Nhiều năm như vậy, trong đầu nữ nhi nàng chắc chứa nhiều việc phiền não.

“Nương, ngài đừng khổ sở, phải dưỡng tốt thân mình. Như vậy ta ở trong cung cũng sẽ an tâm. Kia đều đã là chuyện quá khứ, ngài nghĩ nhiều trong lòng càng khó chịu. Đừng nghĩ đến nữa.” Tương Như Nhân tìm nước mắt, an ủi Tương phu nhân “Thân mình ngài không tốt, phụ nhân cùng các ca ca và tấu tử sẽ lo lắng cho ngài, ta ở trong cung cũng lo lắng.”

Tương phu nhân nhắc tới hài tử ngọc, Tương Như Nhân lại bồi nàng một hồi. Một canh giờ đi qua thật nhanh, phải qua thăm tổ phụ một chút.

Trình Bích Nhi đã trở lại. Vương Ánh Tuyết ở lại chăm sóc Tương phu nhân. Tương Như Nhân bước ra ngoài sân, hỏi Trình Bích Nhi “Mẫu thân làm sao có thể biết chuyện này?”

“Lúc ấy hoàng thượng nói chuyện ước định ba năm của người và hoàng hậu, tổ phụ trở về liền ngã bệnh. Cảnh Nhạc và đại ca liền đem chuyện này nói với phụ thân. Phụ thân còn mang theo bọn họ tiến cung thỉnh tội.”

Tương Như Nhân ngân ra “Bọn họ đã tiến cung? Là chuyện khi nào?”

“Ngày hai mươi bảy tháng hai.”

Đó không phải là lúc lần đầu tiên hoàng thượng đến Khải Tường cung sao.

Trình Bích Nhi giúp đỡ nàng đi về phía viện của Tương lão gia tử “Vốn lúc đó phụ thân dẫn theo bọn họ đi thỉnh tội là mang tâm lý chuẩn bị chịu phạt lớn. Nhưng tìwf trong cũng trở về một thời gian cũng chưa thấy ý chỉ nào ban xuống. Giống như hoàng thượng không có ý tứ muốn truy cứu chuyện này. Sau đó, phụ thân đem chuyện này nói cho mẫu thân.”

“Bên tổ phụ có nói không?”

Trình Bích Nhi lắc đầu “Còn chưa nói.”

“Không cần phải nói.” Tương Như Nhân đi vào sân của Tương lão gia tử “Sức khỏe tổ phụ kém, không thể để cho biết nguyên nhân vì đại ca, lại chịu thêm kích động.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tổ Phụ Khi Còn Sống

Vào phòng Tương lão gia tử, nhìn tổ phụ đang nằm trên giường, hốc mắt Tương Như Nhân lại một trận chua xót.

Tương lão gia tử nằm trên giường, gầy đi nhiều, sắc mặt già nua và một mái đầu bạc. Mười lăm năm qua đi, nàng lại tưởng tổ phụ vẫn còn như ngày nào ôm lấy bản thân dạy dỗ. Thời gian đã lặng lẽ mang năm tháng của hắn trôi đi.

Đúng vậy, mười lăm năm lớn lên, mười lăm năm xuất giá, tuổi của tổ phụ so với thái hoàng thái hậu còn lớn hơn. Chính nàng còn già đi, làm sao có thể ngăn cản tổ phụ già đi.

Đến bên giường ngồi xuống, mặc dù là tỉnh nhưng Tương lão gia tử cũng là thật thông thả mới đem tầm mắt chuyển tới trên người nàng, sau khi nhìn thật lâu, ánh mắt tỉnh táo vài phần, nói “Đứa nhỏ, người đã đến rồi.”

Hai tay tiểu tụy như muốn đưa lên, Tương Như Nhân vội nắm chặt lấy, cười nhìn Tương lão gia tử “Đúng vậy tổ phụ, ta đến.”

Tương lão gia tử gật gật đầu “Đến là tốt rồi. Người trưởng thành, tổ phụ biết trong lòng người khẳng định có nhiều điều không cam lòng. Nhưng đây là thánh chỉ, Tương gia ta dù lớn cũng đâu không lại hoàng quyền.”

Tương Như Nhân ngẩn ra, nhìn thoáng qua Trình Bích Nhi, trả lời Tương lão gia tử “Tổ phụ, Nhân Nhân minh bạch.”

“Minh bạch là tốt rồi, minh bạch là tốt rồi.” Tương lão gia tử vỗ vỗ bàn tay Tương Như Nhân “Thái tử điện hạ là người ổn trọng có trách nhiệm,

người nếu chân thành hầu hạ, hẳn sẽ không bạc đãi người.”

Nước mắt Tương Như Nhân không kiềm được rơi xuống. Trí nhớ của tổ phụ, hiện thời đã loạn, nghẹn ngào gật đầu “Tổ phụ yên tâm. Ta cùng thái tử nhất định sẽ hảo hảo ở chung.”

“Vậy là tốt rồi. Chờ Nhị ca người đi Hàn Lâm viện, ta có thể giúp gì sẽ giúp, còn lại vẫn phải dựa vào chính hẳn. Tương lai hẳn cũng giống như phụ thân người, phải gánh vác toàn bộ cái nhà này.”

Tương lão gia tử ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn đỉnh giường.

Nửa ngày, Tương lão gia tử nhìn về phía bụng nhô ra của Tương Như Nhân “Đứa nhỏ a, sao người có thể ngu như vậy, lại cùng hoàng hậu có cái ước định đó.” Trí nhớ lại trở về hiện tại, Tương Như Nhân nắm chặt bàn tay thô ráp của hẳn “Tổ phụ, chuyện là ta làm không đúng, ta muốn sinh hạ đứa nhỏ an ổn lớn lên nên không muốn người khác cảm thấy uy hiếp đến thái tử. Cho nên mới ra hạ sách này.”

“Hài tử ngọc, Tương gia chúng ta chẳng lẽ còn không chống đỡ được một hoàng tử ưu tú hơn thái tử. Thân mình của thái tử, thành thân cho đến nay vẫn chưa sinh hạ được hoàng tôn tử, trong triều hiện tại đã bắt đầu rồi.”

“Vâng, Nhân Nhân minh bạch, chắc chắn dạy tốt Dung nhi.”

Tương lão gia tử gật đầu, thông thả nói nói. Một hồi nhắc đến hiện tại Tương Như Nhân bị nhốt ở Khải Tường cung. Một hồi lại nhắc về chuyện mười lăm mười sáu năm trước, lúc nàng được tứ hôn, lúc nàng gả đi, thậm chí cả lúc nàng vừa được sinh ra.

Nước mắt Tương Như Nhân tuôn rơi. Trí nhớ hỗn loạn như vậy, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thời gian của tổ phụ là không còn nhiều. “Tương gia chúng ta, bắt đầu từ tổ tiên phụ đã đi theo hoàng gia.” Tương

lão gia tử vỗ nhẹ tay nàng như đang an ủi “Con người sinh ra trên đời đều tránh không khỏi số mệnh, phải đón nhận nó thôi.”

Nói xong, Tương lão gia tử nặng nề thở dài một hơi “Có lỗi nhất là với cô cô người, chuyện Định vương gia. Tương Trọng Hành ta, không phải là một phụ thân tốt, cũng vĩnh viễn không thể. Ta trước hết là một tộc trưởng tốt, sau là thần tử tốt, cuối cùng mới là phụ thân.

Đáy mắt Tương lão gia tử toát ra đầy vẻ bi thương và tiếc nuối. Người sống trên đời, thân bất do kỉ. Sống đến cuối đời mới có thể phát hiện cả đời vì gia tộc, làm một trung thần, chung quy là bỏ lỡ nhiều lắm, có lỗi nhiều lắm.

Nhưng con người là như vậy, có những thứ buộc phải lựa chọn.

“Lỗi của tổ phụ, người đừng lặp lại.” Thật lâu sau Tương lão gia tử nhìn nàng nói “Cái nhà này giao cho phụ thân người, giao cho nhi tử người, giao cho cháu chắt sau này. Xuất giá rồi thì người cứ tùy tâm sở dục chút đi.”

Tương Như Nhân gật gật đầu, sợ vừa nói ra sẽ khóc thành tiếng. Tương lão gia tử nhìn nàng, thế nhưng lại hỏi “Đứa nhỏ, người đã đến rồi.”

Cuối cùng Tương Như Nhân khắc chế không nổi, ghé vào trên người Tương lão gia tử khóc nức lên. Tương lão gia tử xoa xoa đầu nàng, cười nói “Khóc cái gì, lập gia đình xong qua hai năm là làm nương rồi, còn khóc nháo như đứa trẻ thế này.”

Trình Bích Nhi nâng nàng dậy, mang bầu sao có thể để khóc lớn như vậy động thai khí, đỡ nàng ra gian ngoài. Tương Như Nhân dựa vào trong lòng nàng, tiếng khóc không còn lớn như vậy nhưng nước mắt vẫn kiềm không nổi rơi xuống. Trình Bích Nhi đau lòng xoa xoa lưng cho nàng “Đừng khóc, tuổi lớn rồi chung quy có một ngày sẽ rời đi. Người khóc thương thân, tổ phụ biết được trong lòng cũng không an ổn.”

“Tổ phụ như vậy đã bao lâu?” Tương Như Nhân thút thít hỏi nàng.

“Hơn một tháng. Thái hoàng thái hậu băng thệ, người cùng hoàng hậu bị phạt, tổ phụ liền ngã bệnh. Lúc ấy vẫn còn rất tỉnh táo, thường gọi tướng công cùng đại ca đến hỏi chuyện. Tổ phụ nhất định hỏi vì sao người ước định như vậy với hoàng hậu, chúng ta không dám nói. Thẳng đến đầu tháng ba thì trí nhớ của tổ phụ bắt đầu lộn xộn.”

Trình Bích Nhi giữ chặt tay nàng “Đại phu nói, tổ phụ như vậy, thời gian không còn nhiều... “

Tô Khiêm Dương tới đón nàng, Trình Bích Nhi giúp đỡ nàng ra cửa sau. Tô Khiêm Dương xuống xe, nhìn thấy nàng như vậy cũng không nói gì, đỡ nàng lên xe ngựa, gật gật đầu với Trình Bích Nhi rồi buông màn che.

Xe ngựa đi về hướng hoàng cung. Tô Khiêm Dương ôm nàng vào lòng, khẽ vỗ vai nàng. Tương Như Nhân tựa vào hăn không nói gì, chỉ cúi đầu khóc nức nở. Đã bao giờ thấy nàng khóc thương tâm đến vậy, Tô Khiêm Dương đau lòng lau khóe mắt cho nàng “Đã khóc thì không cần kiềm chế, có buồn phiền gì cứ nói ra, trầm nghe.”

Tương Như Nhân không hé răng. Tô Khiêm Dương xoa xoa trán nàng “Vây ngủ một lúc đi, rất nhanh sẽ về tới cung.”

Trở về trong cung, vài ngày liên tiếp cảm xúc của Tương Như Nhân đều không tốt. Biết thời gian của tổ phụ không còn bao nhiêu nhưng lại không thể ở bên phụng dưỡng, tâm tình làm sao không khó chịu. Tô Khiêm Dương từ cách ba bốn ngày đến thành cách một ngày lại đến. Đến rồi kỳ thực cũng không nói gì nhiều, chỉ ở cạnh nàng.

Vài đêm này, nửa đêm hăn đều có thể bỗng nhiên nghe được tiếng nàng gọi tổ phụ. Vốn có bầu bẩy tháng ngủ không được an ổn. Hiện tại lại càng khó ngủ.

Mỗi lần như thế, Tô Khiêm Dương đều ở bên tai an ủi cho đến khi nàng bình tĩnh, mới ôm nàng ngủ.

Cứ một tháng liên tục như vậy, mãi đến tháng tư tuyển tú đến hồi kết thúc, thời điểm chung tuyển, hoàng thượng cũng gầy đi nhiều.

Những năm gần đây Trần Phụng xem như thấy rõ tấm lòng hoàng thượng dành cho Hiền phi là không thể nghi ngờ a, cùng hoàng thượng đến điện chung tuyển. Thời điểm sơ tuyển, phục tuyển Tô Khiêm Dương chưa từng đến, hiện tại tất nhiên là khiến cho các tú nữ một mảnh xao động.

Nam tử tuổi tướng thành có nhiều mọ lực, mà trên người Tô Khiêm Dương, ngoại trừ khí chất tôn quý của bậc đế vương, còn có một phần trầm ổn theo năm tháng toát ra từ phong thái.

Kỳ thực đến tuổi này, hẳn đối với tuyển tú đã không còn để tâm. Phần lớn tinh lực đều đặt lên triều chính, làm sao còn thời giờ rảnh rỗi để quan tâm xem phi tử nào trẻ hay không trẻ, xinh đẹp hay không xinh đẹp.

Đức phi nhìn ra hẳn không thêm để ý. Sơ tuyển, phục tuyển cũng không đến. Cho dù không muốn thì chung tuyển cũng không có cách nào vắng mặt.

Từng người từng người biểu diễn xong. Đầu tiên Tô Khiêm Dương là vì thái tử và con cháu hoàng thất tuyển người thích hợp, tiếp theo còn vì con cháu trong triều đã đến tuổi thành thân, thần tử còn trẻ mà lựa người. Cuối cùng mới đem chọn vào cung làm phi.

Trần Phụng tiếp nhận tập Tô Khiêm Dương viết xong, cúi đầu xin chỉ thị “Hoàng thượng, chỉ sáu người này, e là không tốt để giao đãi a.” Một lần tổng tuyển cử, chọn xong cho tất cả rồi tiến cung còn lại có sáu. Tập này đưa đến chỗ thái hậu nhất định bị bác bỏ.

Tô Khiêm Dương cầm lên danh sách người không được chọn ở bên cạnh, cũng nhớ không ra mặt, tùy ý lấy bốn, coi như vừa mười người.

Trần Phụng yên lặng lau mồ hôi, không biết có nên vì bốn người kia mà vui mừng hay không.

Tuyển tú chấm dứt là sẽ hạ chiếu thư. Chung tuyển xong lưu lại ba mươi tú nữ, trong đó có đến hai mươi người được hoàng thượng tứ hôn. Ngẫm lại tiên đế cũng thế, là người thích làm mối. Trần Phụng cầm ngọc tỷ đôn xuống từng cái từng cái, ngoài cửa là mấy thái giám đang chờ đi tuyên chỉ.

Đầu tháng năm, thánh chỉ tứ hôn được ban xuống. Phủ thái tử một lần này tăng thêm năm lương nhân, thêm cả một thái tử trắc phi. Thời gian từ cuối năm nay đến sang năm, trong Lâm An thành lại có một số lượng lớn phụng chỉ thành hôn.

Mười người ở trong cung thì tạm thời chỉ có Đức phi và Thục phi dạy. Trong triều đại thần thượng tấu nói hậu cung không thể luôn luôn vô chủ, muốn hoàng hậu được ra ngoài chủ trì đại cục. Tô Khiêm Dương đem tấu chương này ém xuống, giam cầm cũng đã gần nửa năm, tiếp tục để bọn họ thượng tấu.

Trong Cảnh Nhân cung, hoàng hậu không phải không biết tuyển tú đã xong, vào bao nhiêu người và phong phân vị gì.

Có điều nàng đang đùa vui với Ngũ hoàng tử tám tháng ở trong lòng. Đứa nhỏ này, thời gian nàng bị giam cầm cũng vẫn dưỡng tại Cảnh Nhân cung. Hiện thời là càng dưỡng càng thú vị, lớn lên đáng yêu không nói, thân mình còn rất tốt.

Ngày ngày có thêm hẳn, hoàng hậu mới không cảm thấy buồn như vậy

Hà ma ma ở một bên thở dài một hơi “Nương nương, hiện thời trong lòng ngài rốt cuộc là đang nghĩ gì?”

Hoàng hậu giao Ngũ hoàng tử cho nữ mẫu, vẻ mặt thông dong “Cần gì phải nghĩ, tuyển tú chấm dứt, chậm nhất là hai tháng nữa lệnh giam này cũng phải bỏ.” Nàng là hoàng hậu, cũng không phải phế hậu, sao có thể giam cầm lâu như vậy “Huống chi vị kia ở Khảo Tường cung còn có mấy tháng nữa sẽ sinh. Cũng không thể để đứa nhỏ sinh ra ở nơi giống như lãnh cung vậy, hoàng thượng sao đành lòng.”

Lúc nói lời này, ngữ khí của hoàng hậu hoàn toàn không ghen tức. Nàng coi như đã nhìn minh bạch, thời điểm hoàng thượng lấy đi phượng ấn nàng liền minh bạch. Một chút chờ mong cuối cùng cũng không còn, tình cảm phụ thê hai mươi năm gì đấy, nghĩ thế nào cũng đều thấy buồn cười.

Cái gì cũng không thực tế bằng ngôi vị hoàng đế và hoàng hậu này.

“Đưa đến phủ thái tử bao nhiêu người?” Hoàng hậu đứng dậy, bước ra ngoài sân, Cảnh Nhân cung dù bị đóng cửa nhưng cảnh sắc vẫn rất tốt.

“Hoàng thượng chọn năm người, thái tử phi đã nhận chỉ. Thánh chỉ ban thái tử trắc phi cũng đã hạ.”

Hoàng hậu gật gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời. Một đám người mới, nhưng hiện thời trong lòng nàng quan tâm nhất là khi nào trong phủ thái tử mới sinh hạ thái tôn...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió

Mười người mới vào qua một hồi thương lượng giữa thái hậu và hoàng thượng cũng định ra phân vị rồi. Đầu tháng năm, trời càng nóng, trong cung thêm người mới càng thêm náo nhiệt.

Đức phi an bày cho vài người này vào ở trong ba cung. Từ xa nhìn các cung nhân hầu hạ đưa họ tiến vào, Đức phi quay sang nói với Thục phi ở bên cạnh “Xem, từng người từng người đều cao hứng.”

Thục phi cười cười “Nhìn các nàng mới thấy là bản thân đã già đi.” Tuổi tác không nhắc đến, một khi đã nhắc đến, khoảng cách giữa bọn họ không chỉ là năm sáu tuổi mà là mười bảy mười tám tuổi.

Dung nhan cách nhau mười mấy năm là khác biệt ra sao. Một bên từ từ già đi, một bên là đang tuổi xuân nở rộ.

“Vậy cũng phải xem hoàng thượng có thích hay không.” Đức phi hừ một tiếng “Lần trước tổng tuyển mười mấy người mãi mới được chịu ân sủng hết, lần này biết thế nào.” Lấy tính tình hoàng thượng hiện tại sợ là chỉ sủng hạnh vài người. Mặc dù là Hiền phi đã bị nhốt tại Khải Tường cung nhưng mấy tháng nay số lần hoàng thượng đi các cung cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, chủ yếu là ở lại Thừa Kiền cung.

“Người nói như vậy khiến ta nghĩ đến, khi nào thì Hiền phi có thể ra khỏi Khải Tường cung?” Thục phi khẽ giật mình. Hôn sự của Đại công chúa cũng đã định rồi, nàng không còn gì để bận tâm. Từ tiềm để đến trong cung, mười mấy năm, tâm nàng sớm cũng đã bình lặng rồi.

“Cũng sẽ không còn lâu nữa.” Đức phi xoay người, cùng nàng đi xa. Bụng Hiền phi càng lúc càng lớn, dù sao cũng không thể sinh ở Khải Tường cung...

Dự đoán của Đức phi thật không sai. Hứng thú của hoàng thượng với nhóm phi tử mới là không bao nhiêu.

Lúc đầu hãn đã không muốn tuyển. Những năm nay trong cung nháo ra đại sự còn ít sao. Hãn tình nguyện ít người chút để hưởng 'thái bình'.

Vì vậy mười người kia sau khi an trí xong xuôi, bài tử cũng dâng lên nhưng động cũng chưa hề động. Trần Phụng làm một thái giám hết phận sự, tự nhiên cũng không làm trái ý hoàng thượng đi khuyên nhủ. Do đó mà mười phi tử kia qua vên vẹn nửa tháng cũng chưa có ai chịu sủng.

Mà những ngày này Tô Khiêm Dương đang bận chuyện gì. Trên triều đình là bận rộn chuyện ở vùng phía nam kia. Ở hậu cung lại lo bồi bên cạnh Tương Như Nhân tâm trạng đang rất không ổn định.

Cái thai này thật sự là mang không dễ dàng. Buổi tối Tương Như Nhân ngủ không an ổn, chân còn bị phù. Nàng cũng không muốn Tô Khiêm Dương ở lại đây với nàng. Nàng ngủ không tốt hãn cũng không ngủ được, sáng sớm còn lâm triều, thân mình làm sao chịu nổi.

Tô Khiêm Dương vẫn kiên trì, có đôi khi nửa đêm còn xoa bóp cho nàng.

Đối đãi như vậy làm sao Tương Như Nhân có thể không cảm động. Hãn làm những việc này đều như thật tự nhiên, thậm chí để nàng nói lời cảm ơn cũng là dư thừa, đương nhiên chỉ cần hưởng thụ cảm giác này thật tốt...

Chính là thiên hạ này không thể không có gió lửa kẻ tường. Hoàng thượng lẳng lẳng đến Khải Tường cung bao lâu nay, cuối cùng cũng có tiếng gió thổi đến tai Thái hậu.

Buổi tối, Tương Như Nhân vừa tắm rửa xong. Thanh Đông và Thanh Thu giúp đỡ nàng mặc quần áo rồi bước ra. Hứa ma ma đã vội tiến đến nói cung ma ngoài cửa bấm báo thái hậu và trưởng công chúa đang dẫn người lại đây.

Tương Như Nhân cả kinh, sai Thanh Đông vào tắm thất gọi hoàng thượng. Trần Phụng canh ở cửa cũng vô cùng lo lắng. Thái hậu nương nương đến, nếu để lão nương nương gặp mặt hoàng thượng thì biết làm sao bây giờ.

Tô Khiêm Dương khoác áo bước ra “Cửa sau cũng có thể có người.”

Vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng cửa lớn đang kéo ra. Không còn kịp rồi.

Lúc này Tô Khiêm Dương gọi Trần Phụng đi vào tắm thất, hướng Tương Như Nhân nói “Nàng cứ đi ra ngoài đón, không cần lo lắng.”

Dứt lời đem cửa tắm thất đóng lại.

Tương Như Nhân còn một đầu ước sũng chưa lau khô. Thanh Thu vừa cầm khăn qua, ngoài phòng đã vang lên tiếng hô “Thái hậu nương nương giá lâm. Trưởng công chúa giá lâm.”

Tương Như Nhân bước ra, Thái hậu nương nương đã dẫn theo Trưởng công chúa và Liên quý nghi đi đến cửa. Tương Như Nhân phúc thân hành lễ “Gặp qua Thái hậu nương nương. Thần thiếp vừa tắm rửa xong, mong Thái hậu lượng thứ.”

Thái hậu khẽ nhíu mày nhìn nàng. Y phục chưa chỉnh tề, tóc đều buông thả tại kia. Nhưng lại không thể chỉ ra sai cái gì. Vốn chính là mình đột nhiên tới, còn tới sát giờ đi ngủ, chẳng lẽ còn không cho người ta tắm rửa sao.

Thái hậu vào phòng. Liên quý nghi ở phía sau lập tức lên tiếng “Thái hậu nương nương, cung nữ của thiếp thân tận mắt thấy hoàng thượng và Trần công công đi lại đây. Còn không phải chỉ có một lần. Hiện tại đã trở thế này, Hiền phi nương nương lại đang chịu giam cầm. Hoàng thượng làm sao có thể tới đây.”

Tương Như Nhân nhìn về phía Liên quý nghi, là người Liên gia.

Trưởng công chúa đỡ thái hậu ngồi xuống “Đâu có thấy hoàng thượng, ta xem là Liên quý nghi hoa mắt rồi.”

Liên quý nghi cam đoan “Trưởng công chúa, một lần coi như nhìn nhầm, vài lần là không thể a.” Lời nàng nói nhất mực kiên quyết, Tương Như Nhân vẫn thông dong ngồi một bên.

Thái hậu mới đầu là không tin. Đây vẫn là giam cầm, hoàng thượng sao có thể làm trò như vậy. Nhưng thời điểm tuyển tú biểu hiện của hoàng thượng rất là thiếu hứng thú, sau khi xong lại liên tục nửa tháng vẫn chưa ân sủng người mới. Thái hậu không thể không nghi ngờ.

Liên quý nghi mật báo làm Thái hậu hoài nghi về bên phía Hiền phi. Hoàng thượng phạt giam cầm là không sai, nhưng lấy sủng ái lúc trước hoàng thượng dành cho Hiền phi, chuyện hoàng thượng muốn lại đây cũng không phải không có khả năng.

Vì thế Thái hậu nhìn về phía vài ma ma đi theo đến “Đi xem!”

Tại xung quanh Khải Tường cung lần trong phòng đều xem một lần cũng không phát hiện tung tích của hoàng thượng, chuyện này lại giống như một trò cười. Sắc mặt Liên quý nghi ghen tại kia. Nàng là chắc chắn xác định hoàng thượng đến đây, chưa đi ra ngoài, khẳng định còn ở trong này, rồi nhìn về phía cửa tấm thất đang đóng kia “Nơi này còn chưa có xem qua.”

Không biết Liên quý nghi đây là cảm thấy bản thân có chỗ dựa vững chắc bao nhiêu. Chẳng lẽ nàng không biết rằng dù là hoàng thượng thật sự ở trong này thì cuộc sống ở hậu cung của nàng coi như hoàn toàn bị hủy, thái hậu che chở nàng cũng có ích gì.

Nhưng giờ phút này Liên quý nghi vẫn đang cao hứng trong ngu muội. Tìm được hoàng thượng, Hiền phi nương nương trong thời gian bị giam còn dám làm càn như vậy, khẳng định tội càng thêm nặng.

Ma ma kia nhận ý tứ của thái hậu, mở cửa tấm thất ra. Kỳ thực vài người ở đây trong lòng đều lo lắng. Nhìn lướt qua trong phòng không có một ai. Tương Như Nhân vẻ mặt thản nhiên, còn sai Thanh Đông dâng trà.

Trưởng công chúa đứng lên, nhìn một vòng trong phòng, liếc qua Liên quý nghi “Liên quý nghi, người cũng biết hành động này hôm nay của người có tội.” Muốn vu cáo còn có thể vu cáo đến tận chỗ thái hậu, đánh động mọi người kéo đến đây chỉ để chứng minh hoàng thượng có ở tại Khải Tường cung hay không. Nếu là không có, coi như tự quăng mặt mình.

Liên quý nghi quỳ xuống “Thiếp thân làm sao dám lừa thái hậu. Thiếp thân khẳng định hoàng thượng đã nhiều lần đến Khải Tường cung.”

Nhưng trong phòng quả thật không có ai.

Liên quý nghi nóng vội nhìn vào phòng “Nói không chừng là trốn ở đâu đó.”

“Làm càn!” Trưởng công chúa quát lớn “Người cho hoàng thượng là loại người nào. Trong phòng này có thể trốn đi đâu. Liên quý nghi, hoàng thượng là ngôi cừu ngũ chí tôn, sao có thể làm ra chuyện đến như vậy!”

Thái hậu vẫn ngồi tại kia không nói. Tương Như Nhân cũng là thản nhiên nhìn mà không nói.

Liên quý nghi cảm thấy thật oan. Nàng nếu như không nắm chắc mười phần sao dám đi tìm thái hậu. Hoàng thượng quả thật tới Khải Tường cung, trong ngoài đều tìm không thấy, khẳng định là trốn đi.

“Tĩnh Khanh, người vào xem.” Nửa ngày, thái hậu mở miệng.

Trưởng công chúa đi vào phòng. Trong phòng, sau bình phong là cái giường, bên cửa sổ là sạp ngồi, bên kia là hai cái tủ thấp và hai cái tủ cao. Vừa nhìn đã biết, căn bản không có gì nhiều để tìm.

Trưởng công chúa đi về phía hai cái tủ cao kia. Mở ra một cái trong đó không có gì. Mở đến cái thứ hai, tầm mắt liền đối diện với tầm mắt của Tô Khiêm Dương.

Liền dừng như vậy vài giây, Trưởng công chúa vẻ mặt tự nhiên đóng cửa tủ lại, đi ra ngoài nói với Thái hậu “Trong tủ đều đã xem, không có người.” Chẳng lẽ còn phải xem đến dưới sàn sao, ai có thể tin vua một nước sẽ trốn dưới giường.

Thái hậu thật ra co được giãn được, nghe Trưởng công chúa nói không có người liền lập tức nói với Tương Như Nhân “Là ai gia hiểu lầm người.”

Tương Như Nhân đáp lại “Thái hậu nương nương cũng là theo lẽ công bằng xử lý.”

Thái hậu gật đầu, liếc nhìn Liên quý nghi một cái, đứng dậy dẫn người đi ra ngoài, cũng không nghĩ Liên quý nghi dám lừa gạt mình, chỉ là trước khi các nàng tới, hoàng thượng đã rời đi.

Tìm không thấy người thì không thể nói Hiền phi không đúng. Chỉ có thể về sau càng chú ý hơn đến Khải Tường cung này. Hậu cung này phải là mưa móc quân ân, hoàng thượng như vậy thật không đúng mực.

Trưởng công chúa cũng không nhìn Tương Như Nhân, trực tiếp theo Thái hậu đi ra ngoài. Cho đến khi xác nhận các nàng đã ra khỏi cửa cung một lúc, Tương Như Nhân mới đi vào phòng trong. Nhìn thấy Trần Phụng từ dưới giường chui ra, Tô Khiêm Dương thì đẩy cửa tủ áo bước ra, đặt chân xuống đất, lạnh nhạt vỗ vỗ vạt áo.

Tương Như Nhân biết lúc này là không thể cười nhưng nhìn bộ dáng chật vật của Trần Phụng, nàng nhịn không được nở nụ cười. Trên đầu Trần Phụng còn dính bụi bặm dưới giường, trên mặt cũng có vết bụi, trên quần áo, cổ tay áo đều là vết bẩn.

Trần Phụng đáng thương nhìn Tương Như Nhân cười, lại nhìn hoàng thượng một cái, nhận mệnh đi ra ngoài.

Tương Như Nhân tiến lên thay hăn sửa sang lại y phục, nhìn hăn một mặt thông dong, cảm giác khẩn trương vừa rồi cũng tan tác đi phân nửa “Hoàng thượng làm sao biết Trưởng công chúa có thấy cũng sẽ không nói.”

“Các ma ma làm sao dám tiến phòng ngủ của nàng lục soát. Mặc dù bị giam cầm nhưng nàng vẫn là Hiền phi. Còn về phần Trưởng tử, tử ấy làm sao không biết xấu hổ mà hạ mặt mũi của trẫm.” Lúc tránh ở trong phòng Tô Khiêm Dương đã nghĩ vậy, hăn thân là hoàng thượng, một khi mặt mũi đã bị hạ, những người khác có thể không sao.

Cuối cùng sắc mặt Tô Khiêm Dương trầm xuống. Hăn đến Khải Tường cung ban đêm đều rất cẩn thận. Liên quý nghi trụ ở Cảnh Du cung cách nơi này xa như vậy làm sao có thể thấu được tới vài lần. Vùng bên này gần như không có ai lại đây, trừ khi là tận lực cố ý.

Tương Như Nhân vỗ vỗ nhẹ đầu vai hăn “Mấy ngày này hoàng thượng đừng tới đây. Thái hậu đã hoài nghi, hôm nay là Liên quý nghi, ngày sau sẽ có người khác.” Huống chi hiện tại trong cung có người mới vào, hoàng

thượng một người cũng chưa đi. Hậu cung không nói nổi nhưng trên triều đình biết ăn nói ra sao.

Tô Khiêm Dương giữ lại tay nàng “Trong lòng trầm đều biết. Nàng chăm sóc tốt bản thân, đừng suy nghĩ nhiều.” Tô Khiêm Dương cảm thấy vẫn nên sớm đưa nàng ra khỏi Khải Tường cung một chút thì tốt hơn.

Đêm nay không thể ở lại, tránh chuyện Thái hậu lại nảy ra ý cho người đến canh giữ.

Trần Phụng ở bên ngoài thu thập xong, Tô Khiêm Dương ra ngoài, từ cửa chính rời đi, theo lối nhỏ hồi Thừa Kiền cung. Nửa canh giờ sau, quả nhiên Thái hậu phái người đến chặn cửa trước cửa sau, kiểm soát người ra vào...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Người Mới Kiêu Ngạo

Thái hậu phái người lại đây như vậy, buổi tối hoàng thượng là không thể đến. Trước sau đều có cung ma đứng canh, không thể lọt qua.

Trong Khải Tường cung, mấy người Thanh Đông đi Ngự thiện phòng lĩnh thức ăn này nọ cũng có hai cung ma đi kèm giống như phạm nhân vậy. Tình hình này khiến mọi người trong cung cho rằng Hiền phi nương nương lại phạm lỗi gì rồi. Bằng không tại sao nửa đêm Thái hậu lại mang một đoàn người đến Khải Tường cung. Sau đó lại phái thêm người canh giữ.

Mà đối với mấy người vừa mới tiến cung kia thì Hiền phi cũng chỉ là được nghe qua lời đồn mà thôi. Chờ các nàng vào cung người vẫn đang bị giam, xem ra không chịu sung a.

Cứ như vậy trôi qua mười ngày, hoàng thượng không đến. Tương Như Nhân cũng biết bên ngoài Khải Tường cung có người canh giữ nghiêm ngặt nên không vào được, an tâm dưỡng thai.

Ngày nhanh chóng vào hạ, mặt trời càng chói chang, giữa tháng năm, đến xế chiều mặt trời không gay gắt như giữa trưa. Ngủ một giấc dậy, Tương Như Nhân ra sân tản bộ, nhìn thấy cánh diều ở xa xa trên bầu trời.

Điều cách khá xa, Thanh Thu đỡ nàng nói “Hình như là thả từ phía Hoa Dương cung.”

Ở trong Hoa Dương cung không phải là tân phi tử tuyển năm nay sao. Lúc đến đây Đức phi có nói qua với nàng, muốn an bày cho vài người họ ở chung, mấy người bất hòa càng cho ở một cung.

Nhìn, điều kia đứt dây từ trên cao trụ xuống, thuận theo hướng gió rơi vào Khải Tường cung. Tương Như Nhân nhìn con điều vừa rơi xuống, vướng trên cửa tiểu viện kia, là một con bướm bướm màu sắc rực rỡ.

“Lấy xuống đi, đợi lát nữa sẽ có người tới nhận.” Tương Như Nhân đi vào phòng, phân phó Thanh Đông sai người đi lấy điều xuống. Không bao lâu sau, cách Khải Tường cung không xa xuất hiện bốn thân ảnh. Hai người đi ở phía trước y phục hoa lệ hơn, phía sau là hai cung nữ theo hầu. Nữ tử váy màu lam nhạt lôi kéo tay nữ tử y phục phấn hồng, một người có chút do dự, không muốn tiến tới phía Khải Tường cung bên này “Bạch tỷ tỷ, đây chính là nơi đó a. Chúng ta trở về làm cái khác là được mà. Nên trở về thôi.”

Bạch quý nhân trừng mắt nhìn nàng một cái “Hay cho người là một tiểu nghi mà chút bản lãnh cũng không có. Điều là thổi hướng nàu, chúng ta đi vào muốn tìm nó có gì không đúng. Huống chi người cũng nói nơi đó như lãnh cung, có gì không tiện.”

“Nhưng... “ Nữ tử phấn y do dự, có điều đã bị người kia kéo đến cửa Khải Tường cung. Nữ tử vận cung trang lam nhạt nói với cung ma canh cửa “Ma ma, điều của chúng ta rơi vào bên trong, có thể đi vào một chút để nhặt nó không?”

“Không thể!” Cung ma canh ngửa trực tiếp ngăn cản nàng “Nơi này không cho phép tùy ý ra vào!”

“VẬY, ma ma có thể giúp ta vào xem, làm phiền ngài nhặt nó giúp ta.” Vừa nói, Bạch quý nhân vừa lôi kéo tay cung ma kia, thuận tiện đưa qua một nén bạc.

Cung ma kia tay thu vào nhanh chóng, cùng người canh cửa còn lại nhìn thoáng qua, một người gõ cửa, cung ma canh giữ bên trong mở ra “Chuyện gì?”

“Điều của quý nhân và tiểu nghi rơi vào trong đó, người tìm giúp các nàng đi.” Vừa dứt lời, Bạch quý nhân phía sau cung ma kia nhìn thấy điều ở trên tay cung ma đứng bên trong cách đó không xa, chỉ vào nói “Chính là cái kia!” Cung ma bên trong kia chẳng nhìn qua các nàng một cái, ba một tiếng đóng sập cửa lại. Bạch quý nhân cùng tiểu nghi đều hơi sững sốt một chút. Hồi sau cửa lại mở, cung ma kia trực tiếp ném điều ra, “Lần tới còn rơi vào đây thì không cần đến tìm nữa.” Nói xong, lại ba một tiếng đóng cửa lại.

Bạch quý nhân mặt hơi đỏ lên, dậm chân muốn nói gì đó. Tiểu nghi phấn y ở bên cạnh nhanh chóng nhặt điều lên, lôi kéo Bạch quý nhân rời đi. Đợi cách khá xa cửa cung, Bạch quý nhân trừng mắt nhìn nàng “Người lôi kéo ta làm gì. Mấy cái cung ma kia thật vô phép. Ta dù sao cũng là sắc phong quý nhân, người là sắc phong tiểu nghi, các nàng không cần hành lễ với chúng ta sao!”

“Người không nhớ người trụ ở nơi đó là ai sao. Cung ma cũng có phân chia phẩm cấp a.” Ngụy tiểu nghi bất đắc dĩ nhìn nàng “Điều đều đã tìm được người còn hướng bên trong ngó nghiêng, người ta còn không cúi kính với người sao.”

Bạch quý nhân không cho là đúng “Phân chia cấp bậc thì sao? Cũng chỉ là nô tài. Một phi tử mang thai còn bị giam cầm, người có gì phải sợ. Nếu nàng lợi hại, sao đến giờ còn chưa được ra ngoài.” Thấy điều rơi vào Khải Tường cung, nàng muốn nhân cơ hội nhìn xem Hiên phi. Đáng tiếc cung ma canh giữ khó khăn, bóng dáng cũng chưa thấy.

“Nhưng nàng vẫn là Hiên phi nương nương. Người a, rất không biết trời cao đất rộng.” Ngụy tiểu nghi lôi kéo nàng đi về hướng Hoa Dương cung, vừa nhắc nàng “Đường tử đã nói qua trong cung này không đơn giản như vậy, cái gì cũng không cần biết, cứ ngoan ngoãn ngây ngốc là được.”

Bạch quý nhân biết biết miệng. Hai người về tới cửa Hoa Dương cung, vừa vặn trực tiếp đối mặt với La cơ đang muốn ra ngoài.

Hai người vừa đối mặt, mắt đã nổi tia lửa, sấm chớp đì đùng. Bạch quý nhân hừ một tiếng, La cơ thì ôn nhu nhìn nàng “Đây không phải Bạch muội muội sao, tìm thấy điều rồi à? Ta đã nói rồi, bản lãnh không đủ thì đừng thả cao quá, người xem không phải là bị đứt dây sao, a còn bị gãy.”

Bạch quý nhân tức giận “La Kiêu Kiêu, người đừng làm bộ làm tịch, ta còn không biết người sao. Cái chủ ý bỏ kim vào giày của ta cũng chỉ có thể là người nghĩ ra, không khiến ta bị loại ngay vòng sơ tuyển, người chắc là thất vọng đi.”

Sắc mặt La cơ nhất thời khó coi “Người là đồ ngậm máu phun người. Người thấy ta cho người nhét kim vào giày người lúc nào? Bản thân không cẩn thận còn trách người khác. Người thì có gì hay, người không bị loại từ vòng sơ tuyển cùng ta có liên quan gì, dù sao phân vị người vẫn thấp hơn ta.”

Bạch quý nhân dậm chân, oán hận nhìn La cơ đi ra ngoài. Ngụy tiểu nghi lôi kéo nàng “Hay rồi, người nói không lại thì trêu chọc vào nàng làm gì!”

Bạch quý nhân lại trừng mắt về phía nàng “Người còn không biết giúp ta!” Nói xong thì nổi giận đùng đùng đi về viện của mình.

Nếu Đức phi nhìn đến vài người này nhất định sẽ nhận ra. Vì sao? Bạch quý nhân kia không phải là tú nữ hôm sơ tuyển ở ngoài điện bị kim đâm thương chân sao, trực tiếp vượt qua sơ tuyển vào vòng sau. Mà La cơ kia chính là người bị nàng oan uổng.

Đừng thấy các nàng xung khắc như nước với lửa mà lầm, trước khi nhập cung họ cũng có quen biết, quan hệ còn không tệ. Vốn gây ra chuyện như vậy là để lại ấn tượng xấu, khẳng định sẽ không qua chung tuyển. Nhưng

ngày hôm đó Trần Phụng nói sáu người quá ít, hoàng thượng tùy ý rút thêm vào quyển cho đủ lại vô tình lấy cả hai nàng vào.

Sau đó Đức phi an bày nơi ở lại thấy, a, hai nàng đều tuyền, liền đem hai nàng đều xếp vào một cung.

Bạch quý nhân nổi giận đùng đùng đi về phòng, cung nữ phía sau vội vàng theo sau “Quý nhân đừng nóng giận lại hại thân mình.”

“Ta muốn uống canh gà, sao bây giờ vẫn chưa mang lại đây?” Bạch quý nhân tức tối bước vào phòng, vẫn chưa thấy canh gà mình yêu cầu nửa ngày đâu, trong lòng lửa giận càng bốc lên, hướng về phía cung nữ kia phát giận.”

“Để nô tỳ đi lấy cho ngài.” Cung nữ kia vội vàng đi ra ngoài. Bạch quý nhân kêu nàng “Ta đi với người!”

Cung nữ kia vội khuyên “Vây không tốt. Ngự thiện phòng là nơi hỗn tạp, thân mình quý nhân tôn quý.”

Lời còn chưa dứt, Bạch quý nhân đã tự đi ra ngoài “Người thì biết cái gì.” Đường đi đến Ngự thiện phòng sẽ vòng qua Thừa Kiền cung. Nàng còn chưa thấy qua hoàng thượng đâu, biết đâu sẽ có cơ hội gặp mặt.

Nếu có thể là người đầu tiên được sủng ái, để xem La Kiêu Kiêu kia còn làm sao mà kiêu ngạo. Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn áp bản thân một bậc, luôn giả bộ đáng thương, thật sự đáng ghét.

Cung nữ kia làm sao ngăn được nàng.

Chỉ biết đi theo sau nàng về phía Ngự thiện phòng, Bạch quý nhân còn đặc biệt nhìn thoáng qua hướng lối đi Thừa Kiền cung kia, sau đó chuyển hướng đi Ngự thiện phòng. Đến cửa Ngự thiện phòng khiến người ta ngăn

cản, chính xác là thỉnh rời đi “Vị quý nhân này, đây là Ngự thiện phòng, không được tùy ý ra vào.”

Người nói lời này là một công công lớn tuổi chút, cười tủm tỉm nhìn Bạch quý nhân, khẩu khí xem như không sai.

Bạch quý nhân nhìn hẳn nói “Ta cũng không phải tùy ý ra vào. Đã nửa ngày rồi canh gà của ta vẫn chưa thấy đưa qua. Đây không phải là đang khi dễ bản quý nhân sao. Ta muốn vào xem coi có phải các người đã đem canh gà của ta cho người khác không.” Nói xong trực tiếp đi vào trong.

Thời điểm xế chiều này ở Ngự thiện phòng là đang bận rộn ngút trời, không ai rảnh để quản nàng. Vị công công kia cũng không thể thật ngăn cản nàng, nếu lỡ làm bị thương thì sao, phi tử quý nhân này đó đều thật chiều chuộng, chỉ có thể một đường lui nhường nàng đi vào.

Vì sao không ai ngăn đón. Vì ai cũng đang thật sự bận rộn, không rảnh để ý đến bỗng nhiên có một người y phục bất phàm xuất hiện. Hiện tại đều đang chuẩn bị bữa chiều cho các cung, chậm trễ ai đảm đương nổi.

Bạch quý nhân nghe cung nữ kia nói đi thẳng đến nơi đun canh. Trên bếp đều đang có mấy siêu đang nấu. Bạch quý nhân đi vào khiến cho vài người để ý, trong đó một người hỏi nàng “Người là người cung nào?”

“Canh gà của ta đâu? Nửa ngày rồi còn không đưa qua. Ngự thiện phòng các người làm việc kiểu gì vậy hả?” Khẩu khí của Bạch quý nhân như vậy thật ra chấn được vài người trong phòng. Bạch quý nhân đi tới nhìn thoáng qua trên bàn thấy có một siêu canh vừa nhắc xuống, tiểu cung nữ kia đang múc qua một thổ canh tinh xảo.

Đây không phải canh gà sao? Bạch quý nhân trực tiếp vẩy vẩy tay với cung nữ kia nói “Canh gà của ta không cần múc ra. Tiểu Mai, trực tiếp bỏ vào thực hộp, mang đi.”

“Ôi người đây là!” Người trong phòng đều kinh ngạc. A, chưa thấy qua trường hợp chặn lấy đồ như vậy. Trực tiếp lấy nắp siêu đậy lại bỏ vào thực hộp. Không hỏi của ai đã cứ thế mang đi. Là người ở cung nào đến a, lại lớn mật như vậy.

Bạch quý nhân mang theo cung nữ một đường rời đi không bị ngăn cản. Cung nữ đang múc canh trong phòng koa kinh ngạc, thố nhỏ tinh xảo ở bên cạnh mới múc được hai thìa thôi, tình huống gì đây a.

Không lâu sau, một người lớn tuổi có vẻ như chủ sự ma ma bước vào, nhìn thấy vài cung nữ đều đang thất thần, quát lớn “Còn thất thần làm gì, nơi nơi đều đang bận rộn, các người còn không lo nhìn lửa, lỡ quá lửa hay thờ gian, các người tự đôn tự dùng luôn đi.”

Sau đó ma ma kia nhìn về phía bàn, biến sắc “Canh gà đâu?”

Cung nữ kia bị nàng rống run bắn cả người, giật mình đánh rơi cả cái thìa đang cầm trên tay. Một cung nữ khác đứng bên cạnh nói “Ma ma, vừa rồi có hai người đến, mang cả canh gà và siêu đi luôn rồi.”

Không phải sớm như vậy đã đến lấy rồi chứ, ma ma kia nhìn nàng “Người cung nào? Có phải cung nữ ma ma của Khải Tường cung không?”

Tiểu cung nữ lắc đầu “Chúng ta cũng không biết là người cung nào. Tiến vào liền hỏi canh gà nàng đâu sao chưa có. Sau đó nhìn đến trên bàn, liền nói của nàng, rồi cầm đi luôn.”

“Vậy các người còn không lập tức đuổi theo lấy về!” Chủ sự ma ma rống các nàng một tiếng “Đó là Thanh Đông cô nương ở Khải Tường cung tự mình đến đôn. Người ta vừa rời đi một lúc đã biến mất. Các người là đầu gối sao, vậy cũng không biết cản lại.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Trở Lại Chiêu Dương Cung

Nhưng đợi mấy cung nữ chạy ra tìm, người đã không thấy đâu. Chủ sự ma ma sai cung nữ đun cái khác, bản thân thì đứng ở cửa đợi Thanh Đông.

Đến lúc phía bên Tương Như Nhân biết được tin thì cũng đã rõ ai là người mang canh đi.

Chính là nàng có chút dở khóc dở cười. Từng thấy qua ăn mày trên đường tranh đồ ăn, chưa từng thấy qua ở trong cung không hỏi rõ ràng của ai lại trực tiếp đến Ngự thiện phòng lấy đồ. Một thân phận quý nhân, đến Ngự thiện phòng vốn đã là không nên. Cho dù là trong nhà mình ở ngoài cung đi nữa thì cũng chưa từng thấy qua tiểu thư nhà nào không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như vậy.

Thanh Đông bực bội “Nương nương, đó là dược liệu lần trước hoàng thượng sai Trần công công đưa tới để nấu canh cho ngài, mấy ngày nay chân ngài phù nhiều. Nhưng chờ người truy tới Hoa Dương cung kia thì canh cũng đã uống hết rồi. Bạch quý nhân kia còn không biết nhận sai, nói nàng làm sai biết đây là nấu cho ngài, do Ngự thiện phòng không nói rõ ràng.”

Ngự thiện phòng nào đã từng gặp qua tình huống thế này, người ta ở Ngự thiện phòng nhiều năm như vậy, thấy qua kẻ ỷ thế hiếp người cố ý đoạt thứ của người khác, đó cũng là cao áp thấp. Chưa từng gặp qua kẻ không có đầu óc hỏi cũng không hỏi rõ ràng cứ thế đoạt đi.

Tương Như Nhân cười cười “Tức cái gì, sẽ có người làm chủ cho bản cung.” Nàng đây không phải còn chưa được ra sao, vẫn là phi tử trong lãnh

cung. Người mới làm ra chuyện như vậy, chỗ Đức phi rất nhanh sẽ biết, bên hoàng thượng cũng không thể biết trễ...

Đức phi đem chuyện này báo với hoàng thượng, cũng nói rõ tình huống. Tô Khiêm Dương vừa nghe canh gà Ngự thiện phòng chuẩn bị cho Hiền phi cũng dám đoạt, đừng nói đến giáo đường ra sao, lá gan lớn thế nào, cung quy đã học đều bỏ đi đâu?

Thế là trong vòng hai ngày, Bạch quý nhân ở Hoa Dương cung đã bị biếm thành cung nữ giặt giũ, ngoài ra còn có hai quý nhân trong cung cũng bị biếm thành cung nữ. La cơ kia tuy không bị biếm thành cung nữ nhưng bị hạ thẳng xuống đáp ứng, so với cung nữ cũng không khác biệt lắm, thậm chí còn có khi lại thiệt thòi hơn.

Bốn người này chính là đám nguoiif lúc trước hoàng thượng tùy ý liệt vào danh sách do Trần Phụng nói sáu người quá ít. Quả nhiên tùy tiện tuyển là không tốt, hoàng thượng liền quả quyết đem cả bốn người cùng xử lý một thể, tránh ngày sau lại sinh sự.

Hai cái quý nhân kia đúng là bị liên lụy lôi xuống nước. Lúc vận khí tốt, vốn không có cơ hội lại được tuyển làm quý nhân. Nay vận khí hư, lại rơi xuống vị trí cũ.

Có lẽ lúc ấy Bạch quý nhân là bực bội với La cơ nên mất lý trí nên mới làm ra chuyện như vậy. Nhưng hoàng thượng truy cứu tội, ai quan tâm người là vì tâm tình không tốt hay vì cái gì. Chỉ biết người phạm sai thì phải chịu phạt.

Thế này mới tiến cung được bao nhiêu ngày đâu, ân sủng còn chưa kịp hưởng đã tự đem mình kéo xuống. Người khác chỉ có thể nói, Bạch quý nhân này cũng là độc nhất a.

Hoàng thượng làm sao có thể thừa nhận là bản thân nhất thời không thèm để ý, tùy tiện tuyển vài người các nàng vào cung. Lúc trước khi tuyển

tú, các tú nữ cũng phải trải qua một phần kiểm tra phẩm đức. Nhưng hỏi han cũng chưa chắc là thật, nhìn thấy cũng chưa chắc nhìn được rõ. Vì thế hoàng thượng truy đến chất lượng phê chính tú nữ năm nay nhất định có vấn đề. Đám Bạch quý nhân có vấn đề, vẫn còn sáu người kia. Trong cung có người thích gây chuyện thị phi như thế làm sao hậu cung có thể an bình. Để ngừa vạn nhất, rõ ràng đều nên biếm thôi.

Lúc này thái hậu ra mặt.

Nàng đưa ra được lý do thoái thác. Mấy người tú nữ này đó bản tính vẫn là thuần lương, nếu là tâm cơ thâm trầm thì Bạch quý nhân cũng chẳng thể làm ra chuyện như vậy. Các nàng chính là thiếu người dẫn dắt. Ngụ ý là bên trong hậu cung thiếu hoàng hậu chủ trì cung vụ. Hai người Đức phi và Thục phi còn rất nhiều chuyện vướng chân vướng tay, tất nhiên là có nhiều băn khoăn. Nếu muốn hậu cung hài hòa, tốt nhất là nên sớm thả hoàng hậu ra chủ trì đại cục, dạy dỗ người mới.

Đây chính là bặc thêm. Tô Khiêm Dương cũng không phải thật sự muốn đem sáu người còn lại đều biếm thành cung nữ. Tấu chương trong triều cung đã không ít, hiện thời thái hậu nương nương vừa nói, Tô Khiêm Dương nể tình đáp ứng. Có đạo lý, hậu cung thiếu hoàng hậu thật không an ổn. Một khi đã như vậy, Hiền phi cũng sắp sinh. Lúc trước hai người cùng bị giam lại, hiện tại cùng được thả ra.

Hoàng thượng là hạ quyết tâm một nhóm cùng giam cùng thả. Thái hậu luôn muốn hoàng hậu trở ra chủ trì cung vụ cũng đồng ý. Đầu tháng sáu, hoàng thượng hạ chỉ bỏ lệnh cấm Hoàng hậu và Hiền phi. Đức phi và Thục phi giao trả cung vụ, Thái hậu chuyển lại phượng ấn cho hoàng hậu. Cuối cùng nửa năm giam cầm này cũng đã trôi qua...

Hứa ma ma và Thanh Thu dẫn người dọn dẹp trong ngoài Chiêu Dương cung lại một lần, đốt dược thảo xua tà khí.

Cái gì nên phơi cũng đem ra phơi, nên ném cũng ném một ít. Bận rộn hai ngày, xong xuôi mới đón Tương Như Nhân từ Khải Tường cung trở về. Ở cửa được hai người nâng bước qua chậu than xả xui. Hứa ma ma còn lấy nhành liễu nhúng qua nước cúng trong bình ngọc lộ Quan âm thấy một ít lên đầu, lên quần áo Tương Như Nhân, miệng nói chút gì đó.

Làm xong tất cả, Tương Như Nhân bước vào phòng, nhìn quanh một vòng, khẽ thở ra một hơi, rồi cuộc đã về nhà mình.

Hiện thời nàng là có thai gần chín tháng. Hoàng hậu làm chủ miễn cho nàng thỉnh an. Đáy lòng hai người vẫn là còn một chút gì đó. Hoàng hậu làm vậy, nàng cũng vui vẻ tự tại.

Ngồi xuống chưa được một hồi, Bình Ninh và Dung nhi cũng đã quay về. Bình Ninh gần như là chạy đến bên nàng nhưng nhìn mẫu phi bụng đã lớn như vậy, không dám bổ nhào vào lòng nàng, chỉ cầm lấy cánh tay nàng. Tiểu cô nương cầm xúc còn chưa ổn định, nhìn nàng, một lúc đã khóc, vừa khóc còn vừa nói “Mẫu phi, về sau không được đi Khải Tường cung kia nữa. Ta đều không được gặp ngài.”

Không khí đoàn tụ bị nước mắt của nàng khiến cho xúc động, Hứa ma ma đứng bên cạnh vành mắt cũng ướt át. Tương Như Nhân xoa xoa đầu nàng “Sẽ không, về sau sẽ không đi nữa.”

Bình Ninh cẩn thận sờ sờ bụng nàng, vừa nức nở nói “Mẫu phi, có phait sắp sinh rồi không?”

“Đúng vậy, tháng sau sẽ sinh rồi. Đến lúc đó người phải chăm sóc hẳn.”

Khóe mắt còn vương lệ, Bình Ninh gật gật đầu, hứa hẹn “Yên tâm, ta và đệ đệ nhất định sẽ chăm sóc hẳn thật tốt.”

Tương Như Nhân lau nước mắt cho nàng. Dung nhi đi tới, thân thiết gọi một tiếng mẫu phi.

Nhi tử và nữ nhi khác biệt. Đến tuổi này, Bình Ninh vẫn có thể không kiêng nể gì nhào vào lòng nàng làm nũng. Dung nhi thì không. Ở trước mặt nàng đã ra dáng một tiểu nam tử hán. Giống như lúc hăn còn nhỏ, Dung nhi đã hứa với nàng rằng lớn lên hăn sẽ bảo hộ tử tử cùng mẫu phi.

Bình Ninh vẫn không quên đệ đệ kéo hăn qua, mỗi người một bên, làm nũng nàng “Mẫu phi, ta rất nhớ ngài.”

Tương Như Nhân chọc nàng “Ở Trường Hi cung không có gây họa đấy chứ? Có phải gây thêm phiền toái cho Thục phi đúng không?”

“Nào có a.” Bình Ninh bĩu môi “Ta rất ngoan. Không tin ngài hỏi đệ đệ.”

Dung nhi phối hợp gật đầu “Chúng ta không gây phiền toái cho Thục phi nương nương. Thục phi rất thích tử tử.”

Bình Ninh kiêu ngạo nhìn Tương Như Nhân “Ta sẽ không khiến mẫu phi mất mặt.”

Tương Như Nhân xoa mặt nàng, ôn nhu nói “Ở Trường Hi cung lâu như vậy, hiện thời đã trở về. Người có chuẩn bị đáp lễ cảm tạ Thục phi nương nương và đại tử của người chưa?”

“Này, không phải là do quá vội đến gặp mẫu phi sao.” Bình Ninh biện giải một câu, ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân, cuối cùng kéo đệ đệ “Vậy mẫu phi nghỉ ngơi trước. Buổi chiều ta và đệ đệ lại đến.”

Tương Như Nhân gật đầu, Bình Ninh và Dung nhi ra ngoài. Tôn ma ma đi đến.

Tương Như Nhân thu đi vài phần ý cười nhìn Tôn ma ma “Ngày trước bản cung còn ở Khải Tường cung không ra được nên không biết rõ ngọn nguồn sự tình. Tôn ma ma, người nói cho bản cung biết chuyện Bình Ninh và Lệ Viện đánh nhau, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tôn ma ma biết nường nường ra ngoài sớm muộn gì cũng hỏi đến, đem từ đầu đến cuối chuyện ba công chúa và hai quận chúa đánh nhau kể lại “Trưởng công chúa đến trước bảo hộ công chúa. Thái hậu nường nường vốn là muốn ém nhẹ chuyện đi nhưng hoàng thượng không đồng ý, thu lại thân phận quận chúa của Dung Nguyệt tiểu thư và Hàm Lộ tiểu thư. Hai vị công chúa sau đó cũng từng tiến cung cầu xin.”

“Hiện tại thế nào?” Thanh âm Tương Như Nhân lạnh đi vài phần “Các nàng vẫn bị cấm trong nhà?”

Tôn ma ma gật đầu “Đúng vậy, còn cấm ở trong nhà. Hoàng thượng phái vài ma ma đến dạy. Có điều nghe nói mấy vị ma ma kia có nhiều lúc cũng không trị được bọn họ.”

“Dạy ở trong phủ công chúa thì tất nhiên không thể trị được, đau ngứa còn có hai vị công chúa che chở.” Tương Như Nhân hừ một tiếng. Dám nói xấu Bình Ninh và Dung nhi không phải hoàng thượng thân sinh, thậm chí còn nói thai trong bụng nàng cũng là dã chủng. Tiểu cô nương mười mấy tuổi tâm địa đã có thể ác độc như vậy. So với công chúa Tĩnh Lan năm đó, nữ nhi này của nàng ta, thật đúng là chỉ có hơn chứ không có kém!

Vài cái ma ma làm sao dạy nổi. Tương lai lại tiến cung, nàng ta làm sao quản được cái miệng kia, Tương Như Nhân nàng cũng không thể để nàng ta nhục nhã như vậy.

“Hôn sự của Dung Nguyệt định khi nào?”

“Là tháng ba năm sau, định thân với Công bộ thị lang Tề gia đại thiếu gia, hiện thời là Thị đọc ở Hàn lâm viện, mới vào có hai năm thôi, cũng coi như có chút bản lĩnh.”

Cũng phải. Hôn sự nữ nhi của công chúa sao có thể kém. Tĩnh Lan kiêu gì chẳng vì nữ nhi mà chọn một người có tương lai đầy hứa hẹn. Chỉ cách một tầng quan hệ với hoàng gia, vị hôn phu này tất nhiên là chọn tốt.

Nhưng Dung Nguyệt có xứng hay không? Tương Như Nhân cười lạnh, phân phó “Chuẩn bị giấy bút.”...

Qua mười ngày sau, Tĩnh Lan công chúa đã tiến cung cầu khóc. Ở trước mặt Thái hậu cơ hồ là khóc muốn ngất đi. Vì sao? Hôn sự của Dung Nguyệt và Tề gia đại thiếu gia cũng đã định hơn một năm, sang năm là xuất giá. Thế nhưng vài ngày trước, đột nhiên Tề gia đem những thứ phủ công chúa đưa qua lúc đính hôn trả về, còn muốn thu lại hôn thư và tiểu sính của bọn họ, nói muốn giải trừ hôn ước.

Ở nhà Dung Nguyệt sau khi biết tiên trực tiếp muốn tìm cái chết. Nàng bị từ hôn. Tề gia vậy mà dám từ hôn nàng. Nàng lúc trước đã không ghét bỏ Tề đại thiếu gia thân phận thấp. Tề gia có tư cách gì mà từ hôn.

Tĩnh Lan khóc cầu thái hậu “Thái hậu nương nương, nàng biết sai rồi, cũng hối cãi. Hoàng thượng vừa thu lại thân phận quận chúa của Dung Nguyệt, Tề gia kia đã mắt chó nhìn người thấp, đòi từ hôn. Vậy Dung Nguyệt nhà chúng ta từ nay còn làm sao mà gả đi.”

Thái hậu bất đắc dĩ nhìn nàng “Người cảm thấy Tề gia chỉ vì Dung Nguyệt không có thân phận quận chúa mới từ hôn sao?”

Tĩnh Lan thút thít “Không thì là cái gì, chẳng phải vì hiện tại bọn họ thấy Dung Nguyệt chỉ còn là tiểu thư bình thường sao.”

“Tĩnh Lan, người cho rằng thân phận quận chúa thật sự là nguyên do Tề gia từ hôn sao?” Trưởng công chúa ở bên cạnh nhìn không vừa mắt “Đến bây giờ người còn không biết là nguyên do gì. Khó trách nhóm ma ma đến vài tháng rồi mà còn chưa dạy được Dung Nguyệt!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Ai Hung Tàn Hơn Ai

Lời của Trương công chúa không những không khiến Tĩnh Lan nghĩ lại mà còn khiến nàng thấy Trương công chúa là đang chê cười nàng. Cũng đúng, năm đó khi giết chết thiếp thất và thứ tử, bị phò mã bắt giam đến chỗ thái hậu nàng còn chưa tỉnh. Hôm nay nàng làm sao ý thức được ngôn hành của mình đã ảnh hưởng rất sâu đến nữ nhi, dưỡng xấu nữ nhi.

“Trương tỷ không có đứa nhỏ của mình tất nhiên không hiểu rõ cảm giác này.” Một câu nói ra của Tĩnh Lan khiến sắc mặt Trương công chúa nhất thời đen, nàng giận dữ phản cười “Nếu người đã có lý như thế hôm nay hà tất đến chỗ thái hậu cầu tình, trực tiếp đi Thừa Kiên cung cầu hoàng thượng là được rồi. Để hoàng thượng ban lại thân phận quận chúa, xem coi Tề gia có từ cái mối hôn này hay không!”

Sắc mặt Tĩnh Lan khẽ biến, nàng tới đây là muốn thái hậu tạo áp lực với Tề gia, để họ không từ hôn sự này. Hiện thời lại muốn nàng đi tìm hoàng thượng, tức là không quản sao. Tĩnh Lan quỳ đến trước mặt thái hậu khóc kể “Tề gia này không phải là bác mặt hoàng gia sao. Thái hậu, ngài phải làm chủ cho chúng ta a.”

“Ai gia làm không nổi.” Thái hậu nhìn thoáng qua Tĩnh Lan, ngữ khí nhàn nhạt “Năm đó lúc thị thiếp và thứ tử của phò mã chết ai gia đã nhắc qua người làm việc không thể quá phận. Người ở bên ngoài sở tác sở vi đều đại biểu là thể diện hoàng gia, chính người cũng không cố kị, người khác làm sao có thể còn bận tâm thể diện của người. Dung Nguyệt ba lần bốn lượt khẩu xuất cuồng ngôn, giựt giây Tứ công chúa khiến các công chúa tỷ muội bất hòa. Hiện thời mới bị Tề gia từ hôn. Người nói ai gia làm sao có

thể làm chủ cho người.” Nàng mà đứng ra làm chủ, sau này Tề gia ngày ngày gà bay chó sủa, kết quả sẽ là nàng làm mai không đúng.

Lại nói rõ một chút, Tĩnh Lan cũng không phải là thái hậu thân sinh. Hôm nay đổi lại là chuyện của Tĩnh Xu công chúa và Hàm Lộ thì sẽ không giống vậy.

Tĩnh Lan nghe được, ngồi sững trên đất, lẩm bẩm nói “Thái hậu nương nương ngài cũng không giúp đỡ chúng ta, không làm chủ cho chúng ta, hai mẹ con ta làm sao còn mặt mà sống, không bằng chết đi còn hơn.” Dứt lời liền lao đầu về góc bàn bên cạnh thái hậu, phanh một tiếng xụi xuống kê bên dọ thái hậu hoảng sợ.

Ma ma đứng một bên vội tiến tới đưa tới đặt dưới mũi, vẫn còn thở. Trưởng công chúa nâng thái hậu bị hoảng sợ dậy, mặt có giận “Nâng nàng vào phòng kê đi.”

Đưa thái hậu vào tấm thất, ngồi xuống xoa xoa ngực cho nàng. Vừa rồi tình huống đúng là có chút giật mình.

“Chờ nàng tỉnh liền đưa nàng hồi phủ công chúa đi.” Thái hậu khôi phục thần sắc, than một tiếng cả giận “Phụ hoàng người ngoại trừ yêu thườn người nhất, đối với mấy đứa nhỏ còn lại vẫn sủng ái, nhất là sau khi người đi Nam Sơn tự. Nhưng duy nhấy chỉ có Tĩnh Lan là xem nhẹ hơn chút. Thế nên đứa nhỏ kia từ nhỏ cũng tranh gường háo thẳng, chuyện tuyên phò mã lúc trước cũng là như vậy.”

“Vậy cũng không thể là lý do để nàng lấy cái chết uy hiếp.” Trưởng công chúa tiếp nhận trà ma ma bưng tới “Tề gia muốn từ hôn rồi, chẳng lẽ hoàng gia lại ra mặt áp chế bọn họ, để người ta nhìn ra sao.”

“Lúc trước hôn sự này không phải rất tốt, sao bỗng nhiên Tề gia lại muốn hồi hôn. Tĩnh Khanh a, người đi hỏi thăm một chút xem Tề gia này là có ý gì.” Thái hậu nghĩ nghĩ, nhắc Trưởng công chúa đi hỏi thăm chút tin

tức có liên quan. Nếu là Tề gia không đúng thì hoàng gia cũng không thể để bọn họ tùy ý khi dễ... Bên Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân nghe Tử Hạ bầm báo xong, trên mặt có chút ý cười.

Tề phu nhân là một người thông minh, một gia mẫu có bản lĩnh, nàng bỏ phần không ít trong việc giúp đỡ trượng phu ngồi trên vị trí Thị Lang như hiện tại. Tề gia tổng cộng chỉ có hai nhi tử. Đã biết Tĩnh Lan công chúa làm người ra sao, lại biết nàng dưỡng ra một nữ nhi như vậy. Tề phu nhân làm sao có thể để trượng tử rước Dung Nguyệt về làm dâu trượng.

Lúc ấy đáp ứng chuyện này cũng vì nghĩ đến Dung Nguyệt là quận chúa, mẫu thân là công chúa, đi ra từ hoàng gia sẽ có thể ít nhiều giúp trượng tử có trợ lực. Nhưng trợ lực lớn thế nào cũng gánh không nổi người con dâu ngang tàn như vậy. Tề phu nhân tình nguyện trượng tử từng bước đi lên, cưới một con dâu môn đăng hộ đối mà hiện thực một chút chứ không đồng ý cưới một người như vậy về nhà, rước họa cho Tề gia.

“Nương nương, nghe nói Tĩnh Lan công chúa choáng váng ngã xuống trong Thọ cùng cung.” Cuối cùng Tử Hạ bổ xung một câu. Tương Như Nhân gật đầu “Người lui đi.”

Tử Hạ lui ra ngoài, Tương Như Nhân liếc nhìn thư để trên bàn, cầm lên thả vào chậu đốt cháy sạch.

Người té xiu, vậy bên thái hậu khẳng định là không cầu được cái gì. Phía bên hoàng thượng càng không cần nói. Có điều cũng không phải là không thể gả, cuối cùng vẫn sẽ tìm được một mối hôn sự.

Tiểu thư xuất ra từ phủ công chúa, thân phận này vẫn đủ để hấp dẫn nhiều người. Tề gia muốn từ hôn, người khác không nhất định chối từ. Tương Như Nhân nàng người tốt làm không được, cũng không thể để người ta sống hết quãng đời còn lại ở trong nhà...

Sau khi tỉnh lại Tĩnh Lan công chúa bị đưa về phủ, bên phía hoàng thượng một câu cũng không thềm hỏi. Trong phủ công chúa âm ỉ ra sao cũng là chuyện của phủ công chúa.

Không phải Tĩnh Lan không đi Tề gia chất vấn qua, nhưng Tề phu nhân cũng không phải người dễ trêu chọc. Biết nàng tiến cung không ra được kết quả gì, tâm muốn từ hôn càng kiên định, đem toàn bộ điều xấu không muốn người biết của Dung Nguyệt kể ra hết trước mặt Tĩnh Lan không thiếu một chữ, suýt nữa khiến Tĩnh Lan tức đến muốn xiu. Hôn thư muốn lui thì lui, không muốn cũng phải lui. Tề gia nàng không phải là đại viện nhà cao cửa rộng gì nhưng cũng không thể cưới một con dâu như vậy về nhà.

Tĩnh Lan dù mãnh liệt cũng không phải đã phụ chịu được mất mặt. Không làm được loại chuyện như các người không muốn cưới thì hôm đó ta cho nữ nhi mặc giá y đến cửa nhà người, không cho vào thì đâm chết ở cửa nhà người, sinh đã làm người nhà người thì chết cũng sẽ làm ma ám nhà người.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tĩnh Lan nghĩ tới loan truyền ra ngoài chút tin tức bại hoại thanh danh của Tề gia trưởng tử, nói hẳn không chỉ thích tầm hoa vấn liễu mà còn lớn bụng khuê nữ nhà người ta lại không chịu trách nhiệm, nhân phẩm cực kém, tính tình khó chịu, nghe nói thích uống rượu, còn thích đánh nữ nhân.

Tóm lại là cứ nói sao để làm hư thánh danh của Tề đại thiếu gia.

Nam nữ chưa lập gia đình, một trong các tiêu chí để đối phương bình xem bọn hắn là thanh danh như thế nào. Các nhà quyền thế đối với điều này rất coi trọng, thanh danh kém, đó là vết bẩn đối với toàn bộ gia môn. Chính vì thế những lời đồn này lan ra, ít nhiều cũng có ảnh hưởng đến thanh danh của Tề đại thiếu gia.

Tề gia biết làm sao, đối với chuyện này bọn họ chỉ có thể nhẫn. Bởi vị bọn họ không thể làm ngược lại đi bại hoại thanh danh của phủ công chúa.

Chẳng qua bọn họ không làm, tự nhiên vẫn có người làm.

Ví như Dung Nguyệt quận chúa trước đây đi Thái học viện luôn khi dễ các thế gia tiểu thư, ví như Dubg Nguyệt quận chúa kiêu ngạo ương ngạnh, ở trong mắt nàng thì bản thân nàng chính là thân phận tôn quý, nhìn ai cũng không vào mắt. Ví như Dung Nguyệt này tâm địa ác độc, từng có một nha hoàn đánh mất trâm cài của nàng mà bị đánh chết.

Mấy thứ này xem qua đều là người trong phủ công chúa lan truyền ra. Tĩnh Lan đem người trên dưới phủ gõ qua một lần, thị thiếp của phò mã thêm một người bị thương.

Được rồi, liên quan đến thanh danh Tĩnh Lan công chúa cũng lên sàn rồi.

Có nhiều người từ hôn cũng có thể dĩ hòa vi quý. Còn phủ công chúa và Tề gia lại trực tiếp trở mặt thành thù. Phủ công chúa không chấp nhận được bị Tề gia từ hôn như vậy, còn Tề gia thì chỉ ước sớm một chút phân rõ quan hệ.

Nháo loạn đến cuối tháng sáu, trời ngày càng nóng, dân Lâm An thành cũng sắp để chuyện này trôi qua thì bỗng nhiên có người tới phủ công chúa cầu hôn Dung Nguyệt.

Cầu hôn là Tần hầu phủ, đã qua thời cực thịnh, hiện tại cảnh nhà sa sút, chỉ còn lại Hầu phủ là cái thùng rỗng cùng danh hiệu Hầu gia. Nhưng vẫn là hôn sự của tiểu hầu gia, xem sao cũng thấy tốt hơn so với Tề gia gấp trăm lần. Muốn danh có danh, muốn địa vị có địa vị, chỉ là thiếu tiền một chút. Không sao, phủ công chúa có tiền. Tĩnh Lan trực tiếp tự minh nhận định, đáp ứng hôn sự này!

Sau đó Tĩnh Lan liền tức tốc trả về hôn thư và tiểu sính của Tề gia đang còn níu giữ, cứ như sợ Tề phu nhân giữ lấy không chịu buông hôn sự này. Chờ đến lúc Thái hậu biết, Tĩnh Lan và Tần gia đã định xong hôn sự rồi.

Thái hậu nương nương thờ dài, hôn sự sao có thể coi như trò đùa như vậy. Tần gia thế nào cũng chưa biết rõ lắm, sao có thể tùy tiện đáp ứng. Trưởng công chúa lại ở bên cạnh khuyên nàng “Mẫu hậu, nhiều chuyện như vậy ngài quản sao nổi. Nàng nếu nguyện ý thì cứ kệ nàng đi. Đến lúc đó ngài mà nói nàng lại trách ngược lại sao không giúp nàng.”

“Thôi.” Thái hậu đứng dậy đi ra ngoài phòng, “Ai gia cũng không xen vào.“...

Đến đầu tháng bảy, Tương Như Nhân mang thai được chín tháng, ngày lâm bồn cũng gần đến, trong Chiêu Dương cung sớm đã chuẩn bị ma ma đỡ đẻ. Hoàng hậu cũng phái ma ma và nữ mẫu qua đây cho có lệ, dùng hay không là chuyện của Tương Như Nhân.

Hoàng thượng đến quang minh chính đại. Có điều mấy ngày nay Tương Như Nhân ngủ càng không được an ổn, thường xuyên nửa đêm chân phù đến đau tỉnh dậy. Có đôi khi là gặp ác mộng mà tỉnh, mơ thấy trẻ sơ sinh máu chảy đầm đìa.

Tô Khiêm Dương không nề hà vẫn ôm nàng, an ủi nàng. Tương Như Nhân cũng không có cách nào đi quan tâm tâm tình hãn thế nào, bản thân thấy thế nào thoải mái thì làm thế ấy.

Có mấy lần trong lòng thật khó chịu, thậm chí còn hướng về phía Tô Khiêm Dương nói lớn, cái kính cũng không bớt. Nhưng Tô Khiêm Dương đều nhường nàng, ôn tồn dỗ nàng.

Như vậy ba bốn ngày, thái y nói khoảng cách đến ngày Tương Như Nhân lâm bồn sẽ không quá nửa tháng. Ở Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân và Tô Khiêm Dương gây gổ.

Không sai, không phả Tô Khiêm Dương phát giận Tương Như Nhân trầm mặc, hay Tương Như Nhân phát giận Tô Khiêm Dương nhường nàng, mà là hai người người một câu ta một câu, gây gổ.

Trần Phụng và Phùng Áng đứng bên ngoài không biết nên làm gì bây giờ, cũng không thể đi vào khuyên a. Nhưng hoàng thượng và Hiền phi nương nương đây là đang thật sự cãi nhau. Giọng Hiền phi nghe qua thật hung dữ.

Trong phòng, Tương Như Nhân đứng kia một mặt tức giận trừng mắt Tô Khiêm Dương. Mà Tô Khiêm Dương cũng là một mặt xám xịt, nàng bảo hẩn đi, hẩn đứng đó không đi. Tương Như Nhân tức giận lên trên giường, thả rèm xuống, nhắm mắt làm ngơ.

Sắc mặt Tô Khiêm Dương càng khó coi.

Nhưng kỳ thực một nén nhang trước, hai người còn rất tốt.

Tô Khiêm Dương nói với nàng chờ đứa nhỏ này sinh ra sẽ đại xá thiên hạ. Lúc trước Bình Ninh và Dung nhi sinh ra, tiệc đầy tháng cũng chưa làm cho bọn họ, lần này xem như bù hết vào đứa nhỏ này đi. Tích đức thật nhiều cho hẩn, để hẩn khỏe mạnh cường tráng lớn lên.

Đối thoại ấm áp như vậy nghe sao cũng không thể là nguyên nhân cãi nhau.

Có điều sau khi nói đến chuyện đại xá này, Tô Khiêm Dương nhắc đến câu Trưởng công chúa từng nói qua, để Định vương gia rời khỏi hoàng cung hồi đất phong. Tương Như Nhân tỏ vẻ đồng ý, nói nhiều thêm một câu. Thế là Tô Khiêm Dương ghen tị...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Hãn Cố Tình Gây Sự

Tương Như Nhân nói một câu “Định vương gia ở lại trong cung này cũng sắp mười năm, ngày ngày cô tịch, nhường hãn hồi đất phong đi, cũng có thể tốt hơn chút.”

Lời này nghe vào trong tai Tô Khiêm Dương lại không đúng vị, vì thế Tô Khiêm Dương còn đề nặng vị dấm chua kia hỏi lại nàng “Ngày trong cung cô tịch?”

Tương Như Nhân gật đầu “Đúng vậy. Một người nhốt ở Thanh Huyền cung, một người để nói cùng cũng không có, dù là người tẻ nhạt cũng không chịu nổi.” Khẩu khí của Tương Như Nhân cũng bình thường, chỉ là một lời bình về chuyện Định vương bị nhốt tại Thanh Huyền cung mười năm, người bình thường bị giam mười năm như vậy, ai chịu nổi.

Nhưng Tô Khiêm Dương lại nghe ra ý tứ khác, trong lòng nàng đau hãn, đau hãn cô tịch mười năm.

Ý nghĩ này nảy sinh ra liền không kiềm được, một cỗ dấm chua trực tiếp trào lên, Tô Khiêm Dương nhìn nàng vẻ mặt tự nhiên, trong giọng chậm rãi lộ ra vị ghen “Thế nào, nàng đau lòng hãn?”

Vốn hãn nói như vậy, tình huống bình thường nàng chỉ cần cười nói không có, làm nũng một hồi liền qua.

Nhưng hiện tại nàng không phải trong tình trạng bình thường, đã nhiều ngày ngủ không ngon, thường gặp ác mộng hay vì chân phù quá đau mà nửa đêm tỉnh giấc, nàng hiện tại đang cấu kính khó chịu vô cùng.

Vì thế nghe Tô Khiêm Dương nói một câu như vậy, vị ghen trong đó nàng trực tiếp xem nhẹ, chỉ thấy tràn đầy phản cảm với những lời đó “Hoàng thượng ngài đây là có ý tứ gì!”

Khẩu khí Tương Như Nhân cao lên, Tô Khiêm Dương cũng không nghĩ trong lòng nhường nàng, nên vẻ mặt có chút trầm xuống “Trẫm có thể có ý tứ gì. Không phải chính nàng nói mười năm giam cầm với Định vương thật cô tịch sao.”

“Thần thiếp nói vốn không sai. Chẳng lẽ nhất một người suốt mười năm không cô tịch sao. Một người ở trong một phòng quanh năm suốt tháng chẳng lẽ không buồn sao.” Tương Như Nhân lập tức phản bác, nàng nói có gì sai, tại sao lại cho là nàng đau lòng.

Tô Khiêm Dương nghe được, nàng lại nhắc lại lần nữa, vậy còn không phải đau lòng sao, dấm chua kia lại ngộ nguậy dâng lên.

Người bình thường cãi nhau đã hay không lý trí, huống hồ đây là một người đang ghen cãi với một người đang cấu kinh, một chút đều không muốn nhường.

Chiến hỏa này lập tức bùng nổ.

Tương Như Nhân lập tức thoát ra khỏi lòng hăn, đỡ bụng đứng lên trừng hăn “Hoàng thượng ngài rốt cuộc là có cái ý tứ gì!” Kỳ quái.

Tô Khiêm Dương cũng đứng dậy “Trẫm có ý tứ gì, trong lòng nàng không phải rất rõ ràng sao, nàng quan tâm Định vương như vậy để làm gì!”

“Là hoàng thượng hỏi thần thiếp, thần thiếp trả lời có gì không đúng. Ngài đây là cố tình gây sự!”

“Trẫm cố tình gây sự chỗ nào!” Mặt Tô Khiêm Dương hơi phiếm hồng, đời này cũng chưa từng cãi nhau như vậy. “Trẫm hỏi nàng như vậy là sai

sao, tại sao nàng lại tức giận.” Chẳng lẽ vì chột dạ?

“Hoàng thượng còn không phải cố tình gây sự sao? Nhắc tới là ngài, thần thiếp không được nói nửa câu đúng không? Vậy tại sao lại muốn hỏi thần thiếp? Trong lòng ngài không phải cũng đồng ý với lời của Trương công chúa sao? Tại sao thần thiếp lại không thể gật đầu. Ngài đây là có thành kiến với thần thiếp!” Thanh âm của Tương Như Nhân cao lên, đi đến bên giường oán hận phản bác. Gây gổ một cái, thắt lưng không còn mỗi, chân cũng không đau, lực chú ý hoàn toàn dời đi. “Nàng đồng ý nhưng phía sau sao còn nói thêm những lời này, chẳng lẽ trong lòng nàng không một chút thấy Định vương đáng thương.”

Trong đầu Tô Khiêm Dương lúc này lòng vòng chỉ nghĩ đến có một câu, đừng tưởng chỉ có nữ nhân ghen mới đáng sợ, nam nhân ghen cũng không thể khinh thường.

“Thần thiếp nói Định vương đáng thương lúc nào. Mà thần thiếp có nói gì sai sao?” Tương Như Nhân cảm thấy lí giải của hắn rất không thể chấp nhận. Làm sao từ việc nàng nói Định vương gia bị nhốt một mình cô tịch thành là đáng thương, tâm nàng đau hắn. Loại này giống như càng nói lên cảm giác có quan hệ gì đó khiến Tương Như Nhân càng thêm chán ghét.

Nửa đời trước của nàng đã có bao nhiêu chuyện gắn liền với Tam hoàng tử - Định vương gia gỡ không ra. Trước khi xuất giá, sau khi xuất giá, vào cung càng là như thế. Nguyên nhân lớn nhất Hứa dung hoa bắt ép nàng cũng là vì Định vương gia.

Nếu nói lúc đó Tương gia cùng Định vương mưu phản có liên quan nàng còn chịu, đằng này là không có liên quan. Nàng luôn ngay thẳng, vì sao nhiều lần cứ phải liên lụy đến nàng. Đến bây giờ hoàng thượng nghe nàng nói một câu cũng cho là nàng có ý với Định vương.

Tương Như Nhân nổi giận, thấy Tô Khiêm Dương cũng một mặt tức tối, trực tiếp leo lên giường, thả màn trướng xuống “Hoàng thượng ngài thật là không thể nói lý, ngài đi đi! Thần thiếp không muốn nhiều lời cùng ngài!”

Nói xong, để lại cho hắn chỉ còn là màn trướng lay động.

Tô Khiêm Dương đứng ở đó sắc mặt xám xịt, không nhúc nhích...

Bên ngoài, Trần Phụng và Phùng Áng nhìn nhau, âm ỉ xong rồi?

Phùng Áng lắc lắc đầu, cũng không có tiếng mở cửa, hoàng thượng và nương nương giải hòa rồi sao? Nhưng vừa rồi âm ỉ lớn tiếng như vậy, bên ngoài cũng nghe được là âm ỉ chuyện gì. Lập tức liền hòa hảo là không có khả năng a.

Ở phòng ngoài, đám người Hứa ma ma càng là nghi hoặc, nhưng ai mà dám đẩy cửa đi vào hỏi. Đèn trong phòng còn chưa tắt, không khí lại yên tĩnh, có chút đáng sợ.

Đột nhiên, cửa phòng trong mở, Tô Khiêm Dương đen mặt bước thẳng ra, liếc nhìn Trần Phụng một cái. Trần Phụng kiên trì hỏi “Hoàng thượng, ngài muốn đi đâu?”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời tối mờ, trầm giọng nói “Đi Thanh Huyền cung.”

Ở gian ngoài mấy người Hứa ma ma nghe được, mặt đều có chút biến hóa. Hứa ma ma nhìn vào hướng trong tấm thất, Tô Khiêm Dương đã mang theo Trần Phụng rời đi.

Trong phòng, màn trướng yên tĩnh không chút động. Hứa ma ma lo lắng Tương Như Nhân, đi vào vén màn lên. Tương Như Nhân ngồi ở kia, hốc mắt hơi đỏ, vẻ mặt ủy khuất...

Tô Khiêm Dương đi thẳng một mạch đến Thanh Huyền cung như có một lực đẩy thôi thúc. Đến cửa, thị vệ mở cửa, trong phòng mờ tối, thân ảnh kia ở bên cạnh giường có chút mơ hồ.

Trần Phụng nhanh chóng châm nến. Tô Khiêm Trạch nhìn qua đây, thấy là hắc, trong ánh mắt cũng không có gì dao động.

Tô Khiêm Dương đi đến bàn bên cạnh ngòai xuống, nhìn hắc ngòai trên giường, lúc này vẻ mặt tức giận cãi nhau vừa rồi cũng không còn, bình tĩnh nói “Trẫm sẽ phái người đi đất phong trước, đợi nguô xuất cung, đi Nam Sơn tự đón Tấn thái phi cùng hồi đất phong, về sau không cần trở lại.” Tô Khiêm Trạch giương mắt nhìn hắc một chút “Ta nói rồi, ta không đi.”

“Cái này không phải do người làm chủ.” Tô Khiêm Dương chặn dứt lời hắc “Định vương pho đã tự sát, chẳng lẽ nguô cũng muốn Tấn thái phi chết ở Nam Sơn tự, người chưa từng có một ngày tận hiếu.”

Tô Khiêm Trạch nở nụ cười “Nếu hoàng thượng hiếu đạo như thế, vậy rước Tấn thái phi vào trong cung, thay ta tận hiếu thật tốt là được. Ta là tội thần, có tư cách gì rời đi.”

Nói qua nói lại vẫn không đi. Tjowif điểm phụ hoàng còn sống hắc cũng không chịu đi. Tô Khiêm Dương nhìn hắc “Vì sao người không chịu đi?”

Tô Khiêm Trạch vẻ mặt chẳng có gì “Ta quen rồi, nơi này cũng rất tốt.”

“Là vì ai?” Tô Khiêm Dương nhìn thẳng hắc “Vì ai mà người không chịu đi. Dì ngay cả Hứa dung hoa đã trăm phương nghìn kế nghĩ cách cứu người ra người cũng không đi. Định vương phi tự sát, Hứa dung hoa bắt ép Hiền phi khiến Hiền phi suýt mất mạng. Mọi thứ người cũng biết.”

Tô Khiêm Trạch cuối đầu, đáy mắt có chút dao động. Định vương phi đã chết hắc biết. Thế nhưng Hứa dung hoa cũng đã chết sao. Sau đó khoe miệng kéo lên, cười nhạt “Uy hiếp Hiền phi, Hứa dung hoa kia đáng chết.”

“Trước khi chết nàng ta đã nói không ít này nọ.” Tô Khiêm Dương nhìn dây xích quấn quanh chân hắn, chậm rãi nói “Định vương gia mưu phản đều là vì một người. Vì chứng minh hắn cũng làm được nên mới mưu đồ bí mật tạo phản.”

Trong lòng hai người đều biết người kia là ai. Tô Khiêm Trạch a một tiếng cười nói “Thật sao, còn có người như vậy tồn tại?”

Tô Khiêm Dương cũng không quan tâm hắn phủ nhận hay thừa nhận, một tay đặt trên bàn, nhẹ nhàng gõ gõ “Nếu Tam đệ cam tâm vì nàng như vậy, xin mời Tam đệ vì nàng rời khỏi hoàng cung, trở về đất phong sống thật tốt, không cần ở lại. Người ở đây chỉ mang đến phiền toái cho nàng.

Đáy mắt Tô Khiêm Trạch hiện lên chút mê mang. Phiền toái, hắn không phải luôn gây phiền toái cho nàng sao. Từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đã không thích hắn, càng về sau trong cuộc sống nàng lại càng cảm thấy hắn thật phiền.

Nhưng nàng còn thấy hắn phiền toái có phải thể hiện rằng nàng vẫn nhớ được đến hắn.

Đáy lòng Tô Khiêm Trạch bỗng sinh ra ý tưởng vụn vụn như thế. Định vương phi đã chết, Hứa dung hoa cũng chết. Hai người chú ý nhất đến hắn đều đã chết, vì ai đâu. Xét đến cùng đều là vì hắn.

Con người đều có lúc bị coi thường như vậy. Đưa đến trước mắt người, người nếu không để ý thì sẽ không cần, thậm chí ghét bỏ. Chỉ khi nào biết nó đi rồi và không bao giờ xuất hiện nữa, bỗng nhiên tâm lại sinh ra tiếc nuối, hối hận đã không đối với các nàng tốt hơn một chút.

Hắn ở Thanh Huyền cung này ngày người đến mười năm, gốc đến nỗi thời gian cũng quên đi. Chỉ nhớ mỗi đêm ba mươi đầy trời pháo hoa chiếu sáng phòng hắn. Dù hắn ở đây mười năm hai mươi năm cũng không sao cả, bởi vì vẫn có người nhớ đến. Dù là năng cảm thấy hắn phiền toái, chán ghét

hắn nhưng so với việc hắn rời khỏi Lâm An thành và nàng sẽ quên hắn thì vẫn tốt hơn.

Giờ phút này, Tô Khiêm Trạch suy nghĩ vô cùng ích kỉ.

Thật lâu sau, Tô Khiêm Trạch đưa đưa tay, tiếng xiề xích vang lên. Tô Khiêm Trạch cười nói “Hoàng thượng ngài nghĩ nhiều rồi. Tội thân ở tại trong này, có thể gây được phiền toái cho ai.”

“Được, được.” Tô Khiêm Dương cũng cười nhưng ý cười không tới đáy mắt. Tất cả mọi người đều mong người ra ngoài sống cho tốt, người lại lần này hết lên khác không chịu đi. Người để Tấn thái phi ở Nam Sơn tự, nói ra loại chuyện như Trẫm thay người tấn hiếu. Tam đệ, người hiện tại thật để trẫm mở mang tầm mắt.”

Tô Khiêm Trạch duy trì ý cười kia “Những gì ta có cũng chẳng được bao nhiêu, không sao cả.”...

Trần Phụng không biết hoàng thượng ở Thanh Huyền cung nói cái gì với Định vương gia, chỉ biết lúc bước ra vẻ mặt càng trầm xuống, đi trên đường đều toát ra hơi thở khủng bố.

Trần Phụng theo bản năng duy trì bước khoảng cách với hoàng thượng, cũng không dám tiến lên hỏi, hoàng thượng đi đâu hắn sẽ đi theo đó.

Tô Khiêm Dương trở về Thừa Kiền cung, ngồi một hồi lâu, cảm xúc bình phục thì bắt đầu lo lắng buổi tối cãi nhau như vậy liệu Tương Như Nhân có không thoải mái chỗ nào hay không.

Cãi nhau là không có cách nào lý trí nghĩ xem sao bản thân lại nói vậy. Tô Khiêm Dương chỉ là cảm thấy lời kia nghe vào tai khiến vị ghen trội dậy. Hiện tại tỉnh táo lại, muốn đi xem nàng thế nào lại có chút nhắc chân không nổi.

Tô Khiêm Dương cũng không nghĩ Tam đệ và Tương Như Nhân là có chuyện gì, chỉ là trong lòng luôn ần ần cảm giác không thoải mái. Nói cho cùng cũng vì trong lòng luôn lưu lại câu nói kia của Hứa dung hoa, 'Định vương gia có thể vì nàng mà mưu phản, hoàng thượng ngài thì vì nàng mà làm được gì?'

Tô Khiêm Dương cứ ngồi trên bậc thềm trước bàn kia, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài, vẻ mặt tâm tình bất định.

Bên ngoài Trần Phụng vội vào bẩm báo Trình thái phó suốt đêm tiến cung, nói có việc cần tấu.

Tô Khiêm Dương đứng dậy, cho Trần Phụng đưa người vào. Trình thái phó tiến vào quỳ xuống trước mặt Tô Khiêm Dương “Khẩn cầu hoàng thượng lập tức phái thái y đến Tương phủ, Tương quốc công hãn, sắp không được rồi.”

Trình thái phó tuổi cũng đã lớn, thời điểm Trần Phụng đỡ hãn đứng dậy chân còn có chút run run, có thể thấy được vừa rồi tiến cung là vội vàng thế nào. Tô Khiêm Dương tức khắc phái người đi Thái y viện gọi người giỏi nhất lại đây, “Nhớ kỹ, không được kinh động.”

Trần Phụng đi ra ngoài, tự mình chạy một chuyến đến Thái y viện, rất nhanh đã dẫn bốn người trở lại. Tô Khiêm Dương thay bộ y phục khác, nói với Trình thái phó “Trẫm đi cùng người đến Tương phủ.“...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Thời Gian Trôi Đi Đâu

Ngay trong đêm hai xe ngựa ra khỏi cung, đi trên phố đều không có một bóng người, thỉnh thoảng mới có người say rượu lắc lư bên vệ đường. Xe ngựa thẳng hướng Tương phủ chạy đi, đến cửa lớn Tương phủ, đoàn người xuống xe, đứng đón là Tương Cảnh Nhạc.

Vừa thấy là hoàng thượng, Tương Cảnh Nhạc vội muốn hành lễ, Tô Khiêm Dương vung tay “Không cần đa lễ, xem bệnh trước quan trọng hơn”

Bốn thái y được mời đến sân viện Tương lão gia tử, Tô Khiêm Dương cũng đi cùng. Tương đại lão gia và nhị lão gia đều ở đó, nhanh chóng hành lễ. Tô Khiêm Dương nhận lễ xong, đi vào ngoại thất, chờ thái y chẩn bệnh.

Nếu Tương lão gia tử không bệnh nặng như vậy, Tương đại lão gia cũng sẽ không đi nhờ Trình thái phó tiến cung cầu thái y đến. Người Tương gia trong đêm tiến cung sẽ dễ khiến người ta hoài nghi. Tương gia lại càng không muốn để tin tức Tương lão gia tử bệnh nặng bị lan truyền. Có điều bọn hần không nghĩ đến, hoàng thượng sẽ đến đây.

“Phụ thân bị bệnh khi khỏe khi yếu, hiện thời là càng nghiêm trọng, có khi cả ngày ngủ không tỉnh dậy, đến tận nửa đêm mới tỉnh, lại lẩm bẩm không nhớ chuyện gì.” Tương đại lão gia nói về bệnh tình của Tương lão gia tử với Tô Khiêm Dương. Tuổi lớn, đầu năm liền ốm đau quẩn thân, hiện tại đã không thể vẫn hồi.

Tương đại lão gia thở dài “Thần chỉ là hy vọng phụ thân đi an ổn một chút, đến tuổi chung quy cũng phải đi, nhưng không muốn phải đi trong thống khổ.”

Hai trong bốn thái y nhanh chóng bước ra nói với Tương đại lão gia “Bệnh của Quốc công gia đã lâu, trong đó đang thi châm, sẽ thanh tỉnh một lúc nhưng không cam đoan được bao lâu. Các vị có chuyện gì liền đi vào nói cho xong đi.”

Đây là ý nói với mọi người Tương lão gia tử tùy lúc có thể rời đi. Tương đại lão gia thần sắc chấn động, trên mặt nhiễm bi thương, cùng nhị lão gia mang theo hai nhi tử vào trong.

Tô Khiêm Dương thấy bọn họ đi vào rồi, nhìn thái y kia “Không thể kéo dài thêm một chút sao?” Hiện tại Nhân Nhân còn chưa sinh nhưng chỉ cách lâm bồn vài ngày nữa, nếu biết được tin tức này, nàng làm sao chịu nổi.

“Cái này còn phải xem ý chí của Tương quốc công mới được. Theo như thân mình của quốc công, đây không phải là lần đầu gặp nguy cấp như vậy, lần này là nghiêm trọng nhất, xem sức khỏe của Quốc công gia, lẽ ra chống đỡ không nổi, sớm đã rời đi.” Tương lão gia tử chính là dựa vào ý chí mà còn sống, đàn độn, thế nào cũng không chịu đi.

Vẻ mặt Tô Khiêm Dương khẽ động, đây là có tâm nguyện chưa xong.

Trong phòng truyền ra tiếng Tương Cảnh Trí và Tương Cảnh Nhạc buồn khóc. Một lát sau, Tương đại lão gia bước ra, như chớp mắt một cái già đi rất nhiều, hướng Tô Khiêm Dương cung kính nói “Hoàng thượng, phụ thân biết được ngài đến, mời ngài vào.”

Bọn Tương Cảnh Trí đều bước ra, Tô Khiêm Dương đi vào phòng, thái y đang thi châm. Tương lão gia tử quay đầu, thấy là hãn, suy yếu cười “Xin thứ cho lão thần vô phép, không thể hành lễ với hoàng thượng.”

“Tương quốc công không cần đa lễ.” Tô Khiêm Dương ngồi xuống, để Tương lão gia tử không phải ngược nhìn mặt như vậy. Lúc trước thái hoàng thái hậu bệnh một hồi, nguồn đã có vẻ già yếu đi nhiều. Hiện tại, Tương lão gia tử bị trận bệnh này đến nửa năm, gầy yếu đi quá nhiều. “Lão thần thỉnh

hoàng thượng ban tội, Tương gia không hề hiểu tôn, để Hiền phi lạc mất hoàng tự. Lão thần không thể ở trên trần chuộc tội, xuống dưới kia, thần sẽ tạ tội cùng tiên hoàng.” Tương lão gia tử nói thật chậm rãi, trong đó còn dừng vài lúc, ho khan.

Nhưng đôi mắt kia thì thật sáng rõ.

Tô Khiêm Dương nhớ được Tương Như Nhân đã nói Tương quốc công không biết rõ nguyên nhân của ước định ba năm vô sinh. Thế nhưng hiện tại nghe qua lại giống như Tương quốc công đều biết hết.

“Bọn họ còn muốn lừa gạt lão thần, nhưng kỳ thực lão thần đã sớm đoán được.” Tương lão gia tử thở dài một hơi. Người trong nhà không muốn biết, hẳn liền giả vờ hồ đồ không biết, nhưng trong lòng thì vẫn minh bạch.

Tôn nữ nuôi dưỡng tốt như vậy, lại luôn để nàng phải chịu ủy khuất, hận bản thân không thể một mình gánh chịu, Tương lão gia tử lại nhìn về phía Tô Khiêm Dương một lần nữa, cầu xin “Hoàng thượng, lão thần cả gan, cầu ngài một việc.”

“Tương quốc công cứ nói.”

Tương lão gia tử giật giật miệng, gằn từng tiếng rõ ràng. Tô Khiêm Dương nghe, thật lâu sau “Trẫm đáp ứng người.”

Vẻ mặt Tương lão gia tử buông lỏng, vô cùng thành kính “Lão thần tạ ơn hoàng thượng.” . . .

Tô Khiêm Dương để cả bốn thái y kia ở lại Tương phủ để ngừa vạn nhất. Chờ hẳn rời khỏi Tương gia trở lại trong cung trời cũng sắp sáng. Luac này cũng không kịp ngủ, hồi Thừa Kiên cung chuẩn bị một chút, lập tức thượng triều.

Sau khi hạ triều, Tô Khiêm Dương một mình triệu kiến đám người Lễ bộ thượng thư, Trình thái phó, Bình vương gia nghị sự, phái Trần Phụng đi Chiêu Dương cung nhìn một chút.

Cả buổi chiều, Tô Khiêm Dương đều ở trong Thừa Kiền cung nghị sự cùng đám đại thần. Đến chạng vạng, đám người Lễ bộ thượng thư, thị lang rời đi. Trình thái phó và Bình vương gia vẫn lưu lại.

Đến chập tối, Trình thái phó rời đi rồi, trong Thừa Kiền cung chỉ còn lại hai người Tô Khiêm Dương và Bình vương gia. Tô Khiêm Dương nhìn hẳn “Chuyện Man tộc cùng lãnh thổ kia, Lục hoàng thúc tuổi lớn đi cũng không tiện, vẫn là muốn dựa vào người đi một chuyến xem trước.”

“Thần tùy thời có thể xuất phát.”

“Không vội.” Tô Khiêm Dương lắc đầu, “Tương quốc công lần này chỉ sợ là chống đỡ không quá vài ngày. Thời điểm chiếu thư ban xuống còn cần người có trong triều.”

Tuy rằng đáy mắt Tô Khiêm Mặc có chút kinh ngạc, nhưng đối với quyết định của đường ca, hẳn vẫn dốc hết sức ủng hộ “Lúc này vẫn còn sớm, chỉ sợ những người đó lấy chuyện đầu năm Hiền phi bị giam để nói, không đức sao lại thẳng.”

Trên mặt Tô Khiêm Dương có chút lãnh ý “Trẫm cũng muốn hảo hảo nhìn xem trong triều có bao nhiêu người nói như vậy“ . . .

Bốn năm ngày trôi qua, Tô Khiêm Dương đều không đi Chiêu Dương cung, cảm xúc của Tương Như Nhân chẳng thể tốt được. Hứa ma ma hễ mà khuyên một câu, nàng lại cúi kính lên, lời ai nói cũng không cần nghe. Không đến liền không đến, vốn nàng không sai, rốt cuộc là ai keo kiệt ai cố tình gây sự. Nhưng Trần Phụng thì mỗi ngày lại đây thay hoàng thượng xem một vòng, Tương Như Nhân căn bản là không gặp hẳn. May là Trần Phụng và Phùng Áng giao hảo tốt, còn có thể từ Phùng Áng biết được chút

chuyện. Bằng không mỗi ngày Trần Phụng lại đây, đều là không có cách nào để báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Hai vị chủ tử giận dữ, khổ là thân chạy vật ở giữa. Trần Phụng kỳ thực rất muốn nói với nương nương, hoàng thượng không đến thật ra là vì mấy ngày nay quá bận rộn. Bí mật triệu kiến vài vị đại thân, đều là thương nghị đại sự.

Chẳng qua là dù Trần Phụng muốn nói thì hiện tại Tương Như Nhân cũng không muốn nghe.

Tương Như Nhân là cho rằng hoàng thượng không đến vì muốn nàng hạ mình nhận sai. Nhưng nàng có nói sai sao, nàng còn nổi giận đây, mở miệng lại nói nàng đau lòng Định vương gia, sao không phải là hấn giải thích cho nàng chứ.

Càng nghĩ, Tương Như Nhân càng cảm thấy ủy khuất. Vốn cảm xúc mấy ngày nay không tốt. Ngày đó cãi nhau xong đi ngủ, ban đêm tỉnh vài lần, mệt, mơ màng mơ màng lại ngủ. Buổi sáng tỉnh dậy người có chút hỗn loạn.

Càng gần ngày lâm bồn, Tương Như Nhân có chút hoảng hốt. Không biết là đứa nhỏ trong bụng truyền cảm giác hay trong lòng nàng luôn có gì đó bất an, cứ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra...

Hai ngày sau, bỗng nhiên một đạo thánh chỉ phong phi ban xuống.

Trần Phụng tự mình đi Chiêu Dương cung tuyên chỉ “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Từ xưa đế vương thận giản thực đức, bị trật cunh đình, lấy tương nội chính. Lịch kê hương chế, điển lễ du long. Chiêu Dương cung Hiền phi Tương thị ôn huệ đoan lương, khôn nghi mậu. Nay tiến phong quý phi. Khâm thử.”

Tương Như Nhân quỳ trên mặt đất, thật lâu sau cũng chưa hồi thần. Quý phi? Phong nàng?

Trần Phụng tuyên chỉ xong, cười tủm tỉm nhìn nàng “Quý phi nương nương, còn không mau tiếp chỉ?”

Tương Như Nhân vươn tay tiếp nhận thánh chỉ từ Trần Phụng “ Tạ hoàng thượng ân điển.”

Thanh Đông và Thanh Thu ở phía sau đỡ nàng dậy. Tương Như Nhân có chút nghi hoặc nhìn Trần Phụng “Trần công công, hoàng thượng sao có thể hạ thánh chỉ này?” Đầu năm nàng có tội, bị xử phạt hơn một tháng nay mới từ Khải Tường cung trở ra. Hiện tại tuy có thai nhưng chưa sinh cũng chưa biết nam hay nữ, cũng không có công lớn, sao có tư cách được phong quý phi.

Trần Phụng nhận hồng bao Hứa ma ma đưa tới, cung kính với Tương Như Nhân “Tâm tư hoàng thượng thế nào tiểu nhân sao dám phỏng đoán

Chúc mừng quý phi. Đại điển phong quý phi vào ngày mai. Tiểu nhân còn phải hồi bẩm, xin cáo từ.”

Tương Như Nhân để Phùng Áng tiễn người, trong tay cầm thánh chỉ, vui sướng chưa cảm thấy, chỉ tràn ngập cảm giác khó tin. Phong quý phi này thật khiến nàng đoán không ra.

Nhưng tưởng tượng không ra cũng chẳng phải mình Tương Như Nhân đã tiếp chỉ mà chỗ thái hậu, hoàng hậu và trên dưới hậu cung đều chưa một ai nghe qua tin tức này trước đó. Nếu Hiền phi sinh hạ Lục hoàng tử, vậy xem vào Hiền phi đã có hai trai một gái, hơn nữa dựa vào tư lịch của nàng, phong quý phi còn khiến người ta tiếp nhận được. Nhưng hôm nay, sinh cũng chưa sinh, còn cách lâm bồn vài ngày đã hạ thánh chỉ. Hoàng thượng dù có sủng Hiền phi cũng không thể vô phép tắc a. Quý phi lại không phải phân vị phi tử bình thường, làm sao có thể tùy ý phong như vậy.

Thái hậu nương nương trực tiếp đi Thừa Kiền cung gặp hoàng thượng. Thời điểm nàng đến, bên ngoài người quỳ đã không ít. Lúc lâm triều Tô Khiêm Dương tuyên bố chuyện này, tiếng phản đối nổi lên bốn phía. Nhất là Triệu quốc công dẫn đầu một đám đại thần. Nhưng bọn người Lễ bộ thượng thư, Trình thái phó và Bình vương gia như đã có thương lượng trước, đám Triệu quốc công càng phản đối, bọn họ càng ủng hộ.

Bọn người Triệu quốc công là bỗng nhiên mới biết được tin tức, đám người Trình thái phó đã chuẩn bị bao lâu. Trên triều nói không lại. Hạ triều, đám người Triệu quốc công liền quỳ bên ngoài Thừa Kiền cung, yêu cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ, phong quý phi cần phải thận trọng hơn.

Vì thế thời điểm thái hậu đến, bọn người Triệu quốc công thật vui vẻ a, có người đến làm chủ. Thái hậu nương nương tốt xấu gì cũng khuyên được hoàng thượng. Một đạo thánh chỉ đột ngột ngày thật khiến bọn họ trở tay không kịp.

Thái hậu đi vào, Tô Khiêm Dương đứng dậy nghênh đón. Thái hậu sắc mặt xám xịt nhìn hẳn “Hoàng thượng, đại sự như vậy ngài cũng không cùng ai gia và hoàng hậu thương nghị một chút đã tự quyết định. Hiện thời khiến đại thần quỳ đầy bên ngoài điện. Rốt cuộc ngài đây là đang làm gì!”

“Nhu thần chỉ là không thương lượng với mẫu hậu thôi. Trước đây mấy ngày đã thương nghị qua với đám người Trình thái phó, Bình vương gia rồi. Hiện tại việc cũng đã định xong.” Tô Khiêm Dương vẻ mặt bình thường đáp. Đối với việc này hẳn đã chuẩn bị kỹ, sẽ không lo lắng đến những tiếng phản đối.

“Ồ nháo! Chuyện phong quý phi có thể chỉ thương lượng một chút với bọn họ mà đủ sao. Chuyện lớn như vậy mà một chút tin tức ai gia cũng không biết trước. Hoàng thượng đây là muốn gạt ai gia đúng không?” Thái hậu tức giận. Lúc nào thì chuyện phong phi mà thái hậu với hoàng hậu không biết trước, phải đợi chiếu thư hạ mới hay tin.

“Nhi thần làm sao có thể cố ý gạt mẫu hậu, mẫu hậu lo nghĩ nhiều rồi.” Tô Khiêm Dương nhìn Trương công chúa ngồi ở bên cạnh thái hậu, ngữ khí hòa hoãn “Thánh chỉ đã hạ, nhi thần là vua một nước, nào có đạo lí lại lật lọng.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Phong Nàng Làm Quý Phi

Quân vô hí ngôn. Làm hoàng thượng, thánh chỉ đã hạ, người ta cũng đã tiếp chỉ, nào có đạo lí thu hồi lại.

“Cho dù là vậy hoàng thượng cũng phải thu hồi thánh chỉ này lại. Phong quý phi tùy tiện như vậy, sao kẻ dưới có thể phục tùng.” Mặc dù hoàng thượng có chủ ý như thế, thái hậu cũng không thể đáp ứng chuyện này.

“Mẫu hậu nói là phục chúng nhưng sở chỉ là những kẻ đang quỳ bên ngoài kia.” Trên mặt Tô Khiêm Dương có chút ý lạnh “Trẫm là vua một nước, chẳng lẽ còn phải chịu kèm cặp từ bọn họ? Bọn họ muốn dùng chức quan để uy hiếp, trẫm cũng không ngăn cản. Trần Phụng, đi ra ngoài bảo bọn họ hiện tại ai không muốn làm quan nữa cứ để mũ quan lại, trực tiếp đi về nhà, trẫm tuyệt đối sẽ không ngăn lại!”

“Đứng lại!” Vừa dứt lời, thái hậu đã quát lớn “Hoàng thượng đây là hồ đồ rồi. Vốn dĩ chuyện quý phi người đã làm qua loa, hiện tại còn muốn để các quan viên khuyên can bãi quan về nhà. Người rốt cuộc có biết mình đang làm gì hay không? Ai gia thấy người không rõ chuyện mình đang làm rồi.”

“Nhi thần đối với chuyện bản thân muốn làm biết rất rõ. Nhưng thật ra mẫu hậu chưa từng hỏi xem vì sao nhi thần lại lập nàng làm quý phi, tiến đến là lập tức chỉ trích nhi thần làm không đúng, phải thu hồi thánh chỉ. Mẫu hậu như vậy, rốt cuộc là nghĩ như thế nào?” Tô Khiêm Dương biết trước thái hậu sẽ đến chất vấn, nhưng cũng không ngờ thái hậu không hề hỏi rõ trắng đen mà chất vấn mình. Nhớ lại lời lão nương nương nói trước

lúc rời đi, thế này Tô Khiêm Dương mới cảm thấy lời lão nương nương nói cũng đoán được thật đúng.

Trưởng công chúa khuyên nhủ “Không phải là mẫu hậu bị hoàng thượng chọc tức hay sao. Chuyện lớn như vậy cũng không báo trước một tiếng. Thánh chỉ hạ, Chiêu Dương cung tiếp chỉ xong mới biết được. Vậy cũng giống như nói nếu để mẫu hậu biết được nhất định sẽ phản đối nên mới giấu gạt. Hoàng thượng làm vậy quả thật là quá đáng!”

Hai bên mẫu tử lúc này đều cần bậc thềm để bước xuống. Thái hậu hùng hổ lại đây yêu cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ, hoàng thượng thái độ cường ngạnh một điểm cũng không thể lùi. Cứ như vậy tiếp tục thì có thể thương lượng ra kết quả gì!

Trưởng công chúa nói vậy, Tô Khiêm Dương cũng liền dựa theo lời trưởng tử “Không báo trước với mẫu hậu, là nhi thần không phải.”

Thái hậu sắc mặt hòa hoãn đi chút, vừa muốn nói, Tô Khiêm Dương đã nói tiếp “Nhưng thánh chỉ đã hạ, nhi thần sẽ không thay đổi chủ ý, thỉnh mẫu hậu lượng giải.”

Sắc mặt thái hậu lập tức lại trầm xuống, không khí vừa dịu đi được chút lại trở về cục diện bế tắc.

Trong lòng Trưởng công chúa thở dài một tiếng, may là nàng đi theo lại đây, thái hậu không hỏi, vậy cũng còn có nàng tới hỏi “Hoàng thượng một kho đã đột nhiên phong quý phi như vậy tất nhiên sẽ có đạo lý của bản thân. Hiện tại nhiều đại thần quỳ ngoài điện như thế, hoàng thượng cũng không thể nói là họ lấy chức quan uy hiếp, họ chỉ là muốn cái giao đãi.”

Tô Khiêm Dương hừ lạnh một tiếng “Giao đãi? Muốn trăm cho bọn họ cái giao đãi gì? Chính sự không lo, từng người từng người chỉ biết quỳ bên ngoài cầu trăm thu hồi thánh chỉ.” Vài người quỳ là ai trong lòng Tô Khiêm Dương chả lẽ không biết sao. Trên bàn một chõng tấu chương này, tên đều

có thể tương ứng cùng bên ngoài “Tần Hà hồng thủy sao không thấy bọn họ quỳ ngoài điện chờ lệnh. Sơn Bắc thì địa chấn, thiên tai lớn như vậy, trong mấy người đang quỳ đó có ai nói muốn trợ giúp. Hiện thời phía nam nạn úng nghiêm trọng, dân chúng khó khăn. Trẫm ở trên triều đưa ra nhiều thứ cần nhân lực, bọn họ không một ai đứng ra. Hiện thời trẫm phong quý phi thì lập tức quỳ ở bên ngoài lấy chức quan uy hiếp trẫm. Thế nào? Trẫm còn phải chiều lòng bọn họ? Rốt cuộc là bọn họ nghe trẫm hay là trẫm phải nghe theo bọn họ?” Trẫm nghĩ vì dân chúng trong thiên hạ mà suy nghĩ, làm thần tử, cầm bồng lộc triều đình, chẳng lẽ không phải là giúp trẫm phân ưu giải nạn. Hiện tại lại muốn trẫm đưa ra giao đãi, muốn trẫm cho bọn họ giao đãi cái gì?” Hãn muốn nhìn xem đến tận cùng là có ai muốn đập đổ Tương gia, đập đổ Hiền phi.

Còn có người nào thừa dịp này mà bắt lấy cơ hội buông mái không tha, còn giựt giây những người khác cùng nhau đến.

“Mẫu hậu ngài hôm nay tiến đến cũng không hỏi nhi thần một câu vì sao, chỉ buộc nhi thần thu hồi thánh chỉ. Ngài là không tin nhi thần có thể làm tốt vị trí hoàng đế này, hay là cảm thấy hiện tại nhi thần bị ma quỷ ám ảnh, căn bản là không đưa ra được quyết định thánh minh?”

“Ai gia làm sao có thể không tin hoàng thượng.” Thái hậu sắc mặt phiếm bạch. Những lời này của Tô Khiêm Dương rõ ràng là trích nòng không nói lí lẽ. Đúng là nàng vừa tới, hỏi không hỏi đã trực tiếp yêu cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ. Bởi vì nàng thấy phong quý phi này là không nên, chuyện không nên cần phải thu hồi lại.

“Nếu mẫu hậu tin tưởng trẫm có thể làm một hoàng đế tốt, ngôi an ổn ngôi vị này thì thỉnh ngài đừng nói chuyện này nữa. Ngày mai chính là đại điển phong phi. Nếu phía hoàng hậu không chịu sắp xếp an bày chuyện này xuống dưới thì trẫm sẽ giao cho Đức phi và Thục phi. Hai người các nàng tạm quản cung vụ cũng đã không ít thời gian, sự vụ trong cung cũng đã

quen thuộc, tin là có thể làm tốt.” Tô Khiêm Dương đứng dậy, ý tứ là muốn đi ra ngoài nói chuyện cùng mấy vị đại thần.

Thái hậu kêu hẳn lại, lần này trong giọng nói lộ chút bất đắc dĩ “Hoàng thượng, chuyện này còn giao cho Đức phi và Thục phi đi làm thì người đặt hoàng hậu ở đâu. Hoàng hậu là đứng đầu cả cung, không nói trước một tiếng đã là hoàng thượng không đúng, hiện tại còn làm vậy là muốn gia tăng khoảng cách sao?”...

Các đại thần kia cứ thế quỳ, quỳ đến khi trời sập tối cũng không nghe hoàng thượng nói gì.

Trong đó vài người tuổi lớn có chút chịu không nổi nhưng vẫn là ngay ngắn quỳ. Mãi cho đến khi trời tối đen, Trần Phụng mới bước ra nhận lời của hoàng thượng. Ngày mai chính là đại điển phong phi, nếu cứ quỳ ở đây không đi, đợi trong cung đơnag cửa thì muốn ra cũng không ra được, trực tiếp quỳ đến mai vào triều, sau khi lâm triều, kết thúc đại điển xong thì mới ra khỏi cung được.

Thái độ hoàng thượng quyết liệt như thế căn bản là không có đường thương lượng. Hơn nữa ban chiều lúc Thái hậu rời đi bộ dáng bất đắc dĩ như thế, bọn họ có quỳ đến sáng mai cũng vô dụng.

Vì thế sau khi Trần Phụng nói xong, bọn họ bắt đầu người đỡ ta, ta đỡ người cùng nhau ra cung thôi.

Giờ phút này, Tô Khiêm Dương là đang ở Cảnh Nhân cung.

Nếu người đã đến đây, hoàng hậu cũng không muốn khách khí nói cái gì. Chờ Ngũ hoàng tử đi ngủ, hoàng hậu trực tiếp nói “Thần thiếp còn tưởng hoàng thượng đã quên giữa hậu cung này còn có một hoàng hậu. Chuyện phong quý phi vậy mà thần thiếp một chút cũng không biết trước. Hôm nay thánh chỉ đã hạ, ngày mai đã là đại điển, những gì cần chuẩn bị cũng không

làm kịp.””Những gì cần chuẩn bị cho đại điển, Lễ bộ đều đã làm thỏa đáng.” Tô Khiêm Dương nhàn nhạt trả lời.

Hoàng hậu cười châm chọc “Hoàng thượng ngài thật đúng là tri kỉ, đã giúp thần thiếp chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ trước, đến lúc đó thần thiếp chỉ cần lộ mặt ra là được, đúng là thanh nhàn!”

Tô Khiêm Dương nhìn về phía nàng, đáy mắt một chút thâm ý “Đây là vì để hoàng hậu có thêm nhiều thời gian để hảo hảo dạy dỗ Tứ công chúa, hảo hảo nuôi lớn Ngũ hoàng tử.”

Ánh mắt hoàng hậu khẽ giật mình, thời gian nàng bị giam cầm, Lệ Viện nháo ra vài chuyện kia nàng đều có nghe.

Hai tiểu thư phủ công chúa bị thu hồi thân phận quận chúa hiện thời cũng chưa được vào cung, đây chính là hình phạt đối với những lời lỗ mãng của các nàng khi ấy. Lệ Viện cũng bị phạt giam vài ngày. Sau khi nàng được bỏ lệnh cấm, đứa nhỏ này cũng từng khóc kể với nàng.

Vì thế hoàng hậu thành khẩn nói “Đây là thiếu sót của thần thiếp. Ngày sau nhất định dạy dỗ đứa nhỏ này thật tốt.”

Hiện tại đề tài nói chuyện của hai người thật nghèo nàn. Nói xong vài chuyện này đó, Tô Khiêm Dương thấy nàng đối với chuyện phong quý phi cũng không có phản ứng gì lớn, ngồi một lúc liền trở về Thừa Kiền cung.

Hoàng hậu đưa hân đến cửa. Nhìn bóng lưng hân rời đi, nét kính cẩn trên mặt nàng cũng dần tiêu tán. Hoàng thượng có ý đồ gì sao nàng lại không biết. Trước đó đều đã chuẩn bị chu toàn, trong triều vài vị đại thần cũng thương lượng xong, liền trực tiếp tuyên bố khiến phe phản đối trở tay không kịp. Cho dù là phụ thân bọn họ có quý chết ở ngoài Thừa Kiền cung cũng vô dụng.

Hà ma ma đi tới đỡ nàng, thay nàng bắt bình “Nương nương, sao ngài lại đáp ứng dễ dàng như vậy!”

“Thái hậu còn chẳng có biện pháp. Hoàng thượng lại đây chỉ là thông tri cho bản cung chứ không phải là thương lượng. Phong thì phong đi, quý phi mà thôi, không phải dù đến vị trí này thì vẫn không thể ngồi ăn ngang hàng với bản cung sao!” Đáy mắt hoàng hậu hiện lên chút hận ý “Đứng cao thì phải cẩn thận đừng để bị ngã xuống.”

“Nhưng Hiền phi kia cũng chưa sinh đứa nhỏ. Nếu là sinh hoàng tử, chẳng phải sẽ phong nàng làm hoàng quý phi.” Hà ma ma rút cuộc thay chủ nhân mình cảm thấy thật không đúng “Nương nương, ngài nhượng bộ nhiều quá.”

“Ma ma, người nhìn quá hạn hẹp.” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng “Hoàng quý phi thì có năng lực thế nào. Tương lai đăng cơ cũng không phải nhi tử của nàng. Hiện tại cần nghĩ đến là chuyện con nói dòng bên phủ thái tử. Dặn dò xuống dưới nói chờ đại điển phong phi xong, thái tử phi hãy dẫn theo hai thái tử trác phi cùng tiến cung.”

“Vâng”...

Một đêm này đúng là không yên tĩnh. Ở Thọ Hòa cung Trưởng công chúa không ngừng khuyên nhủ thái hậu. Ở Cảnh Nhân cung, hoàng hậu nhìn Ngũ hoàng tử hai lần, đêm hôm cũng không có ai.

Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân đợi mãi vẫn không thấy hoàng thượng đến nên miên man suy nghĩ.

Tin tức tổ phụ bệnh nặng nàng cũng chưa biết. Cãi nhau một trận xong, hoàng thượng cũng chưa đến. Đột ngột lại ban một đạo thánh chỉ không hề có dấu hiệu báo trước, phong nàng làm quý phi.

Tương Như Nhân cũng chẳng có vui sướng bao nhiêu, ngược lại còn cảm thấy bất an.

Không có người giải thích cho nàng lý do rõ ràng, Tương Như Nhân tự nghĩ, càng nghĩ càng thấy không đúng, mấy ngày nay trong lòng nàng đều cảm thấy bất an.

Hứa ma ma tiến vào khuyên nhủ “Nương nương, ngài nên nghỉ ngơi thôi.”

Được đỡ lên giường, Tương Như Nhân nằm xuống nhưng không chút buồn ngủ. Hứa ma ma ngồi bên cạnh, vuốt tóc nàng “Nhũ mẫu cảm thấy hoàng thượng không phải là tức giận ngài, bằng không sao còn phong ngài làm quý phi. Tin tức này hôm nay nương nương mới biết được, thái hậu và hoàng hậu cũng là sau khi thánh chỉ hạ mới biết. Bọn người Triệu quốc công buổi chiều quỳ bên ngoài Thừa Kiền cung cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ nhưng không có cách nào. Hoàng thượng đều đã chuẩn bị chu toàn, ngài nên tin tưởng hoàng thượng.”

“Nhũ mẫu, ta không phải lo lắng chuyện này. Mấy ngày nay không biết sao cứ cảm thấy sẽ có chuyện lớn phát sinh.” Tương Như Nhân nắm chặt tay Hứa ma ma.

“Phong quý phi còn không phải chuyện lớn sao. Sáng sớm mai còn phải tắm rửa thay y phục. Nên ngủ thôi. Nhũ mẫu ở đây với ngài.”

Tương Như Nhân lắc lắc đầu “Không phải.” Đó là dự cảm không tốt “Hoàng thượng nếu đơn thuần muốn phong quý phi thì sẽ không giấu như vậy. Nhất định còn có chuyện gì đó. Nhũ mẫu, sai Phùng Áng đi hỏi thăm một chút xem ngày đó hoàng thượng đi Thành Huyền cung còn đi đâu không.”

“Đã trễ như vậy, dù có tin gì người ta cũng đã ngủ. Sáng mai sẽ nói Phùng Áng đi hỏi thăm.” Hứa ma ma nắm chặt tay nàng trấn an. Tương Như

Nhân gật đầu, áp chết bất an trong lòng, khép mắt lại, rốt cuộc bị cảm giác buồn ngủ ập đến mà thiếp đi...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tương Quốc Công Qua Đồi

Ngày hôm sau lâm triều kết thúc chính là đến đại điển tấn phong. Trong hậu cung Đại Thiên, năm thực quyền ngoại trừ hoàng hậu ra chính là Quý phi, sau đó mới là Hiền Đức Thục tam phi. Vì thế đại điển tấn phong này của Tương Như Nhân thật long trọng.

Sáng sớm dậy tắm rửa qua lễ phục đại điển, phục sức nặng nề rườm rà nên đợi đến trước khi ra cung Thanh Thu mới đội lên cho nàng.

Bởi vì đang có thai lại sắp lâm bồn, hoàng thượng cũng lo lắng nàng đứng lâu không tốt nên trước khi nghi lễ bắt đầu nàng vẫn ở trong sương phòng của tiểu điện nghỉ ngơi. Đợi cho đến khi bắt đầu nàng mới ra ngoài tế bái. Tương Như Nhân được Thanh Thu và Thanh Đông nâng đỡ bước theo Tư lễ lên đài cao. Tư lễ đi trước tế bái, Tương Như Nhân đi theo lễ bái.

Sau ba lượt lễ bái, Tư lễ tuyên đọc lại thánh chỉ tứ phong quý phi một lần nữa, thật lớn đến ngoài điện cũng có thể nghe thấy. Sau đó có người bưng một mâm phủ hoàng cầm bước lên đài.

Tư lễ nhắc khăn phủ lên, bên trong mâm là kim ấn. So với kim ấn Hiền phi lúc trước của Tương Như Nhân, lục chỉ tước điều trên đỉnh ấn này điều khắc càng sống động và tinh xảo hơn.

Tương Như Nhân tiếp nhận kim ấn, Tư lễ lại nói một hồi dài, đại khái là sau này Quý phi phải đoan chính phụ tá hoàng hậu thống lĩnh lục cung.

Sau khi xuống đài, Tương Như Nhân tới trước mặt hoàng thượng, thái hậu và hoàng hậu hành lễ. Từ nay về sau, thân phận của nàng chính là Quý

phi chỉ đứng sau hoàng hậu.

Thời tiên hoàng cũng không có lập Quý phi. Thân phận Quý phi này so với Hiền phi là cách rất xa.

Chờ diễn lễ hoàn tất, trời cũng mờ tối.

Trở lại Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân mệt sắp xỉu, ngoài tiền điện vẫn còn yến tiệc chúc mừng tấn phong, bên này Chiêu Dương cung lại tương đối yên tĩnh. Mấy người Hứa ma ma nhanh chóng tháo lễ phục xuống cho nàng. Tương Như Nhân sờ sờ bụng, hôm nay thật ngoan, lúc đại điển cũng không hề làm nàng khó chịu.

Dỡ xuống lễ phục cùng phục sức nặng nề, Tương Như Nhân uống xong nước ấm, tựa vào trên đệm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đại điển tấn phong hôm nay, nàng ở trên đài cao nhìn thật rõ ràng. Thái hậu cùng hoàng hậu tuy không nói gì nhưng sắc mặt chẳng chỗ nào tốt. Còn trong bách quan cũng có bao nhiêu người cực lực phản đối chuyện này.

Nhưng Tương Như Nhân nàng từ khi tiến vào tiềm để đã bị người đời chú ý. Tương gia đích trường tôn nữ, thân phận cao hơn cả thái tử phi Triệu gia lại làm trắc phi có phải nàng không phục hay không, sẽ muốn tranh giành.

Vào cung, phong một cái lại là Hiền phi, địa vị vị cao, nay lại đến Quý phi. Tâm tư những người đó đối với Tương gia, đối với nàng càng che giấu không được, nàng sớm đã quen rồi.

Vốn ở trên vị trí này là sẽ không tránh khỏi. Tránh không được thì làm sao, chỉ còn cách phải phải gắng sức theo đến cùng.

Tử Hạ vội vàng tiến vào ở bên tai nàng nói vài câu. Ánh mắt Tương Như Nhân nhíu lại, rất nhanh đã nghe tiếng Phùng Áng ngoài cửa truyền vào “Hoàng thượng giá lâm!” Tương Như Nhân đứng dậy, buông lỏng bàn tay vừa nắm chặt trong tay áo, phúc thân thỉnh an.

Hai người như vậy cũng đã bảy, tám ngày không gặp mặt. Hôm nay trên đại điện tấn phong đều là vẻ mặt nghiêm túc, sẽ không nghĩ gì khác. Hiện tại chỉ có hai người ở một chỗ, không khí lại trở về sau lúc cãi vã ngày hôm đó, có chút vi diệu.

Trong lòng hai người đều cất giấu tâm sự. Tương Như Nhân mới biết được hãn phái người đi Thanh Huyền cung tặng rượu và thức ăn cho Định vương gia, nói là vì chúc mừng nàng hôm nay tấn phong. Phần lòng dạ hẹp hòi này của hoàng thượng thật là không tương xứng với khí chất của hãn.

Mà trong lòng Tô Khiêm Dương cũng không biết làm sao mở miệng nói với nàng chuyện bệnh tình của Tương quốc công. Không nói, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết, đến lúc đó lại càng thương tâm. Nhưng nói thì nhìn thân mình nàng đã bảy nhiều tháng, hãn cũng sợ.

Lúc trước Tương quốc công cầu hãn chẳng phải là chuyện tấn chức mà là cầu hãn sau này nữ tử Tương gia có thể không cần vào cung làm phi tử. Tương quốc công cầu hãn tương lai thái tử kế vị thì Tam hoàng tử cùng Hiền phi cũng có thể đủ an thân, hy vọng hãn có thể sớm ngày phong vương cho Tam hoàng tử, tương lai Hiền phi cũng có nơi cư trú.

Mấy thứ này nghe vào thật bình thường nhưng là tâm tư của tổ phụ vì tôn nữ mà cầu mong.

Điều Tương quốc công lo lắng hãn sao lại không hiểu. Chờ hãn băng hà, thái tử kế vị, tình cảnh của Hiền phi cùng tam hoàng tử liền không lạc quan cho lắm dù có Tương gia ở đó.

Sớm ngày phong vương dù chẳng phải thượng sách gì, nhưng Tương quốc công không dám mong gì hơn.

Mà hẳn có thể làm gì cho nàng, điều hẳn có thể làm chính là cho nàng nhiều hơn điều Tương quốc công cầu mong, có được thân phận quý phi này, để nàng có thể đạt được những gì nàng muốn...

Hai người đối diện, nhìn một hồi lâu, cũng là Tương Như Nhân phá vỡ cục diện “Ở tiền điện còn yến tiệc, sao hoàng thượng lại tới đây?”

“Trẫm đến xem nàng, buổi chiều đứng lâu như vậy có mệt hay không?” Tô Khiêm Dương so với nàng tự nhiên hơn. Tương Như Nhân khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi trong lòng, trên mặt nở nụ cười “Không sao, đứa nhỏ này cứ như biết có đại sự nên cũng không làm ầm ĩ.” Vừa nói xong, Tương Như Nhân đã nhíu mày. Tô Khiêm Dương vội giữ nàng lại “Sao vậy?”

Đến một bên ngời xuống, Tương Như Nhân sờ sờ bụng, bất đắc dĩ nói “Nó lại bắt đầu náo loạn.”

“Trẫm thấy hẳn thật nghịch ngợm.” Đưa tay đặt vào bên phải bụng nàng, cảm giác được một trận động tác, Tô Khiêm Dương nở nụ cười. “Thật là không cam lòng yếu thế.” Vừa nói hẳn ngoan, hẳn liền bắt đầu phá phách.

Nói đến đứa nhỏ, không khí hòa dịu đi nhiều. Tương Như Nhân rất muốn hỏi hẳn vì sao phong nàng quý phi nhưng nhìn mi mày hẳn không giấu nổi mệt mỏi, vẫn là nhịn không hỏi.

Mấy ngày nay chuyện tấn phong hẳn đã rất bận. Nàng ở đây cái gì cũng không biết nhưng hẳn hành động như vậy đều là vì nàng. Nâng vị thế nàng lên đối với hoàng hậu và thái tử đều không có lợi. Nàng là quý phi, thân phận của Bình Ninh và Dung nhi cũng sẽ được nâng lên. Tam hoàng tử Quý phi sinh ra làm sao có thể không thu hút sự chú ý của mọi người. Hẳn đúng là thật sự không để ý dù Dung nhi ưu tú. Tương Như Nhân đưa tay lên huyệt thái dương hẳn ấn vài cái thì đã bị hẳn kéo tay xuống “Nàng cũng

mệt rồi, trẫm không sao.” Tô Khiêm Dương nhìn nàng thật sâu, thấy thần thái nơi đáy mắt nàng, đưa tay sờ sờ gương mặt nàng, tới gần nàng, nhẹ nhàng đặt trán mình kề trán nàng, tầm mắt vừa đúng nhìn đến bờ mi nàng khẽ rung rung.

Tư thế thân thiết như vậy vẫn là lần đầu. Tô Khiêm Dương nâng cằm nàng một chút, hạ xuống môi nàng một nụ hôn. Tương Như Nhân người được nhàn nhạt hương rượu, hé miệng nhấp môi, tiếng cười khẽ truyền đến. Tô Khiêm Dương ôm lấy gáy nàng, tăng thêm nụ hôn.

Sợ đụng đến bụng nàng, đồng tác hôn của Tô Khiêm Dương cũng không dám quá mức, mãi cho đến khi nàng hô hấp dồn dập mới nói ra. Tương Như Nhân ngạt đỏ mặt, hai tay đặt trong ngực hắn.

Tô Khiêm Dương thật thỏa mãn. Nàng ở trước mắt mình, ở bên cạnh mình, tất cả xinh đẹp đều chỉ mình hắn mới thấy được, thuộc về mình hắn.

Một đêm này ở Chiêu Dương cung phá lệ ấm áp. Tô Khiêm Dương nhìn nàng đi vào giấc ngủ, tiếng hít thở đều đều truyền đến, đưa tay gạt tóc trên mặt nàng, hạ một nụ hôn xuống má nàng rồi cũng nhắm mắt ngủ.

Mà ở ngoài cung, bên trong Tương phủ, Tương lão gia tử sau khi nghe Tương Như Nhân tấn phong quý phi thì an tường chìm vào giấc ngủ, có điều giấc ngủ này kéo dài mãi mãi...

Ngày hôm sau lúc Tương Như Nhân dậy, Tô Khiêm Dương đã thượng triều. Máy người Thanh Đồng hầu hạ nàng rời giường rửa mặt, ăn sáng xong thì Phùng Áng báo lại, nói là Tương phu nhân dẫn theo hai thiếu phu nhân tiến cung cầu kiến.

Tương Như Nhân sai hăn nhanh chóng đưa người vào.

Vốn là cao hứng chờ mẫu thân cùng hai tấu tử tiến vào nhưng một khắc kia khi trông thấy bọn họ, tươi cười trên mặt Tương Như Nhân là cứng lại.

Thiệu thị và hai con dâu đều là một thân đồ tang, trên đầu không có kim sức, ba người hốc mắt đều sưng đỏ vì khóc một đêm.

Tay cầm chén trà của Tương Như Nhân run lên. Cảm giác bất an mấy ngày nay khi trông thấy các nàng càng mãnh liệt.

“Mẫu thân, các người đây là...?” Tương Như Nhân run giọng hỏi. Thiệu Thị mắt sưng đỏ phiếm lệ “Tổ phụ người, đêm qua đã đi rồi.”

“Phanh” một tiếng, cái chén trong tay Tương Như Nhân rơi xuống, nước trong chén toàn bộ hắt lên váy nàng. Nàng giương mắt nhìn Thiệu thị “Mẫu thân, ngài nói cái gì, ta nghe không rõ? “

Câu hỏi dè dặt như vậy kèm theo ánh mắt khó tin khiến Thiệu thị đau lòng không nổi. Nhưng trượng phu nói với nàng, tin tức như vậy nếu các nàng không tự nói, để nghe lại từ người khác thì về sau Nhân Nhân sẽ rất giận. Thiệu thị rơi lệ “Tổ phụ người hẳn đi rồi. Tối qua sau khi nghe phụ thân người nói chuyện người được tấn phong, không bao lâu sau thì đi, đi thật an tường.”

Tin tức này giống như là sét đánh ngang tai vậy. Tương Như Nhân lắc đầu không tin “Lần trước rõ ràng các người nói tổ phụ không có việc gì, đã đỡ hơn nhiều, còn có thể tản bộ trong viện, sao bỗng nhiên có thể...”

“Đó là tổ phụ người không muốn người lo lắng, kêu chúng ta gạt người.” Thiệu thị còn chưa nói xong, nước mắt Tương Như Nhân đã giàn giụa. Nàng nhìn Thiệu thị, nhìn hai tẩu tử, đáy mắt đều là không thể tin “Các người gạt người. Đây không phải sự thật.” Rõ ràng các nàng nói bệnh tình tổ phụ đã khá hơn, sao bỗng nhiên lại ra đi, sao có thể đột ngột rời đi như vậy. Nàng còn chưa có gặp qua tổ phụ lần cuối.

“Nhân Nhân, mẫu thân không có lừa người.”

Tương Như Nhân đứng thẳng dậy, hô hấp dồn dập, bên trong đôi mắt đắm lệ mang theo chút chấp niệm, nàng hướng về phía Thiệu thị lắc đầu “Các người gạt người, điều đó không có khả năng.” Sau đó sắc mặt căng thẳng, hôn mê bất tỉnh...

Tương Như Nhân tỉnh lại, đột nhiên mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên giường, xoay đầu nhìn thấy ngòai cạnh bên giường là hoàng thượng, giãy giụa ngòai dậy kéo tay hấn hỏi “Hoàng thượng, ngài nói cho thần thiếp biết Tương gia xảy ra chuyện gì, tổ phụ như thế nào? Thần thiếp mơ thấy mẫu thân và tẩu tử tiến cung nói với thần thiếp đêm hôm qua tổ phụ đã đi rồi. Mơ là không thật, tổ phụ không có việc gì đúng không?”

Tô Khiêm Dương ôm lấy nàng, đáy mắt có chút không đành lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dùng ngữ khí hòa hoãn nhất để nói lên chuyện thực tàn nhẫn “Nhân Nhân, đó không phải là mơ.”

Hai tay níu chặt y phục Tô Khiêm Dương run rẩy, Tương Như Nhân đẩy hấn ra, lùi mình lại vào trong giường, lắc đầu. Đến khi tay quờ quạng sờ trúng một vật kế bên gối đầu, vẻ mặt chấn động lộ ra chút sợ hãi.

Tô Khiêm Dương muốn kéo nàng lại. Tương Như Nhân trốn tránh hấn, cầm vật kia lên, nước mắt tức khắc không kiềm chế được nữa cứ thế tuôn rơi.

Đó là một con dấu nhỏ bằng gỗ đã cũ theo thời gian. Nhưng nàng nhớ rất rõ đây là lúc nàng năm tuổi tổ phụ tự tay khắc cho nàng, lấy từ gỗ cây bạch quả ngoài thư phòng của tổ phụ. Dưới đáy của con dấu cũng chỉ có một chữ 'Nhân' tên nàng, chữ đó là do chính nàng viết...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tương Quý Phi Sinh Con

Lúc nhỏ nàng coi con dấu này như bảo bối. Cho đến khi tám tuổi nàng có con dấu riêng thật sự cũng không nghĩ muốn vứt bỏ nó. Tổ phụ giúp nàng lưu giữ, này giữ một hồi đã qua hai mươi mấy năm. Lúc năm tuổi chữ viết còn chưa ngay ngắn, cứ nhìn chữ 'Nhân' này, Tương Như Nhân không thể nào kiềm được nước mắt.

Tô Khiêm Dương lên giường, ôm nàng đang thất thanh khóc lớn tiếng vào lòng. Tương Như Nhân nắm chặt con dấu, níu lấy y phục hẳn khóc nức nở “Tổ phụ đi rồi, hẳn thực sự đi rồi.”

Tô Khiêm Dương vuốt tóc nàng. Tương quốc công là thật yêu thương cháu gái này. So với hai tôn tử nghiêm khắc giáo dục, đối với Tương Như Nhân vẫn hơn một phần sủng ái. Có lẽ là vì tự bản thân dạy dỗ nhiều năm, có lẽ là vì cháu gái này cũng rất giống hẳn. Ngày đó từ miệng Tương quốc công, Tô Khiêm Dương đã được nghe không ít chuyện liên quan đến Tương Như Nhân.

Tương quốc công một đời vì nước, làm một trung thần. Bắt đầu từ tiên đế đến cho đến Tô Khiêm Dương lúc này, phò trợ ba đời hoàng đế, hẳn dưỡng nên hai nhi tử ưu tú, trong triều góp không ít sức lực, rồi lại tận lực dạy dỗ hai tôn tử. Có lẽ Tương Cảnh Trí hồ đồ là nét bút hồng duy nhất trong cả đời Tương quốc công. Nhưng sau đến Tương Cảnh Nhạc, một điểm cũng không thua kém Tương đại lão gia. Đánh giá những gì hẳn gây dựng, Tô Khiêm Dương vẫn là thật sự bội phụ lão nhân gia. Năm đó hoàng tổ phụ ngoài ý muốn băng hà, Tương quốc công có thể từ trong phần đông hoàng tử chọn ra và ủng hộ phụ hoàng đã thể hiện trí tuệ của hẳn. Không có hẳn

sẽ không có thời khắc huy hoàng của Tương gia ngày nay. Ngay cả khi tiên hoàng còn sống cũng không ngừng tán dương Tương gia.

“Ai rồi cũng có ngày già đi, chúng ta cũng vậy. Tương quốc công nghe được chuyện người tấn phong, đi thật an tâm.” Tô Khiêm Dương kéo nàng từ trong lòng ra, lau nước mắt cho nàng. Có điều càng lau càng nhiều, cuối cùng trên tay hẳn đều ướt đẫm nước mắt nàng.

Tương Như Nhân khóc da diết, khóc đến tê tâm liệt phế, nàng lắc đầu, đưa hẳn nhìn con dấu trong tay “Không phải, là lỗi của ta. Ta khiến tổ phụ lo lắng, hại hẳn đổ bệnh lâu như vậy. Ta không nên gạt hẳn, không nên tự chủ trương. Nếu ta không tự tiện cùng hoàng hậu ước định như vậy, tổ phụ cũng sẽ không đổ bệnh. Nhất định là hẳn tự giận bản thân.”

Tương Như Nhân vừa khích vừa nói, con dấu trong tay nàng cũng đã thấm mực đỏ ra đầy tay. Tô Khiêm Dương mở bàn tay nàng, lên tiếng chặn lời nàng “Không phải lỗi của nàng!”

“Sao lại không phải là ta?” Tương Như Nhân thì thào, đoạt lại con dấu trong tay hẳn “Là ta rất tùy hứng, rất tự chủ trương. Là ta luôn cảm thấy tự mình giải quyết được mọi chuyện, ta không nghĩ đến lẽ ra phải nói cho tổ phụ, khiến hẳn luôn lo lắng. Đến cuối cùng bây giờ một lần cuối cũng không thể gặp.” Tương Như Nhân căn bản không nghe vào những lời của Tô Khiêm Dương “Nếu không phải như thế, sao tổ phụ có thể bệnh nặng.”

Tô Khiêm Dương không dám đoạt lấy con dấu, chỉ biết ôm chặt nàng vào lòng “Không phải lỗi của nàng. Nghe lời trăm nói, đây không phải lỗi của nàng. Người sống trên đời sinh lão bệnh tử là thiên mệnh tuần hoàn, không cần phải tự trách mình.” Tô Khiêm Dương ôm thật chặt, Tương Như Nhân ghé đầu vào vai hẳn khóc “Hoàng thượng, tổ phụ của thần thiếp đi rồi.”

Tương lão gia tử có một vị thế rất khác biệt trong sinh mệnh của nàng. Nhận thức của nàng đối với thế giới này, cái nhìn đối với Đại Thiên, cách đối nhân xử thế đều có bóng hình của Tương lão gia tử đã dạy nàng. Hẳn dạy nàng mười hai năm, bắt đầu từ lúc còn có thể bế nàng theo đặt lên bàn chỉ nàng xem bản đồ, cho đến khi chống quai trượng tiễn nàng xuất giá.

Đời này của nàng, mẫu thân sinh nàng, dưỡng nàng nhưng tổ phụ là người đem hết mọi hiểu biết suốt cuộc đời dạy cho nàng, hy vọng trên bước đường tương lai của nàng, trên con đường bảo hộ gia tộc, nàng có thể bước đi dễ dàng hơn, có thể trở thành người có lòng dạ quảng đại, có thể sống yên phận trên đời này, có thể tìm được điều cuối cùng mình mong muốn.

Tổ phụ đã từng nói, sinh ra không thể lựa chọn. Là người Tương gia, nàng cũng không thể lựa chọn. Nhưng con đường này đi được hay không, đi ra kết quả gì là do chính bản thân nàng.

“Trẫm biết, trẫm ở đây.” Đáy lòng Tô Khiêm Dương thật đau đớn. Hẳn chưa bao giờ thấy qua bộ dáng nàng yếu ớt như vậy, thương tâm như vậy. Tất cả nỗi đau ấy càng khiến vòng tay hắn siết thêm chặt. Căn bản nàng không hề kiên cường như vậy. Trụ cột tinh thần lớn nhất của nàng chính là người tổ phụ đã dạy dỗ nàng. Nàng nhất gan, nàng sợ hãi, nàng bất an... giờ phút này đều hiện ra hoàn toàn trước mặt hắn.

“Trẫm ở cạnh nàng, trẫm sẽ chăm sóc nàng.” Tô Khiêm Dương nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, lời hứa thốt ra từ thâm tâm.

Tương Như Nhân ngừng khóc, đột nhiên thoát khỏi vòng ôm của hắn muốn xuống giường. Tô Khiêm Dương rất nhanh giữ nàng lại tránh cho nàng ngã sấp xuống. Tương Như Nhân chăm chăm nhìn cửa, vội vã tìm giày “Ta phải mau chóng đi gặp tổ phụ. Dù tổ phụ không thể nhìn thấy ta, ta cũng phải đi nhì hắn.”

“Được. Trẫm đưa nàng đi. Nhưng trước hết nàng phait rửa mặt thay qua y phục một chút. Nàng xem khóc ra dạng này, nếu Tương quốc công trên trời linh thiêng nhìn thấy cũng sẽ lo lắng cho nàng.” Tô Khiêm Dương không ngăn cản mà thuận theo nàng. Tương Như Nhân gật gật đầu, muốn kêu mấy người Hứa ma ma tiến vào giúp nàng thay quần áo.

Có điều chưa đợi nàng đứng lên, vẻ mặt nàng bỗng khác thường. Dưới thân một cỗ nhiệt lưu ào ra, nước ối bị vỡ, nàng sắp sinh...

Chiêu Dương rất nhanh trở nên bận rộn. Quý phi sắp sinh, Tô Khiêm Dương bị mời ra ngoài. Các bà đỡ sớm đã ở đây vội vàng rửa tay rồi tiến vào trong, mấy người Thanh Đông bưng nước đưa bằng gạc. Trong phòng nhanh chóng nồng mùi nước ối. Tương Như Nhân tựa vào bên giường, hít thở hít thở, đợi đến khi hô hấp ổn định rồi mới nằm xuống, nhắc chân lên để bà đỡ nhìn xem.

“Nương nương, cửa mình mở chưa đủ. Ngài cứ dựa vào như trước, không cần khẩn trương, hít sau thở đều, ăn thêm chút gì để có sức, lát nữa sẽ cần dùng.” Bà đỡ kiểm tra qua xong lại đắp chăn lên cho nàng. Thanh Đông bưng một chén canh gà vào, Tương Như Nhân chịu đau ăn hơn phân nửa chén.

Thai thứ hai sinh chưa chắc đã dễ hơn thai đầu. Thai này lúc mang đã bất ổn, hiện tại sinh càng khó khăn.

Sắc mặt mấy bà đỡ đều có chút lo lắng. Nước ối đã vỡ mà cửa mình mở còn chưa đủ. Nếu đợi quá lâu sợ đứa nhỏ sẽ ngạt chết ở trọng bụng. Trôi qua hẳn một canh giờ, Tương Như Nhân thường xuyên đau nhưng cửa mình vẫn mở không đủ. Tô Khiêm Dương ngồi ở ngoài phòng, thấy bên trong không có động tĩnh gì, trong lòng thật lo lắng.

Bình Ninh và Dung nhi cũng nhanh chóng lại đây. Thấy Tô Khiêm Dương đã ở. Bình Ninh có chút sợ hãi, vừa nghe tin tăng ngoại tổ phụ qua

đời, sau đó lại hay tin mẫu phi muốn sinh, nàng là thật lo lắng cho mẫu phi.

Tô Khiêm Dương gọi bọn họ đến ngồi bên cạnh hẳn “Không có việc gì, thời điểm mẫu phi sinh các người còn hung hiểm hơn, vì thế lần này nhất định sẽ không sao.”

Không bao lâu sau nghe được tin Đức phi và Thục phi cũng lại đây, hoàng hậu đến chậm hơn các nàng một chút.

Gian ngoài lúc này nhiều người có chút chật, Tôn ma ma mời các nàng đến nhà kề cách vách. Bình Ninh và Dung nhi kiên quyết muốn đợi ở bên ngoài. Tô Khiêm Dương bảo mấy người hoàng hậu đi qua, hẳn và hai hài tử vẫn ở lại đợi...

Lại nữa canh giờ trôi qua, Tương Như Nhân nhìn bộ dáng lắc đầu của bà đỡ, cắn răng nói “Ma ma, như vậy cũng không phải cách, sinh đi!”

Bà đỡ ngẩng đầu nhìn nàng “Nương nương, như vậy sẽ rất khổ cực.” Dám chống đối sinh, đứa nhỏ ra hay không chưa biết nhưng đối với sản phụ là vô cùng thống khổ.

Phía dưới thân căng lên tức đau, Tương Như Nhân gật đầu.

Hai bà đỡ một người ngồi sau nàng, một người đứng bên cạnh thúc bụng. Theo lời bà đỡ, Tương Như Nhân hít vào, bắt đầu dùng sức.

Không biết trôi qua bao lâu, đau đến mức chết lặng, mồ hôi đầm đìa hai mắt. Trong miệng Tương Như Nhân cắn vải, hung hăng dùng sức.

Một trận đất trời xoay chuyển ập đến, đầu óc Tương Như Nhân trống rỗng. Bên tai truyền đến tiếng kêu gọi lo lắng của vài ma ma, nhân trung truyền đến cảm giác đau, nàng tỉnh lại, bị người rút miếng vải trong miệng ra, mở miệng, nhét vào một miếng nhân sâm.

Giọng của Hứa ma ma không ngừng vang lên bên tai. Tương Như Nhân khó khăn quay đầu qua. Hứa ma ma cơ hồ là quỳ ở trên mặt đất cầu nàng “Tiều thư, ngài ngàn vạn lần hãy cố gắng chống đỡ.”

Phía dưới một trận đau đớn ập đến, cuối cùng Tương Như Nhân nhin không nổi đau quá hét lên.

Mấy người Tô Khiêm Dương ở ngoài phòng trên mặt đều tràn đầy lo lắng. Rất nhanh cửa phòng mở, Hứa ma ma bước ra nói với Phùng Áng đứng đợi bên ngoài “Nương nương lại ngất đi rồi, mau mời thái y tiến vào!”

Tô Khiêm Dương nhất thời chột ngẩn ra.

Bình Ninh sợ hãi nắm chặt y phục hẳn, nhìn người ra ra vào vào phòng, lại nhìn trong các chậu kia băng gạc dính máu, run giọng hỏi Tô Khiêm Dương “Phụ hoàng, có phải mẫu phi đã xảy ra chuyện gì không?”

Tô Khiêm Dương đưa tay ôm nàng vào lòng “Không có việc gì, mẫu phi người không sao.”

Tầm mắt Dung nhì thì nhìn theo thái y kia đi vào phòng rồi cánh cửa đóng lại. Không bao lâu sau thái y kia lại trở ra với vẻ mặt không được lạc quan. “Hoàng thượng, quý phi khó sanh, lại ngất xỉu đi, e là không ổn rồi.” Thái y nơm nớp lo sợ bẩm báo, nhưng tình hình bên trong thực sự rất tệ

Tô Khiêm Dương trầm mặt nhìn hẳn “Không cho phép nói như vậy. Quý phi nếu có mệnh hệ gì trăm sẽ cho các người chôn cùng.”

Đức phi lo lắng, ở nhà kê ngồi không yên đi lại đây vừa đúng lúc nghe được những lời này.

Quay đầu nhìn về hướng nội phòng, không đợi thái y đi vào lần nữa, cửa mở, Hứa ma ma bước ra “Thái y, nương nương lại ngất đi rồi.”

Thân ảnh Đức phi lão đảo một chút. Nàng nhìn về phía hoàng thượng. Giờ phút này Tô Khiêm Dương bình tĩnh khiến người ta e ngại. Hắn đem Bình Ninh và Dung nhi giao cho Đức phi, trực tiếp muốn đi vào trong phòng, ngăn cản cũng không ngăn được.

Trong phòng tràn ngập hơi thở nặng nề. Tô Khiêm Dương đi đến sau bình phong. Người kia nằm ở trên giường không chút động tĩnh, Tô Khiêm Dương lệnh cho thái y thi châm.

Trôi qua hồi lâu, Tương Như Nhân mới có chút ý thức.

Nàng mở mắt ra, thấy là Tô Khiêm Dương, nhẹ nhàng lắc đầu “Ngài không nên vào đây, dơ bẩn.”

Sắc mặt nàng tái nhợt. Tô Khiêm Dương ngồi xuống, đưa tay lau mồ hôi cho nàng, vẻ mặt vô cùng ôn nhu.

Tương Như Nhân trào lên cảm xúc bi thương. Còn được chút khí lực, nàng đưa tay lên muốn sờ mặt hắn. Tô Khiêm Dương nhanh chóng giữ tay nàng lại “Hoàng thượng, thần thiếp sợ là không được rồi.”

“Sẽ không đâu, Bình Ninh và Dung nhi còn ở bên ngoài chờ nàng thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ.”

“Ta mệt mỏi quá.” Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Từng trận rồi từng trận hôn mê ngày càng nhiều. Nàng thật sự sợ nàng cứ thế mà đi, cái gì cũng chưa kịp trấn chối. “Hoàng thượng, ngài có thể đáp ứng thần thiếp vài chuyện được không?”

“Nàng cứ thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ, cái gì trầm cũng đáp ứng nàng.” Tô Khiêm Dương sợ nàng lại ngất xỉu. Thái y đứng bên cạnh đầu giường mồ hôi luôn chú ý, không dám lơ đãng.

“Chiếu cố tốt Bình Ninh và Dung nhi. Bọn họ rất hiểu chuyện, sẽ không gây phiền toái cho ngài.” Trên mặt Tương Như Nhân lộ ra chút cười nhàn nhạt “Thả Định vương gia ra đi. Cứ để hẳn cố chấp như vậy, mọi người đều mệt, hoàng thượng ngài cũng sẽ không thể vui vẻ.”

“Nếu thần thiếp đi rồi, hãy đem thần thiếp thiêu rồi đưa tro cốt về Tương gia, được không?”

Tô Khiêm Dương cầm chặt tay nàng “Trẫm sẽ không cho nàng chạy trốn. Nếu nàng đi rồi Bình Ninh và Dung nhi sẽ không có ai chăm sóc, bọn họ sống sẽ không được vui vẻ.”

“Hoàng thượng, ngài lại uy hiếp thần thiếp.” Tương Như Nhân cau mày lại khẽ khếp mắt, theo châm thái y hạ xuống mới thanh tỉnh lại chút.

Chưa từng sợ mất đi nàng, Tô Khiêm Dương luôn cho rằng nàng sẽ không bao giờ rời khỏi hẳn. Giờ phút này, khi chứng kiến sinh mạng nàng ngày càng mỏng manh, hẳn thật sự sợ hãi “Đúng. Trẫm chính là đang uy hiếp nàng. Nàng phải sống, sống để tự mình nhìn Bình Ninh và Dung nhi lớn lên. Sống để làm chuyện nàng muốn làm.” Hẳn mới có thể luôn nhìn thấy nàng, ở cạnh nàng.

Nàng cũng muốn sống a. Nhưng lão thiên gia tựa hồ như muốn nàng chết ở đây, nàng gian nan mở to mắt, một chút sức lực cũng không còn.

Từ cửa Thanh Đông vội vàng đi vào, trong lòng ôm cái tráp màu đen, trên hộp chứa hai miếng sâm, Thanh Đông lấy lên một miếng và một viên thuốc từ trong hộp ra, đưa đến trước mặt Tương Như Nhân, thấp giọng nói “Tiểu thư, đây là sư phụ điều phối cho ngài, Bình Vương phi vừa đưa lại đây.”

Nàng lần này là sinh trước ngày, vốn dặn Dương đại phu làm trước chỉ để dự phòng, lúc này lại coi như kịp thời.

Tương Như Nhân há miệng ngậm miếng sâm và viên thuốc. Rất nhanh trong miệng tràn ngập vị thuốc.

Viên thuốc sau khi tan ra nhanh chóng được hấp thu. Thêm thái y châm cứu khơi thông, dần dần Tương Như Nhân có lại chút khí lực.

Bà đỡ trông thấy liền lập tức mời Tô Khiêm Dương ra ngoài.

Một phen này thì thuận lợi hơn. Dù là không lấy lại được hết khí lực nhưng ít nhất cũng không ngất đi nữa. Bên ngoài Bình vương phi và Bình vương gia đã đến. Trưởng công chúa cũng thay Thái hậu đến đây xem.

Tất cả mọi người lo lắng chờ đợi.

Lại một canh giờ trôi qua. Rốt cuộc trong phòng cũng truyền tới tiếng bà đỡ vui mừng kêu lên, sinh rồi.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Lục Hoàng Tử Trạm Ca

Tương Như Nhân lần này sinh còn nguy hiểm hơn lần đầu. Sau khi sinh Lục hoàng tử xong cũng chưa kịp nhìn một cái đã hôn mê...

Hôn mê một cái vền vện bốn ngày. Chờ nàng tỉnh lại, lễ tắm ba ngày của Lục hoàng tử cũng đã qua.

Thái y nói nàng là thể hư hao hết khí lực. Cuối cùng dùng viên thuốc kia bộc phát không ít thể lực nhưng sau khi sinh xong nàng sẽ chống đỡ không nổi nữa.

Sau khi tỉnh lại Tương Như Nhân vẫn suy yếu. Trong lúc nàng hôn mê, tổ phụ đã phát tang hạ táng xong.

Đang ở cữ không thể khóc, cảm xúc sa sút cũng dễ thương thân. Lần này nàng sinh nở đã bị tổn hại lớn, mấy người Hứa ma ma thời khắc đều chú ý đến cảm xúc của nàng.

Mãi đến nửa tháng sau khi sinh hạ đứa nhỏ, Tương Như Nhân mới được phép ngồi dậy dựa vào đệm nghỉ ngơi. Dường nương ôm Lục hoàng tử vào cho nàng xem. Qua nửa tháng, đứa nhỏ đã lớn không ít.

Hứa ma ma ở bên cạnh nói “Lúc vừa sinh ra tiểu điện hạ khóc thật vang dội, thân mình cũng rất tốt.”

Tương Như Nhân đưa tay chạm nhẹ vào mặt hẳn. Hay rồi, vừa chạm đến hẳn đã trực tiếp khóc, Tương Như Nhân bật cười “Xem ra cũng cáu kỉnh chứ không hiền đâu.”

Chín tháng mang thai này cảm xúc của nàng lên xuống thất thường cũng ít nhiều ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng. Hứa ma ma sợ nàng mệt, để nàng dựa lưng rồi đặt Lục hoàng tử vào bên trong giường “Nương nương không thể ngồi quá lâu, vẫn nên nằm.”

Tương Như Nhân cũng cậy mạnh không được, quả thật mệt mỏi. Nhìn đứa nhỏ một hồi rồi giao cho dưỡng nương. Hứa ma ma đỡ nàng nằm xuống. Tương Như Nhân dặn dò “Phía Dương đại phu, chuẩn bị một lễ lớn cảm tạ hần.” Không có hần giúp, không biết lúc này còn sống trên đời không.

“Hoàng thượng đã phái người đi thưởng cho Dương đại phu một số bạc lớn, hơn nữa còn muốn mời hần vào cung làm thái y, nhưng Dương đại phi đã cự tuyệt.”

Tương Như Nhân cười cười “Dương đại phu cũng không phải người theo đuổi danh vọng. Vẫn cứ chuẩn bị một phần lễ khác, để Thanh Đông mang đi tạ ơn hần.”

Hứa ma ma gật đầu đi ra ngoài. Cơn buồn ngủ kéo đến, Tương Như Nhân lại ngủ.

Chờ tỉnh lại lần nữa đã là xế chiều, trời có chút âm ú, giống như sắp mưa.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng sấm, trời tối sầm đi. Trong phòng vẫn chưa đốt đèn, tia chớp đánh xuống làm sáng cả trong phòng.

Sau vài tiếng sấm, mưa bắt đầu đổ xuống tầm tã. Tương Như Nhân nghe tiếng mưa rơi, cửa phòng mở, Thanh Đông đi vào bưng theo một chén canh nóng.

Tương Như Nhân sai Thanh Đông mở một chút cửa sổ cho thông thoáng, ngồi dựa vào đệm, chậm rãi uống canh.

Dông tố đến mau đi cũng mau, nửa canh giờ sau đã tạnh hẳn, trời vẫn còn mờ sáng. Trong không khí nơi nơ tràn ngập một cỗ hơi thở thanh lương, khiến cho nên trong phòng cũng thoáng mát hơn nhiều.

Đến buổi tối Tô Khiêm Dương lại đây.

Thấy nàng tinh thần không tệ, ở trong phòng bồi nàng một hồi, nói về chuyện Tương gia. Sau khi Tương quốc công mất đi chuyện lập tức phải đổi mặt là giữ đạo hiếu. Cả nhà Tương gia trừ bỏ những chức quan nhỏ trong tộc thì Tương gia đại lão gia là chức Điện các đại học sĩ, Tương gia nhị lão gia là Thị lang, đại tang ba năm tẫn hiếu, đối với triều đình là ảnh hưởng không ít.

Tô Khiêm Dương không muốn tất cả bọn họ đều từ quan trở về giữ đạo hiếu. Vì thế hắn còn tự mình đi Tương gia một chuyến, sau đó triệu kiến đám người Trình thái phó. Sau khi thương nghị việc này thì quyết định Tương đại học sĩ có đại tang một năm khởi phục, Tương gia đích trưởng tôn làm cháu thừa tự nên xem như gánh đạo hiếu lớn nhất, đại tang ba năm.

“Chờ thân mình nàng đỡ rồi hãy hồi Tương gia. Hiện tại thì lo dưỡng tốt thân mình, đừng suy nghĩ gì.”

“Thần thiếp minh bạch.” Tương Như Nhân gật gật đầu. Nàng xem như đã một vòng đi qua quỷ môn quan, nặng nhẹ ra sao chẳng lẽ nàng còn phân không rõ “Chẳng qua phụ thân đại tang mà một năm đã khởi phục, sẽ dễ khiến trong triều dị nghị.”

“Trẫm đã chuẩn bị tốt thánh chỉ, đợi Tương đại học sĩ chịu tang hết một năm sẽ hạ chỉ để hắn khởi phục.” Tô Khiêm Dương đã an bày thỏa đáng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức nói “Bình vương gia sắp xuất hành đi phía Nam. Trẫm suy nghĩ, không bằng để Dung nhi cùng đi theo Bình vương gia đến phía Nam, nàng thấy thế nào?”

Tương Như Nhân ngấn ra, chuyến đi này của Bình vương gia nếu thuận lợi hẳn là đi nghị hòa. Tương Như Nhân không chỉ nghĩ để Dung nhi đi ra ngoài một chút học hỏi thêm nhiều điều, hơn nữa nếu có thể lập chút công tích gây uy vọng trong triều cũng rất tốt “Hoàng thượng nếu bằng lòng cho Dung nhi đi theo Bình vương gia học tập tất nhiên là tốt.”

Tô Khiêm Dương gật gật đầu “Chờ nàng ra tháng bọn họ sẽ xuất phát, chuyện này trẫm đã đề cập qua với Bình vương gia.“...

Qua vài ngày, lúc Dung nhi lại đây thăm nàng, Tương Như Nhân nhắc với hẳn chuyện này “Phụ hoàng người muốn cho người đi, ngoại trừ coi trọng người thì còn có nguyên nhân là do thể trạng thái tử điện hạ không tốt, không chịu nổi lặn lội đường xa như vậy.”

Trên gương mặt còn mang nét trẻ con của Dung nhi lộ vẻ kiên định “Mẫu phi yên tâm, lần này đi theo Cửu đường thúc đến phía Nam, nhi thần nhất định sẽ không khiến mẫu phi thất vọng.”

Tương Như Nhân xoa xoa đầu hẳn “Cho tới bây giờ đều chưa từng khiến mẫu phi thất vọng.” Từ nhỏ đến lớn, nhi tử của nàng chưa bao giờ khiến nàng quá quan tâm lo lắng “Chuyện đi phía Nam này trong triều nhất định sẽ có người thượng tấu, so về tuổi thì Nhị ca còn thích hợp hơn. Nếu có người nói người là dựa vào mẫu phi để có cơ hội này cũng không cần để ý tới.”

“Nhi thần minh bạch.” Dung nhi gật gật đầu.

“Đều là một đám trẻ trâu nhảy nhót. Tăng ngoại tổ phụ người qua đời. Ngoại tổ phụ và ngoại thúc tổ phụ người đều từ quan giữ đạo hiếu. Không ít người là không muốn cho hai người bọn họ phục nguyên chức, tất nhiên cũng không muốn người có tiền đồ. Một chuyến đi phía Nam này, làm việc không thể tự tiện, nên hỏi Bình vương gia.”

Tương gia ít nhất phải yên lặng một năm, trước khi phụ thân khởi phục, rất nhiều chuyện không thể biết được. Nhi tử của nàng cũng không thể luôn được che chở, hẳn cũng phải đi ra, tự mình đối mặt với mọi chuyện mới có thể trưởng thành.

“Mẫu phi yên tâm.” Dung nhi trình trọng gật đầu. Phụ hoàng đã nhắc qua chuyện này với hẳn. Nói nói cũng không kém mẫu phi bao nhiêu. Tăng ngoại tổ phụ qua đời nên ngoại tổ phụ phải từ quan giữ đạo hiếu. Tương gia ít nhất rời khỏi triều đình một năm. Trong một năm này hẳn cũng muốn những người đó nhìn thấy, không có Tương gia ở đây, hẳn cũng không phải là một quả hồng mềm.

Tương Như Nhân xoa đầu hẳn. Bản lĩnh của hẳn phải tự hẳn đi thực hiện, muốn giành được sự đồng tình của bách quan, vậy thì làm ra chuyện khiến người ta phải đồng tình. “Năm đó Bình vương gia cũng là tuổi này đi quân doanh, trên người hẳn có rất nhiều thứ đáng giá để người học tập.”

“Nhi thần đi với Cửu đường thúc về phía Nam, mẫu phi phải chăm sóc bản thân thật tốt.” Tương Như Nhân vừa mới nói xong, Dung nhi lại dặn dò ngược lại nàng.

Tương Như Nhân nở nụ cười, “Được, mẫu phi sẽ chiếu cố tốt bản thân.”

Dung nhi nghĩ nghĩ “Chờ ta trở lại nói không chừng đệ đệ đã tập đi. Mẫu phi phải thường thường nhắc đến ta với đệ đệ.” Nói đến cùng vẫn là đứa nhỏ, khi nhắc đến đệ đệ mới sinh là lộ ra tâm tư tiểu hài tử, sợ lúc trở về đệ đệ lại không nhớ rõ hẳn, muốn Tương Như Nhân thường nhắc đến hẳn.

“Được.” Tương Như Nhân buồn cười đáp ứng hẳn. Thế này Dung nhi mới lại khởi sắc “Tỷ tỷ nếu chọc giận mẫu phi, chờ ta trở về mẫu phi nói với ta, ta nói chuyện với tỷ tỷ.”

Bộ dáng tiểu đại nhân này, Tương Như Nhân néo néo má hẳn liên tục đáp ứng “Được được được, mẫu phi đều nghe lời người.”...

Đảo mắt lại qua nửa tháng, yến tiệc đầy tháng của Lục hoàng tử, Tương Như Nhân cũng không có tham dự.

Lần này nàng sinh Lục hoàng tử thật là thiếu hụt lớn, Hứa ma ma nhất định phải để nàng ở cử bốn mươi lăm ngày. Tương Như Nhân chỉ có thể ở trong phòng dưỡng thân mình.

Đến đêm yến tiệc bắt đầu, nghe được tiếng pháo hoa từ xa. Thanh Đông bưng canh gà vào cho nàng, ngoài cửa Tử Yên bấm báo Bình vương phi đến.

Bình vương phi bước vào nhìn nàng mặt sầu khổ uống canh, cười nói “Buồn chết rồi đi!”

Tương Như Nhân gật gật đầu “Tiệc đầy tháng thế nào? Chiêu Dương cung này của ta cũng chỉ có vài khách đến, lại toàn bị mấy người Hứa ma ma và Tôn ma ma ngăn đón nói là ta đang còn dưỡng thân mình.”

“Rất náo nhiệt!” Cố Ngâm Hoan ngồi xuống, nhìn sắc mặt nàng có vẻ tốt hơn nhiều “Người hiện tại chắc buồn chán lắm rồi. Lúc trước thì hại chúng ta thật lo sợ.” Nàng cầm được Dương đại phu đưa đến rồi lập tức tiến cung. Hiện tại nghĩ lại vẫn còn sợ, nếu muộn nửa canh giờ thôi cũng không biết là ra kết quả gì.

“Đã khiến người lo lắng.”

Cố Ngâm Hoan liếc mắt nhìn nàng “Nói ngốc cái gì đó, hiện tại đã rất tốt rồi. Ta nhìn đứa nhỏ kia từ xa, ở trong lòng hoàng thượng thì yên tĩnh chút, đổi lại là người khác muốn ôm hãn sẽ khóc một hồi.”

Tương Như Nhân hiện tại tính tình đã bình thường, tính xấu thời điểm mang thai hiện thời đều toàn truyền cho con. Đừng nói trong tiệc đầy tháng hôm nay không cho người ôm lấy. Ngay cả vài lần ôm đến chỗ này của Tương Như Nhân, tiểu tử này cũng không hợp tác, hơi chú không hài lòng

liền khóc. Cũng chẳng có nước mắt, cứ gào khan, hẳn chính là không hài lòng. Tương Như Nhân sợ hẳn sau này lớn hơn chút cái kính này cũng không bớt đi.

Cố Ngâm Hoan cười “Cái kính một chút thì có sao, che chở người che chở Bình Ninh, hẳn chính là có tư cách kiêu ngạo.”

Hai người nói đến chuyện nuôi con, có thể nói được một hồi lâu.

Không bao lâu dường nương ôm Trạm nhi đã ngủ trở lại, đưa cho Tương Như Nhân nhìn thoáng qua. Tiểu bắt điểm lớn cũng rất nhanh, thời điểm sinh ra lục cân cũng chưa đến, hiện tại đã hơn mười cân, ôm ở trong tay nặng không nói, nếu để hẳn nằm không thoải mái, trong lúc ngủ hẳn còn có thể nhíu mày tỏ vẻ bất mãn với người.

Tương Như Nhân giận không nổi, nhi tử của mình còn tỏ thái độ như vậy, đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi hẳn. Thế nhưng hẳn lại trực tiếp khóc thét nhìn Tương Như Nhân.

Cố Ngâm Hoan ở bên cạnh nhìn không được nở nụ cười “Xem ra cái kính còn hơn cả Hãn nhi nhà ta.”

Tương Như Nhân bất đắc dĩ nhìn xú tiêu tử đang nhắm mắt gào khan cũng chẳng có nửa giọt nước mắt kia, đem hẳn trả cho dường nương “Lợi hại hơn, Hãn nhi nhà các người cũng không đối với người như vậy.”

Thân mẫu còn bị ghét bỏ, Tương Như Nhân thấy thật bi thương a. Ít nhất Nhị thiếu gia Bình vương phủ dù cái kính không tốt đến mấy vẫn dính với nương. Nếu Bình vương gia đến giành Ngâm Hoan, hình ảnh hai bên ồn ào là chuyện thường.

“Đó là người cách nửa tháng mới gặp hẳn. Hiện tại người người phải dưỡng thân mình, chờ người ra tháng, thường mang hẳn bên mình, sao có thể còn không gần gũi với người.” Nghe ngữ khí này của nàng, Cố Ngâm

Hoan mị mị cười “Không thì người cứ nhìn xem, đến lúc đó hẳn cái kính như vậy, không chừng so với Hãn nhi còn bá đạo hơn.”

Tương Như Nhân nhìn dường nương ôm Trạh nhi đi ra ngoài, cũng cười. Ngoài miệng cứ nói không cần con quấn lấy mình, nhưng kỳ thực làm nương ai mà chẳng mong con lúc còn nhỏ sẽ kề cận bản thân, thích ở bên cạnh mình...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Dưỡng Nương Phong Ba [1]

Năm ngày sau Dung nhi theo Bình vương gia xuất phát đi phía Nam. Đã qua bên nào chào từ biệt Tương Như Nhân. Lần đầu xa nhà như vậy, những gì nên dặn Tương Như Nhân lại dặn thêm một lần.

Trong triều người phản đối đương nhiên có nhưng lần này số người thượng tấu đã ít hơn nhiều. Lần trước chuyện tấn phong quý phi quỳ trước Thừa Kiên cung bị Tô Khiêm Dương níu chặt hung hăng phê bình một hồi.

Chịu qua đau khổ liền biết thu mình hơn. Vì thế lần này cũng chỉ có vài người thượng tấu, còn lại thì không nói gì. Tô Khiêm Dương căn bản không thèm quản vài người bọn họ. Đại thần cũng không thể “chiều”, người theo hãn một cái hãn liền càng leo cao.

Đến đầu tháng chín, Tương Như Nhân rốt cuộc cũng ra tháng. Thời tiết lúc này đã có chút se lạnh, Tương Như Nhân tắm tấp qua một lần. Hứa ma ma đem mọi thứ trong phòng cũng đổi mới. Cuối cùng mùi thuốc ám trong phòng cả tháng cũng phai đi.

Ngủ trưa dậy dưỡng nương ôm Trạch nhi qua đây. Tương Như Nhân chọc hãn một hồi hãn lại muốn ngủ

Tương Như Nhân phân phó dưỡng nương kia “Đứa nhỏ sẽ ở lại đây một lúc, người bận gì thì cứ đi đi.”

Dưỡng nương kia lắc đầu, vẫn đứng canh bên cạnh Trạch nhi. Lúc đầu Tương Như Nhân không để ý nhưng qua nhiều lần, nàng thấy dưỡng nương này đối với Trạch nhi quá mức để tâm.

Lúc trước sức khỏe nàng chống đỡ không nổi, hôn mê xong khỏe hơn chút cũng đã nửa tháng, không có thời gian ở bên hài tử, thấy lạ thì cũng thôi. Nhưng sau khi nàng ở cử xong ngày ngày đều gặp con, vậy mà hẳn lại có vẻ vẫn muốn gần gũi dưỡng nường hơn.

Kề cận dưỡng nường cũng bình thường, vì dù sao hiện tại cho bú cũng không phải nàng, đứa nhỏ mới bập lớn vẫn là nhạy cảm chút với mùi hương sữa. Nhưng trong mười lần thì có đến tám lần vẫn là dưỡng nường này xuất hiện, Tương Như Nhân liền thấy không thích hợp. Nàng tuyên cho nhi tử tổng cộng ba dưỡng nường, lúc ra tháng đã bỏ một người. Chờ đứa nhỏ tròn một tuổi lại bỏ một người nữa, phái ma ma đi qua cũng vị dưỡng nường lưu lại cùng chăm sóc.

Vài dưỡng nường tìm đến này khẳng định đều dụng tâm với Trạm nhi, thể trạng cũng là tốt nhất. Nhưng nhiều lần như vậy đều là dưỡng nường kia. Nếu nói Trạm nhi đặc biệt thân thiết với dưỡng nường đó thì nàng không tin. Nhưng Tương Như Nhân nhìn vài lần, thấy vị kia bộ dáng đoan chính, ánh mắt nhìn Trạm nhi thì nhu hòa. Chẳng lẽ là do nàng đa tâm...

Tương Như Nhân vẫn là tìm thêm một dưỡng nường đến chăm sóc. Nhưng đến khi Trạm nhi ba tháng tình hình vẫn không thay đổi. Hẳn vẫn đặc biệt kề cận với Từ dưỡng nường kia. Đứa nhỏ lớn lên khỏe mạnh, nhìn cũng không có gì khác thường. Hứa ma ma nói đứa nhỏ nếu quen một người cũng là bình thường, lúc nàng còn nhỏ chẳng phải cũng dính lấy Hứa ma ma. Tương Như Nhân đành đem tâm này buông lỏng, hơn tháng nay sai người nhìn kỹ Từ dưỡng nường này cũng không phát hiện gì.

Mãi cho đến một ngày đầu tháng mười một, khi Tương Như Nhân muốn để đứa nhỏ ngủ lại qua đêm ở phòng nàng, Tương Như Nhân mới phát hiện dưỡng nường kia thực sự có vấn đề.

Trạm nhi sắp bốn tháng, trước khi ngủ ăn một chút, nửa đêm ăn thêm chút. Tương Như Nhân đều kê cùng một dưỡng nường. Nhưng đến nửa

đêm kia, làm thế nào Trạh nhi cũng không chịu ăn dù là đói. Kiểu gì cũng không chịu bú dưỡng nương này, khóc đến khan cổ vẫn không chịu ăn. Ở trong lòng Tương Như Nhân khóc đến đáng thương. Buổi tối trước khi ngủ cũng là dưỡng nương này cho bú, sau đó đều là nghỉ ở bên cạnh Tương Như Nhân, căn bản không xảy ra chuyện gì. Nhưng Trạh nhi lại nhất quyết không chịu bú. Tâm niệm vừa động, Tương Như Nhân lập tức nghĩ đến Từ dưỡng nương kia.

Sai Hứa ma ma đi gọi người lại đây. Mới đầu Trạh nhi thật nguyện ý ở trong lòng Từ dưỡng nương bú. Nhưng mới ngậm chưa bao lâu lại nhổ ra, tiếp tục khóc quấy không chịu ăn.

Từ dưỡng nương là trong lúc mơ ngủ bị lôi tới đây, thấy Trạh nhi phản ứng như vậy cũng có chút hoảng. Tương Như Nhân ôm con, giọng lạnh lùng “Hứa ma ma, thỉnh thái y!”

Hứa ma ma mời đến là thái y luôn kiểm tra thân mình cho Trạh nhi. Sau khi cẩn thận bách mạch cũng không phát hiện có gì khác thường “Quý phi nương nương, thân mình Lục hoàng tử không có vấn đề gì. Chỉ là mạch tượng hư nhược chút do đói quá thôi.”

Tương Như Nhân đương nhiên biết con là đói “Đầu hôm vẫn bình thường, sao bỗng nhiên lại không chịu ăn, hai dưỡng nương đều không chịu.”

Thái y có chút lạnh gáy “Mạch tượng quả thật không có vấn đề, thân mình Lục hoàng tử cũng rất tốt.” Muốn nói trúng độc thì hoàn toàn không chuẩn ra. Vô duyên vô cớ không chịu ăn, lại chưa thể mở miệng nói chuyện, làm sao biết được.

Trạh nhi khóc ở trong lòng Tương Như Nhân nhìn về phía hai dưỡng nương. Thời điểm nhìn thấy Từ dưỡng nương thì hươ tay nhỏ bé muốn nàhng ôm, mặt khác còn đẩy Tương Như Nhân ra. Tương Như Nhân nhìn

Từ dưỡng nương kia, chỉ thấy nàng cúi đầu, nhưng không có tiến lên ôm Trạh nhi.

“Người đâu!” Trên mặt Tương Như Nhân lộ chút tàn khốc “Đi lục soát phòng Từ dưỡng nương.”

Từ dưỡng nương bị dọa quỳ xuống. Trạh nhi trong lòng Tương Như Nhân thấy nàng không đến ôm mình khích càng hung. Tương Như Nhân nhìn Từ dưỡng nương “Từ dưỡng nương, bây giờ người nói còn kịp. Đừng đợi bản cung tìm thấy cái gì ở phòng người, lúc đó thì đã muộn.”

“Nương nương, nô tì không biết, nô tò chăm sóc Lục hoàng tử thật tốt. Nô tì không làm chuyện gì có lỗi với Lục hoàng tử cả.” Từ dưỡng nương quỳ ở kia xin tha, lắc đầu nói cái gì cũng không biết.

Rất nhanh Phùng Áng dẫn người đi lục soát đã trở lại. Trong tay hắt bung theo một cái mâm chứa các vật tình nghi, hầu bao, mấy cái bình lọ, một hộp nhỏ.

Tương Như Nhân để thái y nhìn xem. Trạh nhi trong lòng nhỏ giọng khóc nức nở, níu chặt y phục của nàng úy khuất.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ con. Từ dưỡng nương quỳ ở kia thân mình khẽ run.

Thái y kiểm tra cẩn thận, thời điểm lấy đến một cái bình nhỏ trong đó gửi qua thì tỏ vẻ nghi ngờ.

Tương Như Nhân nhìn hắt. Thái y đổ chút bột trong lọ ra mu bàn tay, ném một chút, lập tức biến sắc “Nương nương, đây xác thực là bột phấn hoa Anh túc.”

“Bột này quả thật có thể làm thuốc nhưng không thể dùng nhiều vì có độc tính, dùng nhiều sẽ nghiện. Trong thái y viện nếu có dùng cũng rất cần

thận khống chế liều lượng.” Nghe thái y nói xong, sắc mặt Tương Như Nhân càng trầm “Người nói thứ này ăn sẽ nghiện?”

Thái y gật gật đầu, lúc này liền minh bạch ý tứ của nàng. Cầm đến một chén nước pha lẫn ít bột phấn, gọi Từ dưỡng nương kia đi phòng kê vắt chút sữa hòa cùng hỗn hợp kia. Lấy thìa chấm một chút đưa đến bên miệng Trạh nhi.

Trạh nhi liền đón lấy, há miệng đi cái liếm thìa kia.

Một màn này khiến người trong phòng đều thay đổi sắc mặt. Thái y rút thìa lại, Trạh nhi chưa ăn được liền khóc. Tương Như Nhân nhìn thoáng qua Từ dưỡng nương “Người còn lời gì để nói!”

“Nô tì không biết thứ này có độc, nô tì không hề muốn hại Lục hoàng tử, nô tì không có.” Từ dưỡng nương kinh hoàng nói xong, Tương Như Nhân quát lớn “Còn nói người không hại Lục hoàng tử, vậy thứ này từ đâu tới? Người dùng nó làm gì?”

“Nô tì chưa làm gì hết, nô tì chỉ đem nó thoa lên ngực. Nô tì cũng không biết thứ này có độc. Cái gì nô tì cũng không biết.” Từ dưỡng nương vừa nói vừa dập đầu, chốc lát trán đã chảy đầy máu.

Trạh nhi trong lòng Tương Như Nhân vẫn âm ỉ. Tương Như Nhân vẫy tay sai Hứa ma ma lôi Từ dưỡng nương ra ngoài thẩm vấn, chuyển qua nhìn thái y. “Nếu như vừa mắt đầu nghiện sữa có pha thứ này, có thuốc giải hay không? “

“Có thì có, nhưng Lục hoàng tử còn quá nhỏ, sợ là không phù hợp để uống được.” Thái y uyển chuyển nói “Liều lượng này rất ít nên mạch tượng Lục hoàng tử mới không biểu lộ ra. Lục hoàng tử cũng không có dấu hiệu trúng độc, chứng tỏ chỉ nghiện một chút. Vì thế cách duy nhất hiện nay là cai.”

Cái gọi là cai ở đây chính là không cho hẳn tiếp xúc hay dùng thứ đó nữa, chậm rãi sẽ không nghiện nữa. Nhưng quá trình cai đối với một đứa nhỏ rất tàn nhẫn. Để hẳn đối đến tận cùng lại không chịu ăn, thời gian dài thân thể sao chịu nổi.

Tương Như Nhân đờ xuống tức giận trong lòng, bình tĩnh hỏi “Thái y xem phải như vậy bao lâu?”

“Liều lượng trong bột kia không nhiều, Lục hoàng tử cũng mới nghiện, xem chừng tầm một tháng là có thể cai xong. Có điều trong vòng nửa năm không thể để Lục hoàng tử lại tiếp xúc, nếu không lại muốn ăn.” Thái y nơm nớp lo sợ trả lời. Người lớn còn có thể dùng thuốc uống để ức chế cảm giác thèm nhưng đứa nhỏ mới bốn tháng thì không thể dùng được.

Một tháng, phải khó chịu khóc quấy một tháng như vậy. Tương Như Nhân lạnh lùng phân phó Thanh Thu tiễn thái y, nhẹ nhàng vỗ về dỗ dành Trạm nhi.

Trạm nhi thì bướng, dù đói cả ngày cũng nhất định không chịu bú, cứ khóc nháo trong lòng Tương Như Nhân khiến nàng rất đau lòng.

Sai dưỡng nương nặn sữa ra chén. Tương Như Nhân múc một ít lên muỗng dứt cho hẳn. Đi vào một muỗng thì nhổ ra hết phân nửa. Tương Như Nhân tiếp tục dứt hết chén sữa, hơn một nửa đều bị hẳn phun ra nhưng tốt xấu là vẫn đi vào được chút ít. Nhận khăn ấm từ Hứa ma ma, Tương Như Nhân nhẹ nhàng lau khô miệng cho hẳn.

Trạm nhi khóc nức nở, Tương Như Nhân ôm hẳn ghé vào trên vai mình. Tiểu tử kia ủy khuất tựa vào bờ vai nàng bộ dáng khiến ai cũng đau lòng.

Chỗ Hứa ma ma rất nhanh đã thăm vấn ra kết quả. Thứ kia trong tay Từ ma ma, theo lời nàng là một dưỡng nương khác cho nàng, nói là bí phương có một không hai, không có truyền ra ngoài. Đem nó thoa lên rồi cho đứa nhỏ bú, dần dần đứa nhỏ sẽ quên lấy nàng. Như vậy sau khi đứa nhỏ đầy

tháng không bị đuổi, mà sau khi đầy tuổi, dựa vào Lục hoàng tử dính nàng thì có thể ở lại Chiêu Dương cung làm dưỡng nương của Lục hoàng tử, vinh hoa phú quý.

“Dưỡng nương đó là ai?”

Hứa ma ma nói tên, Tương Như Nhân nhíu mày “Không phải người Tôn ma ma tuyển?”

“Lúc trước Tôn ma ma tìm cho điện hạ bốn dưỡng nương, chỗ hoàng hậu đưa qua hai người. Người Từ ma ma nói đến hẳn là người bên hoàng hậu.” Ngày đó Tôn ma ma chọn đều là người trung thực, thành thật. Làm dưỡng nương kiêng kỵ nhất là luyện thuyên, ở cạnh hoàng tử lâu dài, tâm bất chính lại lắm lời, vậy dưỡng hoàng tử ra bộ dáng gì.

Dưỡng nương chăm sóc hoàng tử công chúa đều là muốn lưu lại, như vậy ở ngoài cung gia đình cũng tốt hơn. Nếu như sau khi hoàng tử công chúa đại hôn xong còn được giữ lại thì sẽ đức cao vọng trọng. Vì thế mà không ít người tranh đoạt, cố gắng hết cách để lấy lòng hoàng tử công chúa.

Hiện tại lại có người lợi dụng chuyện này đến hại con nàng. Nếu thời gian nghiện quá dài, coi như bị hủy rồi.

“Người hoàng hậu đưa tới.” Tương Như Nhân hừ cười một tiếng “Nói như vậy vài dưỡng nương không được tuyển kia đều đã ra khỏi cung.”

Hứa ma ma gật đầu, dưỡng nương không được chọn dĩ nhiên là rời cung về nhà.

“Tìm!” Tương Như Nhân lớn tiếng ra lệnh “Quạt ba thước đất cũng phải tìm ra cho bản cung!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Dưỡng Nương Phong Ba [2]

Phùng Áng bắt đầu đi thăm dò tin tức về dưỡng nương này, bắt đầu từ gia thế trước khi tuyển vào cung. Phùng Áng xuất cung một chuyến, phát hiện cả nhà Vương dưỡng nương này đều đã chuyển đi rồi.

Hàng xóm trên trấn nói ba tháng trước toàn gia nàng chuyển đi. Trước đó nửa năm Vương dưỡng nương sau khi sinh con xong được tuyển vào cung, đối với Vương gia này là việc thật vui. Nhưng ba tháng sau Vương dưỡng nương đã trở về, cũng không từ biệt ai mà lặng lẽ chuyển đi.

Phùng Áng lại tra thêm ba tháng trước. Sau khi phái người tra xong thì hồi cung đem tình hình báo cái với Tương Như Nhân “Nương nương, chuyện này có nên nói với hoàng thượng để hoàng thượng phái người tra sẽ nhanh hơn chút?”

“Không tìm được Vương dưỡng nương kia, ai có thể làm chứng thứ kia trong tay Từ dưỡng nương là do Vương dưỡng nương cho. Chuyện này nếu như có liên lụy đến hoàng hậu, chứng cứ phải rõ ràng.” Tương Như Nhân lắc đầu “Ba tháng trước đã chuyển đi rồi. Đây là sợ sau khi sự tình bại lộ sẽ truy tìm người, trước tiên trốn đi. Chuyện này, không nhất định là hoàng hậu làm.”

Người là do hoàng hậu tuyển đưa qua, dù sớm hay muộn khi chuyện này bại lộ thì mũi giáo cũng hướng về phía hoàng hậu, như vậy quá lộ liễu. Hoàng hậu nếu muốn hại Trạng nhi cũng không thể tự sai người phía dưới mình đi làm, nhược điểm quá lớn.

“Vương dưỡng nương là ai để cử vào cung? Bản cung nhớ được việc tuyển dưỡng nương vào cung này cũng có người chuyên phụ trách bên ngoài.”

“Nhà mẹ đẻ hoàng hậu, Triệu gia có phụ trách một ít. Phùng Áng nghĩ nghĩ, lại báo ra hai nhà nữa, nhưng chẳng có liên quan gì.”

“Đi thăm dò xem Vương dưỡng nương là ai để cử vào cung. Cùng Triệu gia có quan hệ hay không, nếu có thì tra cẩn thận xem là quan hệ với ai ở Triệu gia. Phải tìm được một nhà Vương dưỡng nương. Nàng nếu đưa Từ dưỡng nương thứ đó, chắc nhận không ít lợi lộc. Cả nhà đi vội như vậy, bản cung cũng không tin bọn họ sẽ rời xa quê nhà. Dựa theo đường đi của bọn họ tra từng trấn một.” Tương Như Nhân lập tức sai Phùng Áng ra cung lần nữa. Gọi Tử Hạ đến phân phó đi Bình Vương phủ truyền tin cho Bình vương phi.

Phùng Áng ra ngoài, trong phòng lại vang lên tiếng Trạm nhi khóc quấy. Mấy ngày nay đến thời điểm hẳn đói bụng đều là như thế, khóc đến khàn cả giọng.

Hai dưỡng nương đều không có biện pháp gì. Tương Như Nhân chỉ có thể quyết tâm mạnh mẽ dứt cho hẳn. Có đôi khi Trạm nhi sặc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Tương Như Nhân nhìn mà lòng quặn đau.

Thời điểm Bình Ninh đều đều quá giờ ăn của Trạm nhi. Nhưng nàng cũng phát hiện tinh thần đê đê không đưi j tốt lắm. Đầu tháng còn khỏe mạnh khẩu khinh rất hoạt bát, bây giờ trông lại luôn mệt mỏi, ghé vào trong lòng Tương Như Nhân. Bình Ninh dù dỗ hẳn thế nào cũng luôn thờ ơ xa cách.

Thời điểm Tô Khiêm Dương đến chủ yếu là lúc Trạm nhi ngủ. Dù hẳn có thấy nhi tử hiện tại có chút không phối hợp với mình nhưng thế nào cũng không nghĩ đến chuyện kia.

Tương Như Nhân hỏi Tô Khiêm Dương một vài chuyện về luật lệ của Đại Thiên “Nếu dân Lâm An thành đến một nơi khác ở, họ có thể nào lại không đăng ký danh hộ hay giả mạo thành dòng họ khác không?” Tô Khiêm Dương lắc đầu “Trừ khi là nương tựa được vào họ hàng thân thích, có thể ghi vào hộ của họ hàng mà không cần đến nha môn đăng ký. Còn nếu tự mình đến ở lại, mỗi năm quan viên đều tiến hành kiểm tra hộ tịch. Nếu có người mới đến sẽ lập tức bổ sung, năm sau bọn họ còn phải tham gia đóng thuế. Vì vậy không có khả năng không đăng ký.”

“Nếu giả mạo dòng họ thì sao?” Tương Như Nhân tiếp tục hỏi. Tô Khiêm Dương bật cười “Nào có nhiều dòng họ để giả mạo như thế. Quan viên bắt bọn họ đăng ký để đối chiếu với hộ tịch của địa phương cư trú trước đó. Sẽ đến nha môn nơi đó kia kiểm tra, liền biết hặn họ gì, làm sao có khả năng nói dối. Nếu là khai gian sẽ lập tức bị đuổi đi.”

“Hàng năm thường điều tra vào lúc nào?”

“Sau mùa thu hàng năm, tầm tháng mười đến tháng hai.”

Tương Như Nhân nhíu nhíu mày “Như vậy chẳng phải sơ hở lớn sao? Nếu ta không muốn người ta tra được ta là ai thì chỉ cần hàng năm đến sau thời gian điều tra lại trốn một lần, hay là lại đi đến một nơi khác, cứ như vậy tuần hoàn là có thể trốn được.” Nếu như vậy thì quan phủ muốn tra hộ tịch là khó như lên trời.

“Cuộc sống lang bạc kỳ hồ bao người chịu được. Một mình còn đỡ, cả một nhà thì sao có thể. Hơn nữa mỗi khi đặt chân đến một nơi lại phải tính toán đến nhiều năm sau có lập lại hay không. Quan phủ cũng không để hặn tùy ý như vậy.”

Tương Như Nhân thấy Tô Khiêm Dương nói cũng đúng. Mang theo cả một nhà không có khả năng một năm lại đổi một chỗ. Nếu ở quan phủ tra

không ra tung tích Vương gia kia, có khả năng họ là nương nhờ nơi họ hàng thân thích.

Tô Khiêm Dương thấy nàng suy nghĩ nghiêm túc “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Tương Như Nhân hoàn hồn cười nói “Mấy ngày trước tiểu cung nữ ở Chiêu Dương cung kể vở kịch nhân vật anh hùng sau khi giết tham thần bị đuổi giết, thành công trốn thoát nhiều lần đuổi bắt. Cũng không lưu lại dấu vết gì để người ta tra được.”

“Đó cũng là do phạm tội lớn mới bắt đặc dễ làm như vậy. Người bình thường ai có thể quen sống như thế. Tô Khiêm Dương bổ sung thêm “Dù có như vậy, Hình bộ cũng sẽ có biện pháp khác để truy tìm phạm nhân.”

Tương Như Nhân gật đầu. Dựa vào Hình bộ truy tìm nhất định nhanh hơn. Nhưng bây giờ chưa phải thời điểm. Ít nhất nàng muốn tìm được Vương dượng nương kia, hỏi gì nên hỏi trước rồi mới giao hoàng thượng xử lý.

“Mấy hôm trước trẫm lại đây thấy tinh thần Trạng nhi không tốt lắm, gặp trẫm cũng xa cách. Nên thỉnh thái y nhìn xem, có phải có chỗ nào không thoải mái hay bị bệnh.” Đề tài lại chuyển, nói đến Lục hoàng tử, Tô Khiêm Dương cũng phát hiện điểm khác thường. Tương Như Nhân cười đến phía sau bóp vai cho hắn “Thỉnh rồi. Dạo này trời lạnh, đứa nhỏ thân nhiệt cao lại thấy nóng nên đập tung chăn, một hồi thì lại nhiễm lạnh nên mấy ngày nay có chút mệt mỏi. Qua vài ngày là ổn thôi.”

“Thời điểm mang thai đã không an phận, xem ra sau này sẽ là tiểu võ tướng.” Tô Khiêm Dương cười. Tương Như Nhân cười theo. Tô Khiêm Dương ngủ lại Chiêu Dương cung. Chuyện ăn khuya của Trạng nhi giao lại cho Tôn ma ma. Nàng còn có thể xuống tau đút, đổi là hai dượng nương kia. Trạng nhi vừa khóc các nàng đã sợ.

Như vậy qua thêm mười ngày, tình trạng của Trạm nhi đã tốt hơn. Tiếp xúc bột anh túc chưa lâu, liều lượng cũng ít. Đứa nhỏ lớn bằng đó ăn uống cũng nhi có như vậy, Trạm nhi dù không đồng ý nhưng cũng không chống nổi bản năng khi đói.

Nhưng thân mình tròn trịa của tiểu tử kia cũng gầy đi một vòng. Tương Như Nhân thấy hẳn chấp nhận ở trong lòng dưỡng nương bú thì thở dài nhek nhõm một hơi. Phùng Áng cũng mang tin tức trở về.

Dựa theo hộ tịch tra được mấy họ hàng gần của Vương gia, nhưng không cách nào tra được họ hàng xa. Qua thăm dò hàng xóm, quen biết ra được vài nhà liền sai người đi xem xét.

Lúc Vương dưỡng nương sinh hai đứa nhỏ đầu đã từng làm nhũ mẫu ở nhà quyền thế, trong đó có Triệu gia. Vương dưỡng nương là nhũ mẫu của đứa nhỏ thứ xuất ở Triệu gia một năm. Sau trong phủ đổi người, nàng trở về nhà, cũng không phạm qua sai lầm gì.

Sau đó đề cử dưỡng nương gia thế trong sạch vào cung. Vương dưỡng nương cũng là được Triệu gia tiến cử.

Xem qua xem lại mấy tin tức này đều liên quan đến Triệu gia, thoát không khỏi can hệ. Giống như đinh đóng cột chắc chắn là hoàng hậu làm. Nhưng Tương Như Nhân vẫn cảm thấy trong đó có điều gì chưa tra rõ ràng.

“Triệu gia thứ xuất là ai?”

“Là hài tử của Triệu gia ngũ thiếu gia. Triệu gia đại thiếu gia, nhị thiếu gia và tam thiếu gia đều là đích tử. Tiws thiếu gia và ngũ thiếu gia là di nương sinh ra. Ngũ thiếu gia thành thân ba năm trước đây, nay đứa nhỏ cũng tầm hai tuổi.”

“Đề cử này do ai phụ trách?”

“Là người phía dưới Triệu gia nhị thiếu gia.”

Tương Như Nhân gật gật đầu, suy nghĩ một hồi “Vương gia một nhà già trẻ đều có, không thích hợp lặn lội bên ba đường xa. Mặc dù là đổi địa phương thì thời gian lưu lại cũng sẽ lâu. Hiện tại mới hơn ba tháng, bọn họ đi được mấy nơi. Người theo phương hướng bọn họ rời đi nghe ngóng được phải hai nhóm đi. Một nhóm tìm họ hàng xa của bọn họ. Một nhóm khác thì ở các trấn, thôn xóm ven đường hỏi thăm. Cũng chẳng phải một hai người là là cả một nhà, thế nào lại không có người chú ý đến.”

Phùng Áng nhận mệnh lui ra. Tương Như Nhân mở thư của Cố Ngâm Hoan, khóe miệng mỉm cười. Triệu gia này, xem ra cũng không êm đềm hòa thuận như bên ngoài...

Cuối tháng mười một, trời đã rất lạnh. Trạm nhi rốt cuộc không nghĩ đến mùi vị kia nữa. Hai dưỡng nương tận tâm, người rốt cuộc cũng linh hoạt hơn chút. Hơn bốn tháng, thật vất vả ăn no, nằm ở trên giường bắt đầu xoay người. Lật một cái, bản thân tự vui vẻ cười khanh khách. Tương Như Nhân chạm đến hân còn biết trốn.

Tôn ma ma cuối cùng cũng yên tâm. Chuyện này nếu không phải vì nàng nơi lỏng cảnh giác với các dưỡng nương được đưa đến để người ta sai sử thì tiểu điện hạ cũng đã không chịu khổ. Nhưng nương nương chưa từng nói qua nàng một câu, vì thế Tôn ma ma lúc chăm sóc tiểu điện hạ càng là dụng tâm.

Mấy ngày nay, Lưu ma ma được Tương Như Nhân điều qua chỗ Trạm nhi. Việc phía Ngự thiện phòng lúc này đã có thể giao cho Lan Anh từ một tay Lưu ma ma đào tạo ra. Có thêm Thanh Đông, Tương Như Nhân cũng yên tâm chuyện ăn uống.

Tôn ma ma cùng Lưu ma ma chăm sóc Trạm nhi. Chờ Trạm nhi quen thuộc Lưu ma ma thì Tôn ma ma có thể quay lại bên cạnh Bình Ninh.

Tương Như Nhân khẽ vuốt hai má nhỏ nhắn thật khó khăn mới béo lại của nhi tử, chọc hấn “Sao người lại gặp nhiều sóng gió như vậy, hả?”

Trạm nhi hươ tay nhỏ bé đi chạm chạm mặt nàng, ước chừng là cảm thấy có thể chạm đến mặt nàng thật thú vị. Tương Như Nhân bất đắc dĩ nhìn hấn, hấn khanh khách cười. Tự đùa tự vui, sao không vui...

Giữa tháng mười hai, Phùng Áng hồi cung mang theo tin tức về một nhà Vương dưỡng nương. Bọn họ truy đến nhà Vương dưỡng nương trước đó ở lại nhà họ hàng thân thích kia, cũng tầm mười ngày, toàn gia lại chuyển đi đến nhà họ hàng ở xa hơn tránh né lễ mừng năm mới.

Bọn người Phùng Áng một đường đuổi theo, đến thời điểm cả nhà Vương dưỡng nương vừa đến nhà họ hàng kia thì bị bọn họ bao vây. Dựa theo dặn dò của Tương Như Nhân, Phùng Áng trước mang Vương dưỡng nương và mấy đứa nhỏ quay về Lâm An thành. Hiện thời người đã ở trong thành, có người trông coi. Chỉ đợi Tương Như Nhân tiếp theo thăm vấn ra sao.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Rốt Cuộc Là Ai Sai Sử?

Tương Như Nhân sai Phùng Áng mang mấy bình lọ kia xuất cung, đưa Vương dưỡng nương đi Bình vương phủ.

Một ngày sau, Phùng Áng đem tin tức nàng mong muốn trở lại.

Tương Như Nhân nhìn năm sáu tờ giấy nhận tội tràng kèm lọ kia, trên mặt hiện lên chút vừa lòng. Tương Như Nhân thông dong phân phó “Thả Vương dưỡng nương ra, để nàng đi Triệu gia tìm người giúp trốn đi. Sau nửa canh giờ, người đi Thừa Kiên cung tìm hoàng thượng nói bên Chiêu Dương cung xảy ra chuyện.”

Phùng Áng để tiểu thái giám cơ trí bên mình ra cung gửi thư đi Bình vương phủ. Mình thì ở trong cung đợi sau nửa canh giờ đi Thừa Kiên cung bẩm báo.

Tôn ma ma ôm Trạm nhi qua đây. Tiểu tử kia vừa mới ngủ dậy, mê mê mông mông cáu kỉnh. Thời điểm đến trong lòng Tương Như Nhân còn ọ ọ hai tiếng. Ở trên bàn bên cạnh đặt hầu bao của Từ dưỡng nương cùng cái chai kia. Tử Hạ nhìn Từ dưỡng nương quỳ ở một bên.

Hoàng thượng thật nhanh tới đây.

Tô Khiêm Dương nghe Trần Phụng chuyển lời thì thật mau qua đây. Đến trong phòng thấy Tương Như Nhân đang ôm Trạm nhi ngồi ở kia, bên dưới quỳ là một dưỡng nương.

Tương Như Nhân thấy hăn đến đứng dậy hành lễ. Tô Khiêm Dương đỡ nàng “Xảy ra chuyện gì?”

Vài ngày trước đó thần thiếp thấy Trạm nhi có gì đó kì lạ, mãi vẫn không tìm ra nguyên nhân. Mấy ngày nay thì phát hiện thì ra là đường nương bên cạnh Trạm nhi có vấn đề. Để được giữ lại lâu dài ở bên cạnh Trạm nhi, đường nương này thế nhưng có lòng xấu dám hạ dục với Trạm nhi.”

Tương Như Nhân cho hẳn xem thứ bên trong chai kia. Tô Khiêm Dương vẻ mặt trầm xuống, lập tức sai Trần Phụng đi gọi thái y.

Thái y đến chính là người lần trước.

Thái y kia tiến lên kiểm tra xong liền nói lại những lời từng nói với Tương Như Nhân rồi lui qua một bên. Tô Khiêm Dương nhìn về phía Từ dưỡng nương quỳ trên mặt đất “Ai cho người lá gan lớn như vậy dám xuống tay với Lục hoàng tử. Người đâu, đem đi Hình bộ, thẩm vấn xét xử.”

Bên ngoài liền có hai cung ma thân hình cường tráng đi vào định kéo Từ dưỡng nương đi. Từ dưỡng nương bị nhốt lâu như vậy tinh thần đã suy sụp. Vừa nghe muốn đi Hình bộ, chỉ còn đường chết thì lập tức quỳ gối dập đầu kêu oan. Chưa đợi Tô Khiêm Dương tra hỏi đã khai toàn bộ chuyện nàng bị người xúi giục, nàng không hề biết thứ kia có độc.

Lúc trước đến Chiêu Dương cung là sáu dưỡng nương, cuối cùng giữ lại ba người. Lục hoàng tử đầy tháng xong kại chỉ giữ hai người. Những người khác đều là lãnh chút tiền rồi trở về nhà.

Lần mai phục này là đã tính toán từ lúc bắt đầu.

Người là hoàng hậu đưa tới, là Triệu gia tuyển vào cung. Tô Khiêm Dương muốn tra, một bên phái người tìm Vương dưỡng nương kia, một bên phái người tra Triệu gia.

Vừa vặn lúc này trải qua khó khăn, Vương dưỡng nương chạy tới Triệu gia cầu giúp nhưng chưa gặp được người đã bị phát hiện, choáng váng ngất

xiu tại cửa Triệu gia. Mang về Hình bộ, Tô Khiêm Dương tự mình đến nghe thăm vấn.

Không ngoài dự đoán chuyện này có liên quan đến Triệu gia. Nhưng kết quả Tô Khiêm Dương tra được lại có chút khiến hấn bất ngờ. Triệu gia là Triệu gia nhưng mũi giáo không chỉ vào hoàng hậu, mà là chỉ vào một trong sáu người mới vào theo đợt tuyển cử, Triệu tiểu nghi.

Triệu tiểu nghi là Triệu gia thứ xuất tiểu thư, tuổi so với hoàng hậu nhỏ hơn rất nhiều. Lúc hoàng hậu vào phủ thái tử, nàng còn chưa được sinh ra.

Lúc trước tuyển tú, Triệu tiểu nghi tài mạo đều không có gì nổi bật. Đều là dựa vào gia thế Triệu gia mà một đường thẳng tiến vượt qua chung tuyển vào cung làm phi.

Trước khi Vương dưỡng nương được tuyển vào cung, có vẻ mọi chuyện đã được thương lượng ổn thỏa. Triệu gia đưa vào, hoàng hậu phân đến Chiêu Dương cung, Vương dưỡng nương xúi giục Từ dưỡng nương hạ được Lục hoàng tử.

Triệu tiểu nghi bị đưa đi Hình bộ tra hỏi. Câu trả lời của nàng rất dứt khoát, là hoàng hậu sai nàng làm vậy.

“Người nói hoàng hậu sai người làm. Vậy Vương dưỡng nương kia cũng là do người đề cử vào cung?” Hình bộ thượng thư vỗ án hỏi. Triệu tiểu nghi quỳ bên dưới, bộ dáng nhu nhược yếu đuối nhìn sao cũng không ra kẻ chủ mưu.

“Đúng, là hoàng hậu nương nương nói người nàng phái đến quý phi nương nương nhất định không dùng. Đến lúc đó tuyển xong người sẽ xuất cung. Chỉ cần dạy một dưỡng nương ở lại cách dùng thứ kia. Đến lúc đó người đi rồi sẽ không tra ra cái gì.” Chính là không nghĩ tới Vương dưỡng nương này lại còn có một ngày quay về, lại đi Triệu gia cầu hỗ trợ. Lúc

trước lúc tìm nàng thấy là cái khôn khéo, lúc này mới thấy thật là ngu xuẩn. Rời khỏi Lâm An thành còn có thể trở về.

Một loạt tra khảo xuống như vậy tựa hồ như mọi thứ đã rõ ràng, nhân chứng, vật chứng đầy đủ. Vương dưỡng nương được Triệu gia đề cử vào cung. Hoàng hậu phái Vương dưỡng nương cùng một người khác đến Chiêu Dương cung để quý phi tuyển. Triệu tiểu nghi sai cung nữ đưa thuốc kia cho Vương dưỡng nương, để nàng tính toán xem ai có khả năng được lưu lại, còn dạy nàng cách thuyết phục người kia, lấy chuyện chú ý nhất đi dụ dỗ.

Wương dưỡng nương thành công thuyết phục Từ dưỡng nương đây là bí phương gia truyền, còn ở trước mặt ăn một chút chứng tỏ không có độc. Tương lai có thể ở lại bên cạnh tiểu hoàng tử hay tiểu công chúa, hưởng vinh hoa phú quý.

Mà sau đó ba dưỡng nương này bị đưa ra khỏi cung. Vương dưỡng nương dắt một nhà chạy trốn khỏi Lâm An thành. Đi một mạch ba tháng đều bật vô âm tín. Mãi cho đến vừa rời Vương dưỡng nương hồi Lâm An thành, trong Chiêu Dương cung quý phi lại phát hiện chuyện này, thế nên mới sáng tỏ.

Tô Khiêm Dương ngồi sau công đường nghe Triệu tiểu nghi khai này đó. Đợi Hình bộ thượng thư thẩm vấn xong đem chứng cung đến phía sau cho hắn xem. Tô Khiêm Dương phân phó Hình bộ thượng thư “ Nhất Vương dưỡng nương và Triệu tiểu nghi lại. Đi Triệu gia giải Triệu gia Nhị thiếu gia đến thẩm vấn chuyện đề cử. Những người có liên quan đều bắt lại chờ thẩm vấn.” Hình bộ thượng thư nhận lệnh. Tô Khiêm Dương dẫn theo Trần Phụng rời đi.

Đọc đường Tô Khiêm Dương không nói gì, cho đến khi gần đến Thừa Kiền cung mới phân phó Trần Phụng “Phái người trông chừng Cảnh Dương

cung, không cho phép ai ra khỏi cung, cũng không được có người vào thăm.”

Triệu gia bỗng nhiên không ít người bị dẫn đến Hình bộ, rốt cuộc kinh động đến hoàng hậu.

Mà thời điểm nàng biết được chuyện này thì ai nên thăm vấn, nên bắt nhất đều đã ở Hình bộ. Nàng muốn ra ngoài đi gặp hoàng thượng còn bị Trần Phụng dẫn người đến chặn bên ngoài không cho nàng ra.

Đến cuối cùng là phải đợi đến Thái hậu ra mặt phóng thích hoàng hậu, hai người cùng đuổi đến Hình bộ. Lúc này bên trong, không ít người bao gồm cả Triệu phu nhân đang quỳ gối ở nội đường. Hình bộ thượng thư thăm vấn, Hoàng thượng dự thính.

Triệu gia là không hiểu sao bị bắt. Đúng là Triệu gia Nhị thiếu gia phụ trách đề cử người. Nhưng đây là ngàn chọn vạn chọn đưa vào cung, hẳn không thể nào dám động tay động chân ở đây. Máy dưỡng dương này đưa vào là hầu hạ ai, đều là hoàng tử công chúa. Lỡ có sai sót gì không phải đều liên lụy đến trên đầu hẳn sao. Vì thế Triệu gia Nhị thiếu gia vừa tới liền luôn miệng kêu oan.

Mà Triệu phu nhân bị bắt thật oan uổng, nàng chỉ là hạng nữ lưu. Vì lúc trước thứ tôn sinh ra nên tìm Vương dưỡng dương đến một năm. Hiện tại Vương dưỡng nương bị bắt. Vậy cũng có liên can?

Thái hậu và hoàng hậu cùng ngồi xuống dự thính. Hình bộ thượng thư liếc mắt nhìn hoàng thượng một cái, lại tiếp tục thăm vấn, gọi Vương dưỡng nương, Từ dưỡng nương cùng thái y lên hỏi qua lại một lần. Sau đó hỏi Triệu gia nhị thiếu gia vì sao lại tuyển Vương dưỡng nương tiến cung.

Ở trong chuyện này còn có chút mặt tối. Không phải nói là gia thế Vương dưỡng nương không sạch nhưng tại sao trong nhiều người như thế lại được chọn. Tất nhiên có nhiều người sẽ có cạnh tranh, có cạnh tranh sẽ

có hối lộ. Vương dưỡng dương nỡ Triệu gia làm nhũ mẫu một năm vừa có quen biết, lại nhét thêm ít bạc, tất nhiên trúng tuyển.

Triệu gia Nhị thiếu gia dĩ nhiên hết đường chối cãi, là khai ra một hồi. Nhưng hẳn thật sự không biết Vương dưỡng nương này có vấn đề.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn màn thâm vấn này, cho đến khi Triệu tiểu nghi bị dẫn ra, trên mặt hoàng hậu và Triệu phu nhân có ít biến hóa.

Phản ứng của Triệu phu nhân Hình bộ thượng thư đều xem vào mắt. Đợi đến khi Triệu tiểu nghi khai tất cả là do hoàng hậu sai sử thì Triệu phu nhân mới té ở trên đất, lớn tiếng kêu oan uổng.

“Đại nhân, toàn bộ chuyện này đều là âm mưu của Triệu tiểu nghi. Nàng muốn mưu hại hoàng hậu, hãm hại Triệu gia, kéo Triệu gia xuống vạn kiếp bất phục. Mong đại nhân nắm rõ.”

“Triệu tiểu nghi cũng là người Triệu gia. Triệu phu nhân, người nói lời này không thỏa. Triệu gia nếu vạn kiếp bất phục, chẳng lẽ Triệu tiểu nghi có thể trốn thoát.” Hình bộ thượng thư gõ án một tiếng. Triệu phu nhân trừng mắt oán hận nhìn Triệu tiểu nghi “Không phải đại nhân. Nàng chính là muốn hãm hại hoàng hậu, hãm hại Triệu gia.”

Lúc này hoàng hậu đứng lên nhìn về phía Hình bộ thượng thư “Có thể để bản cung nói một lời?”

Hình bộ thượng thư liếc mắt một cái qua phía hoàng thượng “Nương nương, mời nói!”

Hoàng hậu nhìn Triệu phu nhân, lại nhìn đến Triệu tiểu nghi “Bản cung thân là đứng đầu cả cung, sau có thể dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy đi âm hại Lục hoàng tử. Còn nữa, dưỡng nương là từ chỗ bản cung phân phó đến Chiêu Dương cung, nếu như có vấn đề gì thì bản cung sẽ nhận tiếng xấu

đầu tiên. Triệu tiểu nghi, người nói bản cung sai người làm vậy, bản cung là sai người như thế nào?”

Triệu tiểu nghi vẫn là thông dong đem lời khai như lần đầu nói với Hình bộ thượng thư nói lại một lần. Hoàng hậu tức giận quát lớn “Làm càn, bản cung sao có thể sai người tìm Vương dưỡng nương ở bên ngoài rồi thông qua Triệu đại nhân để đưa vào cung.”

“Nương nương trước sau nói chuyện là hai mặt. Thiếp thân ăn ngay nói thẳng không thẹn với lương tâm.” Triệu tiểu nghi một mực chắc chắn chuyện này là hoàng hậu sai sử.

Tô Khiêm Dương nhìn về phía Triệu phu nhân “Triệu phu nhân, người vì sao khẳng định Triệu tiểu nghi là muốn vu hại hoàng hậu, hãm hại Triệu gia?”

Triệu phu nhân ánh mắt chột dạ, quanh co không biết nói sao. Tô Khiêm Dương thần sắc như thường “Nếu vậy Triệu phu nhân chỉ ăn nói linh tinh, một số việc phải có căn cứ mới được.”

“Đó là vì Triệu tiểu nghi hận nô tỳ, muốn trả thù nô tỳ. Vì thế nàng mới nghĩ mọi biện pháp hãm hại hoàng hậu.” Triệu phu nhân vội vàng nói.

“Triệu phu nhân thân là Triệu gia chủ mẫu. Triệu tiểu nghi tuy là thứ xuất nhưng ghi tạc dưới danh nghĩa Triệu phu nhân. Theo lý mà nói hẳn là kính trọng người, sao lại có thể hận người?” Tô Khiêm Dương tiếp lời nàng. Thần sắc Triệu phu nhân tái nhợt.

Triệu phu nhân cúi đầu ánh mắt giãy giụa. Nửa ngày, nàng ngẩng đầu nói “Triệu tiểu nghi còn một thứ đệ, sinh ra đã ốm yếu, năm trước bệnh chết. Triệu tiểu nghi luôn ôm hận trong lòng cho là nô tỳ hại chết đệ đệ nàng, lại luôn tra tấn thân mẫu nàng là Lý di nương. Lúc trước khi vào cung nàng cũng đã từng ở trong đồ ăn của nô tỳ hạ thuốc. Nô tỳ là niệm tình nàng đau mất đệ đệ, lại không gây họa lớn nên tha cho nàng. Ai ngờ đâu nàng ngày

càng gây chuyện nghiêm trọng như vậy, ngoan tâm nghĩ ra biện pháp này để hãm hại hoàng hậu, hãm hại Triệu gia.”

Triệu phu nhân càng nói càng thuận miệng. Triệu tiểu nghi quỳ ở phía trước nàng dập đầu với Tô Khiêm Dương “Hoàng thượng, đệ đệ của thiếp thân tuy là con của di nương nhưng chính là bị Triệu phu nhân hại chết. Di nương của thiếp thân cũng bị Triệu phu nhân hạ thuốc nhiều năm. Các di nương trong phủ đều bị Triệu phu nhân hạ thuốc vô sinh. Di nương phát hiện sớm, dưỡng nhiều năm nên sau này mới có thiếp thân. Sinh hạ thiếp thân xong vài năm sau lại có thai. Thời điểm đệ đệ sinh ra thân mình yếu ớt. Đại phu nói bệnh trên người di nương đều đưa đến trên người đệ đệ. Nhưng Triệu gia phú quý, đệ đệ vẫn sống sót. Nhưng nào ngờ Triệu phu nhân dung không nổi, vẫn là hại chết hẳn.”

Tô Khiêm Dương nhìn nàng đã dập đến trên đầu đều là máu “Vậy nên chuyện Vương dưỡng nương này là do người an bày?”

Triệu tiểu nghi cúi đầu, khước miệng có chút cười nhạt “Thiếp thân ngay cả di nương và đệ đệ đều bảo hộ không nổi, nào có năng lực lớn như vậy, phái Nhị ca cùng người khác đến làm việc cho thiếp thân đây.”

Lúc này, thái hậu ngồi một bên nhìn đã lâu mở miệng “Rốt cuộc là ai sai sử. Vương dưỡng nương này không phải đã ở Triệu gia làm nhũ mẫu một năm sao? Đem toàn bộ những người biết chuyện đến hỏi một chút, sẽ rõ ràng thôi.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Thái Hậu Uy Hiếp

Thái hậu nói lời này kì thực là nói tiếp lời của hoàng thượng. Chuyện Vương dưỡng nương rốt cuộc là ai sai sử. Đi Triệu gia tra một chuyến rõ ràng để kết luận, ở trên một mặt nào đó, Thái hậu là còn muốn bảo vệ hoàng hậu.

Nhưng đối với Triệu phu nhân mà nói đây chẳng phải chuyện đáng để cao hứng. Chuyện kê đơn vô sinh Triệu tiểu nghi nói, đến bên trong Triệu gia, nàng làm những chuyện như vậy đối với các di nương. Chẳng phải là khiến mọi nhìn rõ ràng, nàng làm một hình tượng chủ mẫu ngoan tâm đến mức nào sao.

Nhưng việc đến nước này, nào còn cách khác.

Triệu gia có mấy người đều mang lại đây để thăm vấn một lần, bao gồm cả Lý di nương, bao gồm những người ở Triệu gia quen biết Vương dưỡng nương. Triệu phu nhân hạ thuốc vô sinh cho các di nương khiến các nàng sinh không ra hài tử ở trước mặt mọi người bị vạch trần, thậm chí đến thuốc kia Hình bộ cũng tìm ra đến.

Triệu quốc công tổng cộng có sáu di nương. Triệu gia đại thiếu gia và nhị thiếu gia cũng có vài người. Nhưng sinh hạ hài tử chỉ có vài người, còn lại đều không thể sinh. Có người cũng từng có thai nhưng lại đẻ non. Nguyên do đều là vì Triệu phu nhân hạ dược.

Tô Khiêm Dương trực tiếp cho thái y kiểm tra dược kia, muốn cho mọi người biết thứ gì trong đó. Thế diện Triệu gia, một điểm hấn cũng không bận tâm.

Chuyện quan trong Vương dưỡng nương tự nhiên cũng có cách nói.

Vương dưỡng nương trước đó làm nhũ mẫu cho một thứ tôn con vợ kế một năm, cũng quen thuộc với Lý di nương, cùng Triệu tiểu nghi trước khi vào cung cũng quen biết.

Trước khi Triệu tiểu nghi tiến cung một năm, Triệu gia Lục thiếu gia bệnh chết. Nói là bệnh chết kì thực là do Triệu phu nhân sợ Triệu tiểu nghi sau khi tiến cung được ân sủng sẽ đề bạt đệ đệ mình, nên trước tiên giết chết. Lý di nương cả đời vất vả được hai đứa con, cứ như vậy đau mất nhi tử. Triệu tiểu nghi đau mất đệ đệ, liền bắt đầu trù tính hãm hại hoàng hậu.

Năm trước quý phi có thai, Triệu tiểu nghi liền liên hệ với Vương dưỡng nương lúc ấy đã rời khỏi Triệu phủ, để nàng đi tiến cung làm dưỡng nương. Sau khi vào cung, Triệu tiểu nghi lại đưa thuốc cho Vương dưỡng nương hành sự, mong muốn mượn đao giết người, vu hại hoàng hậu.

Nàng vì đệ đệ báo thù, cũng muốn nữ nhi của Triệu phi nhân không được thoải mái. Mấy năm nay nàng ở Triệu gia nhân sự tra tấn của Triệu phu nhân, di nương thì luôn bị bắt nạt. Cái chết, thứ này đối với Triệu tiểu nghi không hề đáng sợ. Trước khi chết có thể nhìn mấy người Triệu phu nhân không được thoải mái là nàng đã mãn nguyện.

Kỳ thực kế hoạch của nàng sẽ thành công. Vương dưỡng nương đưa cả nhà rời đi tìm không ra. Tội này coi như ẩn lên hoàng hậu không thể chối cãi.

Nhưng Vương dưỡng nương này lại vào lúc đã mấy tháng trôi qua, mọi thứ đều tốt và nàng sắp quên chuyện này thì trở lại khiến nàng trở tay không kịp. Người lại còn bị bắt đến Hình bộ.

Sớm biết như thế lúc ấy nàng khoobg nên mềm lòng, giết Vương dưỡng nương là mọi chuyện là êm xuôi.

Đã điều tra xong, là Triệu tiểu nghi muốn giá họa cho hoàng hậu, là nàng chủ mưu. Nhưng ở trong mắt Tô Khiêm Dương, chẳng lẽ Triệu tiểu nghi không phải người Triệu gia sao. Tỷ muội trong nhà bất hòa lại đem đến trong hậu cung giải quyết, còn lấy tính mạng hoàng tử ra vui đùa. Cho rằng hoàng cung là hậu viện của Triệu gia bọn họ sao? Thái hậu tất nhiên là nói ra suy nghĩ của mình. Nói cái gì đây. Triệu gia có sai, nhưng hoàng hậu cũng là bị giận cá chém thớt đến lãnh hậu quả. Triệu tiểu nghi phát điên, nghĩ ra cách đó là vấn đề của cá nhân nàng. Vì vậy muốn xử trí thì xử Triệu tiểu nghi cùng Lý di nương kia. Không có di nương dạy bảo, có thể dưỡng ra nữ nhi như vậy sao.

Tô Khiêm Dương làm sao có thể nuông chiều, cho phép thái hậu ép chuyện này xuống như vậy. Tô Khiêm Dương cất giọng lạnh lùng “Nói như vậy mẫu hậu ngài thấy tánh mạng tôn nhi của ngài không hề quan trọng. Triệu tiểu nghi có sai còn Triệu gia thì không. Nhưng Triệu tiểu nghi tại sao lại sai. Việc làm của Triệu phu nhân có thể để người ta tha thứ sao. Khiến di nương vô sinh, độc hại thứ tử. Thế nào? Đây là chuyện thường tình sao?”

“Đó là chuyện của Triệu gia bọn họ.”

Thái hậu chưa nói xong, Tô Khiêm Dương đã lập tức tiếp lời nàng “Đó vốn là chuyện của Triệu gia. Dù cho Triệu phu nhân có giết mọi người trên dưới Triệu gia trăm cũng không thềm liếc mắt nói nửa lời. Nhưng hôm nay bọn họ lại dám đem chuyện này tính đến trên người hoàng nhi của trăm. Vậy thì không còn là sự tình của mình Triệu gia nữa rồi!”

Thái hậu mặt có chút trầm, nàng tất muốn bảo trụ hoàng hậu, lại khiến hoàng thượng càng chèn ép Triệu gia. Trong cung này, Tương quý phi thật là lấy thúng úp voi, một quý phi còn muốn hơn cả hoàng hậu. Mặc dù là có thái tử ở đó, thái hậu vẫn lo lắng. Hiện tại Tam hoàng tử còn rất được lòng hoàng thượng.

“Vậ hoàng thượng muốn thế nào?” Thái hậu hoãn hoãn thanh.

“Độc phụ như vậy sao có thể làm thê tử của trọng thần triều ta, làm gương cho người khác. Triệu gia như vậy, ngay cả chuyện này cũng không giải quyết được, nội trạch loạn một đoàn, Triệu quốc công làm sao có thể lo liệu được việc trên triều đình. Hoàng hậu thất trách, mà nàng cũng không chỉ mới thất trách lần đầu.” Tô Khiêm Dương hừ cười một tiếng, hẳn phải bắt đầu thói quen hoàng hậu thất trách, không thể lấy tiêu chí một hoàng hậu tốt đặt lên nàng.

“Hoàng hậu không có đề phòng muội muội của mình nên mới để người ta thừa dịp hãm hại như thế.” Thái hậu khuyên nhủ “Thái tử còn ở trong triều đình. Tin tức như vậy về Triệu gia truyền ra, người đặt uy vọng của thái tử và hoàng hậu ở đâu?”

“Mẫu hậu, uy vọng thứ này không phải do người khác cho mà là tự bản thân tạo ra mới có.” Tô Khiêm Dương lạnh lùng nói.

Gặp hoàng thượng thái độ cường ngạnh, lần này thái hậu cũng không buông “Nếu ai gia nói Triệu gia không thể động vào, hoàng thượng ý muốn thế nào!”

“Nếu trăm nhất định muốn ophans quyết công bằng cho chuyện này, mẫu hậu ya như thế nào!”

“Rốt cuộc có phải người đây là vì quý phi mà đối nghịch với ai gia có phải không?” Thái hậu nâng âm lượng, sắc mặt thâm trầm trừng Tô Khiêm Dương “Triệu gia rơi đài đối với hoàng thượng có gì tốt. Người cứ phải không ngừng cố nhắc Tương gia như vậy. Lúc trước Định vương gia mưu phản, người mặc kệ ai gia phản đối phong nàng làm Hiền phi. Đứa nhỏ chưa sinh, Tương quốc công qua đời, người lại phong nàng làm quý phi cất nhắc Tương gia. Người có biết như vậy là đánh vào mặt hoàng hậu, vào mặt thái tử hay không?” “Một nhà độc đại sẽ tạo thành hậu quả gì hoàng

thượng ngài không rõ sao. Chẳng lẽ ngài không biết lúc trước tiên hoàng gả Tương gia đích trưởng tôn nữ cho ngài làm trắc phi là để kiểm chế Triệu gia, không để Triệu gia một nhà độc đại. Hiện tại người lại nâng Tương gia, sủng Hiền phi như vậy, tìm được cơ hội liền chèn ép Triệu gia. Người làm như vậy là muốn Tương gia ở trong triều một nhà độc đại quyền thế có đúng không?”

Trương gia của Đức phi có quan hệ thông gia với Tương gia. Trình gia đích trưởng tôn nữ hiện tại đang là Tương gia nhị thiếu phu nhân. Tương quốc công sinh tiền quan hệ tốt. Cùng Phong tấn hầu phủ, Vương thượng thư, Lục vương gia, Bình vương gia tạo thành một cái lưới lớn bảo vệ Tương gia. Ở trong triều đã có một thế lực cường đại như vậy đủ để đứng lên chống lại.

Triệu gia ở phương diện này có vẻ bạc nhược. Dù sao Triệu quốc công là nhân tài mới xuất hiện, căn cơ không thâm hậu như Tương gia. Nhưng chính vì thế, thái hậu nhất định phải đứng ở phái này, bảo trợ Triệu gia, bảo trợ hoàng hậu.

“Ý của mẫu hậu là bất luận thế nào ngài cũng muốn bảo toàn Triệu gia?”

“Đúng. Nếu hoàng thượng vẫn dẫn đo chuyện Triệu gia, ai gia sẽ nhờ Hứa lão quốc công và Diệp lão quốc công vài lão nhân này đến khuyên hoàng thượng. Một quân chủ sáng suốt thì phải nhìn đại cục đưa ra quyết định sáng suốt. Một nhà kia không phạm lỗi, hoàng thượng nếu muốn nói Triệu tiểu nghi đem an nguy của Lục hoàng tử đến hại hoàng hậu, không nên nuông chiều Triệu gia. Vậy lúc trước Hiền phi có ước định ba năm vô sinh với hoàng hậu uống thuốc khiến sảy thai chỉ vì cứu Kỳ gia. Chẳng lẽ nên nuông chiều quý phi, nuông chiều Tương gia?”

“Ai gia biết hoàng thượng thích quý phi, nhưng có một số việc nên nhớ đến trách nhiệm của hoàng thượng. Hoàng hậu dù có những lỗi nhỏ nhưng vì hoàng thượng sinh dưỡng một đôi nam nữ, vì hậu cung coi như tận tâm.

Người dù là soi mói cũng nên coi lại lâu nay hoàng thượng người sở tác sở vi. Nàng là hoàng hậu cũng là nữ nhân. Người cứ mãi không đến, tâm ai lại không lạnh, không đối với người thất vọng.”

Ý của việc mưa móc quân ân bên trong hậu cung này chính là muốn hoàng thượng dùng nó để gắn bó, trấn an mỗi một phi tử. Hấn trấn an tốt các nàng, hậu cung sẽ càng ổn định, chứ không phải là một ai đó độc sủng.

Bị thái hậu uy hiếp như vậy, đây là lần đầu tiên.

Hứa gia của Thái hoàng thái hậu, Diệp gia của thái hậu. Hai vị lão quốc công sớm đã rút khỏi triều đình. Nhưng bọn hấn giống như Tương quốc công đều đã trải qua ba triều. Thậm chí Hứa lão quốc công là trải qua bốn triều. Lời bọn họ nói ra có thể so với cả đám đại thần trong triều. Nếu bọn họ vào triều thỉnh tấu, không chỉ cực kỳ có ảnh hưởng đến các Hậu gia của Đại thiên mà thậm chí trên dưới triều đình cũng sẽ đi theo.

Tô Khiêm Dương không thể không tôn kính bọn họ. Nói cách khác hấn không địch lại được.

Từ khi hấn đăng cơ tới nay hai vị lão thần cũng chưa từng thỉnh tấu đại sự gì. Diệp lão quốc công hiện tại cũng đã trên trăm tuổi. Vì thế thái hậu thỉnh bọn họ ra mặt một lần, Tô Khiêm Dương không nể bọn họ, cũng không có cách nào chống lại trên dưới cả triều đình bị bọn họ kích động.

Tô Khiêm Dương trầm mặc, hấn muốn trừng phạt Triệu gia nhưng không thể để sau đó thái hậu thỉnh bọn Diệp lão quốc công ra ngược lại nói quý phi quá mức kiêu căng, hấn nuông chiều lỗi lầm của nàng năm đó.

Nhưng cảm giác bị bắt cuối đầu này thật ghen ghét. Trong triều đình, hấn làm hoàng thượng có quyền thế cao nhất nhưng đồng thời cũng có nhiều hạn chế. Làm hoàng đế nhiều năm như vậy, Tô Khiêm Dương lần đầu tiên cảm thấy ngày mà để trước khi hấn ra một quyết định lớn nào đó dù bị phản đối nhiều nhưng vẫn có đại bộ phận ủng hộ là còn xa.

Thật lâu sau, thấy hần trăm mặt không nói, trên mặt lộ ra chút vừa lòng, thanh âm cũng dịu đi “Hoàng thượng quyết định như thế nào?”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn thái hậu, khôi phục nét mặt “Triệu gia có thể không truy cứu. Nhưng bởi vì trước đây Triệu phu nhân đối với con của di nương thất đức nên mới khiến Triệu tiểu nghi làm ra chuyện đến như vậy. Chuyện này nhi thần không thể nuông chiều.” Dừng một chút, Tô Khiêm Dương nhìn thái hậu như pha thâm ý nói “Giống như mẫu hậu nói, nuông chiều như vậy tương lại Triệu gia khí diễm càng vượng. Vì tránh cho một nhà độc đại nên cần phải cảnh cáo, không thể bỏ qua.”

Tuần này dự sẽ bận bịu nên cà đêm trả đủ 3 chap cho các nàng vì truyện đang hồi hấp dẫn:))))

Ai thương tui hôngggggggg?

Các nàng nào đọc truyện từ các forum khác có thể vào wattpad để update truyện sớm và tương tác với mình cùng mọi người hen ^^

<https://www.wattpad.com/user/HueKhanh92>

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đây Là Báo Ứng

Mẫu tử hai người giăng co một canh giờ, người tới ta đi, Tô Khiêm Dương nhượng bộ từng bước, thái hậu cũng nhường bộ từng bước, hai người như vậy đạt thành quyết định. Triệu tiểu nghi và Lý di nương kia bí mật xử quyết, Triệu phu nhân giao bản thân Triệu gia tự xử trí nhưng điều kiện tiên quyết là phải hưu. Còn lại đối với Triệu gia không truy cứu, đối với hoàng hậu cũng không luận tội.

Trong mắt thái hậu, cuộc giăng co này với hoàng thượng là nàng thắng.

Trong mắt Tô Khiêm Dương, xử trí Triệu phu nhân chính là mặt nào đó chèn ép Triệu gia. Hiện tại hẳn vô cùng tha thiết mong Bình vương gia ở phía Nam mọi chuyện thuận lợi. Như vậy trong tay hẳn sẽ có nhiều lợi thế hơn. Cũng chỉ có lợi thế như vậy mới giúp hẳn ở tương lai lại gặp chuyện như vậy có thể chống lại.

Mà lúc này Triệu gia vô cùng hỗn loạn. Người Triệu gia có liên quan đều đã được thả trở về. Vì ngựa có người chạy trốn, bên ngoài Triệu phủ đều có thủ vệ.

Trong đại sảnh Triệu gia, Triệu phu nhân đang tức muốn ngất. Một cái di nương nho nhỏ, một cái thứ nữ nho nhỏ lại dám cả gan chông lại ám hại nàng, ám hại hoàng hậu, muốn đem Triệu gia cùng tha xuống nước.

Càng ở trước mặt mọi người xé rách mặt nàng. Sau này Triệu phu nhân này chính là cái danh độc phụ.

Lý di nương sau khi từ Hình bộ trở về vẫn là luôn quỳ trên mặt đất. Triệu phu nhân nhìn nàng đầu tóc rối loạn “Thế nào? Còn muốn lão gia làm chủ

cho người. Ta chính là yếu hại tiểu Lục đó thì sao. Hiện tại đặt ở trước mắt, người xem lão gia là che chở ta hay là che chở người!”

Nói xong còn chưa hả giận, sai bà tử bên cạnh tát cho Lý di nương mấy bạt tai. Lý di nương gò má sưng đỏ cười nhìn Triệu phu nhân “Lão gia che chở hay không che chở ta có gì quan trọng. Loan nhi đều muốn chết, ta cũng không có đường sống. Phu nhân thật buồn cười. Đến cuối cùng còn cùng ta một cái di nương tranh xem lão gia làm chủ cho ai. Mấy năm nay người độc hại còn chưa đủ sao. Người xem, rất nhanh liền có báo ứng.”

“Ta vậy mà đã coi nhẹ người. Ở dưới mí mắt ta còn có thể sinh hạ một nam một nữ. Xem ra dượng này người là chưa ăn.” Triệu phu nhân hừ cười “Người đương nhiên là phải chết, người cùng nữ nhi người dự mưu hại hoàng tử, còn muốn giá họa cho hoàng hậu. Tánh mạng của các người hoàng thượng sẽ không để lại, không cần ta ra tay.”

Lý di nương lại bị mấy bạt tai, khóe miệng ứa máu, nàng ha ha cười “Sau khi ta biết người kê đơn liền lén lút đem mấy dượng kia giấu đi. Không phải người còn đổi chai thuốc của ta sao, ta đều thu lại. Phu nhân, người đoán những dượng đó đều đi đâu?”

Triệu phu nhân giật mình “Người nói gì?”

Lý di nương cười có vài phần đắc ý “Ta đã nói người sẽ có báo ứng. Thời điểm hoàng hậu còn là thái tử phi sinh hạ thái tôn ta biết báo ứng đã đến. Hiện tại thân mình thái tử còn kém như vậy, một người nổi dối cũng chưa có, không chừng ngày nào đó còn quy thiên. Người nói xem đây có phải báo ứng hay không hahahaha”

Triệu phu nhân kích động đứng lên vỗ bàn “Người tiện nhân này, rốt cuộc đang nói cái gì!”

Hai bà tử kia cũng không ngừng, dốc hết sức đánh, chát chát vài cái. Lý di nương há mồm đều đã đầy máu. Nàng phi một tiếng phun ra bùm máu,

ánh mắt chống lại Triệu phu nhân, càng đặc ý “Ta lúc ấy đều đem được đó nghiền thành phấn trộn vào thức ăn nữ nhi của người. Để ta nghĩ lại, từ khi nữ nhi người tám tuổi đến khi xuất giá. Bảy năm a, nữ nhi người ăn được người cho ta bảy năm. Đây là báo ứng. Cho người cũng ném thử tư vị này, ném thử thống khổ không sinh được đứa nhỏ.” Triệu phi nhân kinh ngạc ngồi sững xuống ghế. Trong đầu là hình ảnh Lý di nương vừa nói qua.

Hoàng hậu thân mình rõ ràng rất tốt nhưng thái tử sinh ra thân thể ốm yếu nhiều bệnh, nhờ thuốc nuôi lớn. Hiện tại trong phủ thái tử còn chưa có hài tử.

Chuyện mang thai này người xưa đã nói. Những tật xấu khi nguyệt sự của nữ nhân sau khi sinh hài tử thì sẽ tốt rồi. Tốt này chính là bản thân nàng, kỳ thực bệnh này của nàng đều đưa qua đứa nhỏ. Đứa nhỏ sau khi ra đời sẽ lãnh thể hàn bắt đầu xuất hiện bệnh, cái này đều có liên quan đến thân mẫu.

Hoàng hậu năm đó không biết chuyện đã uống thuốc tám năm. Sau khi thành thân tâm bố rồi thuận lợi sinh đứa nhỏ. Nhưng thái tử sau khi ra đời đúng là bệnh nặng không ngừng, bệnh nhỏ theo thân.

Triệu phu nhân lúc này đối với lời Lý di nương nói vạn lần không muốn tin, nhưng lại không thể không tin. Hoàng hậu đến mãi sau này mới sinh hạ Tư công chúa. Thì ra nguyên nhân là như vậy.

Thật đúng với câu thiên địa luân hồi, nhân quả báo ứng...

Hai ngày sau Triệu tiểu nghi và Lý di nương bị xử quyết. Triệu phu nhân gia Triệu gia xử trí. Triệu quốc công viết hưu thư, nhưng Triệu phu nhân vẫn ở lại Triệu phủ, ở trong từ đường lễ Phật chịu tội.

Hoàng thường và thái hậu từng có thương định cuối cùng. Vì thế Tô Khiêm Dương không đưa ra biện pháp xử trí gì với Triệu gia. Nhưng đả kích này, dù không phải hình phạt mọi nơi rõ ràng nhưng trong lòng Triệu

quốc công sao có thể không chịu tra tấn đây. Nữ nhi đã chết một đứa, nhi tử bị độc chết một đứa, kết quả cuối cùng còn là di nương trong nhà ai ai cũng không tránh khỏi bị hãm hại của hãm hạ được, còn trực tiếp tai họa đến hoàng hậu, tai họa đến thái tử.

Nhưng những câu này Triệu quốc công biết nói với ai, chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Việc xấu trong nhà không thể bêu ra ngoài. Nay lại còn có hoàng hậu cùng mấy nhi tử nói giúp Triệu phu nhân, vậy ở lại từ đường không cần đưa trở về.

Chuyện Triệu tiểu nghi xử lý cũng không tính giấu kín. Trong cung ít nhiều cũng biết chút chút. Mà đối với chuyện của Triệu gia muốn giấu cũng không giấu được. Ngày đó Hình bộ thẩm vấn là không ít người. Có những chuyện dù trên miệng mãi luôn cảnh cáo nhưng vẫn lộ ra một ít. Còn không sao, chuyện tình qua được nửa tháng, ngay mấy ngày trước năm mới này chuyện Triệu phu nhân độc hại thứ tử bị nhốt vào từ đường liền truyền ồn ào huyên náo.

Nói đến thì nhà ai chẳng có chuyện không muốn người biết. Chuyện khiến thị thiếp vô sinh này, đừng nói Triệu gia mà nhà nào chẳng có sự tình này, thật không thiếu. Chính là Triệu phu nhân bị vạch trần ra nên bị mọi người chỉ trích.

Triệu phu nhân tất nhiên để ý những chuyện này, nhưng nàng càng để ý hơn là lời Lý di nương nói, hoàng hậu bị hạ được đã bảy tám năm.

Dược vô sinh tổ truyền là thật, bắt đầu từ tổ nữ nữ của Triệu phu nhân. Không chỉ khiến người ta không có thai mà còn tích lại ở trong cơ thể, đến khi thái y có thể nhân ra thể hàn khó sinh thì cũng đã nghiêm trọng.

Những thứ khiến Triệu phu nhân từng tự hào này kia hiện tại lại trở thành căn nguyên thống khổ của hoàng hậu.

Dược tổ truyền cũng không có để thuốc giải. Phía hoàng hậu cũng không quan trọng, quan trọng là phía thái tử. Triệu phu nhân không thể tiến cung nữa, nàng phái ma ma tín nhiệm bên người đi tìm hoàng hậu thương nghị việc này...

Một năm rất nhanh lại trôi qua. Đại niên ba mươi, trong cung đầy trời pháo hoa đón chào một năm mới đến.

Mười hai tháng xoay vòng. Ngày này năm trước Tương Như Nhân đang bị Hứa dung hoa bắt ép tại lầu các kia. Ngay sau đó thái hoàng thái hậu qua đời, nàng bị giam vào Khải Tường cung, tổ phụ qua đời, đứa nhỏ sinh ra.

Chỉ chớp mắt, cảnh còn người mất.

Hứng thú ngắm pháo hoa năm nay của Tương Như Nhân không nhiều, ngắm một hồi liền quay lại trong điện. Đức phi lại đây, hai người ngồi nói một hồi. Bỗng nhiên Đức phi lấy khuỷu tay huých nhẹ Tương Như Nhân một cái ý bảo nhìn về phía hoàng hậu ngồi bên kia.

Tương Như Nhân quay đầu qua, hoàng hậu ngồi bên kia không biết nghĩ gì mà có chút thất thần, vẻ mặt cũng không mấy vui vẻ.

Đức phi ở bên cạnh nói “Sau khi Triệu phu nhân bị nhốt vào từ đường mấy ngày, người phát hiện không, tinh thần hoàng hậu không tốt lắm, thường hay thất thần.”

Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt “Nghe người nói như vậy ta cũng mới nghĩ tới, cảm xúc của nương nương tựa hồ không tốt.”

“Mẫu thân bị nhốt và từ đường, còn là vì nguyên nhân như vậy, cảm xúc có thể không tốt sao?” Đức phi hừ một tiếng, trong giọng nói mang theo chút vui sướng khi người gặp họa. “Để ta nói thì chuyện này nhốt vào từ đường là còn nhẹ. Khiến di nương vô sinh là thủ đoạn của nhiều chủ mẫu, nhưng hại chết hài tử thứ xuất, đó là mạng người a. Còn bởi vậy họa cập

đến Lục hoàng tử. Hoàng hậu và Triệu gia còn thiên vị nàng như vậy, sớm muộn sẽ có ngày bị Triệu phu nhân liên lụy.”

Tương Như Nhân cười cười, không trả lời. Đối với nàng mà nói, chuyện này giao hoàn toàn cho hoàng thượng xử trí, bao gồm điều tra, bao gồm thẩm vấn lấy cung. Nàng sớm đã sai Phùng Áng điều tra chuyện này nhưng không lấy ra nhắc với hoàng thượng. Nàng chỉ là sớm hơn một bước trước khi Triệu tiểu nghi giết chết Vương dưỡng nương thì đem nàng về Lâm An thành khiến Triệu gia trở tay không kịp.

Muốn lợi dụng dưỡng nương thương hại hài tử của nàng để hãm hại hoàng hậu. Tương Như Nhân thật sự không bận tâm để Triệu gia bị tha xuống vũng nước bẩn

Nói xong, trên mặt Đức phi nghi hoặc “Có điều ta thật không hiểu Vương dưỡng nương kia đã đưa cả nhà rời khỏi Lâm An thành, vì sao còn trở về.” Đang háo háo trốn bên ngoài, trở về một chuyến bước vào đường chết.

“Ai biết được.” Tương Như Nhân tùy ý nói, ngăn đề tài “Trường nhi năm sau đã chín tuổi, người chọn lão sư tốt cho hắn chưa?”

“Ta cũng thật muốn tìm người tốt nhưng tiểu tử kia phá lắm. Dung nhi nhà người còn ở trong cung, ca ca mang theo đệ đệ còn có thể học được chút. Dung nhi hiện tại Nam hạ, tiểu tử này liền không an phận.” Đức phi tuy rằng bộ dáng khi nói là tiếc rên sắt không thành thép, nhưng trong giọng nói vẫn là nhiều tự hào “Ta cũng không cần hắn có tiền đồ rộng lớn gì, chỉ cần được nửa Dung nhi là cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Trường nhi thông minh mà!” Tương Như Nhân khen hắn. Hai người nói xong, trên mặt thêm ý cười, bước vài bước ra ngoài điện. Pháo hoa lúc này nở rộ nhất. Tương Như Nhân nhìn lên, khắp khoảng trời hoàng cung đều bị thấp sáng lên, ánh sáng muôn màu...

Trở về Chiêu Dương cung, Bình Ninh cũng đã về. Nghỉ ngơi tạm. Sau đại niên ngày đầu là chúc tế, phải dậy sớm.

Hứa ma ma tiến đến báo cáo về tình hình Trạm nhi. Tương Như Nhân thay quần áo xong còn đi nhìn hăn một cái. Tiểu tử này, giang tay giang chân nằm trên giường nhỏ, vù vù ngủ. Tựa như mơ thấy gì, miệng nhỏ chóp chép, vung cái tay, lật nghiêng người, lại vù vù ngủ.

Tương Như Nhân sờ sờ mặt hăn rồi quay về phòng. Phát hiện ở trong phòng, không biết hoàng thượng đặc tới từ lúc nào.

Tương Như Nhân kinh ngạc một chút, đi đến trước mặt hăn “Hoàng thượng, lúc này sao ngài tới đây?”

Tô Khiêm Dương có chút men rượu, kéo nàng ngồi xuống, thấy nàng mặc không dày, nhíu mày “Mặc như vậy đi ra ngoài?”

Tương Như Nhân giúp hăn gỡ nút áo, cười nói “Sao có thể chứ. Bên ngoài tuyết rơi, thần thiếp mặc áo choàng, tiến vào vừa cởi ra.” Tháo áo choàng của hăn ra xong, Tương Như Nhân sai Thanh Đông đi chuẩn bị chút canh giải rượu. Tô Khiêm Dương lắc lắc đầu “Trẫm không say.”

Tương Như Nhân xoa bóp cho hăn “Không say thì giúp bớt đau đầu, ngày mai còn phải dậy sớm.” Nói còn chưa dứt lời, người đã bị hăn kéo ngồi xuống. Tô Khiêm Dương tựa hồ như đối với việc nàng lái nhái có chút ý kiến, không biết là giả say hay say thật, loạng choạng ngã ép nàng xuống giường.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Là Ai Có Vấn Đề?

Tương Như Nhân thở nhẹ một tiếng, Tô Khiêm Dương hôn nhẹ qua môi nàng một cái rồi dụi vào cổ và tóc nàng, lẩm bẩm nói “Trẫm suy nghĩ một chuyện.”

Tương Như Nhân bị hăn đề có chút nặng, lại sợ bị mấy người Hứa ma ma tiến vào đột nhiên nhìn thấy, khẽ đẩy đẩy hăn “Ngài suy nghĩ chuyện gì?”

Nửa ngày, Tô Khiêm Dương mới lật người nằm nghiêng ôm nàng, mắt tinh táo hơn “Trẫm suy nghĩ làm thế nào để mấy gia tộc kia đều ngoan ngoãn nghe lời trẫm.” Mà không phải là bất cứ khi nào hăn giống như làm sai chuyện gì là nhảy ra uy hiếp hăn.

Tương Như Nhân đoán được đó là những gia tộc nào, suy nghĩ cẩn thận rồi mở miệng “Hoàng thượng là vua của một nước, bọn họ luôn là hướng về hoàng thượng.” Trong triều đình, hoàng thượng là người có quyền lực tối cao, quần thần là tương trợ lớn lao, đó là căn cơ.

Nhưng sau lưng làm sao lại không có những thứ ích lợi vụn vặt. Giống như lúc trước hoàng thượng muốn triển khai chính sách nâng thương, trong triều đa số mọi người đều là phản đối, bởi vì đụng chạm đến lợi ích thiết thân của bọn họ.

Tô Khiêm Dương mỉm cười, nhẹ nhàng néo một chút ngọc châu trên vành tai nàng, buông tha nàng, hai người ngồi dậy “Nàng nói đúng, bọn họ sẽ luôn hướng về trẫm. Có điều thứ trẫm muốn, như vậy vẫn chưa đủ.”

Thanh Đông đi vào đem theo canh giải rượu, sau khi đi ra cũng đem cửa phòng đóng lại.

Tương Như Nhân giúp hấn cởi y phục để đi tắm. Trong gian phòng, hơi nóng lượn lờ, Tương Như Nhân lấy vải vớ trên giá kì lưng cho hấn.

Hấn ngẩng đầu, vừa đúng tầm nhìn thấy bên má nàng vì dùng lực mà hơi phiểm hồng. Hấn đêm này uống nhiều hơn chút cũng không phải chỉ vì cuộc tranh cãi với thái hậu lúc trước, mà còn vì người trước mặt này, tự điều tra cũng không nói với hấn.

Đức phi có nghi hoặc, Tô Khiêm Dương sao có thể không. Vương dưỡng nương dẫn một nhà đào tẩu sao bỗng nhiên còn quay về Lâm An thành để người khác bắt. Cho người tra một chút, Tô Khiêm Dương biết được nàng cũng đã bắt tay tra xét sớm hơn một tháng, mãi đến khi đem Vương dưỡng nương về Lâm An thành nàng mới nói cho hấn, để hấn làm chủ.

Mà sở dĩ hấn không hỏi ra miệng kaf vì hấn rất rõ rằng người trước mặt này không phải lúc nào thời thời khắc khắc đều cần hấn bảo hộ, trốn ở sau lưng hấn yếu đuối vô năng.

Cảm giác này thật đúng là vừa cao hứng lại vừa mất mát.

Tắm rửa xong, tẩy đi mùi rượu trên người, nhẹ nhàng khoan khoái lên giường, canh giờ đã rất trễ. Ngày mai trong cung phải dậy rất sớm. Tương Như Nhân đặt lưng xuống liền muốn ngủ, chẳng qua người bên cạnh không chịu buông tha.

Này thì hay rồi, một hồi tới lui lại sai người mang nước vào tắm thêm lần nữa, ăn chút điểm tâm khuya, ngoài trời đã mờ sáng. Tương Như Nhân yêu ớt trừng mắt nhìn hấn một cái. Này đúng là không cần ngủ.

Tô Khiêm Dương biểu hiện vô tội, mở cửa sổ nhìn thoáng qua còn hơi kinh ngạc “Trời đã sáng?” Cửa sổ mở ra còn nghe được ít động tĩnh bên

ngoài, bọn cung nữ thái giám trong Chiêu Dương cung đã bắt đầu dậy sớm chuẩn bị.

Tương Như Nhân đứng dậy đi đến bên cửa sổ, gió lạnh đánh úp lại khiến nàng thanh tỉnh. Đèn lồng đỏ trong hành lang tắt nến, toàn cảnh một màu tuyết trắng bao trùm.

Sai người vào thay y phục, ăn sáng xong lại cảm thấy buồn ngủ.

Tô Khiêm Dương sớm rời đi. Tương Như Nhân chờ Bình Ninh qua đây, Lưu ma ma ôm theo Trạch nhi, đi thỉnh an thái hậu...

Một đêm này không ngủ, Tương Như Nhân vẫn là người đến Thọ Hòa cung sớm nhất. Lúc đến, Trưởng công chúa đã có mặt, thái hậu vừa dùng xong bữa sáng.

Bình Ninh bái thỉnh an thái hậu năm mới, theo thông lệ, lãnh hồng bao.

Thái hậu mới dậy tinh thần không tệ, nhìn Trạch nhi trong lòng dưỡng nương, ngẩng đầu hỏi Tương Như Nhân “Sắp được nửa tuổi rồi?”

Tương Như Nhân gật đầu “Hồi hái hậu nương nương, qua nửa tháng nữa sẽ được nửa tuổi.”

Trưởng công chúa nhìn hần, cười nói “Rất có tinh thần.”

Tuy rằng Trạch nhi còn chưa nói được nhưng vẫn theo thường lệ nhận hồng bao. Thái hậu cười theo nói “Nay trời rất lạnh, hần còn nhỏ, cũng không nháy thiết lại đây.”

Ngồi không bao lâu, hoàng hậu mang theo Tứ công chúa và Ngũ hoàng tử đến, phía sau còn có thái tử và thái tử phi tiến cung từ sớm. Cả đoàn người vào nhà, có vẻ đông đúc.

Tứ công chúa vẫn rất dính thái hậu, vừa vào cửa hô một tiếng đã quấn lấy bên người thái hậu, so với Bình Ninh cung kính thỉnh an hoàn toàn là hai bộ dáng khác biệt. Thái hậu khẽ nhéo mũi nàng “Lại lớn thêm một tuổi, sao còn bướng bỉnh như vậy.”

Lệ Viện nũng nịu hô vài tiếng, cứ tiếp tục dính bên người thái hậu, nói một hồi cũng không có ý thỉnh an Trưởng công chúa và Tương Như Nhân.

Hoàng hậu mở miệng “Lệ Viện, không thấy hoàng cô cô người cũng Quý phi nương nương cũng ở đây sao, thế nào không hiểu chuyện như vậy!”

Lệ Viện sắc mặt khó chịu, thế này mới thỉnh an Trưởng công chúa và Tương Như Nhân. Thời điểm đến trước mặt Bình Ninh thì đáy mắt hiện lên không vui, khô khốc hô một tiếng Nhị tỷ tỷ rồi thật nhanh trở về bên người thái hậu.

Thái tử dẫn theo thái tử phi cùng thỉnh an thái hậu. Đại hôn ba năm, thái tử không có gì khác lắm, thái tử phi lại có chút biến hóa. Lúc cười hoàn hảo, cả người trầm tĩnh, đáy mắt luôn lộ ra vẻ u uất.

Nghĩ lại không phải vì hiện tại phủ thái tử còn chưa có con nối dòng sao. Thái hậu xem vào mắt, tất nhiên để ở trong lòng. Nhưng có vài việc chẳng thể nói ra lời.

Từ Thọ Hòa cung chúc tết trở về Chiêu Dương cung, Bình Ninh nhìn đệ đệ nằm trong nôi tinh thần rất tốt, đang duỗi chân nằm kia, tay đưa ra chằm lấy chân kéo lên tính ném thử coi vị gì, Bình Ninh ngẩng đầu nói với Tương Như Nhân “Mẫu phi, lúc Tứ muội thỉnh an ngài thái độ thật tệ.”

Bình Ninh đã mười hai tuổi, sao lại không phân biệt được đâu là thật tâm đâu là giả ý. Hơn nữa bình thường quan hệ của nàng và Lệ Viện cũng không tốt, buổi sáng thời điểm gọi nàng một tiếng “Nhị tỷ tỷ” mà mặt thối như nàng thiếu Lệ Viện thật nhiều bạc vậy. “Tứ muội muội người thái độ không tốt thì sẽ có hoàng hậu dạy dỗ, người bạn tâm làm cái gì.”

“Vậy nếu hoàng hậu nương nương không dạy nàng thì sao?” Bình Ninh giữ tay Trạm nhi lại. A, khí lực ghê gớm thật. Trạm nhi nghiêm mặt còn muốn lôi tử tử hướng vào trong nội. Bình Ninh thuận theo hướng về phía hăn. Trạm nhi liền cao hứng.

Tương Như Nhân uống một ngụm trà, cười nhạt “Hoàng hậu nương nương nếu không dạy nàng, vậy chỉ có thể chờ tương lai nàng xuất giá, lễ nghĩa không chu toàn sẽ bị người nhà họ giáo huấn.”

Đây là giống như người ta nói “Dưỡng nữ nhi mà ở nhà không dạy dỗ, nuông chiều nàng ương bướng ngang ngạnh. Vậy chờ đến khi nàng gả đi rồi sẽ bị người khác tới dạy nữ nhi nàng, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.”

Bình Ninh nghe hiểu “Giống như hoàng cô cô nói, muốn người khác tôn sùng mình, trước hết bản thân phải làm tốt. Nếu bản thân còn làm không tốt thì sẽ không giành được sự tôn trọng từ người khác.”

Tương Như Nhân vừa lòng gật đầu “Là đạo lí như vậy.” Nói xong, Trạm nhi ở trong nội phát ra tiếng bất mãn.

Bình Ninh lo nói chuyện cùng Tương Như Nhân, không chú ý lôi kéo với hăn ở trong nội nên hăn không hài lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia một bộ mất hứng. Bình Ninh vội dỗ hăn, hăn cũng không đồng ý, đưa tay nắm lấy thành nội muốn ra bên ngoài.

Tương Như Nhân sai dưỡng nương ôm hăn thả ra ngoài sạp mềm, xếp thêm vài tấm đệm chặn lại.

Hăn nào chịu ngồi yên, tay nắm đệm ném loạn, rồi lại muốn vươn thân mình đi lượm lại. Nửa thân trên liền soái ra, oạch một cái lại nằm chổng mông.

Tương Như Nhân nhìn giờ khắc không sai biệt lắm, kêu Bình Ninh đi chuẩn bị một chút, lát còn đi các cung chúc tết.

Phía Cảnh Nhân cung, hoàng hậu dẫn thái tử cùng thái tử phi trở về. Để Lệ Viện ở phòng ngoài nói chuyện với thái tử phi, hoàng hậu và thái tử ngồi bên trong.

Hà ma ma canh ở cửa. Hoàng hậu nhìn thái tử hơi nhíu mày “Sao cứ thấy gần đây người còn gầy hơn. Trong phủ thái tử ăn không ngon sao?”

Thái tử ôn hòa cười “Mẫu hậu lo lắng quá, do cuối năm việc nhiều nên bận bịu hơn thôi.”

“Dù bận cũng phải tự chăm sóc thân mình trước. Thái tử phi thật là, không biết bồi bổ cho người tốt.” Những lúc này, người làm nương luôn là che chở nhi tử mình, đều là do các phi tử trong phủ thái tử không biết chăm sóc.

“Nhi thần ăn nghỉ, thái tử phi đều lo lắng rất chu toàn.” Thái tử nói đỡ thái tử phi, hoàng hậu giận liếc mắt một cái “Bản cung còn không được trách móc một câu sao!”

“Nhưng thật ra mẫu hậu mới gầy đi nhiều.” Thái tử thân thiết nhìn Hoàng hậu. Vẻ mặt Hoàng hậu khẽ sững lại, rất nhanh lại khôi phục như thường. Nàng làm sao có thể không gầy đây. Từ khi biết được chân tướng sự tình từ ma ma bên người mẫu thân, cho đến giờ nàng vẫn khó chấp nhận nỗi.

Nhưng nàng có thể nói trước mặt nhi tử sao? Không thể!

Thái tử phủ cho đến nay vẫn chưa có con nối dòng, nguyên nhân là ở trên người nhi tử nàng chứ không phải các phi tử kia. Lời như thế nàng sao có thể nói trước mặt thái tử, làm sao để nói với hãn lí do của điều đó.

“Cuối năm trong cung sự vụ nhiều, mẫu hậu cũng bận rộn.” Hoàng hậu cười nói “Đúng rồi, năm trước mẫu hậu cho người ở bên ngoài tìm được một đại phu dân gian tinh thông y thuật, trị qua rất nhiều bệnh khó chữa. Người từ nhỏ thể hư, để hẳn xem một chút, khai ít dược coi thế nào.”

Hoàng hậu cố gắng nói hết sức nhẹ nhàng băng quơ “Đại phu kia chờ đầu xuân mới trở về Lâm An thành, dân gian gọi hẳn là thần y, tính tình cũng kì quái. Cửu cửu người đã sắp xếp nơi ăn ngủ cho hẳn, đến lúc đó đúng giờ sẽ đưa hẳn đến phủ thái tử xem bệnh cho người, cứ coi như thái y bình thường chẩn mạch, khai chút dược bổ mình là được.”

Thái tử gật đầu, từ nhỏ đến lớn hẳn uống thuốc đã thành quen rồi “Mẫu hậu, nhi thần như vậy cũng thỏa mãn rồi, cứ thuận theo thiên mệnh thôi.”

Hoàng hậu sắc mặt khó coi “Nói mê sáng cái gì đó. Người biết cái gì gọi là thiên mệnh không!” Nhìn nhi tử bộ dáng nói chuyện bình thản, hoàng hậu lạnh giọng đi vài phần “Người chính là thái tử của Đại Thiên, tương lai sẽ kế thừa ngai vị. Tương lai nhi tử của người sẽ là thái tử. Thiên mệnh cái gì, thiên hạ về sau chính là của người.”

Thái tử khẽ giật mình “Nhi thần không phải có ý kia.”

“Có phải do trắc phi mới vào phủ kia không? Mẫu hậu nghe nói trong phủ thái tử, người và Quan trắc phi kia tình cảm không tệ, có thể ngâm thơ đối ẩm.” Bỗng nhiên hoàng hậu đem mũi giáo chỉ về hướng người khác, thái tử vẻ mặt cũng trầm đi “Mẫu hậu, chuyện này cùng Quan trắc phi có liên quan gì. Chỉ là nhi thần cảm thấy thân thể của nhi thần đã không tốt nhiều năm như vậy. Có một số chuyện không thể quá cưỡng cầu.”

“Ồ nháo!” Hoàng hậu vỗ bàn, ngay cả thái tử phi và Lệ Viện ở bên ngoài cũng có thể nghe được.

“Người biết cái gì là cưỡng cầu sao. Người là thái tử, tương lai kế thừa đại thống, thân mình đỡ, sinh hạ thái tôn. Đây chính là chuyện nhất định.”

Nàng thiên tân vạn khổ tìm được, đến nơi thái tử lại nhẹ nhàng băng quơ như thế.

Thái tử có vẻ như đê nặng cảm xúc nhìn hoàng hậu, đáy mắt là hiểu rõ bản thân, thấp giọng nói “Bởi vì nhi thần biết, đó không phải vấn đề từ các nàng.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Hội Đèn Lồng Tết Nguyên Tiêu

Sắc mặt hoàng hậu đột nhiên ngẩn ra, sau đó tái nhợt vài phần, nhìn thái tử “Người nói cái gì?”

Thái tử thản nhiên nhìn nàng “Nhi thần từ nhỏ chính là chén thuốc nuôi thân, sức khỏe không tốt là sự thật. Thân mịn các phi tử trong phủ đều rất tốt, thái y trong cung cũng thường đến bắt mạch, nên nhi thần nghĩ vậy.” Tô Ngạn Tuần hẳn cũng không phải kẻ ngốc. Ba năm, phủ thái tử không hề có tin gì. Thái tử phi cùng hai trắc phi, còn nhiều lương nhân khác như vậy cũng đều không có thai. Chẳng lẽ các nàng thân mình đều không tốt sao. Có vấn đề chỉ là mình hẳn mà thôi.

Hoàng hậu nghe hẳn nói như vậy, vẻ mặt có chút đau thương, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ít nhất thái tử dù nói vấn đề là xuất phát từ hẳn nhưng không biết rõ nguyên nhân vì sao.

Hoàng hậu nói thêm phần cứng rắn “Người đừng suy nghĩ nhiều. Chỉ là thân thể hư nhược, dưỡng khỏe là được thôi.”

Thái tử cũng không muốn nói thêm gì. Hoàng hậu gọi thái tử phi vào nói riêng một hồi. Đợi hai người ra cung trời cũng đã xế chiều.

Trên xe ngựa, vẻ mặt thái tử bình thường, thái tử phi thì có vẻ buồn rầu.

Vấn đề con nối dòng, ba năm rồi như cái đao ở trên đỉnh đầu nàng chưa từng hạ xuống. Các muội muội của nàng ở Ngụy gia, sau khi xuất giá cũng đều đã sinh hạ hài tử. Nàng thì sao, đại hôn ba năm rồi, thân phận khiến người ao ước nhưng chuyện mong muốn nhất trong lòng vẫn chưa đạt

được. Dù thái tử đối đãi với nàng rất tốt như việc để lâu ngày trong lòng, dần trở thành áp lực.

Tô Ngạn Tuần quay đầu nhìn nàng một cái, đưa tay nắm lấy tay nàng, trấn an “Lời mẫu hậu nói nàng không cần để ý.”

Thái tử phi cười cười “Mẫu hậu có nói gì đâu, chỉ nhắc nhở thần thiếp chăm sóc thái tử.”

Tô Ngạn Tuần than nhẹ “Mẫu hậu có nói với nàng chuyện tìm đại phu?”

Thái tử phi gật đầu, đáy mắt có chút r ậm. Lời của hoàng hậu như còn bên tai. Nàng là thái tử phi, sinh hạ con nối dòng là bổn phận. Nếu phủ thái tử không có người thừa kế, đối với thái tử sẽ có ảnh hưởng lớn như thế nào, bản thân cần thận suy nghĩ.

Điều hoàng hậu nói sao nàng có thể không rõ. Nhưng nàng có thể làm gì nữa. Được có thể uống đã uống, nơi có thể cầu cũng đã cầu, có cái gì nàng chưa từng cố gắng làm qua. So với ai khác nàng đều đã tận tâm tận lực, nhưng xem ra trong mắt người khác vẫn là lỗi của nàng.

Bên tai truyền đến giọng của thái tử an ủi nàng “Đừng suy nghĩ nữa, mẫu hậu chính là người như vậy. Hết thầy đã có cô*, không có việc gì.”

*cô: thái tử tự xưng

“Ân.” Thái tử phi cúi đầu lên tiếng, dựa vào trong lòng thái tử...

Đầu năm chính là vài ngày náo nhiệt như vậy, mãi cho đến mừng bẩy mọi sinh hoạt mới trở lại bình thường. Có điều ngoài cung lại sắp tới hội đèn lồng tết nguyên tiêu, sẽ lại là một hồi náo nhiệt.

Còn không sao, ở Chiêu Dương cung, Bình Ninh đang xin Tương Như Nhân cho phép nàng vào tết nguyên tiêu được xuất cung đi thưởng ngoạn

hội đèn lồng. Nói xong nàng còn cam đoan “Mẫu phi, ta sẽ đi cùng đường đệ, đi cùng Nhị ca, sẽ không tách ra. Ngài để ta đi đi.”

Trạm nhi ngồi ở sạp mềm bên cạnh tò mò nhìn tỷ tỷ nói một hồi như vậy. Tương Như Nhân khẽ vỗ cái trán nàng “Người nói còn không biết xấu hổ, lần trước cũng là hứa như vậy. Kết quả là mang theo cung nữ đi đâu một hồi dọa đệ đệ người một phen.”

“Lần này sẽ không.” Bình Ninh cam đoan.

Tương Như Nhân không hề khách khí vạch trần nàng “Lời cam đoan của người không còn giá trị nữa rồi. Trong cung cũng sẽ có hội đổ đèn, người liền ngoan ngoãn ở lại trong cung đi. Năm nay đệ đệ người cũng chưa trở về, để mình người đi với bọn họ bản cung vẫn không yên tâm.”

Bình Ninh buồn rầu cúi đầu, đúng lúc đó Tô Khiêm Dương bước vào cửa. Ánh mắt Bình Ninh liền sáng lên, quay đầu hướng về phía Tô Khiêm Dương cầu tình “Phụ hoàng, mười lăm là hội đèn lồng tết nguyên tiêu, mẫu phi không cho ta ra ngoài. Ngài nói với nàng, lần này ta nhất định sẽ đi theo Nhị ca, tuyệt đối không rời ra!”

Tương Như Nhân nhìn về phía Tương Như Nhân. Tương Như Nhân lắc đầu “Không được. Mấy lần người đều nói không tách ra. Chờ ra ngoài rồi sợ Nhị ca người ngay cả góc áo người cũng sờ không đến.”

“Lần này thật sự sẽ không.” Bình Ninh cũng chột dạ. Hai năm trước hội đèn lồng ngàn cầu vạn cầu mẫu phi cũng đáp ứng. Kết quả vừa đi ra phố, đi theo bọn Nhi ca thật chẳng có chút vui. Nàng liền mang theo cung nữ đi riêng, kì thực cũng không đi xa, chỉ là tự đi dạo quanh một hồi thôi.

Tô Khiêm Dương sủng nữ nhi, làm sao lại cự tuyệt nàng. Có điều vẻ mặt Tương Như Nhân còn ở kia, không đồng ý chính là không đồng ý. Vì thế Tô Khiêm Dương khẽ vỗ đầu Bình Ninh “Còn lâu như vậy mới đến, người

gấp cái gì. Lúc này không phải là nên ở Xuân Uyển sao, còn không mau đi.”

Bình Ninh biết đây là phụ hoàng muốn giúp mình thuyết phục mẫu phi, ngoan ngoãn đáp lời hành lễ đi ra ngoài.

Tương Như Nhân nhìn Bình Ninh đi ra ngoài, quay đầu liếc mắt nhìn Tô Khiêm Dương một cái “Thần thiếp không đồng ý.”

Tô Khiêm Dương bật cười, ngồi xuống trên Trạm nhi một chút “Để hai người đi là tốt rồi. Năm nay cũng để Lệ Đồng ra ngoài một chút. Nàng làm tử tử, có muội muội ở đó cũng sẽ biết cẩn thận hơn.”

“Nàng quá ham vui.” Tương Như Nhân bất đắc dĩ nói. Trạm nhi hai tay bám lên cánh tay Tô Khiêm Dương, mắt hướng về Tương Như Nhân, bộ dáng nghiêm túc lắng nghe.

Tương Như Nhân nhéo nhéo mũi hãnh “Người nghe có thể hiểu được sao?”

Trạm nhi đưa tay bắt lấy tay Tương Như Nhân, nhìn nhìn, muốn trực tiếp đưa vào miệng. Tương Như Nhân cười vỗ khẽ vào tay hãnh “Không thể ăn.” Trạm nhi liền cúi đầu cắn một cái vào tay của Tô Khiêm Dương đang đỡ hãnh, khiến mu bàn tay Tô Khiêm Dương dính đầy nước miếng rồi cười khanh khách.

“Để thêm nhiều người đi theo, nàng cũng đã lớn, trong lòng tự biết rõ.” Tô Khiêm Dương kết thúc “Nếu bắt nàng ở lại trong cung, sợ là nàng cũng buồn.”

Tương Như Nhân ôm lấy Trạm nhi, bất đắc dĩ nói “Vừa rồi hoàng thượng ngài như vậy xem như cũng đã đáp ứng nàng.” “Trẫm sẽ phái vài người đi theo, không sao đâu.” Tô Khiêm Dương an ủi...

Cuối cùng tất nhiên là Bình Ninh vẫn nhận được sự cho phép của Tương Như Nhân đi hội đèn lồng tết nguyên tiêu.

Ngày mười lăm tháng một, Lâm An thành vô cùng náo nhiệt. Từ đầu ngõ đến cuối phố đều giăng đầy đèn lồng, cả một phố dài sáng rực.

Ở đầu đường liền xuống xe ngựa, Bình Ninh lôi kéo Lệ Đồng, nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, nói với Lệ Đồng cũng đang một mặt vui vẻ bên cạnh “Đợi lát nữa chúng ta đi mua mặt nạ, đeo lên rồi đi chơi.”

Đoàn người phân hai nhóm, hẹn nhau khoảng nửa canh giờ sau gặp ở cuối phố. Bình Ninh lôi kéo Lệ Đồng, Tô Ngạn Hạo đi theo, phía sau một nhóm thị vệ cải trang bám sát bảo hộ.

Đến sạp bán mặt nạ, trên giá treo mấy chục cái mặt nạ các loại. Lệ Đồng nhìn thấy thật mới mẻ. Kẻ bán hàng kia cũng tinh mắt, nhìn các nàng phía sau có người hầu đi theo liền lấy mấy cái mặt nạ càng đẹp mắt hơn từ phía sau ra cho các nàng xem, tất nhiên càng đẹp càng mắc.

Bình Ninh và Lệ Đồng chọn cái mình thích. Tô Ngạn Hạo trả tiền. Sau khi đeo lên, đoàn người vui vẻ đi về cuối phố.

Tô Ngạn Hạo theo sát các nàng, đám thị vệ cải trang cũng luôn cố gắng bám sát. Phía trước dòng người tấp nập, hơi sơ sẩy chút có thể lạc mất các nàng.

Lệ Đồng so với Bình Ninh chơi càng vui hơn, nàng là lần đầu được ra khỏi cung như thế này, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới mặt nạ phiếm hồng. Nhìn thấy cái gì cũng thật tò mò, trong chốc lát, mấy tên thị vệ kia liền mang đồ đầy tay. Ngay cả Tô Ngạn Hạo cũng không tránh khỏi cầm vài thứ. Hắn thờ dãi nhìn hai người đang hưng phấn trong quán nhỏ trước mặt. Nữ nhân a, bất luận lớn nhỏ, bất luận cổ kim, lòng ham mua sắm là không khác biệt.

Một đường đi qua, đoán đố đèn, xem xiếc khỉ. Bình Ninh lôi kéo Lê Đồng chờ trước sạp đồ chơi làm bằng đường. Chủ quán cười tùm tùm nói với các nàng “Cô nương, quay đĩa này, quay tới cái gì ta liền làm cái đó cho các vị.”

Lê Đồng đưa tay đẩy cái đĩa quay kia. Quay quay quay, kim dừng ở ô tên con thỏ. Chủ quán cầm một cái thìa thuận thực múc kẹo mạch nha từ trong nồi đặt lên bàn khéo kéo nặn một con thỏ rất sinh động, gắn thêm hai mắt. Nhân lúc đường chưa cứng dùng một que trúc gắn vào làm tay cầm. Sau đó lấy cái xẻng nhỏ khéo léo búng lên, đưa cho Lê Đồng “Tiểu cô nương, mời văn tiền.”

Tô Ngạn Hạo lựa mười văn tiền đưa cho chủ quán. Bình Ninh nhìn đĩa quay tương ứng mười hai con giáp, hỏi chủ quán kia “Lão nhân gia, trong mấy con này, con nào nặn ra lớn nhất?”

Chủ quán chỉ vào ô rồng “Đây là lớn nhất.” Bình Ninh nhếch miệng cười “Ta sẽ quay nó.” Đẩy bàn quay một chút, Bình Ninh chăm chú nhìn cây kim. Nhưng kim kia lại không phối hợp, chậm rãi chậm rãi dừng tại ô chuột. Bình Ninh mặt rối rắm. Tô Ngạn Hạo cười “Chủ quán, làm cái này.”

Bình Ninh quay đầu trừng mắt hăn. Tô Ngạn Hạo vô tội giải thích “Quay được cái gì làm cái đó. Con chuột cũng rất đáng yêu. Chẳng phải đường tỷ cầm tinh nó sao!”

“Người còn nói!” Bình Ninh nhìn hăn bộ dáng vui cười hơn hờ, đoạt túi tiền to trong tay hăn, lấy một mớ tiền đặt xuống trước mặt chủ quán “Ta lại quay, nhất định phải quay được nó.”

Chủ quán sững sờ, cô nương này tích cực như vậy, vạn nhất luôn không quay trúng thì phải làm sao?

Tô Ngạn Hạo kéo Bình Ninh một chút, nói với chủ quán “Lão bản, chúng ta đưa người ba mươi văn tiền, người nặn cho chúng ta một đồ chơi

hình rồng đi.”

Nói xong lại tức khắc thấp giọng dỗ Bình Ninh “Ta biết đường tở sẽ quay đến. Nhưng còn bao người đang đứng sau chờ chúng ta kia. Nếu mình đường tở quay mãi, vậy chủ quán buôn bán làm sao đây! “

Bình Ninh quay lại thấy đằng sau đúng là có mấy tiểu bằng hữu đanv cầm tiền đứng đợi, có chút ngượng ngùng, nàng chỉ là không phực mà thôi “Vậ cũng được, nói hăn làm cho ta cái lớn nhất.”

Thị vệ lấy ra thêm hai mươi văn tiền. Chủ quán kia toát mồ hôi, làm cho Bình Ninh cái lớn nhất.

Tô Ngạn Hạo dở khóc dở cười nhìn Bình Ninh đang chơi đồ chơi bằng đường phía trước. Chẳng trách trước khi xuất phát mẫu phi liền dặn hăn phải coi trọng hai công chúa, đặc biệt là Bình Ninh. Coi trọng này là còn bao gồm giúp các nàng giải quyết không ít vấn đề.

Lại đi về phía trước, sắp đến cuối phố, người càng nhiều. Tô Ngạn Hạo đang tính gọi Bình Ninh đi chậm lại chút. Không hiểu phía trước xảy ra chuyện gì, đám đông lui về sau một chút. Bình Ninh không kịp né, liền đâm vào lưng người phía trước. Đồ chơi bằng đường mới ăn hai miếng đã dính mất một nửa lên lưng người phía trước.

Nàng còn chưa kịp kinh hô, đám đông lại tiếp tục lui về sau khiến Bình Ninh lão đảo từng bước muốn ngã. Người phía trước bị nàng đụng quay đầu nhanh tay kéo nàng một phen. Phốc một cái, Bình Ninh vào trong lòng hăn, một nửa miếng đồ chơi bằng đường còn lại kia dính hết lên ngực hăn...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Hai Lần Gặp Gỡ

Bình Ninh nhanh chóng thoát ra khỏi lòng người kia. Đám người rất cục cựa cũng ổn định. Lệ Đồng đỡ Bình Ninh. Tô Ngạn Hạo cũng kịp chạy đến “Không sao chứ?”

Bình Ninh lắc đầu. Ngẩng đầu nhìn, người kia bị nàng đụng phải, trước ngực lẫn sau lưng đều dính kẹo đường của nàng. Trên tay nàng sao, chỉ còn dư lại một cây que nhỏ.

Bình Ninh nhắc mặt nạ, thật có lỗi nhìn nam tử cao lớn đeo mặt nạ trước mặt “Thật xin lỗi, đã làm dơ y phục của người.”

Thanh âm trầm thấp từ phía sau chiếc mặt nạ truyền đến “Không có việc gì.”

Bình Ninh còn có chút kinh hồn chưa định. Mới vừa rồi nếu không phải hấn kéo mình một phen thì bản thân đã ngã bẹp xuống đường rồi. Xem hai khối đường dính trên áo người nọ, Bình Ninh ngượng ngùng nói “Cái kia, cảm ơn người vì đã giúp ta. Y phục của người bị dơ rồi, có muốn đổi bộ khác không, ta bồi thường bạc cho người.”

Nói xong Bình Ninh quay sang đòi Tô Ngạn Hạo một túi tiền to.

Người nọ khoát tay áo, liếc nhìn Tô Ngạn Hạo phía sau Bình Ninh một cái “Không cần, không có vấn đề gì!”

Bình Ninh cứ mãi cảm tạ. Phía trước bọn Tô Ngạn Quân chờ mãi sốt ruột nên cũng lại đây tìm bọn họ.

Người đi xuống cuối phố rất nhiều, bị bọn họ lôi kéo đi, Bình Ninh quay đầu tìm người mang mặt nạ kia, đã không còn thấy bóng dáng...

Cuối phố ngày càng nhiều người, Bình Ninh bị Nhị ca Tô Ngạn Quân hộ ở bên người, tay cầm mặt nạ. Trên đài cách đó không xa, trò hay sắp bắt đầu.

Tiếng hoan hô rất nhiều. Đó là thi phú đài. Hằng năm nhiều thanh niên tài tuấn đến đây thi tài xem học thức ai uyên thâm hơn, lại thi ngâm thơ đối câu, cũng có so tài về hiểu biết với lịch sử Đại Thiên, đều phân nhóm thi, người lên đài cũng không ít.

Bình Ninh vỗ bả vai Tô Ngạn Hạo một cái “Người có thi không?”

Tô Ngạn Hạo lắc đầu “Không thi, ta xem là được rồi. Mấy người này còn không phải tử trong thư viện so tài đến ngoài đây sao, chúng ta xem nào nhiệt thôi.”

Không bao lâu, người lên đài đều là từ thư viện đến. Bình Ninh và Lê Đồng thấp giọng nói vài câu, hai tử muội cười, ngẩng đầu lại là đối một đám người khác..

Ngay sau đó, người chủ trì huơ quạt gọi mọi người im lặng, ra vẻ thần bí nói “Mọi người còn nhớ năm trước thi phú đài, lôi chủ là ai không?”

Mọi người đồng thanh hô một cái tên. Người chủ trì vỗ quạt “Đúng!” Sau đó lại ra vẻ thần bí nói “Vậy các người có biết năm nay Nam Phong thư viện phái ai ra đại diện không?”

Bên dưới mọi người phối hợp hỏi là ai vậy. Người chủ trì thu quạt, chủ vào một thiếu niên đang đi lên đài nói “Đại biểu năm nay của Nam Phong thư viện, Cố đại thiếu gia Cố Trường Hành.”

Đó là một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm, một thân áo choàng trắng, trên mặt tuấn lãng mang chút ý cười ôn hòa, nhìn người chủ trì kia, lại nhìn qua lô chủ năm trước.

Thanh âm người chủ trì vang lên “Các người có biết phụ thân của Cố đại thiếu gia, Cố quốc công cũng từng là lô chủ trên thi phú đài này?” Cũng đã là chuyện mười mấy năm cề trước, người chủ trì nói vậy, bên dưới lại được dịp ồ lên. Đó là Cố tộc trưởng tử nhà Bình vương phi, khi còn trẻ rất được tiên hoàng trọng dụng ban phong hào quốc công, thân phận không hề tầm thường.

Bình Ninh giây lát giật mình như vậy, nhìn thiếu niên đang cười ấm áp kia, kéo y phục Tô Ngạn Hạo “Đường đệ, đó không phải là biểu ca của người sao?”

Tô Ngạn Hạo cũng không chú ý đến nàng thất thần, gật gật đầu “Đúng vậy. Biểu ca nhất định có thể làm lô chủ. Năm ngoái là do biểu ca không tham gia.” Trong lời hăn nói còn lộ ra kiêu ngạo. Cố gia đích trưởng tử này, theo lời mẫu phi nói so với cừu cừu năm đó còn ưu tú hơn rất nhiều.

Bình Ninh cúi đầu, cảm thấy gò má có chút hơi nóng, đúng là cảm giác kỳ lạ.

Lại ngẩng đầu lên, hai người kia đã bắt đầu tỉ thí. Như lời Tô Ngạn Hạo nói, không có gì khó khăn, Cố Trưởng Hành thắng, đạt được danh hiệu lô chủ, mọi người hoan hô nhiệt liệt. Bình Ninh thấy có chút ầm ĩ. Tô Ngạn Quân liền dẫn theo bọn họ sang trà lâu bên cạnh. Từ phía trên nhìn xuống, cảnh phố xá lại là một phen cảnh trí khác.

Bình Ninh nhìn thoáng qua trên đài thi phú, hiện nay đang biểu diễn tạp kĩ. Xung quanh vẫn rất nhiều người đứng xem.

Phía cầu thang truyền đến một loạt tiếng bước chân, Tô Ngạn Hạo đứng lên “Đến rồi.” Bình Ninh ngó qua, Cố Trưởng Hành và vài bằng hữu trong

thư viện đã đến cửa.

Lại gần xem một ít, Bình Ninh cảm thấy Ngâm Hoan thăm thăm xinh đẹp, Hạo nhi nhìn cũng đẹp, thế nào vị này của Cố gia cũng đẹp mắt.

Cảm giác khê nóng hai gò má lại tới, Bình Ninh quay đầu, lại vừa đúng tầm mắt Lệ Đồng. Lệ Đồng nhỏ giọng hỏi Tỷ tỷ, sao mặt người có chút đỏ?”

Bình Ninh ho nhẹ “Do nóng quá.” Nói xong dịch lại gần phía cửa sổ, đợi gió lạnh thổi vào mới thoải mái một ít.

Cố Trường Hành ngồi xuống. Vài người là cũng độ tuổi với Tô Ngạn Quân, chốc lát liền tán gẫu sôi nổi.

Bình Ninh mỗi lần quay sang nhìn thấy hấn lại cảm thấy là lạ, không muốn tiếp tục ngồi đây, kêu Lệ Đồng cùng xuống phố đi dạo.

Vài thị vệ đi xuống theo các nàng. Bình Ninh cầm theo gói tiền to của Tô Ngạn Hạo, lôi kéo Lệ Đồng đi mua đồ ăn vặt.

Lễ hội đến cuối ngày, đồ ăn bán càng nhiều, đều là thứ ngày thường trong cung không thấy. Bình Ninh trả tiền cho chủ quán, tiếp nhận khoai lang nướng, rồi lại đẩy vào tay thị vệ. Tay bị nóng liền chụp lấy lỗ tai, để thị vệ bóc khoai cho mình.

Vài thị vệ kia ngày thường đều ra ngoài theo hoàng thượng. Nay loại chuyện lột vỏ khoai cho công chúa như này làm vẫn bình tĩnh, như đây là một nhiệm vụ bình thường. Hai ba lượt, khoai đã được lột vỏ xong. Thị vệ kia còn cẩn thận từ trong lòng lấy ra một miếng vải bọc bên ngoài củ khoai, đưa cho Bình Ninh “Tiểu thư nếu thấy không tiện, có thể quay lại trà lâu hỏi mượn chường quỳ cái thìa.”

Bình Ninh lắc đầu, nàng cũng không muốn quay về trà lâu. Vừa rồi nhìn Cố Trường Hành cảm giác kì quái muốn chết.Đưa khoai về phía Lệ Động “Nào, cắn một miếng!”

Lệ Động mặt đỏ bừng nghiêm túc nói “Ăn ngon. Nhị tỷ, người cũng ăn đi.”

Bình Ninh cắn một miếng, ngồm ngoàm nói “Năm ngoái ta cũng ăn qua rồi. Hồi cung có nói Tôn ma ma đi Ngự thiện phòng sai người làm. Nhưng hương vị không giống, vẫn là ở đây ngon hơn.”

Hai người dạo dưới phố một hồi lại mua thêm không ít đồ chơi. Thời điểm đi đến đầu đường, Bình Ninh thấy bên góc kia ngồi mấy đứa nhỏ đang. Từ xa nhìn qua chỉ thấy bọn chúng đứng lên, kiễng chân nhìn về phía quán ăn bên kia đường.

Không bao lâu sau tiểu nhị đi từ tròn quán ra, trong tay bưng xô. Không quản bên kia có người hay không, hất hết thứ trong xô về cái góc trong ngõ đó. Mấy đứa nhỏ kia liền ngó về cái góc tiểu nhị đổ, theo ánh đèn lồng nhanh chóng nhặt vài thứ lên nhét vùi vào mồm.

Bình Ninh không ý thức được cứ bước từng bước đến gần. Nhìn thấy mấy đứa nhỏ cố họng đầy đồ nhưng vẫn không ngừng nhét thêm. Trong đó có một đứa nhỏ vừa nhặt cơm thừa đồ cặn bỏ vào cái túi phía trước, một tay vừa không ngừng nhét vào miệng mình.

Bọn họ rất bẩn, từng người từng người đều thật gầy.

Một cảm giác chua xót xông lên mũi, ánh mắt đau xót, say đó nước mắt tưng động tuôn ra.

Bình Ninh cảm thấy những đồ ăn ngon trước đó cùng bánh nướng áp chảo trên tay thật vô vị. Nàng quay đầu nhìn thị vệ, nhét vào tay hăn gói tiền to “ Đi, mua bánh bao. Càng nhiều càng tốt.”

Thị vệ kia rất nhanh đi đến quầy bánh bao mua một gói đầy bánh bao quay về. Bình Ninh đi về hướng bọn họ. Nghe tiếng bước chân tới gần, vài đứa nhỏ lập tức quay đầu, bảo vệ vài thứ kia nơi góc tường đó. Trong đó còn có đứa hung án nhìn Bình Ninh và những người đi sau nàng, hô lớn “Chúng ta đến trước!” Nói xong, lại nắm một nắm đồ bên cạnh nhét vào miệng.

Thị vệ tiến lên bảo vệ Bình Ninh sợ mấy tên ăn mày kia làm nàng bị thương. Bình Ninh ý bảo hẳn không cần ngăn cản, đưa tay bảo thị vệ lấy gói bánh bao ra, đưa cho đứa nhỏ đang cảnh giác kia “Cái này cho các người.”

Tránh ở phía sau lưng nam hài kia là một tiểu cô nương gầy guộc nhỏ nhân. Nàng nhút nhát tiến lên xem cái gì trong gói, kéo tay nam hài kia “Ca ca, là bánh bao, rất nhiều bánh bao!”

“Người muốn làm gì?” Nam hài kia nhanh chóng kéo muội muội về sau lưng. “Cho ta bánh bao ta cũng sẽ không đem muội muội bán cho các người. Người đi đi!”

Bình Ninh nghe lời hẳn nói như vậy thì thấy xót xa vì cuộc sống khổ sở của bọn hẳn “Ta không cần muội muội người, bánh bao đó là cho các người ăn.” Vừa rồi nàng còn thấy hẳn nhét đồ thừa vào túi. Nói vậy ở một chỗ khác còn có người đang chờ hẳn mang đồ ăn về.

Bánh bao sạch sẽ thơm tho so với mấy cái đồ ăn thừa, cái nào thu hút sự chú ý hơn. Mấy đứa nhỏ đều đưa mắt thèm, chỉ có đứa lớn kia vẫn đầy cảnh giác nhìn Bình Ninh “Người đem bánh bao cho chúng ta, muốn chúng ta làm gì cho người?”

Bình Ninh đang tính lắc đầu, thị vệ phía sau mở miệng “Đem bánh bao mang đi, sau này tiểu thư có việc muốn người hỗ trợ tự khắc sẽ tìm người.”

Đứa nhỏ kia đứng lên, tay xoa xoa vào quần áo cũng rất bẩn rồi nhận lấy gói bánh bao từ tay thị vệ. Thật nặng, mở ra là thật nhiều bánh bao đang nóng hằm hập.

“Ta gọi là Đồng tử, rất quen thuộc vùng này. Nếu tiểu thư có việc cứ tùy tiện kéo một tên ăn mày sẽ biết ta.” Nói xong thì kéo theo muội muội và vài tên ăn mày chạy nhanh vào ngõ khuất, biến mất trong bóng đêm.

Bình Ninh cúi đầu nhìn cơm thừa rượu cạn một cái, quay đầu qua hỏi thị vệ kia “Công chúa, nếu không nói vậy, tên ăn mày kia sẽ không nhận bánh bao đâu. Trong Lâm An thành không ít tin tức là lấy từ đám ăn mày, cũng phải trả bọn họ ít thù lao. Bánh bao của công chúa coi như thù lao trả trước.”

Đứa nhỏ kia cũng sợ nếu nhận bánh bao sẽ bị bắt lại hay là đem tiểu công nương kia đi, cho nên mới chạy nhanh như vậy.

Bình Ninh than nhẹ một tiếng “Đi thôi.” Đoàn người quay về hướng trà lâu.

Không bao lâu, đầu ngõ này xuất hiện hai người. Một người nhìn bọn Bình Ninh đi xa, phân phó một người khác “Đi xem vài đứa nhỏ ăn mày kia ở tại đâu!”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Hôn Sự Của Công Chúa

Trong lòng vẫn thương xót cho những đứa nhỏ ăn mày kia nên khi trở lại trà lâu, lực chú ý của Bình Ninh với Cố Trường Hành thấp đi rất nhiều, đôi khi nghe bọn Nhị ca nói chuyện cười một cái, ngồi sát lại cửa sổ, lại cúi đầu xem náo nhiệt trên phố.

Giờ hội hồi cung, Bình Ninh ghé qua chỗ Tương Như Nhân báo bình an. Tương Như Nhân thấy nàng rầu rĩ, bảo nàng ngồi xuống bên giường “Thế nào, chơi không vui sao?”

Bình Ninh lắc đầu “Chơi rất vui.” Bình Ninh dừng một chút, rồi ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân “Mẫu phi, ta ở trên phố thấy được vài đứa nhỏ ăn mày trong ngõ hẻm, bọn chúng đang ăn cơm thừa trong tiểu lâu đổ ra, còn sợ bị người khê giành mất.”

“Sau đó ta sai bọn A Đống mua rất nhiều bánh bao cho bọn chúng.”

Tương Như Nhân dịu dàng xoa đầu nàng “Vậy vì sao người còn thấy không vui?”

Bình Ninh há miệng, nửa ngày, lẩm bẫm nói “Mẫu phi, bởi vì nhi thần biết nhi thần chỉ có thể giúp những người mình thấy. Trên đời này người đáng thương rất nhiều, nhi thần dù thương cảm họ cũng không thể giúp được hết. Thế nên trong lòng có chút khổ sở.”

Trên mặt Tương Như Nhân hiện lên vui mừng, nữ nhi đã trưởng thành a. Nàng đã hiểu sẽ không nên mù quáng đi bố thí tất cả những người mình thương xót, cũng biết trên đời này người như thế ngàn ngàn vạn vạn, chẳng thể giúp được hết.

Tuy rằng trưởng thành như vậy sẽ khiến trong lòng nàng buồn rầu và khổ sở, nhưng đó là quá trình tất yếu phải trải qua.

Tương Như Nhân ôm chầm nàng “Mẫu phi có đôi khi cũng sẽ thấy khổ sở.”

Bình Ninh ngửa đầu nhìn nàng, Tương Như Nhân cười nói “Lúc mẫu phi còn rất nhỏ có nuôi một con chim sơn ca. Nhưng không được nhiều ngày nó đã chết ở trong lồng. Lúc đó mẫu phi rất đau khổ, hận không thể cứu vớt chim sơn ca khắp thiên hạ để chúng nó đều không cần chết.”

Tựa như cảm thấy mẫu phi mà mình luôn sùng kính lúc nhỏ cũng có lúc ngây ngô như vậy. Bình Nịn cười giầy, muốn chui vào chần cùng nàng, tựa vào trong lòng nàng “Sau đó thì sao?”

“Sau này trưởng thành thì mẫu phi sẽ vì dân chúng mà đau khổ mỗi khi thiên tai lũ lụt, tuyết rơi trường kì, dân chạy nạn phải trôi dạt khắp nơi.”

Tương Như Nhân cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu “Nhưng sau đó mẫu phi hiểu rõ, dù khổ sở đến đâu, mẫu phi cũng không có khả năng đi đảo điên càng khôn, chỉ có thể hỗ trợ.”

Bình Ninh gật đầu “Vì thế như mẫu phi đã kể, hàng năm Tương gia đều tổ chức cứu tế tặng lương thực. Đây là chuyện có đủ khả năng.”

“Bình Ninh của chúng ta trưởng thành rồi!” Tương Như Nhân vuốt ve gương mặt nàng “Bình Ninh của chúng ta là một đại cô nương thiện lương và hiểu chuyện. Qua vài năm nữa là phải lập gia đình rồi.”

Nghe được hai chữ thành thân, Bình Ninh ngượng ngùng trốn thoát khỏi lòng nàng, mặt ửng hồng “Ta không gả, ta muốn luôn ở cạnh mẫu phi.” Nói xong còn rúc đầu vào longg nàng che giấu đi khuôn mặt đang ửng hồng.

Tương Như Nhân bật cười “Đến lúc đó trong lòng có đối tượng, mẫu phi muốn giữ người cũng không giữ được.”

Bình Ninh kêu la không gả. Gò má ngày càng nóng lên, người trong lòng, nàng không thêm có. Đến giờ đi ngủ, Bình Ninh mặt còn hơi nóng nóng, rửa mặt qua rồi chui vào chăn, nằm nhìn đỉnh giường. Ngày thường đặt lưng liền ngủ, nay nằm mãi lại ngủ không được.

Xoay mình vào gần bên trong giường. Bình Ninh nghĩ lại tất cả chuyện hôm nay ở hội đèn lồng. Bắt đầu từ chuyện ở gần cuối đường đụng phải người kia khiến lưng và ngực đều dính kẹo đường của nàng trông thật buồn cười, đến khoai lang nướng thơm nức mũi, đến vài đĩa nhỏ ăn mà đáng thương.

Chậm rãi nàng cũng buồn ngủ, trong mơ màng nàng còn nghĩ đến Cố Trường Hành thông dong lạnh nhạt trên thi phú đài kia. Nhớ được rõ ràng bộ dạng của hắn. Bình Ninh dần chìm vào giấc ngủ, đi vào mộng...

Tháng hai, xuân về hoa nở, thư của Dung nhi cũng về đến. Hắn đi theo Bình vương gia đến thật nhiều bộ lạc. Trong thư viết, người dân các bộ lạc rất thân thiện. Chỉ có phía ngoài vùng ngư long hỗn tạp thì người khó gần gũi một chút, vào sâu trong lãnh thổ phía nam, mọi người đều rất hiền lành ôn hòa.

Tương Như Nhân có thể thấy được bọn họ đi một chuyến này thành công. Cuối thư Dung nhi còn không quên hỏi thăm một chút đến đệ đệ mới đầy tháng khi hắn xuất môn nay như thế nào.

Đem thư bỏ vào hộp. Trạm nhi ở bên cạnh bị bỏ quên lâu, bất mãn nắm lấy cánh tay Tương Như Nhân lay động, muốn nâng người dậy.

Tiểu hài tử xương đùi còn yếu không nên đứng sớm, ôm Trạm nhi đứng lên “Để nương ôm người dậy.”

Trạm nhi ôm cổ Tương Như Nhân, ngoái đầu ngó ra ngoài phòng ý muốn đi ra ngoài. Tương Như Nhân giao hẳn cho dưỡng nương “Đi một vòng trong viện, đừng để hẳn nắm lá cây này nọ.”

Dưỡng nương ôn Trạm nhi đi ra ngoài, thế này Tương Như Nhân mới mở ra một phong thư khác, là Nhìn tâu viết cho nàng.

Tổ gia Tương gia dù không ở Lâm An thành nhưng cũng cách không xa. Năm trước tang sự tổ phụ xong, chỉ có Nhị ca và Nhị tâu ở lại Tương gia, phụ thân, Nhị thúc và Đại ca đều quay về tổ trạch giữ đạo hiếu.

Nàng nếu như muốn về Tương gia tế bái, nói thế nào cũng phải đợi một năm sau, khi phụ thân khởi phục.

Hiện tại trong triều đình, Tương gia cơ bản là lui ra, vị trí của Nhị ca không nặng cũng không nhẹ, sẽ không khiến người chú ý. Bên cạnh đó nếu là muốn ra tay với Nhị ca thì còn có Trình gia ở đó. Thật ra nàng cảm thấy lui ra vài năm như vậy cũng là chuyện tốt. Hiện thời Triệu gia nổi bật nhất trong triều, chuyện Triệu tiểu nghi để thái hậu bảo vệ Triệu gia, trong lòng hoàng thượng đã có nhiều bất mãn, sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát ra. Vài năm giữ đạo hiếu này có thể giúp Tương gia tránh đầu sóng ngọn gió.

Đốt cháy thư, Thanh Đông bưng chén thuốc vào đặt ở một bên. Tương Như Nhân nướng mày. Thanh Đông mở miệng trước “Nương nương, thái y nói ngài sinh Lục hoàng tử thân mình hao hụt lớn, vẫn phải uống thuốc.”

Tương Như Nhân thở dài một hơi, buồn khổ uống xong chén thuốc, ăn miếng mít quả. Bên ngoài Phùng Áng tiến vào báo Thục phi đến.

Tương Như Nhân sai Phùng Áng nhanh chóng mời người vào. Thục phi đi vào, cười nói “Ta là đến thăm thăm người đây.” “Nói cái gì vậy.” Tương Như Nhân cười cười “Không phải là đến hỏi thăm người sao!”

Đính hôn với công chúa Lệ Vân là tiểu công tử Quốc công phủ Phương gia. Nói ra cũng là duyên phận, tiểu công tử Phương gia là đi theo quân doan, dưới trướng phụ thân Thục phi. Nhưng bây giờ đọc tên hỏi Nghiêm đô thống về một đại nam nhân khẳng định là chẳng nói được cái gì. Hiện tại tiểu công tử Phương gia đang là thuộc hạ dưới trướng Bình vương gia. Vì thế Thục phi có nhờ Tương Như Nhân hỏi thăm qua Bình vương phi.

“Ta luôn là phản ứng chậm nửa nhịp. Hôn sự định rồi, qua lâu như vậy với đến nhờ người hỏi thăm.” Thục phi cũng có chút ngượng ngùng.

“Người nếu không đến ta cũng sẽ đi qua. Quốc công phủ tuy nhiều quy củ nhưng mấy đứa lớn thành thân xong đều tự ra ngoài lập phủ sống riêng. Mỗi tháng mới về thăm lão tổ tông một lần nên cũng rất tự do.” Tương Như Nhân cười nhìn nàng “Nói vậy là người hiểu. Về phần Phương gia tiểu công tử, ở trong quân doanh là người cần cù thật thà, công danh không tệ, hiện tại đã là Tá lĩnh. Ấn tượng của Bình vương gia đối với hắn cũng tốt, có chí tiến thủ, là người thông minh.”

“Là người có thể nói chuyện là tốt rồi. Ở cùng với Lệ Vân sẽ không buồn chán.” Thục phi nghe gật gật đầu nói.

“Buồn cái gì, tiểu phu thê có lạc thú của tiểu phu thê. Người còn bận tâm làm gì!” Tương Như Nhân chế nhạo nàng. Thục phi cười đáp “Người đừng cười ta, đợi hôn sự Bình Ninh định rồi, ta nhìn xem người so với ai cũng đều gấp hơn.”

“Cái này là còn lâu.” Tương Như Nhân cười ha ha “Quốc công phủ tuy rằng gia nghiệp lớn nhưng gia tộc lại có một cái quy củ thật ra rất hay. Nàng dâu cưới vào phủ, sau bảy năm không sinh được hài tử mới cho nạp thiếp.” Hôn sự này là Hoàng thượng tuyển cho Lệ Vân. Nói ra cũng là tuyển không tệ.

Thục phi cũng cười “Đúng vậy, không có mấy chuyện vụn vặt này đó, ngày qua cũng sẽ an ổn hơn.”

Hai người tán gẫu thêm chuyện hôn sự của Lệ Vân. Khoảng cách còn một năm nữa, phủ công chúa cũng đã ban, hiện tại đang cải tạo sửa chữa.

Nửa canh giờ sau, Thục phi cáo từ. Tương Như Nhân sai Phùng Áng tiễn Thục phi ra ngoài. Tương Như Nhân cũng đi ra ngoài phòng. Mặt trời ban trưa, ánh nắng ấm áp.

Đầu tháng ba còn có đua ngựa, mấy hôm trước Bình Ninh còn nhắc tới, có thi đấu nhất định sẽ náo nhiệt.

Cách đó không xa dưỡng nương cũng ôm Trạm nhi quay về. Ra ngoài đi dạo một vòng, tâm trạng Trạm nhi rất tốt. Nhìn thấy Tương Như Nhân đứng kia thì đưa tay vẫy vẫy, trên mặt toàn là cười.

Tương Như Nhân bước ra hành lang đón lấy Trạm nhi. Hắn tươi cười, tay vừa vẫy vẫy giờ đã nhét thẳng vào miệng.

Tương Như Nhân ôm hắn vào trong, lấy tay hắn ra. Hứa ma ma mang cháo lên. Mới ngửi thấy mùi hương, Trạm nhi liền nhoài người khỏi nạng hướng phía bàn kia, nhìn chăm chăm bát cháo, ánh mắt không rời.

Tương Như Nhân đưa tay che kín mắt hắn. Trạm nhi hít hít mũi, đưa tay dồn sức đẩy tay nạng ra, chỉ bát cháo trên bàn, hướng về phía nạng ý bảo “A!”

“Ngồi xuống.” Cầm lấy thìa tẩm tẩm nước ấm. Trạm nhi ăn thêm đã được một tháng. Tuột xuống khỏi lòng Tương Như Nhân, hắn ngoan ngoãn ngồi tại kia, chờ Tương Như Nhân cầm bát lên đã vội vàng há miệng.

Tương Như Nhân dở khóc dở cười. Phải thừa nhận thôi. Hứa ma ma nói nạng lúc nhỏ cũng là đứa háu ăn. Sinh ba đứa nhỏ đều y như nạng. Đưa tay

nhéo nhéo mũi Trạm nhi “Người nếu sinh vào nhà bình thường, không phải là ăn cho người ta mặt luôn sao.”

Hắn sao hiểu được, vẫn nhìn chăm chăm bát kia, thúc giục Trạm nhi nhanh chóng dứt hẳn.

Từng muống từng muống, cháo nhuyễn không cần nhai hắn ăn rất nhanh. Tương Như Nhân vừa dứt xong, bên này vừa múc đang còn thổi, bên kia hắn đã há miệng hối thúc. Nhanh chóng ăn hết cả chén, Trạm nhi còn chưa có ý ngưng, rướn cổ nhìn vào trong chén thấy không còn, quay qua nhìn phía bên bàn cũng không có thêm. Trạm nhi tiến tới bên người Tương Như Nhân, ngáp một cái, mắt nhấp nhèm buồn ngủ.

Để dưỡng nường ôm hắn đi ngủ. Thanh Đông mang thực hộp vào. Đã đến Ngọ thiện, Tương Như Nhân vẫn chưa dùng bữa.

Vừa dùng bữa xong, Tương Như Nhân đang tính ngủ trưa thì phía Cảnh Nhân cung phái người tới nói là Hoàng hậu thỉnh nàng qua một lát.

Đổi qua một thân quần áo, lúc đến Cảnh Nhân cung thì Đức phi và Thục phi đều đã ở đó. Đợi nàng ngồi xuống, Hoàng hậu liền nói về hoạt động đua ngựa mùa xuân năm nay trong cung tổ chức.

“Năm nay sẽ dài hơn chút, có thêm săn bắt. Có điều mấy ngày này Ngũ hoàng tử sức khỏe không tốt, gió lớn nên nổi sởi. Tứ công cháu cũng bị phong hàn, hôm qua còn sốt một trận. Hai hài tử như vậy, trong cung sự vụ lại nhiều, bản cung thật không thoát nổi thân. Chuyện đua ngựa này, nên an bày bản cung cũng đã an bày thỏa đáng, giao cho quý phi chủ quản, Đức phi và Thục phi hỗ trợ. Các người thấy sao? “

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Lại Một Hồi Trò Hay

Hoàng hậu cung vụ bận rộn, vốn vài người Tương Như Nhân là nên giuso nàng phân ưu, huống chi là chính miệng đề xuất. Chẳng lẽ danh hiệu Quý phi và Đức phi, Thục phi là chỉ để đó cho người ta xem sao.

Tương Như Nhân tiếp nhận tập trong tay cung nữ, lật vài cái. Quả thật cái gì nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Hoàng hậu phụ trách chỉ là phía trong cung, do có phi tần, hoàng tử và công chúa tham gia, là do hoàng hậu an bày. Còn thế gia ở bên ngoài tham gia đều là do Lễ bộ sắp xếp. Thế nên việc cũng không nhiều, chỉ là vụn vặt.

“Ngũ hoàng tử từ đầu xuân đến nay luôn không khỏe, nếu đến cuối tháng vẫn chưa tốt, hoạt động đua ngựa này bản cung sẽ không đi. Mấy người các người đều đi nhìn là được.” Hoàng hậu nhìn các nàng rồi nói.

Ra khỏi Cảnh Nhân cung, Tương Như Nhân nhìn hai người kia “Hay là đi chỗ ta ngồi một chút, thương lượng chuyện này?”

Đức phi gật đầu “Cũng được.”

Ba người về Chiêu Dương cung, Hứa ma ma đi chuẩn bị trà. Thục phi chưa xem xong tập kia, Đức phi thì quăng thẳng tập lên bàn, giọng có chút bất đắc dĩ “Ta còn muốn lấy cơ để khỏi đi. Ai ngờ bị Hoàng hậu mở lời trước.”

Tương Như Nhân nở nụ cười “Hoàng hậu nếu đã giao cho chúng ta cũng sẽ không thể để hỗn loạn. Ta xem qua, cái gì nên chuẩn bị cũng đã am bày ổn thỏa. Chúng ta nhìn một chút, còn lại là Lễ bộ xử lí rồi.”

Thế này Đức phi mới cầm tập lên xem, nhìn một mạch từ trên xuống dưới, hừ nói “Hoàng gia săn bắn, phi tần đi náo nhiệt cái gì.”

Trên tập là viết danh sách người tham gia các mục gồm mục săn bắn và cưỡi ngựa. Trên mục săn bắn thế mà cũng có tên vài phi tần. Trong mắt Đức phi đây là muốn nổi bật, xem ra là nhàn rỗi quá.”

Tương Như Nhân đại khái nhìn lướt qua “Thục phi, trong cưỡi ngựa và săn bắn, quan trọng nhất vẫn là ngựa có đạt yêu cầu hay không. Để phòng tình huống ngoài ý muốn, ta thấy nên xem xét kỹ lại phía phòng ngựa hơn nữa.” Lúc còn là trác phi chẳng phải đã từng ném qua chuyện này, chẳng qua người bị hại là nàng không xảy ra chuyện gì. Lần này người bị hại là người khác, nhưng truy cứu chức trách không phải là đến trêm đầu vài người các nàng sao.

Thục phi gật gật đầu. Ba người phân chia việc rồi giải tán...

Ngày mười hai tháng ba, thời tiết tươi đẹp, tại trường săn ngoại ô Lâm An thành tổ chức hoạt động đua ngựa. Thời điểm mấy người Tương Như Nhân đến, tiếng người nói cười đã ồn ào. Trường đua và khu vực săn bắn đưa phân chia rõ ràng. Như đã nói hoàng hậu ở lại cung chăm sóc Ngũ hoàng tử nên không đến.

Lều đã dựng xong. Ngoại trừ lều của hoàng thượng và hoàng hậu thì lều của Tương Như Nhân ở vị trí cao nhất, sau đó là Đức phi, Thục phi và các phi tần theo phân phi cao xuống thấp. Số lượng cũng không nhiều.

Một bên là lều của các công chúa và các thế gia tiểu thư. Bên còn lại là lều của các hoàng tử và thế gia thiếu gia.

Săn bắn sẽ diễn ra vào ngày hôm sau nên hôm nay người đến chưa phải là đông nhất.

Cũng giống như năm trước, thi đua ngựa không có gì thay đổi. Đó là nguyên nhân Đức phi không muốn đi. Ngồi xem một hai lần đầu còn thấy thú vị. Nhưng nhiều năm đều nhìn đi nhìn lại như vậy sao có thể còn hứng thú. Nhưng các phi tằm vừa tiến cung thì rất có hứng thú, thế nên cũng có đến hơn chục người tham gia. Tương Như Nhân nhìn qua danh sách một lượt. Rất nhanh các phi tằm ngồi bên dưới vài người đã thay y phục cưỡi ngựa.

Tuổi trẻ mặc trang phục cưỡi ngựa vào thêm một phần anh khí. Vài người lần lượt bước ra so tài cưỡi ngựa.

Không bao lâu, Phùng Áng đến bên cạnh nói nhỏ vài câu với Tương Như Nhân. Tầm mắt nàng đảo qua nhóm người đang chuẩn bị bước ra sân, thêm vài phần lãnh ý, phân phó mấy câu. Phùng Áng lập tức rời đi.

Một lát sau, tổ này đã thi xong, tổ sáu người khác đang chờ mã phu dắt ngựa đến.

Phùng Áng lại quay về bên cạnh Tương Như Nhân, thấp người hỏi báo “Nương nương, người đã trối lại.”

Tương Như Nhân gật đầu, tầm mắt hướng về mấy phi tằm đang lên ngựa kia, tập trung nhiều hơn về phía Liên tằm “Đợi xem thôi.”

Âm thanh xuất phát vang lên, sáu con ngựa hướng về phía trước mà chạy. Bắt đầu đã rơi vào thế hạ phong, Liên tằm nắm chặt dây cương, mặt mày khẩn trương. Khi nhìn thấy đồng cỏ khô chỗ ngoặt trước mặt ngày càng gần, tay cầm dây cương của Liên tằm đổ càng nhiều mồ hôi. Ngay cả hô hấp cũng dồn dập hơn, mở to mắt nhìn chăm chăm đồng cỏ. Đợi lát nữa ngựa ngã xuống sẽ quăng mình lên đồng cỏ kia.

Nhưng ngựa đã chạy quá rồi mà vẫn không thấy ngã. Liên tằm liền thấy kì quặc, không phải đã nói là sẽ lo thỏa đáng? Sao bây giờ ngựa lại không té ngã? Chẳng lẽ nàng bị nhầm.

Trong đầu mãi miên man suy nghĩ, ngựa của Liên tần càng tụt lại sau. Liên tần ngẩng lên nhìn phía trước, chắc nàng nhầm rồi. Trong mã phòng thủ vệ sâm nghiêm, căn bản không có cơ hội xuống tay.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng thấy an tam hơn. Chỉ còn cách đích một khoảng gần, nghĩ phải chạy nhanh hơn chút, hai chân vừa kẹp vào bụng ngựa, miệng định hét lên một tiếng 'giá' thì ngựa đang chạy bỗng ngã sập xuống, quăng cả người nàng ra ngoài, va vào rào ngăn bên đường đua, lăn vài vòng đập vào thân cây phượng mới dừng lại.

Một màn này xảy ra khiến người ngồi xem đều hoảng sợ.

Ngựa kia sau khi quăng Liên tần thì ngã sập xuống như bị gãy chân, nằm hấp hối. Còn Liên tần sau khi hét lên một tiếng chói tai thì không còn phản ứng gì nữa.

Mấy người Tương Như Nhân đều đứng lên, phái người qua xem. Thời điểm nâng Liên tần quay lại đây đã mất ý thức, trên gò má thì bị nhánh cây quệt rách một đường sâu, máu chảy đầm đìa, nhìn qua rất đáng sợ.

Sự việc phát sinh quá đột ngột, cơ hồ là một điểm dấu hiệu đều không có. Ngựa đang chạy yên lành bỗng ngã xuống quăng người ra ngoài. Tương Như Nhân nghiêm mặt nhìn Liên tần đã mất ý thức, lớn tiếng phân phó “Bao vây mã phòng, người có liên can đều bắt lại đưa đi thẩm vấn. Nâng Liên tần đến lều thái y.”

Phùng Áng tức khắc sai người nâng Liên tần đi. Có mã phu lập tức đi kiểm tra con ngựa kia. Mấy vị phi tần khác vừa xuống ngựa còn chưa hết hoảng hồn, nhìn về phía Liên tần, thật đáng sợ. “Tại sao lại như vậy. Trước đó ta đã sai người kiểm tra lại một lần mã phòng, xác nhận không có vấn đề gì.” Thục phi cũng là không tin được. Tất cả ngựa đưa ra thi đều đã được qua kiểm tra kỹ lưỡng, hễ có chút bị thương nhỏ đều bị loại. Không hề có ngoại lệ.

“Thì tất nhiên là do người ta tự cố ý.” Đức phi nhìn phía Liên tần không chút đồng cảm, thấy Thục phi khó hiểu thì nói thẳng “Bằng không, người nói coi sao có thể lại ra việc như vậy.”

Không phải do các nàng sơ sẩy, vậy tất là do có người cố ý làm việc này.

“Xem ra thi đưa ngựa tạm thời dừng lại. Ta đi qua xem Liên tần, các người cứ ở lại đây. Có việc gì còn kịp xử lý.” Tương Như Nhân thu hồi lại tầm mắt đang nhìn con ngựa kia, mang theo hai người Thanh Đông và Tử Hạ đi lều của thái y. Đến trước lều, Tương Như Nhân phân phó Tử Hạ “Phái người đi nói với Trần công công sự tình để hẩn bẩm báo kịp thời với hoàng thượng, tránh người không nắm rõ.”

Tử Hạ rời đi.

Tương Như Nhân dẫn theo Thanh Đông vào lều. Hai thái y đã giúp Liên tần xử lý vết thương, thoa thuốc, đang tiến hành băng bó.

Bị thương là gò má phải, gò má trái cũng bị bầm tím, trên tay da cũng bị xước. Xương cốt không sao nhưng lúc đập vào rào chắn bị thương đến nội tạng. Quan trọng nhất vẫn là vết thương trên gò má kia, cơ hồ là bị hủy dung rồi.

Đúng là ngoan tâm, xuống tay được với cả người nhà mình. Liên gia này một chiêu dùng đến hai lần, không biết chán sao? Lần đầu là đối với nàng. Lần này có phải muốn lợi dụng Liên tần vu cáo Tương quý phi nàng ý chức quyền, bày kế đả thương người khác.

Tương Như Nhân cho tới bây giờ vẫn luôn nhớ thương hại mà hoàng hậu gây ra, mà Triệu gia gây ra và cả Liên gia gây ra cho mình.

Cùng vinh cùng nhục, phía sau Hoàng hậu không chỉ có hai nhà Triệu, Liên mà còn có mấy nhà lớn nhỏ. Vì thế nàng không ngừng để ý. Liên tần

có thể sai người vào mã phòng sắp xếp, Tương Như Nhân nàng cũng có thể tương kế tựu kế bẫy lại nàng, thế nên địa điểm ngã ngựa mới bị thay đổi.

Tương Như Nhân nhìn về phía thái y “Vết thương trên mặt có thể hồi phục không?”

Thái y kia lắc đầu “Thậm chí đã rách tới khoe mắt, dài thêm một chút thì mắt cũng bị hỏng luôn rồi.”

Tương Như Nhân gật đầu đi ra khỏi lều thái y. Phía mã phòng, Phùng Áng đã dẫn theo một đội thị vệ bao vây lại. Tương Như Nhân nhoẻn miệng cười. Liên gia này, để xem Thái hậu còn bảo vệ thế nào...

Tô Khiêm Dương biết được tin liền cho người lại đây đưa người về điều tra. Tương Như Nhân tất nhiên thỉnh tội cùng đi Hình bộ, giao việc bên này lại cho Đức phi và Thục phi.

Không bao lâu, Hoàng hậu ở lại cung chần sóc Ngũ hoàng tử cũng chạy qua.

Liên tần còn hôn mê nên được đưa đi hậu đường. Hình bộ thượng thư khai đường thẩm vấn. Đầu tiên được đưa ra là tên mã phu kia.

Năm đó Tương Như Nhân bị hại, Liên gia vòng vo để động tay với nàng. Hiện tại Hình bộ thẩm tra, truy xa truy gần cũng đến.

Tương Như Nhân thật muốn hoài nghi là Liên gia có bao lớn tự tin. Năm đó dùng biện pháp này. Hiện tại vẫn dùng biện pháp này. Lần trước còn vòng vo qua vài nhà mới tra tới Liên gia, lần này lại buồn cười là một thân thích của tiểu thiếp ở Liên gia.

Cũng không biết Hình bộ thượng thư có phải cố ý hay không, tra xét về cái thân thích này không nói. Toàn bộ 'công tích vĩ đại' gì của thân thích các di nương thiếp thất gì ở Liên gia đều bị lôi ra hết.

Liên gia còn chưa kịp lấy chuyện Liên tần bị thương để đổ lỗi lên đầu Tương Như Nhân thì đã bị người ta phanh phui chuyện nhà, đã thế còn chả tốt đẹp gì. Lát sau Liên đại nhân cũng bị gọi tới, sau khi nghe Hình bộ thượng thư nói xong thì cảm thấy bản mặt già nua của mình như là bị áp dưới đáy nồi phồng muốn cháy luôn rồi.

Sau đó Hình bộ thượng thư lại tra tới Lễ bộ. Lọc ra được trong Lễ bộ phụ trách chuyện đưa ngựa săn bắn lần này hai tên quan viên có quan hệ với Liên gia.

Lại thăm vấn thêm một hồi, còn chưa kịp đổ tội, Hình bộ thượng thư đã có thể trực tiếp kết luận:

Liên gia muốn nhân cơ hội này khiến Liên tần bị thương giá họa cho Tương quý phi. Nói nàng quan báo tử thù, phụ sự tín nhiệm của hoàng hậu. Lợi dụng chức quyền cho người trong mã phòng động tay động chân hại Liên tần.

Vốn là thăm vấn mất mấy ngày mới xong. Nay chỉ nhoáng cái hai canh giờ buổi trưa đã tra xong rồi.

Hình bộ thượng thư đưa ra cả chứng cứ, nhân chứng khiến Liên gia trở tay không kịp, không kịp đợi cứu viện chuyển mình. Tương Như Nhân nhìn Hình bộ thượng thư đang kể từng tội ở kia, quay đầu nhìn thoáng qua hậu đường.

Hoàng thượng rốt cuộc là đã đợi cơ hội này bao lâu...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Mùa Xuân Lại Săn Bắn

Nhắc tới người ghi thù dai, hoàng thượng cũng là một người. Từng chuyện từng chuyện Liên gia làm Tô Khiêm Dương đều nhớ kỹ, sẽ đợi đến lúc gom một khối tính sổ.

Còn không, cơ hội đã tới. Tô Khiêm Dương sao có thể buông tha.

Hình bộ thượng thư luận tội không chỉ chuyện đua ngựa lần này. Xa một chút chuyện mười năm trước cũng có, gần một chút, tất cả chuyện có liên quan đến Liên gia gồm Liên gia nhị thiếu gia, tam thiếu gia, Liên đại nhân cung thân thích bên ngoài mấy vị di nương, lăm lăm đủ loại đến khoảng hai mươi tội.

Đừng nói Hoàng hậu nghe xong có phản ứng gì. Tương Như Nhân nghe Hình bộ liệt kê xong cũng thấy kinh ngạc. Từ lớn đến nhỏ đều lục ra hết, thật là muốn tính sổ một lần.

Hình bộ thượng thư nhìn Liên đại nhân “Liên đại nhân, người có nhận tội?”

Liên đại nhân quỳ gối tại kia. Cái gì, chuyện mười năm trước, chính hắn cũng đã quên, còn phải để Hình bộ nhắc đến mới nhớ tới đây.

“Thần, thần oan uổng a.” Nửa ngày, Liên đại nhân hô.

Đừng xem thường người ở Hình bộ. Hình bộ thượng thư nếu đã luận tội cũng mang hết chứng cứ lên đến khiến Liên đại nhân á khẩu không thể chống chế.

Thật sự là á khẩu không trả lời được vì có vài chuyện bản thân Liên đại nhân còn nhớ không rõ. Đợi trong đầu hấn lục ra đến. Hình bộ thượng thư lại kể ra đến tội tiếp theo, gọi lên nhân chứng vật chứng khác.

Mà Hình bộ thượng thư này xử ân tuyệt diệu ở chỗ hấn cũng chỉ chăm chăm kể tội Liên gia. Có những chỗ rõ ràng có liên quan đến Triệu gia, hấn cũng chỉ nói đến phía Liên gia, luận Liên đại nhân đắc tội, khiến hoàng hậu muốn mở miệng cũng không chen vào được.

Thăm vấn đến hồi sau, Liên đại nhân ánh mắt cầu cứu nhìn về Hoàng hậu. Lúc này Hoàng hậu mới có cơ hội lên tiếng “Lam đại nhân, nhiều chuyện như vậy phải tiến hành thẩm tra xử lí mới đúng.”

“Chứng cứ vô cùng xác thực. Thần phụng chỉ thẩm án, nếu hoàng hậu nương nương có gì nghi ngờ có thể nêu lên. Nhưng àn này hôm nay phải thẩm xong.” Hình bộ thượng thư cung kính trả lời. Ý nói nhận tội thì nhận, không muốn cũng phải nhận.

Hoàng hậu sắc mặt trầm xuống. Sau chuyện của Triệu tiểu nghi, nàng đã cảnh cáo cữu cữu nhưng hấn vẫn không chịu nghe, sau còn tính chuyện Liên tần này. Muốn hại người không hại đến còn đem mạng nhỏ liên lụy vào. Đã thế còn để hoàng thượng năm nhiều nhược điểm như vậy. Vừa nghe Hình bộ thượng thư nói đã biết là có chuẩn bị trước. Hoàng thượng đây là chỉ chờ thời cơ để kéo Liên gia xuống mà thôi.

Nàng đương nhiên không thể trở mắt nhìn việc này xảy ra, ngược lên nhìn Hình bộ thượng thư “Nhiều tông tội như vậy, dù muốn định luận cũng phải trải qua tam thẩm lục tứ, không có khả năng trong một ngày mà kết án. Hơn nữa chuyện Lam đại nhân nói cũng có cái từ chục năm trước, cần thời gian kiểm chứng. Làm trong một ngày, thật quá mức nực cười.”

“Vậy hoàng hậu cảm thấy án này nên cần nhiều ngày?” Bỗng nhiên phía hậu đường truyền tới thanh âm của Tô Khiêm Dương. Hấn xuất hiện ở cửa

hậu đường, đi ra bên trái Hình bộ thượng thư, đưa mắt nhìn mọi người, ánh mắt dừng trên người hoàng hậu “Có phải là để chuyện cần đem xóa thì xóa, chuyện nào ép được thì ém xuống rồi mới khai đường thăm vấn hay không?”

Hoàng hậu đứng dậy quỳ xuống “Thần thiếp không phải có ý này. Chỉ là thần thiếp thấy vội vàng như thế sẽ có thứ tra không rõ, lỡ phán sai sẽ không tốt.”

Tô Khiêm Dương ngồi xuống, thản nhiên nói “Người yên tâm, sẽ không sai đâu.” Việc này hãn thu thập lâu như vậy sao có thể sai. Mấy năm nay chỉ sợ Liên gia không phạm sai, chứ từng lỗi từng lỗi đều được ghi nhận lại, càng ngày càng nhiều, đều rất rõ ràng.

Sau đó Tô Khiêm Dương nhìn về phía Liên đại nhân đang quỳ trên mặt đất “Liên ái khanh, người nói xem có phải những thứ kia là trẫm hiểu lầm người?”

“Thần oan uổng a, hoàng thượng. Này đó... “ Liên đại nhân lập tức kêu oan, không ý thức được hoàng thượng níu chặt phái xử tội hãn “Thần đối với hoàng thượng luôn trung thành và tận tâm. Những việc này thần đều không biết.”

“Việc nhà quản không xong, tự nhiên việc công làm cũng không tốt.” Tô Khiêm Dương lạnh lùng nhìn hãn “Liên đại nhân, nhiều tội như vậy người muốn bắt đầu tính từ đâu. Không bằng từ chuyện gần nhất, cấu kết với Liên tần mua chuộc 2 vị quan Lễ bộ để tiện cho người vào mã phòng động tay chân với ngựa của Liên tần, từ đó vu tội cho Tương quý phi. Thế nào? Hay là người muốn nói với trẫm Liên tần là chán sống nên muốn tự tìm đường chết chăng?”

Liên đại nhân cũng không nghĩ hoàng thượng lại tra nhanh như vậy, giống như chỉ chờ bọn họ nhảy xuống hố. Hiện tại hoàng thượng luận tội,

không thể cãi lại.

Tô Khiêm Dương lại nhìn hẳn “Lại nói đến nửa năm trước, Triệu tiểu nghi kê đơn Lục hoàng tử, nơi cung cấp bột thuốc Liên đại nhân có ấn tượng gì không?”

Liên đại nhân lau mồ hôi trên trán “Thần không biết.”

“Một năm trước Trần gia trang thu hoạch ít. Liên tộc trưởng tử sai người đi thi thuế, đánh chết một nhà bảy mạng người. Dân chúng trong trang cáo trạng lên quan phủ. Liên gia người còn dám cậy thế hiếp người bắt Trần gia trang người lại đền bạc vì lí do gì, đánh người tổn sức, thu bạc.”

Một năm trước, hai năm trước, ba năm trước đây, bình quân mỗi năm đều một hai sự kiện. Tô Khiêm Dương chậm rãi liệt kê cho hẳn nghe những chuyện như vậy Liên gia gây ra, từng chuyện từng chuyện.”

Nhìn Liên đại nhân sắc mặt tái nhợt, Tô Khiêm Dương trực tiếp đứng lên nói với Hình bộ thượng thư “Chứng cứ vô cùng xác thực. Lam đại nhân, viết xong giấy nhận tội để hẳn điếm chỉ đi.”

Đây là ngay cả cơ hội phản bác cuối cùng cũng không cho. Hoàng hậu đứng lên theo “Hoàng thượng, dù muốn kết tội cũng không nên vội vàng như thế.”

Tô Khiêm Dương quay đầu nhìn nàng, trên mặt mang ý cười nhưng lạnh lẽo “Làm sao có thể vội vàng. Chứng cứ này đó Lam đại chuẩn bị không phải ngày một ngày hai. Hiện tại Liên tần bị trọng thương còn nhất trong đại lao sợ là quá tra tấn nàng. Lam đại nhân, an bày cho nàng một gian khác điều kiện tốt hơn chút để nàng dưỡng thương. Chờ nàng tỉnh, cái gì nên thăm vấn thì hỏi cho rõ. Hoàng hậu, Liên gia cũng là ngoại tổ gia của người, mấy năm nay để bọn họ làm xằng làm bậy bại hoại đến thanh danh của người và thái tử như vậy, thật không thể nuông chiều.”

Hình bộ thượng thư đem thư nhận tội đặt trước mặt Liên đại nhân “Liên đại nhân, đồng ý đi.”

Liên đại nhân run run bắt tay vào làm, sao có thể ần xuống đây, quay người trực tiếp hướng Tô Khiêm Dương, vẻ mặt kích động “Hoàng thượng, thần là quan nhị phẩm, nếu muốn định tội cũng phải khai đường công thẩm. Làm như vậy chẳng phải hoàng thượng là đang bức thần nhận tội sao. Thần không phục!”

“Làm càn!” Tô Khiêm Dương chán ghét nhìn hăn vẻ mặt đột nhiên bộ dáng trung trinh lẫm liệt, lạnh giọng phân phó “Lam đại nhân, còn không mau tiến hành. Đem những người có liên quan đều nhốt lại. Không có lệnh của trẫm không ai được thăm nom. Người thái hậu phái đến cũng không được. Kẻ nào ngoan cố thì bắt giam.”

Tầm mắt Tô Khiêm Dương đảo qua Hoàng hậu, hai tay chấp phía sau lưng, rời khỏi Hình bộ.

Bên này Liên đại nhân dưới sự áp chế của hai thị vệ trực tiếp điếm chỉ lên thư nhận tội.

Thị vệ thả lỏng Liên đại nhân ra. Hăn ngồi sững trên mặt đất nhìn thư nhận tội điếm dấu tay củ mình, vẻ mặt không thể tin.

Từ khi hăn đến đây bất quá mới hai canh giờ đã mang lên mình hai mươi mấy tông tội. Hoàng thượng đây là muốn nhổ tận gốc Liên gia.

Liên đại nhân quay đầu nhìn Hoàng hậu, thanh âm run run “Hoàng hậu nương nương, ngài phải làm chủ cho vi thần, làm chủ cho Liên gia...”

Hoàng hậu đứng tại kia, nhìn bộ dáng này của cữu cữu, là giữ hay là buông. Nhất thời lâm vào lưỡng nan...

Hình bộ thăm tra ra sao, trường săn cũng không bị ảnh hưởng. Ngoại trừ đua ngựa bị tạm dừng. Ngày hôm sau thi săn bắn vẫn tiến hành như thường.

Vốn hôm nay hoàng hậu sẽ đến nhưng hiện tại đã ốm bệnh nhẹ ở lại trong cung. Tương Như Nhân biết hiện tại Hoàng hậu cũng không còn tâm tư nào để đến đây xem náo nhiệt gì, chắc hẳn đang đau đầu tìm cách giúp đưa những người Liên gia trong đại lao kia ra...

Nhưng phía Hình bộ kia hai ngày nay người đến dù nhiều nhưng không ai vào được. Hoàng thượng đã hạ chỉ, ai cũng không chuẩn cho gặp người Liên gia.

Lần này, ai ra mặt cũng...

Trong trường săn, Tương Như Nhân nhìn Bình Ninh mặc trang phục cười ngựa đi đến, đưa tay vuốt nếp nhăn trên vai cho nàng. Trang phục cười ngựa này từ tháng trước đã làm xong. Bình Ninh đeo giỏ đựng mũi tên phía sau lưng, nhận cung tên từ cung nữ bên cạnh, quay đầu nói với Tương Như Nhân “Mẫu phi, đệ đệ không có mặt, lần này ta sẽ săn thay phần của hắn.”

“Đừng đi xa đường đệ ngươi.” Tương Như Nhân vỗ trán nàng “Cũng không nên so đo với người khác.”

Bình Ninh liên tục gật đầu, đáp ứng nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy. Không thể so vậy sao còn gọi là săn bắn được, phải tranh đoạt con mồi mới thú vị.

Tương Như Nhân thấy vẻ mặt nàng là biết nghe không vào. Nhìn nàng lên ngựa bộ dáng oai hùng, so với Tương Như Nhân năm đó hơn vài phần anh khí.

Hoàng thượng đã sớm mang theo các đại thần tiến vào rừng. Phía sau chỉ còn lại một đám tuổi nhỏ, đã chuẩn bị thỏa đáng. Đứng trước có nhóm thần

tử trẻ dẫn bọn họ tiến vào rừng. Sau khi tiến vào thì tự động chia ra, ở khu vực của mình săn bắn. Luôn có thị vệ theo sau để đảm bảo an toàn.

Đảo mắt lại một đám người tiến vào rừng làm kinh động những chim chóc vừa đậu lại bay lên đầy trời, để lại một đoàn người ngựa.

Tài cưỡi ngựa bắn cung của Bình Ninh không tệ. Ở Thái học viện nàng thích học nhất là cái này, đối với văn vẻ nàng không có hứng thú.

Nàng cùng Tô Ngạn Hạo một nhóm. Phía sau còn có Tứ hoàng tử Tô Ngạn Trường lần đầu ra ngoài đi theo. Nhóm ba người cũng không nhiều, ngựa chậm rãi đi trong rừng. Một hồi, Bình Ninh rút một mũi tên từ bao tên ra đặt lên cung. Tô Ngạn Hạo một bên thở dài, đưa tay vé một nhánh cây ra. Trong bụi cỏ phía trước có một con thỏ lông xám lộ ra nửa cái mông, lay động lay động.

Chưa đợi nàng nhắm, bỗng phía trước một trận tiếng lá cây xào xạc. Con thỏ kia nghe được động tĩnh, lập tức trốn mất, con mồi chạy rồi.

Bình Ninh tức mình đưa thẳng tên ngắm về phía âm thanh kia phát ra.

Vài vị thế gia đệ tử xuất hiện, trên lưng đều đeo cung tên. Trong đó một vị tay đã cầm một con thỏ, thu hoạch cũng rất nhanh.

Bình Ninh không khách khí nói “Các người động tĩnh lớn như vậy dọa con mồi của bản công chúa chạy mất.”

Bình Ninh độ tuổi này lại thêm một thân trang điểm không tránh khỏi thu hút ánh mắt của vài vị thế gia đệ tử. Đi ở phía trước một người có vẻ tính tình ổn, nhìn mũi tên Bình Ninh, cười ôn hòa “Là chúng ta không biết. Hay là để chúng ta săn lại bù cho công chúa?”

“Ai cần của các người.” Bình Ninh thu lại cung tên trực tiếp xuống ngựa, phía sau có thị vệ tiến lên dắt ngựa cho nàng. Bình Ninh nhìn vài người bọn

họ, hừ một tiếng “Bản công chúa tự sẵn.”

Nói xong đi sâu vào trong.

Tô Ngạn Hạo và Tô Ngạn Trường vội xuống ngựa theo sau. Phía sau bốn năm tên kia hai mặt nhìn nhau xong, cũng đi theo. Bình Ninh không quản phía sau bao người đi theo, tự mình tiến về trước.

Bỗng bước chân chậm lại, vòng qua một thân cây ngồi xuống trong bụi cỏ. Bình Ninh đẩy lá cây trước mặt ra, qua khe hở nhìn được khoảng trống phía trước có một con nai hoa mai đang ngậy ngô gặm cỏ, thi thoảng mới ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, tính cảnh giác không cao.

Bình Ninh nghe động từ phía sau, quay đầu nhìn một đám người vừa theo kịp, ai lại dọa con mồi của bản công chúa chạy mất, mũi tên này sẽ hầu người đó.

Vài người nhẹ nhàng ngồi thấp xuống. Bình Ninh kéo cung tên, đứng dậy nhắm thẳng con nai kia, hô hấp cũng gấp theo vài phần.

Nhắm, buông tay.

Ngay tại khoảnh khắc tên Bình Ninh bắn ra, tại một hướng khác cũng có một mũi tên được bắn đến. Ngay sau đó, hai mũi tên cũng trúng con nai hoa mai.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tiệc Tối Ở Trường Sân

Bị hai mũi tên bắn trúng, con nai koa ngã xuống trên bãi cỏ. Bình Ninh thu cung, vòng qua bụi cây đi tới. Không nhìn con mồi mà nhìn về phía mũi tên còn lại bay ra, có hai người đứng bên đó.

Đều mặc trang phục cưỡi ngựa. Phía trước thân hình cao lớn chút, tuổi tầm hai mươi, trong tay còn cầm cung tiễn. Phía sau có vẻ là tùy tùng của hắn.

Tầm mắt Bình Ninh đảo qua mặt hắn, đi tới xem con nai nằm trên đất, mày khễ nhíu.

Hai mũi tên, cái của nàng là bắn vào bụng con nai. Mũi còn lại kia lại nhắm đúng cổ nó, lại còn cắm rất sâu. Đây mới là mũi tên lấy mạng nó.

Hai người cùng hạ con mồi. Ai ra tay nặng hơn lên con mồi thì là của người đó. Dù Bình Ninh cảm thấy tiếc nhưng người khác bắn tốt hơn mình. Thua là thua.

Bình Ninh rút mũi tên của mình trên bụng con nai ra, liếc nhìn người nọ một cái rồi quay đầu nói với mấy tên thế gia đệ tử theo sau “Ai đường này, nhiều người ồn ào.”

Sau đó gật đầu với Tô Ngạn Hạo “Chúng ta đi.”

Tô Ngạn Trường chạy nhanh đuổi kịp tỷ tỷ. Đi xa vài bước rồi nói về đáng tiếc “Nhị tỷ, vì sao không nói với hắn để lấy, dù sao tỷ cũng bắn trúng.”

Bình Ninh quay đầu vỗ hấn một cái “Đã thua còn ý muốn xin người ta.”

Tô Ngạn Trường cười hắc hắc “Có gì mà ngượng. Hấn lợi hại như vậy lát nữa sẽ còn sẵn được nhiều con mồi hơn.”

Bình Ninh trừng mắt nhìn hấn “Không có tiền đồ!”

“Không tiền đồ thì không tiền đồ.” Tô Ngạn Trường cười hì hì “Có điều Nhị tử, người kia cũng thật lợi hại, mũi tên trúng cổ còn cắm rất sâu. Mặt mũi lại có điểm khác chúng ta, mũi cao cao. Có phải là khách phụ hoàng mời tới không nhỉ?”

Bình Ninh nhìn về phía Tô Ngạn Hạo “Là không giống nhau, người có gặp qua chưa?”

Tô Ngạn Hạo ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn hướng khác tránh tầm mắt “Không có ấn tượng.”

Bình Ninh cũng không tiếp tục truy hỏi. Không có con mồi này thì tìm con khác. Ba người tiếp tục đi vào rừng, phía sau theo hai tên thị vệ...

Bỏ qua một bên hai lần ngoài ý muốn trước, thu hoạch vẫn rất là phong phú. Chỉ tiếc nuối là Bình Ninh không còn sẵn được nai hoa mai. Trên đường trở về gặp mặt bọn Nhị ca, ra khỏi rừng mới phát hiện. Nhoáng một cái thể mà hai lâu ngày thần đã trôi qua.

Cười ngựa trở lại lều trại bên kia, trên bàn đều đã chất đầy con mồi. Bình Ninh sai thị vệ mang phần của mình đặt lên. Chạy về phía Bình Ninh, đme bao đựng tên và cung tên giao cho cung nữ bên cạnh, rất có ý tứ khoe “Mẫu phia, người xem hôm nay ta sẵn được gì. Đây là của Hạo nhi, đây là của Tứ đệ. Còn lại đều là của ta.”

Tất cả cũng phải bảy tám con, thật không tệ.

Tương Như Nhân cầm khăn từ tay Thanh Đông giúp nàng lau mồ hôi trên trán, khen ngợi “Đúng là không tệ. Đợi lát nữa lại chỗ phụ hoàng người xin ban thưởng.”

Đang nói, xa xa tiếng vó ngựa truyền đến. Đội ngũ đi săn hoàng thượng dẫn đầu đã quay về.

Bình Ninh kéo Lê Đồng ngồi một bên không có đi ra ngoài săn đứng dậy, cao hứng nói “Đi, chúng ta đi xem phụ hoàng săn được cái gì trở về.”

Tương Như Nhân bất đắc dĩ nhìn nàng chạy đi, quay sang nói với Đức phi “Chúng ta cũng qua xem.” Hoàng thượng đi săn về, sao có thể không đi qua cổ vũ.

Đoàn người đi qua. Tô Khiêm Dương xuống ngựa. Bình Ninh chạy tới bên cạnh hẳn nhìn những con mồi phía sau, lập tức khoe ra “Phụ hoàng, ta cùng bọn Tứ đệ cũng săn được bảy tám con.”

Tô Khiêm Dương xoa đầu nàng “ Bình Ninh thật lợi hại.”

Bình Ninh cong cong miệng, vốn là còn lợi hại hơn, có một con nai hoa mai a.

Như đã nói trước đó, săn bắn này có nhiều sẽ được thưởng. Tô Khiêm Dương dĩ nhiên hướng về Bình Ninh, trong số ít nữ hài tử tham gia, nàng là người săn được nhiều nhất, đương nhiên đứng đầu bên phía nữ tử.

Mà nhiều con mồi như vậy, sau khi phân ra vẫn còn rất nhiều. Tô Khiêm Dương mở miệng, tối nay sẽ mở tiệc ngay tại trường săn, thưởng thức các chiến lợi phẩm này.

Mặt trời lặn về tây, sắc trời tối dần, lửa trại bùng lên, quanh sân đều là những đống lửa cháy cao cao. Tô Khiêm Dương đi vào lều của Tương Như Nhân và Bình Ninh. Tương Như Nhân đang gắn hoa lên tóc cho Bình Ninh.

Thay đổi một thân váy tím xòe rộng, tóc vấn nhẹ cố định bằng cài hoa, trong đó có vài dây hoa thả xuống theo cùng lọn tóc, nổi bật trên nền tóc đen nhánh đặc biệt xinh đẹp.

Bình Ninh quay đầu nhìn thấy Tô Khiêm Dương, chờ Tương Như Nhân sửa soạn xong cho mình thì đi đến trước mặt hẳn, dạo qua một vòng “Phụ hoàng, đẹp mắt không?”

Tuổi mười hai mười ba, dù chưa nẩy nở hoàn toàn nhưng cũng đã bắt đầu có sự mềm mại, mặt mũi vẫn còn nét trẻ con, lại dung hợp nét đẹp của Tương Như Nhân và Tô Khiêm Dương. Trên khuôn mặt xinh đẹp kia là đôi mắt luôn rạng rỡ tinh nhanh. Tô Khiêm Dương gật đầu khen “Rất đẹp, Bình Ninh là công chúa xinh đẹp nhất của phụ hoàng.”

Bình Ninh kiêu ngạo cười, nhắc mình che lên nhìn lửa trại bên ngoài, tò mò hỏi hẳn “Phụ hoàng, sao trước đây chưa hề tổ chức tiệc thế này. So với yến tiệc ca hát trong cung còn thú vị hơn.”

“Đó là vì phụ hoàng muốn chiêu đãi vài vị khách quý nên mới ở đây tổ chức yến tiệc.” Tô Khiêm Dương giải thích cho nàng nghe. Tương Như Nhân cũng ở sau bình phong đối qua y phục bước ra, váy lụa màu lam thật tôn lên làn da của nàng. Trên làn váy là những cánh hoa đào rải đều, từng bước đi như đang thả những cánh hoa bay bay. Phục sức cũng rất đơn giản, chỉ là trâm bạc cài lên sau tóc, những tua dài rũ xuống lay động theo từng bước chân.

Trang phục thế này đơn giản hơn nhiều so với cung trang nặng nề hàng ngày, thế nhưng lại càng thu hút Tô Khiêm Dương.

Tương Như Nhân bị hẳn nhìn có chút ngượng ngùng. Tô Khiêm Dương vỗ vỗ lưng Bình Ninh “Phụ hoàng có chút chuyện muốn nói với mẫu phi, người ra ngoài chơi trước đi.”

Bình Ninh cười hì hì, sau khi rời khỏi Tử Yên cũng hạ mình xuống che lại trong lều chỉ còn hai người bọn họ. Tương Như Nhân ngại ngùng né tầm mắt hẳn, bị Tô Khiêm Dương chê cười “Vợ chồng già, nàng còn thẹn cái gì.”

Tương Như Nhân trừng mắt liếc hẳn một cái “Vậ hoàng thượng còn nhìn thần thiếp làm cái gì.”

Tô Khiêm Dương đi đến cạnh nàng, nghịch ngợm vuốt những lọn tóc của nàng lên trước ngực “Trẫm cảm thấy nàng như thế này là đẹp nhất.”

Gò mà đỏ lên, Tương Như Nhân lui về sau từng bước, Tô Khiêm Dương lại tiến lên trước từng bước. Nàng lại lùi thêm một bước, hẳn vẫn tiến tới gần hơn. Phía sau đã là cây cột, không đường lùi, Tương Như Nhân đẩy hẳn một cái cúi thẹn “Đừng hồ nháo.”

Tô Khiêm Dương thở dài một hơi, thật không đúng lúc a.

Nhưng vẫn cứ ép nàng vào cột kia, ngửi mùi hương trên người nàng, bổ sung một câu “Trẫm còn thích Nhân Nhân nàng mặc trang phục cười ngựa nữa, thật đáng tiếc.”

Nàng mặc trang phục cười ngựa là mười bốn năm trước, sau sự cố đó nàng không tham gia nữa. Nhưng một lần đó nàng cũng đã mặt dày dùng cách thức riêng mình mà tham gia. Hẳn vừa nhắc tới, nàng càng ngượng, đưa tay đẩy hẳn, hẳn lại ép chặt. Hai người đập vào cột. Tương Như Nhân cảm giác cây cột cố định lều này vừa khẽ lay động.

Nếu để bên ngoài nhìn thấy còn tưởng bên trong xảy ra chuyện gì. Tương Như Nhân năn nỉ hẳn “Hoàng thượng, không phải nói tiếp khách quý, để khách đợi lâu thật không tốt.”

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, cúi đầu nhìn gò má hơi phồng hồng của nàng, buông nàng ra.

Chờ Tương Như Nhân thu thập lại một chút đi ra ngoài lại là nửa nén nhang sau. Màn đêm buông xuống, ôm lấy khoảng trời mênh mông. Mà trong trường sấn, căn lều lớn dựng lên đã sáng bừng ánh đuốc, trong lều tập trung không ít người, bàn ăn đều đã bày sẵn, chỉ còn chờ hoàng thượng đến.

Sau khi hành lễ, mọi người ngồi xuống. Hoàng hậu không đến, đương nhiên Tương Như Nhân ngồi gần nhất bên trái Tô Khiêm Dương. Mà Tô Khiêm Dương cũng thuận theo yêu cầu của khách quý không có giới thiệu, yến tiệc trực tiếp bắt đầu.

Một bàn ăn dọn lên đều là món ăn dân dã chế biến từ các thành quả sấn bản hôm nay của mọi người.

Yến tiệc toàn thịt như vậy đối với bọn họ là rất hiếm gặp. Các món ăn ở Đại Thiên còn chú ý đến tinh xảo. Tuy rằng đồ ăn hôm nay cũng không tệ nhưng khi lợn rừng và dê được nướng mang lên thì nhìn có vẻ khá thô kệch.

Nguyên cả con nóng hừng hực bao gồm cả than hồng đang cháy phía dưới cũng đưa lên. Ngự trù trước mặt mọi người thái từng lát thịt bày lên mâm đưa đến các bàn. Trong một cái đĩa lớn đều toàn là các lát thịt, mâm nhỏ bên cạnh là các gia vị, nước chấm ăn kèm.

Tương Như Nhân và vài phi tần đều ăn rất ít. Muốn duy trì thân hình sao có thể ăn nhiều thịt. Các công chúa ngồi bên dưới thì ăn thật no. Bình Ninh cũng không ghét bỏ thịt dê kia mùi tanh nồng, chấm nước tương một bên ăn, vị rất ngon.

Lệ Viện ngồi cạnh nàng có chút ghét bỏ. Nàng đã ăn xong thịt lợn rừng nhưng còn thịt dê kia thì thật sự không thích. Nhìn Bình Ninh ăn một cách vui vẻ, không khỏi chê bai “Nhị tỷ tỷ sao cứ như người ở biên cương, ăn uống thô lỗ như vậy.”

Thịt từng miếng lớn, ăn vào tất nhiên sẽ có chút thiếu mỹ cảm. Có điều nhìn xung quanh, đoàn người tương ăn đều như vậy, lại không có dao cắt nhỏ. Bình Ninh buông đũa xuống, cầm khăn ở bên cạnh lau lau miệng nhìn lại “Mỗi người đều có cách ăn. Không thì người ăn một cái ta nhìn xem.”

“Ai muốn ăn thứ đó chứ.” Lệ Viện ghét bỏ hừ một tiếng, đẩy cái mâm trước mặt ra.

Bình Ninh không quan tâm Lệ Viện thích hay không, tò mò nhìn sang phía đối diện. Phụ hoàng nói có khách quý, tiệc đặc biệt thế này cũng là để thiết đãi khách quý. Nhưng sao hiện tại vẫn chưa có người tiến lên kính rượu nói chuyện cũng phụ hoàng a.

Nhìn một vòng từ trên xuống dưới, cuối cùng lại nhìn thấy một thân ảnh quen quen, là người lúc chiều cùng nàng hạ một con mồi.

Tựa như nhận thấy ánh mắt nàng, người nọ ngẩng đầu nhìn nàng, trên gương mặt tuần lãng lộ ra nét cười nhàn nhạt, đưa tay nâng cái chén.

Bình Ninh hừ một tiếng, không đáp lại có vẻ nàng không biết cấp bậc lễ nghĩa. Vì thế nàng nhắc cái chén chứa nước hoa quả trước mặt lên, khẽ nâng một chút rồi lập tức đặt xuống, tầm mắt đảo qua hướng khác, không nhìn tới hắn nữa.

Ngay lúc Bình Ninh chuyển tầm mắt, nụ cười trên mặt người nọ lại càng sâu. Người hầu đứng bên cạnh hắn thật kinh ngạc, chủ tử lại cười. Thế nào một chuyển đến Đại Thiên này khiến chủ tử tâm tình tốt hơn vậy.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Liên Gia Thẩm Phán

Săn bắn vô cùng náo nhiệt kết thúc.

Về tới trong cung đã đêm khuya, hoàng thượng không ngủ lại Chiêu Dương cung. Tương Như Nhân biết ngày hôm sau sẽ là một hồi đại sự.

Bị hoàng thượng trì hoãn tại kia mấy ngày, chuyện xử tội Liên gia khiến Hoàng hậu sốt ruột, Triệu gia sốt ruột. Nhưng không biết trong Thọ Hòa cung Thái hậu nương nương có sốt ruột hay không.

Tương Như Nhân không thấy buồn ngủ, sai Thanh Đông pha chút trà để tiêu hóa thịt đã ăn lúc tối ở trong bụng, đứng bên cửa sổ. Đêm tháng ba, gió còn thật lạnh.

Thanh Đông phủ thêm cho nàng tấm áo choàng. Tương Như Nhân ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thế mới phát hiện đã sắp đến rằm, trăng ở trên trời sáng tỏ mà yên tĩnh.

Đứng một hồi, có chút lạnh, Tương Như Nhân quay về trên giường. Gió lạnh thổi qua lại càng thanh tĩnh. Nàng rút sách trên giá xuống, tựa vào trên giường xem.

Phùng Áng hồi bẩm ở Thừa Kiền cung hoàng thượng cũng không ngủ. Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, sai Thanh Đông đi chuẩn bị cháo trắng, lại hấp thêm ít sủi cảo, đặt vào thực hộp, mang theo hai người Thanh Đông và Tử Hạ đi một chuyến đến Thừa Kiền cung.

Ở cửa lớn Trần Phụng nhìn thấy Tương Như Nhân thì kinh ngạc “Nương nương sao lại đến đây?”

“Qua xem chút.” Tương Như Nhân cười đáp. Trần Phụng chạy nhanh vào bấm báo, chỉ chốc lát sau, Tô Khiêm Dương cùng Trần Phụng trở ra. Nhìn nàng còn đứng ngoài điện, trên người đang khoác áo choàng chống lạnh, nắm lấy bàn tay dưới áo của nàng “Sao tay lại lạnh như vậy.”

“Trên đường đi lạnh a.” Tương Như Nhân đi theo hẳn vào trong điện. Quả nhiên trên bàn là đầy một chồng tấu chương. Mở ra đều là chứng cứ vụ án Liên gia lần trước Hình bộ nêu ra.

“Ăn một chút rồi lại xem.” Thanh Đông bày cháo và sủi cảo ra bàn. Tô Khiêm Dương cũng ngồi xuống, sờ sờ mặt nàng “Đã trễ thế này còn tới làm gì. Cũng không cho người nâng kiệu lại đây.”

Tương Như Nhân giúp hẳn múc một chén, cười nói “Nâng cái gì, gây ra động tĩnh lớn. Thần thiếp ngủ không được. Nghe Phùng Áng bấm báo hoàng thượng cũng chưa ngủ. Vừa vặn có hơi đói bụng nên mang thei chút cháo lại đây để hoàng thượng bồi thần thiếp ăn khuya.”

Tô Khiêm Dương quả thật có chút đói bụng, ăn sạch cháo trong thố. Nhìn nàng chậm rì rì ăn từng miếng, khóe miệng khẽ cười. Nói là bồi nàng ăn, nhưng mang đến đều là thứ hẳn thích.

Ăn no, Tô Khiêm Dương muốn tiếp tục xem mấy thứ kia. Tương Như Nhân cũng không quấy rầy, ngồi ở phía dưới xem sách nàng mang tới.

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn nàng. Trong điện sáng trưng làm nổi bật một bên mặt nàng, chăm chú đọc sách, tâm an định.

Hắn cúi đầu tiếp tục xem thứ kia. Sở dĩ trắng đêm không ngủ là vì sáng mai trong triều các đại thần đều sẽ đề cập đến chuyện Liên gia này.

Lúc này đây hẳn phải xem lại thật kỹ những chứng cứ luận tội Hình bộ đã đưa ra. Tội này nhất định phải phán. Hẳn cũng biết rõ lần này sẽ có ai đi ra ngăn cản. Cũng cho bọn hắn thời gian đi chuẩn bị. Như vậy ngày mai lâm

triều sẽ là một hồi tranh đấu. Trước đó, hẳn muốn trận này càng nắm chắc thêm thắng lợi.

Đêm thật yên tĩnh.

Trong điện thỉnh thoảng có tiếng lật trang giấy, Tô Khiêm Dương ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân một cái. Người kia như cảm giác được, cũng ngẩng đầu khỏi sách nhìn hắn, ánh mắt còn có chút mờ mịt, cúi đầu, lại tiếp tục đọc sách.

Trần Phụng ở bên ngoài nhìn vào trong điện, cảm thấy hình ảnh này thật là đẹp.

Đêm đen dần dần mờ sáng. Mặt trời ló dạng ở phía Đông, một ngày mới lại bắt đầu...

Tương Như Nhân là tỉnh lại ở trên giường của Thừa Kiên cung. Kì thực không tính là trễ, nhưng hoàng thượng đã lâm triều.

Thanh Đông tiến vào hầu hạ nàng rời giường. Y phục cùng phục sức đều đã mang lại đây. Ăn sáng xong, Tương Như Nhân trực tiếp đi Cảnh Nhân cung thỉnh an.

Nàng coi như đi sớm. Thời điểm đến chỉ mới có Thục phi. Một lát sau mọi người mới đến đông đủ.

Hoàng hậu tùy ý hỏi vài câu chuyện ở trường săn rồi rất nhanh cho mọi người giải tán. Tương Như Nhân cũng biết trong lòng nàng là đang lo nghĩ chuyện gì. Mà bên kia ở trên triều cũng đang là một phen tranh chấp không thôi.

Tô Khiêm Dương mắt lạnh nhìn hai bang nhóm đang gây gổ. Nhóm lão thần này đôi khi tranh cãi còn có thể so với đám phụ nhân. Hứa lão quốc

công đã quá lớn tuổi, dù muốn thỉnh, một chuyến đi cũng coi như muốn cái mạng rồi. Vì thế hôm nay là Diệp lão quốc công đến.

Mục đích đến làm gì, còn không phải là muốn giúp Liên gia cầu tình sao. Tô Khiêm Dương nhìn bọn họ âm ỉ xong xuôi, từng người từng người đỏ mặt tía tai. Sai Trần Phụng cho người phân phát ra bản ghi chép các chứng cứ phạm tội của Liên gia ra, lạnh lùng nói “Chậm rãi xem, xem xong rồi nếu vẫn còn mặt mũi thì cứ đến trước mặt trăm cầu tình cho Liên gia.”

Tô Khiêm Dương là chuẩn bị trước, cho Hình bộ thượng thư liệt ra tất cả tội lỗi mà Liên gia phạm phải cùng chứng cứ trong chục năm nay. Sau đó cho người sao chép ra trăm bản. Chờ hôm nay vào triều phân phát cho tất cả cùng nhìn, xem ai còn không biết mặt mũi mà vẫn cầu tình.

Triệu quốc công cầm đến thứ này cũng chấn kinh không nhỏ.

Liên đại nhân tốt xấu gì cũng là cậu em vợ của hắn. Hắn cũng biết Liên gia tất nhiên có nhiều rồi rắm nhưng không nghĩ lại nhiều tội như vậy. Mọi người trong nhà cộng lại cũng mấy chục điều. Kéo đến Hình bộ thẩm vấn, thiên tử phạm pháp còn đồng tội như thứ dân, huống chi bấy nhiêu tội cũng đã đủ để chết chục lần. Làm sao mà cầu xin đây?

Tiếp theo Triệu quốc công nhìn xuống, nhất thời mặt tái đi. Vài cộc tội trong đó, dù đang là liệt tội lên Liên gia nhưng kỳ thực là cũng có phần của Triệu gia. Dù không lớn không nhỏ cũng không phải chủ mưu nhưng là có tham dự. Sờ dĩ Triệu quốc công nhớ được là do Triệu phu nhân đã từng nhắc qua.

Hoàng thượng lại chỉ ra trên đầu Liên gia, không nhắc tới Triệu gia. Đây là cố ý hoàn toàn giao cho Liên gia.

Triệu quốc công nghĩ nghĩ, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Ngẩng đầu nhìn sắc mặt hoàng thượng đang ngồi trên kia, nhất thời tập này như một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Đừng nói Triệu quốc công, vài quan viên còn lại nhìn hai mươi mấy tông tội này cũng không thoải mái cho nổi.

Vì sao a, có chút tội không nói là lớn. Như chính mỗi nhà đều có điền sản trí nghiệp, thu thuế linh tinh cũng sẽ gặp vấn đề như vậy. Hôm nay Liên gia duy nhất bị đưa ra, Hoàng thượng là có ý giết gà dọa khỉ. Nếu bản thân còn tiếp tục cầu tình, có khi nào hoàng thượng cũng đem nhà mình ra xử luôn một thể hay không.

Còn có vài quan viên, nhìn mấy tội này đó càng nhìn càng quen mắt. Vì sao, là có liên quan đến người quen a.

Trong phút chốc, vừa rồi còn đang âm ỉ khí thét ngất trời bỗng yên tĩnh.

Tô Khiêm Dương đảo mắt nhìn bọn họ. Cuối cùng tầm mắt dừng trên người Diệp lão quốc công, ngữ khí hòa hoãn “Lần này thật là để Lão quốc công đến vô ích một chuyến. Liên gia thật không đáng để người vì hãn cầu xin. Nói vậy là do Diệp lão quốc công cũng không biết Liên đại nhân hãn phạm nhiều tội như vậy.”

Tô Khiêm Dương không chất vấn cũng không chỉ trích, trước cho Diệp lão quốc công một cái bậc thềm để bước xuống. Hãn là nhìn người không rõ nên mới bị Liên gia lừa đến cầu tình giúp, chứ không phải là biết Liên đại nhân phạm nhiều tội như vậy mà còn muốn nuông chiều.

Diệp lão quốc công nhìn tập trên tay, thở dài một hơi. Còn có thể làm gì, toàn bộ Liên gia coi như cái đầu chuẩn bị dâng lên thôi. Hoàng thượng đã quyết tâm như vậy. Ai còn cầu xin thì đồng nghĩa với cùng làm việc xấu.

Đoạn, Diệp lão quốc công đóng tập kia lại, chấp tay hướng về Tô Khiêm Dương “Hoàng thượng, là lão thần hồ đồ.”

“Là do Diệp lão quốc công nhìn người chưa rõ thôi.” Hoàng thượng khoát khoát tay. Trên mặt là vẻ, tuổi già hồ đồ nhìn người không rõ, hãn là

hoàng thượng có thể thông cảm.

Diệp lão quốc công vừa nói như vậy, bên kia Triệu quốc công sắc mặt tối sầm. Mấy đại thần vừa rồi còn ầm ĩ hai mắt nhìn nhau. Bởi vì câu nói này của Diệp lão quốc công khiến bọn họ không biết nên tiếp tục nói cái gì.

Vốn tìm Diệp lão quốc công đến là để ủng hộ lên tiếng phản đối, một phần cũng dựa vào uy nghiêm của thái hậu ở phía sau. Hiện tại Diệp lão quốc công đã đi đầu nhận hồ đồ. Vậy bọn họ nên đi theo nói hồ đồ hay là tiếp tục khuyên can đây.

Nhìn hai mươi mấy tông tội này của Liên gia, nếu lại tiếp tục mở miệng, thật sự là cái mặt già nua này cũng quá ngượng ngùng.

Vì thế trong điện lại lâm vào yên tĩnh.

Tô Khiêm Dương nhìn bọn họ, còn là người biết giữ thể diện “Làm thần tử, chẳng những không làm tròn chức trách mà lợi dụng chức quyền trên tay đi chuộc lợi cho bản thân, hại người. Liên gia như thế thật khiến trầm lạnh tâm. Vốn nhìn vào những công lao của Liên đại nhân, trầm cũng muốn bỏ qua, mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng mười năm nay, Liên gia càng làm càng quá phạm, không để trầm vào mắt, không biết sợ. Dưới chân thiên tử còn làm ra những chuyện như vậy, biến lòng nhân từ của trẫm đối với họ thành dung túng. Giết hại dân chúng vô tội còn không nói, đã vậy còn dám ở trường săn động thủ với phi tử.”

“Người như vậy là có có đủ tư cách ở lại trong triều này, tiếp tục làm gương.” Tô Khiêm Dương quét mắt nhìn vài người mới còn hung hăng nói một cái, thanh âm đột nhiên lạnh “Các người không phải là muốn khuyên trẫm sao. Nói đi, trẫm nghe xem các người là nói thế nào để kéo Liên gia ra khỏi những tội đó.” Nói hay, hẳn còn phải “Ngợi khen” một chút.

Ai còn dám khuyên đây. Sở dĩ trước đó không sợ là dựa vào thái hậu ra mặt, thứ hai là không nghĩ đến Hoàng thượng đã nắm tội trạng Liên gia

sạch sẽ như vậy. Cũng khó trách, ngày đó Hình bộ thẩm vấn không ai có mặt để biết là kẻ biết bao nhiêu tông tội.

Hiện thời đã cầm đến tay, Diệp lão quốc công đi đầu thối lui. Chẳng lẽ muốn nâng Hứa lão quốc công đến đây sao. Đã lớn tuổi như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì ai có thể gánh trách nhiệm.

Hay là muốn giống lần trước thời điểm tấn phong quý phi đi đến trước Thừa Kiên cung quỳ. Đùng ùa, lần trước còn không có hiệu quả, lần này có quỳ hết hai ngày hoàng thượng cũng sẽ không buông.

Nửa ngày, Diệp lão quốc công lại mở miệng “Liên gia phạm trọng tội như thế, hoàng thượng tính xử trí ra sao?”

“Trẫm cũng không phải người không thông tình đạt lý.” Hỏi đến đây, Tô Khiêm Dương nhìn Diệp lão quốc công mang theo chút ý cười “Tất cả những người Liên gia đang làm quan trong triều rời khỏi cương vị. Làn quan biết rõ pháp còn lợi dụng chức quyền cố tình làm xằng làm bậy, tội càng thêm nặng, đều biếm làm thứ dân. Liên đại nhân và Liên gia tam tử sung quân. Liên tần đưa đi am ni cô. Nữ nhi đã xuất giá không truy cứu, chưa xuất giá thì đều biếm làm thứ dân trục xuất khỏi Lâm An thành. Về phần sau này, Trẫm cảm thấy Liên gia căn cơ không ổn, tương lai con cháu không thích hợp làm quan, tránh nhiều loạn triều chính.”

Tô Khiêm Dương nói vô cùng dễ nghe, mọi người đều được giữ lại cái mạng, không khởi sát. Hơn nữa cũng không áp tội lên những người khác, chủ yếu là những người phạm tội chính bị sung quân mà thôi, đã là thiên đại nhân từ rồi. Nhưng bọn người Triệu quốc công nghe vào tai, thế này còn không bằng sao trăm một loạt, chết không thống khoái.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Phủ Thái Tử Có Thai

Người Liên gia không ai bị xử chết, phán tội coi như không nặng. Nhưng Liên đại nhân và ba nhi tử đều bị sung quân, thật là sống không bằng chết. Đã quá quen với cuộc sống sung sướng an nhàn, làm sao chịu nổi cảnh sung quân làm nô bộc đâu, có khả năng trên đường đi sẽ sinh bệnh mà chết.

Cả Liên gia đều bị biếm làm thứ dân, sau này muốn xoay mình cũng không có khả năng. Bị đuổi khỏi Lâm An thành, về sau sống hay chết Tô Khiêm Dương không quản. Ai rảnh quản thì hăn cũng không cần dự. Chính là thân phận dân đen đã đủ để người ta phỉ nhổ.

Một chậu nước bẩn dội xuống không chỉ là Liên gia hứng trọn mà còn hắt qua Triệu gia với thân phận thông gia. Khó trách Triệu phu nhân lại bị hừ, đều là đi ra từ một nhà.

Vậy hoàng hậu thì sao?

Sau khi chuyện Liên gia được phán quyết xong, đây là lần đầu tiên dân gian nghe được lời đồn như vậy. Liên gia như thế, gả đến Triệu gia Triệu phu nhân cũng không phải thứ gì tốt, độc hại di nương giết chết hài tử thứ xuất. Như vậy hiện tại là một quốc gia chi mẫu, hoàng hậu nương nương thì sao?

Lần đầu tiên mọi người sinh ra chất vấn đối với phẩm hạnh của Hoàng hậu.

Có lẽ chỉ dựa vào Liên gia và Triệu phu nhân cũng không thể nói lên Hoàng hậu là người thế nào. Chỉ là lời đồn thì cứ như vậy mà truyền, đôi khi chẳng ai màng đến nguyên do hay câu trả lời.

Trong hoàng cung tất nhiên không nổi lên lời đồn chất vấn phẩm hạnh của hoàng hậu như ở dân gian. Không cần hoàng thượng ra tay, thái hậu đã phái người đi áp chế. Chuyện Liên gia nàng đã không thể xoay chuyển, chẳng lẽ còn muốn để việc này lớn hơn nữa sao.

Trong Thọ Hòa cung lại là một hồi tranh luận. Chỉ có điều lần này Tô Khiêm Dương không chấp nhận thỏa hiệp với thái hậu.

Trong miệng thái hậu luôn là chuyện chính thống và truyền thừa. Nói nhiều người nghe cũng phiền, huống chi Tô Khiêm Dương là hoàng đế. Ai làm hoàng đế có thể chịu được uy hiếp, lại có ai ngồi ở vị trí trên cao ấy lại muốn buộc tay buộc chân nghe theo lệnh của người khác.

Tô Khiêm Dương là một người kiêu ngạo, bị uy hiếp một lần là quá đủ rồi, không thể nào còn có lần thứ hai thứ ba.

“Mẫu hậu, chính thống thì cũng phải làm một chính thống tốt mới được.” Tô Khiêm Dương lạnh lùng nói “Nhi thần cũng không dám lấy cơ nghiệp tổ tông ra vui đùa. Nay một sai là trách nhiệm với ba đời, chỉ sợ là ngài sai sau này sẽ gánh vác không nổi.”

Thái hậu thần sắc khó chịu”Hoàng thượng nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn phế hậu mới được?”

Tô Khiêm Dương cúi đầu, nhìn nhẫn ngọc trên ngón tay, thản nhiên nói “Nếu hoàng hậu lại vẫn như thế, mẫu hậu nói xem có nên phế hay không?”

“Ồ nháo!” Thái hậu vỗ bàn giận dữ “Thái tử còn ở đó, ngươi có muốn phế luôn không? Hoàng hậu sai nào có đến mức độ đó!”

“Vậy nàng nên làm một ít việc mà hoàng hậu nên làm đi.” Tô Khiêm Dương không để ý thái hậu tức giận, đứng lên “Bằng không, dù mẫu hậu có thỉnh Hứa lão quốc công đến cũng vô dụng. Đừng quên những gì Thái hoàng thái hậu nói trước lúc rời đi.”

Thái hậu chợt ngân ra.

Trước lúc chết Thái hoàng thái hậu nói cái gì với hoàng thượng thái hậu không biết. Nhưng lúc nàng đi vào, những lời lão nương nương đã nói với mình thái hậu đều nhớ rõ.

Cái gì cũng mặc kệ. Người quản không đến mà cũng quản không xong. Hảo hảo làm thái hậu của người, hưởng phúc thanh nhàn, đừng hồ đồ.

Tô Khiêm Dương xoay người nhìn thái hậu, gằn từng tiếng “Trẫm mới là người quyết định. Trẫm là hoàng thượng!”...

Thái hậu ngã bệnh, nói cái gì mà cảm nhiễm phong hàn, kỳ thực là bị tức giận công tâm.

Thái hậu bị bệnh, phi tử đều phải đến thị tạt. Hoàng hậu cơ hồ mỗi ngày đều phân nửa thời gian ở trong Thọ Hòa cung chăm sóc, thập phần hiếu thuận.

Cứ như vậy qua bảy tám ngày, thân mình hoàng hậu cũng suy sụp.

Sau sự tình Liên gia, Hoàng hậu vẫn luôn bận rộn, chưa được nghỉ ngơi cho tốt. Nay lại ngày đêm cũng phụng dưỡng chỗ thái hậu như vậy. Sao có thể chống cự nổi.

Trong hậu cung thái hậu và hoàng hậu đều ngã bệnh, luận xuống dưới chỉ còn Quý phi, Đức phi và Thục phi. Mấy người Tương Như Nhân cùng Đức phi luân phiên thị tạt ở chỗ thái hậu, trở về lại xử lý cung vụ phía hoàng hậu đưa sang. Lăn lộn qua mười ngày, Tương Như Nhân cũng gầy đi một vòng.

Đến cuối tháng tư, bệnh của thái hậu cũng không có chuyển biến tốt. Thái y nói, tuổi lớn, nột tâm tích tụ khó hóa giải. Trong lòng thái hậu nếu vẫn chưa nghĩ thông, bệnh này cũng khó khỏi.

Trong cung liền xuất hiện một không khí nặng nề áp xuống. Ai cũng biết thái hậu cùng hoàng thượng xảy ra tranh cãi nên thái hậu mới đổ bệnh. Cách tốt nhất để thái hậu thuyên giảm là hoàng thượng đến hòa hảo.

Từ tháng ba đến tháng tư, hoàng thượng vẫn là vài ngày qua thăm một lần, nhưng cơ hồ là không thể cùng thái hậu nói được mấy câu.

Bên Chiêu Dương cung, sáng sớm Tương Như Nhân đi thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu nhìn cũng thật tiêu tụy, ốm yếu ngồi tại kia. Liên gia là ngoại tổ gia của nàng, bị kéo đổ không còn chút cơ hội để trở mình như vậy. Trong lòng hoàng hậu sao có thể không khó chịu. Chỉ là nàng vẫn gắng gượng thân mình đi phụng dưỡng thái hậu.

Mấy người Tương Như Nhân và Đức phi nói một chút cung vụ. Rồi khỏi Cảnh Nhân cung, Tương Như Nhân đi qua Thọ Hòa cung xem một chút, sau đó lại phân phó các việc xuống dưới. Bận rộn một hồi đã đến Ngọ thiện. Dùng xong Ngọ thiện chỉ chớp mắt được một lát, thức dậy lại có cung nhân tiến đến bẩm báo sự tình, xem qua một ít sổ sách. Chớp mắt, trời đã tối.

Dường nương ôm Trạch nhi đến. Tương Như Nhân xoa xoa mặt hần. Tiểu tử kia đối với khoảng thời gian này nàng bận rộn không quan tâm đến hần rất không hài lòng. Phàm là đến trong lòng nàng sẽ không buông, cứ ôm cổ nàng. Biết rõ những thứ trên bàn kia khiến nàng không có thời gian dành cho hần, chân điếm tới liền dùng sức đá.

“Đừng nghịch!” Tương Như Nhân bất đắc dĩ ôm hần lên sạp. Đức nhỏ hơn mười tháng a a biểu hiện bất mãn, ngồi chơi trên sạp những vẫn thường ngẩng đầu xem Tương Như Nhân có bận rộn đi mất hay không.

Tương Như Nhân bật cười “Người là rảnh rồi nhất. Còn bá đạo như vậy.”

Trạch nhi a một tiếng. Ngoài cửa Phùng Áng bẩm báo, hoàng thượng tới.

Nàng còn chưa quay đầu, Trạh nhi đã nhìn thấy trước. Thấy là Tô Khiêm Dương, hấn liền bỏ qua Tương Như Nhân hướng Tô Khiêm Dương đòi ôm.

Tương Như Nhân dở khóc dở cười, có điều vậy cũng tốt, nhìn Trạh nhi đến trong lòng Tô Khiêm Dương “Thần thiếp còn vài thứ chưa coi xong. Hoàng thượng tán gẫu với Trạh nhi một lát, thần thiếp xem cho xong mấy thứ kia.”

Nói xong, Tương Như Nhân trực tiếp đi vào trong phòng.

Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn hài tử. Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ. Thế này mới biết y y nha nha, tán gẫu là tán gẫu thế nào?

Chờ Tương Như Nhân xem xong cũng đến lúc dùng bữa tối. Thanh Đông ở bên ngoài đã bày tốt đồ ăn. Tương Như Nhân bước ra, Trạh nhi và Tô Khiêm Dương đồng loạt nhìn qua. Trạh nhi ngồi trong lòng hấn, một lớn một nhỏ, thật là đồng bộ.

Tương Như Nhân thật có lỗi nhìn Tô Khiêm Dương “Để hoàng thượng đợi lâu.”

Tô Khiêm Dương lắc đầu, kéo nàng ngồi xuống “Ăn cơm trước đã.”

Trạh nhi ăn nửa bát canh, rất nhanh được dưỡng nưong ôm ra ngoài tản bộ. Còn lại hai người ngồi đối diện ăn cơm. Nửa ngày, Tô Khiêm Dương mở miệng “Nàng nói xem có phải trẫm thật bất hiếu.”

Tương Như Nhân đang múc canh, ngẩng đầu nhìn hấn. Tô Khiêm Dương đáh mắt bất đắc dĩ “Trẫm khiến thái hậu tức đến phát bệnh, đây là bất hiếu.”

Tương Như Nhân buông thìa, thở dài một hơi.

Nàng cũng muốn khuyên hoàng thượng, mẫu tử dù có mâu thuẫn gì, thế nào lại không muốn hóa giải. Huống chi thái hậu ngã bệnh, hoàng thượng phận làm nhi tử, sao lại có thể không đi giải thích đây.

Nhưng nàng cũng biết rõ nguyên nhân thái hậu đổ bệnh. Muốn hoàng thượng đến nhận sai, khác nào muốn hoàng thượng bị khuất phục. Nói như vậy, Tương Như Nhân không mở miệng nói.

Nửa ngày, Tương Như Nhân gặp một miếng thức ăn bỏ vào chén Tô Khiêm Dương “Hoàng thượng có làm sai?”

Tô Khiêm Dương lắc đầu. Tương Như Nhân buông đũa nhìn hẳn, chân thành nói “Mẫu tử dù có hiểu lầm nhưng làm sao có thể thù oán được. Chỉ là thái hậu không hiểu ý của hoàng thượng, ngài lại không biết biểu đạt ra sao. Mấy ngày nay không phải hoàng thượng đều đi Thọ Hòa cung vấn an thái hậu sao, vậy đâu có bất hiếu.”

“Thế bây giờ trẫm nên làm gì?”

“Thần thiếp cho rằng hoàng thượng nên bình tâm hòa khí nói chuyện cùng thái hậu. Ngài cùng thái hậu là thân mẫu tử, thái hậu nường nường làm gì cũng xuất phát từ lo lắng cho ngài. Hoàng thượng chỉ cần bình tâm tình khí nói, thần thiếp nghĩ ngài cùng thái hậu sẽ có thể hóa giải hiểu lầm này.” Tương Như Nhân cũng không mong giữa thái hậu và hoàng thượng sẽ có một khoảng cách. Là người thân gần gũi nhất, đều có thể nói cho rõ. Vì sao lại phải tranh chấp đến ra bộ dạng này.

Tô Khiêm Dương bình tĩnh nhìn nàng. Thật lâu sau, rốt cuộc trên mặt có chút ý cười “Nàng nói rất đúng.” Có chuyện gì mà không thể bình tâm hòa khí nói. Dù ý kiến có ngược nhau nhưng đó cũng là nường của hẳn.

Nặng nề của mấy ngày nay buông xuống một chút, Tô Khiêm Dương nghĩ vậy, tâm tình sáng sủa lên không ít.

Dùng bữa xong, Tô Khiêm Dương đang muốn cùng Tương Như Nhân đi qua Thọ Hòa cung một chuyến thì Trần Phụng ngoài cửa tiến vào bẩm báo nói phủ thái tử phái người báo tin vui, thái tử phi có thai...

Thật đúng là tin tức đột ngột, phủ thái tử cho người báo tin ngay trong đêm, rất nhanh tin tức truyền khắp hoàng cung. Thái hậu nghe được tin, đều không cần hoàng thượng đến nói cái gì đã trực tiếp khỏe lên phân nửa. Mà bên hoàng hậu thì tức khắc phái thái y cùng ma ma đi phủ thái tử, ban cho rất nhiều thứ, cố gắng chăm sóc thái tử phi được tốt nhất.

Vén vẹn đợi đã ba năm, tin tức tốt này vào hai ngày sau cũng lan khắp triều. Thái tử phi có thai, bất luận nam nữ cũng là một khởi đầu tốt. Rất nhanh thái tử cũng sẽ có người kế tục.

Trong đó cao hứng nhất tất nhiên là hoàng hậu. Vào ngày thứ năm biết được tin tốt này, thái tử phi không thể vào cung báo tin vui, nàng còn tự mình hạ thấp đi thái tử phủ một chuyến thăm hỏi, thời điểm hồi cung thì tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Đầu tháng năm, thái tử phi có thai cũng mới hơn một tháng. Phía Thọ Hòa cung, thân mình thái hậu đã tốt hơn rất nhiều.

Đối với hoàng hậu mà nói, kể từ chuyện Triệu gia năm trước rồi đến chuyện Liên gia vừa qua, đây là tin tức tốt nhất. Mà tin tốt này là đủ để bù lại tất cả tin xấu trước đó.

Thái tử phi có thai. Ông trời nhất định sẽ ban cho nàng một tôn tử, thái tử sẽ có người kế tục. Nỗi lo trong lòng nàng cũng sẽ được buông xuống...

Trong cung cũng bởi vì tin vui này mà không khí tốt lên. Tháng năm thời tiết tốt, Thái hậu bệnh nặng mới khỏi nên nói hoàng hậu chuẩn bị một chuyến đi Nam Sơn tự cầu phúc. Lần này thái hậu cũng đích thân đi. Thái tử phi có thai, coi như hoàng gia có người kế nghiệp, sao có thể không đi xin Phật tổ phù hộ một chút được.

Thái hậu đích thân đi nên chuyến này đi sẽ chậm rãi, cũng phải hai ba ngày. Thái hậu và hoàng hậu đều đi nên trong cung phải có người trông nom. Tương Như Nhân và Thục phi ở lại, nhóm mấy người Đức phi cùng đi lễ Phật.

Tương Như Nhân cũng vui vẻ thanh nhàn. Đi Nam Sơn tự một chút đều không thoải mái, không bằng ở lại trong cung tự tại. Trước đó vài ngày bận đến chóng mặt, hiện tại hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Ba ngày sau đoàn người lễ Phật quay về. Trong Chiêu Dương cung, Đức phi vừa vào cửa liền bày vẻ mệt mỏi với Tương Như Nhân...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Người Có Từng Hồi Hận

Tương Như Nhân, trước tiên rót cho nàng một chén trà. Lần trước khi Đúc phi có vẻ mặt này là lúc đến thăm nàng ở Khải Tường cung. Tương Như Nhân cười nhìn nàng.

Đúc phi một tay khẽ cầm cái chén, liếc mắt trừng nàng một cái “Người cười cái gì!”

“Ta đang nghĩ, người tiến vào liền mang vẻ mặt này là có gì muốn nói đây.” Tương Như Nhân trêu chọc “Nam Sơn tự đẹp chứ?”

“Đẹp~” Đúc phi trùng trùng cắn chữ này “Làm sao có thể không đẹp. Tháng này hai bên đường hoa đang nở rộ, Nam Sơn tự nằm trên sườn núi thật xinh đẹp. Người không đi thật đúng là đáng tiếc.”

Tương Như Nhân cầm lấy cái chén nhấp một ngụm, cười nói “Có người đi là được rồi.”

“Ta đi cái này cũng không phải là vì Đại Thiên cầu phúc. Ta là phải đi để cầu phúc cho đứa nhỏ chưa biết nam nữ trong bụng thái tử phi kia.” Đúc phi hừ một tiếng, nâng mày “Cũng không sợ hiện tại phúc lợi quá nhiều đứa nhỏ chịu không nổi sao!”

Câu cửa miệng ba tháng không nói, sợ là kinh động thai thần, chọc thai thần không thoải mái khiến mang thai không an ổn.

Vậy mà hiện tại làm ngược, có thai chưa đến hai tháng, lại rầm rộ đi cầu phúc.

“Đây không phải là đứa nhỏ ngàn cầu vạn cầu sao.” Tương Như Nhân nhìn bộ dáng Đức phi một mặt không đồng tình “Cũng là ngàn cầu vạn cầu, nên phải đi Nam Sơn tự tạ lễ thần.”

“Người từng thấy qua lễ thần nào mà gặp đại sư liền lôi kéo hỏi đứa nhỏ là nam hay nữ chưa?” Đáy mắt Đức phi hiện lên chút khinh thường. “Ta thấy nàng là muốn xem coi là nam hay là nữ. Chẳng lẽ đại sư ở Nam Sơn tự còn có bản lĩnh giúp nàng biến ra một nam hài. Đi hết bảy tám điện đều cầu phúc nói phù hộ sinh nam hài, sao không phải là phù hộ đứa nhỏ được bình an sinh hạ?”

Tâm nóng lòng mong thái tử phi sinh hạ thái tôn của hoàng hậu rất dễ hiểu. Mà Đức phi đối với việc này có thái độ khinh thường thì cũng có thể hiểu được. Tương Như Nhân khẽ mỉm cười nghe nàng nói. Nói đến sau, Đức phi lại lấy ra một phong thư đưa cho nàng, ngữ khí dịu lại “Ta đi thăm Tấn thái phi, thái phi nhờ ta giao phong thư này cho người.”

Đức phi nhìn Tương Như Nhân, muốn nói lại thôi, cuối cùng trên mặt là chút vẻ không đành lòng “Người có thể khuyên hoàng thượng thả Định vương gia ra, để hẳn đi đón Tấn thái phi rời khỏi Nam Sơn tự về đất phong. Để cho nàng được người thân chăm sóc trước lúc lâm chung cũng tốt hơn là ở lại kia.”

Tương Như Nhân ngẩn ra. Đúng vậy, mọi người đều là nghĩ như vậy. Định vương gia bị nhốt ở Thanh Huyền cung mười mấy năm là vì hoàng thượng không muốn thả hẳn, là vì lệnh của tiên hoàng, sợ Định vương lại có tâm tạo phản nên phải nhốt cả đời.

Lúc trước khi sinh Trạch nhi nàng cũng từng cầu xin hoàng thượng thả Định vương gia ra. Lúc ấy hoàng thượng đã nói rõ cho nàng biết, trước kia tiên hoàng đã từng nghĩ để hẳn nhận sai cho hồi đất phong nhưng là chính Định vương không muốn rời đi, chứ không ai muốn nhốt hẳn ở đó mãi.

Đức phi nhìn nàng như vậy tưởng nàng khó xử “Ta biết người khó xử. Định vương gia cùng Tương gia người có quan hệ nên để người mở miệng nói chuyện này cũng khó. Chỉ là nhìn Tấn thái phi ta thực không đành lòng.” Lần đầu nàng tiến cung là trong thấy một Tấn thái phi ôn nhu, nay gặp lại người đã già, tóc đã bạc. Tuổi của thái phi so với thái hậu còn nhỏ hơn nhiều nhưng nhìn qua dung nhan lại tang thương. Nếu là bình tâm tĩnh khí ở lại Nam Sơn tự thì không nói, đằng này nhìn qua tinh thần có vẻ không được tốt. “Ta sẽ nói với hoàng thượng.” Tương Như Nhân hồi thần, trả lời “Người nói đúng, nhiều năm như vậy, hoàng thượng cũng nên buông xuống thôi.”

Đức phi nở nụ cười “Người khác khuyên không nhất định hoàng thượng nghe. Người khuyên thì hoàng thượng sẽ nghĩ đến một chút.”

Tương Như Nhân cúi đầu vờ về hoa văn chạm khắc trên chén “Ta sẽ làm hết sức.”

Đức phi nhìn nàng, thở dài một hơi, sai cung nữ hầu hạ một bên đưa vài thứ qua “Còn có vài thứ này là Tấn thái phi muốn ta đưa cho người. Nói là sớm muốn tặng cho người nhưng chưa đưa được, sợ về sau lại không còn cơ hội nên nhờ ta mang về.”

Tiến bước Đức phi, Tương Như Nhân nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, qua một hồi lâu mới mở thư ra xem. Thư vẫn được niêm phong, không có dấu vết bị mở ra.

Trong thư viết đều là Tấn thái phi cầu nàng xin hoàng thượng thả Định vương gia ra khỏi cung. Trên thực tế, là cầu nàng.

Thật lâu sau, tầm mắt Tương Như Nhân rời khỏi phong thư, đặt lại lên bàn. Ngồi ở kia một hồi lâu mới kêu Phùng Áng tiến vào “Đi Thừa Kiên cung hỏi một chút, tối nay hoàng thượng có ghé hay không?”

Phùng Áng lui ra ngoài. Tương Như Nhân nhìn thư thờ dài một hơi, sau đó nhìn qua thứ Đức phi vừa mới để lại.

Là một cái hộp gỗ màu râm nắng.

Tương Như Nhân nhẹ nhàng mở khóa hộp gỗ, có vẻ đã lâu, thanh âm nghe thật cũ kĩ.

Trong đó phân ra không ít ô vuông lớn nhỏ không đồng nhất. Chứa đây này nọ, nào là ngọc thạch, phật châu, rồi son phấn cũng có.

Tương Như Nhân nhìn mấy thứ quen thuộc lại xa lạ này. Xa lạ là vì thời gian trôi qua đã rất lâu. Quen thuộc là bởi những thứ này đều là lúc Định vương gia còn là hoàng tử thường hay đưa đến cho nàng.

Trước khi xuất giá, nàng đem những thứ này đều trả lại, đây là một phần trong đó. Không ngờ lại để ở chỗ cô cô.

Tương Như Nhân cầm một hộp so trong đó mở ra. Son bên trong đã khô thành khối. Tương Như Nhân nhẹ nhàng miết bột phấn kia. Nàng sao lại không hiểu ý của cô cô. Nhìn lại phân thượng mấy thứ này, nhìn lại tình cảm Định vương dành cho nàng, để nàng đi cầu hoàng thượng, để nàng đi khuyên nhủ Định vương rời khỏi hoàng cung. Không cần ở lại tại đây.

Tương Như Nhân lấy hết mọi thứ ra xem, ngoài ngọc thạch thì mọi thứ đều đã cũ theo thời gian. Kể cả hoa cỏ trong túi hương cũng đã hén tàn khô quắt.

Không biết qua bao lâu, Phùng Áng đi vào bẩm báo Hoàng thượng tới. Tương Như Nhân ngẩng đầu, Tô Khiêm Dương đã đi vào.

Đứng dậy hành lễ. Tô Khiêm Dương thấy trên bàn bày đầy đồ, vẻ mặt nàng kì quái thì hỏi “Có phải đã có chuyện gì không? Mấy thứ đó là gì?”

“Đức phi đi Nam Sơn tự trở về, đây là những thứ Tấn thái phi nhờ nàng đưa cho thần thiếp.” Tương Như Nhân cầm lá thư đưa cho hoàng thượng, ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt bình tĩnh “Hoàng thượng, thần thiếp muốn đi Thanh Huyền cung một chuyến.” Tô Khiêm Dương cầm thư, lướt nhìn qua mấy dòng chữ kia, nhìn nàng, thật lâu sau giọng nói có chút khàn khàn “Được, trăm cùng nàng đi qua.”

Đọc đường đi hai người không nói chuyện. Đến cửa Thanh Huyền cung, thị vệ thấy hoàng thượng thì mở cửa cho bọn họ đi vào. Đến cạnh bồn hoa ở bậc thềm dừng bước, Tô Khiêm Dương khẽ đẩy nàng, để thị vệ mở ổ khóa, ngữ khí có vẻ bình tĩnh “Đi đi!”

Tương Như Nhân nhắc váy, cười với hần rồi xoay người đi vào trong.

Tô Khiêm Dương nhìn bóng dáng nàng đi vào trong, trên vẻ mặt bình tĩnh dậy lên một tầng sóng.

Hần từng vì chuyện Tam đệ mà nổi giận với nàng bởi thời điểm mang thai nàng từng vì Tam đệ mà cầu hần.

Tam đệ vì nàng không tiếc mưu phản, lại nguyện ý ở trong Thanh Huyền cung sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Tô Khiêm Dương so với hần không bằng. Thực tế thì hần và Tam đệ cũng không thể so sánh, vì bọn hần không cùng một dạng người. Cho dù là vì nàng làm một chuyện, hần cũng không thể giống như Tam đệ.

Dù vậy trong lòng hần vẫn buông xuống được. Nhìn nàng càng tiến gần đến cánh cửa kia, nỗi sợ chen chúc trong tâm can càng trở dậy. Hần sợ, sợ khi bước ra nàng sẽ không còn là nàng như trước.

Tô Khiêm Dương rất muốn gọi nàng lại, để nàng không bước vào đó. Nhưng tôn nghiêm của bản thân không dung thứ cho hần làm ra hành động ngăn cản như vậy để giữ nàng ở cạnh. Hơn nữa sâu trong lòng Tô Khiêm

Dương vẫn luôn có một lòng tin, một sự chắc chắn rằng khi bước ra khỏi đó nàng vẫn là nàng, không thay đổi...

Tô Khiêm Trạch nghe tiếng mở cửa, nhìn thoáng qua cửa sổ. Mới xế chiều, vẫn chưa đến thời gian bữa tối.

Hắn không quay đầu nhìn ra cửa, chỉ nghiêng tai nghe. Tiếng bước chân rất nhẹ, không nặng nề như tiếng thị vệ mặc áo giáp mang bội đao phát ra, cũng không giống tiếng của cung nữ mang theo lệnh bài đến đưa cơm.

Thanh âm kia gần lại, như đã dừng ở cách đó không xa. Nửa ngày, Tô Khiêm Trạch nghe được tiếng thở dài.

Thân mình đang ngồi của Tô Khiêm Trạch chấn động, như là không thể tin. Tô Khiêm Trạch quay người lại rất chậm, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh kia trong mờ tối, từ đầu đến chân. Tô Khiêm Trạch nhìn khuôn mặt kia, năm tháng tất nhiên là công bằng, cướp đi thanh xuân của người khác thì cũng để lại dấu vết trên gương mặt nàng. Đã không còn là nét non nớt xinh tươi như ngày nào mà thay vào đó là vẻ sắc sảo thông dong thành thực.

Nhìn nàng càng trở nên lạnh nhạt, cung trang nặng nề tăng thêm vẻ trang trọng. Dù chỉ cách vài bước chân nhưng Tô Khiêm Trạch cảm thấy hai người như cách rất xa, vẫn nhìn không thấy.

“Biểu ca, chúng ta đã lâu không gặp mặt.” Vẫn là Tương Như Nhân mở miệng trước, nàng nhìn hắn, ngồi xuống ghế bên cạnh bàn.

Tiếng xiềng xích truyền đến, Tô Khiêm Trạch nghiêng mặt nói với nàng “Mười một hay mười hai năm, ta cũng quên rồi.”

“Chúng ta đã mười hai năm không gặp.” Tương Như Nhân lấy thư của Tấn thái phi từ trong lòng, nhẹ nhàng đặt xuống bàn “Người cũng đã mười năm rồi chưa gặp cô cô.” Tô Khiêm Trạch vẫn chưa mở miệng. Ở tại chỗ

này, hẳn sớm đã quên đi thời gian. Một ngày hay một năm so với hẳn thì có gì khác nhau.

“Tháng bảy năm trước, tổ phụ qua đời.” Tương Như Nhân tâm bình khí hòa nhìn hẳn “Cô cô muốn người rời khỏi hoàng cung, cùng cô cô hồi đất phong đi, sống an ổn qua ngày.”

Tô Khiêm Trạch vẫn không nói, chỉ dùng khước mắt nhìn nàng, tay đặt phía trong giường nắm chặt.

“Biểu ca, đừng đợi đến khi người đều đi rồi, đều rời khỏi nhân thế mới hối hận thì không kịp. Lúc đó sẽ hối hận vì sao không rời đi sớm hơn chút, đối với các nàng tốt hơn chút, ra một quyết định đúng đắn.” Lời của Tương Như Nhân khiến hẳn nhớ một chút đến Định vương phi, tới Hứa dung hoa. Trên mặt Định vương gia có chút động dung, vẫn nhìn nàng, ánh mắt mang theo chấp niệm “Như vậy người thì sao?”

“Ta sao?” Tương Như Nhân cười lắc đầu.

“Người không hối hận sao? Gả vào phủ thái tử làm một cái trắc phi. Vào cung, dù là Hiền phi thì vẫn kém hơn Hoàng hậu một bước. Hẳn dù cho có sủng người, có thương người thì cũng không thể cho người vinh quang cao nhất.” Tô Khiêm Dương càng nói càng lên giọng căn bản là hẳn vẫn không cam lòng.

“Hối hận điều gì? Hối hận không đi cùng biểu ca người sao?” Tương Như Nhân thanh minh nhìn hẳn “Người chỉ là muốn biết ta vào một đêm trước khi thành thân từ chối người, hiện tại có hối hận hay không. Có đúng không?”

Thật lâu sau Tô Khiêm Trạch đáp lại nàng, giọng tràn đầy không tin “Phải, ta chính là muốn biết gả cho hoàng huynh, người có thể vì đại ca người ước định ba năm vô sinh, lại vô tình sảy thai. Chịu nhiều ủy khuất

như vậy người có thấy hối hận không. Lúc trước nếu gả cho ta làm vương phi, người sao phải chịu ủy khuất như thế.”

“Biểu ca, người vẫn thế, vẫn nghĩ mọi chuyện tốt đẹp như vậy.” Tương Như Nhân nhìn hần cười, ánh mắt ấy giông hệt như ánh mắt nàng đêm ấy ở Tạ Thủy các tại Tương gia. “Biểu ca vẫn luôn cho rằng gả cho người thì tình cảnh sẽ không giống, tuyệt sẽ không vậy. Nhưng người có từng nghĩ nếu gả cho người thì hậu quả sẽ ra sao không?”

Sắc mặt Tô Khiêm Trạch trầm xuống. Tương Như Nhân nói tiếp “Thánh chỉ đã hạ. Kháng chỉ, Tương gia sẽ có kết quả gì. Biểu ca mang thei ta bỏ trốn, vậy cô cô và Tương gia phải làm sao?”

“Ta có thể đi cầu phụ hoàng thu lại thánh chỉ!” Nói xong Tô Khiêm Trạch mới nhận ra lời hần bây giờ và lúc trước đều giống nhau. Thu hồi được thánh chỉ thì liền như mong muốn, không thu hồi được thì đem nàng trốn đi.

“Thánh chỉ đã hạ, kháng chỉ bất tuân lãnh kết cục gì. Quân vô hí ngôn, người trong thiên hạ đều biết Tương gia đích trường tôn nữ là ta sẽ gả vào phủ thái tử làm trắc phi. Hai huynh đệ cũng muốn một nữ tử. Biểu ca, người có từng nghĩ đến danh dự của ta. Tương Như Nhân ta làm gì để thái tử và Tam hoàng tử cùng nhìn đến, lại để Tam thái tử không tiếc kháng chỉ mà ở cạnh ta.”

Một nữ tử khiến cả thái tử và Tam hoàng tử phải tranh giành là tiếng tốt với Tương Như Nhân sao? Không hề. Đó còn như là một điều xui xẻo. “Vậy người liền cam tâm?” Tô Khiêm Trạch phản bác nàng.

“Vậy biểu ca người có cái gì không cam lòng?” Tương Như Nhân hỏi lại hần “Không cam lòng không cưới được ta, không cam lòng người không phải là thái tử, không cam lòng người không đi lên ngôi vị hoàng đế, không cam lòng thiên hạ này không phả của người. Có phải không?”

Từng câu từng chữ của Tương Như Nhân như đánh vào lòng hãn “Người không cam lòng bản thân là cô cô sinh ra chứ không phải do hoàng hậu sinh hạ. Hoặc nói là sao cô cô không phải là hoàng hậu, vậy người sẽ càng được gì muốn nấy. Người không cam lòng vì sao bản thân là đệ đệ mà không phait trưởng tử để có thể danh chính ngôn thuận làm thái tử. Người không cam lòng mưu phản bị thất bại nên ngôi vị hoàng đế vẫn là của hoàng thượng. Mà người lại chỉ cơ thể ở trong này ngậy ngốc qua ngày. Người cảm thấy cả thiên hạ này đều có lỗi với người, ta có lỗi với người vì đã không nhận lời đi theo người. Hoàng thượng có lỗi với người vì đã lấy đi mọi thứ, tiên hoàng có lỗi với người vì đã để ngôi vị lại cho hoàng thượng. Cô cô và Tương gia đều có lỗi với người?”

Tô Khiêm Mặt càng trầm mặt xuống, nhưng Tương Như Nhân cũng ngày càng tức. Nàng cũng có một lòng đầy oán khí. Nếu không phải vì hãn mưu phản, những năm qua sao nàng lại phải cẩn thận dè dặt mức ấy. Cứ sợ làm sai chuyện gì sẽ để người ta bắt lấy nhược điểm của Tương gia, lại lấy chuyện mưu phản, lấy chuyện Tương gia là ngoại tổ gia của Định vương ra nói. Đồng thời còn phải che giấu đi nhi tử của mình, không để hãn biểu lộ thông minh trước mặt người khác. Sợ để người hữu tâm biết sẽ nói Dung nhi tương lai lại có lòng mưu phản như Định vương gia, đẩy nhi tử nàng vào nguy hiểm.

Nếu không tại hãn cứ ở lì trong cung không đi, nàng sao lại ba lần bốn lượt bị Hứa dung hoa hãm hại, cuối cùng còn suýt nữa đánh mất tánh mạng. Nàng chưa từng hứa hẹn hay ám chỉ gì với hãn là có ý muốn ở cạnh hãn. Vậy tại sao nàng phải gánh tất cả những hậu quả này?

“Người oán trách mọi người có lỗi với người. Nhưng người là chưa từng có lỗi với ai sao?” Nói, mắt Tương Như Nhân gợn lên một lớp sương mù “Người bất hiếu, rõ ràng có thể sớm rời khỏi đây đón cô cô về đất phong sống thật tốt. Người lại vẫn để cô cô ở Nam Sơn tự làm bạn với nhang đèn. Các thái phi khác dù không có hài tử, ở lại trong cung vẫn được chăm sóc

rất tốt, còn người lạ để mẫu thân sinh ra mình chịu cảnh như vậy. Người thật có lỗi với Định vương phi. Để cứu người ra, nàng cầu qua ta cầu qua thái hậu, cầu qua hoàng hậu. Thậm chí còn muốn cùng Hứa dung hoa phóng lửa đốt Thanh Huyền cung nhưng người vẫn không chịu đi. Cuối cùng để che chở Hứa dung hoa, nàng sợ tội tự sát. Hứa dung hoa dù có ngàn vạn sai, đáng tội chết nhưng cũng là vì ai?”

“Người muốn nói đến người đối với ta sao? Vì ta mưu phản, vì ta ở lại Thanh Huyền cung. Mà ta vì người bị Hứa dung hoa hãm hại vài lần, vì người bị Hứa dung hoa ép chết suýt mất đứa nhỏ. Vì người mà bị nghi ngờ sự trong sạch. Kém chút nữa là toàn người trong thiên hạ đều nghĩ Tương Như Nhân ta câu dẫn hai người hoàng thất, khiến hai bên đưa mũi kiếm vào nhau.” Tương Như Nhân bình tĩnh nhìn hãn “Biểu ca, người không phải là vì ta. Người là vì bản thân mình mà thôi!” Trong phòng lâm vào yên lặng thật lâu. Sau đó đột nhiên nở nụ cười, cười ngày càng lớn. Hãn nhìn Tương Như Nhân, nước mắt rơi xuống, nụ cười không cam lòng.

Đáy mắt đau đớn cho tới bay vẫn che giấu rất tốt. Phải, hãn không phải vì nàng, hãn là vì chính hãn. Nhưng giờ này khắc này bị nàng nói ta, đáy lòng kia lại một khối sinh sôi đau.

Hãn luôn tìm một cái cớ thật tốt để che giấu sai lầm của bản thân, không muốn thừa nhận sai lầm của hãn. Mưu phản là sai, ở lại Thanh Huyền cung là sai. Định vương phi chết là lỗi của hãn. Hứa dung hoa đến nông nỗi như vậy cũng là do lỗi của hãn.

Hãn lấy cớ là vì nàng. Cho bản thân một lí do cao thượng nhất, nên hãn mới ở lại Thanh Huyền cung.

Đây sao có thể không phải trốn tránh. Trốn tránh những lỗi lầm bao nhiêu năm nay hãn gây ra, trốn tránh đủ loại chuyện hãn phải đối mặt khi ra ngoài.

“Người không cam lòng như vậy. Không cam long nhưng thua vẫn là thua. Chẳng lẽ người không nghĩ đến muốn bù lại cho người còn đang sống. Cứ như vậy muốn ở lại suốt trong Thanh Huyền cung sao.” Trong phòng mờ tối nhưng vẫn thấy được hắt gương mặt xanh mét. Tương Như Nhân cũng mệt mỏi, mệt khi cứ phải nghe đến chuyện hãn và nàng. “Người không cam lòng là người cũng ưu tú nhưng hoàng thượng và người lại không đứng cùng vị trí, cảm thấy ông trời bất công, không cho các người giống nhau.”

“Mấy năm gần đây, người lòng vòng nghĩ quanh đều là này đó. Đế Định vương phi khổ đợi người, để cô ở Nam Sơn tự mười năm áy náy thống khổ. Tiên hoàng muốn thả người, người không đi. Hoàng thượng muốn thả người, người cũng không đi. Người lấy ta ra làm bia, khiến mọi người cùng người thống khổ.” Tương Như Nhân đứng lên, đi đến bên cửa sổ, ánh sáng hắt vào làm sáng lên một bên mặt. Nàng quay đầu nhìn hãn, khuôn mặt lại tối sầm “Biểu ca, nhiều năm qua đi như vậy rồi, người đã không còn bao nhiêu chuyện có thể vãn hồi.”

“Tiên hoàng băng hà, thái hoàng thái hậu băng thệ, tổ phụ đi rồi. Cô cô cũng không còn sống bao nhiêu năm nữa. Định vương phi và Hứa dung hoa đều đã chết. Đợi vài năm nữa ta cũng chết, người sẽ chẳng còn cái cớ nào để trốn tránh ở đây nữa. Đến lúc đó người phải làm gì, từng ngày sống trong ân hận sao. Những người muốn bù đắp đều đã không còn nữa.”

“Người cảm thấy chúng ta giống nhau, người không cam lòng người không là thái tử, không thể đi lên ngôi vị hoàng đế. Mà ta không cam lòng làm trác phi, không leo lên được hậu vị.” Tương Như Nhân mạnh mẽ đẩy cửa sổ ra làm ánh sáng chiếu rọi vào phòng. Tô Khiêm Trạch nhú mắt lại. Bụi đóng trên ô cửa sổ theo gió bay vào phòng.

Một làn gió đến mang theo hương khí xanh tươi của cây cỏ ùa vào phòng. Tương Như Nhân hít một hơi, quay lại nhìn hãn “Nhưng chúng ta

không giống nhau. Ta không hề không cam lòng làm trác phi, cũng không trông ngóng vị trí kia.”

Tô Khiêm Trạch nhìn nàng, gương mặt đang cười, đáy mắt rạng rỡ, thần thái của nàng giờ phút này vẫn giống như năm đó, đứng ở kia vô tình thu hút ánh mắt bản thân. Hắn không tự chủ được chú ý đến nàng.

Tổ phụ từng nói “Người mong muốn càng nhiều sẽ càng mệt mỏi. Cho tới bây giờ cũng không chịu dừng lại nhìn xem bản thân đang có những gì, lại chỉ cắm đầu theo đuổi thứ bản thân không có. Biểu ca, thứ người không có thì rất nhiều. Người có thể lấy toàn bộ đến tay sao? Chỉ có quý trọng những gì đang có, tương lai mới không phải hói tiếc. Từ nhỏ người đã so với đa phần mọi người tôn quý hơn. Sinh ra trong hoàng gia, trên vai người lại không phải gánh vác trách nhiệm như tiên hoàng và hoàng thượng. Người lại có được rất nhiều thứ mà các bối tử khác đều không được.” Nếu là cảm thấy thế giới đều thiếu bản thân thì làm sao biết thỏa mãn. Dục vọng lại nhiều, vĩnh viễn luôn muốn hơn, không thể ngừng lại.

Tô Khiêm Trạch dần thích ứng ánh sáng trong phòng, quay đầu đi không tiếp tục nhìn nàng.

Giờ khắc này hắn mới ý thức được rằng hắn không xứng với nàng.

Thật giống như hắn ở góc xó tối tăm này còn nàng đứng ở nơi ánh sáng chiếu rọi kia, đuổi không kịp, chạm không tới.

Mặc dù hắn lấy nàng để làm cơ trốn tránh, không muốn đi thừa nhận bản thân đã thất bại thảm hại. Nhưng cuối cùng cũng không thể không đối mặt.

Bọn họ, cho tới nay vẫn chưa từng giống nhau.

“Có phải người rất chán ghét ta?” Nửa ngày, thanh âm khàn khàn của Tô Khiêm Trạch truyền đến. Tương Như Nhân lắc đầu “Làm sao có thể.” Nàng cũng là người đã đi qua một vòng sinh tử, lúc sinh hạ Trạch nhi nàng gần

như đi rồi. Lúc ấy trong đầu chỉ toàn nghĩ những thứ chưa kịp làm. Dù là cầu hoàng thượng cũng chỉ cầu vài thứ, cũng không phải không có chuyện gì để không hối hận. Tại thời điểm đó, trong đầu rất rõ ràng bản thân muốn gì.

Tương Như Nhân nhẹ nhàng lắc đầu “Đã sớm không trách người, ta hôm nay đến cũng chỉ là khuyên người. Quyết định vẫn phải là bản thân người, vẫn ngốc ở trong này hay hồi đất phong, đều chỉ có thể người tự quyết định. Nếu người vẫn cố muốn ở lại đây. Ta sẽ thỉnh thoảng đi thăm cô cô. Nhưng chắc chắn nàng cũng sẽ không chịu về cung nhận chăm sóc.”

Một lát sau, Tô Khiêm Trạch cubxg đứng lên. Tiếng xiềng xích vang vọng trong căn phòng yên tĩnh. Hắn chậm rãi đi tới bên cửa sổ hai người cách gần chút. Hắn nhìn rõ miếng ngọc bội nàng đeo bên hông, cười khê một tiếng “Xem ra hắn đối với người rất tốt.” Chính là ngọc bội lúc nhỏ rất quý trọng nói phải luôn mang bên người cũng đưa người một nửa.

“Ừ.” Tương Như Nhân gật đầu “Hắn đối với ta rất tốt.” Là một hoàng đế mà nói, hắn đối với nàng rất tốt.

Tô Khiêm Trạch bình tĩnh nhìn nàng “Còn chưa đủ tốt, có phải không?”

Tương Như Nhân cũng cười, quay đầu nhìn hắn, giọng nói có phần thoải mái “Biểu ca, ta chưa từng mong muốn này kia. Người tin không?”

“Ta tin.” Tô Khiêm Trạch nhìn ra cảnh sắc mùa xuân tươi tốt ngoài cửa sổ “Ta biết người khinh thường những thứ này.” Nàng trong mắt hắn, kỳ thực rất kiêu ngạo.

Tương Như Nhân thu hồi tầm mắt, từ cửa sổ nhìn căn phòng này, trong giọng nói có chút mong đợi “Biểu ca, ta hy vọng người rời khỏi nơi này, mang theo cô cô hồi đất phong. Không cần quan tâm Lâm An thành xảy ra chuyện gì, ở nơi đó sống thật tự tại.”

“Lần đầu tiên nghe người gọi ta nhiều tiếng biểu ca như vậy. Trước đây đỡ người kêu, người đều cung kính gọi Tam hoàng tử điện hạ. Một chữ cũng không thiếu.” Tô Khiêm Mặc trên mặt thong dong một chút, vậy mà còn có thể chế nhạo nàng.

Mười mấy năm, đủ để gọt dũa một con người. Nếu nhìn đủ thấu triệt, người ta sẽ biết mềm mỏng hơn nhiều.

Tương Như Nhân nhìn hẩn cười. Thời trẻ, lúc còn trẻ kia ngạo khí là không ai bì được...

Tô Khiêm Trạch nhìn bóng nàng rời đi, biến mất sau cánh cửa, lại quay đầu nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ chưa đóng, nhìn rõ rãnh khung cảnh bên ngoài.

Hẩn không cam lòng, không cam lòng và tràn đầy hối hận. Nàng nói đều đúng. Hẩn lấy nàng làm cố trốn ở Thanh Huyền cung, cho bản thân một lý do để cố chấp là vì nàng, vì muốn gần nàng một chút nên mới không rời đi.

Hẩn tận lực quên đi rất nhiều người vì hẩn mưu phản thất bại mà mất mạng, tận lực quên đi những chuyện Định vương phi và Hứa dung hoa đã làm vì hẩn.

Tô Khiêm Trạch cười khổ một tiếng.

Hẩn vứt bỏ trách nhiệm bản thân nên gánh vác, trốn tránh chuyện hẩn cần đối mặt. Kỳ thực so với mọi người hẩn thật hèn nhát...

Trong nháy mắt cửa kia khóa lại. Tương Như Nhân vừa đi xuống thêm thì nghe được tiếng Tô Khiêm Trạch đóng cửa sổ lại ở phía sau. Tương Như Nhân ngửa cổ nhìn trời, đem cảm xúc nghẹn ngào xông lên mũi lúc này nén xuống.

Tô Khiêm Dương đứng xa xa nhìn nàng, hốc mắt có chút đỏ, đã khóc.

Mãi đến khi nhìn thấy nàng, Tô Khiêm Dương mới cảm thấy những lo lắng lâu như vậy của hắn là buồn cười cỡ nào. Cất bước đi về phía nàng, mỗi bước đi đều kiên định, đến cạnh bên nàng. Tô Khiêm Dương nhẹ nhàng đặt tay sau lưng nàng, nâng nâng, ngữ khí bình tĩnh “Trở về thôi.”

Tương Như Nhân cúi đầu ừ một tiếng. Hai người đi khỏi Thanh Huyền cung...

Ôi edit 1 chương này mà bằng 2 chương bình thường rồi ấy. Dài lê thê
T.T

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nghi Hè Sơn Trang

Tháng năm, Định vương gia rời hoàng cung. Hấn rời đi cũng không khiến bao nhiêu người chú ý. Đối với người tiến cung sau này, Định vương gia người này là cực kì mơ hồ.

Định vương rời đi buổi chiều. Đến đêm Tô Khiêm Dương đến, Tương Như Nhân cũng mới biết tin.

“Tam đệ đi thẳng đến Nam Sơn tuw đón Tấn thái phi, sau đó sẽ được người trăm phái đi đưa về đất phong. Tầm hai tháng nữa là sẽ về đến.” Tô Khiêm Dương đã an bày thỏa đáng hết thảy. Tương Như Nhân gật đầu. Suy nghĩ nửa tháng, hấn rốt cuộc đã nghĩ thông.

Trên mặt hai người đều không lộ vẻ gì đặc biệt. Nhưng không thể phủ nhận chuyện Định vương rời Thanh Huyền cung quay về đất phong khiến trong lòng cả hai nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Đối với Tương Như Nhân mà nói, làm sao không là buông tha...

Tháng sáu đầu hạ, hoàng hậu hưng trí dâng cao, tích cực chuẩn bị nghi hè đến sơn trang. Từ khi thái tử phi có thai, mỗi lần Tương Như Nhân đi Cảnh Nhân cung thỉnh an đều thấy hoàng hậu biểu hiện cảm xúc thật sung sướng ra ngoài. Thân mình thái hậu khôi phục. Không khí trong cung lúc này thật không tệ.

Một chuyến nghi hè sơn trang này là không thể vắng mặt. Dung nhi còn chưa trở về. Tương Như Nhân mang theo Bình Ninh và Trạ nhi đi.

Trạm nhi lần đầu tiên ra cung nên thật hưng phấn. Suốt dọc đường đi luôn ngó nghiêng ngoài cửa sổ. Nhìn đến cái gì đều quay đầu nhìn Bình Ninh và Tương Như Nhân vỗ tay.

Trạm nhi học đi sớm nhưng nói trễ. Đến nay vẫn y y nha nha còn chưa gọi nương. Tương Như Nhân thấy hần vẫn tiếp tục nhìn cảnh bên ngoài, kéo hần về trong lòng, hạ mệnh, vỗ nhẹ trán hần một chút “Không nhìn nữa, bên ngoài nhiều người.”

Trạm nhi ôm cổ nàng, cũng không quên đi nắn nắn tay tử tử, mắt chớp chớp nhìn mệnh kia về nuôi tiếc. Tay nhỏ bé nhất chỉ, lại quay đầu hướng Tương Như Nhân a một tiếng, tỏ vẻ còn muốn xem.

Tương Như Nhân kéo tay hần xuống, hần còn không chịu. Nhắc mong dậy muốn hướng cái mệnh cửa sổ kia đi tới. Chỉ cửa sổ kia, a a liên tục với Tương Như Nhân. Bất đắc dĩ, Tương Như Nhân ôm hần về lại, kéo Thanh Đông nhắc một góc mệnh cho hần nhìn. Thế này mới chịu ngồi yên.

Đến sơn trang, nhóm các nàng trực tiếp đi vào lầu các nghỉ ngơi. Đạo quanh ven hồ đều là nhóm thế gia tiểu thư. Từ cửa sổ nhìn ra, Tương Như Nhân còn nghe được tiếng nói cười của các nàng, chợt nhớ lại bản thân nhiều năm trước. Trạm nhi ở bên cạnh đứng dậy tựa vào thành cửa sổ, nhìn ra ngoài xem xét rồi quay đầu hướng Tương Như Nhân nghi hoặc, chỉ vào hồ sen bên ngoài “A?”

Tương Như Nhân cười xoa đầu hần “Chờ người lớn thêm nữa mới có thể đi.”

Trạm nhi cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, chụp lấy tay Tương Như Nhân, siết chặt ngón tay rồi ngẩng đầu cười khanh khách.

Đứa nhỏ tuổi này cười đùa dễ dàng khiến tâm tình người khác cũng kéo lên. Tương Như Nhân sai người đi xuống hái ít hoa sen lên. Bình Ninh bên này không ngồi yên được nữa cũng xuống đi dạo.

Bình Ninh cùng Lê Vân, Lê Đồng một nhóm đi dạo. Lê Vân năm sau xuất giá, số lần ra ngoài cũng ít. Tính tình lại yên tĩnh, đi bên cạnh Bình Ninh, chủ yếu nghe Bình Ninh nói là chủ yếu. “Đại tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia.” Ba người đi về hướng đình hồ cách đó không xa. Phía sau cung nhân đi sau, đợi các nàng ngồi xuống thì bày hoa quả trà nước.

“Nơi này ngắm hoa sen vừa vặn tốt.” Bình Ninh cầm cái nĩa lên chuẩn bị xiên một ít thịt quả vải đã lấy sẵn. Nhìn phần trong đĩa hơi nhúu mày, ngẩng đầu nhìn cung nữ của mình “Đây là trong sơn trang chuẩn bị?”

“Đây là sơn trang chuẩn bị. Bọn nô tỳ lấy từ thiện phòng của sơn trang.” Thúy nhi nhìn thịt trái vải cũng không vấn đề gì “Chắc là chuẩn bị từ sáng nay.”

Bình Ninh cầm nĩa, lựa lựa vài miếng khác, buông nĩa, nhàn nhạt phân phó “Không còn tươi, đem xuống đổi cái khác đi.”

Thúy nhi vội đem xuống. Lê Vân nhìn nàng còn nhăn mày thì cười hỏi “Hồng rồi thì đổi đĩa khác, làm gì còn sầu mi khổ kiếm như thế?”

Bình Ninh nhìn lướt qua đám Lê Viện ở phái khác, hừ một tiếng “Sáng nay mới chuẩn bị sao có thể hư được, chỉ sợ là có người cố tình.”

Lê Vân nhìn theo tầm mắt, vỗ vỗ tay nàng “Không đâu.”

“Đại tỷ tỷ, cũng không phải là ta suy nghĩ nhiều.” Bình Ninh đứng dậy đi đến lan can đình ngồi xuống, cúi đầu nhìn rõ lá sen nổi trên mặt nước bên dưới “Lần trước trong hội hoa viên, Lê Đồng mém nữa ăn phải bánh hoa quế có sâu.”

Bình Ninh vừa nhắc đến. Lê Đồng đang cầm điểm tâm ăn trừng mắt nhìn nàng “Nói đến làm gì!” Nàng vừa nghĩ đến là một trận rùng mình, nổi hết da gà.

Bình Ninh cười hì hì, đụng đến bên cạnh nàng “Sợ cái gì, cũng chưa ăn vào mà.”

Lệ Đồng đánh nàng một cái “Người còn nói! “

Lệ Vân bất đắc dĩ nhìn hai người “Được rồi, đừng nháo nữa để người ta nhìn. Bình Ninh nói cho xong đi.”

Bình Ninh thanh thanh cổ họng, trong giọng nói có chút khinh thường “Hội hoa viên tháng trước có mời các thế gia tiểu thư. Đặt trên bàn trước mặt chúng ta có cái đĩa bánh hoa quế. Lệ Đồng vừa ăn hai khối, liền nhìn thấy trong đó một khối có con sâu chui ra. Cũng chỉ nghĩ là vô tình mà thôi, nhưng ta cầm đũa khẩy ra thì thấy, a, đều có.”

“Cũng là Tam muội muội vận khí tốt. Sau phải người đi tra thì nói là sâu trên cây rơi xuống. Đại tỷ, người nói xem trên cây rơi xuống sao có thể tiến vào bên trong bánh. Trước đó cũng nữ của ta còn thấy cung nữ của Tứ muội muội ở bên trong sân cầm ống trúc nhỏ đào đất tìm gì đó. Ta xem chắc là tìm sâu rồi.”

Lệ Đồng lôi kéo tay Bình Ninh không cho nàng tiếp tục nói. Bình Ninh hướng bên kia bĩu bĩu môi “Đại tỷ tỷ, không phải là ta lấy dạ tiểu nhân ra đo lòng quân tử đâu. Hoàng hậu nương nương chuẩn bị hoa quả là sáng nay mới đưa tới. Tất nhiên cũng không thể là đưa tới thứ không tốt. Trái vải đều là còn tươi mới, sao mới đưa lên lại có thể hư được. Ai biết trong đó là bỏ thứ gì hay không.” Bình Ninh là nhìn Lệ Viện cũng không phải dạng tốt gì. Ngày hôm đó ở trong hoa viên, những lời Lệ Viện và Dung Nguyệt nói về mẫu phi nàng vẫn còn nhớ y nguyên. Đều là không nhìn nhau vừa mắt...

Thúy Vi đã đổi một đĩa khác lên, từng quả từng quả đều tươi mới. Nhưng Lệ Đồng đã thấy không còn khẩu vị gì. Bị Bình Ninh nhắc lại, trong đầu nàng bây giờ đều là bộ dáng bánh hoa quế ngày đó. Bình Ninh cầm một

miếng nhét vào miệng nàng, cười hì hì “Sợ cái gì, nàng biết người nhát gan nên mới dọa người”

Lệ Đồng ăn miếng vải nàng dứt cho rồi đưa tay nói dừng, nhồm nhoàm nói “Đó là do Nhị tỷ tỷ lá gan lớn, thấy sâu kia cũng không sợ.”

“Sợ cái gì.” Bình Ninh nhìn về phía mấy chiếc thuyền trên hồ hoa “Chúng nó bé tí như vậy, một cước liền chết. Có gì người phải sợ như thế.”

Bên này ba người vui vẻ tán gẫu. Ở trong đình cách đó không xa, Lệ Viện nghe cung nữ báo cáo xong liếc nhìn qua bên này. Đáy mắt lộ ra ít ghan ghét. Nhưng nhìn ba người hòa hợp như thế, đáy mắt lại ánh lên chút vẻ cô đơn.

Chính là rất nhanh liền thu lại. Ở bên cạnh, Hàm Lộ bị cấm cửa bảy tám tháng vừa được ra ngoài gọi nàng một tiếng. Lệ Viện quay đầu đi qua, cười nói “Nói cái gì?”

“Vừa nói muốn đi chỗ hoàng hậu nương nương thăm Ngũ hoàng tử a.”

Ánh mắt Lệ Viện ảm đi vài phần “Người đi đi. Ta không đi.” Trong mắt mẫu hậu, ca ca quan trọng hơn mình. Hiện tại đệ đệ không phải mẫu hậu thân sinh cũng quan trọng hơn mình.

Hàm Lộ không biết cảm xúc của nàng sao bỗng nhiên lại sa sút, ngẫm lại vẫn nên ở cùng nàng thì hơn, đi đến bên cạnh nàng “Ta cũng không đi. Hay là chúng ta đi xem hoa sen đi.”

Vừa nói xong thì cách đó không xa, bên núi giả cạnh bờ hồ vang lên tiếng thét chói tai, có người rơi xuống nước.

Tất cả mọi người đều nhìn qua bên kia. Ngay cả Tương Như Nhân trên lầu các cũng bị kinh động. Nhìn qua thấy trên mặt hồ là một thân ảnh màu

vàng nhạt đang đập nước giã giũa. Nhưng người xung quanh quá ít, rất nhanh thân ảnh kia đã dần chìm xuống.

Người đi xuống xem, tiện thể nhìn nhóm công chúa, đừng để các nàng đến quá gần hồ. Ngược lại bản thân ôm Trạm nhi đi qua xem hoa sen mới đặt vào phòng, dời lực chú ý của hẳn.

Mà bên kia bọn Bình Ninh nghe động tĩnh đuổi qua đến thì người kia đã được hộ vệ trong sơn trang cứu lên. Nhưng thời điểm cứu lên người đã hôn mê rồi, đang hấp hối.

Một bên còn có tiểu cô nương quần áo màu hồng nhạt bị dọa khóc, tuổi tầm tầm Bình Ninh. Nàng cứ luôn miệng, không phải ta đây, không phải ta. Là chính người tự ngã xuống.

Thời điểm chuyện phát sinh người xung quanh không nhiều, cũng không có một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Không ít người lại đây xem náo nhiệt, được một hồi thì tan tác.

Bình Ninh nhìn qua nơi cỏ xanh bị dẫm đạp cạnh chỗ rơi xuống nước kia, lại nhìn qua tiểu cô nương quần áo hồng nhạt, nhất thời cảm thấy có chút nhìn quen mắt, giống như đã gặp ở đâu.

Lệ Đồng ở một bên nhẹ nhàng nói “Nhị tỷ tỷ, đây không phải Tần hầu phủ Tứ tiểu thư cùng kia biểu tiểu thư sao.”

Lệ Đồng vừa nói, Bình Ninh nhớ ra. Tần Hầu phủ, không phải nơi Dung Nguyệt gả qua sao. Tần hầu phủ Tứ tiểu thư là đệ muội của Dung Nguyệt, còn biểu tiểu thư kia nghe nói hai năm trước đến nương tựa.

Bình Ninh chỉ mới gặp qua Tần gia Tứ tiểu thư này một lần. Có điều với danh tiếng ương ngạnh ở trong phủ của nàng thì đã nghe qua. Lại nhìn Tần gia biểu tiểu thư bị rơi xuống kia. Rốt cuộc là ai đây ai, chỉ có trong lòng họ biết.

Tần gia Tứ tiểu thư kia vẫn còn đang khóc, vẫn là bị dọa chút. Nha hoàn của nàng chạy vội tới nhanh chóng đưa nàng về. Đường sự đã tan tác, không còn gì hay để xem.

Nha hoàn kia đỡ Tần gia Tứ tiểu thư đi về hướng này. Bình Ninh lui lại từng bước nhường đường, bên cạnh truyền đến một tiếng “Cẩn thận!” Quay đầu qua thấy Cố Trường Hành cùng vài bằng hữu giao hảo tốt đang đứng đối diện. Bình Ninh cảm thấy ngỡ ngàng. Cố Trường Hành ôn hòa nhắc nhở nàng “Nhị công chúa, phía sau là giả sơn, đá nhọn nhiều, cẩn thận đừng vào.”

Bình Ninh nhìn về phía sau núi giả gập ghềnh, nếu còn lui nữa sẽ đụng trúng, quay đầu nói cảm tạ Cố Trường Hành.

Rất nhanh có người chạy tới cạnh Cố Trường Hành lôi kéo “Mau đi theo ta, cho bọn hăn xem thế nào là phong thái của lôi chủ. Tưởng chỉ vài câu từ là địch được chúng ta sao. Nam Phong thư viện chúng ta sao có thể thua bọn họ.”

Ngữ khí nói chuyện của người nọ rất thú vị, Lệ Đồng cười phốc một tiếng. Cố Trường Hành bất đắc dĩ nhìn hăn, quay qua nói với bọn Bình Ninh “Ở trong đình phía sau núi giả có thi đối. Mấy vị công chúa nếu có hứng thú có thể tới xem. Bình vương phủ thế tử cũng đã ở đó.” Vừa nói xong câu đã bị tên kia nóng lòng kéo đi.

Lệ Đồng cười vui vẻ “Nhị tỷ tỷ, người nọ thật thú vị.” Nhìn qua đã thấy Bình Ninh mặt đỏ ửng “Nhị tỷ tỷ, người làm sao vậy?”

Bình Ninh quay đầu lại nhìn Lệ Đồng và Lệ Vân, đáy mắt nổi lên chút hứng thú “Hạo nhi đã ở đó, chúng ta qua xem đi.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Hãn Muốn Biết

Bọn Bình Ninh vòng qua núi giả ra phía đình ngoài. Ở đó đúng là đang thi đối thơ giữa hai thư viện. Nam Phong thư viện của Cố Trường Hành đang rơi vào thế hạ phong. Thế nên mới vội vã đi tìm hãn kéo đến. Người vây xem xung quanh cũng nhiều, nam nữ đều có. Mấy người Bình Ninh cũng tìm một chỗ thích hợp đứng xem.

Cố Trường Hành là một người rất có tài. Hiện thời mười lăm tuổi, tháng sáu sẽ đi Hàn Lâm Viện. Dựa theo quy chế quan viên hiện tại, có lẽ nửa năm sau sẽ ra ngoài nhậm chức hai năm, khi trở về sẽ được an bày vị trí.

Nhưng cũng không phải chỉ Bình Ninh bị Cố Trường Hành hấp dẫn lại đây. Thế gia tiểu thư bị hấp dẫn đến cũng không ít. Cố gia trưởng tử là vẫn chưa đính hôn đó nha!

Từ Cố Trường Hành đối ra một câu. Từ phía thế gia tiểu thư lại có thể nghe bàn tán nho nhỏ. Bình Ninh nhìn về phía Tô Ngạn Hạo đứng sau Cố Trường Hành, chờ hãn quay đầu lại thì vẫy vẫy tay.

Tô Ngạn Hạo cảm thấy có Biểu ca ở đây rồi cũng không cần đến hãn, hãn cũng còn nhỏ. Vì thế liền vòng qua chỗ Bình Ninh. Thấy ba người các nàng thì chào một cái rồi nói “Ba người không gốc ở bên hồ, qua đây làm gì?”

“Vừa rồi gặp Cố công tử nói ở bên này có đối thơ.” Bình Ninh thấy hãn vẻ không đồng ý các nàng lại đây, cười nói “Các nàng đều vây xem, sao chúng ta không thể.”

Tô Ngạn Hạo thực chất là người đã bao nhiêu tuổi rồi chứ. Nhìn thoáng qua Bình Ninh gò má ửng hồng là đủ hiểu nàng cũng như các thế gia tiểu thư kia bị Cố Trường Hành thu hút đến. Nhưng Biểu ca là cái người như thế nào hẳn rất rõ. Nhìn là thấy không thích hợp. Vì thế Tô Ngạn Hạo chuyển đề tài “Mẫu phi và tiểu Hàn cũng đến, có muốn đi qua không?”

Bình Ninh gật đầu “Tốt lắm. Đã lâu ta cũng không gặp thăm thăm.” Dứt lời liếc nhìn trong đình kia một cái. Đám người theo Tô Ngạn Hạo rời khỏi đó đi về phía lầu các.

Hàn nhi năm nay bốn tuổi, không còn thân cận Cố Ngâm Hoan như lúc còn nhỏ. Có điều đối với mẫu phi của mình vẫn thật bá đạo. Nhìn thấy Bình Ninh đến cũng thân thiết, từng cái từng cái chào đón. Cố Ngâm Hoan thấy ba công chúa đều đến, để các nàng ngồi gần cửa sổ, bên ngoài đang diễn xướng trên đài.

Bình Nhi chơi với Hàn nhi một hồi, nhớ tới đệ đệ theo Bình vương gia ra ngoài đã lâu, hỏi Cố Ngâm Hoan “Thăm thăm, khi nào Cửu thúc sẽ trở về. Bọn họ đi thật lâu.”

Cố Ngâm Hoan sai người dâng trà bánh “Đã đi một năm rưỡi rồi. Nhanh cũng phải đến cuối năm mới về.”

“Còn lâu như vậy sao.” Tỷ đệ song sinh cho đến nay chưa từng xa nhau lâu như vậy, Bình Ninh là rất nhớ Dung nhi. Cố Ngâm Hoan cười xoa đầu nàng “Tương lai chờ người xuất giá, ít khi về nha, cũng sẽ thật lâu mới gặp mặt.”

Bình Ninh chu chu miệng “Vậy khỏi gả.”

Tô Ngạn Hạo ngồi một bên cười “Người hiện tại nói vậy thôi.”

Bình Ninh quay qua liếc hẳn một phen. Hàn nhi học ca ca, khoa kiếm gỗ đào trong tay mà Tô Khiêm Mặc làm cho, vừa sẵn tới Bình Ninh “Người

hiện tại nói vậy, người hiện tại nói vậy thôi.”Bình Ninh đỏ mặt, chỉ có thể trừng mắt kẻ khởi xướng kia.

Tô Ngạn Hạo không thích nghe diễn, chỉ là muốn mang các nàng cách ra. Ngồi một hồi liền đứng dậy, để các nàng ở lại, bản thân ra ngoài.

Đến chiều tối, mọi người từ sơn trang hồi cung.

Trở lại Chiêu Dương cung, Trạh nhi đã ngủ, để dưỡng nường ôm hẳn về phòng. Tương Như Nhân cũng có chút mệt, qua lại ngựa xe xóc nảy...

Thanh Thu chuẩn bị nước xong, Tương Như Nhân đi vào gian phòng tắm rửa.

Mỗi khi đi một chuyến về đều thật mệt mỏi. Tương Như Nhân dựa vào thùng, khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lát sau nghe tiếng cửa gian phòng mở, Tương Như Nhân không mở mắt, chỉ phân phó “Thêm chút nước ấm đi.” Nửa ngày không có động tĩnh, Tương Như Nhân mở mắt ra, nhìn thấy Tô Khiêm Dương đang đứng đối diện hưng trí nhìn nàng. Thấy nàng mở to mắt, chế nhạo “Nước để đâu?”

Tương Như Nhân vừa thấy là hoảng thượng, theo bản năng muốn đứng dậy. Vừa động một chút liền phát giác ra không đúng. Nàng đang còn tắm trong thùng a. Quần bách nhìn Tô Khiêm Dương “Hoàng thượng, người quay lưng lại đi.”

Cái gia tren quần áo ở ngay sau lưng nàng. Nhưng phải đứng lên lấy. Tô Khiêm Dương đứng cạnh cửa như vậy khiến nàng thấy ngượng ngùng. Tô Khiêm Dương cứ đứng đó nhìn nàng, không quay lưng, cũng không giúp nàng lấy quần áo. Cũng chỉ cứ nhìn nàng, nhìn dáng người nàng ẩn hiện dưới mặt nước thả hoa.

“Hoàng thượng.” Tương Như Nhân lại hô một tiếng. Tô Khiêm Dương bất vi sở động. Một lát sau, bỗng tiến đến cạnh thùng tắm, đưa tay khua những cánh hoa kia. Mặt nước xao động liền đẩy các cánh hoa ở quanh nàng ra, làm lộ ra tư thế nàng ngồi xếp bằng ở trong thùng.

Đây là trần trụi hoàn toàn, Tương Như Nhân nóng mặt, đứng bật dậy, lập tức đưa tay rút quần áo trên giá phủ lên người. Thời điểm nhìn lại Tô Khiêm Dương, thấy được trong mắt hắn vẻ đáng tiếc.

Tương Như Nhân nhắc chân đi ra khỏi thùng. Quần áo mỏng mang dán lên thân mình còn chưa lau khô, nhanh chóng ướt sũng lộ ra thân hình nàng.

Tương Như Nhân nhìn hấn đáy mắt kinh diêm, thẹn quá thành giận trốn vào sau bình phong không cho hấn lại nhìn.

Đến cũng đã đến, Tô Khiêm Dương sao để nàng như ý nguyện, lắc mình một cái đến sau bình phong. Chỉ nghe thấy tiếng Tương Như Nhân thở nhẹ, sau đó là giọng nam nhẹ nhẹ.

Không biết Tô Khiêm Dương nói gì đó, Tương Như Nhân khẽ liếc hấn mọt cái. Tô Khiêm Dương kéo tay Tương Như Nhân đẩy lên bình phong. Tương Như Nhân thuận theo. Nhưng bình phong là không cố định. Không bao lâu, Thanh Đông chờ ở ngoài phòng nghe được tiếng bình phong đổ xầm xuống.

Nghĩ cất bước đẩy cửa đi vào, nhưng rất nhanh Thanh Đông đã thu tay lại. Hoàng thượng đang ở bên trong a. Cuối cùng, Thanh Đông rất là biết ý đi ra bên ngoài đóng cửa nội thất lại, phân phó cung nhân lại đi nấu nước...

Trong gian tắm cũng đã là một màn hỗn độn. Áo kia ở trên người Tương Như Nhân chưa có buộc lại dây. Hiện thời hai vai đều lộ ra, tóc dài ướt sũng dán phía trên. Hai tay nàng đang chống vào thành thùng tắm. Phía dưới trống không, cùng với động tác của nàng, ẩn hiện lộ ra xuân sắc.

Về phần bình phong kia, đã té trên mặt đất, quần áo tán loạn.

Tương Như Nhân cắn chặt môi. Tô Khiêm Dương xoay người nàng lại, ngồi lên bậc thang của thùng tắm, nâng cao chân khiến nàng không thể né tránh, bằng tư thế chặt chẽ mạnh mẽ mà tiến vào.

Thấy nàng còn cắn chặt môi. Tô Khiêm Dương vòng tay đến sau gáy nàng, tiến sát đến vành tai nàng, nhẹ nhàng liếm muốt tai nàng, thanh âm trầm thấp mà mê hoặc truyền đến “Vì sao cắn miệng, rất khó chịu?”

Tương Như Nhân trừng mắt liếc hẳn một cái. Trừng mắt lúc này cũng chẳng thể khiến hẳn thấy oán niệm, chỉ là thấy một làn thu ba. Tô Khiêm Dương nở nụ cười, cầm lấy hai tay nàng vòng qua ôm lấy thắt lưng mình, cúi đầu nhìn mảnh áo ẩn hiện che thân hình quyến rũ của nàng...

Rốt cuộc Thanh Đông cũng nghe nường nường gọi tên mình ở trong nội thất. Nàng cũng Thanh Thu tiến vào đổi nước. Lúc này Tương Như Nhân đã nằm trên giường, một thân da thịt hơi ửng hồng.

Chờ đổi nước xong, Tương Như Nhân mới xuống giường đi vào phòng tắm lần nữa. Lúc này trời vừa tối.

Lần này Tô Khiêm Dương không thể như ý. Tương Như Nhân đi vào liền khóa cửa phòng tắm lại. Tắm xong hết bước ra, thấy Tô Khiêm Dương đang ngồi bên tháp gần cửa sổ, bộ dáng thích ý.

Gọi người đi vào bày thức ăn. Dùng bữa xong, Tương Như Nhân mặc kệ hẳn, ngồi ở bên giường đọc sách.

Không bao lâu, Tô Khiêm Dương cầm lên trên tay một quyển sách không khác gì dân gian thoại bản. Tương Như Nhân liếc qua một cái, đây là có bao nhiêu tự kỉ a. Trên bìa sách là ba chữ Hoàng đế thiên.

“Trẫm nhìn xem dân gian là nói trẫm như thế nào.”

“Trần Phụng tìm đến?”

Tô Khiêm Dương gật đầu.

Tương Như Nhân hừ một tiếng. Tròn sách này khẳng định là đem hoàng thượng khen ba hoa chích chòe, trên đời có một không hai. Bằng không sao Trần Phụng dám dâng lên cơ chứ.

Tương Như Nhân quay qua tiếp tục đọc sách của mình. Tô Khiêm Dương lật qua hai trang, khẩu khí ngạc nhiên “Còn có quý phi?”

Thành công hấp dẫn được sự chú ý của Tương Như Nhân.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, thấy nàng có hứng thú, tiếp tục lật, ho nhẹ một tiếng “Thế nào Nhân Nhân nàng còn có chuyện trèo cây nhật cầu này?”

Tương Như Nhân thần sắc quẫn bách, đoạt lấy thoại bản trong tay hắn. Mở ra liền thấy, nào có nhắc tới nàng a, toàn là viết khen đương kim hoàng thượng có bao nhiêu tài đức. Cuối cùng cúi thẹn trừng hắn “Hoàng thượng ngài gạt người!”

Tô Khiêm Dương lạnh nhạt lấy thoại bản trong tay nàng đặt xuống “Trẫm không có gạt người. Hồi còn nhỏ nàng không có trèo cây nhật cầu sao?”

Tương Như Nhân khựng lại, đỏ mặt. Nàng sao lại không có, còn đến mấy lần. Mấu chốt là sao hắn lại biết!

Tô Khiêm Dương tiếp tục nói “Quý phi lúc nhỏ rất nhiều trò hay, thích chơi điều, thích trèo cây nhật cầu hái quả. Vày cây hạnh ở tiền viện Tương gia, mỗi lần đến mùa quả chín, nàng sẽ bắc thang trèo lên đi hái.”

Không đợi Tô Khiêm Dương nói xong, nàng liền vội vã bịt miệng hẳn lại. Nếu để nói tiếp sẽ là, nàng từ trên cây rơi xuống trực tiếp rơi vào lòng đại ca. Sau lần đó, tổ phụ đều chặt hết cây hạnh ở tiền viện.

“Nhị ca nói cho ngài?” Tương Như Nhân buông tay, mặt ửng đỏ. Thấy Tô Khiêm Dương không phủ nhận, cái thẹn “Sao Nhị ca lại kể mấy chuyện này cho ngài chứ!”

Tô Khiêm Dương biết nếu còn nói thêm nữa thì đêm nay sẽ bị nàng phân giường mà ngủ, cười nắm lấy tay nàng “Là trẫm hỏi Tương ái khanh.”

Hỏi thì nói sao! Tương Như Nhân yên lặng khắc Nhị ca một dấu.

Tô Khiêm Dương nói tiếp “Chỉ là trẫm muốn biết thêm để hiểu hơn về nàng.”

Ứng hồng trên mặt Tương Như Nhân kia đã không còn biết là ảo não. Nghe Tô Khiêm Dương nói vậy, theo bản năng nàng liền né đi tầm mắt hẳn, có chút không dám nhìn thẳng. Tô Khiêm Dương trực tiếp xoay mặt nàng lại, muốn nàng và hẳn đối mắt nhìn nhau “Trẫm luôn nghĩ rằng mười mấy năm qua ở chúng, đây vốn là bộ dáng của nàng.”

Tương Như Nhân ngẩn ra. Tô Khiêm Dương ôm lấy nàng “Trẫm rất vui, thế nhưng còn có thể biết một mặt khác của nàng.”

Cái ôm của hẳn thật nóng. Trời tháng sáu, ôm lâu thậm chí còn thấy nực. Thật lâu sau, Tương Như Nhân đưa tay vòng lại phía sau lưng hẳn, khoe miệng cong lên một chút cười khẽ không thể nhận ra...

Ai da ngọt ngào quá! Cảm thấy những khoảnh khắc bình dị ngồi bên nhau nói cười thế này, cũng đủ để hạnh phúc rồi.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Nghĩ Lừa Dối

Giữa tháng sáu, trời đã thật nóng, các cung chậu băng đều bày trong và ngoài phòng. Thời tiết như vậy khiến người ta muốn lười nhác. Trong cung không có việc, mọi người đều chú ý vào việc vui ở phủ thái tử kia.

Thái tử phi có bầu cũng đã hơn ba tháng, theo lý thai nhi cũng đã ổn định. Tuy nhiên, tin báo vào trong cung đều là thái tử phi nôn nghén không ngừng.

Từ khi bắt đầu có thai một tháng đến nay nôn lợi hại, còn có thêm chút xuất huyết.

Thai này của thái tử phi bao người chờ mong. Trong cung sau khi biết được tin này, lập tức liên tục phái thái y đi qua, thậm chí có bốn gã thái y luôn túc trực ở phủ thái tử.

Nhưng dù vậy tin tức đưa trở lại vẫn là không tốt lắm, thái y trong lúc hồi báo còn ý tức hàm xúc có dấu hiệu để non. Nhưng chỉ là dám nói dấu hiệu, chứ không một ai dám cam đoan đây là dấu hiệu sảy thai.

Thần y lúc trước hoàng hậu tận lực tìm đến đưa vào phủ thái tử cũng đã bỏ không ít tâm tư. Nhưng mãi cho đến tháng sáu, thái tử phi vẫn nôn nghén và xuất huyết như trước không có chuyển biến tốt.

Bên này Tương Như Nhân hay được tin tức, để Hứa ma ma chuẩn bị một ít dược liệu giữ thai cùng phần của Đức phi đưa đi phủ thái tử. Dùng hay không là một chuyện, tâm ý vẫn phải biểu hiện.

Đến đầu tháng bảy, cũng là có thai đã bốn tháng. Dù là người nhỏ thì bụng cũng đã lộ. Nhưng thái tử phi bụng thậm chí còn lớn hơn chút so với người bình thường mà so với một tháng trước, nôn nghén cũng xuất huyết còn lợi hại hơn, đôi khi còn đau bụng.

Thái y không thể trực tiếp đưa tay sờ thân kiểm tra nên để cung ma có kinh nghiệm giúp thái tử phi kiểm tra.

Chính là sau khi bước ra sắc mặt cung ma kia cũng có vẻ không đúng cho lắm. Vài cái thái y chờ ở bên ngoài, nguyên thoại lời của cung ma là người bình thường có bầu sờ vào sẽ có cảm giác cứng rắn. Mà bụng thái tử phi sờ vào lại thấy mềm. Nhưng bụng ở thành này nhìn cũng như người có bầu khác, thậm chí còn lớn hơn chút.

Thái y cũng không dám kết luận, càng đừng nói đến cung ma kia. Đây là thái tử phi a. Nói sai một câu chọc giận hoàng thượng cùng hoàng hậu, nàng chính là rơi đầu. Vì thế lời báo vào trong cung liền có vẻ theo lệ sao cũng được, tháng chưa đủ, máy thai chưa xuất hiện, còn chưa thể kết luận. Thái tử phi hoài thai tướng không tốt lắm, cần an tĩnh dưỡng thai.

Nói như vậy cũng là chọc giận Hoàng hậu, cái gì mà tướng hoài thai không tốt, lúc đầu mới phát hiện có thai bắt mạch thì mạch tượng chẳng phải rất tốt. Ngày xưa lúc nàng mang thai mấy tháng đầu cũng hay xuất huyết chút ít. Không phải vẫn an ổn sinh hạ thái tử đó sao.

Trong mắt hoàng hậu, thai này của thái tử phi phải là an ổn sinh ra, hơn nữa còn phải là một nam hài.

Vì thế một lượng lớn thuốc bổ lại được đưa đi phủ thái tử, cho thái tử phi sự chăm sóc tốt nhất, để thái tử phi an ổn dưỡng thai.

Thời điểm mấy người Tương Như Nhân đi thỉnh an, sắc mặt hoàng hậu vẫn như thường. Nàng ở trước mặt mọi người dĩ nhiên là vẫn muốn tỏ ra bình thường, cung vụ cũng xử lý ổn thỏa. Mấy tháng cứ như thế cũng gần

đi không ít. Đức phi lúc trước dù mạnh mẽ nói mấy câu như vậy với Tương Như Nhân nhưng cũng không đành lòng nhìn thái tử phi mất đứa nhỏ. Bản thân nàng cũng từng sảy thai. Lúc ấy biết được tình trạng của mình, bản thân chịu đả kích mạnh hơn ai khác. Vì thế lúc này đây nàng ôn tồn an ủi hoàng hậu “Thái tử phi cát nhân thiên tướng, lần này chúng ta cũng đã đi Nam Sơn tự. Nhất định ông trời sẽ phù hộ thái tử phi bình an sinh hạ.”

Đức phi mở miệng, trong phòng vài người cũng theo mở miệng. Sắc mặt hoàng hậu tốt hơn chút, thở dài nói “Cũng là đứa nhỏ kia mệnh khổ.” Đại hôn ba năm, trông mong một hài tử, hiện nay còn gian nan như vậy...

Đến đầu tháng bảy, hiện tượng xuất huyết của thái tử phi cũng không ngừng. Hoàng hậu thật sự có chút hoảng.

Hạ lệnh phong tỏa tin tức phủ thái tử, không cho người bên trong đồn đại tin về thái tử phi ra ngoài. Đối với bên ngoài nói là thái tử phi muốn yên tĩnh dưỡng thai không gặp khách. Cũng tuyên bố là khách đến phủ thái tử không thể qua thăm thái tử phi.

Không ít người có thể nhận ra sự thay đổi này. Một đám thái y thay nhau tiến đến phủ thái tử, các cung ma có kinh nghiệm nhất, còn có các đại được ca tụng trong dân gian.

Người ngăm ra vào phủ thái tử, nhưng cũng sẽ có người phát hiện.

Mà bên trong phủ thái tử, hai cung ma lại sờ bụng thái tử phi. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương.

Bầu hơn năm tháng, sớm đã có máy thai. Đẳng này bụng thái tử phi không chỉ mềm mà đứa nhỏ trong bụng cho tới nay cũng chưa từng có động tĩnh gì.

Cảm giác hình như là thai trong bụng...

Hai cung ma nhất thời cảm thấy lạnh lợng. Thái tử phi ngẩng đầu nhìn bọn họ, thấy đáy mắt họ kích động như vậy, chịu đựng cảm giác đau thi thoảng từ bên dưới truyền đến hỏi “Hai vị ma ma, rốt cuộc như thế nào?”

“Thái tử phi, nô tỳ còn phải bảm báo cho thái y. Ngài cứ nằm xuống, nô tỳ ra ngoài gặp thái y đã.” Một người giúp thái tử phi nằm xuống. Hai người ra ngoài. Đang đợi bên ngoài không chỉ có thái y mà còn các đại phu dân gian được mời tới. Trong đó có cả Dương đại đã từng cứu Tương quý phi một mạng.

Hai vị cung ma đều nơm nớp lo sợ. Phải đợi đến một thái y quát lên, hai nàng mới thuật lại tình hình hiện tại của thái tử phi “Bụng của nương nương thật mềm đến kì quái. Trước đây nô tỳ chưa từng gặp qua như vậy. Bụng bầu năm sáu tháng lẽ ra phải căng cứng chút. Còn nữa, chúng ta sờ lâu như vậy nhưng một chút động tĩnh cũng không có...”

Hai cung ma không nói tiếp nhưng các thái y cũng đại phu ở đây đều biết ý các nàng. Bầu năm sáu tháng, thể thai không rõ ràng, không máy thái, mềm oặt.

Đứa nhỏ này trong bụng thái tử phi chỉ sợ là sớm đã không còn duy trì được nữa. Vì thế mới có hiện tượng đau bụng cùng xuất huyết. Bất luận bao nhiêu được đi vào cũng không ngăn được.

Dương đại phu cùng một đại phu quen biết trong đó nhìn thoáng qua. Bọn họ đã xem bệnh rất nhiều, tình trạng như thái tử phi cũng đã gặp qua. Nhưng bọn họ không lên tiếng, chỉ là được mới đi theo xem chẵn, bọn họ không phải người quyết định. Huống chi tình huống như vậy, người mở miệng trước chắc chắn sẽ không được cái gì hay ho. Vài thái y hai mặt nhìn nhau. Bỗng từ trong phòng truyền đến tiếng kêu thống khổ của thái tử phi. Hai cung ma vội chạy vào, hai thái y đi theo vào đứng bên ngoài bình phong bắt mạch cho thái tử phi. Hoạt mạch suy yếu, hiện thời đã không còn...

Lập tức nghe hai cung ma kia hoảng hốt “Thái y, thái tử phi xuất huyết rất nhiều.“...

Đêm nay phủ thái tử đèn đuốc sáng trưng, cung nhân bưng nước ra ra vào vào phòng thái tử phi. Mỗi lần bước ra, trong chậu đều là ngập mùi máu tươi.

Nhóm đại phi được an bày đến phòng khác. Thái tử phi sau tiếng hét kia đã trực tiếp ngắt đi rồi. Hai cung ma lấy thai chết lưu trong bụng ra hạ xuống chậu, chân đã muốn nhũn ra.

Khối kia thật là dọa các nàng sợ hãi một trận. Giống như một cái bọc nước bao lấy một đứa nhỏ bé bằng nắm tay. Đặt xuống chậu, bọc nước vỡ, dịch tràn ra.

Nhưng hiện thời đó không phải thứ cần chú ý. Trước hết phải giữ tánh mạng cho thái tử phi đang liên tục xuất huyết.

Tin tức đồn dập truyền vào cung. Trong Cảnh Nhân cung hoàng hậu đã ngủ lại lập tức bật dậy thay quần áo, gọi người chuẩn bị xe ngựa xuất cung đi phủ thái tử. Hà ma ma tiến đến xin chỉ thị của nàng xem có cần báo cho Hoàng thượng hay không.

“Đã trễ thế này trước hết đừng làm phiền hoàng thượng. Để ngày mai bản cung hồi cung lại đến nói cho hoàng thượng là được.” Hoàng hậu chần chờ trong tích tắc liền quyết định.

Lúc trước phải người vào cung thông báo là thái tử phi xuất huyết nhiều. Đợi hoàng hậu đến phủ thái tử, thái tử phi đã sảy thai.

Hoàng hậu nghe bẩm báo, thân mình nghiêng ngã, suýt ngã đi.

Cung nữ phía sau nhanh chóng đỡ nàng. Hoàng hậu nhìn thái ý quỳ dưới đây hồi bẩm, run giọng xác nhận “Người lập lại lần nữa. Thái tử phi thể

nào?”

Thái y bị đẩy ra hồi bẩm cùng hoàng hậu thấy thật quá bi thảm, hẳn nơm nớp lo sợ quỳ tại kia, run giọng nói “Hồi bẩm hoàng hậu, mấy ngày nay thái tử phi đều đã có dấu hiệu sảy thai.”

“To gan!” Chưa nói xong đã bị hoàng hậu quát lớn “Cái gì mà mấy ngày nay đều có dấu hiệu sảy thai. Thân mình thái tử phi rất tốt, chỉ là ở trong ohur dưỡng thai mà thôi, sao lại có thể đẻ non?”

Hoàng hậu trực tiếp đi vòng qua thái y kia vào trong phòng. Thái tử đã ở đó. Hoàng hậu nhìn qua phía cửa đóng chặt kia, hỏi tháo tử “Thái tử phi thế nào rồi?”

“Mẫu hậu, đứa nhỏ không giữ được. Thái tử phi xuất huyết nhiều, tuy giữ được tánh mạng nhưng vẫn đang hôn mê.” Đáy mắt thái tử đều là đau đớn, nhanh đỡ lấy hoàng hậu té xiu, đỡ nàng ngồi xuống ghế ở bên cạnh. Hà ma ma ấn nhẹ nhân trung của nàng.

Hoàng hậu dần tỉnh lại, lôi kéo tay thái tử phân phó “Nhanh, đừng để mấy thái y cùng đại phu kia rời đi. Đóng cửa phủ, không cho bất luận kẻ nào ra vào!”

Tô Ngạn Tuần tức khắc thấy có điều không đúng. Thái tử phi đã sảy thai, theo lẽ phải phải người vào cung báo cho Thái hậu cùng Hoàng thượng, sao lại đóng cửa phủ “Mẫu hậu, ngài đây là muốn làm cái gì?”

Hoàng hậu hít sâu vài hơi, nhìn thái tử, vồ vồ ngực bản thân “Tuần nhi, thực xin lỗi ngươi, đều là lỗi của mẫu hậu. Đứa nhỏ này của thái tử phi không thể không có. Đứa nhỏ này, phải bảo trụ!”

“Mẫu hậu, Thái tử phi đã sảy thai!” Tô Ngạn Tuần tức khắc hiểu hoàng hậu đây là có ý gì, trên mặt hiện lên vẻ kinh tặc.

Hoàng hậu chặt đứt lời hăn “Bản cung biết thái tử phi đã xảy thai, nhưng không thể để mọi người biết chuyện này!”

Tô Ngạn Tuần lên tiếng phản đối “Không được! Sao có thể giấu diếm được.”

Đáy mắt hoàng hậu hiện lên chút ngoan ý, cơ hồ là quyết định thật nhanh “Sao không giấu diếm được. Thái tử phi vẫn luôn ở trong phủ dưỡng thai. Những người này ai dám nói ra!”

Tô Ngạn Tuần rốt cuộc hiểu được hoàng hậu là muốn làm cái gì. Nhưng hăn vẫn không thể tin được mẫu hậu của hăn lại có thể có cái ý tưởng như vậy. Đè nén khó kìn kia, Tô Ngạn Tuần trầm giọng hỏi “Vậy đợi đến thời điểm thái tử phi phải sinh thì làm sao?”

“Có thể lấy đứa nhỏ mới sinh trong Triệu gia đến thay thế. Đợi thái tử phi hay trắc phi trong phủ thái tử sinh hạ. Đến lúc đó sẽ lập đích.” Hoàng hậu lời nói dồn dập. Tô Ngạn Tuần quát lớn chặn đứt lời nàng, đáy mắt toàn là thất vọng “Mẫu hậu! Loại chuyện lẫn lộn huyết thống hoàng thất này sao ngài có thể nói ra miệng. Rốt cuộc là ngài đang nghĩ cái gì!”

“Đây cũng chỉ là kế tạm thích ứng. Sau này lập vẫn là đứa nhỏ của người. Chẳng lẽ người muốn trở mắt nhì ngôi vị hoàng đế rơi vào tay kẻ khác hay sao?” Hoàng hậu đứng bật dậy, thần mình còn chưa vững, vịn tay vào cung nữ bên cạnh, lớn tiếng giáo huấn “Bản cung muốn làm gì. Bản cung muốn hảo hảo bảo vệ thiên hạ này cho người. Bản cung muốn tương lai người thuận lợi lên ngôi.”

“Vậy cũng không thể dùng thủ đoạn dơ bẩn ti tiện này, để thái tử phi nói dối có thai rồi lấy đứa nhỏ Triệu gia thay thế. Mẫu hậu, đây là biện pháp tốt ngài nghĩ ra? Ngài không thấy có lỗi với hoàng gia, làm phụ hoàng thất vọng sao?”

Lời của hoàng hậu đủ khiến Tô Ngạn Tuần giật mình. Nhìn ánh mắt cooa chấp của hoàng hậu, Tô Ngạn Tuần trầm giọng “Mẫu hậu có thể nói ra ngay biện pháp như thế. Nói vậy không phải là mới nghĩ ra lúc này.”

Hoàng hậu có thể nghe được thất vọng sâu sắc trong lời của nhi tử. Nhưng đối với nàng mà nói có gì quan trọng hơn bảo trụ vị trí thái tử.

“Tuần nhi.” Hoàng hậu hòa hoãn ngữ khí “Mẫu hậu biết người không đồng ý như thế. Nhưng việc cấp bách, cần ổn định nhân tâm. Huyết thống hoàng gia sao lại loạn được, chỉ là kế tạm thích ứng thôi. Tương lai phủ thái tử lại sinh ra đấng tử sẽ là nhi tử của người. Mẫu hậu làm vậy đều là vì người a!”

“Nếu không thể có đứa nhỏ thì sao?” Tô Ngạn Tuần nhim mẫu hậu ôn nhu, lòng càng phát lạnh “Nếu là luôn không có đứa nhỏ. Mẫu hậu tính roán để đứa nhỏ Triệu gia kế thừa ngai vị luôn đúng không?”

“Làm sao lại không thể có đứa nhỏ. Thái tử pho có thể có bầu, thân mình người là tốt.” Hoàng hậu đánh gãy lời hấn “Chẳng lẽ người muốn chấp tay dâng vị trí thái tử cho người khác?”

Tô Ngạn Tuần quay người sang chỗ khác, không tiếp tục nhìn hoàng hậu, ngữ khí kiên định “Mẫu hậu không cần nói nữa, chuyện này nhi thần sẽ không đồng ý. Mẫu hậu nếu muốn phong tở phủ thái tử, ngày mai nhi thần sẽ tiến cung báo cáo việc này với phụ hoàng. Huyết mạch hoàng thất không thể loạn. Đắc tội như vậy tương lai Triệu gia sao nhận nổi. Kế sách này của mẫu hậu khiến nhi thần khinh thường.”

“Người!” Hoàng hậu đưa tay chỉ vào sau lưng hấn, mặt tức giận đỏ bừng. Đột nhiên hô hấp căng thẳng, khí không thông, hoàng hậu choáng váng trực tiếp ngã xuống ghế dựa...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Thái Tử Phi Sảy Thai

Hoàng hậu tỉnh dậy đã là chuyện một lúc lâu sau. Lúc này trời đã tờ mờ sáng. Hừng đông rất nhanh sẽ đến.

Hoàng hậu vừa tỉnh dậy liền muốn tìm thái tử. Hà ma ma đỡ nàng và trấn an “Thái tử điện hạ vẫn đang ở bên ngoài, chưa có rời đi.” Nghe vậy, hoàng hậu thần sắc tái nhợt thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng cảm xúc lo lắng vẫn chưa buông. Hiện tại chưa rời đi, nhưng trời sáng sẽ vào cung bầm báo với hoàng thượng. Chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao.

Suy nghĩ một hồi, hoàng hậu hỏi Hà ma ma “Thái tử phi thế nào rồi?”

“Thái tử phi vẫn chưa tỉnh, thật vất vả mới kéo mạng từ quỷ môn quan trở về được. Sợ là sau này thân mình cũng suy sụp.” Hà ma ma nhét đệm kê phía sau lưng nàng. Hoàng hậu vẻ mặt khựng lại. Thân mình tốt còn như vậy, thân mình yếu rồi còn có thể có thai sao.

“Gọi thái tử tiến vào. Bản cung có chuyện muốn nói với hã.” Hoàng hậu vẫy tay sai Hà ma ma gọi Thái tử vào. Trong lòng nghĩ phải nói để hã nhận rõ lợi hại trong chuyện này.

Tô Ngạn Tuần đi vào “Mẫu hậu ngài tỉnh rồi.”

“Người ngồi xuống đây.” Hoàng hậu chỉ vào ghế bên cạnh, ngữ điệu nhu hòa hết mực “Mẫu hậu có lời muốn nói với người.”

Tô Ngạn Tuần ngồi xuống. Hoàng hậu nhìn hã, thở dài một hơi “Tuần nhi, Triệu gia chúng ta là nhận ân trách mới được như hôm nay. Thánh chỉ tứ hôn hạ xuống, mẫu hậu năm đó thành thái tử phi, Triệu gia mới đi theo

mẫu hậu cùng người mà hưởng vinh quang. Sau này người dâng cơ làm hoàng đế sẽ là phúc chiếu Triệu gia. Mà Triệu gia cũng sẽ tận lực phụ tá người, phụ tá đứa nhỏ của người. Đó là ngoại tổ gia của người, là chống lưng dày dặn cho người.”

“Người sinh ra thân mình đã không tốt, được phong thái tôn vẫn hảo hảo sống đến hôm nay. Triều đình vẫn có kẻ dựa vào thân mình người không tốt viết này nọ. Sau khi người đại hôn lại dựa vào phủ thái tử không có đứa nhỏ nào lại viết. Chẳng đến khi tin thái tử phi có thái mới thật sự yên tĩnh. Thái tử có người kế thừa mới ngăn chặn miệng những kẻ đó.” Hoàng hậu thấy trên mặt hắn có chút xúc động, nói tiếp “Người phải biết rằng thai này của thái tử phi như một cây đao treo trên đầu phủ thái tử. Nếu để tin tức ngày hôm nay truyền ra, thái tử thân mình suy yếu đến không thể có con nối dòng. Vị trí thái tử này người còn ngồi ổn được sao.”

Nửa ngày, Tô Ngạn Tuần nhìn hoàng hậu, giọng nói vẫn là khiêm trì không đổi “Nếu mẫu hậu đã biết Triệu gia là nhận ân trạch của hoàng gia, vậy lại càng phải biết ơn trong lòng chứ không phải nghĩ ra biện pháp đổi đứa nhỏ để kéo dài vinh quang của bản thân. Nếu sau này nhi thần vẫn không thể có đứa nhỏ. Có phải là Triệu gia muốn bao biện làm thay luôn, muốn quản cả thiên hạ này?”

“Phụ hoàng một khi biết được chuyện này còn có thể cho mẫu hậu cơ hội giải thích sao. Đây là mưu nghịch, tội liên lụy đến trăm cửu tộc. Đừng nói đến vinh quang của Triệu gia, chỉ sợ sau này trong Lâm An thành muốn tìm một người có thân thích với Triệu gia cũng không còn. Mẫu hậu, đây là điều ngài muốn thấy sao?”

“Nhi thần sẽ không đáp ứng chuyện này, cũng sẽ không trở mặt nhìn mẫu hậu sa vào đó. Chuyện này bỏ qua, coi như nhi thần chưa nghe thấy, mẫu hậu chỉ là nóng lòng đến thăm mà thôi.” Nói xong Tô Ngạn Tuần đứng dậy nhìn hoàng hậu sắc mặt tái nhợt “Mẫu hậu hảo hảo nghỉ ngơi. Nhi thần cáo lui trước.”

Tô Ngạn Tuần vừa quay người, đã nghe phía giường một trận động tĩnh. Hoàng hậu trực tiếp quỳ gối xuống, trường bào phủ trên đất, trên mặt khóc thảm “Người là muốn nhìn mẫu hậu chết có phải không Tuần nhi?”

Tô Ngạn Tuần mặt thống khổ, quay lại nhìn hoàng hậu đang quỳ trên đất lấy cái chết uy hiếp. Hắn cũng quỳ xuống, đối mặt với hoàng hậu, vẻ mỗi một “Mẫu hậu làm vậy cảm thấy sẽ giấu được phụ hoàng sao. Một khi phụ hoàng biết, mẫu hậu cảm thấy Triệu gia còn có khả năng thoát sao. Thái hậu có thể dung được chuyện lẫn lộn huyết mạch hoàng thất thế này sao. Thiên hạ này hoàng gia họ Tô. Nhưng hoàng hậu có thể không phải họ Triệu, thái tử cũng có thể không phải là nhi thần.”

“Đến lúc đó mẫu hậu dù không muốn chết thì cùng với Triệu gia cũng sẽ không còn đường sống.”

Nói xong Tô Ngạn Tuần đưa tay đỡ nàng. Hoàng hậu lật ngược bắt lấy tay hắn “Không được, nhất định phải ngồi ổn cái ghế thái tử này. Không thể chấp tay dâng cho người khác được. Mẫu hậu biết người thiện tâm. Không sao, tất cả cứ giao cho mẫu hậu làm. Người chỉ cần ngồi chờ là được.”

“Mẫu hậu!” Tô Ngạn Tuần quát lớn “Ngài đây là muốn ép Triệu gia vào đường cùng. Tương lai dù là Tam đệ hay Tứ đệ kế vị cũng sẽ không bạc đãi mẫu hậu cùng Triệu gia. Sao người cứ nhất quyết muốn hoàng gia xử quyết Triệu gia.”

Lúc này đây lời nói của thái tử không thể tác động đến Hoàng hậu. Thậm chí tay nàng gắt gao nắm chặt hơn như muốn nhốt cả thái tử ở trong phủ, chờ sự tình sắp xếp ổn thỏa.

Đúng lúc trong phòng đang giăng co, ngoài phòng tiếng thái giám bấm báo vang lên “Hoàng thượng giá lâm!”

Thanh âm kia làm hoàng hậu chấn động. Nàng kinh ngạc nhìn về phía cửa đang đóng, bốn chữ kia lượn lờ bên tai. Trong lòng nhảy ra tiếng nói,

chậm, không còn kịp rồi...

Chuyến này Tô Khiêm Dương đến là rất đúng lúc. Đẩy cửa bước vào thấy Tô Ngạn Tuần đang đỡ hoàng hậu từ dưới đất đứng lên. Lúc này trời đã tờ mờ sáng. Tô Khiêm Dương nhìn hoàng hậu đang thất hồn lạc phách rồi nhìn sang thái tử “Để mẫu hậu người hảo hảo nghỉ ngơi đi. Người qua đây với trẫm.”

Hoàng hậu theo bản năng nắm chặt tay Tô Ngạn Tuần, hấn đỡ nàng đến bên giường, “Mẫu hậu ngài nghỉ ngơi đi.”

Hoàng hậu vẫn không buông tay, nhìn thái tử “Phụ hoàng người sao lại đến đây?”

“Phụ hoàng sao có thể không biết được. Mẫu hậu, giấu diếm là không thể.” Tô Ngạn Tuần thở dài một hơi. Trên dưới hoàng cung, chỉ cần là hoàng thượng muốn biết thì sao có thể giấu. Huống chi suốt đêm phủ thái tử ra vào ồn ào như vậy.

Hoàng hậu dù khó tin thì cũng làm được gì. Hoàng thượng quả thật đã đến, dù không biết hết tất cả sự tình nhưng biết là trong phủ thái tử có đại sự nên mới chạy đến. Năm đó Tương trắc phi bị nhốt nàng còn chưa thể thành công giấu diếm được mọi người, hôm nay làm sao có thể...

Tô Ngạn Tuần đi sang phòng cách vách Tô Khiêm Dương đang ngồi, nói hết chuyện phát sinh hồi tối. Sau đó Tô Khiêm Dương triệu kiến vài thái y cùng đại phu. Thái tử phi thân mình hư tổn quá lớn, vài thái y đều thống nhất nói sau này sợ là thái tử phi không thể mang thai.

Mà dẫn đầu mấy đại phu là Dương đại phu cũng có ý như vậy. Thái tử phi hoài thai như thế, giữ được tánh mạng đã là may mắn. Lại nghĩ có đứa nhỏ, cơ bản là không có khả năng.

Chờ hỏi hết việc cần hỏi, Tô Khiêm Dương nhìn Tô Ngạn Tuần ngồi bên dưới, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ “Người tính toán làm như thế nào?”

Tô Ngạn Tuần đứng lên thỉnh cầu “Thái tử phi không có sai. Vấn đề là nằm ở nhi thần. Nhi thần hy vọng phụ hoàng không hạ chỉ phế thái tử phi.”

Tô Khiêm Dương nhìn vẻ khẩn thiết trên mặt hắn, khẽ than một tiếng. Phủ thái tử ba năm không có đứa nhỏ nào, hắn đã ần ần đoán được vấn đề là từ phía thái tử. “Người cũng biết như vậy là tương đương với gánh áp lực lớn cỡ nào.” Hoàng gia sao có thể đ giống trống khua chiêng nói cho người khác biết phủ thái tử không có đứa nhỏ, thái tử phi sảy thai tất cả đều là do thái tử, thái tử thân mình suy nhược đến không thể có con nối dòng.

“Mặc dù là phế nàng, người kế tiếp cũng không thể sinh đứa nhỏ. Nhi thần không muốn hại các nàng.” Tô Ngạn Tuần kiên trì nói “Sau này tuyển tú cũng không cần lại tặng người vào phủ thái tử.”

Tô Khiêm Dương không khỏi nghĩ đến thời điểm thái tử còn nhỏ. Mới ba tuổi ngày đã uống bao nhiêu bát thuốc nhưng cũng không kêu khổ, cũng không hề không chịu uống, đều là một hơi uống xong, không chút nhăn mày, ngược lại còn an ủi hẳn.

Thái tử thiện lương, luôn nghĩ cho người khác. Cho đến bây giờ vẫn là như vậy, sao có thể không khiến người ta đau lòng.

“Vậy cứ dựa theo lời người nói đi.” Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương gật gật đầu...

Ba ngày sau tin thái tử phi sảy thai truyền ra, lúc này thái tử phi cũng đã tỉnh. Đối với bên ngoài cũng không nói sự tình nghiêm trọng như lúc đó. Chỉ nói thai này hoài cũng không hoàn toàn ổn, sau khi ngoài ý muốn sảy thai cần hảo hảo điều dưỡng thân mình.

Bên này Tương Như Nhân biết rõ hơn một ít. Ngày hôm đó rạng sáng Trần Phụng đã đến Chiêu Dương cung bẩm báo thái tử phi sảy thai, hoàng thượng suốt đêm đi qua.

Ngay sau ngày tin tức lan ra, hoàng hậu bị bệnh. Sáng sớm mấy người Tương Như Nhân đi thỉnh an trực tiếp bị ngăn ở bên ngoài Cảnh Nhân cung. Hoàng hậu ốm bệnh nhẹ, miễn nửa tháng thỉnh an.

Đếm giữa trưa còn có cung nhân ôm một ít cung vụ đến bên này cho Tương Như Nhân tạm đại xử lý.

Tương Như Nhân xem qua liền tiếp nhận. Hoàng hậu phái người đưa qua cũng không nhiều lắm. Xem ra thân mình không có gì nặng mà quan trọng là tâm tình không ổn.

Hứa ma ma dẫn Tôn ma ma đi vào. Tương Như Nhân buông bút phân phó Tôn ma ma “Vài ngày trước công chúa nói muốn đi phủ thái tử thăm thái tử phi. Hiện nay thái tử phi đã sảy thai, chuyện này cần hoãn lại. Hai tháng này cũng đừng để Bình Ninh đi qua.”

“Vâng. Hôm qua công chúa còn nhắc tới, muốn cùng Đại công chúa và Tam công chúa đi.”

“Ma ma nếu khuyên không được, nàng vẫn muốn đi thì để nàng qua đây nói với bản cung.” Tương Như Nhân phân phó xong, giải quyết hết ít việc kia rồi mang theo Thanh Đông và Thanh Thu đi Thọ Hòa cung thỉnh an.

Thái hậu nương nương thân mình cũng không tốt. Dù không trực tiếp bị bệnh như hoàng hậu nhưng trong giọng nói đều mang theo tiếc hận.

Trưởng công chúa cũng có mặt, giữ Tương Như Nhân ở trong phòng một hồi. Thái hậu mở miệng đều là nhắc đến thái tử một đứa nhỏ tốt như vậy mà không thể an ổn có được con nối dòng.

“Về sau còn có thể.” Trưởng công chúa ân cần khuyên giải thái hậu không nên nghĩ nhiều. Thái hậu than một tiếng “Đứa nhỏ ba năm trong ngục, mới mấy tháng như vậy đã...”

Ai mà không tiếc đâu.

Trưởng công chúa an ủi thái hậu, đưa nàng vào nội thất, nhìn nàng nằm xuống ngủ, phân phó lão ma ma vài câu rồi ra ngoài cùng Tương Như Nhân rời khỏi Thọ Hòa cung.

“Mấy ngày nay trong cung cảm xúc lên xuống thất thường.” Hai người từ Thọ Hòa cung đi ra lương đình trong tiểu hoa viên. Dây mây rũ xuống xung quanh khiến trong đình một mảnh râm mát. Ngồi xuống, cung nhân hầu hạ bưng trà bánh, hoa quả lên. Trưởng công chúa nhìn Tương Như Nhân nói có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì có sinh mệnh mới đến mà cao hứng. Cũng bởi vì có sinh mệnh rời đi mà thương tâm. Bên trong hoàng gia, con nối dòng của thái tử đơn bạc nên luôn được bị lên án. Đợi nhóm hoàng tử ngày càng lớn, vấn đề này càng không thể tránh né.

Tương Như Nhân cười cười “Rồi sẽ tốt hơn thôi.”

Hai người ngồi trong đình một hồi. Sau nửa canh giờ, Trưởng công chúa trở về Xuân Uyển. Tương Như Nhân quay về Chiêu Dương cung, mệt mỏi nghỉ trưa. Lúc tỉnh dậy đã là chiều tà. Bên ngoài trời đã có chút tối, gió lạnh thổi vào phòng, có vẻ như sắp mưa...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Hoang Hậu Biến Hóa

Một lát sau, không có tiếng sấm báo hiệu, mưa to âm âm trút xuống, trong phòng tối hơn nhiều.

Hứa ma ma vào phòng thấy nàng tỉnh, hầu hạ nàng đứng lên. Nhìn ngoài phòng mưa rơi cùng với dưới hiên tiếng bước chân dồn dập cười nói “Buổi chiều thấy trời âm u nói sắp mưa, mấy tiểu nha đầu không tin, giờ thì mưa đột ngột, phải vội vã chuyển chậu trong sân.”

Mưa lớn như vậy, hoa mang đi phơi nắng khẳng định sẽ bị dập hư. Hứa ma ma thấy mấy tiểu cung nữ bộ dáng tùy tùy ý ý như vậy, nói chỉ một lần, nghe được thì nghe. Nghe không vào, đến lúc đó chăm sóc hoa để hư thì các nàng sẽ bị phạt.

Tương Như Nhân cười đứng dậy đi ra gian ngoài, tiếng mưa rơi càng lớn hơn.

Tử Hạ mang theo ô vội vàng chạy về, đến dưới mái hiên, ngoại trừ đỉnh đầu được ô che còn lại toàn thân đều bị tạt ướt. Để ô xuống bên hiên, Tử Hạ lau một chút nước trên má rồi rút một phong thư trong lòng ra đưa cho Thanh Thu “Người đưa lên cho nương nương đi, là thư từ Tương gia. Ta đi thay quần áo.”

“Nhanh thay đi, nhớ lau khô người đừng để cảm lạnh.” Thanh Thu đưa thư vào cho Tương Như Nhân “Nương nương, thư từ Tương gia.”

Tương Như Nhân nghĩ là thư Nhị tẩu viết, mở ra mới hay là thư của phụ thân.

Xem xong, về mặt Tương Như Nhân hơi đăm chiêu.

Thánh chỉ để phụ thân khởi phục còn chưa có hạ. Có điều hoàng thượng đã phái người qua báo để phụ thân chuẩn bị tùy thời tiếp nhận thánh chỉ khởi phục.

Đại ca cùng Nhị thúc còn ở lại giữ đạo hiếu ba năm, phụ thân có thể trở về sớm một chút. Hoàng thượng trọng dụng như vậy, Tương Như Nhân đương nhiên là vui vẻ. Có điều tình hình triều đình hiện tại, Liên gia bị nhổ tận gốc, Triệu phu nhân bị hừ, Triệu gia đã thu liễm rất nhiều. Mà phía Ngụy gia của thái tử phi cũng luôn rất khiêm tốn.

Vài năm nay trong triều đình biến hóa lớn không có nhưng vẫn dao động nhỏ rất nhiều. Dù sao các lão đại thần như Trình thái phó tuổi cũng đã rất lớn, đến một lúc cũng phải giao lại quyền cho một ít người trẻ.

Vị trí lúc trước của phụ thân là tạm đại. Có điều trong mắt một số người tạm đại này một ngày cũng sẽ là danh chính ngôn thuận. Phụ thân đại tang một năm đã khởi phục

Chỉ sợ không ít người cứ níu chặt vào đó để nói.

Tuy rằng trong thư phụ thân còn chưa nói gì nhưng Tương Như Nhân cũng đoán được. Hiện tại trong triều, lão là lão, được hoàng thượng bồi dưỡng lên là một phái, phía Triệu quốc công và duy trì thái tử là một phái. Nay hoàng thượng để phụ thân khởi phục như vậy, tự nhiên sẽ có người cảnh giác...

Tương Như Nhân vẫn là tìm chút thời gian nói chuyện này với hoàng thượng. Buổi tối Tô Khiêm Dương lại đây, chưa đợi nàng mở miệng, hắn đã nhắc đến chuyện này trước, thay nàng giải quyết vấn đề khó khăn.

“Đầu xuân sang năm Bình vương gia hẳn là có thể trở lại. Có điều trước đó cuối năm nay triều đình cần một lượng lớn quan viên phái xuống phía

nam. Trong đó quan viên phamat cấp cũng không thể thấp, thuận tiện có thể mang theo người mới đi theo rèn luyện một phen. Có điều như vậy trong triều sẽ thiếu hụt. Trẫm thấy đây là thời cơ tốt để Tương đại học sĩ khởi phục. Chính là lúc này có hơi sớm, vì thế trẫm sẽ ban chỉ cho một số quan viên cũng đang chịu tang cùng khởi phục để tránh sau này có người níu vào chuyện bất hiếu mà nói.”

Tô Khiêm Dương nói xong thì cười nhìn nàng, chờ nàng nói bổ sung.

Tương Như Nhân lại nửa ngày cũng không nói gì. Một phen ngôn từ chuẩn bị trước lại bị hẫng một hồi nói chặn lại, tất cả đều không còn gì để nói. Tô Khiêm Dương thấy nàng thật lâu không nói còn có chút ngây ngốc, buồn cười niết khẽ cái mũi nàng “Ngây ngốc gì đó?”

Tương Như Nhân hoàn hồn “Thần thiếp không biết nói gì.”

“Nàng ngày thường không phải nói rất nhiều sao, hôm nay lại không biết biểu đạt gì?” Tô Khiêm Dương chế nhạo nàng. Cùng nàng tán gẫu đều là có thu hoạch. Nàng ý tưởng độc đáo, hẫng sẽ đi bổ sung, thường sẽ so với ý tưởng ban đầu của hẫng tốt hơn nhiều.

“Những gì thần thiếp muốn nói hoàng thượng đã nói trước rồi.” Tương Như Nhân đáy mắt cảm kích “Chuyện phụ thân khởi phục, hoàng thượng suy nghĩ còn chu toàn hơn thần thiếp.” Không để mình phụ thân đột ngột khởi phục mà còn thêm một số quan viên chịu tang khác cùng trở lại.

“Nàng lo lắng sợ người ta níu chặt chuyện này?”

Tương Như Nhân thành khẩn gật đầu “Ban đầu là lo như vậy. Bây giờ nghe hoàng thượng nói xong thì không còn lo gì nữa.”

Nói như vậy, trong lòng Tô Khiêm Dương nghe rất vừa lòng “Trẫm đã có quyết định này nhất định sẽ an bài tốt. Cơ hội này nếu bỏ lỡ, sau này

cũng khó tùy tiện đưa Tương đại học sĩ quay lại.” Dù sao hai chữ đạo hiếu này hoàng thượng vẫn phải cố kị.

Tương Như Nhân buông xuống lo lắng này, nhớ tới hẳn vừa nhắc vấn đề nam hạ “Bình vương gia còn chưa trở về đã phải phái người đi sao?”

“Ừ.” Tô Khiêm Dương gật đầu “Đã mấy phong thư đưa về. Phía Nam Thái tương đối đã đàm phán hòa bình. Hiện tại bọn họ đang ở nội địa, nơi đó bốn mùa như xuân cũng không e ngại đại tuyết phong sơn. Đầu xuân sẽ trực tiếp bắc thượng, vòng qua Dương quan rồi hồi Lâm An thành, xem như một vòng tuần tra.” Chuyển đi này của Bình vương gia thật thuận lợi, nhiều bộ lạc như vậy chỉ có mấy bộ lạc không hợp tác nhưng các trưởng lão mấy bộ lạc này khuyên nhủ đàm phán vài ngày cũng hợp tác.

“Một khi các bộ lạc Nam Thái ổn định thì vùng ngư long hỗn tạp ở phía nam kia cũng sẽ bớt bất ổn, ít nhất những người đó sẽ không khó xử quan viên phái đi qua nữa.” Tương Như Nhân tiếp lời hẳn “Chuyển đàm phán hòa bình này của Bình vương gia chính là một khởi đầu tốt. Những người đó tuy rằng khó ở chung hơn người trong bộ lạc. Nhưng chỉ cần không trấn áp bọn họ, thần thiếp nghĩ bọn họ cũng là muốm ổn định cầu phú quý.”

“Vì thế những quan viên phái đi xuống này cũng không thể kinh nghiệm quá thấp, bằng không nếu giao tế sẽ bị người ta nắm mũi dẫn đi.” Tô Khiêm Dương thích cùng nàng nói mấy thứ này. Tương Như Nhân nghe vậy, hỏi “Trong lòng hoàng thượng đã có nhân tuyển?”

“Nhân Nhân, vừa rồi trẫm đã nói đây là cơ hội rất tốt.”

Tương Như Nhân ngẫm nghĩ. Đi phía nam ba năm như vậy công tích lớn, quay về khẳng định phong quan tiến chức. Hoàng thượng đã nói vậy nàng còn không hiểu ý tứ của hẳn sao. Hiện tại Tương gia Đại ca đang giữ đạo hiếu. Có thể xuất nhậm cũng chỉ có thể là Nhị ca.”

Tương Như Nhân vẫn sợ đoán sai, nhìn hăn oán trách “Ngài vẫn là nói đi a.”

Tô Khiêm Dương bất đắc dĩ “Đoán ra rồi còn giả không biết.” Tương Như Nhân mỉm cười “Hoàng thượng không nói rõ, lỡ thần thiếp đoán sai chẳng phải là tự mình đa tình.”

“Vậy là trẫm không phải.” Tô Khiêm Dương thấy nàng đây là được một tấc lại muốn thêm một bước, đưa tay nhẹ nhéo hông nàng. Tương Như Nhân bị nhốt nhất thời rụt người trốn vào trong giường. Nàng trốn khơi dậy hứng trí của Tô Khiêm Dương, lại đang ở trên giường, Tương Như Nhân liền bị hăn áp đảo ở dưới thân. Ân. Chuyện quan trọng trước hết là đêm đẹp không nên bỏ lỡ...

Một đêm mưa, sáng hôm sau không khí vô cùng tươi mát. Tương Như Nhân đi Cảnh Nhân cung hồi bẩm cung vụ trên tay với hoàng hậu. Ở cửa Cảnh Nhân cung, Tương Như Nhân gặp Điền chiêu dung đi ra. Điền chiêu dung cơ hồ là vội hành lễ rồi đi qua bên hông nàng. Tương Như Nhân nhìn nàng cúi đầu, hốc mắt hồng hồng.

Ấn tượng Điền chiêu dung sau khi sinh Ngũ hoàng tử là rất ít xuất hiện trong các sự kiện. Lúc trước khi còn ở cử, Tương Như Nhân nghe nói khi hoàng hậu muốn đem Ngũ hoàng tử về ghi tạc danh nghĩa thì Điền chiêu dung một phen thương tâm. Nhưng sau khi ra tháng thì ở trước mặt mọi người vẫn là một mực cung kính. Hôm nay như vậy cũng là lần đầu...

Đi vào trong, Tương Như Nhân ở gian ngoài chờ một hồi thì Hoàng hậu đi ra, sắc mặt có vẻ tiêu tụy, nhìn mấy tập trên bàn bên cạnh nàng cười nói “Người mang đến nhiều như vậy làm gì. Bản cung còn không tin tưởng người sao.”

“Theo lệ vẫn phải bẩm với nương nương.” Tương Như Nhân cười đáp “Nương nương đỡ nhiều chưa?”

“Già rồi, bệnh cũ thôi.” Hoàng hậu đáp một tiếng, ngồi xuống, cũng không nhìn mấy thứ kia mà ý vị thâm trường nhìn nàng “Lúc mới đến có gặp ai không?”

“Có gặp Điền chiêu dung đi ra.” Tương Như Nhân gật đầu “Nàng đến thật sớm.”

Hoàng hậu thu hồi tầm mắt, đáy mắt hơi vẻ khinh thường “Nàng đến cầu bản cung trả Ngũ hoàng tử về cho nàng dưỡng.”

Tương Như Nhân không trả lời. Lấy thân phận của mình, Điền chiêu dung tất nhiên có thể dưỡng đứa nhỏ. Ngày trước khi tiến cung Kim lương nhân mới chỉ là Thục nghi nhưng vẫn có thể dưỡng Nhị hoàng tử.

Chẳng qua lúc Hoàng hậu muốn đem Ngũ hoàng tử ghi tạc dưới danh nghĩa bản thân thì Hoàng thượng và Thái hậu cũng chưa nói cái gì. Việc này liền cam chịu như vậy. Hiện tại Điền chiêu dung lại muốn mang Ngũ hoàng tử về bên người, nhìn lại có vẻ như không tự lượng sức mình.

Hoàng hậu lại nói đến hôn sự của Đại công chúa vào năm sau. Này coi như là vị công chúa đầu tiên xuất giá kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ tới nay, thanh thế tất nhiên không thể nói “Đồ cưới đều đã chuẩn bị. Cuối năm phủ công chúa cũng sẽ tu sửa xong, mọi thứ sẽ được nâng đi vào. Mấy thứ phân xuống người cũng nhìn qua một cái.”

Tương Như Nhân tiếp nhanan danh sách đồ cưới. Này ngoài những thứ hoàng gia chuẩn bị còn có các cung viện thêm trang, bao gồm cả phần của Hoàng hậu và Thái hậu ban cho Đại công chúa.

“Nương nường chuẩn bị thật thỏa đáng.” Tương Như Nhân nhìn qua, tất cả đều dựa theo lệ công chúa xuất giá mà tính.

“Cũng là vì Lệ Vân. Nói ra Bình Ninh cũng không còn nhỏ. Hai năm nữa hôn sự cũng sẽ định. Có sớm nhìn xem qua?”

Tương Như Nhân đặt mấy tập kia xuống một bên “Không vội, Bình Ninh vẫn còn nhỏ.”

Hoàng hậu cũng không nói nhiều, sắc mặt vẫn còn tái nhợt “Mấy này người mang về xem, nếu còn thiếu gì người cũng nhìn một cái.” Nói xong lại thở dài một hơi “Bản cung nơi này cũng vô lực ôm mấy thứ này. Người cầm đó, bên Thục phi cần gì cứ trực tiếp thương nghị với người. Còn thiếu gì, người làm chủ là được. Bản cung tin tưởng người.”

Tương Như Nhân khẽ giật mình, rất nhanh thu liễm lại “Đại sự như vậy thần thiếp sao có thể làm chủ. Nếu thiếu gì, thần thiếp cùng Thục phi thương nghị xong vẫn sẽ qua đây hỏi bẩm cùng nương nương.” Thật để nàng toàn bộ làm chủ nàng cũng không muốn.

“Bản cung còn không tin được người sao.” Hoàng hậu nở nụ cười. Tươi cười kia như thật thân thiết tin tưởng. Nhưng Tương Như Nhân nhìn vào mắt cứ cảm thấy có chút quái dị. Nếu đổi lại là người khác nàng cũng sẽ không ó cảm giác như vậy.

Mà cảm giác đó là từ đầu tháng tám bắt đầu. Không chỉ có Tương Như Nhân, mấy người Đức phi cũng cảm nhận được. Vì hoàng hậu ốm bệnh nhẹ nên miễn thỉnh an. Vì thế lúc các nàng đến Cảnh Nhân cung đều đi một mình. Một người thấy vậy thì thôi. Đây vài người đều thấy thế. Hoàng hậu biến hóa là thật rõ ràng.

Dùng lời Đức phi mà nói. Hoàng hậu đây là đột nhiên trở nên thật hòa khí, thật đoan trang, thật hiền thực...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Thành Thục Hiền Lành

Cũng không phải nói trước đây hoàng hậu không đủ đoan trang. Chỉ là hiện tại hoàng hậu như làm đến mức người khác không thể chỉ ra sai sót. Đức phi nói hoàng hậu đây là đối tính. Tương Như Nhân thì nhìn thấy hoàng hậu đây mỗi cử chỉ đều là học theo thái hoàng thái hậu.

Giữa tháng chín hàng năm có 3 ngày sẽ là ngày cung nhân được gặp người nhà, cũng là ngày các cung nữ đủ hai mươi lăm tuổi được xuất cung.

Đầu tháng tám, Hoàng hậu sai người lập một tư cục ở ngoài cung. Tư cục này là nơi để thu nhận những cung nhân đủ tuổi xuất cung nhưng không có nhà để quay về. Ở trong tư cục có thể bằng vào cái tài nghệ của mình mà mưu sinh, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau trong cuộc sống.

Đầu tháng chín, hoàng hậu hạ ý chỉ kéo dài thời gian gặp gỡ người thân của cung nhân trong cung lên năm ngày, để nếu đường xá xa xôi đến có thể gặp nhau lâu hơn chút. Còn những cung nhân đủ hai mươi lăm tuổi xuất cung nếu không có nhân thân tới đón, một người cô độc thì có thể linh lệnh bài trong cung để đến tư cục ở lại.

Hai đạo ý chỉ này nhắc lên một gợn sóng không nhỏ ở trong cung. Ý chỉ đầu tiên giúp cho cung nhân hằng năm không có thời gian gặp người nhà có thể nhiều cơ hội hơn. Còn đạo ý chỉ sau, thật sự là một đảm bảo rất lớn cho cuộc sống về sau của các cung nhân.

Những cung nhân này đó đều là đủ hai mươi lăm tuổi xuất cung, nếu có người nhà còn có nơi nương tựa, ít nhất trong cung cũng đã tích được một vốn riêng. Còn những người thân cô thế cô không có gia đình, tư cục được

hình thành đúng là cho các nàng một nơi trú thân. Bằng không dựa vào thân phanan một nữ tử quá tuổi, không có người nương tựa, dù trên tay có chút tiền cũng là không an ổn.

Sau khi ý chỉ được hạ, thái hậu đối với hành động của hoàng hậu là thật sự tán thưởng. Chuyện xây dựng tư cục này bản thân hoàng hậu còn góp không ít bạc. Đợi đến tháng chín thời điểm khi trong cung gặp người thân thì ngoài cung kia tư cục mới thật là náo nhiệt.

Dân chúng Lâm An thành cũng rất là tò mò. Bỗng nhiên xuất hiện một cái tư cục, đại viện tường cao cửa rộng, lại đi vào toàn các đại cô nương khí chất thật không tệ. Hỏi ra mới biết các đại cô nương kia đều là cung nữ đủ tuổi được phóng xuất từ trong cung ra. Các cung nữ này không có nhà để về, trong cung xây dựng nơi này là để thu nhận các nàng.

Đợi khi lời tán tụng của dân chúng bên ngoài dành cho hoàng hậu được truyền vào cung, lúc này cũng đã là cuối tháng chín.

Bên này hoàng thượng bắt tay vào việc phân bổ quan viên đi phía nam. Vào tháng mười, bên kia Hoàng hậu đã làm công tác chuẩn bị thu yến thỏa đáng.

Năm nay không như năm rồi, là đơn giản hơn nhiều. Nhưng hoàng hậu cũng là bỏ không ít tâm tư đi vào. Chủ đề năm nay là chúc mừng vụ mùa bội thu ở phía nam. Thức ăn không quan trọng phong phú mà lấy ngũ cốc làm chủ. Các món ăn ngũ cốc trong nhà dân chúng bình thường, qua bàn tay khéo léo của Ngự trù cũng trở nên thập phần tinh xảo.

Đến quá nửa yến tiệc, hoàng hậu còn dẫn đầu quyên không ít ngân lượng. Nói là tặng cho dân chúng ở những vùng Tây Bắc hạn hán nghiêm trọng, vừa rồi thất thu.

Hoàng hậu đi đầu, ở đây mọi người cũng liền đi theo quyên góp. Còn có người đứng ra ghi chép để tránh tình trạng nuốt riêng.

Mấy người Tương Như Nhân tất nhiên cũng là quyên. Hoàng hậu quyên hai ngàn lượng, Tương Như Nhân không thể quyên nhiều hơn, cũng không thể quá ít nên quyên một ngàn năm trăm lượng. Đức phi và Thục phi quyên một ngàn lượng. Các phi tần khác thì theo phẩm cấp mà quyên.

Nhìn hoàng hậu ngồi trên cùng bộ dáng hiền hậu, Đức phi cầm khăn lên che một bên miệng, nhẹ giọng nói với Tương Như Nhân ngồi bên cạnh “Này không phải đối tính. Ta xem là đối người luôn rồi.”

Làm sao không nghe ra ý trào phúng trong đó. Tương Như Nhân nhìn các món ngũ cốc trên bàn, cười nói “Đây là việc thiện.”

“Hai mươi năm trời, lần đầu tiên ta thấy hoàng hậu nàng làm việc thiện như vậy.” Đức phi hừ cười “Bỗng nhiên có thiện tâm? Ta chẳng tin. Chỉ sợ là do thái tử phi sảy thai, vị trí thái tử bất ổn nên tìm cách làm hảo thanh danh đoạt nhân tâm mà thôi.”

Tương Như Nhân cùng Đức phi đều là nghĩ như nhau. Mà ý đồ này của Hoàng hậu cũng không phải chỉ hai người các nàng nhìn ra. Nhưng đối với cung nhân và dân chúng, hàn động này của hoàng hậu vẫn là cho bọn họ thật nhiều ơn huệ.

Tương Như Nhân nhẹ nhàng cầm bánh ngô trước mặt cắn một miếng “Cũng không tệ. Ít nhất lần ủng hộ này sẽ giúp dân chúng Tây Bắc có một mùa đông không quá khổ.”

“Người vẫn ăn.” Đức phi bị vẻ mặt này của Tương Như Nhân chọc cười. Mấy món trên bàn này, chẳng mấy người còn đụng đũa. Trong giọng nói của Đức phi vẫn là khinh thường “Để ta nói thì nếu là người khác việc này đã làm từ lâu rồi, còn có thể đợi đến nay sao. Tây Bắc cách vài năm lại hạn hán, trong triều cũng không phải quyên góp chỉ một hai lần. Chẳng lẽ trước đây nàng đều là không nghe thấy sao... “

Thật là đoán không sai. Sau thu yến hoàng hậu đem ngân lượng giao đến Hộ bộ thống kê, lại từ căn cứ vào các nơi gặp tai ương mà phân phát đi xuống. Trên danh nghĩa là hoàng hậu chi ra nhưng thanh danh đều là ghi tạc tên thái tử.

Việc thiện của hoàng hậu nương nường, ân trạch của thái tử.

Danh vọng của thái tử ở trong triều ngày một tăng. Triệu gia sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy. Trong Lâm An thành lời ca tụng hoàng hậu và thái tử vang vọng. Trong trà lâu cũng không ít thoại bản như vậy, nói nào là đương kim hoàng hậu mỹ đức, đương kim thái tử thành thực ổn trọng.

Thái tử vốn là chính thống, hưởng gió ở trong triều vì công tích này che lấp nên không bị chuyện thái tử phi sảy thai, thái tử chưa có con nối dòng mà thay đổi.

Cuối tháng mười, các quan viên được phái đi phía nam xuất phát. Hoàng thượng liền hạ mấy đạo thánh chỉ khởi phục.

Bảy quan viên đang chịu tang được khởi phục. Trong đó được chú ý nhất chính là người được khởi phục nguyên chức Tương Đại học sĩ. Vốn cho rằng qua ba năm chịu tang, cái vị trí này sẽ là không giữ được, sẽ phải quay lại với chức vụ ban đầu. Tất nhiên trong triều sẽ đưa ra dị nghị.

Lúc này không ý kiến thì đợi đến khi nào.

Có điều trải qua chuyện Liên gia, đám người đi ra ý kiến có vẻ thật là thể đơn lực bạc. Trước đây Triệu quốc công vì tự bảo vệ mình, rơi vào đường cùng đều bó tay nhìn Liên gia bị xử như vậy. Hiện tại dù có muốn đập Tương gia một cước. Hẳn cũng phải suy nghĩ cho cẩn thận xem một cước này hẳn có kéo theo cả bản thân mình bị thương hay không.

Hoàng thượng đáp một câu triều đình thiếu nhân lực cũng là đúng. Một đám quan viên bị phái đi ra. Triều đình thực sự cần vài người đức cao vọng trọng trấn lĩnh các tân quan này đó. Tương đại học sĩ khôi phục nguyên chức, trừ bỏ vào triều ra thì vẫn phải ở nhà giữ đạo hiếu.

Hơn nữa cùng Tương Đại học sĩ khôi phục còn đến sáu người khác. Chỉ nói mình Tương đại học sĩ thì đúng là quá mức rõ ràng. Còn nói hết cả thì đúng là có cảm giác đối địch quá đông. Lần này Triệu quốc công không có hành động gì. Thế nên việc này ở trên triều cứ thế xem như trôi qua...

Đầu tháng mười một, Tương Đại học sĩ quan phục nguyên chức, mang theo Tương phu nhân hồi Tương gia ở Lâm An thành. Tương Nhị lão gia cùng Tương Đại thiếu gia tiếp tục ở lại tổ trạch Tương gia giữ đạo hiếu.

Hôm nay mừng tám, Chiêu Dương cung, Hứa ma ma thu thập xong hết thảy. Ngoài cửa Phùng Áng nói mọi thứ đã thỏa đáng. Tương Như Nhân mang theo Bình Ninh cùng Trạm nhi xuất cung hồi Tương gia.

Một chuyến này đi là yên tĩnh, không có ồn ào như năm đó cô cô về nhà. Đến cửa cung đã thấy Trần Phụng mang theo một đội thị vệ chờ ở kia.

Thấy mấy người Tương Như Nhân đến, Trần Phụng cung kính hành lễ “Hoàng thượng phái một đội thị vệ hộ tống nương nương đến Tương gia.”

Này kia đều là thị vệ cận thân của hoàng thượng. Tương Như Nhân tạ ơn “Làm phiền.”

Lên xe ngựa, trước sau tổng cộng ba chiếc. Bao quan là tầm ba mươi thị vệ chân thủ. Xuất cung, đi hướng Tương gia....

Đến đại môn Tương phủ, người Tương gia đã sớm đứng nghênh đón. Tương đại lão gia dẫn theo mọi người quỳ xuống hành lễ.

Vào tiền thính, ngồi xuống xong, không khí mới có chút thoải mái hơn.

Tương Như Nhân nhìn Tương đại lão gia. Hơn một năm không gặp, phụ thân lại gà đi nhiều. Tương Như Nhân nhìn sơ qua một cái liền mũi cay cay “Đều là về nhà. Không cầm nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy. Bản cung mang theo cũng không nhiều người.”

“Trước đi từ đường thắp nén hương cho tổ phụ người.” Tương đại lão gia gật đầu, dẫn bọn họ đi phía từ đường.

Tương gia ngày xưa náo nhiệt nay có vẻ yên tĩnh chút. Phụ thân trở về. Nhị ca lại mang theo Nhị tẩu cùng hai đứa nhỏ đi phía nam nhậm chức. Cả một nhà Nhị thúc lại còn ở tổ trạch. Trở về thấy người Tương gia thật là thiếu.

Đến từ đường, quản sự mở cửa, trong phòng mờ tối.

Ở chính giữa là bài vị của Tương gia tổ thượng. Bài vị của Tương lão gia tử là đặt phía dưới bên tay trái.

Tương đại lão gia đưa mấy nén hương cho bọn họ. Tương Như Nhân mang theo Bình Ninh nhận hương quỳ xuống. Trạm nhi trong lòng dưỡng nường cũng giãy giụa tuột xuống, không ngờ cũng học theo hai tay chống quỳ xuống bên cạnh tỷ tỷ.

Bái xong ba bái, cắm hương vào trong lư. Tương Như Nhân nhìn qua phía Tương đại lão gia “Phụ thân, ta muốn nhìn qua viện của tổ phụ.”

Bước ra khỏi từ đường, sắc trời có chút tối, gió nổi lên.

Thanh Đông khoác thêm áo choàng cho Tương Như Nhân. Đến viện của Tương lão gia tử, Tương Như Nhân trực tiếp đi vào thư phòng.

Tương đại lão gia giữ chặt tay Thiệu thị dừng ngoài cửa “Để nàng đi vào. Không thể đưa phụ thân đi một chuyến, đứa nhỏ này trong lòng luôn luôn nhớ thương.”

Thiệu thị gật gật đầu, hốc mắt ửng đỏ. Ngày đó các nàng tiến cung báo tin cho nàng, đứa nhỏ này liền té xỉu. Các nàng được đưa đến sương phòng cách vách. Thẳng đến khi nàng tỉnh bọn họ mới rời cung. Sau đó biết nàng khó sinh, suýt mất mạng, người làm nương này thật đau lòng không biết bao nhiêu.

Nay nhìn nàng khỏe mạnh, sinh hạ Ngũ hoàng tử cũng đã hơn một tuổi, Thiệu thị trong lòng lại vẫn là lo lắng. Ngẩng đầu nhìn cửa thư vòng, Thiệu thị vẫn là đứng lại bên cạnh Tương đại lão gia, đợi Tương Như Nhân bước ra...

Trong thư phòng, Tương Như Nhân nhìn bài trí bên trong, giống như trở về hồi còn nhỏ. Mỗi một thứ đều khiến nàng hồi tưởng. Đối với nàng bọn chúng đều rất quen thuộc.

Trạm nhi bướng bỉnh, tuột xuống liền đi tới đi lui. Nhìn bên này một cái, bên kia một cái. Còn sờ sờ hai cái bình hoa, chỉ vào hoa văn trên bình, hướng Tương Như Nhân ê a nói chưa rõ “Hoa!”

Tương Như Nhân đến bên cạnh giá sách, đặt ở đó là mấy hòm gỗ chức đầy giấy cuộn chất cao. Từ trái qua phải, cuối bên phải là cũ kĩ nhất. Mở ra đến là mấy cái chữ viết cũng không được đẹp. Bình Ninh tò mò “Mẫu phi, đây là ai viết?”

Tương Như Nhân cẩn thận mở ra hết cho nàng xem. Đến giấy xếp bên trái, chữ viết đã rất tốt “Đây đều là mẫu phi viết.” Tương Như Nhân chỉ các cuộn giấy thật cũ kĩ kia “Đó là chữ khi mẫu phi bắt đầu học viết, nửa năm một tờ. Nơi này cất chữ mẫu phi viết từ lúc ba tuổi đến mười hai tuổi.”

“Vậy có của các cữu cữu không?” Bình Ninh ngửa đầu hỏi nàng. Tương Như Nhân cười đáp “Có a, người xem hai cái hòm bên kia sẽ có chữ của các cữu cữu viết.”

Ngay trong thư phòng này, Tương lão gia tử dạy ba huynh muội bọn họ học.

Tương Như Nhân cho Bình Ninh xem rất nhiều thứ này nọ. Trên giá sách còn có một ít là do chính tổ phụ viết. Bình Ninh nhìn những thứ khiến đáy mắt mẫu phi gợi lên đầy nhớ nhung, hỏi nàng “Mẫu phi, tặng ngoại tổ là người như thế nào?”

Trạm nhi cọ cọ đi đến bên cạnh Tương Như Nhân, bắt chước tý tý gào ta một tiếng “Người!”

Tương Như Nhân bất đắc dĩ nhéo cái mũi hăn, ôm hăn lên, khóe miệng là mỉm cười, giọng nói tràn đầy hoài niệm “Tặng ngoại tổ của người a, là một người khiến người khác thập phần tôn kính.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Hoàng Thượng Sinh Bệnh

Thời điểm bước ra khỏi thư phòng, trời đổ mưa. Mưa cũng không lớn, giọt giọt tí tách, nhưng phủ vãi trên mặt lại đặc biệt lạnh.

Đến tiền đình, Tương Như Nhân cùng phụ thân nói một ít chuyện khởi phục. Bên ngoài mưa ngày càng lớn, gió càng mạnh, trời cũng tối sầm.

Trạm nhi mệt nhọc, được nữ mẫu ôm đi sương phòng bên cạnh ngủ. Bình Ninh cũng ở bên đó với hẳn. Thiệu thị phân phó nha hoàn bưng lên một ít điểm tâm Tương Như Nhân thích ăn “Chờ mưa nhỏ lại chút rồi hãy về.”

Tương đại lão gia đi thư phòng xem chút gì đó. Tương Như Nhân lôi kéo tay Thiệu thị ngồi xuống “Ta để nữ mẫu trở về ở lại vài tháng rồi vào cung sau. Tôn nữ của nàng không phải sắp gả đi sao. Hiện tại Trạm nhi cũng lớn, không cần nàng thời thời chăm sóc. Để nàng đoàn tụ với người nhà chút.”

“Người cũng là có tâm.” Thiệu thị vỗ vỗ tay nàng “Để nàng về nhà mấy tháng cũng tốt. Nha đầu kia ta đã gặp rồi, rất thành thực. Đối tượng là một chường quỳ ở đầu phố. Tuổi còn trẻ lại cũng thành thật. Sau này là không cần phải lại hầu hạ người khác.”

“Vậy thì thật tốt.” Toàn gia Hứa ma ma đều là hồi môn của Thiệu thị theo tới. Tôn nữ của Hứa ma ma cũng là gia nhân trong nhà sinh ra. Chính là được chủ tử khai ân mới có thể gả ra ngoài, bằng không một nhà các nàng lẽ ra sau này là vẫn phải ở trong nhà chủ nhân tiếp tục hầu hạ.

“Là rất tốt.” Thiệu thị nói xong ánh mắt nhìn nàng có chút đau lòng “Người khác đều ổn. Người đưa nhỏ này lại chuyện gì cũng giấu ở trong

lòng.”

“Không có đâu.” Tương Như Nhân an ủi nàng “Hiện thời sẽ không. Mẫu thân yên tâm. Ta sẽ không tự ủy khuất mình.

“Hiện nay Nhi ca người đi phía nam nhậm chức, đều là một nhà đi theo, trong phủ thật vắng vẻ không ít.” Thiệu thị thở dài một hơi “Đại ca người vừa trở về ít năm, chỉ sợ sẽ không có đứa nhỏ. Ta nghĩ muốn nhận một hài tử trong tộc cho hẳn làm con thừa tự. Sau này cũng cho đại ca đại tẩu người có cái người thân chăm sóc lúc về già.”

“Đại ca nói thế nào?” Lấy một đứa nhỏ trong Tương gia tộc làm con thừa tự cho đại ca cũng là có thể, tương lai sẽ có người chăm lo cho bọn họ khi về già “Nếu muốn nhận con thừa tự thì sớm một chút, tốt nhất là đứa nhỏ vừa sinh ra. Đừng nhận đứa nhỏ đã lớn. Một hai tuổi không hiểu chuyện, mang theo bên người dễ dàng dưỡng thành thân cận hơn.”

“Vẫn chưa nói với Đại ca đại tẩu người. Phụ thân người cũng đồng ý. Chờ năm sau đại ca người quay trở lại rồi nói. Hiện tại thì chưa phải lúc thích hợp.” Thiệu thị thấy nàng cũng đồng ý thì trong lòng thêm động lực. Tương lai trưởng tử nếu từ chối thì cũng tiện khuyên nhủ...

Hai người hàn huyên nửa canh giờ. Ngoài trời mưa đã nhỏ không ít. Sương phòng truyền ra tiếng Trạm nhi ê a nói chuyện. Ngoài cửa Phùng Áng bậm báo “Nương nương, người trong cung tới. Trần công công đợi ở ngoài cửa, nói là đón ngài trở về.”

Tương Như Nhân ngẩn ra, lập tức hiểu người trong cung đến là ai, sai bọn Thanh Đông chuẩn bị ổn thỏa, nói với Thiệu thị “Người trong cung tới đón. Ngài nói với phụ thân một tiếng để hẳn nghỉ ngơi nhiều chút, đừng tốn quá nhiều thời gian xem mấy thứ kia. Ta mang đến không ít hảo dược kèm hai phương thuốc, ngài cùng phụ thân đều dùng đi. Còn lại mấy thứ hỏi Hứa ma ma đều biết.”

Dường nương ôm Trạh nhi tỉnh ngủ bước ra. Tương Như Nhân vuốt cái mũi hần “Nói tạm biệt với ngoại tổ mẫu đi nào!”

Trạh nhi chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, hướng phía Thiệu thị lung lay tay, không gọi được ba tiếng ngoại tổ mẫu, “nha nha” một tiếng liền như vậy qua cửa.

Mở dù, Thiệu thị đưa nàng đến đại môn. Trần Phụng đã chờ ở kia. Ngoài cửa dừng một chiếc xe ngựa to.

Thiệu thị cũng đã vài lần gặp qua Trần Phụng. Áp chế nghi hoặc ở đáy lòng nhìn Tương Như Nhân lên xe ngựa. Nghe được tiếng Trạh nhi cao hứng gào to.

Trần Phụng lên xe xong rất nhanh xe liền lăn bánh. Trời mưa à cho tiếng bánh xe dát xuống mặt đường ẩm ướt vang lên càng lớn.

Thiệu thị thu hồi tầm mắt sa người đóng cửa lại, đi một chuyến đến thư phong Tương đại lão gia nói việc này. Tương đại lão gia tức khắc hỏi lại “Đến là Trần công công hầu hạ bên cạnh hoàng thượng?”

Thiệu thị gật đầu. Tương đại lão gia nhìn nàng, than một tiếng “Vậy ở trên xe ngựa, hần là hoàng thượng.”

“Làm sao có thể.” Dù Thiệu thị có nghi hoặc nhưng thật sự việc hoàng thượng tự thân đến đón quý phi hồi cung là quá mức ngoại lệ. Tương đại lão gia khép sách đứng dậy “Dù là Trần công công lại đây, thế nào còn mang theo một cái xe ngựa to. Lúc quý phi đến Tương gia không phải cũng đã có xe ngựa sao? Nếu hoàng thượng đã không muốn chúng ta biết. Chúng ta cứ xem như không biết là được. “

Thiệu thị nghĩ nghĩ “Lão gia, vậy hoàng thượng đối với quý phi... “

“Hoàng thượng nghĩ thế nào chúng ta há có thể hồ đoán lung tung.” Tương đại lão gia chặn dứt lời của nàng “Nay ta vừa quan phục nguyên chức, người tìm tới phu nhân người sẽ không ít. Nếu từ chối được thì cứ chối.”

“Lão gia yên tâm. Ta tinh táo.“...

Trên xe ngựa hồi cung, Trạm nhi luôn kéo tay Tô Khiêm Dương muốn hẳn kéo màn che lên.

Miệng còn chưa thể kêu thuận tiếng phụ thân, chỉ là cứ một chữ một chữ kêu, tay nhỏ chỉ chỉ màn, vẻ mặt mong chờ tha thiết.

“Vẫn đang còn mưa nha.” Tương Như Nhân kéo hẳn lại. Trạm nhi ngồi xuống đệm, ánh mắt vẫn không rời cái cửa sổ nhỏ kia.

Ngồi không bao lâu, lại đứng lên ý đồ đi cửa sổ nhắc màn che. Tương Như Nhân bất đắc dĩ kéo hẳn lại, nhìn hẳn trương mắt to vô tội bập bẹp gọi “nương“. Tương Như Nhân cảnh cáo “Buổi tối không được ăn bánh.”

Thế này mới có thể khiến Trạm nhi ngừng lại, thu tay, cuối cùng thành thật đi đến trong lòng Bình Ninh chơi. Lúc này Tương Như Nhân mới rảnh đi nhìn Tô Khiêm Dương, thấy hẳn đang ý vị thâm trường nhìn mình, ho nhẹ một tiếng hỏi “Sao hoàng thượng lại tới đây?”

“Trời mưa.” Nên hẳn đến đón mẫu tử các nàng hồi cung.

Thâm ý trong mắt hẳn giờ phút này không chút giấu giếm gửi đến nàng

Hai đứa nhỏ còn đang bên cạnh đâu. Nàng trừng mắt liếc hẳn một cái, mặt nóng nóng quay đi nhìn một góc xe ngựa.

Về tới trong cung mưa cũng chưa ngừng, trời mờ tối. Tô Khiêm Dương đi về Thừa Kiên cung một chuyến, lúc trở lại Chiêu Dương cung cũng đã

tối hẳn. Sau cơn mưa, không khí thật mát lạnh.

Tương Như Nhân giúp hẳn thoát áo choàng xong, bước tới đứng bên cửa sổ. Một trận gió lạnh ập tới khiến nàng hắt xì.

Tô Khiêm Dương đưa tay sờ trán nàng “Cảm lạnh?” Tương Như Nhân lắc đầu, đóng cửa sổ lại “Gió lạnh thôi thôi. Hoàng thượng mới đừng nên bị cảm lạnh.”

Vừa dứt lời lại hắt xì liên tiếp hai ba cái nữa khiến mắt ứa cả nước.

Tương Như Nhân hồng cái mũi, hai mắt ướm át, bộ dáng đáng thương. Lại vẫn tính mở miệng nói chuyện. Vừa hướng hẳn đã trực tiếp hắt xì thêm cái nữa.

Thanh Đông nghe trong nội thất liên tiếp mấy tiếng hắt xì liền đi Thiện phòng sai người chuẩn bị canh gừng làm ấm người. Ở trong phòng lúc này, Tương Như Nhân một mặt ủy khuất nhìn Tô Khiêm Dương “Ngài không có việc gì chứ?” Dứt lời lại là một cái nữa.

“Trẫm không sao, nhưng người thì có.” Tô Khiêm Dương từ gian rửa mặt bước ra, thấy nàng hắt hơi nhiều vậy, khẳng định là đã cảm lạnh rồi.

Tương Như Nhân hắt hơi đến chảy cả nước mắt, đứng không nổi nữa. Bước ra gian ngoài, Thanh Đông bưng lên canh gừng cho nàng.

Còn chuẩn bị một chén cho Tô Khiêm Dương. Nhưng hẳn uống được hai hớp nhỏ liền thôi. Hẳn không thích mùi gừng lắm.

Uống xong hết một chén canh gừng, bụng Tương Như Nhân thấy thoait mái hơn chút. Một lát sau đi vào nội thất, nàng rốt cuộc đã ngừng hắt hơi. Rửa mặt xong hai người lên giường ngủ. Mũi nàng còn hồng hồng, Tô Khiêm Dương nhìn buồn cười “Hy vọng không bị phong hàn. Ngày mai dậy để thái y xem mạch.”

Tương Như Nhân gật đầu rúc vào lòng hăn. Tô Khiêm Dương mỉm cười nhéo nhéo cái mũi nàng. Tắt đèn, đi ngủ...

Ngày hôm sau, hoàng thượng cảm nhiễm phong hàn.

Tương Như Nhân uống xong chén canh gừng hôm sau thức dậy cảm lạnh đã đỡ hăn. Nhưng Tô Khiêm Dương lúc tỉnh dậy thì đã thấy hơi đau nửa đầu, cả người nặng nề không thoải mái.

Đi thượng triều, nghe các đại thần nói Tô Khiêm Dương thấy có chút choáng váng. Đến sau Trần Phụng cũng phát hiện Hoàng thượng có gì khác lạ. Đợi hạ triều, về tới Thừa Kiền cung, truyền thái y xem mạch. Hăn một cái hắt xì trực tiếp thông báo đã bị nhiễm phong hàn, còn phát sốt.

Bên này Chiêu Dương cung khi Tương Như Nhân nghe tin tức hoàng thượng bị phong hàn thì cảm giác đầu tiên là bản thân đã lây bệnh cho hoàng thượng.

Ngày hôm qua hắt hơi nhiều như vậy, còn vài cái trước mặt hăn. Sau đó nàng uống hết một chén lớn canh gừng. Nhưng hoàng thượng lại không chịu uống hết. Nửa đêm nàng bị nóng đá chần. Sáng dậy nàng là không sao nhưng hoàng thượng thì trực tiếp đổ bệnh.

Mang theo Thanh Đông đi Thừa Kiền cung thăm hoàng thượng, Tương Như Nhân lại bị chặn ở ngoài điện. Trần Phụng trước hết giọng bình thường hỏi thăm “Hoàng thượng tạm thời không gặp ai.” Sau đó lại nhỏ giọng giải thích với Tương Như Nhân “Hoàng thượng mới uống thuốc xong, vừa nằm xuống. Vẫn là không tin như vậy liền bị bệnh. Nương nương ngài về trước đi.”

Đây là bản thân tự tức chính mình sao.

Tương Như Nhân chút dờ khóc dờ cười giao thực hộp cho Trần Phụng “Vây phiền Trần công công đưa vào.”

Trần Phụng gọi cái tiểu thái giám tạm canh cửa, mình mang đồ vào. Tương Như Nhân dẫn người quay về. Trên đường còn gặp không ít phi tần đi thăm bệnh.

Nhưng hoàng thượng là không gặp bất kì ai. Ngay cả hoàng hậu cũng bị cự tuyệt ngoài cửa điện.

Hôm sau Tô Khiêm Dương đã đỡ sốt nhưng phong hàn người còn mệt, nói chuyện giọng khàn đặc nên thời điểm thượng triều thì sai Trần Phụng đi tuyên cáo hãn ôn bệnh nhẹ nên vắng mặt, mọi người giải tán.

Trần Phụng vừa nói xong thì các quan viên đều ào ào quan tâm thân mình hoàng thượng.

Thái hậu để Trưởng công chúa qua xem một chuyến. Đã là ngày thứ hai, cũng không thể lại ngăn đón nên Trưởng công chúa được mời vào trong. Tô Khiêm Dương ngồi tại kia, cái mũi hơi hồng, đang xem tấu chương.

Trưởng công chúa nhìn bộ dáng này của hãn, nhất thời không nhịn được cười lên tiếng “Hoàng thượng còn nhớ lúc năm tuổi bị phong hàn không?” Lúc đó cùng bộ dáng bây giờ thật giống nhau, có điều là phiên bản lớn.

“Trưởng tỷ thăm xong là có thể về trả lời mẫu hậu đi. Ngày mai trăm đã có thể thượng triều.” Tô Khiêm Dương giọng trả lời thật khàn. Hoàng thượng còn coi trọng hình tượng, sao có thể như vậy lên triều đâu.

“Hôm qua ra cung?” Trưởng công chúa ngồi xuống, để cung nữ đi theo lấy ra một chén thuốc vừa đôn xong đưa qua “Uống đi. Ngày mai sẽ tốt thôi.”

Tô Khiêm Dương uống xong nhướn mày. Trưởng công chúa nở nụ cười “Buổi tối ngủ một giấc cho tốt. Sáng nay mẫu hậu còn hỏi ta người rất ít sinh bệnh, sao bỗng nhiên liền sốt.”

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn nàng. Trưởng công chúa vẻ mặt chế nhạo “Được rồi. Ta nói với mẫu hậu mấy ngày nay người bận rộn nên thân mình mệt mỏi, hơi không lưu tâm bệnh cũng là bình thường.”

Nghe nàng nói như vậy, Tô Khiêm Dương mới gật gật đầu, nói một bộ nghiêm trang “Trăm hôm qua ra cung là có việc, tiện đường cùng quay về với quý phi thôi.”

Trưởng công chúa đáy mắt là hiểu rõ. Không thừa nhận thì thôi. Nàng là tỷ tỷ còn không nhìn ra được sao. Thu lại chén thuốc rời khỏi Thừa Kiên cung, để hân hảo hảo nghỉ ngơi...

Nửa canh giờ sau, bên Chiêu Dương cung Tương Như Nhân gặp Trần Phụng lại đây truyền chỉ. Hoàng thượng thân mình không khỏe, gọi nàng đến thị tạt...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Ân Trạch To Lớn

Thật lâu sau, Tô Khiêm Dương hỏi nàng, “Nàng còn nhớ rõ lúc trước nói qua một câu.”

“Nói cái gì? “

“Nàng lúc ấy cùng trẫm nói, nàng cũng muốn có cuộc sống như vậy, nguyện một người một tâm, đến già không phân ly.” Tô Khiêm Dương bên mặt nhìn nàng, dưới chần tay nắm chặt thêm vài phần.

Tương Như Nhân giật mình, “Thần thiếp là nói qua.”

“Vậy nàng bây giờ còn nghĩ muốn không? “ Tô Khiêm Dương bình tĩnh nhìn nàng.

Tương Như Nhân hô hấp gấp gáp vài phần, nửa ngày, nhẹ nhàng gật gật đầu, “Nghĩ muốn.”

Hắn nở nụ cười, hương nàng nhích lại gần, đem nàng ôm vào lòng, cằm đặt lên cái trán của nàng, “Bất quá còn kém một chút.”

Tương Như Nhân biết hắn nói thiếu chút nữa là cái gì.

Tại đây trong cung, không phải vĩnh viễn đều kém một chút sao.

“Trẫm hỏi nàng, tương lai có một ngày có thể sống những ngày như vậy, nàng có nguyện ý?” Nửa ngày, Tô Khiêm Dương lại hỏi nàng, thanh âm khàn khàn thâm trầm.

Tương Như Nhân hơi thở tràn đầy đều là hương vị hần, lúc này trong đầu có chút loạn. Hoàng Thượng nói lời này rốt cuộc là có ý tứ gì, tương lai có một ngày có thể rời cung sao.

Ý tưởng này sinh ra đến đã bị nàng phủ quyết, sinh tử đều ở đây trong cung, sao có thể rời cung trải qua ngày như vậy.

Câu hỏi của Hoàng thượng lại một lần nữa truyền đến, Tương Như Nhân rầu rĩ đáp hần, “Hoàng Thượng nói như vậy, thật là mơ mộng quá.”

Tô Khiêm Dương cúi đầu nhìn mặt của nàng, vẫn thật sự hỏi, “Đến tột cùng là nguyện ý, hay là không muốn?”

Ngửa đầu liền nhìn đến mặt của hần, cảm lún phún chút râu, thanh âm ồm ồm. Tương Như Nhân hít một hơi, gật đầu, rất nhanh chui vào trong lòng ngực của hần, có chút xấu hổ trách cứ, “Hoàng Thượng không buồn ngủ sao, người đang dưỡng bệnh còn nhiều lời như vậy.”

Tô Khiêm Dương lúc này là cười to. Tương Như Nhân ở trước ngực hần, cũng có thể cảm giác được cao thấp phập phồng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái. Tô Khiêm Dương nghiêng người làm cho nàng nằm giữa giường, ôm eo của nàng, “Được rồi, ngủ thôi.”...

Tương Như Nhân ở Thừa Kiềm cung hầu hạ cả đêm. Sáng sớm hôm sau, Tô Khiêm Dương phong hàn đỡ rồi, lâm triều. Tương Như Nhân bên này vội vàng rửa mặt đi Cảnh Nhân cung thỉnh an.

Hoàng hậu là càng ngày càng tỏ ra thiện tâm. Trong cung sau khi kết thúc yến tiệc tại thu yến, lại đi Nam Sơn tự cầu phúc. Hôm nay thỉnh an, còn nói lên chuyện phát cháo năm nay.

“Bốn cung nghĩ, ngày mồng tám tháng chạp trước sau gì cũng đã có tuyết rơi. Trong thành ngoài thành, hần là nhiều thêm mấy điểm phát cháo, cũng không thể đợi tuyết rơi không ngừng khiến mọi người đói khát.”

Hoàng hậu dứt lời, theo thường lệ liếc nhìn mọi người một cái, hỏi ý mọi người. “Nương nương có tâm ý, nhưng sớm quá cũng không tốt.” Tương Như Nhân cười đề nghị, “Đầu tháng mười hai vừa tuyết, nếu là phát cháo, mang về cũng không để lâu được.” Người ta tạm thời còn không thiếu ăn, trời lạnh vậy cũng sẽ không chạy đến xin một chén cháo.

“Đúng vậy nương nương, đợi qua giữa mười hai tháng, phát cháo thêm quần áo.” Tương Như Nhân nói, Đức phi bổ sung thêm một câu. Hoàng hậu gật gật đầu, cũng không biểu hiện ra cái gì hờn giận, cười nói, “Cũng là như thế, cứ dựa theo lời các người nói. Nếu là Bôn cung đề nghị, cũng không cần các người ra. Bôn cung nơi này ra ít bạc, các người ra vài người, đến lúc đó giúp đỡ phát đồ là được.”

Nói là nói như vậy, sao có thể thật sự để cho hoàng hậu một mình ra bạc.

Cuối cùng thời điểm rời khỏi Cảnh Nhân cung, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều mở miệng đáp ứng một ít. Đối với mấy người Tương Như Nhân mà nói, ngày bình thường trong nhà đưa vào bạc không ít. Hoàng Thượng ban cho cũng không ít, sẽ không thiếu điểm này. Nhưng đối với một bộ phận phi tần mà nói, Hoàng Thượng đều không đến chỗ các nàng, trong cung theo lệ cứ như vậy một chút, còn muốn xuất ra bạc, quá làm khó người.

Ra tới trên đường, Tương Như Nhân đều thấy được mấy phi tần vẻ mặt ngượng nghịu. Chỉ dựa vào chút bạc theo phân lệ trong cung, vừa muốn chuẩn bị, vừa muốn tiêu dùng, ban thưởng. Phi tử phân vị thấp căn bản là không đủ dùng. Hiện giờ còn muốn xuất ra này một trăm, tám mươi lượng bạc. Thiếu chút còn không nói, căn bản là lấy không ra nổi.

Một bên Đức phi khinh xuy một tiếng, “Đây không phải là không để cho người còn đường sống sao. Ta là nghĩ kỹ rồi, Nghi Hòa cung mấy người, ta đều cấp ra.” Dứt lời nhìn Thục phi đi lên từ phía sau, “Người thì sao?”

Thục phi gật gật đầu, “Các nàng tiền tiêu hàng tháng có mấy chục lượng bạc. Trở về ta sẽ cùng các nàng nói, ta đây xuất ra. Lúc này đều đã gần ngày tết, chuẩn bị này kia sẽ không ít, làm sao không thiếu bạc.”

“Đến lúc đó đừng để dưới danh nghĩa các nàng, cũng phải để nàng hiểu rõ không phải ai cũng có thể giống như nàng, ra bạc lớn như vậy.” Đức phi hừ xem Tương Như Nhân, “Người cũng đừng thay ai ra, chính mình một ít đưa qua là được.”

Tương Như Nhân nở nụ cười, “Trong Chiêu Dương cung chỉ có một mình ta ở, ta thay ai ra đâu.” Đức phi, Thục phi là đối với người ở tại trong cung mình mà chiếu cố. Trong cung nàng hiện giờ chỉ có một mình nàng ở. Nếu là thay cung khác xuất ra, chẳng phải là trực tiếp cùng hoàng hậu đối nghịch.

“Hàng năm triều đình đều có phát cháo, thật không biết nàng làm làm như vậy vì cái gì. Cho dù là vì thái tử thu dân tâm, triều đình kia đã rất nhiều lần phát cháo, về điểm này chút bạc của nàng cũng chỉ chướng mắt. Lại còn đi Nam Sơn tự, lại còn quyên góp, thật sự là không yên tĩnh.” Đức phi một đường oán giận càng hơn. Nàng là không nói sai, từ khi thái tử phi sảy thai xong, hoàng hậu bị bệnh một tháng, bệnh hết về sau liền giống như bị ma nhập. Sáu tháng cuối năm không ngừng làm một việc, hoàng hậu điên cuồng như vậy, các nàng mấy người cũng phải chạy theo.

“Người phái người đi nghe thuyết thư hiện tại trong trà lâu Lâm An thành xem, chỗ nào cũng có tán tụng đương kim hoàng hậu cùng thái tử. Từ xưa nói thu phục dân tâm, thì ra là ý tứ này.” Chính là dựa vào dạng bức tranh hồ lô, vẽ ra tới luôn có khác nhau. Năm đó thái hoàng thái hậu cũng làm qua những chuyện tương tự. Khi đó tiên hoàng vẫn là Vương gia, thái tử vị chưa định ra. Thái hoàng thái hậu vì giúp tiên hoàng thu phục dân tâm, chính mình phất tay xuất một lượng lớn bạc đi ra ngoài. Căn bản không có ở trong phi tần gom góp gì cả, hơn nữa một lần làm chính là liên tục trong năm năm.

Như bây giờ, ngoài cung dân tâm sở hướng, trong cung lại tiếng oán than dậy đất, sớm muộn gì có một ngày da mặt này là che không được...

Ngày 8 tháng 12, trong cung phân cháo mồng tám tháng chạp đi xuống đến các quan phủ. Ngoài cung cũng triển khai các điểm phát chẩn. Máy xe đồ từng thùng từng thùng đậu trước cửa tư cục, mấy lão cung nữ mở ra, trong tay cầm một cái bát thật lớn, múc cho những người đang xếp hàng.

Bên cạnh còn có thị vệ trong cung đưa tới. Đội ngũ này đứng đó ai cũng không dám nháo sự, một người một chén, cả ngày xuống dưới trật tự cũng không tệ.

Lâm An thành dân chúng cũng biết tư cục này là hoàng hậu thiết lập cho các cung nữ không nhà để về có chỗ an thân, cho nên tại cửa tư cục phát chẩn, không cần thiết ai đi tuyên truyền, mọi người đều biết, đây là Hoàng hậu nương nương ơn trạch, không đành lòng dân chúng khó khăn, phái người tiến đến thi thước cứu tế.

Người đều có tín ngưỡng, nhất là dân chúng mỗi ngày chỉ cầu ấm no sống sót, trừ bỏ tin phật ra, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu cao cao tại thượng kia cũng là một phần mà bọn họ tín ngưỡng.

Một ít người già ở thời điểm nhận đồ, thậm chí hướng tới phía hoàng cung quỳ lạy, khóc, tạ ơn.

Một người hai người như thế, một đám người cũng như này, trường hợp nhìn thấy thập phần rung động lòng người.

Tin tức truyền ngược lại tới trong cung, hoàng hậu đang cùng Ngũ hoàng tử học viết chữ. Vừa mới bắt đầu cầm bút, còn chưa vững chắc, mực đọng chỗ đậm chỗ nhạt, hoàng hậu cũng không sinh khí, nghe xong người tới hồi báo, trên mặt ý cười càng sâu, một tay cầm tay Ngũ hoàng tử, ôn nhu dạy hẳn, “Là như thế này.”

Ở trên bàn viết xuống thêm một nét, một bên công công tiếp tục hồi bẩm, “Tư cục kia lão ma ma có chuyện xin chỉ thị nương nương, làn này phải thi thước mấy ngày? “

“Hôm nay làm bao nhiêu túi?.” Hoàng hậu cho Ngũ hoàng tử tự mình viết, ngẩng đầu nhìn công công kia.

“Hồi bẩm nương nương, đã làm hai mươi túi. Nếu là ba ngày như đã nói chỉ sợ là không đủ.” Cho dù là chia đều ra, ít nhất cũng phải chuẩn bị sáu mươi túi.

“Ngày mai Bốn cung sẽ phái người truyền tin đi Triệu gia, Triệu gia sẽ mang gạo qua.” Công công kia đi ra ngoài, hoàng hậu nghiêng người tiếp tục dạy Ngũ hoàng tử tập viết. Ở cửa kia, Lệ Viện trực tiếp vọt vào, nhìn đến hoàng hậu ngồi dạy Ngũ hoàng tử như vậy, đáy mắt tràn đầy ghen ghét, mở miệng chính là chất vấn, “Mẫu hậu, rốt cuộc ai mới là ngài thân sinh? Ngài hiện tại cũng chỉ đối với hần tốt. Ta thì sao? Ta không phải là ngài sinh sao? “

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Nhi Tử Quan Trọng Hơn

Hoàng hậu biến sắc, Lệ Viện tiện đà liền vọt tới trước mặt nàng, 'ba' một chút trực tiếp đánh rớt bút lông trong tay Ngũ hoàng tử. Hốc mắt hồng hồng nhìn hoàng hậu, "Mẫu hậu khi nào thì bất công thành như vậy, chẳng Viện nhi không phải là ngài thân sinh, ngài đối với một đứa nhỏ ôm tới còn tốt như vậy."

Ngũ hoàng tử bị hù đến, ấp úng kêu một tiếng tử tử. Lệ Viện trừng mắt nhìn hăn một cái, "Ai là tử tử của ngươi, ta không phải tử tử của ngươi!"

Ngũ hoàng tử bị hù trốn vào trong lòng hoàng hậu khóc.

"Viện nhi, chớ có hồ nháo!" Hoàng hậu quát lớn nàng, "Triết nhi như thế nào không phải đệ đệ của ngươi. Thân là công chúa lại ở trong này la hét. Ngươi có biết thân phận của mình không!"

Lệ Viện oán hận nhìn Ngũ hoàng tử trốn trong lòng hoàng hậu, hướng hoàng hậu hét lên "Ta đương nhiên biết mình là thân phận gì. Vậy mẫu hậu đâu, mẫu hậu ngài biết ta là ai sao? Ta mới là ngài mười tháng hoài thai sinh hạ ra. Đức phi đối Tam tử so với ngài đối với ta còn muốn tốt hơn nhiều. Tam tử còn không phải đức phi thân sinh. Mẫu hậu ngài bất công."

Lệ Viện khóc ủy khuất, nước mắt rơi từng hạt lớn. Nhưng trong ánh mắt lại quật cường. Dựa vào cái gì, nàng cùng bình ninh, phụ hoàng càng thương Bình Ninh còn chưa tính. Vì cái gì ở mẫu hậu bên này, nàng vẫn còn so sánh thua cả đứa không phải mẫu hậu thân sinh.

Hoàng hậu trầm mặt sai đường nương đem Ngũ hoàng tử dẫn đi, nhìn Lệ Viện khiển trách, "Ngươi sao lại không hiểu chuyện như vậy, trước mặt

Ngũ đệ người nói hấn không phải mẫu hậu thân sinh. Người muốn hấn cùng với chúng ta không thân thiết có phải hay không.”

Lệ Viện đầu uốn éo, vặn tóc “Hiện tại không biết, chẳng lẽ trưởng thành lại không biết sao.”

“Viện nhi, người như thế nào nghe không vào lời mẫu hậu nói.” Hoàng hậu bắt đắ dĩ đem nàng kéo đến bên cạnh mình “Mẫu hậu đối với Ngũ đệ hảo, tương lai hấn liền cảm kích mẫu hậu, về sau người che chở người liền nhiều hơn một cái.”

“Ta không cần!” Lệ Viện dồn dập đánh gãy lời của nàng, lên án nàng, “Mẫu hậu hiện tại cũng không tốt với ta, cần hấn không cần ta.”

“Người từ nơi nào nghe tới lời này!” Hoàng hậu thần sắc ngưng trệ, “Ai nói mẫu hậu cần Ngũ đệ người mf không cần người.”

“Này còn cần người khác nói sao, mẫu hậu ngài hiện tại chính là như thế!” Chín tuổi còn có cái gì tốt xấu không biết. Lệ Viện từ nhỏ cầm y ngọc thực làm gì chịu qua ủy khuất. Ngoại trừ không được Hoàng Thượng chú ý bằng Bình Ninh ra, là đích công chúa do hoàng hậu thân sinh, thân phận của nàng kỳ thật từ trình độ nhất định nói ra so với Bình Ninh càng thêm tôn quý.

Ở hoàng hậu bên này, trước khi Ngũ hoàng tử xuất hiện nàng cũng là nhận hết sủng ái. Đột nhiên thêm cái đệ đệ không phải thân sinh lấy đi toàn bộ lực chú ý của hoàng hậu, đối với Lệ Viện luôn được quan tâm mà nói, nàng như thế nào chịu được.

“Ồ nháo!” Khuyên bảo nghe không vào, hoàng hậu quát lớn nàng, “Hấn là đệ đệ của người, người sẽ hảo hảo bảo vệ hấn, tương lai hấn mới có thể bảo hộ người.” Lệ Viện giãy thoát khỏi vòng tay hoàng hậu, đỏ hồng mắt nhìn nàng, “Ngài chính là đối với hấn hảo, mẫu hậu ngài chính là không cần ta.” Nói xong, khóc chạy ra ngoài.

“Viện nhi!” Hoàng hậu đứng dậy muốn đi kéo nàng, đứng dậy đột ngột khiến một trận choáng váng.

Phía sau ma ma vội đỡ lấy nàng. Trong nháy mắt này, Lệ Viện đã chạy đi ra ngoài. Hoàng hậu phân phó Hà ma ma, “Mau đuổi theo, đem nàng trở về.”

Cách một lúc sau, Hà ma m vội vàng đến bẩm báo, “Nương nương, công chúa ở lại Xuân Uyển, chính là không chịu trở về.”

Hoàng hậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không chịu trở về thì để cho nàng ở đó ngốc một hồi đi. Tặng chút đồ vật này nọ quá, thay Bốn cung tiện thể nhắn Trưởng công chúa, phiền toái nàng.”

Hà ma ma đi xuống chuẩn bị, hoàng hậu ngồi ở trên sạp mềm, một tay đặt tại trên cái bàn bên cạnh, đầu ngón tay run rẩy.

Chậm rãi, tay kia nắm thành quyền...

Trong Xuân Uyển, Trưởng công chúa nghe Hà ma ma nói, lại nhìn trên bàn bày gì đó, sắc mặt lạnh lạnh, “Đồ vật này nọ lấy về, Bốn cung không cần. Nếu hoàng hậu không đến đón lệ viện trở về, đứa nhỏ này liền tạm thời ở lại Xuân Uyển.”

Hà ma ma thần sắc ngượng ngùng, “Trưởng công chúa, đây là một ít tâm ý của Hoàng hậu nương nương, còn nữa công chúa ở lại nơi này của ngài.”

“Bốn cung nói người nghe không rõ sao, chẳng lẽ Bốn cung còn nuôi không nổi Lệ Viện.” Trưởng công chúa lạnh lùng nhìn Hà ma ma.

Hà ma ma quỳ xuống, “Nô tỳ không phải ý tứ này. Trưởng công chúa, nương nương chúng ta, nàng cũng có khó xử a.”

Hà ma ma lời này còn chưa nói xong đã bị Trương công chúa đánh gãy “Hà ma ma, Hoàng hậu nương nương có chuyện gì khó xử Bốn cung không rõ ràng lắm, cũng không muốn biết. Nàng nếu yên tâm để Lệ Viện ở tại chỗ này như vậy, Bốn cung sẽ chu toàn cùng Hoàng Thượng mở miệng, cho Lệ Viện ở tại chỗ Bốn cung nuôi dưỡng.”

Chờ Hà ma ma đi rồi, Trương công chúa đi vào nội thất. Lệ viện vẫn ngồi ở kia thấp giọng khóc nức nở. Trương công chúa cho người bưng chậu rửa mặt lại đây vắt khăn lau nước mắt cho nàng “Hài tử, chẳng lẽ người thực muốn nhảy vào hồ nước kia.”

Lệ Viện vừa nghe, vừa khóc vừa bổ nhào vào trong lòng ngực nàng.

Trương công chúa đau lòng sờ sờ đầu của nàng dỗ dành.

Nếu chỉ là Lệ Viện chạy thẳng đến Xuân Uyển thì nàng cũng sẽ không tức giận như vậy. Nàng là lúc tản bộ trong hoa viên bắt gặp Lệ Viện đứng ở ao nhỏ bên đường. Đứa nhỏ này khóc thở không ra hơi, đứng ở cạnh hồ nước, cúi đầu nhìn mặt nước mà do dự.

Đường đường hoàng gia công chúa bởi vì chuyện gì mà phải phí hoài bản thân mình. Trương công chúa cho người vội vàng đem nàng kéo lại. Nghe nàng khóc đứt quãng nói, thế mới biết nha đầu kia giận vì bị hoàng hậu xem nhẹ hai năm qua.

Từ khi Ngũ hoàng tử ôm đến bên cạnh hoàng hậu nuôi nấng, hoàng hậu giống như là đã quên mình còn có nữ nhi.

Người nào làm mẹ mà có thể đối với đứa nhỏ của mình nhẫn tâm như vậy. Nên dạy không dạy, cũng không trông nom. Quan thân ma ma dù cho nhiều, cũng đều là cung kính chiếu cố, chân chính dạy bảo vẫn là phải chính mình. Trương công chúa an ủi nàng, “Nếu không người ở lại Xuân Uyển với cô cô, người thích không?”

Lệ viện cúi đầu tăng cường mam miệng không chịu nói. Trưởng công chúa thở dài một hơi, “Vậy người hiện tại ở lại Xuân Uyển vài ngày, chờ mẫu hậu người tới đón người trở về, được không?”

Lệ viện lúc này mới gật gật đầu.

“Bé ngoan, trước ngủ một lát.” Trưởng công chúa cùng nàng ở trên giường nằm một hồi, nhìn thấy nàng ngủ, phái người chiếu khán hảo, lúc này mới ra phòng ở, nhìn thoáng qua sắc trời, “Chuẩn bị kiệu, đi Thừa Kiên cung.”...

Chuyện này là chờ qua đi nửa tháng, hết thầy đều kết thúc thì Tương Như Nhân mới biết được chân tướng, có chút kinh ngạc nhìn Tô Khiêm Dương ở đối diện, “Hoàng hậu đáp ứng rồi?”

Tô Khiêm Dương đậy mắt tựa tiểu phi tiểu, “Không phải do nàng đáp ứng hay không.”

“Nhưng...” Tương Như Nhân không có tiếp tục nói đi xuống, nhưng hoàng hậu như thế nào lại đáp ứng cho Tứ công chúa tạm thời nuôi ở Trưởng công chúa nơi đó, đó là nữ nhi thân sinh của nàng a.

Lúc ban đầu nàng là nghe nói Tứ công chúa cùng hoàng hậu nổi lên tranh chấp, chạy đến Xuân Uyển không muốn về Cảnh nhân cung, phát triển tới mức sẽ biến thành như vậy nàng là trăm triệu không nghĩ tới.

“Nàng như vậy dụng tâm chiếu cố Ngũ hoàng tử, Lệ viện nơi đó không thể phân thân đi dạy. Vậy hãy để cho Trưởng tử chiếu cố, chẳng lẽ hoàng gia công chúa lại cứ như vậy nuôi phế đi.” Tô Khiêm Dương quyết định. Tương Như Nhân có thể hiểu được, nàng không thể lý giải chính là có lý do gì để chiếu cố đứa nhỏ của Điền chiêu dung dụng tâm như vậy, lại xem nhẹ nữ nhi của mình. Ngũ hoàng tử cho dù cùng nàng gần gũi, trưởng thành vẫn là sẽ có người nói cho hẳn biết mẹ đẻ là ai. Lúc trước cũng không phải bỏ mẫu lưu tử, Điền chiêu dung còn hoàn hảo ở tại trong cung, khó bảo đảm

tương lai không có kẻ rãnh rỗi nói này kia bên tai Ngũ hoàng tử. Nuôi một cái đứa nhỏ như vậy mà xem nhẹ Lệ viện, Tương Như Nhân thật đúng là nghĩ mãi mà không rõ quyết định này trong lòng hoàng hậu.

“Việc này vốn thái hậu ý tứ là nuôi ở chỗ mình, trăm càng nghĩ, vẫn là ở lại chỗ Trương tử tốt.” Tô Khiêm Dương nhìn thấy nàng này bộ dáng lo lắng, cười nói, “Nếu không nuôi ở người nơi này, cùng bình ninh có bạn.”

“Vậy Chiêu Dương cung của thần thiếp cũng còn an bình.” Tương Như Nhân khẽ giật mình. Nói chi tiết, trong giọng nói rất là bất đắc dĩ, “Bình Ninh tính tình, cùng Đại công chúa, Tam công chúa còn có thể cùng nhau ở chung. Cùng Lệ Viện, chỉ sợ suốt ngày đều là cãi vã. Đến lúc đó Bình Ninh thần thiếp còn có thể đánh chửi. Còn Lệ Viện, thần thiếp biết làm như thế nào.”

Ngày bình thường hai cái nha đầu gặp mặt đều là hừ một tiếng lướt qua, nói nhiều thêm hai câu là xung đột nhỏ xuất hiện. Ở tại một nơi là không thể tránh việc đánh nhau.

“Vậy người lo lắng cái gì.” Tô Khiêm Dương cũng là biết Lệ Viện cùng mấy người tử muội khó ở chung nên lúc này mới không hướng mấy trong cung đưa qua. Để một mình nàng ở chỗ Trương công chúa. Dựa vào tính tình Trương công chúa, vẫn có thể dụng tâm chiếu cố.

Tương Như Nhân hít một tiếng, “Nô tì nghĩ mãi mà không rõ thôi.” Nếu là theo nàng nói, làm sao có thể thánh mẫu đến mức này, đem người khác sinh nuôi dụng tâm như vậy, xem nhẹ con của mình.

Tô Khiêm Dương đáy mắt một vòng hiểu rõ, “Người nếu muốn hiểu được, thì phải là người giống nhau.” Nghĩ mãi mà không rõ là được rồi...

Đây là chuyện phát sinh lúc gần tới lễ mừng năm mới. Kỳ thật ở trong cung bất quá là công chúa tạm thời di cư tới Xuân Uyển mà thôi, cũng không đặc biệt khiến người chú ý.

Rất nhanh tới vài ngày cuối năm, trong cung thật bận rộn.

Đại tuyết cuối năm của năm nay, so với hai năm trước lớn hơn nhiều. Điều này cũng có ý nghĩa nạn dân tăng nhiều. Hai mươi mấy ngày nay bắt đầu ngoài Lâm An thành cũng đã có rất nhiều dân chạy nạn.

Triều đình ở các nơi đều thiết lập điểm cứu tế. Vì để ngừa hàn chứng như năm đó xuất hiện, triều đình còn hướng các nơi gặp tuyết tai nghiêm trọng phân công thái y xuống.

Trong cung vội vàng tiến hành lễ hiến tế. Hoàng hậu bên này còn phải chiếu khán tin tức hồi bẩm từ tư cục kia. Ngày mồng tám tháng chạp qua đi, tư cục phát chẩn ba ngày, lúc sau ngừng mấy ngày. Hơn hai mươi, tuyết nổi lên, tư cục kia lại phát cháo. Tới gần lễ mừng năm mới, mấy ngày nay người đi lĩnh cháo càng đến càng nhiều, đã muốn xuất hiện cục diện cung không đủ cầu.

Nhưng hiện giờ trong Lâm An thành, tìm lượng lớn gạo là không dễ dàng. Trong lúc này nếu chỉ phát cháo, trường hợp nhìn qua cũng xấu hổ vô cùng. Tư cục kia đúng là thể diện của hoàng hậu.

Vì thế hoàng hậu phái người đi một chuyến đến Triệu gia. Triệu quốc công sai quản gia lấy lương thực trong kho ra tạm dùng xuống. Tới đại niên ba mươi, cuối cùng là cũng kéo qua được tình trạng khẩn cấp này.

Đêm 30 trong cung tổ chức yến tiệc, bên ngoài đại tuyết bay tán loạn, trong điện nói cười vui vẻ.

Tới gần giờ tỵ, ngoài điện nổi lên khói lửa, mọi người xem trong điện biểu diễn xong chính là đi ngoài điện xem pháo hoa, đầy trời nở rộ, sáng lạn vô cùng.

Tương Như Nhân quay đầu đi vừa vặn nhìn đến mọi người ở phủ thái tử đứng cách đó không xa. Thái tử phi dẫn đầu, nhìn qua tiêu tụy rất nhiều,

nhưng nhìn thấy pháo hoa, cũng là ý cười ở trên mặt.

Hoàng hậu bên kia cũng là đứng nhìn một hồi, theo sau có cung nhân lại đây ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói vài câu, hoàng hậu biến sắc, tức khắc phân phó người bên ngoài, bứt ra ly khai đại điện.

Vội vàng chạy về Cảnh Nhân cung. Còn chưa có vào trong đã nghe phòng trong truyền đến tiếng Ngũ hoàng tử nói chuyện. Đi vào liền thấy, trong phòng đại cung nữ đang đang quỳ, mà phía trước trên sạp mềm, Lệ Viện là thần tình ý cười, cầm trong tay một khối điểm tâm, đưa cho Ngũ hoàng tử và nói “Người ăn a, cái này ăn rất ngon, người như thế nào không ăn đâu.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Đại Công Chúa Xuất Giá

Nhìn thấy Ngũ hoàng tử trên mặt vẻ khó xử, lại nhìn ý cười trên mặt nữ nhi, hoàng hậu không biết làm sao cảm thấy quái dị, tiến lên quát lớn hành vi của Lệ Viện, “Ngươi cho đệ đệ của ngươi ăn cái gì!”

Lệ viện giật mình, điểm tâm trên tay liền rớt xuống trên sạp, quay đầu nhìn thấy hoàng hậu trên mặt một ít dáng vẻ lo lắng. Lệ Viện đáy mắt hiện lên một vòng khổ sở, cơ hồ là bốc đồng cầm lấy điểm tâm khác trên bàn muốn nhét cho Triết nhi ăn.

Còn chưa đưa được đến trước mặt đệ đệ, chỉ nghe thấy 'ba' một tiếng, điểm tâm trong tay Lệ Viện đã bị đánh rớt xuống. Trên mu bàn tay trắng nõn của nàng, lập tức xuất hiện một mảng hồng hồng.

Nước mắt như trào lên, Lệ Viện lập tức đẩy Triết nhi một cái, trực tiếp khiến hấn ngã lên ở tại trên sạp mềm. Cái ót Triết nhi đụng phải thanh chắn sạp một chút. Lệ Viện oán hận trừng mắt nhìn mắt một cái, sau đó tuột xuống khỏi sạp chạy ra ngoài.

“Đứng lại!” Thanh âm của Hoàng hậu nương theo tiếng khóc lớn của Triết nhi vang lên. Lệ Viện ngừng cước bộ, quay đầu lại xem nàng, hốc mắt đỏ lên lại tràn đầy quật cường, “Mẫu hậu, sau này ta sẽ ở chỗ của đại hoàng cô, sẽ không quay về Cảnh Nhân cung, dù sao ngươi chỉ cần hấn không cần ta.”

Dứt lời, không còn có cố kỵ hoàng hậu quát to, trực tiếp chạy ra khỏi Cảnh Nhân cung.

Hoàng hậu còn khiếp sợ bởi một ít khăn cự trong ánh mắt Lệ Viện. Quay đầu lại xem Triết nhi đang khóc khổ sở, lại nhìn điểm tâm rơi rụng đầy đất, sai người đi ra ngoài đuổi theo Lệ Viện, lập tức hỏi mấy cung nữ đang quỳ “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

“Nương nương, Tứ công chúa nửa canh giờ trước bỗng nhiên đến Cảnh nhân cung, nói muốn tìm Ngũ hoàng tử chơi, còn mang đến điểm tâm cho Ngũ hoàng tử ăn. Mới đầu Ngũ hoàng tử ăn mấy khối, nhưng sau đó Ngũ hoàng tử không muốn ăn nữa. Tứ công chúa còn ép hắn ăn, người bên ngoài khuyên đều không được, Ngũ hoàng tử không muốn ăn, Tứ công chúa cứ muốn cầm đưa cho hắn.” Cho nên trong bọn họ liền có người vội vã đi tìm nàng trở về.

Hoàng hậu vẻ mặt trầm xuống nhìn điểm tâm còn sót lại trên đĩa kia “Đi mời thái y.”...

Thái y chẩn đoán kết quả, Ngũ hoàng tử một chút việc đều không có. Trừ bụng bị đói ra, điểm tâm kia cũng không thành vấn đề, chính là từ tiệc tối nay lấy tới mà thôi.

Thái y giúp Ngũ hoàng tử nhìn một chút cái trán sau khi té sừng một cục, lưu lại bôi một chút dược rồi ly khai Cảnh Nhân cung.

Hoàng hậu có chút thất thần ngồi ở đó, Ngũ hoàng tử ôm đi xuống ngủ. Trong phòng chỉ còn sót lại nàng cùng hai cái ma ma, lời cung nữ vừa từ Xuân Uyển trở về nói vẫn còn vang ở bên tai nàng.

Trưởng công chúa nói nàng không phải một mẫu thân tốt.

Viện nhi nói không nhận nàng.

Nàng như thế nào chưa tính là một mẫu thân tốt. Nàng vì bọn họ làm hết thảy những thứ này. Vì thái tử, vì Lệ Viện, vì sau này bọn họ có thể sống

thật tốt, có thể thuận lợi kế vị, nàng mất nhiều như vậy tâm tư. Bọn họ sao lại không thể hiểu cho khổ tâm của nàng.

Hà ma ma mở cửa tiến vào, thấy nàng như vậy, lại đau lòng không thôi, “Nương nương, công chúa sớm muộn gì có một ngày sẽ minh bạch lý do ngài làm như vậy.”

Hoàng hậu lắc đầu, “Nếu nàng nguyện ý ở lại Xuân Uyển, Trưởng công chúa nói vậy sẽ không bạc đãi nàng. Ở tại chỗ này nàng chỉ biết càng ngày càng chán ghét Triết nhi. Bốn cung không thể để cho Triết nhi không thích nàng.” Về sau bọn họ sẽ biết, nàng làm hết thấy, cũng là vì bọn họ.....

Vội qua tân niên chính là nguyên tiêu, nguyên tiêu qua đi, Lâm An thành năm nay đại tuyết đã muốn tan gần hết. Trừ bỏ trên núi còn chút tuyết phủ.

Trong cung tiết nguyên tiêu xong chính là chuẩn bị hôn sự cho Đại công chúa Lệ Vân. Trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, bốn năm trước thái tử đại hôn, hiện giờ đây là đệ nhất công chúa xuất giá, trường hợp này tất nhiên là long trọng.

Mười ba tháng hai là ngày lành, từ mấy ngày hôm trước, trong cung đã là náo nhiệt. Vì phối hợp đại công chúa xuất giá, cung nhân các nơi đều đổi lại cung trang màu rực rỡ.

Hôm nay mười ba tháng hai, Bình Ninh các nàng đều thức dậy sớm, đi Trường Hi cung chỗ biệt uyển của Đại công chúa. Lệ Vân đã rửa mặt xong ngồi ở trước bàn trang điểm hoá trang.

Bình Ninh lôi kéo Lệ Đồng đi đến bên trong nhìn thoáng qua. Cung nữ hầu hạ bên cạnh Đại công chúa thấy các nàng, cười nói, “Công chúa, Nhị công chúa cùng Tam công chúa đến đây.”

Lệ Vân không động đậy được, ánh mắt hướng kia nhìn thoáng qua, cũng cười “Lén lút gì, tiến vào là được.”

Bình Ninh cùng Lê Đồng hai tiến vào, trong phòng này trang trí lại vui mừng, nơi nơi đều là màu đỏ, giường màn đều thay đổi lụa đỏ, bàn trang điểm bốn phía trải rộng ra thảm đỏ thẫm, phủ ra tới cửa.

“Đại tỷ thật đẹp.” Lê Đồng nhìn thấy Lê Vân đã trang điểm gần xong cười hì hì khen, lại nhìn về phía giá y treo trên kệ phía bên kia, “Quần áo cũng rất xinh đẹp.”

“Tương lai người cũng sẽ có.” Bình Ninh ghé vào bên tai nàng nhẹ nói, nhìn thấy nàng một chút đỏ bừng mặt, hắc hắc cười.

Hai người ở lại trong phòng đợi Lê Vân trang dung, vấn tóc xong, mặc giá y nặng nề lên. Đợi khi có ma ma tiến vào nói chuyện, Bình Ninh cùng Lê Đồng đi ra ngoài trước.

Hoàng gia công chúa xuất giá lễ tiết là nặng nề hơn, tế bái xong còn phải bái biệt các cung. Không phải từ trên lưng huynh đệ đi ra ngoài, mà là bước trên thảm hồng trải dài đi tới nhị cửa cung. Nơi đó đội ngũ đón dâu của Đại công phủ Phương gia đợi sẵn. Sau khi đội ngũ đón dâu trở về Đại công phủ thành thân, ba ngày sau lại mặt mới có thể chuyển đến phủ công chúa ở.

Lúc này đã là sau chính ngọ, đứng xa xa nhìn Lê Vân một thân giá y đỏ thẫm lên kiệu hoa, Lê Đồng ở bên cạnh Bình Ninh bỗng nhiên nói, “Nhị tỷ, về sau có phải là không thể thường đến chỗ Đại tỷ hay không?”

Bình Ninh ngẩn ra, “Cũng phải.” Cúi đầu nhìn thấy nàng ánh mắt bỗng nhiên có chút phiền muộn, nở nụ cười, “Không phải người cũng phải xuất giá sao.”

Lê đồng tuổi còn nhỏ, lúc này lại hiển lộ ra thành thực mà tuổi này không nên có, nàng nhìn kia tiếng chiêng trống nâng nơi cửa cung, quay đầu lại xem Bình Ninh, “Nhị tỷ, ta biết, gả cho người sẽ không tự do như ở trong cung, cũng không thể giống ở trong cung tùy tính như vậy.” Bởi vì người thân, người che chở nàng, sau khi xuất giá đều ở cách xa nàng.

Lời này nghe được càng cảm thấy phát ra có chút phiền muộn. Bình Ninh cảm xúc cũng đều bị gợi lên một ít, nàng nhéo nhéo cái mũi của Lê Đồng, hừ một tiếng, “Vậy đừng đi quá xa. Đại tể không phải gần đó sao, còn có thể thường xuyên gặp mặt. Người buồn làm chi, bỗng nhiên liền lo lắng đến như vậy.”

Lê Đồng cúi đầu, đáy mắt có sầu lo. Đại tể mẹ đẻ là Thục phi, Nhị tể là quý phi nương nương sinh ra, nàng chính là được nuôi ở Đức phi nương nương kia.

“Nghĩ gì thế!” Bên tai là thanh âm của Bình Ninh. Lê Đồng ngẩng đầu, thu lại đáy mắt, chính là cầm lấy tay Bình Ninh chặt hơn...

Tháng hai tháng ba, Lâm An thành việc vui đặc biệt nhiều. Mãi cho đến đầu tháng tư này náo nhiệt mới dần đi xuống. Tương Như Nhân bên này lại kiếng chân ngóng trông nhi tử trở về. Đầu tháng ba thu được thư của Dung nhi, cuối tháng một đã qua Bắc Đồi, chính là vòng một đường trở về, nay cũng có thể sắp về đến Lâm An thành.

Nhanh hơn một bước so với tin Bình vương gia bọn họ trở về, tất nhiên là tin tức đàm phán hòa bình cùng Nam man và các vùng thổ tộc phía nam. Năm trước quan viên phái đi xuống đã đem một ít tình huống phía nam hồi báo triều đình. Mấy địa phương ngư long hỗn tạp trước đây, hiện giờ cải thiện không ít. Quan viên đến, kẻ có quyền thế ở địa phương này cũng sẽ hết sức phối hợp, so với tình hình những năm trước đó phái đi xuống liền gấp gáp trở về, đã muốn tốt hơn nhiều lắm.

Vùng đất phía nam hơn trăm năm bất ổn đều tốt hơn, một chuyến này của Bình vương gia là công tích, trở lại Lâm An thành sẽ là ban thưởng thật lớn.

Tương Như Nhân bên này đợi nửa tháng, Bình vương gia bọn họ rốt cục đến Lâm An thành.

Thời điểm về đến là rạng sáng. Tô Khiêm Mặc tính tình này, một chút cũng không kiên nhẫn, mang theo cháu nghỉ ngơi một lát, chờ đến thượng triều liền mang theo Dung nhi trực tiếp lâm triều, báo tin vui thôi. Phải đúng vào thời điểm này, đến làm cho người ta tự mắt nhìn thấy thành quả một chuyến này của bọn họ.

Vì thế, lâm triều vừa mới bắt đầu không bao lâu, chính là tuyên Bình vương gia cùng Tam hoàng tử tiến điện. Cùng bị mang tới, còn có hơn mười rương gì đó, bốn người nâng một thùng lớn đầu, cứ như vậy tất cả đều mang vào đặt ở trên đại điện. Tô Khiêm Dương dung túng Bình vương gia làm như vậy, đại thần trong triều cũng không dám có ý kiến, chộc Hoàng Thượng nhiều lắm chính là hàng quan hay bị răn dạy, chộc Bình vương gia, này cả nhà cũng không được an bình!

Tô Khiêm Mặc đang mặc quân trang, bội kiếm cũng chưa gỡ, trực tiếp quỳ trên mặt đất chấp tay, “Hoàng Thượng, thần may mắn không làm nhục mệnh.”

“Hảo!” Tô Khiêm Dương cười sang sảng nhìn bọn họ, “Lần này một chuyến, vất vả ái khanh.”

Tô Khiêm Mặc tự nhiên là nhún nhường một chút, hai người tiết mục làm đủ, sau đó mới bắt đầu lại nói tiếp lúc này đây rốt cuộc thu hoạch được cái gì.

Phía nam các quận huyện an bình đã không cần Tô Khiêm Mặc nhiều lời, qun viên phái đi xuống đã sớm đem tin tức hồi báo đến Lâm An thành. Hơn mười rương này đó, đều là này Nam man cùng lãnh thổ quốc gia các bộ lạc tiến cống, là trọng yếu nhất. Tô Khiêm Mặc sau lại trình lên danh sách, mở ra tới là một chuỗi thật dài. Mỗi một trang đều đóng con dấu các bộ lạc, bên dưới còn có dấu chương ấn tiểu Ngọc tỷ mà Tô Khiêm Dương đặc biệt làm cho Tô Khiêm Mặc để lần này mang theo.

Này một quyển thật dày, mới là thu hoạch lớn nhất của thời gian hơn một năm này, đại biểu cho Đại Thiên cùng Nam man cùng các bộ lạc phía nam một thế hệ mấy trăm năm thái bình.

Tô Khiêm Mặc trực tiếp mở các rương ra, ý bảo Dung nhi giới thiệu.

Thanh am trong sáng lại lộ ra một chút trầm vang lên trong đại điện. Thiếu niên này hai đầu lông mày rất giống hoàng thượng. Tam. Hoàng tử của Đại Thiên, chính là lấy phương thức như vậy lần đầu tiên được chúng triều thần nhận thức.

“Phụ hoàng, lần này tiến đến, còn đồng thời khai thác một cái thương lộ, chính là từ Nam Cương đi vòng qua một ít, ở biên giới Bắc Đồi quay về. Mấy thứ này đều là đặc sắc ở Nam Cương cùng các bộ lạc ở phía nam.” Dung nhi giới thiệu với mọi người các đồ vật trong rương “Bọn họ đối với đồ sứ tơ lụa...của chúng ta...đều phi thường cảm thấy hứng thú. Nếu là có thể trao đổi lui tới, chúng ta cùng Nam Cương sẽ càng quen thuộc hơn.” Kinh tế liên lụy càng nhiều, lợi ích càng liên lụy sâu, khả năng phát sinh chiến sự thì càng thấp.

Ít thứ mang về Nam, hấp dẫn người ta nhất chính là cung nô, nếu là có thể tăng lực lợi dụng, binh lực quốc gia có năng lực mạnh thêm một tầng.

Tô Khiêm Dương vừa lòng gật đầu, một chuyến này thu hoạch phong phú ngoài cả mong muốn của hắn. Tô Khiêm Mặc lại bổ sung vài giờ, làm cho này trên triều mọi người nhận rõ ràng, suy nghĩ cẩn thận công tích này rốt cuộc có nhiều bao nhiêu.

Kế tiếp, tất nhiên phải là luận công ban thưởng.

Mấy người Triệu quốc công đối với Tam hoàng tử bỗng nhiên lên sân khấu vẫn là thực kinh ngạc. Bọn họ biết Tam hoàng tử đi theo Bình vương gia, nhưng đi theo học tập, cùng với đi theo nghị hòa là hai khái niệm khác nhau.

Đi ra ngoài học tập, chút công tích này đều là Bình vương gia. Tam hoàng tử dính hào quang thôi.

Nhưng là đi ra ngoài nghị hòa, lại khai thác thương lộ mới, loại kế sách tăng cường quốc này, tính toán công tích, Triệu quốc công cũng có chút không bình tĩnh.

Hoàng Thượng bên này đã bắt đầu luận công ban thưởng, mấy võ quan đi theo Bình vương gia ra ngoài đều được thăng quan ban thưởng. Bình vương gia sao, cũng không còn cái gì để thăng. Tô Khiêm Mặc chính mình da mặt dày đòi hỏi Hoàng Thượng muốn mấy khế đất nơi đồi dào sung túc của Đại Thiên, lại làm trò trước mặt chúng triều thần, trực tiếp hướng Hoàng thượng xin nghỉ dài hạn nửa năm. Để làm gì, mang Bình vương phi đi ra ngoài du lịch a.

Cuối cùng đến phiên Tam hoàng tử.

Tất cả mọi người chờ Hoàng Thượng rốt cuộc sẽ như thế nào ban thưởng. Trần Phụng bên cạnh Tô Khiêm Dương, trực tiếp thay hẳn tuyên thánh chỉ này. Tam hoàng tử Tô Ngạn Dung, phong Thành vương...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Dung Nhi Phong Vương

Chiêu Dương cung bên này, Tương Như Nhân còn chưa có nhìn thấy nhi tử trước hết đã nghe được tin hãn phong vương. Phùng Áng hồi bẩm “Hạ triều Hoàng Thượng giữ lại Bình vương gia cùng mấy đại thần thương nghị sự tình, Tam điện hạ cũng được giữ lại.”

“Đều đã biết?” Tương Như Nhân hoàn hồn. Rạng sáng thời điểm đến Lâm An thành nàng còn không biết bọn họ trở về. Mãi sáng sớm dậy nàng mới biết được người đã về tới. Hiện giờ phong vương, chỉ sợ người khác cũng đều là phản ứng giống như nàng.

Phùng Áng gật gật đầu, “Hạ triều tin tức liền truyền ra, là Trần công công tuyên chỉ. Sợ là không bao lâu nữa ban thưởng đi theo sẽ xuống tới.”

Thánh chỉ phong vương là đương triều tuyên đọc, Dung nhi trực tiếp ở trên triều tiếp chỉ, trước mặt chúng triều thần, việc này tức khắc chính là ván đã đóng thuyền.

Tương Như Nhân tin Tưởng Hoàng Thượng hạ chỉ như vậy, trong lòng là sớm đã có tính toán. Bình vương gia lần này đi đã hơn một năm, mọi chuyện đã xảy ra chắc Hoàng Thượng cũng là nhất thanh nhị sở.

Về phần có người phản đối hay không, Tương Như Nhân liền không quan tâm, phân phó đi xuống hảo hảo dọn dẹp một chút sân viện của Dung nhi, nên chuẩn bị đều chuẩn bị đầy đủ. Sau đó lại để cho Thanh Đông đi Ngự thiện phòng dọn chút món Dung nhi thích ăn. Ngự thiện đoàn viên hôm nay mới là vấn đề nàng quan tâm nhất...

Sắp tới gần chính Ngọ, Dung nhi mới trở lại Chiêu Dương cung. Này vừa vào cửa, Tương Như Nhân thiếu chút nữa nhận không ra.

Nàng chưa từng nghĩ tới hơn một năm nhi tử sẽ biến hóa to lớn như thế.

Dáng người cao lớn hơn chút. Nam Man và vùng bộ lạc trời nắng nóng nhiều, làn da trắng nõn của hắn rám đen không ít. Vốn vẻ mặt còn lộ ra một ít tính trẻ con, hiện giờ hoàn toàn rút đi, thay vào chính là một cỗ ổn trọng như ông cụ non.

Chỉ có đôi tròng mắt kia Tương Như Nhân vẫn là quen thuộc, nội liễm, trầm tĩnh, cùng Hoàng Thượng rất giống, không dễ dàng làm cho người ta đoán được tâm tư của hắn.

Dung nhi tiến lên hành lễ với nàng. Tương Như Nhân trong lúc nhất thời cũng không biết phản ứng gì, đưa tay muốn sờ sờ mặt của hắn. Lại cảm thấy được nhi tử trưởng thành, làm sao còn đối đãi như hắn lúc còn nhỏ được. Bất quá đã hơn một năm không gặp, nhớ nhung vẫn lẫn át tất cả, Tương Như Nhân đem hắn ôm vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của hắn, “Trở về là tốt rồi.”

Tổng vẫn là có một mặt của tiểu hài tử, Dung nhi thực nhớ nhung ôm ấp của mẫu phi, nhớ ngày tháng ở Chiêu Dương cung “Mẫu phi, ta rất nhớ mọi người.”

Lời này âm tiết cứng rắn đi xuống, bên kia cửa liền truyền đến thanh âm cao hứng của Bình Ninh “Đệ đệ đã trở lại!”

Hai tỷ đệ gặp mặt, nói cũng hơn bình thường. Bình Ninh hỏi, Dung nhi đáp. Một lát sau Lưu ma ma mang theo Trạch nhi tới. Ba người hợp lại một khối, Tương Như Nhân cũng chỉ ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Đã hơn một năm, Dung nhi đi khắp phía nam, đến Nam Man, các bộ lạc, Bắc Đồi. Một đường vượt qua, đi một vòng bản đồ Đại Thiên, chuyện lý thú

nhìn thấy tự nhiên cũng nhiều.

Bình Ninh càng nghe càng hâm mộ. Trước đây hai tỷ đệ đều là cùng nhau nghe Tương Như Nhân nói về những sách du ký kia. Hiện giờ đệ đệ đã đi qua, nàng lại không cơ hội như vậy, càng muốn nghe hẳn nói nhiều hơn.

Mắt thấy gần nửa cái canh giờ đã qua, Tương Như Nhân ho nhẹ một tiếng, “Không ăn cơm?”

Hai người kịp phản ứng, một bên Trạm nhi trong miệng nhớ kỹ ' cơm cơm ', ánh mắt nhìn chăm chăm cái bàn, hẳn đã muốn đói bụng một hồi lâu.

Bình Ninh hướng về phía Trạm nhi làm cái mặt quý, đến bên cạnh Tương Như Nhân, nhu thuận nói, “Mẫu phi, chúng ta đây ăn cơm trước.”

Tương Như Nhân buồn cười chọc lấy một chút cái trán của nàng, bốn người ngồi xuống. Bình Ninh luôn không nhịn được, còn muốn hỏi đệ đệ chuyện vừa rồi còn chưa hỏi xong, nhưng ngẩng đầu nhìn Tương Như Nhân bên này, lại cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, chẳng qua tốc độ này là nhanh hơn không ít.

Tương Như Nhân nhìn ở trong mắt cũng không nói nàng. Chờ dùng bữa xong bốn người ngồi ở một khối, Dung nhi cho Bạch ma ma đem lễ vật mang lên.

Không phải là cái gì vàng bạc châu báu, đều là các đồ vật đặc biệt từ các nơi trên đường đi. Bình Ninh cũng thích những vật nhỏ này, còn muốn đệ đệ giới thiệu lại đây mới bằng lòng. Cuối cùng nàng vuốt con dấu ngà voi điêu khắc tinh xảo trong tay, trên mặt một vòng tiếc nuối, “Nếu ta cũng đi được thì thật tốt.” Nơi xa kia so với trong cung thú vị hơn.

Dung nhi còn vì vị đệ đệ đối với chính mình một chút ấn tượng đều không có mà chuẩn bị lễ vật. Biết hẳn khí lực lớn, tặng cho một thanh chủy

thủ được khám không ít bảo thạch nhiều màu, là thợ rèn ưu tú nhất trong các bộ lạc phía nam tạo ra, dùng là khoáng thạch tốt nhất, cầm trong tay nặng trĩu.

Trạm nhi nhận được cầm đến tay nhỏ bé liền trầm xuống, liên tục không ngừng muốn giơ chủy thủ đâu, đáng tiếc khí lực không đủ, bật không ra. Tay vẫn cầm nhìn về phía ca ca. Dung nhi lại lấy ra rất nhiều lễ vật đưa cho hẳn, Trạm nhi lập tức đem chủy thủ nhắc không nổi này để ở một bên, tâm tư ôm lấy thứ khác chơi.

Nhìn hình ảnh như vậy, Dung nhi cười, lại tiếp tục kể cho tỷ tỷ chuyện lý thú phát sinh trên đường đi. Trạm nhi còn ngẫu nhiên nghe không hiểu nhưng tùy ý phối hợp hạ xuống. Tương Như Nhân nhìn thấy mà cười, có ba đứa nhỏ này, cuộc sống của nàng kỳ thật đã rất tròn đầy.

Một lát sau Trạm nhi mệt nhọc phải đi ngủ trưa. Lưu ma ma bế hẳn đi xuống, hẳn còn lưu luyện không rời ca ca đâu, tay nhỏ bé xoa xoa mặt ca ca hôn một cái. Nhưng làm Bình Ninh ghen tị, nắm lấy cái mặt bánh bao của hẳn oán hận “Ngày bình thường ai đối với người tốt? “

Trạm nhi lại liên tục không ngừng ở trên mặt tỷ tỷ hôn một cái, chát cho nàng ít nước miếng lên má lúc này mới bỏ qua, ha ha cười theo Lưu ma ma đi ra ngoài.

Tương Như Nhân kêu Dung nhi một tiếng, “Dù sao rạng sáng mới về đến, chạy vài ngày đường, đi nghỉ ngơi một hồi đi. Hiện giờ thái hậu nương nương cũng nghỉ ngơi, đến chiều lại đi chỗ lão nhân gia nàng thỉnh an.”... Buổi chiều, Dung nhi đi thỉnh an thái hậu, lại đi qua chỗ hoàng hậu. Ngày hôm sau Trần Phụng dẫn người đến tuyên chỉ. Dung nhi tiếp chỉ, chính thức phong vương, ban thưởng phủ đệ.

Nhảy vọt qua Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử được phong Vương gia trước, lời đàm tiếu như thế nào không có.

Nhưng lần này phong vương thật đúng với công tích. Điều duy nhất để nói, thì phải là Hoàng Thượng bất công. Lẽ ra nên là Nhị hoàng tử lớn tuổi hơn cùng Bình vương gia đi phía nam, lại đem cơ hội này cho Tam hoàng tử, đến cuối cùng này công tích cũng thành của Tam hoàng tử.

Năm đó Bình vương gia được phong làm Vương gia, là vì vừa mới đánh vào Bắc Đồi, lấy đầu thủ lĩnh Bắc Đồi, bình định chiến sự. Hiện giờ Tam hoàng tử phong vương, một là bởi vì hãn vốn là hoàng tử, phong vương là chuyện sớm muộn. Thứ hai là đã cùng các bộ lạc phía nam nghị hòa, lại còn mở rộng ra một cái thương lộ.

Tương Đại học sĩ quan phục nguyên chức đã là chuyện tình cuối năm trước, chỉ chớp mắt đầu năm này Tam hoàng tử lại phong vương. Nhìn nhìn lại hai năm trước mới tấn phong quý phi, Tương gia này, cho tới bây giờ cũng chưa từng yếu kém.

Thái tử đến nay khôn có con nối dòng, thân mình suy nhược là sự thật trước mắt. Tương gia này một phái cho dù không có rõ rệt nói duy trì ai, nay Tam hoàng tử phong vương, ẩn ẩn cũng sáng tỏ một ít.

Tâm tư Hoàng thượng triều thần đoán không ra, nhưng trên một trình độ nhất định, trong lòng mỗi người đều có một ít biến hóa...

Sau khi Dung nhi tiếp chỉ, Tương Như Nhân cho hãn đi qua lễ Đức phi cùng Thục phi một ít. Cấp bậc lễ nghĩa là phải chu toàn, đồng thời cũng là báo bình an. Sau khi trở về, còn đi qua Trưởng công chúa một ít.

Dung nhi mang lễ vật về tới đều tặng xong, trở lại Chiêu Dương cung, gặp Tương Như Nhân còn có chút kỳ quái, “Tứ muội như thế nào ở lại Xuân Uyển? “

Nhi tử đi đã hơn một năm, trong cung chuyện phát sinh cũng không biết. Thái tử phi có bầu lại sảy thai. Tứ công chúa cùng hoàng hậu tranh cãi cũng đã nổi lên trên mặt bàn.

Tương Như Nhân để hấn ngồi xuống đối diện, “Người nhìn thấy nàng? “

“Lúc đi ra cùng tiến vào đều gặp được.” Dung nhi mấp máy miệng, còn có chút không quen, “Nàng còn hướng nhi thần chào hỏi.” Theo ấn tượng thường ngày của hấn đối với Lệ Viện, mỗi lần gặp, đều là vênh váo tự đắc đi qua bên cạnh mình, nghe được nhiều nhất đúng là một tiếng 'ừ'. Vừa rồi đi Xuân Uyển, thời điểm nàng đi tới trước mặt mở miệng gọi mình Tam ca, quả thực làm cho hấn chấn kinh không nhỏ.

“Nàng ở tại Xuân Uyển đã sắp nửa năm, hiện giờ để Trưởng công chúa chiếu cố.” Tương Như Nhân trên mặt một vòng ý cười, Hoàng Thượng cho Tứ công chúa đến chỗ Trưởng công chúa giáo dưỡng, vẫn là sẽ có cải thiện.

“Nhi thần nghe cung nhân nói, Tứ muội cùng Hoàng hậu nương nương cãi nhau.”

Tương Như Nhân nghiêm túc nhắc nhở “Người phải nhớ kỹ, bất luận trong cung nghe được gì về hoàng hậu cùng Tứ công chúa, cũng không cần để ý tới.”

Dung nhi trịnh trọng gật đầu, “Nhi thần hiểu được.”

Tương Như Nhân hít một tiếng, “Lệ Viện cũng là muội muội của người. Phụ hoàng người muốn huynh hữu đệ cung, tỷ muội hòa thuận. Nàng nếu là đối với người bày ra hảo, người cũng nên có bộ dáng ca ca.”

“Nhi thần đã đưa hạ lễ đi phủ của đại ca cùng đại tỷ tỷ.”

“Người làm rất tốt.” Tương Như Nhân khen ngợi nói, “Hiện giờ đã trở lại, cứ tiếp tục đi theo Trình thái phó hảo hảo học. Hấn nay tuổi lớn, hiện giờ chỉ sợ cũng không thể lúc nào cũng tiến cung, người có thể xin phụ hoàng cái lệnh bài, có thể xuất cung đi Trình phủ.

Dung nhi sắc mặt vui mừng, chuyện xin lệnh bài này, lúc trước chính là mẫu phi không chịu, phụ hoàng mới chưa cho. Lần này trở về mẫu phi đáp ứng rồi, hẳn là có thể hưởng phụ hoàng cầu lệnh bài xuất cung đi.

Nhìn thấy hắn đi ra ngoài, Tương Như Nhân phân phó Thanh Thu không tiếp khách, trở về nội thất tựa vào trên giường, mệt mỏi không bao lâu thì đi nằm ngủ.

Tỉnh lại sắc trời mờ tối, Hứa ma ma tiến vào nói canh giờ nàng mới phát hiện chính mình nhưng lại ngủ gần hai canh giờ.

Thanh Thu tiến vào hầu hạ nàng thay đổi quần áo, “Nương nương, vừa rồi Điền chiêu dung đã tới, đợi nửa canh giờ.”

“Nàng tới làm cái gì? “ Tương Như Nhân đi đến gian ngoài, Thanh Thu lắc đầu, “Điền chiêu dung cũng không nói gì, đợi sau nửa canh giờ không thấy nương nương dậy nàng lại rời đi.”

Bỗng nhiên tiến đến, cũng không lưu lại lời cái gì, thật đúng là kỳ quái.

Tương Như Nhân cùng Điền chiêu dung nayd là cực kỳ xa lạ, một chút quan hệ đều không có. Lúc trước khi Điền chiêu dung lần đầu tiên tổng tuyển cử tiến cung, vẫn ở tại Cảnh Nhân cung, chưa bao giờ đến nơi này của nàng thỉnh an. Sau khi sinh hạ Ngũ hoàng tử xong lại sống một mình một cung, trừ bỏ đi Cảnh Nhân cung thỉnh an lại ít đi ra ngoài.

Chẳng lẽ là vì Ngũ hoàng tử.

Tương Như Nhân trong đầu chợt lóe, trừ bỏ này ra, Điền chiêu dung tựa hồ cũng không còn chuyện khác để quan tâm.

“Nàng nếu có chuyện lần sau cứ hồi bẩm.” Tương Như Nhân phân phó Phùng Áng đi hỏi thăm một chút chuyện Ngũ hoàng tử. Điền chiêu dung không đi Cảnh Nhân cung ngược lại đến chỗ nàng, lúc này mới kỳ quái...

Ba ngày sau khi ban thánh chỉ, Tô Khiêm Dương mới đến Chiêu Dương cung. Mấy ngày nay hẳn bận không ít chuyện. Bình vương gia trở về, sau chuyện nghị hòa này chính là thông thương.

Lui tới mật dịch là kiếm món hời lớn, nhưng là phải cẩn thận phòng bị trong đó một số người nhân cơ hội tác loạn, đến lúc đó còn muốn phái người thiết trí trạm kiểm soát, tăng phái người xem chừng, chuyện sinh ra cũng rất nhiều.

Này bận rộn, chính hẳn cũng không kịp cùng Dung nhi vừa trở về mà háo háo nói mấy câu.

Dùng qua bữa tối, Tương Như Nhân mang theo Bình Ninh và Trạm nhi đi trong vườn tản bộ tiêu thực, để lại không gian cho Hoàng Thượng cùng Dung nhi...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Hãn Sẽ Làm Như Thế Nào?

Đây cũng là một lần đàm luận, chẳng qua trong đó là hai phụ tử.

Tô Khiêm Dương nhìn nhi tử trầm ổn nội liễm trước mặt, trong lòng cảm khái không ít, trừ bỏ vui mừng, còn có đáng tiếc.

Hãn bị giấu ở phía sau mẫu phi cùng tỷ tỷ hãn quá lâu, thế cho nên ngày đó trong triều đình lần đầu tiên lộ diện, làm cho đại bộ phận triều thần đều kinh ngạc không thôi. Đứa nhỏ này thiên phú cũng kém không so với bản thân mình, hãn ẩn nhẫn giống mẫu phi hãn, nhưng khi nên ra tay lại một chút cũng không nương tay.

Trong thời gian hơn một năm ở phía nam, Bình vương gia thường thường gửi thư hồi báo cho hãn về biểu hiện của đứa nhỏ này. Hãn còn tuổi nhỏ đã có thể làm như thế, Tô Khiêm Dương chính mình năm đó cũng không thể đủ.

Thái hoàng thái hậu trước khi qua đời đã cùng hãn dặn dò, Tô Khiêm Dương một câu đều không có quên, hãn là có phòng bị, phải tính toán.

Thái tử như thế, hoàng gia như thế, Tô Khiêm Dương trong lòng đều rất rõ ràng.

Trong phòng hãn và Dung nhi nói chuyện, là chuyện thương lộ lúc trước Dung nhi nói. Đại thần trong triều còn cảm thấy kế sách này nhất định là Bình vương gia nghĩ ra được tặng cho Thành vương nói. Trên thực tế, đây là Dung nhi chính mình nghĩ ra được.

Thiên phú như này, hãn là vẫn là từ Tương Như Nhân kia di truyền tới.

Tô Khiêm Dương nghe, ngẫu nhiên đưa ra hai câu, Dung nhi còn có thể hướng vòng quanh cứu vãn trở về, mặc dù có chút chỗ còn nghĩ chưa đủ hoàn thiện, nhưng đối với hắn mà nói đã rất khó có được...

Sau nửa canh giờ Tương Như Nhân mang theo đều Bình Ninh và Trạm nhi trở về, bọn họ nói cũng coi như xong.

Bình Ninh nghe chưa đủ Dung nhi nói về chuyện lý thú trên đường, cùng Tô Khiêm Dương thỉnh an xong lại lôi kéo hắn đi hắn trong viện nói chuyện phiếm, dưỡng nương ôm Trạm nhi rời đi.

Tô Khiêm Dương cười nhìn bọn Bình Ninh đi ra ngoài “Nàng thật sự rất thích nghe này đó.”

“Như thế nào lại không thích.” Tương Như Nhân giúp hắn cởi nút thắt trên cổ áo cười nói, “Những sách kia của thần thiếp, đều sắp không đủ cho nàng. Những nơi thần thiếp đi cũng không nhiều, có đôi khi nàng hỏi không biết nói như thế nào.”

Tô Khiêm Dương chọc một chút mái tóc dài của nàng, cười khẽ, “Giống nàng.”

“Làm sao giống thần thiếp.” Tương Như Nhân nhìn hắn liếc mắt một cái, thoát quần áo hắn ra treo đến trên kệ.

“Không giống nàng thì giống ai, leo cây giống ái phi, hiện giờ trong cung này, ước chừng là tìm không ra người thứ hai.” Tô Khiêm Dương không quên chế nhạo nàng, Tương Như Nhân quay lại trừng hắn, ngồi ở trước bàn trang điểm, lấy trâm cài trên đầu xuống.

Tô Khiêm Dương đi tới phía sau nàng, hai tay đặt tại trên vai của nàng, nhìn trong gương đồng nàng cúi đầu chải tóc, “Nàng như thế nào không hỏi trâm, vì sao bỗng nhiên phong vương.” Tương Như Nhân buông lược,

“Hoàng Thượng thánh chỉ cũng đã hạ, thần thiếp muốn hỏi gì nữa đâu, Hoàng Thượng phía trước đều sắp xếp tốt như vậy.”

Nghe nàng cơn tức này thêm một ít oán trách, Tô Khiêm Dương làm cho nàng xoay người lại, mặt quay về phía mình, “Trẫm cũng không phải có tâm gặt nàng.” Chính là hãn tính tình này, không thể không chuẩn bị trước trận chiến, không có mười phần nắm chắc, hãn sẽ không nói ra.

“Dung nhi phong vương trước, vậy Nhị hoàng tử đâu.” Tương Như Nhân lúc này cũng không cùng hãn kiêng kị cái gì. Dung nhi phong vương, nàng lo lắng nhất đúng là nhi tử trở thành bia ngắm, mặc dù là nàng ở trong cung thịnh sủng, Tương gia xưa nay điệu thấp, cũng sẽ không bởi vậy ở giữa thái tử cùng Dung nhi trong lúc đó làm cái gì lựa chọn đi ra. Nhi tử của nàng đưa ra trước mặt mọi người như vậy, Hoàng Thượng một câu cũng chưa cùng nàng nhắc qua, sau ngẫm lại trong nội tâm nàng tự nhiên sẽ có chút không vui.

“Nàng cũng không thể cả đời đem hãn dấu ở phía sau.” Tô Khiêm Dương biết nàng sợ cái gì, “Nàng có thể giấu hãn mười năm mười lăm năm, nàng có thể giấu hãn hai mươi năm ba mươi năm sao, giấu đến lấy vợ sinh con, giấu đến hãn già đi?”

Tương Như Nhân ngẩn ra, đúng vậy, nàng đây là làm sao vậy.

Lúc Hoàng Thượng nói cho Dung nhi theo Bình vương gia đi phía nam nàng còn cảm thấy được thật cao hứng, lúc ấy nàng liền dự liệu được một chuyến này đi sẽ dựng lên công tích, sẽ có ban thưởng, vì cái gì phút cuối cùng phong vương, trong nội tâm nàng lại có chút ý lùi bước..

Tô Khiêm Dương ngồi chồm hổm xuống nhìn thấy nàng đáy mắt kinh ngạc, “Năm đó quyết định kia của hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi có phải hay không, che dấu việc Dung nhi sinh ra

trước. Nàng sợ hấn một khi tỏa sáng, áp đảo hào quang của thái tử, sẽ khiến cho triều thần bất mãn.”

Tương Như Nhân thấp cúi đầu, Tô Khiêm Dương bắt lấy tay nàng đặt ở trên đầu gối, “Năm đó phụ hoàng cùng vài vị hoàng thúc, người nào không phải có hào quang, lại có người nào là đem mình giấu sâu như vậy, sâu đến hoàn toàn không ai chú ý. Dung nhi là nhi tử của trẫm. Nhi tử của trẫm, hấn nhất định là vĩ đại, phong vương cũng tốt, ban thưởng cũng tốt, những điều này là hấn nên được.”

Tương Như Nhân cũng không biết nàng này bỗng nhiên là làm sao vậy, ước chừng là trước kia cũng không có lấy được nhiều như vậy, cho nên cũng không sợ hãi mất đi. Chắc là người một khi có đến được nhiều, liền dễ dàng lo lắng sẽ mất đi. Ngẩng đầu nhìn Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân ánh mắt chớp lên, nở nụ cười, “Là thần thiếp quá lo lắng.”

“Lo lắng của nàng trẫm biết, dù sao nhiều năm như vậy đều là như thế lại đây.” Năm đó nếu không có thái hoàng thái hậu cùng tiên hoàng một câu kia truyền lời thay đổi thứ tự sinh ra của hai hài tử, giống như người khác biết Dung nhi sinh ra trước sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, nàng cũng sẽ không lo lắng nhiều năm như vậy. Thời thời khắc khắc phải lo lắng cho đứa nhỏ của mình sẽ bởi vì thân phận của hấn, ngoại tổ gia của hấn mà bị thương tổn.

Có chút bận tâm cùng sợ hãi, liên tục thời gian quá lâu, trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hóa cùng bỏ qua một bên. Sẽ giống như nàng bây giờ vậy, vì nhi tử mà kiêu ngạo, đồng thời trong đáy lòng còn có chút một ít lo lắng.

Tô Khiêm Dương đem nàng ôm đến trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, “Trẫm ở đây.” Hấn nghĩ muốn cho nàng, có thể cho nàng, hấn đều cố hết sức.....

Chính là hôm nay, kể từ đó về sau, Tô Khiêm Dương đột nhiên cảm giác được Tương Như Nhân có nhiều chỗ không được bình thường, thật giống như bình thường trong vài năm nay tan mất, lại nhớ tới trước đây, thân mật là thân mật, nhưng lại cách một tầng, nhìn không thấu.

Hỏi một chút không được. Như thế về sau, Tô Khiêm Dương rõ ràng cảm giác không đúng. Nàng cười bộ dáng không đúng, nàng giúp cởi nút thắt vẻ mặt cũng không đúng, tư thế nàng châm trà cho mình không đúng, nằm ở trong lòng ngực của mình đọc sách bộ dáng cũng không đúng, tóm lại, làm sao cũng không đúng.

Tô Khiêm Dương có điểm phiền táo, vì thế Tô Khiêm Mặc được mời tiến cung.

Vị thê nô nổi tiếng cả triều tới trước mặt đường ca của mình, hẳn liền cảm thấy đặc biệt thành công, bởi vì Tô Khiêm Mặc lúc này xem Tô Khiêm Dương, chính là hẳn đã đem thê tử ôm vào trong ngực hôn tới hôn lui, còn người ta vẫn còn tại theo đuổi lấy lòng thê tử a~.

Tô Khiêm Dương nhìn thấy vẻ mặt hẳn liền đặc biệt chán ghét, “Các người khi nào thì xuất phát đi du lịch.”

Tô Khiêm Mặc vẻ mặt cảnh giác, “Hoàng Thượng, quân không nói đùa, ngài đã đáp ứng thả ta nửa năm.”

“Trẫm khi nào thì nói không cho các người đi.” Tô Khiêm Dương bật cười, “Cả một nhà đi?”

Tô Khiêm Mặc lắc đầu, đúng lý hợp tình, “Hai nhi tử đều đã lớn, bọn họ có thể đi Bát vương phủ ở nửa năm.” Cái gì gọi là du lịch, cái gì gọi là mang theo Vương phi đi du lịch, chính là không mang theo hai người nhi tử, bọn họ mà đi sẽ làm ầm ĩ không để yên.

Tô Khiêm Dương nhìn thấy hẳn, vẫn là hâm mộ.

Trần Phụng tiến vào nhìn thoáng qua, lại thấy Hoàng Thượng cùng Bình Vương gia ngồi ở trên cầu thang trước mặt nói chuyện phiếm, yên lặng lui ra ngoài. Hoàng Thượng cùng Bình Vương gia chính là so với thân huynh đệ còn thân hơn.

Trong điện Tô Khiêm Dương muốn nói lại thôi, cuối cùng là đã hỏi tới một ít chuyện Tô Khiêm Mặc như thế nào theo đuổi Cố gia Thất tiểu thư.

Tô Khiêm Mặc thực nguyện ý cùng hãn chia xẻ một ít đoạn quá khứ, cũng là đặc ý. Hãn từ khi bắt đầu coi trọng Cố Ngâm Hoan, đã có mục đích là tiếp cận nàng. Đi quân doanh, lập quân công, thỉnh cầu tiên hoàng tứ hôn... Một đường lại đây, không để cho Cố Ngâm Hoan bởi vì hôn sự với hãn mà chịu qua nửa điểm ủy khuất.

Ở một mặt nào đó, Tô Khiêm Mặc cùng Tô Khiêm Dương rất giống. Bọn họ đều là người chu toàn, chỉ có kế hoạch chu đáo chặt chẽ, nắm chắc thắng lợi trong tay, bọn họ mới có thể đi làm.

Năm đó Tô Khiêm Mặc chính là đem mọi chuyện cần thiết đều an bài thỏa đáng, phải phong phong quang quang cưới nàng vào cửa, làm cho nàng không chút ủy khuất gả cho chính mình, càng cho nàng bảo đảm toàn diện nhất, làm cho nàng cảm thấy được an tâm.

“Trẫm không bằng người.” Nửa ngày, Tô Khiêm Dương nghe xong hít một tiếng.

Tô Khiêm Mặc nhìn hãn một cái, “Ngài là Hoàng Thượng.” Làm hoàng đế, vĩnh viễn cũng không thể giống người bình thường được. Hãn Bình vương gia có thể công khai làm cho tất cả mọi người biết mình có bao nhiêu sủng ái Bình vương phi, có bao nhiêu nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, Hoàng Thượng lại không thể.

Mắt thấy đường đệ của mình cũng đã bộc lộ sạch sẽ, Tô Khiêm Dương cũng không còn cái gì che giấu. Gọi hãn lại đây không phải là vì muốn hãn

giúp chính mình giải thích nghi hoặc sao. Tô Khiêm Dương liền đại khái nói một chút mấy ngày nay quý phi khác thường.

Tô Khiêm Mặc nghe chút liền minh bạch. Sau đó nhìn về phía đường ca, trong ánh mắt nhiều hơn phần đồng tình. Xem, cười nhiều quá hậu quả chính là như vậy.

Tô Khiêm Mặc trù trù, cảm thấy được nói thật có điểm đả kích đường ca tính tình, không nói thì hôm nay đoán chừng là không về nhà được. Vì thế, Tô Khiêm Mặc hăng giọng một cái, “Không thể thổ lộ tình cảm thôi.” Nhưng mà đây còn là phản ứng muốn đem tâm thu hồi đi a.

Tô Khiêm Dương ngẩn ra, Tô Khiêm Mặc hít một tiếng, nói tiếp “Nếu là hoàng hậu cùng quý phi đồng thời phạm vào sai, ngài che chở ai?”

“Tất nhiên là nàng.”

“Vậy nếu là thái tử cùng Thành vương phát sinh tranh đoạt ngôi vị, người che chở ai? “

Tô Khiêm Dương ngẩng đầu nhìn hẳn, Tô Khiêm Mặc tiện đà nói, “Nếu là Tương gia cùng Triệu gia nổi lên tranh chấp lớn, không chết không ngừng đâu. Nếu hoàng hậu cùng quý phi hoàn toàn trở mặt, không chết không ngừng, lúc này Hoàng Thượng ngài nên che chở ai?”

“Ta cùng Ngâm Hoan cùng một chỗ, cũng chỉ có hai người, mà Hoàng Thượng cùng với quý phi cùng một chỗ, ở giữa lại cách rất nhiều người. Những người này là nguyên nhân không cách nào thổ lộ tình cảm. Đây không phải lỗi của ngài, chính là thân phận không cho phép, không có cách nào thay đổi. Nếu ta là Tương quý phi, ta cũng sẽ không toàn tâm giao phó cho Hoàng Thượng.”

Đột nhiên cảm giác được buồn khổ vô cùng, “Vì sao? “

“Bởi vì Hoàng Thượng mất đi nàng, ngài vẫn là Hoàng Thượng. Nàng nếu mất đi ngài, nàng tiếp theo không phải nàng.” Kỳ thật Tô Khiêm Mặc thực có thể hiểu được cách làm của Tương quý phi. Lúc ở phủ Bình Vương, thái tử đã không chỉ một lần cùng hắn nói về chuyện của Tương gia đích trưởng tôn nữ này. Phản ứng tự nhiên nhất của một người chính là bảo vệ mình, nếu thổ lộ tình cảm làm cho nàng bất an, làm cho nàng cảm thấy được nguy cơ, sẽ mất đi bản thân. Vậy nàng sẽ lựa chọn lui về phía sau, bảo toàn tâm, ít nhất có thể bảo toàn chính mình.

Như vậy vừa nghe, Tô Khiêm Dương cảm thấy được càng chua xót, “Nàng là bỗng nhiên như vậy, mà phía trước....”

“Phía trước bởi Ngạn Dung còn chưa có phong vương.” Tô Khiêm Mặc cũng nói rõ ràng “Hoàng Thượng cũng biết rõ phong vương ý vị như thế nào. Sau này này trong triều đình, sẽ có một cỗ lực lượng ủng hộ Thành vương xuất hiện. Thái tử không có con nối dòng là tất cả mọi người thấy ở trong mắt. Dù là thái tử có thái tôn, nhưng Thành vương tài giỏi, lấy thân phận của Tương quý phi, lấy danh dự và thế lực Tương gia, đồng dạng có thể đưa Thành vương tới vị trí thái tử. Hoàng Thượng ngài ban cho nhiều như vậy, đợi một ngày nào đó bọn họ muốn càng nhiều hơn, ngài sẽ làm như thế nào?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Cầu Tình Ngoài Ý Muốn

Hắn sẽ làm như thế nào, nếu có một ngày Thành vương chưa thấy vị trí này đủ, muốn càng nhiều hơn?

Trong đại điện yên lặng hồi lâu, Tô Khiêm Dương giật mình, thờ dài nói, “Nếu trăm nói, trăm kỳ thật cho cơ hội, Khiêm Mặc người tin không? “

Lúc này đến phiên Tô Khiêm Mặc kinh ngạc. Tô Khiêm Dương nhìn đến hắn vẻ mặt như vậy, bất đắc dĩ cười cười, “Có phải cảm thấy được trăm hiện tại đặc biệt không giống người trước kia người nhận thức? “

Thấy hắn không nói lời nào, Tô Khiêm Dương đứng lên, “Tình trạng Thái tử mọi người đều biết, chuyện này đối với Thành vương quyết định vậy, trăm là bất công.”

“Cho nên Hoàng Thượng cũng là chấp nhận tương lai có thể xuất hiện tình huống kia.” Tô Khiêm Mặc còn có thể nói cái gì, chuyện tình cảm, hắn so với Hoàng Thượng còn không lý trí, đường huynh đệ như vậy đứng ở một khối, giờ phút này hắn sẽ không nói lời chính nghĩa chỉ trích đường ca của mình làm như vậy là không để ý hậu quả đến cỡ nào.

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, “Trăm tin tưởng các nàng.”

Lại là một mảnh yên lặng, Tô Khiêm Mặc giờ này khắc này rất bội phục đường ca. Hắn căn bản không cần chính mình mở ra cái gì. Hoàng Thượng trong lòng đối với chuyện gì đều thanh minh vô cùng, hắn bất quá là buồn bực Tương quý phi này đột nhiên lâm trận bỏ chạy.

“Ngài đã làm rất tốt.” Thật lâu sau, Tô Khiêm Mặc chậm rãi nói. Kỳ thật bọn họ trong lòng đều rất rõ ràng, thái tử còn có thể ngồi ở vị trí này được bao lâu.

Vẫn không con nối dòng, tiếp qua vài năm, Nhị hoàng tử đại hôn, tiếp qua vài năm, Thành vương đều đại hôn, tất cả đều sẽ bị mang ra bàn luận.

Nếu là thái tử vẫn đều là tài đức, mấy hoàng tử đều là như bao cỏ gồi thêu hoa. Vậy trên triều đình cũng sẽ không rung chuyển nhiều lắm, nhiều nhất cho làm đứa nhỏ của hoàng tử khác đến thái tử danh nghĩa làm con thừa tự.

Nhưng Thành vương, Tứ hoàng tử tuổi còn nhỏ, chính là hiện giờ mới bị tập nói Lục hoàng tử, chẳng lẽ lại giáo dục kém sao, như thế tình trạng này, thái tử vị trí này đã sớm không thể ổn thỏa.

Vì giang sơn xã tắc, nhi tử nào tài đức, hẳn tự nhiên muốn chọn người ấy. Thành vương phẩm tính đức hạnh đều là tốt, cho dù là bản thân không bất công, hẳn cũng là một người tài đức. Huống chi hiện tại Tô Khiêm Dương trong lòng còn nghiêng nghiêng đâu.

Tô Khiêm Mặc cho tới nay đều là ủng hộ quyết định của đường ca. Hẳn cũng đáng được duy trì như vậy. Cuối cùng đề tài lại trở về tới rồi ren trong lòng, nhìn thấy đường ca này vẻ mặt lý như thế nào đều che dấu không đi rồi rầm, Tô Khiêm Mặc đậy mắt hiện lên một vòng giáo hoạt, ra vẻ đứng đắn đề nghị nói, “Lúc trước kỳ thật Ngâm Hoan nàng cũng không để ý ta.”

Tô Khiêm Dương ánh mắt khẽ nhúc nhích, Tô Khiêm Mặc ho nhẹ một tiếng, “Trên đời này không có tường đồng.” Những thứ khác, nói lại thấu triệt, liền thật sự không để cho Hoàng Thượng thể diện a.....

Bên này Bình vương gia truyền thụ cái gọi là kinh nghiệm.

Bên kia Chiêu Dương cung, tiếp một vị khách trong dự tính.

Cách bốn năm ngày lại đã tới, Tương Như Nhân cho Thanh Thu dâng trà, cười thỉnh Điền chiêu dung ngồi xuống.

Điền chiêu dung có vẻ có chút co quắp, sau khi ngồi xuống hai tay còn níu lấy khăn tay. Chờ Thanh Thu dâng lên trà, cầm vào trong tay, còn có chút run rẩy.

Tương Như Nhân mở miệng trước “Một ngày hôm trước Điền chiêu dung đều qua Chiêu Dương cung, không biết có chuyện gì.”

Điền chiêu dung ngẩng đầu nhìn nàng, sắc mặt còn có chút trắng bệch, đột nhiên đặt chén trà xuống trực tiếp quỳ gối trước mặt Tương Như Nhân “Cầu nương nương giúp đỡ thần thiếp, cho thần thiếp gặp Ngũ hoàng tử một lần.”

Một ngày hôm trước Phùng Áng hỏi thăm trở về được tin tức là Ngũ hoàng tử bị bệnh. Giống như bị dọa, nóng sốt vài ngày. Tương Như Nhân xem nàng này trong nháy mắt bộ dáng liền lê hoa đái vũ, không khỏi nhíu mày, “Điền chiêu dung, Ngũ hoàng tử từ Hoàng hậu nương nương dưỡng, người cầu đến Bốn cung nơi này, Bốn cung cũng không giúp được người.”

Điền chiêu dung khóc xem Tương Như Nhân, “Nương nương, lúc thần thiếp mới vừa sinh hạ Ngũ hoàng tử, một mặt cũng chưa nhìn, hoàng hậu liền phái người đem hãn ôm đi. Một năm này thần thiếp cũng chỉ có từ xa thấy qua hãn vài lần, chính là nghĩ muốn tới gần, bên cạnh hãn ma ma đều phòng bị vô cùng. Đó là đứa nhỏ thần thiếp mười tháng hoài thai sinh hạ. Thần thiếp cũng không có tâm tư muốn đoạt lại hãn, chỉ là muốn xem hãn, cùng hãn trò chuyện mà thôi. Hoàng hậu nương nương cũng không chịu. Vài ngày trước nghe nói đứa nhỏ này bệnh không nhẹ, thần thiếp đi qua Cảnh Nhân cung mấy lần hoàng hậu cũng không chịu cho thần thiếp gặp Ngũ hoàng tử. Thần thiếp cầu quý phi nương nương giúp đỡ thần thiếp.”

Hoàng hậu không cho Điền chiêu dung gặp Ngũ hoàng tử nguyên nhân rất đơn giản. Còn không phải là sợ đứa nhỏ thấy mẫu thân, từ quan hệ huyết thống liền dễ dàng đi thân cận Điền chiêu dung. Đến lúc đó Điền chiêu dung nói gì đó, cung nhân rảnh rỗi nói toái ngữ gì đó, đối với một cái đứa nhỏ mà nói ảnh hưởng khẳng định rất lớn. Hoàng hậu đã đem Ngũ hoàng tử làm như thân nhi tử mà nuôi, như thế nào lại cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Điền chiêu dung, người trước đứng lên mà nói.” Tương Như Nhân làm cho Thanh Thu phù nàng đứng lên ngồi trở lại. “Ngũ hoàng tử nuôi ở chỗ hoàng hậu, thì phải là Hoàng hậu nương nương làm chủ. Bốn cung không giúp được người, lúc trước người cũng có thể biết rõ ràng, đứa nhỏ ôm đến chỗ hoàng hậu dưỡng chính là kết quả gì.” Chỉ có thể cho rằng không sinh quá đứa nhỏ này, làm sao còn có thể yêu cầu nhiều như vậy.

Điền chiêu dung cắn chặt răng, “Không phải, hoàng hậu lúc trước cũng không phải nói như vậy.”

Tương Như Nhân ánh mắt vừa động, cúi thấp đầu, bưng lên một bên chén trà uống ngụm trà, vô tình nói, “Nga?”

“Lúc trước thần thiếp mang bầu, Hoàng hậu nương nương cùng nói với thần thiếp đem Ngũ hoàng tử ghi tạc danh nghĩa nàng. Như vậy Ngũ hoàng tử thân phận cũng có thể hơn. Lúc ấy thần thiếp nghe nương nương nói như vậy, cảm kích vô cùng. Hoàng hậu nương nương còn nói, thần thiếp có thể ở lại Cảnh Nhân cung, như vậy cũng có thể cùng nhau chiếu cố Ngũ hoàng tử. Dù sao thân mẫu tại bên người, đứa nhỏ có thể an ổn chút, thần thiếp là tin.” Điền chiêu dung hai mắt màu hồng, một mặt lau nước mắt, “Nhưng nô tì không nghĩ tới chính là, đứa nhỏ vừa ra đời, hoàng hậu sẽ đem hẳn ôm đi, còn làm cho thần thiếp sống một mình một cung, không thấy được hẳn.”

Này khóc lóc kể lể, hoàng hậu là như thế nào lừa nàng đoạt con của nàng ghi tạc danh nghĩa bản thân, lại là như thế nào ngăn trở nàng không thấy

đứa nhỏ, đối với nàng nhiều hơn phòng bị.

Lúc trước Điền chiêu dung sinh hạ Ngũ hoàng tử xong, đứa nhỏ này đưa đi làm nghĩa tử, đều là một lời quyết xuống. Ai sẽ đi truy cứu trong đó Điền chiêu dung rốt cuộc bị ủy khuất hay bị lừa. Hiện giờ nàng nói ra, Tương Như Nhân lại cảm thấy được nàng đó là nghĩ quá ngây thơ.

Đều ghi tạc hoàng hậu danh nghĩa, làm sao có thể còn cùng nhau nuôi. Tất nhiên là cùng với hoàng hậu gần gũi cùng với xa cách thân mẫu mới là kết quả hoàng hậu muốn.

“Người nói nhiều như vậy, Bốn cung cũng không có cách giúp người. Chuyện này nếu là Hoàng hậu nương nương không có thực hiện lời hứa, người hẳn là đi cùng nàng nói mới phải.” Cầu nàng có thể cầu ra cái gì.

“Nương nương, thần thiếp hy vọng ngài có thể cùng Hoàng Thượng nói một câu, làm cho Hoàng Thượng biết được việc này, thỉnh Hoàng Thượng vì thần thiếp làm chủ.” Đi một vòng, Điền chiêu dung rốt cục nói ra mục đích cuối cùng.

Không phải cầu Tương Như Nhân nàng, mà là nghĩ thông qua Tương Như Nhân cầu Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng làm chủ.

Chiêu thức ấy, phải là nàng này sủng phi của hoàng thượng trước mặt mọi người cũng liên lụy vào, để tạo áp lực cho hoàng hậu sao.

“Nếu Điền chiêu dung muốn cầu Hoàng Thượng. Vậy người đâu, mang điền chiêu dung đi Thừa Kiền cung.” Tương Như Nhân cười nhìn, Điền chiêu dung tức thì sắc mặt có chút tái nhợt “Để bốn cung thay người nói, không bằng chính người tiến đến nói cho rõ. Pùng Áng mang người qua đó, Trần công công sẽ phải nể mặt mũi bốn cung, người có thể thuận lợi gặp Hoàng Thượng một mặt, có lời gì, người trực tiếp đi cùng Hoàng Thượng nói.”

Phùng Áng đi đến, Điền chiêu dung ngồi ở đó, cũng không đứng lên, ngược lại quỳ xuống để van cầu Tương Như Nhân.

Nàng không dám đi.

Lúc này Tương Như Nhân sắc mặt cũng chìm, lạnh lùng nói, “Điền chiêu dung, lúc trước hoàng hậu đem đứa nhỏ ôm đi người không nói, nửa năm sau cũng không nói, một năm sau cũng không nói, hiện tại mới đến Bồn cung nơi này mở này miệng, người có ý ở đâu, chỗ nào.”

“Nương nương, thần thiếp cũng là kiềm không được mình. Ngũ hoàng tử bị bệnh nhiều ngày như vậy, thần thiếp lòng nóng như lửa đốt, rất muốn gặp hẳn một lần. Hoàng Thượng chưa chắc sẽ nghe thần thiếp nói. Nhưng Hoàng Thượng nhất định sẽ nghe nương nương ngài nói. Chỉ cần làm cho thần thiếp gặp mặt Ngũ hoàng tử, xem hẳn được không, thần thiếp liền cảm thấy mỹ mãn, cầu nương nương thành toàn.”

Nửa ngày, Tương Như Nhân cười lạnh một tiếng, “Nói cứ như là Bồn cung không cho người gặp Ngũ hoàng tử. Người đã tâm nguyện như thế, Bồn cung liền thỏa mãn người. Phùng Áng, mang nàng đi Thừa Kiên cung. Không chịu đi tới đi, vậy nâng đi. Hay là người muốn Bồn cung phái người nâng người đi Cảnh Nhân cung trực tiếp cầu Hoàng hậu nương nương.” Thực nghĩ đến nàng này quý phi nương nương hiền lương thực đức hảo tính tình đến mức nào, còn có thể để cho người khác sai xử.

Điền chiêu dung lúc này sẽ nóng nảy, người đó và nàng lúc trước nghĩ không đúng a. Tam hoàng tử phong vương, quý phi nương nương thế chính vương, thái tử thân thể kém như vậy, lúc này có thể bắt đến nhược điểm của hoàng hậu, vì sao quý phi đều không cần đâu.

Bất quá phía sau cung ma đi lên làm sao lại để nàng có thời gian nghĩ nhiều, tức khắc đem nàng kéo lên, trực tiếp ra đến bên ngoài. Tiếng cầu xin tha thứ ở bên tai Tương Như Nhân càng đi xa. Tương Như Nhân phân phó

Phùng Áng, “Làm cho nàng cầu xin tha thứ, tới hoa viên bên kia để nàng lại, nhìn chăm chăm chút, xem nàng đi đâu.”

Phùng Áng đi ra ngoài, sau nửa canh giờ trở về. Điền chiêu dung kia là quay về Bình Dương cung, cũng không có đi nơi khác.

“Tiểu nhân cho rằng, chuyện Điền chiêu dung muốn gặp Ngũ hoàng tử là thật. Ngũ hoàng tử hiện giờ ba tuổi, ba năm này đến Điền chiêu dung nghĩ tới rất nhiều biện pháp muốn gặp Ngũ hoàng tử, cũng đi cầu hoàng hậu rất nhiều quay về, chính là chẳng biết tại sao hiện tại cầu đến nương nương nơi này.”

“Điền chiêu dung vẫn ru rú trong nhà, điều tra thêm nàng cùng người nào đi gần. Bình Dương cung kia, phái người nhìn chăm chăm chút.” Cố tình là lúc này tìm đến nàng, chính là sớm hai tháng, bọn ta sẽ không nghĩ sâu nhiều như vậy. Một năm trước Ngũ hoàng tử cũng bệnh nặng một hồi, khi đó Điền chiêu dung vì sao không cầu...

Điền chiêu dung này một chuyến bị nàng cự tuyệt sau, không có động tĩnh, thi thoảng là đi Cảnh Nhân cung. Phùng Áng báo tin tức về, Điền chiêu dung có mấy người phi tử đi lại gần một chút. Nhâm phương dung cùng nàng tiến cung, còn có lúc trước từ tiềm để một khối tiến cung tới Tần tiếp dư cùng Kim chiêu viện. Đôi khi nàng sẽ đi nơi cách nàng gần nhất là chỗ Thục phi thỉnh an, ngồi một ít. Những người khác, Điền chiêu dung cơ hồ là không giao thiệp.

Này thoạt nhìn đều là một đám an phận. Thục phi thái độ làm người không cần phải nói, Tương Như Nhân cũng không tin nàng sẽ giúp Điền chiêu dung ra loại này chủ ý. Tần tiếp dư tư lịch so với Tương Như Nhân còn lâu, Kim chiêu viện cùng nàng không kém mấy tháng tiến tiềm để, đều là sẽ người không gây chuyện.

Về phần Nhâm phương dung kia, hiện giờ từ khi Cảnh Nhân cung chuyển ra, ở cách Điền chiêu dung cũng không xa. Lúc trước là cùng nhau ở tại Cảnh Nhân cung, quan hệ không thể so với bình thường.

Tương Như Nhân suy nghĩ một lát, “Nếu cứ như vậy vài người đi lại gần, liền đều chú ý đến chút.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Tứ Công Chúa Hỗ Trợ

Nguyên nhân gây ra vẫn là nói đến mấy phi tần xin nghỉ không có tiến đến thỉnh an. Hoàng hậu hỏi một chút tình trạng mấy phi tử này, mấy phi tần cùng gở một cung biết rõ ràng một ít, duy chỉ có này Điền chiêu dung là sống một mình một cung. Hoàng hậu cũng không có hỏi tới, nhưng Tần tiếp dư cũng từ lời của một phi tần khác nhắc đến Điền chiêu dung.

Khẩu khí nói chuyện thật là như thường, không có gì đặc biệt, nội dung nói chuyện lại làm cho Tương Như Nhân cảm thấy quái dị.

Tần tiếp dư là cười nhìn hoàng hậu nói, “Nô tì ngày hôm qua nhìn qua Điền chiêu dung. Thái y nói nàng đây là trong tháng ở cử không có dưỡng tốt, hiện giờ thân mình liền hư rất nhiều, dễ dàng bệnh.”

Tần Tiếp dư ngày bình thường là người nhiều điệu thấp, thế nhưng sẽ ở trước mặt hoàng hậu nhắc đến chuyện nàng kiêng kị, mặc dù không có nói thẳng Ngũ hoàng tử, nhưng chuyện đưa nhỏ Điền chiêu dung sinh hạ đã bị ôm đến chỗ hoàng hậu, mọi người đều biết.

Sau đó, Kim chiêu viện ngồi phía trước cũng mở miệng, nói càng trực tiếp, “Ngũ hoàng tử trước đó vài ngày bệnh nhẹ, Điền chiêu dung sợ là lo lắng đâu.”

Lúc này hoàng hậu sắc mặt đã có chút không đúng. Chuyện Điền chiêu dung mấy lần tiến đến Cảnh Nhân cung cầu kiến Ngũ hoàng tử một mặt rất nhiều người cũng biết, mà chuyện nàng một lần rồi một lần cự tuyệt Điền chiêu dung, ở đây không ít người đều biết chuyện. Hoàng cung lớn như vậy, ánh mắt xem tới được, há mồm nói xong liền truyền ra.

Hôm nay trong lời Tần Tiệp dư cùng Kim chiêu viện nói, ần ần là ý Điền chiêu dung bệnh, cũng là bởi vì nàng không cho Điền chiêu dung gặp Ngũ hoàng tử. Trong tháng ở cử không thể dưỡng tốt thân mình, là vì lúc trước nàng trực tiếp nhận nuôi làm cho Điền chiêu dung sống một mình một cung, không để cho nàng cùng nhau nuôi Ngũ hoàng tử, làm hại nàng thương tâm rơi lệ tổn hại thân thể.

Nhận con nuôi ghi tạc danh nghĩa biến thành đoạt con, này hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, mà hoàng hậu cho tới nay sở tác sở vi, chính là chuyện mặt dưới không ai nhắc đến.

Tương Như Nhân liếc mắt nhìn Nhâm phương dung một cái, nàng nhưng thật ra cái gì cũng chưa nói, bất quá ánh mắt này cũng rất chú ý.

Vốn nàng còn hoài nghi, trong chuyện này ai có liên quan đến việc Điền chiêu dung đến Chiêu Dương cung cầu nàng, như vậy nghe xuống dưới, Tần tiệp dư mở miệng, Kim chiêu viện phụ họa, Nhâm phương dung nhìn như không thèm để ý kì thực chuyên chú. Ba người này lại đứng là cùng Dsiền chiêu dung đi lại gần nhất. Nàng là nhận định, làm cho điền chiêu dung đến Chiêu Dương trong cung, vài người đều biết chuyện, đều có phần nghĩ kế.

Ở nàng nơi này không thể cầu ra kết quả gì, vài người bí quá hoá liều, hiện giờ trực tiếp ám chỉ tới hoàng hậu.

Mà lúc này hoàng hậu sắc mặt, nhưng có chút lạnh lạnh.

Nàng xem Tần tiệp dư cùng Kim chiêu viện liếc mắt một cái, rất nhanh khôi phục thần sắc, “VẬY ở trong Bình Dương cung nghỉ ngơi thật tốt, Tần tiệp dư thay Bốn cung chuyển lời qua, một tháng này, liền đều chuẩn nàng miễn thỉnh an, thân mình làm trọng.”

Tần tiệp dư sắc mặt đôi đôi, cuối cùng cúi đầu ứng thanh.

Hoàng hậu tiện đà phân phó vài việc rồi cho mọi người đi về.

Tương Như Nhân đi phía sau, từ rất xa nhìn đến Tần tiệp dư cùng Kim chiêu viện đi cùng nhau, đối suy đoán lúc trước liền càng thêm chắc chắn.

Một bên truyền đến thanh âm Đức phi, “Khi nào thì vài người này quan hệ tốt như vậy, còn có thể vi Điền chiêu dung nói mấy câu.” Tương Như Nhân quay lại xem nàng, “Điền chiêu dung ba phen mấy bận đến Cảnh Nhân cung muốn gặp Ngũ hoàng tử, người cũng đã biết.”

“Biết, đều gặp qua hai lần.” Đức phi vẻ mặt lộ một vòng thương hại, “Nhi tử mười tháng hoài thai sinh ra, mặt cũng chưa nhìn thấy đã bị ôm đi, cùng ở trong cung, gặp một mặt lại khó như lên trời, có thể không bệnh sao.”

Đối phi tử trong hoàng cung mà nói, đứa con mới là cuối cùng dựa vào.

“Lần này, các nàng là đắc tội với hoàng hậu.” Tương Như Nhân nhìn thấy bóng dáng Tần tiệp dư các nàng đi xa, hít một tiếng.

“Đắc tội thì như thế nào, nàng hiện tại không phải nhiều đức hạnh làm bộ mặt hoàng hậu tốt sao, như thế nào nói chút vậy cũng không thể khoan thứ sao.” Đức phi hừ một tiếng, “Lúc này xem nàng như thế nào đem mặt mũi làm toàn bộ.”

Tương Như Nhân xem nàng này có chút cảm xúc oán giận, lắc lắc đầu, “Chẳng lẽ người cảm thấy được hoàng hậu sẽ có thể cho Điền chiêu dung gặp Ngũ hoàng tử.”

Đức phi khẽ giật mình, lập tức cười nhạt, “Người nói đúng, nàng làm sao có thể bởi vậy thành toàn Điền chiêu dung.”...

Bên này Tần tiệp dư cùng kim chiêu viện tới trước Bình Dương cung, rồi sau đó Nhâm phương dung mới lại đây.

Điền chiêu dung xác thực là bị bệnh, tâm tích tụ, làm sao có thể không bệnh. Tựa ở trên giường, sau khi nghe Tần tiếp dư nói xong, sắc mặt của nàng lại tái nhợt vài phần, “Tần tử tử các người còn vì ta cùng hoàng hậu nói như vậy, nếu là hoàng hậu làm khó các người thì thế nào đây.”

Tần Tiếp dư nhu hòa lôi kéo tay nàng an ủi, “Hoàng hậu còn có thể làm khó ta cái gì, ta một cái Tiếp dư, tiến cung đều hai mươi năm, tuổi già sắc suy, vừa không có đứa nhỏ, ngày như thế nào còn khác được.”

Nhâm phương dung gật gật đầu, một bên Kim chiêu viện tự trách nói, “Là ta ra chủ ý, cho người đi cầu Quý phi, còn đem Quý phi chọc giận.”

Điền chiêu dung lắc đầu, “Sao có thể trách Kim tử tử, người cũng là hảo tâm.”

Trong phòng trầm mặc một lát, nhâm phương dung mở miệng, “Vậy làm sao bây giờ, người một tháng đều không cần đi thỉnh an, ta cảm thấy không bằng chậm rãi, hiện giờ Ngũ hoàng tử nhỏ, chân không bước ra khỏi nhà, chờ hãn lớn sẽ đi Thái học viện, đến lúc đó cơ hội gặp mặt liền nhiều hơn.”

“Chờ hãn lớn, làm sao còn có thể nhớ rõ có ta mẹ đẻ này.” Hiện giờ tuổi còn nhỏ, nói cái gì hãn còn có thể đem nàng nhớ kỹ, có nàng này mẹ đẻ, còn có thể không muốn xa rời. Chờ trưởng thành, tính tình đều bị giáo dưỡng thành hình, nàng làm cái gì cố gắng chỉ sợ cũng không thể làm cho Ngũ hoàng tử nhận thức chính mình.

“Vậy hôm nay vừa nói như vậy, hoàng hậu nói không chừng sẽ cải biến chủ ý.” Nhâm phương dung cũng là sợ nàng khổ sở, một hồi lại một hồi đi Cảnh Nhân cung, đem thân mình đều gây sức ép đến thành như vậy.

“Ta nghĩ đến Tương quý phi hãn là sẽ giúp người việc này, nhắc tay chi lao, chỉ cần Hoàng Thượng cùng hoàng hậu mở miệng, muội muội người nhất định là có thể nhìn thấy Ngũ hoàng tử.” Kim chiêu viện hít một tiếng, “Cũng là ta nghĩ quá, không thân chẳng quen, như thế nào đưa tay ra.”

“Đúng vậy, Tam hoàng tử đều phong Thành vương, Kim tử tử sinh ra Nhị hoàng tử đều còn chưa có phong vương, đủ để thấy được Hoàng Thượng cỡ nào coi trọng Tương quý phi, nàng nếu chịu ra tay, hiện tại người cũng sẽ không nằm ở nơi này sinh bệnh.” Nhâm phương dung phụ họa theo đuôi, không có nhìn đến Kim chiêu viện thời điểm nghe đến phong vương đáy mắt chợt lóe.

Đang nói, ở cửa một cung nữ cầm một phong thư đi tới đưa cho Điền chiêu dung, nói là bên ngoài có người đưa lại đây, khả năng giúp đỡ Điền chiêu dung.

Mở ra vừa thấy, mặt trên chỉ viết canh giờ cùng địa điểm, nói Điền chiêu dung hai ngày sau đi tới sau núi giả ở tiểu hoa viên, có thể nhìn thấy người nàng muốn gặp.

Điền chiêu dung vội vàng hỏi truyền cung nữ đưa tin, “Ai đưa tới thư này.”

Cung nữ lắc đầu, một bên Tần Tiệp dư cầm thư nhìn thoáng qua, “Nếu nơi này đều không có viết, như thế nào sẽ để người biết được truyền tin tới là ai, nhất định là giấu mặt.”

“Người đến tột cùng có đi hay là không?” Kim chiêu viện hỏi nàng.

Điền chiêu dung xiết chặt nắm tay, thần sắc tái nhợt gật đầu, “Đi, kết quả xấu nhất thì ra là như vậy, ta muốn đi xem sao.”...

Hai ngày sau, Điền chiêu dung ở sau núi giả tiểu hoa viên gặp được nhi tử mà mình mong nhớ ngày đêm.

Ngũ hoàng tử tay nhỏ bé che trước mặt, nãi thanh bập bẹ hô, “Bảy, tám, chín, mười.” Đếm tới mười, hãn buông tay ra mở mắt, đang muốn tìm người đi trốn, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một phi tử cứ nhìn mình, lại không ngừng rơi nước mắt.

Ngũ hoàng tử hoảng sợ, kinh ngạc nhìn nữ nhân rơi lệ đầy mặt kia, “Người là ai.”

Điền chiêu dung nghĩ muốn đưa tay sờ sờ mặt của hắn, nàng cũng làm như vậy, ngay sau đó, nàng đem Ngũ hoàng tử ôm vào trong lòng ngực của mình, ôm hắn nức nở nói, “Hài tử của ta, ta là mẫu phi người, Triết nhi a.”

Ngũ hoàng tử ngây ngô bị nàng ôm vào trong ngực, còn phản ứng không kịp.

Hắn còn nhỏ, vẫn không thể lý giải vì cái gì nữ nhân này vừa thấy mình sẽ khóc thành như vậy, nàng còn ôm chính mình nói là mẫu phi của mình, mẫu phi của hắn không phải hoàng hậu sao.

Nhưng hắn cũng không chán ghét nữ nhân chưa từng gặp mặt này ôm chính mình, cảm giác cái ôm ấm áp, còn giống như so với ở trong ngực mẫu hậu thoải mái hơn.

Cứ việc cảm thấy được người này khóc thảm rất kỳ quái, Ngũ hoàng tử nhưng cũng không có giãy dụa muốn đẩy ra nàng, mà là nhu nhu an ủi nàng, “Người đừng khóc.”

Điền chiêu dung lau nước mắt, sờ sờ gương mặt của hắn, “Làm cho nương hảo hảo nhìn xem người, làm cho nương hảo hảo nhìn xem người.” Điền chiêu dung run rẩy xoa mặt của hắn, “Ba năm, hài tử của ta, nương cũng chưa có thể hảo hảo nhìn xem người.” Nói xong, Điền chiêu dung lại ôm lấy hắn.

Ngũ hoàng tử Triết nhi cúi đầu thì thào một tiếng, “Ta có mẫu hậu, không phải người.”

Điền chiêu dung nghe hắn nói như vậy, nước mắt rơi càng hung, nàng lôi kéo hắn tay nhỏ bé nhìn hắn, “Ta mới là mẫu thân người, hoàng hậu không

phải mấu thân người, nàng từ bên người nương cướp người đi, còn không cho nương gặp người.”

Vừa dứt lời, cách đó không xa Hà ma ma mang người vội vàng đi tới, nhìn đến Điền chiêu dung ôm Ngũ hoàng tử, chung quanh lại một người đều không có, nhất thời sắc mặt kịch biến, quát lớn nói, “Điền chiêu dung, người còn không mau buông Ngũ hoàng tử ra.”

Mấy cái cung ma khí lực nhiều, một chút đã đem Điền chiêu dung cùng Ngũ hoàng tử tách ra. Điền chiêu dung đưa tay muốn bắt lấy tay Ngũ hoàng tử, khóc, “Hài tử của ta, ta mới là mấu thân của người.”

Hà ma ma 'ba' một cái tát trực tiếp vung tới trên mặt Điền chiêu dung “Lớn mật, người dám ở trước mặt Ngũ hoàng tử hồ ngôn loạn ngữ, dẫn đi!”

Ngũ hoàng tử bị kéo ra đã sớm sợ hãi, hăn chết lặng nhìn thấy nữ nhân kia bị bắt đi không ngừng kêu tên của mình, không ngừng nói nàng mới là mấu thân của mình, trong tay còn có dư lại cảm giác ấm áp của nàng, cảm giác này kỳ quái cực kỳ. Thời điểm hăn vừa mới bị nàng ôm liền đặc biệt muốn thân cận nàng.

Thẳng đến Điền chiêu dung bị bắt đi rồi, Ngũ hoàng tử nhìn thấy Hà ma ma tiến đến kéo hăn, theo bản năng rút tay, ấp úng nói, “Tỷ tỷ đâu, ta muốn tìm tỷ tỷ.” Bộ dáng Hà ma ma vừa rồi đánh người, thật sự là đáng sợ.

“Điện hạ, Hoàng hậu nương nương đang gấp rút tìm ngài đâu, Tứ công chúa đã quay về cảnh nhân cung, nô tỳ ôm ngài trở về.” Hà ma ma nói xong muốn đi ôm hăn.

Nhưng không ngờ Ngũ hoàng tử giãy dụa rời đi, sợ hãi nhìn nàng, một mặt nói không cần, hướng trong lòng cung nữ khác trốn. Hà ma ma khiến cho cung nữ kia ôm hăn, nhanh chóng quay về Cảnh Nhân cung...

Về tới Cảnh Nhân cung, Ngũ hoàng tử nhìn đến Tứ công chúa ngồi ở đóa, phản ứng đầu tiên chính là đi trước hướng nàng mà không phải đi hướng Hoàng hậu nương nương. Lệ Viện bồi hấn chơi hai ngày, tiểu hài tử chính là tâm tính như vậy, ai đối với hấn hảo, hấn liền tự nhiên sẽ kề cận người đó một ít.

Không có cảm giác được trong phòng không khí khác thường, Triết nhữ giữ chặt tay Lệ Viện, “Ta đếm lấy đếm lấy, tỷ tỷ đã không thấy tấm hơi.”

Lệ Viện nhìn hấn không nói lời nào, hoàng hậu phất tay làm cho dưỡng nương đem Ngũ hoàng tử dẫn đi, trầm mặt nhìn Lệ Viện, “Là người làm cho Điền chiêu dung gặp đệ đệ người?”

“Đúng vậy.” Lệ Viện khước miệng một vòng mỉm cười ngọt ngào, “Nhi thần là giúp Điền chiêu dung. Nàng thật đáng thương, muốn gặp Ngũ hoàng tử lại không thấy được, còn bệnh thành như vậy, mẫu hậu quá ác tâm.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Nơi Ngũ Hoàng Tử Đi Về

"Ồ nháo!" Hoàng hậu xanh mặt nhìn nàng, "Người có biết người đang làm cái gì hay không, thế nhưng lại cho Điền chiêu dung tới gặp đệ đệ của người." Nữ nhân kia còn như kẻ điên ôm Triết nhu nói mình mới là mẫu thân của hắn. Đối với đứa nhỏ mới vài tuổi mà nói, đây sẽ là một sự kiện đánh sâu vào kí ức của hắn.

"Hắn không phải đệ đệ của ta." Lệ Ciện vốn là cười hì hì cũng thay đổi thần sắc, "Mẫu hậu làm như vậy chẳng lẽ là được sao, mẫu hậu ngay cả ta cũng không trông nom, lại còn chiếu cố người đứa nhỏ khác sinh như vậy, còn không cho các nàng gặp mặt, mẫu hậu rốt cuộc đang làm cái gì? "

Hoàng hậu nhanh bị nữ nhi chọc giận muốn xiu "Ai nói cho người biết những điều này? "

Lệ Viện dựa ghế đứng đưa chân, ngẩng đầu nhìn nàng, "Không ai nói cho ta biết, trong cung không phải nơi nơi đều nói mẫu hậu bắt đứa nhỏ của Điền chiêu dung. Ngay cả gặp mặt cũng không chịu cho, ta nghe được ."

Hoàng hậu chỉ cảm thấy nghênh diện là một trận mê muội, nàng vỗ vỗ cái trán nhìn trước mắt, hô hấp càng lúc càng dồn dập, "Người có biết người làm như vậy, sẽ làm Triết nhi trong lòng có khúc mắc hay khiêng, tương lai cùng chúng ta không thân."

"Mẫu hậu còn có đại ca cùng ta, đem Ngũ hoàng tử trả lại cho Điền chiêu dung không phải tốt rồi sao? " Lệ Viện đáy mắt hiện lên một vòng mong đợi.

Nàng làm này đó, cũng là vì muốn hoàng hậu chú ý, được mẫu thân từ nhỏ đã sủng ái nàng chú ý. Tất cả thứ này vốn chính là thuộc về nàng, vì sao phải tặng cho hắn?

"Viện nhi." Hoàng hậu thở dài một hơi, nhìn thấy nàng vẻ mặt quật cường, "Mẫu hậu làm nhiều như vậy, cuối cùng cũng là vì người cùng đại ca người, người vì cái gì không thể nghe lời một chút."

"Đại ca đã là thái tử, ta cũng là công chúa, mẫu hậu vì chúng ta cái gì, gạt người! Mẫu hậu chỉ là vì chính ngài." Lệ Viện cố chấp nhận định. Theo nàng lý giải, hoàng hậu đối với nàng không quan tâm, chẳng khác nào là muốn từ bỏ nàng, nàng càng là cố gắng, kết quả lại làm cho nàng càng thất vọng.

"Hà ma ma, mang công chúa đi xuống nghỉ ngơi." Hoàng hậu cảm giác mình cần yên lặng một chút, quá đau đầu.

Lệ Viện tránh thoát Hà ma ma, trực tiếp đi hướng cửa, "Mẫu hậu, nhi thần hôm nay là từ Đại hoàng cô chiếu cố, sẽ không chịu mẫu hậu quản giáo."

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn nàng đi ra ngoài, lần này nhưng không có cho người ngăn cản nàng.

Đợi trong phòng này im lặng một mảnh, hoàng hậu nhìn Hà ma ma vẻ mặt lo lắng, thần sắc thu liễm vô cùng mau, "Điền chiêu dung đâu? "

"Đưa quay về Bình Dương cung, phái người trông coi, không ra được." Hà ma ma hồi bẩm, hoàng hậu gật gật đầu, đáy mắt một vòng lạnh lạnh, "Lúc trước lưu tánh mạng nàng, đó là xem ở phân thượng nàng là mẫu thân của Ngũ hoàng tử. Hiện giờ lại còn muốn làm cho Ngũ hoàng tử nhận thức nàng. Nông dân bởi vậy thăng quan, nàng đã thăng phân vị, còn không biết thỏa mãn." Biết vậy khi đó bỏ mẫu lưu tử, rõ ràng khoe.

"Nương nương, vậy có phải hay không nên." Hà má má làm dấu tay, hoàng hậu lắc đầu, "Hiện giờ trong cung đều truyền ra, không thể hành động thiếu suy nghĩ, việc cấp bách, là muốn làm cho Triết nhi quên mất việc này. Tốt nhất là chán ghét nàng mới tốt."

Hoàng hậu bên này nghĩ kế sách, muốn đem này chuyê đã muốn truyền ra khắp cung che dấu đi. Mà Tần Tiệp dư các nàng, trực tiếp quỳ gối ngoài Thừa Kiên cung cầu Hoàng Thượng làm chủ.

Cầu không phải chuyện khác, đúng là chàng vạng ở trong tiểu hoa viên, Điền chiêu dung gặp Ngũ hoàng tử một mặt sau đó bị Hà ma ma Cảnh Nhân cung đánh một bạt tay, còn cậy mạnh kéo trở về Bình Dương cung nốt lại, ai cũng không cho gặp.

Một cái cung ma, cho dù là thân phận cao tới đâu, nàng sao có thể vung bàn tay đánh chiêu dung.

Hoàng Thượng sau khi nghe thì cho Trần Phụng đi hỏi thăm một chút chân tướng, cũng không cần nhiều mặt hỏi thăm. Hiện giờ trong hậu cung này, chuyện hoàng hậu không cho Điền chiêu dung gặp Ngũ hoàng tử đã muốn truyền khắp.

Vốn hậu cung chính là đều là giao cho hoàng hậu trông nom, chính là cung nhân đánh phi tử, vậy cũng đều là ở trong phạm vi chức trách của Hoàng hậu. Hoàng Thượng không đáng nhúng tay, chẳng qua hiện giờ đánh cung nhân đánh phi tử chính là người của hoàng hậu. Hoàng hậu không xử phạt, các nàng chỉ có thể cầu đến Hoàng Thượng nơi này.

Nhâm phương dung theo Tần Tiệp dư đi ra, nói nhỏ, "Tần tỷ tỷ, Hoàng Thượng không phải gặp chúng ta mà còn nghe chúng ta nói, thoát nhìn là biết vì Điền chiêu dung làm chủ. Lúc trước chúng ta vì cái gì không trực tiếp đến van cầu, còn tha một vòng đi quý phi kia."

Tần Tiệp dư thở dài một hơi không nói gì, một bên Kim chiêu viện nhỏ giọng giải thích cho nàng "Này không giống, khi đó van cầu, Hoàng Thượng vẫn là sẽ đem chuyện này giao cho hoàng hậu."

Nhâm phương dung gật gật đầu, "Vậy hôm nay chúng ta đi, Hoàng Thượng sẽ giúp Điền tử tử sao? "

Kim chiêu viện cùng Tần tiệp dư nhìn thoáng qua nhau "Hẳn là vậy." . . .

Chuyện này qua một ngày, lúc chiều, Tương Như Nhân ở Chiêu Dương cung dạy Bình Ninh như thế nào cắt giấy, Tô Khiêm Dương đã tới. Lúc này không sớm không muộn, tới cũng kỳ quái, Tương Như Nhân cho Bình Ninh tự mình trở về phòng tập cắt, đón Tô Khiêm Dương vào phòng trong. "Hoàng Thượng có thể có việc gấp?"

Tô Khiêm Dương nhìn nàng một cái, "Điền chiêu dung có phải từng đến nơi này của nàng cầu qua chuyện Ngũ hoàng tử hay không? "

Tương Như Nhân gật gật đầu, "Từng có, bất quá thần thiếp không thể đáp ứng nàng. Ngũ hoàng tử là nuôi ở Hoàng hậu nương nương nơi đó, thần thiếp sao có thể làm chủ. Huống chi, Điền chiêu dung lúc trước là đáp ứng cho con nuôi ."

Nói cho cùng, chuyện này vẫn là quy kết đến hoàng hậu có để cho Điền chiêu dung gặp Ngũ hoàng tử hay không, rồi sau đó xuất hiện trong tiểu hoa viên chuyện Điền chiêu dung vô tình nhìn thấy Ngũ hoàng tử một màn, Điền chiêu dung còn bị ma ma Cảnh Nhân cung đánh một bạt tay lại nhốt cấm đoán, cái này đã muốn quá mức.

Hoàng hậu khẩn trương, Điền chiêu dung chấp nhất, trung gian còn có Tứ công chúa nhúng tay giúp. Một cái đứa nhỏ đưa đi nhận nuôi liền sinh ra nhiều chuyện tình như vậy.

Lúc trước hoàng hậu nếu quyết định phải nuôi Ngũ hoàng tử, trong lòng khẳng định cũng là tính toán tốt, không hề làm cho Điền chiêu dung gặp đứa bé này. Chẳng qua đối với Điền chiêu dung mà nói, hoàng hậu là lỡ hẹn, lừa nàng, đâu có cùng nhau nuôi đứa nhỏ. Đến cuối cùng ba năm qua vẫn không có biện pháp gặp mặt.

Tương Như Nhân gặp Hoàng Thượng trầm mặc không nói, hỏi hẩn, "Hoàng Thượng quyết nghị như thế nào?"

"Hoàng hậu không thích hợp lại nuôi Ngũ hoàng tử ." Tô Khiêm Dương trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, "Nàng nói xem, hiện giờ trong cung ai thích hợp nuôi đứa bé này? "

Hoàng hậu không nuôi, ai tới nuôi.

"Giao cho mẫu thân đến nuôi tự nhiên là tốt nhất." Tương Như Nhân nghĩ nghĩ nói, "Chẳng qua lấy tình huống hiện giờ của Điền chiêu dung, sợ là nuôi không tốt Ngũ hoàng tử." Cố chấp muốn gặp đứa con, gặp mặt lại như phát điên nói cho Ngũ hoàng tử nàng mới mẫu thân của hẩn. Hai phía có ai là suy nghĩ đến cảm thụ của đứa nhỏ này đâu. Nếu là thật giao cho Điền chiêu dung, còn không biết nàng có thể hay không bởi vì ghi hận hoàng hậu, đem Ngũ hoàng tử tính tình đều dạy dỗ sai lệch.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng, Tương Như Nhân lại không nghĩ tiếp tục nói đi xuống, nàng nơi này ba đứa nhỏ, nhất định là không thể nuôi. Đức phi vậy có hai cái, cứ như vậy, theo thân phận đi lên nói, Đại công chúa đã muốn xuất giá, Trường Hi cung nhất định là chọn lựa đầu tiên, nhưng Ngũ hoàng tử này là củ khoai lang phồng tay a, giao cho Thục phi, ường Như Nhân đều cảm thấy được đó là một đại phiền toái, đến lúc đó hoàng hậu kia, Điền chiêu dung kia, lấy tính tình Thục phi, lại phải đau đầu.

"Tại sao không nói? "

"Thần thiếp cũng không biết ai là người thích hợp." Tương Như Nhân lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hăn, chi tiết nói, "Ngũ hoàng tử cũng không dễ nuôi."

Tô Khiêm Dương buông cái chén, trên mặt vẻ mặt hơn chút lạnh nhạt, "Trẫm nhưng thật ra có một người không tồi." . . .

Ba ngày không có động tĩnh, việc này qua đến ngày thứ tư, Hoàng Thượng bỗng nhiên hạ chỉ, tấn phong Vương quý dung lên Thục Hoa, Ngũ hoàng tử như trước là ký danh ở hoàng hậu nơi này, nhưng giao Vương thực hoa nuôi nấng. Hoàng hậu tiếp tục trên danh nghĩa nhận Ngũ hoàng tử nhưng không được nuôi bên mình. Điền chiêu dung rơi xuống phân vị dung hoa, trước khi Ngũ hoàng tử tròn tám tuổi không được gặp lại. Cảnh Nhân cung Hà ma ma, võng thị cung quy, dám ra tay đánh phi tần, trượng trách ba mươi, đuổi ra khỏi cung, không được cứu giúp.

Này tổng cộng là ba đạo thánh chỉ, chỗ Vương thực hoa, Ngọc Quỳnh cung là bỗng nhiên nện xuống một đại hỷ sự, người một cung kính hãi thật lâu cũng phản ứng không kịp.

Mà hoàng hậu nơi đó là Trần Phụng tự mình tiến đến tuyên chỉ. Tuyên chỉ xong, Trần Phụng là cung kính nhìn hoàng hậu quỳ trên mặt đất "Nương nương, thỉnh ngài tiếp chỉ."

Thật lâu sau, hoàng hậu đưa tay tiếp nhận thánh chỉ trong tay Trần Phụng. Trần Phụng lại cung kính hướng nàng đòi người, muốn đem Hà ma ma mang đi.

Ngũ hoàng tử còn ghi ở danh nghi nàng, thân phận vẫn vậy, người lại phải giao cho người khác nuôi nấng. Đây thật đúng là châm chọc thật lớn, hoàng hậu xiết chặt thánh chỉ trong tay, nhìn thấy bọn họ đem Hà ma ma mang đi ra ngoài, tức giận cả người phát run.

Thằng đến dưỡng nương ôm Ngũ hoàng tử đi ra, thu thập xong mọi thứ cũng bị mang đến Ngọc Quỳnh cung. Hoàng hậu rốt cục không chế không nổi, muốn đi qua đem Ngũ hoàng tử kéo trở về.

Ngũ hoàng tử cũng khóc, đưa tay khóc hô đòi mẫu hậu. Dưỡng nương ôm không được hăn, Triết nhi giãy khỏi dưỡng nương vọt tới trong lòng ngực hoàng hậu "Mẫu hậu ta không muốn đi."

Bất luận lúc trước là ôm cái mục đích gì mà nuôi đứa bé này, tóm lại là nuôi ba năm, dốc lòng dạy, tận tâm tận lực, hiện giờ đột nhiên nếu như chia ly, hoàng hậu trong lòng lại luyến tiếc, ôm Ngũ hoàng tử nhìn Trần Phụng, cầu, "Trần công công, Ngũ hoàng tử vốn là nuôi ở Cảnh Nhân cung, Bồn cung đối với hăn chưa từng có một tia sơ sót. Hà ma ma phạm vào sai chịu phạt Bồn cung nhận biết. Nhưng đứa nhỏ này, vì sao còn muốn mang đi. Hoàn cảnh lạ lắm người lại chưa quen thuộc, Hoàng Thượng hẳn tâm nhìn thấy đứa nhỏ này chịu khổ sao."

Trần Phụng đem lời hoàng thượng nói cho hoàng hậu, "Nương nương dốc lòng dạy Ngũ hoàng tử, lại đem Tứ công chúa ném ở một bên mặc kệ không dạy. Nương nương ngài sao có thể nhẫn tâm đối đãi hài tử của mình như vậy. Ngũ hoàng tử giao cho vương thực hoa nuôi tất nhiên cũng là sẽ tận tâm tận lực."

Cuối cùng Ngũ hoàng tử vẫn bị mang đi, hoàng hậu ngồi liệt trên mặt đất, trang dung hoa lệ hiện giờ nhòe nước mắt, nàng ngơ ngác nhìn Ngũ hoàng tử ở trong lòng cung ma khóc thảm, sắc mặt trắng nhợt, thân mình lung lay một cái ngã trên mặt đất, ngất xỉu. . .

Hoàng hậu phải hiển lộ rõ ràng đức hạnh của nàng, đối với đứa nhỏ nhận nuôi dốc lòng dạy đó là chuyện tốt, kẻ khác tán tụng. Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng không được xem nhẹ hài tử của mình, không có đem Tứ công chúa ném ở một bên chẳng quan tâm.

Nếu hai người nàng sẽ dạy nuôi không nổi, vậy không bằng hảo hảo mang theo Tứ công chúa, đưa nhỏ hoàng gia, há có thể cho phép kẻ khác như thế đối đãi .

Những lời này, là sau khi thánh chỉ được tuyên, ở Thọ Hòa cung Hoàng Thượng nói với Thái hậu.

Nếu là đứa nhỏ này giao cho đám người Quý phi, Đức phi, Thái hậu còn có thể nói ngăn trở hạ. Nhưng hoàng thượng là đem đứa nhỏ giao cho Vương thực hoa sau khi tấn phong, Thái hậu sẽ không tốt mở miệng.

Năm đó so với Tương quý phi, Vương thực hoa còn vào tiềm để sớm hơn, thái độ làm người so với Thục phi còn muốn điệu thấp, nhưng Vương thực hoa gia thế cũng không kém. Phụ thân cùng mấy ca ca cùng tại triều đình làm quan, chính là làm việc điệu thấp, không để người chú ý. Những năm gần đây Vương thực hoa ở trong cung, cũng có thường xuyên đến phụng dưỡng qua thái hậu, tụng kinh niệm phật, là người tâm tình bình thản.

Lấy tư lịch cùng phẩm hạnh Vương thực hoa, tấn phong nàng đến nuôi Ngũ hoàng tử, là quá thích hợp . . .

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Ai Ngáng Chân?

Chuyện Ngũ hoàng tử hết thầy đều kết thúc, thời gian qua một chút đã vào tháng bảy, thời tiết khô nóng.

Hoàng hậu lại bị bệnh, sự vụ lớn nhỏ Tương Như Nhân bên này tiếp nhận. Cuối mùa hạ, trong cung việc nói nhiều không nhiều, chính là rườm rà một ít. Lớn là đồ dùng của thái hậu, hoàng thượng phải chú ý, nhỏ là người nào trong cung bị người nào bắt nạt, ngay cả băng lạnh phân phát cũng rơi vào trong lỗ tai nàng.

Thân phận Quý phi này, trên ý nghĩa nào đó mà nói chính là hoàng hậu không được thì nàng đi lên.

Ngọc Quỳnh cung đó là địa phương náo nhiệt nhất trong cung vào mùa hạ này.

Vừa được tấn phong lại có thêm nhi tử. Tuy nói đó là một củ khoai lang phồng tay, nhưng với nữ nhân trong hậu cung mà nói, có một đứa nhỏ, tương lai đời này liền có bảo đảm .

Huống chi Ngũ hoàng tử mới ba tuổi, nuôi để quen thuộc vẫn là dễ dàng

Ngọc Quỳnh cung cao thấp bởi vì Ngũ hoàng tử đến, nhân thủ thêm không ít. Cũng đều là Vương thực hoa cao hứng nhất, hiện giờ đều đã mấy tuổi, cầu cái gì đâu, còn không phải cầu tương lai sau khi Hoàng thượng qua đời, mình có thể có chỗ an thân.

Cùng bên này tương phản thật lớn , chính là kia Cảnh Nhân cung cùng Bình Dương cung .

Bình Dương cung Điền chiêu dung không chỗ nào cố kỵ đối Ngũ hoàng tử nói chuyện như vậy, bị trách phạt hàng phân vị, còn bị cấm túc. Khi biết được trước khi Ngũ hoàng tử tám tuổi cũng không thể gặp mặt hay không thể nhận thức, vốn đã có vẻ bệnh, lại nằm trở về.

Mà trong Cảnh Nhân cung, thái tử phi tiến đến thị tậ đã sắp nửa tháng. Tứ công chúa hồi Cảnh Nhân cung, thái độ cùng hoàng hậu vẫn lạnh lùng không có giảm bớt.

Ngũ hoàng tử lúc ấy không có một tay giúp đỡ của Tứ công chúa kia, hôm nay khẳng định cũng sẽ không nào đến tình trạng như vậy. Hoàng hậu tức Tứ công chúa, Tứ công chúa cũng còn đang trách cứ nàng dâu, vì thế, quan hệ hai mẫu tử đến tháng tám cần còn lạnh lùng. . .

Rất nhanh vào thu, Tương Như Nhân bắt đầu sầu .

Hoàng hậu còn bệnh, năm nay này thu yển, rốt cuộc phải gánh vào thân.

Này mỗi năm một lần đại yển hội, quá khứ đều là hoàng hậu chính mình chủ sự, các nàng mấy người theo hiệp trợ. Chính là hai năm trước có thai không khoẻ, hoàng hậu cũng chống thân mình. Năm nay, cũng đã đầu tháng chín, khoảng cách thu yển cũng bất quá còn một tháng, Cảnh Nhân cung bên kia không nửa điểm động tĩnh, Tương Như Nhân trong lòng nói thầm, sẽ không phải mấy cái này đều giao cho nàng chứ.

Quả nhiên, buổi chiều thái hậu kia truyền lời lại đây, năm nay chuyện thu yển liền giao cho nàng. Buổi chiều hoàng hậu cũng sai người đi tới, đem những thứ chuẩn bị cho thu yển năm rồi đưa tới một phần cho nàng.

Hoàng hậu là trực tiếp đem việc này ném cho nàng. Tuy nói dựa theo năm rồi, quy củ cũng sẽ không xảy ra cái gì sai lầm. Nhưng cũng không

phải là người của nàng, sử dụng đến ít nhiều không thoải mái. Ban đêm Tô Khiêm Dương lại đây, nghe nàng nói lên việc thu yến này, nói thẳng "Hoàng hậu hiện giờ không để ý tới sự vụ, người của nàng chỉ sợ nàng cũng dùng không quen. Ngày mai Trần Phụng sẽ mang và ma ma đến cho nàng dùng. Nàng xem ai hợp tâm ý lưu lại là được."

Tương Như Nhân có chút ngoài ý muốn, thời gian này Hoàng Thượng cũng đều có việc bận, "Vây thần thiếp trước tạ ơn hoàng thượng."

Tô Khiêm Dương đối với phản ứng này của nàng cũng không vừa lòng. Trong đầu nghĩ tới lời lúc trước Bình vương gia nói qua, mấy tháng trước bận nhiều việc cũng không kịp nói. Hiện giờ rảnh rồi, tâm tư này của hân cũng dấy lên.

"Sau thu yến, nàng theo trăm xuôi nam một chuyến, cũng không xa, quay lại tầm hơn một tháng."

"Hoàng Thượng đây là muốn đi nam tuần ?" Tương Như Nhân ngăn ra, hơn một tháng, vậy trở về cũng sắp tháng mười hai.

Tô Khiêm Dương lắc đầu, "Tư tuần. Bình Vương gia thương nghị tốt thương lộ kia, một cái là từ lãnh thổ nam man đến vượt qua tới Bắc Đò. Mặt khác một cái còn lại là theo ven bờ tới, trạm kiểm soát kia ở Bắc Đò thiết trí đã thiết trí xong. Bên này phức tạp một ít, Bình vương gia hiện giờ mang theo Bình vương phi xuôi nam đã có hơn bốn tháng. Tháng sau trăm từ Lâm An thành xuất phát, một đường đi qua, vừa lúc gặp bọn họ quay về."

"Nhưng trong cung này.. " Hiện giờ hoàng hậu bệnh, sau thu yến nếu là còn không thể chuyển biến tốt đẹp, nhiều chuyện như vậy nàng cũng không thể đều ném không quan tâm đi theo Hoàng Thượng đi tuần. Đến lúc đó lại nói, nàng làm quý phi cũng quá không có đảm đương .

"Sau thu yến trong cung không có đại sự, giao cho Đức phi cùng Thục phi là được. Sau khi trở về nếu là hoàng hậu còn không có phục hồi như cũ, mới bận cửa ải cuối năm." Tô Khiêm Dương nói vô cùng có tính toán. Sau thu yến, đến tháng mười hai, trước ngày mồng tám tháng chạp thật là vô sự, bất quá là việc vặt thôi, Đức phi cùng Thục phi hai người cũng không phải chưa từng quản lý.

Tương Như Nhân như có điều suy nghĩ nhìn hăn, "Hoàng Thượng lần này chuẩn bị mang ai theo? "

Tô Khiêm Dương cầm lấy sách đặt ở trên bàn, trấn định tự nhiên mở ra , "Mang theo nàng là được rồi, trong triều quan viên sẽ cùng đi một ít, không cần nhiều lắm. Trên đường phân hai nhóm đi, như vậy trăm mới có thể nhìn đến những thứ trăm muốn nhìn đến."

Tương Như Nhân làm sao cứ có cảm giác không đúng lắm. Nhưng hăn nói cũng không sai. Một đám đi, các quan viên địa phương trên đường khẳng định lại là làm bộ nhiều hơn, ai không nghĩ muốn đẹp mặt.

Tô Khiêm Dương cũng không cho nàng thời gian nghĩ nhiều, nói lên chuyện thu yến. Ở thu yến an bài ở tiền điện còn phải phối hợp phía lễ bộ, đều là chút văn võ bá quan cùng Hoàng Thượng. Tô Khiêm Dương mang đến cho nàng một tập, là quan viên năm nay được mời tiến đến, "Ngự thiện phòng kia cần nàng hao chút tâm tư ."

Thu yến này, đơn giản là hai vấn đề, món ăn và tiết mục trong yến hội.

Năm trước hoàng hậu bày ngũ cốc yến, ngụ ý rất không tệ. Có điều là người động đũa không có mấy, năm nay nhất định là không thể như thế .

Hai người ngồi ở đó thương lượng, rất nhanh chính là đêm khuya. . .

Ngày hôm sau buổi chiều Trần Phụng đem mười cung ma mang tới. Tuổi cũng không ít, lớn nhất so với Hứa ma ma còn muốn già hơn chút, có điều

mỗi người nhìn có vẻ đều đỉnh giới giang.Hỏi ra, ở lại các tư cục cũng mới chưa tới ba năm. Tương Như Nhân thế mới biết, mười cung ma trước mắt này, đều là ra từ Diên Thọ cung của Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu băng hà, trong Diên Thọ cung, một ít cung ma toàn bộ đều phân công tới các tư cục. Nhưng hiện giờ hoàng cung là hoàng hậu chủ cun, các ma ma này tuy rằng không ai bạc đãi các nàng, nhưng là sẽ không để cho các nàng làm cái gì trọng yếu.

Lúc này đây Tương Như Nhân phải chủ sự thu yến, Hoàng Thượng sẽ đem các nàng toàn bộ phân phối đến nàng nơi này. Xem ý tứ Trần Phụng nói chuyện, Hoàng Thượng tựa hồ không tính toán để mấy người này trở về, để lại ở nàng nơi này cho nàng sai phái.

Tương Như Nhân đem mười người này toàn bộ để lại.

Chiêu Dương cung không phải nuôi không nổi những người này, dùng tốt hay không tốt, chờ đợi chuyện này đi qua là có thể biết. . .

Tương Như Nhân bên này bận rộn. Những thứ quan trọng nhất là do chính nàng xem qua, còn lại một ít đều từ chủ sự ma ma làm thỏa đáng, lúc sau lại đến nàng nơi này hội báo.

Từ món ăn, đồ dùng đến nơi sân bố trí yến hội. Trước khi xuất giá nàng cũng là tổ chức qua rất nhiều yến hội lớn lớn nhỏ nhỏ, việc này cũng không làm mệt được nàng.

Hứa ma ma dẫn người đem danh sách lấy tới cho nàng xem qua, Tương Như Nhân nhìn xuống dưới, dựa theo danh sách năm trước, các phu nhân tiểu thư, trong đó còn phải thêm người, xác nhận không có lầm , dựa theo danh sách này muốn an bài chỗ ngồi.

"Nương nương, ma ma bên Thượng phục cục bên ngoài cầu kiến." Tương Như Nhân phân phó mang vào, phía sau ma ma Thượng phục cục

còn đi theo hai tiểu cung nữ, trong tay đang cầm quần áo sơ định cung nữ cầm lên cho nàng xem. Tương Như Nhân làm cho một cái cung nữ trong đó thay đổi một thân đi ra, trước sau nhìn nhìn, gật gật đầu, nói với ma ma kia, "Chỗ tà váy thu một chút, nơi này, đai lưng màu sắc nên đậm thêm một ít, tạo đường vân nhìn sẽ nhã hơn."

Tương Như Nhân liền chú ý chữ "nhã" như vậy vì tiền điện đủ loại quan lại, thường ngày dù không phải thích lộ vẻ này ở bên miệng nhưng có chuẩn mực đều thích nói lên như vậy hai câu, hư là hư chút nhưng bọn hắn thích. . .

Bận rộn như vậy mãi cho đến đầu tháng mười, khoảng cách thu yến cũng chủ còn hai ngày, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng. Tương Như Nhân không muốn tại loại này ra cái gì sai lầm, tự mình đi trước ngự hoa viên xem xét.

Tiền điện nàng nên chuẩn bị đã chuẩn bị, còn lại từ lễ bộ phụ trách. Mà trong hậu cung, nếu xảy ra chuyện gì, nàng cũng đều tự chịu trách nhiệm.

Làm cho người ta luôn mãi kiểm tra lại một lần. Tới một ngày trước yến hội, trời cũng đã tối, Tử Hạ vội vàng tiến vào, nói ở ngự hoa viên kia bắt được một người cầm dao nhỏ cửa dây thừng treo đèn lồng, đã muốn cắt vài dây.

Tương Như Nhân tiến đến vừa thấy, cung ma kia bị trói gô, ở bên cạnh nàng còn có một dao nhỏ cùng mấy cái dây thừng bị cửa qua. Vết dao kia đều cửa vô cùng nhỏ. Tương Như Nhân sai người lấy dây thừng và cả đèn lồng xuống, đưa lên tay giữ chặt, nhẹ kéo một cái, 'ba' một tiếng, dây thừng từ chỗ vết dao cửa đứt đôi.

Này ngọn nến còn chưa tắt, nếu là ngày mai lúc yến hội, đèn lồng này rơi xuống, còn không biết sẽ khiến hỗn loạn ra cái dạng gì.

Tương Như Nhân nhìn về phía cung ma này, mặt bình thản, "Người ở cung nào?"

Cung ma kia là trực tiếp bị hù đến sắc mặt tái nhợt. Nàng vụng trộm tiến vào, nghĩ đến làm rất khéo léo, ai biết hơn nửa đêm trong ngự hoa viên này còn nhiều người trông coi như vậy. Gặp Tương Như Nhân hỏi, nàng ấp úng nói không nên lời.

"Hỏi như vậy đi, ai phái người tới? " Tương Như Nhân ngồi xuống nhìn cung ma kia. Ban đêm trong ngự hoa viên phá lệ im lặng, cũng chỉ có mấy chụp đèn chồ cổng vòm tỏa ánh sáng.

Trực tiếp bị bắt tại trận, biện giải cũng không biện giải được a. Cung ma kia ánh mắt lóe ra, chính là không mở miệng.

Thanh Thu lại đây, ở bên tai Tương Như Nhân nhẹ nhàng nói vài câu. Tương Như Nhân nhìn cung ma này thêm chút, nói thẳng "Người không nói cũng được. Bốn cung sẽ trực tiếp đưa người đến Hình bộ. Hình bộ kia thẩm vấn phạm nhân biện pháp còn nhiều mà, chắc người ở trong cung gây người không ít năm cũng có nghe thấy."

Thanh Thu nghe được cung ma này cũng không phải người trong cung nào mà là một cung ma bình thường ở Hoán Y cục. Chương quản năm sáu tiểu cung nữ. Tại đây trong hoàng cung, người Hoán Y cục là không gây ấn tượng nhất. Cả ngày đều ở trong Hoán Y cục giặt quần áo, chưa từng có thấy mặt cũng là bình thường .

Một cái ma ma Hoán Y cục chạy tới trong ngự hoa viên cửa dây thừng, thật đúng là kỳ lạ.

Tương Như Nhân thấy nàng đáy mắt sợ hãi, thanh âm đột nhiên lãnh, "Bốn cung hỏi người một lần cuối cùng, rốt cuộc là ai sai người tới đây. Không chịu nói liền trực tiếp đem người giao cho Hình bộ thẩm tra xử lí." Trong cung nàng cũng sẽ không vận dụng cái gì hình phạt riêng, đều đã bắt được tận mặt, còn cần tìm chứng cứ sao.

"Nường nường tha mạng, nô tỳ thật sự không biết là ai, nô tỳ thu bạc, nghe nói chỉ cần cửa dây thừng nơi này gần đứt rời là được." Cung ma kia rất cực sợ, hướng Tương Như Nhân cầu xin tha thứ.

"Ai đưa bạc cho người?"

"Nô tỳ chỉ biết nàng là cung nữ thường xuyên mang quần áo đến Hoán Y cục. Cụ thể là cung nào nô tỳ cũng không biết."

"Nàng là thường xuyên đi Hoán Y cục đưa quần áo ."

"Vâng, mỗi sáng sớm đô hội sẽ mang tới." Cung ma kia khai ra nhưng thật mau. Trong cung không thể dùng hình phạt riêng, cho nên vừa rồi còn trầm mặc cảm thấy được không tra ra chút gì đó quý phi sẽ không làm gì. Nhưng trực tiếp mang đi Hình bộ, chỗ kia, người sống đi vào, đi ra cũng chỉ còn có nửa cái mạng .

"Tử Hạ, mang nàng quay về Hoán Y cục đi, nhìn đến cung nữ kia mang quần áo tới mới thôi, hỏi thăm rõ ràng là người cung nào." Tương Như Nhân phân phó đem người mang về Hoán Y cục, người còn lại ở trong này tiếp tục trông coi.

Về tới Chiêu Dương cung, Tương Như Nhân một đêm không ngủ.

Trước đây nàng không chủ sự chuyện lớn như vậy, không có cơ hội làm cho người ta hạ ngáng chân. Nay một hồi chủ trì thu yến lần đầu, đã có người khẩn cấp muốn xem nàng xấu mặt . . .

Hai canh giờ sau, trời mờ sáng, Tử Hạ đã trở lại. Cung ma kia đã nhận ra cái cung nữ mang quần áo đi Hoán Y cục, là cung nhân Hạnh Xương cung.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Hãy Gọi Trẫm Lão Gia

Nói ra Hạnh Xương cung này cùng Tương Như Nhân quan hệ thật sự là sâu. Lúc trước Triệu tiểu dung phái người kê đơn Lục hoàng tử trước đây cũng ngụ ở Hạnh Xương cung, hiện giờ còn ở trong cung này là Kim chiêu viện cùng một cái quý nhân.

Cung nữ mang quần áo đi Hoán Y cục là tiểu cung nữ trong Hạnh Xương cung. Cũng không cần nói rõ cuộc hầu hạ ai, chỉ nhìn một cách đơn thuần nàng nghe lệnh bởi ai, kết quả liền rất rõ ràng.

”Nương nương, vậy là Kim chiêu viện sai cung nữ kia đi tìm ma ma cắt bỏ dây thừng.” Tử Hạ nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể là cái quý nhân không tiếng tăm kia muốn cho nương nương xấu mặt được.

”Thời điểm cung nữ kia đi tìm cung ma có thể có người bên ngoài nhìn thấy?” Tử Hạ lắc đầu, “Bí mật vô cùng, cũng chỉ có cung nữ cùng ma ma kia biết.”

”Vậy lúc đưa bạc, có thể lưu lại cái túi tiền gì không?” Tử Hạ tiếp tục lắc đầu.

Tương Như Nhân cười lạnh, “Chỉ bằng ma ma đó nói là cung nữ du nói là Kim chiêu viện sai sử, chứng cứ này chỉ sợ là không đủ.”

”Ý nương nương là... ma ma kia cố ý nói đến Hạnh Xương cung, làm cho nương nương hoài nghi Kim chiêu viện? “ Tử Hạ cảm thấy điều này rất không có khả năng, nương nương cùng Kim chiêu viện trước đây là không có liên lụy gì.

”Tất nhiên không phải.” Tương Như Nhân đứng lên, lúc này trời đã sáng, ngự hoa viên kia hẳn là đã bắt đầu bày bàn ghế mở tiệc “Bốn cung hoài nghi thì thế nào, không nghi ngờ thì thế nào? Ai có thể chứng minh lời ma ma kia nói là thật, ai có thể chứng minh ma ma kia nhận bạc là Kim chiêu viện phái người đưa qua? Bình thường người các cung đưa quần áo đi Hoán Y cục là không đổi, luôn vài người như vậy, chỉ chứng cứ này, bằng vào lời ma ma kia nói là không đủ.”

Đây là làm công khai, người cũng có thể đoán được là ai, nhưng chính là không thể định tội, bởi vì cũng không đủ căn cứ chính xác. Nếu là lèm nhèm đi chất vấn, còn dễ dàng bị người trả đũa, ngược lại khóc kể chính mình bị oan uổng, chuyện như vậy còn thiếu sao.

Tương Như Nhân thần sắc bình tĩnh vô cùng, “Buổi chiều thu yến bắt đầu, một chiêu của ma ma kia thì có thể nào. Bốn cung còn sợ nàng không hạ chiêu không tiện bắt bớ người. Phái người xem chừng các nơi, không được ra cái sai lầm gì.”

Tử Hạ đi vội, Tương Như Nhân lại để cho Phùng Áng đi hỏi thăm một chút cung ma này thường ngày thái độ làm người như thế nào, ngoài cung có thể có người nhà, gia cảnh như thế nào. Hoán Y cục nhiều cung ma như vậy, có thể tuyển một người này, hẳn là cũng sẽ không phải không có lý do...

Thu yến bắt đầu vô cùng thuận lợi.

Bên kia tiền điện tiếng nhạc tấu lên, cung nữ mang thức ăn lên mặc một thân cung trang thanh lịch, nối đuôi nhau mà vào, tư thái tao nhã, phối hợp tiếng nhạc kia, động tác đơn giản này vào đây mắt mỗi vị đại thần đều là một loại hưởng thụ tuyệt vời.

Mà bên trong ngự hoa viên, cũng là các cung nữ một thân cung trang thanh lịch mang thức ăn lên, trên đài diễn tấu, còn lại là cầm tiêu hợp khúc.

Đây là các thế gia tiểu tư tìm được trên danh sách tham gia thu yến, am hiểu đàn cổ, am hiểu địch tiêu. Tương Như Nhân sớm phân phó người đi quý phủ thông tri, cũng đều là thế gia tiểu thư tới tuổi định hôn, có cơ hội triển lộ tài năng, tất nhiên đều là làm hết sức.

Hoàng hậu lại đây ngậy người một phút đồng hồ cũng chưa tới đã bị thái tử phi phụng dưỡng quay về Cảnh Thân cung, trên mặt là trang dung nặng nề đều che dấu không được thần sắc có bệnh.

Bầu trời tối đen, yến hội qua nửa, hết thảy như thường. Tương Như Nhân nhìn Kim chiêu viện, nếu không phải cẩn thận nhìn, cũng phát hiện không được Kim chiêu viện thỉnh thoảng giả bộ vô tình ngẩng đầu nhìn.

Cái hương kia, đều là treo từng chiếc đèn lồng, chẳng qua mấy dây thừng kia vào sáng nay lại đổi qua một đám, được gia cố lại.

Thẳng đến khi thu yến sắp lúc kết thúc, có thể là đã nhận ra cái gì, Tử Hạ báo lại, nói là Hạnh Xương cung có người đi Hoán Y cũ mượn có tìm hiểu cung ma kia có ở đó hay không.

Sau khi nghe hồi bẩm, bộ dáng Tương Như Nhân nhìn Kim chiêu viện vẻ mặt tự nhiên, khóe miệng giơ giơ lên, “Vậ Bốn cung cũng không có oan uổng nàng.” Cũng là nàng xem thường Kim chiêu viện. Kim phu nhân ngày xưa ở tiệm để đứng trước mặt mình nhất gan nói cảm ơn, hiện giờ sớm đã không thấy, còn lại đúng là kẻ vô cùng có lòng dạ.

Tương Như Nhân không khỏi nghĩ sâu, lúc trước Điền chiêu dung vì Ngũ hoàng tử bỗng nhiên đến nàng nơi này cầu tình, có phải hay không cũng là Kim chiêu viện ra chủ ý.

”Nương nương, vậy Kim chiêu viện kia? “ Tử hạ thấp giọng hỏi.

Tương Như Nhân cười nhìn tiết mục biểu diễn trên bàn, phân phó nói, “Thả cung ma kia ra, một lần không có bị phát hiện, tự nhiên sẽ có lần tiếp

theo, chờ nàng lòi đuôi.”...

Thu yến tổ chức hết sức thuận lợi, người tham gia yến hội là không biết, trong chuyện này ma ma chủ sự phụ trách các nơi có bao nhiêu thận trọng.

Tương Như Nhân vẫn bồi tới khi yến hội chấm dứt, lúc này mới quay về Chiêu Dương cung.

Lúc này đã là đêm khuya, Hứa ma ma mang theo mấy ma ma chủ sự tiến đến hồi bẩm mọi việc thu thập thỏa đáng. Tương Như Nhân sai các nàng đem các khí cụ đã dùng qua này đều đặt qua một nơi, phái người trông coi.

Thanh Đông chuẩn bị nước xòn, Tương Như Nhân hảo hảo tắm rửa, cảm xúc căng thẳng hơn nửa tháng rốt cục có thể thả lỏng.

Ngày hôm sau dậy đi chỗ hoàng hậu hồi bẩm chuyện thu yến. Hoàng hậu vẻ mặt mệt mỏi, nghe xong nàng nói, chính là gật gật đầu, “Thuận lợi là tốt rồi.”

Tương Như Nhân xem vẻ mặt nàng hiện giờ, cảm giác nói không ra lời. Thật giống như người trước đây luôn ý chí chiến đấu hiên ngang đột nhiên suy sụp. Lúc trước thái tử phi để non đều không có làm cho hoàng hậu bệnh thành như vậy, Ngũ hoàng tử đối với nàng mà nói, thật sự có trọng yếu như vậy sao?

Hoàng hậu ngoắc ma ma phụng dưỡng bên cạnh đi lấy đồ vật này nọ, ma ma kia còn hỏi nàng một câu là cái gì. Hoàng hậu mày nhăn lại, chung quy không có phát hỏa, nói một lần, ma ma kia mới vội vàng đi mang thứ đó lấy tới.

Hoàng hậu chỉ vào thứ gì đó bày trong hộp, “Bốn cung cũng không còn cái gì hảo tặng, người cũng không thiếu cái gì, đây là tinh dầu lần trước Bắc Đẩu tiến cống tới, trộn lẫn một chút trong nước ấm rửa mặt, như vậy rửa mặt khi trời lạnh có thể đề phòng khô khốc.” Tinh dầu như vậy Tương Như

Nhân vậy cũng có, bất quá thứ được tiến cống tới, đồ ở nơi này của hoàng hậu nhất định là tốt nhất.

”Thần thiếp tạ nương nương ban thưởng.” Tương Như Nhân cho Thanh Đông mang thứ đó nhận lấy, hoàng hậu cười cười, “Cảm tạ cái gì, Bốn cung bị bệnh, người liền bận rộn”

”Nương nương thân mình rất nhanh có thể tốt lên.” Tương Như Nhân nói rất chân thành, ngoài phòng Thái tử phi mang theo cung nữ đi vào, trong tay bưng một chén dược, Tương Như Nhân liền hợp thời cáo từ, rời khỏi Cảnh Nhân cung...

Thu yến qua đi ba bốn ngày, Phùng Áng đã đem tình huống của Trần ma ma ở Hoán Y cục kia hỏi thăm rõ ràng. Cũng là người ở Lâm An thành, tiến cung đã rất lâu, luôn ở Hoán Y cục, bên dưới mang theo năm sáu cái cung nữ. Nhưng lương tháng so với các tư cục trong cung đều thấp hơn rất nhiều.

Trong nhà có già trẻ, ngày thực bình thường, thậm chí có chút khổ. Bởi vì chút bạc Trần ma ma đưa ra ngoài còn là chưa đủ cho đại ca nàng đổ vào sòng bài.

Thì ra là một tháng trước, theo hàng xóm các nàng nói, bỗng nhiên trong nhà liền thối cá đầy đủ. Tấu tử của Trần ma ma còn mua nhiều vải về làm quần áo, rồi trang sức, cho mấy hài tử thêm trang phục và phục sự sức, còn tìm người tu sửa nhà cửa.

Chỗ Trần gia này cùng Kim gia là quan hệ cực kỳ xa, người Trần gia cũng không có cùng người Kim gia lui tới. Phùng Áng đem tin tức hỏi thăm nói xong, “Dựa vào tiểu nhân thấy, đây là do biết được trong nhà Trần ma ma tình trạng không tốt, nên ở trong cung trực tiếp chọn.”

”Từ nay về sau hơn một tháng Bốn cung xuôi nam, không có động tĩnh gì, người ở trong cung chú ý một ít động tĩnh. Xuôi nam trở về cũng sắp

tháng mười hai. Nếu là hoàng hậu bệnh không đỡ, chuyện thế này cũng sẽ không ít.” Phùng Áng lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, Tương Như Nhân lại quay trở vào. Việc này cũng không nên mở miệng cùng hoàng thượng, không có bằng chứng, nói như thế nào đây.

Ngoài phòng đều Bình Ninh và Dung nhi đi đến, biết được nàng muốn theo Hoàng Thượng xuôi nam, Bình Ninh biết không thể đi theo nên tập trung năn nỉ nàng mang một ít đồ vật trở về.

”Mẫu phi ngài yên tâm, ta cùng Dung nhi sẽ chiếu cố tốt đệ đệ.” Bình Ninh cười hì hì nói xong, Tương Như Nhân chọc nhẹ một chút cái trán của nàng, “Người đừng cho ta không biết người nghĩ cái gì, đệ đệ của người lệnh bài là chuẩn hãn một người đi chỗ thái phó học tập, người không thể đi theo.”

Bình Ninh khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời liền suy sụp, Tương Như Nhân buồn cười nhìn nàng, “Không ra bộ dáng gì, sao suốt ngày nghĩ muốn chạy ra ngoài.”

Bình Ninh chu môi, cúi đầu xem chân, “Trong cung rất chán.”

”Đại tỷ tỷ người, Lệ Đồng đều là như vậy, làm sao đến người lại không chịu ngồi yên.” Tương Như Nhân nhìn về phía Dung nhi, “Tỷ tỷ người cùng đệ đệ của người đều bướng bỉnh, người nhìn nhiều một chút.”

Dung nhi cũng thật sự gật đầu, “Mẫu phi ngài yên tâm, nhi thần sẽ chăm sóc tốt tỷ tỷ cùng đệ đệ.”

”Mẫu phi!” Bình Ninh không vui, trừng mắt nhìn Dung nhi liếc mắt một cái, “Ai cần người chăm, ta mới là tỷ tỷ.”

Dứt lời, xem Tương Như Nhân cười khanh khách nhìn nàng, dậm chân không cam lòng nói, “Được rồi được rồi, ta không đảm nhiệm nổi chức này rồi.”

”Hiện giờ Hạo nhi đã ở Bát vương phủ, người đi ra ngoài có thể làm cái gì đâu, chờ Ngâm Hoan thăm thăm người đã trở lại, đến lúc đó người cùng đệ đệ một khối đi phủ Bình Vương.”

Bình Ninh gật gật đầu, lui một bước mà cầu tiếp theo, chuyện này đành như vậy...

Giữa tháng mười, Tô Khiêm Dương mang theo Tương Như Nhân đi tuần.

Quan viên cùng đi cũng không ít, có mười mấy người. Nhưng lần này không có bày bố long trọng, đều là mặc thường phục đi tuần.

Ở trong sơn trang đổi quần áo theo xong, từ sau tấm bình phong đi ra, Tương Như Nhân còn chưa thấy thói quen. Kể từ khi nàng xuất giá không còn mặc y phục giản tiện như vậy. Cởi bỏ cung trang nặng nề, chính nàng ngược lại trước hết thấy không được tự nhiên, ngồi vào trước bàn trang điểm cho Thanh Thu thay đổi cái trang điểm cho nàng, tháo xuống phục sức, sơ cái búi tóc đơn giản.

Tương Như Nhân xem trang sức trên bàn, cầm lấy hai cái, “Liền mang cái này đi, còn lại quá gây chú ý.”

Thanh Thu mang lên cho nàng, trong phòng có tiếng cửa mở, Tương Như Nhân quay đầu nhìn lại, Tô Khiêm Dương cũng thay đổi y phục thực bình thường. Chính là khí chất như thế nào đều che dấu không được, đứng ở đó, thật đúng là không phải một hai kiện quần áo có thể che lấp.

Tương Như Nhân đứng lên, hai người đối diện nhau. Tương Như Nhân trước cười lên tiếng, đưa tay thay hăn sửa sang lại cổ áo, “Hoàng Thượng diễn cũng phải cho giống nha.”

”Hiện tại bắt đầu không thể xưng hô trẫm là Hoàng Thượng, nàng phải gọi trẫm là lão gia, nàng chính là phu nhân.”

Tương Như Nhân tay khẽ dừng, lập tức nhẹ nhàng vuốt lên nếp uốn trên đầu vai hấn, cười hô một tiếng, “Vâng, lão gia.”

”Vâng, phu nhân.” Tô Khiêm Dương tới gần bên tai nàng nhẹ nhàng hô một tiếng. Tương Như Nhân cả người chấn động, cảm giác khác thường xông thẳng lên, như thế nào đều ngăn cản không nổi...

Rất nhanh Tương Như Nhân liền minh bạch dụng ý của việc hấn ăn mặc như vậy. Ở trong sơn trang đều thay đổi trang phục và phục sức, sau đó chia ra hai đường, bọn họ mang theo hai cái quan viên, một ít thị vệ đi trước đi. Còn lại một ít quan viên so với bọn hấn chậm nửa ngày mới bắt đầu hành trình, một đường xuôi nam. Quan viên địa phương thu được thông tri ghênh đón sẽ chậm nửa ngày theo một ít quan viên đi sau, mà bọn họ có thể thuận lợi chính mình nhìn tình hình thực tế ở các địa phương.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Làm Thường Dân

Tô Khiêm Dương mang theo Tương Như Nhân sớm xuất phát, sơn trang này là ở ngoài Lâm An thành. Lên xe ngựa một đường xuôi nam, không quá nửa ngày công phu, bọn họ nghỉ chân ở trong một trấn nhỏ.

Nơi này vẫn là xem như ở dưới chân thiên tử, tất cả tin tức truyền hươg trong cung qua lại cũng tiện lợi, không có gì để tra tnh. Có điều đã là chạng vạng, mấy canh giờ kế tiếp cũng vẫn là trấn nhỏ như thế, rõ ràng ở trấn này nghỉ tạm một buổi tối, so sánh thời gian, vừa vặn có thể cùng thời gian đoàn người phía sau chênh lệch.

Nếm qua cơm chiều, Tô Khiêm Dương mang theo Tương Như Nhân đi trấn trên mua sắm, ba thị vệ đi theo, hai cái quan viên cũng đi theo không dám có lời lỏng.

Vào đêm chợ rất náo nhiệt, từng trấn nhỏ luôn có một nơi tập trung đông như vậy, mỗi khi đến tối đều là tiếng người ồn ào.

Tương Như Nhân nhìn thấy mấy thứ bày ra trên quầy hàng, cười nói, “Nếu là Bình Ninh ở đây, sợ là mấy thứ này đều phải bị vơ vét.”

Tô Khiêm Dương chọn lấy mấy thứ ý bảo thị vệ mua mang về, dẫn theo nàng tới một quán trà. Từ trên cửa sổ lầu ba xem xuống, cũng có thể xem toàn bộ chợ này.

Nhân sinh trăm mặt có đôi khi là thể hiện tại đây dạng thời khắc này. Thét to, cò kè mặc cả, còn có kẻ từ trong tửu lâu đối diện uống rượu lão đảo đi ra, cũng có kẻ ở sòng bài thua sạch bị người hùng hùng hổ hổ đuổi

ra. Tương Như Nhân nhìn thấy cảm thấy thú vị, Tô Khiêm Dương cũng nhìn nàng.

Trước đó lần đầu thấy được vẻ mặt nàng như vậy, là thời điểm hẳn vẫn là thái tử, mang nàng ra ngoài đi tuần tra mười ngày kia.

Nàng thường thường nói Bình Ninh là không chịu ngồi yên, thích chạy ra ngoài, kỳ thật chính nàng cũng là thích ở ngoài cung.

Tương Như Nhân quay đầu lại chú ý đến tầm mắt của hẳn, thấy hẳn chuyên chú nhìn mình, có chút ngượng ngùng, thuận miệng hỏi hẳn, “Chúng ta tiếp theo phải đi nơi nào?”

”Đi Vệ huyện, một ngày xe ngựa, đến kia hẳn là phải chạng vạng. Tại đó dừng lại một ngày.” Vừa dứt lời, dưới lầu một ít ồn ào.

Ngẩng đầu nhìn lại, phía sông bài đối diện bỗng nhiên lao ra một người, té lăn quay trên đường cái. Sau đó trong sông bài lại ba bốn người đuổi theo ra đến, đối với người ngã sấp xuống kia quyền đâm cước đá.

Người chung quanh vây xem nhìn người bị đánh. Cuối cùng một người từ sông bài đi tới, nhìn giống lão bản sông bài, lôi kéo một nữ tử tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp, đối với nam tử bị đánh kia nói vài câu, trực tiếp ném cho hẳn khế ước, bắt hẳn ấn dấu tay.

Nàng kia vài lần muốn giẫy dựa đi đến chỗ nam tử kia, tiếng la khóc ngay cả Tương Như Nhân bên này đều nghe thấy. Nhưng này nam tử bị đánh kia lại không nhìn nàng, chỉ cùng lão bản sông bài nói gì đó. Cuối cùng lão bản từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi bạc ném xuống đất, nam tử kia vội vàng đoạt lấy ôm ở trong tay, ấn dấu tay xuống giấy kia.

Nữ tử khóc hô " tương công " bị lão bản kéo đi vào, mà nam tử kia lại cầm lấy bạc, từ trên mặt đất đứng lên, chân thấp chân cao thế nhưng đi vào tửu lâu cách vách đi.

Nghe qua vô cùng nhiều, cũng lần đầu tiên nhìn đến, thời điểm nàng kia bị kéo đi vào đáy mắt tuyệt vọng. Tương Như Nhân nhìn về mặt kia không chịu nổi, không bằng đã chết.

”Làm sao vậy? “ Bên tai truyền đến thanh âm Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân cúi đầu, “Không có gì.”

Cờ bạc thua, bán thê tử trả nợ.

Chuyện như vậy, có lẽ mỗi ngày cũng có thể phát sinh, nhưng thật sự thấy được, tâm tình như thế nào cũng sẽ không thoải mái nổi.

Tô Khiêm Dương thấy nàng cảm xúc tuột xuống, nhìn thoáng qua thị vệ ở cửa, đứng dậy kéo nàng lên, “Ngày mai sáng sớm xuất hành, chúng ta đi về nghỉ ngơi đi.”

Tương Như Nhân gật gật đầu, ra trà lâu, trừ bỏ trên mặt đất ngoài sòng bài còn có chút dấu máu nam tử kia khắc nhõ ra, trường cảnh trước đó cũng đã sớm không thấy.

”Nghĩ muốn giúp đỡ nàng ta sao? “ Tô Khiêm Dương thấy nàng nhìn sòng bài, ở bên cạnh nói.

”Giúp nàng thanh toán bạc từ lão bản kia chuộc thân đi ra, nàng vẫn là trở về nơi trượng phu nàng. Cái kết cũng không ở nàng, mà là ở trượng phu của nàng kia.” Tương Như Nhân lập tức không thể không nghĩ tới, nếu thấy được, vậy giúp đỡ nữ tử này. Nhưng sau khi giúp thì sao đâu, nàng nếu không thể phụ trách cô gái này đến già, giờ khắc này đem nàng mang ra khỏi sòng bài, không phải là cho trượng phu của nàng thêm cơ hội lại một lần bán nàng.

Tương Như Nhân lời này mới vừa vặn nói xong, nam tử mới bị đánh kia từ từ lâu đi ra mang theo một bầu rượu, trong tay còn mang theo một con gà quay. Bên cạnh mấy gian hàng có người xem không vừa mắt, nói hăng hai

câu. Người này lấy thần tình miệng vết thương, còn hướng người ta điều võ dương oai đâu, trong miệng hô, “Ai cần người lo, người có phải coi tức phụ trọng nhà của ta hay không? Nhìn người bộ dáng khô quắt này, có mấy bạc, người biết cái gì. Quay đầu lại ta cũng sẽ đem hai đứa nhỏ trong nhà kia cũng bán thôi, phi!”

Đừng nói về mặt Tương Như Nhân, Tô Khiêm Dương nghe đến những lời này thời điểm sắc mặt nhất thời đen lại. Ngôn ngữ thô tục không chịu nổi, thái độ làm trượng phu còn có thể vô sỉ đến nước này, thái độ làm phụ thân lại vẫn nghĩ đem đứa nhỏ bán.

Tô Khiêm Dương còn không có phản ứng gì, nam tử kia xuống cầu thang tới trên đường, nhìn về phía Tương Như Nhân bên này, ánh mắt say khướt lúc phiết qua Tương Như Nhân, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười đáng khinh.

Không thể nhịn được nữa, Tô Khiêm Dương thần sắc đã muốn lạnh đến khung gỗ, vung tay lên, phía sau mấy thị vệ tức khắc tiến lên, đem nam tử này lập tức đánh một trận.

Mấy thị vệ này, chiêu chiêu ra tay độc ác, có thể so với sòng bài kia đánh da thịt đau lợi hại hơn. Các cửa hàng trong chợ đều có người đi ra nhìn, nam tử kia ôm đầu đau hét “Đánh người a, có còn vương pháp hay không, đánh chết người rồi.”

Tương Như Nhân bị Tô Khiêm Dương ôm ở trong ngực, ánh mắt kia thật sự là quá ác tâm.

Khinh nhờn quý phi là cái tội gì, nếu không phải cải trang vi hành mà có người dám như vậy nhìn nàng, rõ ràng chém đầu.

Đợi cho nam tử kia hấp hối, trong đó một người thị vệ trực tiếp đem người xách đi quan phủ. Trên đường trở về Tô Khiêm Dương cũng không làm cho nàng đi bộ, trực tiếp phái người đi đem ngựa xe kéo qua, phải để nàng ngồi xe ngựa trở về.

Trên xe Tô Khiêm Dương sắc mặt còn chưa bình tĩnh, cái này đến phiên Tương Như Nhân trái lại an ủi hẳn, “Hoàng... Lão gia ngài đừng tức giận, tự bức thân mình, không đáng giá.”

”Cái loại đốn mạt, bán thê bán nữ, còn dám như thế nhìn nàng, đáng tử tội.” Tô Khiêm Dương gằn từng chữ, người nọ đưa đi quan phủ, thị vệ lệnh bài vừa ra, nhất định là không đường sống...

Trở lại khách điểm nghỉ ngơi. Sau khi nằm xuống, Tương Như Nhân phát hiện hẳn ôm chính mình thật chặt. Hẳn tựa hồ vừa mới tức giận hiện giờ lại đang ngủ, Tương Như Nhân nghĩ muốn đẩy ra tay hẳn, thân mình giật giật, sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm của hẳn, “Nhân Nhân, nàng cử động nửa trâm sẽ có thể không phải đơn giản ôm như vậy.”

Tương Như Nhân thân mình cứng đờ, thấp giọng nói, “Ngài ôm ta quá chặt.” Nói xong không quá thoải mái động đậy.

Chính là uốn éo này, người sau trực tiếp xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, thanh âm khàn khàn vài phần, trong bóng đêm phía trên hai tròng mắt sâu nhìn nàng, “Cũng là ngài nghĩ muốn như vậy.”

Tương Như Nhân nghĩ muốn đẩy hẳn, Tô Khiêm Dương một tay bắt, chưa cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Nhưng khách điểm này chất lượng giường có vẻ không quá tốt. Hai người sâu kết hợp cùng nhau, Tô Khiêm Dương đang nghĩ muốn động, giường liền thập phần phối hợp kẻo kẹt một tiếng, lại vừa động, lại kẻo kẹt một tiếng.vTương Như Nhân xấu hổ, lần này người ta đều ở sát vách a, vạn nhất làm cho người ta nghe thấy được làm sao bây giờ.

Đều đã đến phần này, làm sao có thể còn dừng được đâu. Tô Khiêm Dương trực tiếp đem nàng bế lên, Tương Như Nhân kinh hô một tiếng nhanh ôm cổ của hẳn. Tô Khiêm Dương đem nàng ôm đến trên bàn cạnh

giường, làm cho nàng ngồi ở trên bàn, hai tay vòng quanh cổ mình, hai chân quấn quít lấy eo, lấy tư thế như vậy tiến vào...

Ngày hôm sau sáng sớm xuất phát xuống lầu. Một cặp mẹ con đi ở phía trước ông Như Nhân. Mẫu thân nắm tay nữ nhi. Tương Như Nhân nghe được tiếng cô nương đang tò mò hỏi mẫu thân, “Nương, trên lầu là có con chuột nhỏ sao, ta như thế nào nghe thấy nó ở trên giường xèo xèo, sau lại còn chạy tới trên mặt bàn kẻo kẹt.”

Tương Như Nhân cước bộ khựng một chút, mặt nháy mắt đỏ lên.

Trùng mắt nhìn người đi phía sau liếc mắt một cái, Tương Như Nhân đi xuống lầu đi, chân còn có chút như nhũn ra.

Ăn qua điểm tâm xong lên xe ngựa, Tương Như Nhân trực tiếp dựa vào lưng ghế ngồi, đêm qua cũng không nhớ rõ là cái canh giờ gì mới ngủ, thật là mắc cỡ chết người.

Ngủ nửa canh giờ, trời sáng rõ, xe ngựa cũng đã sớm ly khai trấn nhỏ này. Tô Khiêm Dương thấy nàng tỉnh, lúc này mới cùng nàng nói lên chuyện tên cờ bạc ngày hôm qua. Bệnh cũ nhanh tái phát, đêm khuya bệnh chết ở trong lao, về phần thể tử bị bán đi của hắn, Tô Khiêm Dương phải người đi chỗ sông bài kia chuộc ra đuổi về nhà.

Nhà này chỉ có vợ hắn cùng hai cái nữ nhi tuổi cũng không lớn, “Nha môn đưa đi một chút ngân lượng cùng ăn mặc cho các nàng.”

Tuông Như Nhân biết hắn đây là bởi vì chính mình đồng cảm nàng kia mới làm nhiều một ít việc như vậy, cùng nha môn bắt chuyện qua, cho dù là cô nhi quả mẫu cũng sẽ có điều chăm sóc.

”Hoàng Thượng ban ơn.” Tương Như Nhân cảm kích nói, Tô Khiêm Dương ngồi lại gần làm cho nàng dựa vào trong lòng ngực của hắn nghỉ ngơi, cường điệu một lần, “Là lão gia.”

Tương Như Nhân nhin cười không được, khen tặng hẳn nói, Vâng, lão gia là người tốt nhất trên đời này.”

Tô Khiêm Dương ừ một tiếng, đem khích lệ này toàn bộ tiếp nhận, cuối cùng khoe khoang một câu, “Phu nhân người quả nhiên rất có ánh mắt.”...

Chạng vạng thuận lợi đến Vệ huyện, ngồi một ngày xe mệt chết đi. Ban đêm đơn giản ăn cơm xong, Tương Như Nhân liền đi lên nghỉ ngơi, Tô Khiêm Dương cùng đi theo hai cái đại thần thương nghị một việc. Chờ hẳn vào nhà, Tương Như Nhân đã ngủ.

Ngày hôm sau ở quanh Vệ huyện khảo sát. Quan viên Vệ huyện còn đang chờ chiều ngày hôm sau đoàn đi tuần mới đến. Tô Khiêm Dương mang theo nàng thăm mấy thôn, Vệ huyện là bình nguyên, giữa thôn xóm không có sơn đạo gì, đều là lần lượt liên nhau thập phần gần, lại cách Lâm An thành không tính xa, các thôn dân cuộc sống coi như không tồi.

Mưa nhiều được mùa, lương thu đều rất không tồi. hiện giờ chính trực tháng mười, ruộng đồng sau thu hoạch đều phơi đầy các ụ rơm.

Trận gió ghênh diện thổi tới mang theo mùi rơm rạ, còn có hơi thở cỏ xanh giữa ruộng đồng, nghe thấy được người thập phần thư thái.

Đi vào một cái nông trang, Tương Như Nhân phát hiện nơi này không có người nào, chỉ có một lão bá bá trông coi nông trang, còn có chút nghênh ngãng, đón bọn họ nghênh vào nông trang, cái gì cũng chưa nói, lại tự vội vàng đi.

Lúc này đã sắp đến giữa trưa, nông trang cả dặm rưỡi không có một người hầu hạ. Tương Như Nhân quay đầu lại nhìn Tô Khiêm Dương, “Lão gia, chúng ta làm sao ăn trưa?”

”Ngay tại nông trang, cơm nước xong muốn đi đỉnh núi nhìn xem, vậy sẽ thật tiện có thể nhìn đến quan đạo.” Mấy cái thị vệ đã muốn nhanh nhẹn

dọn dẹp phòng bếp. Tương Như Nhân thấy thế nào đều cảm thấy được có chút quái dị, lo lắng hỏi, “Nhưng này không có đầu bếp.” Không ai nấu cơm như thế nào ăn.

Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua quan viên đi theo đi vào nông trang, trong tay mang theo hai cái rổ, bình tĩnh nói với Tương Như Nhân, “Mình làm.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Người Hầy Tin Tưởng Hẳn

Tương Như Nhân hảo nửa ngày không kịp phản ứng, "mình làm", hẳn nói chính mình, là chỉ nàng hay là hẳn.

Hai cái quan viên kia buông rổ xuống, là một ít đồ ăn từ trong thôn mua về. Một rổ là vài củ khoai mới đào và rau, bên cạnh rổ còn treo hai cái dây cỏ cột vài con cá, bên kia là gạo nguyên.

Tương Như Nhân nhìn lại Tô Khiêm Dương, hỏi ra câu vẫn muốn hỏi, "Lão gia ngài biết nhóm lửa sao?"

Tô Khiêm Dương bình tĩnh liếc mắt một cái những thức ăn này, phun ra hai chữ, "Không biết."

Tương Như Nhân lại nhìn về phía hai cái quan viên kia, hai cái quan viên xấu hổ lắc đầu. Từ phòng bếp có ba thị vệ đi ra, sau khi quét tước một phen mặt xám mày tro, cũng là không biết nhóm lửa.

"Giao cho Thanh Đông đi." Tương Như Nhân khẽ thở dài một tiếng, một đám Đại lão gia làm sao sẽ biết thổi lửa nấu cơm. Thật sự giao cho bọn họ, này đợi mặt trời xuống núi cũng chưa được ăn trưa.

"Chính mình." Tô Khiêm Dương trực tiếp cự tuyệt Thanh Đông tiến lên, cuối cùng kỳ thật trong lòng cũng hiểu, thích thú nhìn Thanh Đông nói một câu, "Người tới chỉ đi." Để bọn họ làm.

Tương Như Nhân ngăn cản hẳn, "Lão gia, nơi này bếp rất bẩn, ngài đừng đi, giao cho Thanh Đông là được. Chỉ là bữa cơm cho hai người, các nàng

có thể chuẩn bị rất tốt.” Hoàng Thượng ngay Ngự thiện phòng cũng chưa đi vào, lại đi vào phòng bếp nơi dân dã này, thật là hạ mình.

”Nếu đã là lão gia, có cái gì không thể đi.” Tô Khiêm Dương kệ Tương Như Nhân trực tiếp vào phòng bếp. Cũng hông bẩn, khá sạch sẽ, chính là hơi đơn sơ một ít. Chính giữa là hai cái bếp lò, nồi cũng đã rửa sạch sẽ, bên cạnh trong chum nước cũng chứa đầy nước. Bên cạnh nữa là củi cùng mấy khối đá lửa, trên kệ là bát đũa đều có.

Thanh Đông cùng Thanh Thu hai mặt nhìn nhau, đứng ở một bên cũng không dám nhúng tay.

Hai cái quan viên ngoài cửa một đường đi lại đây đã đủ giật mình, hiện giờ nhìn đến Hoàng Thượng tay áo xắn lên làm bộ dáng phải nhóm lửa, lại kinh ngạc. Nhưng bọn hắn rõ ràng hơn chính là, trở về Lâm An thành thấy người khác, chuyện nơi đây liền đều chỉ có thể nuốt ở trong bụng.

Tô Khiêm Dương nhìn đá lửa liếc mắt một cái, “Làm như thế nào?”

Thanh Đông nói phương pháp, Tô Khiêm Dương ngồi chồm hổm thử. Một nhóm người này đều theo hắn ngồi xổm xuống. Tô Khiêm Dương cầm lấy đá lửa gõ, có ánh lửa lòe ra. Tương Như Nhân nhắc nhở hắn, “Sẽ phát ra tia lửa để nhóm rơm rạ, cẩn thận đốm lửa bắt lên.”

Bình thường đều là rơm rạ lá cây đặt ở trên miệng lò, dùng đá lửa châm lửa. Thêm rơm vào đến khi lửa mạnh một ít mới đẩy củi đi vào đốt.

Nhưng Tô Khiêm Dương lần đầu tiên ném thử trực tiếp đánh lửa trên mặt đất, lửa cháy lại không có cách nào nâng đến trong miệng lo được a. Vì thế một đám người buồn cười ngồi xổm ở đó, nhìn thấy một ít rơm và lá cây khô bị ngọn lửa nhỏ thiêu cháy sạch. Lần sau không đợi người khác nhắc nhở, Tô Khiêm Dương trực tiếp đem lá cây rơm rạ đặt ở trên miệng lò, thành công nhóm lửa.

Tô Khiêm Dương đứng lên, mọi người mới theo đứng lên. Tô Khiêm Dương lưu lại Tương Như Nhân cùng Thanh Đông, cho mấy người còn lại đều đi ra ngoài. Nhóm lửa rất dễ dàng học, hẳn quyết định tự mình làm đồ ăn.

Đối với thái độ lạc quan của Tô Khiêm Dương, Tương Như Nhân lại thật sâu lo. Thanh Đông rửa sạch đồ ăn, giúp đỡ cắt xong. Tô Khiêm Dương cầm cái xẻng, nhìn thấy chảo đã nóng, rõ ràng không biết bước tiếp theo làm cái gì, lại còn như trước là vẻ mặt thong dong. Có cháy nồi phỏng chừng vẫn là vẻ mặt này.

Tương Như Nhân nhẹ giọng nhắc nhở, “Lão gia, có phải hay không nên rót mỡ.”

Tô Khiêm Dương nghe, tự nhiên từ trong hũ bên cạnh múc một thìa mỡ heo bỏ vào trong nồi. Tiếng xèo xèo vang lên, khối mỡ heo tức khắc chảy ra, một mùi hương theo khói cùng nhau bay lên. Tô Khiêm Dương thân mình hơi hơi nghiêng về phía sau một ít. Tương Như Nhân tùy theo nhắc nhở hẳn, đổ đồ ăn vào.

Tô Khiêm Dương động tác tao nhã cực kỳ, chính là động tác xào rau đều là chậm rãi. Tương Như Nhân thời thời nhắc nhở từng bước. Tư thế kia của hẳn, nhìn vào thật đúng là không để cho người ta nhìn ra hẳn hoàn toàn từ đầu vẫn không biết gì.

Thời điểm đồ ăn chín, màu sắc hơi chút kém một chút, Thanh Đông dọn tới rồi một bên. Tô Khiêm Dương nhìn thoáng qua sọt đồ ăn đặt ở một bên, “Tiếp theo xào cái gì? “

”Lão gia, còn chưa có nấu cơm đâu.” Tương Như Nhân chỉ chỉ gạo đã đãi sạch. Tô Khiêm Dương dựa theo nàng nói, thật đi qua nồi bên cạnh, bắc nước nấu cơm.

Cuối cùng lấy Tương Như Nhân tiếp nhận làm một ít đồ ăn còn lại. Tô Khiêm Dương đứng ở bên cạnh xem nàng tay chân cũng không lạ lẫm “Cũng không biết là nàng biết cái này.”

Tương Như Nhân múc thịt gà ra khỏi nồi, cười cười, “Ngày bình thường chỉ làm chút điểm tâm.” Cô nương trong gia ít nhiều đều học qua một ít trù nghệ, cho dù là đơn giản làm điểm tâm cũng tốt. Có thể làm nhiều hơn vài món này nọ, bởi vì thuần túy là Tương Như Nhân thích ăn, mới nhiều học một ít. Nhưng nhón lửa như thế nào, nàng hôm nay cũng là lần đầu nếm thử.

Ở trong mắt Tô Khiêm Dương, rút đi kiểu cách, nàng lại càng sinh động...

Cuối cùng thời gian ăn trưa vẫn là bởi vì chút ngoài ý muốn này lùi lại hơn nửa canh giờ. Vài món Tô Khiêm Dương làm kia, tuy rằng ăn không có trở ngại, nhưng hương vị lại kém một ít. Dù sao khả năng trù nghệ cũng không phải một sớm một chiều có thể thành.

Cơm nước xong, Tô Khiêm Dương mang theo nàng đi tới thôn xóm trên sườn núi. Dọc theo đường đi, Tô Khiêm Dương nắm lấy tay nàng, đi lên trên triền núi, đi xuống xem chính là quan đạo.

Thị vệ cùng quan viên bọn họ đứng có chút khoảng cách. Trên sườn núi gió lớn, Tô Khiêm Dương thấy tóc nàng bị gió thổi loạn, thực tự nhiên ém xuống cho nàng “Không thể ăn như thế nào còn ăn? “ Hai món ăn hẳn làm, chính mình còn cảm thấy không thể ăn nổi, nàng còn ăn nhiều như vậy.

”Không biết nữa.” Tương Như Nhân quay đầu lại cười, “Lão gia tại sao lại nghĩ đến tự mình nấu?”

Tô Khiêm Dương nhìn một cái quan đạo, xe ngựa đi qua, cuồn cuộn nổi lên một trận bụi đất, xoay người chính là có thể nhìn đến thôn xóm kia mặt

trời mọc mà dậy, mặt trời lặn mà nghỉ, ngược lại nhìn về phía nàng, khoe miệng khê nhếch, “Mượn cơ hội này cùng nàng ở chung thật tốt.”

Nói trắng ra như thế, Tương Như Nhân trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc. Thị vệ cùng quan viên đều đứng vô cùng xa, lời của hắn có lẽ chỉ có nàng nghe thấy được. Nhìn vào ánh mắt chăm chú kia của hắn, Tương Như Nhân vừa chạm vào đó là chuyển không kịp né tránh, trong lòng một lần nữa dựng lên tường vây, không đợi nó được gia cố, lại lần thứ hai đổ sập.

Tô Khiêm Dương nhìn nàng thờ dài nói, “Nhân Nhân, nàng vì cái gì còn đối với trẫm có tâm phòng bị nặng như vậy. Trẫm, không đáng để nàng tin tưởng sao? “

Hắn tới gần, nàng lui về phía sau, một ngày nào đó nàng lui không thể lui, chỉ có thể đối mặt.

Tựa như như bây giờ, Tương Như Nhân kỳ thật đã không còn đường thối lui.

Tô Khiêm Dương thanh âm mê hoặc truyền vào trong tai của nàng, “Buông Tương gia, buông bọn nhỏ, nàng nhìn trẫm, nàng không tin trẫm sao?”

Cảm tình vốn chính là càng thuần túy càng dễ dàng thấy rõ ràng. Nếu liên quan quá nhiều, che dấu sự hiện hữu của nó, đúng là mơ hồ nhìn không rõ.

Tương Như Nhân đậy mắt hiện lên một ít mờ mịt, buông Tương gia, buông ba đứa nhỏ, vậy nàng còn có cái gì.

”Nàng còn có trẫm.” Tô Khiêm Dương thanh âm lần thứ hai truyền đến. Tương Như Nhân phút chốc ngừng đầu nhìn hắn. Đúng là hắn tươi cười như vậy, ánh mắt nhìn nàng thâm tình như vậy, truyền đến cảm giác an tâm.

Tương Như Nhân giật giật miệng, lời nói cũng là thốt ra, “Nhưng Hoàng Thượng cũng không phải thuộc về mình ta. “

Mười lăm năm trước khi xuất giá, nàng chưa từng suy nghĩ qua chuyện tình yêu.

Vào tiềm để, nàng cũng chưa từng nghĩ qua mình rốt cuộc muốn dạng cuộc sống gì. Chẳng đến hẳn từng bước một ép sát, buộc nàng mở ra trái tim, buộc nàng đi nhận rõ ràng lòng của mình, nàng mới bắt đầu suy nghĩ nàng phải yêu như thế nào.

Tình yêu là ích kỷ, trong mắt dung không nổi người thứ 3, thể xác và tinh thần đều dung không được. Là của nàng, sẽ toàn bộ thuộc về nàng. Nếu không thể, vậy nàng sẽ không muốn.

Hoàng Thượng không ngừng muốn nàng thừa nhận. Tương Như Nhân chỉ có thể lui về phía sau, trong tiềm thức nàng đã cảm giác được nguy cơ. Một khi giao thác, nàng sẽ khổ sở, sẽ không vui, cho nên tình nguyện duy trì ở hiện trạng như vậy.

Tô Khiêm Dương khước miệng giơ lên một nụ cười lơ đãng, hẳn tới gần nàng, xoay người cùng nàng đối diện, cúi thấp đầu, “Ai nói trăm không phải thuộc về mình nàng?”

Tương Như Nhân thân mình chấn động, Tô Khiêm Dương thở dài một tiếng, “Nhân Nhân, trăm tuổi cũng không ít.”

Giật mình hiểu được ý tứ của hẳn, Tương Như Nhân đỏ mặt.

Một năm này trừ bỏ ở Thừa Kiền cung, cơ hồ tất cả thời gian đều là ngủ lại ở Chiêu Dương cung bên này. Nhưng nghe được hẳn nói mình tuổi không ít, như thế nào nghe đều cảm thấy có gì không đúng lắm.

”Trẫm thuộc về triều đình, thuộc về thiên hạ này, còn thuộc về nàng. Mà người, cũng là thuộc về Tuiwng gia, thuộc về hậu cung, thuộc về trẫm.”
Phía trước hai người là trách nhiệm của thân phận, cần đi gánh vác, không thể vứt bỏ, mà phía cuối, chính là thứ sở hữu mà nàng nhắc tới.

Mỗi người khi yêu đều cũng có thích sạch sẽ. Tô Khiêm Dương đưa tay nhẹ nhàng nhéo một chút tai của nàng, thanh âm lại thấp vài phần, “Trẫm đáp ứng, cũng có thể làm được.”

Thiên gia căn bản không nên đi cầu mấy thứ này. Nhưng Tô Khiêm Dương hẳn sẽ đi tranh thủ.

Bọn họ đều là người kiêu ngạo như vậy, hẳn trước vì nàng buông xuống những thứ kia đi tới gần nàng, làm cho nàng tiếp nhận chính mình...

Mấy ngày nay kế tiếp, Tô Khiêm Dương dành nhiều thời giờ tuần tra, đều cùng nàng nơi nơi đi. Xuôi nam phong cảnh rất đẹp. Đầu tháng mười một, phương bắc đã rất lạnh. Trong tiểu trấn nơi bọn họ ở nhưng vẫn thật ấm áp. Bọn họ phải dừng lại tại trấn này trên ba bốn ngày, chờ Bình vương gia bọn họ trở về rồi cùng hồi Lâm An thành.

Tất cả những gì hẳn làm Tương Như Nhân đều cảm thụ được. Nàng dần dần không cách nào thực lý trí đi cân nhắc lợi hại gì đó. Mỗi đêm, ở trước lúc đi vào giấc ngủ, hẳn sẽ thì ào bên tai mình, buộc nàng tin tưởng hẳn.

Giống như là chú ngữ, nghe được lâu, có đôi khi Tương Như Nhân không tự giác đáp ứng hẳn. Hẳn sẽ giống đứa nhỏ được kẹo cao hứng ôm chính mình. Một khắc này, Tương Như Nhân đều có cảm giác xúc động muốn khóc.

Nàng đối với hẳn trả giá ít hơn rất nhiều so với hẳn đối với chính mình dụng tâm. Thường thường, trong lòng luôn luôn có thanh âm: hẳn cố gắng như vậy, người vì cái gì mà không ở cạnh hẳn cùng nhau cố gắng...

Ba ngày sau bọn họ liền gặp được Bình vương gia Bình vương phi sau nửa năm đi ngao du.

Tương Như Nhân cùng Cố Ngâm Hoan gặp mặt có rất nhiều lời muốn nói, Tô Khiêm Dương cùng Tô Khiêm Mặc vào phòng thì nói đến hơn nửa ngày về những nơi hai người đã thấy trên đường đi.

Cố Ngâm Hoan có chút giật mình nhìn Tương Như Nhân “Hoàng Thượng thế nhưng lại mang theo tỷ tỷ người đi ra như vậy? “ Cái này và bọn họ đi ngao du cũng không còn cái gì khác nhau đâu.

Tương Như Nhân cười mà không nói. Hai người vớt xuống Tô Khiêm Dương cùng Tô Khiêm Mặc, dẫn theo người ở trong trấn nhỏ đi dạo một vòng.

Ở trong trấn nhỏ ở thêm vài ngày chinh đốn hết thủy, bọn họ quyết định chọn đường khác trở về. Đến Lâm An thành là cuối tháng mười một. Thời gian còn chừng một tháng, vẫn có thể đi mấy địa phương nhìn xem. Tô Khiêm Dương vẫn cùng Tô Khiêm Mặc thương lượng việc các trạm kiểm soát trên đường.

Chính là ngay tại vào ngày thứ mười trên lộ trình đi đường khác của bọn họ, Lâm An thành bỗng nhiên đưa đến đây cấp báo. Đầu tháng mười một Lâm An thành có luồng không khí lạnh đánh bất ngờ, nhiệt độ chột hạ, thái tử điện ốm yếu, bị phong hàn ôm bệnh mấy ngày, hôn mê bất tỉnh, đến nay còn nằm trên giường không dậy nổi.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thái Tử Ngã Bệnh

Tin tức này tới quá đột ngột, cũng không chỉ dừng lại, Tô Khiêm Dương để Tô Khiêm Mặc hộ tống Tương Như Nhân đi xe ngựa trở về, chính mình dẫn người ra roi thúc ngựa về Lâm An thành trước.

Mà xe ngựa bọn họ theo sau, cũng tốc độ nhanh hơn không ít. Vốn hơn hành trình hơn nửa tháng, mười ngày tốc hành cũng đã đến Lâm An thành.

Lúc này Tô Khiêm Dương đã quay về Lâm An năm sáu ngày.

Hồi cung, Tương Như Nhân bên này mới biết được rõ hơn về chuyện này. Đầu tháng mười một Lâm An thành bỗng nhiên thời tiết đột nhiên lạnh. Chính là buổi sáng còn gió thổi ấm, tới buổi chiều đột nhiên liền lạnh xuống. Qua một đêm, nhiệt độ chợt hạ xuống, trong cung không ít người đều bị bệnh.

Trong Chiêu Dương cung cũng có mấy cung nhân bị phong hàn. Hứa ma ma sớm đem các nàng ngăn một mình ở trong viện. Chiêu Dương cung cao thấp lại uống thêm dược phòng, lúc này mới tránh cho Trạm nhi bọn họ bị lây bệnh.

Nghi Hòa cung, Tứ hoàng tử bởi vì đi ra ngoài một chuyến trở về đều ngã bệnh hai ngày sốt cao.

Thái tử thân mình vốn đã không tốt, sức chống cự yếu, dễ dàng sinh bệnh. Đầu tiên là phủ thái tử liên tiếp hai vị phu nhân nóng lên, say đó thái tử cũng ngã bệnh. Hiện giờ hai vị phu nhân kia đều tốt hơn, thái tử còn nằm khi khỏe khi yếu.

”Sau khi luồng không khí lạnh này đi qua mùa đông cũng tới. Sau này trời sẽ càng ngày càng lạnh.” Trong lời Hứa ma ma nói đối với tình huống của thái tử vẫn là có điều lo lắng. Trời càng lạnh, thân mình lại càng không dễ dàng khôi phục. Nói không dễ nghe, đến khi hạ tuyết, bao nhiêu người chính là chịu không nổi cho đến khi mùa đông qua đi.

Nếu thái tử thật sự đi, triều đình sợ là lại một hồi đại náo động.

Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, sai Tử Hạ truyền tin về Tương phủ một chuyến. Nhị thúc cùng đại ca đã muốn từ tổ trạch Tương gia trở lại, rất nhanh sẽ quan phục. Bất luận là chức vụ ban đầu hay không, Tương gia một nhà nhiều người làm quan như vậy, hơn nữa tình hình hiện giờ ần ần dao động, phải làm như thế nào để tránh người chú ý, làm việc đều phải điệu thấp...

Trở về mấy ngày nay, hoàng thượng có nhiều chính vụ phải xử lý, phủ thái tử kia thái tử thân mình còn chưa tốt nên hẳn không có thời gian rảnh nào. Tương Như Nhân bên này cùng phụ thân trao đổi vài lần thư, cuối cùng quyết định Nhị thúc cùng đại ca tạm thời không quan phục. Như thế nào cũng muốn đợi cho năm nay qua đi. Đầu xuân thái tử thân mình tốt rồi mới quyết định. Trong lúc mấu chốt mặc dù là Tương gia bất động, cơ hồ là vẫn có người nhiều chuyện muốn đem Tương gia đẩy ra.

Nếu là thái tử thân mình vẫn suy yếu như vậy, Tương gia liền càng không thể động.

Ban đêm Bình Ninh và Dung nhi lại đây, Tương Như Nhân hảo hảo dặn dò bọn họ một phen, “Ngâm Hoan thăm thăm người hôm nay đã trở lại. Nhưng mấy ngày này, vẫn là không cần xuất cung. Dung nhi, chỗ Trình thái phó người tạm thời đừng đi, ở lại trong cung.” Tương Như Nhân nhìn tới Trạm nhi, sờ sờ đầu của hắn. Bình Ninh lo lắng thân mình thái tử, “Mẫu phi, thái tử ca ca bị bệnh nặng, trước đó muốn đi thăm nhưng Đức phi nương nương nói chúng ta không cần đi.”

”Chờ hăn khỏe rồi lại đi thăm cũng không muộn.” Tương Như Nhân khuyên nàng, than nhẹ một tiếng. Trong cung này sợ là một đoạn ngày đều tinh thần sa sút...

Đầu tháng mười hai, tới gần ngày mồng tám tháng chạp, trong cung phải bắt đầu chuẩn bị thi cháo. Hoàng hậu thân mình đã khỏe. Thời điểm Tương Như Nhân cùng đi Hoàng Thượng xuôi nam, mấy người Đức phi đã đem cung vụ trả lại cho hoàng hậu. Nhưng thái tử thân mình không tốt, hoàng hậu không lòng dạ nào bận việc khác, việc này cuối cùng rơi xuống lại Tương Như Nhân bên này.

Tương Như Nhân lo việc phát cháo trong cung ngày mồng tám tháng chạp. Còn việc phát gạo phát cháo của tư cục ngoài cung Tương Như Nhân đẩy trở về. Chuyện cố hết sức lấy lòng này, nàng không làm, lại nói tiếp, đây là việc tư của hoàng hậu, chẳng lẽ còn phải bắt nàng đào bạc đi ra.

Một ngày trước ngày mồng tám tháng chạp, trong cung đêm khuya bắt đầu vội vàng nấu cháo mồng 8 tháng chạp. Trời tờ mờ sáng đưa đi ngoài cung các phủ, trong cung cũng chia ra. Mà chờ đến hừng đông, tư cục ngoài cung lại chậm chạp không có mở cửa phát cháo phát gạo.

Nhưng thật ra có không ít dân chúng lắc lư qua trước tư cục này. Nhưng hoàng hậu không lòng dạ nào làm cái này. Cả ngày, tư cục đều không có mở cửa. Nhưng thật ra các cửa thành đều có điểm phát cháo của triều đình, xếp hàng không ít người, cũng đều là vì nhận một ngum cháo trong cung phát xuống dưới.

Ngày mồng tám tháng chạp đi qua bốn năm ngày, Tương Như Nhân mới xem như chân chính nhìn thấy Hoàng Thượng.

Bất quá mới có mấy... ngày công phu, Tương Như Nhân phát hiện Hoàng Thượng gầy đi rất nhiều. Ban đêm tới Chiêu Dương cung rồi mà cũng là về mặt mỗi mặt.

Tương Như Nhân cũng không sai ma ma đi mang Trạh nhi tới, giúp hắh thay đổi quần áo, mệnh Thanh Đông đi pha một bình trà, ngồi vào phía sau hắh, đưa tay nhẹ nhàng day đầu cho hắh.

Tô Khiêm Dương vừa về đến liền vội vàng chính vụ. Vốn là không nhiều như vậy nhưng thái tử bệnh liền đều dồn lại. Vừa trở về vài ngày đi qua phủ thái tử sau đó liền hai cái buổi tối không ngủ xử lý, đến mấy ngày nay mới đỡ chút.

Thái tử bệnh không dậy nổi, kèm theo mà đến đúng là vấn đề kế thừa. Thân thể thái tử đã không thích hợp làm một người thừa kế, mấy ngày này tấu chương lập thái tử mới cũng là nhiều đến không đếm xuể. Tô Khiêm Dương một mực cũng chưa xem, cái này dù sao cũng vẫn là bí mật, trong triều đình còn chưa có người dám trước mặt mọi người đứng ra nói chuyện này.

Tô Khiêm Dương híh mắt, thay đổi tư thế tựa vào trên đùi nàng, day day một hồi tựa hồ là ngủ. Tương Như Nhân nhẹ nhàng goi hắh một tiếng, qua một hồi lâu hắh mới mở mắt ra, thanh âm hơi khàn “Giờ nào rồi?”

”Lên giường ngủ đi, đổi một bộ quần áo.” Tương Như Nhân ôn nhu nói, Tô Khiêm Dương đứng dậy, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, vẫn là bầu trời tối đen, “Trẩm còn tưởng rằng ngủ qua một đêm.”

Thật sự là mệt mỏi, bằng không tại sao có thể như vậy là đã ngủ. Tô Khiêm Dương nằm lên giường, Tương Như Nhân lại đấm bóp cho hắh một hồi, không bao lâu, lại ngủ.

Tô Khiêm Dương ngủ về mặt cũng chưa thể thả lỏng. Mấy ngày này thần kinh căng thẳng, dù là ban đêm đi vào giấc ngủ cũng còn bận nghĩ những sự tình kia.

Tương Như Nhân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút ánh mắt hắh. Không biết từ lúc nào bắt đầu, khóe mắt của hắh cũng có nếp nhăn.

Hắn nói hắn già, kỳ thật nàng cũng không còn trẻ.

Ở trong trí nhớ của nàng, mấy năm nay hắn mới ở trong lòng mình có phân lượng càng ngày càng nặng. Có một số việc một khi bắt đầu suy nghĩ liền không dừng được, hắn muốn nàng tin tưởng hắn, những điều cố gắng này, không thể để cho hắn một mình hoàn thành.

Thanh Đông bưng nước ấm tiến vào, Tương Như Nhân cho nàng đặt tại một bên, đứng dậy xắn tay áo thay hắn lau mặt lau tay. Ngoài phòng Phùng Áng tiến đến nói là có việc bẩm báo.

Tương Như Nhân đi ra ngoài phòng, Phùng Áng bẩm báo chuyện liên quan đến Hạnh Xương cung kia. Hơn nửa đêm, Hạnh Xương cung phái người xuất cung một chuyến, là đi Kim phủ.

”Người ở ngoài cung đã nhìn chăm chăm Kim phủ, Trần ma ma ở Hoán Y cục kia vẫn không có động tĩnh gì.”

Tương Như Nhân gật gật đầu, quay về nhìn phòng ở, hiện giờ triều đình, thật là phải lộn xộn...

Thái tử bị bệnh, năm mới vẫn đến. Hoàng hậu lo lắng thân thể thái tử, chính mình không bao lâu sức khỏe cũng có chút chịu không nổi. Trong cung ngoài cung nhiều việc như vậy, cũng không thể toàn bộ giao cho Tương Như Nhân. Bận rộn một hồi, tới cuối năm hiến tế qua đi, hoàng hậu người cũng gầy đi một vòng.

Nhưng phủ thái tử kia cuối cùng là không truyền ra cái tin tức xấu gì. Đại niên ba mươi, trong cung không khí có vẻ rất kỳ quái. Người nghĩ muốn cao hứng không dám cao hứng, người mất hứng, còn phải biểu hiện thật vui vẻ.

Mà trong phủ thái tử, đang lúc bên ngoài pháo hoa đầy trời. Trong phòng, thái tử dựa vào trên giường sắc mặt tái nhợt, đứng đối diện với hắn,

là Hoàng Thượng.

Tô Khiêm Dương là thái tử mời đến. Đến nơi này, liền chỉ thái tử phi phụng dưỡng, hai cái trác phi tiến cung, còn lại cũng không tại bên người hầu hạ.

Người trong phòng đều được sai đi ra ngoài, Tô Ngạn Tuần ho khan vài tiếng, “Phụ hoàng, nhi thần có chuyện phải cầu ngài.”

Tô Khiêm Dương vẻ mặt khẽ nhúc nhích, Tô Ngạn Tuần tiện đà nói, “Nhi thần thân mình này, còn suy yếu như vậy cũng không thích hợp làm thái tử nữa, khẩn cầu phụ hoàng phế nhi thần, lập thái tử khác.”

Nhi rử của mình tự đưa ra ý này, Tô Khiêm Dương cũng không ngoài ý muốn. Chính là ngồi xuống, ôn hòa nhìn hẳn, “Hảo hảo dưỡng bệnh, thân mình khỏe là quan trọng nhất.”

”Nhi thần thân mình này, trong lòng tự biết rất rõ. “ Tô Ngạn Tuần lắc đầu, “Nhi thần chỉ cầu phụ hoàng, tương lai có thể đối xử tử tế với mẫu hậu. Mặc dù là lập lên thái tử khác, tương lai tân hoàng đăng cơ, cũng có thể để mẫu hậu ở phía hậu cung nhỏ nhoi, nhi thần bất hiếu.”

Hẳn đối với tình trạng của mình rất rõ ràng, hoàn hảo bất quá là ở mặt ngoài, lúc này đây nhiễm phong hàn, để những gì duy trì ở ngoài mặt đều sụp đổ. Thái y không cần phải nói hẳn cũng có thể đoán được, hẳn thân mình này, sớm sẽ không trụ nổi.

Dược liệu trân quý cũng đều không thể duy trì được.

”Mẫu hậu làm rất nhiều chuyện làm cho phụ hoàng thất vọng, nhưng đều là vì nhi thần. Cũng thỉnh phụ hoàng xem ở phân thượng của nhi thần, có thể tha thứ những lỗi lầm mẫu hậu phạm phải. “ Tô Ngạn Tuần thấy hẳn không nói lời nào, lại cầu xin, nói quá nhanh dẫn đến một trận ho khan.

Tô Khiêm Dương ngăn lại hần nói tiếp “Mẫu hậu người phạm vào sai lầm gì, người đều rõ ràng sao.”

Tô Ngạn Tuần đậy mắt một vòng chua xót, biết, nhưng là hần biết đến cũng không phải toàn bộ. Có lẽ còn có rất nhiều sự tình là hần không rõ ràng lắm “VẬY THỈNH PHỤ HOÀNG THA THỨ NHỮNG SAI LẦM MẪU HẬU ĐÃ LÀM TRƯỚC ĐÂY.” Về sau, về sau hần sẽ thấy cũng không có lý do cầu cũng không có cơ hội cầu.

”Tuần nhi, phụ hoàng có thể đáp ứng người, không so đo chuyện quá khứ.” Không so đo những chuyện hần biết đến, đơn giản là vì trước mắt nhi tử đã cầu hần.

Cái này đã quá đủ.

Tô Ngạn Tuần mệt mỏi nhắm mắt lại, Tô Khiêm Dương biết hần mệt mỏi, kê thái y tiến vào bắt mạch, đi ra phòng ngoài. Thái tử phi ở bên ngoài hốc mắt hồng hồng giống như vừa mới khóc.

Tô Khiêm Dương trở về cung, lúc đến Chiêu Dương cung đã rạng sáng. Tương Như Nhân đã ngủ, Tô Khiêm Dương ở cửa Chiêu Dương cung trừ trừ một lát, cuối cùng xoay người đi chỗ Trường công chúa, Xuân Uyển...

Năm này một cái thoáng qua, chuyện được quan tâm nhất đúng là thân mình thái tử. May mắn chính là, sang năm mới, thái tử vẫn sống đến đây.

Từ đầu xuân, luôn làm cho người ta hy vọng, hoàng hậu liên tiếp mấy lần đi Nam Sơn tự cầu phúc cho thái tử. Hy vọng ông trời phù hộ thái tử thân mình có thể tốt. Mà trong triều đình, đã có thanh âm ngầm nghi ngờ vị trí thái tử.

Từ khi thái tử bệnh đến hơn ba tháng, bốn tháng trôi qua, rốt cục có đại thần tâu trên triều đưa ra dị nghị, cũng không phải thuộc Triệu gia, cũng không phải cùng Tương gia quan hệ tốt. Chính là thật đúng trọng tâm đem

tình trạng thân mình cùng thực tế không con thừa tự của thái tử nói một lần, tiện đà thỉnh Hoàng Thượng sớm vì việc kế thừa thiên hạ Đại Thiên mà lo lắng, lập tân thái tử.

Có đôi khi là chỉ chờ người đi đầu. Đại thần này mới mở miệng, còn lại những đã nhẫn nhịn thật lâu, từng bước từng bước cũng đồng ý, phế đi thái tử, lập tân thái tử. Cũng là vì Đại Thiên có thể thuận lợi phát triển, vấn đề này là cấp bách.

Phái Triệu quốc công cầm đầu, đã là vì chuyện thái tử sâu đêm không thể ngủ. Có người đi ra vừa nói như vậy, trực tiếp liền cãi. Nay thái tử người còn sống ở đó, cũng đã vội vàng muốn phế hẳn lập người khác, còn gì nữa mà an tâm.

Tô Khiêm Dương nhìn thấy một nhóm người này lại tranh chấp không ngừng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Vậy chư vị ái khanh cho rằng, phế đi thái tử, rồi lập ai?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Bắc Đồi Vương Cầu Thân

Trong triều đình tức thì yên tĩnh trở lại. Phế đi thái tử phải lập ai, hoàng thượng con nối dòng cũng không nhiều, tuổi thích hợp cứ như vậy có mấy. Lục hoàng tử quá nhỏ, Ngũ hoàng tử mặc dù ghi tạc danh nghĩa hoàng hậu nhưng cũng mới chỉ bốn tuổi. Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử thông minh, mẫu phi thân phận cũng cao, nhưng nếu theo trình tự theo tuổi tác, Nhị hoàng tử nhìn như là thích hợp nhất.

Nhưng ai cũng không mở miệng nói.

Phe phái Triệu quốc công nhất định là phản đối phế thái tử. Chỉ cần ai nói ra lập người nào, bọn họ liền tụ lại công kích trước sau. Nhiều đại thần trong lòng cũng biết, ai cũng không có đi trước mở miệng.

Nhưng thật ra vị đại thần vừa mới mở miệng kia lại nói, “Vi thần cho rằng, phải làm trước là phế đi thái tử, lập hoàng tử nào còn để xem bọn hãn có thích hợp hay không.”

Lời này đem trọng điểm vây quanh phế hay không phế thái tử, mà không phải là lập ai làm thái tử. Hai phe trận doanh liền rõ ràng, trông nom ai duy trì ai, phế đi thái tử luôn là nhiệm vụ thiết yếu. Phải phế đi mới có lập, về phần lập ai, Hoàng Thượng còn khí thịnh, các hoàng tử cũng đều còn nhỏ, có thể chậm rãi thương lượng.

Này còn không, vừa mới an tĩnh một hồi lại ồn ào đi lên...

Mà Cảnh Nhân cung bên kia, lâm triều còn chưa có chấm dứt, hoàng hậu đã biết triều thần thượng tấu chuyện phế thái tử chuyện, suýt nữa bị những người đó tức chết. Ngày bình thường Triệu gia đưa ra ngoài hạ lễ không đủ

nhiều sao, thái tử bệnh một cái cả đám đều ôm bộ dáng triều đình làm trọng, quốc sự làm trọng, ngằm bên dưới cũng không biết là đã đứng ở bên kia đi.

Hoàng hậu theo bản năng mở miệng nghĩ muốn gọi Hà ma ma, một chữ nói ra mới ý thức tới Hà ma ma đã sớm mất.

Trầm mặt phân phó người đi phủ thái tử thỉnh thái tử phi lại đây, chính mình vội vàng đi Thọ Hòa cung, tìm thái hậu thương nghị việc này.

Lâm triều chấm dứt. Hai canh giờ này vẫn là không thảo luận ra kết quả gì. Chỉ là chuyện phế thái tử đã muốn đặt tới trên mặt bàn. Tô Khiêm Dương mắt lạnh nhìn người nào giơ chân, người nào phản đối, yên lặng đều nhớ kỹ. Trở lại Thừa Kiên cung, hơn mười phong ám thư đi ra, rất nhanh liền nhận được Thọ Hòa cung kia truyền lời, thái hậu thỉnh hân đi qua một chuyến.

Tô Khiêm Dương tới Thọ Hòa cung, thái hậu sắc mặt cũng không tốt. Hoàng hậu đã ly khai, Trưởng công chúa cũng không ở.

Là vì chuyện gì, cũng không cần đoán không cần hỏi. Tô Khiêm Dương sau khi ngồi xuống, bất động, yên lặng chờ thái hậu mở miệng.

Phế hay không phế thái tử, thái hậu đã không thể dùng hai chữ chính thống đến duy trì được nữa.

Thái tử có tài đức có thể không con, tương lai ngôi vị hoàng đế có thể truyền cho huynh đệ, truyền cho cháu. Nhưng thái tử không thể là thân mình này, hiện giờ ngay cả giường đều xuống không được nữa. Nếu nói không dễ nghe, tùy thời có thể đi, như thế nào còn có thể tử ôm được vị trí thái tử này.

Cho nên thái hậu hỏi, là về chuyện lập người khác.

Thái độ của Tô Khiêm Dương cũng giống như hôm nay trên triều đình, đem quyền chủ động cho thái hậu, “Mẫu hậu cảm thấy lập ai được?”

”Quốc gia đại sự, Hoàng Thượng ngài đều có chủ trương, ai gia có thể nói lập ai liền lập người đó sao. Ai gia bất quá là hỏi một chút ý của hoàng thượng. Phế thái tử chuyện lớn như vậy, cũng không thể dễ dàng tùy tiện.” Thái hậu thân nhiên nói, “Dù sao, thái tử hiện giờ còn bệnh, cũng không thể làm quá mức.”

”Mẫu hậu nói rất đúng, bất quá trầm làm hoàng đế, nói như thế nào cũng còn có thể đảm đương thêm một ít năm. Một khi đã như vậy, chuyện phế thái tử làm trước, về phần lập ai, sau này hãy nói.” Tô Khiêm Dương lại bổ sung một câu, “Đây cũng là ý của đại bộ phận thần tử trong triều.”

Thái hậu sắc mặt trầm xuống, “Nếu thái tử thân mình khôi phục thì sao?”

”Mẫu hậu, ngài nếu ôm ý nghĩ như vậy, chỗ nhi thần cũng không còn cái gì có thể nói.” Dùng trước tiên là nói về lập ai tới kéo dài thời gian phế thái tử, có thể kéo bao lâu, “Thái tử thân mình mặc dù là tốt lên, suy nhược là chuyện thực. Hoàng đế nhật lí vạn ky, không có thân thể khỏe mạnh, mẫu hậu nghĩ đến có thể gánh vác mấy năm. Mẫu hậu ôm hai chữ chính thống có thể lo lắng cho tương lai phồn vinh của Đại Thiên ta ngày sau không? Tuần nhi thân mình không tốt, hảo hảo dưỡng không bận chính vụ, có lẽ còn có thể sống lâu vài năm. Ngài muốn hân vui đầu xử lý quốc sự, đây không phải phải mệt chết hân sao! “

Chỉ có thể trước phế đi, mà không phải đem chuyện lập ai ra trước.

Thái hậu vẻ mặt khựng một chút, sau đó có vài phần nan kham, nghĩ đến các nàng không đáp ứng phế thái tử, chính là buộc thái tử nhanh đi tìm chết.

Nhưng Tô Khiêm Dương nói không phải sự thật sao.

Đương vị hoàng đế, phải kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, người nào là có thể khoan chân cái gì cũng không làm, cái gì cũng không học. Năm đó hãn là thái tử, theo phụ hoàng đi tuần, một năm hai lần, còn muốn hỗ trợ xử lý nhiều chính vụ, tiếp nhận triều chính.

Thái tử mấy năm nay chưa đi tuần một chuyến, tất cả đều là hãn tự mình đi hoặc là cứ để đại thần thay thế. Chính vụ cũng đều là chỉ để xử lý một bộ phận nhỏ, nhiều hơn sợ hãn không ôm nổi. Cho dù là vì đứa con này lo lắng, để hãn sống thêm vài năm nữa, vị trí thái tử này cũng là nên phế.

”Mẫu hậu không phải không đồng ý phế thái tử, nhưng này chiếu thư hạ xuống, không có lập ai, triều đình này không lo loạn.” Có một người tâm phúc, các đại thần chỉ biết nên duy trì ai, nên giúp đỡ ai, nếu không này đông một phái, tây một phái, loạn vô cùng.

”Nhân cơ hội này, trăm cũng muốn hảo hảo nhìn xem, những người này rốt cuộc muốn ủng hộ ai.” Tô Khiêm Dương nói thẳng, “Mẫu hậu trong lòng nếu có chọn người, có thể nói cho nhi thần, nhưng nói cho cùng lập ai, nhi thần không vội.” Hãn ngay cả có chọn người, hiện tại cũng sẽ không nói.

Thấy hãn nói như vậy, thái hậu gật gật đầu, “Ai gia trong lòng cảm thấy được mấy hài tử kia đều hảo, trừ bỏ tiểu lục tuổi quá nhỏ không thích hợp ra, còn lại vẫn là muốn xem thêm bọn hãn.”

Tô Khiêm Dương gật gật đầu, “Mẫu hậu nói có lý, nếu là vô sự, nhi thần xin được cáo lui trước.”

Nhìn thấy Hoàng Thượng đi ra ngoài, thái hậu vẻ mặt đối đối, phân phó người mang thư đi Diệp gia...

Tới cuối tháng ba, chuyện này còn không có cái gì lên xuống. Thời điểm lâm triều mỗi ngày có người tranh chấp, mà ngoài cung, thậm chí có người

tập kết quỳ thẳng ở tại bên ngoài cửa cung, khẩn cầu thái tử thân mình sớm ngày khang phục.

Chủ đề phế thái tử mỗi ngày đều ở lâm triều nói lên, ngoài cung có tin tức cũng không ngoài ý muốn. Ngoài ý muốn là dân chúng cơ hồ là mỗi ngày quỳ gối bên ngoài cửa cung, một quỳ chính là mấy canh giờ, nói thái tử dày rộng nhân đức, không nên bị như thế, cầu thánh ân, không cần phế thái tử.

Bình dân dân chúng làm sao có thể nghĩ xa, thái tử bị bệnh, dưỡng bệnh là được. Dù sao vẫn là thái tử rộng nhân đức, tại sao phải phế, thái tử làm nhiều như vậy đều là chuyện tốt, không thể phế.

Mà dân chúng này một quỳ, người Triệu gia trực tiếp lấy điểm tựa dân tâm từ trước đến nay phản đối chuyện phế thái tử, nói cũng đủ trắng đen. Thái tử chính là bị bệnh, cũng không phải không còn, việc phế thái tử ồn ào như vậy, làm sao có thể để cho thái tử hảo hảo nuôi thân mình, hơn nữa còn quỳ thẳng ở ngoài Thừa Kiền cung, bày ra quyết tâm.

Trừ bỏ Hoàng Thượng cùng thái tử phi ra, không có ai biết Tô Ngạn Tuần là muốn chủ động cầu phế thái tử. Thái tử phi đã đáp ứng thái tử, không đem chuyện này nói cho hoàng hậu, mà Hoàng Thượng, càng sẽ không cùng triều thần nói, thái tử là chính mình không muốn làm, các người níu kéo cái gì.

Cho nên chuyện ngoài cung trong cung, vẫn kéo đến tháng tư. Bởi vì Hoàng Thượng chậm chạp không có tỏ thái độ rõ rệt cuộc lập ai, này kẻ có tâm cũng không có chỗ để đứng ra bắt bớ công kích được. Nói đến nói đi, liền vòng quanh phế hay là không phế.

Mà cho dù là có đại thần duy trì vị hoàng tử nào, lúc này cũng không có kẻ ngốc đến đem hoàng tử này đẩy ra. Trước cứ phế đi, đoàn người công bình cạnh tranh sau.

Bất quá trong tháng tư, Bắc Đờ vương tiến đến Lâm An thành tiến cống tạm thời làm cho tranh chấp này ngừng lại một cái.

Bắc Đờ vương tự mình tiến đến, mang theo cống phẩm, từ Bình vương gia tiến đến nghênh đón, tới Lâm An thành dàn xếp xuống dưới, sau lại tiến cung yết kiến Hoàng Thượng.

Những năm gần đây Bắc Đờ cùng Đại Thiên hòa bình ở chung không có chiến sự. Dương Quan cùng Định Quan kia cũng thái bình vô cùng, quan hệ tốt lắm, lui tới tự nhiên gần gũi chút.

Hơn nữa năm đó mưu phản, trong chuyện này còn có giúp đỡ Bắc Đờ vương khi còn nhỏ, cùng Bình Vương gia quan hệ tính ở bên trong cũng là hữu hảo.

Hai mươi tháng tư tiến cung hôm nay, chuyện gì đều được phóng xuống. Trong cung tổ chức thịnh yến đón tiếp Bắc Đờ vương, không ít người lúc nhìn thấy hăn, cũng còn kinh ngạc một phen, Bắc Đờ vương còn quá trẻ.

Ba ngày thịnh yến, hai ngày sau trong cung phi tử cũng đi ra, may mắn thấy phong thái Bắc Đờ vương này. Rồi sau đó ba ngày, Hoàng Thượng còn sai người tổ chức săn bắn, xem như hoan nghênh Bắc Đờ vương đến...

Chính là săn bắn này sau khi kết thúc, Bắc Đờ vương bỗng nhiên hướng Tô Khiêm Dương đưa ra chuyện muốn cưới công chúa Đại Thiên trở về làm Vương phi. Lúc ấy Tô Khiêm Dương nghe xong là cười hỏi hăn, muốn cưới vị công chúa nào.

Nhưng sau khi nghe Bắc Đờ vương nói xong, nụ cười của hăn cũng có chút giằng co không nổi.

Bắc Đờ vương Duy Đặc rõ ràng nói cho Tô Khiêm Dương, hăn muốn cưới là Đại Thiên Nhị công chúa, vị do Tương quý phi sinh ra, Bình Ninh công chúa.

Thời điểm Duy Đặc đưa ra thỉnh cầu này, vẫn là là yến hội sau khi săn bắn trước mặt chư vị đại thần mà nói. Sau khi nói xong, tất cả mọi người chú ý đến phản ứng của hoàng thượng.

Bình Ninh công chúa năm nay mười bốn, năm trước bắt đầu đã có người nói lên công chúa Hoàng Thượng sủng ái nhất này rốt cuộc sẽ rơi vào nhà nào. Cưới nàng cũng thật chính là kiếm được vật quý rồi, nhưng mọi người cũng đều là yên lặng theo dõi kỳ biến, bởi vì không ai muốn làm chim đầu đàn.

Không nghĩ tới Bình Ninh công chúa mỹ danh còn đến tận Bắc Đồi đi. Bắc Đồi vương đều cùng đi theo thêm một tay, cũng muốn cưới nàng trở về.

Bắc Đồi vương nói xong, còn làm cho người ta đưa lên tập sách lễ. A, thành ý mười phần a, trong mâm chứa danh sách, khoảng chừng ba quyển.

Tô Khiêm Dương vẻ mặt rất cục dục duy trì không nổi, nhưng Bắc Đồi vương còn nói một câu, hãnh hiện giờ lẻ loi một mình, cũng không có hậu cung, cưới Bình Ninh công chúa làm vương hậu rồi, sau này cũng sẽ không lập hậu cung, vẹn vẹn chỉ cưới một mình nàng, vẹn vẹn để nàng một người cùng hãnh làm chủ thiên hạ Bắc Đồi.

Tuyên thệ khí phách như vậy, còn là trước mặt hoàng đế Đại Thiên, trước mặt chư vị đại thần Đại Thiên mà nói, đủ thấy quyết tâm của Bắc Đồi vương này.

Tô Khiêm Dương nhìn Tô Khiêm Mặc ngồi dưới liếc mắt một cái. Người kia lắc lắc đầu, hãnh cũng không biết tiểu tử thú này khi nào thì coi trọng Bình Ninh, vẫn là nghĩ này đúng là tà tâm!

Tô Khiêm Dương cười nhìn Bắc Đồi vương, “Bắc Đồi vương có tâm ý này, đúng là khó được, bất quá hôn sự của Bình Ninh công chúa, còn cần bàn bạc thêm.” Cưới ai không tốt đâu, cố tình liền chọn lấy nữ nhi trân quý nhất trong mắt hãnh. Xem quyết tâm không đổi trong ánh mắt của Bắc Đồi

vương kia, Tô Khiêm Dương đột nhiên cảm giác được, làm nhạc phụ Bắc Đờ vương một chút cũng không thoải mái...

Bình vương gia mang theo Bắc Đờ vương sau khi cầu thân xuất cung. Tô Khiêm Dương cầm tập sách lễ này, trực tiếp đi Chiêu Dương cung, chuyện này hẳn thật đúng là mình không thể làm chủ.

Tương Như Nhân vừa nghe ý đồ đến của hắn, lập tức liền phản đối, “Không được, Bắc Đờ xa như vậy, một năm bốn mùa thời gian trời lạnh nhiều như vậy, Bình Ninh như thế nào chịu được.” Dứt lời đẩy tập sách lễ, “Hoàng Thượng không cần phải nói, cho sách lễ nhiều hơn nữa, thần thiếp cũng sẽ không đáp ứng. Nơi đó xa như vậy, đừng nói Bắc Đờ vương hẳn liền cưới nàng một người không nạp hậu cung, Hoàng Thượng ngại bỏ được đem Bình Ninh đưa đi xa như vậy sao.” Vài năm cũng chưa về một chuyến, nữ nhi nuôi lớn, tương đương trực tiếp đưa cho nhà người ta. Nếu bị ủy khuất đâu, nhớ nhà đâu, nàng nơi này một chút cũng không biết, nghĩ muốn giúp chút cũng đều không được.

”Trẫm đương nhiên không bỏ được, nàng liếc mắt xem một cái tập này trước.” Tô Khiêm Dương biết nàng là cảm xúc kích động, trấn an nàng. Tương Như Nhân trực tiếp đẩy hắn một phen, “Có cái gì đẹp, chắc là là Bắc Đờ nguyện ý tặng ít nhiều tòa thành trì làm đồ cưới, Hoàng Thượng tâm động.”

Nữ nhân này tính tình cố chấp, chính là một chút đạo lý cũng sẽ không nghe. Tô Khiêm Dương nếu là biểu hiện ra một chút đối hôn sự này có khuynh hướng, Tương Như Nhân tức khắc sẽ không chút buông tha. Nữ nhi nàng yêu quý sao bỏ được gả đi xa như vậy.

Tô Khiêm Dương giữ chặt tay nàng, hít một tiếng, “Nàng xem một cái, trẫm lại chưa nói muốn đem Bình Ninh gả đi, nàng đừng giận.”

Tương Như Nhân nghe vậy không phải trì hoãn lại đây sao, trừng mắt liếc hẳn một cái, cầm lấy một quyển tập trong đó lật xem. Vốn tốc độ lật là cực nhanh, nhưng là lật đến sau, về mặt nàng lại tràn đầy kinh ngạc.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Bình Ninh Định Thân

Sính lễ trong tập rất nhiều, ước chừng viết đến ba quyển, đều có thể đủ dùng làm sính lễ hoàng gia.

Nhưng khiến Tương Như Nhân cảm thấy kinh ngạc, không phải số lượng này, mà là những thứ viết trong tập.

Danh phẩm các nơi của Bắc Đò, bảo vật trân quý của các bộ tộc phía nam, ngựa đẹp giống tốt, còn có tràng săn bắn đặc biệt xây dựng ở Bắc Đò.

Sính lễ trừ bỏ châu báu da lông đồ gỗ trân quý, cũng không có thành trì như trong miệng Tương Như Nhân. cũng không có địa phận được phân cách làm sính lễ như nàng tưởng tượng.

Cẩn thận nghĩ lại, đồ vật này nọ trong sính lễ, toàn bộ đều là thứ Bình Ninh thích.

Nữ nhi của mình là cái gì tính tình Tương Như Nhân rất rõ ràng. Nàng quần quít lấy Dung nhi đòi những thứ từ bộ lạc phía nam mang về, hỏi hẵn những chuyện lý thú trên đường đi. Nàng đối với thế giới bên ngoài ôm hứng thú nồng hậu, nàng không thích bị trói tại đây trong cung cấm.

Mà sính lễ gì đó, đều giống như hợp ý nàng. Lớn thì như Bình Ninh thích thuật cỡi ngựa, nhỏ thì là nàng đối đồ vật kỳ lạ này nọ yêu thích.

Bắc Đò vương hiểu biết nữ nhi của mình như vậy sao?

Tương Như Nhân ngẩng đầu nhìn Tô Khiêm Dương, bình tĩnh hơn nhiều.

Nếu sính lễ là đồ vật này nọ, là thành trì, có thể làm giàu cho Đại Thiên, làm cho Tương Như Nhân đem nữ nhi gả đi Bắc Đờ như đáng bán nữ nhi, thì mấy tập sính lễ kia sớm đã bị nàng quăng ra.

Nhưng tất cả gì đó, sau khi xem xong, cảm giác đầu tiên chính là thực dụng tâm.

”Bắc Đờ vương đã gặp qua Bình Ninh? “ Tương Như Nhân nghi hoặc, một Bắc Đờ vương đến Lâm An thành không quá vài lần, làm sao có thể đủ hiểu biết yêu thích của nữ nhi nàng như vậy. Hơn nữa cho dù là thường đến, cũng không có cơ hội tiếp xúc với Bình Ninh, nàng chưa từng có nghe ai nói qua chuyện này.

”Bắc Đờ vương ba năm trước đây đã tới Lâm An, nhưng là trăm không có nói với ai thân phận của hắn. Là lúc tổ chức săn bắn, tiệc tối ở trường săn, hắn đã ở đó.” Tô Khiêm Dương nghĩ nghĩ, xa hơn nữa thì phải là vài năm đầu lúc vừa mới đăng cơ Bắc Đờ vương cũng có tới.

”Vậy cũng bất quá là gặp mặt một lần.” Nói với nhau đều nói không hơn một câu.

Tương Như Nhân để ý chính là mục đích Bắc Đờ vương cưới Bình Ninh.

Trong sính lễ còn có một tòa cung điện đang xây, là đặc biệt vì cưới Bình Ninh mà làm, còn tự thiết kế bản vẽ. Là sợ sau khi đi qua Bình Ninh ở không quen cung điện Bắc Đờ, vì nàng mà bắt chước tổng cung Đại Thiên xây lầu các uyển xá.

Ý của Bắc Đờ vương là cái gì phải cải tiến bên này cũng có thể nói ra, dù sao đây là để Bình Ninh ở.

Mọi thứ trong sính lễ này, đều là vì Bình Ninh lo lắng, mà không phải bày biện cho đẹp hay đưa cho Đại Thiên để biểu hiện Bắc Đờ phú quý.

Tương Như Nhân trầm mặc một lát, tỉnh táo nghĩ lại, nàng tự nhiên có thể biết trong sinh lễ này thành ý có bao nhiêu. Người ta muốn cầu thân chính là thân phận công chúa Đại Thiên này hay là chính Bình Ninh.

Có điều nàng không tin chính là hai bên chỉ có gặp một lần, hoặc là vài lần duyên phận, cũng chưa có thể nói hơn mấy câu đã làm Bắc đờ vương có thể quyết định muốn cưới Bình Ninh về sao?

Làm nương, nữ nhi nếu bàn về cưới xin, nghĩ càng nhiều, bao nhiêu cũng không đủ.

Nghĩ muốn tuyển cho nàng một hôn sự tốt một chút. Tìm một nam nhân thương nàng yêu nàng sủng ái nàng, cũng không thấy đủ.

Tương Như Nhân nhìn ba bản tập sinh lễ thật dày, vừa rồi xúc động, hiện tại lại nói không rõ, “Tin tức này quá đột nhiên, Hoàng Thượng, thần thiếp cần hảo hảo ngẫm lại.”

Phía sau Tương Như Nhân là ích kỷ. Nàng không rảnh đi lo Bình Ninh thân là công chúa, hưởng thụ lấy vinh hoa phú quý của hoàng gia thì hẳn là phải lưng đeo chức trách. Nàng thậm nghĩ nữ nhi phải được người như ý.

Tô Khiêm Dương để lại thời gian cho nàng hảo hảo suy nghĩ, ly khai Chiêu Dương cung. Nửa ngày, Tương Như Nhân mệnh Phùng Áng xuất cung, mời Bình vương phi tiến cung...

Cố Ngâm Hoan biết được việc này, cũng là vào thời điểm Tô Khiêm Mặc mang theo Duy Đặc đi phủ Bình Vương. Cho nên khi Áng đến mời nàng, nàng cũng đã chuẩn bị tốt để tiến cung.

Đối mặt với Tương Như Nhân, nhìn ra được lo lắng của nàng, Cố Ngâm Hoan cũng là theo tình hình thực tế nói “Vương gia cùng ta đều thích gọi thẳng tên Duy Đặc, hẳn sẽ không để ý. Năm đó ta còn ở Dươ Quan, hẳn

từng xâm nhập quý phủ, mang theo đại thần Bắc Đờ bị thương, tránh né Nhị ca hãn đuổi giết, khi đó chính là lúc Bắc Đờ nội loạn.”

Cố Ngâm Hoan cùng Tương Như Nhân nói lên chuyện năm xưa khi gặp được Duy Đặc. Bắc Đờ nội loạn, người nhà bị giết, bị nhốt. Duy Đặc mười tuổi bị bắt trưởng thành sớm, bị bắt từ một cái thiếu niên có phụ vương, ca ca bảo hộ không lo nghĩ trưởng thành là vương tử gánh vác trách nhiệm phục quốc.

”Mấy năm nay, cứ cách vài năm hãn sẽ đến Lâm An, bắt quá đều là đến thăm ta. Thân phận Bắc Đờ vương lại luôn đến Đại Thiên, làm cho người ta biết được sợ là phải khiến người khủng hoảng. Cho nên mỗi lần hãn liền mang theo một cái tùy tùng, đến ở mấy ngày rồi trở về. Tỷ tỷ người có thể không biết, mấy năm nay, ta quan tâm hôn sự của hãn không ít, nhưng hãn chính là không chịu cưới, không lập vương hậu, cũng không nạp hậu cung, cứ như vậy lẻ loi một mình.” Một nhà Bình Vương phủ cùng Duy Đặc cảm tình thập phần thâm hậu. Cố Ngâm Hoan xem Duy Đặc như đệ đệ mà đối đãi. Vài năm nay, Duy Đặc đối với nàng, cũng là giống thân tỷ tỷ mà đối đãi.

Cố Ngâm Hoan cười nhìn nàng, “Ta còn lo lắng hãn đời này liền thật sự một người trôi qua. Bỗng nhiên lại tiến đến hưởng Hoàng thượng cầu thân. Phía trước không biết, lúc sau nghe Vương gia nói ta cũng hoảng sợ.”

Cố Ngâm Hoan nói Tương Như Nhân tin, theo miệng nàng nghe được, ít nhất Bắc Đờ vương này, là người trọng tình trọng nghĩa, tri ân đồ báo, nhân phẩm cũng tệ.

”Hãn đã đến tuổi này, vì sao lúc trước không lập vương hậu, không nạp hậu cung? “ Tương Như Nhân nghi hoặc, Cố Ngâm Hoan trên mặt một vòng thờ dài, “Năm đó Bắc Đờ chiến loạn, vị hôn thê đại ca của hãn phản chiến, làm hại mẫu hậu hãn chết, đại ca bản thân bị trọng thương sau lại chết đi. Hãn đối với nàng kia, là có hận. Hãn từng nói, nếu không gặp được

người làm cho hãn cảm thấy đúng người, đời này không cưới cũng không sao, bồi dưỡng một cái người thừa kế không phải một việc khó. Ta nghĩ hãn là không bỏ được khúc mắc để tin tưởng người khác. Cho nên tỷ tỷ, những lời khác ta không dám nói, hãn đã hưởng Hoàng thượng cầu cưới Bình Ninh làm vương hậu, tuyệt sẽ không phải vì quan hệ của Đại Thiên cùng Bắc Đờ.” Cũng sẽ không phải vì thân phận của Bình Ninh.

”Hãn là không phải từng có tiếp xúc với bình Ninh?.” Vừa nói như vậy, Tương Như Nhân liền càng nghi hoặc. Nếu muốn một người như vậy quyết định đón dâu, cô gái này nhất định là hấp dẫn hãn, làm cho hãn nguyện ý bỏ qua khúc mắc. Nhưng hấp dẫn một người, không cần tiếp xúc sao, “Đồ vật này nọ trong tập sách lễ, đều là án lấy thứ Bình Ninh yêu thích mà tặng. Nếu không biết, Bắc Đờ vương này làm sao có thể liệt ra mấy thứ này.”

Cố Ngâm Hoan lắc đầu, trong lòng thật ra có cái hoài nghi, “Tỷ tỷ không bằng hỏi một chút ý tứ Bình Ninh. Hôn nhân đại sự cha mẹ làm chủ không tệ. Vốn dĩ tính tình của Bình Ninh, nếu là Hoàng Thượng cùng tỷ tỷ đều cảm thấy được tốt, nàng lại cảm thấy được không tốt, như thế nào cũng sẽ không chịu.”

Tương Như Nhân quả thật có quyết định này. Chuyện Bắc Đờ vương cầu thân này, chủ yếu vẫn là phải hỏi ý tứ nữ nhi...

Mà lúc này Bình Ninh sao, nàng đoạt lệnh bài xuất cung của Dung nhi, trộm chuồn ra khỏi cung.

Đi làm cái gì? Nàng muốn đi tìm cái gọi là Bắc Đờ vương kia. Cầu thân? Nàng có nói muốn gả cho hãn sao? Trên trường sân vừa hỏi như vậy, nàng chính là bị lời của hãn hù đến giật mình cho nên mới chậm nửa nhịp trả lời, hãn lại coi như chính mình đáp ứng rồi.

Thúy nhi theo sát ở phía sau công chúa, hai người xuất cung theo một nhà bố phường đi ra đã là nữ giả nam trang. Bình Ninh suy nghĩ một chút

chỗ ở của sứ thần Bắc Đồi, sai Thúy nhi đi gọi một chiếc xe ngựa, hai người liền hướng tới sơn trang kia mà đi.

Tới cửa, thủ vệ là hai nhóm, một đám là thủ hạ của Bình vương gia, một đám là người Bắc Đồi. Thủ hạ Bình vương gia vừa nghe là Bình Ninh công chúa, mặt này trừ trừ không biết nên hay không nên để nàng đi vào, trong đó một cái thủ nài, “Công chúa, Bắc Đồi vương hiện giờ cũng không ở trong sơn trang.”

”Hắn đi đâu?” Bình Ninh hừ một tiếng, đây là bộ dáng hưng sư vấn tội. Thủ vệ kia thấy nàng cũng không có mang người khác tới, cũng không dám làm cho nàng cứ như vậy mang theo một cái cung nữ rời đi, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, vì thế nói cho nàng biết, “Công chúa, Bắc Đồi vương hiện giờ ở phủ Bình Vương, không bằng ngài lên xe ngựa, chúng ta phái người mang ngài đi phủ Bình Vương.”

”Không cần.” Bình Ninh vừa thấy hắn là muốn theo sát mình, “Phủ Bình Vương ở đâu bản công chúa cũng biết, không cần người dẫn đường, Thúy nhi, chúng ta đi.” Vừa mới xoay người, đoàn người phía trước đã tới. Đi đầu đúng là Duy Đặc, đứng một bên là Tô Ngạn Hạo.

Tô Ngạn Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra Bình Ninh nữ giả nam trang. Trong lòng thầm hô một tiếng, hồng bét, vừa định xoay người trốn, Bình Ninh đã nhìn đến hắn, gằn từng tiếng hô ra miệng, “Tô Ngạn Hạo, người đứng lại đó cho ta!”

Tô Ngạn Hạo vẻ mặt khốn khổ. Bình Ninh đi đến trước mặt hắn.. Nhưng người kháng cự đi đến trước mặt nàng biến thành Duy Đặc. Hắn cúi đầu nhìn thấy Bình Ninh tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, trên mặt nở nụ cười khó được, “Ai khi dễ người?”

Bình Ninh vẻ mặt bị kiềm hãm, trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người đi vào trong sơn trang. Lúc này không ai ngăn đón nàng...

Vào sơn trang, Duy Đặc vẫy lui người bên ngoài, Tô Hạo đi trước cách vách ngồi một hồi. Trong đại sảnh cũng chỉ có Bình Ninh cùng cung nữ tùy thân của nàng Thúy nhi

Duy Đặc đánh giá nàng này một thân nam trang, Bình Ninh thiếu kiên nhẫn trước, “Bản công chúa chưa nói muốn gả cho người, người hướng phụ hoàng cầu thân vô ích.”

”Công chúa trà sữa sao, ta cho người pha một ít cho người.” Duy Đặc sai người dâng trà sữa cùng một ít đồ ăn vặt Bắc Đồi, trầm ổn như núi, nửa điểm cũng không bị lời của nàng ảnh hưởng đến.

”Người!” Bình Ninh tức giận dậm chân, “Người như thế nào còn chưa trở về Bắc Đồi.”

Duy Đặc thay nàng rót một chén trà sữa, “Ta là thành tâm muốn cưới công chúa.”

Bình Ninh hai má đỏ lên, tại sao có thể có người da mặt dày như vậy a. Ở trường săn bắn nói một lần, hiện tại lại nói một lần.

”Công chúa thích cưới ngựa săn bắn, Bắc Đồi kia sau khi tuyết tan, người có thể thường xuyên đi trong núi rừng săn thú, bắc đồi cách các bộ lạc phía nam cùng Nam Man đều rất gần, qua lại cũng tiện lợi. Mấy năm nay Bắc Đồi các bộ lạc quan hệ không tệ, công chúa muốn đi, đều có thể đi.” Duy Đặc vững vàng nói, chuyên chọn chuyện Bình Ninh thích mà nói, đối với sở thích của nàng nắm rõ như lòng bàn tay.

Bình Ninh thật vất vả bình tĩnh trở lại, hừ một tiếng, “Hạo nhi nói cho người à, hẳn còn nói cái gì? “

”Công chúa muốn cuộc sống tự do. Trừ bỏ bốn vương, không ai có thể cho công chúa.” Duy Đặc nhìn nàng, khuôn mặt tuấn lãng thêm một tia ý cười, ngữ khí cực kỳ mê hoặc.

”Chúng ta mới gặp qua vài lần, nói qua mấy câu, người dựa vào cái gì đã nói là thành tâm muốn cưới bản công chúa. Chẳng lẽ người không phải hướng về phía thân phận bản công chúa mà tới sao. Nói thật dễ nghe, chúng ta lại không quen.” Bình Ninh lại không ngu ngốc. Đến tuổi này, nàng sẽ không phải không biết từ hòa thân này ở bên trong hàm nghĩa là cái gì. Nàng nếu không phải công chúa Đại Thiên, nếu như không có thân phận tôn quý này, hẳn làm sao lại giống trống giương cờ lớn như vậy tiến đến cầu thân. Thành ý của hẳn là cho thân phận công chúa này, không thể nào là cho nàng.

Duy Đặc nở nụ cười, xem nàng bộ dạng “xỳ lông” này, đáy mắt hiện lên một vòng vui mừng “Công chúa, chúng ta đã gặp qua rất nhiều lần.”...

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Hôn Sự Của Bình Ninh

Bình Ninh cuối cùng là chạy trốn chết. Tính tình nàng dù cởi mở bạo dạn, cũng chịu không được có ai ba câu trong đó đã có hai câu nói xong là muốn cưới nàng, còn vẻ mặt thành thật nửa điểm không có ý nói giỡn hay trêu chọc.

Người Bắc Đồi sinh ra tính cách phóng khoáng, có lời gì cũng là nói huých toẹt ra, không hàm súc ẩn ý như người Đại Thiên. Bình Ninh dù là công chúa đoan chính uy nghiêm cũng chống đỡ không được.

Vừa mới hồi cung, Tôn ma ma ở cửa cung vẻ mặt lo lắng chờ nàng. Nàng xuống xe ngựa, Tôn ma ma lôi kéo nàng, xem nàng mặc thành như vậy, lo lắng nói, “Công chúa ngài đi nơi nào? Ngài còn cầm lệnh bài của Tam điện hạ, mang theo Thúy nhi trộm xuất cung, nương nương đang nơi nơi tìm ngài đấy.”

Lôi kéo nàng trở về Chiêu Dương cung, vẫn là từ cửa sau tiến vào, vội vàng đem quần áo này thay đổi. Tới chỗ Tương Như Nhân bên này, hai đệ đệ đều ở, Tương Như Nhân kia sắc mặt, nhìn qua thật không quá tốt.

Bình Ninh đi vào, đến bên người Tương Như Nhân nhận sai, từ trong lòng ngực đem lệnh bài lấy ra đặt ở trên bàn, lấy lòng nhìn nàng, “Mẫu phi, ta sai rồi. Ta không nên lấy lệnh bài của đệ đệ trộm chạy ra cung.”

Tương Như Nhân nhìn nàng, chỉ là dẫn theo một cái cung nữ cũng dám chạy ra cung. Thật là quá phóng túng nàng, “Người đi đâu vậy? “

Bình Ninh trù trù, ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, “Ta đi sơn trang, tìm Bắc Đồi vương.”

Tương Như Nhân sắc mặt hơi trầm xuống, “Người đi tìm hấn làm cái gì!”

”Hấn xấu lắm!” Bình Ninh thốt ra, tiện đà cúi đầu, trên mặt còn có chút căm giận, nàng khi nào thì đáp ứng rồi, nàng rõ ràng không có đáp ứng.

Xem nữ nhi cái dạng này, Tương Như Nhân bất đắc dĩ, thở dài một hơi, “Người muốn cùng mẫu phi nói một chút hay không, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?”

Một hồi lâu, Bình Ninh mới gật gật đầu, Dung nhi lôi kéo Trạm nhi đi ra ngoài. Tương Như Nhân ý bảo Tôn ma ma đi ra ngoài trông coi. Lúc này mới nhìn nàng, thật cũng không có sinh khí, ngữ khí có vẻ thực bình thản, “Các người không phải là đã sớm quen biết?”

Bình Ninh nói rất nhiều, từ cảm nhận nàng lần đầu tiên gặp hấn, đến như Bắc Đồi vương nói lần đầu tiên cùng nàng gặp mặt. Tương Như Nhân nghe vào, này càng giống như là duyên phận một lần lại một lần an bài sẵn.

Nàng xem trên mặt nữ nhi vẻ tức giận rất nhiều còn mang theo chút xấu hổ. Nàng nhìn ra được, Bình Ninh cũng không chán ghét Bắc Đồi vương này.

”Hai năm trước khi săn bắn, hấn đoạt con mồi của ta. Lần này săn bắn, hấn lại thưởng ta con mồi, cho nên ta cùng với hấn tranh chấp vài câu. Hấn nói thẳng cùng ta so tài, hấn thẳng hấn liền cưới ta, ta nếu là thua, ta gả cho hấn.”

”Ta còn chưa kịp cự tuyệt hấn, hấn trực tiếp giương cung bắn trúng một con thỏ chạy qua gần chúng ta. Hấn thẳng, hấn lại hướng phụ hoàng cầu thân.” Bình Ninh càng nói càng cảm thấy tức giận. Dựa vào cái gì đều là hấn quyết định. Nàng không chịu, phụ hoàng nhất định sẽ để nàng gả cho hấn sao?

Vẻ mặt Bình Ninh như vậy, ở trong mắt Tương Như Nhân vừa xa lạ mà quen thuộc.

Thật lâu sau, Tương Như Nhân hỏi nàng, “Bình Ninh, người nói cho mẫu pho, người có người thích không?”

Bình Ninh trong ánh mắt nhanh hiện lên một vòng âm đạm, lắc đầu, “Nữ nhi không có thích ai.” Người kia, nàng chính là có điểm thường thức hăn thôi, không tính là thích, nàng cũng sẽ không thích một kẻ đã định thân.

Tương Như Nhân đem nàng kéo đến bên người, ôn nhu nói, “Chuyện Bắc Đò vương cầu thân này, phụ hoàng người đem quyền quyết định giao cho ta. Hiện giờ, mẫu phi đem quyền quyết định giao cho người.”

Bình Ninh vẻ mặt một trận kinh ngạc. Tương Như Nhân sờ sờ tóc của nàng, “Người không nhỏ, đã là người lớn. Hôn nhân đại sự từ xưa tuy là phụ mẫu làm chủ, nhưng phụ hoàng người cùng ta đều hy vọng người có thể như ý. Cho nên chính người tự quyết định gả hay không gả. Bất luận người quyết định thế nào, phụ hoàng người cùng ta sẽ ủng hộ người.”

”Nhưng đó Bắc Đò vương, chúng ta không phải....” Bình Ninh không phải còn là tiểu cô nương bảy tám tuổi năm đó nữa. Quan hệ lợi hại ra sao, nàng hiện giờ cũng biết rõ ràng. Làm công chúa, thuộc hoàng gia, nhất là ở hôn nhân đại sự, căn bản không có lựa chọn khác.

”Đó cũng là Bắc Đò vương một bên tình nguyện cầu thân, phụ hoàng hoàng cũng chưa có đáp ứng. Người không muốn, phụ hoàng người sẽ từ chối Bắc Đò vương, hoặc là làm cho hăn cưới người khác.” Tương Như Nhân vui mừng vì nàng hiểu chuyện, “Hài tử, chung thân đại sự của người, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống người muốn có sau này. Người hiện tại đã lớn, hăn là có cách tự hỏi chính mình, cho nên mẫu hậu đem quyền quyết định này giao cho người. Phụ hoàng người cũng sẽ ủng hộ người.”

Tương Như Nhân trước đây không lựa chọn, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới phải ở hôn nhân đại sự của mình có lựa chọn khác. Hiện giờ đối với nữ nhi, nàng hy vọng là sẽ được như nữ nhi muốn, mà không phải Hoàng Thượng cùng nàng áp đặt.

Bình Ninh khóc, nước mắt ào ào rơi xuống, lại cảm thấy được mát mặt, nhào vào trong lòng Tương Như Nhân. Tương Như Nhân nở nụ cười, “Khóc cái gì, đã lớn như vậy rồi.”

Bình Ninh hàm hàm hồ hồ cũng không biết nói gì đó, chính là nhào vào trong lòng ngực nàng mà khóc. Tương Như Nhân vỗ vỗ lưng nàng, “Chính người chậm rãi suy nghĩ, đến lúc đó nói cho mẫu phi, mẫu phi thay người đi nói cho phụ hoàng người biết. Chúng ta không vội, khiến cho Bắc Đò vương kia chờ lâu một ít ngày. Dù là cự tuyệt, còn có phụ hoàng người cùng mẫu phi ở đây.”...

Tương Như Nhân đem quyền quyết định giao cho Bình Ninh. Tô Khiêm Dương cũng không thúc giục nàng, càng không có thông tri với Bắc Đò vương đến tột cùng kết quả như thế nào, cứ như vậy làm cho hãn ở lại Lâm An thành chờ tin tức.

Duy đặc cũng không vội. Làm một Bắc Đò vương nhật lý vạn ki, hãn thật đúng là tính tình nhẫn nại. Ở lại Lâm An thành chờ trong hoàng cung cho trả lời thuyết phục.

Tương Như Nhân thật bất ngờ chuyện này hoàng thượng quyết định chính là giao cho chính mình. Bắc Đò vương tự mình tiến đến cầu thân, nếu không đáp ứng hoặc là tùy tiện tìm người qua loa tắc trách. Vậy hai nước quan hệ bang giao có vẻ xấu đi, nhưng Hoàng Thượng vẫn cứ làm như vậy.

Tới tháng năm, Bắc Đò vương vẫn còn bình thân chờ. Đại thần trong triều thảo luận hôn sự của Nhị công chúa một hồi hết mới mẻ, chủ đề lại quay về tới chuyện phế thái tử.

Lúc này có ít người có mục tiêu, bọn họ đem Thành vương đẩy ra, trực tiếp cầm hôn sự Nhị công chúa nói. Đây cùng một mẫu thân sinh ra, tỷ tỷ đi hòa thân, cho Thành vương điện hạ tặng nhiều trợ lực a. Đây không phải đại biểu cho Bắc Đột vương là đứng ở bên phía Thành vương sao.

Hôn sự cũng còn chưa định ra, Hoàng Thượng cũng chưa đáp ứng. Cái này nói cho cùng cũng là một loại khả năng, mười người há mồm nói liên đủ nói khiến người đau đầu.

Ngược lại ngoại tổ gia của Thành vương điện hạ cùng Nhị công chúa, Tương gia lại không nói nửa câu. Phong tấn hầu cũng là miệng độc, người ta tự mình cũng không quan tâm đâu, các người mò mẫm quan tâm cái gì, làm như khuê nữ nhsf mình gả cho Bắc Đột vương làm vương hậu không bằng, từng bước từng bước đáp lại không dứt.

Luận hiệu quả và uy thế khi tranh cãi, Tương lão gia tử khi còn tại thế, trên triều đình thật đúng là không qua được hẳn. Hiện giờ Tương lão gia tử đã tạ thế, đám người kia vẫn là cãi không lại Phong tấn hầu. Có thể nuôi ra Tiền gia ba nhi tử phẩm cùng bất đồng kia, Phong tấn hầu này có thể là người đơn giản sao.

Từ đầu tháng năm đến giữa tháng năm, Hoàng Thượng đối với hôn sự của Nhị công chúa không lên tiếng, với chuyện Thành vương cũng im lặng. Tương gia là người trực tiếp liên can, Tương Đại học sĩ một mực ôm bệnh về nhà tị nạn. Hoàng Thượng còn chuẩn tấu. Thế này còn muốn như thế nào nói tiếp.

Muốn đem Thành vương đẩy ra đầu trận chiến khẩu này, nào có dễ dàng như vậy. Hiện giờ Tương gia trên dưới thu mình, đều bỏ qua không tham dự chuyện phế thái tử. Nhị công chúa cùng Thành vương điện hạ hiện giờ cửa cung cũng không ra. Tương quý phi cho tới nay đều là cẩn thận khiêm tốn. Chính là lấy chuyện lúc trước Thành vương đi theo Bình vương gia xuôi nam, phong vương mà nói, cũng phải có người đi theo ồn ào một hồi.

Nhưng dần dần, tiếng động này đều phai nhạt đi xuống. Cuối cùng chủ đề lại trở về tới trước hết phế thái tử, sau này mới lập mới...

Cuối tháng năm, Bắc Đờ vương đã muốn suốt đời gần hai tháng. Ngày hôm đó hạ triều, Bình Ninh bỗng nhiên đến Thừa Kiên cung tìm Tô Khiêm Dương.

Nàng vẻ mặt thành thật nhìn Tô Khiêm Dương, ánh mắt yên tĩnh cực kỳ, “Phụ hoàng, nhi thần nếu là không muốn, phụ hoàng sẽ làm như thế nào?”

”Phụ hoàng sẽ thay người cự tuyệt Bắc Đờ vương.” Tô Khiêm Dương đi xuống dẫn nàng đến một bên ngồi xuống, “Người không muốn đi Bắc Đờ, phụ hoàng cùng mẫu phi người cũng không hy vọng người đi xa như vậy.”

”Vậy phụ hoàng sẽ tìm người khác đi qua đó sao?” Bình Ninh lại hỏi, “Phụ hoàng ngài không nói nhi thần cũng biết, nhi thần không đáp ứng, phụ hoàng sẽ tìm người khác thay thế nhi thần gả cho Bắc Đờ vương đúng hay không? Hẳn sẽ không thể cứ như vậy tay không mà về.”

”Việc đó người không cần lo lắng.” Tô Khiêm Dương nghe nàng nói như vậy, cười nói, “Người không muốn, vậy Bắc Đờ vương muốn trở về thì cứ trở về. Nếu không muốn trở về, còn muốn cưới, vậy phụ hoàng sẽ an bài người thích hợp.”

Bình Ninh nhíu mày, “Một người cũng không cho, trực tiếp để hẳn trở về không được sao.”

”Đứa nhỏ này.” Tô Khiêm Dương sờ sờ đầu của nàng, “Người không muốn, chuyện còn lại liền giao cho phụ hoàng đến xử lý. Phụ hoàng đáp ứng mẫu phi người, muốn cho chính người quyết định hôn sự này. Người nếu muốn ở lâu vài năm bồi mẫu phi người vậy cũng tốt.”

Bình Ninh từ trong miệng mẫu phi nghe qua một lần, hiện giờ lại từ trong miệng phụ hoàng nghe được, vẫn là không khỏi có chút hai mắt đăm

lệ. Nửa ngày, nàng tóm lấy tà váy trên đầu gối, “Phụ hoàng, nhi thần hiểu rõ ràng. Nhi thần đáp ứng hôn sự này, nhi thần nguyện ý gả cho Bắc Đờ vương.”

Tô Khiêm Dương ngẩn ra, hiển nhiên là không có dự kiến đến đáp án của Bình Ninh chính là thế này.

Bình Ninh ngửa đầu nhìn hẳn, vừa khóc vừa cười, “Phụ hoàng vì cái gì kinh ngạc như vậy?.”

”Phụ hoàng cùng mẫu phi người đều nghĩ đến, người sẽ không muốn phải gả đi Bắc Đờ.” Dù sao nơi đó xa như vậy, cách Lâm An thành không ít. Nữ nhi Tô Khiêm Dương thương nhất này, hẳn cũng không bỏ được, hẳn cũng đã chuẩn bị tốt lời cự tuyệt Bắc Đờ vương kia. Lại không nghĩ rằng Bình Ninh sẽ đáp ứng.

”Phụ hoàng, nhi thần không ghét hẳn.” Bình Ninh khóc nước mắt, lau nước mắt, trên mặt một vòng tự chủ, “Hẳn không phải trước mặt phụ hoàng cùng chư thần đáp ứng rồi sao. Chỉ cưới mình nhi thần, cũng sẽ không nạp hậu cung.” Nàng không cần cùng rất nhiều nữ nhân cùng nhau tranh đoạt một người nam nhân, lại càng không phải giống nhóm cô cô Tĩnh Lan như vậy, làm chủ lúc sau còn muốn đề phòng Phò mã gia tìm thiệp thất, lại sinh ra một đống thứ nữ thứ tử để bị khinh bỉ.

Tô Khiêm Dương nhìn thấy trên mặt nàng kiên định. Vẻ mặt này, cùng mẫu phi nàng rất giống. Mà ý biểu đạt của cả hai mẹ con, không phải là một cái ý tứ sao.

”Bắc Đờ vương quả thật nói như vậy.” Tô Khiêm Dương gật gật đầu, “Sau này người làm chủ, Phò mã cũng chỉ sẽ lấy một mình người.” Nữ nhi của hẳn, làm sao có thể phải vì Phò mã nạp thiệp, cái loại chuyện phiền lòng như vậy.

Bình Ninh lắc lắc đầu, “Phụ hoàng, như vậy không giống nhau.” Một cái là xem ở mặt mũi hoàng gia, dưới áp lực hoàng gia không dám nạp thiệp mà sợ hãi nàng. Suốt ngày còn muốn nàng đặc ý đề đầu trượng phu, Bình Ninh nàng không cần.

Dứt lời, Bình Ninh đứng lên, thần sắc bình tĩnh hơn rất nhiều, “Phụ hoàng, Bắc Đồi vương cầu thân, nhi thần đáp ứng rồi. Có điều nhi thần muốn ở lại Lâm An thêm hai năm nữa mới sang bên đó.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thái Tử Cách Thế

Hôn sự của Bình Ninh tuyên bố tạo nên nghị luận không nhỏ. Bắc Đờ vương này một chuyến lại đây, sau kho cầu thân còn đem ngày rước dâu cũng định ra, là tháng năm hai năm sau.

Quan hệ của Đại Thiên và Bắc Đờ dịu đi mười mấy năm như vậy. Mà hòa thân, cũng là lần đầu tiên của Đại Thiên. Hòa thân tiếng vang tất nhiên không phải là nhỏ, dù sao đó là công chúa được hoàng gia sủng ái nhất, dân gian đối với nàng tán tụng cũng sẽ không ít.

Thời điểm Bình Ninh sinh ra cũng đã có tuyết ngừng rơi báo hiệu điềm lành, hiện giờ vị công chúa này xuất giá lại đem đến hòa bình biết bao nhiêu năm cho Đại Thiên cùng Bắc Đờ. Trong lúc nhất thời, dân chúng tôn sùng Bình Ninh công chúa tiếng tung hô cơ hồ còn nhiều hơn những người không ngừng cố gắng cầu xin không phế thái tử.

Tới đầu tháng sáu, về tranh luận thái tử phế hay không phế cuối cùng đi tới một cái điểm cuối. Lâm triều trăm vạn thỉnh tấu, thái tử thân mình cho tới bây giờ đều không có dấu hiệu kháng phục, mặc dù là tốt lên, thân mình này cũng không đủ để đảm đương làm một thái tử, cầu Hoàng Thượng tức khắc hạ chỉ phế thái tử.

Mà ở phủ thái tử, hoàng hậu nhìn nhi tử trên giường bệnh, lại nhìn thái tử phi hầu hạ bên cạnh, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn là có vẻ cố chấp, “Mẫu hậu sẽ không để cho phụ hoàng người phế người.”

”Mẫu hậu, nhi thần đã không thích hợp làm một thái tử, ngài như thế nào còn cố chấp như vậy.” Tô Ngạn Tuần mệt mỏi dựa vào giường. Đây cũng

không phải là lần đầu tiên lại đây nói chuyện phế thái tử, “Ngài không cần lại cùng phụ hoàng tranh luận cái gì. Chuyện này, là nhi thần cùng phụ hoàng thương lượng.”

Hoàng hậu trên mặt chấn động, “Người cùng phụ hoàng người thương lượng cái gì!” Nàng hao tổn tâm cơ lúc trước vì hấn tập kết dân tâm, hiện giờ nhưng thật ra chính hấn không muốn làm thái tử.

”Nhị đệ, Tam đệ bọn họ đều thực xuất sắc, đều so với nhi thần thích hợp làm thái tử hơn. Mẫu hậu làm gì chấp nhất, mặc dù là nhi thần đi, tương lai hoàng tử khác kế vị, mẫu hậu vẫn là hoàng thái hậu. Ai cũng đoạt không được vị trí của ngài.” Tô Ngạn Tuần hí hí mắt, một bên thái tử phi nắm chặt tay hấn, trong mắt tràn đầy lo lắng.

”Bốn cung chấp nhất, vậy cũng cũng là vì các người. Người nhẹ nhàng nói Nhị đệ Tam đệ người xuất sắc, muốn đem cố gắng nhiều năm như nước chảy về biển đông, người sao có thể làm... thất vọng một mảnh dụng tâm của mẫu hậu, với nâng đỡ của Triệu gia.”

”Vậy phải như thế nào, mẫu hậu là muốn ép nhi thần đi tìm chết sao?” Tô Ngạn Tuần mở mắt ra, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Mẫu hậu rất cuộc là vì muốn Triệu gia có thể sau khi nhi thần kế vị mà phúc trạch trăm năm. Nếu là hoàng tử khác kế vị, vậy Triệu gia sẽ không phục vinh hoa. Đây mới là chuyện mẫu hậu cố gắng, đây mới là lí do của mẫu hậu. Mẫu hậu nếu vì nhi thần, hiện tại cũng sẽ không nói những lời này.”

Người là muốn sống thất bại nông nổi nào, nữ nhi ly tâm, trượng phu không thích.

Giống nhau là vì gia tộc, Tương quý phi vì Tương gia làm nhiều như vậy, mà Triệu Nhị nàng mới vì Triệu gia làm điểm này đó đã khiến cho hài tử đều đối với nàng bày ra vẻ mặt như vậy...

Cuộc nói chuyện tan rã trong không vui, hoàng hậu hồi cung. Cùng lúc đó, Thừa Kiên cung bên kia, Tô Khiêm Dương cũng nhận được thư đến từ phủ thái tử. Trước mặt hãn trai rộng ra đúng là thánh chỉ chưa viết xong. Tô Khiêm Dương đem thư đặt ở một bên, lại cầm bút viết xong lời dang dở.

Hai ngày sau lâm triều, Trần Phụng tuyên chỉ, thái tử bệnh lâu không khỏi, đại hôn năm năm không con nối dòng, không thể gánh quốc sự để ý triều chính, ngay hôm nay phế thái tử, phong Đại hoàng tử làm Lưu vương.

Mà một ngày sau khi thánh chỉ tuyên bố, Lâm An thành bỗng nhiên rất nhiều dân chúng dừng mãi, trực tiếp quỳ gối ngoài cung, một đám tiếp theo một đám, yêu cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không cần phế thái tử.

Thái tử năm đó, phải nói là hoàng hậu lúc trước làm vài việc thiện kia, vẫn là thay thái tử lung lạc không nhỏ dân tâm. Dân chúng đơn thuần, dễ dàng mê hoặc. Bất quá ba bốn ngày, trong Lâm An thành, các phố xá cạnh hoàng cung chính là một chiếc xe ngựa cũng khó mà chạy qua được.

Thừa Kiên cung, Tô Khiêm Mặc là bị triệu gấp mà đến. Dựa theo tính tình của hãn, trực tiếp trấn áp là được, nhưng là hãn cũng rõ ràng, đây là dân chúng thỉnh nguyện, chỉ có thể trấn an, không thể trấn áp. Nếu không đến lúc đó khiến cho phiền toái càng nhiều.

Tô Khiêm Dương cho hãn một phong thơ, Tô Khiêm Mặc mở ra vừa thấy, thật lâu sau, hãn ngẩng đầu nói, “Hoàng Thượng đáp ứng rồi?”

”Còn cần người hỗ trợ.” Tô Khiêm Dương gật gật đầu. Tô Khiêm Mặc cũng không còn nói cái gì nữa, tay siết lá thư, “Ta lập tức đi an bài.”...

Tới giữa tháng sáu, hợp với thái hậu bên kia cũng bắt đầu cùng Tô Khiêm Dương mà nói, chuyện phế thái tử tạm thời buông đi. Dù sao cũng phải bồi dưỡng người thừa kế mới. Thái tử chịu không quá vài năm, vậy thì

chờ hẳn đi rồi hẵng phế. Hiện giờ dân tâm như thế, nếu là cường ngành huỷ bỏ, đến lúc đó thái tử mới được lập, sợ là không được dân tâm.

Tô Khiêm Dương không có thu hồi ý chỉ, phủ thái tử kia nữ quyến cũng lục tục dọn đi Lưu vương phủ.

Ngay tại khuya ngày hai mươi ba tháng sáu, sau mấy ngày liên tục ánh nắng gay gắt, bỗng nhiên là một hồi đại hỏa dấy lên ở phủ thái tử, chiếu sáng nửa bầu trời Lâm An thành.

Trong cung rất nhanh biết được tin tức, hoàng hậu sau khi nghe được lập tức liền ngất đi. Đợi nàng sau khi tỉnh lại thì được báo cho biết là bị cấm túc, không thể đi phủ thái tử, lại càng không được cho phép đến lễ tang Lưu vương.

Nghe được hai chữ lễ tang, hoàng hậu này một hơi hít thở không thông, lại ngất đi...

Tháng sáu hai mươi ba một hồi đại họa thành linh xảy ra, thiêu hủy phủ thái tử.

Lưu vương cùng Lưu vương phi táng thân trong biển lửa. Còn lại nữ quyến phủ thái tử bởi vì phía trước sớm đã dời đi Lưu vương phủ, cho nên tránh thoát một kiếp này.

Bình vương gia dẫn Hình bộ thượng thư và mấy vị quan viên điều tra việc này, nhưng không có chứng cứ biểu hiện thái tử bị người làm hại. Lửa này, như là trời giáng.

Sau đó Lâm An thành có lời đồn đãi. Lưu vương bệnh nặng, phế thái tử, lập người khác là thiên mệnh. Dân chúng cầu nguyện chọc trời giận, đánh phạt xuống, phải khiển trách Lưu vương còn tại trong phủ thái tử.

Năm ngày sau, đại hỏa đều không có lưu lại chút gì của Lưu vương cùng Lưu vương phi. Đành lấy ngọc bội tùy thân mang theo của bọn họ nhập liệm hạ táng. Hoàng hậu vài lần khóc náo ở Cảnh Nhân cung, lại vẫn không được xuất cung đi đưa tiễn.

Thẳng đến khi tang sự chấm dứt, hoàng hậu mới gặp được Hoàng Thượng. Một thân y phục màu đen, thần sắc yên lặng, sau khi mở cửa khoanh tay mà đứng cứ như vậy nhìn nàng ngồi trên giường.

Hoàng hậu tuột xuống giường quỳ trước mặt Tô Khiêm Dương, khóc kéo ống tay áo hăn, thanh âm khàn khàn, “Hoàng Thượng, cầu ngài cho thần thiếp gặp Tuần nhi một lần, Hoàng Thượng tại sao có thể như vậy.”

Tô Khiêm Dương ngồi xổm xuống nhìn nàng, “Tuần nhi không muốn gặp người.”

Chỉ là vài ngày, hoàng hậu thân hình gầy yếu rất nhiều, nàng ngơ ngác nhìn Tô Khiêm Dương, nhìn thấy trên mặt hăn hàn ý, cúi đầu lắc lắc, “Sẽ không, Tuần nhi làm sao có thể lại không muốn gặp ta. Hoàng Thượng người gạt người. Tuần nhi không có chết, các người gạt người. Là sợ ta nhận ra, cho nên không cho ta đi nhìn hăn.”

”Người để Triệu gia đi tìm nhiều dân chúng lại đây như vậy, bốn phía cầu nguyện, muốn bức bách trăm thu hồi thánh chỉ phế thái tử. Tuần nhi lại không biết sao? Người không để ý hăn thân mình đã không chịu nổi, không nên cầm mãi vị trí thái tử này không buông. Hoàng hậu, người rốt cuộc là mục đích gì!” Tô Khiêm Dương đẩy nàng ra, đáy mắt là chán ghét.

”Tuần nhi thân mình tại sao phải kém như vậy. Chuyện Triệu gia các người sốt ruột còn ép một cái đứa nhỏ đi theo chịu tội. Trong lòng người có thể có áy náy?” Tô Khiêm Dương lạnh lùng nhìn nàng nơi đó khóc không ra dạng gì. “Về sau, người ở chỗ này vì Tuần nhi trên trời linh thiêng hảo

hảo cầu phúc. Từ hôm nay trở đi, hậu cung cũng không cần người chường cung.”

”Cho dù là như thế, cầu Hoàng Thượng để cho ta đi gặp Tuần nhi một lần. Ta là mẫu thân của hần.” Hoàng hậu giữ chặt áo choàng của hần cầu xin.

”Trẫm nói, Tuần nhi hần không muốn gặp người.” Trần Phụng phía sau Tô Khiêm Dương lại đỡ đỡ tay hoàng hậu. Tô Khiêm Dương xoay người trực tiếp đi tới cửa, không có ngừng bước chân, ly khai Cảnh Nhân cung...

Đề tài phế thái tử đều theo trận đại hỏa ở phủ thái tử này mà tiêu tan.

Lưu vương đã chết, Ngũ hoàng tử lúc trước ở được nuôi ở danh nghĩa hoàng hậu lại đưa cho vương Thục Hoa. Hoàng hậu bị vĩnh viễn cấm túc ở tại Cảnh Nhân cung cầu nguyện cho Lưu vương. Mặc dù không có phế hậu, nhưng cùng phế hậu có cái gì khác nhau đâu. Hy vọng của bè phái Triệu quốc công này cơ hồ là nháy mắt bị đánh tan.

Nghị luận nâng lên một vấn đề, từ đầu đến cuối người thắng lớn nhất, trừ bỏ thuận vị xuống rất có thể được phong làm thái tử là Nhị hoàng tử sắp đại hôn ra, chính là hiện giờ tiếp nhận tất cả cung vụ, chương quản phượng ấn, có thể so với hoàng hậu - Tương quý phi.

Tương Như Nhân còn chưa có thể hội cái này rốt cuộc là vui sướng thế nào, Đức phi trước hết đã đến chúc.

Chính là hôm nay phượng ấn vừa được đưa đến. Buổi chiều, Đức phi đã mang theo hạ lễ tiến đến, chỉ thiếu chút nữa hành lễ theo cấp bậc với hoàng hậu cho nàng. Tương Như Nhân lần đầu tiên biết, hận ý của Đức phi đối hoàng hậu thế nhưng lại sâu như vậy.

”Ta biết người không phải người bỏ đá xuống giếng, nói cho người biết cũng không sao.” Đức phi tự nhiên cảm thấy được thống khoái, hoàng hậu

vĩnh viễn cấm túc vì Lưu vương cầu phúc. Đây là chuyện thống khoái nhất lâu như vậy nàng từng nghe qua “Oan oan tương báo, Triệu gia sở tác sở vi, này tất cả đều báo ứng đến trên người Lưu vương, nàng xứng đáng!”

Đức phi vẻ mặt có một cái ngoan độc trong chớp mắt, lập tức nhìn Tương Như Nhân nở nụ cười, cười có chút hết giận, “Người có biết ta năm đó tại sao lại sảy thai không?”

Đức phi như vậy mở miệng, Tương Như Nhân liền biết ý tứ của nàng. Đức phi gật gật đầu, “Phải. Mới đầu ta chỉ là hoài nghi, ta từ nhỏ thân mình cũng rất tốt. Thời điểm thái y nói thể hàn ta đã không nguyện ý tin tưởng. Trong lúc ta không biết gì, thế nhưng sảy thai hai lần, mà khi đó phủ thái tử liền chỉ vẹn vẹn có mình thái tôn. Trong vài năm đều không có đứa nhỏ nào sinh ra, ta biết lúc người vào phủ đối với chuyện này cũng sinh ra nghi ngờ, cho nên khi nguyệt sự tất cả dược liệu đều ăn đều là qua tay người của chính mình, cũng không từ thiện phòng nơi đó nhận lại đây.”

”Lần đó sau khi sảy thai, tất cả thuốc bổ khi nguyệt sự của ta đều là người bên cạnh ta cầm dược liệu tự nấu. Này ước chừng nuôi ba bốn năm, thân mình mới dưỡng tốt.” Đức phi hừ cười nói, “Sau đó chuyện Triệu tiểu dung vừa ra, Triệu phu nhân đối với thiệp thất trong phủ hạ thuốc tránh tử tổ truyền lộ ra ta liền minh bạch. Cái gọi là tra không được, không phải là lúc trước ở tiềm để tình huống như ta sao. Ta cũng tốt, Tần tiếp dư cũng tốt, Vương thực hoa cũng tốt, còn có Thục phi, người nào mà không bị nàng hạ dược.”

Sau đó Kim chiêu viện cùng Điền thực dung có thể có bầu, là vì sau chuyện Đức phi sảy thai, hoàng hậu sợ, thu tay lại, cho nên mới cho các nàng cơ hội này.

Thời điểm Tương Như Nhân vào phủ, nhìn đến chỉ vẹn vẹn có thái tôn một cái đứa nhỏ cũng có chút phòng bị, cho nên mới không có chạm qua

thuốc bổ nguyệt sự mà thiện phòng đưa tới, chính là này đó chén thuốc đều là qua tay Thanh Đông.

”Người biết, vì sao không báo cho Hoàng Thượng?”

Đức phi nở nụ cười, “Ta không nhẫn tâm như nàng, ta cũng làm không ra được chuyện lấy tánh mạng của vô số người Triệu gia đến tế đũa nhỏ của ta ở trên trời. Lưu vương từ khi sinh ra liền thân mình suy yếu, đến bây giờ chết đi chính là báo ứng tốt nhất của nàng. Bắn vào Triệu gia, lúc trước có cái danh thái tử phi liền giờ chân giờ tay thành như vậy. Mới bao nhiêu năm, hiện giờ còn không phải đã xuống dốc. Ta suy nghĩ, Hoàng Thượng ngay cả Lưu vương một lần cuối cùng cũng chưa cho nàng nhìn, nàng ở Cảnh Nhân cung, trong lòng rốt cuộc là hối hận hay là bất mãn.”

Cuối cùng, Đức phi đậy mắt một vòng châm chọc, “Có lẽ nàng sẽ không hối hận, nàng chỉ biết cảm thấy được lúc trước làm còn chưa đủ ngoan tâm, kế hoạch không đủ chu toàn, nếu không lưu vương vừa chết, trên tay nàng còn có Ngũ hoàng tử. Hoặc là nói, Lưu vương nếu có đũa nhỏ, nàng đây là cơ hội vẫn tràn đầy.”

Đức phi này oán hận thật là tích lũy rất nhiều năm, hoàng hậu luôn mồm tử muội tình cảm, rốt cuộc là lúc trước Đức phi còn niệm ở tình cảm mười năm khuê phòng mới không có cùng Hoàng Thượng nói ra, nhớ tình bạn cũ không phải hoàng hậu, là nàng mới đúng.

Tương Như Nhân nhìn nàng, đưa tay giữ tay nàng lại, tay Đức phi có chút run rẩy.

Đức phi nhẹ nhàng nói, “Hoàng Thượng còn không biết chuyện này.”

”Hắn hẳn là không biết.” Nếu biết đến, hôm nay sẽ không còn Triệu gia tồn tại.

Đức phi ngẩng đầu, nhìn nàng nói, “Vẫn là không nên biết đến, cho dù là liên lụy Triệu gia cửu tộc, cũng không thể vãn hồi quá khứ. Triệu gia hiện tại đã là như vậy, biết được không phải tăng thêm bi thương sao.”

Nghe Đức phi trong giọng nói xuất hiện ý đồng cảm, Tương Như Nhân đột nhiên cảm giác vi diệu vô cùng.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Nhị Hoàng Tử Đại Hôn

Ban đêm Tô Khiêm Dương lại đây, Tương Như Nhân nhìn hẩn vẻ mặt có chút tiêu tụy, sai Thanh Đông đi pha một bình trà an thần lại đây. “Hoàng Thượng cũng đừng quá khó khăn, thân mình làm trọng.”

Tô Khiêm Dương kéo nàng qua, “Nàng cũng đừng vội, đến ngồi bên này.” Tương Như Nhân ngồi xuống, Tô Khiêm Dương nắm tay nàng, nói thật có lỗi, “Trẫm còn thiếu nàng.”

”Hoàng Thượng không nợ thần thiếp cái gì.” Tương Như Nhân lắc đầu, rót cho hẩn rót chén trà.

”Trẫm đem phượng ấn giao cho nàng, đem hậu cung giao cho nàng, nhưng còn thiếu nàng một vị trí.” Tô Khiêm Dương hít một tiếng, “Mọi việc khó khăn, là trẫm chưa thể làm nhiều lắm.”

Tương Như Nhân đem cái chén đưa cho hẩn, không nói.

”Hiện giờ mới là đại sự bắt đầu.” Tô Khiêm Dương uống xong trà, ý vị thâm trường nhìn nàng, “Tương Đại học sĩ bệnh nhẹ, ngày ôm bệnh thật có chút lâu.”

Tương Như Nhân vẻ mặt khựng một chút, cuối cùng, vẻ mặt không thay đổi, “Phụ thân thân mình vốn không tốt, chẳng qua hiện nay chính là lúc dùng người. Tương gia tự nhiên nguyện ý dốc sức tương trợ Hoàng Thượng.”

Đây cũng là trọn tròn mắt nói xạo. Tương Đại học sĩ cố ý ôm bệnh, Tô Khiêm Dương chuẩn. Tương gia một nhà cao thấp, có đại tang còn chưa

quan phục. Tô Khiêm Dương cũng làm cho bọn họ kéo dài. Hiện giờ Lưu vương qua đời, thái tử vị bỏ trống, trong triều đình tùy thời đều là mưa gió. Nên trở về đâu cũng nên trở lại đó.

Nói cụ thể hơn chút, Nhị hoàng tử sắp đại hôn, hiện giờ thái tử vị bỏ trống, chính là thời điểm nhạy cảm. Duy trì ai, nghĩ muốn đập ai xuống ngựa, cũng đã sớm ngầm định xong.

”Trình thái phó tuổi tác đã cao, trầm cho Trình thiếu phó tiến cung dạy Dung nhi. Hiện giờ ngoài cung không được an ổn, không cần để hẳn lại tự đi Trình phủ.” Tô Khiêm Dương trực tiếp gọi Trình thiếu phó vào cung, lúc trước Dung nhi còn có hai cái thư đồng, hiện giờ cũng đã tới thời điểm nhập Hàn Lâm Viện. Phong tấn Hầu phủ cùng Trình gia, tính cả quan hệ cùng Tương gia, các gia tộc này đã rất rõ ràng là đứng ở phía sau Thành vương.

Tương Như Nhân cảm kích hẳn bí mật an bài hết thảy. Hẳn cho tới bây giờ cũng không nói ra miệng, thẳng đến an bài thỏa đáng mới có thể nói cho nàng biết, tránh cho nàng quan tâm.

Bỗng nhiên ngoài phòng truyền đến một trận tranh cãi ầm ĩ, là thanh âm Hứa ma ma. Ngay sau đó, thân ảnh Lệ Viện tiến vào trong phòng, nàng đỏ hồng mắt trừng Tô Khiêm Dương, “Phụ hoàng, ngài vì cái gì không cho ta gặp mẫu hậu?”

Tô Khiêm Dương nhướng mày, “Mẫu hậu người cấm túc ở Cảnh Nhân cung, người muốn gặp nàng làm cái gì?”

Lệ Viện ghen ghét nhìn Tương Như Nhân, “Tại sao phải làm cho mẫu hậu cấm túc, mẫu hậu phạm vào cái gì sai? Nàng, dựa vào cái gì giam giữ? Ta muốn gặp mẫu hậu.”

Hoàng hậu bị cấm chường, Tứ công chúa đã bị dẫn tới chỗ Trưởng công chúa. Nhưng Lệ Viện luôn không muốn ở yên chỗ Trưởng công chúa, vẫn

muốn đi Cảnh Nhân cung gặp hoàng hậu.

”Làm càn!” Tô Khiêm Dương bỗng nhiên nặng thanh quát lớn nàng, “Đây là thái độ của người làm một cái công chúa nên có sao? Giáo dưỡng của người đều ném đi đâu!”

”Ta không có giáo dưỡng, mẫu hậu không có giáo dưỡng ta, phụ hoàng ngài cũng không có giáo dưỡng ta, ta là công chúa không có...giáo dưỡng nhất. Hiện tại ngài còn không cho ta thấy mẫu hậu.” Lệ Viện rõ ràng là hướng về phía Tô Khiêm Dương hô to, “Đại ca đi rồi, hiện tại cũng không còn ai cần ta, ta đây còn sống làm gì.”

Nói xong, Lệ Viện liền trực tiếp lao ra.

Tô Khiêm Dương tức giận sắc mặt xanh mét. Tương Như Nhân vội sai người đuổi theo, “Hoàng Thượng, thần thiếp đi nhìn xem.”

Vừa mới đứng dậy, tay đã bị Tô Khiêm Dương kéo lại, “Phái người đi mang về là tốt rồi. Nàng không cần qua. Nó chưa chắc sẽ cảm kích nàng.”

Tương Như Nhân chấn động, nhớ tới ánh mắt ghen ghét vừa rồi Lệ Viện nhìn chính mình, không khỏi có chút thờ dãi.

”Trẫm tiến đến nhìn xem, nếu là chậm nàng trước hết ngủ đi. Trẫm ở lại Thừa Kiềm cung.” Tương Như Nhân gật gật đầu, tiến hẳn đi ra ngoài, có chút không yên lòng, vẫn là mệnh Phùng Áng cũng đi nhìn xem. Tứ công chúa này đến tột cùng chạy đi nơi nào...

Lệ Viện thật là không muốn sống chẳng, nhưng nàng là chạy tới chỗ thái hậu. Đầu buổi tối thái hậu cũng đã ngủ. Nàng kêu khóc chạy vào trong phòng thái hậu, ghé vào trên người thái hậu liền khóc rống lên.

Trưởng công chúa cùng Hoàng Thượng cơ hồ là đồng thời đuổi tới, nghe được trong phòng truyền đến tiếng khóc, Tô Khiêm Dương sắc mặt càng

chìm. Mà trưởng công chúa, trực tiếp vào phòng trong, nhìn đến Lệ Viện cứ như vậy ghé vào trong lòng thái hậu khóc không ra bộ dáng gì, mà cũng hơi nhú xuống.

Đây đúng là đứa nhỏ nuôi dưỡng không được. Thời điểm ở lại Xuân Uyển, bản thân xem như tận tâm tận lực chiếu cố nàng, giáo dưỡng nàng. Nhưng nàng vẫn cảm thấy ai cũng đối với nàng không tốt, đều khi dễ nàng.

Thái hậu nhìn nàng đến đây, nhẹ nhàng lưng Lệ Viện, “Tốt lắm, đừng khóc, có cái gì ủy khuất, cùng tổ mẫu nói, đừng khóc.”

”Phụ hoàng không cho ta gặp mẫu hậu. Tổ mẫu, ta muốn quay về Nhân cung, ta muốn gặp mẫu hậu.” Lệ Viện nhìn cũng chưa từng nhìn Trưởng công chúa liếc mắt một cái, nói thẳng là nàng muốn đi tìm hoàng hậu.

Trưởng công chúa bắt đặc dĩ nhìn nàng, “Viện nhi, mẫu hậu người là cấm chường, ai cũng không thể gặp. Trừ phi người muốn cùng nàng bị cấm túc ở Cảnh Nhân cung.”

”Gạt người!” Lệ viện quay đầu trừng nàng, “Phụ hoàng là cố ý, cố ý cấm túc mẫu hậu. Hẳn chính là không thích ta, không thích mẫu hậu. Hẳn chỉ thích Bình Ninh và Ngạn Dung. Hẳn mỗi ngày đi Chiêu Dương cung, cho tới bây giờ đều không đi Cảnh Nhân cung xem ta!”

Một câu nói kia, ngoài phòng Tô Khiêm Dương nghe rành mạch.

”Lệ Viện, không thể nói phụ hoàng người như vậy!” Thái hậu vỗ vỗ lưng của nàng, nghiêm túc nhìn nàng, “Phụ hoàng người yêu thương các người, hẳn không có không thích người.”

Trưởng công chúa hướng tới thái hậu sử cái ánh mắt nói khê, “Hoàng Thượng đã ở bên ngoài.”

”Mời tiến đến đi.” Thái hậu gật gật đầu, ma ma ở cửa đi ra ngoài đem Tô Khiêm Dương mời tiến vào. Thái hậu vỗ lưng Lệ Viện đối với hần nói, “Hoàng Thượng, đứa nhỏ này nhớ mẫu hậu, không bằng để cho nàng ở lại Thọ Hòa cung để cho ai gia dưỡng.”

”Không được.” Tô Khiêm Dương một ngụm từ chối, “Ngài thân mình không tốt, làm sao chú ý được đến nàng. Trước đây là ở lại Xuân Uyển, hiện giờ vẫn là ở tại kia đi. Mẫu hậu, ngài cũng đừng tổn tâm tư này.” Nuôi ở Thọ Hòa cung, phàm là đều có thái hậu che chở, tính tình này còn kiên cường thành bộ dáng gì nữa. Tương lai tới tuổi xuất giá, truyền ra bên ngoài hoàng gia công chúa là cái tai tiếng gì.

Lệ Viện nghe, núp ở trong lòng thái hậu không chịu ra, tiếng khóc lại vang lên. Thái hậu nhẹ nhàng xoa mặt của nàng, “Hài tử đáng thương, Hoàng Thượng, ai gia còn có thể bỏ ít tâm tư. Lưu vương đi, đứa nhỏ này vừa mới không có đại ca, hiện giờ hoàng hậu lại bị cấm túc. Ai gia sẽ hảo hảo giáo dưỡng nàng. Tĩnh Khanh không phải mỗi ngày đều lại đây sao, cũng có thể dạy nàng. Người cho nàng ở lại Thọ Hòa cung đi. Ai gia cũng không còn bao nhiêu năm, lúc này bồi bồi ai gia cũng tốt.”

Thái hậu nói như vậy, Tô Khiêm Dương lại cự tuyệt, sẽ là một cái bất hiếu. Hần và trưởng công chúa nhìn thoáng qua nhau, “Vậy trước tiên ở mẫu hậu nơi này một đoạn ngày.”

Trưởng công chúa cùng hần đi ra, trong phòng này còn truyền đến tiếng Lệ Viện anh anh khóc. Ra đến ngoài, Trưởng công chúa đúng là một bụng tức giận. Chẳng lẽ lại ở tại Xuân Uyển, bản thân sẽ khi dễ nàng hay là ngược đãi nàng. Ủy khuất thành như vậy, như là không ai đau, là không ai yêu.

Nghĩ, Trưởng công chúa tính tình nổi lên, trực tiếp hướng Tô Khiêm Dương nói, “Nàng nếu nguyện ý sống ở chỗ này, ta cũng không muốn trông nom, ta càng thanh nhàn.”

”Mẫu hậu tuổi tác đã cao, nuôi Lệ Viện là có thể, nhưng nói đến dạy, sợ là lực bất tòng tâm.” Tô Khiêm Dương chỉ sợ thái hậu càng là bởi vì Lệ Viện không có đại ca, mẫu hậu lại bị cấm túc mà càng đối với nàng dung túng. Tuổi lớn thêm một ít, sợ là trong cung không người nào quản được.

”Vậy có thể như thế nào, đều là tự tìm. Phải như thế nào, mọi chuyện đều theo lòng của nàng, nàng mới cao hứng. Nếu cho nàng đi Cảnh Nhân cung, nàng nói muốn cho hoàng hậu đi ra, có phải hay không cũng phải đáp ứng nàng.” Trương công chúa hừ một tiếng, nàng đây là thật bị tức quá thể.

Cuối cùng nàng nhìn Hoàng Thượng, “Hôm nay nếu ở lại mẫu hậu nơi này, về sau sẽ không cần đưa lại Xuân Uyển. Ta cũng không muốn trông nom.” hay cố sức lấy lòng...

Tứ công chúa cứ như vậy lưu tại Thọ Hòa cung. Trương công chúa không muốn nhận giáo dưỡng. Tương Như Nhâ, Đức phi bên này, ai cũng không hé răng. Đùa à, ai dám đem tiêu tổ tông này nhận lấy nuôi.

Tới đầu tháng tám, chuyện phủ thái tử đại hỏa đã qua hơn một tháng, nên tu sửa cũng đã tu sửa không sai biệt lắm. Hai trắc phi cùng còn lại nữ quyến hết thảy của Lưu vương ở tại Lưu vương phủ. Không có Lưu vương, không có con nối dòng, nhóm nữ nhân này, cũng như là thủ tiết.

Hiện giờ đám người kia còn tại kỳ giữ đạo hiếu, cho nên trong Lưu vương phủ mỗi ngày đều là đại môn đóng chặt. Bên ngoài còn có thủ vệ, có người đi ngang qua, cũng đều là vội vàng không dám nhìn.

Giữa tháng chín, Nhị hoàng tử đại hôn.

Hoàng Thượng ban thưởng phủ đệ, Nhị hoàng tử phong Ngô vương. Đại hôn này cưới đúng là Ngô vương phi. Đại hôn ngày hôm đó, Kim chiêu viện có vẻ phá lệ cao hứng. Nàng này xem như hết khổ. Sinh ra nhi tử, đại hôn thành thân, chờ tương lai sinh hài tử, bất luận là đích thứ, đây chính là tôn tử đầu tiên của đương kim hoàng thượng.

Duy nhất khiến Kim chiêu viện không hài lòng lắm chính là, phủ đệ Ngô vương phủ, khoảng cách hoàng cung khá xa. Này đại biểu chính là Hoàng Thượng không quá ưng ý. Nhưng nàng không vội, chờ Ngô vương sinh hạ hoàng trưởng tôn, này hết thủy không phải tốt cuộc sẽ tốt hơn sao.

Chờ Ngô vương tiến đến Hạnh xương cung quỳ lạy qua đi, Kim chiêu viện mặc chính là một thân cát phúc, cười cười toe toét.

Còn hơn năm đó nàng bộ dáng hàm hậu kia, hiện giờ cũng gầy hơn, lại có vẻ một phần khôn khéo.

Đối với Kim chiêu viện, chuyện khiến nàng thay đổi suy nghĩ chính là lúc trước còn ở tại tiệm để, khi vẫn là phu nhân, Diệp phu nhân đã nói với nàng một số lời kia.

Nhân bất vị kỷ, nên đa số chính mình trừ tính, đa số chính mình ngẫm lại.

”Chúc mừng tỷ tỷ.” Nhâm phương dung sau đó đến chúc mừng. Nhìn Kim chiêu viện là vẻ mặt vui mừng, kề sát vào nói nói, “Hiện giờ phong Ngô vương, sau này tỷ tỷ chính là có nơi trông cậy vào. Nói không chừng, còn có thể tranh thượng một phen đây.”

Kim chiêu viện giận nàng liếc mắt một cái, “Nói nhăng cuội gì đấy, phía trên còn Quý phi cùng Đức phi đâu.” Chính là đáy mắt vẫn một ít đặc ý, như thế nào đều che dấu không được.

”Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử không phải còn nhỏ sao.” Nhâm phương dung kéo nàng nói.

Kim chiêu viện đánh nàng mồm cái, trách cứ xuôi tai lại không ra một điểm tức giận nào “Lời này cũng không thể nơi nơi nói lung tung.”

Nhâm phương dung cười ửng hạ, hai người ra phòng ngoài, Hạnh Xương cung một mảnh vui sướng...

Ngày hôm sau Ngô vương mang theo Ngô vương phi tiến cung bái kiến. Ba ngày sau Ngô vương mang theo Ngô vương phi lại mặt. Từ nay về sau trong một đoạn thời gian, Tương Như Nhân ở trong cung nhìn đến Kim châu viện, đều thấy nàng là vẻ mặt cười ha hả. Dùng lời Đức phi mà nói, nàng dưới chân chân đại khái là sinh gió, đi đường đều có thể bay.

Ba tháng sau, đầu tháng mười hai, Ngô vương phủ truyền tin vui đến trong cung, Ngô vương phi có thai, hai tháng.....

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Ngô Vương Phi Sinh Nữ Nhi

Lúc này trong cung đang chuẩn bị cho ngày mồng tám tháng chạp. Hoàng Thượng nghe tin tức này phản ứng cũng không lớn, có điều Kim chiêu viện là cao hứng muốn điên người. Rõ ràng hơn năm đó thái tử đại hôn xong cầu mà không được một đứa nhỏ, hiện giờ Ngô vương phi này có bầu rất thuận lợi.

Mà trong triều đình, bởi vì Ngô vương phi có thai, cũng nhắc lên một gợn sóng nhỏ. Vẫn là vì chuyện lập thái tử. Thái tử vị cũng không thể bỏ trống, hiện giờ chính là vấn đề lập ai. Mới đầu chúng triều thần còn không dám đem việc này làm rất rõ ràng, dù sao phủ thái tử đại hóa, Lưu vương lại chết theo cách đó.

Nhưng Ngô vương phi có thai, này có ít người là bắt đầu rục rịch. Nếu Ngô vương phi sinh hạ chính là nam hài, cái vị trí hoàng trưởng tôn này đã có thể ngồi vững vàng. Từ năm đó Lưu vương đại hôn mấy năm không có đứa nhỏ nào đến xem. Dù có thể sanh con, sinh dù là nam hài, nhưng thân thể khỏe mạnh mới là mấu chốt a.

Tương Như Nhân hiện giờ chưởng quản phượng ấn, Ngô vương phi có thai, tự nhiên là phân phó người đại biểu trong cung đưa qua đồ vật này nọ. Trong chuyện này còn cần tăng thêm cung ma, chờ đến thời điểm sắp lâm bồn, còn có dưỡng nương bà đỡ và người hầu hạ chờ phân công.

Kim chiêu viện làm mẫu thân của Ngô vương, cũng là tặng không ít đồ vật này nọ qua. Lúc này là thật ứng với lời Đức phi nói, dưới lòng bàn chân đi đường sinh phong, hiển thị rõ đặc ý. . .

Ngày mồng tám tháng chạp qua đi, Lâm An thành đại tuyết đã muốn tích lũy một tầng thật dày. Hoàng hậu bị giam mấy tháng, tới gần lễ mừng năm mới, Tương Như Nhân đi Cảnh Nhân cung nhìn nàng một lần.

Cũng là theo lệ đi trước, đưa ra lệnh bài, cung ma canh cửa Cảnh Nhân cung mới cho nàng đi vào. Tương Như Nhân mang theo hai người Thanh Đông cùng Tử Hạ đi vào.

Cảnh Nhân cung này, hiện giờ lại như là lãnh cung. Lưu vương vừa chết, hoàng hậu bị nhốt, trong cung bao nhiêu người, hướng gió lại chuyển. Sân viện Cảnh Nhân cung vốn xinh đẹp, nay bị đại tuyết bao trùm, đường cũng chưa được ai rửa lau dọn, có vẻ tiêu điều.

Một đường đi qua đều có cung ma trông coi. Tới nơi hoàng hậu ở, cung ma mở cửa cho Tương Như Nhân, trong phòng là một cỗ đàn hương của phật đường.

Gian ngoài không có gì thay đổi, phòng trong đặt một tòa phật tượng nhỏ. Hoàng hậu một thân quần áo trắng, liền quỳ tại kia, trong tay một chuỗi phật châu, trong miệng niệm cái gì đó.

Tương Như Nhân hành lễ, hoàng hậu xoay người lại, thần sắc bình tĩnh nhìn nàng, “Quý phi nương nương như thế nào có rảnh lại đây?”

Bên cạnh Hoàng hậu chỉ có một cung ma phụng dưỡng, giúp Tương Như Nhân đưa ghế đến. Tương Như Nhân sau khi ngồi xuống nói “Thần thiếp có việc phải xin chỉ thị của nương nương.”

Hoàng hậu dừng động tác trong tay, phật châu tuột vào cổ tay, trên mặt kia cười trầm tĩnh vô cùng, “Hiện giờ hậu cung đều do quý phi nương nương làm chủ, không cần đến Bốn cung nơi này xin chỉ thị.”

”Là vì chuyện của Lưu vương phủ.”

Hoàng hậu nghe nói, thần sắc khẽ đổi, nhưng cũng rất nhanh thu liễm. Tương Như Nhân từ trong tay Thanh Đông lấy qua một tập, “Lưu vương phủ hiện giờ ở hai trăm phi, phu nhân mười hai người. Mấy ngày hôm trước người nhà trăm phi cùng mấy phu nhân tiến cung để van cầu thần thiếp. Lưu vương đã qua đời, có thể sau kì giữ đạo hiếu tiếp họ về nhà mẹ hay không?”

Đại Thiên cũng không có lễ pháp vì trượng phu giữ đạo hiếu cả đời. Trượng phu qua đời, nếu là không có hài tử, thê tử sau một năm giữ đạo hiếu, nếu nhà mẹ đẻ muốn tiếp các nàng trở về tái giá, phu gia là không thể ngăn đón .

Lưu vương là Vương gia, trăm phi, phu nhân này đó, coi như là con dâu hoàng gia, muốn tái giá là khó khăn hơn một ít. Dù sao còn thể diện hoàng gia ở đó, nhưng dù sao đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Lưu vương phủ nhiều phu nhân như vậy, có không ít vẫn là mấy năm trước mới vừa đưa vào, rất có thể cũng chưa thừa ân sủng. Để mấy nữ tử này cả đời cứ như vậy cô đơn đến già ở Lưu vương phủ, cũng là không đành lòng.

Việc hậu cung Tương Như Nhân làm chủ được. Trên chuyện này, hoàng hậu là mẫu thân của Lưu vương, tất nhiên là phải đến hỏi một chút ý của nàng.

”Như thế nào, mới qua bao nhiêu ngày, những người này liền vội vã muốn thay đổi gả cho kẻ khác.” Hoàng hậu thanh âm đột nhiên lãnh, “Một hồi đại hỏa thiêu hủy phủ thái tử, ai có thể chứng minh chết cháy đúng là nhi tử của ta, một khối ngọc bội hạ táng. Lưu vương hẳn còn sống!”

Tương Như Nhân ngẩn ra, hoàng hậu tiện đà hừ một tiếng, “Nếu nhi tử ta còn sống, những người này liền ngoan ngoãn ở Lưu vương phủ đi. Các nàng sinh là người nhà ta, chết là quý nhà ta, tái giá? Hừ, thanh danh nhi tử ta không phải để các nàng lung tung đến bôi đen.”

Hoàng hậu tin tưởng vững chắc Lưu vương vẫn là còn sống như thế, cầu nguyện Lưu vương có thể sớm ngày trở về.

”Nếu vẫn là nói việc này, Bồn cung không đồng ý. Quý phi mời trở về đi.” Hoàng hậu trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, Tương Như Nhân giật giật miệng, cuối cùng không nói gì.

Nàng hôm nay tới xin chỉ thị, chính là hỏi đến ý của nàng mà thôi, đến lúc đó người nhà trác phi cùng phu nhân kia cầu đến chỗ Hoàng Thượng, chẳng lẽ còn sẽ để ý hoàng hậu nơi này là nghĩ như thế nào sao.

Nhưng Tương Như Nhân cũng nói không ra Lưu vương đã chết rồi, người đừng lại lừa mình dối người nói như vậy.

Cánh Nhân cung ngày qua như thế, trong lòng không có hy vọng, làm sao có thể đủ chống đỡ đi xuống. . .

Lại là một năm, yến tiệc đêm 30 trong cung. Hoàng thái hậu vắng mặt, Tương Như Nhân ngồi ở địa vị cao nhất, nghe được đều là lời khen tặng nàng, trước đây, vị trí này là lưu cho hoàng hậu .

Mà nay, nàng trừ bỏ thân phận hoàng hậu, cái gì cũng đều là theo thông lệ dành cho hoàng hậu mà hưởng.

Trên đài tiết mục kết thúc, tiếng pháo hoa đầu tiên vang lên bên ngoài đại điện khiến mọi người bước ra xem. Mỗi một năm đều giống nhau, không có gì thay đổi.

Điều duy nhất không giống nhau đối với nàng mà nói, đó là hôm nay thế gia phu nhân tiến cung, đều dẫn theo đích tiểu thư mười hai mười ba tuổi lại đây. Thịnh an trước yến tiệc, nàng chính là gặp không ít.

Thành vương qua năm liền mười lăm. Thành thân còn sớm, nhưng hôn sự cũng phải đăng báo. Có thể trở thành Thành vương phi hay không, trừ

bỏ Hoàng Thượng quyết định, ở trước mặt quý phi này để lại ấn tượng tốt, cơ hội cũng có thể gia tăng không ít.

Tương Như Nhân nhìn Đức phi ngồi ở phía dưới liếc mắt một cái, cười nàng, “Người như thế nào không đi ra xem? “

Đức phi miễn cưỡng , “Hàng năm đều là như thế, có cái gì đẹp, bất quá mấy ngày qua mấy tiểu thư này đó, nhưng thật ra nhìn đủ.” Cuối cùng, nàng quay về nhìn mấy phu nhân, tiểu thư ngồi ở đối diện cũng không có rời đi, hướng Tương Như Nhân nói, “Này còn không phải, người không đi, cũng liền không đi rồi, ở lại đây cho người ngắm kìa.”

Sau đó Tương Như Nhân nhích người đi ngoài điện đứng một hồi, đó phu nhân này đó liền mang theo đứa nhỏ nhà mình cũng đi theo ra. Có ý hay vô ý, mục đích rất rõ ràng.

Trở về Chiêu Dương cung, đêm khuya Tô Khiêm Dương lại đây, trên người mang theo một cỗ mùi rượu.

Tương Như Nhân chờ hăn cũng chưa ngủ, giúp hăn cởi áo khoác, thúc giục hăn đi tắm rửa. Tô Khiêm Dương lại không chịu đi, ép nàng tựa vào giường, hăn gối lên thân thể của nàng nằm ở kia, híp mắt, nói lời đều là mùi rượu đầy miệng.

”Ngài rốt cuộc là uống bao nhiêu rồi?” Tương Như Nhân bật cười, đây là say rượu nên điên rồi.

Tô Khiêm Dương híp mắt đem hai tay nàng đặt ở lồng ngực của mình thượng, cất kỹ, “Như vậy dựa vào rất thoải mái.”

Tương Như Nhân bất đắc dĩ từ trong Thanh Đông tiếp nhận khăn ấm, thay hăn lau mặt một chút, “Tắm rửa qua đi nằm xuống mới thoải mái, ngài tắm rửa đi.”

Thật vất vả khuyên hăn đi tắm rửa, phòng tắm lại một trận ép bước, chờ mặc quần áo tử tế đưa hăn tới trên giường nằm xuống, đã là chuyện hơn nửa canh giờ sau đó.

Tô Khiêm Dương này còn lôi kéo nàng không cho nàng đổi quần áo, Tương Như Nhân xác định hăn đây là say thật.

Không bao lâu hăn liền ngủ mất , Tương Như Nhân lúc này mới có thể bứt ra đi thay quần áo. Kêu Thanh Đông đi bên ngoài hỏi Trần Phụng một chút. Đêm nay yến tiệc trên tiền điện, Hoàng Thượng quả thật uống rất nhiều. Sau đó Bình vương gia cùng vài vị đại thần mời rượu, cũng đều tiếp, lúc này mới bị say.

Tương Như Nhân nằm trên giường, trong lúc ngủ mơ Tô Khiêm Dương cảm giác được nàng nằm lại đây, vòng tay ôm lấy nàng, nghiêng đầu tựa vào bờ vai của nàng, bộ dáng này, bộ dáng ngôi cừu ngủ nửa điểm cũng không giống.

Nam nhân, có đôi khi cũng giống đứa nhỏ. . .

Thời gian trôi qua nhanh, đầu năm nhanh qua đi, rất nhanh chính là tháng tư tiểu tuyển. Trong cung không muốn thêm người nữa, tú nữ chung tuyển cuối cùng đều là để cho Hoàng Thượng tứ hôn.

Trong cung mỗi ngày có vẻ càng im lặng, chỉ chớp mắt saja chí, vào tháng bảy thời tiết cũng nóng lên nhiều, mà Ngô vương phi sinh cũng đã gần kề.

Tương Như Nhân phái cung ma cũng như nương đi Ngô vương phủ, đây xem như hoàng gia lần đầu tiên nghênh đón hoàng trưởng tôn chân chính. Bất luận nam nữ, một phần không khí vui mừng này làm cho thái hậu thân mình đều đi theo tốt hơn không ít.

Một buổi sáng tháng tám, Ngô vương phi phát động, đến buổi tối, Ngô vương phi thuận lợi sanh ra một cái nữ nhi. Người khác rất cuộc là nghĩ cái

gì Tương Tương Như Nhân không rõ ràng lắm. Thời điểm tin tức Ngô vương phi sinh nữ nhi đến Chiêu Dương cung, nàng nhìn Hoàng Thượng nhưng thật ra rất vui vẻ, lúc này còn ban thưởng tên, đặt tên là Tô Mạn Cận.

Trần Phụng lúc này sẽ đem tên Hoàng Thượng ban cho đi Ngô vương phủ, còn mang theo ban thưởng từ hoàng cung. Ngô vương phi sinh hạ hoàng trưởng tôn nữ, tự nhiên là được phần thưởng lớn.

Sau đó, Tô Khiêm Dương cùng với Tương Như Nhân thương lượng về hôn sự của Thành vương.

Tô Khiêm Dương nói với Tương Như Nhân về nữ tử của hai nhà. Trịnh công phủ đích Đại tiểu thư cùng Đức Hầu phủ đích trưởng tôn nữ.

Tương Như Nhân nghĩ nghĩ, vẻ mặt khẽ giật mình. Hai nhà ở trong triều làm việc thập phần điệu thấp. Thời kì phồn vinh nhất, hẳn là thời điểm thái tổ hoàng đế, hiện giờ mặc dù không có như Tương gia phồn vinh, nhưng lai lịch đều là thập phần thâm hậu. Trước đây tổ phụ cũng là cùng Đức lão Hầu gia có chút giao tình. Trịnh quốc công phủ này cùng Đức Hầu phủ, cũng không phải ở Lâm An thành.

”Lúc trước tổ tiên qua đời, trong triều đại loạn, hai nhà này là không có tham dự tranh đấu ngôi vị hoàng đế. Lúc ấy cũng không có duy trì hoàng tử nào. Cho nên sau khi phụ hoàng đăng cơ, hai nhà này cũng không có được trọng dụng đến.” Không có trọng dụng không có nghĩa là người ta không có năng lực. Lúc ấy thái tổ hoàng đế đột nhiên băng hà, không ít đại thần đều là mang theo toàn tộc rời khỏi này cuộc chiến tranh ngôi vị hoàng đế. Hiện giờ những người này, ở các nơi đều xem như danh môn vọng tộc, ở trong triều làm quan cũng có, ở các nơi gánh trọng trách cũng có, nhưng bởi vì làm việc điệu thấp, cho nên không làm cho người chú mục mà thôi.

Nói cách khác, thế gia có lai lịch có như vậy, giáo dưỡng ra đứa nhỏ nhất định cũng là không kém.

Mà cưới nữ tử hai nhà này, so với cưới nữ tử thế gia hiện giờ trong triều đang nổi bật, rõ ràng thỏa đáng hơn.

Hiện giờ trong vài vị hoàng tử, chỗ đứng của Thành vương đã là cao nhất. Tô Khiêm Dương cần chính là vững chắc tăng thêm lực lượng hậu thuẫn, có được một cái thế tộc điệu thấp nhưng thực lực thâm hậu, mới có thể để cho đường sắp đi ở phía trước càng ổn thỏa.

Tương Như Nhân còn nhìn không ra sao, Hoàng Thượng cứ việc nửa câu nói cũng chưa giải thích. Nhưng dựa theo cách lựa chọn Ngô vương phi cùng Thành vương phi mà xem, cũng đã đầy đủ rõ ràng thể hiện ý tứ của hắn.

”Hoàng Thượng đối người hai nhà này hiểu biết so với thần thiếp sâu hơn.” Tương Như Nhân còn chưa nói xong, Tô Khiêm Dương giơ tay ngắt lời của nàng, “Theo ý nàng, nhà nào thích hợp?”

Dựa vào nàng chứng kiến, tất nhiên là Đức Hầu phủ đích trưởng tôn nữ thích hợp hơn một ít. Đức lão Hầu gia tuổi tác đã cao, nếu là hôn sự này định ra, hầu tước truyền cho đích trưởng tử, sau khi thừa tước Đức hầu có thể thuận lý thành chương đến Lâm An thành nhậm chức, Đức Hầu phủ cũng có thể quay về Lâm An.

”Thần thiếp nghĩ đến, Đức Hầu phủ Phạm gia đích trưởng nữ thích hợp hơn một ít, tổ phụ năm đó cùng lão Hầu gia cũng có chút giao tình.” Tương Như Nhân nghĩ nghĩ nói.

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, “Cũng nghĩ giống như trẫm.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Sự Cố Ngoài Ý Muốn

Hôn sự của Thành vương định ra rất nhanh. Sau khi Tô Khiêm Dương cùng Tương Như Nhân nhắc qua, nửa tháng sau liền hạ chỉ tứ hôn. Đức Hậu phủ đích trưởng tôn nữ chỉ so Thành vương nhỏ hơn một tuổi, năm nay đã mười bốn. Hôn sự này định tại tháng mười sang năm, cách hiện nay bất quá chỉ hơn một năm nữa.

Trước khi hôn sự Thành vương định ra, Tương Như Nhân bên này thường xuyên đều có thể nghe bẩm báo nói nhà ai lấy cái gì đó tặng cái gì lại đây. Hôn sự vừa định xuống, việc này tức khắc tựu ít đi. Cũng có người nóng lòng thay nàng, đi nghe tin về Đức Hậu phủ này. Viên thành cách Lâm An thành không xa, Đức Hậu phủ là danh gia vọng tộc mấy đời, mọi người luôn ngôn truyền như vậy. Bao nhiêu năm trước, người Phạm gia này ở trong triều là đại thần hết sức quan trọng, hiện nay người Phạm gia cũng có chức vị ở trong triều.

Qua vài ngày cụ thể tin về Phạm gia đích trưởng tôn nữ này liền tới tay Tương Như Nhân. Sau khi xem xong, Tương Như Nhân yên tâm hơn rất nhiều. Tám tuổi đi theo bên cạnh chủ mẫu Phạm gia quản lý công việc vặt, này Phạm gia cao thấp, không có một người nào, không có một kẻ nào không khen Đại tiểu thư này tốt, tính tình trầm ổn. Tuy rằng còn chưa có tiếp xúc qua, Tương Như Nhân ấn tượng đã thấy không tệ.

Ban đêm Thành vương lại đây, Tương Như Nhân cùng hẳn nói lên việc này. Hẳn nhưng thật ra có vẻ lạnh nhạt, một bên Bình Ninh trêu chọc hẳn, “Người biết rồi chẳng lẽ lại không có phái người đi hỏi thăm?”

Dung nhi nhìn nàng, nở nụ cười, “Ta cũng không có vụng trộm chạy tới Viên thành nhìn xem.”

”Ô Ngạn Dung! Người lại trêu chọc ta!” Bình Ninh một chút liền đỏ mặt, “Mỗi lần đều lấy cái này ra nói, có ý gì.” Nàng cầm lệnh bài của hãn chạy ra đi tìm Bắc Đò vương, bị hãn qua lại nói vài lần, mỗi lần đều biểu tình này, chán ghét muốn chết!

”Người còn không cho người khác nói.” Tương Như Nhân cũng cười, cười xong, nghĩ đến nữ nhi phải gả đi xa, vẫn là không buông được.

Bình Ninh dựa tới bên người nàng, “Mẫu phi cũng là, như thế nào luôn lấy chuyện này mà nói nhi thần.”

Tương Như Nhân sờ sờ đầu của nàng, “Đệ đệ của người là muốn nói cho người biết, chớ đi Bắc Đò, cũng không thể lỗ mãng như vậy nữa rồi.”

Trong phòng này yên tĩnh một lát, hai chữ Bắc Đò mang theo một khoảng cách quá xa, bỗng lộ ra chút thương cảm. Bình Ninh cười hì hì ngẩng đầu lên, chẳng hề để ý, “Mẫu phi ngài yên tâm, trong lòng ta đều biết.”

Tương Như Nhân khẽ thở dài một hơi, đứa nhỏ rất hiểu chuyện, mình cũng sẽ đau lòng. Bình Ninh đáp ứng gả cho Bắc Đò vương, trong đó là có lo lắng về sau, mà nàng khi này cũng không có gì để phản đối.

”Hãn dám khi dễ người, liền viết thư về, ta đi đón người.” Trầm mặc một hồi lâu Dung nhi mở miệng, nói hết sức trịnh trọng.

Bình Ninh khloe miệng cong lên, rốt cục hài lòng một ít, cũng vỗ vỗ bờ vai của hãn, kiêu ngạo nói, “Người yên tâm, ta như thế nào lại chịu khi dễ, muốn trở về cũng phải hãn đem bản công chúa đưa về.”...

Giữa tháng chín, Ngô vương phủ tiệc đầy tháng, Bình Ninh và Dung nhi đều đi. Đây vốn là một đại hỷ sự vui mừng, nhưng trên đường về, xe ngựa của Bình Ninh và Dung nhi lại xảy ra vấn đề. Bánh xe đang chạy bỗng nhiên nói lỏng ra, xe ngựa lao đảo. Phía trước xa phu không định được phương hướng, xe ngựa trực tiếp chạy loạn, đụng phải mấy quầy hàng trên đường, cuối cùng cả thân ngựa đâm sầm vào cửa hàng người ta, ngựa mới không có chạy nữa.

Hộ vệ đuổi theo vội vàng đưa Bình Ninh và Dung nhi trong xe ngựa ra. Bình Ninh bởi vì có Dung nhi ôm nên chỉ bị kinh hách. Dung nhi trên người va chạm nổi lên không ít vết bầm.

Xa phu bị thương rất nặng, đến cuối cùng còn nắm chặt dây cương, khiến ngựa nhắm phía cửa hàng giảm thấp tốc độ, đâm thẳng vào cột cửa, đầu bị đụng phải.

Con ngựa kia hơn phân nửa thân mình mắc ở trong cửa lớn thống khổ hí vang, chung quanh không ít người sợ hãi.

Thời điểm Tương Như Nhân biết tin tức này, hộ vệ đã đem Bình Ninh và Dung nhi đưa về cung. Tức khắc phái người đi Thừa Kiên cung, Hoàng Thượng so với nàng biết được tin tức này sớm hơn một bước, đã phái người đi trên phố xá sầm uất kia xem xét.

Đổi qua một bộ quần áo, Bình Ninh đến bây giờ còn có chút nghĩ mà sợ. Thanh Đông đưa lên trà an thần, mỗi người một chén uống xong, Bình Ninh thân thiết nhìn vào trong phòng mà thái y đang bồi dục cho đệ đệ, “Mẫu phi, đệ đệ thế nào.”

”Bị một ít thương, đừng lo lắng.” Tương Như Nhân sờ sờ cái trán của nàng, không có phát sốt, tiện đà giữ chặt tay hơi lạnh của nàng, “Được rồi, đã hồi cung, không có việc gì.”

Bình Ninh gật gật đầu, này vẫn chưa yên tâm, ánh mắt vẫn nhìn trong phòng, Tương Như Nhân biết nàng sợ hãi, ôm nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng...

Đến buổi tối Tô Khiêm Dương lại đây, Bình Ninh và Dung nhi đều đưa đi ngủ. Tô Khiêm Dương sắc mặt không tốt lắm, Tương Như Nhân hỏi chuyện xe ngựa ban ngày này. Hắn nói cho nàng biết, trục bánh xe bị lỏng, xe ngựa chạy nhanh, sau khi trục gãy thì một bánh xe liền tuột ra.

Một cái bánh xe rơi ra, chiếc xe ngựa đều sai lệch, cơ hồ là nghiêng về một phía mà bị kéo đi. Tương Như Nhân hít vào một hơi, Tô Khiêm Dương kéo nàng qua, “May mắn phu xe kia thông minh, nếu không ngựa này chạy thêm một hồi, thân xe chịu không được ma sát, đã có thể bị hủy.” Thân xe một khi bị hủy, hai người bên trong sẽ trực tiếp té ra. Lúc này thương thế cũng sẽ không chỉ là chút máu bầm đơn giản như vậy.

”Trục xe đều là đã qua kiểm tra, gia cố, như thế nào lại bỗng nhiên rơi lỏng? “ Tương Như Nhân còn chưa nói xong, xem ánh mắt Tô Khiêm Dương, lúc này liền minh bạch ý tứ của hắn, “Trục xe này, không phải tự mình rơi lỏng.” Là có người cố ý.

”Đã phái người tra xét, trầm hoài nghi là hôm nay ở bên ngoài Ngô vương phủ bị người rơi lỏng.” Thời điểm ở trong cung xuất phát xe ngựa không có vấn đề, vậy chỉ có thể là khi trở về bị người động tay chân. Tương Như Nhân nghe hắn vừa nói như vậy, trong lòng căng thẳng, thừa dịp tiệc đầy tháng ở Ngô vương phủ xuống tay với hai đứa nhỏ của nàng, rắp tâm này, rất rất rõ ràng.

Tô Khiêm Dương cảm giác được nàng thân mình cứng ngắc, vỗ vỗ, “Đừng lo lắng, trầm sẽ tra rõ ràng chuyện này.”

Tương Như Nhân trầm mặc một lát, “Ngô vương phủ hiện giờ cũng biết tin tức này?”

”Thời điểm xe ngựa gặp chuyện không may gây ra ồn ào như vậy, Ngô vương phủ khẳng định cũng sẽ biết chuyện này.” Không chỉ là Ngô vương phủ, nhiều người nhìn thấy như vậy, rất nhanh sẽ truyền ra.

Tô Khiêm Dương thấy nàng cau mày, đưa tay ra nắm tay nàng, thanh âm có phần lãnh, “Dung nhi định ra hôn sự, sợ là có ít người nóng nảy.” Đây vẫn chỉ là định thân, chưa đại hôn, đã có người chờ không được muốn làm cho Thành vương gặp chuyện không may.

Một chuyến này Bình Ninh và Dung nhi đi ra ngoài, bất luận là Tương Như Nhân hay là Tô Khiêm Dương, đều là phái người trông coi, nhưng vẫn để cho người chui kẽ hở...

Ngày hôm sau Tô Khiêm Dương lâm triều, Kim chiêu viện đến Chiêu Dương cung, nói là nghe nói chuyện ngày hôm qua, đến thăm Bình Ninh và Dung nhi.

Tương Như Nhân sai Thanh Thu dâng trà. Kim chiêu viện hiện nay có thể cùng quá khứ khác biệt lớn, lên cấp làm tổ mẫu, thần sắc giữa lông mày đều mang ý cười. Tương Như Nhân cầm lấy cái chén uống trà, cười nói, “Cũng không còn chuyện gì, chính là bị kinh sợ thôi.”

”Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Kim chiêu viện thần sắc lo lắng, “Cũng là Ngô vương phủ chiếu cố không chu toàn, xe ngựa mới rời đi thời gian bao lâu đã ra chuyện. Đêm hôm qua Ngô vương còn tiến cung một chuyến đến cùng nô tì nói lên chuyện này, lo lắng một đêm đâu.”

Lo lắng một đêm?

Tương Như Nhân ánh mắt khẽ động. Tin Bình Ninh và Dung nhi được đưa về cung cho dù là không ai biết, Ngô vương cũng không đến mức toàn bộ đều không nghe được gì. Trên phố xá sầm uất này đều thấy được Bình Ninh và Dung nhi hoàn hảo không tổn hao gì từ bên trong xe ngựa được cứu ra, có chuyện gì còn đáng để Kim chiêu viện lo lắng một đêm?

Bất động thanh sắc buông cái chén, Tương Như Nhân nhìn nàng vẻ mặt còn lo lắng, “Không có gì đáng ngại, đây cũng không phải là Ngô vương có thể dự liệu được. Nếu là có thể đoán trước, vậy chắc chắn sẽ không mất thấy đệ đệ muội muội gặp chuyện không may, người nói đúng không.”

Tương Như Nhân nói ý vị sâu xa, Kim chiêu viện tay vò khăn căng thẳng, liên tục đồng ý, “Đó là tất nhiên, bất quá chuyện xe ngựa này, hiểm thấy như thế.”

”Chỉ là trục xe bị lỏng, xe chạy lâu, cái này cũng khó tránh khỏi.” Tương Như Nhân cười, “Ngô vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, nghĩ đến sẽ không có người có thể đục nước béo cò chui chỗ trống.”

Kim chiêu viện vẻ mặt khựng một chút, cuối cùng ngượng ngừng cười, lúc này gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không phải. Nói sẽ không, đến lúc đó điều tra ra có người đục nước béo cò, Ngô vương phủ cũng có trách nhiệm. Nói có thể, không phải trực tiếp thừa nhận chuyện này.

Trong ấn tượng của Kim chiêu viện, Tương quý phi tính tình là lãnh đạm một chút, nhưng không đến mức là người gây sự như này.

Có lẽ đối với Kim chiêu viện mà nói, Tương Như Nhân vẫn là người năm đó ở tiệm để bởi vì nàng tạ ơn mà đối với nàng vẻ mặt ôn hoà.

Tiền Kim chiêu viện, Tương Như Nhân sai Hứa ma ma đem mấy thứ Kim chiêu viện mang đến gì đó đều dọn đi. Phùng Áng rời đi suốt cả đêm, cũng mang về đến một ít tin tức.

Ngô vương phủ tiệc đầy tháng, tất cả khách tiến đến, xe ngựa đều là dừng ở một chỗ, tiện cho trông giữ.

Mới đầu xa phu đều cũng là ở lại trên xe mình, sau đó Ngô vương phủ phái người đến thay bọn họ trông giữ, ban cho mấy xa phu vài bàn tiệc

trong viện khác. Nơi trông xe ngựa này cũng chỉ còn người trông giữ của Ngô vương phủ.

”Không phải còn có thị vệ trông giữ sao? “ Cho dù là xa phu không ở, ít nhất cũng có thị vệ, không thể một người cũng không có ở lại.

”Là Ngô vương hạ lệnh.” Phùng Áng tiện đà nói, “Không đi thì cũng có từ trong viện trực tiếp tặng đồ ăn lại đây, làm cho bọn họ ở chỗ gần xe ngựa, có thể nhìn thấy mà ăn.”

”Nói như vậy, là không có cơ hội hạ thủ.” Không có đi hết toàn bộ, còn để lại người. Thị vệ nhìn chăm chăm, muốn đem trục xe gỡ ra, tốt xấu cũng phải tốn không ít thời gian, không có khả năng không ai nhìn thấy.

Xe ngựa đã bị kéo tới phủ nha điều tra, người của Phùng Áng cũng không thể đi vào. Tương Như Nhân gật gật đầu, “Chú ý một ít động tĩnh của Ngô vương phủ, người trước đi xuống đi.” Nếu là không có cơ hội cho người ta hạ thủ, chẳng lẽ trục xe này thật sự là tự mình nói lỏng. Tương Như Nhân cảm thấy không thể tin, nhưng theo điều tra, chỉ ra kết quả như vậy. Cũng chỉ có thể chờ Hoàng Thượng bên kia tra được ra kết quả...

Hai ngày sau phủ nha có kết quả điều tra. Trục xe này quả thật không phải tự mình nói lỏng. Không phải có người thay đổi, mà là có người hướng trục xe kia hắt loại dầu gì đó. Lúc xe ngựa chạy nhanh, dầu quá trơn, trục xe liền tự nhiên nói lỏng. May mắn chính là trục xe chạy đến phố xá sâu uất mới nói lỏng mà không phải ở lúc đi qua bờ sông. Nếu không, xe ngựa này liền trực tiếp lao xuống sông rồi.

Cái này có thể giải thích vì sao có người nhìn xe ngựa còn để cho người ta động tay chân. Thị vệ nhìn chăm chăm, ngồi ở gần đó ăn cơm, cũng chỉ có thể nhìn chăm chăm một mặt, chỉ cần có người đi qua, lơ đãng hắt lên. Không âm thanh lại càng không cần cúi đầu, căn bản phát hiện không đến.

Vài thứ kia thấm vào rồi, xe dừng ở bên ngoài, nắng tháng chín liền hong khô.

Nếu không phải phủ nha đem trực đặt ở trong nước nổi lên một chút vết dầu, lại đi Ngô vương phủ xem xét nơi dừng xe ngựa ngày hôm đó cũng phát hiện dấu vết dầu. Thật đúng là chỉ nghĩ đến trực xe này chính là tự mình cởi bỏ, không ai xuống tay.

Nhưng hôm đó người đi qua xe ngựa nhiều lắm, xa phu, còn có người Ngô vương phủ lui tới. Cẩn thận sắp xếp tra xét, chính là thời điểm xa phu đi ăn cơm kia, người đi qua ít hơn, phủ nha kia bắt tám người đến truy hỏi.

Nhưng hỏi là hỏi không ra cái gì rõ ràng. Hình bộ thượng thư Lam đại nhân tiến đến, dùng biện pháp cũ, tìm vận may. Cho tám người này trở lại nhà lao, lại phái người đi trong nhà tám người này thu thập quần áo bọn họ mặc thường ngày. Quả thực ở gấu áo một người phát hiện cùng vết dầu mỡ trên mặt đất ở Ngô vương phủ giống nhau, ở tay áo của hai người khác, cũng phát hiện thứ này.

Vì thế đem mục tiêu định tại trên ba người này rồi đi tra xuống. Ba ngày sau, Lam đại nhân hỏi bầm Hoàng Thượng, tra những người có liên quan với ba người này, một chút có dẫn ra hai cái đại thần.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Không Làm Sẽ Không Chết

Hai cái đại thần này theo thứ tự là vị hiện giờ trong triều khí thế đang cao Kim thị lang cùng một vị cho tới nay cũng không lên không xuống Điền thiếu khanh.

Kim gia cùng Điền gia, hai cái tên này vừa ra tới, không khỏi làm cho người ta liên tưởng đến chuyện trước đây khi Điền dung hoa muốn gặp Ngũ hoàng tử, đám người Kim chiêu viện đã tiến đến Thừa Kiên cung cầu tình.

Khi nào thì ở ngoài cung hai nhà này cũng ăn ý như vậy.

Đương nhiên phải từ trên thân người bị bắt tới tìm manh mối đến hai nhà này cũng không phải một chuyện dễ dàng. Nếu là trực tiếp đem Kim thị lang cùng Điền thiếu khanh tuyên tiến vào hỏi trách, lúc sau mới quay về tìm chứng cứ, cái gì nên xóa cũng đều sẽ bị xóa sạch. Vì thế Tô Khiêm Dương ban thủ dụ cho Hình bộ thượng thư, mang binh trực tiếp đi hai nhà Kim - Điền bắt người liên quan điều tra, còn cái gì khả nghi đều một lượt mang về, bao nhiêu người có liên quan cũng không tha. Thà rằng bắt nhầm rồi thả sau còn hơn bỏ sót.

Thế là vào một buổi tối tháng chín, vừa mới vào đêm, các nhà vừa dùng qua cơm chiều, ngồi nói chuyện phiếm thì nói chuyện, đi ra ngoài dạo phố thì đi dạo. Bỗng nhiên cửa phủ hai nhà Kim - Điền có quan binh tụ tập, sau khi gõ cửa trực tiếp đưa ra thủ dụ, mạnh mẽ đi vào, bắt đầu vây bắt.

Trong lúc nhất thời sự yên lặng ban đêm cứ như vậy bị đánh vỡ. Người Điền gia không nhiều. Kim gia cao thấp mấy chục miệng ăn bị bắt thành

lình một trận ập đến hù dọa không nhẹ. Nhưng chờ bọn hãn hoãn quá thần lai, Kim thị lang đã bị thị vệ bắt. Mà Lam đại nhân chỉ huy những người còn lại điều tra chứng cứ. Trước đây, các cửa phủ Kim gia toàn bộ cũng đã có người trông coi, chạy đi một cái, bắt một cái.

Lam đại nhân nhìn thấy Kim gia một nhà già trẻ, lại nhìn Kim thị lang sắc mặt tái nhợt, cũng không trả lời lời bọn hãn, chính là im lặng chờ đợi thủ hạ đem những gì nên lục soát thì lục soát, sai người nhìn chăm chăm những người còn lại của Kim gia, không cho phép bọn họ xuất phủ. Sau đó mang theo Kim thị lang cùng người có liên quan quay về Hình bộ.

Điền gia bên kia bắt cũng mau. Điền thiếu khanh bị khí thế hung hung ập tới trực tiếp dọa cho phát sợ. Điền lão phu nhân vừa khóc lại gào thét, Hình bộ thị lang Lý đại nhân một tấm vải ngăn chặn miệng Điền lão phu nhân, trong đại sảnh liền an tĩnh lại.

Lục soát đồ vật này nọ và bắt người trở về Hình bộ. Nửa đêm thăng đường, Kim thị lang cùng Điền thiếu khanh hai mặt đối diện, nhất thời liền hiểu được là đã ra chuyện gì.

Hình bộ thượng thư thay quan phủ, ngồi xuống nhìn hai người phía dưới, lạnh lùng nói, “Kim thị lang cùng Điền thiếu khanh hai người hợp mưu, tiệc đầy tháng của Ngô vương phủ ngày hôm đó, phái người động tay chân lên xe ngựa của Nhị công chúa cùng Thành vương điện hạ, các người có nhận tội không?”

Nhận tội sao, tất nhiên là không nhận. Nếu nhanh như vậy có thể làm cho bọn họ dấn tội, lại như thế nào còn cần bỏ khí lực lớn như vậy đi tìm chứng cứ. Vì thế, nhân chứng từng bước từng bước dẫn tới, vật chứng từng cái từng cái trình lên. Chính là ba người hạ thủ bị nắm đến kia, còn có vật chứng trên người bọn họ, từ hai nhà Kim - Điền lại tìm ra vài lá thư, một số vật khác....., từng cái phóng tới trước mặt hai người.

Mấy phạm nhân cùng Kim thị lang là không có trực tiếp liên hệ, cho nên mới bỏ công vài ngày như vậy đi tìm chứng cứ. Trong đó tìm người bắc cầu dắt mối, còn có người từng trả ngân lượng, người giao thư, toàn bộ đều mang đến.

Chờ ở trên công đường mọi người sắp đứng không đủ chỗ nữa, Kim thị lang cùng Điền thiếu khanh sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

Điền thiếu khanh thân mình còn không ngừng phát run, ước chừng là thật không ngờ dù đã dùng biện pháp như ngoài ý muốn để thiết kế, lại bị bắt được cả một nhóm lớn...

Mà lúc này ở cửa lớn Kim gia, thủ vệ sâm nghiêm đứng canh. Phía cửa sau hẻm lách, nhô ra một bóng người, hết nhìn đông tới nhìn tây lúc, trong lòng ngực ôm cái gì đó, hướng tới một phương hướng chạy thật nhanh.

Bỗng ở góc tường bên kia, Lý thị lang mang theo mấy thị vệ xuất hiện, nhìn thấy thân ảnh vội vàng kia, đối với mấy cái thị vệ gật gật đầu, đi theo.

Người nọ không ngừng chạy về phía trước, thường thường nhìn xung quanh phía sau, cực kỳ sợ có người đi theo. Lý thị lang bọn họ chính là xa xa theo sát, thẳng đến nhìn người kia đi tới cửa sau Ngô vương phủ. Sau khi hẳn đi vào, Lý thị lang sai người hồi báo, chính mình dẫn những người còn lại canh giữ ở các cửa của Ngô vương phủ xem động tĩnh.

Lúc này đã là rạng sáng, Ngô vương phủ cửa lớn vẫn không có động tĩnh, người nọ sau khi đi vào cũng không có trở ra. Trời dần dần sáng, đợi đến khi vào triều, cửa lớn Ngô vương phủ mới mở. Ngô vương gia mang theo Ngô vương phi vẻ mặt tự nhiên đi ra, hai người lên cùng chiếc xe ngựa, hướng tới trong cung.

Lại là cách một hồi lâu, kẻ đêm khuya đi vào lại từ cửa sau Ngô vương phủ đi ra, cũng thật cẩn thận, Lý thị lang hạ lệnh bắt người, qua một cái ngõ nhỏ, người nọ đã bị vây bắt, nhét vào xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt.

Hình bộ bên kia đã muốn thăm vấn không sai biệt lắm, là lúc vào triều sớm, trong nội cung, Kim chiêu viện cũng biết chuyện này. Ánh mắt của nàng một vòng kích động, phản ứng đầu tiên chính là hỏi Ngô vương phi, chuyện này có tra được tới trên đầu Ngô vương phủ hay không. Ngô vương phi lắc đầu, Kim chiêu viện ánh mắt buông lỏng chút, “Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi.” Nhưng cảm xúc như trước là bình tĩnh không được. Phụ thân đột nhiên bị bắt, một chút dấu hiệu đều không có. Hình bộ kia đến tột cùng là tìm được chứng cứ gì, hơn nữa còn là Hoàng Thượng đã hạ thủ dụ.

”Mẫu phi, Vương gia nhờ nô tì hỏi, ngày đó nói phải ban cho các xa phu và thị vệ, không thể để cho bọn họ trời rất nóng vẫn chờ ở bên ngoài, có phải có quan hệ với chuyện ngoại tổ mẫu bị bắt hay không?” Ngô vương phi hỏi hàm súc. Nếu trực tiếp một chút, thì phải là có liên quan đến chuyện Nhị công chúa Thành vương điện hạ hay không.

Kim chiêu viện vẻ mặt bị kiềm hãm, cố gắng che dấu đi bối rối, nói chuyện có chút dồn dập, “Cùng các người không có vấn đề gì, các người không biết rõ tình hình, Hoàng Thượng cũng không truy cứu trách nhiệm của các người.”

Ngô vương phi cũng không phải cái kẻ ngu dốt, là có tuệ tâm, lập tức liền minh bạch ý tứ trong lời Kim chiêu viện. Sau đó vẻ mặt cũng dịu đi không nổi.

Nói không dễ nghe, cho dù là cùng Ngô vương phủ không có nửa điểm quan hệ, chuyện như vậy vừa ra, Kim gia bị đổ, chẳng lẽ sau này Ngô vương còn có thể được hoàng thượng trọng dụng sao.

Ngô vương phi trong lòng bắt đầu có chút nén giận Kim chiêu viện. Làm cái gì tốt không làm, tại sao phải đi ra tay với Nhị công chúa cùng Thành vương. Tương quý phi một nhà là bọn hãn có thể trêu chọc sao. Thậm chí Vương gia lúc trước còn ở chỗ nàng nhắc nhở qua, cần đối với Nhị công

chúa cùng Thành vương tốt một chút. Như thế nào mẫu phi ở trong cung nhiều năm như vậy, còn có thể nhìn không rõ.

”Mẫu phi, sáng nay có tin là Điền gia cũng bị bắt vào Hình bộ. Lúc này nghiêm trọng, đến lúc đó nên như thế nào?” Ngô vương phi vẫn là trấn định cảm xúc hỏi Kim chiêu viện.

Điền gia cũng bị điều tra đến đâu rồi!

Kim chiêu viện bình ổn một chút tâm tình, nhìn Ngô vương phi, “Người đi về nhà, chuyện này cùng Quân nhi cùng người cũng không có liên quan. Các người an tâm ở nhà là được. Bốn cung nơi này còn có việc, người trước trở về.”

Phái người tiễn Ngô vương phi xuất cung, Kim chiêu viện sắc mặt cũng duy trì không nổi, tức khắc vào phòng trong đem toàn bộ thư đốt, sau đó đi tới chỗ Điền dung hoa, cùng nàng nói lên chuyện này.

Điền dung hoa vốn chính là một người không chủ kiến, vừa nghe càng luống cuống. Kim chiêu viện bảo nàng đem chứng cứ xóa hết. Xem nàng bộ dáng gấp thành xoay quanh, giữ chặt nàng, phát tay liền cho nàng một cái tát, quát lớn nói, “Vội có ích lợi gì! “

Điền dung hoa tái nhợt mặt nhìn nàng, “Làm sao bây giờ, nếu Hoàng Thượng điều tra được, Kim gia cùng Điền gia là xong rồi. Không ai ủng hộ Ngô vương, hẳn không thể đăng cơ, ai tới đem Ngũ hoàng tử trả lại cho ta? “

Lúc trước Kim chiêu viện chính là dùng chuyện tương lai Ngô vương đăng cơ, có thể từ trong tay Vương thực hoa đem Ngũ hoàng tử trả lại cho nàng để hấp dẫn làm cho Điền gia cùng Kim gia hợp tác. Hiện giờ Kim gia thất bại. Dựa vào Ngô vương tư chất cũng không xuất sắc, như thế nào còn có thể tranh vị trí kia.

Kim chiêu viện trực tiếp đem nàng xô ngã trên mặt đất, vẻ mặt càng dữ tợn, “Đồ vô dụng, bây giờ là lúc nghĩ đến những điều này sao!” Mới vừa nói xong, ở cửa kia bốn năm cái cung ma xông vào, nhìn thấy Kim chiêu viện cùng Điền dung hoa hai người đều ở đây, hai lời chưa nói, đều bắt lại, trong mồm nhét khăn lụa, dẫn đi ra ngoài...

Chứng cứ tra được đến Kim chiêu viện bên này liền dừng lại. Thư nàng cùng Kim gia trao đổi cũng là không còn nhiều, đề cập việc xe ngựa này ít ỏi không có mấy.

Nhưng phần ít ỏi không có mấy này cũng đã đủ. Kim chiêu viện cho dù không phải chủ mưu, cũng là tông phạm, biết cũng không ngăn cản, tội thêm nhất đẳng.

Mà Điền dung hoa, thời điểm bắt đi người đã đã là trạng thái nửa điên điên, trong miệng vẫn nhắc tới Ngũ hoàng tử, con của nàng, gặp ai cũng nhào tới đánh cắn, nói đừng bắt con của nàng, thậm vấn đều không cần.

Tất cả gì đó tra ra, hiện nay đã đưa đến Hoàng Thượng bên này, Ngô vương quả thật vô tội.

Kim - Điền hai nhà hợp mưu, từ lúc Ngô vương phi sinh hạ hoàng trưởng tôn nữ cũng đã lên kế hoạch chuyện này. Mới bắt đầu kế hoạch là sinh nam hài thì nhất định là phải thỉnh tấu lập thái tử. Sau lại sinh nữ hài, bọn họ lại nghĩ tới rồi lúc tiệc đầy tháng sẽ động tay chân lên xe ngựa của Thành vương. Cũng không phải muốn hấn vào chỗ chết, chỉ cần tàn phế, nàng cùng ngôi vị hoàng đế là vô duyên rồi.

Bọn họ lúc trước vòng vo tìm tám người xuống tay làm chuyện này, thì ra là lúc ấy có đến mấy kẻ không ngừng ở bên cạnh xe ngựa đi qua lại. Nhưng thị vệ nhìn chăm chú, cuối cùng đặc thủ chỉ một người, sau lại bị bắt đến, trên tay áo dính dầu mỡ. Còn lại những người đó, năm người trở về

cẩn thận tiêu hủy chứng cứ, chỉ còn có hai kẻ quần áo còn chưa có tẩy trừ đã bị bắt tra xét.

Mà Ngô vương phủ ngày đó ban cho xa phu, thị vệ ở trong viện cách vách ăn cơm, là vì Kim chiêu viện khuyên Ngô vương phi. Những người kia đều là tâm tâm lao khổ, khao thưởng bọn họ, coi như là vi hoàng trưởng tôn nữ tích đức.

Tương Như Nhân nơi này nghe đến, Kim - Điền hai nhà đã bị xử trí. Điền dung hoa cùng Kim chiêu viện trực tiếp tước bỏ phần vị, biếm lãnh cung.

Mà lúc này Tương Như Nhân cũng không có cơ hội hỏi một chút Kim chiêu viện. Lúc tranh ngôi vị hoàng đế là không cần nhớ quá khứ Tương gia đối với Kim gia giúp đỡ, nhưng nàng cuộc sống đang yên ổn, tại sao lại muốn đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này. Hoàng Thượng cũng chưa già đi, khẩn cấp nhìn chăm chăm vị trí này, rốt cuộc là vì cái gì?

Huống chi Hoàng Thượng không lập thái tử là vì muốn biết các thế lực nào trái ý mình, có mưu đồ riêng, nhảy ra một cái liền gạt bỏ một cái, kẻ xuất đầu trước luôn bị thảm nhất...

Trong triều đình hai nhà Kim - Điền ngã xuống quá nhanh. Chuyện mưu hại Nhị công chúa cùng Thành vương điện hạ khiến cho bọn họ rất cuộc không đứng dậy được, đổi lại là thế gia lớn một chút, có lẽ còn có thể bận tâm chút ít. Nhưng Hoàng Thượng chính là quyết tâm phải nghiêm trị.

Điều duy nhất làm cho Tô Khiêm Dương vui mừng một chút đúng là Ngô vương đối với việc này không biết rõ tình hình. Sau còn mang theo Ngô vương phi tiến đến thỉnh tội, cũng không phải vì Kim chiêu viện cầu xin tha thứ, mà là tự thỉnh tội, rời đi Lâm An thành đi về đất phong ở.

Cử động lần này của Ngô vương trừ bỏ thỉnh tội, càng nhiều hơn là muốn sớm kịp tránh đi trong triều đình này lại có có người lấy hấn làm bua

đỡ, nói chuyện lập thái tử.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Bình Ninh Xuất Giá

Ngô vương dời đi đất phong được quyết định, cuối tháng mười Ngô vương mang theo một bộ phận gia quyến đi đất phong trước. Ngô vương phi lưu lại chiếu cố tiểu quận chúa còn nhỏ, chờ đầu xuân lại cùng nhau di chuyển đi.

Mà Hoàng Thượng đối với quyết định này của Ngô vương, là trực tiếp hướng mọi người bố cáo Ngô vương cũng không phải nhân tuyển cho vị tria thái tử.

Mẫu thân Ngô vương cùng Ngũ hoàng tử đều là tội phi, ngoại tổ gia lại là tội thần, còn lại, cũng chỉ có Thành vương cùng Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử. Triều đình lập tức an tĩnh lại.

Không ai để cho bọn họ làm âm ỉ, hoặc là duy trì Thành vương, hoặc là duy trì Tứ hoàng tử, hình như chỗ Tứ hoàng tử người ta, Trương gia bên ngoài lại vẫn là hỗ trợ Tương gia. Chín ngoại tổ gia người ta không quan tâm, người khác thao cái gì tâm đầu.

Nhưng vẫn là không hề cam tâm, cho nên Ngô vương đi lần này, trong triều đình không còn hướng Hoàng thượng nói về chuyện lập thái tử.

Triều đình an tĩnh, hậu cung cũng an tĩnh. Hoàng cung cao thấp, an bình có chút kỳ dị.

Chiêu Dương cung bên này, bởi vì nàng là thân phận quý phi, cũng không cần phải hậu cung phi tần đến thỉnh an. Trừ bỏ Đức phi cùng Thục phi có việc tới đây một chút, Tương Như Nhân cũng rất thanh nhàn. Gần cuối năm trong cung chuyện dần dần nhiều hơn, Hoàng Thượng cơ hồ là

mỗi ngày lại đây. Tương Như Nhân trong thoáng chốc cảm thấy thế này cứ giống như là hằng ngày của các cặp phu thê bình thường.

Tháng mười một, bọn họ thảo luận nhiều nhất chính là đồ cưới của Bình Ninh.

Từ khi hôn sự định ra, Bắc Đò vương vì biểu lộ rõ thành ý, cơ hồ là cứ cách năm ba tháng lại từ bắc đò hương trong cung tặng đồ, cho hoàng thượng, cho Tướng Như Nhân, còn có cho Bình Ninh. Nói trắng ra là, Bắc Đò vương đây là muốn hối lộ Hoàng Thượng cùng quý phi.

Tô Khiêm Dương nghĩ muốn tốt cho nữ nhi, đồ cưới tự nhiên là sẽ không nường tay. Thời điểm sáu tháng cuối năm, hôn sự của Tam công chúa Lê Đồng cũng định ra rồi. So sánh ra, đồ cưới số lượng lại kém rất nhiều. Một cái là lập phủ, một cái là đến Bắc Đò làm vương hậu, đồ cưới của Bình Ninh vẫn là đại biểu cho thể diện của Đại Thiên.

Cũng chỉ có thời điểm chuẩn bị này đó đồ cưới này đó, cảm giác không nữ để nữ nhi rời đi xa của Tương Như Nhân mới càng ngày càng đậm hơn.

Qua năm rất nhanh chính là tháng ba, thời gian càng ngày càng gần

Tương Như Nhân trong lòng thương cảm càng ngày càng sâu.

Xuất giá, mai mối là Tương Như Nhân tự mình thương nghị quyết định, mọi thứ gì đó, đều phải trải qua tay nàng, nàng mới có thể an tâm. Tô Khiêm Dương cũng biết trong nội tâm nàng là luyện tiết nữ nhi đi xa như vậy. Mỗi lần ôm nàng an ủi, lại đáp ứng nàng tương lai có thể bồi nàng đi Bắc Đò thăm Bình Ninh.

Tương Như Nhân biết hẳn là đang dỗ chính mình. Vua của một nước, thật đúng là có thể giống Bình vương gia bồi Bình vương phi như vậy đi du sơn ngoạn thủy sao? Trong tay nắm bắt một lần cuối cùng danh sách đồ cưới, hít một tiếng, “Chuyến này đi, khi nào thì có thể trở về đây. “

”Nữ nhi lớn sẽ rời khỏi người. “Tô Khiêm Dương cầm qua danh sách đặt ở trên bàn kia, “Bình Ninh tại nơi đó nhất định có thể sống tốt. “

” Thần thiếp chỉ là... nghĩ như thế nào cũng không yên tâm. “Tương Như Nhân nhìn hẳn, dừng một chút. Người làm nương vì nữ nhi quan tâm, như thế nào có thể ngừng, “Nàng tính tình nóng vội, thần thiếp cũng muốn nàng ở kia sống tốt. Nhưng vạn nhất bị ủy khuất gì, nàng lại không thể nói với ai, đến lúc đó... “

Tô Khiêm Dương ngăn lại nàng lại tiếp tục nghĩ tiếp, nở nụ cười “Đến lúc đó nàng còn không có ủy khuất, người này làm nương đã trước tiên ở trong cung vì nàng lo lắng ăn không ngon, ngủ không ngon. “

Tương Như Nhân trừng mắt nhìn hẳn liếc một cái, “Ngài cái gì cũng không lo lắng! “

”Nếu lo lắng có ích. “ Tô Khiêm Dương trấn an vỗ vỗ bờ vai của nàng, “Nàng phải tin tưởng Bình Ninh có thể xử lý tốt việc này. Nàng đó đi là Bắc Đò làm vương hậu, nàng còn lo lắng như vậy, làm Bình Ninh như thế nào yên tâm? “

”Nói là nói như vậy. “Tương Như Nhân lại hít một tiếng, nhưng là ngăn không được quan tâm a. Nàng bây giờ là có thể hiểu được lúc trước thời điểm mình xuất giá mẫu thân trong phòng khó chịu hai ngày, đi ra hốc mắt cũng còn là hồng hồng, đây là luyện tiếc.

Khuyên không được nàng, Tô Khiêm Dương cùng cảm xúc bagf của nàng, cũng không hề phiền chán...

Đảo mắt tháng tư, khoảng cách Bình Ninh xuất giá chỉ còn có một tháng.

Tương Như Nhân luôn dặn dò mãi không xong. Bình Ninh sau khi nghe xong luôn cùng với Tô Khiêm Dương báo qua một lần, mẫu phi cho tới bây

giờ đều chưa có nói nhiều như vậy. Mười sáu năm cộng lại dạy bảo cũng chưa bằng mấy ngày này nghe được.

Mà Tương Như Nhân, hận không thể đem kinh nghiệm sống vài chục năm này của mình toàn bộ nhét vào trong đầu Bình Ninh, làm cho nàng đều nhớ kỹ, tương lai có thể tránh cho một ít đường vòng, có thể bớt chịu một ít suy sụp.

Trong phòng, Trạm nhi nghe xong mẫu phi giảng đạo lý cho tý tý một hồi nghe không nổi nữa, trực tiếp chạy tới Nghi Hòa cung tìm Tứ ca. Mà ở trong phòng, Tương Như Nhân đem một phần danh sách cho Bình Ninh xem, dặn nàng tới sau khi Bắc Đò, mấy thứ này đừng quên xử lý, “Nương chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn này đó cho người. Ở Bắc Đò kia nếu là ăn không quen, nói Tôn ma ma nấu cho người. Còn có thịt khô người thích ăn, chuẩn bị rất nhiều, còn muốn ăn, viết thư trở về nương cho người đưa qua.”

Trên danh sách viết tràn đầy, đều là thứ Bình Ninh thích ăn, có chút thật sự là không thích hợp làm đồ cưới. Những thứ tươi, Tương Như Nhân khiến cho người ta nghĩ biện pháp làm thành hoa quả khô mang đi.

Bình Ninh nhìn thấy mấy thứ này, có chút vẫn là trước đây thích, trường thành đã ít ăn, Tương Như Nhân đều chuẩn bị, không khỏi hốc mắt ngập nước, “Nương, không dùng được nhiều như vậy, đã quá nhiều rồi. “

” Bên kia thời tiết nhanh lạnh, ủa đông cũng kéo dài, đại tuyết cũng nhiều hơn. Người mới vừa đi qua chịu không nổi, không nên ra bên ngoài chạy. Áo lông, quần áo dày chuẩn bị ba bộ, còn lại cũng chưa cắt. Người còn lớn, đến lúc đó sai người lượng thân làm cho người.” Tương Như Nhân dặn một câu lại nói một câu khác, cuối cùng sờ sờ mặt Bình Ninh.

Bình Ninh bổ nhào vào trong lòng ngực nàng khóc lên. Nàng so với ai khác đều luyện tiệc nơi này, luyện tiệc phụ hoàng, luyện tiệc mẫu phi, luyện tiệc huynh đệ tỷ muội.

Ở cửa Hứa ma ma nhìn đến tình hình này, trộm lau nước mắt, nhìn thấy công chúa lớn lên, hiện giờ nghĩ đến phải gả xa như vậy, trong đầu đều là không nở...

Mười bảy tháng năm, Bình Ninh xuất giá.

Đội ngũ đoàn dâu của Bắc Đò là ở ngoại thành cách Lâm An thành trăm dặm. Tô Khiêm Dương tự mình đem đội ngũ đưa dâu đến cửa thành Lâm An. Đứng ở trên cửa thành, cùng Tương Như Nhân nhìn theo Bình vương gia một đường đưa dâu đi.

Cảm giác được người trong lòng ngực khẽ run thân mình, Tô Khiêm Dương nhẹ nhàng vỗ bờ vai của nàng, “Cửu đệ sẽ an an ổn ổn đem nàng đưa đến nơi, không cần lo lắng.”

Thẳng đến khi đội ngũ đưa dâu thật dài chỉ còn là chấm nhỏ một chút, sau đó nhìn không thấy, Tô Khiêm Dương mang theo nàng xuống cửa thành. Thành vương lôi kéo Trạch nhi luyến tiếc tỷ tỷ xuất giá mà khóc rống, vẻ mặt thập phần bình tĩnh.

”Hồi cung đi. “Tương Như Nhân nhẹ nhàng nói một câu.

Thiếu Bình Ninh, Chiêu Dương cung thiếu rất nhiều cười vui. Thẳng đến giữa tháng bảy truyền đến tin tức. Đội ngũ đưa dâu đã bình an tới rồi Bắc Đò, là Bắc Đò vương tự mình tiến đến nghênh đón, lúc này Tương Như Nhân mới thả lỏng tâm.

Sáu tháng cuối năm còn có đại hôn của Thành vương, Tương Như Nhân căn bản không có thời gian không rảnh. Qua năm, đầu năm chính là Lệ Đổng xuất giá, tính xuống dưới, rất nhanh Tứ công chúa cũng đính hôn, đứa nhỏ từng bước từng bước đều lớn phải lập gia đình.

Đức phi tiến đến Chiêu Dương cung, đưa cho nàng danh sách đồ cưới của Lệ Đổng. Trong đó còn có chính nàng ta thêm vào. Tương Như Nhân

khẽ giật mình, lập tức nở nụ cười, “Ta đây cũng dựa theo thế này thêm vào đi. “

Đức phi trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, “Người ham náo nhiệt gì, cũng muốn bỏ ra. Đứa nhỏ này nuôi ở trong cung ta, ta thương nàng cho nhiều một ít, người còn muốn tham gia cái gì, Bình Ninh kia cho còn chưa đủ nhiều sao.”

”Đều cho, ta cũng không ngại nhiều. “Tương Như Nhân cười, “Được rồi, ta không cùng người tranh. Người là mẫu phi của Lệ Đồng. Có người cùng Trường nhi, nàng cũng sẽ không bị người bắt nạt.”

”Hắn mà dám! “Đức phi sắc mặt hung dữ, cuối cùng, nhìn Tương Như Nhân nói ý vị sâu xa, “Về sau, mẫu tử chúng ta đều dựa vào các người.”

Đức phi thình lình nói ra một câu kia, Tương Như Nhân vẻ mặt dừng một chút, sau đó hít một tiếng, “Người có cảm thấy được thời gian này qua rất nhanh không? “Chỉ chớp mắt một năm, chỉ chớp mắt mười năm, hai mươi năm.

Một người một khi bắt đầu thường xuyên nhớ lại quá khứ, nàng đó chính là thật sự già.

”Trước kia trôi qua chậm, hiện tại cảm thấy được rất nhanh.”Đức phi sau đó đánh nàng một cái, “Người bớt ở đây sâu muện đi, nghe vào trong tâm của ta đều không ra tư vị cho phải.”

Tương Như Nhân phốc một tiếng nở nụ cười, “Có cái gì mà rất là tư vị.”

Ngăn không được, hai người trò chuyện trò chuyện, Đức phi cũng nói chuyện năm đó. Hai người còn cảm thấy được rất có thú, nhoáng lên một cái hơn một canh giờ trôi qua, trời mờ tối Đức phi mới rời đi.

Tương Như Nhân nhìn sắc trời này, Hoàng Thượng cũng sắp tối, sai Thanh Đông đi chuẩn bị bữa tối.

Thừa Kiền cung bên kia, trong đại điện sáng trưng, trên bàn bày hai phong thư, cuối cùng Tô Khiêm Dương nhìn một phong trong đó.

Ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, trời đã tối sẫm.

Trần Phụng ở ngoài điện tuyên Lục vương gia được truyền đòi tiến vào. Tô Khiêm Dương đứng dậy giúp đỡ hần một phen. Năm xưa đánh giặc bị thương nặng, hiện giờ Lục vương gia đi đứng cũng không tiện.

Tô Khiêm Dương cùng hần nói lên chuyện nam tuần. Lục vương gia trên mặt có phần không đồng ý, “Bình vương gia còn chưa có trở lại, Hoàng Thượng có thể sang năm lại nam tuần.”

”Bình vương gia quay về trực tiếp có thể đến chỗ trẫm nam tuần, ít ngày nữa có thể gặp. “ Tô Khiêm Dương giao cho Lục vương gia một cái hộp, “Hôm nay thỉnh Lục hoàng thúc, là muốn cho Lục hoàng thúc thay trẫm bảo quản đồ vật này, chờ trẫm trở lại, thì trả cho trẫm.”

Lục vương gia ngẩng đầu nhìn hần, cảm giác câu nói đó có chút bất an, “Đây là cái gì?”

Tô Khiêm Dương nở nụ cười, “Lục hoàng thúc nhận là được. Nam tuần một chuyến, trong triều cao thấp thiếu nhiều người như vậy, Thành vương xử lý triều chính còn non nớt, còn cần Lục hoàng thúc chỉ điểm nhiều hơn.”

”Thần chỉ điểm đánh giặc còn có thể. Triều chính này, không bằng Tương đại nhân bọn họ.” Lục vương gia từ chối, sau đó đáp ứng, “Bất quá cấm vệ trong cung này, thần sẽ hết sức ổn thỏa.”

Tô Khiêm Dương cười nhìn Lục vương gia nhận hộp này, “Làm phiền Lục hoàng thúc.”

Đưa tiễn Lục vương gia, sắc trời này cũng đã sậm hơn, Tô Khiêm Dương đi Chiêu Dương cung. Bên kia sớm đã bày thức ăn ngon chờ hăn qua. Mấy ngày hôm trước Tô Khiêm Dương vẫn cùng Tương Như Nhân nói đến chuyện mình đi nam tuần nhiều ngày như vậy, nàng không phải nên bày tỏ tâm ý sao.

Chờ dùng qua bữa tối, Tương Như Nhân khiến cho Thanh Thu bọn họ mang lên hai cái thùng, bên trong đều là quần áo lần này nam tuần hăn phải mặc, Tô Khiêm Dương khó hiểu, “Đây là vì sao?”

”Đến lúc đó các nàng sẽ đem quần áo này đó cầm lên thuyền đi cất kỹ. Hoàng Thượng thay đổi, cứ thuận tiện mà mặc, sẽ biết nô tì chuẩn bị cái gì.”

Tô Khiêm Dương xem trên mặt nàng có chút bộ dáng không được tự nhiên, trêu ghẹo nàng, “Nếu là không dựa theo thì sao đâu?”

”Vậy không có ý nghĩa, về sau không cho Hoàng Thượng nói sau thần thiếp vô tâm.” Tương Như Nhân hai tay khoanh lại, “Hoàng Thượng nếu là không kiên nhẫn nhìn, thần thiếp cũng không còn biện pháp.”

Tô Khiêm Dương xem trên mặt nàng càng ửng đỏ, cười nói, “Vậy trẫm liền kiên nhẫn điểm xem, tin tưởng Nhân Nhân nàng sẽ không để cho trẫm thất vọng.”

Tương Như Nhân khước miệng giơ giơ lên, không trả lời hăn, vào phòng trong lấy một cái bình an phù đi ra, đeo cho hăn tùy thân mang theo.

Nói là không lo lắng, nhưng trên thực tế lần này nam tuần, Tương Như Nhân như thế nào đều cảm thấy không quá an tâm. Đi nam sơn tự cầu cái bình an phù trở về, dặn hăn tùy thân mang theo, Tô Khiêm Dương cười chính là thập phần thỏa mãn.

Một hồi xong xuôi, Tô Khiêm Dương nói cho nàng biết sẽ cách vài ngày viết thư cho nàng, sợ nàng quá nhớ thương chính mình ăn không ngon, nhìn thư hẳn để giải tương tư cũng tốt.

Tương Như Nhân nói hẳn da mặt dày. Chờ đến tháng tám đi tuần, quả thật là cứ cách hai ngày có thể thu được thư hẳn phái người ra roi thúc ngựa đưa về. Thuyền cập bến nào hẳn sẽ viết chính mình tới rồi na, gặp một ít chuyện gì, còn nói cho nàng biết hôm nay mặc một bộ quần áo nào, ở bên trong phát hiện cái gì, thậm chí ngay cả cái ăn đều viết lên.

Hai phu thê lâu năm, là lấy phương thức như vậy để gửi gắm tình cảm.

Thời điểm tháng chín, Tương Như Nhân cũng đã nhận được hơn mười phong thư hẳn gửi. Đây đã là một thói quen. Hai ngày một phong chưa bao giờ gián đoạn. Tương Như Nhân đem những lá thư này này đều thu lại cất kỹ. Cuối háng mười Thành vương đại hôn, tính ngày, giữa tháng mười là có thể quay về Lâm An.

Tương Như Nhân vội vàng chuẩn bị chuyện Thành vương đại hôn. Mười tám tháng chín hôm nay, đến buổi tối thứ cũng chưa đưa đến. Tương Như Nhân bỗng nhiên có chút không thích ứng, giống như cảm thấy Hoàng Thượng có chuyện. Có gì đó đã xảy ra. Mười chín tháng tám, giữa trưa thư mới đưa đến, vẫn là bút tích của hẳn, nàng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng hai mươi tháng chín khi lá thư được đưa tới. Xem xong nội dung, Tương Như Nhân nhưng có chút luống cuống, rất nhanh đi tới phòng trong lấy ra hơn mười phong thư trước kia. Lấy hết ruột thư ra, sắp xếp một lên. Khi phong thư cuối cùng xếp đặt lên, một khắc này, rốt cục phát hiện không thích hợp.

Hoàng Thượng cùng nàng thư từ lui tới, cùng thư nàng đặt trong quần áo là ứng đối. Nàng lúc trước chuẩn bị cho Hoàng Thượng mấy lá thư này đó

là ứng chuẩn thời gian mỗi nơi hẵn nam tuần dừng lại. Hiện giờ thứ tự trong thư căn bản không giống. Trọng yếu hơn là hơn mười phong thư cùng cùng một chỗ, toàn bộ chữ đầu thư xếp cùng một chỗ, dựa theo trình tự tạo nên một câu, đến một phong thư cuối cùng này liền chặt đứt.

Một phong thư cuối cùng này, không phải Hoàng Thượng viết.

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Đại Kết Cục (1)

Trong lòng có hoài nghi, Tương Như Nhân xem phong thư cuối cùng này lại càng thấy không giống. Chữ viết của hoàng thượng nàng rất quen thuộc, cùng phía trước không có khác biệt, nhưng lại có vẻ cố ý.

Hoàng Thượng sẽ không đùa giỡn kiểu này với nàng.

Tương Như Nhân trong lòng càng nghĩ càng bất an, đội thuyền nam tuần đông như vậy, không có khả năng giữa đường xuất hiện đánh nhau gì đó. Mặc dù là thật sự có, tin tức này sớm đã truyền về Lâm An thành, như thế nào có thể im lặng như vậy.

Nếu thật gặp chuyện không may, chỉ có thể là lúc hạ thuyền đi tuần.

Tương Như Nhân tức khắc mệnh Thanh Đông đi đem bản đồ đến, dựa theo trong thư trước đó Hoàng Thượng nói đánh các dấu chấm lên từng địa phương. Nơi cuối cùng trước khi muện ba ngày, là tới gần phía nam Lăng thành. Nơi kế tiếp, hẳn là phía dưới Lăng thành là Tây Khuyết thành. Nơi đó đã rất gần Man cùng biên giới Đại Thiên. Tương Như Nhân tính toán, thời điểm viết một phong thư cuối cùng Hoàng Thượng hẳn là phải ở Tây Khuyết thành. Thư từ Lăng thành đã tới trễ một ngày, nói cách khác, Hoàng Thượng có thể thời điểm ở Lăng thành cũng đã xảy ra chuyện.

Nàng có thể nghĩ đến chính là thư bị chặn lại, cho nên mới phải muện một ngày. Rồi sau đó bắt chước bút tích Hoàng Thượng cứ hai ngày đưa tới một lần. Như vậy người này nhất định biết được thói quen mấy ngày này của Hoàng Thượng. Không phải người hầu hạ gần kề thì chính là quan viên tùy thân.

Từ Lăng thành ra roi thúc ngựa truyền tin tiến đến Lâm An thành, ngày đêm không thôi cũng mất ba ngày. Tay nắm bút của Tương Như Nhân run lên, trong đầu nhanh chóng hiện lên vài người, phân phó Thanh Đông, “Tức khắc tuyên Tương Đại học sĩ tiến cung.”

Tương Như Nhân tay cũng không ngừng, lấy ra giấy viết thư rất nhanh viết xuống ba phong thư sai Tử Hạ đưa ra ngoài. Không sợ ngoài ý muốn chỉ sợ vạn nhất. Bình vương gia đi đưa dâu, nam tuần lại mang đi một bộ phận quan viên. Nếu là thật sự đã xảy ra chút gì đó, hiện giờ triều đình là rất dễ công hãm.

Tương Đại lão gia rất nhanh vào cung. Tương Như Nhân cũng không cần cùng hắn giải thích thêm cái gì, trực tiếp đem chuyện thư nói một lần, “Phụ thân, Nhị ca cùng theo nam tuần, có gửi thư trở về không?”

Tương Như Nhân sau khi nói xong lại hỏi như vậy, Tương Đại lão gia cũng hiểu được không bình thường, “Nhị ca người hẳn bảy tám ngày sẽ gửi về một phong thư, lần này đã tới mười một ngày hai ngày.”

”Nhớ không lầm thì Trình gia tam thiếu gia cũng đi.” Tương Như Nhân tâm trầm xuống, “Không biết Trình gia kia như thế nào?”

”Phụ thân, nếu hoàng thượng là bị thương hoặc là không cẩn thận gặp chuyện không may. Mặc dù là cùng Nam Man kia nổi lên xung đột, thư cũng sẽ không đúng giờ đưa về như vậy.” Còn đúng giờ đưa về, còn không phải là sợ Lâm An thành bên này Tương Như Nhân sẽ nghi ngờ, cho nên lại phỏng theo bút tích của hoàng thượng cùng nội dung viết thư về.

”Người tính toán như thế nào?” Tương Đại lão gia xuất cung có thể liên hệ đám người Trình thái phó. Nhưng trong cung bên này, nếu là đã xảy ra chuyện gì, vẫn là muốn dựa vào chính nàng.

”Bình vương gia vẫn chưa về, hiện giờ trong cung cùng Lâm An thành, ai có thể từ bốn phía điều động binh lực?”

”Có quyền lợi này, hẳn là Lục vương gia cùng Đường quốc công.” Nghe được Đường quốc công, Tương Như Nhân nhíu mày. Người này vừa chính vừa tà, thường ngày chính là kẻ quái đản. Khi vào trận chiến rất ngoan độc, cơ bản là chủ trương giết sạch cướp sạch.

”Phụ thân, ngài trước thay ta đi Lục vương phủ, hưởng Lục vương gia phái một số người.” Tương Như Nhân nghĩ xong, nói với Tương Đại lão gia...

Chiêu Dương cung, cung ma bất tri bất giác thay đổi một đám. Tương Như Nhân chờ hai ngày sau thư lại đến, trong lòng đã có tính toán, tới hay không Hoàng Thượng bên kia cũng đã xảy ra chuyện. Phụ thân sau khi trở về đêm khuya truyền tin hồi cung, Trình gia bên kia, Trình tam thiếu gia cũng đã nhiều ngày không tin tức.

Nhưng trong nội tâm nàng còn ần ần ôm chút hy vọng, hy vọng chỉ là một trò đùa.

Chuyện như vậy nàng có thể cùng phụ thân nói, nhưng không thể cùng thái hậu, trưởng công chúa nói. Triều đình thái bình, nam tuần truyền về đều là tin tức tốt, lời của nàng không có độ tin cậy.

Liên tục hai cái buổi tối ngủ không được. Đến rạng sáng, Tương Như Nhân lúc này mới hỗn loạn ngủ, nhưng trời còn chưa sáng, nàng bị ác mộng làm tỉnh lại.

Hứa ma ma pha trà an thần cũng không có hiệu quả. Tương Như Nhân trực tiếp là ngồi đến hừng đông, ăn chút đồ ăn sáng, an vị tại nơi chờ kia thư đến.

Nhanh đến chính Ngọ, thư đã tới.

Tương Như Nhân mở ra xem. Một lát, trầm giọng phân phó, “Đi mời Thành vương điện hạ đến.”

Một lát sau Thanh Thu đã mời người tới. Tương Như Nhân nhìn thấy hẳn, bình tĩnh nói, “Dung nhi, phụ hoàng người có thể đã xảy ra chuyện.”

Tô Ngạn Dung so với trong Tương tượng của Tương Như Nhân bình tĩnh hơn. Chỉ là một lát giật mình, Tô Ngạn Dung đã tức khắc đã nghĩ tới kế tiếp nên làm cái gì.

”Nhị cữu cữu người cùng Trình gia tam thiếu gia cũng đều không có tin tức. Không có tin tức thì phải là tin tức tốt. Trong triều tùy thời có thể nổi phong vân. Bệnh dịch còn có biện pháp giải quyết, nhưng tánh mệnh cần phải bảo đảm giữ lại.” Nam tuần gặp chuyện không may, hiện giờ thái tử chưa lập. Nói trắng ra vẫn là vì chuyện này, có người muốn mượn cơ hội này xuống tay. Bên Hoàng Thượng cũng dám làm như vậy, trong cung mẫu tử ba người các nàng chẳng lẽ còn có thể có đường sống sao, “Người hiện tại chuyển ra khỏi cung đến Thành vương phủ ở đi.”

”Không được.” Tô Ngạn Dung tức khắc phản đối, “Nhi thần đi rồi, mẫu phi làm sao bây giờ.”

Tương Như Nhân sắc mặt dừng một chút, “Hiện tại không phải lúc nói lời này. Trong cung càng nhiều người, càng khó bận tâm. Người ở Thành vương phủ, đều có mấy người tổ phụ người che chở người. Trong cung một khi bị vây khốn, cũng ra không được.” Điềm ấy chứng cứ của nàng còn không đủ để thuyết phục thái hậu. Thái hậu nếu không tin, lại chọc người hoài nghi, mất nhiều hơn được, “Người tháng sau liền đại hôn, hiện giờ chuyển ra cũng là chuyện thường.”

”Vậy ngài cùng đệ đệ? “

Tương Như Nhân trấn an hẳn, “Chúng ta ở Chiêu Dương cung, không có việc gì. Trong cung cấm vệ chỉ nghe mệnh lệnh phụ hoàng người, không ai chỉ huy được nhóm bọn họ.”...

Tương Như Nhân không muốn lãng phí một chút thời gian nào. Buổi chiều liền khiến cho Dung nhi xuất cung đi Thành vương phủ. Sáng sớm hôm sau, sai người đem đồ này đưa của hắn mang qua.

Lúc này hoàng cung vẫn như bình thường. Tương Như Nhân xử lý cung vụ, còn muốn chuẩn bị đại hôn của Thành vương sắp đến.

Ba ngày sau, sáng còn chưa rõ, ngoài Chiêu Dương cung bỗng nhiên một trận ồn ào. Tử Hạ tiến vào nói có người muốn tiến vào bị cung ma ngăn cản. Trang điếm xong đi đến ra cửa cung, bên ngoài bốn cung ma ngăn cản xuất hiện mười mấy cung ma. Mỗi người đều là thân thể to chắc, nhưng nhìn đến Tương Như Nhân đi tới, hiển nhiên là không ngờ rằng Chiêu Dương cung bên này lại khó chơi như vậy, nửa canh giờ đều vào không được.

Trong đó một cái cung ma đối với Tương Như Nhân hô, “Nô tỳ phụng chỉ của Hoàng hậu nương nương, thỉnh quý phi nương nương tiến đến Cảnh Nhân cung.”

”Hoàng hậu nương nương còn đang bị cấm túc. Các người đến tột cùng là ai, dám can đảm lấy danh nghĩa Hoàng hậu tiến đến Chiêu Dương cung dẫn người? “ Bên này Hứa lớn tiếng quát lớn nói, “Người đâu, đem những này mọi trôi lại cho ta. “

Bên ngoài mười mấy cung ma, phía sau Hứa ma ma đi ra mười mấy, cung nữ, mỗi người đều là thần sắc nghiêm trọng, trực tiếp đi tới cửa cung. Không đợi mấy cung ma kia nói cái gì, trực tiếp động thủ đem mười mấy người này chế phục.

Mấy cung ma cường tráng cũng địch không được những người được huấn luyện quyền cước nghiêm chỉnh. Sau khi chế phục bọn họ, trực tiếp kéo vào Chiêu Dương cung, dây thừng buộc chặt, đều ném vào trong viện.

”Hoàng hậu hiện tại ở chỗ nào?” Tương Như Nhân nhìn mười mấy cung ma này. Thanh Thu đi ra ngoài hỏi thăm tin tức đã trở lại. Bên Nghi Hòa cung, Đức phi cùng Tam công chúa đã bị mang đến Cảnh Nhân cung. Trường Hi cung kia vào không được, Thục phi bị nhốt ở tại bên trong ra không được, biến thành giam lỏng. Mà Thọ Hòa cung kia, bên ngoài hiện tại có mấy ma ma trông coi, tựa hồ cũng là giam lỏng.

Tương Như Nhân nghe xong đã không cần những người này nói cho nàng biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Phân phó Hứa ma ma chiếu cố tốt Trạm nhi, mang theo Tử Hạ cùng mấy cung nữ trực tiếp đi về hướng Thừa Kiền cung.

Mà giờ khắc này trong triều đình, cũng là một mảnh hỗn loạn.

Tất cả đại thần đều bị tuyên tiến cung đến đây. Lúc tới Ngọc Minh điện thấy tất cả mọi người đều ở đây, hai mặt nhìn nhau không biết chuyện gì xảy ra. Triệu quốc công dẫn đầu đứng ra, bỗng nhiên nói nam tuần bị tập kích, Hoàng Thượng mất tích. Đã qua mấy ngày, sợ đã gặp nạn. Vì không muốn loạn mới không có tuyên bố ra ngoài. Hiện giờ việc cấp bách là trước tiên chọn một người thừa kế có thể ổn định dân tâm. Đến lúc đó tin tức này vừa ra tới mới có thể để cho thiên hạ dân chúng an tâm.

Chuyện Nam tuần bị tập kích đã đủ làm cho mọi người kinh ngạc, đối với lời Triệu quốc công nói Hoàng Thượng gặp nạn, đại bộ phận đều là nửa tin nửa ngờ. Tương Đại học sĩ cùng Phong Tấn hậu mắt lạnh nhìn bọn họ tiếp tục rêu rao. Quay đầu xem cửa đại điện, Đường Tướng quân mang binh trực tiếp xông vào, phía sau đứng là hoàng hậu một thân hoa phục. Bên cạnh hoàng hậu là Ngũ hoàng tử, buồn cười chính là, Ngũ hoàng tử này mặc lại là một thân y phục kim măng văn bào. Kim măng văn bào, chỉ có thái tử mới được mặc.

Hoàng hậu nhìn hết những người này, tiện đà kéo tay Ngũ hoàng tử đi thẳng đến long tọa. Đường Tướng quân một đường hộ tống đến long ý bên

này, nghiêm nhiên là một bộ dáng ta đang hộ giá.

Hoàng hậu đứng ở mặt trên nhìn chúng thần bên dưới, “Hoàng Thượng sinh tử chưa biết, triều chính không thể phế. Chờ tin tức truyền ra, trong cung nếu không có một người ổn định dân tâm, thế tất khiến cho dân loạn. Đại Thiên ta chính thống làm đầu, Ngũ hoàng tử tuy là Điền dung hoa sinh, nhưng vì là bản cung nuôi, ghi tạc danh nghĩa bản cung, cũng chính thống. Lập hãn làm thái tử, cũng có thể trấn an dân tâm.”

Chuyện vừa ra đều là không ngờ nổi. Tương Đại học sĩ bọn họ có thể dự đoán được trong cung sẽ xảy ra chuyện, lại không dự đoán được chiêu thức ấy đến từ hoàng hậu cùng Triệu gia, Đường Tướng quân còn tham dự trong đó.

Rốt cuộc là trong bóng tối trừ tính bao lâu, thừa dịp nam tuần xuống tay với Hoàng Thượng. Sau đó ở trong cung bên này mạnh mẽ lập thái tử. Nếu là Hoàng Thượng không về được, cái ngôi vị hoàng đế này liền thuận lý thành chương là thái tử vào chỗ.

Trong cung hiện giờ tất cả đều là binh lực của Đường Tướng quân. Ngoài cung người của Lục vương gia bị ngăn cản ở không thể đi vào. Chiếu thư lập thái tử còn có thể từ thái hậu bên kia hạ ý chỉ, hoàng hậu cùng Triệu gia đây là muốn bức vua thoái vị.

Trong triều đình lặng ngắt như tờ, lúc sau một cái đại thần đứng dậy, chỉ thẳng Ngũ hoàng tử, “Mẹ đẻ là tội phi, ngoại tổ gia là tội tộc, Hoàng hậu nương nương ngài còn đang bị cấm túc, làm sao có thể thay Hoàng Thượng làm chủ. Nam tuần bị tập kích, trong cung chẳng những không có phái người tiến đến cứu, hoàng hậu còn ở nơi này trước đoạt quyền to lập thái tử, hoàng hậu ngài là mang tội lớn!”

Đường Tướng quân đi tới gần người đại thần kia, đại thần kia lui về phía sau từng bước. Đường Tướng quân rút ra bội kiếm, một kiếm chặt bỏ đầu

đại thần này, nhất thời máu tươi tung tóe. Mấy đại thần xung quanh thấy một màn như vậy, trực tiếp bị hù ngòi liệt trên mặt đất, trên mặt còn có máu tươi bị vấy trúng.

Đại thần bị chặt đầu còn lui về sau vào bước, phịch một tiếng ngã trên mặt đất, trên cổ máu chảy đầy đất.

Đường Tướng quân đi qua, cầm kiếm lau lên y phục vị đại thần đó, xóa đi vết máu, ngẩng đầu nhìn mọi người, trên mặt cười dữ tợn, “Còn ai có ý kiến?”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Đại Kết Cục (2)

Trực tiếp trên triều đường động thủ giết người, một màn này Đường Tướng quân đem tất cả mọi người hù sợ. Quanh mình tràn ngập mở mùi máu tươi. Mấy đại thần trẻ tuổi tư lịch ít đều là vẻ mặt tái nhợt, suýt nữa ói ra, mà một ít đại thần lớn tuổi, mỗi người trên mặt là giận không dám nói. Đường Tướng quân có thể giết này người thứ nhất, còn có người thứ hai người thứ ba, hẳn sẽ không không nương tay, nhưng mệnh của bọn hắn chỉ có một cái.

Phong Tấn hậu nhắc chân muốn đứng ra, một phen bị Tương Đại học sĩ kéo lại. Tương Đại học sĩ hướng hắn lắc lắc đầu. Hiện tại đứng ra đồng nghĩa với chết. Tầm mắt hướng nhìn thoáng qua ngoài điện. Lục vương gia không phải không tấn công vào được. Mà là lo lắng trong nội cung phi tần nhiều như vậy, đều là con tin, không thể nhắm mắt cường công tiến vào.

Bọn họ phải làm, nhưng là tại trước khi bọn họ tiến vào phải nắm chắc được.

Tương Đại học sĩ giữ chặt Phong Tấn hậu, chính mình đứng ra ngoài, không hơn giận lên tiếng, “Hoàng hậu nương nương muốn lập thái tử, vậy cũng phải theo lễ pháp của Đại Thiện, việc này phải thỉnh thái hậu nương nương đi ra chủ trì đại cục.”

Đường Tướng quân cầm kiếm đi tới trước mặt Tương Đại học sĩ, thanh kiếm đặt ở cổ của hắn “Tương Đại học sĩ, ai cũng có thể đi ra. Nhưng ngài đi ra, chỉ có là không muốn sống nữa.”

Tương Đại học sĩ nở nụ cười, nhìn Đường Tướng quân, lại nhìn về phía hoàng hậu, “Đường Tướng quân, mạng của ta, người không dám lấy.”

Đường Tướng quân sắc mặt trầm xuống, trên tay kiếm căng thẳng. Phong Tấn hậu bọn họ liền hướng tới bên này rảo bước tiến lên từng bước. Đường Tướng quân kia âm trầm vẻ mặt bỗng nhiên nở nụ cười, hạ kiếm, “Tương Đại học sĩ còn muốn vì chuyện lập thái tử làm lụng vất vả đây.”

Giết Tương Đại học sĩ, trong triều một nửa mọi người không bị khống chế. Lấy một cái triều đình trống rỗng làm cái gì. Bọn họ cần là có người giúp sức, có người làm việc cho triều đình.

”Giết hẳn.” Hoàng hậu bỗng nhiên nhìn Tương Đại học sĩ, mệnh lệnh Đường Tướng quân động thủ, “Đường Tướng quân, Bồn cung lệnh cho người giết hẳn. Hẳn còn, những người này sẽ không thành thành thật thật nghe lệnh tân thái tử.”

Đường Tướng quân nhíu mày, lần thứ hai nhìn về phía Tương Đại tướng quân. Hoàng hậu tiếp tục nói, “Trong triều đủ nhân tài, Đường Tướng quân là muốn giữ lại kẻ lúc nào cũng sẽ phản đối người, không thừa nhận người của người, hay tìm người nghe lời?”

Đường Tướng quân chậm chạp không hề động tay. Hẳn không ngốc, giết phe phản đối, trong triều đình không có cân bằng, hoàng hậu sẽ để hẳn an an ổn ổn làm phụ tá đại thần sao. Bất quá, Tương Đại học sĩ tồn tại, xác thực là cái phiền toái.

Nhưng hẳn như thế nào lại dễ dàng tha thứ hoàng hậu đối với hẳn lặp đi lặp lại nhiều lần sai sử, bọn họ chính là hợp tác chứ không phải nghe lệnh. Vì thế Đường Tướng quân nhìn về phía hoàng hậu, “Nói đến Tương Đại học sĩ, hoàng hậu có thể làm cho Tương quý phi thần phục người.”

Hoàng hậu sắc mặt buồn bã, không đợi nàng mở miệng. Bên ngoài đại điện truyền đến tiếng Tương Như Nhân “Đường Tướng quân giờ này khắc

này còn có thể nghĩ đến Bốn cung, Bốn cung thật sự là vui mừng.”

Mọi người nhìn qua, Tương Như Nhân cũng một thân cung trang hoa phục, so với hoàng hậu bên này còn nghiêm trang hơn. Bất đồng duy nhất chính là, hoàng hậu được Đường Tướng quân hộ tống đi vào, mà Tương Như Nhân bên hông liền chỉ có bốn cung nữ.

Tương Như Nhân không vội đi tới, mà là đứng ở cửa đại điện, cùng hoàng hậu nhìn nhau, tiện đà tầm mắt đã rơi vào đại thần rơi đầu nằm trên mặt đất kia, hỏi Hình bộ thượng thư đứng một bên, “Lam đại nhân, trước mặt mọi người giết triều đình trọng thần như vậy, nên xử như thế nào?”

” Hồi bẩm quý phi nương nương, tước mũ quan nhốt vào đại lao, cụ thể luận tội, phải xem động cơ giết người”

Tương Như Nhân cười nhìn Đường Tướng quân, “Không biết Đường Tướng quân là cái động cơ gì?”

Nàng chính là không vào, đứng ở cửa đại điện. Tư thái kia vững vàng, không có bị đống hỗn độn trong điện dọa sợ. Hoàng hậu khi thấy nàng mặc hoa phục đứng đó, sắc mặt thoáng tím xanh.

Nàng kêu hai mươi cái cung ma đi Chiêu Dương cung, cho dù là không thể bắt lấy nàng, cũng có thể là vây khốn nàng không cho nàng ra tới. Vì sao nàng vẫn xuất hiện ở trong này?

Rất nhanh, trên mặt nàng triển lộ ra nụ cười gần như điên cuồng “Đường Tướng quân, người không dám xuống tay giết bọn họ, vị trí đại thần phụ tá này của người là có thể nghĩ lại.”

Đường Tướng quân tâm động, hiện tại đã là đâm lao phải theo lao. Buông kiếm chẳng lẽ có thể cho rằng là chưa từng phát sinh sao. Giết Tương quý phi, giết Tương Đại học sĩ những người này. Mặc dù là Lục vương gia công tiến vào thì như thế nào. Hoàng tử, công chúa đều ở trên

tay bọn họ. Có thể bức vua thoái vị, thiên hạ này còn không phải để hẳn cùng hưởng sao.

Đường Tướng quân vung tay lên, trong điện mấy cái thị vệ liền hướng Tương Như Nhân đi đến. Đường Tướng quân vẫn là đối với nàng có thường thức vẻ. Không gươm không ngựa lại đây, dũng khí có thể khen a.

Chính là mấy cái thị vệ còn chưa có tiếp cận Tương Như Nhân, ngoài ừa điện bỗng nhiên liền tràn vào hai mươi mấy người thị vệ, mặc y phục cấm vệ quân. Mỗi người đều tay cầm bội kiếm, thực chính tề vây quanh ở hai bên Tương Như Nhân.

Đường Tướng quân biến sắc, quay đầu nhìn về phía hoàng hậu, “Người không phải nói lệnh bài cấm vệ Hoàng Thượng cầm đi sao!”

Hoàng hậu giờ phút này sắc mặt cũng không thể đẹp đi nơi nào. Nàng lục soát khắp cả Thừa Kiền cung cũng chưa tìm được lệnh bài có thể điều động cấm vệ. Trong hoàng cung này, tất cả cấm vệ đứng canh hay không canh đều chỉ nghe mệnh lệnh của mình Hoàng Thượng. Còn có chính là nhìn lệnh bài nghe lệnh. Nàng không tìm được, nhất định là bị Hoàng Thượng mang đi. Vậy Tương quý phi sao có thể điều động những người này, chẳng lẽ lệnh bài ở chỗ nàng?

”Điều đó không có khả năng!” Hoàng hậu theo bản năng nói ra miệng. Đem lệnh bài cấm vệ quân giao cho Tương quý phi, không phải đem cả hậu cung, thậm chí mạng của các nàng đều giao cho nàng. Vậy nàng tính là cái gì, Tuần nhi đã chết, nàng nên cái gì cũng quên đi sao.

Tiến vào là mấy cấm vệ quân, ngoài điện còn có trên trăm người cùng quân Đường Tướng quân mang đến đối đầu. Tương Như Nhân xem hoàng hậu vẻ mặt khó có thể tin. Lệnh bài cấm vệ quân hoàng thượng là không có giao cho nàng, nhưng nàng chẳng lẽ tìm không được sao.

Đi vào trong điện, hai mươi mấy người cấm vệ đủ để giằng co mười mấy binh lính của Đường Tướng quân. Từng bước một Tương Như Nhân đi lên bậc thang, tới trước mặt hoàng hậu, cùng nàng đối diện.

Tương Như Nhân nhìn Ngũ hoàng tử liếc mắt một cái, từ Vương thực thoa đoạt lấy. Ba năm qua, Ngũ hoàng tử đã sáu tuổi, đối với nàng còn có bao nhiêu thân thiết.

”Hoàng hậu, mặc dù là ta chết đi, người cũng ngồi không xong vị trí này, bởi vì người không xứng.” Tương Như Nhân thanh âm không nặng, nhưng trong đại điện yên ắng phá lệ vang dội.

”Chuyện tiềm để năm xưa mấy người không thể mang thai, duy chỉ có hoàng hậu sinh ra một mình thái tử, hoàng hậu không có quên đi.” Tương Như Nhân trên mặt thông dong, “Tần Tiệp dư, Vương Thực hoa nhiều năm chưa có thai. Đức phi nương nương đẻ non. Dực của Triệu phu nhân quả thật là kỳ hiệu, thái y đều tra không được. Quốc mẫu như vậy, các người dám để cho nàng làm sao.” Cuối cùng câu nói kia, Tương Như Nhân là nhìn về phía những đại thần kia mà nói.

”Tương quý phi, không có bằng chứng người làm sao dám ở trong này hồ ngôn loạn ngữ.” Hoàng hậu cầm lấy tay Ngũ hoàng tử, oán hận nhìn nàng.

”Thái tử sinh ra thân mình liền suy nhược, đến tận đây thể nhược nhiều bệnh, quanh năm suốt tháng lấy dược chống thân. Thành thân nhiều năm không con, cuối cùng táng thân trong biển lửa, hoàng hậu người có biết đây là cái gì sao, đây là báo ứng đối với Triệu gia các người.”

Tương Như Nhân vừa dứt lời, hoàng hậu liền cao giọng quát lớn nàng, “Người nói bậy! Tuân nhi hẳn không có chết!”

Duy nhất có thể làm cho hoàng hậu mất đi lý trí, cũng chỉ có chuyện Lưu vương sống hay chết. Không để cho nàng gặp qua thi thể, thậm chí bọn ta

chưa có xem trận đại hỏa kia. Không có đi đưa ma, hoàng hậu vẫn không muốn tin Lưu vương đã chết rồi.

Tương Như Nhân đáy mắt hiện lên một vòng tối nghĩa, sau đó lớn tiếng áp đảo giọng hoàng hậu “Người xem, người ngay cả Lưu vương có phải đã chết hay không đều phân không rõ, người hôm nay còn muốn đứng ở nơi này soán vị. Hoàng Thượng ở nam tuần xảy ra chuyện, chẳng lẽ cùng với người không có nửa điểm quan hệ sao!”

Tương Như Nhân thanh âm bỗng nhiên chuyển qua chỉ trích, lạnh lùng nói, “Phần đông quan viên nam tuần là hai năm trước mới theo Bình vương gia đi qua. Man tộc nếu là có tâm tập kích, tin tức này đến bây giờ đều không có truyền về, không cho chúng ta tiến đến cứu hộ. Hoàng hậu người tốt cuộc là mục đích gì. Dùng chuyện nam tuần bị tập kích đến che dấu âm mưu quỷ kế của Triệu gia, ý đồ sát hại Hoàng Thượng, ở trong cung bức thái hậu lập thái tử đoạt quyền. Người cho là người nghĩ muốn là có thể thành sao!”

Tương Như Nhân hướng tới cửa đại điện kia nhìn thoáng qua. Rất nhanh, những cấm vệ quân kia đều tràn vào, mặt sau đuổi kịp chính là Lục vương gia cùng Tần Tướng quân mang binh tiến đến.

Tương Như Nhân mang theo cấm vệ quân cứu thái hậu cùng trưởng công chúa các nàng ra. Lục vương gia cùng Tần Tướng quân tự nhiên có thể trực tiếp đánh vào, hiển nhiên Đường Tướng quân là không có dự liệu được hình thức một chút đã biến hóa như vậy.

Trong đại điện thanh âm ồn ào một ít, Tương Như Nhân thanh âm nhẹ đến chỉ có nàng cùng hoàng hậu có thể nghe thấy, “Lưu vương chết như thế nào, chính là bị hoàng hậu bức tử. Hoàng hậu nếu không phải trăm phương nghìn kế ép Lưu vương sinh hạ đứa nhỏ, mời đến cái gọi là thần y cho hẳn dùng nhiều dược như vậy. Lưu vương thân mình cũng sẽ không thiếu hụt thành như vậy. Người vụ lợi cho bản thân còn bày ra tư thái vì thiên hạ.

Hoàng hậu, trong lòng người sẽ không có nửa điểm cảm thấy thực xin lỗi nhi tử của người sao?”

Thật lâu sau, hoàng hậu nháy mắt như tiêu tụy đi mấy năm, “Người là làm sao mà biết được?”

”Hoàng hậu nường nường tâm tư kín đáo, kế hoạch là thiên y vô phòng.” Tương Như Nhân quay đầu xem nàng, “Đáng tiếc, kim trong bọc không giấu được mãi.” Tương Như Nhân nói xong, cung nữ bên cạnh tiến lên túm lấy hoàng hậu chế trụ.

Tương Như Nhân trên cao nhìn xuống nàng, “Tứ công chúa đã nhiều đó tuổi, nường nường hảo hảo sống qua ngày, đây là để làm gì?”

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt chỉ vện vện có một nửa thanh minh, nhìn thấy Triệu công bị bắt, Đại ca Nhị ca bị chế phục, hoàng hậu hừ cười, “Người không hiểu, có một ngày người ngồi ở vị trí của ta, người sẽ luyến tiếc buông tay.”

Nàng là không hiểu.

Bất kể là làm một cái mẫu thân, hay là làm nhất quốc chi mẫu, Tương Như Nhân cũng đều không hiểu.

Tương Như Nhân nhìn mấy người bị mang đi ra ngoài. Dung nhi mang theo một ít đội binh sĩ đi đến, đã gặp nàng đứng ở đó, rất nhanh tới bên người nàng, “Mẫu phi ngài không có sao chứ?”

Tương Như Nhân lắc đầu, Lục vương gia đã đi tới, hướng Tương Như Nhân cùng Dung nhi quỳ xuống, trực tiếp dâng hộp lúc trước Tô Khiêm Dương cho hãn bảo quản lên “Thần cứu giá chậm trễ, mong nường nường thứ tội. Đây là Hoàng Thượng trước khi đi giao phó cho thần.”

Chính là chưa kịp dùng, quý phi nương nương liền tự mình đem sự tình giải quyết không sai biệt lắm.

Tương Như Nhân ý bảo Dung nhi mở ra, bên trong rõ ràng là một đạo thánh chỉ.

Dung nhi lại đem hộp này khép lại, trả về trong tay Lục vương gia, cả giận, “Hiện giờ ý chỉ này không dùng được, bốn vương phải đợi phụ hoàng trở về, chính miệng nói.”

Hoàng Thượng lúc ấy giao cho Lục vương gia nói là có lẽ sẽ cần dùng.

Chính là cuối cùng chiếu thư lập thái tử này còn không có dùng tới.

Tương Như Nhân đi xuống cầu thang. Ngũ hoàng tử bị người mang về, nghênh diện Tương Đại học sĩ bọn họ đã đi tới, trận chiến này, thắng đích thực không dễ dàng.

Tương Đại học sĩ ở ngoài cung liên hệ Trình thái phó bọn họ, hôm nay chịu ngàn vạn mạo hiểm vào cung. Bọn họ nhưng thật ra là đã chuẩn bị, ngoài cung còn có Lục vương gia cùng Tần Tướng quân. Thành vương còn tại ngoài cung, kết cục xấu nhất chính là trong cung tan tác, ngoài cung cường công lúc sau lập thái tử ủng hộ Thành vương.

Tương quý phi trong cung một kích khiến cho hoàng hậu trở tay không kịp, cuối cùng trong hoàng cung không có hình ảnh máu chảy thành sông.

Tương Như Nhân lại không lòng dạ nào suy nghĩ nữa, đi ra khỏi đại điện. Dung nhi đi theo bên cạnh nàng, xem nàng xuất thần nhìn phía xa, “Mẫu phi, kế tiếp phải làm như thế nào?”

” Chuyện kế tiếp, từ chính người làm chủ.” Tương Như Nhân vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của hã, vẻ mặt mềm mại, “Mẫu phi muốn đi tìm phụ hoàng người trở về.”

TƯƠNG QUÝ PHI TRUYỆN

Tô Tiểu Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Đại Kết Cục (3) - End

Thời điểm Tương Như Nhân tìm được hoàng thượng đã là chuyện nửa tháng sau. Nàng men theo lộ tuyến Nam tuần, theo những địa phương nhắc đến trong thư. Chẳng đến Lăng thành thì nhìn thấy thuyền tuần còn chưa bỏ chạy.

Đại bộ phận quan viên đều đã hồi Lâm An thành. Lúc ấy nơi này đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ là đại khái nghe kể lại. Trên thuyền tuần chỉ có người trông coi lưu lại. Tương Như Nhân tiếp tục đi xuống vùng giữa Lăng Thành và Tây Khuyết thành, trong một thôn nhỏ, rốt cuộc tìm được hoàng thượng đang bị thương.

Bình vương gia đã có mặt. Xung quanh người chăm sóc đều cải trang thành nông phu, nông phụ. Khi Tương Như Nhân nhìn thấy hấn nằm trên một tấm ván giường đơn giản, gác cao chân bị thương, mặt còn vẻ ngạc nhiên vì trông thấy nàng, bất an suốt hai mươi mấy ngày này mới buông xuống.

Ngay sau đó Tương Như Nhân không đợi hấn nói nửa câu, trực tiếp xoay người bước ra khỏi phòng, lên xe ngựa, lạnh giọng phân phó Phùng Áng “Hồi Lâm An thành.”

Ngay lập tức trong phòng phía sau vang lên tiếng rầm rầm. Bình vương gia chạy ra trước ngăn chặn xe ngựa. Phùng Áng về mặt ngưỡng nghịu nhìn chủ tử, lại nhìn qua hoàng thượng khập khiễng được Trần Phụng đỡ đi ra, khuyên nhủ Tương Như Nhân “Nương nương, thật vất vả mới tìm được hoàng thượng.”

”Thấy rồi, nên trở về thôi.” Tương Như Nhân nhìn thẳng về phía Tô Khiêm Mặc đang ngăn trở “ Mời vương gia tránh ra cho!”

”Tẩu tử, ngài nghe đại ca nói một chút.” Sao Tô Khiêm Mặc tránh ra được. Thời điểm hẳn tìm thấy đường ca, so với bây giờ là chật vật hơn bao nhiêu.

”Nhân Nhân” Tô Khiêm Dương bất đắc dĩ gọi nàng một tiếng.

Tương Như Nhân là đang tức a. Sau khi nhìn thấy hẳn bình an vô sự, sau khi bất an trong lòng được buông xuống, theo đó mà lên chính là cảm giác tức giận vì hẳn dám lấy thân mạo hiểm.

Chiếu thư mà Lục vương gia cầm là cái gì. Hẳn trước đó có thể lưu lại chẳng lẽ đối với âm mưu của Hoàng hậu là Triệu gia lại không biết gì sao? Hẳn đã sờ liệu hết lại một hai câu cũng không nói với mình. Nếu nàng không ở Thừa Kiên cung tìm được lệnh bài cấm vệ quân thì trước khi nghe được tin tức của hẳn, nàng và cả nhà đã bị nhốt trong cung nhìn Hoàng hậu dặt tay Ngũ hoàng tử đăng cơ, nhìn thiên hạ này rơi vào tay Triệu gia cùng Đường tướng quân.

Trần Phụng giúp đỡ Tô Khiêm Dương đi đến bên cạnh xe ngựa. Tô Khiêm Dương nắm lấy khung cửa xe, nhìn Tương Như Nhân trầm mặt ngồi bên trong “Trẫm không nên gạt nàng. Là trẫm không đúng. Nàng trước xuống đi, được không?”

Thôn dân vây quanh xem náo nhiệt ngày càng nhiều. Tô Khiêm Dương sửa miệng gọi phu nhân. Hiển nhiên là một bộ trượng phu phạm sai cầu tha thứ. Tương Như Nhân nhìn dân vây quanh, cũng không thể tiếp tục như vậy, đành xuống xe ngựa.

Đến trong phòng, Trần Phụng và Tô Khiêm Mặc đều lui ra ngoài để lại không gia cho hai người. Tô Khiêm Dương gác cái chân bị thương lên ghế, nhìn Tương Như Nhân ngồi đối diện, nhớ nhung ngập tràn.

”Sau này trăm sẽ không bao giờ gạt nàng nữa. Nhân Nhân, nàng hãy lại đây cho trăm ôm một cái.”

Tô Khiêm Dương đây là đang cầu nàng, ngữ khí mềm mỏng, thái độ mềm mỏng. Nhìn trên mặt hấn còn có chút dấu vết thương chưa mất hẳn, Tương Như Nhân rốt cuộc cứng rắn không nổi nữa. Nàng ngồi xuống bên cạnh. Tô Khiêm Dương như nguyện ôm nàng vào lòng, mùi hương quen thuộc.

Là hai người giải tỏa nỗi nhớ bao ngày, cứ như vậy yên lặng ôm ấp một hồi. Tương Như Nhân mới lên tiếng “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Đã có chuẩn bị, sao còn bị thương nặng như vậy?

Tô Khiêm Dương buông nàng ra, nhìn nàng, xoa xoa mặt nàng, than nhẹ “Trăm cũng bị bất ngờ.”

Sau khi hoàng hậu bị cấm túc, Triệu gia bề ngoài yên tĩnh nhưng bên trong không ngừng có động thái. Kim gia và Điền gia luôn làm người an phận, soa có thể bỗng nhiên lên ý tưởng đi mưu hại Thành vương và Nhị công chúa. Còn không phải do hoàng hậu phái người giật dây Kim chiêu viện sao. Có chút tâm tư, liền lao đầu ra.

”Chỉ là hai nhà Kim - Điền không thành sự như hoàng hậu mong mà còn tự bản thân ngã ngựa. Triệu gia này còn ngầm liên hệ cùng Đường tướng quân.” Tô Khiêm Dương giữ chặt tay nàng “Chỉ có thể vào lúc bọn họ điều động toàn bộ một lần bắt trọn lưới, chứ ngầm liên hệ như thế cũng không đào ra sạch sẽ được. Trăm lại không muốn để thế lực bọn họ ngày càng khuếch đại, đành tạo một cơ hội chờ bọn họ động thủ trước kế hoạch.”

Vì thế hấn liền lấy nam tuần làm môi dẫn, thảo sẵn chiếu thư lập thái tử đưa cho Lục hoàng thúc. Quan viên Nam tuần cũng là lựa chọn tốt. Đợi khi bọn họ vừa động thủ trong chuyến nam, hấn lập tức lật ngược, lặng lẽ về lại Lâm An thành. Khi Triệu gia cùng Đường tướng quân ra tay, trong cung có

cấm vệ quân, bên ngoài có Bình vương gia chờ sẵn, còn sợ không một lưới bắt trọn bọn họ sao.

Vốn khi thích khách tới hần đã rút an toàn, theo thư trao đổi với Bình vương gia chờ hần tới cùng về Lâm An thành. Nhưng không ngờ trên đường lại bị người của Ngô vương đuổi giết, chạy trốn chật vật. May là Bình vương gia tới cứu giá kịp, nhưng vẫn là bị thương.

”Ngô vương đã bị Bình vương gia xử quyết.” Tô Khiêm Dương nói xong, trong phòng trầm mặc một hồi. Tương Như Nhân cầm tay hần, Tô Khiêm Dương lắc lắc đầu “Sau khi Kim gia như thế, hần thỉnh xin đi đất phong. Trẫm cứ nghĩ hần đã buông xuống, muốn sống thật tốt qua ngày.”

Tương Như Nhân biết đối với hoàng thượng mà nói muốn xử quyết nhi tử của mình là khó khăn cỡ nào. Năm đó Định vương mưu phản, trực tiếp muốn giết hoàng thượng, tiên hoàng cũng chỉ là nhốt hần trong Thanh Huyền cung, muốn cho hần cơ hội rời đi đất phong.

Tiên hoàng cũng không phải người mềm lòng gì. Chỉ là làm một phụ thân, không ai lại muốn mạng hài tử của mình.

”Trẫm không phải một phụ thân tốt.” Tô Khiêm Dương nhìn nàng “Trẫm cũng không phải một trượng phi tốt.” Thế sự khó vẹn toàn. Đời này Tô Khiêm Dương hần chỉ thấy hần là một hoàng đế tốt. Thân phận còn lại, hần đều làm không tốt.

”Không phải ai đứng ở vị trí này của ngài cũng có thể làm như vậy. Ngài đã là rất tốt rồi.” Tương Như Nhân an ủi hần “Ngô vương đã có tâm tư này, Triệu gia dù không có động tác gì, hần ở đất phong ôm tâm tư này cũng sẽ không an phận mà bồi dưỡng thế lực.” Giống như năm đó vậy. Đã có dã tâm, khoảng cách cũng không ngăn cản được...

Tô Khiêm Dương bị thương nặng không chịu nổi lặn lội đường xa nên mới ở lại thôn nhỏ này dưỡng nhiều ngày như vậy. Cách đại hôn của Thành

vương chỉ còn nửa tháng. Thuyền chạy không ngừng nghỉ cũng phải hơn mười ngày mới về đến Lâm An thành. Vì thế sáng hôm sau bọn họ liền xuất phát đi về thuyền tuần ở Lăng thành.

Suốt dọc đường đi Tô Khiêm Dương luôn hỏi nàng là như thế nào đột phá được vòng vây. Tương Như Nhân ngày ngày không nói, muốn phạt hẳn tội gạt nàng chuyện lớn như vậy.

Tô Khiêm Dương cũng biết đui lý, bèn lẳng lặng sai Trần Phụng đi hỏi thăm Phùng Áng. Thế mới biết là do nàng tìm được lệnh bài điều động cấm vệ quân mình để ở Thừa Kiên cung. Điều này chứng tỏ nàng luôn để tâm những điều mình nói.

Cuối cùng là Tô Khiêm Dương một đường tâm tình phơi phơi trở về.

Về tới trong cung, cách đại hôn của Thành vương cũng chỉ còn bốn năm ngày. Chân bị thương của Tô Khiêm Dương chưa khỏi hẳn, cũng chỉ đành chống拐杖 trợ mà đứng. Thái hậu nghe tin nhi tử trở về, bệnh nằm trên giường nửa tháng cũng chuyển biến tốt hơn chút.

Chuyện Triệu gia cùng hoàng hậu đoạt quyền bức nàng hạ ý chỉ là đã kích thật lớn đối với nàng. Hơn nữa nhi tử sinh tử chưa biết nên bị suy sụp lớn sinh bệnh. Nay hoàng thượng đã trở về, thân mình thái hậu cũng tốt lên nhiều. Đồng thời tự hứa sẽ không bao giờ có ý kiến gì với quyết định của nhi tử mình nữa.

Trong gần một tháng này, trong chiều những vị trí nên đổi, nên xử trí đều đã làm. Tuy nhiên có xử quyết hay không còn cần chờ hoàng thượng về định đoạt. Người đều còn đang nhốt trong thiên lao.

Thành vương sắp đại hôn. Tô Khiêm Dương cũng không muốn kéo dài chuyện này đến sau đó. Tội mưu phản này xử trí rất đơn giản. Triệu gia và Đường gia chém đầu thị chúng. Hoàng hậu thì nửa điên rồi. Ở trong lao

suốt ngày ôm một cái gối đầu gọi Lưu vương, còn không cho kẻ nào tiến đến gần.

Thời điểm Triệu gia bị lôi ra pháp trường chém đầu thị chúng, hoàng hậu ở trong lao biết được mình sẽ không bị xử quyết cùng Triệu gia thì dứt khoát đâm đầu vào tường. Lúc đó trong tay nàng vẫn không buông cái gối đầu kia ra, tay kia còn cầm chặt một cái mũ kim phượng.

Xử quyết xong hết thảy, tiếp tục là ban bố chiếu thư lập thái tử cùng lập hậu. Hai ngày sau, đại hôn của thái tử.

Bỏ qua tin tức Triệu gia cùng Đường gia bị xử quyết, dân chúng nhanh chóng đắm chìm trong không khí vui mừng đại hôn của thái tử. Ít có ai còn nhắc tới chuyện nửa tháng trước Triệu gia và Đường gia bức cung ra sao. Tất nhiên cũng không ai không có ánh mắt như vậy, biết hoàng gia không muốn nhắc đến lại còn nơi nơi ồn ào.

Ngày hôm sau đại hôn, thái tử mang theo thái tử phi tiến cung bái kiến. Tương Như Nhân lần đầu tiên gặp gỡ đứa con dâu Phạm thị này.

Là một nữ tử đoan trang, so với tuổi nhìn qua chín chắn hơn nhiều. Tương Như Nhân cũng không phải ác bà bà (mẹ chồng) gì, không có gì muốn giao đãi. Chuyện phủ thái tử nàng sẽ không nhúng tay, để cho phu thê trẻ bọn họ tự mình thỏa mái đi.

Lần này thái tử đại hôn cũng không có tứ hôn trắc phi theo. Thái tử lấy cơ bận chuyên tâm học tập xử lý chính vụ, thỉnh Tô Khiêm Dương và Tương Như Nhân dời chuyện tứ hôn trắc phi về ba năm sau. Tô Khiêm Dương đáp ứng rồi, Tương Như Nhân cũng không có gì để phản đối. Phu thê trẻ có thể thuận tiện bồi dưỡng cảm tình. Phạm thị nếu là người khôn khéo, tự sẽ biết nắm chắc như thế nào.

Nửa năm sau, phủ thái tử truyền vào cung tin thái tử phi có thai. Cách chín tháng, thái tử phi sinh ra hoàng trưởng tôn. Tô Khiêm Dương ban

thường tên Tấn Vân.

Rốt cuộc là đã có người kế thừa. Đừng nói Tô Khiêm Dương, đại thần trong triều cũng là thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đợi hoàng trưởng tôn khỏe mạnh cường tráng lớn lên, thái tử phi lại có thể sinh thêm vài hài tử nữa, xem như mọi thứ đã an ổn.

Mà ở bên này Tô Khiêm Dương lại tiếp tục trù tính một chuyện, vẫn là gạt Tương Như Nhân.

Trần Phụng thật vì hoàng thượng mà lo lắng. Hoàng thượng ngày càng thành thoi, càng ngày càng lười. Nhất là từ khi hoàng trưởng tôn sinh ra, cả một năm này hoàng thượng đều đem chính vụ ném cho thái tử xử lý, chỉ trừ đi lên triều là còn tự mình đi. Trên mắt lấy lý do hay ho là thái tử cần được rèn luyện nên học tập xử lý chính vụ nhiều hơn.

Mà hoàng thượng thì sao, thậm thụt trao đổi thư tín, không biết đang muốn làm cái gì. Trần Phụng rất muốn khuyên nhủ hoàng thượng, gạt hoàng hậu nương nương, đến khi đế nương nương biết, hẳn sẽ không lại đi tìm Phùng Áng tìm hiểu tin tức gì nữa đâu đấy.

Tô Khiêm Dương vẫn tiếp tục làm tốt công tác giữ bí mật. Một năm nữa lại trôi qua. Thái tử và thái tử phi thành hôn được ba năm, thái tử phi sinh được một đôi nam nữ. Tô Khiêm Dương bỗng nhiên tuyên bố hẳn muốn nhường ngôi cho thái tử, bản thân lên làm Thái Thượng hoàng.

Sau đó hạ chỉ phong vương ban đất phong cho vài cái hoàng tử còn lại. Thành thân hay chưa thành thân tất cả đều đuổi ra khỏi cung. Mẫu phi của bọn họ nguyện ý đi theo thì đi. Không muốn đi theo thì có thể ở trong cung làm thái phi.

Mà Tương Như Nhân bên này bị Tô Khiêm Dương thúc giục nhanh chóng thu thập đồ đạc, cùng hẳn đi Bắc Đồi thăm nữ nhi sinh tiểu vương tử.

Hắn làm hoàng thượng vậy đã đủ rồi. Tương Như Nhân cũng không cần tiếp tục ở lại hậu cung vì Tương gia, vì hài tử mà lao tâm nữa. Thời gian còn lại, bọn họ là muốn trải qua cuộc sống mà bản thân mong muốn...

HOÀN CHÍNH VĂN

Ôi thế là đã hoàn rồi *tung bông tung hoa*

Bộ này làm từ tháng 3 năm ngoái đến giờ mới xong *chấm nước mắt*, là đứa con đầu tiên của mềnh đó ^^

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Tử

Chương 1+2: Tương Gia Tiểu Thư

Chương 2: Biểu Ca Tam Hoàng Tử

Chương 3: Làn Đầu Tiên Vào Cung

Chương 4: Gặp Người Ở Sơn Động

Chương 5: Tương Yêu Tiểu Tụ Hội

Chương 6: Cưỡi Ngựa Gặp Nguy Hiểm

Chương 7: Du Ngoạn Tây Lang Hồ

Chương 8: Thân Thuộc Sẽ Không Thành

Chương 9: Khi Tình Cảm Ngây Thơ

Chương 10: Thái Tử Giúp Đỡ

Chương 11: Thần Tử Bất Đặc Dĩ

Chương 12: Hôn Sự Của Như Nhân

Chương 13: Lý Thị Chờ Mong

Chương 14: Vì Sao Gả Cho Thái Tử ?

Chương 15: Động Phòng Có Sợ Không?

Chương 16: Ngày Đầu Tiên Vào Cửa

Chương 17: Tâm Tư Khác

Chương 18: Hoàng Tôn Yếu Ốt

Chương 19: Trương Trắc Phi Sẩy Thai

Chương 20: Ngày Thường Ở Phủ Thái Tử

Chương 21: Đều Tự Cảnh Giác

Chương 22: Tình Yêu Như Vậy.

Chương 23: Cầu Tình Đại Giới

Chương 24: Trắc Phi Khác Nhau

Chương 25: Kim Lương Nhân Có Thai

Chương 26: Không Làm Sẽ Không Chết

[Chương 27: Ai Là Vô Tội](#)
[Chương 28: Vẫn Không Cam Lòng](#)
[Chương 29: Thái Tử Tán Tinh](#)
[Chương 30: Đại Tẩu Kiên Trì](#)
[Chương 31: Nhiều Lần Thị Tẩm](#)
[Chương 32: Sinh Mệnh Rời Đi](#)
[Chương 33: Tình Yêu Hèn Mọn](#)
[Chương 34: Kim Lương Nhân Sinh Con](#)
[Chương 35: Lửa Giận Của Nhị Ca](#)
[Chương 36: Làm Bản Thân Thế](#)
[Chương 37: Muốn Hài Tử Sao ?](#)
[Chương 38: Tam Hoàng Tử Đồn Đãi](#)
[Chương 39: Cổ Tiểu Thư Mất Tích](#)
[Chương 40: Sinh Một Nữ Nhi Đi](#)
[Chương 41: Đua Ngựa Ra Manh Mối](#)
[Chương 42: Có Điểm Không Đúng](#)
[Chương 43: Điện Hạ Đùng Nóng Giận](#)
[Chương 44: Sinh Thần Thái Tử](#)
[Chương 45: Quyền Lợi Huân Tâm](#)
[Chương 46: Lục Vương Phủ Có Thai](#)
[Chương 47: Hữu Nghị Không Lâu Dài](#)
[Chương 48: Nón Xanh Thật To](#)
[Chương 49: Kỳ Tố Như Gặp Chuyện](#)
[Chương 50: Hẳn Đã Sớm Thua](#)
[Chương 51: Kế Sách Phòng Bị](#)
[Chương 52: Cát Nhân Có Thiên Tướng](#)
[Chương 53: Thái Tử Trở Về](#)
[Chương 54: Chân Tướng](#)
[Chương 55: Thai Song Sinh](#)
[Chương 56: Phu Thê Kết Tóc](#)
[Chương 57: Long Phượng Trình Tường](#)
[Chương 58: Tiểu Tình Nhân Kiếp Trước](#)

[Chương 59: Nữ Nhi Mồ Côi Của Chu Gia](#)
[Chương 60: Chuyện Vật Về Hải Tử](#)
[Chương 61: Ghen Tuông Khó Hiểu](#)
[Chương 62: Nữ Nhi Được Sủng Ái](#)
[Chương 63: Dung Nhi Mở Miệng](#)
[Chương 64: Thát Tư Thêm Người Mới](#)
[Chương 65: Rốt Cuộc Muốn Cái Gì?](#)
[Chương 66: Tình Yêu Cùng Tự Do](#)
[Chương 67: Đây Là Hoàng Gia](#)
[Chương 68: Lại Một Năm Nữa](#)
[Chương 69: Mạnh Mỗi Khả Nghi](#)
[Chương 70: Nhân Họa Đắc Phúc](#)
[Chương 71: Ngày Bình Thường](#)
[Chương 72: Mang Theo Nàng Đi Tuần](#)
[Chương 73: Mang Theo Nàng Đi Tuần \(2\)](#)
[Chương 74: Quý Linh Tinh Bình Ninh](#)
[Chương 75: Đột Nhiên Hồn Chiến](#)
[Chương 76: Vì Sao Mưu Phản?](#)
[Chương 77: Nàng Không Chịu Nổi](#)
[Chương 78: Hoàng Đế Băng Hà](#)
[Chương 79: Hai Mươi Bảy Ngày Phục Hiếu](#)
[Chương 80: Định Vương Gia Trúng Độc \(1\)](#)
[Chương 81: Định Vương Gia Trúng Độc \(2\)](#)
[Chương 82: Định Vương Trúng Độc \(3\)](#)
[Chương 83: Chuyện Trên Giường](#)
[Chương 84: Dưỡng Điều Hoàng Thượng](#)
[Chương 85: La Li Học Cưỡi Ngựa](#)
[Chương 86: Đông Thi Bắt Chước](#)
[Chương 87: Tình Cảm Có Tiến Triển](#)
[Chương 88: Năm Thứ Ba Tân Hoàng Khai Hỏa](#)
[Chương 89: Tình Tỷ Muội Giữa Hậu Cung](#)
[Chương 90: Ai Tốt Hơn](#)

[Chương 91: Tô Ngạn Hạo Đáng Yêu](#)
[Chương 92: Trong Cung Tuyển Tú Nữ](#)
[Chương 93: Nhận Thức Tiến Triển](#)
[Chương 94: Hiền Phi Uống Say](#)
[Chương 95: Đi Tuần Trở Về](#)
[Chương 96: Bi Sự Sau Hỉ Sự](#)
[Chương 97: Kết Thúc Của Diệp Thục Dung.\[Thượng\]](#)
[Chương 98: Kết Thúc Của Diệp Thục Dung\[Hạ\]](#)
[Chương 99: Hoàng Thượng Tức Giận](#)
[Chương 100: Đỗ Dành Hoàng Thượng](#)
[Chương 101: Trưởng Công Chúa Tĩnh Khanh](#)
[Chương 102: Bình Ninh Diễn Xuất](#)
[Chương 103: Giáo Dưỡng Công Chúa](#)
[Chương 104: Tâm Tư Hoàng Thượng](#)
[Chương 105: Thật Là Heo Đội Mũ](#)
[Chương 106: Đầy Tháng Ở Bình Vương Phủ](#)
[Chương 107: Thanh Huyền Cung Hỏa Hoạn](#)
[Chương 108: Hoàng Thượng Hoài Nghi](#)
[Chương 109: Cái Gì Là Chân Tướng](#)
[Chương 110: Hạo Ca Thật Cao Tay](#)
[Chương 111: Nam Sơn Tự Cầu Tử](#)
[Chương 112: Hẩn Cũng Có Tư Tâm](#)
[Chương 113: Hẩn Đối Với Nàng Mê Muội](#)
[Chương 114: Phất Lên Làm Phụng Hoàng](#)
[Chương 115: Nương Nương Có Thai](#)
[Chương 116: Hoàng Thượng Thật Cao Hứng](#)
[Chương 117: Hẩn Chính Là Thê Nô](#)
[Chương 118: Chuyện Xấu Trong Nhà](#)
[Chương 119: Đều Là Vì Tình.\[Thượng\]](#)
[Chương 120: Đều Là Vì Tình.\[Hạ\]](#)
[Chương 121: Thịnh Hoàng Thượng Trách Phạt](#)
[Chương 122: Thái Hoàng Thái Hậu Bằng Thê](#)

[Chương 123: Trách Phạt Nặng Nhẹ](#)
[Chương 124: Công Chúa Kéo Bè Đánh Nhau](#)
[Chương 125: Phụ Hoàng Đến Bảo Hộ](#)
[Chương 126: Sống Vì Ai?](#)
[Chương 127: Chân Tướng Là Như Vậy](#)
[Chương 128: Thằng Thẩn Thành Khẩn Đối Mặt](#)
[Chương 129: Ngày Ra Đêm Phục](#)
[Chương 130: Tiếp Tục Ngọt Ngào](#)
[Chương 131: Tương Phu Nhân Lâm Bệnh](#)
[Chương 132: Tổ Phụ Khi Còn Sống](#)
[Chương 133: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió](#)
[Chương 134: Người Mới Kiêu Ngạo](#)
[Chương 135: Trở Lại Chiêu Dương Cung](#)
[Chương 136: Ai Hung Tàn Hờn Ai](#)
[Chương 137: Hấn Cổ Tình Gây Sự](#)
[Chương 138: Thời Gian Trôi Đi Đâu](#)
[Chương 139: Phong Nàng Làm Quý Phi](#)
[Chương 140: Tương Quốc Công Qua Đời](#)
[Chương 141: Tương Quý Phi Sinh Con](#)
[Chương 142: Lục Hoàng Tử Trăm Ca](#)
[Chương 143: Dưỡng Nương Phong Ba \[1\]](#)
[Chương 144: Dưỡng Nương Phong Ba \[2\]](#)
[Chương 145: Rốt Cuộc Là Ai Sai Sử?](#)
[Chương 146: Thái Hậu Uy Hiếp](#)
[Chương 147: Đây Là Báo Ứng](#)
[Chương 148: Là Ai Có Vấn Đề?](#)
[Chương 149: Hội Đèn Lồng Tết Nguyên Tiêu](#)
[Chương 150: Hai Lần Gặp Gỡ](#)
[Chương 151: Hôn Sự Của Công Chúa](#)
[Chương 152: Lại Một Hồi Trò Hay](#)
[Chương 153: Mùa Xuân Lại Săn Bắn](#)
[Chương 154: Tiệc Tối Ở Trường Săn](#)

[Chương 155: Liên Gia Thẩm Phán](#)
[Chương 156: Phủ Thái Tử Có Thai](#)
[Chương 157: Người Có Từng Hồi Hận](#)
[Chương 158: Nghỉ Hè Sơn Trang](#)
[Chương 159: Hẳn Muốn Biết](#)
[Chương 160: Nghĩ Lừa Dối](#)
[Chương 161: Thái Tử Phi Sảy Thai](#)
[Chương 162: Hoàng Hậu Biến Hóa](#)
[Chương 163: Thành Thục Hiền Lành](#)
[Chương 164: Hoàng Thượng Sinh Bệnh](#)
[Chương 165: Ân Trạch To Lớn](#)
[Chương 166: Nhi Tử Quan Trọng Hơn](#)
[Chương 167: Đại Công Chúa Xuất Giá](#)
[Chương 168: Dung Nhi Phong Vương](#)
[Chương 169: Hẳn Sẽ Làm Như Thế Nào?](#)
[Chương 170: Cầu Tình Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 171: Tứ Công Chúa Hỗ Trợ](#)
[Chương 172: Nơi Ngũ Hoàng Tử Đi Về](#)
[Chương 173: Ai Ngáng Chân?](#)
[Chương 174: Hãy Gọi Trầm Lão Gia](#)
[Chương 175: Làm Thường Dân](#)
[Chương 176: Người Hãy Tin Tưởng Hẳn](#)
[Chương 177: Thái Tử Ngã Bệnh](#)
[Chương 178: Bắc Đờ Vương Cầu Thân](#)
[Chương 179: Bình Ninh Định Thân](#)
[Chương 180: Hôn Sự Của Bình Ninh](#)
[Chương 181: Thái Tử Cách Thế](#)
[Chương 182: Nhị Hoàng Tử Đại Hôn](#)
[Chương 183: Ngô Vương Phi Sinh Nữ Nhi](#)
[Chương 184: Sự Cố Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 185: Không Làm Sẽ Không Chết](#)
[Chương 186: Bình Ninh Xuất Giá](#)

[Chương 187: Đại Kết Cục \(1\).](#)

[Chương 188: Đại Kết Cục \(2\).](#)

[Chương 189: Đại Kết Cục \(3\) - End](#)